

Merihnten Saldıranlar

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

Y E N İ D Ü N Y A L A R D A : I

Merih'ten Saldıranlar

Çeviren :
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ - 48 İSTANBUL

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.
Sayı: 1 7/11/1954

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

Bu dert benim başına ilk defa 12 Temmuz 2017 tarihinde geldi. Bizim kısımdaki memurların kullandıkları ve her zaman üzerimizde taşıdığımız telsiz telefonun alıcı - verici cihazı gayet ince bir zar şeklinde, hususî ameliyâtlarla, sol kulağımızın arka tarafındaki derinin altına yerleştirilmiştir. Benim telefonumun beynimi sarsan sesiyle kendime geldim:

— Çok acele! Hemen şefi görünüz!

— Hemen.

Diye cevap verdikten sonra banyoya koştum ve üzerimdeki sarhoşluğu atabilmek için bir tüp «Gyro» ayıltma ilâcını koluma aşıladıktan sonra ceketimi kapıp dışarı fırladım.

Mak Arthur İstasyonunda, erkeklere mahsus helâda bulunan gizli kapıdan bizim Kısım dairelerine geçtim. Bizim dairelerin telefon numaralarını katalogda bulamazsınız, zira yoktur. Bizim dairelere bir de «Seçme Pul ve Paralar» koleksiyonu dükkânının duvarındaki gizli kapıdan girilir.

Bir devlet reisinin bilmediği birşey varsa o da emniyet teşkilâtının ne derecede randımanlı olduğudur. Birleşik Devletlerin bile mevcudiyetimizden haberi yoktur. Benim de bildiklerim, gördüğüm staj ve şefin beni gönderdiği işlerden ibarettir. Eğer kalenderseniz ve yemek, yatmak gibi mevzular sizce ehemmiyetli değilse bu iş hoşunuza gidebilir. Kafam olsa ben de başka bir iş tutup rahat ederdim.

Ama o zaman da şefle çalışmazdım ki, işte bu benim için çok mühim bir kayıp olurdu.

Yumuşak değildir, fakat birinci sınıf adamdır ve onun için icab etse canımızı veririz.

Şef te lüzum görse hepimizin çekinmeden leşimizi yerlere serer.

Ben odaya girince, yüzünde şeytanî bir gülüşle ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kocaman saçsı başı ve kuvvetli, iri burnu ona ayrı bir hususiyet veriyordu.

— Hoş geldin Sam, dedi, yataktan kaldırdığım için özür dilerim.

— Sözüm ona izinliydim, diye cevap verdim.

— Fakat hâlâ izinlisin. Hattâ kısa bir seyahate bile çıkacağız.

Onun «kısa seyahatlerine» hiç emniyetim yoktu. Şüpheli bir sesle:

— Adım Sam, bari soyadım ne olacak? dedim.

— Simson ve ben senin amcan Çarlı'yım. Emekli Çarlı M. Simson. Sana ablan Mari'yi tanıştırayım.

Odada birinin daha mevcudiyetinin farkına varmıştım, fakat Şefle konuşurken bütün dikkatinizi ona vermezseniz haliniz yamandır. «Abla» mı baştan aşağı süzdüm, sonra yine baştan aşağı süzdüm. Eh, değerdi hani!

Aynı işte çalışacağımıza göre, bizi kardeş hüviyetine soktuğunu anlar gibi oldum. Ona ablammış gibi muamele etmek gerekiyordu. Kalleşlik değil de nedir bu?

Uzun, güzel bir vücut, dolgun göğüsler, biçimli bacaklar. Bir kadın için biraz geniş sayılacak omuzlar. Ateş gibi, dalgalı kırmızı saçlar ve yüzünün fevkalâde kemik teşekkülâtı. Yüzü güzelden ziyade hoştu.

Zevkten takla atacağım geldi, fakat Şef gözlerimdeki pırıltıyı görmüş olmalı ki:

— Sam, dedi, bu senin biricik ablan ve sen onun için canını fedaya hazır, temiz, cesur bir delikanlısın.

Hâlâ «abla» mı süzerek:

— Eh, ne yapalım, dedim, tabii senin dediğin olacak. Merhaba ablacığım! Seninle tanışmak benim için şereftir.

Elini uzattı. Benim elim kadar kuvvetliydi. Derinden gelen ve bende tatlı bir ürperme yaratan bir sesle:

— Merhaba aslanım, dedi.

— Sonra ablanı okadar seviyorsun ki, onun için her zaman ölmeğe bile hazırsın, diye Şef sözüne devam etti. Aynı

zamanda şunu da ilâve etmek isterim ki, şu anda bizce senden daha kıymetlidir.

— Anlaşıldı, diye tersledim.

— Kızma Sam!

— O benim sevgili ablam ve onu köpeklerle ve yabancı erkeklere karşı muhafazaya mecburum. Ne zaman hareket ediyoruz?

— Evvelâ makyaj kısmına uğrayalım. Senin için yeni bir çehre hazırladılar.

— Bütün başımı değiştirseler daha iyi olur. Şimdilik eyvallah ablacığım!

Şahsî telefonumu başımın arkasında bir yere yerleştirip üzerine takma saç yapıştırdılar. Saçlarımı yeni ablamın kilere uyacak şekilde boyadılar, yüzümdeki kemiklere ve çeneme birşeyler yaptılar. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Uzun müddet evvel saçlarımın ne renk olduğunu hatırlamağa çalıştım. Acaba ablamın saçları vaktiyle ne renkti?

Şef te cpeyce tadilât görmüştü. Çıplak başı şimdi pembe ile beyaz arası renkte kıvrıcık saçlarla kaplanmış, onun da yüzüne anlayamadığım birşeyler yapılmıştı. Maamafih görenler hiç tereddüt etmeden her üçümüzün de yakın akrabada olduğumuza yemin edebilirlerdi. Şef:

— Haydi yürü Sam, dedi, sana otomobilde vaziyeti izah ederim.

Kara yolu oldukça kalabalık olduğundan hava yolundan gitmeği tercih ettik. Az sonra Yeni Bruklin'in üzerindeki kuzey iniş istasyonuna varmıştık.

Ben otomobili kullanıyordum, Şef konuşuyordu. Şehir hudutlarını aşınca otomobili Detroit, Mişigan istikametinde otomatige ayarladıktan sonra yüzümü Mari'ye ve Çarli Amcama döndüm. Bize sahte hüviyetimiz altında nasıl hareket etmemiz gerektiğini izahtan sonra:

— İşte vaziyet böyle, dedi. Neşeli bir aile grubu, gezintiyeye çıktık. Eğer acaip mevzularla karşılaşırsak meraklı ve her işe burnumun sokan insanlar gibi hareket edeceğiz.

— Fakat esas mevzu ne, yoksa biz mi tahmin edeceğiz?

— Belki.

— Peki. Fakat ölecek olursak niçin öleceğimizi bilmek hakkımızdır, değil mi Mari?

Mari cevap vermedi. Kadın cinsinde bulunması zor me-
ziyetlerden biri Mari'de mevcuttu demek. Söylenecek birşey
yoksa cevap vermiyordu. Şef sözüne devam etti:

— Sam, herhalde «Uçan Daireler» hakkında birşeyler
işitmişsinizdir?

— Efendim?

— Numarayı bırak, herhalde tarih okumuşsundur.

— Ha, onlar mı? Yani şu uzun seneler evvelki hayal
şeyler mi?

— Hayal mahsulü olduğu belli değil.

— Pek bilmiyorum ama, tahminime göre o zamanın in-
sanlarının hepsi ruhen hasta, kafadan kontak kimselermiş
galiba!

— Bugünkü insanların akıllı olduklarını mı iddia edi-
yorsun?

— Yok, okadar ileri gidecek değilim, fakat fizikçi
Digby'nin bu esrarlı vakalar üzerine yapmış olduğu araştı-
malarda kurduğu formülün neticesine göre yüzde 93.7 ithi-
malle «Uçan Daireler» in hayal mahsulü olması gerekiyor-
muş.

Şef ciddî bir sesle:

— Sözlerimi iyi dinle Sam, dedi. Biz bugün bir «Uçan
Daire» yi tetkik etmeğe gidiyoruz. Belki de hakikî turistler
gibi bir parçasını kesip hâtıra olarak yanımıza alırsız.

II

Şef, parmağındaki yüzük tipi saatine bakarak:

— 17 saat 23 dakika evvel menşei bilinmeyen bir boş-
luk gemisi Mişigan'da bir yere indi, dedi. Tipi belli değil. Bir
diske benziyor ve bir uçtan diğer uca 50 metre kadar. Gel-
diği yer belli değil, fakat...

— Geldiği yeri aşık şuaları ile tesbit edememişler mi? diye sözünü kestim.

— Hayır. İşte Beta Hava İstasyonu tarafından çekilmiş bir fotoğraf.

Resme baktıktan sonra Mari'ye verdim. Resim 5000 mil mesafeden telsizle çekilmiş fotoğraflar gibi bulanıktı. Ağaçlar yosun gibi... Bir bulutun gölgesi resmin büyük kısmını kapamış... Ve gri bir daire ki, disk şeklinde bir boşluk gemisi olabileceği gibi bir benzin tankı veya su rezervuarı da olabilir.

Mari resmi geri verdi.

— Bir çadıra benziyor, dedim. Başka bildiğimiz ne var?

— Hiçbir şey.

— Hiçbir şey mi? 17 saat sonra da mı? Ajanlarımızın bu âna kadar herşeyi öğrenmiş olması gerekirdi. Onlar ne yapıyorlar?

— Altı kişi gönderdik. Hiçbirinden ses çıkmadı. Ajanlarımı kaybetmeyi sevmem Sam, hele netice de almanmış olursam.

Birden herşeyi anlar gibi oldum. Vaziyet okadar ciddiye di ki, Şef bu işi şahsen takibe karar vermişti. Ürperir gibi oldum. Normal olarak bir ajan, vazife esnasında kendi başının çaresine bakar. Halbuki bu vazifede Şef sağ salım geri dönmeliydi, zira bizim kısmın temel direği odur. Sonra Mari de vardı. Demek benim canımın bu işte hiç kıymeti yoktu! Bu hiç hoşuma gitmedi.

— Bir ajanımız yarın bir rapor gönderebildi, diye Şef sözüne devam etti. Meraklı bir seyirci gibi gitti ve telefonla bu acaip şeyin bir boşluk gemisi olabileceğini bildirdi. Sonra geminin bir kapısının yavaş yavaş açıldığını, polis kordonunu aşip yaklaşmaya uğraşacağını söyledi. En son sözleri: «İşte geliyorlar... Ufacık, insana benzeyen acaip birşeyler...» dedi ve aramızdaki irtibat kesildi.

— Ufak insanlar mı?

— Hayır. «İnsana benzeyen acaip birşeyler» dedi.

— Hava istasyonlarının raporları var mı?

— Çok... Detroit telsiz haber ve resim istasyonu havada çekilmiş resimler gönderdi. Resimde yalnız disk şeklinde bir cisim görülüyor, okadar. İki saat kadar hiçbir haber çıkmadı. ●ndan sonra gelen haberler başka türlüydü.

— Nasıldı yani?

— Bütün bu iş bir dalavereden ibaretmiş... «Boşluk Gemisi» iki çiftçi çocuk tarafından evlerinin yakınındaki ormanda yapılmış maden ve plâstikten mamûl sahte bir şeymiş. Radyo spikerlerinden biri bunun iyi bir reklâm olacağı zanniyle çocuklarla anlaşıp bu işe girişmiş... Tabîî spike-re bu meseleden dolayı yol vermişler.

— Peki ama bizim altı ajanımıza ne oldu? Biz onları mı arayacağız?

— Hayır, zira bulacağımızı hiç zannetmiyorum... Biz bu resmin verilen raporları tutmamasının ve Detroit radyo istasyonunun neşriyatına bir müddet ara vermesinin sebeplerini araştıracağız.

İlk defa olmak üzere Mari söze karıştı:

— O çiftçi cocuklariyle konuşmayı çok isterdim.

Otomobili Mişigan'a tevcih ettikten sonra isimleri Vincent ve Corc Leyn olan bu sahtekâr çiftçilerin yerini gösterir bir işaret aramağa başladım. Bulmak ta zor olmadı. Bir yol kavşağında iri harflerle «**Boşluk Gemisine bu yoldan gidilir**» diye bir tabelâyla karşılaştık. Biraz daha ileride yol kenarının yalnız yerde giden ve hem yerde ve hem havada giden otomobillerle dolmuş olduğunu gördük. Şef:

— Burada dur! dedi, bakalım nasıl birşeymiş şu «Boşluk Gemisi?»

— Hay hay, Çarli Amca!

Şef bastonunu sallayarak dışarı çıktı. Arkadan Mari'ye dışarı çıkması için yardım ettim. Koluma sıkıca sarıldıktan sonra gözlerimin içine baktı, tatlı tatlı gülerek alay dolu bir sesle:

— Ne kadar da kuvvetlisin, dedi, tutmasan inemiyecektim.

İçimden kuvvetli bir tokat atmak geldi ama Şefin yanımızda olması beni bu fikrimden hemen caydırdı.

«Çarli Amca» sağa sola koşuyor, birşeyler satın alıyor, polislerle konuşuyordu. Nihayet bize doğru dönerek:

— Polis bu «Boşluk Gemisi» nin sahte olduğunu söylüyor, diye bağırdı. Ne dersiniz, gidip bir bakalım mı?

— Sahte mi?

O sırada yanımıza yaklaşan bir polis:

— Sahte tabii, dedi. İsterseniz şu ilerdeki enayileri takip edin de kendiğ özlerinizle görün.

Bir dolarlık ücreti ödedikten sonra giriş kapısından geçtik ve küçük bir koruya doğru ilerlemeğe başladık. Nihayet az ileride bir düzlükte «Boşluk Gemisi» ni gördük.

Boyu otuz metreden fazla ve plâstik tabakaları ile örtülü, alüminyum kaplı birşey... Yüz yüze kapatılmış iki yemek tabağının şeklini andırıyor.

● anda bu acaip şeyin tepesindeki delikten bir baş uzandı ve on sekiz on dokuz yaşlarında bir genç:

— İçersini gezmek ister misiniz diye bağırdı, adam başına 50 sent!

Tereddütle yaklaştık. Delikanlı Mari'ye içeri girebilmesi için yardıma hazırlanıyordu ki yanında aşağı yukarı aynı yaşta bir genç daha peyda oldu. Bu sırada içeri bakan Mari:

— Çok karanlık, dedi.

— Korkmayın, bütün gün meraklıları gezdirdik. Hiçbiri ne de birşey olmadı. Benim adım Vinsent Leyn'dir.

Bu sırada içeriyi gözden geçirmekte olan Şef söze karıştı:

— Belki de içeride yılan vardır Mari, girmeni hiç tavsiye etmem.

— Korkacak hiçbir şey yok, boş yere meraklanıyorsunuz.

— Her neyse, nasıl olsa geçecek kadar vaktimiz yok. Söyle bir uzakta görelim demiştik.

Geri döner otomobile girdikten sonra Şef:

— Söyl yın bakalım, dedi, ne gördünüz?

— Yarıda kesilen rapor hakkındaki malûmatınızdan emin misiniz? diye suali bir sualle cevaplandırıdım.

— Evet.

— Zannıma göre o ajanımızın gördüğü «Boşluk Gemisi» bu değildi. Aptal bir çocuk bile bunun bir «Boşluk Gemisi» olmadığını anlayabilir.

— Tabii... Başka?

— Bu sahte gemiyi yapmak kaç mal oldu dersin? O kadar çok kereste, plastik, alüminyum filân lâzım ki...

— Devam et.

— Dosyadaki malûmata göre, Leyn ailesinin arazisi ipotek edilmiş. Yani pek zengin değiller. O halde bütün bu masrafları başkasının yapmış olması lâzım.

— Orası muhakkak. Ya sen Mari?

— Çarli Amca, dikkat ettin mi bana nasıl muamele ettiler?

— Kim? diye sertçe atıldım.

— O konuştuğumuz polisle iki çiftçi çocuk. Ben gözlerimi süzüp kalçalarımı oynattımı mı muhakkak bir netice elde ederim. Halbuki onlara hiç tesir etmedi.

— Fakat gözleri hep sendeydi.

— Sen anlamazsın... Onlarda sanki hiç hisleri yokmuş gibi bir vaziyet vardı. Âdeta kadın gibi hareket ettiler.

— İpnotizma mı edilmişlerdi acaba?

— Belki... Belki de uyuşturucu bir ilâç içirmişlerdir.

— Peki... Sam, ilerde ilk sokaktan sola dön.

Az ilerde köprüsü yıkılmış bir ırmakla karşılaştık. Otomobille karşıya sırayabilmem için yeter mesafe yoktu; zaten bu civarda trafik kanunları da bunu yasak etmişti. Başka bir yoldan ilerlemeye başlamıştık ki, bir trafik polisi yolumuzu keserek ilerde bir yangın olduğunu, dolayısıyla geçmiyeceğimizi söyledi.

O sırada Mari gözlerini kırptırarak tatlı tatlı adama bakınca polisin yüzü kızarmağa başladı.

Oradan uzaklaşırken Mari'ye döndüm ve sordum:

— Bu polis nasıl, onda da bir acıplık var mı?

— Anlamadım.

— Yani, o da hadım gibi mi?

— Ne münasebet canım, bilâkis! Hem de okadar yakışıklı ki...

Yolumuza devam ettik. Trafikle epeyce mücadeleden sonra nihayet Detroit Televizyon İstasyonu giriş kapısı önüne varabildik. Çarli Amca kendisine büyük bir adam süsü vererek ve bir sürü yalanlar söyleyerek içeri girebilme-miz imkânını sağladı. Girdikten sonra da bağırmağa başladı:

— Nedir bu rezalet? Böyle sahte bir «Boşluk Gemisi» dalaveresiyle nasıl ortalığı birbirine katarsınız? Elinizden televizyon işletme ehliyetinizi almak işten bile değil!

Bizi Müdüriyet odasına aldılar. Kısa boylu, yuvarlak omuzlu bir adam olan müdür korkmuştan ziyade canı sıkılmış bir edayla:

— Tam tafsilâtla bir düzeltme yayını yaptık, dedi, bu şayiayı çıkartan adamımızı da işten attık.

— Yalnız adamınızı işten atmak kâfi değil ki!

— Ne yapalım yani? Parmaklarından ipe mi asacaktık?

— Size ihtar ediyorum sayın bay... Bence sizin spikerle o iki çiftçi çocuğu iş birliği yapmışlar... Bu işin içinde para dönüyor... Söyleyin bakalım siz...

Bu sırada müdüre yakın bir sandalyede oturan Mari eteklerini o şekilde açmıştı ki, hiç eteklik giymese de olurdu. Şefe bakarak, «İş yok» der gibi kaşlarını kaldırdı.

Müdür bu işareti görmese iyi olurdu, fakat gözüne ilişti. Birden rengi bembeyaz oldu. Derhal masanın gözüne uzanırken Şefin gür sesi duyuldu:

— Öldür Sam!

Alev saçan tabancamı çıkartmam, adamın ayaklarını yakmam, gövdesinin yere düşmesi saniye sürmedi.

Yanına yaklaşarak elindeki tabancasına bir tekme attı. Üzerini aramak maksadiyle üzerine eğiliyordum ki Şefin sesi tekrar ortalığı cınlattı:

— Dokunma ona... Mari, sen de uzak dur.

— Patron, buradan uzaklaşsak iyi olmaz mı?

— Ha burada, ha dışarda, farketmez. Bina bunlarla dolu.

— Bunlarla dolu dediğin de ne?

— Ne bileyim ben? Şu yerde yatan neyse onlarla dolu... Benim de öğrenmek istediğim o zaten.

Mari korkulu bir sesle:

— Bakın, dedi, hâlâ nefes alıyor.

Müdür yüzükoyun yatıyordu, fakat sırtı bir insan göğsü gibi inip kalkıyordu. Şef adanın sırtını elindeki bastonuyla yokladı:

— Sam, buraya gel. Herifin elbiselerini çıkart. Evvelâ eldivenlerini tak ve dikkat et!

— Ne o, bir tuzak mı?

— Çok konuşma, ne diyorsam onu yap.

Şefin tahminlerinde yanıldığı görülmemiştir. Onun için dediklerini harfiyen yapmak en iyi yoldur. Kaynar suyun sıcaklığını bile geçirmeyen, fakat bir paranın hangi tarafının yazı, hangi tarafının tura olduğunu elimle yoklayıp anlamama müsaade edecek kadar ince olan ve her zaman yanımda taşıdığım eldivenlerimi hemen elime geçirdim ve müdürün elbiselerini dikkatle çıkarmağa başladım. Sırtı hâlâ yavaş yavaş inip kalkıyordu. Bu gayri tabii vaziyet hiç hoşuma gitmemişti. Elimi sırtına soktum. Normal olarak bir insanın sırtı kemik ve adale olur, halbuki bu yumuşak ve kaygandı. Hemen elimi geri çektim.

Mari, müdürün masasında bulduğu bir makası bana uzattı. Makasla herifin ceketini kestim. Gömleği de çıkartınca acaip bir manzarayla karşılaştık. Ensesinden belkemiğine kadar, beş altı santim kalınlıkta, sülüğe benzeyen, nefes alıyormuşçasına inip kalkan ve sırtına yuvarlak ve kamburmuş gibi şekil veren acaip birşey uzanıyordu.

Gömleği çıkarınca yavaş yavaş kaymağa başladı ve cesedin koltuk altına yerleşti. Şeffaf, gri renkte, şekilsiz, fakat muhakak ki canlı bir şeydi bu! Şef yavaşça:

— Zavalı, dedi.

— Kim, şu acaip şey mi?

— Hayır, müdür bey.

Tabancam elimde, bu acaip şeyin hareketlerini takip ediyordum. Uçmadığı muhakkaktı, hareketleri de yavaştı. Fakat ne yapabileceği bizce malûm değildi. Mari korunmak istermişçesine yanıma yaklaştı. Boş elimle onu kendime doğru çektim. Şef bir kenarda yığılı film kutularından birini alarak içindekileri boşalttı ve yerdeki acaip şeyin yanına koyarak kutunun içine girmesi için bastoniyle itmeğe başladı. O ise ölünün altına saklanmağa çalışıyordu. Cesedi kaldırdım ve bir sandalyeye yerleştirdikten sonra alev tabancamla acaip şeyin arkasına ateş ederek döşemeyi yakmağa başladım. Alevden kaçmak için mecburen kutuya yaklaştı ve nihayet içine girdi. Hemen kapağı kapattık. Şef kutuyu koltuğunun altına aldı ve:

— Haydi artık gidelim, burada işimiz bitti, dedi.

Dışarı çıkınca müdürün sekreterine döndü:

— Müdür beyle yarın tekrar görüşeceğim. Randevuya lüzum yok. Gelmeden evvel telefon edeceğim.

Acele etmeden, hiçbir şey olmamış gibi yürümeğe başladık. Hattâ holde Şef püro satın aldı, birkaç kişiyle gevezelik etti.

Otomobile atladık ve nazarı dikkati celbetmemek için normal süratle yol almağa başladık. Az sonra Şefin tarif ettiği bir garaja geldik. Şef garaj bekçisine:

— Bay Holden bu otomobili acele istiyor! dedi.

Bu şifreli cümleyi bir müddet evvel ben de kullanmıştım. Şifre icabınca otomobildeki en lüzumlu parçaları aldıktan sonra geriye kalan kısmı tahrip etmek gerekiyordu. Bekçi hepimizi dikkatle süzdükten sonra alçak sesle:

— Şuradaki kapıdan girin, dedi.

Kapıdan, ihtiyar bir çiftin oturduğu bir apartımana girdik. Burada makyajlarımızı temizlediler, Şefin çıplak kafası meydana çıktı. Bana bir bıyık taktılar, Mari de bu sefer bir esmer güzeli oldu, hastabakıcı elbisesi giydi. Beni gör-för kılığına soktular. Şef te yaşlı, sakat bir zengin oldu.

Dışarda bizi bekleyen başka bir otomobile atladık. Yel-

da televizyonda Detroit'i buldum, fakat müdür hakkında hiçbir haber yoktu.

Doğruca Şefin ofisine gittik. Şef hemen Biyoloji Lâboratuvarı Başkanı Dr. Greyvis'i çağırttı ve doktor gelince kutuyu açtı. Hepimiz gaz maskeleri takmıştık. Kutu açılır açılmaz pis bir koku odayı doldurdu. Hemen gaz maskelerimizin kapaklarını kapattık. Dr. Greyvis:

— Bu ne kokusu böyle? diye bağırdı.

— Onu senin bilmene lâzım. Mikrop geçirmeyen elbiselerini giymeni tavsiye ederim. Sonra dikkat etsen iyi olur, belki hâlâ ölmemiştir.

— Eğer bu acaip şey canlıysa ben de Napolyon Bonapart'ım.

— Ne olursan ol, benim bildiğim bu acaip şey bir parazittir ve bir insanın sırtına yapışıp o insanın düşünmesini ve hareketlerini kontrol etmektedir. Tahminime göre başka bir dünyadan gelmiştir.

— Fakat kimyevî bakımdan bu imkânsız!

— Senin kimyanın Allah belâsını versin! Biz bu paraziti yakaladığımızda bir adamın sırtında yaşıyordu. Bunu nasıl izah edeceksen et. Ben hakikati istiyorum.

— Peki, peki.

— Hadi bakalım, iş başına! Bu parazitin kati olarak öldüğünü iddia etme de dikkatli ol. Eğer senin asistanlarından birinin sırtına yerleşmek fırsatını bulursa adamını öldürmek mecburiyetinde kalabilirim.

Greyvis gitti. Şef bir koltuğa oturup gözlerini kapattı. Beş dakikalık bir fasıladan sonra gözlerini tekrar açtı ve bana sordu:

— Şu gördüğümüz sahte «Boşluk Gemisi» büyüklüğünde bir gemiye bu parazitlerden kaç tanesi sığabilir dersin?

— Öyle bir «Boşluk Gemisi» mevcut mu acaba? Pek ihtimal vermiyorum.

— İhtimal ver verme, benim bildiğim böyle bir gemi vardır ve hâlâ da mevcuttur.

— O sahte gemi bulunan havaliyi araştırsak iyi olacaktır.

— Bence o havali en son ihtimal. Unutma ki bizim kaybolan altı ajanımız aptal adamlar değillerdi. Şimdi son sualime cevap ver. Geminin büyüklüğü içindeki parazitlerin miktarı hakkında bir fikir vermez. Bunlar uzun bir halat gibi birbirine ekli olup burada ufak parçalara da ayrılmış olabilirler.

— Olabilir... O halde şu anda Mişigan'da bunlardan veya, Mari'nin dediği gibi, hadım insanlardan binlercesi mevcut olabilir.

— Fakat bütün bu esir insanların arasından geçip ana inembaya nasıl erişeceğiz? Her önümüze gelen yuvarlak omuzlu adamı öldürmeye kalkarsak dedikodu olmaz mı?

— Ben bir sual sorayım. Eğer dün Mişigan'a bir gemi indiyse bugün Teksas'a ve Brezilya'ya da başka gemiler de inmiş olamaz mı?

— Olabilir... Neyse, siz şimdilik bunları unutun da gidin biraz eğlenin. Fakat çok uzaklaşmayın.

Tekrar makyaj dairesinde eski kıyafetime girdikten sonra dışarı çıktım ve saçlarının şu anda ne renkte olacağını tahmin edemiyeceğim, fakat vücut şeklinden her an yanılabilceğim Mari'yi aramağa başladım.

Nihayet buldum. Hâlâ kızıl saçlı idi ve barda oturmuş, önündeki içkiyi bitirmeğe uğraşıyordu.

— Merhaba ablacığım...

— Merhaba aslanım, çek bir sandalye de yanıma otur! Bir viski soda ısınarladıktan sonra sordum:

— Senin hakikî eşkâlin bu mu?

Başını sallayarak:

— Hayır, dedi. Zürafa derisindeki gibi çizgiler ve iki adet baş... Ya senin ki?

— Vallahi bilmiyorum, annem bana hiç söylemedi.

— Neyse anlaşılan şimdilik seninle idare edeceğiz aslanım.

— Şu aslanım, ablacığım kelimelerini unutsak... Mide-
mi bulandırıyor.

İçkinin birini bitirip birine başlıyorduk. Mari'yi tekrar süzdüm. Kimbilir bir ev kadını olarak nasıl hareket ederdi? İşimden dolayı şimdiye kadar evlenmek hiç aklımdan geçme-
mişti. Sonra nasıl olsa durup dururken bu kadar kısa bir tanışma ile hemen heyecanlanıp evlenmeyi düşünmek saçma idi. Anlaşılan uzun müddettir yalnızlığının neticesi böyle düşünmeye başlamıştım.

— Mari...

— Ne var?

— Sen evli misin?

— Efendim? Hayır değilim, fakat niçin sordun? Benim-
le kontrat yapmağa niyetin mi var?

— Belki...

Mari olmaz mânâsına başını salladı. Ben devam ettim:

— Gayet ciddî söylüyorum, beni iyice tetkik et. Gencim,
sıhhatliyim, evimi daima temiz tutmasını severim. Daha ne
istiyorsun? Hiç değilse altı aylık bir kontrat...

— Yaman bir kurtsun vesselâm, fakat tekniğin biraz
zayıf. Biliyorsun bu kontratla evlenme âdetini çıkarttıkların-
danberi epeyce insanın canı yandı. Sen de sonra pişman
olursun ama iş işten geçmiş olur.

— Ben gayet ciddî söylüyorum.

— Peki, aylık ne kazanç garanti edebilirsin?

— Eğer o cins bir kontrat istiyorsan o da kabul. Senin
kazancın kendinin olsun, benim kazancımın yarısını da sana
veririm.

— Olmaz. Ben evlenmeyi istediğim bir adamla o tipte
bir kontrat yapmam, daimî ve müsavî şartla evlenirim. Ben
sana ciddî olmadığını ispata uğraşıyordum, fakat belki de
alay etmiyorsun.

— Allah Allah, ciddî söylüyoruz dedik ya be!

— Fakat bizim işte çalışan ajanların evlenmesi hiç doğ-
ru değil. Ne muvakkat, ne daimî.

— Bizim ajanlar dışarıdan değil, ama kendi aralarında evlenmelidir.

Mari tam son sözüne cevap vermeğe hazırlanıyordu ki birden durdu. Her ikimizin telefonunda şefin sesi duyuldu:

— Hemen yazıhaneye gelin!

Hiç konuşmadan kalktık. Tam kapıya gelmiştik ki Mari kolumdan tuttu ve gözlerinin içine bakarak.

— İşte ne demek istediğini görüyorsun. Bu parazit işini bitirmemiz lâzım. Evlilikten bahsederken bile ikimizin de aklı bu isteydi.

— Benim değildi.

— Biraz makûl olalım, Sam. Farzedelim evlendik ve bir sabah kalktığımızda acaip şeylerden birini benim sırtımda buldun veya ben senin sırtında bir parazit buldum...

— Ben bunu göze almağa razıyım. Zaten ben seni gece gündüz koruyabileceğimi zannediyorum.

Şefin yazıhanesine varınıştık. Kapıyı vurup girdik. Pencereden dışarıyı seyretmekte olan Şef bize döndü.

— Haydi bakalım, yine bize yol gözüktü.

— Nereye? Yoksa sormamız yasak mı?

— Çok konuşma. Beyaz Saraya, Reisicumhuru görmeğe gidiyoruz.

III

Şefin akından geçenleri anlar gibi oldum. Örfî idare ilân edip Detroit ve havalisini kuşatmak, kaçmak isteyen herkesi vurmak ve kuşatılan havalideki insanları birer birer dışarı çıkararak üzerlerini aramak, son zamanlarda icad edilen (ve yalnız gizli poliste bulunan) bir insanın uçmasına mümkün kılıcı aletleri kullanıp roket adamlar postası teşkil etmek, bu postalarla radar istasyonları ve hava istasyonları vasıtasıyla yeni boşluk gemilerinin gelişlerini tesbit edip buna mani olmak. Diğer memleketleri vaziyetten haberdar etmek. Enternasyonal konunları bertaraf edip istilâya mani olmak.

Bizim Şef daima mantiki olarak ihtimâlleri hesaplıyabilen ve ona göre harekete geçen, eşi az bulunur kabiliyetlerdendir. Onun için hiç sıkıntı çekmeden Reiscumhurun alâkasını uyandırabilir.

Gizli Polis Teşkilâtı muhafızları her tarafınızı aradı. O sırada bir makineden «düüt» diye bir ses çıktı ve tabancam ayaklanıp makineyē doğru uçup gitti. Mari sanki bir cephanelikmiş. Makine dört defa «düüt» dedi ve bir kerre de hıçkırdı. Mari'nin üzerinden çıkan silâhlarla bir manga tanı teçhizatlı olarak harbe iştirâk edebilirdi. Şeytan kız, acaba bütün o silâhları üstünde nasıl gizlemişti? Şef muhafızlarını sormasına lüzum bırakmadan bastonunu teslim etti. Anlaşılan bastonda birşeyler gizliydi.

Hernekadar telefonlarımızı da buldularsa da muhafızların operasyon yapıp telefonları çıkartacak teşkilâtları mevcut değildi. Aralarında ufak bir müzakereden sonra deri altında bulunan bir şeyin silâhı sayılınıyacağına dair karar aldılar. Parmak izlerinizi alıp resminizi de çektikten sonra bizi bekleme odasına götürdüler. Şef önce tek başına Reiscumhurun yanına gitti.

Az sonra bizi de içeri götürdüler. Şef bizi takdini etti ve ben kekelemeğe başladım. Mari yalnızca başını eğdi. Reiscumhur tatlı ve sıcak bir gülümseme ile bize «Hoş geldiniz», dedi. Benini de kekelemem geçti.

Şef gördüklerini, yaptıklarını ve işittiklerimi anlatmamı söyledi. Müdürü öldürmemize gelince Şefin nazarı dikkatini çekmeğe uğraştım. Netice alamayınca, Şeften emir aldığımı söylemeden, Mari'nin hayatını kurtarmak gayesiyle müdürü öldürdüğümü anlattım. Şef sözümü keserek raporumu tam vermemi ihtar etti.

Bunun üzerine Şefin emriyle müdürü öldürdüğümü söyleyince Reiscumhur hafifçe gülümsedi. Hikâyemi bitirdikten sonra Mari konuşmağa başladı ve okadar seksapelinin kullandığı halde ne çiftçi çocuklarda, ne de poliste bir heyecan yaratamadığını söyleyince Başkari tatlı bir gülümseme ile:

— Hakikaten çok anormal, dedi.

Bu söz üzerine Mari hafifçe kızardı. Mari de hikâyesini bitirdikten sonra Cumhurreisi Şefe dönerek:

— Andrü, dedi. Senin kısmın en kritik zamanlarda bize fevkalâde yardımları olmuştur ve biz bunları her zaman takdir ettik.

— Yani cevabınız hayır mı?

— Hayır demedim.

— Fakat neredeyse diyecektiniz.

Başkan omuzlarını silkti:

— Genç ve tecrübesiz ajanlarına okadar güvenmesen iyi olur. Sen bir dâhisin Andrü, fakat dâhiler bile yanılabilir.

— Tom, ben zaten böyle bir cevap bekliyordum... Bil-hassa onun için size şahitler getirdim. Bu ajanlarıma ne talimat verilmiştir, ne de ilâç içirilmiştir. İsterseniz doktor-larınızı çağırtıp onları muayene ettirin.

— Bence sen doktorlarından çok daha zekisin. Meselâ bu genç adamı alalım. Seni korumak için müdürü senin emrinle öldürdüğünü söylemek istemedi. Sana çok bağlı. Bayanın hikâyesine gelince, sırf bir tahmin üzerine memleket-te lüzumsuz bir heyecan yaratamam.

Mari ileri doğru bir adım attı:

— Sayın Başkanımız, ben söylediklerimden katiyetle eminim. Sözlerine güvenebilirsiniz. Bu adamlar normal erkek gibi hareket etmediler.

— Fakat unutmayın ki insanlar arasında hakikaten zayıf cinsiyetli kimseler mevcuttur. Belki siz aynı günde tesadüfen üç tanesiyle birden karşılaştınız?

Bunun üzerine Mari sustu, fakat Şef atıldı:

— Bana bak Tom, ben seni mebusken tanırdım. Senin murakabe komisyonunun en kıymetli elemanıydım. Biliyorsun ki hakikat olmasa karşına böyle bir masalla çıkmazdım. O «Boşluk Gemisi» neydi? İçinde ne vardı? Nereye indiğini niçin bulamadık? Beta Hava İstasyonunun çekmiş olduğu resmi nasıl izah edebilirsin?

Şefin Başkanla böyle konuşması beni korkutmuştu, fakat o hiç birşey yokmuş gibi Şefin uzattığı resmi aldı ve:

— Hem sen, hein ben hakikat peşinde koşarız, Andrü, dedi. Sonra unutma ki bana malûnat getiren senin kısmından başka, kaynaklarım da mevcuttur. Meselâ şu resme bakalım. Bu resme nazaran o «Boşluk Gemisi» nin Leyn çiftliğinde bir yere inmiş olması lâzımmış. Halbuki Leyn çiftliği ve havalisi senin bölgen bile değil.

— Tom...

— Ne var Andrü?

— Mişigan'a gidip bu araziyi gösteren haritaları yerinde tetkik etmedin, değil mi?

— Hayır, niçin sordun?

— Çok şükür, yoksa şu anda senin de sırtında 1,5 kilo kadar ağırlıkta, bütün düşünüşünü ve hareketlerini kontrol eden baş belâlarından biri bulunabilirdi. Şuna emin ol ki, orada mevki işgal eden kimselerin, polislerin, gazetecilerin, oraya gönderilen ajanların hepsinin sırtında bu parazitler mevcut. Biz onların neyin nesi olduklarını bilmiyoruz, fakat onlar bizim hakkımızda herşeyi biliyorlar ve ona göre hareket ederek buraya gelen haberlerin aslından başka olmasını temin edebiliyorlar. Bence o havalıyı karantinaya almak için hemen emir vermek gerekmektedir. Yoksa hepimiz müdür gibi birer köle olmaktan kurtulamayız.

— Müdür dedin de... Andrü, seni müşkül mevkide bırakmak istemem, fakat... Gel, bak!

Başkan böyle diyerek masasının üstündeki düğmelerden birini çevirdi. Sonra mikrofona:

— Bana Detroit WDES istasyonu direktörünün ofisini verin, dedi.

Daha birkaç saat evvel terkettiğimiz oda perdede belirdi.

Perdede müdür bize bakıyordu.

Belki de herifin ikiz kardeşiymiş. Ben bir adamı öldürdüğüm vakit o adamın dirilmesi imkânsızdır. Hem kendime, hem de tabancama sarsılmaz güvenim vardır. Fakat...

Perdedeki adamı hayret etmiş gibi bir sesle:

— Beni mi aradınız sayın Başkanım? dedi.

— Evet, teşekkür ederim. Bu yanımda bulunan şahısları tanıyor musun?

— Hayır efendim. Tanımam mı gerekiyordu?

Şef atıldı:

— Daire müstahdemini çağırmasını söyle!

Cumhurbaşkanı tebessümle Şefin arzusunu yerine getirilmesini emretti. Perdede beliren simalardan biri de biz oradayken bekleme odasındaki masanın başında bulunan sekreterdi.

Hiçbiri bizi tanımadı. Yalnız birşey nazarı dikkatimi çekti: hepsinin omuzları yuvarlakçaydı!

Biz dışarı çıkarken Başkan elini Şefin omuzuna koydu:

— Fazla meraklanma Andrü... Memleket emniyet edilir şahısların idaresindedir, dedi.

On dakika sonra Greyt Rok durağındaydık. Şef oldukça çökünüş görünüyordu.

— Şimdi ne yapacağız Şef?

— İkinize de şimdilik bir iş yok. Tekrar çağırılıncaya kadar izinlisiniz.

— O ofisi bir defa daha ziyaret etmeyi çok isterdim.

— Mişigan eyaletinden içeri bir adım atmıyacaksın. Sana emrediyorum.

— Peki, sen yapacaksın şimdi?

— Florida'ya gidip kamların üzerine uzanacağım. Bu dünyanın canı cehenneme. Aklınız varsa siz de aynı şeyi yaparsınız. Vakit nakittir.

Şef uzaklaşırken Mari'ye birşey sormak için döndüm, fakat sanki yer yarılmış ta yerin dibine girmiş gibi ortadan yok oluvermişti. Koşarak Şefe yetiştim:

— Affedersin Şef, fakat Mari nerede, biliyor musun?

— İzinli ya... Nereye gittiğini ben ne bileyim.

Bizim kısmın telefon sisteminden istifade edip Mari'nin izini bulmak aklıma geldi, fakat ne hakikî ismini ne de şifre numarasını biliyordum. Eşkâlini tarif ederim dedim,

o da sağına olurdur; zira ajanların hakikî eşkâlini ancak mak-
yaj kısmındaki dosyalardan çıkarmak kabildir. Yegâne bil-
diğini, kızıl saçlı, eşine az rastlanır bir güzel olduğuydu.

Şimdilik bu sevdadan vazgeçip yatacak bir yer aramağa
başladım.

IV

Güneş batarken gözlerimi açtım. Şehrin içinden geçmek-
te olan nehrin suyuna yine «fiuresin» karıştırmışlardı. Su,
zümrüt yeşili ve gül kırmızısının karışımından meydana ge-
len tatlı bir renge boğulmuş, gürlütüsüzce kayıyordu. Âşık-
larla dolu ufak botların nehrin kuytu kenarlarını doldurdu-
ğu muhakkaktı.

Binalar arasında sağa sola yerleştirilmiş su fıskiyele-
ri, rengârenk ışıklar Vaşington'u cennete çevirmişti.

Vaşington'un gece manzarasını herkesten daha çok sey-
retmiş, fakat kendimi hiçbir zaman böyle hissetmemiştim.
İçimde bir ses sanki bu şehri son defa göreceğimi fısıldıyo-
du. Bana tesir eden, şehrin güzelliğinden ziyade içinde iş-
leriyle meşgul olan, seven, sevilen, kavga eden, kanun dai-
resinde hiçbir şeyden korkmadan dileediklerini yapan insan-
larıydı.

Bütün bu insanlar sırtlarına yapışmış gri parazitlerin
arzularına, emirlerine boyun eğmekten başka birşey yapa-
mayan birer köle, bir koyun sürüsü olarak gözlerinin önün-
de canladı.

Kendi kendime böyle bir parazit sırtına yerleşmeğe
kalkacak olursa ona fırsat vermeden kendimi öldüreceğime
yemin ettim. Bizim kısımda çalışan bir ajan için intihar ga-
yet basit birşeydir. Bir tırnağımı ısırmanın kâfidir. Hususî
surette yerleştirilmiş gayet kuvvetli bir zehir bir anda öbür
dünyayı boylamamı temin eder. Bizim Şef yaman adam ves-
selâm! Herşeyi düşünmüş ve ona göre gereken tedbirleri
almış.

Bu insanları korumak Şefin, benim ve bizim kısımdaki diğer ajanların vazifemizdi.

Fakat şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Bir arkadaş-
sa ihtiyacım olduğunu hissettim. Odamda her büyük otelde
bulabileceğiniz «gezinti ve model acenteleri» katalogu mev-
cuttu. Biraz karıştırdıktan sonra hırsıyla kapattım. Ben bir ge-
ce için kız istemiyordum! Ben, adam öldürmeyi el sıkıyor-
muş gibi tabii bulan o kıızı istiyordum ve şu anda da onuru
nerede olduğunu bilmiyordum.

Heyecan sindiren «tempus» haplarından yanarında daima
bir tüp taşırdım. Haşhaş tipinde birşeydir. Aynı zamanda
bu haplar sayesinde insana yirmi dört saat, bir hafta gibi
gelir. Her ne kadar sık sık kullanırsam da müptelâsı değı-
lidir. Tanıdığım bir adam vardı, bu hapları okadar sık kul-
lanırdı ki genç yaşında ihtiyarlıktan geberip gitti!

Belki de çok doğru birşey yapmıştı. «Uzun» ve mesut
bir hayat yaşamış ve mesut ölmüştü. Yani güneşin doğdu-
ğunu 30 defa veya 300 defa görmüşsün, ne fark eder? Mesut
yaşamışmısın, mühim olan odur.

İki adet hap aldım ve bir bardağa su doldurdum. Sonra
vazgeçtim, hapları tekrar tüpün içine koyup telefonumu ve
tabancamı yerlerine taktım ve otelden çıkıp Kongre Kütüp-
hanesine doğru yürümeye başladım.

Yolda bir bara girip televizyonda haberler bültenini sey-
rettim. Detroit'ten hiçbir haber yoktu.

Kütüphanede bir katalog alıp karıştırmaya başladım.
«Uçan Daireler», «Gökte Acaip Işıklar», «Gökte Ateş Top-
ları», «Diğer Dünyalarda Hayat» ve daha bir sürü akla ha-
yale gelmiyecek ibareler altında türlü bahislere baktım.

Bir saatlik bir aramadan sonra seçmiş olduğum filmle-
rin kartlarını orada, masada oturan bir güzele verdim. Ya-
nında duran bir kutunun içine kartları attıktan sonra:

— Arzu ettiğiniz filmlerin ekserisi şu anda kullanıl-
maktadır, dedi. Diğerlerini 9—A No. lu odaya gönderiyo-
rum. Lütfen karşıdaki merdivenlerden yukarı kata çıkınız.

9--A No. lu odada bir kişi daha vardı, ben kapıdan gırince döndü ve:

— Maşallah, bizim çapkının tâ kendisi! dedi. İzimi nasıl buldun?

— Merhaba Mari.

— Merhaba ve Allahaismarladık. Hâlâ evlenmek niyetinde değilim ve yapılacak bir sürü işim var.

Bu sözler canımı sıktı:

— Sen beni dinlesene... Ben buraya senin güzelliğinden şüphe olmayan vücudünü aramağa gelmedim. Ben de bazan çalışırını. Filmлерim gelir gelmez hemen başka bir odaya geçeceğimden emin olabilirsin.

— Affedersin, Sam. Erkeklerden hep aynı tip hikâyeler dinlediğim için seninkini de öyle zannettim. Gel şuraya otur.

— Hayır, teşekkür ederim. Hakikaten tetkik etmek istediğim bazı mevzular var.

— Lûtfen gitme. Sonra şu yazıyı okusana. Bu odaya ait filmleri başka odaya götürürsen film makinesinin lâmbalarını yakarsın. Her tip filmin kendine mahsus odası ve film makinesi vardır. Haydi Sam, gel otur.

Gülerek oturdum ve:

— Beni süpürge sopasıyla bile kovamazdın. Kısımdaki şifreni, ev adresini ve saçlarının asıl rengini öğrenmeden seni gözümünden kaçıрмаğa niyetim yok.

— Yaman zamparasın ama hiçbirini öğreneniyeceksin.

●clalara film tevziinde kullanılan borunun ucundaki sepete benim istediğim filmler teker teker gelmeğe başladı.

Az sonra ikimizin de aynı mevzudaki filmleri aldığımız anlaşıldı. Ayrı ayrı bakacağımız filmlerin hepsini ikiye ayırıp tetkik etmeğe karar verdik.

Bir kütüphaneden bu mevzuda bu kadar malûmat alabileceğimizi hiç tahmin etmemiştim. Meğer bu parazitler dünyamızı çok defalar ziyaret etmişlermiş. Elimizdeki filmler bunları ispata yarıyordu. Bu raporlara nazaran ilk sisten-

tik ziyaretler 1950 - 1960 seneleri arasında, ondan sonra 1980 senelerinde olmuştı.

Esrarengiz kaybolmalar ve «Uçan Daireler» birbirleriyle irtibatlıydı. Bazı pilotlar «Uçan Daireleri» takip etmiş, fakat bir daha geri dönmemişlerdi. Resmi olarak bu pilotların vahşi ormanlara filân düştüğü tahmin edilip geçilmişti. Birden bu gibi kaybolmaların da aşağı yukarı otuz senede bir olup olmadığını tetkik etmek aklıma geldi. Bunun için ilerde incelemek üzere gereken notları aldım, zira raporlarda çeşitli kaybolmalardan bahsediliyordu. Tam bir karar verebilmek için aldığım notları uzun müddet gözden geçirmem gerekiyordu ki, onu da burada yapmanı imkânsızdı.

İşimiz bittiğinde filmlerin ücretini odadaki bir kutuya atması için Mari'ye bozuk para verdim - kadınlar niçin yollarında bozuk para bulundurmazlar bir türlü anlayamam - ve sordum:

— Söyle bakalım, ne neticeye vardın?

— Hakikat bütün çıplaklığıyla meydanda. Evvelce ziyarete gelmişler, bu sefer yerleşmeğe geliyorlar.

— Herhalde... Benim tahminimi de öyle.

— Peki, ne yapacağız?

— Şekerini, körler dünyasında tek gözlü bir adamın nasıl bir hayat geçireceğini tahmin edebiliyor musun?

— Şimdi lâstikli lâflarla kaybedecek vaktimiz yok.

— Doğru. Haydi gidelim artık.

Kütüphane hemen hemen tamamiyle boşalmıştı ve sabah olmak üzereydi.

— Bir fikrim var... Bir fıçı bira alalım, benim otele gidelim, hem içelim hem de bu mevzuu görüşelim.

— Maalesef senin odana gelemem.

— Kızım, bu sırf meslekî mevzuları münakaşa için bir davet.

— O halde benim apartımana gidelim, buradan dört yüz kilometre kadar bir mesafede. Sana kahvaltı da hazırlarım.

— Benim otelin nesi var? Hiç olmazsa yolda yarım saat vakit kaybetmekten kurtulmuş oluruz.

— Benim apartımana gelmek istemiyor musun? Merak etme, ısırman.

— Isırsan da hoşuna gider ama niçin otele gelmek istemiyorsun, onu anlamadım.

— Bilmiem... Belki sana yatağının etrafına kurmuş olduğum kurt kapanlarını, belki de ne iyi yemek pişirebileceğimi göstermek istiyorum da ondan.

Bir taksi bulduk ve Mari'nin apartımanına gittik.

İçeri girdikten sonra Mari bütün odaları aradı, sonra yanıma geldi ve:

— Arkanı dön, sırtını yoklamak istiyorum, dedi.

— Fakat...

— Dön arkani!

Sırtını yokladıktan sonra:

— Sen de benim sırtını yokla, dedi.

— Memnuniyetle, derken ne maksatla böyle bir arama yapmak istediğini anlamıştım. Entarisinin altında kendinden ve tabancasından başka hiçbir şey yoktu.

— Şimdi niçin senin otele gitmek istemediğimi anlamışsındır. Müdürün sırtında o acaip şeyi gördüğümündenberi ilk defa şu anda kendimi emniyette hissediyorum. Benim apartımanım kale gibidir. Dışarı çıkarken her tarafı iyice kapatır ve emniyete alırım. Şimdi bunları bırakalım da yemek ne istiyorsun, ona bakalım.

— Söyle sıcak bir biftek var mı acaba?

Varmış. Yemek yerken haberleri dinledik. Mişigan'dan hâlâ bir haber yoktu.

Mari yatak odasının kapısını kilitlediği için kurt kapanlarını görmek kısmet olmadı. Üç saat sonra beni uyandırdı, bir kere daha kahvaltı ettik ve birer sigara yaktık. Televizyonda «Amerika Güzeli» programı olduğu için kapattım. Başka zaman böyle bir programı kaçırmak istemezdim, fakat

kızlar çırılçıplak çıkacakları ve sırtlarında o acaip şeylerden bulunması ihtimali olmaclığı için şu anda beni pek fazla alâkadar etmiyordu.

— Şimdi ne yapacağız? diye sordum.

— Hakikatleri tesbit edip Cumhurbaşkanının suratına dayamalı.

— Nasıl?

— Kendisini muhakkak tekrar görmeliyiz.

— Nasıl?

Mari sualıme cevap bulamayınca devam ettim:

— Tek yolumuz Şeftir.

Telefonumla hemen şefi aradım, fakat karşıma yardımcısı Oldfild çıktı. Ne istediğimi sordu.

— Şefle görüşmek istiyorum.

— Resmî bir iş mi, yoksa gayri resmî ini?

— Herhalde senin gayri resmî addedeceğin bir mevzu.

— Gayri resmî bir iş için patronu rahatsız edemem, resmî işlerle de şimdilik ben alâkadar oluyorum.

İçimden Oldfild'e küfürü bastıktan sonra telefonu kapadım ve Şefi hususî şifresiyle aramağa başladım. Hususî şifre ile aranınca muhakkak karşınıza Şef kendisi çıkar, fakat ehenuniyetsiz bir mevzu için bu şifre kullanılacak olursa haliniz yamandır.

Benim bile işitmeclığını küfürlerle cevap verdi.

— Şef, Mişigan mevzuu hakkında...

— Ne olmuş?

— Mari ve ben bütün gece kütüphanede malûmat topladık. Sizinle görüşmek istiyoruz.

Küfürlerine devam ederek ilk fırsatta kulaklarımı kestirip sandöviç yapacağını söyledi ve raporlarımızı analiz için adamlarına vermemi ilâve etti. Ben dik bir sesle:

— Şef, dedim.

— Ne var?

— Mademki öyle, Mari ve ben şu anda istifa etmiş bulunuyoruz.

Uzun bir sessizlik oldu. En nihayet Şefin sesi tekrar duyuldu:

— Miami'de Palmgleyd otelindeyim, hemen gelin.

— Şimdi geliyoruz.

Hemen binanın terasındaki taksi durağına çıkıp bir hava taksisi çevirdik ve Miami'ye doğru yol almağa başladık.

Şef kumların üstüne uzanmış, güneş banyosu yapıyordu. Hemen mevzua girip anlatmaya başladım. Her otuz senede bir vuku bulan esrarengiz kaybolmalara gelince hemen telefonla yazıhanesini aradı:

— Bana analiz kışnını verin... Alo... Peter? Ben Şef. 1800 yılından bu yana esrarengiz kaybolmaların bir tablosunu istiyorum... Ne var? Ne zaman? İki saat önce mi?

Şef telefonu kapatıp hemen yerinden fırladı ve bastonunu aldıktan sonra:

— Hadi bakalım, bizim meskene, dedi.

— Beyaz Saray'a mı?

— Ne? Çocuk olma... Başkanın fikrini değiştirecek mühim birşey bulamadınız ki!

— O halde nereye gidiyoruz?

— Bilmiyorum... Aklına parlak bir fikir gelinedikçe sesin çıkmasın.

Şefin otomobiline atladık. Yolda otomobili otomatik kontrole bağladıktan sonra Şefe döndü:

— Başkanı ikna edecek bir plânım var. Söyle birşey. Beni ve bir başka ajanı Mişigan'a gönder. Diğer ajan daima üzerime tevcih edeceği portatif bir televizyon taşınsın. Başkan da dairesinden bizi seyretsin.

— Farzedelim hiçbir şey olmadı?

— Muhakkak birşeyler olacak. «Boruk Gemisi» nin inmiş olması icab eden yere gideceğim. İlk gemiyi Başkan'a gösterdikten sonra müdürün ofisine gideceğim ve o yuvarek omuzlu kimseleri tetkik edeceğim. Taht televizyonun önünde gömleklerini yırtacağım. Sen Başkanın seyretnmesini sağla, gerisini bana bırak.

— Lafla peynir gemisi yürümez.

— Belli olmaz. Bence bu parazitler insanın fevkinde bir kuvvete malik değil. Ben de zaten onlara köle olmak niyetinde değilim. Sana istediğin delilleri temin edeceğim.

Bu sırada Mari atıldı:

— Ben de Sam'la gidebilirim. Ben...

Şef ve ben ikimiz birden «Hayır» dedik ve ikimizin de yüzü kızardı. Mari devam etti:

— Ben bir adamın sırtında bu parazitlerden bulunup bulunmadığımı herkesten iyi anlayabilecek durundayım. Kalçalarımın oynayış tarzı bazan sizi bile heyecanlandırıyor galiba!

Şef tekrarladı:

— Hayır... Sam'ın gideceği yerde, aksi ispat edilinceye kadar, herkesin sırtında bir parazit bulunduğunu farzediyoruz. Sonra sen bana başka bir iş için lâzımsın.

— Ne işi? Bu iş herşeyden daha mühim.

— Diğer iş daha da mühim. Seni Cumhurbaşkanı'nın hususî muhafızı yapmayı düşünüyorum.

— İyi ama, Başkanın yanına kadınlar yaklaşacak olursa... Biliyorsun ki kadınlar arasında tehlikelileri seçmeyi bir erkek herhalde benden iyi başarır.

— Kadın sekreterlerini Başkandan uzaklaştırır ve yanına kadın sokmayız, olur biter.

— Fakat bütün dikkatime rağmen o korkunç şeylerden biri Başkana ulaşırsa... O zaman ne yapacağım?

— Seni Başkanı öldürürsün, İkinci Başkan yeni Cumhurbaşkanı olur, biz de seni ihanet suçu ile itham edip kurşuna dizeriz. Sam, Jarvis ile Deyvid'i yanına vereceğim. Jarvis televizyonu taşır, Deyvid onu muhafaza eder, sen de Deyvid'e bakarsın.

— Yani teklifimi makul buldun mu?

— Hayır... Fakat boş durmaktansa birşeyler yapmış olmak daha iyi. Belki de bir netice alırız.

Jarvis, Deyvid ve ben Mişigan'a gitmek için yola çıkarken Şef te Vaşington'un yolunu tuttu. Tam ayrılmadan evvel Mari kolumdan yakaladı, beni bir kenara çekti, ömrümde unutamıyacağım bir şekilde öptü ve:

— Sam, kendine dikkat et, geri gel, dedi.

Hakikî «Boşluk Gemisi» nin indiği zannedilen yeri gösteren bir haritayı kullanarak Mişigan'a hareket ettik. İşaretli araziye varınca yere indik. Ortalıkta «Uçan Daire» ye falan benzer hiçbir şey yoktu. İlk seyahatimiz esnasındaki yangın da burada olmuş, bütün izleri yok etmişti.

Herne kadar Jarvis külleri bile karıştırdı ise de hiçbir şey bulamadı. Ben şahsen parazitlerin ikinci raundu da kazandıklarına kani olmuştum. Tam oradan ayrılırken orta yaşlı bir çiftçiye rastladık ve her ihtimale karşı biraz uzak durduk.

Belli etmeden yanına yaklaşıırken:

— Annın yangınına ha! dedim.

— Hakikaten... En iyi iki ineğim de yandı. Zavallı hayvanlar! Siz gazeteci misiniz?

— Evet, fakat boş yere gelmişiz galiba.

Su anda Mari'nin yanımda olmasını ne kadar isterdim! Belki bu köylünün omuzları normal derecede yuvarlaktır. Fakat «Boşluk Gemisi» hakkında Şefin tahminleri doğru ise (ki yanlış olması inkânsızdır) bu masum çiftçi de bir köleden başka birşey olamazdı.

Yapılacak başka birşey yoktu. Bir paraziti esir edip televizyonda Başkana göstermek için bundan iyi fırsat nerede bulurdum? Arkadaşlarıma baktım. Onlar da aleste bekliyordu; Jarvis televizyonu çalıştırmaya başlamıştı bile.

Çiftçi tam geri dönerken bir çelme taktım. Yere düşerken sırtına yapıştım. Daha Jarvis televizyonu yaklaştırmaya vakit bile bulamamıştı; çiftçi yerde yatıyor, yırtık gömleği elimde, adamın çıplak sırtına şaşkın şaşkın bakıyordum. Ne parazit vardı, ne birşey! Bütün vücudünü aradım, fakat öyle birşey bulamadım. Ayğa kalkmasına yardım edip tozlarını silkeledim ve:

— Çok müteessirim, bir yanlışlık oldu, dedim.

Hırsından tir tir titriyordu:

— Seni namussuz it; hergele...

Anlaşılan beni tasvir edecek derecede kötü bir kelime kullanmakta zorluk çekiyordu.

— Şimdi polisi peşinizden koştururum, diye bağırdı. Yirmi yaş daha genç olsam üçünüzün de pestilini çıkarırdım.

— Kusura bakma amca, bir yanlışlık oldu.

— Yanlışlık mı? Nebraska'dan döndüğümde evimi yanmış, hayvanlarımın yarısını ölmüş buldum, bu yetmiyormuş gibi damadım da kayıp. Arazime yabancılar giriyor, ne var diye bakmağa geliyorum, bu sefer de üstümü başımı parçalıyorlar. Yanlışlık mış! Bu ne biçim yanlışlık böyle?

Damadına ne olduğunu söyleyebilirdim, fakat vazgeçtim. Birkaç lirayala gönlünü alayım dedim, verdiğim parayı yere fırlattı. En iyi çare olarak bir an önce oradan uzaklaşmayı bulduk.

Yolda Deyvis sordu:

— Bana bak, makul bir plâna göre hareket ettiğine emin misin? Ne yaptığını biliyor musun?

— Belki ben yanlışlayabilirim, fakat siz hiç Şefin yanlışlık yaptığını gördünüz mü?

— Doğru... Peki, şimdi nereye gidiyoruz?

— WDES istasyonu merkezine. Bu sefer yanlışlık ta olmayacak.

Detroit'e giriş yerindeki nöbetçi tereddütle cebinden çıkardığı bir defteri gözden geçirdi, sonra bizim otomobilin plâka numarasına baktı ve:

— Şerif bu plâka numaralı arabayı arıyor, kenara çek, deyip geçit kapısını kapattı.

— Hay hay, dedim ve arabayı on metre kadar geri aldıktan sonra tam gaz yapıp geçidi yerle bir ettim. Allahtan bizim kısım arabaları bu gibi zamanlarda işe yarayacak şekilde gayet sağlam ve hususî bir maddeden yapılmıştır.

Deyvis rüyada konuşuyormuş gibi:

— Çok enteresan... Hakikaten ne yaptığını biliyor musun? dedi.

— Gevezeliği bırak... İkiniz de beni iyi dinleyin... Belki sağ salim geri dönmek bize kismet olmayacak, fakat Başka-
na yetişir derecede delili televizyonda göstereceğiz.

Tam istasyonun önünde otomobili durdurdum. İlk asansöre atlayıp ofisin bulunduğu kata çıktık; asansörün kapısını o katta açık bırakmayı da ihmal etmedim. Bekleme odasında kâtime içeri girmemize mâni olmak istedi, fakat onu bir kenara itip yolumuza devam ettik. Müdürün ofisinin kapısını kapalı bulunca kâtibesine döndüm:

— Müdür Bey nerde?

— Kim arıyor efendim?

Omuzları yuvarlaktı. Bu kız da müdürü öldürdüğünde buradaydı. Birden yakalayıp beline kadar elbisesini yırtıverdim. Yanılmamıştım. İkinci defa olmak üzere acaip şeylerden birine bakıyordum.

Kız boğuşmağa, tırmalamağa, ısırmağa uğraşıyordu. Boynuna bir vurdum, yere devrildi. Sırtını çevirerek bağırdım:

— Jarvis, gel yakından şunu televizyona al!

Sersem herif makineyi karıştırıyordu ve arkası bana dönüktü. Sükûnetle:

— Hapı yuttuk, dedi. Lâmbalardan biri yanmış.

— Değiştir! Acele et!

Kapıda beliren bir kadın âlete ateş etti. Namussuz, isabet te ettirdi. Deyvis bir anda tabancasıyla kadını yaktı. Sanki bu bir işaretmiş gibi altı kişi birden belirip Deyvis'e hücum ettiler. Silâhları yoktu galiba?

Kâtibeyi bırakmıyarak bulunduğum yerden ateş ediyordum ki, arkamda bir hareket hissettim. Döndüğümde iki numaralı müdürü kapısının önünde gördüm. Sırtındaki paraziti de vurabilmek için tam göğsüne ateş ettim. Kurşun göğsünü delip geçti. Deyvis ayakta ve yaralı bir kız ya-

vaş yavaş bana yaklaşmağa uğraşıyordu. Kızı yüzünden vurdu. Diğer bir kurşuna kulağımın dibinden geçince:

— Teşekkürler, dedim. Çıkalım buradan artık!

Ne alev tabancalarımızı, ne de kurşun tabancalarımızı saklamağa lüzum görmeden kapısını açık bıraktığımız asansöre koştuk. Deyvis titriyordu, Jarvis'in rengi ise kireç gibi olmuştu.

— Haydi, kendinize gelin! Siz insan öldürmüyordunuz ki! İşte bakın...

Yanımda sürüklediğim kâtibenin yüzünü onlara doğru çevirdim, fakat gözlerime inanamadım. Yegâne delilim olan parazit meydanlarda yoktu! Herhalde yere kaymış, mücadele esnasında kaçıp gitmişti.

— Jarvis, dedim, televizyona hiçbir şey alabildin mi?

— Maalesef!

Kızın sırtı sanki binlerce iğne batırılmış gibi ufak ufak ve kanlı deliklerle doluydu. Yavaşça asansörün bir kenarına bıraktım. Hâlâ baygın vaziyetteydi. Holde kimse yukarıda olup bitenlerden haberdar değildi galiba?

Dışarı çıktığımızda otomobilin yanında bir polisin ceza kâğıdı doldurmakta olduğunu gördük. Kâğıdı bana uzatarak:

— Burada park yapmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? dedi.

Uzattığı kâğıdı imzaladım. Hemen otomobile binip oradan uzaklaştık ve boş bir cadde bulur bulmaz havalandık. Az gittikten sonra otomatik bir tertibat vasıtasıyla otomobilin pilâkasını değiştirdim. Şef herşeyi düşünür.

Fakat beni düşünmüyordu. Yolda televizyonla raporunuzu vermek istedim. Fakat sert bir sesle sözümü keserek hemen ofisine gelinemizi emretti.

Ofisine varınca raporumu bitirmeme müsaade etti. Sözümü bitirince sordum:

— Televizyonda neler gördünüz?

— Giriş kapısını siz geçtikten sonra transmisyon kesil-

di. Başkanın da o âna kadar gördükleri hiç hoşuna gitmedi, hele çiftçiye pek acıdı.

— Tahmin ettim zaten.

— Sana yol vermemi de söyledi.

— Zannıma göre ben...

— Çok konuşma... Hernekadar ahmağın biri isen de sana şimdilik ihtiyacımız var.

— Teveccühünüze teşekkürler.

Bu sırada Şefin yanında dolaşmakta olan Mari'nin nazarı dikkatini çekmeğe uğraştım. Fakat oralı bile olmuyordu. Az sonra Jarvis'in sandalyesinin arkasında durdu ve Şefe müdürün yanında verdiği işareti tekrarladı.

Bir anda yerimden fırlayıp tabancamla Jarvis'in sol kulağının üzerine vurdum. Hemen yere yıkılıverdi.

Şef:

— Deyvis, uzak dur! diye bağırdı.

Tabancasını çıkartmış, Deyvis'e doğru tutuyordu. Mari'ye dönerek sordu:

— Deyvis için ne diyorsun?

— Onda birşey yok.

— Sam?

— Sam da iyi.

— Her ikiniz de gömleklerinizi çıkartın.

Çıkarttık... Mari haklıydı. Kendi kendime sırtımda bir parazit olduğunu nasıl anlıyacağımı merak etmeğe başlamıştım. Şefin sesi tekrar ortalığı cınlattı:

— Şimdi Jarvis'i soyun. Evvelâ eldivenlerinizi takın.

Jarvis'i yere uzattıktan sonra dikkatle elbiselerini kestik. Nihayet canlı bir delil yakalamıştık.

VI

Birden midem bulanır gibi oldu. O acaip şeyin Mişigan-danberi tam arkamda, Jarvis'in sırtında olduğunu düşünmek doğrusu kolay tahammül edilir birşey değildi. Belki bana muhallebi çocuğu diyeceksiniz, fakat bu parazitlerden bir ta-

nesini gözlerinizle görseniz sizin de mideniz allak bullak olurdu. Yutkunarak konuşmağa çalıştım:

— Şunu almağa uğraşalım, belki hâlâ Jarvis'i kurtarmak imkânı vardır.

Söylediklerime ben de pek inanmıyordum. Bence o parazitlerden biri sırtına çıktı mı işin tamamdır, kurtuluş imkânsızdır.

Şef geri çekilmemizi işaret ederek:

— Artık Jarvis'i unutun, dedi.

— Fakat...

— Çok konuşma... Kurtarsak bile ancak birkaç gün daha yaşar. Zaten... dedi ve sustu.

Aklından neler geçtiğini anlamıştım. Bizim hayatımızın kıymeti yoktu. Mevzu dünyayı bu tehlikeden kurtarmaktı.

Hâlâ tabancası elinde, yorgun nazarlarla paraziti gözden geçirirken Şef, Mari'ye hitaben:

.... Hususî şifre sıfır, sıfır, sıfır, yediyi kullanarak Cumhurbaşkanı bul, dedi.

Mari haberi vermeğe giderken biz gözlerimizi parazitten ayırmamıştık. Hâlâ kımıldamamış, aynı yerde duruyordu.

Mari'nin sesi işitildi:

— Cumhurbaşkanı bulamıyorum efendim. Televizyona asistanlarından Karter çıktı.

Şef okkalı bir küfür savurdu. Karter zeki, sevimli, fakat on para etmez, eski kafalı bir herifti. Başkan onu daima basit işlerde kullanırdı. Şefle münakaşaya başladı.

Hayır, efendim, Başkanla görüşülmesi imkânsızmış... Hayır, mesaj da gönderemezlermiş... Bay Karter salâhiyeti haricine çıkamazmış, Şef hususiyet arzeden şahıslardan değilmiş... Maamafih bir randevu için elinden geleni yapacakmış. Gelecek Cuma olur muymuş? Bugün mü, imkânı yokmuş... Yarın mı, imkânsızmış...

Öfkesinden derin derin nefes almakta olan Şef düğmeyi çevirdi. Az sonra, kızgınlığı geçince:

— Deyvis, git, Doktor Greyvis'i çağır, dedi. Jarvis'e de yaklaştırmayın.

Biyoloji lâboratuvarı başdoktoru az sonra içeri girince Şef:

— Doktor, dedi işte sana canlı bir tane.

Merakla Jarvis'in sırtına bakan doktor yere eğilerek:

— Çok enteresan, dedi.

— Yaklaşma!

— Fakat bana tetkik etmek fır...

— Evet tetkik etmeni istiyorum, fakat sakın ölmemeli, sonra kaçmamalı, kendini de muhafaza etmelisin.

— Ben ondan korkmuyorum ki... Ben...

— Sana korkunanı emrediyorum!

— Ben bunu Jarvis'in sırtından alıp bir inkübatörde muhafaza etmeyi teklif edecektim. Anlaşılan bu acaip şeylerin yaşamak için oksijene - havadaki değil de sırtına yapıştığı kölesi vasıtasıyla temin ettiği oksijene - ihtiyacı var. Belki bir köpeğin sırtına yerleştiririz.

— Hayır, bırak onu olduğu yerde kalsın.

— Bu Jarvis bir fedaî mi? Biliyorsun ki böyle mevzularda kullanılacak şahısların kendi arzularıyla fedaî olmaları gerekir.

— Doktor Greyvis, benim kasımda çalışan ajanlarımın hepsi benim lüzum gördüğüm yerde ve mevzularda birer fedaîdir. Lütfen siz de emirlerime itaat ediniz. Bir sedye getirip Jarvis'i dikkatle buradan çıkartınız.

Onlar Jarvis'i götürdükten sonra Deyvis, Mari ve ben birer içki içmek için bara indik. Doğrusu ihtiyacımız da vardı. Deyvis'in hâlâ her tarafı titriyordu. Daha fazla dayanamadım:

— Beni dinle Deyvis... O öldürdüğümüz kızlara senin kadar ben de acıdım, fakat başka çıkar yol yoktu. Kalın kafan bunu almıyor mu?

Mari söze karıştı:

— O kadar korkunç muydu?

— Çok korkunçtu... Kaç kişi öldürdüğümüzü bile bilmi-

yorum. Dikkat edecek, sayacak zamanımız yoktu. Bizim öldürdüklerimiz insan değil, o insanları köle olarak kullanan parazitlerdi. Deyvis, sen bunu anlamıyor musun?

— Beni bu hale sokan da o ya... İnsan değillerdi. İşimin icabı kencli kardeşimi bile vurabilirim. Halbuki bunlara ateş ediyorsun, onlar hücumu devam ediyorlar. Bunlar...

Ne demek istediğini anlamıştım. Az sonra kalktı, gitti. Mari ve ben mevzuu münakaşa etmeğe başladık. Fakat bir türlü neticeye varamadık. Uykumuz da gelmiş olduğu için az sonra o kadınlar kısmındaki, ben de erkekler kısmındaki yerlerimize çekildik.

Alârm sesiyle uyanmam, giyinmem saniye sürmedi. O sırada hoparlörde Şefin sesi duyuldu:

— Gaz radiasyon metodları kullanın! Bütün çıkış yolları kapatılsın ve herkes konferans salonuna toplansın!

Salona girdiğimizde Şefin telâşlı tavrı dikkatimi çekti. Ne olduğunu sormak istedim, fakat aramızda bir sürü insan vardı. Bir yoklama yapıldı. Herkes mevcuttu, hattâ Şefin yaşlı sekreteri Bayan Heyns bile... Şefle beraber çıkış kapılarını dolaşıp muhafızları da aldıktan sonra tekrar salona döndük. Bu arada sırtında bir robdöşambr ve yanında Doktor Greyvis ile beraber Jarvis te gelmişti. Sarhoşmuş gibi bir hali vardı.

Kalabalığa bakmakta olan Şef birden tabancasını çıkarttı:

— Jarvis'in sırtındaki parazit şu anda başka birinin sırtında. Bu şahıs bir insan değil, tanımiyle parazitin emrine tâbi bir robottur ve şu anda bizim en büyük düşmanımızdır.

Odayı bir mırıltı doldurdu. Herkes yanındakine şüpheyle bakıyordu. Ben bile yanımda duran ve senelerdenberi tanıdığım Ronald'dan biraz uzaklaşmaktan kendimi alamadım.

Doktor Greyvis'in sesi duyuldu:

— Şef ben elimden gelen tertibatı...

— Bırak şimdi! Jarvis'i buraya getir, robdöşambrını çıkart ve sırtını şu kalabalığa doğru çevir.

Jarvis'in sırtında parazitin yapıştığı yer kıpkırmızı belli oluyordu.

— Parazitin nereye yerleştiğini görüyorsunuz.

Jarvis çırılçıplak kalınca birkaç kız gülüştü, fakat artık kimseden ses çıkmıyordu.

— Şimdi vazifemiz bu paraziti yakalamaktır. Hem sağ olarak yakalamalıyız. Bir insanın neresinde saklandığını gördünüz. Onu öldüreni ben de kendi ellerimle öldürürüm. Ateş etmek icap ediyorsa adama ateş edin.

Bana işaret ederek yanına yaklaşmamı emretti.

Yanına az bir mesafe kalınca sertçe:

— Tabancanı yere at ve soyun! dedi.

Hernekadar emre itaat etmek istemediysem de göğsüme doğru tuttuğu tabancası beni bu fikrimden hemen caydırdı. Kızların gülmelerine ve ısıklıklarına aldırmadan çırılçıplak soyundum. Kızlardan biri: «Hiç te fena değil» deyince yanındaki arkadaşının: «Biraz göbeği fazla!» diye cevap verdiğini işittim, kan beynime sıçradı.

Şef tabancamı almamı ve kendisine yardım etmemi emretti. Sonra ön tarafta duran bir kıza işaret ederek:

— Sıra sende, şuraya gel ve soyun! dedi.

Kız az ileri geldi ve durdu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

— Haydi soyun... Kaybedecek vaktimiz yok.

— Fakat Şef...

— Çabuk ol diyorum sana!

— O kadar bağırmana lüzum yok Şef. Herhalde bunun için maaşıma bir zam yaparsınız artık.

Kızın nefîs vücudü meydana çıkınca zam istemekte haklı olduğuna ben de kanaat getirdim.

Yirmi dakika sonra oda çıplaklar kampına dönmüş ve yerde silâhlarla dolu bir tepecik meydana gelmişti.

Soyunma sırası Mari'ye gelince hiç sesini çıkarmadan Şefin emrine itaat etti. Yine üstünden üç dört adet tabanca çıkınca bu kızın öldürücü silâhlara müptelâ olduğuna karar verdim. Birşeye daha karar verdim... Ama sırası değildi.

Geriye Şef ile ihtiyar kâtibesi Mrs. Heyns kalmıştı. Herhalde Şef Mrs. Heyns'e soyunmasını teklife cesaret edemiyordu. Nihayet:

— Mrs. Heyns... Lûtfen sizin de soyunmanız gerekiyor, dedi.

Ben Heyns'e yaklaşıırken Şefe dönerek:

— Şef, senin de soyunman lâzım, dedim. Geriye ikiniz kaldınız. O halde parazit ya sende, yahut ta Mrs. Heyns'te.

Şef soyunmağa başlarken birinin de Mrs. Heyns'e yardım etmesini söyledi. Şef pantolonunu yarıya karar indirmişti ki Mrs. Henys kapıya doğru koşmağa başladı. Şefin aramızda bulunması ateş etmeme mâni oldu. Arkasından koşmağa başladım. Az ilerde kadınlar helâsına girdi. Kapının önünde bir an tereddütten sonra, şimdi utangaçlığın sırası olmadığını düşünüp içeri daldım. Birden tavan sanki başıma yıkıldı, ensemin biraz aşağısına birşey çarptı.

Bundan sonra birkaç dakikayı hayal meyal hatırlıyorum. Konuşmalar oluyor, «Dikkat et», «Allah belâsını versin... Elimi ısırды», «Ellerinden ayaklarından tutun, dikkatli taşıyın», «Sam bayıldı!», «Şimdi ona boş verin, az sonra kendisine gelir» gibi lâflar işitiyordum.

Az sonra kendime geldiğimde üstümde bir tuhafılık vardı. Dışarısını dikkatle gözden geçirdikten sonra, konferans salonunun aski istikamette koşmağa başladım. Tam dışarı çıkarken, halâ çıplak olduğumun farkına varınca erkekler yatakhanesine gidip elime ilk geçen bir kat elbiseyi acele acele sırtıma geçirdim. Biraz küçük geldi. Tam sokağa çıkacağım anda biri arkamdan «Sam» diye bağırınca koşmağa başladım ve az ilerdeki tünel giriş kapısında kalabalığa karıştım.

Bir iki tren değiştirdikten sonra Glendeyl istasyonu bilet gişesinin yanında yer alıp beklemeğe başladım. Az sonra bilet alan bir adamın cüzdanını oldukça şişkin görünce arkasından aynı trene bindim. İndiği istasyonda onu takip ettim. karanlık bir sokaktan geçerken ensesine indirdiğim bir yumrukla adamı yere sermem zor olmadı. Artık elimde

para da vardı, harekete geçebilirdim. Ne için para bulmam icap ettiğini bilmiyordum. Fakat içimde birşey beni bunu yapmağa mecbur ediyordu.

VII

Yolda, ne yaptığımdan bihaber, uykuda yürüyen insanlar gibi yürüyordum, fakat tamamiyle ayık olduğumun farkındayım. Kim olduğumu, nerede bulunduğumu, kısımdaki vazifemi, hepsini biliyordum. Ne yapacağımı bilmediğim halde, o andaki hareketlerimin makul olduğuna dair içimde bir ses bana teminat veriyordu.

Hernekadar hissiyatım tamamiyle körleşmiş bir vaziyette idiyse de içimde, çok derinlerde, korku dolu, suçlu imişim gibi bir his mevcuttu; fakat bu, hareketlerime mani olamayacak derecede zayıf kalıyordu.

Kaçarken görüldüğünü ve arkandan «Sam» diye bağırmanın Mari olduğunu anlıyordum. Şimdi Mari'nin evine gitmek, gereken tuzakı kurup onu da elde etmek icap ediyordu. Nasıl olsa apartımanının yerini öğrenmiştim. Şimdi yakalanmamamanın çaresine bakmalıydı.

Antrepolarla dolu bir caddede dikkatle yürüyordum. Az sonra aradığımı buldum: «Kiralık kat - Zemin kata müracaat.» Adresi, cebimde bulduğum bir deftere kaydettikten sonra hemen en yakın postahaneye koştum. Derhal boş makinelerden birinin başına geçip, Detroit, Mişigan'da Rosko ve Dillard Anonim Şirketine şu telgrafi yolladım: «İki sandık oyuncak bebeği aynı fiata aşağıdaki adrese Co Friman namına acele gönderiniz.» Telgrafa, bulduğum boş katın adresini ilâve ettim.

Dışarı çıkarken otomatik restoranlardan biri gözüme ilişince acıktığımı farkettim. Fakat bir anda acıkma hissim de kayboluverdi. Depoların bulunduğu caddede karanlık bir köşeye çekilip, sabahın olmasını beklemeğe başladım.

Sabah saat dokuzda ilk işim, bulmuş olduğum katı kiralamak oldu. Derhal yukarı çıktım ve beklemeğe başladım.

Saat on otuza doğru sandıklarım geldi. Adamlar gittik-

ten sonra sandıklardan ilkinı açtım ve parazitlerden birini çıkartıp hazırladım. Sonra, bana katı kiralayan adama -adı Grinberg idi- Seslenip bir dakika için yukarıya gelmesini rica ettim.

Grinberg kapıdan içeri girerken anı bir hamle ile sol kolunu kapıp arkaya doğru büküm. Diğer elimle ceketini ve gömleğini yırttıktan sonra paraziti sırtına yerleştirdim. Üstünü başını temizlemesine yardım ettikten sonra:

— Anlat bakalım, Detroit'ten ne haber?

— Ne öğrenmek istiyorsun? Ama dur, doğrudan doğruya birbirimizle konuşalım daha iyi.

Grinberg ve ben gömleklerimizi çıkarıp sırt sırta kapalı sandığın üzerine oturduk. Uzun bir müddet sonra konuşma bitmişti. Az sonra bina âmirini çağırdık. Kapıdan girer girmez beynine yediği bir yumrukla yere yuvarlandı. Ayağa kalkıncaya kadar sırtına paraziti yerleştirmiştik bile. Artık o da bizdendi. Onu takiben binanın sahibi ve şöförü de bize iltihak etmişti.

On iki otuzda ev sahibi ile ikimiz, içinde on iki parazit bulunan bir çuvala, yakındaki ufak bir hamama gittik.

Saat daha bire gelmeden parazitlerin on ikisini de kullanmıştık. Açlıktan başım dönmeğe başlamıştı. Nihayet bize yeni iltihak etmiş olan hamam sahibi yazıhanesine yemek getirtti de biraz kendime gelebildim. Bir müddet sonra geri gönderdiğiniz adamlar yeni sandıklarla geldiler. Yavaş yavaş hamamın yanındaki otele de yerleşmeğe başlamıştık. Esas muvaffakiyet akşama doğru oldu: Maliye Vekilinin asistanını elde ettik; bu bize, Cumhurbaşkanına yaklaşabilmek imkânını verecekti.

VIII

Sırtımdaki parazit benim ortalarda fazla dolaşmamın tehlikeli olacağını, zira Şefin beni aradığını biliyor, onun için temkinli davranıyordu. Gündüzleri hiç sokağa çıkmaz olmuştum. Sırtımdaki parazitin niçin bu tehlikeye karşılık beni öldürüp başkasının sırtına geçmediğine bâlâ hayret

ederim. Zira diğer parazitler sık sık köle değiştiriyorlar ve bıraktıkları kimseleri öldürüyorlardı. Herhalde beni oldukça tecrübeli ve işe yarar cinsten bulmuştu ki bir türlü vaz geçmiyordu.

Birkaç gün sonra şehirde o kadar çok taraftarımız vardı ki, benim parazit sokağa çıkmamda artık bir mahzur görmemeğe başladı. Hernekadar şehir halkının ekseriyetinde parazit yok idiyse de, mevki işgal edenlerin çoğunu emrimiz altına alabilmiştik.

Bir hususî konferans için Teksas'a gitmem emri geldi.

Şehrin merkezindeki hava otomobili istasyonuna çıkıp Teksas için bir otomobil kiraladım. Tam içine giriyordum ki yaşlı bir adam benden evvel içeri dalıverdi.

Benim parazit derhal herifi dışarı itmemi, fakat temkinli davranmamı emretti.

— Affedersiniz, bu taksi tutulmuştur, dedim.

— Çok doğru, ben tuttum.

— Lûtfen biletinizi görebilir miyim?

— Biletim yok, fakat siz ne tarafa gidiyorsunuz?

— Teksas'a.

— O halde beni Missouri'de indirirsiniz.

— Yolumun üzerinde olmadığı için, maalesef yapamam.

— On beş dakika birşey kaybedersiniz. Sonra, taksiye giren bir yolcuyu çıkartmağa hakkınız yok.

Oldukça sinirlenmiş olan yaşlı zat şoföre dönerek:

— Oğlum şu adama vaziyeti izah et de anlasın, dedi.

O sırada dişlerini karıştırmakta olan şoför başınıçe virmeden:

— Kendi derdinizi kendiniz halledin, dedi. Hem de çabuk olun... Yoksa başka müşteri alır giderim.

Benim parazitten başka bir emir gelmediği için tereddütle ihtiyarın yanına oturdum ve şoföre:

— Bayı Missouri'ye bırakalım, dedim.

Yola çıktıktan az sonra ihtiyar çantasındaki gazetelerden birkaç tane çıkarıp okumağa başladı. Ben elimi yavaş yavaş tabancamın bulunduğu cebe doğru uzatıyordum ki, ih-

tiyar birdenbire elime yapıştı:

— O kadar acele etme oğlum!

Hayret! Karşımda duran Şefin tâ kendisiydi. Silâhını da mideme dayamıştı. Anî bir hamle yapıp boş elini sırtıma soktu. Birden başım dönmeğe başladı. Silâhımı çıkartabilmek için bir daha davrandım; sonrasını hatırlamıyorum.

Yavaş yavaş kendime gelirken iki kişinin konuştuğunu işittim:

— Şu maymuna dikkat et, sokulmağa gelmez.

— Merak etme, elleri bağlı.

— Dişleri sağlam ya... bakarsın ısırır.

En çok zoruma giden bana maymun demeleri olmuştu. Birden vücudumü tekrar bir acı kapladı, yine kendimden geçtim.

Gözlerimi açtığım zaman kendimi bir karyolada ve Şefi de başucumda buldum:

— Nasılsın evlâdım?

— Eh, biraz acıyor lîâlâ.

— Dur şu kollarını bağlayan zincirleri çıkartayım. Sen baygınken bile tehlikeli bir adammışsın meğerse. Hatırladıklarını anlat bakalım.

— Hatırladıklarımı mı?

— Parazit sırtına tırmandıktan sonra olanları hatırlıyor musun?

Birden korkuyla yerimden fırladım:

— Şef, yerimizin nerede olduğunu biliyorlar. Ben söyledim.

— Boş yere kendini üzme. Bu ofislerin nerede olduğunu sen bile bilmiyorsun. Eski ofisi çoktan tahliye ettik... Demek birşeyler hatırlıyorsun?

— Tabii. Konferans salonundan çıkıp dış kapıya gelmiştim. Oradan gizlice dışarı çıktım ve...

O anda gözümün önünde ellerimle hiç çekinmeden tuttuğum parazitler canlanınca, kendime hâkim olamıyarak kustum. Üstüm başım berbat olmuştu. Şef cebinden çıkardığı mendiliyle ağzımı sildikten sonra sözüme devam etti:

— Şef... Her tarafı sardılar... Şehirdeki bütün mühim ofislerde adanları var.

— Biliyorum... Detroit'te, Teksas'ta ve daha bir sürü yerlerde olduğu gibi buraya da yerleşmeğe muvaffak oldular. Göz göre göre harbi kaybediyoruz ve elimizden gelir birşey yok.

— Niçin?

— Zira hâlâ baştaki makamlara lâf anlataınadık. Zararı yok! Şimdi elimizde mühim bir koz olarak sen varsın. Çünkü dirî dirî elimize geçirebildiğimiz ilk parazittir... Sonra eminim ki...

Sırtımda uzun müddet taşınmış olduğum parazitin hâlâ sağ olması ve belki bir gün beni tekrar ele geçirmesi ihtimaliyle dehşete düştüm. Şef korkudan allak bullak olan yüzüme bakarak:

— Kendini fazla üzme, dedi. Artık emin ellerdesin.

— Nerede o?

— Kiin? Ha, parazit mi? Onun için hiç merak etme. Şu anda Napolyon adında bir orangutanın sırtında mesut bir hayat yaşıyor.

— Öldürsene!

— Maateessüf... Bize canlısı lâzım.

Korkumun hâlâ geçmediğini görünce sırtıma okkalı bir tokat aşketti:

— Kendine gel artık! Hasta vaziyetinde seni rahatsız etmek istemezdim, fakat hatırladıklarını hemen tele almak lâzım. Haydi artık, anlatmağa başla.

Başımdan geçenleri teker teker anlatmağa başladım. Sonra^e sir aldığımız kimselerin isimlerini sayıyordum ki birden aklıma geldi:

— Eyvah! Allah belâsını versin!

— Ne var?

— Maliye Vekilinin asistanı da sırtında bir parazit taşıyor.

— Onu da mı yakaladınız?

— Evet... Hem de ilk gün... Allahım... Şef... Maliye

kısnı, aşağı yukarı her gün Canlıurbaşkanı ile temastadır!
Şef hemen yerinden fırlayıp gitti.
Yorgun yorgun yastığa yaslandım.

IX

Hafif bir başağrısı ile uyandım. Neşeli bir ses:

— Nasıl, iyi misin? diye sordu.

Ufak bir esmer güzeliydi. Elbisesi tuhafıma gitti. Kısa bir şort, göğüslerini ancak kapayabilen bir bez parçası, boyununu, omuzlarını ve sırtını kaplayan madenî bir örtü...

Suratımı ekşiterek:

— Söyle böyle, diye cevap verdim.

— Ağzında bir tatsızlık var mı?

— Hem de nasıl!

— Şu hapi yutarsan iyi gelir... Benim adım Doris...
Gündüzleri senin hastabakıcın olarak vazifelendirildim.

— Çok memnun oldum... Doris, doğrusu elbisen çok tuhafıma gitti... Hakaret addetme, fakat biraz komik duruyor.

— Bana da tuhaf geliyordu ama artık alıştım. Zamanla sen de alışırsın.

— Şimdi de hoşuma gitmiyor değil ama, sebep ne?

— Şefin emri.

Herşeyi anlamağa başlamıştım. Tekrar midem bulanmağa başladı. O Allahın belâsı parazitler ne zaman aklıma gelse hemen midem bulanıyordu.

— Şimdi de biraz besleyelim seni.

— Yemek istemiyorum.

— Hele bir yeme, başından aşağı dökerim.

Tabii mecburen yemeği son lokmasına kadar yedik.

Parazit sırtımdayken her gün gömlek değiştiriyor ve traş oluyordum ama bir defa bile yıkanmamıştım. Sonra, ayakkaplarımı ayığından hiç çıkartmamıştım. Zaten çaldığım ayakkabılar da biraz küçüktü:

— Ayaklarım ne vaziyette?

Sırtındaki yaraya pansıman yapan Doris:

— Ayaklarından sana ne, diye cevap verdi.

Hastabakıcıları severim... Çoğu kere cazip, sâkin, bazan da müsamahakâr olurlar. Fakat geceleri başımı bekleyen hastabakıcı Ceyn hiç te Doris'e benzemiyordu. At gibi bir suratı vardı. Aynen Doris gibi giyinmişti ama kazık yutmuş gibi yürüyordu... Halbuki Doris'i yürürken seyretmek insanın içini gıcıklandırıyordu.

Gece uykum kaçtığı halde Ceyn bir uyku hapi bile vermedi. Sonra beni poker oynamaya davet etti. Pokerde çok ustayımdır... Yarım saat zarfında, aylık maaşımın yarısını aldı. Olup bitenler hakkında biraz malûmat alayım dedim, ağzını bile açmadı.

Sabah beni Doris'e teslim etti, gitti. Az sonra içeri Deyvis girdi. Üstünde kısa bir pantalondan başka birşey yoktu. Yalnız sol kolu sarılıydı.

— Hastahanede olduğunu işittim de, geçmiş olsun demeğe geldim.

— Koluna ne oldu?

— Dün Şef buradaydı, birden çıkıp gitti. Nerelerde, biliyor musun?

— Evet.

— Eee... Nerede?

— İlk önce, sen nasılsın? Doktorlar iyileştiğine kanaat getirdi mi?

— Maşallah de... Kendimi ayı gibi kuvvetli hissediyorum.

— Hayret... Halbuki zavallı Jarvis aynı vaziyette olduğu halde kurtulamadı.

Jarvis'in adı geçince içimde birşey burkuldu. Deyvis devam etti:

— O kaçtığın günkü vaziyeti görmeliydin... Şef çırpıplak, elinde tabancayla arkandan koşmaya başladı... Yolda polis yakalamasaydı belki de sana yetişecekti... İki saat sonra Şefi hapishaneden biz çıkarttık.

— Görmeyi çok isterdim... Peki, sonra ne oldu?

— Bir dakika bekleyiver.

Deyvis odayı terketti. Birkaç dakika sonra tekrar geldi:
— Şef bir mahzur görmüyor. Ne öğrenmek istiyorsun, sor bakalım.

— Dün ne oldu?

— Başkanını orada ortalık birbirine girdi... Üç ajanımız öldü... Kolum da dün bu vaziyete girdi.

— Cumhurbaşkanı? Ona birşey...

Kapı birden açıldı. Doris içeri girdi, nefes nefese:

— Sen burada mısın? diye Deyvis'e bağırdı. Her yerde seni arıyorum, yatağından çıkmamanı söylememiş miydim? On dakikadır cankurtaran seni Arnold Hastahanesine götürmek için bekliyor.

Deyvis gülerek baktı. Doris'e bir çimdik attıktan sonra:

— O halde gidelim artık, dedi.

Arkasından bağırdım:

— Hey! Başkana birşey oldu mu?

— Yoo... O hepimizden iyi... Burnu bile kanamadı.

Az sonra Doris içeri girince Deyvis'i niçin Arnold Hastahanesine götürdüklerini sordum.

— Haberin yok mu? Kolumun kesilmesi lâzım.

— Şeften ne haber? Ona birşey oldu mu? Yoksa sen de Ceyn gibi suspus olamağa mı karar verdin?

— Çok konuşma da evvelâ şu sütü iç, sonra da

— Sualime cevap vermezsen seni dizlerimin üstüne yatırıp pataklarım.

— Şef mi? Yani kısım âmirini mi soruyorsun?

— Tabii.

— Hasta listesinde o yok... Olmadığına da çok memnunum... Söylediklerine göre kadınları hiç rahat bırakmazmış.

X

Birkaç gün daha yataktan çıkmadım. Doğrusu hayatımdan memnundum. Ne zamandır böyle istirahat etmemiştim. Bir gün öğleden sonra Şef ziyaretime geldi:

— Maşallah... Rahat yeri buldun, kıpırdamak istemiyor-

— Allha belânı versin! Bana bir pantolon ver, bak bir dakika duruyor muyum?

Şef hasta kartımı gözden geçirdi, Doris'i çağırdı:

— Kızım, şu herife bir kısa pantolon getir. Artık vazifesine başlaması zamanı geldi.

Doris bir dişi kurt hiddetiyle:

— Sen onun şefi olabilirsin, dedi, fakat bana emir veremezsin! Ancak doktor...

— Çok konuşma da pantolonu getir!

— Fakat ben...

Şef kızı belinden yakalayıp kapının istikametine çevirdi ve kığına bir tokat aşkettikten sonra:

— Haydi bakalım, uç, dedi.

Doris hışımla çıktı ve az sonra doktorla beraber tekrar kapıda göründü. Şef sâkin bir sesle:

— Doktor, ben seni değil, bir pantolon istedim, dedi.

Doktor sertçe cevap verdi:

— Bu adam benim hastamdır ve kalkacak durumda değildir.

— Fazla konuşma... Vazifesine dönmesini ben emrettim.

— Öyle mi? Eğer benim hastahaneyi idare ediş tarzımı beğenmiyorsanız hemen istifamı verebilirim.

Şef, alay edermişçesine, yerlere kadar eğildi.

— Affedersiniz sayın doktor, dedi. Lûtfen hastayı muayene edip heinen vazifesine dönebileceğini bildirmenizi rica ediyorum. Kendisine çok ihtiyacım var.

Kızgınlıktan çene adaleleri titreyen doktor «Tabîî efendim» diye mırıldandıktan sonra beni üstünkörü bir muayene etti.

— Hernekadar biraz daha istirahate ihtiyacı varsa da hastahaneden çıkmasında ciddî bir mahzur yok, dedi. Doris, bu adamın elbisesini getir.

Elbise dediği topu topu bir çift ayakkabı, bir de kısa pantalondu. Fakat herkes aynı şekilde giyiniyordu. Doğrusu sokakta insanların sırtını çıplak görmek içime ferahlık verdi. Şef:

— En iyi metod olarak bunu bulduk, dedi. Hernekadar şehir çıplaklar diyarına döndüyse de, adamların sırtında parazit bulunup bulunmadığını görebiliyoruz. Fakat kısa zamanda bu işi halledemezsek halimiz duman...

Kapısında «BİYOLOJİ LÂBORATUVARI, GİRMEK YASAKTIR» levhası yazılı bulunan bir odanın önünde durdu.

— Nereye gidiyoruz?

— Senin parazitin kölesi orangutani ziyarete.

— Tam tahmin ettiğim gibi... Çok mersi, fakat böyle bir ziyarete hiç niyetim yok.

— Oğlum, bu iş böyle devam edemez. Alışman lâzım.

— Çektiklerimi bilsen... Ben girmem buraya.

— Anlaşılan sen daha iyileşmemişsin. Hastahaneye dönmeyen iyi olacak.

Kapıya doğru birkaç adım atmıştık ki arkasından seslendim:

— Şef! Dur, ben de geliyorum.

— Gelmesen de olur.

— Yok, geleceğim. Şimdiden kendimi alıştırmam daha doğru olacak.

Şef kolumdan şefkatle tuttu. Az sonra bir kafes içindeki zavallı orangutani seyrediyorduk. Yüzünde, ıstırap çeken aptal bir insan ifadesi vardı. Yan taraftan bakınca sırtındaki parazit görünüyordu.

Benim sahibim... Sırtımda günlerce yerleşen, beni köle gibi kullanan sahibim, işte karşımdaydı. Bu namussuzun şekli belki de insanı korkutmazdı. Fakat onu sırtımda taşıdığım günler aklıma geldikçe dehşete düşmekten kendimi alamıyordum. Şef sordu.

— Nasıl, alışıyor musun?

— Biraz... Şef, şu pisi öldürmek istiyorum... Bütün parazitleri öldürmek, hayatım boyunca hiç durmadan öldürmek istiyorum!

Şef:

— Al öyleyse, diyerek tabancasını uzattı.

Tabancayı aldım. Artık onu öldürebilirdim! Sırtıma yerleşen, bana günlerce azap çektiren bu canavarı öldürebilirdim... Onu ve diğerlerini, Hepsini yok etmeliydim!

Şef beni seyrediyordu. Yavaş yavaş tabancayı kaldırıp nişan aldım. Birden aklıma geldi:

— Şef, bunu öldürürsem, elinde başka parazit var mı?

— Hayır.

— Fakat senin buna canlı olarak ihtiyacın var, değil mi?

— Evet.

— O halde bana tabancayı niçin verdin?

— Eğer öldürmen icap ediyorsa öldür. Öldürmezsen, bizi başka bir canlı parazit aramak derdinden kurtarmış olursun.

Öldürmeliydim... Diğer parazitlerin hepsini öldürsek bile bu sağ kaldıkça huzur içinde yaşayamıyacağıma, daima köşe bucak kaçacağıma emindim. Derin derin nefes alarak tabancayı tekrar kaldırdım ve nişan aldım. Sonra birden, tabancayı Şefe fırlattım. Havada yakaladı.

— Ne oldu? diye sordu.

— Bilmem... Vazgeçtim.

Paraziti öldürebileceğimi bilmek içimdeki korkuyu bir anda silip süpürmüştü. Artık titremeden bakabiliyordum.

— Şef... Yalnız, bu parazit ile işin bittiği vakit, onu ben öldürmek istiyorum. Söz mü?

— Söz.

— Bu paraziti ne için kullanmak niyetindesin?

— Onunla konuşmayı düşünüyorum.

— Konuşmayı mı? Nasıl? Yani demek istiyorum ki... Orangutanın... Şef, dilim dolaştı, ne demek istiyorsan açıkça izah etsene!

— Bu iş bir insan vasıtası ile olacak... Bana bir fedai lâzım.

— Fakat... Kimseyi buna mecbur edemezsin!

— Maalesef bunu yapmam icap ediyor. Zira başka çıkar yol yok.

— Bu iş için fedâî bulamazsın ki!

— Elimde birkaç kişi var.

— Var mı? Kim?

— Elimdeki adamı kullanmak istemiyorum. Daha iyi birini arıyorum.

Nefretimi Şeften saklamağa lüzum görmedim:

— Yapmak istediğin çok adî birşey. Hazır elinde bir enayi, bir deli varmış. Onun gibi bu işe razı olacak bir deliyi bulacağına inanıyorsan çok yanlış düşünüyorsun.

— Belki... Oğlum, bu parazitler hakkında hiç malûnatımız yok... Nereden geliyorlar, nasıl yaşıyorlar, hiçbir şey bilmiyoruz. Onlarla da ancak sırtına yerleştikleri insanlar vasıtasıyla konuşabiliriz. Muhakkak bir fedâîye ihtiyacım var.

— Bana bakına! Benden paso!

— Niçin sana bakmıyayımı?

Benim sözüm yarı şaka, yarı ciddiydi. Fakat Şef öyle deyince dayanamadım:

— Sen delinin birisin... Tabancayı verdiğinde o paraziti öldürmeliymişim! Eğer benim fedâî olmayı kabul edeceğimi zannediyorsan zır delisin.

— Bu işi herhangi bir insan göremez. Bana bünyesi sağlam, tecrübeli bir adam lâzım. Bak, Jarvis dayanamadı, öldü. Senin bu işe dayanıklı olduğun kendi tecrübenle sabit.

— Fakat belki ikinci sefer tahammül edemem.

— Ama bir kere sağ çıktın. Onun için seni başkalarına tercih etmem bence gayet makul. Oğlum, memleketimizi, dünyadaki insanların istikbalini gözünün önüne getir. Bu vazife senin hayatından kat kat kıymetlidir.

Bu mevzudaki hissiyatımı izah edecek kelime bulamadığım için omuz silkerek:

— Ben onu bunu bilmem, istersen istifamı veririm, dedim.

Duvardaki televizyon düğmesini çevirerek lâboratuvarı buldu ve cevap veren adama:

— Herşeyi hazırlayın, hemen tecrübeye başlayacağız, dedi.

— Kimi kullanacaksın?

— İlk fedaiyi.

Kapıya doğru yürüyorum. Şef yolumu kesti:

— Nereye gidiyorsun?

— Tecrübeyi seyretmeğe niyetim yok.

— Olmaz. Senin bu parazitler hakkında malûmatın var. Belki bize yardımın dokunur.

— Çekil yoluından!

— Kalacaksın diyorum! Fazla konuşursan bağlar, yine de bir yere bırakmain seni. Artık fazla saçmalamağa başladın!

— Pekâlâ... Emrini dinlemek mecburiyetindeyim. Fakat ilk fırsatta istifamı vereceğim!

Lâboratuvarın tam ortasında idam mahkûmlarına mahsus elektrik sandalyası gibi birşey vardı. Bu sandalyeyi hayvanın bulunduğu kafesin kapısının yanına koymuşlardı. Zavallı mânasız bakışlarla olup biteni seyrediyorcu. Az sonra dış kapı açıldı ve bir sürü insan içeri girdi. Aralarında Mari de vardı.

Mari'yi ne zamandanberi aratıyor, fakat bir türlü bulamıyordum. Şimdi bu kalabalık içinde de onunla istediğim gibi konuşamazdım.

Mari de beni görmüştü. Herhalde bunu ümit etmiyordu ki oldukça şaşırdı. Sonra hafifçe başını eğerek selâm verdi. Aynen Doris ve Ceyn gibi giyinmişti. Yalnız omuzlarında ve sırtında o madenî kaplama yoktu:

Doktor Şefe dönerek:

— Hazır mısınız? diye sordu.

— Hazırız.

Mari doğruca sandalyeye gitti, oturdu. İki asistan ayaklarını ve kollarını kelepçelemeye başladılar. Olduğum yerde donmuş kalmıştım. Şefi kolundan tuttuğum gibi bir kenara fırlattım. İki asistانی tekmeleyerek uzaklaştırdım:

— Mari, kalk o sandalyeden! Ben oturacağım, razıyım!

O sandalyeyi çıkartıp daha büyük bir tane getirdiler. Hiçbir yerimi kıpırdatmayacak şekilde iyice bağladılar. Herşey hazırlandıktan sonra Şef yanıma yaklaştı:

— Çok teşekkür ederim oğlum, dedi.

Cevap vermedim.

Az sonra ıslakça birşey sırtına dokundu. Bayılır gibi oldum.

Kendime geldiğim vakit içinde bir his tehlikede olduğumu, dikkatli bulunmamı söylüyordu. Korkmuyordum ve karşımdakileri aldatacağımdan emindim. Şef sert bir sesle bağırdı:

— Sesimi işitiyor musun?

— Bağırmana lüzum yok, diye cevap verdim.

— Niçin buraya toplandığımızı hatırlıyor musun?

— Sual soracaksan, böyle saçma şeyler sorma. Ne istiyorsun?

— Sen nesin?

— Amma aptalca sual! Boyum bir seksen. Kilom yetmiş dokuz, ve sonra...

— Sana soruyorum. Kime sorduğumu biliyorsun... Sana soruyorum!

— Şimdiye kadar da böyle oyun hiç oynamamıştım.

— Senin ne olduğunu bilmediğimizi sanıyorsan aldanıyorsun. Orangutanın sırtında bulunduğun müddetçe seni iyice tetkik ettim, zayıf noktalarını biliyorum. Sayayım da dinle. Bir: seni öldürebiliriz. İki: canını acıtabiliriz. Elektrik şokuna dayanamıyorsun, hele fazla sıcağa hiç tahammülün yok. Üç: bir insan sırtında olmadıkça, hiçbir işe yaramıyorsun. Dört: ancak kölendeki kuvvete sahipsin. Kölen de şu anda sana yardım edemeyecek durumda. O halde bizimle anlaşmağa mecbursun!

Hakikaten kaçamıyacak derecede sıkı bağlanmış mıydım? Sağ ayağımın bağları biraz gevşek gibiydi. Belki de bir kurtuluş çaresi vardı.

Gözlerimi odada gezdirdim ve kimde silâh bulunduğunu anlamağa çalıştım. Tahminime göre yalnız Şefte tabanca vardı. Bu kaçabilmek ihtimallerimi arttırıyordu. Şef devam etti:

— Suallerime cevap verecek misin, yoksa canını yakayım mı?

— Hangi sualler? Şimdiye kadar mantikî birşey sormadın ki!

Şef teknisyenlerden birine dönerek uzun bir demir istedi. Ben ona dikkat etmeyip hâlâ firar yollarını arıyordum. Şef tabancasını yakınımaya koysa, ben de bir elimi kurtarabilsem...

Demiri sırtıma yaklaştırdı; bütün vücudumu korkunç bir acı kapladı. Ortalık birdenbire kararır gibi oldu. Sanki her tarafıma çuvaldız sokuyorlardı. Az sonra acı dinince Şef sordu:

— Nasıl, hoşuna gitti mi?

— Niçin canımı acıtıyorsun, buna sebep ne?

— Suallerime cevap ver.

— Sor da vereyim.

— Sen nesin?

Bir an durakladıktan sonra ağzımdan:

— Biz insanız, kelimeleri döküldü.

— Nasıl insansınız?

— Bir nevi insanız. Sizi ne zamandanberi tetkik ediyoruz. Biz size sulh, emniyet getirmek ve size mesut bir hayat temin etmek istiyoruz. Bize teslim olursanız bunları kazanırsınız.

— Yani size teslim olursak bizim dertlerimizi halledecek ve mesut bir hayat yaşamamızı sağlayacaksınız. Doğru mu?

— Kelimesi kelimesine doğru.

— Peki, söyle bakalım, siz nereden geliyorsunuz?

— Çok uzaklardan.

— Orasını biliyoruz. Fakat esas dünyanız neresi, adı ne?

Benden cevap çıkmayınca asistanlardan biri Şefe yaklaştı:

— Şef, onlarla bizim astronomik görüşlerimiz bir olmayabilir.

— Niçin? Parazit, kölesinin bildiklerinin hepsini biliyor.

Böyle demekle beraber, Şef yine bana döndü:

— Bizim astronomi hakkında malûmatın var mı? Sizin dünya nerede?

— Bütün dünyalar, yıldızlar bizimdir.

— Orası pek belli değil ya... Sen onu bırak ta sizin gemi hangi dünyadan buraya geldi, onu söyle.

Bu suale cevap vermek istemediğim için gözlerimi kapadım. Anıde sırtıma bıçak sokuluyormuş gibi bir acı hissettim.

— Söyle diyorum sana, Allahın belâsı! Merih mi, Zühre mi, Neptün mü, hangisi? Cevap ver, demir hâlâ elimde!

— Hiçbirinden değil. Bizim dünyamız daha da uzaklarda.

— Yalan söylüyorsun! Ben seni söyletmesini bilirim.

— Yapma! Yapma!

— Tecrübe etmekle birşey kaybetmeyiz.

Şef böyle deyip demiri sırtıma yaklaştırdı. Vücudümü tekrar müthiş bir acı kapladı. Sanki beni dilim dilim kesiyorlardı. Sualinin cevabını vermek istedim, fakat o anda sanki biri gırtlığıma sarıldı. Daha fazla acıya tahammül edemedim kendimden geçtim.

Az sonra birinin «Kendine geliyor» dediğini işittim.

Şef üzerime doğru eğilmişti. Korku dolu bir sesle sordu:

— Kendini iyi hissediyor musun oğlum?

Hiç cevap vermeden başımı öbür tarafa çevirdim.

Az sonra yaptıkları bir iğne sayesinde kendime gelmiştim. Ayağa kalkarken Şef kolumdan tutup yardım etmek istedi:

— Dokunma bana!

— Affedersin... Cons, Sam'a yardım et de bir arabaya binip hastahaneye gitsin, birkaç gün istirahat etsin. Doktor, sen de beraber git.

— Kimse yanıma yaklaşmasın! Ben hastahaneye falan gitmiyorum.

Dışarı çıktım. Ayaklarım ve kollarım iyice sızlıyordu. Hastahaneye gitsem herhalde iyi olacaktı. Doris bana iyi bakardı... Belki biraz da uyuyabilirdim. On beş raund döğüştükten sonra nakavt olmuş boksörler gibi hissediyordum kendimi. O sırada arkamdan biri seslendi:

— Sam! Sam!

Mari'nin sesini hemen tanımıştım. Yanıma yaklaştı; gözleri yaş doluydu.

— Ah, Sam! Sana ne yaptılar böyle?

— Numarayı bırak...

Kollarımda biraz kuvvet kalmıştı. Suratına okkalı bir tokat aşkettim:

— Orospu!

Hastahanedeki odam hâlâ boştu, fakat Doris meydanlarda yoktu. Elbiselerimle yatağa uzandım. Hemen uyumuşum. Doris'in okşamalarıyla gözlerimi açtım. Merakla beni seyrediyordu:

— Zavallı yavrum, sana ne yaptılar da bu hale soktular? Sakın yerinden kıpırdama. Hemen gidip doktoru getireyim.

— Olmaz.

— Fakat doktora ihtiyacın var!

— Doktor istemiyorum. Bana sen bakacaksın.

Hiç cevap vermeden çıktı. Az sonra geri gelerek yaralarımın pansıman yapmağa başladı. Pansımanı bitirip yarayı sardıktan sonra:

— Şimdi dikkatle dön, dedi.

— Yok, yüzükoyun yatacağım.

— Olmaz, sana biraz da içecek birşey vereceğim.

Yavaşça sırtüstü döndüm ve verdiği ilâcı içtim. Tekrar uyumuşum.

Yine uyandığımı, Şefin ve yanında doktora benzer birinin beni seyrettiklerini, Şefe sunturlu küfürler savurduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Belki de rüya görmüşümdür.

Ceyn'in sesiyle uyandım. Kollarım, ayaklarım bezlerle sarılıydı. Düşünmeğe başladım; kontratımda Şefin emriyle tehlikeli yerlere gitmeyi kabul etmiştim, fakat öyle bir vazife yapmağa mecbur değildim. Şef zayıf noktamı bilmiş ve ona göre hareket etmişti. Asıl canımı sıkan, Şefin bu metodu olmuştu. Mari'yi yem gibi kullanmıştı. Mari'ye de kendinin yem olarak kullanılmasına müsaade ettiği için içerliyordum. Belki, vazifesi icabı, bu gibi mevzularda kendinin yem gibi kullanılmasına müsaade edebilirdi, fakat bana karşı bunu asla yapmamalıydı!

Bu düşüncem size makul gelmiyebilir, fakat bence çok mantıkî. Artık şu parazit işini bensiz halledebilirler. Yazlıkta ufak bir evim var. Evdeki yiyecekler beni bir sene idare eder. Oraya çekilir, bir müddet dünyayla alâkamı kesirim. Topunun Allah belâsını versin!

XI

Biriyle dertleşmek istiyordum. Doris te hoşuma gidiyordu. Oturdum, herşeyi ona anlattım. O da Şefe ve Mari'ye müthiş içerledi:

— Sen hâlâ bu kızla evlenmek mi istiyorsun?

— Evet. Çok aptalca bir fikir, değil mi?

— O halde senin bu zaafından istifade etti. Hiç doğru bir hareket değil. Günün birinde senin bu kızla karşılaşsak saçlarını yolaacağım.

Bir müddet sonra Mari ziyarete gelmesin mi! Kapının önünde Doris'in sesini işittim:

— İçeri giremezsiniz.

— Ne münasebet! Ziyaretçiye mâni olamazsınız.

— İçeri girme, bütün saçlarını yolarım.

Dışarıda iki kişi boğuşuyormuş gibi oldu, arkadan kuvvetli bir tokat sesi geldi. Dayanamayıp bağırdım:

— Hey! Ne oluyor orada?

İkisi de kapıya gözüktü. Mari'nin saçları karışmış, so-luyordu; Doris'in ise yanağında Mari'nin eli büyüklüğünde bir kırmızılık vardı.

Doris köpürerek:

— Deñol buradan! dedi. Seni görmek istemiyor!

— Öyle birşey varsa kendisi söylesin.

Çaresiz araya girdi:

— Alâkana çok teşekkür ederim Doris. Madem ki bu-
raya kadar gelmiş, bırak girsin. Ona söyleyecek bir çift sö-
züm var zaten.

— Bence aptallık ediyorsun, dedikten sonra Doris dışa-
rı çıktı.

Mari karyolama yaklaştı:

— Sam, benim sevgili Sam'ım!

— Ben senin sevgilin değilim.

— Sam böyle acaip hareket etmenin sebebini bir türlü
anlıyamıyorum. Benden nefret etmene sebep ne?

— Yaptıklarını sen benden iyi bilirsin. Herhalde o ka-
dar aptal değilsin.

— Belki de çok aptalım Sam. Benim fedaî olarak kulla-
nılmama müsaade etmeyip bu işi sen üzerine aldın. Bunun
için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana her zaman
minnettar kalacağım. Sonra, sen bunu kendi arzunla yaptın,
ben istemedim ki! Yoksa söylediklerime inanmıyor musun?

— Sen o sandalyeye, benim buna müsaade etmiyeceği-
mi bilerek oturdun. Şef beni ne tabanca ne de ilâçla zorlayıp
oraya oturtamazdı. Beni ancak sen mecbur edebilirdin ve
hiç çekinmeden bunu yaptın. O pis parazit tekrar etime do-
kunacağına, ölseydim keşke!

Mari'nin rengi hırsından bembeyaz olmuştu:

— Söylediklerine hakikaten inanıyor musun Sam?

— Elbette!

— Sam, ben senin orada bulunacağını bile bilmiyor-
dum. Sonra fedaî olmağa söz vermiştim.

— Haydi canım, boş lâfı bırak. Söz vermişmiş!

Mari uzun müddet sessiz durduktan sonra:

— Sam, bir vakitler benimle evlenmek istemiştin.

— Aradan epeyce zaman geçti.

— Evet, belki de caydın. Şuna emin ol ki yaptıkların için sana minnettarım. Ve her an seninle evlenmeğe hazırım. İstersen daimî, istersen muvakkat.

Gülerek cevap verdim:

— Şu kadın şımarıklığı kadar berbat şey yoktur! Her istediğinin hemen yerine geleceğini zannediyorsan çok yanılıyorsun. Maateessüf bu sefer de ben senin teklifini kabul edemiyeceğim.

— Sen ne dersen de, bütün söylediklerim hakikattir ve istediğin anda seninle evlenmeğe, daha doğrusu ne istersen yapmağa hazırım.

— O halde bana bir iyilikte bulunabilir misin?

— Memnuniyetle. Ne istiyorsun?

— Defol buradan!

Mari ağlayarak gitti.

Bir müddet sonra Şef kapıdan başını uzattı. Yakınımda bir tütün tablası falan olsa muhakkak kafasına fırlatırdım.

— Seninle konuşmak istiyorum.

— Ben istemiyorum. Çık dışarı!

Sanki ona söylenmiyormuşum gibi karyolaya yaklaştı:

— Biliyor musun, sen benim en iyi ajanlarımdansın, fakat bazan çok acele kararlar veriyorsun.

— Sana ne? Sonra şunu bil ki buradan çıkar çıkmaz ilk işim istifamı vermek olacaktır.

Sanki söylediklerimi işitmemiş gibi devam etti:

— Meselâ Mari'ye, meseleyi anlamadan fena halde çattın. Az kaldı en iyi ajanım olan bu kızın istifasına sebep olacaktın.

Alaylı bir sesle cevap verdim:

— Yapma, beni ağlatacaksın.

— Sersem herif, alayı bırak ta beni dinle! Kızın hiç günahı yok. Evet, Mari'yi ben sana karşı silâh gibi kullandım. O herseyden bihaber, fedâî olmağı kabul etmişti.

— Ben onu bunu bilmem. O da oradaydı ya, yetişir.

— Oğlum, beni iyi dinle... Şimdiye kadar sana hiç yalan söyledim mi?

— Hayır, fakat icap ederse söylemiyeceğini kim garanti edebilir?

— Belki... Eğer bu memleketin istikbali tehlikede ise ve yalan söylememin bu tehlikeyi bertaraf etmesi imkânı varsa hiç tereddüt etmem. Fakat bu mevzuda yalan söylememe hiç sebep yoktu. Sen olmasan başka bir ajanımla da bu işi halledebilirdim. Mari senin orada olacağını bile bilmiyordu. O sandalyeye senin oturmanı istediğimi Mari tahmin bile edemezdi. Ben o hileyi kullandım. Eğer hilemde muvaffak olmasaydım, elini kolunu bağlatıp seni zorla oraya oturtmağa karar vermiştim, zira bu işi en iyi senin başaraacağına kaniydim. Oğlum, inan bana, Mari senin hastahaneden çıktığını bile bilmiyordu.

İnanmak istedim, fakat çok zordu. Şef devam etti:

— Sözlerimi iyi dinle. Ne olursa olsun, yaptığın iş herkes tarafından takdirle karşılandı. Hattâ bunun için yakında sana madalya verecekler. Fakat şuna emin ol ki, bu madalyayı senden ziyade Mari hak etmiştir. O isteyerek, arzu ederek ve neticenin ne olacağını bilmeden bu tehlikeye atılıp fedaî olmağı kabul etti. Asıl kahraman odur. Şuna emin ol ki bu kız, kadınlığına rağmen senden daha erkek ve daha cesurdur. Ona karşı hareketlerinde çok haksızsın.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eğer Şefin söyledikleri doğru ise (ki o yalan söylediği zaman ben ekseriyetle farkına varırım) o zaman Mari'ye karşı büyük haksızlık etmiş oluyordum.

— Belki de yanlış kimseye çattım, fakat söylediklerin doğru ise...

— Kelimesi kelimesine doğrudur.

— O zaman senin hareket tarzın çok nahoş.

— Oğlum, eğer bana saygın azaldıysa çok müteessirim, fakat başka çarem yoktu. Benim yerimde bulunsaydın emin ol sen de aynı şeyi yapardın. Biraz istirahat et ve düşün.

— Ben senelik iznimi istiyorum.

— Hay hay.

Tam dışarı çıkarken arkasından seslendim:

— Bir dakika!

— Ne var?

— O parazitle işin bittiği zaman benim öldürmeme müsaade edeceğine dair verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?

— Evet, fakat...

— Fakatı makatı yok. Tabancanı ver, şimdi bu işi halledeceğim.

— İmkânsız, zira o parazit çoktan öldü.

— Öldü mü? Hani bana söz vermiştin?

— Biliyorum... Fakat senin sırtındayken konuşturmak için işkence yapıyorduk ya, işte o zaman öldü.

Sinirimden kendimi tutamayıp deli gibi gülmeğe başladım.

Şef vücudümü sarsarak bağırdı:

— Kendine gel! İsteyerek yapmadım... Sonra bunda gülecek ne var?

— O kadar uğraştın, çabaladın, bir netice alamadın! Üstelik Mari ile aramızı bozdun... Evvelce bildiklerinden fazla birşey de öğrenemedin, ona gülüyorum.

— Parazitten birşey öğrenemedik ama sen bize epeyce malûmat verdin.

— Ben mi?

— Dün gece... Sana esrar yutturduk, sonra ipnotize edip konuşturduk. Parazitin bize söylemediği birçok şeyler senin beynine yerleşmiş. Paraziti sırtından aldıktan sonra bu malûmatı senden koparmak zor olmadı.

— Ne öğrendiniz meselâ?

— Artık nereden geldiklerini biliyoruz. Titan adında, Merih'in cazibesinde olup ondan üç yüz yetmiş bin kilometre uzakta bulunan bir peykten geliyorlar.

Evet, hakikati öğrenmişlerdi.

Cebinden bir sigara çıkarttı ve yaktı. Düşünüyordum. Titan... Demek bu acıip mahlûklar oradan gelmişler! Halbu-

ki insanlar ancak Merih'e kadar gidebilmişlerdi. Yalnız Dunham adında birinin idaresindeki bir gurup daha ilerlere gitmiş, fakat geri dönmemişti.

A sonra Şef kalkarak kapıya doğru yürüdü. Arkasından seslendim:

— Baba...

Seneler vardı ki ona «baba» diye hitab etmemiştim. Hayretle bana baktı:

— Ne var yavrum?

— Niçin sen ve annem bana Eliku ismini takmıştınız?

— Büyük babanın adıydı da ondan.

— Böyle acaip bir isim için yeter sebep değil ki.

— Belki değil ama...

— Baba... Annem nasıl bir kadındı?

— Annen mi? Nasıl anlatayım, bilmem ki. Karakteri Mari'ninkine benzerdi biraz.

Daha fazla konuşmama fırsat vermeden kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

Duvvara döndünü, tekrar uyumağa gayret ettim.

XII

Doktor hastahaneden çıkmama müsaade eder etmez ilk işim Mari'yi aramak oldu. Beni görmekten memnun olacağını zannetmiyordum, fakat af dilemeliydim.

Her tarafı altüst ettim, izini bulamadım. Nihayet son çare olarak istemiye istemiye Şefin ofisine yollandım. Kapıyı vurup içeri girdim.

— Ne istiyorsun?

— Benim için bir iş var mı diye sormaya geldim.

— Ben de zaten seni çağırmak üzereydim. Gel gidelim.

— Nereye? Makyaj kısmına mı gene?

— Bıçimsiz yüzünü değiştirmeden de bunu yapabilirsin.

Vaşington'a gidiyoruz.

Maamafih yine makyaj kısmına uğrayıp elbiselerimizi değiştirdik.

Sokağa çıkınca birden aptallaştım. Herkes yine eskisi gibi tamamiyle giyinikti. Hava taksisi plâtförmüne çıkmak için asansöre Şefin zoruyla bindim. Otomobilimize girince dayanamadım:

— Siz deli misiniz? Niçin herkes elbisesini giymiş yine? Demin yanından geçtiğim polisin sırtında br parazit olduğuna yemin edebilirim!

— Belki... Olabilir.

— O halde? Bu ne biçim iş, anlamadım ki?

— Sen ne teklif ediyorsun?

— Herkes dónsa bile kimse sırtı kapalı gezmemelî! Parazitlerin hepsini öldürdüğümüze kani oluncaya kadar...

— Çok doğru.

— Eee... Cumhurbaşkanının olup bitenlerden haberi var, değil mi?

— Tabî var.

— Ne bekliyor o halde? Örfî idare ilân etsin, birşeyler yapsın.

— Oğlum, bu memleketi Cumhurbaşkanının idare ettiğini zannıediyorsan yanılıyorsun.

— Fakat herhalde birşeyler yapılabilir.

— Başkan Meclisin emrinde.

— Meclis birşey yapmadı mı?

— Günlerdir mebuslara hakîkati öğretmeğe çalışıyoruz, fakat bir netice alamıyoruz. Sen hiç meclis komitesi tarafından sual yağmuruna tutuldun mu? Bunun ne demek olduğunu bilemezsin.

— Fakat hakikat gün gibi meydanda! Sonra Maliye Vekilinin Asistanı meselesi ne oldu?

— Ne olacak, tam Beyaz Sarayın içinde paraziti kaçırdık. Herifin iki de muhafızını öldürdük. Şimdi askerî hastahane de yatıyor. Ekseriyet bu meseleye bir masal nazariyle bakıyor. Hattâ Cumhurbaşkanını azletmek isteyenler var.

O anda asıl sormak istediğim sual aklıma geldi:

— Mari nerede?

— Cumhurbaşkanının yanında. Ondan iyi muhafız mı bulacağım?

Beyaz Sarayda, hususî bir komite huzurunda, sırtıma paraziti koyup yaptıkları tecrübenin filmini seyrettik. Filmde en çok hoşuma giden yer, parazitin ölümünü görmek oldu. Film bitip ışıklar yanınca komite başkanı âzâlara dönüp:

— Baylar, bir diyeceğiniz var mı? dedi.

Kansas eyaletinin temsilcisi ayağa kalktı:

— Efendim, Holivut'ta bundan iyi film çevirip asılsız şeyleri hakikat gibi gösteriyorlar!

Bunun üzerine bioloji lâboratuvarı şefi, onu takiben de ben kalkarak vaziyeti izah etmeğe çalıştık. En çok canımı sıkan, anlattıklarım karşı gösterdikleri alâkasızlık oldu. Hattâ ben konuşurken iki tanesi gazete okuyordu. Bir âzâ ayağa kalkarak sordu:

— Siz Federal Araştırma Bürosu âzâlarından mısınız?

— Hayır, bizim Şef doğrudan doğruya Cumhurbaşkanı'na bağlıdır.

Âzâ gülerek devam etti:

— Tam düşündüğüm gibi! Doğru söyleyin, siz aktörsünüz değil mi?

Bu suale cevap vermeğe fırsat kalmadan başka birisi atılarak saçma sapan, mevzu ile hiç alâkası olmıyan sualler sormaya başladı. Daha fazla tahmmül edemedim:

— Beni iyi dinleyin, dedim. Anlaşılan siz bütün bunları bir dalavereden ibaret zannediyorsunuz. Madem ki öyle, doğruyu söyleten makineyi getirin veya ipnotizma usulünü kullanın. Görmüyor musunuz, insanlığın ne büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu anlamıyor musunuz?

Sözüm daha fazla devam edemeyip yerime oturdum.

Toplantı istirahat için on beş dakika dağıldı. İkinci oturumda kürsüye, etrafında muhafızları ile beraber Cumhurbaşkanı geldi. Mari de yanındaydı. Başkanın yanında bir sandalyeye oturarak, sanki sekreteri imiş gibi kağıtlar

karıştırmağa başladı. Öyle bir oturmuştu ki herkesin gözü gayri ihtiyari o tarafa kaçıyordu.

Göz göze gelince tatlı tatlı güldü. Sevincimden az kal-
sın takla atacaktım ki Şefin dürtüklemesiyle kendime gel-
dim.

Başkan vaziyetin ciddiyetini etraflıca izah ettikten son-
ra vatandaşların bu tehlike yok edilinceye kadar bazı hak-
larından vazgeçmeleri gerektiğini söyledi ve kendisine - düş-
man mahvedilinceye kadar - geniş salâhiyetler tanınmasını
istedi.

Başkan sözlerini bitirince meclis âzâları arasında bir
mırıldanma başladı. Nihayet partisi için oğlunu bile asmak-
tan çekinmiyecek derecede partici mebus Simson söz aldı.
Şahsın hürriyetinden, Amerika'nın tarihinden, şundan bun-
dan bahsetmeğe başladı. Vakit kazanmak için saçmaladığını
zannediyordum ki birdenbire kafama dank etti. Herif Cum-
hurbaşkanının azledilmesini istemek için plânlı bir konu-
şma yapıyordu. Şefe doğru döndüm. Şef Mari'ye bakıyordu.

Mari kimseye göstermeden Şefe bir işaret vermeğe uğ-
raşıyordu. Şef cebinden defterini çıkartıp bir sahife ko-
parttı. Üstüne birşeyler yazdıktan sonra katlayıp Mari'ye
fırlattı. Mari kâğıttaki yazıyı okuduktan sonra Cumhurbaş-
kanına verdi.

Başkan, gayet sâkin, yazıyı okudu ve Şefe baktı; Şef te
başıyla bir işaret verdi. Bunun üzerine Cumhurbaşkanı, ya-
nında oturan Meclis Başkanına birşeyler fısıldadı.

Meclis Başkanı ayağa kalktı ve:

— Sayın Bay Simson, lûtfen konuşmanıza bu kürsüde
devam ediniz, dedi.

Mebus Simson şaşkın bir halde ilerlemeğe başladı. Ma-
saya gelebilmesi için Mari'nin yanından geçmesi icap edi-
yordu. Tam geçerken, Mari düşermiş gibi yapıp Simson'un
koluna sarıldı ve hafifçe sürtündü. Simson Mari'ye yardım
maksadiyle kolundan tuttu, birşeyler konuştular. Nihayet
Simson masaya geldi.

Şef dikkatle Mari'ye bakıyordu. Mari Şefe dönerek «Evet» mânâsına başını salladı. Şef bağırdı:

— Yakalayın!

Yerimden fırlayıp Simson'un üzerine çullanırken Şefin, «Eldivenler, oğlum eldivenler!» diye bağırdığını işittim. Fakat eldiven takmakla kaybedilecek vakit yoktu. Simson'un ceketini ve gömleğini bir hamlede yırttım. Parazit meydana çıkmıştı. Cumhurbaşkanı tam yanımda durmuş bağıırıyordu:

— İşte! bakın, kendi gözlerinizle görün!

Meclis Başkanı bu manzara karşısında aptallaşıvermişti. Kadın, erkek, her kafadan bir ses çıkıyordu. Ortalık birbirine girmişti. Nihayet, herkes sükûn bulunca, Cumhurbaşkanı mebuslara sıra olup teker teker bu acaip şeyi görmelerini ve o zaman hakikati anlayacaklarını söyledi.

Sırayla gelmeğe başladılar.

Mari yerinden kıpırdamamıştı. Yirmi kadar mebus geçmişti ki Mari'nin tekrar Şefe işaret verdiğini gördüm. Bu sefer Şefin emrini beklemeden yerimden fırladım. Herif oldukça kuvvetliydi. İki kişinin daha yardımıyla onun da hakkından geldik ve Simson'un yanına oturttuk.

Bütün mebusların muayene edilmesi gerektiğini anlamıştık.

Herkes muayeneden geçti; on üç tanesinin sırtında parazit bulduk.

XIII

Artık harekete geçebilirdik. Meclis vaziyetini ne kadar ciddî olduğunu görmüş, anlamıştı. Cumhurbaşkanı'nın da istediği salâhiyet verilmişti. Bu işi nasıl halledeceğimizi düşünmeğe başladık. Öyle ya, iki yüz milyon kişi teker teker aranamazdı ki! Bunu halkın kendisi yapmalıydı, fakat nasıl?

Neticede herkesin şortla dolaşmasını karar altına aldık. Yalnız kadınlar sütyen takabileceklerdi. Artık bu namussuzlar sütyenin bağının altına da saklanamazlardı ya!

Bütün gece Cumhurbaşkanı dahil, hiçbirimiz bir dakika uyumadan bu işi plânlamağa uğraştık. Sabaha doğru her şey hazır. Başkan televizyonda bir konuşma yapacak, canlı parazitlerden, hayvanların sırtına yerleştirilmiş bir kaçı halka gösterilecek ve Cumhurbaşkanı herkesi önünde şortla kalıncaya kadar soyunacaktı.

Beyaz sarayda herkes şortla dolaşmağa başlamıştı bile. programın başlamasına yirmi dakika kala Cumhurbaşkanı telefonda aradılar. Biz de Başkanın yanındaydık.

— Evet?... Emin misin?... Peki, Con, ne yapmamızı teklif ediyorsun?... Zannetmem, bir netice alamayız... En iyisi ben hemen oraya geleyim... Hazır olmalarını söyle...

Başkan telefondaki konuşmasını bitirdikten sonra yanındaki adamlarına döndü:

— Televizyondaki programımızı başka zamana tehir edin... Andrü, benimle beraber gel, acele meclis binasına gitmemiz lâzım.

Başkan kendi dairesine çıktı. Az sonra geri döndüğünde tamamiyle giyinik vaziyetteydi. Hiç izahatte bulunmadı. Hemen Meclis binasının yolunu tuttuk.

Toplantı salonuna girdiğimiz vakit afallayıverdim. Bütün mebuslar tamamiyle giyinik vaziyette yerlerinde oturuyorlardı. Anlaşılan bu burnu büyük herifler, yalnız şortla dolaşmayı nefislerine yedirememişlerdi.

Başkan gürsüye geçip ortalık sükûn buluncaya kadar bekledi, sonra yavaş yavaş elbiselerini çıkarmağa başladı. şortla kalınca mebuslara döndü:

— İşte görüyorsunuz ki ben soyundum ve düşmanımızın kölelerinden biri değilim.. Amma sizler? Acaba içinizde halen düşmana kölelik etmekte olan kimse yok mu?

O sırada mebus Simson ayağa kalktı. Dün geçirmiş olduğu tecrübenin fecaatı yüzündeki solgunluktan belli oluyordu. O da bir şortla kalıncaya kadar soyunduktan sonra sırtını diğer mebuslara döndürerek parazitin bırakmış olduğu kırmızı işaretleri gösterdi:

— Dün gece burada söylemek istemediğim şeyleri, sır-

tıma yerleşen canavarın emriyle söyledim. Dün gece bir köleydim. Bugün ise ne yaptığımı biliyorum. Siz ne biçim insanlarsınız? Bindiğiniz dalı kesiyorsunuz, farkında değil misiniz?

Ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı ve devam etti:

— Eğer iki dakikaya kadar halâ elbisesini çıkarmamış kimse görürsem hiç tereddüt etmeden vururum.

Diğer mebuslar nihayet ateşle oynadıklarının farkına varmışlardı. İki dakikada ortalık çıplaklar diyarına döndü. Bu sefer üç kişide daha parazit yakaladık.

Cumhurbaşkanı hemen Beyaz Saraya gitti. Televizyondaki program on dakika geç başladı.

XIV

«KAPILARINIZI KİLİTLEYİN.»

«ŞÖMİNE BACALARINI TIKAYIN.»

«HİÇ BİRZAMAN KARANLIK KÖŞELERDE DURMAYIN.»

«KALABALIKTAN KAÇIN.»

«SIRTI ÖRTÜLÜ BİR İNSAN DÜŞMANDIR - TEREDDÜT ETMEDEN ÖLDÜRÜN.»

Bu propaganda esnasında bütün memleket daimî surette havadan ve karadan gelinesi ihtimali olan yeni uçan dairelere karşı tarassut altında tutulmaktaydı. Radar İstasyonları günde yirmi dört saat heryeri tarıyordu.

Parazitlerin bulunmadığı şehirlerde halk merak ve korkuyla dolaşıyordu; fakat eskiye nazaran hiçbir değişiklik yoktu. Parazitlerin işgali altında olduğunu bildiğimiz şehirlerden gelen haberlerde de sanki hiçbirşey yokmuş gibi bir normallik göze çarpıyordu. Eski günlerde radyo kullanırken uzun mesafelerden haberler nakil istasyonlarına ihtiyaç olmadan gelirdi. Halbuki radyo tamamiyle kalkıp her yerde televizyon kullanılmağa başlayalıdanberi, televizyon yayınları ancak yüz mil dahilinde yapılabildiği için, kısa mesafelerde bile nakil istasyonlarına ihtiyaç hasıl olmuştu. Parazitler işgal ettik-

leri kısımlardaki nakil istasyonlarını kontrol altında bulundurdıkları veçhile, gelen haberler vaziyetin vehametini bilmiyen halka normal gözükmekteydi.

Bir gün Cumhurbaşkanı, Şef, Kara Orduları Başkomutanı Martinez, Hava Filoları Komutanı Rekston ve ben hep beraber, Mişigan Valisinin televiztondaki programını seyrediyorduk. Vali beline kadar çıplaktı. Bir ara sırtını döndü; fakat bunun hileli bir şekilde film eklemek suretiyle yapıldığı ve televizyondakinin Valinin sırtı olmadığı, Şefin ve benim gözümünden kaçmamıştı. Ötekiler farkına varmadılar. Vali elinden gelen her türlü yardımda bulunmayı vadediyordu. Başkan Şefe döndü:

— Andrii, Mişigan tamamiyle işgal altında diyordun hani?

General Rekston söze karıştı:

— Bence bunlar yeraltında saklanıyorlar. Tehlikeli sahaları karış karış taramak lâzım.

Şef mırıldandı:

— Mişigan'ı karış karış aramak, hiç te kolay birşey değil.

— Başka ne yapabiliriz ki?

— Düşman yeraltında saklanamaz. Bir köle sırtında yaşamak mecburiyetindedir.

— O halde Mişigan'da kaç adet parazit bulunacağını tahmin edersin?

— Ne bileyim ben?

— Azamî bir tahminde bulunalım. Meselâ...

— Tahmin yapamayız. Görüyor musunuz, parazitler bir raunt daha kazandılar!

— Ne demek istiyorsun?

— Valiyi dinlediniz, bize sırtını da gösterdi. Fakat makinenin önünde sırtını dönmedi. Ne malûm kendi sırtı olduğu?

Başkan afallamıştı:

— Yani, Valinin de mi köle olduğunu söylemek istiyorsun?

— Evet. Size görmeniz icab edeceği kadar gösterdiler.

Vali tam sırtını dönerken filmde gayet hafif bir kesilme oldu. Halk bu gibi kesilmelerin pek farkına varmaz. Sayın Başkanım, emin ol ki Mişigan'dan gelen ve gelecek her haber yalanlarla doludur.

Martinez atıldı:

— Fakat bu imkânsız! Haydi diyelim ki Valinin mesajı sahteydi ve o da köledir; fakat Mişigan'dan düzünelerle yayın yapılmakta. Ya Detroit'ten gelen sokak sahneleri? Yüzlerce yarı çıplak insan da uydurma değildi ya! Yoksa bu parazitler kütleleri ipnotizma ile kontrol mu ediyorlar?

— Öyle birşey olsaydı nasıl olsa bu harbi kaybederdik; fakat o sahnelerin Detroit'ten olduğunu ne biliyorsunuz?

— Ha? Tabii, zira Detroit televizyon kanalından gösterildi.

— Bu hiçbirşey ispat etmez ki! Hiç sokak, cadde ismi gördünüz mü? Spiker Detroit dedi, fakat acaba doğruyu mu söylüyordu? Büyük şehirlerin iş merkezleri ekseriyetle birbirine benzer.

Martinez'in ağzı açık kalmıştı. Bir an için o filmi gözünün önüne getirdim. Hangi şehir değil, memleketin hangi kısmı olduğunu bile tahmin etmek emkânsızdı. Asrımızın büyük şehirlerinin iş merkezleri zaten berber dükkânları gibi birbirine benziyor.

Şef devam etti:

— Her neyse, ben hangi şehir olduğunu tahmin edemedim, sokak ve cadde isimleri arıyordum, fakat bulamadım. Bence Detroit istasyonu işgal altında olmıyan bir şehrin yayınına filme alıp Detroit'miş gibi kendi yayınlarında gösterdi. Sokak ve cadde isimleri, bilinen binalar filân bulunan sahneleri tabiatıyla kesip çıkarttılar ve hepimiz de bunu bal gibi yuttuk. Baylar, düşmanımız çok tehlikeli ve her hareketimizden de haberdardır.

Başkan:

— Biraz mübalâğa etmiyor nusun Andrü? dedi. Belki de parazitler başka bir şahre göç etmişlerdir.

— Hayır, hâlâ Mişigan'dalar ve şu televizyonla bunun ak-sini isbat edemezsiniz.

Martinez hırsla bağırdı:

— Çok aptalca konuşuyorsun! Mişigan işgal altında ve oradan hiç doğru haber çıkmaz diyorsun, öyle mi?

— Tamam.

— Fakat ben daha iki gün evvel Detroit'ten geçtim. Anormal hiçbirşey görmedim. Yanlış anlamayın, hernekadar daha bir tane bile görmedimse de parazitlerin mevcudiyetine inanıyorum. Fakat fantazi fikirleri bırakalım da nerede bulunuyorlarsa oraları temizliyelin.

Şef yorgun bir sesle cevap verdi:

— Bir memleketteki irtibat merkezlerinin kontrolü kimin elinde ise o memleketi o kontrol eder generalim. Ben size bu parazitlerin Mişigan'da Teksas'ta ve daha bir sürü yerlerde olduklarını söyledim. Benim vazifem bitti.

Şef ayağa kalkarak Cumhurbaşkanı'na döndü:

— Sayın Başkanım, çok yorgun ve uykusuzum. Uykusuz olduğum zamanlarda kendime hâkim olamayıp çabuk sinirlenirim. Müsaadenizle gitmek istiyorum.

— Tabii Andrü.

Martinez söze karıştı:

— Bir dakika! Bazı iddialarda bulundun. Bari bunların doğru olup olmadığını araştıralım. Rekston!

— Buyurun efendim.

— Detroit'in yakınında Fort Patton askerî birliğini televizyonda bul.

Rekston müsaade isteyip televizyon kontrol masasının başına geçti ve Ordular Genel Merkezinden Fort Patton askerî birliği nöbetçi subayını istedi.

Az sonra televizyonda yarı belinden yukarısı çıplak, genç bir teğmen belirdi.

Martinez muharebe kazanmış bir kumandan edasıyla Şefe döndü:

— Gördün mü?

— Evet, gördüm.

— Şimdi tam emin olalım bari. Teğmenim!

Teğmen, şaşkın şaşkın, memleketi idare eden bu büyük adamlara bakıp duruyordu:

— Buyrun generalim!

— Sırtını dön.

— Başüstüne efendim.

Teğmen sırtını döndü, fakat televizyonda sırtının ancak yarısı görünüyordu.

Martinez hiddetle bağırdı:

— Allah belânı versin! Ortaya gel!

— Başüstüne komutanım. Bir dakika efendim, görüş zaviyesini ayarlıyayım.

O anda televizyon karıştı ve resim kayboldu. Arada teğmenin sesi tekrar işitildi:

— Nasıl kumandanım, şimdi iyi mi?

— Birşey göremiyoruz!

— Göremiyor musunuz? Bir dakika o halde.

Biraz sonra resim tekrar geri geldi. Fakat bu sefer karşıdaki teğmen değil, bir binbaşı idi ve daha büyük bir odada oturuyordu:

— Başkomutanlık Merkezi; Ben nöbetçi irtibat subayı Binbaşı Donavan.

— Binbaşım, Fort Patton ile görüşüyorduk. Ne oldu?

— Evet efendim. İrtibatı biz yapmıştık. Bazı teknik arızalar var. Arıza hallolunca tekrar size mağlıyacağız.

— Acele edin.

— Başüstüne efendim!

Şef ayağa kalktı:

— Şu teknik arıza halledilirse haber verin. Ben yatmağa gidiyorum.

XV

Sakin Martinez'in aptal olduğuna kanaat getirmeyin. Doğrusu, insan bu parazitleri kendi gözleriyle görmedikçe, kolay kolay inanamıyor. Martinez ve Rekston bütün gece,

işgal altında bulunduğu sanılan yerleri arayıp hep teknik arızalarla karşılaşınca, sabah saat dörtte Şefe telefon edip çağırdılar. O da beni tatlı uykumdan uyandırdı.

Toplantı salonuna vardığımda, Martinez, Rekston, Cumhurbaşkanı, Şef, Mari ve birkaç yüksek rütbeli subay oturmuş konuşuyorlardı. Duvardaki bir haritada kırmızı ampullerle işgal altındaki kısımlar, yeşil ampullerle de parazit bulunmayan kısımlar ışıklandırılmıştı. Cumhurbaşkanı bize dönerek:

— Kanada ve Meksika'nın yardımına ihtiyacımız olacak galiba, dedi.

— Yalnız Kanada, Meksika değil, yakında bütün dünyanın yardımına ihtiyacımız olacak, diye Şef cevap verdi.

Cumhurbaşkanı devam etti:

— Şimdilik o faslı unutalım, sırası gelince halletmeğe uğraşırız. Pasifik sahillerindeki eyaletlerle irtibat nasıl?

— İyi efendim. Hava istasyonlarımız iyi çalışıyor. Zaten hava istasyonlarından bir korkum yok, zira onlar nasıl olsa hep yalnız şortla dolaşırlar.

Başkan haritayı tetkik ederek:

— Şu halde şimdilik esas merkezleri Detroit olsa gerek, dedi.

— Evet, şimdilik.

Ben dayanamadım, atıldım:

— Hiç te zannettiğiniz gibi değil!

Hepsi hayretle bana baktılar. Cumhurbaşkanı:

— Ne biliyorsun? dedi.

— Hiç olmazsa üç iniş merkezleri daha var. Ben onların kölesiyken öğrenmiştim.

— Emin misin? Biz ipnotizma ettiğimizde herşeyi öğrendiğimizi zannediyorduk.

— Tabii eminim.

— Daha önce niçin söylemedin o halde?

— Hiç aklıma gelmedi.

Haritaya yaklaşarak düşünmeğe başladım. Sıkıntıdan

terliyordum. Nihayet Teksas eyaletinde Austin şehrini işaret ederek;

— Yüzde yüz eminim, biri buraya indi, dedim. Fakat diğer ikisini bilmiyorum.

Martínez atıldı:

— İyi düşün... Başka birşey hatırlamıyor musun?

Beynim zonkluyordu. Az sonra Missouri eyaletinde Kansas Siti'yi işaret ederek:

— Buraya bir sürü mesajlar göndermiştim, dedim. Fakat oraya da inip inmediklerini katî olarak bilmiyorum. Teknik elemanlarımızı oraya da gönderip bir araştırma yapsak iyi olur.

XVI

Cumhurbaşkanı Şefi de yanına almış, gizli bir toplantıya gitmişti. Beni odada yalnız bırakmışlardı. Midem gurulduyordu. Biraz yiyecek bulsam, bir de tuvaletin yolunu keşfetsem, benden mesut adam olmayacaktı. Koridora çıkıp kapıları yoklamağa başladım. İlk ikisi kilitliydi, üçüncüsünü açınca aradığıma kavuştum.

Geri geldiğim zaman Mari odadaydı.

— Hani Cumhurbaşkanı ile beraberdin? dedim.

— Beni burada bıraktılar. Şimdilik Şef yanında.

— Mari, ne zamandır seninle konuşmak istiyordum. Bu elime geçen ilk fırsat. Galiba ben... Yani, demek istiyorum ki... Mari, Şefin söylediğine nazaran...

Aptallaşmışım. Bir müddet durdum, nihayet:

— Senin anlayacağın, evvelce söylediklerim için affını rica ediyorum, diyebildim.

— Sam, sevgilim, üzme kendini. Söylediklerin beni kırmadı. Zira işin aslını bilmiyordun. Bence mühim olan, benim yerime o sandalyeye oturmandır. Gerisinin ehemmiyeti yok ve şu anda benden nefret etmediğini öğrenmekle kendimi ne kadar mesut hissettiğimi bilemezsin.

— Fakat... Yani yaptıklarım için bana hiç kızmıyacak, söylenmiyecek misin?

— Sam, galiba sen dışisinin biraz haşın olmasını isteyenlerdensin. Sana şimdiden söylüyorum, canım isterse öyle bir haşınleşirim ki... Herhalde bana attığın tokat ta seni düşündürüyor. O halde iade edeyim de ödeşelim.

Böyle diyerek uzandı ve hafifçe yanağıma vurdu. Sonra birden saçlarıma yapışıp öyle bir çekti ki, kafam kopuyor sandım.

— Bu da o aşifte sevgilin Doris'in yaptıklarına karşılık! Acı acı sızlayan başımı tutarak cevap verdim:

— Fakat o benim sevgilim falan değil ki...

Bir müddet bakıştık, sonra ikimiz birden gülererek birbirimize sarıldık.

— Zavallı Sam'ım benim, canını acıttım. Hakikaten Doris sevgilin değil mi?

— Nerde bende öyle şans!

— Senin sevgilin kim Sam?

— Senden başka kim olabilir?

— Ha şöyle, yola gel. Ne zaman istersen seninim şimdi. Haydi öpüşelim, var mısın?

Beni evvelce de öpmüştü. Fakat bu seferki bambaşka bir öpücüktü. Nabzım yüz elliye çıkıverdi. Mari'yi iterek:

— Otursam iyi olacak, dedim. Ayaklarım tutmuyor.

Ayaklarımın tutmaması sebebinin yalnız aşk olmadığını hatırladım:

— Mari, Allahını seversen burada yiyecek nasıl bulunur? Açlıktan öleceğim nerdeyse!

— Bir dakika bekle, şimdi geliyorum.

Nasıl yaptı, nereden buldu, bir türlü anlayamadım; birkaç dakika sonra iki şişe bira ve birkaç sandöviçle çıkageldi. Hemen sandöviçlere sarıldım.

— Mari, bu gizli konferans ne kadar sürer dersin?

— En aşağı iki saat. Niçin sordun?

— O halde onlar gelinceye kadar biz bir evlenme daireesinde evlenebiliriz.

— Eğer istiyorsan hemen evlenelim, Sam; fakat doğru birşey yapmış olmayız.

— Benimle evlenmek istemiyor musun?

— Sam, sen daha evlenmeğe hazır değilsin.

— Sen orasına karışma.

— Kızma sevgilim. Ne zaman istersen seninle evlenirim; fakat daha beni iyice tanımıyorsun ki, belki sonra pişman olursun.

— Ben yaptığıma pişman olanlardan değilim.

— Sam, istersen benim apartımanıma yerleş ve bir müddet beni tanımağa çalış.

Elimi tutarak haritayı işaret etti:

— Şu haritaya bak, Sam, dedi. Eğer şu haritadaki kırmızı ışıkları söndürüp yerlerine yeşilleri yakabilirsek, parazitleri dünyamızdan defedebilirsek, daha rahat olmaz mı? O zamana kadar sen de benim apartımanımda kalırsın. Seninle karı koca hayatı yaşayabiliriz. Eğer o zaman hâlâ benimle evlenmek istiyorsan bir dakika daha beklemeyiz.

Fakat benim istediğim bu değildi. Kendi hislerimi kendim de tahlil edemiyordum. Mari ile tanışmadan evvel evlilikten veba hastalığından korkar gibi kaçardım; halbuki şimdi...

Nihayet toplantıdakiler geri geldiler. Şef kolumdan tutup binadan dışarı çıkardı. Bir parkta boş bir sıra bulup oturduk. Kısa bir sessizlikten sonra Şef:

— Gece yarısı hücumla geçiyoruz, dedi. İşgal altındaki bütün televizyon istasyonlarına, gazete idarehanelerine ve postahanelere hücum edeceğiz.

— Çok güzel. Kaç kişilik bir kuvvetle?

Bu سوالım cevapsız kaldı. Az sonra:

— Hiç hoşuma gitmiyor, dedi.

— Anlamadım?

— Biraz kafan olsa ne demek istediğimi anlardın. **Al** şu otomobil anahtarını. Kansas Siti'ye git ve ortalığı bir gözden geçir. Kendine dikkat et. Onları senden iyi tanıyan yok. Gece on bir otuza kadar geri dönmüş ol.

— Fakat buradan Kansas Siti 1500 kilometre. Yalnız gitmek üç saat sürer. On bir otuza kadar dönecek olursam, orada pek birşey yapamam ki...

— Ne yapabilirsen... Dikkat et, yolda fazla süratten çevirmesinler.

Hemen yola çıktım. Hava yoluyla gidiyordum. Direksiyonun sağındaki bir haritada işgal altında olan kısımlar işaretlenmişti. Tabii bu kısımlara girmek çok tehlikeliydi. Fakat hem haritaya, hem önüme, hem trafik kontrol istasyonlarının işaretlerine bakayım derken, yolu şaşırıverdim. Az ilerde bir düzlük görüp indim. Herhalde yakınlarda bir kara yolu vardı. Fakat kara yolunda çok vakit kaybederdim. Tekrar havalanayım desem, o da çok tehlikeli idi. Zira parazitlerin işgali altındaki bir trafik kontrol sisteminin içine düşersem, halim dumandı.

Birden televizyonu denemek aklıma geldi. O civar istasyonlardan birini buldum. Bir varyete programıydı ve spiker tanımiyle giyinikti. Sırtı ve omuzları da hafifçe yuvarlaktı. Demek ki işgal bölgesine innıştim.

O sırada otomobilin yanında dokuz yaşlarında, üstünde yalnız bir şort bulunan bir çocuk belirdi. Pencereyi açıp seslendim:

— Oğlum, buralardan geçen bir yol var mı?

— Az ilerde... Senin araban Cadillac Zipper marka mı?

— Evet. Yol ne tarafta dedin?

— Beni de yanına alıp biraz gezdirsene.

— Olmaz, vaktim yok.

— Beni yanına alırsan gösteririm, başka türlü yolu dünyada bulamazsın.

Sahiden de başka çare yoktu, dediğini yaptım. Sonra geriye uzanıp gömleğimi, ceketimi, pantolonumu aldım.

— Giyinsem iyi iyi olacak, dedim. Buradaki halk gömlek giyer mi hiç?

— Tabii. ~~Amma~~ yabani gibi konuşuyorsun sen! Havalanırken düğmeye ben basabilir miyim?

Havadan gitmeyeceğimi söyleyince kızdı ve yolun istika-

metini işaret etti. Epeyce bir müddet gidince durdum. Kerta beni dolaştırıyordu.

— Yolu gösterecek misin, yoksa sana temiz bir sopa çekeyim mi?

Kapıyı açıp dışarı atladı ve geri dönerek:

— Az ilerde, diye aksi istikameti işaret etti.

Piçe hiç inanmamıştım ama başka çarem yoktu. Hayret, doğru söylemişti; yüz elli metre kadar ileride yolu buldum. Bir an için Vaşington'a dönmeği düşündüm, fakat Şef iflâhımı keserdi.

Az sonra Kansas Siti şehir trafiğine katılmıştım. Herhalde eyalet hudutlarından içeri girdiğimin kimse farkına varmamıştı.

XVII

Kansas Siti hiçbir harpte bombalanmayan nadir şehirlerden biridir. Dolayısıyla yenilikleri az olduğundan trafik giriş çıkışı oldukça zordu. Hava giriş yolu çok tehlikeliydi; yakalanmam ihtimali vardı. Kara yolu ve tünellerden gitsem, trafik yavaş işliyordu. Doğrusu Kansas Siti'ye hiç gitmesem daha iyi olurdu ya...

40 numaralı giriş yolunu geçtim. Geçit kapısında otomobiller arka arkaya dizilmişti. İçimde tuhaf bir korku vardı. Geçit kapısındaki bekçi giriş vergisini alırken yüzüme bile bakmadı. Sırtında parazit olup olmadığını anlamağa uğraştım, fakat arkamdaki otomobil sabırsızlıkla korna çalınca gaza basıp oradan uzaklaştım.

Az ilerdeki ikinci kapıya yaklaşırken birden kapı kapandı, bir polis yaklaştı:

— Otomobillerin emniyet tertibatlarını muayene ediyoruz, dedi. Lütfen dışarı çıkıp az ilerdeki kapıdan girin. Beş dakikaya kadar otomobiliniz size gitirilecektir. Şu da otomobil fişinizdir.

— Niçin karşıdaki binaya girecek miyim?

— Göz muayenesi... Acele edin, trafiğe manî oluyorsunuz.

Kansas Siti işgal altındaydı. Herhalde bu tamamıyla giyinik polisin sırtında da bir parazit vardı. Vaziyet çok biçimsizdi. Herifin dediğini yapmaktan başka çare yoktu. Söylenecek otomobili terkettim ve polisin işaret ettiği kapıya doğru ilerledim. Az donra antreye girmiştim. Görünürlerde kimse yoktu. Az ilerdeki bir kapının arkasından biri «buraya geliniz» diye çağırdı. İçeride doktora benzeyen iki kişi vardı:

— Lûtfen bu tarafa geliniz. Muayeneniz gayet kısa sürecektir.

Arkamdan kapıyı kapadılar. Kapının kilitlendiğini işitir gibi oldum.

Parazitlerin muhafaza edildikleri kutular odanın bir köşesine yığılmıştı. Zavallı doktorlar, benini bunların ne olduğunu bileceğimi tahmin bile edemiyorlardı.

Odanın ortasında göz muayenesine yarayan bir alet vardı. Eğilip aletin dürbününden bakarken hemen sıtıma bir tane yerleştirivereceklerdi; gayet basit!

Doktor tekrarladı:

— Lûtfen bu tarafa geliniz ve makinenin şu kısmından içeri bakınız.

Bana gayet yakın ve yanyana duruyorlardı. Aynı anda ikisine birden vurdum ve ikisinin de kürek kemiklerinin arasına gelen kısmı şiddetle sıktım. Ceketlerinin altında yumuşak birşeyler vardı.

Biri kapıyı vuruyordu:

— Bir dakika lûtfen, doktor meşgul, diye seslendim.

Kapının kilidini yokladıktan sonra doktorların ceketlerini çıkarttım. Parazitler hurdahaş olmuştu. Tabancamı çektim, köşede duran parazit dolu sandıkları bir anda kül haline getirdim.

Kapı tekrar vuruldu. Hemen orada gördüğüm bir örtüyü toplayıp ceketimin altından sıtıma yerleştirdim. Şimdi

benim de sırtım yuvarlakça bir manzara arz ediyordu. Öbür kapıdan dışarı fırladım.

Başka bir polis elimdeki fişi aldı. Beni baştan aşağı şüpheli nazarlarla süzdükten sonra:

— Vilât Konağının yanındaki Emniyet Merkezine gideceksiniz, dedi.

Hemen gaza basıp oradan uzaklaştım. Az ilerde تنها bir sokakta düğmeye basıp otomobilin plâkasını değiştirdim. Otomobili tamamiyle değiştirmeyi arzu ederdim ama, bu imkânsızdı. Saat akşamın sekiziydi ve üç buçuk saat sonra Vaşington'da olmam lâzımdı.

XVIII

Şehrin dış mahallelerini dolaşmağa başladım. Hava müthiş sıcaktı. Böyle olmakla beraber ahalinin yüzde doksanı giyinikti. Yirmi dakika yalnız şortla dolaşan topu topu beş kadın sayabilmişim. Kansas Siti oldukça müteassıp bir şehirdir, fakat bu kadar da değil. Demek ki parazitler yalnız ehemmiyetli şahısları köle olarak kullanmakla iktifa etmemişti. Şehir köle doluydu.

Doktorlarla aramdaki mücadeleyi herhalde şimdiye kadar öğrenmiş, şehrin her yerinde beni arıyorlardı. Hemen geriye, Vaşington'a dönsem iyi olacaktı galiba.

Belki de yanlış düşünüyordum. Kansas Siti'nin nüfusu bir milyondan fazlaydı. Okadar parazitin yeryüzüne gelmiş olması imkânsızdı. Başka boşluk gemileri inmiş olsa hazır vaziyette bekleyen hava istasyonlarımız bunları radarla mutlaka tesbit ederdi. O halde bütün bu parazitler nereden gelmiş olabilirdi?

Yolda gözüme bir yüzme havuzu ilişti. Havuz boştu ve büyük bir levha üzerinde «**Mevsim dolayısıyla kapalıdır**» yazısı vardı. Halbuki yazın en sıcak günlerindeydik!

Gördüklerimi anlattığım zaman kimse inanmıyacaktı. Hele Martinez muhakkak bana deli diyecekti. Bir delil gös-

termeliydim. Vaktim de kalmamış gibiydi. O sırada kaldırımında yürüyen bir adam gördüm. Hemen yanında durdum:

— Hey, bana bak!

— Efendim? Ne istiyorsunuz?

— Vilâyet binasından geliyorum. İçeri gir, seninle görüşmek istiyorum.

— Vilâyet binasından mı? Ne diyorsunuz Allahışkına?

— Plânlar değişti... Vakit kaybetmeğe gelmez... Gir içeri!

Herif uzaklaşmağa başlayınca dışarı çıkıp sırtından yakaladım. Sırtında parazit falan yoktu. Adam bağırmağa başlamaz mı! Hemen arabaya atlayıp oradan uzaklaştım.

Acaba sinirlerim mi gevşemişti? Başımdan geçenlerin tesiriyle her yerde bir parazit mi görmeğe başlamıştım? Olamazdı... Tesadüf karşıma hâlâ köle olmamış bir adam çıkarmıştı. Yoluma devam edip başka birini aramağa başladım.

Orta yaşlı bir adam evinin bahçesini suluyordu. Önünde durdum:

— Vilâyet binasından geliyorum, dedim. Direkt konuşma yapmamız lâzım. Gir arabaya.

— Arabanın içinde görürler, eve gel.

Eve girmek istemedim, fakat başka çare yoktu. O sırada kapının önünde oturmuş yaşlıca bir kadın gözüme ilişti:

— Karın mı?

— Evet. Dikkat et, bizden değildir.

Kapının yanında durduk, adam karısına döndü ve:

— Karıcığım, dedi, Bay Kolins'le bazı işlerimiz var, lütfen bizi kimse rahatsız etmesin.

— Merak etme kocacığım, kimse rahatsız etmez.

Adam odaya girmem için işaret etti. Sırtımı ona dönmeği hiç istemiyordum, fakat mecburiyet hasıl olmuştu. Tam tahmin ettiğim gibi, ense köküne anî bir darbe indi. Yere düşer düşmez yuvarlanmağa başladım. Üzerime hücum edince ayaklarımla midesine sıkı bir darbe indirdim. Anlaşılan tabancası yoktu, fakat benimkini de çıkarmama

fırsat vermiyordu. Şöminenin yanındaki demir çubuğa doğru koşuyordu ki, yerimden fırladım ve elime geçen bir sandalyeyi kafasına fırlattım. Tam isabet kaydetmişim.

Arkasına geçmiş, bütün gücümle sırtındaki paraziti sırkarken kapıda karısı belirdi ve haykırmaya başladı. Hemen ayağa fırlayıp yumruğu yapıştırdım. Karının sesi kesilince tekrar kocasına döndüm.

Herifi bacaklarından yakalayıp otomobile doğru sürüklemeye başladım. Kadının haykırmasını işiten birkaç kişi eve doğru geliyordu. Allahtan, otomobilin kapısını açık bırakmışım.

Bir saniye sonra kapıyı açık bıraktığıma pişman oldum; yine küçük bir oğlan içeri girmiş, kontrol düğmelerini karıştırıyordu. Çocuğu belinden kavradım ve otomobile oldukça yaklaşmış bir adama fırlattım. Hemen arabaya atladım, ilk geniş bulvarda havalanma düğmesine bastım, son süratle Vaşington istikametinde uçuşa başladım. Arka sol jet motöründen acaip sesler gelmeğe ve ibre «tehlike» işaretine yaklaştırmaya başladı. Saatte dört yüz kilometreden fazla gidemiyordum. Fakat hiç olmazsa Kansas Siti'den çıkabilmişim.

Otomobili otomatiğe bağlayıp, arkada hâlâ baygın yatan misafirime döndüm. Hafif hafif nefes alıyordu. Ölü parazit pis pis kokamğa başlamıştı.

Saat on biri yirmi yedi geçiyordu ve daha dokuz yüz kilometreden fazla yolum vardı. Geç kalmıştım; herhalde Şef beni fena halde haşlayacaktı.

Telefonla görüşmeğe çalıştım, işlemedi. Herhalde boğuşurken bozulmuştu. Aklıma bulunduğum kısmın trafik kontrol kulesi geldi, orayı aradım. Tam techizatlı olan bu kulelerdeki polisler trafik kanununa aykırı hareket edenlere roketle mecburî iniş yaptırabilirlerdi.

Otomobilin televozyonunda biri belirdi:

— Kimsin, ne istiyorsun?

— Kim olduğumu bırak... Çok mühim... Hemen Vaşington'da Cumhurbaşkanı'na bağlayın!

— Hemen inmeniz lâzım. Son üç saattir hava yolları kapalı.

— Fakat işim çok mühim: ben bir sivil ajanım. Ben...

— Hemen ininediğiniz takdirde roket atmağa mecbur kalacağım.

— Dostum, beni dinle. Ben...

Dostum cümlemi ağzıma tıkayıp televizyonu kapadı; akabinde, yarım kilometre ilerimizde bir roket patladı. Herifin şakası yoktu. Hemen yere indi.

Beni derhal yakalayıp merkeze götürdüler. Bir sürü soru sual ve muayeneden sonra sözlerimi isbat edince hususî surette Vaşington'a gönderdiler. Saat sabahın biriydi ve herhalde hücum başlamıştı.

Şef, hikâyemi söylenerek dinledikten sonra, gidip yatmamı ve sabah kendisini görmemi söyledi.

XIX

Gece saat on ikide hücum başlamış, hava kuvvetlerinin en iyi elemanları işgal altındaki şehirlere inmiş ve ilk muvaffakiyet haberleri gelmiş, fakat bir müddet sonra gönderilen kuvvetlerden ses seda çıkmaz olmuştu. İki yüz bine yakın insan, sanki yer yarılmış ta içine girmişti. Amerika harp tarihinde böyle kısa bir zamanda bu kadar büyük zayıat görülmüş şey değildi.

Sabaha doğru Martinez ve Rekston, nihayet gelen muvaffakiyet haberlerinin yalan olduğunu ve haberleri gönderen adamların da parazitler tarafından köle olarak kullanıldıklarını anlayabilmişlerdi. Şef saat birde benim raporu alınca daha fazla adam gönderilmesine mâni olmak istemiş, fakat muvaffakiyet sarhoşluğu ile başları dönenlere lâf anlatamamıştı.

Gün ağarırken Reston ve Martinez ne yapacaklarını şaşır-mış, deli gibi dolaşıyorlardı.

Şefin odasına girdiğimde hemen gidip Dr. Horas'ı görmemi, çok enteresan şeyler öğreneceğimi söyledi.

Dr. Horas'ın verdiği malûmata göre, ellerinde bulunan

on iki parazitin iki tanesini Abel ve Mabel adında iki maymunun sırtına yerleştirmiş ve kafeslerine kapatmışlardı. Bunların yanındaki kafeste üç tane hasta maymun vardı ve iki kafes arasındaki yegâne irtibat hususî bir mekanizma ile açılan bir ufak kapıdan ibaretti. Ertesi gün beş maymunu da aynı kafeste bulmuşlardı ve her birinin sırtında bir parazit vardı. Bu hakikat ben Kansas Sti'ye hareket etmeden iki saat evvel ortaya çıkmıştı. Eğer bunu bilseydik, benim seyahate hiç lüzum kalmıyacak ve dün akşamki neticesiz ve fecî zayıyla sonuçlanan hücumdan vazgeçilecekti.

Demek bu namussuzlar gayet kısa bir zamanda üreyebiliyorlardı!

Farzedelim, bir hava gemisiyle bin adet parazit geldi ve yirmi dört saatte çiftleşebiliyorlar... O halde üç haftada adetleri milyonları bulacaktı!

Dr. Horas Merin ve Venüs hakkında kitaplar yazmış, bilgisi oldukça kuvvetli bir âlim olan Dr. Vargas'ı çağırdı; mevzu üzerinde münakaşaya başladılar. Herifler **sanki** kuş dili ile konuşuyorlardı. Kullandıkları kelimeleri hiç anlamıyordum. «Antroposentri olabilir...» «Fakat bunlar tek organlı olduklarına nazaran solosentri vaziyet meydana gelmez mi?» Falan filân...

Nihayet bir tecrübe yapmağa karar verdiler. Satan adındaki azılı bir maymunu beş maymunun yanına kapattılar. Hayvan bir köşeye çekilip tepinmeğe başladı. Sanki başına gelecekleri anlamıştı... Bu sırada diğer maymunlar bir araya toplandılar.

Hepimiz heyecanla kafesi seyrediyorduk ki Dr. Vargas'ın sesi ortalığı cınlattı:

— Doktor, şuraya bak!

— Nereye?

— Mabel... Şu dişi maymun!

Mabel adındaki maymun sırtı bize dönüktü. Sırtındaki parazitin tam ortasında bir çizgi belirmişti. Az sonra yavaş yavaş ikiye ayrıldı. Biri yine Mabel'in sırtında yer aldı, diğeri aşağı doğru kaymağa başladı. Yere vardıktan sonra

Satan'a doğru ilerledi. Zavallı maymun bağılıyor, haykırıyor, kafesin demir parmaklıklarına saldırıyordu. Diğer maymunlar Satan'ı kollarından yakaladılar. Az sonra yeni parazit, Satan'ın sırtındaki yerini almıştı. Satan'ın haykırmaları, çırpınmaları bir anda kesildi.

Doktorlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yeni buluşları üzerinde fikirler yürütmeğe, zaten anlamadığımız tıp lisanını daha fazla anlaşılmaz bir şekle sokmağa uğraşıyorlarken, kapıyı açıp dışarıya fırladım. Bu heriflerin başlarında dolaşan tehlikeden haberleri yoktu galiba!

XX

Hemen Şefe vaziyeti anlattım:

— Bu doktorlar kaçık mı nedir? Hiçbir şey yokmuş gibi oturup münakaşa ediyorlar.

— Yanılıyorsun oğlum. Belki de bu belâları yok etmenin çaresini bizden evvel onlar bulacaklardır. Filin başına gelenleri anlattılar mı sana?

— Hangi fil? Münakaşa etmekten bana birşey söylemeğe vakit bulamadılar ki!

— Sırtında parazit bulunan bir maymun kafesinden kaçmıştı. Ölüsünü ezilmiş vaziyette fillerin yerinde buldular; fakat fillerden biri de ortadan yok olmuş.

— Yani sırtında parazitle bir fil ortalarda dolaşıyor, öyle mi?

— Hayır... Fil Nevyork'ta kenar mahallelerin birinde çocuklarla oynarken bulmuşlar. Sırtında parazit filân da yokmuş.

— Öyleyse parazite ne oldu?

— Orasını Allah bilir.

— Şef, aklıma birşey geliyor; belki de halkın çırıl çıplak dolaşması icap edecek.

— Ne demek istiyorsun?

— Bir parazitin, insanın yalnız sırtında yerleşip o insanı ancak oradan idare edebileceğini katî olarak bilmiyoruz ki. Parazit Satan'ın ayağına dokunur dokunmaz zavallı may-

mun anıde susuverdi ve kıpırdamaz oldu. Meselâ, belki de şu senin biçimsiz donunun içinde saklanabilirler.

— Çıkartayım mı?

— Yok canım, elimle de yoklasam anlarım, deyip neticesine bir tokat aşkettim.

— Fakat her önümüze gelen kadını böyle yoklamağa kalkarsak gözümüzün yaşına bakmadan bizi içeri tıkarlar.

— O halde herkesin çırlıçıplak dolaşması şart!

— Doktor Horas'a söyleyelim, birkaç tecrübe yapsın, senin söylediklerinin doğru olup olmadığını araştırsın.

XXI

Cumhurbaşkanının, yardım istemek için diğer devletlere yaptığı müracaat neticesiz kalıyordu. Onlar böyle birşeyin hakikat olabileceğine bir türlü inanmıyorlardı. Bazı memleketler âdetleri icabı, zaten emniyettedeydiler. Meselâ Finlandiya'da herkes çırlıçıp soyunup uhumî hamamlarda her akşam buhar banyosu yapar. Fransa ise geçen asrın sonuna doğru âdeta bir çıplaklar kolonisine dönmüştü. Hele hafta sonları plâjlar, mesire yerleri görölmeğe değrdi. Japonya hakeza. Bu gibi yerlerde parazitlerin barınabilmesi aşağı yukarı imkânsızdı.

Sırtında parazit bulunan üç maymun delil diye Londraya gönderilmişti. Fakat İngilizler yine de soyunmağa utan-
dılar. Kralın teşebbüsü bile, Başvekil ve Başpiskoposun menfî fikirleri neticesi, akim kaldı.

Bir gün bizim kısım barında Mari'ye rastlayınca:

— Mari! diye bağırdım ve heyecanımdan yüzükoyun yere kapaklandım.

— Nasılsın sevgilim? diye fısıldadı.

— Ne zamandanberi Cumhurbaşkanının dadılığını bıraktın? Nerelerdesin? Ne yapıyorsun? Dur, sana bir içki ısmarlıyayım... Ha, önünde varmış... Bari kendime bir tane ısmarlıyayım.

Tam yanımdaki makinenin ağızlarına eğilip istediğim

içkiyi ısmarlayacaktım ki masanın ortasındaki ufak kapak açılıp bir viski-soda meydana çıkıverdi.

— Bu nereden geldi?

— Sen kapıdan girince ben ısmarlamıştım.

— Mari, sana ne şeker bir kız olduğunu söylemiş miydim?

— Yoo...

— O halde şimdi söyliyeyim... Çok şeker bir kızsın.

— İltifatınıza teşekkürler.

— Nekadar müddetle serbestsin? İzin alamaz mısın?

— Sam, şu anda zaten iznimi kullanıyorum.

— Sahi mi? Kaç gün?

— Günü yok... Geri çağırılincaya kadar.

— İznin ne zaman başladı?

— Dün.

Hemen ayağa fırladım:

— Bir yere kıpırdama, şimdi geri geleceğim.

Hemen Şefe vekâlet eden Oldfild'i buldum:

— Bay Oldfild, fena halde rahatsızım; yapacağım konuşmaları lütfen tehir ediniz... Bir müddet izin istiyorum, dedim.

— Sen kafadan kontak mısın?

— Evet, kafadan kontağım... Acaip sesler işitiyorum...

Sanki biri habire beni takip ediyor.

— Fakat az evvel birşeyin yoktu!

— Bak buraya, izin veriyor musun, vermiyor musun?

— Peki... Fakat geri çağırıldığın anda hemen gelmen şart.

Bara girerken Mari merakla bana baktı:

— Haydi, gidiyoruz, deyip kolundan yakaladım.

Hiç ses çıkarmadan çantasını aldı ve beni takip etti. Nereye gideceğimizi bile sormamıştı. Dışarı çıkınca sordum:

— Söyle bakalım, nerede evlenmek istiyorsun?

— Sam, bunun münakaşasını evvelce yapmıştık.

— Biliyorum... Söyle nerede evleneceğiz?

— Sam, sevgilim, ben bu fikre muhalifim.

— Niçin?

— Sebebini izah etmiştim:

Yabancı birinin sesi işitildi:

— Az daha gayret, kız yumuşamağa başladı.

Yumruğum isabet kaydedince hırsla bağırdım:

— Sizin işiniz yok mu? Çekin arabanızı!

Mari'yi kolundan tutup bir taksiye atladım.

— Peki, sebeplerini tekrar izah et.

— Sam, evlenmemize lüzum yok, ben her zaman seninim. Niçin evlenmek istiyorsun?

— Niçin mi? Çünkü seni seviyorum.

Bir müddet sessiz durduktan sonra zor işitebileceğim bir sesle:

— Bunu evvelce hiç söylememiştin, Sam, dedi.

— Bilmem, belki de aklıma gelmedi; belki de «sevmek» kelimesinin mânasını bilmiyorum.

— Belki o kelimenin mânasını ben de bilmiyorum, fakat senden işitmeği ne zamandır istiyordum. Lütfen tekrar söyle, Sam.

— Mari, seni seviyorum. Seni çılgınca, bütün kalbimle seviyorum.

— Oh Sam, deyip yanıma iyice sokuldu. Hafifçe titriyordu.

— Ya sen? Sen de beni seviyor musun?

— Ben mi? Ben seni, suratıma o tokatı aşkettiğin gündenberi delice seviyorum.

Vestport durağında inip en yakındaki evlenme dairesine gitmemiz ve evlenme müsaadesi çıkartıp kanunen karı koca olarak kabul edilmemiz yarım saat içinde olup bitmişti. Hemen en yakındaki garağa gidip yalnız kara ve havada gidebilen bir otomobil kiraladım. Otomobile atlayıp ilk fırsatta havalandık. Otomatik kontrolü bağladıktan sonra arkaya geçtim, Mari ile birbirimize sarılı verdik.

Otomatik kontrolün düdüğüyle kendimize geldik.

Hemen direksiyona geçip yere inmeğe başladım. Mari uyku dolu bir sesle sordu:

— Nereye geldik?

— Dağlardaki hususî evime.

— Burada evin olduğunu bana söylememiştin hiç... Ben de benim apartımana gidiyoruz zannetmiştim.

— Ne? O kurt kapanlarına yakalanmağa hiç niyetim yok! Hem bu ev artık benim değil, bizim.

Boynuma sarılıp beni tekrar öptü. Az kalsın bir ağaca bindiriyordum...

— Sevgilim, bu ev değil, bir cennet! Haydi acele edelim, hemen içini görmek istiyorum.

— İçini belki de çok basit bulacaksın.

Büyük bir oturma odası, oldukça büyük bir şömine, yerlerde Buhara halıları, dört beş koltuk; hava değiştirme tertibatı, kalorifer, alârm sistemleri, işte benim evim. Mutfağı ararsan da bulamazsın, zira dolaplar vesaire hep duvarlar içinde gömme olup elektrikli bir mekanizma işletilince meydana çıkar.

Kapıyı açar açmaz Mari içeri girdi. Arkasından seslendim:

— Yalnız tek banyosu var. Kusura bakmazsın herhalde.

— Zararı yok, bilâkis memnun oldum. Demek ki buraya kadın falan getirmiyordun.

— Ne kadını?

— Anlamamazlıktan gelme. Burayı bir aşk yuvası gibi kullanmağa niyetin olsaydı bir de kadın banyosu yaptırırdın.

Mari böyle dedikten sonra yıkanmak için banyoya doğru alayla kırta kırta yürüdü.

O kadar mesuttum ki! İkimiz de birbirimize alışmıştık. Ne kitap okuyor, ne de televizyon seyrediyorduk. Dünya ile alâkamızı kesmiştik. Yalnız eve geldiğimiz ikinci günü yakınımızdaki köye kadar bir yürüyüşe çıkmıştık. Dönüşte Con'a rastladık. Con köyün mezarcısıdır. El salladım ve:

— Pinki'yi yollasana, diye bağırdım.

Mari sordu:

— Pinki de kim sevgilim?

— Gelsin de görürsün.

Az sonra Pinki eve geldi. Uzun zamandır ineydanlarda görünmememden şikâyet ediyormuş gibi miyavladıktan sonra ayaklarıma süründü. Ondan sonra Mari'yi uzun boylu süzdü. Mari yere eğilerek birşeyler mırıldanınca bizim Pinki hemen kucağına zıpladı.

— Bak buna memnun oldum; bir an için Pinki'nin seni sevmeyip, burada kalmana müsaade etmiyeceğini zannetmişim.

— Boş yere üzölmüşsün. Ben kendim de üçte iki kedi-yimdir.

— Diğer üçte biri ne?

— Zamanla öğrenirsin.

O andan itibaren Mari ve Pinki birbirlerinden ayrılmaz oldular.

Mari mazisinden hiç bahsetmiyordu. Ben kendi mazimden bahsedince dinliyordu, okadar. Bir kere mazisi hakkında sual sorayım dedim:

— Gidip güneşin batışını seyredelim, diyerek mevzuu değıştirdi.

— Güneşin batışını mı? Daha kahvaltayı yeni bitirdik.

Birden aklım başıma geldi:

— Mari, biz kaç gündür buradayız?

— Neye soruyorsun, farkedir mi?

— Tabii farkedir... Eminim bir haftayı geçti. Herhalde bugünlerde bizi geri çağırırlar.

— Çağırılınca kadar bunu düşünmesek daha iyi değıl mi?

Haftanın hangi günü olduğunu öğrenmek istiyordum. Televizyonu açarak öğrenebilirdim. Fakat parazitler hakkında can sıkacak haberlerle karşılaşırım diye çekiniyordum.

Akşam yemekte birdenbire Mari'ye sordum:

— Senin asıl ismin Mari mi?

— Tabii değil mi ya? Beni ilk tanıdığın gündenberi Mari diye çağır mıyor musun?

— Fakat evvelce adın neydi?

— Bir zamanlar beni «Alukre» diye çağırırlardı.

— Alukre, Alukre... Çok tuhaf, fakat güzel bir isim. Benim sevgilim Alukrem!

— Fakat şimdi adım Mari.

Bilmediğim bir meseleden dolayı Mari'nin kırıldığını hissetmiştim. Fakat bunun sebebini hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi de anlıyordum. Fazla kurcalamak istemedim. Alt tarafı bir isimdi bu. Ona Mari demeğe devam ettim. Fakat diğer adı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Alukre...

Birden hatırladım. Vaktiyle bir koloni vardı. Bu kolonidekilere «Vitmanit» derlerdi. Bunlar Kanada'da türemiş, oradan Amerika'ya inmiş, fakat Amerika'da da barınamamışlardı. Cinsî arzularını tatmin bakımından tuhaf âdetleri vardı. Kolonideki erkekler her gece yatak arkadaşlarını değiştirirlerdi. Yani bir kadın her erkeğin karısı ve bir erkek her kadının kocası olabiliyordu. Çok karışık birşeydi sizin anlayacağınız. Amerika'da da tutunamayınca Venüs'e göç etmişlerdi. Herhalde şu anda hepsi ölmüş bulunuyorlardı.

Eğer Mari «Vitmanit» lerdense bu beni alâkadar etmez. Karımın sülâlesi böyle bir hayat sürdü diye kalkıp kafa tutacak değilim ya...

XXII

Karnım acıkmıştı. Mari'ye söyledim.

— Şimdi dedi, Pinki'yi çağırayım da hemen hazırlarını.

Pinki'nin meydanda olmadığının farkında bile değildim. Onun acaip huyları vardır. Bazan günlerce kaybolur, sonra bir gün anîde çıkar gelir.

— Meraklanma, bazan bütün gün ortalarda gözlükmez.

— Birşeye kızdırmış olmalıyım.

— Belki de Con'lara gitmiştir. Az sonra gelir.

— Fakat ortalık karanlık. Belki etrafta tilkiler falan vardır. Ne olur sevgilim, çıkıp bir çağırayım. Hemen dönerim.

— Peki, fakat sırtına birşey giy. Dışarısı oldukça serin.

Yatak odasına girdi, köye indiğimiz gün ona hediye aldığım robu sırtına geçirdi ve dışarı çıktı. Şömineye biraz odun attıktan sonra nutfığa girdim. Mari'nin sesi işitiliyordu:

— Yumurcak seni! Beni meraktan öldürmek mi istiyordun?

— Şu yumurcağını al da gel içeri artık! diye seslendim.

Oturma odasına döndüğüm sırada Mari de içeri giriyordu, fakat Pinki yanında değildi. Tam soracaktım ki gözlerimiz karşılaştı. Gözleri dehşetli bir korkunun tesiri altındaymış gibi büyümüştü.

— Mari, deyip yanına yaklaşmağa başladım.

Birden geri dönüp kapıya doğru koştu. İşte o zaman sırtında, robun altındaki şişkinliği gördüm.

Nekadar orada durduğumu hatırlamıyorum; belki de ancak bir-iki saniye, fakat asırlar gibi geldi bana. Bir hamlede yanına koştum, kolundan yakaladım. Anide sağ dizi kalkıp göğsüme müthiş bir darbe indirdi.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Evet, düşmanımın kolunu bükerek, belki de kırarak, birşeyler yapardım; fakat bu benim karımdı. Sırtındaki parazit tabii benim gibi düşünmüyordu ve onun emri altında Mari bana tam bir düşman kesilmişti. Mari'nin beni öldürmesine mâni olmak, paraziti öldürebilmek ve bunları Mari'nin canını acıtmadan yapabilmek, zannıma göre her babayiğidin harcı değildi.

Kolunu bırakıp çenesine bir yumruk indirdim. Farkına bile varmadı. Kollarımı beline doladım, yere yuvarlandık. Isırmasına mâni olmak için de başımla ağzına vurmak mecburiyetinde kaldım. Adelelerim gerilmiş, sıkıyordum. Belki bu suretle fazla canını acıtmadan bayıltabilirdim. Fakat

Mari kendi de bir ajan olduğu için bu gibi hallere karşı nasıl hareket edilmesi gerektiğini biliyordu.

Yegâne çare paraziti sıkıp öldürmektir, fakat bunun da Mari'yi ölüm derecesine getireceğinden emindim. Bir bayılabilsem ondan sonra paraziti öldürmek okadar zor olmayacaktı. Terden sırsıklamdım. Odanın harareti zaten yüksekti. Hararet! Tamam, hararet bu işi halledebilirdi. Daha fazla düşünmeme vakit kalmadı. Mari kulağımı ısırmişti. Sağ kolumu kaldırıp paraziti yakaladım.

Hiçbir şey olmadı. Bu parazitin sırtı eşek derisi gibi sert birşeyle kaplıydı. Parmaklarımı altına sokmağa uğraştım; bana mısın demedi. Namussuz, sülük gibi yapışmıştı! Bu sırada Mari her tarafımı ısıırıyordu. Onu kollarımın arasından tutarak bir kere yuvarlandıktan sonra dizlerimin üzerinde doğrulup ayağa kalktım ve şömineye yaklaşımağa uğraştım. Şöminenin önüne gelince Mari'nin saçlarını yukarı çekip sırtını ateşe yaklaştırmağa başladım. Parazitin hararete dayanamayıp kaçmağa uğraşacağını zannediyordum. Mari ânide çirpınınca kollarımın arasından kayıp ateşin üzerine düştü; benim de kafam şöminenin üzerine çarptı. Mari haykırmağa başladı. Galiba son kuvvetini harcamıştı, zira odanın ortasına yığılıverdi. Saçları, o güzelim saçları, yanıyor-du! Robu da alev almıştı. Ellerimle ateşi söndürmeğe uğraşırken parazitin Mari'nin sırtında olmadığını farkettim. Etrafa bakınca, şöminenin yanında olduğunu gördüm; Pinki bu acaip şeyin ne olduğunu anlamağa uğraşmışçasına sağını solunu kokluyordu.

— Çekil oradan! Pinki çekil oradan! diye bağırdım.

Kedi oralı olmadı. Mari'nin üzerindeki alevleri tamamiyle söndürdükten sonra parazitin hakkından gelmek için geri döndüm; fakat parazit yerde değil, Pinki'nin sırtına yerleşmekle meşguldü. Bir hamlede fırlayıp kediyi arka ayaklarından yakaladım.

Kızgın bir kediyle oynamak tehlikelidir; fakat sırtında parazit bulunan bir kedinin hakkında gelmek aşağı yukarı imkânsızmış. Ellerimi tırmıklıyor, ısıırıyor, fena halde ca-

nımı acıtiyordu. Şömineye koştum ve Pinki'nin acıklı miyavlamalarına aldırmadan sırtını ateşe tuttum. Kedinin tüyleri ve benim ellerim cızır cızır yanarken parazit niha-yet ateşin içine düştü. Ondan sonra acıdan bayılmış olan ke-di-yi bir kenara bırakıp Mari'ye döndüm.

Hâlâ baygındı. Yanına oturup ağlamağa başladım. Sol tarafında saç kalmamış, omuzları ve boynu yer yer yanmış-tı. Bir müddet sonra nabızı daha kuvvetli atmağa ve nefes alması normalleşmeğe başladı. Yaralarını iyice sardıktan sonra bir de uyku iğnesi yapıp Mari'yi karyolaya yatırdım.

Pinki hâlâ bıraktığım yerdeydi. Kedi Mari'den fena yanmıştı. Bir an için öldüğünü sandım. Fakat dokununca hafifçe başını kaldırdı.

— Kusura bakma Pinki, dedim.

Cevap veriyormuşçasına acıklı acıklı miyavladı.

Ona da gereken tedaviyi yaptıktan sonra banyoya gi-rip aynanın karşısına geçtin. Kulağımın kanaması durmuş-tu. Yüzümde pek hasar yoktu. Fakat ellerim tamamiyle yan-mıştı. Sıcak suyun altında beş dakika kadar tuttuktan son-ra kuru hava ile ellerini kuruladım. Benim banyoda husu-sî bir makinem vardı; havayı kurutur, bir pedala basınca tazyikle dışarı verir. Doğrusu havludan daha iyidir. Elleri-mi sarmak istedim, fakat kendi başıma bu işi yapamıyaca-ğım için hemen vazgeçtim. Bir çift eldiven çıkartıp içine antiseptik toz koydum ve ellerime geçirdim. Tozun içine bi-riaz da uyuşturucu madde kattığım için acıyı epeyce din-dirdi. Sonra telefonda köyün doktorunu bulup vaziyeti an-lattım ve hemen gelmesini rica ettim:

— Gecenin bu saatinde mi? Alay etme azizim! dedi.

Şaka edecek vaziyette olmadığımı söyledim.

— Benden lüzumsuz birşey istiyorsun, dostum. Senin-ki öyle doktoru gece rahatsız edecek derecede mühim birşey değil. Yarın sabah gelir hem seni, hem karını tedavi ede-rim.

Sabahleyin cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip telefonu kapadım. Serseri herif!

Gece yarısından biraz sonra Pinki öldü. Mari'ni görme-
mesi için bahçede bir çukur kazıp gömdüm. Geri geldiğim-
de Mari sâkin sâkin uyuyordu. Bir sandalye çekip oturdum.
Kaff bilmiyorum. fakat galiba arada bir ben de uyukladım.

XXIII

Sabaha doğru Mari kıpırdamaya ve inlemeye başladı. He-
men üstüne eğildim:

— Merak etme canım, herşey geçti; ben buradayım.

Gözleri açıldı. Beni görünce ferahladı.

— Sam, sevgilim, öyle korkunç bir rüya gördüm ki...
diye mırıldandı.

— Geçti artık şekerim.

— Niçin eldivenlerini takmışsın?

Birden kendi sargılarının farkına vardı:

— Demek rüya görmedim!

— Hayır sevgilim, rüya değildi. Fakat artık meraklan-
ma, öldürdüm.

— Öldürdün mü? Öldürdüğüne emin misin?

— Evet, eminim.

— Oh Sam, buraya gel: bana sıkıca sarıl!

— Yaralarını acıtırın.

— Zararı yok!

Yaralarına dokunmamaya çalışarak sarıldım.

— Sana, olanları anlatsana. Sen defa beni şömineye doğ-
ru sürüklediğini hatırlıyorum.

— Mari, affet, öyle yapmak mecburiyetindeydim... Baş-
ka türlü o parazitten kurtaramazdım.

— Biliyorum sevgilim, biliyorum... Sana hayatımı borç-
luyum. Oh sevgilim, kendimi okadar zorladım ki!

— Evet, geri dönüp kaçmak istedin. Fakat bu namus-
suz parazitler insanı bir yakaladı mı yapacak hiçbirşey ka-
mıyor.

— Evet, okadar uğraşmama rağmen yine de parazite

maglap oldum ya. Dışarı çıktığında yanıma bir fener alma-
lıymışım. Fakat burada böyle bir tehlike olacağını tahmin
edemezdim ki...

Doğru söylüyordu. Parazitlerin buralarda olacağı insa-
nın aklına bile gelmezdi. Mari devam etti:

Çağır çağırma. Pinki yanıma geldi. Kediye tutun-
caya kadar parazitin farkına varmadım; ondan sonra da iş
istedi geçmişti. Sam, Pinki nerede?

Kedinin başına gelenleri söylemek mecburiyetinde kal-
dım. Hiç sesini çıkarmadan dinledi. O andan itibaren de bir
daha kedinin adını anmadı. Mevzuu değiştirmek için:

Bur sana bir kahvaltı hazırlayayım, dedim.

Sam, gitme! Sakın yanımdan ayrılma! İcap ederse
ben kalkar, kahvaltayı hazırlarım. Yanıma gel de eldiven-
lerini çıkar. Sam. Elleriye bakmak istiyorum.

Ellerinin halini gördükten sonra devam etti:

Tam tahmin ettiğim gibi... Sen benden feci yanmı-
şın.

Kahvaltayı o hazırladı ve benden çok yedi.

Sevgilim, dedi. Doğruysam istersen etatlardan mem-
nüm. Şimdi ikimiz de bu parazit belâsının ne berbat bir
şey olduğunu biliyoruz. Haydi artık gidelim.

On dakikada hazırlanıyoruz. Otomobil bıraktığımız gi-
bi duruyordu. Ellerim yandığı için direksiyona Mari geçti.
Havalar havalanmaz Mari:

Doğru bizim kısım muayenehanesine gidelim, dedi.
Orada şimdiye kadar geçenlerden de haberdar oluruz.

Otomobilin televizyonunu kurşturdık, fakat zaten epeyce
teski olan, arabanın cihazı doğru dürüst çalışmıyordu.

Bün geceli vakarınberi aklım kuralayan birşeyi nita-
yet Mari'ye actım:

Bir parazit durup dururken insan yerine bir kediye
köle olarak kullanmaz, değil mi?

Zannetmem.

Fakat böyle yapmasına sebep neydi? Bu namussuzlar
sebepsiz hiçbirşey yapmazlar.

— Sevgilim, bilirsin ki benim aklın kıttır; okadar derimi düşünemem.

— Numarayı bırak ta şu sualıme cevap bulmağa çalış. «Bu parazit nereden geldi?» Herhalde bir insanın sırtındaydı, o sayede de Pinki'yi yakaladı; fakat Pinki Con ve bizden başka kimsenin yanına dahi yaklaşmaz.

— Con'un olacağını hiç zannetmiyorum.

— Fakat düşün, köyde Con'dan başka kimseyi görmedim. Talimata aykırı giyinen yalnız Con'du. Bir tek parazit; tâ dağların tepesinde işi neydi acaba?

— Seni yakalamak.

— Beni mi?

— Seni tekrar yakalamak...

Belki de doğrudu. Belki de parazitler ellerinden kurtulanları bir kenara kaydedip tekrar yakalamaya uğraşıyorlardı. Şu halde parazitlerin elinden kurtardığımız on üç kadar mebus ta tehlikedeydiler. Bunu unutmayıp Şefi vaziyetten haberdar etmeliydim. Fakat belki de bilhassa beni ele geçirmeğe uğraşıyorlardı. Peki, ben ne gibi bir hususiyet arz ediyordum acaba? Ben bir gizli ajandım ve Şefin en yakınlarındandım. Benim sırtındaki parazit herşeyimi biliyordu tabii.

Fakat benim parazit ölmüştü ya...

Aklıma başka birşey geldi:

— Mari, senin apartımana son ziyaretimizdenberi hiç gittin mi?

— Hayır, niçin sordun?

— Sakın gideyim deme, zira parazitlerin kölesiyken sana orada tuzak kurmağı plânliyordum.

— Kurdun mu?

— Hayır, fakat başka biri bunu yapmış olabilir. Belki de şu anda senin veya benim oraya dönmemizi bekleyenler vardır. Zira Doktor Horas Vargas'ın teorileri malûm.

— Bir dakika sevgilim, bu doktorların nazariyesine göre bütün parazitler tek bir parazitmiş, değil mi? Yani, dün gece benim sırtındaki parazit, aslında senin sırtındaki pa-

razitin bir parçasıydı ve... Anıan yarabbi ne düşüneceğimi şaşırdım!

— Söylediklerin herne kadar biraz karışık da, bence hakikate yakın. Bu demek oluyor ki benim sırtındaki parazitin bildiklerini, seni yakalayan parazit te biliyordu. Veya hıtt benim parazitte direkt konuşma yapmış olan başka bir parazitten bu malımanı almıştır. Farzedelim elimizde, Co, Mo ve Herbert adında üç parazit var ve bunlardan... Bütün çarşayı dolaşıyoruz... Kısacası belki de binlerce, milyondarca parazit bizim kim olduğumuzu, nerede bulunabileceğimizi, senin apartmanının ve benim dağdaki evin yerini, bizim hakkımızda herşeyi biliyorlardır.

— Fakat Sam, bu okadar acaip ki... Senin dağdaki evine geleceğimizi kimseye söylememiştin!

— Her neyse, ben raporuma tahminlerimizi de eklerim, bizim psikologlar tahlil etsinler, bakalım ne çıkartacaklar?

O sırada şahsi telefonum çalmağa başladı ve Şefin sesi duyuldu:

— Hemen yazıhaneye gel!

— Zaten geliyorduk. Yarım saate kadar oradayız.

— Daha çabuk gelmeğe gayret et. Mari ve sen ayrı ayrı gelin, beraber bulunmayın.

Demek Mari'nin yanında olduğunu biliyordu. Mari'ye döndüm:

— İşittin mi?

— Evet, benim telefonum da açıldı.

— Herhâlde mühim birşeyler oluyor.

Şehre gelip te yere inince, mühim vakaların cereyan ettiğini anlar gibi oldum. İyvelâ herkes şortla dolaşmağa mecbur edilmişti; şimdi ise bunları da çıkartmışlardı.

Otomobilden iner inmez, karşımızda silâhlarını çekmiş iki polis bulduk. Polis olduklarını ancak tabancalarından ve hareketlerinden tahmin edebiliştik. Ayaklarında ayakkabı, bellerinde kayış ve şölelerini kapatan Adem Babanın incir yaprağında ufak bir bez parçası, bütün giyim eşyalarını bunlar teşkil ediyordu. Bir tanesi emretti:

— Yerinizden kıpırdamayın. Haydi bakalım, çıkartın çoraplarınızı. Çabuk! Daha bugün emrimize itaat etmek istemiyen iki kişi öbür dünyayı boyladı.

Mari sâkin bir sesle:

— Dediklerini yapsan iyi olacak galiba Sam, dedi.

Az sonra ellerindeki eldivenler ve ayaklarındaki ayak-kabılardan sonra üzerinde hiçbirşey kalmamıştı. Etrafında dönüp beni yukarıdan aşağı süzdikten sonra polislerden biri:

— İki temiz, dedi. Şimdi sıra öbüründe.

Sortunu tekrar giyiyordum ki diğer polis:

— Hey, başına deri mi açmak istiyorsun? dedi. Giyme sortunu!

— Fakat başka polisler çevirirse beni içeri tukmazlar mı?

— Kanunu bilmiyor musun? Çıplakken başına hiç deri gelmez. Fakat sortla dolarsan bizden evvel gönüllüler senin hakkından gelirler. Haydi bakalım, hanımefendi, sıra sizde!

Mari itiraz etmeden sortunu çıkartıyordu ki diğer polis:

— Ona lüzum yok, bayan, dedi, nasıl olsa altıncı ne bulunduğu çıkartıncadan da görülüyor. Yalnız şöyle bir dön.

Heriflerin dedikleri de yalan değildi hani.

— O sırtındaki ve omuzlarındaki sargılar ne?

— Pena halde yandı, görmüyor musunuz? diye atıldım.

— Yok canım?

— İnanmıyorsanız saçlarına bakın! Durup dururken o güzelim saçları mahvetmeye sebep var isni!

— Ne olursa olsun, biz vazifemizi yapıyoruz, Bayan, kusura bakmayın, fakat sargıları çözmeniz lâzım.

— Sam, bana yardım ediver.

Hirstan ellerim titriyordu. Sargıların bir kısmını çözüp gazlı bezin ucunu kaldırdım. Polislerden biri yaklaştı, baktı ve hafif bir ısıklık geldi:

— Doğruymuş, sen ne dersin Karl?

— Diyecek birşey kalmadı. Ne oldu böyle bayan?

— Sam, anlatsana.

Başımızdan geçenleri anlatım.

— İyi kurtulmuşsunuz. Demek şimdi de kedi sırtında dolaşmağa başladılar. Evdeki kediyi de sepetlemek icap edecek. Bizim çocuklardan çekeceğimi var. Peki, gidebilirsiniz.

Diğer polis atıldı:

— Fakat Karl, eğer bayan sırtındaki sargılarla sokakta dolaşırsa hayatı tehlikeye girer.

— Doğru... En iyisi sizi gideceğiniz yere bir polis arabasıyla götürelim.

Polis arabası az sonra geldi ve bizi gitmek istediğimiz bir otele kadar götürdü. Doğrusu çırılçıplak dolaşmaktan biraz utanmıştım, fakat millet aynı şekildeydi ve kimsenin birbirine baktığı bile yoktu. Mari oteldeki hususî bir asansörün gizli kapısından geçip gitti, ben de bana verilen talimat üzerine diğer bir giriş yerine varmak üzere dışarı çıktım. Kadınlardan bazıları çırılçıplaktı, bazıları da naylon şort giymişlerdi ki altında ne olduğu kolayca görünüyordu. Erkekler ise yalnız bir kayış ve önlerini kapatan ufak bir bez parçası ile dolaşıyordu. Arada bir etrafta kolunda bir band ve bandın üzerinde «gönüllü» yazılı, ellerinde alev tabancası bulunan adamları görünce doğrusu şortsuz dolaştığıma hiç müteessir olmuyordum.

Beni hemen Şefin yanına aldılar:

— Geç kaldın, nerelerdesin?

— Mari nerede?

— Hastahane'de, tedavi görüyor. Ellerine bakayım.

— Teşekkürler, doktora gösteririm. Neler oluyor burarlarda?

— Televizyonu açmak zahmetine katlansaydın neler olduğunu öğrenirdin.

Doğrusu televizyonu açmadığıma inemem oldum, yoksa balayımız başlamadan bitecekti. Biz sevişirken parazitler neredeyse harbi kazanıyorlarmış. Parazitlerin insan vücudunun herhangi bir yerinde saklanıp yine o insanı kontrol edebileceği hususundaki tahminlerim doğru çıkmış. Delaysıyla bütün ahalinin cırcıplak dolanması emredilmiş.

Parazitler yeni bir sistem kullanıyorlarmış. Herhangi bir şehirde sabite bir hava akını alárnı veriliyormuş; tabiiyle şehirde cereyan kesiliyor ve her taraf karanlığa boğuluyormuş. İşte o zaman parazitler köleleriyle birlikte harekete geçip kısa bir zamanda şehri işgal ediyorlarmış.

Maamafih gönüllüler harekete geçelidenberi ortalıkta epeyce bir temizleme yapılmış. Halk, bir grup organize olmuş, bu grup kendine gönüllüler adını takmış; önlerine geleni çevirip muayene ediyor. sırtında parazit bulunanları ve karşı koyanları hemen öldürüyorlarmış.

Ellerime gereken tedavi yapılırken o güne kadar geçenler hakkında da malûmatı topladım. Gönüllüler nerede köpek görseler, sırtında parazit olsun olmasın, hemen vuruyorlarmış (ne olur ne olmaz diye). Kedilere kimse dokunmuyormuş. Anlaşılan bizim Pinki parazitler tarafından kullanılan yegâne kedi olmuştü. Artık parazitlerin mevcudiyetini herkes inanmıştı. Onlar da gizli iş yapmayı bırakmış, açık tan açığa harekete geçmişlerdi.

Parazitlerin işgali altındaki şehirlerde hayat normal seyrini takip ediyormuş. Dr. Horas ve Vargas'ın teorilerine nazaran bu parazitler herhangi bir kültüre sahip degillermiş ve sırtına yerleştikleri kölelerin kültürünü aynen kabul ediyorlarmış. Haydi bunu kabul edelim, fakat işgal altındaki şehirlerde eğlence hayatı da normal seyrini takip ediyormuş. Bu parazitler de eğlence ihtiyacını hissediyorlar mıydı acaba?

Beni en çok kızdıran, halktan bazılarının parazitlerle işbirliği yapmış olmasıydı. Bana hususî surette gösterilen ve işgal altındaki şehirlerde çekilmiş olan filmlerin bazılarında

sırtında parazit bulunmayan insanlar da görülüyordu. Bunları bir elime geçirsem, alim Allah parazitlerden evvel onları öldürürdüm.

Her tarafta hezinete uğruyorduk; metodlarımız, parazitlerin ilerlemesine bir dereceye kadar mâni olabiliyor, fakat bu belâları ortadan kaldıramıyordu. Şehirleri bombalasa kendi memleketimize zarar vermiş olacak ve belki de hiçbir netice alamıyacaktık. Elimizde insana zarar vermiyen fakat paraziti öldüren bir silâh olsa bir netice alabilirdik.

Memleketin işgal altındaki kısımlarını hidrojen bombasıyla bombalamamızı isteyen deliler de çıkıyordu; fakat bu bir insanın dil kanserini tedavi için o insanın kafasını kesmeğe benziyecekti. Bütün bu işlerin Vaşington tarafından ıychurulmuş bir masal olduğunu zanneden mankafalar da mevcuttu. Fakat bunların adedi de gönüllüler sayesinde gün geçtikçe azalmaktaydı.

Bir sınıf daha mevcuttu ki diğerlerinden de beterdi. Bunlar parazitlerle bir anlaşmaya varılmasını isteyenlerdi. Hatta bunlardan bir komite işgal altındaki Missouri eyaletine bile gittiler, fakat bir daha geri dönmediler. Bu, koyunun kasaşla anlaşma yapmağa uğraşmasına benziyordu.

Birleşmiş Milletlerin yegâne yaptığı şey Cenova'da toplantılar tertip etmek olmuştı. Bunun da bize bir faydası dokunmuyordu. Bu çok acaip, çok sessiz bir harpti.

Bu âna kadar bir kere atom bombası kullanılmıştı; o da San Fransisko civarında yere inmeğe uğraşan bir uçan daireye karşı olmuştu.

Amerika batıyordu; arkadaş arkadaş öldürüyordu. paratın adını ağzına almak ölümle neticeleniyor, gece kimse dışarı çıkmıyor, gündüz bile dolaşmak bir mesele oluyordu.

Halk çirüçiplak dolaşmağa alışmıştı artık. Bunda gönüllülerin tesiri de büyük olmuştu. Kansas'ta geçen bir vak'aya bana naklettiklerinde gönüllülere hak verdim. Kansas'lı genç bir kızın sağ elinde taşıdığı çantasından bir an bile ayrılmadığını farkedenden bir gönüllü, kızı takip etmişti. Kızın üstünde hiçbirşey yoktu; fakat para bile çıkartırken çantası

ma sağ eliyle tenasta devam ettiğini görünce, gözüllü bir anda kızın sağ kolunu alev tabancasıyla yakmıştı ve hakikaten çantanın içinden bir parazit çıkmıştı. Herhâlde kız yeni bir kol takmışlardır.

— — — — —

XXV

— Ellerin iyi mi? diye Şef sordu.

— Fena değil. Bir hafta için takma deri kullanacağım. Yarı plâstikle kulacağının kopan kısmına ek yapacaklar.

— Kulacağının geçmesini bekliyecek vaktimiz yok. Mak-yal kısmı takma bir kulak yapıversin.

— Acelemiz ne?

— Söyle bakalım, burada işgal altında olan bir yere girip vaziyeti gözden geçirmeyi mi, yoksa Rusya'ya gidip orada neler olduğunu öğrenmeği mi istersin?

— Bilmem, parazitler Rusya'yı da işgal etti mi?

— Benim de öğrenmek istediğim bu.

Birden Mari'nin sözlerini hatırladım; hakikaten bu kısımda çalışan ajanların evlenmeleri doğru değildi.

— Alaska tarikiyle gidebilirim. Yoksa paraşütle atılma mı mı düşünüyorsun?

— Rusya'ya gitmeyi istediğimi ne biliyorsun? Belki bu malûmatı buradaki işgal altındaki şehirlerden birinde de toplayabilirsin.

— Ha?

— Tabii ya, eğer parazitler Rusya'yı işgal ettiyse Amerikalıların da bundan haberi vardır.

— Peki. Mari için ne düşünüyorsun?

— Sen kendi işine bak.

— O benim karım artık.

— Evet, biliyorum.

— Ya? İnsan hiç olmazsa tebrik eder!

— Eğer ehemmiyeti varsa... İkinize de saadetsiz dilerim.

— Teşekkür ederim.

Benim bazan kafam yavaş kalır. Bu ana kadar Mari'nin ve benim izinlerimizin aynı zamana tesadüf etmesinde Şefin rolü olabileceğini düşünmemiştim.

— Baba, bana baksana...

— Ha?

İkinci defa ona «baba» diyordum. Ne zaman öyle de sen hemen yumuşuyor, ne söyleyeceğini şaşırıyordu.

— Mari ile evlenmeni başındanberi istiyordum. değil mi?

— Oğlum, ben senin bu gibi işlerine karışmam; bunu sen de biliyorsun. Her ikiniz de izni hak etmişsiniz. Bu bir tesadüften ibarettir.

— Vallahi bilmem. Senin bulunduğun yerlerde pek tesadüf olmaz ya. Neyse, neticeden memnunun. Gelelim bizim yeni vazifeye; hele biraz düşüneyim. Bu arada makyaj kısmı da bana bir kişilik kulak hazırlasın.

XXVI

Nihayet, işgal altında bulunmayı mübakkil olan bir Rus şehrine gitmeme karar verildi.

Hazırlıklar ikmal edildi. İpnotizma ile bir saatte bana lazım olacak lisanları en iyi terimleriyle öğrettiler. Bundan 70, 80 sene evvel bir insan ancak iki üç senede bir tek lisan öğrenebiliyormuş. Şimdi ise ipnotizma sayesinde koca bir lisan on dakikada öğretiveriyorlar. Ceplerime para doldurdular. Yanıma bir de telsiz telefon verdiler ki görmeğe de ger. Ultramikro dalgalar üzerinden çalışan ve bir dilim ekmek büyüklüğünde, yaman birşey.

Vazifem Rusya'ya iner inmez parazitlerin burayı işgal edip etmediklerini öğrenmek ve en yakındaki hava istasyonuna raporunu vermekten ibaretti.

Fakat bütün bu hazırlıklar boşa çıktı, zira tam bu sırada yeni bir uçan dairenin indigi haberi geldi.

Alfa Hava İstasyonu muşi kaydetmişti. Çok büyük bir

meteors diye rapor vermişlerdi. Bu yanlışlığa sebep de uçan dairenin dehşetli sürati olmuştu.

Elli, altmış sene evvelki radarlar çok basitmiş ve ancak atmosferik süratte hareket eden cisimleri kaydedebiliyormuş. Halbuki radar şimdi çok tekâmül etmiş olup saniyede yüz kilometre süratle giden meteorları bile kolaylıkla kaydedebilmektedir.

Bu uçan dairenin sürati çok yüksek olduğu için Alfa Hava İstasyonu mistahdemi büyük bir meteor zannetmişti.

Alfa istasyonu radarı uçan daireyi kaydettiğinde sürati saniyede seksen dört kilometre imiş. Sabit muhafaza kruvazörü S. S. Fulton Miami açıklarında iken radarında ânide beliren bu cisim karşısında hayrette kalmıştı, zira hiçbir cisim saniyede seksen dört kilometre süratten birdenbire saniyede üç dört kilometre sürate düşemez. Kruvazörün radarı da ancak sürati saniyede altı kilometreye kadar olan cisimleri kaydedebiliyormuş.

S. S. Fulton'un kaptanı hemen rotayı uçan dairenin indirdi istikamete çevirmiş.

Gemiden gelen ilk haber:

«UÇAN DAİRE... MIAMİDE SAHİLE İNDİ...»

Gemiden gelen ikinci haber:

«DAİREYE YAKLAŞTIK... YAKALAMAGA UĞRAŞACAGIZ...»

Şahsi telefonumun zili öyle bir çaldı ki neye uğradığımı şaşırdım. Allahtan ağzımdan çıkan küfürleri kimse işitmedi. Şefin sesi işitildi:

— Hemen gel! Acele et!

Son süratle Mari, Şef ve ben cenuba doğru yol alırken seyahatimizin sebebini öğrenebildim.

— Fakat biz ne yapabiliriz ki? Tam teçhizatlı bir hava kuvveti lâzım.

— Hava kuvveti orada olacak. Sonra pek enteresan bir seyahat bu. Çok acaip şeyler öğreneceğimizden eminim.

Az kaldı bize kendi adanlarımız ateş ediyorlardı. Bizim uçağı tamınmışlardı. Aşağıda bir de filo vardı. Filodaki Kumanda gemisi ile süratimiz bir olunca hemen iniş yaptık. Manevra bana çok zor göründü amma herifler ekmeğe peynir yemekten basitmiş gibi hallediverdiler. Hava Kuvvetleri Komutanı Rekston da gemikle içti. Her tarafta bombalar patlıyordu. Az sonra daire ile aramızdaki mesafe elli metreye inmişti. Muazzam büyüklükte bir diske benziyordu. Sahilde büyük bir köşkün önüne inmiş, köşkü yerle bir etmişti. Halifce bize doğru yatmış vaziyette duruyordu.

Dairenin üstünde altı metre çapında bir hava deliği kapığı görülüyordu. Kapak açıktı ve kapanması da imkânsızdı, zira kenarına kaplumbağa tipi bir tank sıkışmış kalmıştı. Şimdi dairenin niçin tekrar havalanamadığı anlaşılmıştı: Hava deliğini kapatamamışlardı.

Bu tank S. S. Fulton kruvazörü sahil kuvvetine aitti.

Dairenin yanına kimseyi sokmuyorlardı; fakat hüviyetlerimizi çıkartınca hemen Vasington'a telefon ettiler. Cevabı beklerken etrafımızda cereyan eden muharebeyi seyre diyordum. Bu sırada Mari yanında genç bir subayla otomobil yoluna doğru gitmişti.

— Buraya gel, diye bağırdım.

— Bir iki resim çekmek istiyorum.

Genç subay atıldı.

— Merak etmeyin, burada emniyettedir.

— Beni dinle âsi zevcem, şu anda geri gelmezsen bütün kemiklerini kırarım.

Mari hiç sesini çıkarmadan hemen geri döndü.

Bu sırada Şef te ortadan kaybolmuştu. Az ileride yüksek rütbeli bir subayla konuştuğumu görünce hemen yanına koştum:

— Şef, buradan uzaklaştık iyi olur. Az sonra bu herifler tepemizden aşağı atom bombası atmağa başlayacaklar.

Yüksek rütbeli subay teskin edici bir sesle:

Bos yere meraklanmayın dedi, buraya taş bile atamazlar.

Tam parazitlerin düşündüklerini bu subayın nasıl tahmin edebileceğini soracaktın ki Sef sözümü kesti:

— Doğru söylüyor oğlum. Nasıl biz kendi şehirlerimizi bombalayamıyorsak onlar da kendi uçan dairelerini bombalayamıyorlar. Sen git te Mari'ye göz kulak ol.

İnanmadım ama yine de çenemi kapadım. Bir tek dairenin parazitler için bu kadar ehemmiyeti olamazdı. Elimize seğmesin diye hemen bombalamak isteyebilirlerdi.

Bu sırada genç bir subay Sefe yaklaştı ve bir selâm verdikten sonra:

— Vashington'dan haber geldi, her emrinizi yerine getirmeye hazırız efendim, dedi.

— Teşekkür ederim. Biz yalnız şu uçan daireyi görmek istiyoruz.

— Başüstüne efendim. Lütfen beni takip edin.

Daireye yaklaşırken ağaçlık bir yerden geçmek icap ediyordu. Genç subay önden giden Sefe ihtar etti:

— Dikkat edin efendim.

— Parazit mi var? diye sordum.

— Hayır, çingiraklı yılan.

Çingiraklı yılanı her an için parazite tercih ederdim. Tam o sırada bir çığlık duydum ve arkasından koca bir kaplanın bize hücum ettiğini gördüm.

Galiba ilk ateş eden Mari oldu. Hepimizin tabancasının ağzından duman çıkıyordu. Zavallı kaplan saniyede delik deşik olmuştu. Fakat sırtındaki parazit hâlâ sapasağlamdı. Bu sefer ben alev tabancamın tetiğini çektim. Parazit te kül oldu. Genç subay:

— Hayret, dedi, biz bütün yitki temsil ettiğimizi zannediyorduk.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Dışarı gönderdikleri ilk füke tabii Nuh'un Gemisi gibi birşeydi. Çeşitli hayvanlarla doluydu ve her birinin sırtında bir parazit vardı.

Az sonra daireye varmıştık. İlk bakışta insanoglu tarafından yapılmadığı anlaşıyordu. Nasıl diye sorarsanız cevap veremeyeceğim. Yüzü ayna gibi parlıyordu ve tek bir çizik bile yoktu. Her tarafı yekpare, tek parçadan müteşekkildi. Tam bir yumurtanın yüzü gibi...

Neden mamuldü acaba? Maden mi? Tabii, madenden başka birşey olamazdı. Fakat acaba öyle miydi?

Hava deliğine geldik. Ufak kaplumbağa tipi tankın paletleri mukavva gibi ezilmişti. Bu kaplumbağa tanklar suda iki yüz metre derinliğe inebilir ve oradaki tazyike karşı koyabilecek kuvvettedir... Halbuki dairenin hava kapagında hiçbir hasar, hiçbir çizik yoktu.

Şef bana dönerek:

— Mari ile burada bekle, dedi.

— İçeri tek başına mı gireceksin?

— Evet, vaktimiz çok az.

Genç subay atıldı:

— Ben de sizinle beraber gelmek mecburiyetindeyim efendim. Öyle emir verdiler.

— Hay hay, gel o halde.

Az sonra ikisi de gözden kaybolmuştu.

— Sam, bu hiç hoşuma gitmiyor. Korkuyorum.

— Merak etme, ben yanıdayım.

— Burada beklememiz şart mı? Şef hiçbirşey demedi.

— İstersen seni geri götüreyim.

— Yok... Beklesek daha doğru olacak galiba. Yanıma gel, Sam.

Korkudan titriyordu.

Asırlar gibi gelen on dakikalık bir zaman sonra Şef belirdi:

— Haydi gelin, tehlikeli birşey yok... Galiba yok.

İtiraz etmeme vakit kalmadan Mari hava deliğine varmıştı. Şef yardım ederken:

— Kafana dikkat et, dedi, içerisi pek alçak.

Dairenin içi korkutucu değildi, fakat acıptı. İnsanların yarattığı matematik, fizik kaidelerine hiç uymayan bir şekil-

ile inat ve monte edilmişti. Ufak bir odadan bir buçuk metre çapında boru gibi bir şeyin içine girdik. Bu boru gibi şeyin her tarafı kırmızı bir ışıqla aydınlanmıştı. Tuhaf ve huşaitici bir de kokusu vardı.

Boru insan vücudundaki damarlar gibi kollara ayrılıyordu ve ikide bir ölü parazitlere rastlıyorduk. Tam borunun kollara ayrıldığı yerde küçük «insan» ı gördüm. İlk anda ölü olduğunun farkına varmamıştım. Sırtüstü yatmıştı ve başının altında ölü bir parazit vardı. Uyuyan bir çocuğu andırıyordu. Farklı taraflarını daha bilmiyorduk. Meselâ ağzını yalnız nefes almağa yaradığını ilk bakışta nasıl anlayabiliirdim?

İlk bakışta, Satürn seyyaresinin peyklerinde yaşayan, «Elfin» dediğimiz insana benzeyen mahlûkları andırıyordu.

Bu ufak insan gibi şeyi görünce hemen tabancama sarılmıştım. Şef:

— Heyecanlanma, dedi, ölüdür. Tank hava kapaklarını bozunca içeri giren oksijenden hepsi ölmüş.

Hâlâ tabancam elimdeydi:

— Su paraziti yakmak istiyorum, dedim, hâlâ canlı olabilir.

Şef omuz silkererek cevap verdi:

— Nasıl istersen. Sana zararı dokunmaz ki. Bu başka cins bir parazit; oksijende yaşayamıyor.

Mari bana yaklaşıp, derin derin nefes alıyordu. Şef:

— Geliyor musun Mari, diye sordu.

— Geri gidelim, çıkalım buradan!

— Doğru söylüyor, dedim. Bu bizim işimiz değil. Bura ya ilim adamlarını getirmek lâzım.

Şef bana hiç aldırmadan devam etti:

— Mari, bunu yapmamız lâzım, sen de biliyorsun. Bunu senden başkası da halledemez.

Niçin ondan başkası halledemiyormuş? diye atıldı.

Sanki mevcudiyetinden Şefin haberi bile yoktu. Aldırmayıp yürüdü.

Mari başka birsey söylemeden Sefi takip etti. Tabii ben de arkasından...

En sonunda kontrol odasına benzeyen büyük bir yere geldik. Bu odada da bir sürü ölü küçük adam vardı. Ortalık pırıl pırıl yanıyordu fakat ışığın nereden geldiğini anlamak imkânsızdı.

Şef bu odada durmadan az ilerdeki daha büyükçe bir tübün içine girdi. Biraz sonra tübün yuvarlaklığı kaybolmuş, ayakta yürüyebilecek yükseklikte bir dehliz olmuştu. İki tarafımızda akvaryumlar vardı ve içlerinden gelen sarımtırak bir ışıkla aydınlanmışlardı. Tankların içi acaip bir mayı ile dolu idi ve bu mayinin içinde binlerce parazit yavaş yavaş yüzüyorlardı.

Tabancam hâlâ elimdeydi. Şef hafifçe elini tabancamın üzerine koydu:

— Sakın ites edeyim deme, delilik olur! Başımıza dert açarsın.

— Herden buradan çıkıp bu pis şeyi bombalasaak iyi olacak.

Olmaz. Beni takip edin, daha görmedikleriniz var.

Az sonra yine ufak, oda gibi bir yere varmıştık. Burada da duvarlarda akvaryumlar ve akvaryumların içinde yüzen şeyler vardı.

Birden aptallaştım. Gördüklerime inanamıyordum. Gözlerimi uğuşturup tekrar baktım.

Akvaryumun içinde yüzü koyun yüzen mahlûk, kırk elli yaşlarında bir insandı. Kolları göğsünde kavuşmuş, dizlerini yukarı çekmiş, uyuyor gibi bir hali vardı. Daha başka insanlar da gördüm: erkek, kadın, çocuk. Fakat oazarı dik katımı en fazla bu adam çekmişti. Ölü olduğuna emindim, zira sağ olması imkânsızdı; fakat az sonra dudaklarının kımladığını görünce ne düşüneceğimi şaşırdım.

Mari sarhoşlar gibi bir duvardan diğerine gidiyordu. Şef yumuşak bir sesle:

— Ne haber Mari? dedi.

— Onları bulamıyorum.

— Tam yerine bakmıyorsun ki... Nerede olduklarını hatırlamağa çalış.

— Hatırlıyamıyorum!

— Hatırlaman lâzım. Onlara ancak sen yardım edebilirsin.

Mari'nin kapanan gözlerinden yaşlar akınağa başlamıştı. Daha fazla tahammül edemedim, Şefe döndüm:

— Deli misin sen? Ne istiyorsun bu kızdan?

— Oğlunu, aramıza girme, işimizi bozuyorsun.

— Fakat...

— Sözümlü dinle, karışma. Biliyorsun ki karının canını yakmak istemem.

— Ne yapmak niyetindesin?

Sualime cevap alamadım ama daha fazla da karışmadım. Şef herhalde ne yapacağını biliyordu.

Mari yere oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış, çocuk gibi ağlıyordu. Şef yanına geldi ve:

— Başlangıcı hatırlamağa uğraş, dedi.

— Hayır... Hayır...

Sesi zor işitiliyordu.

— Sen ozaman kaç yaşındaydın? Seni bulduklarında yedi, sekiz yaşlarında kaddırdın. Ondan evvel miydi?

— Evet... Evet, ondan evveldi.

Mari böyle dedikten sonra hiçkırarak yere uzandı ve:

— Anne... Anne... diye bağırmağa başladı.

Şef şefkat dolu bir sesle sordu:

— Annen ne diyor?

— Hiçbirşey söylemiyor... Bana okadar tuhaf bakıyor ki... Sirtında da birşey var! Korkuyorum, korkuyorum! Bir gemi vardı... Büyük, parlak bir hava gemisi...

Şef ile Mari yavaş bir sesle konuşmalarına devam ettiler. Aramızda biraz mesafe olduğu için söylenenleri işite miyordum, fakat Mari gittikçe sâkinleşiyordu.

Bu sırada arkamızda bir gürültü işittim. Tabancama sa-

rılıp geri dönmeye bizimle beraber gelen genç subayı gördüm.

— Hemen dışarı çıkın. diyerek beni çıkış yoluna doğru itti.

Sef kızgın ve yorgun bir sesle bağırdı:

— Sesini kes ve beni meşgul etme.

— Fakat çıkmamız lâzım efendim. Kumandan emretti. Geri çekiliyormuşuz ve buranın imha edilmesi ihtimali varmış.

— O halde git kumandana söyle, biz çıkıncaya kadar beklesin. Mühim haberlerim var. Sam, gel bana yardım et de Mari'yi çıkartalım.

Mari yarı baygın bir vaziyetteydi.

— Belki sürüklememiz icap edecek. Sirtına al, daha iyi olur.

Sef dinlemiyor, Mari'yi tartaklıyordum:

Mari, Mari! Sesimi işitiyor musun?

Sam, sen misin?

Sevgilim, hemen buradan çıkmamız lâzım.

Mari evet mânasınca başını salladı ve tekrar gözlerini kapattı.

— Mari!

— Ne var sevgilim, ne istiyorsun? Okadar yorgunum ki...

— Beni dinle, Mari. Hemen buradan çıkmamız lâzım, yoksa parazitlerin eline düşeceğiz. Anlıyor musun?

— Pekî sevgilim.

Bu sefer gözleri kapanmadı, fakat yine de yerinden kıpırdanmadı. Nihayet sürükleyerek çıkartmak mecburiyetinde kaldık.

Uzun müddet uğraştıktan sonra hava deliğine vardık. Genç subay oradaydı ve dışarı çıkmamıza yardım etti. Hava kararıştı.

Hemen orada bizi beklemekte olan kaplumbağa tanka doğru loğlak Muharebe hemen hemen tam üstümüzde cereyan ediyordu. Tankın kumandasını genç kapagın kapatıp

suya daldı. On beş dakika sonra S. S. Fulton kruvazörüne varmıştık.

Bir saat sonra geminin salonunda Şefle beraber oturmuş sandöviç yerken bir hastabakıcının nezaretinde Mari yanıma geldi.

— Mari! Nasılsın, iyi misin?

— Tabii sevgilim. İyi olmamam için sebep ne?

Bir müddet sonra bir hava gemisine binip iki başka hava gemisinin de refakatinde S. S. Fulton'dan ayrıldık. Vaşington'a kusun dairelerine gideceğimizi zannettim, fakat mağara gibi bir yere indik.

— Nereye geldik böyle?

Şef cevap vermeden dışarı çıktı; Mari ve ben onu takip ettik. Muhafızlar bizi bir kapıdan geçirdiler, antre gibi bir yere geldik. Burada hoparlörden gelen bir ses soyunmamızı emretti.

Genç bir adam bizi beraberinde «Yüzbaşı» diye tanıttığı güzel bir hanımın yanına götürdü. Herkes cırtlıplak doluşuyordu. Yalnız rütbelerini göstermek maksadıyla kolluk takmışlardı. Yüzbaşı:

— Mesajınızı aldık, dedi, Doktor Stilton sizi bekliyor.

— Teşekkür ederiz Yüzbaşım. Kendileri nerede?

— Lütfen beni takip edin.

Şef bana döndü ve:

— Sam, sen burada kalacaksın; bizimle beraber gelemezsin, dedi.

— Niçin?

— Az kaldı uçan dairede herşeyi altüst edecektin. Buna tekrar müsaade edemem.

Güzel Yüzbaşı beni tatlı tatlı süzerek:

— Subaylar için aşağıda bir bar vardır, isterseniz orada bekleyin, dedi.

İyi fikirdi. Aşağı inerken üzerinde kuru kafa resmi ve iri harflerle «DİKKAT! BU KAPININ ARKASINDA CANLI PARAZİTLER VARDIR. İŞİ OLMİYAN GİREMEZ» yazılı

bir kapı görünce hemen rotayı değiştirip başka bir yoldan bara indim.

Barda dört erkek ve iki kadın vardı. Boş bir sandalye bulup oturdum ve bir içki ısmarlayabilmek için ne yapmamı icap ettiğini düşünmeğe başladım. Az sonra kolundaki banttan yarbay olduğu anlaşılan iri yarı bir adam yanımdaki koltuğa çöktü ve:

— Yeni misiniz? diye sordu.

— Evet.

— Sivil mütehassıs mı?

— Onun gibi birsey.

— İsminiz? Affedersiniz, bu sualleri soruyorum, zira ben buranın emniyet amiriyim. Adım Keli'dir.

— Benim adım da Sam Nivens.

— Bay Nivens, bir içki ısmarlamama müsaade eder misiniz?

— Çok müteşekkîr olurum. Ben de bir içki ısmarlayabilmem için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bir müddet sonra Şef kapıda görününce emniyet amirinden müsaade isteyip yanından ayrıldım.

— Keli seni istintak mı etti?

— Ne istintak; hashıhal ediyorduk.

— Sen öyle zannet. O kimdir biliyor musun?

— Bilmem mi lâzım?

— Belki de bilmemekte haklısın; hiç resminin çekilmesine müsaade etmez. O zamanımızın en meşhur ilimi J. B. Keli'dir.

— Fakat ordu ile ne alakası var?

— Belki yedek subaydır. Fakat bu, buradaki lâboratuvarın ehemmiyeti hakkında sana bir fikir verebilir kerhalde. Haydi, gel.

— Mari nerede?

— Şimdi göremezsin, istirahat ediyor.

— Nasıl, iyi mi?

— Canını acıtmıyacığına söz vermiştim. Sonra Doktor

Stilton asrın en iyi doktorlarından. Mari'den istediğimiz malûmatı alabilmek için epeyce uğraştırmamız icap etti.

— Bari istediğinizi öğrendiniz mi?

— Evet ve hayır. Daha işimiz bitmedi.

— Ne öğrenmeğe uğraşıyoruz?

Bu sualım cevapsız kaldı. Üzüm bir koridordan geçtikten sonra ufak bir odaya girdik ve oturduk. Şef bir kolu çekti ve önündeki mikrofona eğilerek:

— Hususi konferans, dedi.

— Başüstüne efendim. Plâga almıyoruz o bakie.

Tavanda yeşil bir ışık yandı.

Şef bana döndü ve devamı etti:

— Plâga almayacaklarımdan emin değilim, fakat hiç olmazsa bir kere söylemiş olayım dedim. Şimdi gelelim senin öğrenmek istediğine. Mari senin karın, fakat ruhu senin malın değil. Bu öğrenmek istediğimiz şey öyle birşey ki Mari kendisi bile böyle bir şeyi bildiğinden haberdar değildir. Sana anlayabileceğin kadarını söylemek daha iyi olacak galiba. Yoksa kızı zorlamağa kalkarsın ve bu da Mari için iyi netice vermiyebilir.

— Artık buna sen karar ver.

— Sana biraz anlatayım. Bazı suallerine cevapta veririm; fakat evvelâ karını bu mevzu hakkında rahatsız etmiyeceğine dair söz vermelisin.

— Hay hay. Söz veriyorum.

— Bir zaman evvel acaip âdetleri olan bir koloni vardı.

— Biliyorum, Vitmanit'ler.

— Nereden biliyorsun? Mari'den öğrenmiş olamazsın. Çünkü kendisi de bilmiyordu.

— Hayır, Mari'den öğrenmedim. Tahmin ettim.

— Belki sen tahmininden de zekisin. Neyse, dediğin gibi bunlar Vitmanitlerdi. Mari de ufak bir çocukken Şimal Kutbunda bunlarla beraberdi.

— Bir dakika! Vitmanit'ler Şimal Kutbunda iken Mari ufak bir çocuk idiyse şimali kırk yaşlarında olması icap eder.

— Doğru. Ne zararı var?

— Zararı yok, fakat Mari kırk yaşlarında olamaz ki.

— Evet ve hayır. Tarihe bakacak olursan kırk yaşlarında, fakat biyoloji bakımından yirmi beş yaşlarındadır. Sonra muayyen bir yıldan öncesini hiç hatırlamıyor.

— Ne demek istediğini anlamıyorum.

— Uçan dairedeki akvaryum içinde yüzen insanları gördün, değil mi? Mari on seneden fazla bir müddet böyle bir akvaryum içinde yaşamıştı.

XXVIII

Yaşlandıkça ruhen setleşeceğime büsbütün yumuşak kalpli oluyorum galiba. Mari'nin bir akvaryumda on seneden fazla bir müddet turşu gibi muhafaza edilmesi doğrusu bana dokunmuştu.

— Devam et, dedim.

Şefin anlattığına göre Mari'nin tuhaf mazisi basit fakat esrarlıydı. Kendisini Venüs seyyaresinin Şimal Kutbunda Kayzervil'e yakın bir bataklıkta bulmuşlardı. İsminden başka hiçbirşey hatırlamıyan ufak bir kız... Adının «Alukre» olduğunu söylemişti. İsmnin acaipliği kimsenin nazarı dikkatini celbetmemişti ve kimse bu ufak kızın Vitmanit'lerde olabileceğini tahmin edememişti.

Venüs'ün hücre köşelerinde tek başına ufak bir kızın bulunmasının sebeplerini araştırarak meraklı kimse çıkmamıştı. Kayzervil madencilerle dolu bir yerdi ve bataklıklarda sabahdan akşama kadar kürekle radyoaktif çamur çıkartmak insanda merak diye birşey bırakmazdı.

Şef Mari'nin geri, dünyaya dönebilmesi için yol parasını kimin verdiğini söylemedi. Vitmanit'lere ne olduğu bilinmiyordu. Bu sorunun cevabı Mari'nin kafasında saklıydı ve bunu Mari de hatırlamıyordu.

Bir çok seneler evvel -Sibirya'da uçan dairelerin görüldüğüne dair sayılar çıktığı zamanlar- Miami'de uçan dairede gördüğümüz ufak adamları kullanan parazitler herhalde

Venüs'e inmiş oraları tetkik ediyorlardı ve orada Vitmanit'lere rastlamışlardı.

Her halde Mari annesinin, babasının, akrabalarının yakaladıklarını ve turgu gibi akvaryumlara tıkkıldığını görmüştü. Anlaşılan ulak bir kız olduğu ve pek bir işe yaramıyacağı için Mari'ye dokunmuşlar veya yakaladıktan sonra serbest bırakmışlardı. Tek başına kalan Mari nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Tahminime göre Venüs'ü işgal gelen parazitler Vitmanit'leri bulunca ileride dünyayı işgal etmek için bu insanlardan istifade edebilmek maksadıyla akvaryumlara koymuşlardı ve galiba Mari buna şahit olmuştu. Belki...

Zamanla Mari'yi de bir akvaryuma koymuşlardı. En mühimni Mari akvaryumdan çıkartıldığı zamanlar ya parazitlerin Venüs'ü işgal teşebbüsleri suya düşmüştü, ya da suya düşmek üzereydi. Akvaryumdan çıkarılır çıkarılmaz sırtına bir parazit yerleşmişti. Fakat, anlaşılan, parazit bir müddet sonra...

Acaba parazitler niçin ölmüştü? Venüs'ü işgal niçin suya ölmüş, Mari parazitten daha dayanıklı çıkmıştı, ya düşmüştü? İşte Şef ve Dr. Stilton bu suallerin cevaplarını Mari'den öğrenmeğe uğraşıyorlardı.

— Hepsi bu mu? diye Şefe sordum.

— Yetişmez mi?

— Bir sorunun cevabını buldukça ortaya yeni sorular çıkıyor.

— Dahası da var, fakat sen ne bir psikologsun ne de Venüs'teki insanlar hakkında esassı bir malûmata sahipsin. Ben Mari'yi niçin böyle zorladığının sebeplerini sana izah etmek istedim. Ona karşı iyi davran oğlum. Çok çekmiş kız.

— Anlıyamadığım bir nokta, ucan daireler ile Mari arasında bir rabita olabileceğini nasıl tahmin ettiniz? İlk seyahatimizde niçin Mari'yi de götürdüğünü şimdi anlıyorum gibi yim.

— Ben öyle bir rabita olacağını tahmin etmiştim.

— Fakat durup dururken nasıl böyle bir tahminde bulunabiliyorsun? Elinde hiç vesnik vakfı ki

— Sen öyle zannediyorsun. Bir namzet ajan olmadan evvel son olarak ne gibi bir muameleyle tabî tutulur?

— Seninle hususî bir konuşma yapar.

— Hayır, hayır.

— Ha, ipnotizma neticesi ajan namzetlerinden elde edilen malûmatın tahlili o halde. Demek seninki tahmin değil, katî malûmattı.

— Yine yanlış. İpnotizma neticesinin tahlilinde bir iki şey öğrenmiş fakat sonra unutmuştum. Sonra bu paraziti istilâsı başlayınca Mari'nin plâğa alınmış tahlilini tekrar dinledim ve bir iki ip ucu yakaladım. Mari'yi sorguya çekerek daha birçok şeyler öğrenebileceğimizi tahmin ettim.

— Bu malûmatı elde etmek için kızın da canına okuyorsun.

— Başka çare yok. Buna ben de çok üzülüyorum.

— Yahu, benim ipnotizma neticesi nasıldı acaba?

— Bu suali sormaya hakkın yok.

— Haydi canım!

— Senin tahlili benim asistanım dinledi ve kayda değer bir şey olmadığını söyledi. Onun için hoş yere vaktimi kaybetmek istemedim.

— Çok kibarsın.

XXIX

Parazitler Venüs'te meçhul bir sebepten dolayı yaşayamamışlardır; bu kadarını biliyorduk. Şefle bu mevzu hakkında konuşurken Miami'ye inmiş olan ve içini gezdiğimiz uçan dairenin bombalarla imha edildiği haberi geldi. Şef uçan dairedeki mahpusları kurtarıp tedavi ettirmeyi ve sonra onlardan bazı malûmat almayı ümid ediyordu.

Bu ihtimal de suya düşmüştü. Artık yegâne ümitleri Mari idi. Eğer Venüs'te parazitleri öldüren fakat insanları öldürmeyen bir hastalık varsa bunun ne olduğunu bulmak icap ediyordu. Böyle bir hastalığın da mevcut olması gerekiyordu. Zira Mari sağ kalmıştı. Tabii bu da bir mesele teşkil edi-

yordu, zira Venüs'te insanı öldürmeyip yalnız rahatsız eden hastalıkların listesi oldukça uzundu.

Bu suallerin cevabını bulabilmek ümidi ile yine Mari'yi sorguya çekeceklerdi tabii. Bu hiç hoşuma gitmiyordu, fakat uanı olman da imkânsızdı. İpnötizma edilerek sık sık sorguya çekilmenin tesiri yavaş yavaş Mari'nin yüzünde belli olmaya başlamıştı. Nihayet dayanamayıp Sefe buna daha fazla müsaade edemiyeceğimi söyledim.

— Sen ağzından çıkanın farkında değilsin.

— Sen öyle de, fakat halâ bir neticeye varamadıysanız bundan sonra da bir şey öğreneceğinizi zannetmiyorum.

— Oğlum, bu gibi şeylerde bir iki günde netice elde edilemez.

— Ben onu buna bilmem. Eğer bu ipnozitmalar Mari'nin zebeliğine herhangi bir şekilde tesir edecek olursa hepinizin kafasını kırarım.

— Eğer bir netice alamazsak böyle birşey yapmana lüzum kalmaz. Zira çocuklarının sırtında bile birer parazit bulunacağından emin olabilirsin.

— Niçin beni burada tutacağına Rusya'ya göndermedin?

— Burada kalırsan Mari'nin maneviyatını yükseltmeğe uğraşırsın zannettim. Halbuki sen beş yaşında bir çocuk gibi hareket ediyorsun. Sonra seni Rusya'ya göndermeğe lüzum kalmamıştı.

— Niçin, ne oldu? Ajanların birinden haber mi geldi?

— Gelen haberleri akli başında bir adam gibi tetkik et sen anlardın.

Hemen dışarı çıkıp haberler bültenini aldım ve gözden geçirdim. Asya'yı «Siyah Ölüm» diye bir hastalık kasıp kavuruyormuş. On yedinci asırdanberi bu kıtanın başına böyle birşey gelmemiş.

İşin içinden bir türlü çıkamadım. Rusların sihi tedbirleri oldukça iyidir. Halbuki pislikten ölenlerin adedini bile tesbit edemiyorlarmış. Bir zamanlar Çin'de bile muazzam bir kalkınma yapmış ve herkesi temiz olmağa mecbur tutmuşlardı.

Halbuki şimdi Rusya'da bu pislik neticesi farelerin, pirelerin, bitlerin, filân vasıtasıyla ortaya çıkan hastalık o derece yayılmış ki Rus hükûmeti Birleşmiş Milletlerden yardım istemiş. Ne oluyordu acaba?

Biraz düşündükten sonra anlar gibi oldum:

— Şef, yoksa parazitler Rusya'yı işgal mi etmişler?

— Evet.

— O halde daha ne bekliyoruz? Amerika'nın da Rusya'nın vaziyetine düşmesini mi?

Parazitlerin kölelerinin temizliğine ehemmiyet vermedikleri anlaşılıyordu. Ben bile sırtımda parazit varken ne ayakkabımı çıkarırmış, ne çamaşırumu değiştirmiş, ne de bir banyo yapmıştım. Yalnız gömlek değiştirip traş olmuştum. Demek bu pislik neticesi ölüm Rusya'yı kasıp kavuruyordu.

— Demek bunları bombalamaktan başka çare yok. Öylesi daha temiz bir ölüm.

— Doğru. Belki de bizim için en iyi çare budur. Fakat bir ihtimal daha mevcut oldukça uğraşmakta devam edeceğiz.

Belki de parazitler çok aptaldı. Kölelerinin sık sık pislikten ölmesi üzerine habire bir seyyareden diğerine göç ediyorlardı.

Tabî bütün bunlar teoriden ibaretti. Kat'i olan yegâne şey, parazitleri öldürebilecek bir usulü çok kısa zamanda bulamadığımız takdirde Amerika'da da pislik neticesi «Kara Ölüm» yayılmağa başlayacaktı. Madem ki bu parazitleri öldürmenin yolunu Mari'den öğrenmek imkânı vardı, onu ben kendim de sorguya çekebilirdim. Belki de diğerlerinin yapamadığı işi ben halledebilirdim. Ne olursa olsun, Şef ve Dr. Stilton istesin istemesin, ben de bu ipnotizmalı sorguları takip edecektim.

XXX

Mari ile beraber bir subaya ait ufak bir odada kalıyorduk. Doğrusu odada kimildanacak var yoktu. Sabah ilk ben

uyandım ve ilk işim Mari'yi muayene edip herhangi bir yerinde parazit var mı diye bakmak oldu. Artık her an, her yerde karşımıza bir parazit çıkabilirmiş gibi hareket ediyorduk. Mari'nin gözleri hafif aralanınca:

— Uyu da biraz istirahat et sevgilim, dedim.

— Uyandım artık.

— Mari, bu «Kara Ölüm» ün tesir müddeti nedir, biliyor musun?

— Bilmem mi cevap ediyor? Senin gözlerinin biri diğerine nazaran daha koyu.

— Şakanın sırası değil. Dün gece lâboratuvarın kütüphanesindeydim. Benim anladığıma nazaran parazitler Amerika'ya gelmeden üç ay kadar evvel Rusya'yı işgal etmişler.

— Tabii.

— Sen bunu biliyor muydun? Niçin daha evvel söylemedin?

— Hiç sormadım ki...

— Anlaşılan seninle bu sabah bu mevzuda konuşmak imkânsız. Haydi bakalım; acıktım. Bugün de yine aynı saatlerde mi sorguya çekileceksin? Mari, sana sorularlardan hiç bahsetmiyorsun.

— Fakat ne sorduklarını bilmiyorum ki.

— Bugün ben de geliyorum. Artık bu işe müdahale etmemin zamanı geldi.

— Hay hay sevgilim.

Bir sürü çavuş teknisyen, bir yarbay, Kurmay Başkanı Albay Gibsi, Dr. Stilton ve Şef, doktorun ofisinde toplanmışlardı. Eukadar kalabalığa ne lüzum vardı, anlıyamadım. Fakat ordu işi bu; yüksek rütbeli bir subay burnunu silecek olsa sekiz kişi yardımcı çağırılır.

Beni görünce Şefin kaşları çatıldı, fakat sesini çıkarmadı. Çavuşlardan biri içeri girmeme mâni olmak istedi:

— İsminiz listede yok, içeri giremezsiniz!

— O halde isminizi listeye ekleyin, deyip çavuşu bir kenara ittim.

Albay Gibsi: "Bu da kim?" diye sormuşçasına Şefe baktı. Herkes olduğu yerde donmuş kalmıştı; yalnız bir kadının çavuş tatlı tatlı gülümsüyordu.

Şef Gibsi'ye dönerek:

— Lütfen bir dakika müsaade edin Albayım, dedikten sonra bana yaklaştı:

— Oğlum bana söz vermiştin hani?

— Sözümü geri alıyorum. Bir insandan karısını alâkadar eden bir mevzu üzerinde söz istememeliydi.

— Oğlum, senin burada işin yok. Sen bu gibi şeylerde tecrübesizsin. Mari'yi düşünüyorsan hemen buradan gitmen daha hayırlı.

— Asıl senin burada işin yok. Sen bir psikolog değilsin. O halde senin de dışarı çıkman gerekir.

Şef Mari'ye baktı; fakat Mari'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu:

— Herhalde akşam yediklerin sana dokunmuş ki ne dediğini bilmiyorsun.

— Üzerinde tecrübe yapılan benim karımdır; dolayısıyla bundan böyle ben de bu işe burnumu sokuyorum.

Albay Gibsi atıldı:

— Sen delirmişsin oğlum!

— Siz ne karışıyorsunuz? Siz subaysınız, fakat ne doktor ne de psikolog değilsiniz.

— Buranın askeri bir mütaka olduğunu unutuyorsun galiba.

— Siz de karıyla benim askeri şahıslar olmadığınızı unutuyorsunuz. Gel Mari, gidelim buradan.

Şefe döndüm:

— Kısımda yeni adresimizi bırakırın, mektuplarınızı oraya yollarsınlar.

Mari yanında, kapaya doğru yürüyorduk ki Şefin sesi duyuldu:

— Sam, bana son bir iyilikte bulun ve bir dakika bekle.

Sonra Albay Gibsi'ye döndü:

— Albayın lütfen dışarı gelin, sizinle hususî görüşmek istiyorum.

Onlar dışarı çıkınca odada kimseden ses çıkmaz oldu. Hepsi korkudan dillerini yutmuşlardı. Yalnız Dr. Stilton hiçbirşey olmamış gibi masasının başında bazı kâğıtları karıştırıyordu.

On beş dakika sonra içeri bir çavuş girdi ve:

— Dr. Stilton, Albay Gibsi tecrübeğe başlamanızı söyledi, dedi.

— Teşekkür ederim, çavuşum.

Doktor böyle dedikten sonra bana hakarak sözüne devam etti:

— Operasyon odasına geçelim.

— Okadar acele etmiyelim. Bu diğer şahıslar kimlerdir? Meselâ, Yarbayın bu işle ne ilgisi var?

— Yarbay Dr. Nik'tir ve iki sene Venüste bulunmuştur.

— Peki, o kalabilir dedikten sonra habire sırtan çavuşa döndüm:

— Sizin vazifeniz nedir hanımefendi?

— Benim mi? Ben karınıza refakat ediyorum.

— Refakat işini bundan böyle ben deruhte edeceğim. Doktorcuğum, siz şu kalabalık içinden yalnız size lâzım olanları seçseniz çok iyi olacak.

Neticede doktorun Yarbay Nik'ten başkasına ihtiyacı olmadığı meydana çıktı. Mari, ben ve iki doktor operasyon odasına geçtik.

Odanın ortasında etrafı sandalyelerle çevrili ve deri kaplı bir operasyon masası ve bu masanın üzerinde tavan dan asılı dört hantlı bir fotoğraf makinesi vardı. Mari doğrudan masaya gidip uzandı. Dr. Stilton bir enjektör aldıktan sonra:

— Geçen sefer kaldığımız yerden devam edelim, dedi.

Hemen atıldım:

— Bir dakika! Evvelki denemelerin plâga alınmış neticeleri var, değil mi?

— Tabii.

— Evvelâ şunları bir dinleyelim de bu işin evveliyatı hakkında benim de malûmatım olsun.

— Nasıl isterseniz. Mari, lütfen siz diğer odada bekleyiniz.

Anlaşılan bugün kabadayılığım tutmuştu; zira hemen atıldım:

— Bakalım kendisi gitmek istiyor mu?

Dr. Stilton hayret dolu bir sesle:

— Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz galiba, dedi, bu plâk-ları karınız dinleyecek olursa faydadan çok zararını görür ve aynı zamanda tecrübelerimiz üzerinde menfî tesiri olur. Dolayısıyla buna müsaade edemem.

— Ben de sizinle beraberim, diye Dr. Nik söze karıştı.

— Allah topunuzun belâsını versin! O plâklardaki ma-lûmat karına aittir; dolayısıyla istediğini yapmakta serbest-tir. Emretmeği bırakın da sorun bakalım, kendisi ne yap-mak istiyor?

— Mari, bu plâkları dinlemeği arzu ediyor musun?

— Evet doktor, hem de fazlasıyla.

— Peki. Yalnız mı dinlemek istersiniz?

— Kocamla beraber. Arzu ederseniz siz ve Dr. Nik te kalabilirsiniz.

Nihayet şerit halindeki plâklar geldi. Epeyce miktarda olduğu ve hepsini dinlemek saatlerce süreceği için en mü-him kısmını seçtim.

Mari'yi ipnotizma ettikten sonra sorgu başlayınca bir ta-raftan konuşulanları plâğa alıyorlar ve diğer taraftan da dört buutlu fotoğraf makinası ile bu mazide geçen şeylerin filmini çekebiliyorlardı. Şef vaktiyle bu makinenin teferrü-atını bana anlatmıştı ama bir türlü kalın kafama girmemiş-ti. Şu anda hem o plâkları dinliyor, hem de filmi seyredi-yorduk. Film Mari'nin akvaryuma yerleştirilmesiyle başlı-yordu. En fazla Mari'nin akvaryumda iken yüzündeki ifade hayretini mucip olmuştu. Ufak bir kız, fakat büyüklük bir in-sanın yüzündeki ifade. Mari yanımda oturuyordu ve sağ

elini avucunun içine yerleştirmişti. Annesinin ve babasının parazitlerin kölesi olduğu yere gelince tırnakları avucunun içine battı. Fakat sükûnetini muhafaza ediyordu.

Akvaryumda geçen hayatın diğer kısımlarını atladım ve Mari'nin bataklıklarda bulunduğu kısma geçtim.

Muhakkak olan şey, Mari akvaryumdan çıkar çıkamaz sırtına bir parazitin yerleştiği idi.

Bunu takiben sırtında parazit bulunmayan, korkudan ve hastalıktan ne yapacağını bilmeyen ufak bir kız -Mari- perdede belirdi. Hemen arkasından Mari'yi bulan gruptan iki kişinin sesi işitildi:

— Allah, Allah, bu da ne böyle? Bu ufak kızcağız ne arıyor burada?

— Yaşıyor mu?

— Bilmiyorum.

Film Mari'nin kurtulmasını, Kayzervil'e götürülmesini, tedavi edilmesini gösterip bitiyordu.

Mari o zamana ait birşeyler hatırlamıştı, fakat bunlar bir sırayı takip etmiyor, oradan oraya atlıyordu.

Dr. Stilton, makineden filmi çıkartırken:

— Bu zamana ait diğer filmleri de tetkik etsen iyi olur, dedi. Onlar bu gördüğümüz filme nazaran biraz daha değişik ve bizim için en mühim olanlardır.

— Niçin doktor?

— Zira bizim tetkik ettiğimiz esas kısım o. Parazitlere ne olduğunu, neden öldüklerini anlamamız lâzım. Eğer Mari'nin sırtındaki paraziti öldüren fakat kızı sadece takatsiz düşüren hastalığın ne olduğunu anlarsak aradığımız silâh da bulmuş sayılırız.

Mari hayretle atıldı:

— Bu hastalığın ne olduğunu bilmiyor musunuz?

— Daha bilmiyoruz, fakat yakında bulacağımızı ümit ediyoruz.

— Fakat ben bildiğimizi zannediyordum. Bu «Dokuz gün» hastalığı idi.

— Ne?

Dr. Nik az kalsın sandalyesinden yuvarlanıyordu.

— Yüzümün o zaman ki vaziyetinden anlamadınız mı? Yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Hastalığın başlıca karakteristiklerinden biridir bu. Filme dikkat edin, göreceksiniz.

— Fakat kat'i olarak bunu iddia edemezsiniz!

— Kim demiş? Başına gelen hastalığı pekâlâ hatırlıyorum.

— Emin olmamız lâzım!

— Daha nasıl emin olacaksınız? Venüste beni bataklıkta buldukları vakit bende bu hastalığın bulunduğunu söylemişlerdi. Beni kurtaranlar da sonra bu hastalıktan öldüler. Ölmeden evvel bunların yüzleri de aynen benimki gibiydi. Nasılsa bu hastalık beni öldürmedi. Daha ne istiyorsunuz. Beni yalanlılıkla mı itham edeceksiniz yoksa?

Doğrusu Mari'nin böyle kızdığını hiç görmemiştim.

Doktorların yerinde olsam karımın dediklerini aynen kabul edip münakaşayı uzatmazdım. Dr. Stilton:

— Sözüñüze inanıyoruz Mari, dedi. Fakat biz sizi ne zamandır muayene ediyoruz. Sizin o zamanlar hakkında hatırladıklarımız oldukça karışık ve yarım yamalak. Halbuki şimdi kendinizden gayet emin konuşuyorsunuz.

— Şu anda herşeyi gayet sarîh olarak hatırlıyorum.

— Anlaşıyor... Dr. Nik, siz bu hastalık üzerinde tecrübeler yapmış mıydınız?

— Tecrübeler mi? Hayır. «Dokuz gün» hastalığınıın tedavisi imkânsızdır.

Mari'nin koluna dokundum:

— Haydi sevgilim, gidelim. Anlaşılan doktorların başına yetişir derecede dert açtık.

Mari hırstan titriyordu ve gözleri yaşla dolmuştu. Hemen bara götürüp içki içirdim.

Daha sonra Mari'yi odamıza götürüp yataga yatırdım. Uykuya dalınca babama tahsis ettikleri ofise gittim.

— Merhaba.

— Merhaba Eliko, duyduğuma göre turnayı gözünden vurmuşsun.

— Beni Sam diye çağırırsan daha memnun olurum.

— Pekâlâ, Sam olsun. Hernekadar problemi çözdü iseniz de sonu hiç iyi değil. Demek bu hastalıktan hem bütün parazitler, hem de kolonideki insanların hepsi ölmüş. Maalesef biz bunu bir silâh olarak kullanamıyacağız. Herkesin bünyesi Mari'ninki gibi «Dokuz gün» hastalığına inütehammil değildir.

Ne demek istediğini anlıyordum. «Dokuz gün» hastalığının neticesi yüzde doksân sekiz ölümdür. Bize lâzım olan parazitleri öldürecek fakat insanı muvakkat bir zaman hasta edecek bir mikroptu.

— Her neyse, dedim, biz bu işe bir çare buluncaya kadar bütün Amerika önümüzdeki beş altı hafta içinde tifüs ve koleradan yok olup gidecek.

— Belki parazitler Asya'da boylarının ölçüsünü almışlardır da burada temizliğe ehemmiyet verirler. Olmaz Sam, daha iyi birşey bulmalısın.

— Bulmalı mıyım? Azizim, ben basit bir ajanım.

— Ben anlamam. Bu işin başına sen kendin geçtin.

— Ne? Neden bahsediyorsun Allahını seversen? Ben hiçbir işin başına geçmedim, burada Şef sensin.

— Şef diye şeflik yapana derler. Söyle bakalım, asistanım Oldfild benini yerime geçebilecek bir adam mı?

Hayır mânasına başımı salladım.

— Seni hiç terfi ettirmedim, zira vakti geldiğinde bunu kendinin yapacağından emindim. İşte oldu. Mari'nin ipnotizma ile sorgusu mevzuunda benim fikirlerimi çiğnedin, kendi arzularını tatbik ettirdin ve neticede de haklı olduğunu ispat ettin.

— Yok canım. Benim inatçı damarını tuttu da ısrar ettim. Venüs'te geçenler hakkında en fazla malûmatı olan karıma doğrudan doğruya sormak hiçbirinizin aklına gelmedi. Kızcağızı ipnotizma etmekle boş yere vakit kaybettiniz. Ben de inatçılığım ile birşey öğreneceğimi tahmin etmiyordum. Netice tamâniyle bir tesadüf ve şanstın ibaretti.

— Sam, tesadüfe ve şansa inananlardan değilim. Bu gibi kelimeler basit insanlar tarafından dahîlerin buluşlarına takılmış vasıflardır.

Ellerimi masanın üzerine koyup Şefe doğru eğildim:

— Pekâlâ, ben dahîyim, dedim, fakat bu iş benim üzerine yıkanmazsın. Bu iş biter bitmez Mari ile dağdaki evime gideceğiz ve çocuklarımızı büyüteceğiz. Ben bir sürü deliye şeflik edecek değilim.

Cevap vermeyip gülümsemekle iktifa edince devam ettim:

— Ne dediğimi anlıyor musun? Senin işini istemiyorum.

— Şimdilik Şef lâkabını ben taşıyayım Sam, fakat ben-
ce artık şef sensin, emirlerini dinliyorum.

XXXI

İşin kötüsü gayet ciddi konuşuyordu. Ne dedimse para etmedi. Öğleden sonra gayet mühim bir toplantı yaptılar. Çağırıldığım halde gitmedim. Az sonra kibar, çıtı pıtı bir bayan çavuş gelip kumandanın beklediğini, lûtfen toplantıya hemen gelmemi rica ettiğini söyledi.

Gittim; münakaşalara girmemeğe gayret ettim. Fakat babam bir toplantıda fikrini işitmek istediği biri varsa gözlerini ona dikti mi gayri ihtiyarî diğerleri de o tarafa bakıyorlar. Bir sürü insanın nazarları üstümüzde toplanınca susmak fikir beyan etmekten daha zordur.

«Dokuz gün» hastalığının silâh diye kullanılmasının imkânsız olduğu kat'î idi. Evet, bu hastalık parazitleri öldürüyordu; fakat yakalanan insanlar da kurtulamıyordu. Karım bir tesadüf eseri sağ kalmıştı. Bu hastalığa yakalananlar yedi ilâ on gün içinde öbür dünyayı boyluyordu.

Kumandan bana döndü:

— Sizin fikriniz nedir?

— Bu toplantıda tahminlere dayanan bir sürü fikir ortaya atıldı. Fakat tahminler doğru olmayabilir.

— Evet?

— Bu «Dokuz gün» hastalığından bahsedenler, dokuz günlük zamana kat'î imiş gibi bakıyorlar, halbuki bu tahmini bir rakamdır.

— Fakat müsait bir isim; zira vasatî olarak dokuz gün sürüyor.

— Doğru ama bir parazit için de vasatî olarak dokuz gün sürdüğünü ne biliyorsunuz?

Yine kafadan atmış ve turnayı gözünden vurmuştum.

Bu müddetin parazitler için değişebileceğini nasıl tahmin ettiğimi ve bunun eldeki mevzu ile ne gibi bir alâkası olabileceğini izah etmemi istediler.

— Evvelâ, Mari'nin sırtındaki parazitin dokuz günden çok daha evvel öldüğünü hepimiz biliyoruz. Karının hatırladıklarının filmini görenlerin de bileceği gibi sekizinci günde başlayan krizden çok daha evvel parazitin Mari'yi terk edip ölmüş olması gerekir. Eğer bunun üzerine yapılacak tecrübeler de söylediklerimin doğruluğunu ispat ederse problemin şekli değişiyor demektir. Bu hastalığa yakalanan bir insanın sırtındaki parazit ilk dört gün içinde ölecek olursa o adamı yakalayıp tedavi etmeniz için dört beş günlük bir müddetiniz kalıyor demektir.

Kumandan hafif bir ıslık öttürdü.

— Sam, hastalığa yakalananları nasıl tedavi edebileceğimizi zannediyorsun? Hattâ bu hastaları nasıl yakalayacağız? Farzedelim bu hastalığı işgal altındaki kısımlara yaydık; dört beş gün içinde elli milyon insanı nasıl yakalayıp tedavi edebiliriz?

— Hastaları nasıl tedavi edebileceğiniz sualine Dr. cevap versin. Ondan sonrası da sizin çözmeniz gereken teknik ve lojistik problemleridir, deyip tereyağından kıl çeker gibi işin içinden sıyrıldım.

Dr. Nik hayağı ter döküyordu. Daha tecrübeler yapmalıymış... Hastalığı iyice tetkik etmeliymiş... Falan filân... Neticede, Venüs'te bulunan bu hastalık üzerinde yetişir derecede malûmatları olmadığını söyleyince, kumandan:

— Nekadar zamanda bunun ilâcını bulabilirsiniz? diye sordu.

— Sonson'a, Fransa'da birine telefon etmeden bunu söyleyemem.

— O halde lûtfen telefon edip neticeyi bildirin.

Ertesi sabah kahvaltı yapmadan Dr. Nik kapıyı çaldı. Açtım. Nefes nefeseydi:

— Affedersin, seni yataktan kaldırdım, fakat ilâç hakkındaki ümitlerimiz tahakkuk etti.

— Efendim?

— Paris'ten bir ufak şişe nümune gönderiyorlar. İnşallah yetişir derecede kuvvetlidir.

— Değilse?

— Biz onu hallederiz. Halletmemiz lâzım, zira bu imkânsız gibi görünen plân tatbik edilecek olursa milyonlarca ünite antitoksine ihtiyacımız olacak. Gelelim vektörlere...

— Vektörlere mi?

— Hastalık vektörü... Yani hastalığı taşıyacak hayvan. Fare kullanamayız. Acaba Venüs'te bu hastalığı nasıl birşey aşıliyordu? Biliyor musun? Ufak bir sinek galiba... Fakat dünyada o cinsten bir sinek mevcut değildir ve başka bir sinek te bu hastalığı taşıyamaz.

— Yani sen bu hastalığı bana aşılayamaz mısın?

— Aşılayabilirim, fakat bir milyon paraşütçüyü işgal altındaki yerlere gönderip te sırtında parazit bulunan halka bu hastalığı aşılayamayız ya?

— Bana ne soruyorsun? Bu size ait bir problem.

Böyle derken kafamın içinde birşeyler dolaştığını hissettirm. Bir seferde bir milyon paraşütçüyü birden indirmek...

— Evet, biliyorum... Fakat sen... Demek istiyorum ki, senin bu gibi mevzuları herkesten iyi kavrayabildiğin aşîkâr...

— İltifatına teşekkürler. Evvelâ şunu anlayalım, sen bu hastalığa yakalanmış olsan, yanında olunca bana geçmez mi?

— Kolay kolay geçmez. Eğer benim kanımı sana verirlerse ozaman başka tabîî.

— Eğer vaziyet bu ise problemimiz halledilmiş demektir.

— Nasıl?

— Bir parazit uzun zamandır görmediği başka bir parazite rastlarsa ilk yaptıkları nedir?

— Birleşmek.

— Yani benim tabirimle direkt konuşma. Bu hastalığı birinden diğerine geçirir mi?

— Tabiatıyla. Birleşme esnasında birinden diğerine proteinlerin geçtiğini burada, lâboratuvarlarımızda ispat ettik. Bak bu benim hiç aklıma gelmemişti!

— Dur, hemen bu işe oldu nazariyle bakma.

— Muvaffak olacağımızdan eminim. Sam, sana bir ricada bulunabilir miyim??

— Nedir o?

— Bu şekli raporuma yazabilir miyim? Fikir tamamen senin, fakat bunu eklersem raporum tamamlanmış olacak.

— Tabîî canım, sormana lüzum bile yoktu.

— Çok teşekkür ederim. İnşallah bir gün bu iyiliğini öderim.

Doktor sevinçle odadan çıktı. Yavaş yavaş «dahî» olmak hoşuma gitmeğe başlamıştı. İçeriye girdiğimde Mari yataкта geriniyordu. Uzanıp saçlarını okşadım ve:

— Merhaba güzeller güzeli, kocanın bir dahî olduğunun farkında mısın? dedim.

— Evet.

— Biliyor muydun? Hiç söylemedin!

— Sen hiç sormadın ki.

Dr. Nik'in raporu üzerine benden izahlı bir konuşma istediler.

— Üzerinde tecrübeler yapılması şartıyla Dr. Nik'in raporunda hemfikirim. Maamafih bazı taktik mevzular var ki hâlâ halledilmemiş vaziyette. Zaman meselesinin üzerinde ısrarla durmalıyız. Eğer işgal altındaki şehirlerde bulunan

halkın yüzde yüzünü kurtarmamız gerekiyorsa parazitlerin hepsinin aşağı yukarı aynı anda bu hastalığa yakalanması gerekiyor. Bu matematik analizi ile halledilebilir.

Bana bir elektronik integral makinesi ve yirmi sene de müddet verseler bu işi halledemezdim ya, meydanı boş buldum diye atıyordum ve bu işi hemen üzerimden atmalıydım. Devam ettim:

— Sizin analiz kısmı bu problemi çözebilir zannediyorum. Maamafih size şöyle bir hülâsa yapayım: Hastalığı aşılayacakların adedine «A» diyelim; kurtarıcıların adedine de «B». Bu miktarları değiştirerek ve orantılar kurarak çeşitli neticelere varabiliriz. Tabîî lojistik faktörlerin de bu orantılarda büyük tesiri olabilir.

Benim sesimden başka birşey işitilmiyordu. İğne düşse duyulurdu. «A» miktarı üzerinde kötümser bir tahminde bulununca kumandan hemen atıldı:

— Sam, zannıma göre ihtiyacımızdan fazla fedâî bulabiliriz.

— Fedâî olmaz kumandanım.

— Ne demek istediğini anlıyorum. Fedâîye hastalığı aşılarsak kurtarmak için yeter derecede zamanımız olmayabilir. Fakat doktorlarımızın bunu gayet basit surette halledebileceklerinden emin olabilirsiniz.

Kumandanla hemfikirdim; fakat insanların böyle fedâî olarak kullanılması hiç hoşuma gitmiyordu:

— İnsan fedâî kullanmamalısınız efendim. Bir parazit kölesinin aklından geçenlerin hepsini bilir, dolayısıyla arkadaşına tehlikeyi kölesi vasıtasıyla bildirir ve birleşmekten kaçınır. Maymun, köpek gibi parazit taşıyabilecek kadar büyük, fakat konuşma kabiliyeti olmayan bir vasıta kullanmalıyız. Elimizde bol miktarda bu hayvanlardan da olmalı ki daha bir parazit hasta olduğunun farkına varmadan hepsine bu hastalığı aşılayabilelim. Yeter miktarda ilâç hazır olur olmaz hemen hastalığı aşılayacak gurubu uçaklarla işgal edilmiş bölgelere indiririz. Beş gün sonra da ilâçlarla ikinci tedavi gurubunu göndeririz.

Sözlerimi bitirince beni alkışlamaktan kendilerini zor alakoydular. Kumandan hemen Hava Konutunu Rekston'a vaziyeti telefonla bildirmeğe gitti. Sonra da yaverini göndererek beni öğle yemeğine davet etti. Karımı da getirmek şartıyla davetini kabul edeceğimi bildirdim.

Konferans odasının dışında babam bekliyordu:

— Ne dersin, sükse yaptım mı? dedim.

— Heriflerin akıllarını başlarından aldın. İyi aktör olurdun sen.

Memnuniyetimi belli etmemek için ter döktüm. Sanki bambaşka bir insan olmuştum.

XXXII

Babam lâboratuardaki tecrübelerin kendi üzerinde yapılmasını istedi, fakat ben «olmaz» diye ısrar edince vazgeçti. Ne olur ne olmaz, babamın bir dakika için bile bir parazitin kölesi olmasını istemem. Onun kafasında bir adam parazitlerin tarafına geçecek olursa gayet kısa bir zamanda bizim için büyük tehlike olabilir. Neticede şu haşarı goril Satan'ın üzerinde karar kıldık. Yakın bir şehirdeki hayvanat bahçesinde ne kadar goril ve başka hayvan varsa aldık. Hattâ o sırada şehirde bulunan bir sirkin hayvanlarına bile el koyduk.

On iki Nisan Çarşamba günü Satan'a «dokuz gün» hastalığını aşıladık. Cuma günü ateş bastırmıştı. Aynı kafese sırtında parazit bulunan başka bir goril koyduk. Parazitler hemen birleşip direkt konuşmağa başladılar. Bundan sonra ikinci gorili kafesten çıkarttık.

On altı Nisan Pazar günü Satan'ın paraziti düşüp öldü ve hemen anti toksin ilâcı Satan'a aşılandı.

On dokuz Nisan Çarşamba günü Satan biraz zayıf düşmüş, fakat iyileşmişti. Diğer goril de aynı tedaviye tabî tutulmuş ve o da iyileşmeğe başlamıştı. Satan'a teşekkür makamında bir muz uzattım, az kaldı işaret parmağımı da beraber götürüyordu. Çok haşarı bir gorildi köpoğlusu.

Mari'yi arayıp bulamayınca aşağı bara indim. Her taraf bomboştu. Anlaşılan herkes yakında yapılacak hücumu hazırlanıyordu. Öyle ya, bir milyondan fazla insanı ilâç ve silâhla techiz edip, uçaklara bindirip işgal bölgesine indirmek kolay bir iş değildi. Bu plânımız muhakkak müsbet netice verecekti. Ancak parazitler plânımızı evvelden öğrenirlerse ozaman halimiz haraptı. İşte onun için bütün yapılanlar gayet gizli tutuluyordu. Hayvanları falan toplamamız birçoklarının nazarı dikkatini celbetmiş, fakat kimse işin esasını öğrenememişti. Eğer Cumhurbaşkanı veya Hava Komutanı Rekston uykusunda konuşan cinsten kimseler değillerse kimse bu sırrı öğrenemezdi; zaten işin esasını bilenlerin adedi on, on iki kadardı.

Hücum bir haftaya kadar başlamalıydı. Zira parazitler boş durmuyor, yavaş yavaş etrafa yayılmağa devam ediyordu.

Yarbay Keli geldi, yanıma oturdu.

— Bir içki içer misin? Kutlulamak istiyorum, dedim.

— Sabahtanberi bira içiyorum; bir tane daha içsem fark etmez herhalde.

— İki tane daha iç. İstersen bir düzüne iç! Nasıl, gorillerle yaptığımız tecrübeler müsbet netice verdi işte!

— Evet, biliyorum.

— Bir hafta sonra bütün parazitleri yok etmiş olacağız.

— Sonra?

— Sonra mı? O zaman giyinebilecek ve normal hayata döneceksiniz. Yoksa plânlarımızda muvaffak olamayacağımızı mı zannediyorsun?

— Hayır, onu demek istemedim.

— O halde?

— Sam, benim gibi göbekli bir insanın çıplak dolaşmak hoşuna gider mi zannediyorsun?

— Hayır, fakat benim hoşuma gidiyor. Hem rahat, hem de insana giyinmekle vakit kaybettirmiyor.

— Merak etme, zaten bir daha kimse giyinmez.

— Ha? Anlamadım. Yani bundan böyle herkes çırlçıplak mı dolaşacak?

— Aşağı yukarı.

— Affedersin, bugün aptallığım üzerimde, ne demek istediğini anlıyamıyorum.

— Sam, hiçbirzaman askerî bir mevkiin çıplaklar kampına döneceğini tahmin edemezsin. Bu değişikliği gördükten sonra kimsenin giyinmeğe yanaşacağını zannetmem.

— Bir dereceye kadar haklısın belki. Eskisi kadar kapalı dolaşmayabilirler; fakat senin tahmin ettiğin gibi olacağını hiç zannetmem. Zira bu, muvakkat bir kanun neticesidir. Bu kanun kalktıktan sonra pantolonsuz gezenleri hemen kodese tıkarlar.

— İnşallah tıkmazlar.

— Ha? Amma kararsız adammışsın sen yahu!

— Ben kararımı vermiş vaziyetteyim. Parazitlerin herhangi bir seyyarede mevcudiyeti bilindikçe herkes arzu edildiği anda ve yerde kontrol için çırlçıplak soyunmağa razı olmalıdır. Yanlız bu hafta, bu ay değil, bundan yirmi veya yüz sene sonra bile. Ne demek istediğimi izah edeyim. Amazon ormanlarını aradınız mı? Oralarda parazit var ını, yok mu, ne biliyorsunuz? Size yalnız işgal altındaki yerleri nazarı itibara alıyorsunuz. Yeryüzünde yüz milyon metrekareye yakın toprak var, bu kadar yeri karış karış arıyabilecek misiniz?

— Yani hazırlıklarımızın boşuna mı olduğunu söylemek istiyorsun?

— Katiyyen. Nasıl atom bombasına alıştıysak bu vahşi parazitlerin her an için mevcudiyetine de alışıp hayatımız n istikametini ona göre ayarlamalıyız.

XXXIII

Beyaz Sarayda eskiden toplanmış olduğumuz odadaydık. Babam, Mari, Rekston, Martinez, Dr. Nik ve Albay Gibsi, hepsi oradaydı. Gözlerimiz duvardaki büyük haritadaydı. Hare-

kete geçeli dört buçuk gün olmuştu. Tahminlerimize göre ilk on iki saat zarfında parazitlerin yüzde sekseninin bu hastalığa yakalanmış olması gerekiyordu. Haritada işgal altındaki kısımları gösteren yerlerde hâlâ kırmızı ışıklar yanıyordu. Bu, tehlikenin mevcudiyetini gösteriyordu. Parazitler öldüyse ışıkların yeşil olması icap ederdi. Acaba bir yerde bir virgül hatası mı yapmıştık? Yerimde oturamıyordum.

O anda yeşil bir ışık yandı. Herkes yerinden fırladı, televizyondan bir ses geldi.

— Burası Linkoln, Nebraska istasyonu... Yardıma ihtiyacımız var... Lütfen programı dinleyenler Kızıl Haça haber versin... Salgın halinde bir hastalığın pençesindeyiz!

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Nihayet muvafak olmuştuk! Yavaş yavaş haritada yeşil ışıklar çoğalmağa başladı. Martinez Cumhurbaşkanına döndü:

— Seçim neticelerini bekliyormuşuz gibi birşey bu, dedi.

Başkan heyecandan ne diyeceğini bilemiyordu. Nihayet:

— Benden başka yemek isteyen yok mu? dedi. Günlerdenberi kendimi ilk defa aç hissediyorum.

Akşama doğru haritada kırmızı ışık kalmamıştı.

Martinez bana ve babama bakarak:

— On yedi kırk beşte hareket edebiliriz, dedi. Eğer siz Don Kişotlar hazırsanız haydi iş başına!

Ayağa kalktım ve karıma dönerek:

— Mari, sen kal, dedim.

— Nereye?

• Mari'nin gitmemesi için gizli bir karar almıştık. Cumhurbaşkanı biz dönünceye kadar karımı memnuniyetle Beyaz Sarayda misafir edeceğini bildirdi.

İki saat sonra hedefe yaklaşmak üzereydik. Uçağın kapağı açılmıştı ve atlamağa hazırдық. Babam ve ben arkadaşydık. Ellerim terden sırsıklam olmuştu. Doğrusu şimdiye kadar paraşütle hiç atlamamıştım ve korkuyordum.

XXXIV

Sol elimde tabancam, sağ elimde içi ilâç dolu iğne, bana tahsis edilmiş mahallede bir evden diğerine koşuyordum. Bu Linkoln şehrinin eski mahallelerinden biriydi. İki düzine insana iğne yapmıştım. Yekûn beş düzüneyi bulunca vazifem bitiyordu.

Niçin gelmek istediğim malûm... Şu namussuz parazitlerin öldüklerini gözlerimle görmek istiyordum. Fakat şimdi de, gördükten sonra, daha fazla buralarda kalmak hoşuma gitmiyordu.

Yaptığım iş monoton, mide bulandırıcı, fakat kolay bir şeydi. Şu âna kadar daha bir tek canlı parazite rastlamamıştım.

Sokaklarda tek tük kimselere rastlanabiliyordu. Karşıdan sallanarak yaklaşan bir adama aradığı ilâcın bende olduğunu söyledim; aldırmayınca hafif bir yumruk attım, yere düştü. Sırtında parazitin bıraktığı kırmızı iz görünüyordu. Hemen ciğerlerinin üstünden iğneyi sokup aşığı yaptım.

Adamı orada bırakıp önüme gelen ilk apartımana daldun. Birinci katta yedi kişi vardı. Bazıları okadar hastaydı ki içeri girdiğimin farkına bile varmadılar. İkinci kat ta aynı vaziyetteydi.

Üçüncü kat tamamiyle boştu. Dördüncü katta kafası ezilmiş yaşlı bir kadın buldun. Hem kendisi, hem de sırtındaki parazit ölmüşlerdi.

Banyoda başı göğsüne düşmüş, bileklerinden damarları kesilmiş yaşlı bir adam vardı. Ölmüş zannettim. Tam dışarı çıkarken herifin sesi duyuldu:

— Geç kaldın... Karımı ben öldürdüm... Ufak kızım...

— Ufak bir kızın mı var, nerede?

Gözleri kapandı ve başı tekrar göğsüne düştü. Boyun damarlarını yokladım. Sizlere ömür.

Kız yatak odasındaydı. Yedi sekiz yaşlarında görünüyordu. Ben içeri girince doğruldu ve ağlıyarak «baba» diye

bağırmağa başladı. İğneyi karnından yaptım, farkına bile varmadı.

Tam dışarı çıkıyordum ki telefonum acı acı ötmeğe başladı ve arkasından Şefin sesi duyuldu:

— Sam, sesimi işitiyor musun?

— Evet, ne var?

— Senin kısmın şimalindeki ufak parktayım. Acele gel, yardıma ihtiyacım var!

Geliyorum!

Tam çıkarken ufak kız aklıma geldi; zavallıyı iki ölüyle yalnız bırakmağa gönlüm razı olmadı. Yatağın üzerindeki battaniyeye sarıp aşağı kattaki ailenin dairesine götürdüm ve boş bir kanapenin üstüne yatırdım. Odadakiler ne yaptığımı soracak halde değildiler.

Babama tahsis edilmiş kısım benim mahallenin hemen şimaline düşüyordu ve iki mahalle arasında ufak bir park vardı. Acele ile bulunduğu yeri geçmiş olmalıyım ki telefonda tekrar sesi işitildi:

— O tarafa değil, buraya... Otomobilin içindeyim.

Bu sefer sesini işitmek için telefonuma lüzum kalmamıştı. Az gerimde büyük bir Kadillak duruyordu. Bu bizim kısmın arabalarından biriydi. İçerde biri vardı, fakat karanlıkta kim olduğunu seçemiyordum. Dikkatle yaklaşırken babamın:

— Hele şükür gelebildin, dediğini işittim.

Kapıyı açıp içeri girdim. Birden gözümün önünde şimşekler çaktı. Kafama sanki bir balyozla vurmuştu.

Kendime geldiğimde ellerimi ayaklarımı sıkıca bağlanmış buldum. Şef direksiyondaydı. Otomobil havada gidiyordu. Geri dönüp neşeyle:

— Nasılsın, rahat mısın? diye sordu.

Sırtında büyükçe bir parazit vardı.

— Başıma çok insafsızca vurdun.

— Kusura bakma, başka çıkar yolu yoktu.

— Doğru.

— Şimdilik bağlarını çözmiyeceğim. İleride anlaşınca seni serbest bırakırım.

Böyle derken sinsi sinsi gülüyordu. «Anlaşmak» tan neyi kastettiğini anlayamamıştım. Bağlarımı yokladım; kurtulmak inikânsızdı.

— Nereye gidiyoruz?

— Cenuba. Otomatige takayım da etraflıca izahat vereyim. Tamam, artık bir müddet üç bin kilometre irtifada kalabiliriz.

Hayret, acaba nasıl bu irtifaya çıkabilmıştık? Birden aklım başıma geldi. Araba kısmın hususî yapılmış otomobillerindendi.

— Bu arabayı nereden buldun?

— Tamamiyle tesadüf. Şans desek daha doğru olacak. Sonra yine şans eseri Linkoln'deki yegâne hastalık kapmamış parazitin hizmetkârı olmak şerefi de bana nasibmiş. Neticede nasıl olsa biz galip geleceğiz.

— Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin.

— Tabîî Amerika'dan dışarı. Daha münasip bir yer buluncaya kadar dolaşacağız, sonra orada üreyip tekrar Amerika'ya geleceğiz. Ozaman tabîî daha temkinli davranacağız.

— Baba, şu bağları çözemez misin? Her tarafım uyuştur. Herhalde bana itimat edersin.

— Acele etme, zamanı gelince çözeceğim.

— Niçin şimdi çözmüyorsun? Biliyorsun ki ben de bir zamanlar onlarla beraberdim. Heni uslu duracağıma söz veriyorum.

— Okadar aptal değilim. Bağlarını çözersem ya sen beni öldürürsün, ya da ben seni. Senin ölmeni istemiyorum. İkimiz de akıllı insanlarız ve bizi muvaffakiyet bekliyor. Sonra sen bana insanın sırtında sahibi olduğu zaman kendini ne kadar mesut hissettiğini söylemedin. Ben kendimi evvelce bu kadar mesut hissettiğimi hatırlamıyorum.

Birden kan beynime sıçradı:

— Şu sırtındaki parazit olmasaydı öyle konuşmazdın, sersem, bunak herif!

— Heyecanlanma oğlum. Yakında nekadard doğru konuştuğumu sen de takdir edeceksin. Eh, artık hedefe yaklaşıyoruz.

Sonra yerinden kalkıp yanıma geldi ve emniyet kayışını sıkıca belime sardı. Anıde dizlerimi kaldırıp suratına vurdum. Kızgın bir sesle:

— Bir daha böyle şeyler denemeğe kalkma, senin için iyi olmaz, dedi.

Burnu kanıyordu, fakat kanı silmeğe lüzum görmeden geçti, yerine oturdu.

Kollarını direksiyonun üstüne yaslayıp öne doğru eğilince sırtındaki parazit tamamiyle meydana çıktı.

Birkaç dakika birşey olmadı. Şefin âdeta uyuyormuş gibi bir hali vardı. Yavaş yavaş parazitin sırtında yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi belirmeğe başladı. Demek namussuz ikiye ayrılıyor ve bunu yapabilmek için de babamın kanını emiyordu. En fazla beş dakikalık bir hürriyetim kalmış olduğunu anlamıştım. Benim sırtıma yerleşecek parazit doğuyordu. Adalelerim gerilmiş, ipleri koparmaya uğraşıyordum. Şefin çabalamalarım aldıracağı yoktu. Galiba baygındı.

Ellerim arkamdan, ayaklarım bileklerimden bağlı, belimde de emniyet kayışı beni epeyce sıkıca raptetmiş vaziyetteydi. Fakat bacaklarım serbestçe hareket edebiliyordu. Az daha geri yaslanıp bacaklarımı havaya kaldırdım ve bütün kuvvetimle vurup otomatik kontrol âletini parçaladım. Otomobil birden ileri fırlayınca babam da, ben de müthiş bir kuvvetle geri gitmiş olduk. Üremekle meşgul bulunan parazit babamın sırtı ile kanapenin arkılığı arasında bir anda ezilivermişti. İçinden çıkan yeşil bir mayi her tarafa sıçradı.

Otomobil pike yapmağa başlamıştı. Benim için bu inişi seyretmekten başka yapacak birşey yoktu, zira her tarafım sımsıkı bağlıydı. Anlaşılan kontrol cihazları tamamiyle hurdabaş olmuştu.

İrtifa ibresi sıfıra yaklaşıyordu. Yerden dört kilometre

mesafedeydik. Derken üç, iki ve nihayet bir kilometre kaldı. Hâlâ ne yapabileceğimi düşünürken şiddetle yere çarptık.

Kendime geldiğim zaman hafif hafif sallandığımı fark ettim. Her sallanışta bütün vücudüm sanki bıçak batıyor-muş gibi acıyordu. Ancak bir gözümü açabilmişim; diğeri açılmıyordu.

Tepemdeki otomobilin tavanı olduğunu ancak üç dört dakika sonra anlayabildim. Beynim işlemez olmuştu. Yavaş yavaş başımıza neler geldiğini, pikeyi ve çarpmayı hatırlamağa başladım. Birden karada değil, bir göl veya denizin üstünde olduğumuzun farkına vardım. Demek sallan-tıya sebep dalgalardı. Ellerim ve ayaklarım hâlâ sıkıca bağ-lıydı. Fakat beni kanapeye bağlayan kayış kopmuştu. Gali-ba sağ kolum kırılmıştı. Başını çevirip babama baktım. Ben-den bir metre kadar ilerde yatıyordu. Her tarafı kan içın-deydi. Ancak yarım saatlik bir çabalamadan sonra yanına kadar sürünebildim. Hayatta olduğuna dair hiçbir emare yoktu.

— Baba! diye bağurdım.

Kirpikleri hafifçe kıpırdadı, fakat gözleri açılmadı.

— Merhaba, oğlum. Teşekkürler yavrum, teşekkür ede-rim...

Sesi zor işitiliyordu.

— Baba, gözlerini açsana! Canın acıyor mu?

— Annen... seninle iftihar ettiğini... sana söylememi istemişti, derken kelimeler ağzından hırıltı halinde çıkı-yordu.

— Baba, ne olursun ölme! Ben sensiz ne yaparım?

Gözleri bu sefer açıldı:

— Canım çok acıyor, dedi ve hareketsiz kaldı.

Yüzümü yüzüne dayadım, ağlamağa başladım.

XXXV

Artık parazitlerin seyyaresini temizlemek zamanı gel-miştir.

Evet, Amerika'daki parazitleri temizlemiştik, fakat Yar-

bay Keli'nin dedikleri çok doğrudu. Bu tehlike mevcut oldukça bizim için rahat bir dakika yoktu.

İşte biz gidiyoruz. Belki de bir daha dönmeyiz, fakat hiç olmazsa insanlığa karşı vazifemizi yaparken öleceğimizi veya köle olacağımızı bilmek bizim için kâfi şereftir.

Eğer yirmi beş seneye kadar biz dönmezsek ve uçan daireler sağda solda belirmeğe başlarsa insanlık mahvolmuş demektir. Niçin bu parazitlerin her yirmi beş, otuz senede bir harekete geçtikleri bizce hâlâ malûm değil; fakat muhakkak bunun bir sebebi var. Onun için yirmi beş sene zarfında ya biz döneriz, ya da onlar geri gelir.

Bulabileceğimiz parazitlerin hepsini öldürmek isterim, fakat inşallah köle olarak kullandıkları o ufak insanları sağ kurtarıyoruz. Zira iyi mahlûklara benziyorlardı; belki de onlarla anlaşabiliriz.

Boşluğun ve seyyarelerin sahibi diye yalnız kendimizi biliyorduk. Meğer kendimizi dev aynasında seyrediyormuşuz. Bilmediğimiz, görmediğimiz neler varmış! Eğer diğer seyyarelerin bize hürmet etmelerini, bizi rahat bırakmalarını istiyorsak karşımıza çıkacak düşmanlarımızı imha etmeliyiz.

Gidenlerin arasında parazitlerin köleliğini yapmamış kimse yoktu. Ancak köle olmuş insanlar bu namussuzların ne kadar tehlikeli olduklarını bilebilirler.

Seyahatin on iki sene kadar süreceğini söylüyorlar. Eh, Mari ve ben ancak balayımızı bitirmiş oluruz.

Mari'ye bu seyahate çıkacağımızı söylediğim vakit:

— Hay, hay sevgilim, dedi.

Eh, artık dönünceye kadar - tabii dönersek - iki üç çocuk babası oluruz. Bu raporumu şimdi Beta Boşluk Gemileri İstasyonunda tamamlıyorum. Az sonra «İntikam» gemisi ile hareket ediyoruz. Allahısmarladık!

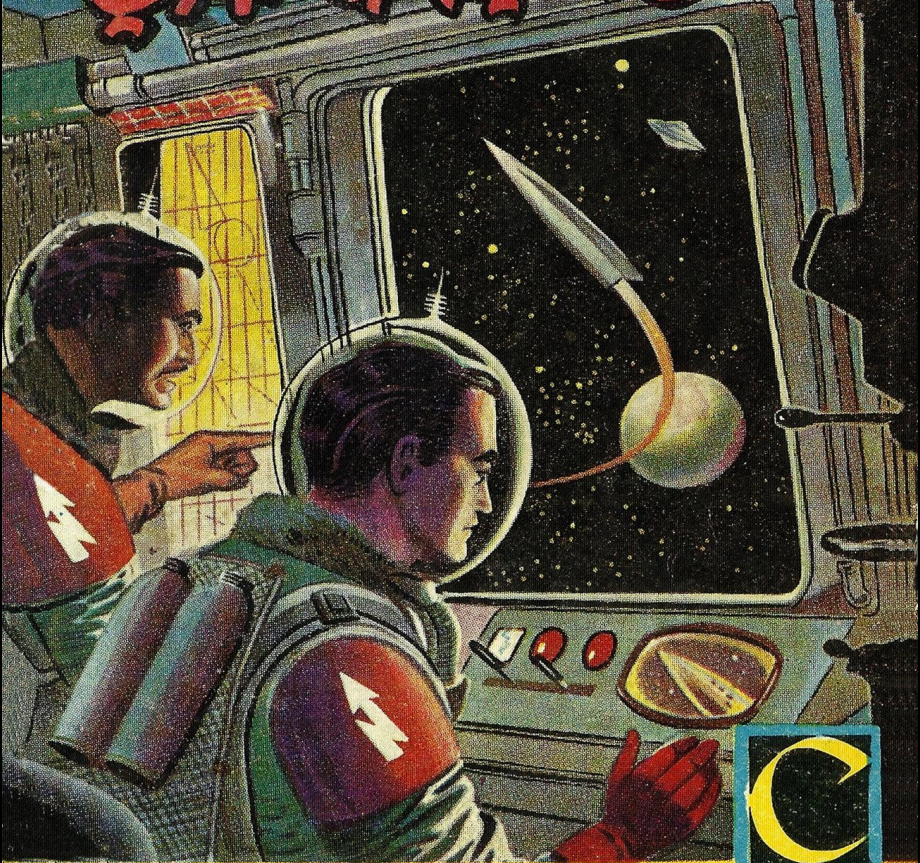
SEVYARELER ÇARPIŞIYOR

*Beşeriyetin
sonu
var mı ?*

*Otuz dördüncü asrın es
rarlı âleminde amansız
bir mücadele!*

SEYFARELER ÇARPIŞIYOR

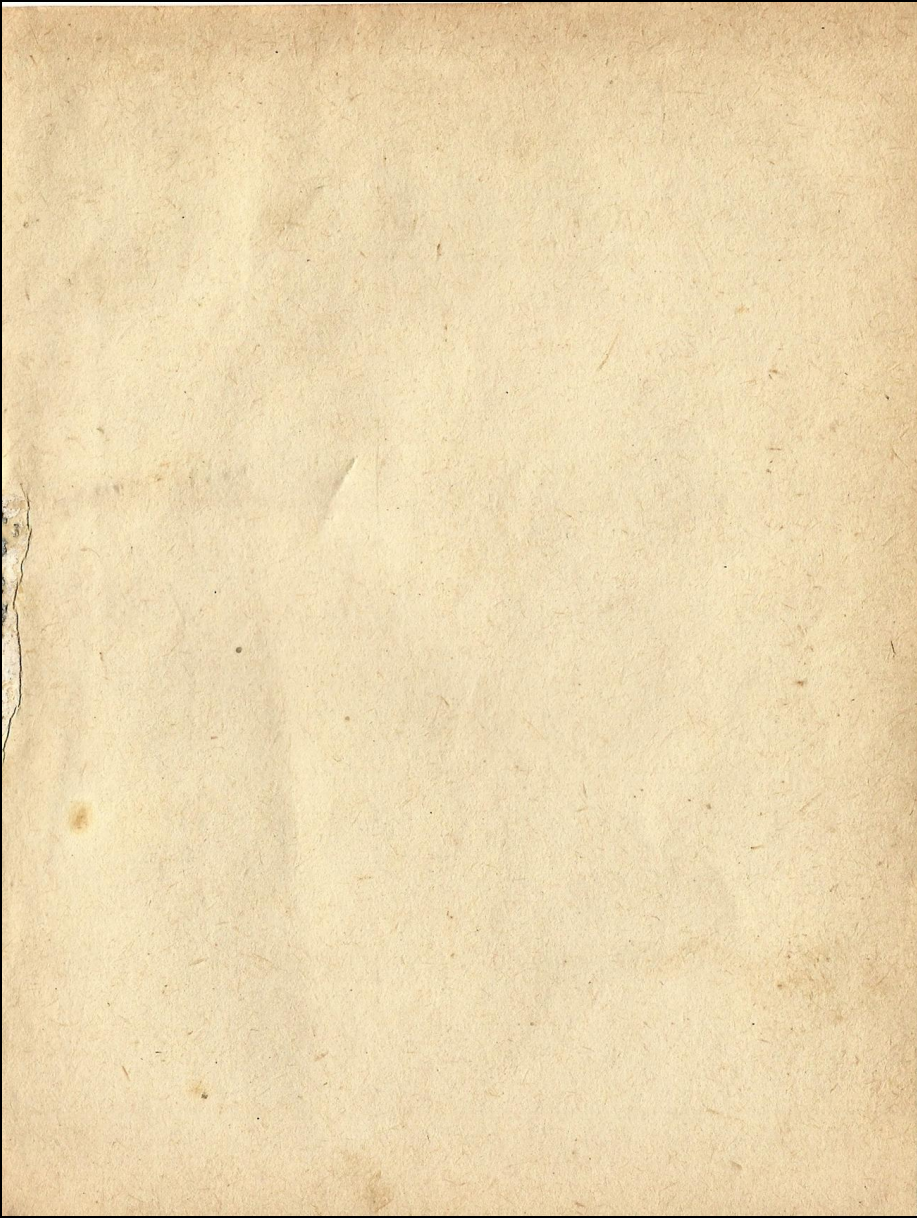

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

YENİ DÜNYALARDA: 2

SEYYARELER ÇARPIŞIYOR

Çeviren:
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDA: 2

EDMOND HAMILTON

SEYYARELER

ÇARPIŞIYOR

Çeviren:
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar

Sayı: 2

21 Kasım 1954

ŞEHİR MATBAASI

Ankara Caddesi 48 — İstanbul

MEÇHULÜN ÇAĞIRIŞI

Con Gordon, o sesi ilk defa duyduğu zaman aklını oynattığını zannetti.

O sesi bir gece beyninin içinde hissetmiş, yarı uykulu düşünceleri arasında berrak ve sarıh bir şekilde duymuştu:

— Con Gordon beni duyabiliyor musun, sesimi işitiyor musun?

Gordon birdenbire şaşırarak doğruldu. Bu hâdisede garip ve ürkütücü birşey vardı. Fakat omuzlarını silktilti. İnsanın kendini bıraktığı, yarı uykulu olduğu zamanlarda böyle garip sesler duyduğunu zannetmesi mümkündü, bunun hiçbir ehemmiyeti yoktu.

Bu hâdiseyi ertesi günü unuttu bile...

Fakat o gece de, tam uykuya dalacağı sırada aynı berrak ses beyninin içinde çınladı:

— Con Gordon beni duyabiliyor musun? Duyuyorsan cevap vermeğe çalış.

Gordon sığırarak kendine geldi. Bu sefer endişelenmeğe başladı; aklında bir bozukluk mu vardı? Eskiden beri, insan meçhulden sesler duymağa başladı mı sonunun iyi olmayacağını söylerlerdi.

Vâkıâ harpten hiçbir yara almadan çıkmıştı. Fakat Pasifikte pilot olarak geçirdiği harp seneleri aklında bir bozukluk bırakmış olabilirdi. Belki de tesirini sonradan gösteren bir ruh hastalığının kurbanı olacaktı.

Kendi kendine söylendi:

— Ne oluyorum be! Boşu boşuna evhamlanıyorum, ortada fol yok yumurta yok. Biraz sinirliyim, sıkılıyorum hep si okadar...

Evet, sinirliydi ve sıkılıyordu. Harp sona erip de Newyorka döndüğünden beri...

Newyork'ta bir sigorta şirketinde hevesli ve faal bir muhasip olan Gordon'u almışlar, otuz tonluk bombardıman uçaklarını kalem kullanır gibi muharetle kullanan bir pilot yapmışlardı. Fakat üç sene bu hayatı yaşadktan sonra bir iki madalya ve bir (sağ ol!) ile onu terhis edip eski işine gönderdikleri zaman sivil hayata intibak edememişti.

Ne gariptir ki, kellesini koltuğuna alıp, hiçbirşey düşünmeden düşman hatlarının arasına sokulduğu ve bütün âmirlerinin takdirlerini kazandığı zamanlar, rahat ve küçük apartıman dairesine, gürültüsüz ve heyecansız işine döneceğini düşünür, harbin bitmesini sabırsızlıkla beklerdi.

İşte harp bitmiş, o da eski hayatına dönmüştü. Bu hayatı hiç değişmemiştir, fakat artık o eski Gordon değildi. Eski si sakın, sabırlı, uysal bir gençti. Halbuki harpten dönen Gordon çarpışmaya, tehlikeye, her türlü ölüme göğüs germeğe alışmış, sert, yırtıcı ve bir masa başına oturup da bir sürü rakkamları toplamaktan zevk almayan bir adamdı.

Aslına bakılırsa Gordon ne istediğini sarahatle bilmiyordu, fakat Newyork'ta bir muhasebe kâtibi olmak istemediği muhakkaktı. Eski sakın hayatının akışına uymak için ne kadar kendini sıkı okadar sinirleniyor, rahatsız oluyordu.

Şimdi de beyninin içindeki bu garip ses... Acaba sınırları tamamen bozulmuş, muvazenesi sarsılmağa mı başlamıştı?..

Bir ruh doktoruna gitmeği düşündü, fakat kendine ye diremedi. Bu rahatsızlığı tek başına yenmeğe karar verdi.

O gece ve ertesi gece sabır ve metanetle sesin zuhurunu bekledi. Fakat hiçbir ses duyulmadı. Gordon bunun geçic bir ârıza olup artık tamamen bittiğine hükmetmek üzereyken bir gece ses her zamankinden daha sarıh olarak beynini doldurdu:

— Con Gordon dinle beni! Hayal değil bu... Ben, sahiğ olduğu bir alet vasıtasıyla kendi sesini senin beynine duyurabilen tanımadığın bir insanım.

Gordon yarı uyanık yatıyor, ses ona elle tutulur bir hakikat gibi geliyordu.

Con Gordon cevap vermeğe çalış. Sözle değil düşünmelerinle... Düşünerek cevap verebilirsin.

Gordon şaşkın bir merakla beyninin karanlıklarında şu suali düşündü:

— Sen kimsin?

Cevap derhal ve gayet açık olarak geldi:

— Ben Orta Galaksi imparatorluğu prensi Zart Arn'ım. Sana sizin zamanınızdan iki yüz bin sene sonra gelecek bir zamandan hitap ediyorum.

Gordon'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Böyle şey olamazdı. Fakat o kafasında okadar sarih okadar hakikiydi ki..

— İki yüz bin sene mi? İmkânı yok bunun... Bu mantıksız imkânsız birşey. Hayal görüyorum.

— Seni temin ederim hayal değil. İki yüz bin senenin bizi ayırmasına rağmen ben de senin kadar hakikiyim. Maddi varlık zaman boyunca yer değiştiremez, fakat düşünce maddi değildir. Düşünce zaman değiştirebilir. Sen bile maziye hatırladığın zaman düşüncen zaman boyunca geriye gitmiyor mu?

Gordon taaccüple:

— Farzet ki öyle olsun, dedi, niye çağırıyorsun beni?

— İki yüz bin sende o kadar çok şey değişti ki... Çok eskiden senin ait olduğun insan ırkı Galaksi'nin diğer yıldızlarına dağıldı. Şimdiyse muazzam Güneş imparatorlukları var. Bunların en büyüğü Orta Galaksi imparatorluğudur. Ben bu imparatorlukta mühim bir mevki işgal ederim. Fakat başlıca merakım ilim ve hakikattir. Senelerdenberi ben ve bir arkadaşım maziye araştırarak bizinkine uygun insanlarla manevî temas temin ettik. Mazideki insanların çoğu ile muvakkaten beden değiştirdim. Zihin, beyinde toplanmış bir elektrik enerjisinden başka birşey değildir. Münasip şekilde âyâr edilmiş bir kudretle bu elektrik enerjisi beyinden çekilerek yerine başka bir beynin elektrik enerjisi ikame edilebilir. Kullandığım âlet, bir tek düşüncemi maziye ekedeceğine bütün zihnimi maziye sevk edebilmektedir.

Böylece geçmiş devirlerde yaşayan bir adamın vücudunu benim zihnim işgal eder, o adamın zihni de burada benim vücuduma yerleşir. Bu şekilde mazinin birçok devirlerinde yaşadım. Fakat sizin devriniz kadar uzak maziye gidemedim. Gordon, şimdi sizin zamanınızı tetkik etmek istiyorum. Benimle kısa bir müddet için vücut değiştirmeye razı olur musunuz?

Gordon'un ilk reaksiyonu şiddetle reddetmek oldu.

— Asla! Bu, korkunç, çıldırtıcı birşey olur.

— Hayır. Tehlike yok. Sadece sen, benim vücudumda ve benim devrimde birkaç hafta yaşarsın, ben de senin devrinde, senin vücudunda... Sırası gelince, buradaki arkadaşım

Vel Kuen bizi zamanlarımıza iade eder. Düşün Gordon, bu değişme bana senin yaşadığın devri tetkik etmek imkânını vereceği gibi, sana da benim devrimin harikulâde yeniliklerini görmek imkânını verecek. Sabırsız ve sinirli olduğunu biliyorum. Yeni şeyler görmek, tehlikeli ve heyecanlı bir hayat yaşamak istiyor, bugünkü hareketsizliğinden sıkılıyorsun. Senin yaşadığın zamana ait hiçbir kimseye böyle gelecek devirlere atılıp görülmedik şeyler görmek nasip olmamıştır. Bu fırsatı kaçırarak mısın?

Bu teklif hayatını ve zihnini tehlikeye atmağa değmez miydi? Gordon, tereddüt etmekten kendini alamadı:

— Sizin dünyanıza varınca ne yapabilirim ki? Sudan çıkmış bir balık gibi şaşırır kalırım. Lisanınızı bile anlayamam.

Zart Arn, derhal cevap verdi:

— Vel Kuen burada sana herşeyi öğretecek. Derhal cevap vermen lâzım değil. Yarın akşam seninle gene temas edeceğim, o zaman cevap verirsin.

Gordon:

— Yarın bütün bunlar bana mantıksız bir rüya gibi gelecek, diye haykırdı.

— Hayır. Bunun bir rüya olmadığına inanmalısın. Seninle ancak yarı uykulu zamanlarında temas edebiliyorum, çünkü o anlarda iraden gevşediği için beynin düşünceleri

min duhulüne mâni olmuyor. Fakat emin ol, bu bir¹ rüya değil, hakikattir.

Gordon ertesi sabah uyanır uyanmaz, bir gece evvelki hâdiseler zihnini kurcalamağa başladı. Kendi kendine: «Bu acaba bir rüya mıydı?» diye soruyor, bir türlü karar veremiyordu.

Sigorta şirketinin büro ve koridorları Gordon'a o gün her zamankinden daha dar, daha karanlık, daha sıkıcı geldi. Şirketteki arkadaşlarının mutad konuşmaları, rastgele yapılan hafif şakalar sınırlarını acı acı kamçılıyordu. O gün akşamı zor etti, bütün gün işi ile hiç meşgul olamadan iki yüz bin sene sonra gelecek zamanda, yüzlerce yıldızı ve tahmin edilemeyecek kadar büyük güneşleri içine alan muazzam imparatorlukların muhteşem ve sihirli sahnelerinin hayalini kurdu.

Akşamdan çok evvel kararını vermişti. Eğer bu inanılmaz hâdise hakikat ise, Zarth Arn'ın teklifini kabul edecekti. Erkenden yattı ve heyecanlı bir sabırsızlıkla Zart Arn'ın sesini bekledi.

Fakat ses bir türlü gelmiyordu. Gordon merak ve heyecandan, değil iradesini gevşetip uyku haline gelmek, bilâkis beynini büsbütün çalıştırıyor, uyanık tutuyordu.

Nihayet sabaha karşı, artık düşünmekten ve sabırsızlanmaktan yorulup ta, kendini tatlı bir uykuya terketmek üzereyken Zart Arn'ın sesi her zamankinden daha sarîh olarak beynini kaplayıverdi:

— Con Gordon! Nihayet zihninle temas temin edebildim! Nasıl, kararını verdin mi?

— Kabul ediyorum Zart Arn. Fakat bu değişmeyi derhal yapmalıyız. Yoksa ben bunu düşünme düşünme hakikaten çıldıracağım.

— Derhal yapabiliriz. Makinemiz hazır. Yalnız herşeyden evvel, burada bu değişmeden kimseye bahsetmeyeceğine söz vermelisin. Bu işten, Vel Kuen'den başka kimsenin haberi olmayacak. Yoksa ikimiz de mahvoluruz.

— Söz veriyorum Zart Arn!

Alâ Şimdi kendini bırak, iradeni kullanma, seni zamanının ötesine geçirecek kuvvete mukavemet etme. Hazır mısın?

— Evet.

Fakat bu işi yapmak, «evet» deyivermekten çok daha güçlü. Bu kadar yeni, acaip, duyulmamış bir hâdise karşısında insanın beynini atalete terketmesi, iradesini gevşetmesi âdetâ imkânsızdı. Herşeye rağmen Zart Arn'ın isteğini yerine getirmeğe, iradesini uyuşturmağa çalıştı.

Birdenbire beyninin içinde iyice kavrayamadığı bir his, bir dönme hissetti. Fizikî bir acıdan ziyade manevî bir işken- ce bütün benliğini sardı. Şuurunun karanlıklarında kendini kaybederek, ömründe hiç duymadığı muazzam, ezici bir korku sanki beyninin içinde bir bomba gibi patladı.

YARININ KÂİNATI

Gordon yavaş yavaş kendine geldi. Hislerine hâkim olduğu zaman kendini çok aydınlatılmış bir odada yüksek, masa gibi bir yerde yatar buldu. Büyük bir yorgunluk ve halsizlik hissederek bir müddet şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Başının tam üstünde karmakarışık birçok kabloların gelip birleştiği, gümüş bir miğfere benzeyen acaip bir âlet vardı. Bir baş ona doğru eğildi. Bu, buruşuk yüzlü, bembeyaz saçlı, ihtiyar bir adamdı. Fakat adamın mavi gözlerinde okunan heyecan yüzünü âdetâ gençleştiriyordu. Gordon'a hiç anlamadığı bir lisanla birşeyler söyledi.

Gordon ümitsiz bir tavırla:

— Ne söylediğinizi anlıyamıyorum, diye murıldandı. İhtiyar parmağı ile göğsüne dokunarak:

— Vel Kuen! dedi.

Vel Kuen mi? Gordon hatırladı: Zart Arn, arkadaşının isminin Vel Kuen olduğunu söylemişti. Demek ki bu zihin değiştirme işini başarmışlar, onu gelecek zamana götürmüşlerdi.

Gordon, âni bir heyecana kapılarak doğruldu. Vücudunun manzarası ona bir tokat tesiri yaptı. Bu onun adaleli, geniş omuzlu vücudu değil, daha narin ve uzun bir vücuttu. Üstünde çok yumuşak ipek gibi parlak bir kumaştan kolsuz, bol bir gömlek, aynı kumaştan garip bir pantolon ve ayaklarında hafif sandallar vardı.

Gordon gayri ihtiyarî:

— Zart Arn! diye bağırdı, şimdi Zart Arn da benim vücudumda uyanıyor.

Ellerini, ayaklarını oynattı. Her adalesi mükemmelen çalışıyordu. Bununla beraber, bu imkânsız hâdisenin vukuunu görmenin verdiği şaşkınlık devam ediyordu: Tüyleri hâlâ diken dikendi... Sanki daha şimdiden kendi vücudunu göreceği gelmişti.

Vel Kuen, genç adamın hâleti ruhiyesini anlıyormuş gibi bir baba şefkatiyle arkasını sıvazladı, sonra billûr bir bardak içinde ateş rengi bir içki verdi. Gordon içer içmez kanının kızıştığını, adalelerinin canlandığını hissetti. Kalktı ve merakla içinde bulunduğu odayı tetkik etmeğe başladı.

Oda muntazam bir sekiz köşe şeklindeydi. Her cephesinde tavana kadar yükselen büyük pencereler vardı. Pencere-lerden giren parlak güneş ziyası, odanın içindeki bir sürü garip âlet üzerinde akisler yapıyordu. Gordon kendi dünyasında bile ilmi işlerle pek meşgul olmazdı, bu meşgul geleceğe ait bir sürü âlet onun için hiç birşey ifade etmiyordu.

Vel Kuen, genç adamı kolundan tutarak bir köşede bulunan uzun bir endam aynasının önüne götürdü. Gordon merakla kendisini seyretti: Uzun, çok uzun boylu, simsiyah saçlı bir genç adamdı. Esmer yüzlü, Fatih burunlu ve yakışıklıydı. Derin mânâlı, simsiyah gözleri vardı. Gordon pencerelerden birine yaklaştı. Yıldızlar fetheden bir medeniyetin akıl almaz, modern bir şehrinin göreceğini zannederken, vahşi bir tabiat manzarasıyla karşılaştı. Bu sekiz köşeli oda betona benzer maddeden yapılmış bir kulenin tepesindeydi. Kule

korkunç bir uçuruma bakan dar bir düzlük üzerinde inşa edilmişti. Zirvelerindeki kar, parlak güneşin altında pırlan-
ta tarlaları gibi parlıyan, baş döndürücü sarp tepeler görü-
nüyor ve bu tepelerle kule arasında derin, eflâtun uçurum-
lar seçiliyordu. Görünürde hiçbir bina yoktu.

Gordon'un gözleri karardı. Vel Kuen yardım ederek onu
alt katta bir yatak odasına götürdü, gayet yumuşak ve rahat
bir sedire yatırdı. Daha yatar yatmaz Gordon kendini kay-
betti ve derin bir uykuya daldı.

Gordon uyandığı zaman bir günün sabah ışıklarıyla kar-
şılaştı. Çok acıkmıştı. Vel Kuen'in getirdiği kızıl kahveren-
gi, koyu kıvamlı içkiyi, kurumuş kurabiyeleri andıran bir-
kaç parça yiyeceğe dışının kovuğunu bile doyurmayacak
endişesiyle baktı. Fakat gariptir ki onları yedikten sonra aç-
lığından eser kalmamıştı. Bu yiyeceklerin besleyici hassası
onun zamanındaki yiyeceklerden kat kat fazlaydı.

Yemekten sonra Vel Kuen, sinemaya benzer acaip bir
makine ile, birbiri ardından birgok basit resimler göstere-
rek, resimlerdeki eşyanın isimlerini öğretmeğe başladı. Kıs-
men Vel Kuen'in gayet ilmi öğretime usulünden, kısmen de
lisanın çok sade ve basit olmasından dolayı, Gordon bu lisa-
nı şaşılacak bir kolaylıkla kavriyordu.

Bir hafta sonra Gordon kendini tamamen toplamış ve
rahatça konuşabilecek kadar da lisan öğrenmişti. Vel Kuen'e
ilk sorduğu suallerden biri şu idi:

— Arz şeyyaresinde miyiz?

İhtiyar âlim başını salladı:

— Evet. Bu kule arzın en yüksek dağları arasındadır.

Demek kulenin etrafında yükselen karlı tepeler Hima-
laya dağlarının tepeleriydi. İlââ Gordon'un Pasifik harbi sı-
rasında havadan gördüğü gibi muhteşem bir manzaraları
vardı.

— Fakat yeryüzünde şhirler, insanlar yok mu?

Var tabii. Fakat Zart Arn gizli tecrübelerini ser-
bestçe yapabilmek için Arzın en hüera köşesini seçti.

— Zart Arn'ın kendileriyle vücut değiştirdiği insanlar kolaylıkla kendi zamanlarına dönebildiler mi?

— Tabii zihin değiştirme âletini ben kendim kullandım. Seni geri göndermek için de ben kullanacağım.

Gordon'un içi biraz rahat etti. Vakıa hiç kimsenin başına gelmemiş harikulâde maceralar yaşamak istiyor, fakat bu meçhul dünyalarda kalmak ihtimalini aklına getirdikçe dehşetle titriyordu. Vel Kuen bu zihin değiştirme hâdisesinin nasıl mümkün olduğunu uzun uzun anlattı. Düşünce unsurlarını, mazide herhangi bir devirde muayyen bir dalga uzunluğuna sahip bir beyine nakleden telepatik amplifaktörlerin nasıl çalıştırıldığını öğretti. Âletin çalışma prensipleri üzerinde teferrüatla izahat verdi. Zihin, beyin hücrelerinin teşkil ettikleri bir elektrik sistemidir, bu âletin meydana getirdiği enerji bu sistemi çözer ve gayri maddî bir foton şebekesine bağlar. Husule gelen foton-zihin'i zaman boyunca başka devirlere sevk etmek mümkün olur.

Gordon bütün bu izahattan fazla birşey anlamadı.

— Bu metodu Zart Arn kendisi mi keşfetti?

— Beraber yaptık. Ben esas prensibi kurmuştum. En kabiliyetli talebem olan Zart Arn da teknik teferrüatı ikmal etti. Makine, ümitlerimizin fevkinde bir randıman verdi. Fakat gizli çalışmak mecburiyetinde kaldık. Çünkü Arn Abbul bilse, oğlunun böyle tehlikeli işlere girmesine rıza göstermezdi.

— Arn Abbul da kim?

— Orta Galaksi İmparatoru. İmparatorluğu, Merkez Güneşi olan Kanopus'tan idare eder.

Gordon afalladı:

— Demek ki Zart Arn, şimdi vücudunu işgal ettiğim adam, Galaksi'nin bu nüfuzlu İmparatorunun oğlu öyle mi? İhtiyar bilgin başını salladı:

— Evet! Fakat Zart Arn, hükümdarlık ve siyasetle ilgili değildir. Meşhur bir âlimdir. Onun için Turun şehrinde bir sarayda oturmaktansa, arz üzerindeki bu münzevi kuleye gelerek araştırmalarına devam ediyor.

— Vel Kuen, bu Orta Galaksi İmparatorluğu nedir? Neden müteşekkildir?

— Galaksi'de birçok yıldız-krallıkları vardır. Bazan bunlar birbirleriyle harbederler. Orta Galaksi İmparatorluğu bunların en büyüğüdür.

Gordon sukutu hayale uğramıştı:

— Ben, dedi, istikbalde demokrasinin her yere yayılacağını ve harbin ortadan kalkacağını zannediyordum.

— Yıldız-krallıklar esasında demokrasi ile idare edilir. Fakat birbirlerine çok uzak bulunan yıldızlara dağılmış insan ve yerli ırk topluluklarını bağlı tutabilmek için bir imparatorluk kurulmuştur. Harbe gelince: çok eskidenberi Arz üzerinde harp kanun dışı edilmişti. Bunu tarihten öğreniyoruz. Zaten bu karardan doğan umumî refah ve zenginlik sayesinde feza keşiflerine hız verilmiş, medeniyetin yıldızlara yayılması sağlanmıştır. Fakat yıldız-krallıklar birbirlerinden okadar uzaktır ki, harp önlenemez. Maamafih eski insanların arz üzerinde devamlı ve umumî bir sulh temin ettikleri gibi, biz de yıldız-krallıkları dostça yaşamağa iknâ etmeğe uğraşıyoruz.

Vel Kuen karşı duvara doğru yürüyerek büyük çapta merceklerden müteşekkil bir âletin düğmesini çevirdi. Aydınlanan merceklerde Gordon binlerce küçük, parlak noktalar gördü. Bu noktaların her biri bir yıldız gösteriyordu. Sayıları okadar çoktu ki, Gordon inanamıyordu. Nebulalar, kuyruklu yıldızlar, bulutumsu cisimler... Semada yer alan her yıldız bu haritada görülüyordu. Ayrıca harita renkli ışıklarla irili ufaklı bölgelere ayrılmıştı.

Vel Kuen devam etti:

— Renkli bölgeler büyük yıldız-krallıklarının hudutlarını gösterir. Şu yeşil bölge Orta Galaksi İmparatorluğudur ve en geniş olanıdır. İmparatorluğun güneyindeki büyük siyah bölge Galaksi'nin en büyük karanlık bulutudur. Bu bulutun içinde, tükenmez bir gece ile örtülü Karanlık Dünyalar Birliği bulunur. Birlik, İmparatorluğun en büyük ve kışkanç rakibidir. İmparatorluk uzun zamandanberi yıldız-

krallıklarını birleştirmeye ve harbî kanun dışı ilân etmeğe çalışmaktadır. Fakat Birlik Hâkimi Şor Han, daima Arn Abbul'un dostluk siyaseti aleyhine çalışarak, küçük yıldız krallıklarını kıskırtmağa çalışır.

Bütün bu izahat, yirminci asır çocuğu Con Gordon'un aklını büsbütün karıştırıyordu. Acaip haritayı seyretmekten başka yapacak şeyi yoktu. Vel Kuen:

— Sana düşünce bobinlerinin kullanılmasını öğrettim. Oradan Galaksi'nin tarihini öğrenirsin, dedi.

Müteakip günlerde Gordon lisanını ilerletirken, bir taraftan da iki yüz bin senenin tarihini de hülâsaten gözden geçirdi.

Bu tarih, âdeta insanların yıldızları fethedişinin şahane ve kahramanca destanıydı. Feza keşiflerinde rol oynayan yenilmez ve hesaba gelmez bir cesaret, kozmik bulutlarda felâketlerle neticelenen seyahatler, keşfedilen yıldızlarda sulha yanaşmıyan yırtıcı yerli ırklarla amansız mücadeleler bu kahramanlık destanının muhteşem sahifeleri idi.

İnsanların kapladığı bu uçsuz bucaksız yıldız âlemlerini idare edebilmek için Arz hem çok küçük hem de çok uzaktı. Yıldız sistemleri kendi hükümetlerini kurmuşlar, sonra da birçok yıldızları ihtiva eden yıldız-krallıkları vücuda gelmişti. İşte Arn Abbul'un idaresindeki Orta Galaksi İmparatorluğu da böyle doğmuş ve büyümüştü.

Nihayet bir gün Vel Kuen:

— Kendi devrine dönmeden evvel, bizim medeniyetimize ait görebileceğin herşeyi görmek istiyorsun tabii... Fakat evvelâ sana Arzın bugünkü halini göstereyim, dedi.

Vel Kuen bu sözleri söyledikten sonra, Gordon'u karışık bir âletin orta yerinde duran iki kuartz levhadan birinin üzerine çıkardı.

— Bu âlet bir stereo'dur, dedi. Işıktan kat kat süratli şualarla çalışır. Bu âletler sayesinde Galaksi içinde herhan-gi bir yerle derhal temas etmek mümkündür.

İhtiyar bilgin bir kolu çevirdi. Bir an içinde Gordon kendini başka bir âlemde buldu. Hâlâ küçük kuledeki oda-

da olduğunu biliyor, fakat aynı zamanda çok büyük bir şehrin üzerindeki bir stereodan etrafı seyrediyordu. Vel Kuen devam etti:

— Burası Arzın en büyük şehri Niyar'dır. Gayet tabii Yıldız dünyalarının muazzam şehirleriyle boy ölçüşemez.

Gordon hayretler içinde kalakaldı: karşısında kat kat beyaz piramitlerden müteşekkil muhteşem bir şehir vardı. Şehrin arkasında bir feza gemisi istasyonunun sıra sıra gömme peronlarını ve zarif hatları madeni bir akisle parlayan feza gemilerini seçebiliyordu. Bu arada son derece korkunç bir canavarı andıran ve üzerinde İmparatorluğun kuyruklu yıldız şeklindeki arması bulunan, dev harp gemileri vardı.

Fakat Gordon'u en çok hayrette bırakan şehrin kendisi oldu. Kat kat, piramitler halinde yükselen beyaz teraslarda rengârenk çiçekler, yoldan ziyade park hissini veren caddeler vardı.

Vel Kuen, kolu bir başka istikamete çevirdi. Bu sefer Niyar'ı başka bir cihetten seyrediyorlardı. Böylece şehrin muhtelif yerlerini, temiz ve hendesi caddelerini, yer altındaki devâsâ atom fabrikalarını gördü.

Bu şaheser manzara birdenbire Gordon'un gözleri önünden kayboluverdi ve Gordon kendini kuledeki küçük odada buldu.

Vel Kuen telaşla pencereden birine koştu, hayretle:

— Bir feza gemisi geliyor, diye bağırdı. Garip şey! Buraya hiçbir geminin gelmemesi lâzım.

Gordon motor sesini andıran bir sés işitti ve pencereye yaklaştı. Havada ince uzun bir gemi gördü. Üzerinde hiçbir işaret yoktu.

Vel Kuen endişeyle:

— Harp gemisi, dedi. Korsan! Bu işte bir uygunsuzluk var.

Gövdesi gün ışığında parlayan gemi, kulenin bulunduğu düzlüğün üzerinde birkaç yüz metre öteye indi. Yan tarafında bir kapı açıldı ve içinden gri üniformalı, acaip başlıklı, ellerinde uzun namlulu tabancalara benzeyen silâhlar

la yirmi kadar adam indi ve kuleye doğru koşmağa başladılar.

Vel Kuen:

— Üniformaları İmparatorluk askerlerinin üniforması, fakat buraya gelmemeleri lâzımdı, dedi... Yoksa...

Birdenbire cümlesini yarıda bırakarak stereo'ya koştu:

— Derhal Niyar üssünü haberdar etmeliyim.

Fakat ihtiyar âlim daha stereo'ya varmadan aşağıda bir gürültü işitildi:

— Kapıyı tahrip ettiler! Çabuk Gordon, al...

İhtiyarın ne kastettiğini Gordon öğrenemedi. Çünkü tam o anda kapı açıldı, askerler odaya doldular. Bunlar garip insanlardı: yüzleri beyazdı... Soluk, renksiz, gayri tabii bir şekilde beyazdı. Vel Kuen yüzlerini görür görmez:

— Birlik askerleri! diye bağırdı ve stereo'ya atıldı.

Askerlerin başındaki subay uzun namlulu silâhını kaldırdı. İhtiyar âlim cansız yere yıkıldı. Gordon o sırada şaşkınlıktan kurtularak, hiddetle fırladı. Askerler silâhlarını doğrulttular, fakat subay:

Öldürmeyin! diye bağırdı. Bu Zart Arn! Yakalayın.

Gordon, ancak en yakınındaki askeri bir yumrukla yere yuvarlayabildi. Hepsi birden üzerine çullandılar ve onu kısı kıvrak yakaladılar.

Beyaz yüzlü subay Gordon'a:

— Prens Zart Arn, arkadaşınızı öldürmek mecburiyetinde kaldığımız için müteessirim, fakat stereo ile imdat isteyecekti. Halbuki bizim burada olduğumuzu kimsenin bilmemesi lâzım. Sizin kılınıza bile dokunmıyacağız, vazifemiz sizi canlı olarak hükümdarımıza götürmektir.

Gordon adamın yüzüne bakıyordu. Herşey bir rüya gibi geliyordu. Hiddetle:

— Ne demek istiyorsun? Kim oluyorsun? dedi.

— Biz Buluttan geliyoruz. Evet, Birlik mensubuyuz ve sizi Şor Han'a götüreceğiz.

Gordon, Vel Kuen'in söylediklerini hatırladı: Şor Han, Karanlık Dünyalar'ın hükümdarı ve İmparatorluğun en büyük düşmanıydı. Şu halde bu adamlar Zart Arn'ın da düşmanıydılar ve onu Zart Arn zannederek kaçıracaklardı.

— Beni hiçbir yere götüremezsiniz.

Gordon'un bu haykırışına subayın cevabı kısa oldu:

— Zorla götürürüz!

ESRARENGİZ KORSANLAR

Fakat dışarıda âni bir gürültü oldu. Beyaz yüzlü bir asker nefes nefese odaya girdi:

— Radar subayı üç kruvazörün bu tarafa doğru süratle geldiğini söylüyor.

Subay heyecanlandı:

— İmparatorluk devriyesi olmalı, çabuk uzaklaşalım...

Fakat Gordon kargaşalıktan istifade ederek askerlerin elinden kurtuldu, odanın serbest bir köşesine fırlayarak ağır, madenî bir âlet kaptı ve vahşi bir hırsla askerlere vurmağa başladı. Gordon'un bu mücadelede mühim bir avantajı vardı: askerler onu canlı yakalamağa çalışıyorlar, o ise serbestçe ve öldürmek hırsıyla vuruyordu. İlk darbesi bir askerin omuzunu çökertti. İkincisi bir diğerinin kafasını parçaladı. Üçüncü vuruşu göğsüne yiyen asker bu vahşi darbeye cansız yere yıkılırken diğerleri arkadan üzerine atıldılar ve basit silâhını elinden aldılar.

Subay derhal emrini verdi:

Çabuk! Çabuk, gemiye götürün!

Dört iri yarı asker, Gordon'u sürükleyerek merdivenlerden indirdiler ve gemiye doğru götürdüler.

Yarı yola hênüz gelmişlerdi ki geminin yan tarafındaki siyah namlular yukarı doğru çevrildi. Semada üç heybetli harp gemisi korkunç bir süratle pike yapıyorlardı.

Müthiş bir infilâk ortalığı karıştırdı, Gordon ve haydutlar yere yuvarlandılar. Alçalan harp gemilerinin sesi bir gök gürültüsünden daha fazlaydı. Gordon ayağa kalktığı zaman

korsan gemisi bir maden yığınının ibaret ve tanınmıyacak bir haldeydi. Üç kruvazör yere iner inmez, gövdenin yanına sıralanmış olan küçük silâhlar ölüm saçmağa başladı. Bir dakika geçmemiştir ki, Gordon, kendisini anormal pozlarda kıvrılıp kalmış cesetler arasında yapayalnız buldu.

Harp gemilerinden çıkan gri üniformalı askerler ona doğru koştular. Bir subay:

— Prens Zart Arn, birşeyiniz yok değil mi? diye bağırdı.

Subay iri cüsseli, sağlam vücutlu, parlak siyah saçlı, neşeli yüzlü bir adamdı. Teninin rengi hafif bakıra çalıyordu. Kendini takdim etti:

— Hul Burel, Siriüs sektörü devriye komutanı. Rada-rımız Arz'a yaklaşan kaçak bir gemi tesbit etti. Buraya kadar takip edip yakaladık ve tahrip ettik.

Sonra yerdeki cesetlere bakarak hayretle söylendi:

— Bulutlular! Şor Han sizi kaçıрмаğa cesaret etti ha? Bu, harp demektir!

Gordon düşünmeğe çalıştı. Bu subay da onu Zart Arn zannediyordu. Fakat hakikati söyleyemezdi, Zart Arn'a söz vermişti. Sözünü tutmazsa her ikisi için de felâket olabilirdi. Bu rolüne devam etmeğe mecburdu. Bir an tereddüt ettikten sonra, subaya:

— Birşeyim yok, dedi. Fakat Vel Kuen'e ateş ettiler ve zannederim öldürdüler.

Alelacele kuleye çıktılar. Vel Kuen'e bir göz atmak kâfiydi, atomik tabancanın tek mermisi zavallı ihtiyarı tanınmıyacak bir hale getirmişti.

Gordon dehşetle irkildi: ihtiyar âlimin ölümü ona yirminci asra dönüş kapılarını kapıyordu. Vakıa Vel Kuen makinenin nasıl çalıştığını ona uzun uzun anlatmıştı ama, acaba yalnız başına başarabilir miydi?

Gordon derhal kararını verdi: onun için yegâne dönüş yolu olan bu makinenin başından ayrılmamalıydı. Subay:

— Bu tecavüzü derhal habanıza bildirmeliyiz, diyordu.

— Hayır, buna lüzum yok. Tehlike nasıl olsa zail oldu, bu hâdiseyi örtbas etsek daha iyi.

Fakat Hul Burel ısrar etti:

— Birlikle olan münasebetimize ait, bu kadar mühim bir hâdiseyi rapor etmezsem, mesul olurum.

Stereo'ya yaklaştı, düğmeyi çevirerek âyâr etti. Ekran da bir subayın hayali göründü:

— Feza donanması harekât komutanı, buyurun.

— Ben Kaptan Hul Burel, Siriüs Sektörü Devriye Komutanı. Gayet mühim bir hâdiseyi ekselans Arn Abbul'a bildirmek istiyorum.

— Bu meseleyi Amiral Korbulo'ya açmanız kâfi değil mi?

— Hayır. Hâdisi çok ehemmiyetlidir, ısrarımın mesuliyetini idrak ve kabul ediyorum.

Ekran bir an karardı, tekrar aydınlanınca Stereo'da yeni bir adamın hayali belirdi: bu yaşlı, sert ve kurşunî bakışlı, gür kaşlı bir adamdı. Siyah bir ceket ve pantolon giymiş, omuzlarına çok güzel, işlemeli bir pelerin atmıştı.

Ne zamandanberi basit kaptanlar...

Birdenbire sustu: Hul Burel'in arkasında Con Gordon'u görmüştü.

Sen misin Zart? Hayrola ne var?

Gordon bu iri yarı adamın, Zart Arn'ın babası ve Orta Galaksi İmparatoru Arn Abbul olduğunu anladı.

Mühim birşey değil... diye başladı.

Fakat Hul Burel sözünü kesti:

Özür dilerim Prens Zart, fakat önemlidir. İmparatora dönerek devam etti: bir Birlik korsan gemisi Arz'a sokuldu ve Prens Zart'ı kaçırmaya teşebbüs etti. Komutanı bulunduğu gemi devriyedeysen tesadüfen Sol'de, program harici durmuştu, korsan gemisini radarla tesbit ederek takip ve tahrir ettik.

Arn Abbul hiddetle gürlledi:

Nasıl? Birlik gemilerinden biri İmparatorluk fezasına girsin ve oğlumu kaçırmağa teşebbüs etsin ha? Şor Han köpeğinin küstahlığına bakın. Bu sefer haddini aştı...

Hul Burel devam etti:

Bulutlulardan hiçbirini canlı yakalayamadık. teca-vüzün tafsilatını size Prens Zart anlatabilir.

Bu sırada Gordon bir tek şey düşünüyordu: geri dönmek imkânlarının kaybolmamasını temin etmeliydi. Bu itibarla herşeyden evvel hâdiseyi düşünmemek ve tehlikeli vaziyete nihayet vermek lâzımdı.

— Bu onlara bir ders olmuştur, dedi. bir daha tekerrür etmez; artık emniyette sayılırım.

Arn Abbul konuşmuyor, âdeta gürlüyordu:

— Emniyette mi sayılırsın? Neler sayıklıyorsun yahu? Şor Han'ın seni neye kaçırmak istediğini pekâlâ biliyorsun. Muvaffak olsaydı başına neler geleceğini biliyorsun. Zart, artık Arz'da kalmıyacaksın, gizli ilim araştırmaları için bu eski dünyaya sıvışmandan bıktım artık. Hem kendi başına hem benim başıma işler açacaksın. Artık çocukluğu bırak, derhal buraya Turun'a geleceksin.

Con Gordon korku ile titredi.

Galaksi'nin yarı çapı kadar uzaklıktaki Kanupus yıldızında bulunan Turun şehrine gitmek!.. Bunu nasıl kabul edebilirdi? İmparatorun kendi sarayında bu maskaralığa nasıl devam eder; kendisini Zart Arn diye orada nasıl yutturabilirdi? Bundan başka, kuleden uzaklaşmakla yirminci asra dönmek imkânını da büsbütün kaybedecek miydi?

Ümitsiz bir ısrarla Arn Abbul'a döndü:

— Şimdilik Turun'a gelemem, daha birkaç gün Arz'da kalıp tetkiklerimi bitirmeliyim, dedi.

— Zart, dediğimi yapacaksın, hemen şimdi Turun'a geleceksin! Kaptan; derhal Prensi buraya getir. Gelmek istemezse zor kullanacaksın.

SİHİRLİ YILDIZ

Büyük feza gemisi, yıldızlar arası boşluklarda ışık hızının yüzlerce misli bir süratle süzülüyordu. Arz, Sol'un diğer peykleri gibi saatlerce evvel geride kalmıştı. İleride görülen uçsuz bucaksız sahada Galaksi'nin merkez yıldızları binlerce kıvılcım gibi parlıyordu.

Yirminci asrın çocuğu Con Gordon, Karis gemisinin geniş pencereleli kaptan köprüsünde Hul Burel ile yanyana duruyor ve bu inanılmıyacak manzarayı seyrediyordu. Feza gemisinin hayret verici sürati, karşıdaki yıldızların farkedilecek bir şekilde büyümelerinden belliydi. Gordon, bu büyük süratin insan vücudünde yapması lâzım geldiği tazyiki duymuyor, geminin içindeki bütün cisimlere tatbik edilen kuvvet statisinin tesiriyle, kendini gayet rahat hissediyordu.

İstirahat için kamarasına çekilen Gordon düşünmeğe başladı:

Hakikati kimseye açamazdı, Zart Arn'a söz vermişti. Zart Arn, bu sırrı ifşa etmenin, her ikisini de felâkete sürükleyeceğini söylemişti, bu felâketin ne olduğunu Con Gordon bilmiyordu.

Fakat hakikati söylese bile, herhalde kimse inanmazdı.

Gordon, yapılacak en mantikî şeyin Zart Arn rolüne devam etmek, ilk fırsatta yirminci asra dönmeğe teşebbüs etmek olacağına karar verdi.

Yola çıktıktan üç gün sonra Gordon, kaptan köprüsüne geldiği zaman, pencerelerin ışık süzgeçlerinden kolaylıkla geçen parlak bir aydınlıkla karşılaştı. Hul Burel:

— Kanopus'a vardık, dedi, birkaç saat sonra Turun'a ineceğiz.

Gordon pencereden bakınca gördüğü manzara karşısında heyecandan gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir yirminci asır çocuğu için, böyle bir manzarayı bir defa görebilmek bile, hayat da dahil olmak üzere birçok şeyleri feda etmeğe değerdi.

Dev-güneş. tasavvurundaki büyüklük mefhumu ile ölçülmeyecek kadar büyüktü. Sema bembeyaz bir şaşaa ile tutuşuyor. bütün feza gayri tabii bir parlaklıkla yıkanıyordu.

Feza gemisi, bu dev-güneş'in etrafında dönen on iki yıldızdan birine yaklaştı ve helezonlar çizerek sokulmağa başladı. Bu, Turun'du... Turun!.. Galaksi'nin yarısını kaplıyan İmparatorluğun kalbi ve beyni... Yemyeşil kıtaların ve dev-güneşin ışıkları altında gümüşü akisler yaratan mavi-beyaz denizlerin dünyası...

Turun'un gümüş denizleri ve zümrüt kıt'aları baş döndürücü bir sür'atle onlara doğru yükseliyor, daha doğrusu gemi hızla seyyareye yaklaşıyordu.

Gordon, nefesini tutarak aşağıya baktı: bu gümüş rengi denizin sahilinde yarı şeffaf ve sanki cam gibi içinden ısıtılar veren tepeler yükseliyordu.

Biraz daha yaklaşıncı Gordon daha iyi seçebildi: Bunlar hakikaten camdı... Seyyarenin derinliklerinden fışkıran erimiş silikatlardan müteşekkil, masal dağları...

Ve bu dağların üzerinde, denize iyice hâkim bir düzlüğe kurulmuş hârikulâde bir masal şehri: Turun!.. Zarif kubeler ve kuleler renkli köpükler gibi şeffaf... Bahçeler mine işlemeli gibi... Ve Kanopus'un parlak ışığını aksettiren beyaz teraslar, yaşayan bir varlık gibi ürperiyor...

Turun!.. İmparatorluğunun baş şehri...

Gemi perona indikten sonra, hayretle etrafı seyreden Gordon, Hul Burel'in sesiyle kendine geldi:

— Prens, arabanız kanalda bekliyor.

Gordon kendini zorlayarak:

— Gidelim kaptan, dedi.

Peronda, Gordon'un subay olduklarını tahmin ettiği üniformalı adamlar selâm durdular. Her dakika vaziyet biraz daha vehamete doğru gidiyordu. Etrafında herşey bu kadar yeni, herşey bu kadar yabancı iken acaip rolüne nasıl devam edebilirdi? Nihayet kendi kendine: «Boş ver! dedi, ne kadar falso yapsan gene de senin Zart Arn olmadığını kimse aklına bile getirmez.»

Bununla beraber endişesi bir türlü zail olmuyordu.

Hava meydanının altına açılan aydınlık bir asansöre geldiler. Aşağıda garip şekilli, madenî bir araba onları bekliyordu. Gordon'la Hul Burel arabaya binip elâstikî koltuklara oturur oturmaz araba hareket etti. Ancak birkaç dakika, fakat büyük bir sür'atle gittiler. Bindikleri yer gibi aydınlık bir meydana çıktı arabadan indiler. Silâhlı nöbetçiler vardı. Bir koridora doğru ilerlediler. Koridora ayaklarını basar basmaz, zemin gittikleri istikamete doğru harekete başladı. Gordon bir hayret çığılığı atmamak için kendini güç tuttu.

Müteharrik koridor onları yüksek bronz kapıların açıldığı bir hole çıkardı. Burada silâhlı nöbetçiler vardı. Bronz kapının önünde Hul Burel kenara çekilerek Gordon'a yol verdi.

Sade döşenmiş küçük bir odaya girdiler. Odanın dört tarafında müteaddit stereo cihazları ve bir tarafında da üzerinde kafes şeklinde ekranlar bulunan bir masa vardı. Masanın başında bir adam demir bir sandalyaya oturmuştu, iki yanında iki adam ayakta duruyordu.

Ortada oturan adam Arn Abbul'du. İri yarı idi, baştan-başa donuk altın rengi elbiseler giymişti. Enerjik çehresi, sert bakışlı kurşunî gözleri, şakakları hafifçe ağarmış simsiyah saçları vardı. Yüzünün umumî ifadesi sert ve vakurdu.

Arn Abbul! Zart Arn'ın babası! Hayır, kendi babası! Artık bunu böylece kabul etmek mecburiyetindeydi.

Ayakta duranlardan genç olanı tıpkı Arn Abbul'a benziyor, yalnız ona nazaran çok genç gösteriyordu: Bu da herhalde ağabeyisi Jal Arn olacaktı.

Üçüncü adama gelince kır saçlı ve uzun boylu idi, feza donanması üniforması giymişti, kolundaki ve omuzlarındaki işaret bolluğuna bakılırsa bu adam Amiral Korbulo olmalıydı.

Gordon, heyecandan boğazı kurumuş bir halde, Arn Abbul'un önünde durdu, kendini konuşmağa zorluyarak:

— Baba. diye başladı.

Fakat Arn Abbul sert ve hiddetli bir tavırla:

Bana babâ deme! Sen benim oğlum değilsin, diye bağırdı.

TEHLİKELİ ROL

Gordon yerinde dondu kaldı...

Arn Abbul oynadığı rolün farkına mı varmıştı?

Aynı hiddetli edâ devam etmesine rağmen hükümdarın sonraki sözleri Gordon'u ferahlattı:

— Benim oğlum, kendisine ihtiyacım olduğu bir zaman da münzevi bir köşeye çekilip, aylarca delice hayaller peşinde koşmaz. Bu mel'un ilim merakın sana vazifelerinin tamamını unutturuyordu.

Gordon biraz daha rahat nefes almağa başlamıştı:

Vazifelerim mi baba?

Tabii. Babana ve Imparatorluğa karşı vazifelerin... Burada sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun, Galaksi'de ne dolaplar hazırlandığını ve bunun bizim dünyalarımız için ne demek olduğunu da biliyorsun.

İri elini dizine vurarak devam etti:

— Hem, bak Arz'a inzivaya çekilmen sana az daha ne kadar pahalıya mal oluyordu. Şor Han seni az daha kaçıracaktı. Bunun da ne demek olduğunu biliyorsun tabii...

Gordon düşünmeden cevap verdi:

— Evet, biliyorum, Şor Han beni kaçırabilseydi size karşı rehine olarak kullanırdı.

Arn Abbul yüzüne o kadar dik baktı, Jal Arn ve Korbulu okadar hayret ettiler ki Gordon feci bir falso yaptığını anladı.

— Neler yumurtluyorsun yahu? Şor Han'ın seni niye kaçıрмаğa teşebbüs ettiğini bilmiyor musun? Tabii Disrüp-tör'ün sırrını koparmak için.

Disrüp-tör mü? Bu da neydi? Gordon bu cehaletin, başına birşeyler getireceğini düşünüp ümitsizliğe düştü. Zart

Arn'ın hayatına ait başlıca meseleleri bile bilmiyordu.

Şaşkınlığını belli etmemeğe çalışıyordu:

— Tabii... Disrültör'ü...

— Allahım! Tam oğullarıma ihtiyacım varken yalnız bir tanesini yanımda buluyorum: şuna bak okadar hayale dalmış ki Disrültör'ü bile hatırlamıyor.

Sonra omuzlarını öne doğru eğerek yarı tehdit yarı ikaz mahiyetinde Gordon'a çıktı:

— Uyan Zart! Uyan! İmparatorluğun mühim bir kriz arifesinde olduğunu idrak etmiyor musun? Şor Han'ın hazırladığı mel'un plânının ne olduğunu bilmiyor musun? Herkül Baronlarına, Polaris ve Signüs krallarına hattâ Fomalhot'a elçiler yollamış... Müttefiklerimizi bizden ayırmak için elinden geleni yapıyor. Bulutun içinde de hummalı bir faaliyetle harp gemileri ve silâh imâl ediyor.

Kır saçlı Amiral ilk defa söze karıştı:

— Bulut'ta geniş çapta hazırlıklar yapıldığına şüphe yok, araştırma huzmelerimiz, Şor Han'ın âlimlerinin tesis ettikleri perdeyi aşamıyorsa da, bu kadarını biliyoruz.

— Şor Han'ın hayali: İmparatorluğu parçalamak ve sonra küçük devletleri birer birer yutmak. Bizim sulh içinde birleştirmeye çalıştığımızı, o hile ve harple parçalamaya uğraşıyor. Şor Han'ın derhal faaliyete geçmesini önleyen tek şey Disrültör'dür. Tereddüdünün yegâne sebebi o... Bizim ona sahip olduğumuzu biliyor, fakat ne olduğunu ve nelere kadir olduğunu bilmiyor. Disrültör'ün sırrını yalnız ben, sen ve Jal bildiğimiz için seni kaçırıp bu sırrı öğrenmek istedi.

Gordon yavaş yavaş durumu anlamaya başlıyordu. Disrültör, sırrı yalnız hükümdar ailesinin üç ferdi tarafından bilinen gizli bir silâhtı. Zart Arn bu sırra vakıftı, fakat kendisinin, Gordon'un bundan haberi bile yoktu.

— Ben vaziyetin bu kadar kritik olduğunu idrak etmemiştim.

— O kadar ki, birkaç hafta içinde herşey olabilir. Bütün mesele Şor Han'ın müttefiklerimizden kaçını kandırıp

bizden ayırabileceğine bağlı; tabii bir de Disr  pt  r'e göğüs gerip geremiyece  ine...   ste bunun için seni Arz'daki inzi-vana d  nmekten menederim Zart. Bana kar   gelmeyi mi d    n  yorsun? Burada kalacaksın ve   mparatorlu  n ikinci prensi olarak vazife başında bulunacaksın.

— Fakat baba, kısa bir m  ddet için Arz'a d  nmem lâ-zım.

— Hayır Zart!

Bu s  z katiydi ve Gordon b  t  n pl  nlarının acıklı bir   kilde suya d         g  rd  . Babasının sesi bir kere daha y  kseldi:

— Haydi   imdi   ık! Korbulo ile bazı meseleleri konuşmak istiyorum.

Gordon   aresiz kapıya doğru ilerledi.   indeki, kapana tutulmuş fare hissi,   imdi her zamankinden daha   iddetliydi.

Jal Arn da onunla beraber   ıktı. Hole   ıktıkları zaman b  y  k Prens, Gordon'un kolunu tuttu:

— Aldırma Zart, dedi, ilmi   alı malarına ne kadar d    k  n oldu  unu biliyorum. Vel Kuen'in   l  m   de sana b  y  k bir darbe oldu. Fakat babam da haksız değil, burada sana ihtiya ımız var.

Gordon konuşurken s  zlerine itina ediyor, yeni gaflar yapmama  a   alı ıyordu:

— Vazifemi yapmaktan   ekinmiyorum. Fakat ne   ekilde hareket etmeliyim?

— Babam en ziyade Linna'yı kastediyor, onu   ok ihmal ettin.

Gordon'un itiraz etmesini bekliyormu  gibi il  ve etti:

— Biliyorum, Zart. Muran'ı da biliyorum; fakat   u sırada Fomalhot Krallığı   mparatorluk için   ok m  himdir. Bu i e rıza g  stermelisin.

Lianna kimdi? Muran neydi? Bu isimler Gordon için hiçbir   ey ifade etmiyordu. Bu acaip d  nyada her  ey gibi bu isimler de bir esrar perdesiyle   rt  l  yd  .

Jan Arn'dan biraz daha tafsil  t koparabilirdi:

— Yani Linna . Sustu. devam etmedi.

Buna mecbursun Zart. Babam da akşam Kamerler ziyafetinde ilân edecek zaten...

Gordon'un arkasına ahpabça vurdu:

— Üzme kendini yahu! O kadar da acıklı birşey değil ya... Sanki ölüme mahkûm edilmiş gibisin, Neyse, ziyafette görüşürüz.

Jal Arn küçük odaya döndü. Gordon yalnız kaldı. Bu tehlikeli oyun gittikçe daha fazla çıkmaza giriyordu. Gordon odadan çıkarken Hul Burel Hükümdarın yanına girmişti. Gordon holde durmuş düşünürken Hul dışarı çıktı ve neşeyle yaklaştı:

— Prens Zart size teşekkür etmeliyim, devriye hatlarımızdan uzaklaşıp Sol'e sokulduğum için Amiral beni paylayacak zannediyordum.

— Payladı mı?

— Paylamasına payladı, hem de nasıl... Fakat babanız sizi kurtardığımı düşünerek beni Amirale yaver yaptı.

Gordon genç subayı tebrik etti. Fakat kendi durumunu düşünüyordu: burada, orta yerde duramazdı, Zart Arn'ın sarayda bir dairesi vardı herhalde... Oraya gitmesi lâzımdı, fakat ne tarafta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilmediğini de belli edemezdi. Hul'den ayrıldıktan sonra bir kapıya doğru yürüdü, bir koridora çıktı, nereye gittiğini biliyormuş gibi ilerledi. Bu koridor da ilk gördüğü koridor gibi müteahhrik bir moto-koridordu. Parlak gümüş kaplamalı yuvarlak bir salona çıktı. Salon çok aydınlıktı. Duvarlarda sönmüş güneşleri tasvir eden siyah taşın kabartma rölyefler vardı. Bu salon, duvarları hararet intibai veren kızıl bir nebula ile tezyin edilmiş, etrafında narin beyaz sütunlarla ayrılmış bir geçit bulunan daha geniş bir salona açılıyordu.

Vay anasını! Bu koridor ve salon kalabalığı içinde Zart Arn'ın bilmediği dairesini değil, biraz evvel geçtiği yerleri bile bulamazdı...

Çaresizlik... Kendi dairesinin nerede olduğunu soramazdı, fakat bütün gün koridorlarda da dolaşamazdı ya!.. Salonun bir kenarında, saray hizmetkârlarının giydiği siyah üni-

formalı, orta yaşlı bir adam ona bakıyordu. Gordon'un aklına bir çare geldi, hizmetkâra bir el işareti yaptı adam koşarak yanına geldi, önünde hürmetle eğildi:

— Daireme gel, sana bir iş yaptıracağım.

— Emredersiniz Prens!

Fakat kıılmıdamadı, bekledi. Gordon'un önden gitmesini bekliyordu. Gordon tabii olmağa gayret ederek:

— Yürü, geliyorum, dedi.

Hizmetkâr bu hareketi garip bulduysa bile, belli etmedi. Döndü ve salondan çıktı.

Hizmetkâr önde, Gordon arkada moto-koridora çıktılar. Muhteşem merdivenler ve salonlar arasından sarayın diğer bir tarafına geçtiler. Yolda iki guruba rastgeldiler: birinde parıltılı mücevherler takmış, beyaz tenli iki güzel kızla neşeli bir kaptan; diğerinde gri elbiseli iki yaşlıca memur vardı. Hepsi Gordon'u hürmetle eğilerek selâmladılar.

Moto-koridor, nisbeten daha dar, sedef duvarlı bir başka koridora döndü. Gene sedeften bir kapının önüne geldikleri zaman, kapı kendiliğinden açıldı. Gordon bembeyaz duvarlı, yüksek tavanlı bir odaya girdi. O zaman hizmetkâr ona doğru döndü ve:

— Emriniz efendim, dedi.

Gordon herifi başından savmak için bir yol düşünüyordu. Nihayet en kısa yolu tercih etti:

— Vazgeçtim, sana ihtiyacım yok, gidebilirsin.

Adam eğilerek çıktı. Bu yol pek te akıllıca bir yol değildi. Fakat istediği neticeyi elde etmiş, Zart Arn'ın daire-sini bulmuştu. Eliyle alnına toplanmış ter damlacıklarını sildi:

— Allahım, benim başıma gelenler, pişmiş tavuğun başına gelmiş midir?

Zart Arn'ın dairesinin odalarını gezdi. Burası sarayın diğer kısımlarına nazaran daha sadeydi. Görünüşe göre Zart Arn ihtişama pek meraklı değildi.

İki salonda, yerlere kadar uzanan ipek perdeler ve çok zarif birkaç parça madenî eşya vardı. Bir rafta yüzlerce dü-

şünce bobini ve bir düşünce kayıt makinesi vardı. Yan tarafta küçük bir oda teknik âletlerle doluydu, burası küçük bir lâboratuvarı andırıyordu. Gordon yatak odasına da bir göz attıktan sonra, balkona açılan yüksek ipek perdeli kapıya yaklaştı. Perdeyi açtı:

— Turn! İnsan bu güzelliği hayalinde görebilir mi acaba? diye mırıldandı.

Sarayın batı kısmında bulunan bu dairenin balkonu doğrudan doğruya şehre bakıyordu. Gordon dalgın seyretti: binlerce senelik bir medeniyetin katre katre toplayarak biriktirdiği bir zarafet ve ihtişam âbidesi ve sayısız yıldızların tabii zenginliklerinin eseri olan bu muhteşem başşehir Gordon'un yirminci asrın iptidâîliklerine alışmış gözlerini kamıştırıyor, aklına durgunluk veriyordu.

Kanopus güneşinin muazzam, beyaz cüssesi bir yarım daire şeklinde bütün ufku dolduruyor, yavaş yavaş gurup ediyordu. Beyaz ışık Gordon'un gözleri önündeki manzarayı ulvî bir aydınlıkla parlatıyordu. Denize bakan sırça dağlar, âlâîmisemanın bütün renklerini mütebessim bir ihtizazla aksettiriyor ve bu akseden renkler kuleler, kubbeler ve heybetli binalar üzerinde yakamozlar yapıyordu.

Şehrin üstünde uçuşan binlerce küçük hava gemisinin bir ateş böceği yağmurunu andıran işaret ışıkları arasından, koyu renkli bir kruvazör filosu süzülerek fezaya doğru yükseldi.

Şehrin mimarisinde Gordon'un nazarı dikkatini celbeden en mühim sey, binaların kendi asrındaki binalardan çok daha yüksek ve büyük olmalarına rağmen, Nevyork'un göktırmalayınları gibi dar, havasız bir karınca yuvası intibahını uyandırmaması, bilâkis bir ferahlık ve rahatlık hissi vermesiydi. Tekerlekli yer vasıtaları kullanılmadığı için geniş caddelere yer verilmemiş buna mukabil binaların arasına ferah bahçeler ve parklarla süslenmişti.

Gordon acı acı düşündü:

— Ben de, manzarasıyla bile sarhoş olduğum bu muhte-

şem şehrin ve daha binlercesinin hükümdarının oğluyum ha!.. Bu, olacak şey değil... Ben bu yükü kaldıramam, aklı-mı oynatırım.

Güneşlerden büyük Kanopus güneşi, Gordon'un gözleri önünden kaybolurken parlak akisler yavaş yavaş beyazdan şarabiye, şarabiden mora değişiyor ve şehrin kendi ışıkları birer birer uzanıp renk renk göz kırptırıyorlardı.

— Prens, vakit geç oluyor!

Gordon yerinden fırladı. Orta yaşlı bir uşak, hürmetle ona bakıyordu.

— Peki, ne olacak?

— Kamerler ziyafeti bir saate kadar başlayacak. Hazırlanmanız lâzım Prens.

Gordon, Jal Arn'ın bahsettiği ziyafeti hatırladı. Bu, herhalde İmparatorun bir ziyafetiydi.

Pekâlâ, hazırlanalım bakalım

Uşak bir dolaptan giyecek elbiseleri çıkardı. Bunlar siyah, ipek gibi bir kumaştan ceket pantolon ve gene aynı kumaştan bir pelerinden ibaretti. Gordon giyindi. Uşak, göğsüne İmparatorluğun sembolü olan kuyruklu yıldız şeklindeki, gayet parlak yeşil taşlardan yapılmış bir iğne taktı. Bu, herhalde İmparator ailesinden olduğunu gösteriyordu.

Gordon, aynadaki yabancı adamı, esmer ve kartal bakişli çehreyi seyrederken gene rüya görüyormuş hissine kapıldı.

— Bana bir içki ver!

Uşak aşikâr bir hayretle baktı:

— Sakua mı, Prens?

Gordon başını salladı. Kristal bir bardak içinde gelen kızıl kahverengi mayi Gordon'un damarlarında sıcak dalgalar yarattı. İkinci bardaktan sonra tereddütten eser kalmadı.

Doğrusu, başına gelen bu macera istediğinden çok fazlaydı, fakat neticede pekâlâ enteresan bir macera idi ya!..

KAMERLER ZİYAFETİ

Gordon, ziyafet salonuna girince hemen oracıkta yarı şaşkınlık yarı korku içinde kaliverdi.

Koyu renkli mermerle döşenmiş, yuvarlak salonda iç-içe iki daire şeklinde masalar hazırlanmış, davetliler yerlerine oturmuşlardı. Salonda ışık tertibatı yoktu, pembe-mavi tatlı bir ışık sanki duvarların mermerinden çıkıyormuş gibi ortalığı aydınlatıyordu. Masaların mermerinde de gizli bir aydınlık var gibiydi.

Kadın erkek davetliler içinde, çoğu insan olmakla beraber, İmparatorluğun yerli ırklarını temsil eden mahlûklar da vardı. Herkes gibi giyinmiş olmalarına rağmen bunlar Gordon'un gözüne acaip geliyorlardı: Kurbağayı andıran çehreli, derisi pullu, patlak gözlü, yeşil renkli bir adam; gaga gibi ağızlı, iri gözlü, saçtan ziyade kuş tüyüne benzeyen birşeyle başları kaplı bir çift; yüzleri ve incecik kolları çok kıllı, altı kollu, örümceği hatırlatan mahlûklar vardı...

Gordon'un gözleri tavana kaydı. Bir an salonun tavanı olmadığını, üstü açık olduğunu zannetti. Koyu mermer tavanda iki altın kamer ve parıldayan binlerce yıldız o kadar canlı yapılmıştı ki, tavanın hakikî semadan tefrik edilmesi güçtü.

Tekrar salona bakınca bütün gözlerin ona çevrilmiş olduğunu gördü. Masanın şeref mevkiinde Jal Arn ayağa kalkmış ona işaret ediyordu. Gordon o tarafa yürüdü. Jal Arn alaycı bir tavırla:

— Ne o? dedi, yıldızlar salonunu hiç görmemiş gibisin, birşeyin mi var?

— Biraz sinirliyim galiba, birşey içsem iyi olacak.

Jal Arn gülmeğe başladı:

— Demek içkiden cesaret almak istiyorsun? Yapma bê yahu! Bu iş o kadar büyük bir felâket değil...

Gordon, Jal Arn'ın gösterdiği koltuğa oturdu. Salonda

kır sağı Amiral Korbulo oturuyordu, sağ tarafta Jal Arn ile arasındaki iki koltuk boştu.

Nereden geldiği belli olmayan, sanki teneffüs edilen havanın kimyevî terkebine dahilmiş gibi her tarafı dolduran tatlı, baygın bir müzik kulaklarını dolduruyordu. Bu müziğe etraftan kadın ve erkek sesleri, gülüşmeler katılıyordu.

Müzik birdenbire durdu. Salonu bir sessizlik kapladı. Sonra bütün davetliler bir arada ayağa kalktılar. Jal Arn'ın da buna iştirak ettiğini gören Gordon doğruldu.

Kapıdaki sırmalı elbiseli saray hizmetkârı gür sesiyle bağırdı:

— Haşmetmeap Arn Abbul! Orta Galaksi İmparatoru, Küçük Kırallar Hükümdarı, Dış Feza Eşiği Dünyaları Hâkimi... Ekselâns Prenses Lianna! Fomalhot Krallığı Hükümdarı...

Demek ki, bahsedip durdukları Lianna bu prenesti... Fakat bunun Zart Arn ile münasebeti neydi acaba?

Arn Abbul, sırtında lâcivert ve altın işlemeli muhteşem bir pelerin, göğsünde İmparatorluğun sembolü kuyruklu yıldız olduğu halde, Gordon'a döndü:

— Zart! Protokolunu unutuyor musun? Buraya gel!

Gordon derhal İmparatorun yanına gitti.

Arn Abbul'un yanındaki genç kız, Gordon kadar uzun boyluydu. Narin vücudü yerlere kadar uzanan dar, beyaz entarisinin içinde göz alacak kadar güzel görünüyordu. Dik başlı, erkekçe bakışlı, vakur, otoriter, güzel ve güzelliğini müdrik bir kızdı. Yeşil gözleriyle Gordon'u süzerken dudaklarında garip bir, istihza vardı.

Arn Abbul bir eliyle Gordon'un diğer eliyle Lianna'nın elini tutarak davetlilere hitap etti:

— İmparatorluğumuzun ve dost Kralların asıl büyükleri ve kumandanları! Size ikinci oğlum Zart Arn ile Fomalhot Prensesi Lianna'nın izdivacını müjdelemekle bahtıyarım...

İzdivaç mı? Bu heybetli ve güzel Prensesle evlenmek ha! Gordon, yıldırımla vurulmuşa döndü. Demek Jal Arn'ın bahsettiği buydu? Fakat bu izdivacı nasıl yapabildi?.. Zart Arn değildi ki...

Arn Abbul bir kere daha çıkıştı:

— Elini tutsana! Ne oluyor, ne aptalllaşıyorsun?

Gordon acemi bir hareketle, genç kızın narin parmaklarını tuttu. Arn Abbul bu işin hallolduğuna memnun, şeref mevkiine doğru ilerliyerek yerine oturdu. Gordon donmuş kalmıştı. Lianna tatlı bir tebessümle fakat otoriter bir sesle:

— Beni yerimize götürün ki, misafirler oturabilsinler, dedi.

Gordon bütün davetlilerin hâlâ ayakta beklediklerini farkettiler. Kızın elini bırakmadan ilerledi, kızı yerine oturttu, kendisi de soluna oturdu. Misafirler de yerlerine oturdular. Müzik ve gülüşmeler yeniden başladı.

Lianna, ince kaşlarını kaldırarak:

— Bana karşı takındığınız tavır dedikoduya sebep olacak, dedi. Dayak yemiş gibisiniz.

Sinirlerine hâkim olmağa çalıştı. Şimdilik rolüne devam etmek mecburiyetindeydi. Zart Arn da herhalde bu siyasî izdivaca rıza göstermişti. Şimdilik Zart Arn'ın yapması icap eden şeyleri yapar, nasıl olsa bir yolunu bulup düğünden evvel Arz'a dönmeğe muvaffak olurdu.

Sakua kadehini tekrar dikti ve biraz cesaretlendi. Lianna onun bir nişanlı gibi, Zart Arn gibi hareket etmesini isteyecekti. Gordon bu işi idare edebileceğini düşündü, bu nişanlı rolüne isteyerek girmemişti ki... Bu bir nevi sahtekârlık olsa bile onun suçu değildi. Kıza gelince, iyi parçaydı hani!.. Bir kadeh daha içti.

— Lianna! Onlar senin güzelliğinle okadar meşgul ki, yanında beni görmüyorlar bile...

Genç kızın hayretle gözleri açıldı:

— Sizi evvelce hiç böyle görmemiştim Zart.

Gordon güldü:

— Bu gördüğünüz başka bir Zart Arn. Bugün bambaşka bir adam oldu.

Yalan da değişti... Fakat bunun acı bir hakikat olduğunu ondan başka bilen yoktu. Genç kızın hayreti biraz daha arttı.

Ziyafet umumiyetle iyi geçiyordu. Gordon'un içtiği son kadehler sinirliliğini ve endişesini dağıtmıştı.

Macera mı istemişti? Al sana macera! Kimsenin tahayyül bile edemeyeceği bir macera... Bu işin sonu ölümle bitse bile, gene de kârlı sayılmaz mıydı? Bir akşam, Turun'un Yıldızlar salonunda, büyük yıldız kralları arasında, uzak bir güneşin hâkimi hârikulâde bir prensesin yanında böyle bir ziyafette bulunmak hayatını tehlikeye atmağa değmezse, kâinatta buna değer ne vardır?

İçkiyi biraz fazla kaçıran yalnız Gordon değildi. Korbulon'un ilerisinde oturan, Polaris kralı Sat Şamar olduğunu öğrendiği, pembe yanaklı ve yakışıklı genç, kadehini yere vurarak:

— Gelsinler, diye bağırды. Gelecekleri varsa görecekləri de var! Şor Han'a bir ders vermek zamanı geldi zaten...

Korbulo ciddi bir tavırla genç hükümdara baktı:

— Doğru Ekselans. Şor Han'a ders verme zamanı gelince Polaris akıncı filolarımıza kaç harp gemisiyle iştirak edecek?

Sat Şamar biraz doğruldu:

— Korkarım ki, sadece birkaç yüz... Fakat Polarislilerin harpçi ruhu sayı noksanını telâfi edecektir.

Bu mükâlemeyi duyan Arn Abbul, Gordon'un sağ tarafındaki bir tahtı andıran koltuğundan gök gürültüsü gibi sesini yükseltti:

— Polarisli kardeşlerimiz, İmparatorluğa bağlılıklarını ispat edeceklerdir, korkmayın. Fomalhot'lular da, Signüs'ülüler de, diğer dostlarımız da...

Sat Şamar sükûnetle ilâve etti:

— Herkül Baronları da kendilerine düşen vazifeyi kâbul ettikleri gün, Şor Han'dan çekinilecek hiçbir şey kalmaz.

Bütün gözler masanın öbür tarafındaki iki kişi üzerinde toplandı. Biri yaşlı, biri gençti; her ikisinin de pelerinlerinde Herkül Baronluklarının güneş demeti sembolü vardı. Yaşlı adam:

— Baronluklar bütün vaadlerini yerine getireceklerdir, dedi. Fakat bu hususta verilmiş resmî bir sözümüz de yoktur.

Arn Abbul'un heybetli yüzü bu soğuk cevapla biraz karardı. Fakat Ort Bodmer, ihtiyar baş müşavir, teskin edici bir sesle Barona hitap etti:

— Herkes, baronların istiklalleriyle ne kadar iftihar ettiklerini bilir, Zu Rizal. Herkes bilir ki zalim bir müstebitin, Galaksi'yi işgal etmesine Baronlar rıza göstermiyecektir.

Arn Abbul, bir aralık Gordon'un kulağına eğilerek:

— Şor Han, Baronların zihnini çelmiş, dedi, bu akşam Zu Rizal'den durumunun açıklanmasını isteyeceğim.

Ziyafet sona erince Arn Abbul kalktı ve bütün dâvetliler onu takip ettiler. Yıldızlar salonundan çıkıp yandaki küçük bir salona geçtiler.

Kalabalık arasından geçerken, bütün asiller ve yüksek kumandanlar Lianna ile Gordon'a yol veriyorlar, hürmetle selâmlıyorlardı. Genç kız tebrik edenlere tebessüm ediyor, birçok kimseyle konuşuyor; Gordon ise tebriklere sadece küçük bir baş işaretile mukabele ediyordu. Gordon birçok falsolar yaptığını tahmin ediyor fakat artık aldırımıyordu. İçtiği o garip içkinin tesiriyle, Arzdan ayrıldığındanberi ilk defa kendini tamamen kaygusuz hissediyordu.

Lianna ile beraber, yeşilimsi bir ışıkla aydınlanmış, tavanında kuyruklu yıldızlar dolaşan bir salona geldiler. Yüzlerce çift, nereden geldiği belli olmayan, valsa benzer bir müzikle dans ediyorlardı. Son derece âhenkli dansın, havada uçar gibi rahat ve zarif hareketleri Gordon'a rüya gibi geldi. Dansedenler sanki her adımlarında havalanıyor ve yumuşak bir tüy gibi yere iniyorlardı. Gordon, yer çekimini azaltan bir tertiple bu uçmağa benzer dansın temin edildiğini farkettti.

Lianna birşey soracakmış gibi ona baktı. Gordon bu dansın bir tek adımını bile beceremeyeceğini pekâlâ biliyordu.

— Dansetmiyelim Zart. Okadar fena dansediyorsunuz ki, dansetmektense bahçede oturmayı tercih ederim.

Lianna'nın bu sözleri Gordon'u rahatlattı. İlme, inziva-ya meraklı Zart Arn'ın dans ve emsali eğlencelerle geçirecek vakti elbette yoktu... İyi dans etmemesi gayet tabiydi.

Güldü:

— Bahçeye çıkmayı ben de isterim, dedi. İster inanın, ister inanmayın şimdi eskisinden de fena dans ediyorum.

— Gümüş koridorlar boyunca ilerlerken, Lianna:

— Ziyafette bir hayli içki içtiniz, dedi, sizin sakua içtiğinizi hiç görmemiştim.

— Doğrusunu isterseniz, bu akşam ilk defa sakua içiyorum.

Teras, Arz'ın mehtabını hatırlatan koyu yeşil bir ışıkla aydınlatılmıştı. Ağaçların gövdeleri durgun sudan akseder gibi şeffaf bir yeşil ışıkla yanıyordu. Ağaçlardan salkım salkım dökülen, yüksek mermer ayaklı saksılardan sarkan, havuzlarda ve zarif göbeklerde baş kaldıran binbir çeşit çiçek tabii bir aydınlık menbaı gibi renk renk ışık neşrediyordu.

Gordon, biraz da içkinin tesiriyle artık kendine hâkim olamadı:

— Ne kadar güzel!

Lianna bu hayretin hakiki sebebini tabii keşfedemedi:

— Turun'un güzellikleri arasında en çok bu bahçeleri seviyorum. Fakat Fomalhot ülkemizde, vahşi güzellikleri bundan kat kat üstün gayri meskûn yıldızlarımız vardır.

Genç kızın bakışları yumuşadı ve Gordon ilk defa olarak bu güzel yüzde bir hassasiyet gördü. Lianna mırıldanarak devam etti:

— Fomalhot'a ziyarete gittiğimiz zaman size o dünyaları gösteririm, Zart.

Kız Gordon'a bakıyordu. Nişanlısının ilânı aşk etmesini bekler gibiydi. Gordon bu nişanlı rolüne intibak etmeliydi... Kolunu kızın beline doladı ve yavaşça kendine doğru çeke-

rek dolgun dudaklarına uzandı. İncecik elbisesinin altında Lianna'nın vücudu kıvrak ve ılıktı... Yarı aralık dudakları Gordon'un başını döndürüyordu...

Fomalhot Hükümdarı Lianna, yirminci asırdan gelmiş Con Gordon'un kolları arasında kendine mahsus bir zevk duyuyor ve ona kendi asrının hiçbir kadınında bulamayacağı, şehvetten üstün bir zevk veriyordu. Bu öpüşme onları ayıran iki yüz bin seneden daha uzun sürdü...

«Ben çok âdi bir adamım. Kendimi aldatmağa ne lüzum var? Bu kızı vazife olduğu için değil, arzu ettiğim için öpüyorum...» Gordon böyle düşünüyor, fakat bu âdiliğinden kurtulamıyordu.

Lianna saklamadığı bir şaşkınlıkla ve sevinçle:

— Zart bunu neden yaptın? dedi.

— Seni öpmem bu kadar şaşılacak bir şey mi?

— Elbette... Evvelce hiç öpmemiştin. Sadece siyasi sebeplerle evlendiğimiz hakikat değil mi?

Evet, hakikat buydu! Ve bu hakikat soğuk bir duş gibi Gordon'un beynindeki sarhoşluğu yıkayıp götürdü. Gene bir gaf yapmıştı. Lianna ile Zart arasında bir aşk olmadığını bilmesi lâzımdı. Bu siyasî bir izdivaçtı: Siyasette iki kozu aynı ele toplamak için yapılmış bir anlaşma idi. Bu gafı derhal düzeltmesi lâzımdı. Kız hâlâ şaşkın ona bakıyordu:

— Sadece dost kalacağımıza karar vermiş olduğumuza göre bu hareketinize şaşmakta haklıyım.

— Lianna okadar güzelsiniz ki kendime hâkim olamadım. Anlaşmamıza rağmen size âşık olmam bu kadar garip mi?

— Siz bana mı âşık oldunuz? Unutmayın ki Muran hakkında herşeyi biliyorum.

— Muran mı?

Gordon tekrar ne yapacağını şaşırdı. Bu isim ona yabancı değildi, Jal Arn da Muran'dan bahsetmişti. Rolünü oynadığı adamın hususî hayatına ait en mühim hakikatleri bile bilmemesi ona falso üstüne falso yaptırıyordu. Şimdi içkinin tesiri tamamen geçmiş, iyice ayılmıştı:

— Şey... Zannederim, bu akşam sakuayı hakikaten fazla kaçırdım, diye mırıldandı.

Lianna'nın şaşkınlığı da dağılmıştı, şimdi yanındaki adamı ciddi bir merakla tetkik ediyordu.

Neşeli bir gurup yanlarına geldi; yalnızlıktan kurtulunca Gorodon'un içine su serpildi: Kalabalık arasında rolünü daha rahat oynuyordu. Uzun zaman Lianna'nın meraklı nazarlarla kendisini tetkike devam ettiğini farkettiler. Misafirler dağıldığı zaman da Lianna'yı kendisine tahsis edilen daireye götürüp bıraktı...

Kızın bakışlarında hâlâ aynı meraklı ifade vardı.

Gordon, kendi dairesini aydınlık buldu, fakat hizmet-kâr ortada yoktu. Yorgun bir halde yatak odasının kapısını açınca bir ayak sesi işitti. Kendisine doğru koşan çok genç ve yarı çıplak bir kadın, boynuna atılıp ta ateşle yüzünü; gözünü öpmeğe başladığı zaman, bir kere daha, rüya gör-düğüne hükmetti.

Kız hakikaten çok gençti. Simsiyah, parlak saçları omuzlarına dökülüyor; kapkara gözleri sevinç ve saadetle parlı-yordu.

Gordon bu kızı daha evvel görmemişti. Genç kızın çocuk yüzüne rağmen, çıplak göğsünün olgunluğu ve şeffaf eteğinin gizleyemediği kalçalarının kıvraklığı hiç te çocuğa benzemiyordu.

— Zart! Oh, nihayet gelebildin... Beni o kadar çok beklettin ki...

Diye cıvıldayan bu kuş, sürprizlerle dolu gecenin son fırtınası oldu...

YILDIZLAR PRENSESİ

Gordon'un Zart Arn hesabına öptüğü bu ikinci kız vardır Prenses Lianna'dan çok başkaydı. Kızın sıcak, kor gibi dudakları dudaklarını eziyor, yüzüne dökülen gece rengi saçlar başdöndürücü bir koku neşrediyordu. Bir an için Gor-

don kendisine hâkim olamıyarak kızın kıvrak, ateşli vücudünü kendine doğru çekti. Fakat hemen geç kızı itti ve uzaklaştırdı. Yüzüne temas eden bu genç, güzel ve körpe yüzde yalvarır gibi bir ifade vardı:

— Turun'a geri geldiğini bana neden haber vermedin, seni ziyafette görmesem öğrenemiyecektim.

Gordon bir cevap bulmağa çalıştı:

— Vakit bulamadım. Fakat, şey...

Günün bu son sürprizi onu çok daha şaşırtmıştı. Bu genç kız kimdi? Zart Arn'ın bir sürü aşk macerasından birinin kahramanı mı?

Genç kız, elleri Gordon'un omuzlarında tatlı tatlı gülmüyordu:

— Zıyanı yok Zart. Ziyafet biter bitmez buraya geldim, seni bekledim.

Ateşli kıvranışlarla biraz daha sokuldu:

— Turun'da ne kadar kalacaksın? Hiç olmazsa birkaç gece beraber oluruz değil mi?

Gordon ne yapacağını bilmiyordu. Evvelce, sadece bu rolün başarılamiyacağını düşünüyordu, şimdi ise zıvanadan çıkmasına ramak kalmıştı. Birdenbire aklına Jal Arn ve Lianna'nın bahsettikleri isim geldi: Muran!.. Bu kız Muran olmalıydı. Emin olmak için tereddütle fısıldadı:

— Muran!

Genç kız bu fısıltı halindeki çağırışı bir aşk daveti zannetmekte haklıydı. Göğüs geçirerek ve ateşli gözlerini Gordon'un kilere dikerek, dayanılmaz bir sokulganlıkla cevap verdi:

— Evet, Zart...

Kız hakikaten Muran'dı. Jal Arn'ın bahsettiği, Lianna'nın istihza ile hatırlattığı kız!.. Öyleyse Lianna bu maceradan haberdardı.

— Muran, dinle beni: buraya gelmemeliydin! Ya görürlerse?

— Görseler ne çıkar; karın değil miyim?

Karısı mı? Vay anasını...

O gün belki yirmi defadır ki nefes alamıyacak kadar afalladı. Niçin Zart Arn ve Vel Kuen ona bu hâdiselerden biraz olsun bahsetmemişlerdi?

Fakat o zaman, böyle bir şeye ihtiyacı olacağını düşünmemişlerdi ki! Gordon'un Zart Arn rolünde Turun'a geleceği hesapta var mıydı? Şor Han'ın kaçırma teşebbüsü ve Vel Kuen'in ölmesi kimin aklına gelirdi?

Muran başını bir kedi yavrusu gibi, Gordon'un çenesinin altına sokmağa uğraşüyor, tatlı bir şımarıklıkla devam ediyordu:

— Vakıa sadece gayri resmî karınım ama, buraya gelmemde fena birşey yok ki...

Gayri resmî karısı!.. Gordon'un kafasında birçok muamele çözülmüyordu. Zart Arn bu genç kızı sevmiş ve gizlice evlenmişti. Fakat mevkii dolayısıyla bu izdivacı resmen ilân edememişti. Şimdi siyaset icabı Lianna ile resmen evlenmesi icap edince durumu Prensese açmış ve vaziyete bakılırsa da itirazda bulunmamıştı.

Muran Zart Arn olduğundan asla şüphe etmiyor ve gayet tabii olarak geceyi burada, kocasıyla beraber geçirmek istiyordu.

Muran dinle beni, bu gece burada kalmamalısın. Hiç olmazsa bir iki hafta buraya uğramaman münasip olur.

— Zart, ne diyorsun?

— Rica ederim ağlama Muran. Artık seni sevmediğim için bunu istiyorum zannetme.

Muran'ın yüzü sararmış, gözleri dolmuştu:

— Lianna'nın yüzünden. Ona âşık oldun, ziyafette onunla ne kadar çok meşgul olduğunu herkes gördü.

Yüzündeki ıstıraplı ifade onu büsbütün çocuklaştırıyordu. Gordon kendi kendine küfretti. Zavallı kızın kalbini boşuna incitiyordu. Muran'ın yüzünü avuçları içine alarak:

— Şuna emin ol ki, Zart Arn seni her zamankinden çok seviyor.

— Şu halde Zart, niçin...

Gordon nihayet bir bahane bulmuştu:

— Prensesle izdivacım yüzünden, fakat Prensesi sevdiğim için değil. Muran, biliyorsun ki bu izdivaç Bulutla yapacağımız mücadelede Fomalhot Krallığının yardımını sağlamak içindir.

— Biliyorum, bunu evvelce de söyledin. Fakat bizim münasebetlerimizin neden değişmesi icap ettiğini anlıyamıyorum. Değişmiyecek diye sen söylemiştin, Lianna izdivacının böyle zahiri bir evlenme olmasını kabul etmişti.

— Evet Muran, fakat kısa bir müddet için ihtiyatlı olmamız lâzım. Burada, Turun'da bile Şor Han'ın casusları var. Gizli izdivacımızı keşfederse, Lianna ile evlenmeyi bozabilir.

Muran anlayışlı olmağa başlamıştı:

— Haklısın Zart, fakat artık birbirimizi hiç görmiyecek miyiz?

— Birkaç hafta yalnız umumî yerlerde görüşürüz. Yakında kısa bir müddet için Turun'dan ayrılacağım. Döndüğümde herşeyin eskisi gibi olacağına söz veriyorum.

Muran giyindi ve üzerine siyah ince bir pelerin aldı. Biraz ferahlamıştı ama üzüntüsü tamamen geçmiş değildi. Sıcak ve ateşli dudaklarını Gordon'a uzatarak:

— İyi geceler Zart, dedi.

Gordon kızı derin bir şefkatle öptü; Muran gözlerini hayretle açarak:

— Zart, dedi, sen çok değişmişsin! Nasıl bir değişiklik bilmiyorum ama...

Hassas kadınlık insiyakı ona, kocasındaki değişikliği hissettirmişti. Fakat bu değişikliğin ne olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Ertesi sabah uyandığı zaman, hizmetkârını başucunda buldu. Bu adamın cildinin mavimtrak olduğunu gece de farketmişti; lâkin gün ışığında adam âdeta masmaviydi...

— Prens, Prenses Lianna sizi kahvaltıya davet ediyor.

Gordon hem hayret, hem endişe hissetti: acaba Lianna birşey mi keşfetmişti?

Banyoda lâlettâyin düğmelere basarak her düğmenin ayrı bir marifeti olduğunu keşfetti: Ilık, soğuk, sıcak, daha sıcak; sabunlu, tuzlu, kokulu her çeşit su için ayrı bir düğme vardı. Banyodan çıktı, giyindi ve doğru Lianna'nın dairelerine yollandı.

Lianna, Gordon'u terasta karşıladı. Açık mavi dar bir pantolon ve kalçalarına kadar inen dar, beyaz bir blüz giymişti.

— Kahvaltıyı balkonda hazırlattım, dedi, tûlûğ müziğini dinlemek için tam vaktinde geldiniz.

Lianna, Gordon'a lezzetli yemişler ve koyu şarap renginde bir içki ikram ederken bakışlarında bir mahçubiyet vardı. Bir gece evvelki mağrur Prenses tavrı kaybolmuştu.

— Bakın, dinleyin başlıyor...

Turun şehrine bakan yüksek, sırça dağların zirveleri doğan güneşin ışığında renkten renge giriyordu. Bu uzak zirvelerden billûr gibi saf ve âdeta canlı notalar, tatlı bir müzik halinde şehre dökülüyordu. Bu müzik ısıltılı tepelerden yükselen, cıvıldaşan dalgacıklar halinde devam etti. Arada bu kristal notalar bir cennet masalını anlatan çingiraklar gibi monotonlaşıyor, geride peri kızlarının parmaklarından süzülen milyonlarca ahenk dolgun sesli bir tempo ile gülüşüp oynasıyordu.

Gordon, bu müziğin sırrını keşfetti: Kanopus güneşinin ıhıretini altında sırça dağlar ısınarak genişliyor, dağların her zerresinden yükselen ihtizaz bu müziği doğuruyordu. Güneş yükseldikçe kristal müzik genişleyerek her tarafı doldurdu, nihayet kendi aksisedasiyle uzayan son nota inleyerek aydınlık bir sükûnun koynunda can verdi.

— Bu müzik, bugüne kadar dinlediğim müziklerin en güzeliydi.

Gordon'un bu cümlesi karşısında Lianna hayretini gizlemedi:

— Fakat bunu kimbilir kaç defa dinlediniz?

Gordon gene falso yapmıştı. Fakat cevap vermedi. Bera-berce terasın parmaklığına doğru yürüdüler. Lianna, genç adama alâka ile bakmağa devam ediyordu.

— Dün gece, Muran'ı neye gönderdiniz?

— Gönderdiğimi nereden öğrendiniz?

Lianna hafifçe güldü:

— Bu sarayda sır saklanabilir mi? Kahvaltıyı birlikte yaptığımız, şimdiden bütün sarayda çalkanmıyor mu, dersin?

Gordon'un kafasında yeni bir sual doğdu: «Şu halde, bu kahvaltı için Muran'a ne uyduracağım?» Lianna:

— Kavga mı ettiniz? diye sordu.

Sonra biraz kızarak:

— Tabî beni ilgilendirmez ama...

— Neden ilgilendirmesin Lianna, ben yalnız...

Devam etmedi. Edemezdi. Lianna'ya hakikati anlatamazdı. Lianna Gordon'a baktı:

— Sizi biraz anladım zannediyordum ama hiç anlayamamışım, Zart.

Bir müddet konuşmadılar.

— Zart, bana hakikati söyle, dün akşam beni öperken ciddî miydin?

Gordon'un cevabı dudaklarından gayri ihtiyarî döküldü:

— Evet, Lianna...

— Bana da öyle geldi. Fakat bir türlü anlayamıyorum.

Genç kız kollarını Gordon'un omuzlarına koydu. Bu, açık bir davetti. Bütün saray o anda kül olup uçsa, Gordon bu daveti reddedemezdi. Kızın kıvrak, elektrikli vücudünü kollarıyla sardı, dudaklarını dudaklarının arasına aldı... İki yüz bin sene, gene bir öpüş müddetine sığıyordu...

Lianna, Muran'ın sözlerini tekrarladı:

— Zart, sen değişmişsin! Âdetâ beni sevdiğine inanacağım geliyor, diye fısıldadı.

— Seviyorum, Lianna. İlk gördüğüm andan beri...

— Öyleyse izdivacımızın hakiki bir izdivaç olmasını istiyor musun? Murandan ayrılır mısın?

Gordon, kafasına sert bir şeyle vurulmuş gibi kaldı. Allahım! Gene ne haltlar karıştırıyordu? Hakikî Zart Muran'ı seviyordu; onun işlerini karmakarışık edemezdi ya!

BULUTLU CASUS

Beklenmedik bir müdahale Gordon'u bu müşkül durumdan kurtardı. Bir hizmetkâr terasa gelerek:

— Prens! Babanız, Prenses Lianna ile sizi çağırıyor, dedi.

Gordon fırsatı kaçırmadı:

— Hemen gitsek iyi ederiz Lianna, Belki mühim bir şeydir.

Lianna, devam etmesini beklermiş gibi bir müddet gözlerini ondan ayırmadı, fakat Gordon devam etmedi.

Arn Abbul, odasında sinirli sinirli dolaşıyordu. Odada baş müşavir Ort Bodmer ve Jal Arn da vardı.

— Durum vahimleşiyor. Şor Han, bütün Birlik gemilerini Bulut'a çağırdı. Korkarım Herkül Baronları da ona meylediyorlar. Dün gece Zu Rizal'i biraz sıkıştırdım, Baronların İmparatorluğa katî bir ittifakla bağlanmak istemediklerini söyledi. Şor Han'ın elinde kuvvetli bir gizli silâh olduğu rivayetlerinden korkuyorlar. Bununla beraber Zu Rizal'in bütün Baronların fikrine tercüman olduğunu zannetmiyorum. Şüphe ve tereddüt içinde olabilirler fakat Şor Han'ın Galaksi'yi istilâsına razı olamazlar. Bunları bir ittifaka ikna etmek mümkündür, bunun için de seni yollayacağım Zart!

— Beni mi? Fakat ben böyle bir görevi başaramam.

Ort Bodmer söze karıştı:

— Sizden daha iyi kim başarabilir, Prens? İmparatorun oğlu olmak sıfatıyla şöretiniz sizi çok kıymetli bir sefir yapar.

Arn Abbul kestirip attı:

— Münakaşa edecek değiliz, İstesen de istemesen de gideceksin Zart!

Gordon gene ne yapacağını şaşırmıştı. Herkül demeti yıldızlarına İmparatorluğun sefiri olarak gitmek... Fakat aklına bir fikir geldi: bir kere fezaya açıldıktan sonra belki bir fırsat bulup Arz'a gidebilirdi.

Arn Abbul devam etti:

— Bu vaziyette Lianna ile izdivacınız öne alınmalı. Bir hafta sonra Herkül demetine doğru yola çıkacaksınız, bugün de beş gün sonra olacak.

— Fakat sefir olarak gitmem için izdivacın yapılmış olması şart mıdır?

— Elbette, Batı Yıldız Krallıklarını bize bağlamak için bu şarttır. Fonralhot Hükümdarı Prenses Lianna ile evli olunca Baronların üzerinde daha fazla tesirin olur.

Lianna durğun bakışlarla Gordon'u süzdü:

— Belki Zart Arn'ın bir itirazı vardır.

— İtiraz mı? Ne itirazı olabilir mi?

— Gayet tabii, Lianna kabul ederse benim hiçbir itirazım yok.

— Öyleyse karar verildi, düğün hazırlıklarına başlansın.

O günden sonra hummalı bir düğün hazırlığı başladı. Gordon ne kendini dinleyecek, ne de Lianna ile yalnız kalacak fırsat bulamadı. Bundan dolayı pek memnundu. Galaksi'nin dört bir tarafından feza gemileri Yıldız Krallıklarının seçme davetlilerini getiriyor, bunlar ayrı ayrı istikbal edilerek sarayda kendilerine tahsis edilen dairelere yerleşiyorlardı.

Nihayet düğün günü geldi çattı. Gordon bir rüya gördüğüne gün geçtikçe daha fazla inanıyor, bazan bu rüyanın sonunda kendini Nevyork'taki küçük apartmanında bulacağından emin oluyordu.

Fakat düğün yapılamadı...

Arn Abbul, Jal Arn, Lianna, Gordon, Korbulo ve Galaksi'nin her tarafından gelen davetliler Yıldızlar salonunda toplanmışlardı. Merasim başlamak üzereydi. O aralık yanık tenli bir feza gemisi kaptanı, Gordon'a yaklaşıp, bir düşünce bobini uzattı:

— Sayın Prens! Bu mesut hâdiseyi vesile adederek size, mensup olduğum filo subaylarının bir istidasını takdim ederim, dedi.

Gordon başını salladı:

— Peki kaptan!

Fakat o aralık yanlarına Korbulo sokuldu ve kaptanın göğsündeki filo işaretini göstererek:

— Bu filonun hiçbir subayı, bu anda Vega yıldızının beri tarafında bulunamaz. İsim ve sicil numaranızı verir misiniz?

Yanık tenli kaptan birdenbire sarardı, elini pelerinin içine atarak silâhına davrandı. Korbulo bağırdı:

— Bu adam bir casustur, vurun!

Kaptan tabancasını çıkaracak kadar vakit buldu, fakat ateş edemedi. Korbulo'yu duyan nöbetçiler daha evvel ateş ettiler ve belki beş silâha hedef olan kaptan, atom mermilerinin tesiriyle bir kömür külçesi halinde yere yıkıldı.

Hâdisе büyük salonda o kadar âni olup bitmişti ki, davetlilerin çoğu ne olduğunu anlayamamış, telâşlanmağa başlamışlardı. Birkaç kadın çığlığı duyuldu. Bir ayaklanma oldu. Fakat Arn Abbul gür sesiyle herkesi sükûnete davet etti:

— Korkulacak birşey yok. Korbulo'nun dikkati ve gizli nöbetçilerin çabukluğu sayesinde bir casus yakalandı ve zarar vermeden öldürüldü.

Cesedi salondan çıkardılar. Bunun bir Bulut casusu olduğu anlaşıldı. Jal Arn merakla:

— Acaba buraya neye geldi? Suikast için olsa yakalanmasını beklemekten şerefsiz vazifesini yapardı.

Arn Abbul:

— Belki getirdiği düşünce bobininden birşeyler anlarsınız, dedi.

Büyük salondan çıkarak küçük bir odaya geçtiler. Düşünce bobinini, bir düşünce kayıt ve okuma makinesine taktılar. Arn Abbul düğmeyi çevirdi, bobin açılmağa ve makinenin üzerindeki bir makaraya sarılmağa başladı. Gordon,

bobinin amplifikatörden çıkan düşünce ihtizazlarını, bütün diğerleri gibi beyinde sarahaten hissetti:

«Şor Han'dan Prens Zart Arn'a:

Sizi Bulut'a getirmek için mutabık kaldığımız hazırlıkların, bir devriyenin tesadüfî müdahalesinden dolayı muvaffak olamaması şayanı teessüftür. Buna sizin kadar ben de üzöldüm. Sizi, salimen ve gizlice buraya getirmek için tekrar tertibat alacağım.

Anlaşmalarımız bâkidir. Bizimle birleşip Disrüptörün sırrını ifşa eder etmez, biz Bulutlular korkusuzca İmparatorluğa hücum edip yeneceğiz. Ve sizi benimle beraber Galaksi'ye hükmetmek üzere İmparator ilân edeceğim... Şüpheyi davet edecek hiçbir harekette bulunmayın, sizi emniyetle buraya getirecek olan adamlarımı bekleyin...»

SARAY HAPİSHANESİ

Bu düşünce mesajdan, Gordon evvelâ hiçbir şey anlamadı. Şor Han'dan ona, Zart Arn'a bir mesaj ne demektir? Fakat bunun mânasını idrak eder etmez, telâşa düştü. Ve Arn Abbul'un gür sesiyle kükremesi telâşını korkuya inkilâp ettirdi.

— Aman Allahım!.. Kendi oğlum, İmparatorluğa ihanet ediyor ha! Kendi oğlum bizi Bulut'a satmağa çalışıyor!

Gordon itiraz etti:

— Bu mesaj yalandır. Şor Han'la hiçbir zaman ne bir anlaşma yaptım, ne de böyle bir plân kurdum.

— Öyleyse sana neye böyle bir mesaj gönderiyorlar?

— Şor Han bu mesajı bilhassa keşfedilip benim şüphe altına alınmam için yollamıştır. Başka sebep olamaz.

Jal Arn, heyecanlı bir sesle konuşmaya karıştı ve Gordon'u müdafaa etti:

— Baba, böyle olması mümkündür. Zart Arn'ın bir vatan haini olması imkânsız birşey...

— Çocukça bir iddia! Şor Han şeytan gibi zekidir. Ken-

disine hiçbir fayda sağlamıyacak böyle saçma bir işe girmez. Zaten casus, tesadüfen Korbulo filo işaretime dikkat ettiği için meydana çıktı.

Sonra Gordon'a dönerek:

— Zart, eğer Bulut'la anlaşıp da bize hıyanete cesaret ettinse, oğlum olman seni kurtarmaz.

Gordon hiddetle haykırdı:

— Yemin ederim, böyle bir hıyanete yeltenmedim. Hem ne kazanacaktım?

— Sen küçük oğlumsun, Jal Arn'ın benim yerime İmparator olacağını düşünerek kıskanabilirsin. Tarihte böyle şeyler çok görülmüştür.

Durum şu ana kadar Gordon'a kâbus gibi geliyordu:

— Bu esrarın düğümünü çözeceğim, şimdilik Zart'ı sarayın hapisanesine kapatsınlar.

Jal Arn müdahale etti:

— Zart'ı oraya gönderemezsiniz.

Amiral Korbulo da Jal'ı destekliyerek:

— Hiç olmazsa zevahiri kurtarmak için Zart'ı kendi dairesine hapsedelim.

— Aklınızı mı oynattınız? Eğer Zart bir hain ise İmparatorluğun istikbali tehlikededir, anlamıyor musunuz? Disrüptör'ün sırrını biliyor, bu sırrı Şor Han'a verirse, Bulut şimşek gibi harekete geçer. Bu tehlikeyi göze alabilir miyiz?

Jal:

— İyi amma düğün, davetliler... diye başladı. Fakat babası derhal sözünü kesti:

— Prens Zart Arn'ın anı olarak hastalandığını ilân ediniz. Korbulo, sen Zart'ı hapishaneye götür, kaçarsa hayatınla ödersin.

Gordon, süratle bir kurtuluş yolu düşünmeğe çalışıyordu. Onlara hakikati anlatsa, Disrüptör'ün sırrını bilmediğini, ancak bedenen Zart Arn olduğunu, hakikatte yirminci asırdan gelme Gordon olduğunu söylese... Her halde Zart Arn sırrını böyle bir durumda ifşa etmesine birşey diyemezdi.

Fakat kimseyi inandırabilir miydi? Hiç zannetmiyordu. Böyle kurt masalına kim inanırdı? Kendini kurtarmak için yalan söylediğini zannederlerdi.

Hiç itiraz etmeden Amiral Korbulo ile odadan çıktı. Dışarda moto-koridor üzerinde ilerlerken Korbulo:

— Zart, bu ihanet palavralarına şahsen inanmıyorum. Fakat sizi hapsedmeğe mecburum, bununla beraber bir an evvel tahliye etmek için elimden geleni yapacağımdan hiç şüphe etmeyin.

— Korbulo, sizi temin ederim ki, bu bir komplodan ibaret. Fakat babam benim bir vatan haini olabileceğime nasıl olur da inanır?

Sarayın en alt katında, masif bir kapıya vardılar. Korbulo parmağındaki iri yüzükten bir ışık huzmesini kapının kilidine tuttu, kapı kendiliğinden açıldı. İçerisi küçükçük madenî bir odacıktı. Korbulo:

— Üzülmeyin, dedi. Sizi buraya kapayacağım hiç aklıma gelmezdi, fakat sizi ilk fırsatta buradan çıkaracağım.

Gordon hararetle Korbulo'nun elini sıktı. Hücreye girdi, masif madenî kapı arkasından kapandı. Hücrede bir demir karyola, bir şilte ve duvarda iki musluk vardı. Muslukların birinden su, diğerinden yemek yerini tutan besleyici bir mayı akıyordu. Duvarlar ve zemin tamamen madenî idi.

Gordon ümitsizce karyolanın üzerine çöktü. Önce Korbulo'nun vâdine kapılmış, biraz ümitlenir gibi olmuştu. Fakat o ümidi de söndü. Korbulo ve Jal buna inansalar bile, nasıl ispat edebilirlerdi?

Sonra bir diğer şüphe zihnine yerleşti: Ya Zart Arn, hakikî Zart Arn bu ihaneti yapmışsa? Fakat bu mümkün olamazdı; Zart böyle siyaset oyunlarına girse, uzak maziden bir adamla vücut değiştirir miydi?

— Başımдан büyük işlere girmiştim. Bu devir hakkındaki cehaletim nasıl olsa başımı bir derde sokacaktı...

Uzun düşüncelerden sonra Gordon nihayet bitap düştü...

Birdenbire, madenî bir gürültü ile uyandı. Başını kaldırıncı hücrenin kapısının açık olduğunu ve kapının önünde

iki kişinin beklediğini gördü. Gözlerine inanamıyordu: Gelenlerden biri iri yarı bir adamdı, yani Korbulo! Diğeri ince, uzun, koyu renk elbiseliydi...

Prenses ona doğru yürüdü. Evet! bu ikinci Lianna idi... Yüzü soluk ve gözleri canlıydı:

— Zart, babanın ithamlarını anlattılar. Böyle birşey düşünmesi için deli olamsı lâzımdı. Ellerini Gordon'un omuzlarına koymuştu ve ateşli bir sesle konuşuyordu.

Benim vatan haini olabileceğime inanmıyorsun değil mi, Lianna?

— Biliyorum vatan haini olmadığını. Fakat Arn Abbul'a dinletemedim.

Korbulo yanlarına geldi:

— Prenses acele etmelisiniz. Yirmi dakika içinde Zart'la beraber saraydan ayrılmış olmanız lâzım.

— Zart'la beraber mi, demek beni serbest bırakacaksınız?

— Evet Prens, kararımı verdim ve bu akşam Turun'dan kaçmanıza yardım edeceğim.

Gordon Amiralin yüzüne muhabbetle baktı:

— Korbulo bana olan itimadinıza teşekkür ederim. Fakat kaçmağa razı değilim.

— Hayır Zart, gitmelisiniz. Babanızı ikna edebileceğimi zannettim, fakat maalesef dairenizde Şor Han'ın başka mesajları bulundu.

Gordon telâşla:

— Fakat bunlar sahtedir, diye bağırdı. Beni suçlu göstermek için bir başkası tarafından daireme yerleştirilmiştir.

— Ben size inanıyorum, fakat bunlar babanızı ikna etti. Sizi, vatan haini diye ölüme mahkûm etmesinden korkuyorum. Fakat sonradan masumiyetiniz ispat edildiği zaman vicdan azabından hayatı mahvolacaktır. Onun için sizi serbest bırakmağa karar verdim.

Lianna söze karıştı:

— Herşeyi plânladık Zart. Korbulo itimat ettiği birkaç subay kumandasında, hafif ve süratli bir feza gemisi ha-

zırlattı. Bu gemi ile Fomalhot'a gideceğiz. Kardeşiniz ile Korbulo masumiyetinizi ispat edinceye kadar emniyette olunuz.

— Lianna! Oluruz, diyorsun, benimle beraber neden kaçırıyorsun?

Cevap olarak kızın kolları, Gordon'un boynuna dolandı ve sıcak dudakları ateşli bir buse ile genç adamın dudaklarıyla birleşti. Lianna ancak duyulan bir fısıltı halinde:

— İşte bunun için Zart! dedi.

Gordon'un beyinde şimşekler çakıyordu:

— Demek beni seviyorsun, Lianna? Söyle, öyle mi?

— Evet Zart. Kamerler ziyafeti gecesi beni öptüğünden beri. O zamana kadar seni beğenirdim, fakat şimdi seni derin bir aşkla seviyorum.

— Öyleyse yeni Zart Arn'ı, değişik bulduğun Zart Arn'ı seviyorsun.

Yabancı bir vücudün içinde olmasına rağmen Lianna onu, Gordon'u seviyordu. Zart Arn'ı değil! Fakat Prenses bu hakikati asla öğrenemiyecekti...

BOŞLUĞA DOĞRU

— Lianna benimle gelmemelisin, bu çok tehlikeli bir iş!

Prensesin gözleri parladı:

— Yıldız Krallarının kızı korkar mı? Hayır Zart, beraber gideceğiz, sen benimle Fomalhot'ta bulunursan baban seni takip ettirmeğe cesaret edemez, çünkü şu sırada çok kıymetli bir müttefiki gücendirmek istemez.

Gordon gene bir ümide kapıldı. Fezaya çıkarlarsa Korbulo'nun adamlarını ikna edip, Arz'a uğrar ve hakikî Zart Arn ile yeniden vücut değiştirebilirdi.

Korbulo madenî kapıyı açmıştı; dış koridorlar bomboş ve seşsizdi.

— Tünelin kullanılmayan küçük koridorlarından birin-

den geçeceğiz. İtimat ettiğim subaylardan biri tünelin kapısında bekliyecek.

Boş koridordan çabucak geçtiler. Sarayın gürültüleri, sese karşı tecrit edilmiş bu yeraltı koridoruna geçiyordu. Nihayet kanallardan birine giriş kapısı olan küçük bir odaya vardılar. Kanalda bir vasıta duruyor, üniformalı bir subay onları bekliyordu.

Korbulo alelacele subayı takdim etti:.

— Tern Eldred, sizi Fomalhot'a götüreceğiz geminin kapitanı. Ona itimat edebilirsiniz.

Yüzünün hafif yeşile kaçan renginden Eldred'in Siri-üs'lü olduğu anlaşılıyordu. Çehresinde semanın binbir bucağında seyahatlerle pişmiş, sert bir ifade vardı. Lianna ile Gordon'u gülerek selâmladı. Gordon bu seyahate gönül rızası ile gitmiyordu, eğer bir yolunu bulup ta Arz'a gitmek ümidi olmasa, sarayda kalacaktı. Zira böyle bir mücrim gibi kaçmağı gururuna yediremiyordu.

Hararetle Korbulo'nun elini sıktı. Lianna, kır saçlı Amirale yavaşça:

— Bizim için kendi mevkiinizi tehlikeye koyuyorsunuz. Bunu asla unutmıyacağız, dedi.

Gemiye bindiler. Eldred bir düğmeye dokundu. Karanlıklara atılarak süratle yol almağa başladılar. Eldred saatine baktı:

— Herşeyi saniyesi saniyesine hesapladık Prens! dedi. Kumanda ettiğim Markab kruvazörü hususî bir peronda bekliyor. Buradan Sajiter yıldızına devriyeye gider gibi çıkacağız.

— Bizim için tehlikeye atılıyorsunuz kaptan, teşekkür ederim.

— Amiral Korbulo bana bir baba muamelesi yapmıştır. Bana ve adamlarıma itimat edip te böyle bir vazife verince reddedemiyeceğimiz muhakkaktı.

Yavaşlıyarak bir peronda durdular. Burası da küçük bir oda idi, eli tabancalı iki subay onları bekliyordu. Gordon ve

Lianna inerken onları hürmetle selâmladılar. Eldred, motoru işaret ederek:

— Markab'a varıncaya kadar, pelerinlerinizi yüzünüze kapatınız, dedi.

Hava alanının تنها bir köşesine çıktılar. Vakit geceydi, yıldızlı semada iki altın kamer ortalığı sarışın bir aydınlığa bürüyor, iri gövdeli feza gemilerinin, devâsa vinçlerin ve diğer makinelerin silüetleri görülüyordu.

Eldred yavaşça:

— Acele edelim, dedi, geç kalıyoruz.

Markab'ın simsiyah ve çok iri bir balık gibi gövdesi karşılarına dikiliverdi. Küçük davlumbazlardan ışık sızıyor, geminin rölantide çalışan atom motorunun gürültüsü duyuluyordu. Siriüs'lü kaptanla diğer iki subayın peşi sıra gemiye çıktılar.

O anda gecenin sükûtu yırtıcı bir çılgılla parçalandı. Alârm düdükları acı acı öttü. sonra hava limanının dört'tarafındaki projektörler, heyecanlı bir sesin aksiyiyle cınladı:

— Bütün filo personeli dikkat! Dikkat! Arn Abbul katledildi! Prens Zart Arn'ı derhal tevkif ediniz. Prens Zart Arn suikast suçuyla tevkif edilecek!

Gordon, Lianna'nın elini tuttu ve donakaldı:

— Allahım, diye bağırdı. Arn Abbul'u öldürdüler, ben kaçtığım için herkes ben yaptım zannediyor.

Bütün hava limanı ayaklanıyordu. Oparlördeki ses aynı mesajı mütemadiyen tekrar ediyor, alârim düdükları canhıraş çılgınlıklarına devam ediyordu. Uzaktan bağırışmalar, sert ve asabî emirler duyuluyordu.

Gordon'la Lianna'nın oracıkta kaldıklarını gören Eldred:

— Acele etmelisiniz Prens, dedi. Yegâne şansınız derhal yola çıkmaktır.

Gordon hiddetle bağırdı:

— Kaçıp ta, Arn Abbul'u öldürdüğümü zannettirmek mi? Aslâ! Derhal saraya dönüyoruz.

Lianna da ona iştirak etti:

— Derhal dönmeliyiz. Arn Abbul'un ölümü bütün İmparatorluğu sarsacak.

Gordon gemiden inmek üzere geri döndü.

Tam bu sırada ümit edilmez birşey oldu: Eldred yeşil yüzünde, vahşi bir ifade ile ve çok âni bir hareketle silâhını çekti ve Gordon'un göğsüne dayadı. Gordon'un hiç tanımadığı bir silâhtı bu... Camdan bir silâh... Lianna tiz bir çıkış attı:

— Dikkat Zart! Uyuşturucu...

Eldred'in elindeki silâh kısa bir plâstik sap ile ucunda kavisli bir camdan ibaretti. Silâhın kavisli ucu Gordon'un çenesine dokundu. Gordon'un beyninde dayanılmaz bir şok oldu, sanki bütün adaleleri donuvermişti, kendini kaybederek düştüğünü hissetti. Karanlıklardan müteşekkil bitmeyen bir uçuşuma yuvarlandı.

Bu uyuşturucu silâhın plâstik sapı elle sıkıldığı zaman cam ucu bir canlıya değdirilirse kısa bir an içinde çok yüksek voltajlı bir elektro-şok husule getirerek bütün iradî adaleleri ve sinir sistemini uyuşturuyordu.

Gordon, kendine geldiği zaman önce, karanlık boşluklarda yüzdüğünü zannetti. Sonra sert bir şeyin üzerinde yattığını hissetti. Kulaklarını devamlı ve yeknasak bir homurtu dolduruyordu. Güçlkle gözlerini açtı: dar bir kamara-da, demir bir yatak üzerinde yatıyordu. Lianna yüzü renksiz ve gözleri kapalı diğer bir karyolada, yatıyordu. Ufak bir lombuzdan fezanın boşluğu ve yıldızlar görünüyordu. Gordon'un duyduğu homurtu, hava gemisinin atomik türbinlerinin sesiydi.

— Allahım, diye mırıldandı, fezadayız, Eldred bizi bağıltıp fezaya kaçırdı.

Markab'da idiler ve türbinlerin uğultusuna bakılırsa feza-da son süratle yol alıyorlardı.

Lianna hafifçe kımıldandı. Gordon sendeleyerek kalktı ve Lianna'nın yattığı yere koştu, genç kızın bileklerini ve şakaklarını ovdu. Lianna gözlerini açar açmaz vaziyeti kavradı.

— Zart, babanı öldürdüler, Turun'da senin öldürdüğünü zannediyorlar.

— Geri dönmeliyiz, Lianna! Eldred'i bizi geri götürmeğe ikna etmeliyiz.

Gordon kamaranın kapısına gitti, bütün gayretine rağmen kapı açılmadı: kilitliydi...

Lianna'nın boğuk çığlığı üzerine birdenbire döndü, genç kız yüzü sapsarı lombazdan bakıyordu:

— Zart, Zart! Buraya gel!

Gordon Prensesin yanına koştu. Kamaraları feza gemisinin baş tarafındaydı ve geminin gidişi istikametini görebiliyorlardı:

— Bizi Fomalhot'a götürmüyorlar! Eldred ihanet etti!

Gordon, karşısında fezayı kaplayan karmakarışık yıldızlara anlamadan bakarak, sordu:

— Peki, bizi nereye götürüyorlar?

— İleride Batı tarafında Orion Nebula'sını görmüyor musun?

Gordon, kızın işaret ettiği tarafa bakınca, uzakta, yıldız kalabalığı arasında karanlık bir leke gördü, yıldızlı semanın o kısmını yutmuş görünen karanlık, korkunç bir leke!.. Derhal anladı: Bulut'a gidiyorlardı! Bulut!.. Şor Han'ın hâkimi bulunduğu ve Galaksi'yi istilâ etmek için hazırlıklar yapan Karanlık Dünyalar Birliğinin esrarengiz ve uzak diyarı...

— Zart, bizi Bulut'a götürüyorlar, bu Şor Han'ın bir tuzağı...

BÜYÜK KOMPLO

Hakikat, Gordon'un kafasında şimşek gibi parladı. Zart Arn'ın vücudüne girdiğindenberi başına gelen her şey, şeytanî bir zekâyâ sahip olan Bulut hâkiminin dalaverelerinin neticesiydi. Şor Han'ın dalavereleri birçok casus ve yardımcıların gayretiyle, onu Galaksi'de patlamak üzere olan büyük mücadeleye bir dama taşı gibi karıştırmıştı.

— Şimdi anlıyorum, diye bağırdı. Tern Eldred, Bulut ajanıdır ve Amiral Korbulo'ya ihanet ediyor.

— Fakat Zart, bunu neye yapsınlar? Neden seni babanın katli ile itham etsinler?

— Beni o kadar müşkül bir durumda bırakacaklar ki, Turun'a dönemiyeceğim.

Lianna sarardı, sesi endişeden titreyerek:

— Zart, bizi Bulut'ta ne yapacaklar? diye inledi.

Kızı tehdit eden tehlikeleri düşününce genç adamın yüreği sızladı. Kızın bugünkü durumuna o sebep olmuştu: Lianna ona yardım etmeğe çalışırken bu çıkmaza girmişti.

— Lianna, keşki seni yanıma almasaydım. Senin başına bir felâket gelirse...

Devam etmedi. Kapı açılmıştı. Döndü: Tern Eldred kapının önünde duruyordu. Pişkin bir sırtışla onlara bakan Siriüs'lünün yeşil yüzünü görünce, Gordon gayri ihtiyarî üzerine doğru yürüdü. Eldred cebinden malûm silâhını çıkararak:

— Uyuşturucuya dikkat etmenizi tavsiye ederim, dedi. Seyahatinize baygın bir halde devam etmek istemiyorsanız, delice hareketlerde bulunmayın.

Gordon hiddetini yenemiyerek:

— Alçak, diye bağırdı, üniformanın şerefini lekeledin, İmparatorluğa ihanet ettin.

Eldred soğuk bir tavırla cevap verdi:

— Senelerdenberi, Şor Han'ın en güvendiği ajanlarındam. Tallarna'ya vardığımız zaman beni taltif edeceğinden eminim.

— Tallarna mı? Birliğin esrarengiz başşehri ha! Demek hakikaten Bulut'a gidiyoruz.

— Evet. Dört gün sonra orada olacağız. Allahtan İmparatorluk devriyelerinin vazife proğramını biliyorum. Onun için tesadüfler olmasına imkân yoktur.

— Demek, Arn Abbul'u sizler, Bulut casusları öldürdünüz. Bunun için bizi yola çıkarmakta okadar acele ediyordunuz.

— Tabîî. Saniyesine kadar plânlanmış bir program tatbik ediyorduk. Arn Abbul'u sizin öldürdüğünüzü zannetmeleri lâzımdı. Başardık.

— Fakat daha Bulut'a varmadık. Arn Abbul'u öldürmediğimi Korbulo biliyor. Durumu anlıyarak sizi yakalattıracaktır.

Eldred bir an taaccüple Gordon'a baktı, sonra başını arkaya atarak kahkahayla gülmeğe başladı:

— Prens, bu kadar komik birşey söyleyeceğinizi tahmin etmiyordum. Korbulo beni yakalatacak mı? Bütün bu işlerin Korbulo tarafından hazırlandığını hâlâ anlayamadınız mı?

— Yalan! Gordon bütün hiddetiyle bağırdı, Korbulo İmparatorluğun en sadık memurlarındandır.

— Fakat yalnız bir memur; Donanma kumandanı... Halbuki gözü daha yüksekte. Uzun zamandır Korbulo ve birçok subay, Şor Han namına çalışıyoruz. İmparatorluk parçalanınca Şor Han hepimize birer Yıldız Krallığı verecek, tabîî en büyüğü Korbulo'nun olacak.

Gordon bir türlü inanmak istemiyordu. Fakat vaziyet âşikârdı. Arn Abbul'un katledildiği esnada Korbulo onun kaçmasına neden yardım etmişti?

Eldred'in pişkin pişkin sırtması devam ediyordu:

— Yavaş yavaş gözleriniz açılıyor, Prens hazretleri. Ha! Ha! Arn Abbul'u Korbulo kendi eliyle öldürdü, fakat sizin öldürdüğünüzü gördüğüne yemin edecek tabîî...

Lianna da söze karıştı:

— Fakat niye Zart öldürdü diyorlar?

— Bu İmparatorluğu parçalamak ve Bulut'un taarruzu-na karşı müdaafasız bırakmak için en iyi usuldür. Tabîî başka sebep de var, fakat onu size Şor Han anlatır.

Bu son sözleri söylerken herifin takındığı muzafferane tavır Gordon'un hiddetini yeniden kamçıladi; şimşek gibi fırladı, Eldred uyuşturucuyu salladığı zaman çevik bir hareketle kendini kurtardı ve kaptanın çenesine esaslı bir yumruk yerleştirdi. Eldred sendeleyip gerileyince Gordon bir panter gibi üzerine atıldı. Fakat kaptan uyuşturucuyu elinde tutma-

ğa muvaffak olmuştu. Gordon onu almağa çalışırken, herif kolunu kurtararak gelişi güzel salladı, kavisli cam Gordon'un ensesine değdi. Anı, sür'atle uyuşturucu bir dalga genç adamın vücuduna yayıldı. Gordon karanlığa yuvarlandı.

Kendine geldiği zaman, gene demir karyolada yatıyordu. Bütün vücudu ağrıyordu. Lianna yanında oturmuş endişeyle ona bakıyordu:

— Zart 24 saatten fazla baygın kaldın. Çok korktum.

— Şimdi... biraz... iyiceyim.

Gordon kalkmağa çalıştı. Genç kız mâni oldu:

— Kalkma Zart, sinirlerin elektro-şok'un tesirinden kurtuluncaya kadar dinlenmelisin.

Gordon lomboza doğru baktı. Lianna onun düşüncesini anladı:

— Müthiş bir süratle Bulut'a doğru gidiyoruz. Fakat birkaç günden önce oraya varamayız, dedi. Belki ozamana kadar bir devriyeye rastgeliriz.

— Hayır Lianna! Buna ihtimal yok: Evvelâ bu gemi İmparatorluk gemisi, devriyeler durdurmazlar; sonra Korbulo herhalde bu civara devriye göndermez.

— Düşündükçe aklım duracak sanıyorum Zart! Korbulo böyle bir işi nasıl yapabilir? Bir türlü ihtimal veremiyorum.

Gordon'un bu hususta hiç şüphesi kalmamıştı, deliller çok kuvvetliydi: Arn Abbul'u Zart'ın öldürmediğini bildiği halde böyle bir ithamın ilân edilmesine müsaade etmesi bile Amiralın bu komploda parmağı olduğunu ispata kâfiydi.

— Hiç olmazsa Turun'a haber gönderebilsek, Jal Arn'ın tedbir almasını temin edebilirdik.

Lianna meyas bir tavırla cevap verdi:

— Bunu yapabileceğimizi zannetmiyorum. Bir kere Bulut'a girdikten sonra Şor Han bizi bir daha elinden kaçırmaz.

Gordon olup bitenleri kafasında toparlamağa, mantıkî bir sıraya koymağa çalıştı. Bir defa, herkes onu hakikî Zart Arn zannediordu, dolayısıyla Disrûptör'ün sırrını bildiğini zannediyorlardı. Bunun için Korbulo, onu ve Lianna'yı esir

sonra seçilebiliyordu. Işıkları, bu yarı mücessem karanlıkta soluk ve göz kırparak yanıyordu.

Markab ve dört muhafızı bu yıldızların bazılarının bir hayli yakınından geçtiler. Gordon, yarı sönmüş güneşlerin etrafında daima yarı karanlık bir gece içinde dönen yarı karanlık seyyareleri farketti.

Radar uçuşundan faydalanarak gemiler sür'at kesmeden Bulut'un içerisinde ilerlediler. Ancak ertesi günü sür'atlerini biraz kestiler.

Gordon, ümitsiz bir tavırla genç kıza:

— Artık yakınlaşıyoruz galiba, dedi.

Lianna kamaranın lombozuna yaklaştı: Uzakta, mücessem sisin koynunda ihtiyar bir yıldızın loş ve kırmızı ışığını seçti:

— Tallarna! diye mırıldandı; Karanlık Dünyalar Birliği merkezi ve Şor Han'ın kalesi.

Geçen saatler onları hedefe yaklaştırdıkça Gordon'un içindeki endişe büyüyordu. Bazan geminin içinde bir yerde keskin bir alarm düdüğü çalıyor, göktaşı yağmurunu bildiren bu otomatik alarm neticesi gemi hafifçe rotasını değiştiriyordu. Gözle görülmeyecek kadar küçük göktaşları bazan geminin bordasına çarpıp kayınca acaip bir hışırtı duyuluyordu. Daha büyük, iri kayalar cesametindeki göktaşlarına çarpmamak için dikkatle manevra yapıyorlardı. Rastgeldikleri göktaşı topluluklarından her çıkışta Tallarna ufukta biraz daha iri, biraz daha kırmızı olarak belirliyordu.

Lianna:

— Bulut'u seçmelerinin sebebini şimdi anlıyorum, dedi. Düşmanların bu fırtınalı fezadan geçip Birlik merkezine varmaları hemen hemen imkânsız gibi...

Gordon gözlerini, karanlık Bulut içinde vahşî bir göz gibi ışıldayan kırmızı yıldızdan ayıramıyordu. Bu yıldızın etrafında dönen yegâne seyyare Tallarna da sanki şemet taşıyordu. Seyyarenin mühim bir kısmını garip, kirli, beyaz düzlükler kaplıyor; koyu bir okyanusun sathında yıldızın kızıl ışığı aksediyordu.

Feza gemileri, seyyarenin atmosferine girerek siyah blok binalariyle kaba bir manzara arzeden muazzam şehre sokuldular.

Lianna, hayret içinde bağıarak şehrin büyük bir kısmını işgal eden hava limanının doklarını gösterdi. Burada sıra sıra dizilmiş, binleri bulan, iri, korkunç hava gemileri vardı. Gordon gözlerine inanamıyordu.

— Şor Han'ın feza donanması hakikaten hazır. Burası müteaddit üslerden yalnız bir tanesi olsa gerek. Demek ki Birlik zannettiğimizden çok daha kuvvetli!

Bu sözleri Lianna dehşetle söylemişti. Gordon, kendisinin bile inanmadığı sahte bir metanetle:

— Fakat Jal Arn, İmparatorluğun bütün kuvvetlerini toplayacaktır. Ayrıca da Disrütör var tabii... Korbulo'nun daha fazla hainlik etmesi önlenibilse!

Markab, muhafız gemilerinden ayrılarak yuvarlak, siyah bir kütleye doğru ilerledi ve geniş bir perona indi. İki genç, yerde feza gemisine doğru koşan soluk beyaz yüzlü askerler gördüler. İki dakika kadar sonra kamaranın kapısı açıldı, Eldred ve diğer Bulut subayları göründü:

— Nihayet geldik. Şor Han sizi derhal görmek istiyor. Boşuna mukavemet etmeyin, size bir faydası olmayacağı gibi pişman da olursunuz.

Gordon, uyuşturucunun tadını iki kere tattıktan sonra hiç de mukavemet etmek niyetinde değildi. Lianna'yı yanına çekerek kısaca:

— Pekâlâ kaptan, bu işi ne kadar çabuk bitirirsek okadar iyi olur, dedi.

Gemiden çıktılar. Seyyare gayet soğuktu ve kızıl güneş batmak üzere olduğu için esasen kifayetsiz ışığı ruha kasvet verecek kadar azalmıştı. Gordon Bulut'un sinesinde ebedî bir alaca karanlığa gömülmüş bu soğuk dünyanın, hazırlanan isyan ve harp için ve bunları tasarlayan haydut ruhlu iktidar delileri için mükemmel bir korsan yatağı olduğunu düşündü.

Eldred, yanındaki Bulut subaylarından birini takdim ederek:

— Durk Undis, Birliğin ileri gelen subaylarından. Sizi Şor Han'a götürecekt.

Durk Undis gençti. Beyaz yüzünü kaplayan meş'um ifade olmasa yakışıklı denebilirdi. Gordon'a hitap ederken gözlerinde bir zafer parıltısı vardı:

— Büyük Kumandan sizleri bekliyor, dedi.

Bulutluların neş'esine payan olmadığı muhakkaktı. Haklıydılar da... Bir taşla iki kuş vurmuşlar, hem başlı başına bir kudret olan Arn Ahbul'u bertaraf, hem de İmparatorluk ailesinden bir ferdi esir etmişlerdi.

Durk Undis, yol gösterirken gururla göğsünü kabartarak ilâve etti:

— Şehrimize şaşırmışsınızdır: Fakat bizim faydasız, lüks şeyler için sarfedecek vakit ve yerimiz yoktur.

Hakikaten büyük binanın salon ve koridorlarında sert bir basitlik hüküm sürüyordu. Burada 'Turun'u Gordon'un gözlerinde o kadar cazipleştiren sedef güzellikten eser yoktu. Çıplak koridorlarda yalnız ters suratlı, iyi disiplinli subaylar görülüyordu. Turun, medenî bir başşehir, burası ise müterakki bir kumanda merkeziydi.

İri yarı, atom silâhları taşıyan bir düzine kadar Birlik askerinin nöbet beklediği büyük bir kapıya geldiler. Nöbetçiler yol verdi ve kapı açıldı.

Lianna ve Gordon, Siriüs'lü kaptanla Durk Undis'in arasında odaya girdiler. Burası binanın diğer yerlerinden de sade manzaralıydı. Odanın bir köşesindeki masa, mutad ekran ve muhabere âletleri, dik arkalı tek bir plâstik sandalye bütün eşyayı teşkil ediyordu. Sol tarafta tek ve büyük bir pencere şehrin siyah silüetine bakıyordu.

Masada oturan adam kalktı. Bu, uzun boylu, geniş omuzlu, takriben kırk yaşlarında kadar görünüyordu. Siyah saçları kısacık kesilmişti. Enerjik, soluk yüzünde sertlik, kısık siyah gözlerinde vahşet okunuyordu.

Durk Undis, yüksek sesle:

— Şor Han! Karanlık Dünyalar Birliği Kumandanı! diye bağırdı.

Sonra esirleri göstererek:

— Esirleri getirdik Kumandanım, dedi.

Şor Han'ın kısık gözleri kısa bir müddet Lianna'yı süzdü, sonra Gordon'a saplandı. Siriüslüye dönerek:

— Vazifeni iyi başardın Eldred, dedi. Sen ve Korbulo Birliğin mukaddes gayesine bağlılığınızı gösterdiniz. Bunu unutmıyacağım. Derhal geminizi alarak üssünüze dönün, kimse şüphelenmesin.

— Emredersiniz komutanım. Korbulo vasıtasıyla gönderdiğiniz emirleri fedakârlıkla ifa edeceğimden emin olabilirsiniz.

Şor Han ilâve etti:

— Siz de gidebilirsiniz Durk. Ben misafirlerimize birkaç sual soracağım.

Durk endişelendi:

— Sizi onlarla yalnız mı bırakayım komutanım? Vakıa silâhları yok, amma...

Şor Han sert yüzünü genç subaya çevirerek:

— Bu hanım evlâdı prensten bana bir tehlike gelir mi sanıyorsunuz? Bir tehlike olsa bile mukaddes gayemizin icap ettirdiği bir fedakârlıktan kaçınacağımı umar mısınız? İçimizden milyonlarcası mukaddes gaye uğruna seve seve can vermezler mi? Bütün plânlarımızın şaşmaz bir sadakat ve yenilmez bir cesarete ihtiyaç gösterdiği şu günde, herhangi birimizin kendisine düşen tehlikeli vazifeden kaçınmasına göz yumabilir miyiz? Mukaddes gayemizde bunun için muvaffak olacağız. Hakiki sahipleri bulunduğumuz Galaksi'yi, bizi bu karanlık dünyalarda yaşamağa mahkûm eden muhteris İmparatorluğun elinden zorla alacağız. Bu müşterek ve mukaddes vazifede benim, hisseme düşen tehlikeden kaçınacağıma nasıl ihtimal verirsiniz?

Durk Undis, âdeta tapınırcasına eğildi ve Eldred'le beraber dışarı çıktılar.

Gordon, Şor Han'ın bu sözlerine hayret etmişti; fakat Şor Han dönüp te ona hitap edince büsbütün şaşırdı:

— Prens, bu küçük nutka ne dersin? Saçma olduğunu ben de biliyorum fakat herifler bu palavraları yutarken âdetâ zevk duyuyorlar.

Gordon, şaşkınlıktan ağzı açık Şor Han'a bakıyordu. Ni-hayet:

— Demek söylediklerinize kendiniz de inanmıyorsunuz? diyebildi.

Şor Han bir kahkaha attı:

— İnanaç aptala benziyor muyum? Böyle şeyleri yalnız bu enayiler yutar. Fakat bu aptalcasına inanmış adamlar böyle teşebbüslerin esas kudretidir. Onlarla konuşurken gayemize hepsinden fazla inandığımı zannetmeleri lâzımdır. Size içecek birşey ikram ederdim, fakat burada içki bulundurmağa cesaret edemiyorum. Tesadüfen görürlerse, Şor Han'ın mütevazı, kanaatkâr, vazifesinas ve Birlik mensuplarına karşı son derece fedakâr olduğu efsanesi temelinden yıkılıp gider.

Sustu. Keskin bakışlarıyla gençleri bir müddet süzdü; sonra:

— Zart, dedi. Senin hakkında bir hayli malûmat topladım ve biliyorum ki hiç pratik olmayan bir ilim adamı olma-na rağmen çok zeki ve akıllısın. Nişanlın Prenses Lianna'nın da hiç aptal olmadığını biliyorum. Bu, durumumuzu çok kolaylaştıracak, çünkü zeki insanlara söz anlatması kolay olur. Ancak bu gördüğünüz aptallar vazife, gaye falan gibi saçma şeylere inanırlar.

Gordon'un ilk şaşkınlığı geçmişti ve ismi bütün Galaksi-yi kâbus gibi saran bu hükümdarı yavaş yavaş anlamağa başlıyordu. Herif son derece zeki, son derece pişkin, kurnaz, vicdansız ve merhametsizdi. Bu zeki **adamın** karşısında Gor-

don izah edemediği bir acı, bir nefse itimatsızlık hissetti. Bu kurnaz adamla mücadeleye teşebbüs etmek gülünç bir-seymiş gibi geliyordu. Fakat bu his Gordon'u bûsbütün kamçılayarak cesaretini arttırdı:

— Beni buraya zorla getirip bütün Galaksi'ye bir baba katili olarak tanıttıktan sonra, oturup sizinle soğukkanlılıkla konuşacağımı mı zannediyorsunuz?

Şor Han omuzlarını silkti:

Bunun nâhoş birşey olduğunu biliyorum. Fakat sizi Arzda yakalayan adamların şanssızlığa uğramasaydılar, günlerce evvel burada olacaktınız. Sizi buraya getirmeğe karar vermiştim.

Başını sallayarak devam etti:

— Bakın, talih bu kadar iyi hazırlanmış bir plânı bile nasıl bozuyor! Sizi hiç zahmetsizce yakalamaları lâzımdı. Korbulo o civardaki devriyelerin tam programını bize vermişti. Fakat o baş belâsı kaptanın Arz'a programı harici uğrayacağı tuttu. Bunun üzerine, seni buraya getirmek için başka bir yol bulmak icap etti. Seni şüphe altına düşüren mesajı yolladım, bu mesajı «keşfetmesi» için Korbulo'ya emir vermiştim, tabii... Arn Abbul'u öldürdükten sonra senin de kaçmana yardım edecekti.

— Demek Korbulo'nun sizinle çalıştığı doğru?

— Bunu öğrenmenin nasıl bir darbe olduğunu kabul ederim Prens Zart! Korbulo çok kurnazdır, iktidar delisidir. Keñdi malı olarak idare edeceği bir Yıldız Krallığı istiyor. Fakat bu arzusunu namuslu, cesur bir İmparatorluk Amirali kisvesi altında gizlemediği bildi, böylece herkesin teveccüh ve hayranlığını kazandı. Sizi teselli etmek için söyleyebilirim ki, İmparatorluğa ihanet edenler yalnız Korbulo ve birkaç subaydan ibarettir. Fakat bu kadarı İmparatorluğu yıkmak için

— Peki, İmparatorluğu yıkmak için ne zaman harekete geçeceksiniz?

BUĞUT HÂKİMİ

Şor Han cevap vermeden iskemlesini arkalığına yaslandı, biraz düşündükten sonra:

— Zart, bu biraz da senin bizimle işbirliği yapmaña bağlıdır, dedi.

Lianna istihza ile sordu:

— İşbirliği deyince, İmparatorluğa ihaneti kastediyorsunuz, değil mi?

— İsterseniz o şekilde kabul ediniz, bana gelince, ben realist olmayı tercih ederim.

Sonra Gordon'a döndü ve eğilerek:

— Kozumu açıkça oynayacağım, Prens! dedi. Karanlık Dünyalar Birliği burada gizlice İmparatorluğun donanmasından daha üstün bir donanma hazırladı. Sizin elinizde bulunan silâhların hepsi bizde bulunduğu gibi, kullandığımız zaman donanmanızın altını üstüne getirecek yepyeni, dehşetli bir silâhımız var.

— Nasıl bir silâh bu? Bu, bana blöf gibi geliyor.

— Prens Zart, benim ağzımdan lâf alamazsın. Yalnız sana şu kadar söyleyebilirim ki, bu silâh harp gemilerinizi içinden vuracak. Bu yeni silâhla ve sizin donanma komutanınız bizim hesabımıza çalışınca, sizi kolaylıkla yenebileceğiz. Derhal taarruza geçmeyişimizin tek sebebi Disrüptör'dür.

Korbulo bize Disrüptör hakkında bilgi veremedi, çünkü İmparatorluk ailesinden başka kimse Disrüptör hakkında bir şey bilmiyor. Bu âletin muazzam kudretinden bahseden efsanelerin herhalde biraz mübalâğalı olmakla beraber, tamamıyla esassız olmadığını da biliyoruz. Zira atanız, Bren Bir, her

nasıl başardıysa, iki bin sene evvel Galaksi'yi istilâ eden Macellan Galaksi'si sâkinlerini tamamiyle imha etti.

Zart! Bu esrarengiz ilâh veya kudretin sırrını sen biliyorsun. Bu sırrı bana vermeni istiyorum.

Gordon bunu zaten bekliyordu, fakat düelloya devam ederek, müstehzi bir tavırla devam etti:

Ve tabii, Disrûptör'ün sırrını size vermeme mukabil bana da bir Yıldız Krallığı vereceksiniz.

Hayır Zart, size bütün Galaksi'nin hükümdarlığını teklif ediyorum.

Gordon herifin metanetini takdirden kendini alamadı. Fakat sert bir sesle:

Mantikî bir konuşma yapmağa karar vermiştik, Şor Han. İmparatorluğu ele geçirip Galaksi'nin yegâne hâkimi olduktan sonra, onu bana bırakacağımıza inanacak kadar saf ım zannediyorsunuz beni?

Size iktidarı vereceğinden bahsetmedim. Sadece hükümdarlıktan bahsettim. Bunlar iki ayrı mefhumdur. Dinleyin beni: Disrûptör'ün sırrını keşfettikten sonra İmparatorluğu parça parça edip Galaksi'nin tek hâkimi olabilirim. Fakat Galaksi'nin yarısı beni bir taht hırsızı, yabancı bir maceraperest addedecektir. Daimî isyanlar olacak ve huzurum kalmıyacaktır. Fakaaaat! Herşeyi zaptettikten sonra, Arn Abbul'un oğlu Zart Arn'ı Galaksi hükümdarı olarak öne süreceğim. Ben, Şor Han, sizin yalnız şayanı itimat bir müşaviriniz olacağım. Dolayısıyla herkes memnun kalacak. Lianna ile siz resmen İmparatorluğu idare edeceksiniz. Ben görünüşe ve şaşaaya meraklı değilim. Tahtın arkasında da kalşam hakikî kudrefe sahip olmak bana yeter.

Ya ben resmî mevkiimden istifade ederek sizi devirmeğe kalkarsam?

Şor Han bir kahkaha attı:

Yapamazsın Zart, ordunun mühim mevkilerinde bana sadık Bulutlular bulunacak. Ne dersin? Unutma ki, bugün,

babasını katili olarak takip edilen bir kanun kaçağısın. Fakat bütün bunlar halledilebilir, masumiyetin ispat edilebilir ve tarihin kaydettiği en büyük hükümdar olursun. Mantık bu şekilde hareketini icap ettirmez mi?

Gordon omuzlarını silkti:

— Kurnazca bir teklif. Fakat maalesef boşuna yoruldu-
nuz. İşin hakikati şu ki: Disrüptör'ün sırrını benden asla
alamazsınız.

Gordon, Şor Han'ın hiddetlenmesini bekliyordu, fakat
Bulut Hâkimi sadece hayal kırıklığı gösterdi:

— Yazık, dedi, vatanseverlik, sadakat gibi boş mefhum-
lardan sıyrılıp ta mantıklı düşünebilecek kadar zeki olduğu-
nuzu sanmışım.

Lianna ateş gibi bir sesle:

— Siz bu mefhumlardan, şereften, sadakatten ne anlar-
sınız?

— Hayır, aziz Prenses, şereften, sadakatten anlamam.
Esasında bu saydığımız şeylerin ne olduğunu hiç düşündü-
nüz mü? İnsanların, kıymetli diye kabul ettikleri için, uğ-
runda ölebilecekleri fikirler... Ben realist bir adamım ve
bir fikir uğruna zarara razı olamam.

Tekrar Gordon'a döndü:

— Şimdilik bu bahsi bırakalım, yorgunsunuz, sınırleri-
niz gergin. Karar verecek durumda değilsiniz. Dinlenin,
düşünün, kafanızı kullanın. Haklı olduğumu göreceksiniz.
Maamafih işbirliği yapmamakta ısrar ederseniz, nâhoş neti-
celere sebep olabilirsiniz. Sizi tehdit etmek istemiyorum Zart.
Benimle birleşmenizi istiyorum; kara gözlerimin, yahut Bir-
liğin hatırı için değil, menfaatiniz için benimle birleşmenizi
istiyorum.

Şor Han bir düğmeye bastı; Durk Undis odaya girdi:

— Prens Zart ve nişanlısına en rahat daireyi veriniz.
Gayet iyi muhafaza edilecekler, fakat nöbetçiler kendilerini

rahatsız etmesin. Herhangi bir hürmetsizlik ölümlé cezalandırılır.

Durk Undis, eğilerek selâm verdi ve Gordon'la Lianna'yı bekledi. Gordon genç kızın koluna girdi, beraberce odadan çıktılar.

Onlara tahsis edilen daire, lüks olmaktan çok uzaktı. Beyaz duvarlı, dört köşe olarak mimari ve mefruşat bakımından hiçbir süs gözetilmeden, sadece ihtiyaç düşünülerek yapılmıştı. Pencere yoktu, fakat şehre bakan duvarlardan bir kısmı şeffaf bir madenden yapılmıştı.

Durk Undis gittikten sonra, Gordon sun'ı pencereden şehri seyreden Lianna'nın yanına geldi. Bütün ümitsizliğe rağmen genç kızın vakur ve dik bakışlı duruşu, kalbinde tatlı bir his uyandırıyordu. Kızın kolunu hafifçe tutarak:

— Disprütör'ün sırrını verip te senin hayatını kurtarmak mümkün olsa asla, tereddüt etmezdim.

— Sakın ha! Bu sırrı almadıkça Şor Han taarruza geçmekte tereddüt edecektir ve o tereddüt ettiği müddetçe Korbulu'nun ihanetinin meydana çıkması mümkündür.

— Onun maskesini çıkarmamız çok güç birşey Lianna. Çünkü buradan kurtulmamıza imkân yok.

— Evet Zart, bunu ben de biliyorum. Bir mucize olsa ve buradan kurtulup bir gemi ele geçirsek bile, gök taşlarıyla dolu, fırtınalı fêzadan geçip, Bulut'tan çıkamayız.

Bulut! Bu âlemde sema buluttan ibaretti. Karanlık, insanın yüreğinin üstüne kapanan bir el gibi sıkıcı, korkunç ve vahşi bir sema...

Tallarna uyumuyordu. Bütün şehir gündüz gibi çalışıyor, kaynaşıyordu. Şehirde sinir bozucu bir intizamla dümdüz uzanan sokaklarda birçok vasıtalar gidip geliyor; hava limanına girip çıkan gemilerin projektörleri karanlık semayı bir ok gibi yarıyordu.

Gordon onlara verilen dairenin oturma odasındaki bir sezlong üzerinde yatarak, yatak odasını Lianna'ya bıraktı.

Uyandığı zaman gün ağrıyordu: gölgeli, solgun, hasta yüzlü bir şafak... Lianna şezlongun kenarına oturmuş onu seyrediyordu. Gordon uyanınca genç kızın yüzü hafifçe kı-zardı:

Uyandın mı diye bakmağa gelmiştim, dedi. Verdikle-ri besleyici mayi fena değil, fakat birkaç gün sonra pek yek-nasak gelecek.

Burada uzun zaman kalacağımızı zannetmiyorum.

Şor Han'ın Disprütörün sırrını bugün istiyeceğini mi sanıyorsun?

— Herhalde... Mademki taarruz etmek için bundan baş-ka birşey beklemiyorlar, Şor Han'ın vakit kaybedeceğini zan-netmem.

Fakat akşama kadar hiçbir şey olmadı.

Akşama doğru Durk Undis, dört silâhlı muhafızla gele-rek, Bulut Hâkiminin onu görmek istediğini söyledi. Lianna da gelmek üzere hazırlanınca, subay:

— Prens yalnız gelecek, dedi.

Zart nereye giderse, ben de geleceğim!

Lianna'nın parlayışına Durk soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Maalesef, ben aldığım emre itaat etmeğe mecburum. Prens Zart yalnız gelecek!

İsrarın faydasız olduğunu anlayan Lianna müteessir bir tavırla geri çekildi. Gordon genç kızın haline dayanamadı. Yaklaştı, yüzünü avuçları arasına alarak:

— Metin ol Lianna! dedi. Ve yavaş yavaş odadan çıktı.

Durk Undis'i takip ederken: «Belki böylesi daha iyi» diye düşünüyordu, buna dayanmak daha kolay.» Lianna'yı ölümün sonsuzluğunda unutmak, kendi devrine dönüp te o güzel yüzün erişilmez hayaliyle yaşamaktan çok daha kolay olacaktı...

Gittikleri yer, bir akşam evvelki soğuk oda değildi. Bu-rası bir lâboratuvara benziyordu. Ortada bir masa, onun üye-

rinde tavana asılı madeni bir mahrut, karışık kablolar, radyo lâmbalarına benzer cisimler ve daha bir sürü acaip şeyler vardı. Odada Şor Han ve iki Bulut adamı bulunuyordu, ince ve sivri yüzlü iki adam...

Şor Han Durk Undis'le muhafızlara, odadan çıkmalarını söyledi ve Gordon'a döndü:

— Uyudunuz, dinlendiniz! Mükemmel, şimdi kararınızı öğrenelim.

Gordon omuzlarını silktiler:

— Verilecek karar yok. Size Disprütörün sırrını veremem.

Şor Han'ın sert yüzünün ifadesi değişti, daha sert, daha vahşi bir hal aldı:

— Ya! Bu da beklenebilirdi! Bazan zekâ bile, eski alışkanlıkların, eski ananelerin hakkından gelemez. Fakat dinle Zart: Sana dün de söyledim, şayet reddedersen çok kötü bir netice ile karşılaşırsın. Dün, akıllı davranacağını tahmin ettiğim için tafsilâta girişmedim. Fakat şimdi açıkça söyleyeyim: rızan ister olsun, ister olmasın, Disprütörün sırrını senden alacağım.

— İşkenceyle mi?

— Hayır, bilginlerimizin icad ettikleri bir âletle. Bu âlet beyin tarayıcısıdır. Beyin nöronlarının muhteşimliğini tarar ve beyin hücreleri içindeki biyolojik cevherler halindeki bilgi, hafıza ve düşünceleri teker teker çözer, böylece beyni âdeta bir kitap gibi okur. İşte bu âlet sayesinde bu gece sona ermeden Disprütörün benim için gizli tarafı kalımyacaktır.

Gordon istifini bozmadı:

— Pek acemice bir blöf...

— Blöf değil, hakikat. Bunu ispat edebilirim. Hiç şüphe etmeyin ki beyin tarayıcısı beyninizde ne varsa açığa vuracaktır. Yalnız, tarayıcı dalgaların saatlerce beyne te-

sir etmesi beyindeki esas cevheri tahrip ediyor, neticede beyni taranan insan bu ameliyattan meczup bir halde çıkıyor. Âleti kullanırsak sizin de âkibetiniz bu olacaktır.

Gordon'un tüyleri diken diken oldu. Şor Han'ın hakikati söylediğine inanıyordu. Zaten yanındaki iki bilginin ruh-suz suratları da bu kararı takviye ediyordu.

Korkunç, hayalî, bir kâbus kadar acı, fakat o devrin fen-nince mümkün bir ihtimal... Mihanikî olarak beyin muhteviyatını okuyan ve bu ameliye esnasında beyni işe yaramaz bir paçavra haline getiren bir âlet...

Şor Han samimiyetle:

— Bu makineyi sizin şahsınızda kullanmak istemiyorum. Çünkü, evvelce de söylediğim gibi, Galaksi zaptedildikten sonra, bir kukla hükümdar olarak size ihtiyacım var. Fakat sırrı vermemekte ısrar ederseniz, başka türlü hareket etme-me imkân yok.

Gordon çılgın bir kahrkabayı zor tuttu. Durum, hakikaten acıklı bir şekilde komikti. Şor Han'a döndü:

— Ne yazık, dedi. Herşeyi inceden inceye hesapladın, plânladın... Fakat gene de, kör, saçma bir şans seni mağlûp ediyor.

Şor Han tehlikeli ve tehditkâr bir yumuşaklıkla:

— Ne demek istiyorsun? diye sordu.

Şunu demek istiyorum ki, Şor Han: size Disrütörün sırrını veremem... Çünkü bilmiyorum!

— Bu çocukça bir bahane. Bütün Galaksi bilir ki Disrütörün sırrı İmparatorun oğluna ifşa edilmiştir.

— Çok doğru! Fakat ben İmparatorun oğlu değilim. Bambaşka bir adamım.

— Boş yer'e vakit geçiriyoruz, başlayın!

Gordon, yaralı bir panter gibi Şor Han'ın üzerine atıldı, fakat hedefine erişmeden, bilginlerden biri hazır bulunduğuşu bir uyuşturucu ile kulağının arkasına dokun-verdi.

Gordon, bütün adaleleri isyan ederek, yere yıkıldı. Fevkalbeşer bir gayret gösteriyor, kalkmağa, kendini müdafaa etmeğe uğraşıyordu. Açık gözlerinde yırtıcı bir nefret okunuyordu. Vaziyetin ümitsizliği hiddetini kat kat arttırıyor, ona manevî bir kuvvet veriyordu.

Uyuşturucu başına bir kere daha temas etti. Gordon kararlılık bir dünyaya doğru yuvarlandı.

KÂİNATı DOLDURAN SES

Gordon yavaş yavaş kendine gelirken ilk şuurlu hissi, tahammül edilmez bir baş ağrısıydı. Sanki bir milyon demirci, çekiçleriyle, örse vurur gibi kafasına vuruyorlardı. Feci şekilde midesi bulanıyor, kusacakmış gibi oluyordu. Dudaklarında serin bir temas hissetti, bütün kâinatı dolduran bir ses:

— İç bunu! dedi.

Gordon pis kokulu mayii içmeğe muvaffak oldu. Biraz sonra mide bulantısı kesildi ve baş ağrısı hafifledi. Gözlerini açmağa cesaret edemeden bir müddet yattı.

Gözlerini açtığı zaman kendini bir masanın üzerinde yatıyor buldu. Fakat madenî mahrut ve diğer karışık âletler meydana yoktu.

İki Bulutlu bilginden birinin yüzü ona doğru eğilmişti. Sonra Şor Han'ın yüzünün sert hatlarını gördü. Bilgin:

— Doğrulmağa gayret et, dedi, daha çabuk açılırsın.

Gordon onun yardımıyla yavaşça doğruldu, masadan sıyrıldı, bir sandalyeye çöktü. Şor Han karşısına geldi, merak ve alâka ile süzerek:

— Şimdi nasılsın, Con Gordon? diye sordu.

Gordon şaşkın şaşkın baktı:

— Demek biliyorsunuz?

— Yoksa beyin tarayıcıyı durdurur muyduk zannediyorsun? Şimdi manen iflâs etmiş bir meczup olurdun.

Hayretler içinde başını salladı:

Vay anasını, hâlâ inanamıyorum! Fakat beyin tarayıcısı yalan söylemez, aldanmasına da imkân yoktur. Daha tarayışın ilk dakikalarında Zart Arn'ın vücudünde, Con Gordon'un zihni bulunduğunu ve Disrüptör'ün sırrını hakikaten bilmediğini öğrenince, beyin tarayıcısını durdurdum. Disrüptör'ün sırrını avucumun içinde sayıyordum. Zart Arn'ı yakalamak için bukadur hesaplar yaptım, plânlar kurdum. Hepsi boşa çıktı. Fakat böyle birşeyi kim tasavvur ederdi? Zart Arn'ın vücudünde bir başkası çıkacağı kimin aklına gelebilirdi?

Şor Han, şimdi Gordon'un sırrını biliyordu. Hâlâ darımadığımız beyninde bu vakanın nasıl neticeleri olabileceğini düşünüyordu.

— Mazinin dibinden, kadim Arz'dan gelerek 200.000 sene sonraki Zart Arn'ın, İmparatorluğun ikinci prensinin vücudünü ve beynini işgal eden Con Gordon! Bu nasıl olabilir?

— Beyin tarayıcınız bunun nasıl olduğunu söylemedi mi?

— Söyledi tabii... Birkaç dakikalık bir taramadan sonra, işin bütün ana hatlarını biliyorduk. Vücut değiştirme hâdisesi beynin en ön safındaydı. Hey gidi genç, budala Zart Arn! Mazideki insanlarla vücut değiştirmek ne demek? Sen bu çılgın ilim merakına kendini verip te, tam bana lâzım olacağın sırada, çoktan tarihin dibine gömülmüş devirlerde ne ararsın?

Tekrar Gordon'a döndü:

— Peki ama, sen niye söylemedin?

— Söylemeğe çalıştım, biliyorsunuz, fakat bir faydası olmadı.

— Doğru, doğru... Söyledin ama inanmadım. Kimin aklına gelirdi ki... Beyin arayıcısının ispatı olmasa, şimdi de

inanmazdım. Gordon be, bütün plânlarımı altüst ettin! Disrûptör'ün sırrına okadar yakın hissediyordum ki kendimi... Vay anasını!..

Gordon'un beyni çalışmaya başlamıştı. Şor Han'ın vaziyetten haberdar olması her şeyi değiştiriyordu. Belki buradan bir kurtuluş çaresi bile bulunabilirdi. Lianna ile kaçıp İmparatorluğu, Korbulo'nun ihanetinden haberdar etmek belki mümkün olabilirdi.

Şor Han'a dönerek:

— Bu sırrı ilk keşfeden sizsiniz, dedi, bütün diğerlerini atlatmaya muvaffak oldum: Arn Abbul, Jal Arn, Prenses Lianna, hepsini... Hiç şüphe etmediler.

Şor Han'ın gözleri alâka ile kısıldı:

— Con Gordon, İmparatorluk Prensi olmaktan memnunsun gibi geliyor bana!..

— Çocuksun be! Kendi zamanımda bir hiçtim. Bütün marifetim harbe girip çıkmaktan ibaretti. Fakat Zart'la vücut değiştirdikten sonra, kâinatın en büyük İmparatorluklarından birinin Prensi buldum kendimi... Sen bu değişiklikten memnun olmaz mıydın?

— Fakat beyin tarayıcısının kaydettiğine göre: Zart Arn'la tekrar vücut değiştirerek Arza dönmeği vâdetmişsin. Bu muvakkat ihtişama vedâ etmen lâzım gelecek.

Gordon pişkin pişkin başını salladı:

— Vay canına! Bu sözü tutacak kadar enayi miyim ben?

Yani hakiki Zart'ı atlatıp vücudunu ve mevkiini muhafaza mı edeceksin?

— Yahu, bari sen kalkıp da bana dürüstlük dersi verme. Sen gözündeki odunu görmüyorsun da, benimkiindeki çöpten mi bahsediyorsun? Benim yerimde olsan, benim düşündüğüm kadar da düşünmezdin. Şuraya gelmişim, kâinatın en mühim gehrelerinden biri olarak kabul edilmişim, bugüne kadar gördüğüm kızların en güzeliyle evlenmek üzereyim. Kimse hıviyetimden şüphe etmiyor. Ve bütün bunları muha-

faza etmek için Zart Arn'a verdiğim sözü unutmak kâfi...
Sen benim yerimde olsan ne yapardın?

Şor Han kakhahayı bastı:

Con Gordon! Sen benim ölçülerime gelir bir macera-perestsin. Vay anasını be! Eski devirlerde de yürekli adamlar yetiştirmiş yahu!..

Neş'esi yerine gelmiş gibi Gordon'un omuzuna vurdu:

Aldırma, Gordon, dedi. Ben sırrını biliyorum diye üzme kendini. Benden başka bilen yok. Bu bilginler de asla konuşmazlar. Gene, ümit ettiğin gibi Prens Zart Arn olarak yaşayabilirsin.

Gordon oltaya yakalanmış gibi görünmeğe çalıştı:

Beni ele vermiyecek misin?

Niye vereyim? Biz birbirimizin işine yarayabiliriz.

Gordon, bu herifin keskin, siyah gözleri arkasında bir makine gibi çalışan amansız beynini düşündü. Bu zehir gibi zeki adamı atlatabilmek çok güç bir iş olacaktı. Fakat bu işi başaramazsa Lianna'nın hayatı ve İmparatorluğun istikbali tehlikede idi.

— Kendini kalkacak kadar kuvvetli hissediyor musun? Gel de bu mevzuu etraflica konuşalım...

Şor Han'ın yardımıyla kalktı. Lâboratuardan çıkarken Durk Undis, Gordon'a hayalet görmüş gibi baktı: Belli ki, buradan canlı çıkacağını tahmin etmiyordu. Şor Han sırıttı:

— Hallettik, Durk!. dedi. Prens Zart bizimle işbirliğine razı oldu.

-- Demek Disrüptör'ün sırrını aldınız?

Şor Han kaşlarını çattı:

Sözümden şüphe mi ediyorsun?

Şor Han'ın hususi dairesine gittiler. Durk Undis kapıda kalmış, içeri girmemişti. Bulut hâkimi, dairesinin fakir mef-

— Şu içinde yaşadığım ahıra bak! Fakat bunlar hep, sadık adamlarıma tesir ediyor. Yaşadığımız fakir, zavallı hayatın kötülüklerini silâh gibi kullanarak onları ikna ettim. Tabii işi bozar diye kendim de rahat yaşayamıyorum. Gordon'a bir sandalya gösterdi, kendi de oturarak dikkatle Gordon'a baktı:

— Bu işe inanmak hakikaten güç yahu, dedi. İki yüz bin sene evvelki maziden hortlamış bir adamla konuşmak! Sizin devrinizde, insanlar daha arzı terketmemişken hayat nasıldı, kuzum?

— Vallahi, esasına bakarsan, pek farklı değildi. O zaman da üstüste harpler vardı. İnsanlar pek değişmiyor galiba.

Bulut hâkimi hak verdi:

— Kitleler daima ahmaktır. Sizin eski seyyarede birkaç milyon adam çarpışır, bu devirde de on binlerce yıldız dünyası birbirlerini mahveder. İşin aslı değişmemiştir. Gordon, sen hoşuma gitmeğe başladın. Zekisin, cesursun, akıllısın... Zeki olduğun için anlarsın ki, geçici bir sempati ile sana karşı tavrımı değiştirmem. Fakat kendi menfaatim de öyle icap ettiriyor. Seninle birleşirsek birbirimize faydalı oluruz.

Gordon bu teklifi bekliyordu, fakat şaşırmış görünmeğe çalıştı:

— Yani beni, Galaksi'nin zahirî hükümdarı mı yapacaksın?

— Neden olmasın? İmparatorluğun meşru Prensi Zart Arn olarak isyanlara mahal vermezsin. Tabii hakikî kudret perde arkasında, bana ait olur. Bir bakımdan sen Zart Arndan da daha çok işime yararsın. Onun namuslu tarafı tutup bana müşkülât çıkarabilirdi. Fakat bu kâinatta senin kimseye namus borcun yok, şu halde menfaatin icabı bana bağlı kalman daha kolay olur.

Con Gordon ruhunda bir zafer sarhoşluğu hissetti. Zaten bütün gayesi Şor Han'ı bu şekilde düşünmeğe sevk-

mek ve kendisinin maziden hortlamış, namus fıkarası, menfaat düşkününü bir maceraperest olduğuna inandırmaktı.

Fakat birdenbire Gordon'un beyninde hazırlamakta olduğu plân parça parça oldu. O âna kadar hissetmediği kuvvetli bir lırs benliğini doldurdu:

Şor Han'la hakikaten anlaşabilirdi. Hakikaten bütün Galaksi'nin kukla hâkimi olabilirdi. Kukla olsun ne farkeder? Binlerce, on binlerce muazzam güneşin etrafında dönen sayısız seyyarenin varsın kukla hükümdarı olsun. O, Con Gordon, alelâde bir Newyork çocuğu... Neden olmasın?

Onu İmparatorluğa bağlayan ne var? Neden kendi menfaatını düşünüp te insanlık tarihinde hiçbir ferdin tahayyül bile edemeyeceği kudret ve ihtişama erişmesin? Hey gidi Cengiz Han, hey gidi Attilâ, Sezar, Napolyon, Hitler!... Kukla sizlersiniz.

GALAKSİ'NİN ESRARI

Fakat, hayır! Kimseye bir şeref borcu olmasa bile, hattâ Zart Arn'a verdiği sözü de bir kenara bıraksa, kendi viedasına karşı mesuldü ve bir yalan üzerine kurulmuş hayatı, o, yani Newyorklu muhasebe kâtibi Con Gordon, yaşayamazdı.

Gordon bunları düşünürken, Şor Han onu dikkatle süzüyordu:

— Şaşırmakta haklısın Gordon, bu hakikaten görülmemiş bir fırsat.

— Birçok müşkülât var, onları düşünüyorum. Mesele: Disrüptör...

— Evet. Ben de Disrüptör'ün sırrını elde ettim sanıyordum. Maaamfih onsuz da yapabiliriz. Korbulo nasıl olsa taarruz edeceğimiz gün Jal Arn'ı vuracak. Disrüptör'ü kullanacak adam kalmıyor Biz onsuz da yaparız.

— O, işin seni ilgilendiren tarafı. Bir de beni ilgilendiren tarafı var: Disrüptör'ün sırrını vermezsem senin adamların bile beni kabul etmezler. Diyecekler ki, «Madem ki Zart Arn bizimle beraber, öyleyse Disrüptör'ün sırrını ver-sin.» Bu işin altından Çapanoğlu çıkar. Hem yahu! Bu, Disrüptör dediğiniz de nedir, kuzum? Şimdiye kadar rol icabı bilir görünüyordum, fakat esasında hiç haberim yok.

— Disrüptör'ün ne olduğunu kimse bilmez. Maamafih iki bin senedenberi anlatılagelen bir efsanesi var. İki bin sene evvel korkunç, gayri beşeri Macellan Galaksi'si mahlûkları bizim Galaksi'ye hücum etmişler, hattâ birçok yıldız krallığını da istilâ etmişler. O zamanki İmparator Bren Bir, devrinin en ileri gelen bilginlerindenmiş, Macellan'lı korkunç mahlûkları meçhul, fakat son derece kuvvetli bir silâhla imha etmiş, hem yalnız onları değil, istilâ ettikleri yıldız topluluklarını da beraber. Az kalsın bütün Galaksi'yi imha ediyormuş. Bren Bir'in kullandığı silâhın sırrını yalnız İmparator ailesi bilir, o zamandanberi kullanılmamıştır. Fakat bu efsane bütün Galaksi'yi bir kâbus gibi sarar. İki bin senedenberi bu, İmparatorluğun temel taşıdır.

— Tevekkeli değil, ele geçirmek için bukadar uğraşıyorsun. Maamafih belki o sırrı da ele geçirebiliriz.

— Nasıl?

— Asıl Zart Arn'dan öğrenebiliriz. Arz'a gidip onun eski lâboratuvarında, kendisiyle düşünce teması yapabilirim: «Şor Han beni esir etti, Disrüptör'ün sırrını vermeden bırakmıyor.» diyebilirim. Zart'ın burada sevdiği bir karısı var; tabii o da buraya kendi devrine dönmek ister. Tahminime göre bu sırrı böylece alabiliriz. Sırrı alır almaz âleti kapatır, teması keserim. Varsın çatlak herif yirminci asırda çürüsün dursun.

— Bu olabilir, fakat en mühim mesele seni Arz'a götürrebilmektir. Şimdi bütün İmparatorluk hudutları vızır vızır devriye dolu, ana filo da Pleyat yıldızları civarında ma-

nevrada. Korbulo devriye faaliyetini gevşetir ve ana filoyu başka tarafa gönderirse, şüphe davet eder. Seni oraya götürebilecek yegâne gemi bir korsan gemisidir.

Gordon korsan gemilerinin diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Şor Han'a sordu, o gülerek:

— Senin yabancı olduğunu unuttuyordum, dedi. Bu cezaletle Zart Arn rolünü nasıl oynayabildin, şaşıyorum doğrusu.

— Onu gel de bana sor! Nasıl terlettiler beni...

— Korsan gemisi, küçük çapta, nisbeten hafif silâhlarla mücehhez bir harp gemisidir. Fezada görülmeden seyahat edebilir. Gemi etrafında bir kuvvet sahası yaratarak ışık ve radar gibi bütün dalgaların bu küreye çarparak kırılmasını temin eder, böylece geminin mevcudiyetinden kimsenin haberi olmaz. Fakat bu gizleyici kuvvet küresini uzun müddet devam ettiremez. ancak 20 ilâ 30 saat böyle gizli seyahat edebilir.

— Anlıyorum. Arz'a gidebilmek için de bundan başka çare yok galiba...

— Durk Undis'le seçme bir ekip seni götürür.

Gordon bunu beğenmedi. Undis'in kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Hem de onu atlatmak başka bir subayı atlatmaktan daha güç olacaktı.

— Fakat Durk Undis benim hakiki Zart Arn olmadığımı öğrenirse...

— Öğrenemez. Ona yalnız seni Arz'a kadar götürüp salimen geri getirmesini emrederim.

— Bu sözü söylerken Durk bana muhafızlık edecekmiş gibi konuşuyorsunuz, bana itimadınız yok mu?

Şor Han gülerek cevap verdi:

— Sana itimadım olduğunu da nereden çıkardım? Benim kimseye tam itimadım yoktur delikanlı! Yalnız menfaati için

benimle işbirliği edenlere nisbi, bir itimat beslerim. O kadar...

Gordon bu tehlikeli oyunu kendinden daha üstün bir hasımla oynadığını bir kere daha acı acı itiraf etti. Fakat fırsattan istifade etmeyi de ihmal etmedi:

— Haklısın Şor Han, ben de sana tamamiyle itimat etmek niyetinde değilim. Lianna beraber gelmezse gitmem. Ben Arz'da bu işi halletmeğe uğraşırken kızı burada senin yanında bırakamam.

Şor Han içten gelen bir kahkaha savurdu:

— Ha! Ha! Haaa! Ahpab şunu bil ki menfaatimle arama bir kadın sokmam. Hem hence her kadın birbirinin aynıdır. Amasyanın bardağı biri olmazsa, biri daha...

Gordon'un seyahatinin teferruatını da müştereken tesbit ettiler ve genç yirminci asırlı yorgun olduğunu söyleyerek müsaade istedi. Durk Undis onu kendisine tahsis edilen daireye kadar götürdü.

Lianna, oturduğu yerden fırlayarak koştu, gözleri yaşlıydı:

— Zart, sana birşey yapmadılar ya! diye haykırdı, o kadar korktum ki...

Kız Gordon'a âşıktı. Bu hakikat yüzünden, gözlerinden okunuyordu. Prensesi kucağına alıp, bir öpücük yağmuruna tutmamak için kendisini güç tuttu.

— Mühim birşeyim yok Lianna, yalnız biraz sarstılar. Bulut bilgilerinin pek tatlı olmayan bir taraflarıyla tanıştım.

— Sana işkence mi yaptılar? Disrüptör'ün sırrını verdin mi?

— Hayır vermedim, vermiyeceğim de... Bu sırrı ben den alamıyacağına Şor Han'ı ikna ettim. Zor oldu ama, kur-naz herife Arz'daki lâboratuvarıma gitmeden hiçbir şey söyleyemeyeceğimi anlattım. Yarın bir korsan gemisiyle hareket edeceğiz.

Lianna'nın gözleri sevinçle parladı:

--- Zart, onu atlatabilecek misin? Bir plânın var mı?

— Maalesef hiçbir plânım yok. Bu sadece Bulut'tan çıkmak için bir dalavere. Ama ondan sonra ne yapacağız, pek bilmiyorum. Bizi Durk Undis götüreceğine göre hiç te kolay olmayacak.

Genç kız itimat, aşk ve cesaret dolu gözlerle Gordon'u süzdü, yumuşak bir sesle:

— Başaracağız Zart! dedi, sana itimadım var.

Ertesi gün Tallarna hava limanından, bir korsan gemisinin ince ve parlak silueti karanlık semaya yükselerek uzaklaştı. Gemide Gordon ve Lianna vardı...

SABOTAJ

Durk Undis, korsan gemisi Dendra'nın orta koridorunda, Lianna ile Gordon'a yol gösterdi. Kamaranın kapısına gelince soğuk bir reverans yaptı:

— Bu kamaralar emrinize tahsis edilmiştir. Arz'a gidinceye kadar hiçbir sebeple bu daireyi terketmeyeceksiniz! dedi.

Gordon birden parladı:

— Hayır bu dairede oturmayacağız. Prenses Lianna zaten seyahatten muhtarip. Günlerce bu kutu gibi kamarada kalamaz.

— Şor Han, gayet sıkı muhafaza altında bulundurulmanızı emretti.

— Seyahatin her dakikasını bu küçük kamaralarda geçirmemizi Şor Han kendisi mi söyledi?

Undis tereddüt etti. Gordon onun hafif tereddüdünü görerek biraz daha sıkıştırdı:

Eğer biraz dolaşmak, hareket etmek imkânını bulamazsak, bu plânın tatbikinden vazgeçiyoruz.

Gordon iyi tahmin etmişti: Durk Undis, Şor Han'a gidip te işin böyle ehemmiyetsiz bir sebeple suya düştüğünü söyleyemezdi. Nihayet süngüsü düştü:

— Pekâlâ, günde iki kere koridorda gezmenize müsaade edilecek.

Bu, Gordon'un istediğinden çok azdı, fakat daha fazla birşey yapamayacağını anlayarak kabul etti. Lianna ile birlikte, iki kamaralı daireye girdiler; kapı arkalarından kilitlendi:

— Kapalı olmak beni rahatsız etmiyor Zart! Yoksa bir plânın mı var?

— Evvelce bahsettiğimden başka birşey düşünmedim. Ne yapıp yapıp İmparatorluk devriyelerinden birinin dikkatini çekmeliyiz. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama, bir yolu olsa gerek.

— Bu korsan gemisinin herhalde çok hassas radar tertibatı vardır ve bizim devriye gemilerini onlar bizi tesbit etmeden çok evvel farkedecektir. Devriye gemilerini geçinceye kadar da gizlenerek seyahat eder.

Karanlık ve yürek sıkıcı bir boşluktan çıkıp, ancak ertesi günü fezanın yıldızlarla bezenmiş aydınlığına çıktılar. Korsan gemisi derhal süratini arttırdı.

Gordon ve Lianna, lombozdan göz kamaştırıcı Galaksi manzarasını seyrettiler. Kanopus'un uzak hayali sol tarafta kalıyor, geminin rotası istikametinde, aralarında Orion Nebulasının ateşten bir nokta halinde farkedildiği, yabancı yıldızlar kubbesi parlıyordu.

İmparatorluğa dosdoğru gitmiyorlar, Orion Nebulasının batısından geçerek devriyelerin seyrek oldukları yerden dönecekler.

Yani yolu uzatıp, İmparatorluğa arka kapıdan gireceğiz. Beni kaçıрмаğa gelen korsan gemisi de muhtemelen aynı yolu takip etti. Bu yolda yakalanmak ihtimalimiz çok azdır.

Ancak birkaç devriye ile karşılaşabiliriz ki, Durk Undis onları da gizlenme ile atlatabilir.

Çesareti kırılan Gordon, uzaklara, Kanopus tarafına bakarak düşünceye daldı. Ne tarafa baktığını farkedenden Lianna:

Muran'ı mı düşünüyorsun? diye sordu.

Muran mı? Hayır. Turun'da alçakça bir komplo ile Jal Arn'ı da babam gibi öldürerek İmparatorluğu mahvetmeğe çalışan Korbulo'yu düşünüyorum.

Hiç olmazsa Korbulo'nun ihanetini haber verebilsek. Birliğin taarruzu suya düşerdi.

Bunu da bizden başka kimse yapamaz'

Seyahatlerinin dördüncü günü, Dendra, İmparatorluk hudutlarına tamamen girmişti. Orion Nebulasının arkasından dolayan rotasını takip ediyordu.

O zamana kadar iki defa geminin alârm çanları çalmış ve her ikisinde de Gordon ve Lianna geminin etrafını saran kamuflej perdesini görmüşlerdi.

Alârm ertesi sabah gene çaldı. Akşama doğru tekrar

Son defasında Gordon ve Lianna Bulut'lu bir muhafızın nezareti altında koridorda geziyorlardı. Alârm çalmağa başladığı anda muhafız bağırdı:

Derhal kamaraya dönün!

Gordon zaten bu ânı bekliyordu; fırsattan istifade etmeliydi. Gizleme türbinlerinin gürültüsü kulaklarını doldururken Lianna'nın kulağına:

— Kabineye girerken yalancıktan bayıl, diye fısıldadı.

Bulutlu muhafız birkaç adım gerilerindeydi. Kapının yanına gelince Lianna:

— Zart, fena oluyorum! diyerek yere yıkılıverdi.

Gordon kızı tutarak, telâşla:

Bayıldı, yardım edin de kamaraya götürüyün, dedi.

Nöbetçi onları bir an evvel kamaraya sokmak gayesiyle, ihtiyatsızlık ederek, yanlarına geldi. Lianna'yı kaldırmak

üzere eğildi. Gordon şimşek gibi bir hareketle Lianna'yı bıraktı ve nöbetçinin atom tabancasını kavradı. Bu hareket o kadar çabuk olmuştu ki, asker ne olduğunu anlayıncaya kadar tabanca Gordon'un eline geçmiş ve asıl sahibine doğru çevrilmişti. Herif soğukkanlılığını kaybetmiyerek bağırmağa teşebbüs etti; fakat ağzını açmasıyle, Gordon'un herifin alnına tabancanın namlusunu vurması bir oldu. Hareketsiz yere yıkıldı.

— Çabuk Lianna, herifi kamaraya atalım.

Bir anda adamı kamaranın içine çektiler. Gordon adamın üzerine eğildi:

— Lianna, diye fısıldadı, tam beklediğimiz fırsat.

Derhal adamın üniformasını çıkardı. Lianna heyecanla:

— Zart! Ne yapmak niyetindesin? diye bağırdı.

— Civarda hiç olmazsa bir tane devriye gemisi olması lâzım. Gizleme tertibatını bozabilirsem, devriye bizi radarla tesbit ederek yakalayabilir.

— Belki de bizi tuzla buz ederler.

— Olabilir! Fakat sen razıysan ben bu tehlikeyi göze alacağım.

— Tabii razıyım Zart. Bütün Galaksi'nin istikbali buna bağlı.

— Sen burada kal. Ben, bu üniformayı giyeceğim.

Yarım dakika sonra Gordon üniformayı giymiş, başlığı da başına geçirmişti. Atom tabancasını da alarak koridora çıktı.

Gizleme perdesi hâlâ devam ediyordu. Gordon geminin kıcına doğru yürüdü. Gizleme cereyanlarının, geminin kık tarafındaki bölmeden geldiğini daha evvelden tesbit etmişti. Jeneratörlerin gürültüsüyle istikametini tayin ediyordu. Koridorun sonuna vardı. Dar bir merdivenden orta bölme-ye indi, burada kapılar açıldı. Hareket jeneratörleri dairesine baktı: subaylar uçuş tablosunun, tayfalar homurdayan dev makinelerin ayar ibreleri başında, işleriyle meşguldüler.

Gordon kapıdan geçerken bir subay taaccüple ona baktı, fakat üniformayı farkedince işine devam etti. Herhalde onu, yukarıdaki esirleri kamaraya kilitledikten sonra yerine dönen nöbetçi sanmıştı.

Gizleme jeneratörlerinin sesi şimdi gayet yakından geliyordu. Dairenin kapısı da açıktı. İçeride iki subay ve dört er vardı. Enerji lâmbalarının arkasında, ana şalterin başında bulunan subay, erlerden birine birşey söylemek üzere döndü. Gözü Gordon'a takıldı:

Zart Arn! Dikkat! diye tabancasına sarıldı.

Gordon ateş etti. Bu silâhı ilk defa kullanıyordu. Ace-miliği onu şaşırttı. Enerji lâmbalarına nişan almıştı, fakat silâh yukarı doğru tepti. Atomik mermi tavana isabet etti. Subayın tabancasından sakınmak için eğildi. Tam o sırada, arkasındaki kapının üzerinde, biraz evvel tam başının bulunduğu hizada birşey parladı: bu subayın attığı mermiydi.

— Alârm çalınız! Alârm çalınız!

Gordon bir daha ateş etti. Bu sefer enerji lâmbaları müthiş bir gürültü ile infilâk etti. Şerareler ısıklık çalarak yanıp söndü. Acı bir çığlık ortalığı kapladı, içeride iki er ve bir subay jeneratörden boşanan radyoaktif şerare ile bir anda kömür oluverdiler. Gordon'a ateş eden subay dehşet içinde, onları seyrediyordu. Onun kendine gelmesine fırsat vermeden, Gordon bir daha ateş etti. Subay kıvranarak yere yuvarlandı.

Gordon nihayet jeneratöre döndü ve ateş etti. Bütün gizleme dairesi bir cehennem manzarası almıştı. Son kalan iki adam mor alevler içersinde canhıraş çığlıklar atarak yıkıldılar.

Gordon koridora kaçtı. Lombozdan bakınca karanlık ufuk yerine yıldızlı fezaı görünce bir zafer nârası attı.

Üst bölmeden bir ses:

Gizleme perdesi bozuldu! diye bağıırıyordu.

Ziller çalıyor, üst bölmeden telâşlı ayak sesleri gizleme odasına doğru koşuyor, bir bağırışma, bir telâştır gidiyordu.

NEBULA KAZAZEDELERİ

Gordon'un bulunduğu koridorun öbür ucunda bir düzine kadar asker gözüktü. Koşarak ona doğru geliyorlardı. İşinin bitmek üzere olduğunu anladı, atom tabancasını askerlere çevirdi, birkaç el ateş etti. Altı, yedi kadar asker kıvrılarak karmakarışık yere yuvarlandılar. Diğerleri bir an durakladılar. Gordon tetiğine bir daha bastı, fakat silâh patlamadı. Askerler vahşi bir çığlıkla saldırdılar.

Fakat dehşetli bir infilâk korsan gemisini sarstı. Geminin bir yerinde bir çatırtı koptu. Gordon yere yuvarlandı. Dışarıda feza alev gibi kıpkızıldı. Korkunç bir ses gürledi:

— Devriye bizi gördü. Herkes savaş mevkiine!

Bir diğeri isabet aldık, diye haykırdı.

Sesin hemen arkasından, otomatik bölme kapıları kapandı; Gordon'un bulunduğu koridor otomatik kapılarla ikiye bölünmüştü, askerler bir tarafta o bir tarafta kaldı.

Bütün bu hercümerç arasında Durk Undis'in emreden sesi yükseldi:

— Savaş mevkiine! Feza elbisesi giy! Gemi yaralandı, düşmanla çarpışacağız!

Geminin her yerinde çanlar çalıyor, alârm düdükleri ötüyordu. Birkaç saniye sonra gemi atomik topların ateşe başlamasıyla sarsıldı. Gordon, fezada çok uzaklarda yanıp sönen kıvılcımlar gördü.

Feza düellosu!

Sabotajı muvaffak olmuş, devriye korsan gemisini görmüş, derhal ateşe başlamıştı.

Birden aklına geldi:

— Lianna!.. Linanna'ya birşey olursa...

Dar merdivenlerden üst bölmeye çıktı. Lianna koridor-da ona doğru koşuyordu. Yüzü soluktu, fakat halinde korku alâmeti yoktu.

— Zart, burada dolapta feza elbiseleri var. Çabuk ol! Gemi şimdi bir yara daha alabilir.

Kamarada her ikisi de feza elbiselerini alolacele giydiler. Bu elbise sertleştirilmiş bir madeni dokudan yapılmıştı. Baş yerlerinde yuvarlak başlıklar ve başlık kapanınca otomatik olarak çalışmağa başlayan oksijen imâl ediciler vardı. Lianna:

— Korsan, gizleme perdesi arkasına saklanamayınca devriye gemiyi berhava edecek, diye bağırды.

Feza elbiselerinin başlıklarını kapatmış olmalarına rağmen, her elbisede bulunan alıcı verici çok kısa dalgalarla çalışan radyo sayesinde rahatça konuşabiliyorlardı.

Gordon lombozdan bu çarpışmayı hayretler içinde seyrediyordu. Her iki gemi akıllara durgunluk verecek bir süratle hareket ederek birbirlerini avlamağa çalışıyorlardı. Saniyede salıverdikleri birkaç yüz atom bombası, gemilerin arasındaki muazzam mesafeden dolayı uzakta ancak binbir kıvılcım gibi yanıp sönüyor, sanki ortalık sun'î bir yıldız yağmuruna tutulmuş gibi oluyordu.

Kendi yakınlarında, fakat gene de kilometrelerce uzakta, devriyenin bombaları, göz kamaştırıcı bir patlayışla meşaleler yaratıyor, sonra kısa müddetle arkasındaki yıldızları kapayan bir bulut haline inkılâp ediyordu. Bir an sonra o bulut ta dağılıyordu.

Gordon hayretler içinde bu feza savaşını seyrederken, aklına yer yüzündeki kendi uçak savaşları geldi. Teknik, taktik ve netice bakımından kendi savaşlarıyla bunun arasında o kadar büyük farklar vardı ki... Yakında patladığını zannettiği bir bombanın âdeta bütün ufku kaplayan meşalesi geminin akıl durduran sürati yüzünden bir an içinde uzakta, çok uzakta parlak bir noktadan ibaret kalıyordu.

Bir aralık, Dendra o âna kadar olan infilâkların en büyüğüyle sarsıldı. Feza elbiselerinin radyosunda bir ses:

— Hareket dairesinin iki jeneratörü durdu. Yalnız iki jeneratör çalışıyor! diye haykırdı.

Durk Undis sert bir emirle cevap verdi:

— Çalışmanıza devam edin. Devriyeyi yeni silâhımızla infilâk ettireceğim.

Yeni silâh mı? Gordon Şor Han'ın sözlerini hatırladı: Bulut'un elinde herhangi bir gemiyi derhal tahrip edebilecek. gayet tesirli ve gizli bir silâh bulunduğunu söylemişti.

— Lianna, şimdi bizimle meşgul olamayacak kadar telaş içindedirler. Belki kaçabiliriz. feza tahlisiyelerinden biriyle kaçabilirsek, belki devriyeye çıkabiliriz.

— Dencyelim Zart.

— Haydi!

Dendra hâlâ şiddetle sarsılıyordu. Gordon, ilerlerken düşmemesi için Lianna'yı tutuyordu.

Geçtikleri yerlerdeki topçular onlara dikkat etmiyecek kadar meşguldüler.

Feza tahlisiyelerinin bulunduğu yan bölmeye açılan kapıya geldiler. Gordon kapının kilidiyle uğraştı, açamadı. Bir de Lianna denedi o da açamadı:

— Zart, otomatik kilit yerine oturmuş, demek ki tahliye tahrip edildi yahut kullanılamıyacak durumda.

Gordon ümidini kaybetmedi:

— Öteki tahlisiyelere gidelim, öbür tarafa...

Dendra hâlâ delice sallanıyor, geminin her tarafı çatırıyordu. Fakat o anda Durk Undis'in vahşi sesini duydular!

Ve bunu umumî bir zafer nidası takip etti:

— Vuruldu!

En yakın lomboza koşan Gordon, tâ uzakta boşlukta büyük bir parlama gördü. Bu, atom mermilerinin kıvılcımı değildi. Göklerde kuyruklu bir yıldız gibi şeref imzası atan İmparatorluk devriyesinin infilâkıydı. Birdenbire parladı ve birdenbire söndü.

Devriyeyi tahrip ettiler Zart!

— Evet Lianna, fakat gene de tahlisiyelerden biriyle kaçabiliriz.

Diğer tahlisiyelere gitmek üzere döndüler, karşılarna perişan bir subay çıktı.

— Yakala!

Gordon ümitsiz bir gayretle saldırdı. Sallanan geminin yalpasiyle sendeledi. İki subay daha geldi. Hep beraber yere yuvarlandılar. Etrafta başka sesler duyuldu. Birkaç kişi Gordon'u omuzlarından tutarak kaldırdılar. Birkaç kişi de Lianna'yı tutuyordu. Durk Undis, başlığının altında yüzü hiddetten kıpkırmızı:

— Alçak, diye bağırdı, bu İmparatorluk köpeklerine itimat edilmeyeceğini Şor Han'a söylemiştim.

Subaylardan birisi kudurmuş bir hiddetle:

— İdsini de gebertelim, dedi, gizleme dairesini herbat eden bu heriftir!

Hayır, öldürmeyeceğiz. Bulut'a döndüğümüz zaman Şor Han onların icabına bakar.

— Şayet Bulut'a dönebilirsek!.. Dendra sakatlandı. Son iki jeneratör güç belâ çalışabiliyor. Tahlisiyeler harap oldu. Dönüş yolunun yarısına bile gidemeyiz.

— Öyleyse Şor Han bize imdat gemisi gönderinceye kadar bir yerde saklanmamız lâzım.

— Nerede saklanacağız? Burası İmparatorluk fezası. Bu devriye, biz onun işini bitirmeden muhakkak burada bulunduğumuzu rapor etmiştir. 24 saat geçmeden burası İmparatorluk filolarıyla dolar.

Durk Undis dişlerini sıkır:

— Biliyorum, buradan uzaklaşmamız lâzım ve gidecek bir tek yer var.

Bir lombozdan Orion Nebulasının parlayan bulutunun tam iç kenarında bakır renkli bir yıldız gösterdi.

Şu bakır güneşin, haritada gayri meskûn gözüken bir seyyaresi var. Orada yardım bekleyebiliriz. Biraz öteberi atıp ta geminin tahrip olduğu intibahını verebilirsek, İmparatorluk devriyeleri bizi uzun zaman aramazlar.

— Fakat haritalar bu güneşi ve seyyaresini bir kozmik toz hortumunun ortasında gösteriyorlar, oraya gidemeyiz.

— Hortum bizi seyyareye çekecek. Biz çıkamayız, fakat kuvvetli türbinli bir imdat gemisi çıkar. Jeneratörlerden alabileceğimiz süratle o seyyareye doğru yol alın. Tallarna'ya mesaj göndermek için enerji ziyan etmeyin, mesajı seyyareye vardıktan sonra gönderebiliriz.

Ve Gordon'la Lianna'yı göstererek:

— Bu iki köpeği de bağlattırın ve her an başlarında silâhlı nöbetçi bulundurun.

Gordon ve Lianna'yı bir madeni kamaraya tıktılar. Duvarlar feza savaşında bir hayli zedelenmişti. Her ikisini de yaylı, mecburî iniş koltuklarına oturtular. Plâstik atkılarla kollarını ve ayaklarını bağladılar. Yanlarına da silâhlı ve iri yarı bir Bulut askeri bıraktılar.

Gordon sağa sola sallanarak koltuğunu Lianna'ya doğru çevirdi:

— Lianna, bir kurtuluş çaresi buluruz ümidiyle işleri büsbütün berbat ettim, dedi.

Bir defa denemeğe mecburduk. Zarl. Hiç olmazsa Şor Han'ın plânını bozduk.

Fakat Gordon bedbindi. Teşebbüsü acıklı bir fiyasko ile neticelenmişti. Kendisi hiçbir istifade temin edemediği gibi Şor Han'a ve Bulutlu subaylara da düşman olduğunu göstermişti.

Turun'u Korbulo'nun ihanetlerinden haberdar etmek ümitleri de tamamen suya düşmüştü. Şimdi her ikisini de Bulut'a geri götürecekler ve Şor Han'ın amansız intikamının pençesine teslim edeceklerdi.

Gordon kendi kendine küfürü bastı ve:

Aslâ! diye düşündü. Şor Han'ın eline düşmektense şu heriflere fırsat verir, bizi kısaca öldürmelerini sağlarım.

Dendra sağlam kalan iki jeneratörün gayretiyle ağır ağır ilerliyordu. Hortumun çekiş sahasına geldikleri zaman türbinler büsbütün durdu. Az sonra, gemi Nebulanın acaip ışığına girdi. Gövdesinden zaman zaman çatırtılar geliyordu. Bir asker, nöbet değiştirmek üzere kamaraya geldiği zaman, askerlerin konuşmasından gemide subaylar dahil ancak 18 kişinin kaldığını öğrendiler.

Başiboş gemi, biraz sonra kuvvetli akıntıların, oyuncağı olarak sallanmağa başladı. Sallantılar gittikçe artıyordu. Öyle bir hale geldi ki, Gordon geminin bu hırpalanmaya tahammül edemeyip parçalanacağını zannetti.

Nihayet kuvvetli bir gümbürtü ve dakikalarca süren ısıklık sesi duyuldu. Lianna:

-- Geminin içindeki hava boşaldı, dedi. Allahtan ki sırtımızda feza elbiseleri var.

Gordon'un zaten ölümden başka ümidi kalmamıştı.

Feza gemisini sürükleyen akıntı son derece şiddetlenmişti. Gordon, her an seyyareye yaklaşıp yer çekiminin şiddetiyle parçalanmalarını bekliyordu. Fakat az sonra yorgun jeneratörler tekrar çalışmağa başladı. Durk Undis'in emri duyuldu:

— Mecburi inişe hazır ol!.

Gordon, süratle onlara doğru yükselen toprak rengi ormanların manzarasını görür gibi oldu. Sürat kesmek için son takatlerini harcayan jeneratörlerin can çekişen homurtusu kulakları doldurdu, sonra âni bir sadme Gordon'u karalıkların koynuna fırlattı.

CANAVAR MAHLÜKLAR

Lianna'nın sesiyle kendine geldi. Genç kız bağı bulundu-
ğu koltuktan ona doğru eğilerek:

— Zart! Zart! Yaralandın mı? Koruyucu koltuğun ta-
mamen parçalandı, diye soruyordu.

— Birşeyim yok, yalnız biraz kendimi kaybettim.

Etrafına bakındı, Dendra'da feza gemisi denecek bir
taraf kalmamıştı. Karmakarışık bir maden ve plâstik yığı-
nı halindeydi. Geminin gövdesi mukavva gibi katlanmış, ma-
deni kirişler ve kaburgalar acaip şekilde burkulmuş, kıv-
rılmışlardı. Bulundukları kamaranın parçalanmış duvarın-
dan bakır rengi ve sıcak bir ışık giriyordu.

Gordon dışarıyı sarahatle görebiliyordu:

Geminin enkazı, toprak rengi yaprakları sarı gövdele-
rinden doğrudan doğruya yükselen acaip ağaçlardan mürek-
kep bir ormana düşmüştü. Bazı ağaçlar ve siyahlı sarılı çiçek
açmış garip çalılar enkazın altında ezilmişti. Gerilerde yarasa
kafalı çirkin mahlûklar uçuşuyordu.

Jeneratörlerin homurtusu yeniden başladı. Lianna:

— Galiba jeneratörlerde pek hasar yok, dedi.

— Bulut'a imdat mesajı gönderecekler herhalde...

Feza elbiselerini çıkarmış bir subay geldi; nöbetçiye:

— Esirlerin feza elbiselerini çıkar fakat bağlarını çöz-
me, diye emir verdi.

Gordon, ağır ve rahatsız elbiselerden kurtulduğuna
memnundu. Cığerlerine çektiği hava teneffüse elverişli fa-
kat acı, garip bir kokusu vardı. Hapis bulundukları dairenin
karşı tarafında stereo kabinesi vardı. Biraz sonra çalışmaya
başlayan vericinin hafif ışığını işittiler.

— Burası Dendra! Burası Dendra! Dendra, Tallarna'yı
arıyor! Dendra, Tallarna'yı arıyor!

Lianna ümitlendi:

Bu mesajlar nazarı dikkati çekmez mi? Bir devriye alacak olursa herhalde araştıracaktır.

— Zannetmem, Durk Undis herhalde hususî bir dalga-dan neşriyat yapacaktır.

Durk Undis Tallarna ile güç belâ temas temin edebildi.

— Burası Dendra. Kaptan Undis konuşuyor: Stereo'yu çalıştıramıyoruz, enerjimiz kâfi değil. Parolamı veriyorum...

Sonra fezadaki savaşı anlattı. Bulundukları seyyare-nin fezadaki mevkiini bildirdi.

Şor Han'ın sesi alıcıyı titretti:

— Zart Arn, gemiyi sabote mi etti? Bu kadar aptal olacağını tahmin etmiyordum. Sizi kurtarmak için derhal bir başka korsan gönderiyorum. O gelinceye kadar sükûtu muhafaza edin, İmparatorluk filosu kendi sahalarında olduğunuzu hissetmesin.

— Arz'a seyahate devam edecek miyiz?

— Katiyen! Zart Arn ile kızı Bulut'a geri getirin. Her ne pahasına olursa olsun kaçıp Turun'a varmamalarını temin edin.

Bulundukları vahşî ormandan bir tehlike gelip gelmiyeceğini bilmedikleri için, ihtiyatlı bulunup nöbet tutmağa karar verdiler. Bakır renkli güneş ufukta kaybolunca ortalığı yarı aydınlık bir gece kapladı.

Vahşî ormanın uzak bir yerinden, bir mahlûkun çığlığı geldi: bu, gırtlaktan gelen, hayvanî bir seşti, fakat insan sesine benzeyen bir tonu vardı. Durk Undis, telâşla emir verdi:

— Bu iri bir hayvana benziyor, gözünüzü açın!

Lianna titremeğe başladı:

— Bu nebula içinde kaybolmuş dünyalara ait esrarengiz hikâyeler anlatırlardı. Bu âleme pek az gemi gelmeğe cesaret edebilir.

Ben muvaffak olursam gemiler bu seyyareye gelecek Bulut'a dönmiyeceğiz!

Gordon, oturduğu emniyet koltuğunun kırılarak bir kenarında keskin bir köşe meydana geldiğini farketmiş, bileklerini bağlayan plâstigi, gecedен istifade ederek kesmeği düşünmüştü. Gürültü yapmamak için pek yavaş sürtmek mecburiyetinde kalıyor. bu uzun ve yeknasak hareketten bilekleri yoruluyordu.

Sabaha karşı o vahşi çılgılık uzaklardan aksederek onları uyandırdı. Ertesi gün ve daha ertesi gün hep beklediler. Fakat üçüncü gece bulundukları yeri dehşet tam mânâsıyla istilâ etti.

O gece karanlık bastıktan sonra, nöbetçilerden birinin anî bir çılgılığı ve onu takip eden bir atom silâhının infilâkı duyuldu. Durk Undis fırlayarak:

Ne oluyor? diye bağırdı.

— İnsana benzer mahlûklar var. Fakat ateş ettiğim zaman sanki eridiler, kayboldular.

Bir başka ses dehşetle ilâve etti:

— Bir tane daha geliyor! Hayır iki tane! Bakın! Bakın!

Yarı karanlıkta müteaddit silâh sesleri işitildi. Durk Undis, telâşla emirler vermeğe başladı:

Lianna, lombozdan dışarı bakarak:

— Zart! Zart! Şuraya bak! diye haykırdı.

Dışarda bir sürü, insana benzer mahlûk, vahşi ormandan fırlayarak, enkaza doğru koşuyorlardı. Bunlar uzun boylu, sanki kauçuk yapılı, ateş gibi parlak gözlü mahlûklardı. Durk Undis ve adamları atom tabancalarıyla bu mahlûklara ateş ediyorlar, her atom mermisinin bulunduğu yerdeki mahlûklar sanki eriyorlar ve lüzucî bir mayi kıvamına gelen vücutları ormanın içine doğru akıyordu. Korkunç bir ses:

— Bu taraftan da geliyorlar, diye bağırdı.

Durk Undis'in sesi bütün kargaşalığın üstünde yükseldi:

Tabanca ile durduramayacağız. Jeneratörleri çalıştırın. tepki hortumlarını takın! Basınç şualarıyla bu mahlûkları imha edelim.

Lianna, kauçuk vücutlu adamların, iki Bulut'lu askeri ormana doğru sürüklediklerini görünce, gözleri dehşetten büyüyerek:

— Zart! Bunlar canavar, dedi. Bunlar hayvan değil, insan da değil...

Savaş iyi gitmiyordu. Canavarlar Durk Undis'in adamlarını geminin enkazına doğru ricate mecbur etmişlerdi. San-ki bu acaip canavarlar atom silâhlarından müteessir olmu-yorlardı. Çünkü vurulanlar sadece pelte haline geliyorlar ve akıyorlardı.

Jenaretörler çalışmaya başladı. Sonra iki asker ağır bir hortumu sürükleyerek geldiler. Hortumun ucuna, geminin hararetini temin eden, basınç şualarının tepki doğuran pro-jektörlerinden biri takılmıştı.

— Çabuk! Acele edin! Herifler gittikçe çoğalıyor.

— Yol açın! Yol açın!

Şua projektörünün düğmesini çevirdiler. Projektörün memesinden fırlayan göz kamaştırcı huzmeler kauçuk canavarları biçmeğe başladı. Zemin bir an içinde akan, sürük-lenen bir mayi ile doldu. Mütecavizler ânî olarak ricate baş-ladılar ve zemini kaplayan lüzucî mayi de ormanın esraren-giz derinliklerine akmağa devam etti.

İlerde, ormanın vahşî karanlıklarından gayri insanî cıgıllıklar geldi.

Durk Undis fırsattan istifade derek:

— Çabuk başka projektörler de takın... Onları başka türlü defedemeyiz.

— Peki ama, bunlar ne biçim mahlûk böyle?

— Yahu onu düşünmenin sırası mı? Tak şu projektörü...

Korkunç mahlûklar yarım saat sonra bir daha hücum ettiler. Fakat dört basınç şualı projektör onları çabucak da-ğıttı. Jeneratörler durduğu zaman kulaklarına çok uzaklar-dan, zenci tamtamlarına benzer, ritmik sesler gelmeğe baş-

ladı. Daha sonra kulakları yırtarcasına, çılgın, korkunç feryatlar yükseldi. Bu feryatlar kesilince kauçuk adamların boğuk, cırtlak sesleri muzafferane bir şekilde ortalığı kapladı. Gordon:

— Bunlar, kaçırılan iki askerin feryatları, Allah bilir onlara ne yaptılar, dedi.

— Zart, burası bir dehşet dünyası. Tevekkeli değil İmparatorluk bu seyyareleri kolonileri arasına almıyor.

Gordon, bıkmadan, yorucu hareketlerine devam ederek, plâstik bağlarını kesmeğe çalışıyordu.

Ertesi gün, toprak rengi yapraklı ağaçların vücuda getirdiği orman mutlak bir sükûnete gömülmüştü. Bu sükûnet aldatıcı bir emniyet hissi uyandırıyorordu. Bir gece evvelki korkunç savaş sanki bir rüya idi. Ertesi akşam her projektörün başına iki kişi diken Durk Undis:

— Kauçuk mahlûklar gözükür gözükmez derhal harekete geçin, jeneratörler bütün gece çalışacak, diye emir verdi.

Karanlık basınca jeneratörler emniyet verici homurtularına başladılar. Az sonra da ormanın derinliklerinde aynı boğuk sesler duyulmağa başladı. Undis, adamlarına:

-- Hazır olun! diye bağırdı. Gördüğünüz anda ateş açın!

Sanki onun emirlerine mukabele edermiş gibi, korkunç feryatlar yanıbaşlarında gürledi, aynı anda kauçuk adamlar vahşî bir karışıklıkla ağaçlar arasından fırladılar.

— Sokulmalarına müsaade etmeyin!

— Ölmüyorlar! Ölmüyor bu domuzlar! Eriyip uzaklaşıyorlar.

DEHŞET DÜNYASI

Gordon, kazazede geminin dışında devam eden, cehen-nemî mücadelenin çıldırtıcı gürültüsüne rağmen, soğuk-kanlılıkla düşünmeğe başlamıştı. Muhabere subayı şuracık-taki vericiyi çalıştırırken kaç defa göz ucuyla seyretmiş, na-sıl çalıştırılacağını öğrenmeğe çalışmıştı. Düğmeleri tekrar kontrol etti. Bir düğmeyi daha denedi: verici derhal canlan-dı, hafif bir ısıklık çalmağa başladı. Büyük lâmbalar donuk mavi bir ışıkla yanıyordu. Durk Undis:

— Jeneratörler zayıflıyor. Projektörlerin kuvveti azaldı! diye bağırdı.

Lianna ihtar etti:

— Zart, jeneratörlerden o kadar enerji çekiyorsun ki, şua silâhlarının kudreti azalıyor. Şimdi buraya gelip bozuk-luğun nerede olduğunu arayacaklar.

— Şimdi bitiriyorum.

Mânalı bir mesaj göndermesine imkân yoktu. Bu, karı-sık verici istasyon hakkında hiçbir fikri ve bilgisi yoktu ki... Fakat emindi; herhangi bir işaret verebilirse, gayri meskûn olduğu malûm olan bu seyyareden gelen sinyal İmparatorluk devriyelerinin nazarı dikkatini çekecekti.

Dışarıda Durk Undis bağıırıyordu:

— Dikkat aramıza sızmağa başladılar, dikkat! Gidip bakın şu jeneratörlere, ne oluyor?

Dışardaki savaş, daha vahşi, daha yırtıcı bir hal almağa başlamıştı. Canayarlar Bulut'lu askerlere iyiden iyiye so-kulmuşlar, yer yer göğüs göğüse çarpışmalar başlamıştı. Bir subay gözleri kanlı, saçları karmakarışık, üstü başı pe-rişan, verici dairesinin kapısına geldi:

— Alçak! diye bağıırarak, silâhına sarıldı.

Gordon, fırladı, herifin beline sarıldı ve beraberce yu-varlandılar. Boğuşmağa başladılar. Müthiş gürültüler arasın-

mahlûklar geminin kış tarafından girerek genç kızın etrafını sarmışlar, iğrenç ve korkunç kollar Prensesin vücuduna dolanmıştı.

Canavarlar!

Canavarlar, Undis'in müdafaa hattını aşmışlar, gemiye girmeğe muvaffak olmuşlardı.

Gordon can havliyle:

— Lianna! diye kükredi ve kızı kaldırıp götüren mahlûkların üzerine atıldı. Beyaz yüzlü, beyaz gözlü, korkunç mahlûklar kollarına, bacaklarına, vücuduna sülük gibi yapıştılar. Kurtulmağa çalıştı. Muvaffak olamadı. Kauçuk vücutlar üstüste onu sarmışlar, vantuz gibi yapışkan eller onu âdeta yerine çivilemişti. Canavarların bir kısmı da Bulutlu subayın üstüne atıldılar. Cesur subay atom tabancasını kullanmağa muvaffak olmuş birkaçını saf harici kılmış, fakat dört taraftan yapılan hücumların neticesinde mağlûp olarak, silâhını elinden düşürmüştü.

Geminin koridorları şimdi atom silâhlarının tok sesleri, canavarların boğuk çığlıkları ve küfreden, bağırışan, vahşi bir metanetle dovuşen Bulut askerlerinin feryatları ile dolmuştu. Bütün bu gürültülerin üstünde Durk Undis'in sesi hâlâ otoriterdi:

— Orta koridorları temizleyin. Jeneratörleri çalıştırın-caya kadar bütün kapıları tutun!.

Gordon bir sürü kolun onu bir tüy gibi kolaylıkla kaldırdığını, sonra subayı yakalayan gurupla beraber gerilediklerini gördü. Lianna'yı götürenler birkaç metre ilerleydi.

Lianna'nın yakalanmasındanberi ancak 20 - 30 saniye geçmişti. Herşey o kadar çabuk olup bitmişti ki...

Gordon kurtulmak üzere çabalarken, subay ~~W~~ylar ürpertici bir sesle:

— Durk! Bizi götürüyorlar, Durk! diye inledi.

Canavarlar ağaçlar ve çalılıklar arasında sürat ve maharetle ilerliyorlardı. Biraz sonra ağaçlıktan çıkıp, kayalık bir arazide ilerlemeğe başladılar. Bir geçide geldiler. Geçidin iki tarafındaki yarlar ve kayalar, nebula semasından aksetmeyen, fakat doğrudan doğruya yerden çıkan ışıkla aydınlanıyordu.

Gordon, bütün ümitsizliğine rağmen:

— Radyoaktif kayalar, diye düşünebildi.

Bu geçitte sayısız canavar vardı. Yeni gelenleri görünce, müthiş çığlıklara başladılar. Kargaşalıkta Gordon, kendini Lianna'nın yanında buldu. Genç kızın yüzü kâğıt gibi bembeyazdı:

— Lianna, birşeyin yok ya!

— Hayır Zart! Fakat bizi ne yapacaklar?

— Bilmem, bizi canlı yakalamak istediler... Bir sebebi olsa gerek...

Canavarlar sürüsü, subayın üzerine çullanmış, koparak, yırtarak elbiselerini parçalamışlardı. Sonra korkudan dehşetle açılan gözleri kan bürümüş olan subayı, kıvrınmalarına, gayretlerine rağmen, bir çocuk taşır gibi geçidin alt tarafına sürüklediler. Geçidin altında, orta yerde, ışıldayan radyoaktif kayaların arasında takriben yirmi metre çapında bir gölcük vardı. Fakat, bu gölün içinde su değil, başka birşey vardı. Bu, sürünen, kıvrılan, oyulan, kabaran, nebula semasının soluk ışığı altında nefes alır gibi inip kalkan, peltemsi birşeydi.

— Zart! Bu nedir? Allahım, bak yaşıyor Zart! Bu göl yaşıyor! Canlı!

Gordon aklını oynatıyordu...

Bu gölde hayat kaynıyordu...

Büyük kütleden, küçük, pelte kıvamında, hayal meyal insan vücudünü andıran kabarcıklar fırlıyor, bunlar ana maddeden aldıkları cevherle şişiyor ve büyüyorlar, gölün kenarına sokularak kendilerini ana maddeye bağlayan son, ince-

cık iplik gibi bağları kopararak, sendeleyeyen adımlarla kayalara tırmanıyorlardı.

— Allahım! Bu mahlûklar hayat havuzundan çıkıyorlar. Oradan doğuyorlar.

Subayı taşıyan canavarlar havuzun kenarına gelmişlerdi, zafer nâraları arasında, Bulut'lu subayı havuzun ortasına attılar. Adamın son feryadı cehennemden tâ dibinden gelen, insan sesine aslâ benzemiyen, tüyler ürpertici bir hortlak sesiydi.

Çıplak vücudu daha havuzun sathına değmeden, sanki havuzdan minyatür eller, garip vantuzlar, haris dudaklar uzandı ve lüzucî madde cesedin üzerine kapandı. Bulut'lunun vücudu, bu yaşayan peltenin kıvrımları arasında kayboldu.

Gordon, kurtulmak için beşer üstü bir kuvvet sarfetti, lâkin yerinden kıpırdamağa bile muvaffak olamadı. Fakat bu gayreti, canavarların dikkatini üzerine çekmişti. Elbiselelerini parçalamağa başladılar. Havuzun etrafında yere çökmüş canavarlar elleri ve ayaklariyle kayaya vurarak iptidai bir tempo tutuyorlardı.

Bu çılgın temponun arasında atom tabancalarının tok sesleri yükseldi, küfürler, bağırışlar duyuldu. Kesif canavar kalabalığına ateş eden silâhlar üçünü, beşini sendeletip yere yıkıyor, garip mahlûklar sanki oldukları yerde eriyerek ağır bir hareketle havuza doğru akıyor, canlı peltenin içinde kayboluyorlardı. Gordon, adamlarının başında, korkunç ifritlerin arasına girerek hücumla geçen sert, sebatkâr çehreyi görünce:

— Durk Undis! diye bağırdı.

Onu duyan Durk:

— Zart Arn ile kızı kurtarın! Çabuk olun! diye kükredi.

O anda Gordon genç subayın, amansız cesaretine, mağlûp olmaz metanetine hayran oldu. Şor Han, Durk Undis'e Zart'ı Bulut'a getirmesini emretmişti ve o, hiçbir korku tanımadan ya vazifesini başaracak, yahut bu uğurda ölecekti...

Canavarlar bu beklenmedik taarruzun şaşkınlığıyla hep bir ağızdan boğuk bir çığlıkla semayı ve kayaları titrettiler. Gordon, yalnız iki kişi kalan muhafızlardan kurtularak Lianna'nın yanına koştu. O anda havuzun başı tarif edilmez bir dehşet manzarası almıştı. Sıçrayan, koşuşan canavarların arasında kısmen korku, kısmen de disiplinli bir cesaretle dövüşen bir avuç Bulut'lu asker sanki nefret kusan meçhul bir cehennemden türemiş ifritler gibi yırtıcı, boğuşuyorlardı. Çığlıklar, feryatlar, nâralar, küfürler, emirler mücesssem kütleler gibi semayı ve kayaları tokatlıyor; bütün bu cehennem manzarasını, Nebula'nın soluk ışığı ve radyo-aktif kayaların gayri tabii alevi bir ifritler dansı inşibaini vererek, büsbütün garipleştiriyordu.

Durk Undis ve adamları, canavarların şaşkınlığından istifade derek Gordon ve Lianna'nın etrafındaki son muhafızları da pelte haline getirip hep beraber geri çekilmeğe başladılar.

Askerlerden biri:

— Geliyorlar! diye bağırdı.

Esirlerinin ellerinden kaçtığını gören iblis sürüsü yeniden canlanmış, etrafı çınlatan boğuk çığlıklarla tekrar taarruza geçmişti. Daha gemi enkazının yarı yoluna gelmeden canavarlar dört taraflarını sardılar. Durk:

— Ric'at yolumuzu kestiler! Aralarından gedik açacağız, başka çare yok, diye gürledi.

Fakat kurtuluş ümitleri yoktu. Bunu Durk ta, Gordon da, diğerleri de pekâlâ biliyorlardı. Gordon, Lianna'yı arkasına gizleyerek yerden aldığı iri bir dal parçasını balta gibi sallıyor, yumuşak bedenlere donuk bir seda ile vuran odun kimseyi yanlarına yaklaştırmıyordu.

Bu dehşet verici sahne, aydınlık semadan üzerlerine çöken kocaman, karanlık bir gölgeyle karardı.

— Bir gemi!

— Bizimkiler!

Üzerinde Karanlık Dünyalar Birliğinin armasını taşıyan siyah bir korsan gemisinin farları vahşî ormanı gündüz gibi aydınlattı.

Kauçuk ifritler telâşlı çığlıklarla kaçmağa başladılar. Korsan gemisi baş döndürücü bir gümbürtüyle ağaçların arasına indi. Derhal açılan kapılardan fırlayan Bulut askerleri atom silâhlarıyla canavarları takibe başladılar. Gordon, yarı baygın Lianna'yı kucağına alınca karşısında atom silâhını ona çevirmiş Durk Undis'i gördü. Yeni gelen geminin kaptanı yaklaşıncı Durk, anlatılmaz bir neşeyle:

— Hol Von, diye bağırdı, tam zamanında geldin!

Hol Von yerde yavaş yavaş uzaklaşan acaip lüzucî maddeye baktı:

— Öyle galiba, dedi, neydi size hücum eden bu acaip şeyler?

— Bu meret dünyanın sâkinleri. Sözüm ona insanlar. Yalnız radyo-aktif bir muhitte meçhul bir tekâmüle tâbi olmuş garip insanlar... Müsterek bir ana maddeden doğup, öldükleri zaman aynı ana maddeye dönüp yeni hayatlar doğuyorlar. Tafsilâtını sonra anlatırım. Şimdilik buradan kurtulmağa bakalım.

— Şor Han, Zart Arn ile Lianna'yı derhal Bulut'a getirmemizi emretti. Fakat şimdi buraları devriye doludur. En iyisi Nebula dahilinden doğuya uzanıp, sonra cenuptan dış feza eşiği boyunca Bulut'a dönmektir.

Durk Undis, Gordon'la genç kızı işaret ederek:

— Derhal Merik gemisine binin, hareket edin...

Sözünü tamamlayamadı. Hol Von, kaşlarını çatarak sözünü kesmişti:

— Dinle!.. Vay anasını!..

Başını semaya kaldırdığı zaman yüzü sapsarıydı.

Nebula'nın yarı aydınlık semasında dört gemi onlara doğru geliyordu. Bunlar ince, narin korsan gemileri değil,

muazzam cüssell, Orta Galaksi İmparatorluğu harp gemile-riydi.

Hol Von dehşetle:

— İmparatorluk filosu! diye haykırdı. Köşeye sıkıştırdılar bizi, yerimizi keşfettiler.

Gordon'un ruhunu çılgın bir ümit kapladı. Gayretleri boşa çıkmamış, bir devriye filosunun dikkatini çekmişti.

KURTULUŞ MU?

İmparatorluk gemileri semada süzülerek alçalırken Durk Undis'in sesi gürliyordu:

— Gemiye! Aralarından zorla geçeriz.

Telâşla gemiye doğru koşarlarken Hol Von, yüzü hâlâ sapsarı; bağırıyordu:

— Kaçmamıza imkân yok, çok fena yakalandık!

Durk Undis durakladı:

— Öyleyse, Zart'la kızın işini burada bitirelim. Şor Han öyle emretti: bize ne olursa olsun, bu iki köpek Turun'a dön-miyecekler.

O sözünü bitirmeden Gordon bir panter gibi fırladı. Durk silâhına sarılmağa fırsat bulamadan, Gordon'un sad-mesiyle yuvarlandı. Hol Von emirler vererek gemiye doğru koşuyordu. Durk Undis yere yuvarlanınca, Gordon Lianna-nın elinden yakalayarak vahşi ormanın içine daldı:

— Birkaç dakika saklanabilirsek, kurtulduk demektir. Gemiler inip arama yapacaktır.

Gök gürültüsü gibi bir sesle Merik gemisi havalanıyordu. Lianna heyecanla:

— Hol Von hücum ediyor! diye kekeledi.

Korsan gemisi bir mermi gibi semaya fırlamış, yükse-liyordu. Gordon, Bulut askerlerinin kusurları ne olursa ol-

sun, cesaretlerine hayran olmuştu. Fena bir şekilde yakalandığını ve kurtulmak ihtimalinin binde bir bile olmadığını bildiği halde, Hol Von teslim olmaktansa dövüşerek ölmeyi tercih etmiş, şaheser bir cesaretle savaşa atılmıştı.

Merik'in atom topları, İmparatorluk filosuna mermi yağdırmağa başladı. Sema, infilâklerin ışığıyla göz kamaştırıcı bir aydınlıkla parladı.

Bu, tek korsanın dört ağır kruvazöre taarruzu ümitsiz fakat muhteşem bir kahramanlık örneğiydi. Kruvazörlerin dev bataryaları Merik'i hakikî bir atom mermisi yağmuru-na boğdu. Patlayan mermilerin semada açtıkları muazzam ç.çekler halindeki alevler, bir an korsan gemisini gözden sakladı. Merik tekrar meydana çıktığı zaman, yekpâre bir ateş parçasıydı. Ardından uzun bir alev ve duman kuyruğu bırakarak hararettten bembeyaz bir halde, müthiş bir süratle dikildi ve uzak bir yerde vahşî ormana saplandı. Yere çarptığı zaman husule gelen infilâk Gordon'un ayakları altındaki zeminde akisler yarattı.

— Zart! Kendini koru...

Lianna'nın feryadı üzerine Gordon yana sıçradı. Yüzünün çok yakınından geçen bir atom mermisi, ormanın içinde parlak bir alevle parladı.

Durk Undis'in yüzünde kat'i kararını vermiş insanların ifadesi vardı. Silâhını tekrar doğrulturken, Lianna koluna sarıldı. Durk, Lianna'yı sert bir hareketle yuvarladı ve:

— Dur biraz be! Şimdi senin de işini bitireceğim, diye bağırdı.

Fakat bu bir saniyelik gecikme Gordon'a kâfi gelmişti. Koluna şiddetle vurarak silâhını düşürdüğü zaman, Durk yırtıcı bir çığlık attı. Diziyle Gordon'un karnına sert bir ç.ıkış yaparak çenesine güzel bir sol vurdu. Gordon benliğini kaplayan hayat hırsıyla bu darbelerin acısını duymadı bile. Kapaştılar ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Durk, Gordon'un elinden sıyrılarak kalktı, Gordon da hemen fırladı. Yeniden kapaştılar. Durk arkasını iri gövdeli ağaçlar-

dan birine dayayıp, Gordon'un boğazına sarıldı. Sıkmağa başladı. Gordon kulaklarının zonkladığını hissetti. Gözleri karardı. İki eliyle Bulut'lunun saçlarından yakalayarak kafasını şiddetle ağaca vurdu. Ellerine sıcak bir ıslaklık geldi. Fakat beyni hâlâ zonkluyor, gözleri etrafı seçemiyordu. Bütün hırsı, bütün intikamı, bütün ümitleri ellerine toplanmıştı... Yakaladığı kafayı mütemadiyen sert ağaca vuruyor, vuruyordu...

— Yeter Zart! Yeter öldü artık.

Gordon güçlükle nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Biraz kendine geldi. Parmakları hâlâ Durk'un saçlarında sarılı ve kan içindeydi. Durk'un kafasının arkası tamamen göçmüş, sanki ağır bir kayanın altında kalmış gibi parçalanmıştı. Sarı ağacın gövdesi üzerinde yapışmış kanlı beyin parçaları vardı... Sarı zemin üzerinde bu lekeler garip bir şekil çiziyordu.

Gordon midesi bulanarak doğruldu. Sendelerken, Lianna kollarından yakaladı.

— Lianna! Lianna!.. Onun geldiğini görmemiştim, sen bana haber verip, yana sıçramasaydım beni öldürecekti. Hayatımı kurtardın Lianna...

Çok yakında otoriter bir ses duyuldu. Hemen o tarafa döndüler. Gri üniformalı İmparatorluk askerlerinin başında, dik bakışlı, yakışıklı bir subay, Gordon'un perişan hali-ne ve Lianna'nın soluk çehresine bakarak:

— Siz Bulut'lulara benzemiyorsunuz, fakat onlarla beraberdiniz...

O sırada Gordon'u tanıdı:

— Prens Zart Arn! Nihayet yakaladık... Hem de Bulutlularla. Turun'dan kaçınca demek onlarla birleştiniz?

Askerler nefretle irkildiler. Gordon bu nefreti açıkça farkettiler. Kaptan:

— Ben, dedi, İmparatorluk donanması kaptanlarından Dar Karul! Sizi İmparatorun katli ve vatana ihanet suçundan tevkif ediyorum.

Gordon şaşkınlığına rağmen hiddetle cevap verdi:

— Arn Abbul'u ben öldürmedim, Bulut'lularla da birleşmedim. Siz gelmeden az evvel ellerinden kurtulduk. Hem sizi buraya getiren sebep nedir? Buradan gelen ayarsız bir stereo dalgası değil mi?

— Nereden biliyorsunuz? Hakikaten bu gayri meskûn seyyareden gelen âyarsız bir işaret aldık.

— Bu işareti ben gönderdim, İmparatorluk gemilerinin dikkatini çekmek için...

Dar Karul hayretle orlara baktı:

— Fakat babanızı öldürdüğünüzü herkes biliyor. Amiral Korbulo görmüş. Turun'dan da kaçtınız.

— Hayır, kaçmadım. Bütün istediğim Turun'a dönerek, bildiklerimi söylemek.

— Muhakeme edilmek üzere Turun'a gideceğiniz muhakkak. Fakat bu, benim gibi basit bir filo komutanının hal-ledeceği iş değil. Sizi muhafaza altında alay merkezimize götüreceğim, orada talimat bekliyeceğim.

— Fakat şimdi, Jal Arn ile stereo vasıtasıyla temas etmeme müsaade ediniz.

— Vatan haini olduğunuz, en şeni cinayetle itham edildiğiniz tebliğ edildi. Mesaj göndermenize müsaade edemem. Ben talimat alınca kadar beklemelisiniz.

On dakika sonra harp gemileri, bu dehşet diyarı seyyareden uzaklaşıyordu.

Ertesi gün, Orion Nebulası, arkalarında bıraktıkları yıldızlı semada parlak bir noktadan ibaretti. Karşılarında Pleyat manzumesinin on iki parlak güneşi büyüyordu. Bu civarda İmparatorluğun en kuvvetli filolarından biri vardı. Donanmaların çeşitli cüzütları arasından geçtiler.

— Fakat bizi neye buraya getiriyorlar da, Turun'la temas etmemize müsaade etmiyorlar?

Kruvazör, dev harp gemilerinden birinin yanına sokuldu. İki geminin birbirine sürtünen bordoları madenî bir hışırtı çıkardı. Biraz sonra bulundukları kamaranın kapısı açıldı; Dar Karul:

— Sizi, komutan gemisi Etne'ye teslim etmek emrini aldım, dedi.

— Fakat, Turun'la temas etmemize neden müsaade etmiyorsunuz? Söyliyeceğim şeyler İmparatorluğun mahvını önliyecektir.

— Aldığım emirler, sizi hiç kimse ile temas ettirmeden, derhal Etne'ye teslim etmeyi icap ettiriyor. Etne'nin sizi Turun'a götürceğini tahmin ediyorum.

İki genç muhafızların nezaretinde, elâstikî bir tünel iskeleden Etne'ye geçtiler. Komutan gemisinin subayları onları karşıladı. Gordon, hepsinin yüzünde nefret okuyordu. Hepsi onu İmparatorun katili ve vatan haini olarak kabul ediyorlardı. Gordon:

— Derhal bu geminin kaptanını görmek istiyorum, dedi.

— Acele etmeyin, şimdi gelecek.

Dışarıda bir ayak sesi duyuldu. Gordon o tarafa döndü. Karşısında kır saçlı, iri cüsseli, keskin gözlü Amiral Korbulo duruyordu. Gayri ihtiyarî:

— Korbulo! diye bağırdı.

Korbulo'nun soğuk gözleri titremeden Gordon'a dikildi. Sert sesi bir kırbaç gibi şakladı:

— Evet, alçak! Korbulo... Nihayet ikiniz de yakalandınız değil mi?

— Bana alçak diyen sen misin? Sen ki tarihin kaydettiği en büyük alçaksın.

Korbulo soğuk çehresini, nefretle Gordon'a bakan orta yaşlı bir subaya çevirdi:

— Kaptan Marlan, bu katil ile şerikini muhakeme için Turun'a götürmeğe lüzum yoktur. Arn Abbul'u öldürdüklerini gözlerimle gördüm. İmparatorluk donanması komutanı sıfatıyla onları suçlu buluyor ve derhal öldürölmelerini emre-

BOŞLUKTA İSYAN

— Yalancı!

Gordon'un bu haykırışına bütün subaylar kin ve nefret dolu bakışlarla mukabele ettiler, kimse sempati göstermedi.

Gordon vaziyeti pek iyi kavramıştı. Donanma komutanı olarak Korbulo, Zart ile Lianna'nın yakalandıklarına dair raporu almıştı. Zart'ı Turun'a gönderdiği takdirde herşeyin berbat olacağını bildiği için kendisi buraya gelmiş ve onları bildiklerini anlatmağa fırsat bırakmadan yok etmeğe karar vermişti.

Gordon, etrafındaki subayları gözden geçirdi:

— Dinleyin beni, ben vatan haini değilim. Babamı öldüren Korbulo'nun kendisidir. İmparatorluğu Şor Han'a satan da odur.

Fakat sert ve soğuk çehreli subayların çehrelerindeki nefret kaybolmamıştı. Gordon aşına bir çehre gördü. Bu, kendisini Arz'da Bulut'luların elinden kurtaran Hul Burel idi.

— Hul Burel, diye haykırdı, hiç olmazsa siz bana inanın. Bulut'luların beni kaçırmak istediklerine şahitsiniz.

— O zaman öyle zannettim. Bulut'lularla gizlice anlaşmış olduğunuzu biliyordum.

— Hepiniz Korbulo'nun dalaverelerine oyuncak olmuşsunuz.

Lianna hiddetle söze karıştı:

— Zart hakikati söylüyor. Asıl hain Korbulo'dur.

Korbulo, sabırsızlığını belli eden bir hareketle:

— Bu adı yalanlar yeter. Kaptan Marlan, bunları derhal boşluğa bırakınız. En insaniyetli idam tarzı budur.

Muhafızlar ileri doğru yürüdüler. Gordon, Korbulo'nun gözlerinde bir zafer parıltısı görünce son bir teşebbüste bulundu:

— Hepiniz Korbulo'nun oyuncağı oluyorsunuz. Düşün-
senize bir kere: niçin Korbulo bizi muhakeme edilmek üze-
re Turun'a göndermektense burada öldürtmek istiyor? Ta-
biî bizi susturmak için...

Gordon, subaylardan bazılarının yüzünde şüphe alâmet-
leri belirlediğini gördü. İsrar etti:

— Korbulo'nun sözü üzerine İmparator sulâlesinden
olan benim vatan haini olduğuma inanıyorsunuz da, benim
sözüm üzerine onun ihanetini neden kabul etmiyorsunuz?

Subaylar birbirlerine baktılar. Hul Burel, Korbulo'ya
dönerek:

— Amiralim, haddimi aşıyorsam özür dilerim. Fakat
bunları Turun'a götürüp İmparatorluk adaletine teslim eder-
sek belki daha kanunî olur.

Val Marlan, gemi kaptanı otoritesiyle Hul Burel'i tak-
viye etti:

— Neticede Zart Arn hanedandır. Prenses Lianna da
meşru bir hükümdar...

— Ve unutmayın ki beni öldürmeniz bugüne kadar İm-
paratorluğa dostça bağlı olan Fomalhot Krallığını harbe
mecbur eder.

Korbulo'nun yüzü buruştu. Gordon ve Lianna'nın ölü-
mün eşiğinde bulunduklarından emin iken bu kurtuluş onu
sinirlendirdi. Bu sinir onu yanlış bir harekete, ileri sürülen
mütaleaları sertlikle redde sevketti:

— Alçak vatan hainleriyle katilleri Turun'a götürme-
ğe lüzum yoktur. Bu hükmü derhal infaz edeceksiniz. Emir-
lerime itaat etmeyi azledirim.

Gordon fırsattan istifade ederek muzafferane:

— Gördünüz mü? diye bağırdı. Korbulo ne pahasına
olursa olsun bizim Turun'a gitmemizi istemiyor. Bunun için
sizleri, en kıymetli subaylarını bile fedaya hazır. Bizim ya-
kalandığımızı İmparatora bildirdi mi? Sorarım size...

Hul Burel, zeki çehresinde şüphe bulutları artarak genç bir subaya döndü:

— Verlin, sen geminin muhabere subayı olarak hâdise-yi İmparatora bildiren bir mesaj yolladın mı?

Korbulo hiddetle parladı:

— Burel, benim hareketimi ne sıfatla tahkik ediyorsun? Bu, sana pahalya mal olur.

Genç muhabere subayı şüpheyile Amirale baktı. Sonra tereddüt etmeden Burel'e dönerek:

— Turun'a hiçbir rapor gönderilmemiştir. Amiral bu hususta henüz hiçbir haber göndermememizi emretti.

Gordon atıldı:

— Bu vaziyet hakikati göstermese bile hiç olmazsa şüpheyi davet etmiyor mu? Korbulo, yakalandığımı kardeşimden neye gizliyor? Biliyor ki Jal Arn, her ikimizin Turun'a getirilmemizi emredecek. Bu ise, Korbulo'nun işine gelmez. Ben, af veya lûtf istemiyorum. Suçlu isem idama itirazım yok. Bütün istediğim muhakeme edilmek üzere Turun'a gönderilmekten ibarettir. Korbulo bunu yapmamakta ısrar ederse bunun için hususî şüpheleri olduğuna hükmetmez misiniz?

Subayların şüphe etmeğe başladıkları aşikârdı. Gordon devam etti:

— Eğer bu vatan haininin donanmaya kumanda etmesine göz yumarsanız, bu şerefli donanmayı pisi pisine ölüme atmış olacaksınız. Korbulo, Şor Han hesabına çalışıyor. Turun'a gidip bunları ispat etmeme imkân vermezseniz bütün İmparatorluk mahvolacaktır.

Hul Burel önce subaylara, sonra Korbulo'ya döndü:

— Amiralim, maksadım selâhiyetimi tecavüz etmek değildir, fakat Zart Arn'ın muhakeme talebi makuldür. Turun'a götürülmesi lâzımdır.

Diğer subaylar bir mırıltı halinde bu kararı tasdik ettiler.

Korbulo'nun yüzü hiddetten kıpkırmızı kesilmişti:

— Burel, seni tevkif ediyorum. İsyan suçu ile bu iki şahısla beraber idamını emrediyorum. Muhafızlar! Bu adamı yakalayın!

Kaptan Marlan uzun boyuyla araya girdi:

— Bir dakika Amiral Korbulo, siz İmparatorluk donanmasının başkomutanısınız. Fakat Etne hava gemisinin de kaptanı benim. Bu esirleri derhal öldüremiyeceğimiz hususunda Burel'le aynı fikirdeyim.

Korbulo, gittikçe hiddetlenerek:

— Marlan, artık bu geminin süvarisi değilsin, diye haykırdı. Seni vazifenden azlediyor, geminin kumandasını biz-zat alıyorum.

Val Marlan, açıkça isyan ederek:

— Amiral, yaptığım iş yanlışsa mesuliyetini üzerime alıyorum, fakat bu işte bir bit yeniği var. Turun'a gidip bunun esasını öğreneceğiz.

Bütün subaylar tasdik ettiler.

Korbulo'nun hiddeti son raddeyi bulmuştu. Ağır bir küfür savurarak:

— Öyle olsun! dedi, Turun'a gidelim. Fakat divanı harpte sizin dersinizi verip disipline riayet etmediğiniz için hepinizi pişman edeceğim. Fezada isyan ha! Göreceksiniz!

Korbulo, yanındaki subayları iterek çıktı ve koridorda kayboldu. Burel ve diğer subaylar ciddiyetle birbirlerini süzdüler. Val Marlan Gordon'a dönerek:

— Prens Zart, dedi, istediğiniz gibi Turun'da muhake-me edileceksiniz. Fakat sözlerinizin esas yoksa, biz bu işi kellemlizle öderiz.

Hul Burel söze karıştı:

— Doğru olması icap eder. Sakladığı birşey olmasa Amiral derhal öldürülmesinde neye bu kadar ısrar etsin?

Ö anda, gemi dahilindeki hoparlörde bir ses duyuldu:

Seyyareler Çarpışıyor — 4

— Dikkat! Dikkat! Ben Amiral Korbulo! Bütün mürettebata emrediyorum: Kaptan Marlan ve subayları, muavinim Hul Burel, Prens Zart ve Prenses Lianna gemide isyan çıkarırlar. Hepsini derhal yakalayın!

Hul Burel deli gibi haykırdı:

— Mürettebatı aleyhimize ayaklandırıyor. Val, adamlarıyla koruş, onları ancak sen durdurabilirsin

Bütün subaylar bir anda koridora yayıldılar. Gordon, Lianna'ya

— Dur Lianna! Çarpışma olacak, diye bağırarak, peşlerinden atıldı.

Hul Burel, diğer bazı subaylarla koridorda koşarken geminin derinliklerinde bir kaynaşma oldu. Koca harp gemisi, bir anda karmakarışık oldu. Alârm düdükləri çalıyor, hoparlörden bağırışmalar duyuluyor, koridorlarda koşuşan insanların ayak sesleri işitiliyordu. Amiral'in emrine itaat eden tayfalarla tevkifi istenen subaylara bağlı kalanlar arasında esaslı bir döğüş başladı.

Mürettebatın mühim bir kısmı silâhlanmağa vakit bulamamıştı, bu sebepten döğüş yumruklaşmadan ibaret kalıyordu.

Gordon kendisini Burel ve Marlan ile birlikte ana koridorda hareketli bir gurupla döğüşür buldu. Val Marlan:

— Hoparlör santraline varmalıyım. Yaralım şunları! diye bağırdı.

Gordon, Burel ve genç muhabere subayı Verlin ileri atıldılar. Marlan'ın bir tarafında Gordon, bir tarafında Verlin taarruza geçtiler. Burel, arkadan gelenlerin hesabını görüyordu. İri yarı Marlan, yaşına rağmen bir yumrukta bir adam deviriyor, Verlin'le Gordon yanlardan gelen hücumları önlüyorlardı. Arkada Burel, tek başına, nefes nefese, hem geri geri onları takip ediyor hem de daima değişen bir kalabalıkta her an en aşağı üç kişiyle başa çıkıyordu.

Nihayet kalabalığı yarıdılar. Bu sırada tek başına geride

kalan Burel, inatla döğüşe devam ediyordu.

Val Marlan hoparlörde:

— Ben Kaptan Marlan! diye bağırđı. Döğüşü kesin! İsyan ihtarı bir dalavereden ibarettir. Sakin olun, emirlerimi dinleyin!

Kulaklarına hafif bir ıslık gelince Verlin, Gordon'un koluna yapıştı:

— Stereo vericisi çalışıyor! Korbulo öbür gemilerden yardım istiyor olmalı.

— Buna mâni olmalıyız. Sen yol göster!

Derhal koridora atıldılar, koşarak bir merdivene geldiler, basamakları dörder dörder çıktılar. Bu sırada Marlan'ın emri, süvarinin sesine itaate alışmış gemide, kargaşalığın durmasını sağlamıştı.

Verlin ve Gordon stereo dairesine fırtına gibi girdiler. İki makinist devriye tablosunun başında şaşkın şaşkın duruyorlardı. Korbulo bir elinde atomik tabancası, stereo vericisinde acele acele konuşuyordu.

— ...Ve bütün gemilere Etne'ye hücum guruplarını göndererek intizamı temin etmelerini emrediyorum. Tevkif edcekleri...

Korbulo yan gözle bakarak iki adamın geldiğini gördü. Birdenbire dönerek tabancasının tetiğini çekti. Tabanca Gordon'a tevcih edilmmişti fakat Verlin öne fırladı atom mermisini göğsü ile karşıladı. Gordon yıkılan subayın vücuduna takılarak yüzü koyun kapaklandı. Korbulo'nun ikinci mermisi aynı anda başının üzerinden geçiyordu. Gordon hızını alamıyarak, Korbulo'nun dizlerine kapandı. Ani bir kavrayışla Amiralî sırt üstü yuvarladı.

İki makinist koşarak Gordon'u Amiralin üstünden kaldırdılar fakat kim olduğunu görünce insiyakî bir itaatle:

Prens Zart! diye bağıldılar.

Gordon ellerinden sıyrılarak Verlin'in silâhını kaptı. Korbulo odanın öbür tarafında, silâhını doğrultuyordu;

— Turun'a asla gidemiyeceksin! Asla...

Gordon çömeldiği yerden, nişan almadan ateş etti. Korbulo boynundan vurularak yarı kömür bir külçe halinde yıkıldı.

Val Marlan ve Hul Burel koşarak stereo dairesine girdiler. Sanki bütün gemiyi bir anda sessizlik kaplamıştı. Marlan, Korbulo'nun kömür olmuş vücuduna bakarak:

— Ölmüş! dedi.

Hul Burel nefes nefese, yüzü kıpkırmızı, Gordon'a döndü:

— Amirali öldürdük, dedi, Prens Zart iddialarınız doğru değilse, Allah yardımcımız olsun.

Stereo'nun alıcısında, esmer yüzlü bir subayın hayali belirdi:

— Burası Şagar gemisi... Ben ikinci Komutan Amiral Ron Giron. Etne'de ne oluyor kuzum? Amiral Korbulo'nun emrettiği gibi hücum gurupları çıkarmak, üzere bordanıza geliyoruz.

Val Marlan itiraz etti:

— Kimse bu gemiyi bordalayamaz! Derhal Turun'a gidiyoruz.

— Bu ne demek oluyor? Bana derhal Amiral Korbulo'yu verin, konuşacağım...

— Konuşamazsınız, Amiral öldü!

— Demek isyan ha! Derhal hücum guruplarına teslim olup kendinizi tevki edilmiş addedeceksiniz. Aksi halde hiç tereddüt etmeden ateş emri vereceğim.

Con Gordon, stereo'ya yaklaşarak şahsen ısrar etti:

— Amiral Giron, bu hakikattir. Bize İmparatorluğu kurtarmak imkânını verin.

— Bu, bir deli saçması. Korbulo öldürülmüş ve ihanetle itham ediliyor.. Prens Zart dönmüş... Bu işe benim aklım ermez. Turun'da halletsinler. Fakat Turun'a gitmenizi garantiye almak için dört harp gemisini refakatinize yollayacağım. Rotanızı onlar tayin edecekler.

— Zaten başka birşey istemiyoruz. Şunu da bildirmek isterim: Karanlık Dünyalar Birliği taarruza hazırlanıyor. Bu taarruz derhal başlayabilir. Hazırlıklı bulunun.

— Vay anasını! Mamafih bütün tedbirleri aldık. İmparatorla görüşüp, olanları rapor edeceğim.

Amiral Giron'un hayali kayboldu. Marlan:

— Derhal Turun'a hareket ediyoruz! dedi.

Gordon sordu:

— Ben esiriniz miyim Kaptan?

— Ne münasebet? Söyledikleriniz doğru ise sizi esir tutmak mânasız, değilse zaten hepimizin kellesi gidecek.

GALAKSİ BUHRAN İÇİNDE

Jal Arn, İmparatorluk masasına oturmuştu. Yüzü bir maske takmış gibi ifadesizdi. Gordon'u ve iki kaptanı süzdü. Sâkin bir sesle müşavire:

— Muhafızları dışarı çıkartın, Bodmer! dedi.

Ort Bodmer tereddüt etti:

— Esirlerin silâhı yok ama, gene de...

— Dışarı çıkarın...

Sinirli müşavir ve muhafızlar dışarı çıkarak kapıyı kapadılar.

Gordon bir adım ileri çıktı:

— İmparatorlukta tatbik edeceğin adalet bu mudur? Bir sanığı dinlemeden mahkûm mu edeceksin?

! — Dinlemek mi? Sen babamızı öldürdüğün zaman gözleriyle gören var: Korbulo seni gördü. Ama, sen onu da öldürdün.

— Jal Arn, hepsi yalan! Hepsi... Zart Arn'ı dinlemelisin...

— Lianna, seni kabahatli bulmuyorum. Zart'ı sevdiğin için seni kötü hâdiselere sürüklemesine müsaade ettin. Fakat Zart'ı affedemem. Bir zamanlar sevdiğim, ciddi, okumuş kardeşim, gizliden gizliye iktidarı elde etmek için komplo-lar kursun, babamı öldürsün...

Gordon hiddetle:

— Dinleyecek misin be! diye bağırdı. Yerine kurulmuş, birbiri ardına suçlar yükleyip duruyorsun. Amma beni birkaç dakika dinlemeğe rıza göstermiyorsun.

— Söyliyeceklerini biliyorum. Komutan Muavini Giron, kendi suçlarını örtmek için herşeyi Korbulo'nun üzerine at-tığını söyledi.

— Söylediklerimi isbat etmeme meydan bırakmıyor-sun ki...

— Nasıl isbat edebilirsin? Nasıl bir müdafaa korkakça kaçışını, Şor Han'ın gönderdiği mesajı, Korbulo'nun katlini mazur gösterebilir?

Gordon maceranın en kritik noktasına geldiğini anladı. Sert bir ifadeyle Korbulo'nun, Lianna ile beraber kaçışları-nı nasıl temin ettiğini, bu kaçışın babasının katli ile nasıl saniyesi saniyesine âyar edildiğini anlattı.

— Maksatları beni babamı öldürmüş ve kaçmış gibi gös-termektir. Korbulo, Arn Abbul'u kendi öldürdü. Benim bura-da olmadığımı inkâr edemeyeceğimi bildiği için bu işi benim yaptığımı söyledi. Siz de bunu bal gibi yuttunuz.

Siriüs'lü kaptan Eldret'in onları Bulut'a götürüldü, Şor Han'ı, onunla işbirliği yapmağa razı olmuş gibi görüne-rek Arz'a gitmeğe nasıl ikna ettiğini anlattı.

Hikâyesini bitirdiği zaman, şüphenin meşum gölgesi hâ-lâ Jal Arn'ın yüzünü kaplıyordu.

— Bu hikâye bana bir kurt masalı gibi geliyor. Ve is-bat addedilecek hiçbir tarafı yok. Yalnız senin sözün ve seni sevdiği için her dediğini tasdik edecek şu kızın sözleri var.

— Edeceğim Jal! Korbulo İmparatorlukta yüksek mevki işgal eden yegâne hain değil. Şor Han bunların yirmi, otuz kişi kadar olduklarını söyledi. Fakat hiçbirinin ismini vermedi. Bildiğim bir tanesi bizi bulut'a götüren geminin süvarisi Sirüs'lü Tern Eldred'dir. Onu buraya getirt. Konuşturma-
cağım ve bütün söylediklerimi isbat edeceğim.

Jal Arn kaşlarını çattı, sonra bir düğmeye basarak masanın üzerindeki bir ekrana hitaben:

— Donanma karargâhı mı? Donanmada Sirüs'lü Tern Eldred isimli bir gemi süvarisi var; bu adam Turun'da ise derhal tevkif ederek bana gönderin!

Gordon beklerken metanetini kısmen kaybetti. Ya Eldred Turun'da değilse? Ya onun yakalandığını duyup kaçtıysa? Belki Jal Arn'ı gene de ikna edebilir, fakat çok vakit kaybederdi.

Ekrandan cevap geldi:

— Eldred bulundu, İmparatorum! Gemisi devriyeden henüz dönmüş, size gönderiyorum.

Yarım saate varmadan Eldred geldi. Siriüs'lü kaptanın gözlerinde bir hayret ifadesi vardı. Gözü Gordon'a takılınca:

— Zart Arn! diye hayretini göstererek elini beline götürdü, fakat silâhını almışlardı.

Gordon yeşil tenli Siriüs'lüye yaklaştı:

— Şaşırdın değil mi? Bizi bıraktığın yerde, Bulut'ta zannediyordun değil mi?

Eldred kendini toplamıştı:

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum, dedi.

Jal Arn kaptana hitaben:

— Zart, kendisini ve Lianna'yı zorla Bulut'a götürdüğünü iddia ediyor. Seni vatana ihanet ve Şor Han'la işbirliği yapmakla itham ediyor...

Siriüs'lünün yüzündeki hayret, asla yapmacığa benzemiyordu.

— Yalan! diye haykırdı. Prens Zart Arn ile Prensesi Kamerler ziyâfetindenberi görmedim.

Jal Arn aksi aksi Gordon'a baktı:

— Zart, dedi, isbat edeceğim demıştin. Hanginize inanalım?

— Ya benim sözüm? Fomalhot Hükümdarının sözünün kıymeti yok mu?

— Lianna, Zart için yalan söyleyeceğini biliyorum... Başka maksatla söylemesen bile!..

Gordon gözlerini kısarak:

— Jal Arn, Orta Galaksi İmparatoru!.. Bu mesele çözüldükten sonra, sarfettiğin bu sözlerden dolayı yüzün kızarmıyacak. Fakat acele etme, daha bitirmedim.

Jal Arn dudaklarını ısırıldı.

Gordon Eldred'e döndü:

— Tern Eldred, plânınız suya düştü. Korbulo öldü. Şor Han'la işbirliği edenlerin hepsi hesap verecek. Kurtulmana binde bir bile ihtimal yok. Ne düşündüğünü biliyorum: inkârda ısrar edip, kurtulacağını zannediyorsun. Fakat kazın ayağı öyle değil, delikanlı. İsrara hacet kalmadan kendin konuşursan hayatını bağışlatırım.

— Prens, hakikat olmıyan birşeyi ispat edemezsiniz.

— Sen öyle zannediyorsun. Markab'da kaç kişilik mürettebatın olduğunu düşün; onların hepsini teker teker alıp sıkıştırırsam hiçbirinin konuşmıyacağına emin misin?

— Prens Zart, mantıksız konuşuyorsunuz. Fakat Markab'ın mürettebatını isticvap etmek isterseniz, buyurun! Fakat emin olunuz ki hiç kimse bu uydurma masalı teyit etmiyecektir.

— Saçmalayan sensin, Eldred! Geminin yüzlerce adamı içinde, bir gün ters bir muameleyle gücendirdiğin bir subay, haksız bir ceza ile kendine düşman ettiğin bir tek er çıkmıyacak mı sanıyorsun? İsmini ifşa etmiyeceğimi, kendi-

ni affettireceğimi söylersem böyle bir adamın çıkıp ta bana bir ip ucu verebileceğinden hiç mi şüphe etmiyorsun?

Eldred'in yüzü sararmağa başladı. Kapana kısılmış bir farenin ıstırabını duyuyordu.

— Eldred, kendini kurtarmak için bir tek çaren var: Şor Han'la hazırladığın komploya dahil olan bütün yüksek rütbelilerin isimlerini ver. O zaman senin serbestçe İmparatorluktan ayrılmana müsaade edilecektir.

— Böyle bir şartı kabul etmiyorum!

Jal Arn'ın bu mantıksız müdahalesi karşısında Gordon parladı:

— Deli misin, Jal! Dinle beni: bu adam ihaneti için ölü-mü hakketti. Fakat Eldred'in cezalanmasıyla eline ne geçer? Onu serbest bıraksan da, komplonun elebaşılarını yakalasan daha isabetli olmaz mı?

— Pekâlâ, diğerlerini ele verirse hayatını bağışlarım.

Gordon birdenbire Siriüs'lüye döndü:

— Düşün Eldred, bu son ümidin. En son ümidin. Bunu reddettin mi, ölümün gözlerinin içine şimdiden bakabilirsin. Başka kurtuluş çaren yoktur.

O güne kadar yalnız kendi menfaati için yaşamış olan, kendinden başkasına karşı hiçbir şadakat bağı bulunmayan, menfaatperest Siriüs'lü, kozların el değiştirmek üzere olduğunu anladı ve bir yeldeğirmeni gibi rüzgârın geliş istikametini seçmekte gecikmedi:

— Diğerlerini ifşa edersem serbest kalacağıma dair İmparatorun sözü kat'î mi?

Jal Arn yerinden fırladı:

— Komplo hakikat ha! Fakat sen, isimleri ver, onlar yakalanır yakalanmaz seni serbest bırakacağım.

Siriüs'lü pişkin bir tavırla:

— İşlerin ters gittiği gün gibi aşikâr. Şor Han için kellemi harcayacak kadar enayi değilim, dedi. O, bunu, benim için yapmaz.

Bir an durakladı, sonra devam etti:

— Prens Zart, hakikati söylüyor. Korbulo ihanet eden gurubun başıydı. Arn Abbul'u bizzat Korbulo öldürdü ve bana Prens ile Prensesi kaçırarak bildiğiniz durumu hazırladı. Prensın diğer söyledikleri de doğrudur.

Gordon, tasavvura cesaret bile edemediği bu başarıdan sonra kendinde sonsuz bir bezginlik hissetti. Sanki enerjisi onu ancak bu âna kadar getirebilmişti. Lianna'nın boynuna sarılıp öptüğünü farketti. Hul Burel, derhal eline sarıldı:

— Prens Zart, size inanmakta haklı olduğumu biliyordum, dedi.

Val Marlan sevincinden ağzı bir karış açık, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Jal Arn, kardeşine doğru koşarak:

— Zart, dedi, acaba beni affeder misin?

— Affedecek hiçbir şey yok Jal. Plânı o kadar kurnazca hazırlamışlardı ki, başka türlü hareket edemezdin.

— Bütün İmparatorluğa hakikati ilân edeceğim! Eldred sen şuraya otur, öteki hainlerin isimlerini yaz.

Sonra, İmparator Lianna'ya yaklaştı:

— Lianna, size karşı söylediğim sözlerden dolayı yüzüm kızarıyor.

Bu sefer Gordon dudaklarını ısırıldı.

Eldred listesini bitirip te İmparatora verince Jal Arn, hayret içinde haykırdı:

— Zart! Şuraya bak...

Listenin en başındaki isim müşavirin ismiydi: Ort Bodmer!

— Fakat nasıl olur? En sadık adamlarımızdan...

— Korbulo'yu unutma, o da öyleydi...

Jal Arn, masasındaki ekrana eğilerek:

— Müşavir Bodmer buraya gelsin! diye bağırdı.

Ort Bodmer'i hiçbir yerde bulamadılar. Jal, görüldüğü yerde tevkiğini emretti. Fakat hâlâ inanamıyordu.

— Ort Bodmer ha! diyordu. Bir de şu öteki isimlere bak: hepsi en fazla itimat ettiğimiz adamlar...

İMPARATORLUĞUN ESRARI

— Lianna, bütün bu hâdiselerden sonra, sen yarı ölü olmalısın. Gidip dinlensen...

— Hakikaten öyle Zart, bir hafta uyuyabilecek kadar yorgunum.

Jal Arn müdahale etti:

— Kaptan Burel dairene kadar sana refakat etsin Lianna. Yıldız Krallıklarının sefirleri benden mülâkat istedikler, bu konuşmada Zart'ın da bulunmasını istiyorum. Tekrar elele verdiğimizizi görsünler.

Sonra Hul Burel ile Val Marlan'a dönerek:

— Sizin isyan ve ihanet gibi şeylerle alâkalı olmayışınıza sevindim. Ayrıca Korbulo'nun maskesinin düşmesine yardım etmek ve kardeşimin hayatını kurtarmakla da şükran hislerimi kazandınız.

Kaptanlar çıktıktan sonra Gordon'a döndü:

— Zart, senin de dinlenmeğe ihtiyacın olduğunu biliyorum ama, bu buhran genişledikçe Yıldız Krallıklarını birleşmiş bir halde tutmanın nasıl hayati bir mesele olduğunu biliyorsun. Allah belâsını versin şu Şor Han'ın!

Gordon bir hizmetkârın getirdiği sakua'yı içince ferahladı ve biraz canlandı:

Biraz sonra salonun kapıları açıldı ve bir protokol memuru gelen misafirleri sırayla takdime başladı:

— Polaris, Signüs, Perseüs, Kassiope Krallıklarının ve Herkül Demeti Baronlarının sefirleri!

Sefirler merasim üniformalarını giymişlerdi. Jal Arn'ın yanında duran Gordon'u görünce Herkül'ün tombul sefiri:

— Prens Zart! diye haykırdı. Fakat biz...

— Kardeşimin suçsuz olduğu tamamen anlaşılmış; ve asıl suçlular cezalandırılmıştır. Bir saate kadar resmî bir tebliğ neşredilecektir.

Sonra daha resmî bir tavır takınarak:

— Ekselânslar! Bu mülâkatı neden istediğinizi sorabilir miyim? dedi.

Şişman, Herkül Baronları sefiri, Polaris Krallığının ağır başlı, yağlıca sefirine baktı:

— Tu Şal, hepimizin sözcüsüdür!

Tu Şal bir adım ileri atarak konuşmağa başladı. Sene-lerin buruşturduğu yüzünde derin bir endişe okunuyordu:

— Haşmetmeap! Şor Han, bütün Krallıklara, Karanlık Dünyalar Birliğiyle dostluk teklifinde bulundu... İmparatorluğa sadık kalmağa devam edersek mahvımızı hazırlamış olacağımızı söylüyor.

Herkül sefiri ilâve etti:

— Bize, Baronlara da aynı teklifi yaparak, İmparatorlukla ittifak etmememizi tavsiye etti.

Jal Arn, Gordon'a baktı ve tekrar sefiirlere döndü:

— Demek Şor Han ültimatom göndermeğe başladı ha! Demek aşağı yukarı taarruza hazır.

Tu Şal devam etti:

— Hiç birimiz Şor Han'ın istibdadını arzu etmiyoruz, bunu bilirsiniz... Sulh ve birliği temsil eden İmparatorluk-saflarında kalmak isteriz. Bununla beraber rivayetler, Bulut'un harp hazırlıklarının muazzam çapta olduğu ve elinde ki yepyeni silâhlar karşısında İmparatorluğun pek dayanamayacağı merkezindedir.

Jal Arn'ın gözleri parladı:

— Ya Disrûptör? Disrûptörün sırrı bizdeyken Şor Han-ın İmparatorluğu mağlûp edeceğini nasıl tahmin ediyorsunuz?

— İşte sizi rahatsız edişimizin asıl sebebi budur Haşmetmeap! Diyorlar ki Disrüptör çok uzun zamandanberi kullanılmamıştır ve kullanıldığı zaman da o kadar tehlikeli bulunmuştur ki, bugün yeniden kullanılmağa cesaret edilemez... Üzüntü ile ifade etmek isterim ki, bunun bir yalan olduğunu ispat edemezsiniz, yani Disrüptör'ü kullanmaktan çekinmiyeceğinizi göstermezseniz, Krallıklarımın anlaşmalarına sadık kalmamalarından korkuyorum.

Jal Arn cevap vermeden evvel sefirleri uzun uzun süzdü. Sonra ağır ve sâkin söze başladı: *

— Ekselâns Tu Şal! Disrüptör dehşetli bir kudrettir. Bu kuvveti Galaksi içinde serbest bırakmanın çok tehlikeli olduğunu gizlemeyeceğim. Fakat çok eski zamanda kullanıldığı gibi icap ederse bugün de kullanılacaktır. Babam öldü, fakat Zart ve ben bu kuvvetin sırrına sahibiz. Müstebit Şor Han'ın Galaksi'yi istilâsına meydan vermektense, bu kuvvetin zincirlerini çözüp Galaksi'ye salacağız.

Tu Şal ikna edilmiş olmaktan çok uzaktı:

— Fakat Haşmetmeap, hükûmetlerimiz, Disrüptör'ün çalıştığını görmeden mevcudiyetine inanmamamızı emrediyor.

— Disrüptör'ün muhafaza edildiği yerden hiç çıkmamasını arzu ediyorum. Fakat haklısınız. Şor Han, Disrüptör'ün nelere kadir olduğunu görürse belki çılgınca bir harbe teşebbüs edemez.

— Demek bizim için bir gösteri yapmağı kabul ediyorsunuz?

— Evet! Argol'un batısında, sönmüş güneşlerin bulunduğu gayri meskûn bir saha var. Orada Disrüptör'ün kudretini size göstereceğiz.

Tu Şal'ın neşeli çehresi gülümsedi:

— Bunu yaparsanız devletlerimiz, Şor Han'ın tekliflerini katıyetle reddedeceklerdir.

— Ben de Herkül Demeti Baronlarının İmparatorluğa yardım edeceklerine garanti veriyorum.

Sefirler çıktıktan sonra Jal Arn, yüzü sapsarı, Gordon'a döndü:

— Zart, onları ikna etmek için başka çare yoktu. Reddetsem, korkarak Şor Han'la birleşeceklerdi.

— Hakikaten Disrüptör'ün kudretini onlara gösterecek misin?

— Bu işi istiyerek yapmadığımı Allah biliyor. Bren Bir'in ihtarını biliyorsun... İki bin sene evvel Macellanlıları imha ederken az daha başına neler geliyordu onu da biliyorsun... Fakat Şor Han'ın Galaksi'yi istilâ etmesine razı olmaksızın bu tehlikeyi de göze alacağım.

Gordon'un içinde hayret mi, korku mu olduğunu bilmediği birşey vardı. Sahibi olduğu halde Jal Arn'ın bile, ürpererek bahsettiği bu esrarengiz kuvvet ne olabilirdi?

— Zart, aşağıya Disrüptör dairesine gidelim. Oraya girmeyeli o kadar çok zaman oldu ki, hem Disrüptör'ü gösteri için hazırlamak ve kontrol etmek fena olmaz.

Salondan çıkıp uzun koridorlardan aştıktan sonra helezonî bir merdivenden sarayın en alt katına indiler. Helezon merdiven onları, masif kayadan oyulmuş bir odaya çıkardı. Buradan gene kayanın içinde oyulmuş bir koridora girdiler. Duvara muayyen fasılalarla tesbit edilmiş, titrek bir ışık veren plâkalar, koridoru aydınlatıyordu.

Koridor boyunca ilerledikçe Gordon'un şaşkınlığı artıyordu. Disrüptör gibi dehşet saçan bir silâhın muhafazası için belki bir ordu tahsis edilmiş olacağını tahmin ederken, bir tek demir kapı ve bir tek muhafız görmedi. Hattâ koridorun sonundaki kapıya vardıkları zaman hayretler içinde kaldı: kapı kilitli bile değildi...

Vardıkları oda gene kayanın içine oyulmuş ve koridor-daki gibi aydınlatılmış yuvarlak, kubbeli bir odaydı. Orta yerde, Jal Arn'ın âdeta taparcasına bir korku ile baktığı acıp âletleri görünce Gordon'un merakı büsbütün arttı:

Disrüptör!

O kadar müthiş kuvveti olan bir silâh ki, ancak iki bin senede bir ve istemiyerek kullanılıyor.

— Vay anasını be! nedir bu acaip şey? diye düşündü.

Karşısında garip bir madenden yapılmış on iki koni gördü. Bunların her birinin dört metre kadar yüksekliği vardı. Hepsinin zirvesinde küçük kristal kürelerden müteşekkil bir demet vardı. Konilerin tabanlarından kalın, muhtelif renklerde kablolar çıkıyordu.

Bunların içinde ilmin hangi anlaşılmaz marifetleri bulunuyordu? Gordon bunu tahmin bile edemezdi. Ortada, herhalde konileri bir yere monte etmek için olacak, ağır kelepçe ve çerçeveler ve bir de küp şeklinde dolaba benzer birşey vardı. Bunun bir cephesinde reosta şalteri gibi altı şalter ve bir sürü aydınlık müşirler görünüyordu.

Jal Arn:

— Okadar enerji çekiyor ki, diyordu, muhakkak bir harp gemisine monte edilmesi lâzım. Etneye ne dersin? Türbinleri kâfi gelebilir mi?

— Tahmin ederim. Bütün bunları sana bırakmak münaşip olacak sanırım.

— Fakat Zart, ailenin bilgini sensin. Disrüptör hakkında senin bildiğinin yarısını bilmem yahu!

Gordon telâşlanıyordu:

— Durum pek öyle değil Jal! Demek istiyorum ki, bu kadar zaman sonra çoğunu unuttum galiba.

Jal Arn inanamıyordu:

— Ne söylüyorsun Zart, Disrüptör'ü mü unuttun? Alay mı ediyorsun Zart? Bu asla unutamıyacağımız birşeydir. Bu hakikati, dalgayı vücudumuza âyar etmek için bizi buraya getirdikleri ilk gün, unutmamıza imkân olmayacak şekilde zihnimize hâkketmediler mi?

Dalga mı? Bu da ne demek oluyor be! Şimdi başımıza bir de bu mu çıkıyor?

Gordon, sahili olmayan bir cehalet denizinde kaybolmuştu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu... Fakat yir-

minci asır çocuğu, Newyorklu Con Gordon, birdenbire kendi zekâsına hayran oldu:

— Jal, Şor Han'ın, Disrüptör'ün sırrını almak için bana bir beyin tarayıcısı tatbik ettiğini anlattım. Ben bu sırrı vermedim, fakat sarfettiğim gayretle ve tarama ameliyesinin tesiriyle teferruatı tamamen unuttum. Emin ol!

— Anlıyorum Zart. Manevi şok tabii... Fakat ana hatlarını hatırlarsın. Bunu unutmağa imkân yoktur.

— Gayat tabii onu unutmama imkân yoktur.

Jal, Gordon'u kolundan çekti:

— Şimdi herşeyi hatırlıyacaksın. Bu çerçeve ve kelepçeler kuvvet konilerini bir feza gemisine monte etmek içindir. Renkli kablolar, kontrol tablosundaki aynı renk tablolara bağlanır. Transformatörler de doğrudan doğruya geminin hareket jeneratörlerine ayar edilir. Müşirler, fezada tesir görecektir sahanın tam mevkiini verir. Gayet tabii konilerin birbirile tamamen ayarlı olması lâzım, bunu da reostalar temin eder.

Jal devam ettikçe, Gordon kuvvet konilerinin ne işe yaradığını anlar gibi oluyordu: Bunlar semanın muayyen bir yerinde kuvvet temerküz ettiriyorlardı. Fakat bu, nasıl bir kuvvetti? Tesir ettiği sahaya nasıl bir tesir yapıyordu ki bu kadar büyük bir dehşet uyandırmıştı?

Jal devam ediyordu:

— Hedef saha, gemisinden en aşağı 10 parsek (x) mesafede olmalı. Yoksa, aksi tesir gemiyi mahveder. Şimdi hepsini hatırlıyor musun Zart?

— Gayet tabii! Bununla beraber, Disrüptör'ü senin kullanacağını düşünerek müsterih oluyorum.

— Allah biliyor ki bunu hiç istemiyorum. Bren Bir'in ihtarı aklımdan çıkmıyor.

Eliyle, karşı duvardaki bir tabloyu gösterdi. Gordon merakla okudu:

(x) Parsek: Astronomik bir ölçüdür. Bir parsek takriben 30.000 Milyar km. dir.

«B n Bren Bir, Disr pt r n mucidi, bu sırrı if a edeceğim ahfadıma  u mühim ihtarı yapmak isterim: Disr pt r    ahsi iktidar gayesile asla kullanmayın. Ancak ve ancak Galaksinin hürriyeti tehlikeye girdiği zaman kullanın.

Sahip olduğunuz bu kuvvet Galaksiyi bile imha edebilir. Okadar muazzam bir iblistir ki, zincirinden bo andığı zaman aynı zincire tekrar vurulmayabilir. Bütün insanların hayatı veya hürriyeti tehlikeye girmedikçe buna asla ba  vurmayın!»

Jal Arn, dramatik bir sesle:

— Zart, dedi, sen ve ben çocukluğumuzda dalganın bize  yar edilmesi için, babamla buraya geldiğimiz zaman bu kadar uzun zamandan beri kullanılmamış olan bu  eytan  kuvveti kullanacağımızı aklımıza getirebilir miydik? Fakat  or Han Galaksiyi zaptetmek h lyasını tatbika kalkırsa bütün insanların hayat ve hürriyeti hakikaten tehlikede demektir. Bu riski göze almak mecburiyetindeyiz.

Gordon gayri ihtiyarı titredi. Bu kubbeli yeraltı odasının da Jal Arn'ın ciddi sesi ölümün ötesinden geliyor gibiydi.

Kubbeli odadan çıktılar, garip ışıklı koridordan geçerek, helezonî merdivenin bulunduğu k  k odaya geldiler.

— Aleti yarın sabah Etne'nin üzerine monte edeceğiz. Yıldız Krallarının sefirlerine Disr pt r   gösterdiğimiz zaman...

— Jal Arn hiçkimseye birşey g steremiyeceksin!

 ki kardeş durakladılar. Helezon merdiveninin arkasından saçları karmakarışık üstü ba ı perişan bir adam fırlamış, elindeki atom tabancasını onlara  evirmi ti.

— Ort Bodmer!

Eski m  avirin yüzü kinle buru mu , çirkin, iğrenç bir  ekil almıştı:

Evet Zart! Tern Eldred geldiği zaman herşeyin suya düşmek üzere olduğunu anladım. Saraydan çıkarsam yakalanacağım muhakkaktı. Onun için buraya saklandım ve sizin gelmenizi bekledim.

Jal Arn'ın gözleri parladı:

— Maksadın nedir, Bodmer?

— Ha! Ha! Basit! Çok basit! Hayatım mahvoldu, benimkini kurtarmazsan seninki de mahvolacak.

Bir adım ileri attı. Gordon, herifin yüzünde korkunun doğurduğu çılgınlık emarelerini gördü. Bodmer artık normal bir adam değildi.

— Jal! Söz ver şuna... Bu köpek, hayatını tehlikeye atmağa değmez...

— Asla! Bir vatan hainine hürriyet bağışladım. Yeter. Başkasına bağışlamam.

Gordon itiraza vakit bulamadı. Bodmerin tabancası ateş etti. Jal Arn yuvarlanırken, Gordon yay gibi fırladı, herifin kolunu tutarak büktü. Çılgın müşavirin bilekleri bir an beşer üstü bir mukavemet gösterdi. Tabancasını düşürerek, Gordon'un elinden kurtuldu, farkında olmadan garip ışıklı koridora koştu. Gordon peşinden fırladı. Fakat Bodmer cehennemi bir çılgılık attı, gözleri yuvasından fırlayarak:

— Dalga!.. diye inledi.

Bodmer'in bu iniltisinin aksi henüz sönmemişti ki, deşetli bir ıstırap içinde ve iğrenç bir şekilde buruştu, takallus etti ve cansız, kavruk vücut yere yıkıldı:

Bu ölüm gördüğü en âni ve en esrarengiz ölümdü. Gordon, birkaç saniye ağzı açık, hareketsiz kaldı. Hakikat, zihninde bir şerare gibi belirdi: Koridordaki bu kubbeli odadaki titrek ışık, Jal Arn'ın bahsettiği dalgaydı! Bu, öldürücü bir kuvvetti. Bu kuvvet insan vücudunun dalgalarına öyle âyar edilmişti ki, Disrüptör'ün sırrını bilmeğe izinli olanlardan gayrisına ölüm saçıyordu. Bunun içindir ki Disrüptör'ün muhafazasında başka tedbire lüzum görülmemişti. Hiç kimse böyle acıklı bir ölüm kucağına düşmeden Disrüptör'e yaklaşamazdı... Yalnız Jal ve Gordon... Hayır Gordon değil, Zart Arn'ın bedeni bu ölümden muaftılar.

Gordon, Jal Arn'a koştu. İmparatorun omuzu ve bir ya-

nı feci şekilde yanmıştı. Fakat ölmemişti. Nefes alıyordu. Merdivene doğru fırlayarak bağardı:

— Muhafızlar! Muhafızlar! İmparator yaralandı.

Yukarıda telâşlı ayak sesleri, sert emirler duyuldu. Merdivenler aşağıya inen askerlerin gürültüsüyle cınladı. Subaylar, askerler, sivil memurlar etraflarına toplandılar.

Jal gözlerini açarak bitkin bir sesle:

— Bodmer! diye fısıldadı. Zart'a birşey oldu mu?

— Hayır Jal! Buradayım, bana ateş edemedi, öldü.

Bir saat sonra, İmparatorun dairesinde bir odada endişeli endişeli dolaşarak bekliyordu. Lianna Jal Arn'ın hıçkırان karısını teselliye çalışıyordu. Jal Arn'ın yattığı odanın kapısı açıldı, dışarı çıkan doktor, sevinçle müjdeledi:

— Çok şükür, İmparator yaşayacak! Fakat yarası ağır ancak birkaç haftada iyileşebilir. Prens Zart, İmparator sizi görmek istiyor.

Gordon mütereddit adımlarla geniş yatak odasına girdi. İki kadın onu takip ettiler. Gordon yatağa eğildi. Jal Arn bir fısıltı halinde:

— Bir stereo getirsinler, bütün İmparatorluğa şâmil bir yayına ayar etsinler, dedi.

— Jal, şimdi bunları düşünme, benim suçsuz olduğumu sonra da tebliğ ettirebilirsin.

— Tebliğ edeceğim şey yalnız o değil, Zart!

Verici stereo kuruldu, ayar edildi. Jal yatağında müşkülâtla doğrularak konuştu:

— Vatandaşlarım! Babamı katleden alçaklar beni de öldürmeğe teşebbüs ettiler fakat muvaffak olamadılar. Zamanla iyileşeceğim. Korbulo ve Ort Bodmer alçakların elebaşlarıydı. Kardeşim Zart tamamiyle suçsuz olduğu gibi, bu komployu tek başına meydana çıkardı. İmparatorluğu idareye muvakkat bir zaman için imkân bulamıyacağım. Kardeşim Zart Arn'ı yerime vekil tâyin ediyorum. Mukadderatımız ne olursa olsun, İmparatorluğun lideri olarak kendisini sadık olmanızı istiyorum.

TURUN'DA İHTİLÂFLAR

Gordon gayri ihtiyari:

— Fakat Jal, dedi. Nasıl olur? Kısa bir zaman için bile olsa ben İmparatorluğu idare edemem.

Stereo'yu kaldırmışlardı.

— Zart bu işi yapacaksın. Bulut'un karanlık gölgesi Galaksi'ye aksettiği bu buhranlı zamanda İmparatorluk lidersiz kalamaz. Bu liderliği ancak sen yapabilirsin.

Gordon'un hissiyatı karmakarışıktı. Reddedemezdi. İmparatorluk lidersiz kalırsa, zaten çürük olan bağlar kopacak, her biri kendi başına kalan Krallıklar, Şor Han'a kolaylıkla yem olacaktı. Fakat bu kâinatın yabancısı, cahil bir adam bu liderliği nasıl başarabilirdi?

Gordon titrek bir sesle:

— Elimden geleni yapacağım, Jal, diye mırıldandı. Fakat bir falso yaparsam?

-- Yapmazsın... Herşeyi senin eline bırakıyorum Zart!

Dışarda Lianna ile yalnız kalınca Gordon ona dert yandı:

— Lianna ben nasıl İmparatorluğa liderlik yapar, Yıldız Krallıkları toplu bir halde tutabilirim?

— Neden yapamıyacak mışsın? Galaksi'nin en kuvvetli hanedanına mensup değil misin?

Gordon, Zart Arn olmadığını, kendisine verilen bu vazifeyi başarabilmekten yüzlerce asır uzak, zavallı bir Gordon olduğunu haykırarak söylemek istiyordu. Fakat bunu yapamazdı. Rolüne devama mecburdu.

Ertesi sabah dairesinde Hul Burel'i kendisini bekler buldu:

— Prens Zart! Prens Lianna, beni size muavin olarak tavsiye ettiğini söylememi istedi.

Gordon'un içine su serpildi. Yanında güvenebileceği bir

adam bulunması mühim bir avantajdı. Bu vazife için de cesur ve dürüst Kaptandan başkasını seçemezdi.

— Hul, bu teklif hoşuma gitti. Biliyorsun, beni idarî âmir olarak yetiştirmediler ve bu hususta bilmediğim birçok noktalar var.

— Fakat Prens, karar vereceğiniz meseleler gittikçe çoğalıyor: sefirler yeni bir mülâkat istediler. İkinci komutan Giron iki kere sizinle görüşmek için müracaat etti.

— Hul! Giron iyi bir komutan mıdır?

— Kusursuzdur Prens! Disiplini çok ağırdır, fakat gayet iyi bir komutandır.

— Öyleyse onu Donanma Komutanlığına tâyin edelim. Önce sefirleri göreyim, sonra Giron'la konuşurum.

Tu Şal ve diğer sefirler İmparatorun küçük salonunda bekliyorlardı.

— Prens Zart, hepimiz İmparatora karşı yapılan alçakça suikastten dolayı müteessiriz. Bu hâdisenin kardeşinizin vaadettiği gibi Disrüptör'le bir gösteri yapılmasına engel olmayacağını ümit ederiz.

Gordon, kaçamak bir cevapla atlatmağa çalıştı:

— Bildiğiniz gibi İmparator ağır yaralıdır. Bu vaadini yerine getirmesine imkân yoktur.

— Fakat siz! Siz de Disrüptör'ün kullanışını biliyorsunuz. Bu gösteriyi siz yapabilirsiniz.

— İmparatorun yatakta bulunduğu şu sırada deruhte ettiğim müteaddit vazifeler arasında bu gösteriye de zaman ayırmama şimdilik imkân yoktur. Bunu gayri muayyen bir müddetle tehir etmeğe mecburum.

— Fakat Prens, bunu yapmamalısınız. Gösterinin tehiri düşmanlarımızın iddialarını takviye edecektir.

— Gösteri ilk imkânda yapılacaktır. Size ancak bunu söyleyebilirim.

Bu cevap sefirleri tabîî tatmin etmedi.

Hul Burel hızla odaya girdi:

— Prens, Amiral Giron stereo'da Görüşecek misiniz?

Oradan derhal stereo başına geçti.

Amiral'in yüzü düşünceliydi:

— Prens, ilk öğrenmek istediğim şey şudur: donanmanın komutasını muhafaza ediyor muyum?

— Amiral Giron, sizi İmparatorluk Donanmasının Başkomutanı tâyin ediyorum. İmparator iyileştikten sonra bu kararı değiştirebilir.

— Sağ olun Prens! Fakat donanmaya komuta edeceksem bilmem lâzım gelen siyasi hususlar var: Krallar ve Baronlar bizim safımızda çarpışacaklar mı? Radarlarımız Bulut donanmasının en az iki noktadan taarruza hazırlandığını gösteriyor. Evvelce tanzim edilmiş müdafaa plânımıza göre ana kuvvetlerimiz Rigel yıldızı ile Orion Nebulası arasında üç grup halinde bulunmaktadır. Fakat Baronlar ve Polaris Krallığı taarruza mukavemet etmiyecekse müdafaa plânımızı değiştirmeğe mecburuz.

Gordon:

— Müttefik kuvvetler hakkında size cevap vermem için yirmi dört saat mühlet veriniz.

— Fakat buradaki durumumuz çok tehlikeli. Cevabınız gelinceye kadar donanmayı...

— Amiral! Herşeyi kararınıza bırakıyorum. Size itimadım var.

İmparatorun doktoru istirahat edebilmesi için uyuşturucu bir ilâç verdiğini ve rahatsız edilmemesini söylemesine rağmen Gordon Jal ile konuşmakta ısrar etti.

— Jal, dinle beni. Bana yardım etmen lâzım. Beyin tarayıcının hafızamı bozduğunu biliyorsun. Anlatmağa çalış, Disrüptör gemiye nasıl monte edilecek?

Jal güçlkle cevap verebildi:

— Bir kere başlayınca hepsini hatırlarsın Zart. Kuvvet konilerini geminin başına, on beş metrelik bir daire üzerine monte edeceksin. Kablolar, kontrol tablosunda aynı renk kablolarla bağlanacak. Enerji hatları geminin jeneratörüne ayar edilecek. Hedef sahası merkezinin çok hassas bir tayinini yaptır. Konilerin birbiriyle muvazenede olmasına azamî dikkatini göster. Altı istikamet göstericisi de ayarlanmadan şalteri çekme...

Jal Arn'ın sesi duyulmıyacak kadar hafifledi. İmparator sâkin bir uykuya dalmıştı. Gordon çırpınıyordu:

— Jal! Jal! Dinle beni, biraz daha tafsîlât vermelisin. Fakat Jal uyanacak halde değildi.

Gordon içinden küfrederek kalktı. Evet, Disrûptör'ün nasıl çalıştırılacağını aşağı yukarı öğrenmişti, amma bu yirminci asırdaki bir vahşiye bir tabanca verip tetiğini çekmesini söylemeğe benziyordu: ya vahşi tabancasının namlusunu göğsüne dayarsa?

Gordon, Hul Burel'i alarak sarayın altına indi. Hul koridora giremediği için Gordon çerçeve ve kelepçeleri çıkardı. Bunları hava limanına götürdüler, Val Marlan'a teslim ederk:

— Bunları Etne'nin baş tarafına tam on beş metre çapında bir daire teşkil edecek şekilde tesbit edin dedi.

Disrûptör'ün Etne'ye monte edileceğini anlayan Marlan'ın yüzü heyecandan kızardı...

Gordon yatalı henüz bir saat olmamıştı ki, Burel omuzlarından sarsarak uyandırdı:

— Prens Zart! dedi, Bulut donanması hududumuzu aş-tı. Rigel arkasında şiddetli savaşlar oluyor. Giron büyük zayıat verdiğini bildiriyor. İki Bulut donanması Herktıl demetine doğru ilerliyor.

YILDIZ KRALLARININ KARARI

Kâinatın en büyük harbi başlamıştı!

Kâinatın en büyük harbi! Muazzam Galaksi İmparatorluğunun çekindiği harp! İmparatorlukla Şor Han'ın ancak ölümlle bitecek çarpışması!

Ve bu harpte iki taraftan birinin lideri Nevyorklu muhasebe kâtibi Con Gordon!

Gordon bağırarak fırladı:

— Nasıl? Nasıl? Bulut donanmaları Herkül'e doğru mu geliyor? Baronlar mukavemet edecek mi?

— Belli değil... Şor Han stereo ile Baronlara ve Krallara tebliğat yapıyor: mukavemetin intihar olacağını söylüyor. Jal Arn'ın ağır yaralı olduğu için Disrüptör'ü kullanamayacağını, sizin de Disrüptör'ün sırrını bilmediğinizi söylüyor.

Gordon alelacele giyindi. Selâhiyetli memurlar, subaylar odaya dolmuş onunla konuşmak istiyorlardı. Kalabalık arasından Burel yol açtı, ikisi birlikte İmparatorun çalışma odasına koştular.

Salonda birçok stereo alıcıları faaliyetleydi. Bunlardan ikisi harbin en hararetli yerinde bulunan gemilerden veriliyordu. Fezada gök gürlemesini andırarak patlıyan mermilerin meşalesi, yıldırım süratiyle hareket eden gemilerin stratejik hareketleri görünüyordu.

Bir başka stereo'da Şor Han, esmer ve korkunç yüzüyle gözleri parlayarak konuşuyordu:

— Tekrar ediyorum Baronlar ve Yıldız Kralları, Bulutun savaşı size karşı değildir. Savaşımız yalnız İmparatorlukladır. Biz Karanlık Dünyalar Birliği, İmparatorluğun sahte bir sulh maskesi altında bütün Galaksi'ye hâkim olmasına taraftar değiliz, bu menfaatperest emperyalizmi mahvedeceğiz. Birliğimiz sizlere dostluk teklif ediyor. İmparatorlukla birleşip onunla birlikte mahvolmayın. Sizden bir tek şey

istiyoruz: donanmamızın geçmesine müdahale etmeyin... Yeniden kuracağımız, Galaksi kardeşlik demokrasisinde sizin de yeriniz olacaktır. İmparatorluğun mağlûbiyetinden şüphe etmeyin: donanmamız, onlarınkinden çok üstündür. Disrûptör efsanesi de suya düşmüştür. Jal Arn ölüm döşeğindedir, Zart Arn ise nasıl kullanılacağını bilmiyor. Zaten o, Zart Arn'ın kendisi değil, Zart Arn maskesi altında dolaşan bir maceraperest, bir sahtekâr, bir serseridir. Bunu ispat edebilirim: yoksa Disrûptör'e karşı gelmeğe cesaret edebilir miydin? Baronlar, Krallar! İmparatorluğun son saati geldi. Onunla birlikte savaşımlar, onunla birlikte mahvolacaklardır.

Bu sözler bitince Hul Burel hayretle:

— Bu adam çıldırmış, diye bağırды, Prens Zart'ın bir sahtekâr olduğu nasıl iddia edilebilir?

Odanın öbür tarafından bir subay bağırды:

— Prens! Amiral Giron sizi istiyor.

Gordon derhal stereo'ya yaklaştı, Giron, gemisinin komuta mevkiindeydi:

— Prens! Krallıklar neye karar verdi? Bulut'tan çıkan kuvvetli bir donanma Herkül'e doğru son süratle ilerliyor. Baronlar mukavemet edecekler mi? Yoksa yol mu verecekler?

— Sefirlerle temas eder etmez size bildireceğim. Durum nasıl?

— Henüz sadece öncülerimiz çarpışıyor. Bazı korsanlar hatlarımızın arasından Rigal'e, ana filonun bulunduğu yere uzandı. Vaziyet henüz vahim değil. Fakat mühim olan, eğer Bulut kuvvetleri, Herkül Demeti üzerinden gelip bizi yandan vuracaksa ona göre tedbir almaktır. Baronlar ve Krallar bize iltihak etmeyecekse batıya çekilip, Kanopus'u yandan gelecek bir taarruzdan kurtarmalıyız.

Gordon durumun ehemmiyetini mükemmelen idrak ediyordu. Sendeledi:

— Giron, dedi, mümkün olduğu kadar ana kuvvetleri

savaşa sürmekten sakınınız. Krallıkları ikna edebileceğimi zannediyorum.

Sonra Burel'e döndü:

— Derhal, sefirleri çağırınız! dedi.

Sefirler yüzleri soluk, ciddî tavırlarla salona girdiler. Gordon protokolla vakit kaybettirmiyerek:

— Şor Han'ın donanmasının Polaris ve Herkülere doğru ilerlediğini biliyorsunuz, dedi.

Tu Şal dudaklarına kadar sararak cevap verdi:

— Evet! Şor Han'ın tebliğini de...

Gordon sert bir hareketle sözünü kesti:

— Baronlar mukavemet edecekler mi, yoksa geçmelerine müsaade edecekler mi? Onu öğrenmek istiyorum. Kralların da İmparatorluğa sadık kalıp kalmıyacaklarını öğrenmek istiyorum.

Beyaz yüzlü Leyra sefiri cevap verdi:

— İmparatorluk kendi sözünü tutarsa, hükûmetim de taahhüdüne sadık kalacaktır. Anlaşma yaptığımız zaman, İmparatorluk, icabı halinde Disrültör'ün kullanılacağını vâdetmişti.

— Size Disrültör'ün kullanılacağını söylemedim mi?

— Söylediniz, fakat gösteriden kaçındınız. Sırrını biliyorsanız neye kaçındınız? Ya, Şor Han haklı ise? Ya, haki-katen bir sahtekârsanız? O zaman Krallığımızı feda etmiş olmayacak mıyız?

Hul Burel hiddetli sesiyle kükredi:

— Şor Han'ın mantıksız yalanlarına inanıyor musunuz?

Tu Şal, gözlerini Gordon'a dikerek:

— Yalan mı? dedi, Şor Han Disrültör'ün kullanılmıyacağını bilmeseydi bu taarruza teşebbüs eder miydi?

Hul Burel gene parladı:

— Aptal mısınız? Karşınızdakinin Zart Arn'ın tâ kendisi olduğunu görmüyor musunuz?

— Bugünkü ilim, bir insanın kendini diğer bir adam ola-

Gordon'un zekâsı parladı:

— Hul, ısrar etme! diye emretti. Hepiniz beni dinleyin: size Zart Arn olduğumu ve Disrüptör'ü kullanacağımı ispat edersem, hükûmetleriniz taahhütlerini tutacaklar mı?

— Elbette!..

— Size birkaç dakika içinde Zart Arn olduğumu ispat edebilirim. Beni takip edin!..

Gordon önde diğerleri arkada, Bodmer'in Jal'ı vurduğu odaya geldiler. Gordon sefirlerle dönerek:

— Bu koridorun ne olduğunu biliyorsunuz! dedi.

— Bütün Galaksi, bu koridorun, Disrüptör'ün muhafaza edildiği yere çıktığını bilir.

— İmparator ailesine mensup olmayan bir kimse bu koridordan geçebilir mi?

— Asla!

Gordon süratle koridora daldı. Disrüptör'ün bulunduğu odaya girdi. Tekerlekli kaideler üzerinde oturan konilerden birini iterek dışarı çıkardı ve sordu:

— Şimdi benim sahtekâr olduğuma inanıyor musunuz? Hepsi bir ağızdan haykırdılar:

— Hayır!

— Ancak Zart Arn buraya girebilir.

— Öyleyse Disrüptör'ün sırrını biliyorsunuz.

Gordon çıkardığı koniyi gösterdi:

— Bu, Disrüptör'ün bir parçasıdır. Diğerlerini de çıkaracağım, derhal Etne gemisine monte edeceğiz. Ve gemiyle birlikte Bulut'un taarruzunu durdurmak için bizzat hareket edeceğiz.

Gordon bu sıkıntılı dakikalarda mukadder kararı vermişti:

Disrüptör'ü kullanmağa çalışacaktı!..

Jal Arn'ın tariflerinden birşeyler öğrenmişti. Esasen

makinenin kullanılışında pek güç bir taraf yoktu. Belki de bu basitliği sebebiyle sırrına yalnız İmparator ailesi vakıftı.

Sefirler telâş ve heyecanla, Zart Arn'ın Disrûptör'le savaşa iştirak ettiğini hükümdarlarına bildirmek üzere çıktılar... Gordon:

— Burel! dedi, Etne'nin teknisyenlerini çağır, bir bölük te muhafız göndersinler. Ben âletleri dışarı çıkarırım, onlar da muhafaza altında Etne'ye taşısınlar.

Bütün âletlerle birlikte hava limanına geldikleri zaman Etne'den başka ona refakat edecek iki harp gemisinin orada kaldığını bütün diğerlerinin savaşa iştirak etmek üzere limanı terketmiş olduklarını gördüler.

Teknisyenlerin ve subayların amansız gayretleriyle kısa bir zamanda koniler monte edildi.

Val Marlan kanter içinde gelerek, Gordon'a raporunu verdi:

— On dakikaya kadar hazırız Prens Zart!

— Öyleyse konileri bir kere daha kontrol etmeğe vaktimiz var.

Biraz sonra Hul Burel'in sesi duyuldu:

— Hareket iki dakika sonra!

Çanlar çalmağa başlamıştı. Mürettebattan dışarıda bulunanlar koşarak yerlerini aldılar.

Gordon da gemiye binmek üzere döndü, kalabalık arasında, ince bir siluetin kendisine doğru koştuğunu farketti:

— Lianna! diye bağırdı, burada ne arıyorsun?

Güzel yüzü bembeyaz, gözleri yaşlıydı. Gordon'un kolları arasında büzülerek:

— Zart! dedi, gitmeden sana söylemek istediğim birşey var: ne olursa olsun seni seviyorum Zart, seni seviyorum.

— Prens Zart, hareket ediyoruz.

Hul Burel'in gür sesi kulaklarının dibinde bomba gibi patladı. Gordon uzaklaşırken, Lianna'nın güzel beyaz yüzü-

ne ve yaşlı gözlerine son bir defa baktı. Genç kıızı bir daha göremeyeceği içine doğuyordu...

Gemiye biner binmez, Etne bir mermi gibi semaya fırladı. O anda Burel bağırdı:

— Amiral Giron, sizi arıyor!

Gordon stereoya koştu. Ekranda Amiralin omuzları üzerinden görünen aralıktaki semada patlayan mermiler, infilâk eden hava gemileri görülmemiş bir hava şenliğini andırıyordu.

Giron aceleyle fakat soğukkanlılıkla konuşuyordu:

— Bulut'un doğu birlikleriyle savaş halindeyiz. Kayıplarımız hayret verecek kadar çok. Düşmanın kullandığı yeni bir silâh sanki gemilerimizi içten vuruyor. Nasıl olduğunu anlıyamıyoruz.

— Şor Han'ın bahsettiği silâh olacak. Nasıl çalışıyor?

— Hiçbir şey bilmiyoruz. Etrafımızdaki gemiler birdenbire guruptan ayrılıyor ve çağırımlarımıza cevap vermiyorlar. Baronlar donanmalarının çıkış yaparak, açıkta Bulut donanmasıyla çarpışacağını bildirdiler. Leyra, Polaris ve diğer Krallıkların donanmaları kuzey altından süratle ilerleyerek komutam altına girmeğe geliyorlar. Fakat bu yeni silâh, her ne halt ise, saflarımızda korkunç gedikler açıyor. Batıya çekiliyorum, fakat fena sıkıştırıyorlar. Kayıplarımız o kadar çok ki bu gidişle savaşa devam edemeyeceğimi bildirmek vazifemdir.

— Disrûptör'le savaşa iştirake geliyorum Amiral! Fakat harp sahasına varmamız birkaç saat sürer. Giron! Disrûptör'ün tesirli çalışması için Bulut donanmasını bir araya toplamamız lâzım, bunu başarabilir misin?

Baronlara yardıma gidecekmiş gibi, biraz güneye doğru kayabilirsem, iki Bulut donanmasını bir araya getirebilirim belki...

— Öyleyse tecrübe et! Sizi nerede bulacağımızı takriben bildirebilir misin?.

— Siz buraya varıncaya kadar biz Deneb Yıldızının batısında olacağız.

Giron stereosunu kapadı. Fakat Etna'nın komuta odasındaki muhtelif stereo'lardan savaşın bütün safahatı takip edilebiliyordu. Atom mermisi cehenneminde harap olan gemilerden başka, birçok İmparatorluk gemisi de radar perdesinde kayboluveriyorlardı. Hul Burel hiddetle:

— Bu Şor Han köpeğinin gizli silâhı Giron'un cenahlarını çok fena hırpalıyor! diye bağırdı.

Gordon, kaptan köprüsünden fezaı seyretmeğe koyuldu. İçindeki korku, artık bir panik halini almıştı. Onun bu savaşta, bu korkunç kuvvetler arasındaki savaşta asla yeri yoktu. Disrüptör'ü kullanma kararını pek acele vermişti.

Disrüptör'ü o, Gordon kullanacak? Hangi cesaretle? Evet, mucidinin bile dehşetle bahsetti, kullanılmamamasını ihtar ettiği, bütün Galaksi'yi tahrip edebilecek olan bu cehennemî kudretin zincirlerini ne cesaretle gözecekti?

GÜNEŞLER SAVAŞI

— Baronlar savaşıyor!

Stereo'dan harbin safahatını takip eden Burel'in sesi Gordon'u hayallerinden ayırdı:

— Bakın Prens! Herkül Demeti'nin savaşına bakın!

— Halbuki onların da Giron gibi Deneb'e çekilmeleri icap ederdi.

Stereo'daki manzara Gordon'u tokat yemiş gibi sersemletti. Bu sahne savaşın en hararetili noktasında bulunan bir Herkül gemisinin kaptan köprüsünden naklediliyordu. Anlatılmaz, çılgın bir savaştı bu...

Herkül Demetinın teşkil ettiği muazzam güneş topluluğu yakınında feza binlerce küçük kıvılcımlarla doluydu. Bu kıvılcımların her biri bir atom mermisinin meşalesiydi. Ge-

miler stereo üzerinde öyle cehennemî bir süratle yer değiştiriyordu ki, Gordon savaşı takip etmeğe bile muvaffak olamıyordu. Gordon'un edinmiş olduğu yirminci asır tecrübeleri, yıldızlar arasında ölüm meşaleleri teati eden bu muhteşem cehennem dansının şaşaasını anlamağa müsait değildi. Bu savaşta birbirlerinden hesap edilmez mesafelerle uzak gemiler mucizevi radar şualariyle yekdiğerini buluyorlar ve aklın alamıyaçağı kadar süratli bir otomatik hesapla mevki, istikamet, sürat, yer değıştirme, mesafe tespitini yaparak atom mermilerini savuruyorlardı.

Gordon, yavaş yavaş savaşın ana hatlarını seçmeğe başladı:

Bu acaip şehrayin, Deneb'in muazzam güneş topluluklarına doğru geriliyordu. Savaş hattı şimdi Deneb güneşlerinin kuzey ve kuzey batısına intikal etmişti. Hul Burel haykırdı:

— Kat'i ric'at başladı! Allahım, Baronların donanmasının yarısı yok oldu...

Etne'nin kaptanı Val Marlan, savaşa iştirak edemediğı için, kafese kısıtılmış vahşî bir kaplan gibi, bir stereo'dan diğeriine geçiyor, yumruklarını sıkıyordu.

Gordon, bu dehşet verici Galaksi savaşını, diğeri gibi anlıyarak seyredememesinin kendisi için daha iyi olduğuna kanaat getirdi. Anlasa muhakkak çıldırırdı.

Disrüptör'ü belki yüzüncü defa düşündü: bu kuvvet boşanınca acaba ne gibi bir tesir gösterecek? Korkunç bir ölüm suası mı neşredecekti? Feza dahilinde katı maddelerin tek-milini geçtiğı yol boyunca imha veya inhilal mi ettirecekti?

Herkül donanmasıyla birleşmek üzere güney batıya çekilen Giron kuvvetlerine, Ursa Nebulası civarında Leyra, Polaris, Signüs donanmaları da iltihak etmişti. İmparatorluk Donanma Komutanı geri hatta kalmış ve birkaç saat vahşî bir artçı savaşı çıkarmıştı. Bundan sonra Giron, kuvvetlerinin tamamına çekilme emrini verdi. Emirler, alıcı cihazlarda otomatik olarak birleştiler ve çözölen şifreler halindeydi:

— Leyra kolu! Kaptan Sandrel! Nebula'dan uzaklaşın!

Düşman Signüs kolu ile sizin aranızda bir yarma hareketine başlıyor.

Leyra komutanının cevabı ümitsizdi:

— Korsanlar kolumuzun baş tarafını durdurdular. Fakat biz...

— Mesaj birden kesildi, stereo ekranı karardı. Gordon, Giron'un Sandrel'i boşu boşuna aradığını duydu. Burel küf, rediyordu:

— Hep aynı şekilde, bizim gemiler civarında korsan olduğunu bildiriyor rapor ani olarak kesiliyor ve geminin sesi bir daha duyulmuyor.

Marlan dişlerini gıcırdattı:

— Şor Han'ın gizli silâhı... Bir anlıyabilsek ne olduğunu?

Gordon, Şor Han'ın sözlerini hatırladı: (...bu düşman gemilerini içeriden vuracak bir silâhtır...)

Gordon bunu ötekilere açarak devam etti:

— Belki saçmalıyorum, fakat bence bir gemiyi içerden vuracak yegâne yol, stereo dalgasını bir atom kuvveti için taşıyıcı olarak kullanmaktadır. Bütün kaybolan gemiler stereo ederken kayboluyorlar.

Marlan vahşi bir çığlık attı:

— Hul! Muhakkak böyle olacak, setereo dalgalarını kontrol altına alarak o dalgalar vasıtasıyla atom kuvvetini gönderiyorlar.

Marlan sözünü bitirmeden fırladı, stereo'yla Giron'u buldu ona durumu anlattı:

— Bütün temasları bulanık dalgalara sığramalar yaparak idare edersek bu silâhı kullanamazlar, dalgalarımızı kontrol alamazlar. Stereo dairelerinde hususi süzgeçleri kullanmıyoruz.

Marlan kendi gemisinde derhal tertibatını kurdu. Bunlar tehlikeli dalgaların geçmesini önleyecek elektrik perdeleleri meydana getiren bir nevi jenaratörlerdi.

Bütün İmparatorluk gençlerine bildirildi.

Giron raporunu verdi:

— Faydasını gördük! Fakat harab olmuş vaziyetteyiz. Baronların donanması bir hatıradan ibaret. Daha güneye Herküllere çekilelim mi?

— Katiyen! Demetin içinde Disrüptör'ü kullanamam. Onları Deneb civarında tutmalısınız.

— Deneyelim. Fakat dört saat içinde buraya varmazsanız onları tutacak gemimiz kalmayacak.

Etne ve muhafızları son süratle savaş mevkiine yaklaşıırken, Deneb'in doğusunda cereyan eden cehennemî savaş da yıldızla doğru şokuluyordu.

Bulut'un iki büyük gurubu doğuda birleşerek son, öldürücü hücumlarına hazırlanıyorlardı.

Marlan kısık dudakları arasından:

— Yarım saate kadar belki varabiliriz, diye mırıldandı.

Büyük radar ekranındaki nöbetçi subay:

— İskele tarafında korsan gemisi var! diye bağırdı.

Bir an içinde herkes faaliyete geçti. Gordon etrafında olup bitenleri güçlükle takip ediyordu. Bulut korsan gemisi gizleme perdesini açar açmaz, Etne'nin sol tarafında muazzam bir şule parladı:

— Muhafızlardan biri gitti...

Etne'nin topları insan zekâsının takip edemeyeceği kadar çabuk, elektronik hesaplarını yaparak ateşe başladılar. Çok uzakta iki kıvılcım parıltıyla yandı, söndü:

— İkisini de temizledik. Diğerleri gizlemeye girdiler.

Stereo'da Giron'un mesajı belirdi:

— Prens Zart, Bulut'un ana donanması bir cenah taarruzuna geçiyor. Bir saate kadar gelemesenez bizi yok edecekler.

— Biraz daha dayanın!

Bu anda stereo'da Giron kayboldu, bembeyaz yüzlü, siyah üniformalı bir adam belirdi:

— Bulutlu!..

Stereo'yu mavi bir şerare kapladı, fakat yeni tertibatın müdahalesiyle, stereo derhal karardı ve meçhul silâhın gemiye tesirine imkân kalmadan, dalga kesildi.

İmparatorluk donanması sol cenahı Deneb'in parlak külesine dayanan kısa bir müdafaa hattı şeklinde tertiplenmişti. Feza bir cehennem parçasıydı. Etne ön hatlara sokuldu. Artık kendi topları da fasılasız ateş ediyordu. Gordon mesaj gönderdi:

— Giron, geldik. Şimdi hatlarınızı seyrekleştirin ve son süratle uzaklaşın.

— Fakat toplanarak, seyrek hatlarımıza taarruz ederler!

— Ben zaten toplanmalarını istiyorum.

Giron emre itaat etti ve manevra ederek tatbikine geçti. Marlan heyecanla bağırdı:

— Bulut donanması!..

Gordon ekran üzerinde binlerce Bulut gemisinin guruplanmış kara noktalarını gördü. Biraz hatlarını sıklaştırmışlar fakat Gordon'un istediği gibi toplanmamışlardı.

— Marlan! Gemiye Bulut donanmasının tam merkezine doğru çevirin ve bu mevkide tutun.

Şimdi Etne, iki donanma arasında tek başına kalmıştı. Arkalarında Giron son süratle uzaklaşıyor, karşılarında Bulut son süratle hücum ediyordu.

Gordon Disrüptör'ün kontrol tablosunun başına geçmişti. Reostları bağladı ve ayar etmeğe başladı. İbreler taksimat üzerinde yavaşça harekete geçtiler. Esrarengiz cihazın çektiği muazzam enerjiyi karşılamak için Etne'nin bütün jeneratörleri homurtularını arttırarak çalışmaya başladı.

Gordon, Jal Arn'ın sözlerini hatırlamağa çalışıyordu:

— Altı istikamet müşiri tamamiyle intibak etmezse felâket doğurur...

İbreler muvazeneye gelmiyordu. Gordon, çılgın gibi roestalardan birini, sonra diğerini yokluyor, ibreler kırmızı tehlike işaretine doğru kayıyordu.

Gordon, alnında biriken ter damlalarını sildi. Diğerleri dehşet dolu bir sükûtle ona bakıyorlardı. Korku ve heyecandan vücudüne ağırlar gelmişti. Bu işi başaramıyacaktı. Başaramazdı. Anlamadığı, bilmediği bu muazzam kudreti, cahil kafasının idare edemediği acemi elleriyle fezaya boş-boşuna salamazdı.

İbrelerin üçü, sonra dördü muvazeneye gelmişti, fakat ötekiler hâlâ geri kalıyordu. Gordon, reostları biraz daha çevirdi. Biraz daha muvaffakiyete doğru ilerlemişti; fakat muvazene gene tam değildi. Etne ağır yükü güç çeken jeneratörlerin zorlamasıyla, hızla atan bir kalp gibi sarsılıyordu.

Nihayet ibreler bir hizaya geldi.

Gordon, nefes almağa cesaret edemiyerek:

Tamam! diye haykırdı ve şalteri çekti...

DİSRÜPTÖR

Soluk, donuk şualar, Etne'nin baş tarafından bir ölüm haberi gibi fışkırarak, fezanın yarı karanlık sonsuzluğuna atıldı. Bu şualar kâinatı dolduran sürat harikalarına kıyasen sanki sürünerek gidiyor, ilerledikçe bir yelpaze gibi açılıyordu.

Gordon, Marlan ve Burel hiç hareket etmeden, yüreklerini burkan baş döndürücü bir merakla, Etne'nin kaptan köprüsündeki pencereye âdeta yapışmış, fezayı seyrediyorlardı.

Görünürde hiçbir değişiklik yoktu.

Radarda ilerleyen Bulut donanmasını gösteren kalabalık noktalar biraz, pek hafif dalgalanır gibi oldu...

Burel homurdandı:

--- Birşeycik olmadı, Hiçbir şey! Melûn âlet bozuk,,

Çok ileride bir siyah leke belirdi. Titrek sadmelerle bü-yümeğe başladı. Büyüdü... Büyüdü...

Bu küçük leke çok kısa bir zamanda bir gece parçası oldu... Fakat bu siyahlık, ışık yokluğundan mütevellit basit bir karanlık değildi. Hiçbir gözün asla rastlamadığı kadar mutlak bir siyahlık, titrek hamlelerle büyüyen, gayri tabii korkunç bir siyahlıktı bu...

Radar ekranında da Bulut donanmasının az evvel işgal ettiği saha, bir karanlığa gömülmüştü. Sanki radar şuaları bu karanlığa sokulamıyor, bu siyahlık sanki hususî bir hayata malikmiş gibi ondan korkuyorlar, kaçıyorlardı...

Val Marlan, boğuk bir sesle ve inilti halinde:

— Allahım! dedi, Disrüptör fezanın kendisini imha ediyor! Korkunç birşey bu!

Gordon, beyninde şimşek gibi parlayan hakikatla, Disrüptör'ün akıllara hayret verici kudretini anladı.

Hayır! Âletin ilmî yapılışını, tesir ve çalışma teorisini değil, çünkü onu anlamasına imkân yoktu, fakat tesirinin gözle görünen neticesini anladı:

Disrüptör, maddeyi değil, fezayı imha eden bir kudretti.

Gordon, dehşet dolu bir an geçirdi. Sonra, en büyük korkunun pençesinde kıvranarak, can havliyle fırladı. Disrüptör'ün ana şalterini açtı.

Kâinat çıldırmış mıydı?

Etne'yi devleşmiş bir kuvvet tokatladı...

Zıvanadan çıkmış kâinatta yıldızların oldukları yerde sarsıldıklarını, dehşetle gördüler. Sonra Deneb cümlesinin yanan beyaz kütlesi boşlukla hızla döndü, yıldızlar birer kuyruklu yıldız gibi semada aktılar.

Kâinat, sonsuz muvazenesini bozmağa cesaret eden küçük insanlara isyan eder gibiydi. Şiddetli bir sarsıntı, Gordon'u bir ceviz kabuğu gibi duvara vurdu. Gordon kalkmağa çalışırken, Etne müthiş bir fırtınaya tutulmuş gibi sarsılıyor, yatıyor, kalkıyordu.

Feza ve yıldızlar yavaş yavaş sükûnet buldular...

Marlan, şakağındaki bir kesikten kanlar akarak, emirlerini yağdırıyordu; yüzü bembeyazdı:

— Türbinlere birşey olmadı... Galiba etraf ta sükûnet buluyor.

Etne'nin, Debne'nin yanar cehennemine düşmesine ramak kalmıştı.

Bütün yıldızlar birbirlerine girdiler. Gordon, heyecanla:

— Tepki reaksiyonu! diye mırıldandı. Civardaki feza, açılan boşluğa hücum ediyor.

Hul Burel radar ekranına eğildi:

— Bu hengâmede Bulut donanmasının ancak yarısı imha oldu.

Gordon ürpererek:

— Disrüptör'ü bir daha kullanmam! Kullanamam! diye bağırdı.

— Kullanmağa lüzum kalmıyacak, Prens! Geri kalanlar panik içinde Bulut'a doğru kaçıyorlar.

Gordon kaçan gemileri ayıplamıyordu. Fezanın kendisi insanın etrafında zıvanadan çıkar, intikam alırcasına başına çöker de, insan korkudan başka birşey hissedebilir mi?

Stereo'da birbiri arkasından beliren hayaller, Giron'un gemilerinden şaşkın sualler getiriyordu:

— Ne oldu? Ne oldu?

— Bu âfet neydi?

Hul Burel vaziyeti hülâsa etti:

— Bulut donanmasından geri kalanlar kaçıyor, takip edersek hepsini fezadan sileriz.

Giron bu fırsatı kaçıramazdı:

— Derhal takip emri vereceğim.

İmparatorluk donanması hemen toplanarak geri döndü. Fakat ateş mesafesine sokulamadan, düşman gemileri Bulut'un karanlıkları arasında kayboldular.

İmparatorluk donanması Bulut'un dış sınırına vararak durakladı. Giron:

— Peşlerinden gidersek belki tuzağa düşeriz. Hem bizim için yabancı olan bu sahalarda uçuş tehlikelidir, dedi.

Gordon bağırdı:

— Şor Han'a bir ultiatom verin, teslim olmasını söyleyin!

Sonra bizzat bunu yapmağa karar vererek. Stereo'yu Tallarna'ya âyar etti:

— Karanlık Dünyalar Birliğine! Sizi teslim olmağa davet ediyorum. Teslim olur ve silâhlarınızı bırakırsanız, sizi bu harbe sürükleyen elebaşılarınızdan başka kimseye dokunmayız. Fakat reddederseniz, Disrûptör'le bütün Bulut'u yok edeceğim. Bu eşkiyalık yuvasını Galaksi'den sileceğim...

Val Marlan korku ile ona baktı:

— Fakat böyle birşey nasıl...

— Yapacak olan kim? Bu onları korkutmak için bir blöftür. Disrûptör'ün neler yapabileceğini gördüler, kabul etmeğe mecburdurlar. Siz olsanız kabul etmez misiniz?

Marlan cevap vermedi. Giron, Gordon'a hitap ederek:

— Galiba bu cehenneme girmemiz icap edecek, Prens! dedi.

— Dur! Bir mesaj geliyor.

Stereo'da Şor Han'ın sarayından bir oda belirdi. Bazısı yaralı, birkaç subay göründüler:

— Prens Zart! Şartlarınızı kabul ediyoruz. Gemilerimizi derhal doklara çekip silâhtan tecrit edeceğiz. Birkaç saat sonra Tallarna'ya girebilirsiniz.

Marlan:

— Bu bir tuzak olabilir. Birkaç saatte, Şor Han bize mükemmel bir tuzak kurabilir, dedi.

Konuşan Bulut'lu subay başını salladı:

— Şor Han, artık iktidar sahibi değildir. Teslim olma-

yı reddedince isyan ettik. Size Şor Han'ın kendisini gösterebiliriz, zaten ölmek üzere...

Stereo sarayın bir başka odasına geçti. Şor Han, Gordon'u kabul ettiği odada sandalyesinde oturuyordu. Yüzü bembeyazdı. Sol böğründe kararmış, korkunç bir yara vardı. Sönen gözleri bir müddet anlıyamadan onları süzdü, sonra gözleri Gordon'a takılarak canlandı:

— Kazandın! dedi. Disrüptör'ü kullanabileceğin aklıma gelmezdi. Cahil şansı işte!

Boğucu bir öksürük sözünü kesti ve daha hafif bir sesle devam etti:

— Böyle gebermek bana yakışmıyor değil mi? Fakat şikâyetim yok. Hayatımı istediğim şekilde yaşayabilmek için harcadım. Sen de benim gibisin, onun için hoşuma gidiyorsun.

Şor Han ölüme iyice yaklaşmıştı, sesi bir fısıltı halinde geliyordu:

— Belki ben de senin devrinden arta kalmış bir adamım, Gordon! Belki hayata çok, çok geç geldim. Belki...

Bitiremedi. Başı önüne düştü. Oturduğu sandalyeden aşağıya kayarak oracıya yıkıldı.

Ölümünde bile diktatörce bir eda vardı.

— Size ne söylüyordu, anlıyamadım?

Gordon, Burel'in bu sözlerini duymadı bile... İçinde acıip bir his vardı. Hayat ne garipti? Şor Han'dan hoşlanması için hiçbir sebep yoktu, fakat adamın cesaretine, amansız disiplinine, zekâsına ve iradesine hayran olduğunun farkına vardı.

Gemide bir bayram havası esmeğe başlamıştı. Herkes birbirine sarılıyor, kucaklaşıyordu.

Gordon, derhal hareket emrini verdi. Turun'a dönüyorlardı... Muzaffer Prens Turun'a dönüyordu.

Fakat yarım saat sonra emrini değiştirdi:

— Rotayı değiştirin, Sol cümlesine gidiyoruz!

Hul Burel, şaşırmıştı;

— Fakat Prens! Bütün Turun avdetinizi bekliyor. Bütün İmparatorluk sizi karşılamak için ayaklanmış, bayram yapıyor!

Gordon kısaca:

— Şimdilik Turun'a gitmiyorum, dedi, beni Arz'a götürün.

Etne yeni rotasında ilerlerken, Gordon kimseyle konuşmadan saatlerce fezayı seyretti.

Nihayet Arz'a, kendi devrine, yirminci asra dönecek... Fakat içinde bu muhteşem kâinata karşı tükenmez bir hasret götürecekti.

Kalaksi'nin gayri tabii bir parlaklıkla yanan yıldızlarına baktı. Batı tarafında, çok uzakta Kanopus göz kırpyordu, Turun'u, bayram yapan milyonlarca Turun'luyu düşündü:

— Bunlar artık bir masal benim için... Hepsi, geri gelmemek üzere ebediyete karıştı...

Etne, dağlar arasındaki düzlüğe indi.

Kule, mağrur tepeler arasında bıraktığı gibi duruyordu. Buradan ayrılalı sanki bir ömür geçmişti. Gordon, kendisine şaşkın şaşkın bakan arkadaşlarına döndü:

— Kısa bir müddet lâbiratuvara uğrayacağım. Yalnız Hul Burel benimle gelecek, dedi.

Elini uzattı, hepsinin ayrı ayrı ellerini sıkarak:

— Hepiniz en sadık dostlarımsınız, hepinize teşekkür ederim, dedi.

— Prens! Vedâ ediyor gibisiniz! Lâboratuvarda ne yapacaksınız?

— Hiçbir şey. Birkaç saat sonra döneceğim...

Gordon ve Burel gemiden uzaklaşırken diğerleri endişeyle arkalarından bakıyorlardı.

Kuleye varınca, Gordon âletin bulunduğu, cam duvarlı odaya çıktı. İhtiyar bilginin âlet hakkındaki izahatını hatırlamaya gayret etti. Âleti bir kontrol otmeği düşündü.

Hul Burel endişeyle onu süzüyordu.

Nihayet Gordon ona dönerek:

— Hul senin yardımına ihtiyacım olacak. İstedigimi, ne olduğunu anlamadan yapmanı rica ediyorum.

— Emredersiniz Prens! Fakat korkuyorum...

— Korkacak birşey yok, birkaç saat sonra Turun yolunda olacağız.

Gordon, başlığı taktı. Vel Kuen'in tarif ettiği gibi Zart Arn'ın frekansına ayar etti ve âletin düğmesini çevirdi.

Zihnini teksif ederek düşüncesini zaman boyunca unutulmuş maziye çevirdi:

— Zart Arn! Zart Arn! sesimi duyabiliyor musun?

Cevap alamadı.

Düşünce mesajını tekrar, tekrar yolladı. Fakat gene cevap alamadı.

Endişelenmeğe başladı.

Bir saat sonra bir daha denedi.

Aradan dört saat geçtikten sonra bir deneme daha yaptı:

— Zart Arn! Zart Arn! Sesimi duyabiliyor musun? Ben Con Gordon.

Kısık, çok kısık, farkedilemeyecek kadar hafif, Zart'ın düşüncesini hissetti:

— Con Gordon! Çok şükür! Günlerdir mesajını bekliyorum. Vel Kuen nerede?

— Vel Kuen yaşamıyor...

Gordon herşeyi kısaca anlattı; Zart sevinçle sordu:

— Gordon demek sözünü tuttun! Orada benim mevkiimde yaşamana imkân varken, kalmıyorsun...

— Zart, bedenlerimizi tekrar değiştirmek için, cihazı çalıştırabileceğimi zannediyorum, sana tekrar edeyim, doğru olup olmadığını söyle.

Gordon cihazın nasıl çalıştırılacağına ait teferrüatı aklından geçirdi. Zart Arn tasdik etti.

— Ben hazırım Gordon. Fakat Vel Kuen olmadığına göre cihazı kim çalıştıracak?

— Burada bir arkadaşım var: Hul Burel. Ne yaptığımı-
zı bilmeden makineyi çalıştıracak.

Gordon, Burel'e döndü:

— Sana işaret ettiğim zaman, hangisini gösterirsem o
şalteri kapatırsın.

— Peki, fakat size ne olacak?

— Hiçbir şey! Korkma.

Başlığı tekrar ayar etti:

— Tamam mı Zart?

— Tamam!

Gordon, eliyle işaret etti. Hul, şalteri kapadı.

Dönen ve dönerken herşeyi kendine doğru çeken karan-
lığa gömülerek, Gordon kendini kaybetti.

YILDIZLAR FATİHİ DÖNÜYOR

Gordon yavaş yavaş kendine geldi. Başı ağrıyordu. İçin-
de sinir bozucu bir ağırlık vardı. Gözlerini açtığı zaman,
kendini Nevyork'yaki küçük odasında buldu. Bu oda ona
şimdi bir kümes gibi geliyordu.

Ayağa kalktı. Aynanın karşısına gitti. Aynada Con Gor-
don'un geniş adaleli vücudu vardı.

Pencereye koştu. Nevyork'un ışıklarına ve yıldızlı se-
maya baktı. Bu eski şehir ne kadar karanlık, ne kadar kü-
çüktü... Başını yıldızlara doğru kaldırıncı gözleri yaşardı

Orion Nebula'sı, şu uzaklarda görünen bulanık nokta
değil miydi acaba? Aşağıda, ufka yakın, beyaz bir göz gibi
parlayan Deneb'den başkası mıydı? Kanopus'u göremiyor-
du bile... Fakat hayali beyaz şehir Turun'a döndü ve içinde
zaptedilmez bir hasret duydu:

-- Lianna! Ah Lianna! diye içini çekti.

Şimdi yeryüzündeki hayatı eskisinden daha sıkıcı ve da-
ha boğucu idi. Sevdigi kızla aralarında ölçülemez zaman ve

mekân uçurumları vardı. Lianna'yı unutamazdı. Unutamıyacaktı...

Ertesi sabah işine gitti. Haftalarca evvel burasını nasıl heyecanlı bir haleti ruhiye içinde terkettiğini hatırlıyordu.

Müdür onu, hayretle karşıladı:

— Gordon, nasılsın, iyileştin mi? Tekrar işe başlayacak mısın?

Demek Zart Arn serbest kalabilmek için bir hastalık bahane etmişti.

— Şimdi iyiyim efendim. Tekrar işime devam etmek istiyorum.

Gordon, birkaç gün kendini unutabilmek için deli gibi işine sarıldı. Fakat Lianna'nın güzel yüzü bir an bile gözle-rinin önünden gitmiyordu.

Bir gün müdür onu çağırdı:

— Gordon, rahatsızlığının çalışmana mâni olmasından korkuyorum. Fakat görüyorum ki, bilâkis dinlenme sana faydalı geldi. Bu gidişle yakında şubene müdür tâyin edileceksin.

Ha! Ha! Ha! Şubesine müdür mü?

O ki, İmparator oğlu, Prens Zart Arn olarak, kralların sofrasına oturmuş... O ki, Deneb civarında İmparatorluğun şanlı donanmasını muhteşem bir zafere götürmüş... O ki, kâinata dehşet saçmış, fezanın kendisini imha eden kuvveti kullanmıştı... Şubesine müdür ha?

Ha! Ha! Ha!

Fakat Gordon, bu acıklı kakhahaları atmadı. Göğsünde kabaran isyan dalgasını zaptetti, soğukkanlılıkla:

— Nasıl münasip görürseniz efendim, dedi.

EBEDÎ SAADET Mİ?

Birkaç hafta sonra uykulu beyninde, hakikat ışığı gibi bir düşünce belirdi:

— Gordon! Con Gordon!

Derhal tanıdı! Bu düşünceyi milyonlarca benzeri arasından ayırabilirdi.

— Lianna!

— Evet benim, Gordon!

— Peki anı, nasıl başardın bunu?

— Zart Arn anlattı. Turun'a döndükten sonra herşeyi anlattı... Onun vücudünde seni seviyordum Con! Zart bu hikâyeyi ağlayarak anlattı. İmparatorluk için yaptıklarını ve bukadar büyük bir başarı elde ettikten sonra verdiği söz için nasıl herşeyi feda ettiğini anlatırken heyecanını zaptedemiyordu.

— Lianna! Lianna! Hiç olmazsa sana bütün kalbimle aşkını itiraf edebiliyorum. Son bir defa vedâ edebiliyorum.

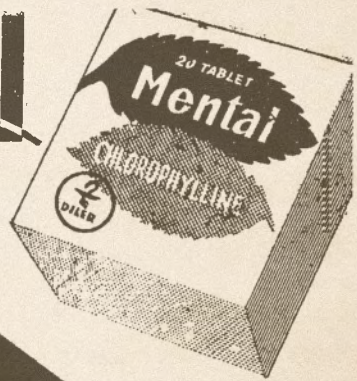
— Dur, Gordon! Vedâ etmeğe lüzum yok. Zart Arn yeni bir keşfin son tecrübelerini yapıyor. Zaman boyunca insanın manevî varlığı gibi, maddî varlığının da seyahat edebileceğini ispat edecek. Bunu başarabilirse: bana gelir misin? Kendi vücudunla ve kendin olarak gelir misin?

— Lianna seninle bir saat yaşayabilmek için cehennemleri aşarım.

— Öyleyse bekle Gordon! Tekrar buluşacağız.

S O N

Mental

KLOROFİLLİ

Kokulu yemekler, içki, tütün v. s.
dolayısıyla ağızdan ve vücuttan
(âdet zamanları dahil)
intişar eden bütün kokuları
izale eder

HER AY EN AZ DÖRT GÜNÜNÜZÜN ZEVKLI
GEÇECEĞİNE EMİN OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Tef'e

**Abone
Olunuz!**

Tef'e abone olmak için

Akbank Galata Şubesi'ne

Banka veya posta havalesiyle 12 veya 24 lira
göndermek kâfidir. (6 aylık veya bir senelik.)

Sevdiğiniz birine sizi tekrar tekrar hatırlatacak tek
hediye bir TEF abonesidir.

**ÇAĞLAYAN KİTAPLARININ PİYASAYA ÇIKMA-
DAN BİRKAÇ GÜN EVVEL ELİNİZE GEÇMESİNİ
İSTER MİSİNİZ?**

ÇAĞLAYAN'A ABONE OLUNUZ

**Çağlayan'ın BANKA TEMİNATLI aboneman sistemin-
de paranızın yanması imkânsızdır!**

Çağlayan Yayınevi'ne abone olmak için en yakın postahane veya bankaya gidip posta veya banka havalesiyle şu adrese 11 kitap için 10 ve 22 kitap için 20 lira gönderebilirsiniz: **Akbank Galata Şubesi, İstanbul.** Kendi adresinizi de havale kâğıdının üstüne yazmağı ihmal etmezsiniz tabii. Banka bütün kitaplar elinize geçinceye kadar paranızı muhafaza edecek, herhangi bir sebeple neşriyat kesilecek olursa çıkma-mış kitapların bedelini size geri gönderecektir.

**SİZİ SEVDİĞİNİZ BİRİNE TEKRAR TEKRAR HATIR-
LATACAK TEK HEDİYE BİR ÇAĞLAYAN
ABONEMANIDIR.**

Aşağıdaki kuponu kesip gönderiniz:

Çağlayan Yayınevi, Ankara Cad. 48, İstanbul

...../...../195...

**Aşağıda ismi ve adresi yazılı kimseye bir Çağlayan
abonemanı hediye etmek istiyorum. Akbank Galata
Şubesine lira yollanmıştır.**

Seriniz tamam mı?

1 - 30

**Eksiksiz bir ÇAĞLAYAN serisi
başlı başına bir kütüphanedir.**

The
**STAR
KINGS**

• *A Novel of Future Adventure*
by **Edmond Hamilton**

*He was a man of two Eras,
summoned through the veil of Time
to save the Star-Kingdoms from the pallid-
skinned Aliens. He was John Gordon, New York
insurance clerk and Galactic Prince, the most dangerous
man in the Universe . . . for locked in his mind was the secret
of the Great Destroyer!*

I

JOHN GORDON

WHEN JOHN GORDON FIRST heard the voice inside his mind, he thought that he was going crazy.

It came first at night when he was just falling sleep. Through his drowsing thoughts, it spoke sharp and clear.

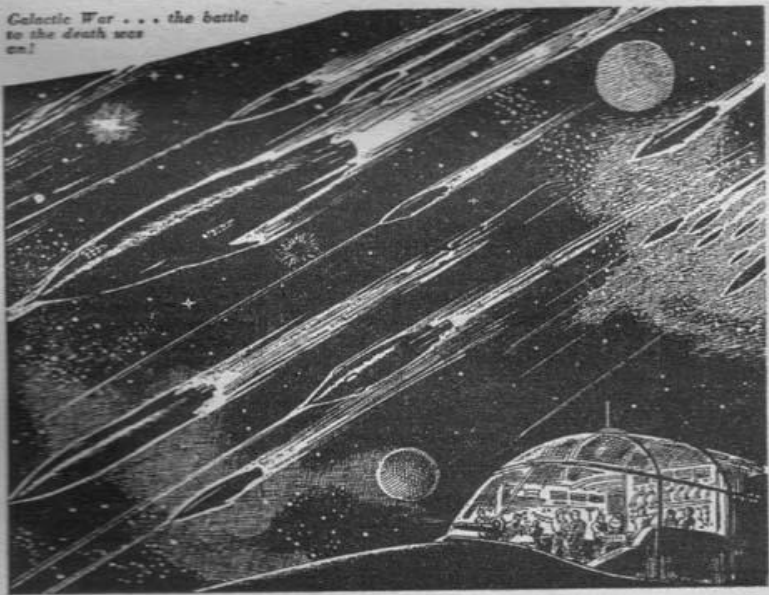
*Galactic War . . . the battle
to the death was
on!*

"Can you hear me, John Gordon? Can you hear me call?"

Gordon sat up, suddenly wide awake and a little startled. There had been something strange and upsetting about it.

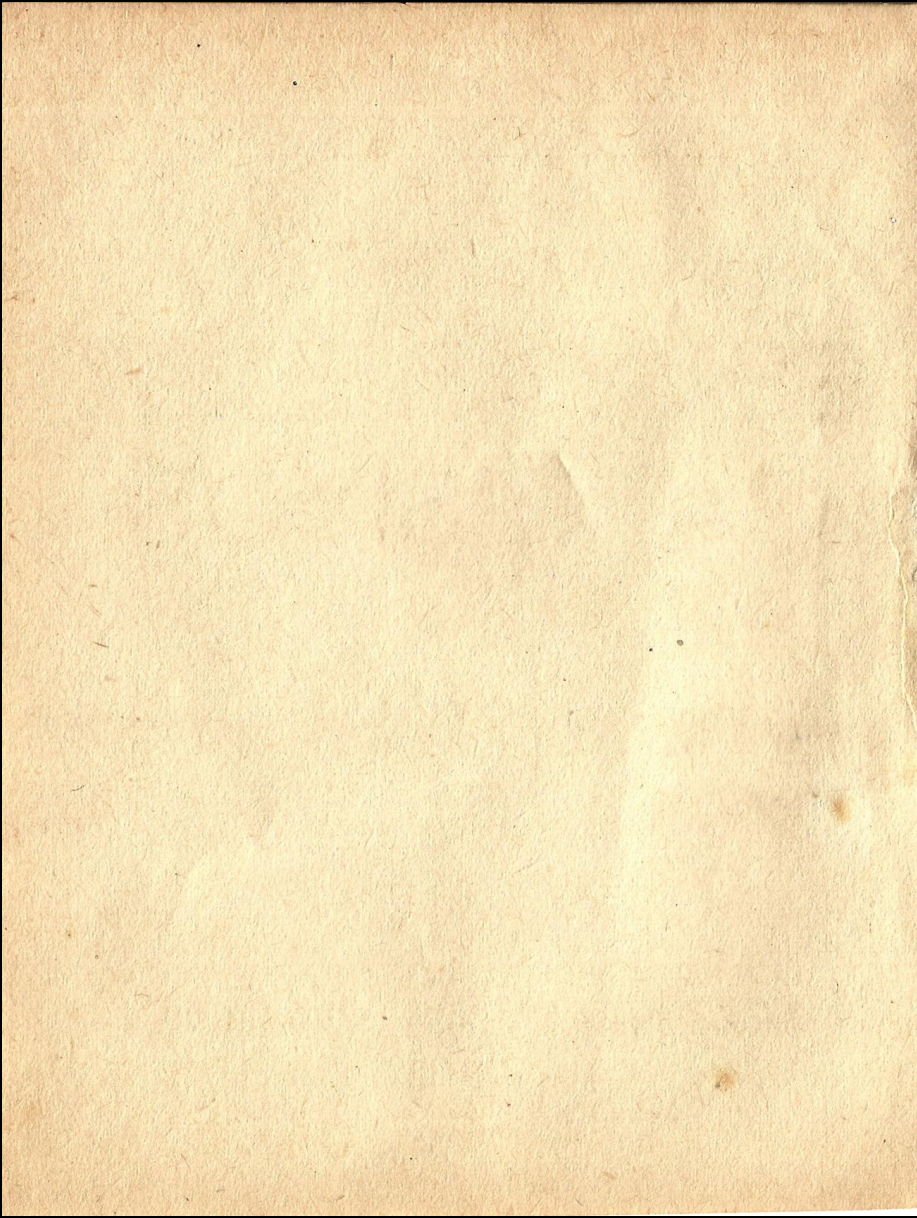
Then he shrugged. The brain played strange tricks when a man was half-asleep and the will relaxed. It couldn't mean anything.

He forgot it until the next night. Then, just as he began to slip into the realm

She expected him to make love to her, Gordon knew . . .

25¢ *Two Complete*
Science-Adventure
BOOKS

VOL. I, NO. 2

• A FICTION HOUSE MAGAZINE •

SPRING, 1951

T. T. SCOTT, President

JEROME BIXBY, Editor

MALCOLM REISS, General Manager

THE STAR KINGS

by Edmond Hamilton . . . 4

• He was a man of two Eras, summoned through the veil of Time to save the Star-Kings from the pallid-skinned Aliens. He was John Gordon, New York insurance clerk and Galactic Prince, the most dangerous man in the Universe . . . for locked in his mind was the secret of the Great Destroyer!

© 1949 by Edmond Hamilton

SEEKER OF THE SPHINX

by Arthur C. Clarke . . . 106

• Far beyond the green mountains, at the end of the winding road to the sea, lay the ancient towers of Shastar the Beautiful; and toiling on that lonely journey was young Brant of Chaldis. It was a strange pilgrimage—for Shastar was to whisper of the Past, to promise the Future, to reveal a Destiny that led to the Stars . . .

ROCKET-MAIL—Letters from Readers . . . 2

TWO COMPLETE SCIENCE-ADVENTURE BOOKS: Published quarterly by Wings Publishing Co., Inc., 130 W. 42nd St., New York 18, N. Y. Printed in U.S.A. The entire contents of this magazine are copyrighted 1950 by Wings Publishing Co., Inc. All rights reserved. Subscription rate for U.S.A. is \$1.35 yearly.

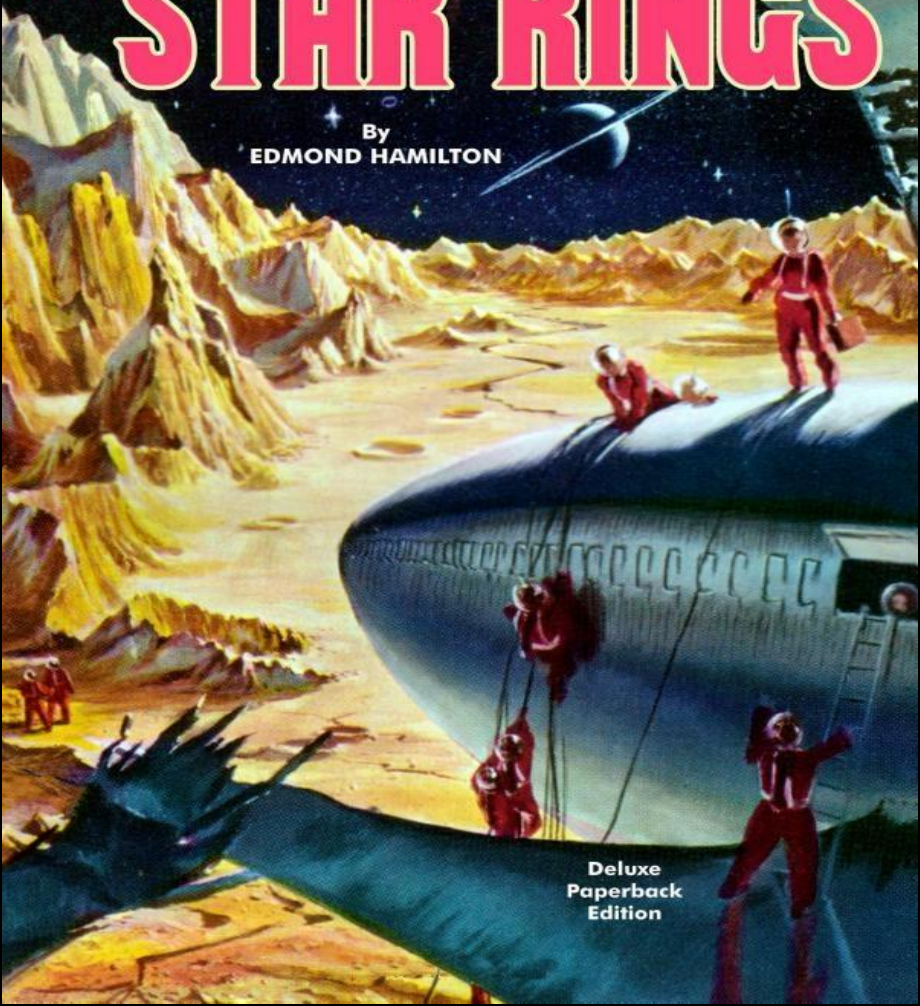

CATAPULTED THROUGH TIME INTO A TITANIC INTERPLANETARY WAR!

THE STAR KINGS

By
EDMOND HAMILTON

Deluxe
Paperback
Edition

500
VALUE FOR
25

Two Complete
**Science-Adventure
Books**

No. 2
SPRING

Book No. 1

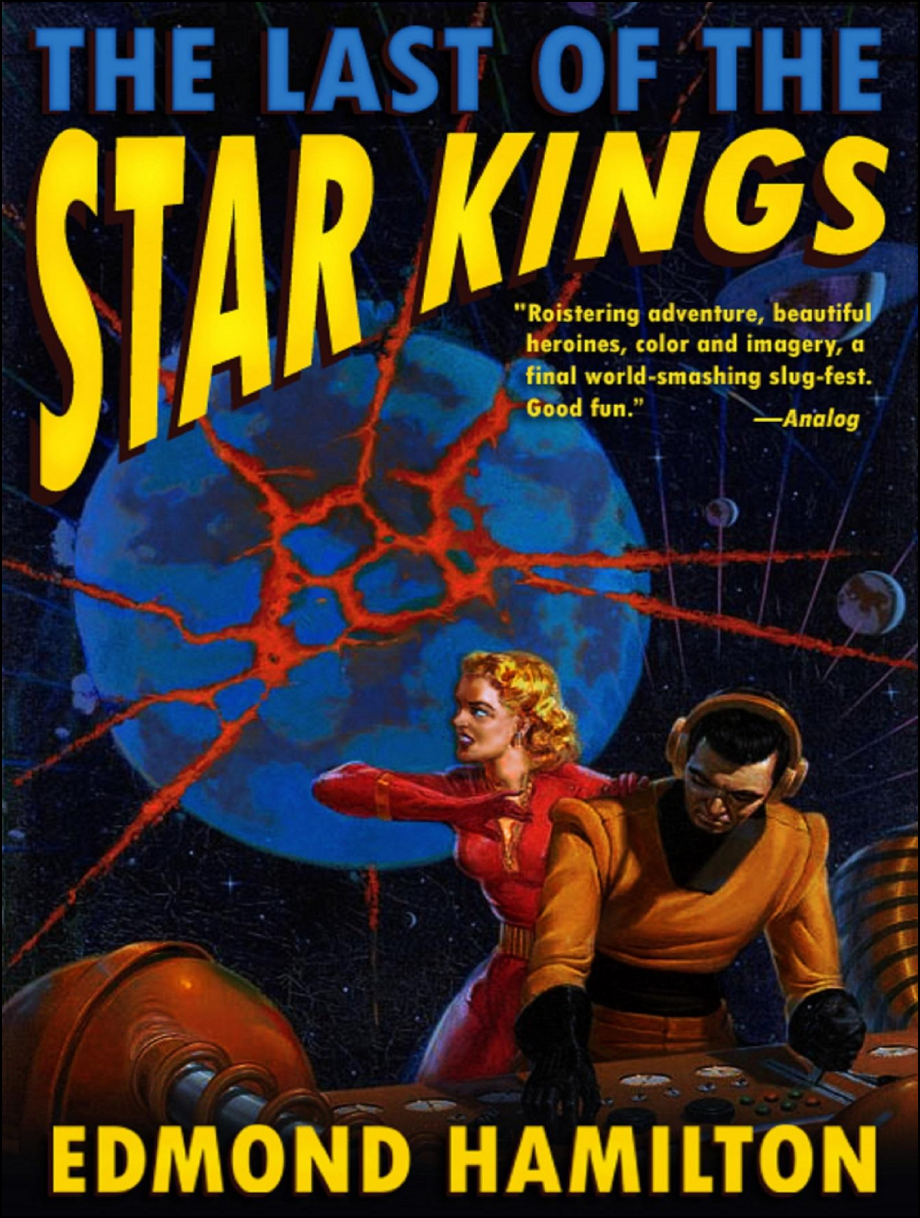
The **STAR KINGS**
by EDMOND
HAMILTON

Book No. 2

SEEKER of the SPHINX
by ARTHUR C. CLARKE

THE LAST OF THE STAR KINGS

"Roistering adventure, beautiful heroines, color and imagery, a final world-smashing slug-fest. Good fun."

—*Analog*

EDMOND HAMILTON

SEVYARELER ÇARPIŞIYOR

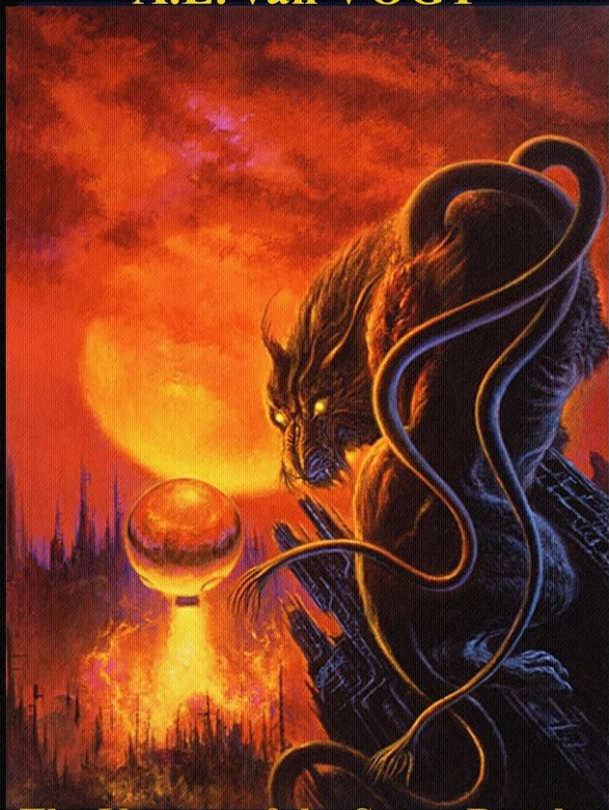
Beşeriyetin
sonu
var mı ?

Otuz dördüncü asrın es-
rarlı âleminde amansız

FEZA CANAVARLARI

A.E. van VOGT

The Voyage of the Space Beagle

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

FEZA CANAVARLARI

YENİ DÜNYALARDA

BLACK DESTROYER

By A. E. VAN VOGT

ON and on Coeurl prowled! The black, moonless, almost starless night yielded reluctantly before a grim reddish dawn that crept up from his left. A vague, dull light, it was, that gave no sense of approaching warmth, no

comfort, nothing but a cold, diffuse lightness, slowly revealing a nightmare landscape.

Black, jagged rock and black, unliving plain took form around him, as a pale-red sun peered at last above the gro-

YENİ DÜNYALARDA: 3

Feza Canavarları

Çeviren:
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar

Sayı: 3

7 Aralık 1954

ŞEHİR MATBAASI

Ankara Caddesi 48 — İstanbul

Körl nereye gittiğini bilmeden dolaşıyordu. Sol tarafında, karanlık geceyi yırtmağa başlayan kırmızımtırak ışık, güneşin doğmak üzere olduğunu belirtiyordu.

Etrafı siyah kayalar ve siyah cansız arazi ile çevrili idi. Güneşin ışık hüzmeleri etrafa yayıldıkça karanlık dağılıyordu; fakat hâlâ son yüz senedir aramakta olduğu o acaip mahlûklardan bir eser yoktu.

Birden hakikati anlar gibi olunca olduğu yerde kalıverdi. Uzun ön ayakları sertleşti; omuzlarındaki uzun kamçı gibi, kolları titredi. Kediye benzeyen başını sağa 'sola çevirirken omuzundaki üç metre uzunluğunda kamçı gibi kollar havadaki herhangi bir hareketi hissediyor ve yokluyordu.

Fakat netice yine sıfırdı. Hassas sinir sisteminde o beklediği aksülamel belirmemişti. Kırmızımtırak semanın gölgeleri altında bu kocaman pantere benzeyen mahlûk ümitsiz adımlarla yoluna devam etti.

En fazla üzüldüğü şey hassasiyetinin yavaş yavaş körleşmekte olduğu idi. Bu ıssız dünyada yegâne yiyecek kaynağı olan o acaip mahlûkların mevcudiyetini sinir sistemi galiba artık hissedemez olmuştu. Halbuki evvelce binlerce mil mesafeden o mahlûkların mevcudiyetini hissedirdi.

Son yüz sene zarfında yedi kere yürüyemeyecek derecede zayıf düşmüş Körl'lere rastlamıştı. Hırsla hemcinslerinin mukavemetsiz vücutlarını parçalamış ve aramakta olduğu id'den hazmedilmemiş ne varsa yemişti. Ancak bu sayede kendinde ayakta duracak kuvveti bulabiliyordu.

Körl, o günlerin tatlı hülyasiyle ürperdi. Sonra o anda açlıktan kıvranan sistemlerinin yarattığı reaksiyonla kendine gelince acı, acı haykırdı.

Yaşamak istiyordu fakat id'e ihtiyacı vardı.

Birden olduğu yerde durdu.

Tâ ilerde, ufukta parlak bir nokta gözüne ilmişti. Nokta gittikçe yaklaşıyordu. Yavaş yavaş büyüdü, büyüdü en nihayet madenî top gibi muazzam büyüklükte birşey oldu. Bu yuvarlak, kocaman bir sefine idi. Gümüş gibi parlıyordu. İlerde tepelere yaklaşıncaya birden durdu ve olduğu yerde yavaş yavaş alçalarak tepelerin arkasında kayboldu.

Körl birden harekete geçti. Kaplan gibi süratle kayalar arasında koşmağa başladı. Yuvarlak ve siyah gözleri ihtirasla parlıyor; kuvvetini kaybetmiş olmasına rağmen kulak filizleri muazzam miktarda id'in mevcudiyetini anlatır şekilde tir tir titriyor ve senelerdir aç kalmış vücudünün her adalesi uzun müddettir devam eden açlığın ıstırabından kurtulmak ümi-diyle son hamlelerini yapıyordu.

En nihayet bir kaya yığınının üstüne tırmanıp aşağıda, ayaklarının altında serili şehrin harabelerine baktı. O muazzam, gümüş gibi parlayan sefine bu harabe şehrin yanında bir nokta gibi duruyordu. Fakat geminin etrafında bir hareket, bir canlılık belli oluyordu. Ölü şehrin tam dışında sefine düz bir sahaya kıç üstü oturmuştu.

Körl bu acaip sefinenin içinden çıkan iki ayaklı mahlûklara baktı. Bu mahlûklar, yerden otuz metre kadar yukarıda açılan bir delikten uzatılmış eskelâtörün etrafında ufak guruplar halinde toplanmışlardı. Açlık Körl'ün beynini zonklatıyordu. Bir an için koşmayı ve içlerinde id bulunan bu ufacak mahlûkları parçalayıp arzusuna kavuşmayı düşündü.

Fakat mazi bulanık bir vaziyette gözlerinin önüne geldi ve kendi vücudünün bile karşı koyamadığı o im-

ha edici makineleri batırladı. Dikkatle bakınca bu mahlûkların, vücutlarının üzerine güneşin ışığında parlayan şeffaf birşeyler giyinmiş olduklarını gördü.

Körl'ün muhakeme kabiliyeti hâlâ zayıflamamıştı. Demek bunlar başka bir yıldızdan tetkike gelmiş bir âlimler gurubu idi. Âlimler tetkik eder fakat imha edemezlerdi. Eğer kendisi hücum etmezse âlimler de onu öldürmezlerdi. Onca âlimler aptal insanlardı.

Açlığını unutmağa çalışarak kayaların arkasından meydana çıktı. Âlimler onun farkına varmış, dönmüş bakıyorlardı. En yakındaki üç kişi yavaşça geri çekilip diğer guruba iltihak etmişlerdi. Gurubun içinde en kısa boylusu yan tarafında bir yerden ufak, madeni birşey çıkarıp eline almıştı.

Körl bu harekettten korktu. Fakat yaklaşmakta devam etti. Artık geri dönmek için vakit geçmişti.

Elyot Grov merdivenin yanındaki yerini muhafaza ediyordu. Nasıl olsa ikinci plânda kalmağa alışıyordu artık. İlimler İlimi Şubesini temsilen «Boşluk Kartalı»nda bir kendisi vardı ve ilimler ilminin ne olduğunu bilmeyen ve bilmek istemiyen uzmanlar ona karşı çok soğuk davranıyorlardı. Grov, bu hissiyatı değiştirmek için bazı hazırlıklar yapmakla meşguldü ve fırsat bekliyordu. Daha beklediği fırsat eline geçmemişti.

Boşluk elbisesinin başlığundaki irtibat âleti birdenbire sanki canlandı. Bir adam hafifçe güldü ve:

— Şahsen, böyle kocaman birşeyin hiç şakaya geleceğini zannetmiyorum, dedi.

Grov, Gregor Kent'in sesini tanımıştı. Kent kuvvetli bir şahsiyet sahibi, kısa boylu bir adam olup Kinya Şubesi Başkanı idi.

Sefinede sayısız arkadaşı vardı. Halihazırda sefinenin direktörlüğü için yakında yapılacak seçime namzetliğini ilân etmişti bile. Bu acap ejderbanın yakla-

uğunun farkına varan gurup içinde yalnız Kent silâha sarılmıştı.

Bu sırada kulaklıkta başka birinin sesi duyuldu. Zengin bir tonu vardı ve rahat konuşan biri idi. Grov, sefine direktörü Hal Morton'un sesini tanıdı. Morton:

— Kent, dedi. Acele etmiyelim, zira seyahatimiz tetkik maksadiyle yapılmaktadır.

Morton'un sesi insanda hemen samimiyet hislerini kabartan bir ton taşıyordu. Kent seçimlerde kendine rakip olacağı halde Morton ona karşı içinde fena bir his beslemiyordu.

Grov, Morton'u namuslu, zeki ve herhangi bir zorlukla karşılaşınca nasıl hareket etmesini bilen, mevkiini haketmiş, bir direktör olarak tanımıştı.

Morton birkaç adım atıp gurubun önüne geçmişti. Bulunduğu yerden yavaş yavaş yaklaşmakta olan bu kediye benzeyen canavarı seyrediyordu. Diğer ilim şube başkanlarının mütalâaları Grov'un kulaklığında işitiliyordu:

— Doğrusu böyle birşeyle gece karanlıkta karşılaşmayı hiç arzu etmem.

— Aptallaşma. Zekî bir mahlûk olduğu belli. Belki de bura medeniyetinin ırklarından birindendir.

— Yaratılışı hayvan gibi bir hayat geçirmeğe daha müsait. Fakat bize yaklaşış tarzı bizim zekâmızın farkına vardığını belli ediyor. Temkinli hareketleri de silâhlarımızın imha edici kuvvetinin farkına vardığını gösterir. Şununla bir konuşabilmemiz mümkün olsaydı, epeyce birşeyler öğrenebilirdik. Maamafih zannıma göre bu biraz imkânsız.

Körl, en yakınındaki mahlûkla arasında üç metre kadar mesafe kalınca durdu. İd ihtiyacı bütün vücudünü sarmıştı. Saldırmak hissini kontrolde zorluk çekiyordu. Her tarafı titriyor, gözleri kararıyor, beyni zonkluyordu.

Adamların birçoğu Körl'e yaklaştılar. Körl, bu

adamların hakikaten ve merakla kendini tetkik ettiklerini gördü. Giyindikleri başlıkların içinde dudakları kıpırdıyordu. Galiba aralarında konuşuyorlardı ve bu konuşma frekansı Kör'lün alıcı sahasına dahil olduğu için farkına varmıştı. Mesajlar kendisi için bir mânâ ifade etmiyordu. Arkadaşlık peydahlamak gayesiyle omuz kıllarından biriyle kendini işaret edip kulak filizleri vasıtasıyla ismini yayınladı.

Grov'un tanımadığı bir ses:

— Morton, canavar kulaklarını oynatınca radyoda statik yaptı. Acaba...

— Mümkün. Gorley, bu sana göre bir iş. Eğer radyo dalgaları vasıtasıyla konuşabiliyorsa, belki anlaşabileceğimiz bir lisan şifresi bulabiliriz.

Gorley muhabere şubesi başkanı idi. Mükâlemeyi dinleyen Grov buna çok memnun olmuştu. Bu canavarın ortaya çıkması sayesinde sefinedeki bütün mühim şahısların seslerini işitip plâğa almak fırsatını bulacaktı. Seyahatin başındanberi bunun için uğraşıp duruyordu.. Sidel atıldı:

— Bir kılın uçları emme kapları gibi. Eğer sinir sistemi müsaitse, bu hayvan kısa bir terbiye neticesi herhangi bir modern makineyi kullanmasını öğrenebilir. Morton:

— Sefineye dönüp yemeginizi yesek iyi olacak, dedi. Yapılacak bir sürü işimiz var. Buradaki medeniyetin ilmi terakkisinin ve bu şekilde harabeye dönmesinin sebeplerini ve izahını istiyorum. Arz'da daimi olarak bir medeniyet doğmuş, zirveye erişmiş, çökmüş ve yerine yeni bir medeniyet kaim olmuştur. Acaba burada çöken medeniyetin yerine yenisinin doğmasına sebep nedir? Her şube kendi sahasında gerekli araştırmalara başlayabilmek için hazırlık yap-sın.

— Kedi ne olacak? Galiba bizimle beraber içeri gelmek istiyor.

Kedi sıfatı da pek yaraşıyor doğrusu. Vallahi zorla esir etmeden sefineye sokabilsek iyi olurdu ama bilmem ki... Kent, sen ne dersin?

Kısa boylu kimyager menfi mahiyette başını salladıktan sonra:

— Bu seyyarenin atmosferinde oksijenden çok klorin var. Bizim sefinedeki oksijen bu canavarın ciğerlerinde dinamit tesiri yapacaktır.

Anlaşılan kedi bu hakikatin farkında değildi. Önde giden iki kişiyi takip ederek eskelâtörden yukarı tırmanıp giriş kapısından içeri daldı.

Adamlar direktif için Morton'a bakınca, Morton:

— İkinci kapıyı da açın, dedi. Hele bir oksijeni koklasın, aklı başına gelir. Bir dakika sonra direktörün hayret dolu sesi diğerlerini yerlerinden sıçarttı:

— Aman yarabbim! Farkına bile varmadı! Ya bu canavarda ciğer diye birşey yok, ya da oksijen onun normal ihtiyacı. Bırakın girsin. Bu kaçırılmıyacak bir fırsat.

Smit, uzun boylu, zayıf, iri kemikli, yüzü daima hüznü bir adamdı. Sesi derin bir tona sahipti:

— Morton, doğrusu bu hayret verici bir mevzu. Hem klorin, hem de oksijende nefes alıp yaşayabilecek bir canlı tasavvur edemiyorum. Aman bu mahlûku elimizden kaçırmıyalım! Muhakkak ki enteresan hakikatlerle karşılaşacağız.

— Neyse, zaten hayvan da hiç kaçmak niyetinde değil. Baksana, davetsiz bizlerle beraber geldi.

Az sonra herkes sefineye girmiş ve muazzam kapı kapanmıştı. Herkes, her ihtimale karşı deyip, bu kediye benzeyen canavardan uzak duruyordu. Grov'un içi rahat etmiyordu. Aklından geçenleri Morton'a söylemek istiyordu. Fakat acaba bunu nasıl yapacaktı? Sefinenin seyahat şartlarına nazaran her şubenin başkanı kolayca direktör ile irtibat tesis etmek hakkına haizdi. Hernekadar kendi şubesinin yegâne elemanı

olmasına rağmen, İlimler İlimi Şubesinin Başkanı olduğuna nazaran onun da bu hakka haiz olması gerek-
ti. Dolayısıyla elbisesindeki muhabere âletinin diğer başkanlarındaki gibi direktör ile direkt olarak konuşa-
bilecek tipte olması gerekirdi. Halbuki âlet unumî
bir alıcı idi. Bu sayede mühim şahısların konuşmaları-
nı dinleyebiliyordu. Eğer biriyle konuşmak isterse ve-
ya tehlikede ise bir düğmeyi çevirmek suretiyle san-
tralı bulabilirdi.

Tabii Grov şikâyet için pek bir sebep bulamıyor-
du; zira sefinenin mevcudu bin kişiye yakındı ve her
şahsın doğrudan doğruya direktörle irtibat temin
edebilmesi imkânsızdı.

İkinci kapıdan, Grov da dahil, herkes içeriye gir-
mişti. Birkaç dakika sonra hepsi asansörlerin kapıları
önünde biriktiler. Morton ile Smit ufak bir konuş-
ma yaptılar ve neticede Morton'un sesi duyuldu:

— Eğer giderse onu tek başına yukarı gönderi-
riz.

Körl hiç tereddüt etmeden asansörün içine gir-
mişti. Fakat arkasından kapı kapanıp ta acaip birsey
yukarı çıkmağa başlayınca bütün muhakemesini kay-
beti ve kapiya hücum etti. Çarpışma neticesi maden
eğildi ve Körl'ün vücudu acı ile kıvrandı. Tuzaga
düşmüş bir canavar hayatı için çarpışıyordu. Asansö-
rün maden duvarlarına pençesi ile vurunca plâkalar
pençenin şiddeti altında yırtıldı. Asansör şikâyet edi-
yormuşçasına gıcırdamağa başladı. Yırtilan madeni
plâkaların dış duvarlara sürtünmesine rağmen man-
yetik kuvvet asansörü yukarı çekmeğe devam ediyor-
du. Nihayet asansör hedefe erişince durdu. Körl ikin-
ci bir hücumla dışarı fırladı ve adamlar ellerindeki
silâhlarla gözükünceye kadar yerinden kıpırdamadı.
Morton:

Aptalca hareket ettik, dedi. Kendini aldattığı

mızı ve tuzaga düşürmeğe uğraştığımızı zannetti. İlk önce kediye asansörün nasıl işlediğini göstermeliydik.

Morton canavara işaret ederek yandaki asansörün kapısını birkaç defa açıp kapatınca hayvanın gözlerindeki vahşi parıltı yavaş yavaş sönmeğe başladı. Körl, dersi öğrenmiş gibi koridoru terkedip yandaki büyük odaya girdi.

Yerdeki halının üzerine uzanıp sinirlerini yatıştırmağa uğraştı. Korktuğunu belli ettiğinden dolayı kendi kendine kızıyordu. Anlaşılan sâkin, sessiz bir mahlûk olduğuna bundan böyle kimse inanmıyacaktı. Herhalde muazzam kuvveti bu adamları hayrete düşürmüş ve korkutmuş olmalıydı.

Tasarısında muvaffak olması ihtimalleri azalıyordu. Evet, bu sefineyi ele geçirmeliydi. Bu mahlûkların geldikleri seyyarede kendilerine benzeyen daha milyonlarca olmalıydı. Demek namütenahi miktarda «id» temin edebilecekti.

II

Körl, gözlerini kırpmadan büyük ve eski bir binanın madenî kapısının üstünü temizlemeğe uğraşan iki kişiyi seyrediyordu. Sefinedeki insanlar yemeklerini yedikten sonra tekrar o acaip elbiseleri giyinmiş ve guruplar halinde ıssız şehire yayılmışlardı. Herhalde bu ölü şehri tetkik ediyorlardı.

Körl'ün yegâne arzusu yiyecek temin edebilmektii. Vücudünün her tarafı «id» arzusu ile kıvranıyordu. Bu arzu adalelerini titretiyor ve şehrin tâ içlerine kadar girmiş insanların peşinden gitmekten kendini zor men ediyordu. Bu insanlardan bir tanesi şehre tek başına gitmişti.

Yemek vakti insanlar Körl'e çeşitli yiyecek vermişler fakat o hiçbirini yememişti. Anlaşılan bu mahlûklar Körl'ün canlı insan yemek mecburiyetinde ol-

duğunun farkında değillerdi. «İd» ancak ve ancak canlı bir insandan temin edilebilirdi. Körl'ü ayakta tutacak, canlandıracak yegâne yiyecek «İd» idi.

Dakikalar geçiyor fakat Körl yerinden kıpırdamadan etrafı seyrediyordu. İnsanlar sefinden madeni bir makine indirmiş, binanın kapısının önündeki kayaları temizliyordlardı. Açlığına rağmen bu makinenin nasıl kullanıldığını seyretmekten kendini alınamıyordu. Alevlerin sert kayaları yalamasının ne gibi bir netice vereceğini bildiği halde kasten yerinden sıçrayıp homurdandı.

O sırada ufak bir gözetleme gemisinde bulunan Grov, bu hareketin farkına varmıştı. Grov kendi kendini Körl'ü göz hapsine almakla vazifelendirmişti. Nasıl olsa yapacak birşeyi yoktu. Hiç kimse de sefindeki yegâne İlimler İlimi Şubesi âzâsından bir fayda göreceğini zannetmiyordu.

O sırada kapının önü temizlenmişti. Direktör Morton, yanında birisiyle beraber kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Grov'un telefonunda Morton ile yanındaki adamın mükâlemeleri işitiliyordu. Adam:

— Her taraf altüst, dedi. Herhalde bir harp olmuş. Bütün bu makinelerin nasıl kontrol ve tatbik edildiklerini öğrenmeyi çok isterdim. Morton:

— Ne demek istediğini anlayamadım, dedi.

— Gayet basit. Her tarafta makine ve âlet gördük. Aşağı yukarı, her makinenin enerjiyi alıp kuvvete tahvil edecek ve kullanacak transformeri var. Bunların kuvvet santralleri nerede? İnşallah kütüphanelerinden bazı deliller elde etmek imkânını buluruz. Acaba böyle bir medeniyetin çökmesine ne sebep oldu, dersin?

— Ancak iki sebep olabilir, Penons. Kıtık veya harp.

Grov, Penons'un adının zikredilmesine memnun olmuştu. Penons sefindenin başmühendisi idi. Bundan

böyle, onu da sesinden tanıyabilecekti. Penons atıldı:

— Fakat, azizim, herhalde ilimde kıtlığa çare bulunacak derecede ileriydiler. Farzedelim bunu halledemediler; niçin boşlukta seyahati mümkün kılıp başka seyyarelere göç etmediler?

— Vallahi anlayamıyorum, azizim. İstersen bizim astronom Lester'e soralım. Yere inmemizden evvel bazı fikirler beyan edip duruyordu.

Lester, gelince hemen cevap verdi:

— Söylediklerimi daha ispata hazır değilim; fakat bir nokta var ki, bunda sizin de hemfikir olacağınızdan eminim. Şu görünen zavallı güneşin manzumesindeki yegâne seyyare budur. Başka hiçbirşey yok. Ne ay var, ne bu boşlukta seyahati mümkün kılacak başka bir seyyare. Bizim terakkimiz bile nekadardı yaavaş oldu. İlk önce Ay'a eriştik; sonra bizim güneş manzumesindeki diğer seyyarelere. Birçok seneler sonra yakındaki bir yıldız seyahat imkânı hasıl oldu. En nihayet kâinatta seyahat mümkün oldu. Bundan dolayı boşlukta seyahat meselesine herhangi bir medeniyet için çabukça halledilecek bir mevzu nazariyle bakmamız doğru olmaz.

O sırada konuşmayı dinleyen birkaç kişi daha fikir beyanında bulundular ama Grov bunlara pek kulak asmadı. Kedinin bulunduğu yere baktı. Kedi görünürlerde yoktu. Dikkatsizliğinden dolayı kendi kendine sunturlu bir küfür savurdu. Ufak gemisinin istikametini değiştirip kediye aramaya başladı. Fakat böyle bir harabe şehirde aradığını bulmak kolay birşey değildi. Görüşüne mâni olan bir sürü bina vardı. Grov, gayri memnun bir tavırla şehrin üzerinde dolaşmağa başladı.

Bir müddet önce Körl, gayet seri bir hareketle, ortadan kaybolmuştu. Açlıktan başı dönmüş bir vaziyette enerji dolu bir dinamo gibi bir gurutpan diğeri-ne gidiyordu. O sırada ufak bir otomobil yanında dur-

du. İçinden bir fotoğraf makinesi uzanıp resmini çekti. Kocaman bir kayanın üstünde muazzam bir kaya delme makinesi çalışıyordu. Körl, artık herşeyi bulanık görmeğe başlamıştı. Şehire yalnız giden adamı bulmak ve açlığını dindirmek istiyordu. Bütün âdaleleri ağrıyordu.

Birden daha fazla dayanamadı. Ağzında yeşil köpükler belirdi. Bir an için kimsenin kendine bakmadığını farketti. Bir kayayı siper alarak koşmağa başladı. Uzun hamleler yapıyor, sıçırıyor, âdeta uçuyordu. Sanki beyni tılsımlı bir bez ile silinmiş gibi herşeyi unutmuş yalnız açlığını gidermek gayesini düşünüyor du. Boş caddelerden, çökmüş duvardaki deliklerden, binaların uzun koridorlarından sür'atle geçiyordu. Birden yavaşladı. Kulak kılları titreyişini almıştı.

Nihayet durup kayalar arasından başını uzattı.

İki ayaklı bir mahlûk az ileride fenerini yakmış vaktile pencere olduğu zor anlaşılan bir delikten içeriisini gözden geçiriyordu. Adam, iri yarı, kuvvetli bir şeydi. Feneri söndürüp etrafını dikkatle süzerek yürümeye başladı. Bu Körl'ün hoşuna gitmişti. Tehlike vardı.

Adam köşede kayboluncaya kadar bekledi ve sonra meydana çıktı. Hareketlerini plânlamıştı. Yandaki dar bir caddeye sapıp bir sıra binanın önünden geçti. İlk köşeden sür'atle dönüp bir meydanı sıçrayarak geçti ve karnını yere sürterek bir bina ile bir kaya yığınının arasındaki yarı karanlık boşluğa süzüldü. Önündeki cadde harabeler arasında bir kanal gibiydi. Yegâne çıkış yeri de Körl'ün pusu kurmuş olduğu yerin önünden geçiyordu.

Körl galiba biraz acele etmişti. Adam altından geçerken bulunduğu yerden aşağı ufak taş parçaları düştü. Adam ani bir hareketle yukarıya baktı. yüzündeki ifade birden değişti ve korku ile doldu. Hemen silâhına davrandı.

Körl uzanıp adamın elbisesinin başlık kısmına tek bir parçalayıcı pençe attı. Bunu yırtılan madenden ve fışkıran kandan çıkan sesler takip etti. Adam iki büklüm olmuştu. Bir an için sanki hiçbirşey olmamış gibi doğruldu ve akabinde külçe gibi olduğu yere yıkıldı.

Körl hırsla yemine saldırdı. Sür'atle adamın üzerindeki madeni elbiseyi ve içindeki vücudu parçaladı. Kemikler çatırdadı. Etrafa et parçaları yayıldı. Körl başını sıcak gövdeye soktu ve kılların ucundaki ufak emme kapları vasıtasile adamdaki id'i emmeğe başladı. Aradan üç dakika kadar geçmişti ki gözleri bir gölgeye ilişti. Havaya bakınca güneşin battığı taraftan ufak bir geminin yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir an için olduğu yerde dondu, kaldı ve sonra en yakınındaki bir harabenin arasına kaydı.

Tekrar baktığında ufak gemiyi sol tarafında gördü. Gemi havada daireler çiziyordu ve bulunduğu yere yaklaşması ihtimali vardı. Avına mani olunması her ne kadar Körl'ü deliye döndürdüyse de şimdilik onu bırakıp geri sefineye dönmenin doğru olacağını anlamıştı. Tehlikeden kaçan bir hayvan sür'atle koşmağa başladı ve ilk insan gurubunu görünce yavaşladı. Dikkatle yanlarına yaklaştı. Hepsi işlerle meşguldü; dolaşısıyla Körl'ün farkına bile varmamışlardı.

Grov, Körl'ü ararken ardı ardına küfür savuruyordu. Şehir çok büyüktü. Zannettiğinden fazla saklanacak yer mevcuttu. En nihayet sefineye dönmeğe karar verdi. Canavarı bir kayanın üstüne uzanmış güneşlenirken görünce derin bir nefes aldı. Gemisi her tarafı görececek bir yere gelince durdu. Yirmi dakika sonra doktor Harvey'in emrinde şehri araştıran bir gurubun rastladığı parçalanmış insan haberi kaminikatör'de yayınlanırken halâ aynı yerdeydi.

Grov, tarif edilen yeri kaydedip o tarafa hareket etti. O anda Morton'un ölüye bakmak için gelmediği

nin farkına vardı. Direktörün hüznün dolu sesi işitilmişti:

— Arta kalanlarını sefineye getirin.

Jarvey'in arkadaşları dehşetle ölüyü seyrediyorlardı. Grov, etrafa dağılmış ve kana bulanmış et parçalarını boşluk elbisesini görünce boğazı düğümlenir gibi oldu. O sırada Kent'in sesi duyuldu:

— Allah belâsını versin! Ne diye yalnız dolaşır, anlamam ki.

Kent'in gür bir sesi vardı. Jarvey ile Kent çok iyi arkadaşlıklar. Kent devam etti:

— Otopsi yapmamız icap edecek.

Grov konuşulanları kendi aleti vasıtasile doğrudan doğruya dinleyemeyeceği için en yakınındaki adama dokundu ve:

— Kimyagerlerin konuşmalarını senin alet vasıtasile dinleyebilir miyim? diye sordu:

— Hay hay.

Grov parmaklarını diğer adamın koluna koydu ve konuşmayı dinlemeğe başladı:

— İşin fena tarafı çok manâsız bir cinayete benziyor. Vücudu paramparça edilip etrafa dağılmış, fakat parçalar arasında bir noksanlık yok. Eğer yapıştırmak imkânı olsa hiç eksik çıkmıyacağı muhakkak.

Smit söze karıştı:

— Anlaşılan, katil bu zavallıyı yemek maksadile hücum etti ve sonra etinin yenmeyen cinsten olduğunu farkına vardı. Bizim şu canavar kedi de öyle ya. Önüne koyduğumuz hiçbirşeyi yemedi ve...

Smit sözünü yarıda kesmişti. Bunu uzun bir sessizlik takip etti. Nihayet yavaş bir sesle devam etti:

— Hakikaten yahu, şu bizim kediden ne haber? O muazzam pençeleriyle bu işi yapması onun için işten bile değil.

Morton atıldı.

— Bu herhalde birçoğumuzun aklına geldi. Ne de olsa buralarda şimdiye kadar ondan başka bir canlı ya rastlamadık. Fakat, tabiatıyla sırf şüphe neticesi de onu bu suçla itham edip öldüremeyiz.

Grov'un tanımadığı biri söze karıştı:

— Soura, dışarıda bulunduğumuz müddetçe benim gözümün önünden bir an bile ayrılmadı.

Grov ağzını açmağa bile vakit bulamadan psikolog Sidel'in sesi işitildi:

Morton, adamlarımızdan birçoğu ile konuştum ve elde ettiğim reaksiyonları şöyle sıralayabilirim: İlk önceleri canavarın bir an bile gözlerinin önünden ayrılmadığına emindiler. Maamafih, ısrarla üzerinde durunca, belki birkaç dakika için ayrılmış olabileceğini kabul ettiler. Ben de şahsen canavarın hep buralarda olduğu zannındayım. Fakat, iyice düşününce bazen dakikalarca ortadan kaybolduğunu hatırlıyorum.

Grov derin bir nefes aldı. Artık kendinin de konuşmaya karışmasına lüzum kalmamıştı. Başkası Grov'un söylemek istediklerini gayet açık bir şekilde izah etmişti.

Kent'in hiddet dolu sesi işitildi:

— Delilik etmemize lüzum yok. Sırf şüphe üzerine de olsa bu canavarı öldürmeliyiz.

Morton:

— Vallahi bilmem, dedi. Bu canavar oldukça zeki bir hayvana benziyor, fakat hiç birimiz onun suçlu olduğunu bilmiyoruz.

— Ne olursa olsun. Eğer kimse cesaret edemiyorsa onu öldürmek vazifesini ben üstüme alırım.

Smit atıldı:

— Böyle şey olmaz! Morton, beni dinle, bu kedi suçlu bile olsa öldürülmesine müsaade edemezsin.

O bizim için biyolojik bakımdan, tetkik edilmesi gereken bulunmaz bir hazinedir.

Kent ile Smit kin dolu nazarlarla birbirlerini süzüyorlardı. En nihayet Smit yavaş yavaş sâkin bir sesle devam etti:

— Sayın Bay Kent, sizin kimya şubesinde kediyi parçalayıp etinden ve kanından kimyevî bileşimler meydana getirebilirsiniz; fakat maalesef, bizim biyoloji şubesi canlı mahlûk ister. Bizim ölümlerle işimiz yoktur. Zannıma göre fizik şubesi de kediyi canlı olarak tetkik etmeyi istiyecektir. Tahminime göre şimdilik partiyi kaybettin. Ancak bundan bir sene kadar sonra kediyi sana teslim edebiliriz. O zaman al, parçala, dilim dilim kes, suyunu sıkıp turgusunu çıkar, gönlün ne dilerse onu yap.

— Alaya lüzum yok. Ben bu mevzuu ilmî bakımdan münakaşa etmiyorum.

— Artık Jarvey öldü; ona yardım için yapabileceğimiz birşey yok. Onun için bu mevzuun ilmî bakımdan münakaşasını yapmamız gerekir.

— Ben âlimden önce bir insanım.

— Şahsî hislerine mağlûp olup ilmen kıymetli bir hayvanın ölümüne sebep mi olmak istiyorsun?

— Bu canavar bilinmiyen bir tehlike olduğu için imha etmekten çekinmem. Başka birisinin daha öldürülmesi ihtimali olduğunu nazarı itibara almamız gerekir.

Morton münakaşayı kesmek maksadiyle söze karıştı:

— Korita'ya bir sual sormak istiyorum.

Korita Japonyalı bir arkeolog idi.

— Senin bu seyyaredeki mahlûklar ve medeniyetler hakkında oldukça malûmatın vardır. Acaba bu hayvan cinayette ondan şüphelendiğimizi anlayabilir mi dersin?

— Hiç zannetmem. Benim görüşüme göre bu hay-

van böyle bir tahminde bulunamıyacak kadar geri bir medeniyete sahiptir.

— O halde Smit'in arzusu yerine gelecek galiba? Kediye öldürmiyeceğiz. Artık tehlikeden de haberdar olduğumuza göre, bundan böyle kayıplar doğrudan doğruya dikkatsizliğimizin neticesi olacaktır. Tabii tahminlerimizin yanlış olması ihtimali de mevcuttur. Sidel gibi ben de her zaman hayvanın gözümüzün önünde olduğunu zannediyorum. Belki de kediye karşı hak-sız davranıyoruz. Bu seyyarede başka canlı mahlûklar da bulunabilir. Kent, Jarvey'in cesedini ne yapmak fikrindesin?

— Hemen bir cenaze töreni yapacak değiliz. Allahın belâsı kedinin Jarvey'in vücudunda bulmayı ümit ettiği birşey vardı. Cesedin her parçası mevcut; fakat birşeyin noksan olduğuna eminim. Bunun ne olduğunu bulup katilin kedi olduğunu size ispat edeceğim.

III

Geri dönüp sefineye gelince Eliyot Grov doğruca yazıhanesine gitti. Kapının üstünde «İlimler İlimi Şubesi» diye bir tabelâ asılıydı. Bu tabelânın arkasında yekûn olarak dört yüz elli metre karelik bir sahayı kaplayan beş oda vardı. Bu odalara, İlimler İlimi Bürosu, hükûmete yaptığı bir müracaat neticesi, gerekli makine ve âletleri monte ettirmişti. Dolayısıyla serbestçe dolaşılabilir saha biraz dardı.

Grov masasının başına geçip Morton'a göndermek üzere bir plâk doldurmağa başladı. İlk evvelâ bu soğuk ve sessiz seyyarede karşılaştıkları kedi biçimindeki mahlûkun fizikî yapısı hakkındaki fikirlerini analize etti. Böyle bir canavara «biyolojik bir hazine» nazariyle bakılmasının mahzurlarını belirtti. Canavara bu nazarlarla bakanların esas tehlikeyi unutacak-

larını izah etti ve «Elimizde hareketlerimizi tâyin etmemize yarayacak kadar delil mevcuttur» diye devam etti.

Plâğı doldurması birkaç saat sürmüştü. Stenografi kısmına geçip plâğın hemen kopyesinin çıkartılmasını istedi. Bir şube başkanı olduğu için hemen arzusu yerine getirildi. İki saat sonra plâğın kopyesini Morton'un ofisine götürdü ve plâğı verdiğine dair sekreterden bir makbuz aldı. Grov, vazifesini yapmış olmanın verdiği bir ferahlıkla geç vakit rahat bir akşam yemeği yedi. Sonra garsona kedinin nerede olduğunu sordu. Garson katiyetle bilmediğini, fakat umumî kütüphanede olduğunu zannettiğini söyledi.

Grov, bir saat kadar gözünü canavardan bir an bile ayırmamak şartıyla kütüphanede oturdu. Bu müddet esnasında yerdeki kalın halının üzerinde yatan hayvan kılını bile kıpırdatmamıştı. O sırada kapıdan içeri ellerinde büyük bir çanak taşıyan iki kişi girdi. Hemen arkalarından Kent geliyordu. Kimyagerin gözleri ıslı ıslı yanıyordu. Kütüphanenin ortasında durup yorgun, fakat sert bir sesle:

— Hepinizin bunu seyretmesini istiyorum! dedi.

Hernekadar odada bulunan herkese hitap ediyorsa da bilhassa o sırada kütüphanede bulunan büyük âlimlerin nazarı dikkatini çekmek istediği belli oluyordu. Grov ayağa kalkıp iki kişinin taşımakta olduğu çanağın içinde ne bulunduğunu görmeğe uğraştı. Çanağın içinde kahverengi bir mayı vardı.

Smit te ayağa kalkmıştı:

— Kent, bir dakika. Başka bir zaman hareketlerin hakkında sual sormak istemezdim; fakat hasta gibi bir halin var. Fazla yorulmuşsun. Böyle bir tecrübe için Morton'dan müsaade aldın mı?

Kent yavaşça dönünce Grov, Smit'in ne kadar doğru söylediğini anladı. Kimyagerin gözlerinin altı sim-

siyahtı ve yanakları çökmüş, elmacık kemikleri meydana çıkmıştı:

— Morton'u da buraya davet ettim. O böyle bir tecrübede bulunmaktan imtina etti. Bu canavar benim istediğimi yaptığı müddetçe kendisine hiçbir zararım dokunmayacaktır.

— O çanakta ne var?

— Jarvey'in vücudundaki noksanlığı tesbit ettim. «Potasyum.» Jarvey'in vücudunda normal miktarın üçte ikisi kadar potasyum kalmıştı. Potasyumun hayat için bir vücutta mevcudiyeti şarttır. Ekseriyetle, ölümden sonra vücuttaki hücreler potasyumu damarlardaki kanın içine bırakırlar ve kan zehirlenir. Jarvey'in vücudundaki potasyum noksanlığını tesbit ettim ve noksan potasyum kanın içinde de mevcut değildi. Bunun neyi işaret ettiğini kat'iyetle söyleyemeyeceğim, fakat pek yakında öğreneceğiz.

Kütüphanedekiler önlerindeki kitapları, mecmuaları bir kenara itmişler merakla Kent'i dinliyorlardı. İçlerinden bir tanesi sordu:

— Çanaktaki nedir?

— Potasyumu havi canlı hücreler. Bunu sun'i olarak yapmanın mümkün olduğu sizlerce de malûmdur. Belki de kedi yemekte verdiklerimizi bunun için yemedi. İçindeki potasyum ona yaramıyacak bir mahiyette, ölü idi. Benim fikrimce canlı potasyumun kokusunu alacaktır; tabii koku ile anlıyorsa...

— Bence titreşimden hissediyor, diye Gorley söze karıştı. Bazan o kıllarını titretince benim âletler gayet kuvvetli bir statik kaydediyor. Fakat hiçbir reaksiyon olmuyor. Bence dalga ölçüsünün üstünde veya altında kontrol edebiliyor. Kılların kıpırdaması bu frekanslara sebebiyet vermiyor.

Kent'in bu konuşmayı gayet sabırsızlıkla dinlediği belli oluyordu. Daha fazla dayanamayıp Gorley'in sözünü kesti:

— Peki, titreşim sayesinde hissetsin, ne ile hissederse etsin. Bakalım çanaktakinin ne olduğunu anlayınca reaksiyonu ne olacak? Smit söyleyeceğin birşey var mı?

— Evet. Plânında üç hata var. İlk evvelâ bu mahlûka sadece bir hayvan nazariyle bakıyorsun. Belki de Jarvey'den yetişir derecede potasyum emmiştir. Sonra kedinin senin hareketlerinden şüphelenmiyeceğini zannediyorsun. Her neyse, hele çanağı önüne koy bakalım. Reaksiyonundan belli olur herhalde.

Kent'in tecrübesi oldukça mantıklı idi. Fakat dikkat etmek lazım geliyordu. Canavar ânide nasıl vahşî bir reaksiyon gösterebileceğini asansör vakasında isbat etmişti ve bunu ehemmiyetle nazarı itibare almak gerekirdi. Grov bunları düşünürken bir yandan da kediyi seyrediyordu.

Körl, iki asistanın çanağı önüne koymalarını gözlerini hiç kıpmadan seyrediyordu. Adamlar çanağı koyup hemen çökildiler ve Kent ilerledi. Körl sabahleyin tabancasını çeken adamı, Kent'i tanımıştı. Bir an için bu iki ayaklı mahlûku süzdükten sonra çanağa döndü. Kulak kılları çanaktaki «id» in mevcudiyetini hemen hissetmişti. Fakat çok hafif bir şekilde hissetmişti ve «id» işine yaramayacak miktarda ve kalitede idi. Zaten ortalarda bazı dalaverelerin dönmekte olduğunu hissediyordu. Homurdanarak ayakları üzerinde doğruldu. Çanağı uzun ve kuvvetli kıllarından biriyle tutup kaldırdı ve içindekileri bağırarak geri çeken Kent'in suratına boşalttı.

Sonra çanağı bir kenara fırlatarak kalın kamçı gibi kıllarından birini o sırada küfürler savurmakta olan Kent'in beline doladı. Adamın belindeki tabancaya aldırmadı bile. Ne de olsa bir titreşim tabancası idi; atomla kuvvetlendirilmişti. Fakat atomik imhaya havi değildi. Kent'i kütüphanenin bir köşesine fırlatırdı.

lattı ve akabinde adamın tabancasını almadığına pişman oldu. Şimdi müdafaa kuvveti meydana çıkacaktı.

Kent hırsla bir eliyle yüzündekileri temizlerken diğer eliyle de tabancasına sarıldı. Tabancadan çıkan beyaz ışık hüzmeleri Körl'ün başına isabet etti. Kedinin kulak kılları bu enerjiyi keserken hafifçe titredi. Körl diğerlerinin de tabancalarına uzandıklarını gördü.

O sırada kapıya yakın bir yerde bulunan Grov'un sesi ortalığı çınlattı:

— Durun! Deliliği bırakın! Sonra yaptıklarınıza pişman olursunuz!

Kent hayretle Grov'a baktı. Körl, müdafaa kuvvetini meydana çıkarmasına sebebiyet veren bu adama kin dolu nazarlarla bakarak eski yerine çöktü. Artık oturup bu iki ayaklı mahlûkların ne yapacaklarını beklemekten başka yapacak birşey yoktu.

Kent tekrar Grov'a baktı. Bu sefer bakışları nefret doluydu:

— Allah belânı versin! Hangi hakla bize emir vermeğe cesaret edebiliyorsun?

Grov cevap vermeğe lüzum görmedi. Bu vakadaki rolü bitmişti. Yaklaşan krizin farkına varmış ve tam zamanında lüzumlu kelimeleri sarfederek krize mâni olmuştu. Emrine o anda itaat edenlerin şimdi Grov'a böyle bir hakkı olup olmadığını sormalarının hiçbir ehemmiyeti yoktu. Kriz geçmişti.

Böyle hareket etmesinde Körl'ün suçlu veya suçsuz olması hiçbir rol oynamamıştı. Ne olursa olsun, bu mahlûk aleyhinde veya lehinde karar tek bir şahıs tarafından değil, bu hakka sahip kimseler tarafından verilmeliydi.

Sidel soğuk bir sesle:

— Kent, dedi. Kendini kaybettiğine hiç inanmıyorum. Bence, direktörün bu hayvanın yaşamasına müsaade ettiğini bile bile kasten öldürmeğe uğraştım. Seni rapor edip cezayı çektiğini görmeyi isterdim ha-

ni. Cezanın ne olabileceğini pekâlâ tahmin edersin. Şubedeki mevkiini ve herhangi bir seçimde namzetliğini koyabilmek hakkını kaybetmiş olursun.

Kent'in tarafını tutanlar arasında hafif bir mırıldanma başlamıştı. Bunlardan biri:

— Deli olma Sidel, dedi.

Bir başkası da sinsi bir tavırla:

— Unutma ki aleyhine olduğu kadar lehine şahitler de mevcuttur, dedi.

Kent etrafındakileri teker teker süzdükten sonra:

— Aranızdan bazılarına çok hayret ediyorum doğrusu, dedi. Vaziyetin vahametini kavrayacak kabiliyette kimse yok mu aranızda? Daha Jarvey öleli birkaç saat oldu ve suçlu olduğunu katiyetle bildiğimiz bu canavar burada serbestçe yatıyor ve belki de şu anda ikinci cinayeti için hazırlık yapıyor; belki maktül de şu anda burada bulunanlardan biri olacaktır. Biz ne biçim insanlarız? Hepimiz zar deli olmalıyız. Yoksa bu cânîye sempati gösterecek kadar medeniyetimiz ilerledi de ben mi farkına varmadım? Morton çok doğru söylemişti. Bu bir hayvan değil, bu unutulmuş seyyarenin cehenneminin en hücre köşelerinden çıkıp gelmiş şeytanın tâ kendisi!

Sidel atıldı:

— Melodramı bıraksak iyi olacak. Söylediklerin tamamıyla boş lâftan ibaret. Hiçbirimiz deli değiliz. Biz yalnız ilim adamıyız ve bu kedi üzerinde etüdler yapmak istiyoruz. Tabii, cinayette ondan şüphelendiğimiz için bundan böyle hiçbirimiz tek başına bir köşede sıkıştırabileceğini zannetmem. Bin kişiye karşı tek hayvan ne yapabilir ki? Madem ki Morton burada değil, bu mevzuu aramızda reye koyalım. Herkes bunu kabul ediyor mu? Smit atıldı:

— Hayır, ben etmiyorum. Kargaşalıkta kimse en mühim şeyin farkına varmadı. Kent vibrasyon taban-

casile ateş edince hayvanı tam başından vurduğu hal de hiçbirşey olmadı!

Sidel hayret dolu nazarlarla Körl'e baktıktan sonra tekrar Smit'e dönerek Kent'in isabet kaydettiğinden emin misin? Dedğin gibi, herşey o kadar çabuk cereyan etti ki, kediye birşey olmayınca otomatikman Kent'in isabet ettiremediği kanaatine varmıştım.

— Tam yüzünden vurduğuna katiben eminim. Titreşim tabancası bir insanı bile çabukça öldürmez, fakat yaralayabilir. Halbuki kedide hiçbirşey, yani yaralanma vaziyeti, olmadı. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu hayvan..

— Belki de derisi ısı ve enerjinin işlemesine mani olacak şekilde tecritlidir.

— Belki. Fakat kat'iyetle emin olmadığınız için Morton'dan bu mahlûkun bir kafese kapatılmasını istemeliyiz.

Sidel kaskları çatılmış bir vaziyette düşünürken Kent:

— Hah, Smit, çok mantıklı bir lâf ettin! diye atıldı.

Sidel:

— Kent, dedi, eğer hayvanı bir kafese tükarsak sen de buna razı olacaksın, öyle mi?

— Evet. Eğer on santim kalınlığında mikro-çelik te bu hayvanı dizginleyemezse gemiyi ons terketmemiz en doğru bir hareket olur.

Grov, hiç sesini çıkartmadan konuşmayı dinliyordu. Morton'a göndermiş olduğu plâkta kediyi kafese kapamak ihtimâlinde de bahsetmiş fakat bunun aleyhinde olduğunu zira kilit mekanizmasına pek güvencemediğini belirtmişti.

Sidel duvardaki bir telefonu açtı ve alçak sesle birkaç dakika konuştuktan sonra geri döndü:

— Direktör, zor kullanmadan kediyi kafese sokabilirsek hiçbir itirazı olmadığını söyledi. Aksi takdir-

de hangi odadaysa oraya kilitlememizi bildirdi. Siz ne dersiniz?

Birkaç kişi birden:

— Kafese tıkalım! diye bağırdı.

Grov gürültünün dinmesini bekledi ve:

— Gece gemiden dışarıya bırakalım, dedi. Nasıl olsa bir yere gitmeyip yine buralarda dolaşacaktır.

Adamların çoğu Grov'u işitmemezlikten geldiler. Kent yüzünü ekşiterek:

— Karar vermekte oldukça zorluk çekiyorsun, değil mi? dedi. İlkönce hayatını kurtarıyorsun, ondan sonra da tehlikeli olduğuna işaret ederek dışarı atmamızı tavsiye ediyorsun.

— Kedi hayatını kendisi kurtardı.

— Herneyse. Biz onu kafese koyacağız. Bir câninin yeri kafesin içidir. Fakat bunu nasıl halledeceğiz bakalım?

— Hakikaten bu hayvanı kafese sokmayı mı istiyorsunuz? Grov sualine hiçbir cevap alamayınca - zaten kimsenin cevap vermiyeceğini biliyordu - kediye yaklaştı ve en yakınındaki kılardan birinin ucuna dokundu ve sonra kılı yakalayıp çekti. Körl merakla bakınca kapıyı işaret etti. Hayvan bir an tereddüt ettikten sonra yerinden kalktı ve sessizce kapıya doğru yürüdü.

Grov seslendi:

— Dikkatli hareket etmeliyiz. Hazır olun!

Bir dakika sonra Körl Grov'u bir kedi gibi, takip ediyordu. Bir kapıdan daha geçtiler ve dört tarafı madenle kaplı bir odaya girdiler. Odada tam karşıda bir kapı daha vardı ve Grov doğruca bu kapıya gitti ve dışarı çıktı. Körl tam takip ederken kapı süratle suratına kapandı. O anda arkasından da madenî bir ses geldi. Körl sür'atle geri dönünce ilk kapının da kapanmış olduğunu gördü. Elektrikli bir kilitin kapanmasından meydana gelen kuvveti hissetti. Tuzağın sebebini

anlayınca nefretinden deliye döndü fakat bunu belli etmemek için bütün gayretini sarfetti.

Yüzlerce senedir yiyecek ve yalnız yiyecek aramıştı. Bütün bu müddet zarfında vücudundaki diğer kuvvetleri kullanmak fırsatı çıkmamıştı. Halbuki şimdi bambaşka bir vaziyette idi ve merak edilecek başka birşey olmadığını yavaş yavaş kavriyordu.

Yere uzandı ve kulak kılları vasıtasile etrafını çeviren duvarların havi olduğu enerji miktarını ölçmeğe başladı.

En nihayet adelelerini gevşetti. Gözleri zevkle parlıyordu. Aptallar!

Aradan bir saat kadar geçmişti ki kafesin tepesinde birinin -Simit'in- bir alefle uğraştığını işitti. Hemen ayağa fırladı. İlkönce bu iki ayaklı mahlûkları tam tahlil edemediğini ve kendini öldürmeğe hazırlandıklarını zannetti. Halbuki zaman kazanıp plânlarını gerçekleştirebileceğini ümid ediyordu.

Tehlikenin mevcudiyeti aklını karma karışık etmişti. Vücudunu herhangi bir tehlikeye karşı tamamen hazırlamıştı. Aradan birkaç dakika geçmişti ki hakikatı ancak anlıyabildi. Birisi vücudunun içinin resmini çekiyordu.

Biraz sonra adam gitti. Bir müddet yakından gelen gürültüleri dinledi. Zamanla bu gürültüler de kesildi. Körl sabırla sessizliğin bütün sefineyi sarmasını bekledi. Birçok asırlar evvel, ebediyetin sırrını keşfetmeden önce, Körl'ler de geceleri uyuma ihtiyacını hissederlerdi. Kütüphanede bazılarının uyukladıklarını görünce o günler aklına gelmişti.

Bir ses vardı ki bir türlü dinmek bilmiyordu. Bütün sefine sessizliğe boğulduğu halde iki çift ayak sesi devamlı olarak işitiliyordu. Tempolu bir sesle kafesin önünden geçip bir noktaya kadar gidiyor, sonra geri dönüyorlardı. İşin fenası muhafızlar beraber de-

gillerdi. İlk evvelâ biri geçiyor, arkasından, aşağı yu-
karı on metre mesafeden, diğeri takip ediyordu.

Körl bütün dikkatiyle ayak seslerini defalarca din-
leyip bir gidiş gelişlerinin ne kadar zaman sürdüğünü
hesaplamağa uğraştı. Neticeden memnun olmuştu. Bir
sefer daha geçmelerini bekledi. Ayak sesleri kapının
önünden geçer geçmez bütün hislerini insan imâli tit-
reşimlerin çok fevkinde bir sahaya teksif etti.

Makine dairesindeki atomik kütlelerin hafif mırıl-
tısı sinir sistemine erişti. Elektrik dinomalarının neş-
rettiği kuvvet akımı kafesin duvarlarından, kapının
elektrikli kilitinden geçti. En nihayet, bütün hassasi-
yetini bir noktada toplayarak bu enerji akımı ile bir-
leşmeye uğraştı. Birden kulak kılları bu enerji akımı
ile aynı tempoda titremeye başladı.

Madenin madene çarpmasından mütevellit keskin
bir ses işitildi. Körl hafifçe itince kapı açılıverdi. He-
men koridora fırladı. Bir an için kendisile boy ölçüş-
meye uğraşan bu iki ayaklı mahlûkların cehaletini dü-
şünerek koltukları kabardı. Aynı anda bu seyyarede
ancak birkaç Körl daha bulunduğu aklına geldi. Böy-
le birşeyi düşünmesi tuhaftı; zira hemcinslerinden
nefret etmiş ve onlarla daima vahşice boğuşmuştu. Şim-
di ise hemcinslerinin gittikçe azalmakta olduğunu ha-
tırlamıştı. Bir üremek fırsatını bulsalar kimse - bu iki
ayaklı mahlûklar bile- karşılarında duramazlardı.

Bunlar aklına gelince içine bir hüznün çöktü ve yal-
nızlığını hissetti. Bin kişiye karşı tek başmaydı ve ka-
zanan taraf bütün kâinatı eline geçirecekti. Yıldızlar-
la dolu gökleri dolaşabilmeyi bu göklere hakim olma-
yı o kadar arzu ediyordu ki... Eğer şimdi kaybederse
bir daha bu fırsat eline geçmiyebilirdi. Yiyeceksiz, gi-
dasız bir dünyada boşlukta seyahat problemini çözebil-
mesi imkânsızdı.

Bir salondan geniş bir koridora çıktı. Burada ilk
yatak odasının kapısına geldi. Bu kapı da elektrikle

kilitlenmişti; fakat sessizce açmakta hiç zorluk çekmedi. İçeri girip yatakta yatan adamın, bir pençe darbesiyle boğazını paramparça etti. Adamın kafası yere yuvarlandı; vücudü bir kere hafifçe titredi. Vücudundan temin ettiği id'in zevkine doyum olmamıştı. Fakat fazla duracak vakti yoktu.

Yedi yatak odası, yedi ölü insan. Sonra, sessizce kafesine döndü ve kapıyı kilitledi. Zamanını saniyesine kadar ayarlamıştı. Daha birkaç saniye geçmemişti ki muhafızların ayak sesleri yaklaştı ve uzaklaştı.

Hemen arkasından Körl tekrar dışarıya fırladı. Birkaç dakika içersinde dört yatak odasına daha girip çıkmıştı. O sırada içinde yirmi dört kişi uyuyan bir yatakhane buldu. Kafesine döneceği ânı unutmadan katliâma devam etti. Bir oda dolusu insanı birden öldürme fırsatı Körl'ü âdeta aptallaştırmıştı. Bin seneden uzun bir müddettenberi önüne gelen her canlı mahlûku katletmişti ve öldürmeğe alışıktı. Onun için, hiç sıkıntı çekmeden ve hiç ses çıkarmadan, bir yataktan diğerine atlıyarak adamları teker teker, zevkle öldürdü.

O anda vaktinin geçmekte olduğunu farkına vardı. Yaptığı gafletin neticesi gözünün önüne gelince vücudu buz gibi oldu. Halbuki o bütün gece öldürmeği ve zamanını tam ayarlayarak muhafızların her geçişinde içeride olduğunu görmelerini plânlamıştı. Şimdi ise bu koca sefineyi bir gecede ele geçirmek imkânları suya düşüyordu.

Heyecanla, çıkartacağı gürültüyü düşünmeden, salondan geçti. Kafesin bulunduğu koridora yaklaşırken her an için vücudunun karşı koyamayacağı derecede kuvvetli bir enerji ateşiyle karşılaşmayı bekliyordu.

Muhafızların ikisi de yanyana duruyorlardı. Kafesinin kapısının açık olduğunu keşfettikleri belliydi. İki birden başlarını kaldırdılar ve kedinin nefret do-

bu gözleriyle karşılaştılar. Muhafızlardan biri tabancasına sarıldı, fakat geç kalmıştı. Diğerleri ise korkusundan sanki donmuş gibi hiç kıpırdayamamıştı. Canlı-
raş bir feryat kopardı. Ses koridordaki gayet hassas
alarmları harekete getirdi ve bütün sefinenin içinde
ziller çalmağa başladı. Körl bir pençe darbesiyle her
iki muhafızı da yerle bir ettikten sonra ikinci bir pen-
çe darbesiyle de vücutlarını uzun koridorun diğer
ucuna kadar fırlattı. Muhafızların ölümlerinin kafesine
yakın bir yerde bulunmasını istemiyordu. Yegâne ümi-
di bu idi.

Kafesine daldığında her tarafı tir tir titriyordu. Büyük bir yanlışlık yapmıştı; doğru dürüst düşün-
mez olmuştu. Kapı arkasından kilitlenmişti. Heyecan-
lı sesleri ve konuşmaları işitince yere uzandı ve uyu-
yormuş hissini verebilmek maksadiyle gözlerini ka-
pattı. Bir müddet sonra kafesin kapısındaki gözletle-
me penceresinden birinin içeriye bakmakta olduğu-
nu hissetti; fakat kılını kıpırdatmadı. Esas kriz diğer
ölüler bulununca başlayacaktı.

Hayatının en büyük mücadelesi için hazırlığını
yapmalıydı.

IV

— Siver öldü mü?

Grov, Morton'un hayret dolu sesini işitmişti. Di-
rektör devam etti:

— Siver'siz ne yapacağız? Berken de! Kolter de!
Aman yarabhim, fecaat!

Koridor adamlarla doluydu. Grov kalabalığa karış-
mamış, arkada bir yerde duruyordu. İki defa öne geç-
meğe uğraşmış, fakat kalabalığı yarmağa muvaffak
olamamıştı. Bunun üzerine Grov geride kalmağı tercih
etmişti. Morton'un tekrar konuşmak üzere olduğunu
gördü. Direktörün yüzü kireç gibi bembeyazdı. Boğuk
bir sesle:

— Eğer bu Allahın belâsı katliâm hakkında en ufak bir fikri olan varsa hemen konuşsun, dedi.

Adamlardan biri:

— Boşluk sarası, diye saçmaladı.

Böyle aptalca fikirler Grov'u zıvanadan çıkartırdı. Evet, boşlukta seyahat eden insanlar bazen yalnızlıktan, korkudan, sinir gerginliklerinden delirmişlerdi; fakat bu gayet seyrek vuku bulan bir olaydı. Boşluk seyahatlerinde sinir buhranları tehlikesi her zaman için mevcuttu - zaten Grov bir de bu sebepten dolayı bu seyahate iştirak etmişti - fakat böyle bir sinir buhranının bu gibi bir katliâm ile neticelenmesi imkânsızdı.

Morton'un da bu fikre iştirak etmediği yüzündeki hatlardan belli oluyordu. Fakat şimdi münakaşa etmenin sırası deliğdi. Adamlar korku içinde sinirleri gergin bir vaziyette idiler. Onların istedikleri hayatlarının emniyete alınması ve bu katliâmın sebebinin meydana çıkartılması idi. Zaten bir şahsın böyle bir gurubu idare kabiliyeti ancak bu gibi anlarda belli olurdu. Yanlış bir hareket, fazla bir kelime o şahsın hem perestijini, hem de mevkiini kaybetmesine sebep olabilirdi. Grov, Morton'un bunları aklından geçirdiğinin ve temkinli davranmağa uğraştığının farkına varmıştı. Direktör:

— Bizim de aklımıza bu ihtimal geldi. Doktor Egert ve asistanları herkesi muayene edecek. Şu anda ölüleri gözden geçiriyor.

Grov'un kulağının dibinde gök gürler gibi bir ses işitildi:

— İşte geldim, Morton. Şunlara söyle de bana yol açsınlar!

Grov, Doktor Egert'i tanımıştı. Adamlar hemen Doktorun etrafını çevirmeğe başlamışlardı bile. Egert ileri doğru yürüyünce Grov hemen arkasından seyirtti. Tam tahmin ettiği gibi diğerleri Grov'u doktorun asis-

tanı sanmış ve ileri geçmesine müsaade etmişlerdi. Morton'a yaklaşıncı Doktor:

— Sayın direktör sözlerinizi işittim. dedi. Korkarım boşluk sarası teorisi suya düştü. Bu zavallıların boğazları on insan kuvvetine eşit bir kuvvet tarafından parçalanmış. Maktuller gık demeye bile vakit bulamamışlar.

Egert bir an durduktan sonra devam etti:

— Yahu, Morton, şu bizim kocaman kedi bunları yapmış olamaz mı?

— Doktoreuğum, kedi kafesin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyor. Acaba ondan şüphelenmemiz doğru olur mu? Bu kafes kedinin dört, beş misli büyükükte canavarları tutacak kadar sağlamdır. Bu hayvanın suçlu olduğunu zannetmek oldukça zor. Ancak burada daha farkına varmadığımız bir ilim mevcut sa ona da bir diyeceğim yok tabii...

Smit sert bir sesle atıldı:

— Morton, lüzumlu bütün deliller elimizde mevcut. Biliyorsun ki ben kedinin sağ kalmasını tercih ederim. Bir kere telefölor makinemi kullanıp resmini çektim. Bütün resimler boş çıktı. Gorley'in dediklerini hatırlıyor musun? Anlaşılan bu mahlûk herhangi bir dalga genişliğinde bir titreşimi alma ve gönderme kabiliyetindedir. Kent'in silâhının isabet kaydetmesine rağmen kedinin kılına bile bir zarar gelmemesi bunu isbat eder. Bence bu mahlûkta enerjiyi kesecek ve işe yaramaz hale sokacak bir kuvvet mevcut.

Kalabalık arasından biri mırıldandı:

— Ne diye dertsiz başımıza dert açtık? Eğer bu canavar enerjiyi kontrol edecek ve herhangi bir dalga genişliğinde gönderecek kabiliyette ise halimiz yaman. Neticede hepimizi öldürür ve biz de hiçbirsey yapamayız. Morton atıldı:

— İşte çok doğru bir laf ettin. Demek ki kedi bu kuvvete sahip değil. Yoksa şimdiye kadar hepimizi çoktan öldürmüştü.

Morton sert adımlarla kafesin kapısını açıp kapayan mekanizmaya doğru yürüyünce Kent haykırdı:

— Kapıyı mı açacaksın? Deli olma!

— Yok canım. Fakat şu kolu çekecek olursam kafesin zemini elektriklenir ve üzerinde bulunan herşeyi bir anda kömür haline getirir. Her ihtimâle karşı bütün kafeslerimize bu tertibatı yapmıştık.

Morton kolu tutan kiliti açtı ve kolu sür'atle aşağı doğru çekti. Bir an için elektrik akımını herkes hissederek gibi oldu. Madenden mavi bir alev fışkırdı ve Morton'un başının üstündeki kutudaki sigortaların birkaçı patladı. Morton uzanıp patlayan sigortalardan birini çıkarttı ve baktı:

— Acaip, sigortaların patlaması için hiçbir sebep yoktu. Smit atıldı:

— Eğer bu mahlûk elektrikli kiliti açacak kabiliyette ise herhangi bir tehlikeye karşı hazırlıklı idi.

— Herneyse, zannıma göre bu elektrik akımına uzun bir müddet dayanamıyacaktır. Daha olmazsa yarı portatif elektrik toplarımızdan birini getirir, kapıyı açar ve iflâhını gevretiriz. Aynı zamanda...

Kafesin içinden gelen bir gürültü Morton'un cümlesini yarıda kesti. Ağır birşeyin duvara çarpmasından meydana gelen bir sesi ufak madeni parçaların yere düşmesinden çıkan sesler takip etti.

Smit Morton'a döndü:

— Ne yaptığımızın farkında, dedi. Herhalde ne yapacağını, şaşırmıştır. Eminim tekrar kafese girdiğine bin kere pişman olmuştur.

Adamların sinirleri yatışmağa başlamıştı. Hattâ bir ikisi hafifçe gülümsediler. Grov ne düşüneceğini bilmiyordu. Kafesin içinden gelen sesler hoşuna gitmemişti. Duvarların elektriklenmesi yüzünden kimse ka-

pıdaki gözetleme deliğine gidip kediye bakamıyordu. İşıtıne hassası her zaman insan oğlunu aldatabilirdi. Kafesin içinde neler döndüğünü tahmin etmek adeta imkânsızdı.

Geminin baş mühendisi Penons'un sesi işitildi:

— Ben bu işi anlamadım doğrusu. Kafesten o ses gelince telefulor - metronin ibresi çıldırılmış gibi oynamaya başladı. İbre tam şurada, adeta burnumun dibinde, olduğu için gözümünden kaçmadı. Deminden beri bunun sebebini bulmaya çalışıyorum.

Kafesin içinde de, dışında da ses seda kesilmişti. O sırada Smit'in arkasındaki kapıda bir kıpırdama oldu ve, askerî üniformaları sırtlarında, yüzbaşı Lit ile iki subay belirdiler.

Elli yaşlarında kadar olan yüzbaşı:

— Bu işi benim idare etmem doğru olacak galiba, dedi. Anladığıma göre, âlimler canavarı öldürüp öldürmemek hakkında bir türlü bir karara varamıyorlar, doğru mu?

Morton başını sallayarak:

— Anlaşmazlık kalmadı, dedi. Hepimiz kedinin öldürülmesinin elzem olduğu neticesine varmış bulunuyoruz.

— Ben de zaten kedinin öldürülmesi için emir vermek üzere idim. Bence sefinin emniyeti iyice tehlikeye girmişti. Tabii sefinede emniyeti sağlamak ta benim vazifemdir. Yüzbaşı sesini yükseltti:

— Yol açın! Geri çekilin!

Koridordakileri bir düzene sokmak oldukça zor olmuştu. Eğer o anda canavar dışarı fırlasa muhakkak ki çoğunun hakkından gelebilirdi.

Kalabalıktan biri atıldı:

— Hayret! Sefine hareket ediyor gibi oldu!

Grov da bunu hissetmişti. O sırada gemi tekrar şiddetle sarsıldı. Yüzbaşı Lit haykırdı:

— Penons, makine daireesinde kim var?

Başmühendisın yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu:

— Asistanımla yardımcıları. Onların nasıl olupta...

Anı bir sarsılma ile beraber sefine yana yatar gibi olmuştu. Grov yüzü koyun yere yuvarlandı. Kimisinin acı ile kıvrandıkları görüliyordu. Direktör Morton emirler veriyor, Yüzbaşı Lit ayağa kalkmağa uğraşıyor, ağızından binbir türlü küfür çıkıyordu:

— Hangi Allahın belası makineleri çalıştırdı?

Sefinenin sürati gittikçe artıyordu. Grov güçlkle ayağa kalkıp duvardaki en yakın telefona sarıldı ve makine dairesinin numarasına bastı. Cevap alacağını bile ümit etmiyordu. Fakat telefonda bir feryat işildi.

— Kedi makine dairesinde! Boşluğa doğru gidiyoruz!

Ses akabinde kesiliverdi. Sefinenin sürati gittikçe artıyordu. Grov muvazenesini temine uğraşarak yandaki salona, oradan da diğer koridora geçti. Buradaki bir yerde boşluk elbisesi ambarı bulunduğunu hatırlıyordu. Ambarın kapısına yaklaşırken Yüzbaşı Lit'in daha önce davranmış olduğunu ve boşluk elbisesini üzerine geçirmeğe uğraştığını gördü.

Yüzbaşı elbisesini giyinip fermuarını çektiikten sonra hemen Grov'a yardım etmek için döndü. Bir dakika sonra Grov elbiseyi sırtına geçirince derin bir nefes aldı. Artık lüzumlu elbise sırtında iki kişi mevcuttu; diğerleri de düşe kalka geliyorlardı. Ambardaki boşluk elbiselerini bitirmek ancak birkaç dakika sürdü. Sonra bir aşağıdaki kata inip oradaki ambarda bulunan elbiseleri de getirdiler. Artık bu işe yardım edecek epeyce insan vardı. Yüzbaşı ortadan kaybolmuştu. Grov da kedinin bulunduğu kafese koştu. Kafesin kapısı henüz açılmıştı ve önünde bir sürü âlim toplanmıştı.

Grov mümkün olduğu kadar yaklaştıktan sonra ayaklarının ucuna basarak diğerlerinin omuzları üzerinden olup biteni görmeğe uğraştı. Kafesin arka tarafındaki duvarda büyük bir delik vardı. Delik beş kişinin birden geçebileceği kadar büyüktü. Maden duvar bir tarafa eğilmişti ve kafesin içi ufak maden parçalarıyla dolu idi. Delik başka bir koridora açılıyordu.

Penons'un sesi işitildi:

— Olacak iş değil. Bizim tamir atölyesindeki on tonluk balyoz bile bir vuruşta bu on santim kalınlığındaki mikro-çelik duvarda bir çentik yapamaz. Atomik silâhlarımız bile böyle bir deliği ancak bir dakikada açabilir. O zaman da bütün duvar haftalarca insanı öldürecek derecede radyoaktif olur. Morton, bu mahlûk hambaşka birşey.

Direktör kendine atfedilmiş bu cümleye cevap vermedi. Grov, Smit'in duvardaki deliği tetkik etmekte olduğunu gördü. Smit:

— Keşke Berken ölmemiş olsaydı, dedi. Şunu izah edebilmesi için bizim bir metalörji âlimine ihtiyacımız var. Bakın!

Smit madenin kırık kenarlarını gösteriyordu. Eli-ne aldığı bir parça hafif bir ovuşturma ile toz haline gelip yere döküldü. Grov etrafındakileri ilerek öne yaklaştı:

— Metalörji hakkında biraz malûmatım vardır.

Adamların çoğu otomatikman Grov'a yol verdiler. En nihayet Smit'in yanına varmıştı. Smit suratını asarak sordu:

— Brek'in asistanlarından biri misin?

Grov işitmemiş gibi davranarak cevap vermedi. Eğilerek yere dökülmüş maden parçalarına parmakları ile dokundu. Sonra doğrularak:

— Burada mucize falan yok, dedi. Bir kısmımızın da bildiği gibi bu tipte kafesler elektro manyetik kâliplar içinde yapılır ve dökümde gayet ince madeni

toz kullanılır. Kedi bu madeni tozları bileşim halinde tutan kuvveti keserek hususi bir kuvvete sahipmiş. Canavarın vücudu transformatör vazifesini görerek elektrik enerjisi kullandı, duvarı deldi, koridordan aşağı makine dairesine indi.

Sözlerini tamamlayıncaya kadar kimsenin ağzını açmaması tuhafına gitmişti. Belli ki Grov'u Brek'in asistanlarından biri zannetmişlerdi. Sefine oldukça büyüktü ve epeyce kalabalıktı. Sefinedekiler daha birbirlerini iyice tanıyacak vakit bulamamışlardı; onun için bu şekilde yanılmaları normal addedilebilirdi.

O sırada Smit'in sâkin sesi işitildi:

— Halihazırda karşımızda makine dairesini eline geçirmiş ve bütün sefini kontrol altına almış muazzam bir canavar var.

Bu kısa cümle acı hakikatı bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştu. Kapının önünde toplanmış olanlardan biri atıldı:

— Makine dairesini tamamiyle işgal etmiş sayılmaz. Kontrol köprüsü bizim elimizdedir, dolayısıyla bütün makinelerin ilk kontrolü hâlâ bizdedir. Muhtak ki zamanla bu mahlûk makine dairesine tamamiyle hâkim olacaktır, fakat şu anda makine daireesindeki bütün makineleri durdurabiliriz.

— Aman Allahım! Daha ne bekliyoruz? Ne diye bin kişiyi boşluk elbisesiyle donattık ta makineleri durduramadık?

— Bu belki de bizim lehimize. Boşluk elbisesi üzerimizde oldukça muayyen dereceye kadar tazyika tahammül edebiliriz, fakat belki canavar tahammül edemez. Bu ve diğer avantajları kaybedip paniğe uğramamız büyük bir hata olurdu.

— Ne gibi diğer avantajlar?

Morton'un sesi işitildi:

— Buna ben de cevap verebilirim. Bu mahlûk hakkında bildiğimiz şeyler var. Şimdi Yüzbaşıya bir

tecrübe yapmayı teklif edeceğim. Tabii geminin asayişinde otoriter şahsiyet yüzbaşı olduğu için resmî muvafakasına ihtiyacım vardır. Nerede olduğunu bilen varmı?

Yüzbaşının subaylarından biri ileri atıldı:

— Telefonla bulabilirsiniz. Kendisi telefon kulesinde.

Morton hemen oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra gözükünce Başmühendise işaret ederek:

— Penons, dedi, geminin başmühendisi aynı zamanda subay olduğu için Yüzbaşı bu tecrübeye senin rıyaset etmeni istedi.

Grov, Morton'un sesinde bir kırgınlık ifadesi sezmişti. Demek Yüzbaşı sefinde idareyi ele alacağını söyleyince şaka etmemişti. Bu âna kadar sefinedeki askeri şahısların hiç mühim rolleri olmamıştı. Hükümet, evvelce yapılan seyahatlerdeki vakaları nazarı itibare alarak bu seyahate bir de askerî birliğin iştirak etmesini münasip görmüştü. Bu biraz da ilim adamlarına emniyet etmemek mânasına geliyordu. Bu gibi vakalarda bu emniyetsizlik meydana vurulmuş oluyordu. Aslında Morton'un kendi deneyine rıyaset etmemesi için hiçbir sebep yoktu. Penons:

— Teferrüatlı izahat vermem için vaktimiz yok. Gerekli emirleri sen ver. Eğer içlerinde hoşuma gitmeyenleri olursa münakaşasını sonra yaparız.

Penons Morton'un hislerini rencide etmemek için elinden geleni yapıyordu. Morton hiç vakit kaybetmedi:

— Bay Penons, makine dairesine giden dört koridorun herbirine beş teknisyen gönder. Bu gurupların birinin başında ben bulunacağım. Kent, sen ikinci gurubu al. Smit, üçüncü gurubu, tabii Bay Penons ta dördüncü gurubun başına. Mobil yakıcıları kullanarak büyük kapıları imha edeceğiz. Bütün giriş kapılarının

kapalı olduğunu gördüm. Canavar bütün kapıları kilitlemiş.

Selenski, kontrol kulesine koş, makinelere giden kuvvet hatlarının hepsini kes. Hepsini ana kola bağla ve birden kes.

— Başüstüne, efendim!

Selenski böyle deyip kontrol köprüsüne giderken Morton arkasından bağırdı:

— Eğer makinelerden herhangi biri tekrar çalışmaya başlarsa hemen bana haber ver.

Tecrübeye iştirak edecekler seçilmişti. Grov, birçokları ile beraber, yetmiş metre mesafeden, olacakları seyretmek için bekliyordu. Mobil projektörler getirilirken ve müdafaa perdeleri çekilirken içinde âdeta bir tuhaflık hissetmişti. Sanki son günlerini yaşıyordu. Hazırlıkları yapılmakta olan taarruzun sebebini takdir ve neticesinin belki de lehlerine olacağını tahmin ediyordu; fakat taarruz hezimetle de neticelenebilirdi. En fazla canını sıkın tecrübeye seyirci kalmak ve aktif bir rol oynamaması olmuştu.

Umumi irtibat sisteminde Morton'un sesi işitildi:

— Evvelce de söylediğim gibi, bu sırf tecrübe mahiyetinde bir taarruzdur. Kedinin makine dairesini işgal edişindenberi kendini daha organize edecek zaman bulamadığını addediyoruz. Bu bizim yegâne fırsatımız sayılır. Benim esas fikrim şudur; bu kapılar kuvvetli patlamalara mukavemet edebilecek şekilde yapılmıştır ve elimizdeki makineler ancak on beş dakikada kapıları eritebilir. Bu zaman esnasında kedinin elinde hiçbir kuvvet olmayacaktır. Selenski neredeyse makinelere giden kuvveti kesmek üzeredir. Ondan sonra taarruz başlayacak. Atomik silâhlarla hücum ettiğimiz için kedi bunlara karşı koyamayacaktır, inşaallah! Her neyse, kısa bir zaman sonra neticeyi öğrenmiş olacağız. Selenski, hazır mısın?

— Evet.

— Ana kolu indir!

Koridor, bütün sefine, bir anda karanlığa boğuldu. Grov, boşluk elbisesinin pilli elektriğini yaktı. Birer birer diğer adamlar da aynı şeyi yaptılar. Işık hüzmelerinin arasında hepsinin yüzleri kireç gibi bembeyaz duruyordu.

— Ateş!

Mobil projektörlerin namlularından alevler fışkıрмаğa başladı. Alevler kapıların sert madenlerini yalamağa başladı. Grov, madenin yavaş yavaş erimeğe ve damlacıkların yere akmağa başladığını gördü.

Aradan bir müddet geçmişti ki direktörün sert sesi işitildi:

— Selenski!

— Daha birşey yok, efendim.

— Fakat oturup bizi seyretmiyor ya. Kapana yakalanmış bir fare gibi hareket edecek değil herhalde... Selenski!

— Hâlâ bir hareket yok, efendim.

Dakikalar geçti. On dakika... On beş dakika...

— Bay Morton!.. Kedi elektrik dinamosunu çalıştırıyor.

Grov derin bir nefes aldı. Bu sırada Kent'in sesi duyuldu:

— Morton, kapıyı daha fazla eritemiyoruz. Senin beklediğin de bu muydu?

Eriyen madenin neşrettiği beyaz ışık kapılarda yavaş yavaş kırmızımtıraklaştı ve en nihayet te siyahlaştı ve soğuk maden rengini aldı.

Morton'un üzgün sesi duyuldu:

— Şimdilik bu kadar yetişir. Adamlar koridorları gözetlesinler. Projektörler de yerlerinde kalsın! Şube başkanları da kontrol köprüsünde toplansınlar!

Grov deneyin muvaffakiyetsizlikle neticeleneceğini anlamıştı.

Grov, kontrol koprüsündeki muhafıza kâğıtlarını gösterdi. Adam şüphe ile kâğıtları gözden geçirdikten sonra:

— Herhalde kâğıtlar sahte değil, dedi. Hayret, şu be başkanları arasında kırkıdan aşağı kimse yokken siz nasıl böyle genç bir yaşta bu mevkie erişebildiniz?

Grov gülümsedi:

— Ben yepyeni bir ilmin başlangıcına yetiştim de ondan.

Muhafız tekrar kâğıtlara baktı:

— İlimler İlimi? Bu neyin nesidir acaba?

— Bütün ilimlerin bir arada tatbiki. Grov böyle deyip içeriye girdi.

İlk defa kontrol kulesine geliyordu. Merak dolu gözlerle etrafını tetkike başladı. Kontrol kısmı muazzam birşeydi. Büyük arkvari katlardan müteşekkildi. Her ark altmış metre kadar uzunluktaydı. Katlar arasında merdivenler vardı.

Kontrol odasının en alt katı yüz kadar koltuğu ihtiya eden bir toplantı salonu idi. Aşağı yukarı iki düzineye yakın, boşluk elbisesi giyinmiş, adam bu koltukların bir kısmını işgal etmişlerdi. Grov bir koltuğa henüz gömülmüşlü ki Morton ve Yüzbaşı Lit içeri girdiler. Yüzbaşı bir koltuğa çöker çökmez Morton konuşmaya başladı:

— Makine dairesindeki makinelerin içinde kedinin en fazla işine yarayanın elektrik dinamosu olduğunu hepimiz biliyoruz. Muhakkak ki biz kapıları tamamiyle eritinceye kadar canavarın bu dinamoyu işletebilmek için bütün gücünü sarfettiğinde hemfikiriz, değil mi?

Penons atıldı:

— Benim aklımın ermediği birşey var. Bu cana-

var kapıları eritmemize nasıl mâni oldu? Bunu biri izah etse çok memnûn olacağım.

Grov:

— Madeni muazzam yüksek derecede ısıya mu-kavemetli bir hale sokacak bir elektronik kuvvet mevcuttur; fakat bunu mümkün kılabilmek için gerekli âletler de bizim sefincede mevcut değildir.

Kent sert nazarlarla Grov'a baktıktan sonra:

— Kapıları eritmemize nasıl mâni olduğunu bilmenin faydası ne? diye sordu. O kapıların atomik eritiicilerimizle bile hakkından gelemedikten sonra yapacak hiçbir şey kalmamış demektir. Namussuz kedi istediğini yapacak kudrette bir canavar.

Morton başını salladı:

— Bir çare bulmalıyız. Zaten bu maksatla burada toplandık. Selenski!

— Buyurun, efendim.

— Bütün makineleri çalıştır!

Selenski ana kontrol tablosuna döndü. Yavaşça ana kolu indirdi. Sefine hafifçe sallandı ve akabinde derinden gelen motor gürültüsü odanın sessizliğini bozdu.

Morton tekrar âlimlere döndü:

Bu kediye altetmek için aklıma birşey gelmiyor. Eğer içinizde makul bir yol bulunduğunu zanneden varsa, dinliyoruz. Fakat pratik bir çare olsun.

Grov, şimdilik münakaşaya katılmamayı tercih etti. Zaten Morton'un, teklifine kulak asacağını tahmin etmiyordu.

İki saatlik bir münakaşadan sonra direktör:

— Yarım saat istirahat edip birşeyler yesek iyi olacak, dedi.

Grov doğruca lâboratuvarına yollandı. Yemeğe, istirahate ihtiyacı yoktu. Otuz bir yaşında bir insan biraz açlığa, uykusuzluğa mütehammil olmalıydı. Bu deli herifler böyle kritik bir anda midelerini, istira-

hatlerini düşünüp boş yere kıymetli zamanlarını harcıyorlardı. Grov, bu yarım saat içinde kediyi alt etmenin çaresini bulmaga azmetmişti.

Evet, âlimler yeni bir usul tatbikine karar vermişlerdi. Fakat bu seferkinin de noksanları çoktu.

Grov yeni plânın zayıf noktalarını yalnız kendisi görebildiğinden dolayı üzülmüştü. Demek diğerleri daha bu gibi ciddi vakalar karşısında ne gibi hareket edilmesi gerektiğini takdir edecek derecede olgunlaşmamıştı. Daha otuz bir yaşında bu kadar olgunlaşabilmesini tamamiyle İlimler İlimi Birliğine borçlu idi. Bu birliğin mektebinde okumuş, mezun olmuş, tecrübe görmüş ve bu seyahate birlik namına iştirak etmişti. Esas rolü de bu gibi vakalarda oynaması gerekiyordu. Yarım saat zarfında kediyi altetmek için kati bir çare bulmalı ve diğer âlimleri de ikna edebilmeliydi. İşte bu oldukça zordu.

İşin fenası, daha malûmata ihtiyacı vardı. Bunu da en çabuk şekilde halledebilmek için harekete geçti. Telefonda diğer kısımları buldu.

En fazla asistanlarla konuşmayı tercih ediyordu. Zira kendini şube başkanı olarak tanıınca bambaşka tesiri oluyordu. İsteddiği malûmat yavaş yavaş toplanıyordu. Nihayet Kent'in şubesini buldu ve menfi cevap alacağı ümidiyle Kent'i istedi. Fakat tahmini hilâfına Kent'i hemen buluverdiler.

Kimyâger kısa bir müddet Grov'u dinledikten sonra sözünü kesti:

— Buradan almak istediğin malûmat için talimat icabı müracaat etmen gerekir, dedi. Maamafih kedinin seyyaresi hakkında elde edilmiş malûmat daha birkaç ay müddetle kimseye verilmeyecektir. Bulduklarımızı tekrar ve tekrar gözden geçirmemiz icap ediyor.

— Bay Kent, sizden gayet ciddi olarak rica ediyorum, kedinin seyyaresinin atmosferi hakkında bildiklerinizi hemen bana söylemeniz lâzım. Toplantıda ha-

zırlanan plân üzerinde tahmin edemiyeceğiniz derecede tesiri olabilir. Şu anda izahı uzun sürer, fakat emin olun ki...

— Oğlum, beni dinle, boş yere nefesini tüketme. Ne büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıyorsun galiba. Eğer yanlış bir iş yaparsak hepimiz mahvolabiliriz. Lütfen ısrarından vazgeç ve bir daha, hiç olmazsa on sene kadar, beni rahatsız etme.

Grov hakaretin tesirinden kurtulmak için bir iki dakika yerinden kıpırdamadı. Sonra hafifçe gülümseyerek son defa olmak üzere telefona sarıldı.

Çizmiş olduğu tablo, kedinin seyyaresindeki atmosferin volkanik toz miktarını, o seyyaredeki çeşitli nebatların hayat tarihçelerini, bu tip nebatları yiye-bilmeleri için o seyyarede bulunan hayvanların hazım sistemlerini, dolayısıyla bu tip nebatları yiyen hayvanları yemekle yaşayan mahlûkların tipleri ve cinslerini ihtiva ediyordu.

En nihayet tablo hazırlanmıştı; fakat ilimler ilmine yabancı olanlara bunların izahı oldukça mühim bir meseleydi. Grov'a nazaran, elindeki tablo kediye altetme çarelerini bariz olarak gösteriyordu.

Tablonun hemen dört kopyesini çıkarttı ve matematik şubesine yolladı. Kapıda muhafızlar vardı. Muhafızlar Grov'u direktörün yanına sokmayınca sekreterlerinden birini görmek istediğini söyledi. En nihayet yandaki odaların birinden genç bir adam çıktı. Tabloyu gözden geçirdi ve mevzuu Morton'a takdim etmeğe uğraşacağını söyledi.

Grov, gayet ciddi bir sesle:

— Bu masalları evvelce de işittim, dedi. Eğer direktör bu tabloyu görmezse aleyhine sorgu açacağım. Direktörün ofisine gönderdiğim raporlar hep ortadan kayboluyor. Eğer bu da aynı kazaya kurban giderse hepinizin başına dert açarım.

Sekreter Grov'dan beş yaş daha büyüktü. Soğuk ve alay dolu bir sesle:

— Direktör her zaman fazlasiyle meşguldür, dedi. Bütün şubeler şahsi takdirini kazanmağa uğraşır. Uzun zamandır birçok kıymetli neticeler elde etmiş, dolayısıyla prestij sahibi, şubeler sizinki gibi yeni doğmuş ilimlere nazaran bir hak iddia edebilirler. Maamafih direktöre tablonuzu hemen göstereceğim. Gözden geçirmeleri tamamiyle kendi arzularına bağlıdır.

— Kendisine «tavsiyeler» kısmını okumasını söyle. Fazla kaybedecek vaktimiz yok.

— Gayret ederim.

Grov doğruca Yüzbaşı Lit'in yazıhanesine gitti. Yüzbaşı Grov'u dinledikten sonra tabloyu gözden geçirdi. En nihayet başını sallayarak:

— Askerler bu gibi mevzularda daha değişik bir sistem takip ederler, dedi. Sizin bu canavarın kaçmasına müsaade etmek fikrimiz bizimkinin tam aksinedir. Biz bazı riskleri göze alıp hayvanı imha etmeyi daha müsâsip görürüz. Bu zeki mahlûk her türlü silâhla mücehhez gemimizde düşman sıfatını takınmıştır. Tabii netice ne olursa olsun şikâyet hakkı yaktur.

Yüzbaşı böyle derken hafifçe gülümsemişti.

— Netice tabii ölümdür.

Grov, neticenin, bu gibi tehlikelerle mücadeleyi bitirmeyen âlimler için de ölüm olabileceğini tahmin ediyordu. Tam, zaten kedinin kaçmasını teklif etmediğini söylemeğe hazırlanıyordu ki Yüzbaşı:

— Artık beni yalnız bırakmanızı rica edeceğim, dedi. Sonra subaylarından birine döndü:

— Bay Grov'a yolu gösterin.

Grov sert bir sesle:

— Lüzumu yok, yolumu biliyorum, dedi.

Koridorda saatine baktı. İkinci hücumu beş dakika kalmıştı.

Kontr köprüsüne doğru yürümeğe başladı. Bir

çoğu yerlerini almışlardı bile. Grov da boş bir koltuğa oturdu. Bir dakika sonra Morton ile Yüzbaşı Lit içeri girdiler ve toplantı başladı.

Morton sinirli hareketlerle bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Birden durdu ve toplantıdakilere dönerek:

— İkinci denememizde aktif rol oynayacaklarından Penons şimdi size gerekli izahatı verecektir, dedi. Penons, başla!

Penons, makineler ve tarihçeleri hakkında fevkalâde bilgisi olan ve kendi sahasında kıymetini belirtmiş bir mühendisti. Ayaga kalkıp anlatmağa başladı:

— Bu kontrol odasında bütün makineleri tempolu bir vaziyette çalıştıracak ve durduracak bir nakil istasyonu kurduk. Bu sayede aynı anda çeşitli titreşimler meydana getirebileceğiz. Tabii bir köprü üzerinden aynı tempoda adım atıp geçen askerler ve yıkılan köprü hikâyesini hepiniz biliyorsunuz. İşte bunun tabiki neticesi bir veya birkaç makinenin birden parçalanması ihtimali vardır. Tabii, bence kuvvetini kesebilmek, kapıları eritip makine dairesine girebilmektir!

Sonra titreşim perdeleri kurduk; bunlar aksettirme prensibi üzerine çalışır. Makine dairesine girer girmez bu perdeler sayesinde kedinin bize göndermesi ihtimali olan enerjiyi yansıtıp geri, kendisine yollayacağız. Sonra, elimizde yetişir derecede yedek elektrik enerjisi de mevcut. Mobil bakır kaplarımız vasıtasıyla bunları da kediye tevcih edeceğiz. Muhakkak ki bu mahlûkun da elektrik enerjisine karşı koyabilme kabiliyetinin bir haddi vardır.

Penons'u takiben Selenski, Gorley, Korita da kendi ilimleri bakımından kedinin ikinci taarruza karşı muhtemel reaksiyonlarını ve netice üzerindeki tahminlerini izah ettiler. Korita sözlerine nihayet verince Morton gülümseyerek:

— Evvelce vermiş olduğum karara nazaran Ko-

rita konuşmasını bitirince hemen hücumla geçecektik, dedi. Maamafih, yarım saat önce gemimizde, hakkında pek malûmatın olmayan bir ilim şubesini temsil eden genç bir âlimin göndermiş olduğu dokümanlar bana getirildi. Dolayısıyla onun fikirlerine, de hürmet etmem icap eder. Kendisi bu problemi başka yoldan çözmek arzusundadır ve bu maksatla istirahat ânında hem benim, hem de Yüzbaşı Lit'in ofisini ziyaret etmiş. Yüzbaşı ile bu mevzuda görüştük ve Bay Grov'a plânını izah etmesi ve ne dediğini bildiğini isbat etmesi için söz hakkı vermemiz gerektiği kararına vardık.

Grov ayağa kalktı ve konuşmağa başladı:

— İlimler İlimi Birliğinin okullarında her ilmin diğer ilimlerle az da olsa bir irtibatı olduğu öğretilmektedir. Tabii bu asırlardır bilinmekte fakat pratikte hiç tatbik edilmemektedir. İşte bizim okullar bunun tatbik tekniğini kavramış vaziyettedir. Lâboratuvarında hiç görmediğiniz âletler vardır. Şimdi bunları izaha vaktim yok; fakat bu makineler yardımı ile tahsil görmüş bir insanın bu kedi problemini nasıl halledeceğini kısaca izah edeyim.

— Elimizde kedinin mazisini tamamiyle meydana çıkartabileceğimiz malûmat var. Bunları sırasıyla alalım. Bin sekiz yüz sene kadar önce bu seyyaredeki nebatlar birdenbire normalden düşük güneş ışığı almağa başladılar. Buna sehpe seyyarenin atmosferinde mühim miktarda volkanik tozun peydah olmasıdır. Neticede hemen hemen bir günde nebatların mühim bir kısmı kurudu. Ölü şehrin iki yüz kilometre kadar açığında dolaşanlar normal geyik büyüklüğünde, fakat gayet zeki mahlûklara rastladılar. Okadar zekice hareket etttiler ki, bir tane bile yakalamak imkânı olamadı. Bunlardan bir tanesini ancak öldürmek suretiyle ele geçirmek kabil oldu. Bay Smit'in şubesi yapmış olduğu analizde ölü mahlûkun vücudunda tıpkı insanlarda olduğu gibi kimyevî - elektrikî ahenkte po-

tasyuma rastladı. Başka da hiçbir canlı mahlûka rastlanmadı. İhtimal bu, kedinin potasyum kaynaklarından birini teşkil ediyordu. Tabii nebatat kuruyunca yiyeceklerini temin edemiyen hayvanların da mühim bir kısmı öldü; dolayısıyla kedinin yiyecek kaynakları kurumuş oldu.

Grov etrafına bakındı. Kent hariç hepsi sırf kulak kesilmişlerdi. Kent asık suratla tırnaklarına bakıyordu. Grov devam etti:

— Kâinatta yalnız bir tek cins yiyecek hazmedebilen çeşitli mahlûkların mevcut olduğu malûmdur. Tabii bu seyyarenin hayvanlarının zekâsı biraz kıtmış ki yiyeceklerini stok etmesini bilmemişler. Zeki olan mahlûklar bu gibi ihtimalleri nazarı itibara alarak yiyecek stok ederler.

Bu da bize hakikati açıkça gösterir. Kedi bu ölü şehri kuranlardan değildi veyahut onların torunlarından da değildir. Bu kedi ve hemcinsleri bu şehri kuranlar tarafından kullanılmış hayvanlardır.

Şehiri kuranlara ne olduğunu bilemeyiz, fakat tahmin edebiliriz. Belki de bin sekiz yüz sene önce bir atom harbinde kendi kendilerini imha ettiler. Şehirin bu şekilde harap olması, seyyarenin atmosferinde birdenbire fazla miktarda volkanik tozun belirmesi bunu gösterir. Hislerine kapılan makul insanlar bile bazan kendilerine zararlı olabilecek şeyler yaparlar. Onun için bu şehrin kurucuları hakkında acele karar vermiyelim. Fakat bütün bunlar bize neyi isbat eder?

Eğer bu kedi bu şehrin kurucularından olsaydı, şimdiye kadar bütün kuvvetini öğrenmiş ve ona göre tertibat almış olurduk. Halbuki canavarın kendi sahip olduğu kuvvetleri hakkında tam bir malûmatı yok. Eğer tehlike fazlaşacak olursa insanları kolayca öldürecek ve makineleri idare edebilecek bir kuvvete sahip olduğunu keşfedebilir. Dolayısıyla kediye kaçabilmesi

için fırsat vermeliyiz. Bu gemiden dışarı çıktı mı istediğimizi yapabiliriz. Hepsi bu kadar. Beni dinlediğinizden dolayı hepinize teşekkür ederim.

Morton etrafına bakındı:

— Baylar, Grov'u dinlediniz. Söyleyecek bir şeyiniz var mı?

Kent suratını ekşiterek:

— Böyle bir hikâyeyi hayatımda ilk defa işitiyorum. Sırf ihtimaller, fantazilerle dolu bir teori. Eğer İlimler İlimi dedikleri nesne buysa teşekkürler. Bu gibi şeylere karnım tok!

Smit atıldı:

— Kedinin vücudunu tetkik etmeden böyle bir tahlilin doğruluğuna inanmak biraz saçma olmaz mı?

Korita:

— Ölü şehiri araştırırsak Bay Grov'un teorisini isbat edecek deliller ele geçirebiliriz, dedi.

Pennons söze karıştı:

— Bu kediye içine sokabileceğimiz bir tane can kurtaran kayığı var. O da halihazırda tamir edilmekte. Onu hemen hazırlayabilmemiz bu ikinci taarruzdan da zor olur zannederim. Tabii ikinci taarruzumuz da akim kalırsa o zaman kayığı hemen tamir etme çaresini araştırırız. Anlamadığım nokta, kedi kayığı sifinden dışarıya nasıl çıkaracak? Makine dairesinden dışarıya çıkmak için yol yoktur.

Morton Grov'a döndü:

— Buna cevabın nedir?

— Makine dairesinin yanındaki koridorun ucunda dışarı açılan bir kapak vardır. Kedinin bu kapaga erişmesini sağlamalıyız.

Yüzbaşı Lit ayağa kalktı:

— Bay Grov yazıhanemde beni ziyaret ettiğinde kendisine söylediğim gibi bu mevzularda askeri taktiklerimiz daha basittir. Zayıf vermemiz bize normaldir. Bay Pennons ta açıkça benim fikrimi izah etti. Eğer

taarruzumuz netice vermezse o zaman düştünüz. Bay Grov, analiziniz için teşekkürler. Fakat harekete geçmek zamanı geldiği için daha fazla kaybedecek vaktimiz yok.

VI

Körl, tamir atölyesinin muazzam makineleri arasında çalışıyordu. Büyük Şhirin kurucularının öğrettiklerini, yeni makinelerine alışma kabiliyetini bir bir hatırlıyordu. Cankurtaran kayığını bir köşede iskeleye çekilmiş bir vaziyette bulmuştu.

Körl kayığı tamir etmeğe uğraşıyordu. Kaçabilmenin ehemmiyetini yavaş yavaş takdir ediyordu. Kendi seyyaresine ve diğer Körl'lere kavuşabilmek için işte elinde bir vasıta vardı. Diğer Körl'lere bildiklerini öğretti mi karşılarında kimseler duramazdı. Bu sayede zaferden emin olabilirdi. Artık kararını vermişti; fakat, böyle olmakla beraber sefineyi terketmeyi pek te istemiyordu. Tamir atölyesindeki makineleri gözden geçirdikten sonra bu iki ayaklı mahlûkların kendi kuvveti karşısında pek tutunamayacaklarını anlamıştı.

İş bitince ne muazzam bir tamirat yaptığının ancak o zaman farkına varabildi. Artık lüzumlu addettiği aletleri ve takımları kayığa yüklemekten başka yapılacak bir iş kalmamıştı. Sonra... sefineyi terk mi edecekti, yoksa çarpışacak mıydı? Yaklaşanların ayak seslerini işitince sırf dikkat kesildi. Birden, makinelerin çalışırken çıkarttıkları seste bir acıplık duydu. Tempolu bir vaziyette daha fazla bir gürültü çıkartarak, sinir bozarcasına çalışmağa başlamışlardı.

Körl bütün gayretiyle kendini yeni tempoya uydurmağa çalıştı. Tam muvaffak olmak üzereydi ki araya yeni bir faktör karıştı. Mobil projektörlerinden fıskıran alevler makine dairesinin mücessem kapılarını yalamağa başladılar. Acaba projektörlerle mi çarpışmalı yok-

sa motörün, dinamoların yeni temposuna mı uymalıydı? O anda hiçbirini yapamıyacağını idrak etti.

Kaçması kendisi için daha hayırlı olacaktı galiba. Eline geçirdiği ağır makineleri, aletleri kayıkta bulduğu boş yerlere taşırken vücudunun bütün adaleleri geriliyordu. Kapıda dönüp geriye baktı. Bu iki ayaklı mahlûkların kapıyı yıkmak üzere oldukları belliydi. Yarın düzine projektörün bir kapıda aynı noktaya tutulması neticesi maden yavaş yavaş eriyordu. Körl bir an tereddütten sonra kapılara taksif ettiği enerji rezistanslarını kesti. Akabinde bütün dikkatini on beş metre uzunluktaki kayığın kıç tarafının istikametinde olan gemi dış kabuğundaki noktaya verdi. Dinomalardan gelip vücudundan bu noktaya giden elektrik enerjisi her tarafını titretiyordu. Sanki her tarafı yanıyordu. Bütün vücudu en hücre köşelerine kadar ağrıyordu. Enerji tahvilinde kapasitesinin azamî haddine varmak üzere olduğunu farkettti.

O kadar uğraşmasına rağmen bir netice alamadı. Duvar sapasağlam duruyordu. Şimdiye kadar bildiklerinden daha kuvvetli bir madendi bu. Şeklini bile değiştirmemişti. Molekülleri monatomikti, fakat bunların bileşimi değişikti.

Makine dairesine açılan büyük kapılardan birinin yıkıldığını işitti. Projektörler yaklaşıyordu. Körl projektörlerden çıkan alevlerin makine dairesinin döşemesini yalamasıyla meydana gelen vızıltıyı duyuyordu. Tehlikeyi işaret eden bu ses gittikçe yaklaşıyordu. Bir iki dakikaya kadar bu iki ayaklı mahlûklar makine dairesiyle tamir atölyesini birbirinden ayıran ince kapıları da yıkmış olacaktı.

Fakat... Körl en nihayet galip gelmişti. Duvarın halitasının yavaş yavaş şekil değiştirdiğini farkettti. Vücudundan geçen enerji artık eskisi kadar acı vermiyordu. Bir kaç saniye daha enerjiyi aynı noktaya taksif etti; en nihayet durdu. Muvaffakiyetini belirten

korkunç bir homurdanma ile kayığa atladı ve kapısını kapadı.

Uzun kamçı gibi kıllarından biri kuvvet koluna sarılıp hafifçe çekti. Kayık sarsıldı ve kalın duvara doğru hareket etti. Kayığın burnu dokunur dokunmaz duvar darmadağınık oldu ve hertarafa maden tozu yağmağa başladı. Kayıp süratle boşluğa fırladı.

Saniyeler geçti. Körl sefinenin yan tarafından dışarıya fırladığını anlamıştı. Dış kabukta açmış olduğu deliği hâlâ görebiliyordu. Deliğin arkasında silâhlara bürünmüş iki ayaklı mahlûklar belli oluyordu. Sefine yavaş yavaş küçülmeğe başlamıştı. Az sonra insanlar görünmez oldu; ancak sefinenin pırıl pırıl yanan ışıkları belli oluyordu.

Körl kontrol tablosunda istikametini doksan derece çevirip sefinenin aksi istikametinde son süratle ilerlemeğe başladı. Artık her dakika gemiden biraz daha uzaklaşıyor demekti.

Arkasında sefine ancak parlak bir nokta olarak görünüyordu. Tam önünde, ileride donuk bir ışık gördü. Kendi seyyaresi olmalıydı. İşte orada, diğer Körl-lerle beraber sefineler inşa edip uzaklardaki, çok uzaklardaki seyyarelere seyahat edebilecek ve muazzam bir imparatorluk kurabileceklerdi. Tekrar arka dikiz aynasına baktı. Sefine hâlâ parlak bir nokta halinde gözüküyordu. Birden parlak nokta yok oldu.

Körl, bir an için noktanın kaybolmasından hareket etmediğini zannetmişti. Fakat artık birşey göremiyordu. Acaba ışıklarını söndürmüş Körl'ü takip mi ediyordu? Anlaşılan, seyyaresine inmeden kendini emniyette hissedemiyecekti.

Tekrar korku dolu gözlerini gittiği istikamete çevirdi. Birden tuhaflaştı. Kendi seyyaresi zannettiği donuk nokta büyüyeceği yerde gittikçe küçülüyordu. Küçüldü, küçüldü; en nihayet tamamiyle kayboldu!...

Korku Körl'ün bütün bünyesini sarmıştı. Daki-

kalarca tekrar donuk ışığı görmek maksadiyle ileri baktı; gözleri birer projektör gibi karanlığı delmeğe uğraşıyordu. Fakat tâ uzaklarda parıldayan yıldızlardan başka birşey görmek kabil değildi.

Acaba!... Bir dakika!... O ne? Noktalardan biri gittikçe büyüyordu!... Körl, bütün adaleleri gerilmiş, o noktaya bakıyordu. Nokta yuvarlak parlak bir top şeklini aldı. Birden önünde pencerelerinden ışık fışkıran, o koca sefine belirdi! Fakat?... Sefine daha beş on dakika evvel aksi istikamette kaybolmuştu.

O anda Körl, tepesinden aşağı bir kazan kaynar su boğalmış gibi oldu. Beyni zonklıyor, ne düşüneceğini bilmiyordu. Gözleri sanki yuvalarından fırlamıştı. Kilları tablodaki kuvvet kollarına saldırıyor. Penceleriyle kayığın duvarlarını yumrukluyor, yerinde fırıl fırıl dönüyordu. En nihayet, biraz sonra kendine tevcih edilecek silâhlardan kurtulamıyacağını anladı.

Dudakları son bir defa daha kımıldadı. Kilları hafifçe titredi. Sonra, birdenbire yere yıkıldı. Saatlerce süren çetin mücadeleden sonra en nihayet ölüm yakasına yapışmıştı...

Yüzbaşı Lit, ne olur ne olmaz diye, bir müddet daha ateşe devam etmişti. En nihayet kayığın enkazına yaklaştılar. Her taraf maden ve et parçalarıyla dolu idi. Morton:

— Zavallı kedi, dedi. Bizi tekrar önünde görünce acaba ne düşündü? Tabii aksi sürat hakkında bir malûmatı olmadığı için bizim istediğimiz zaman boşlukta durabileceğimizi fakat kendisi için bunun imkânsız olduğunu bilemezdi. Ona kendi seyyaresine gidiyormuş gibi göründü; fakat aslında, seyyaresinden gittikçe uzaklaşıyordu. Tabii ışıklarımız sönük olduğu için, yanımızdan geçtiğinin farkına varmadı. Eminim bizi önünde görünce akli karmakarışık oldu.

Grov, heyecanla Morton'un izahatını dinliyordu. Birkaç dakika evvelki taarruzun heyecanı yavaş yavaş

diniyordu. Daha yarım saat evvel bütün sefine mevcudunun hayatı tehlikede idi; şimdi ise bu hakikat bir masala benziyordu. Kent'in sesi işitildi:

— Geri o seyyareye dönüp bütün kedileri öldürmeliyiz! dedi.

Korita mırıldandı:

— Bu zor da olmaz. Seyyareye indik mi aynen bu kedinin yaptığı gibi hareket edip, bizi aldatacakları zanniyle kuzu gibi yanımıza geleceklerdir. Herhalde teorim doğru olsa gerek. Bizim genç arkadaşımız Grov'un tahminleri tuttu; bir de bu mevzuda fikrini izah etse çok memnun kalırım. Grov:

— Bilmem ki, dedi. Hernekadar söyledikleriniz doğru ise de, bu kedinin bize hücumunun da isbat edeceği gibi, müthiş yiyecek sıkıntısı çekiyorlar ve nesilleri kurumak üzere. Sonra diğer kedilerin bizim mevcudiyetimizden haberleri olmadığı için o bakımdan bir tehlike yoktur. O halde bırakalım aklıktan gebersinler, değil mi?

KONUŞMA :

İlimler İlimi bir sahadaki malûmatın elde edilmesi gayesinde diğer sahadaki malûmatlardan istifade sağlamayı öğretir. İlimler ilimi sayesinde süratle malûmat elde edilir ve bunun tâtbiqatta büyük faydasını görürsünüz. Giriş serbesttir.

Elyot Grov tarafından
İlimler İlimi Lâboratuvarında
Saat 15:50'de

Grov, her tarafı kâğıtlarla kaplı tabloda kendi plânuna zor yer buldu. Sonra geri çekilip yazısına baktı ve tekrar okudu. Kendi ilânının gösterdiği saatte sekiz konuşma, üç macera filmi, dört ilmi film, çeşitli sporlar vardı. Rekabet yaman olacaktı. Sonra hiçbir

vere çıkmayıp yatağında kitap okumayı tercih edenler, sefinenin içki barlarının müdavimleri de çıkınca geriye pek kimse kalmıyordu.

Maamafih ilânına ehemmiyet vereceklerinden emindi. Basit bir ilân kâğıdı değildi bu. Yarım santim kadar kalınlıkta birşeydi. Yazı içersinden cam gibi şeyin yüzüne vuruyordu. Kâğıt inceliğinde, gayet hafif bir madenden yapılmış bir dişli manyetik olarak dönüyor ve çeşitli ışıklar meydana getiriyordu. Kelimeler teker teker ve guruplar halinde renk değiştiriyorlardı. Emilen ışığın frekansı manyetik olarak dakikadan dakikaya değiştiği için aynı renk karışımı bir daha tekrarlanmıyordu.

İlân, diğerleri yanında hemen göze batıyordu. Bundan dolayı Grov ilânının okunacağından emindi.

Doğruca yemek salonuna gitti. Tam kapıdan içeri girerken adamın biri eline bir kart sıkıştırdı. Grov karta göz atınca şunları okudu:

DİREKTÖRLÜK İÇİN NAMZET KENT

Sefinemizdeki en büyük şubenin başkanı Bay Kent'tir. Diğer şubelerle işbirliği herkes tarafından takdirle anılan meziyetlerinden biridir. Kent, diğer alimlerin derflerini anlayabilecek kalbe sahip bir alimdir. Unutmayın ki sefinemizin mevcudu bine yaktır ve idare âmirleri hareketimizden kısa bir müddet önce acele ile seçilmiş kimselerdir. Bu hatayı telâfi etmeliyiz. Demokratik bir şekilde temsil edilmeyi istemek hakkımızdır.

Seçim toplantısı: Saat 15:00'te
Direktörlüğe Kent'i seçiniz.

Grov kartı cebine koyup gözleri kamaştıracak şekilde aydınlanmış salona girdi. Ancak Kent gibi kafa

sız herifler şahsi ihtirasları için böyle mühim bir seyahate çıkmış sefinede ikilik yaratmanın zararını düşünemezlerdi. Son iki yüz sene zarfında boşluk tetkik seyahatine çıkan guruplardan yüzde ellisi geri dönmemişti. Bunların sebepleri geri dönen sefinelerde cereyan eden vakalara bakarak tahmin edilebilirdi. Rekor sefine mevcutları arasında muhtelif sebeplerden dolayı doğan ikilikte idi.

Bu gibi tetkik seyahatlerindeki seçimlerden dolayı ikilik başlaması son zamanların mahsulü idi. Böyle seçime müsaade edilmmişti; zira aksi takdirde, bütün bir sefine mevcudu bütün seyahat boyunca tek bir şahsın arzusuna boyun eğmek mecburiyetinde kalıyordu. Yalnız bir sefinenin bir memleketten farkı zayıflarının yerini alacak yedeği olmamasıydı. İnsan gücü mahdut miktardaydı.

Grov bu siyasî toplantının kendi konuşması ile aşağı yukarı aynı saate düşmesine canı sıkılmış bir vaziyette masasına yaklaştı. Yemek salonu kalabalıktı. Üç arkadaşı oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Bunlarla tanışalı bir iki gün olmuştu. Herbiri ayrı şubedendi. Grov yerine otururken adamlardan biri:

— Eh, bu akşam hangi güzel kızın gözlerinden bahsedeceğiz? dedi.

Grov güldü, fakat bir yandan da bir düşünce almıştı. Sefinedeki genç âlimler arasındaki yegâne mevzuu kadın kısmı teşkil ediyordu. Hiç kadın bulunmayan sefinede ihtiyaç ve arzuları hususî surette hazırlanmış kimyevî ilâçlar vasıtasıyla dizginleyebiliyorlardı. Bu fiziki ihtiyacı giderebiliyordu, fakat, heyecanı, arzuğu tam mânasıyla öldüremiyordu.

Kimyager olan Karl Denison sordu:

— Grov, sen reyini kime vereceksin?

— Söyleyemem, gizlidir. Onu bırakın da Alison'un sabah bahsettiği sarısına dönelim.

— Fakat sen reyini Kent'e vereceksin, değil mi?

— Daha düşünmedim. Seçime iki ay kadar vakit var. Sonra Morton'un nesi var?

— Morton hükümet tarafından seçildi.

— Fakat sen de, ben de hükümet tarafından seçildik.

— Sonra Morton sadece bir matematikçi. Yani, kelimenin tam mânasıyla bir ilim adamı değil.

— Bak işte bunu ilk defa işitiyorum. Demek senelerdir matematikçilerin ilim adamı olduklarını zannedip kendi kendimi aldatıyormuşum!

— Tamam. Herkes te senin gibi yanılıyor işte.

Denison'un şahsî bir fikrini kabul ettirmeğe uğraştığı belli oluyordu. Sanki dediğini kabul ettirmiş gibi bir edâ ile öne doğru eğilerek:

— İlim adamları birbirlerini desteklemelidir, diye devam etti. Hakikat gözünün önünde. Gemimiz ilim adamlarıyla dolu, başımıza surf rakkamlarla uğraşan birini direktör olarak koydular. Pratik problemleri halletmek onun gibilerinin harcı değildir.

— Hayret, halbuki ben Morton'un dertlerimizi halletmekte oldukça iyi iş gördüğü zannındayım.

— Biz kendi derdimizi kendimiz hallederiz.

Denison'un kızdığı sesinden belli oluyordu.

Grov, düğmelere basıyor, arzu ettiği yemekler, tabaklar içinde, masanın ortasındaki bir delikten teker teker belirliyordu. Grov Denison'a döndü:

— Vallahi Kent hakkındaki fikirlerim, doğrusunu istersen, biraz menfidir. Kendisine bir kere bazı malumat için müracaat ettiğimde on sene sonra tekrar aramamı söylemişti. Galiba o anda yaklaşan seçimler aklından çıkmıştı. Sonra, herifteki cesarete bak ki, benim konuşma yapacağım akşam aşağı yukarı aynı saatte siyasi bir toplantı yapıyor.

— Hiçbir konuşma bu toplantı kadar mühim olamaz. Sefinedeki her şahsı, seni bile alâkadar edecek minakâşalar olacaktır. Grov, buraya bak, daha iyice

hile tanımadan bir adamın aleyhinde bulunman doğru mu? Kent arkadaşlarını hiçbir zaman unutmayacak bir insandır.

— Muhakkak ki sevmediklerini de hususî muameleye tâbi tutuyordur. Karl, bence Kent zamanımızın medeniyetine zararlı bir mikroptur. Benim zannıma. Kent'in bu demokratik zannettiği çabalamaları günümüzün komik mevzularındandır.

Tabii seyahate iştirak ettirilmesindeki gayenin bu gibi anlaşmazlıklara meydan vermemek olduğunu da ilâve etmek istedi; fakat vazgeçti. Ne de olsa Denison gibi bir adamın aklı daha bu işlere pek yatkındı.

Denison alaylı bir sesle:

— Bak bizim genç filozof ne lûgatlar parçalıyor! dedi ve eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan reyini Kent'e ver, diye ilâve etti.

— Ne olacak yani? Ne yapabilir ki? Yemek hakkımı yarıya mı indirir? Sonra belli olmaz. direktörlük için belki ben de namzetliğimi koyarım. Eminim ki otuz beş yaşında ve daha genç olanların hepsi reylerini bana vereceklerdir. Sonra sefindeki genç insanların adedi yaşlıların üç, dört misli var. Demokrasi kaidelerine nazaran da seçilenlerin ekseriyeti temsil etmesi gerekir.

— Grov, bence büyük bir yanlışlık yapıyorsun. Herneyse, sen de göreceksin.

Yemek bitinceye kadar bir daha kimse ağzını açmadı.

Akşam 15:50 ye beş dakika kala Grov konuşma ilânının bir netice vermediğini anlamış ve hayret etmişti. Kent kendi adamlarını ve taraftarlarını kandırması olabiliirdi; fakat onun tesiri altında olmayan birkaç yüz kişi vardı. Grov, seyahate başlayacakları gün İlimler İlimi Birliği kolunda yetişmiş bir hükûmet adamının söylediklerini hatırladı:

— Bu seyahatteki vazifeni kolay zannetme. İlimler İlimi metodları eskiye nazaran çok değişiktir. Yaşlı âlimler buna karşı koyacaklardır. Gençler ise, başka metodlarla yetişmişlerse, otomatikman kendi metodlarına aykırı görünen bu şekle karşı cephe alacaklardır. Senin de pratik tecrüben biraz azdır. Korkma ve yılma; unutma ki bir kriz esnasında, doğruyu konuşanı dinleyecekler çoktur.

Saat 16:10 da Grov gidip ilânındaki konuşma vakitini 17:00 yaptı. Saat 17:00 de 17:50 ve en nihayet 18:00 yaptı. Kendi kendine siyasî toplantının bitmek üzere olduğunu ve dinleyicilerin geleceğini tahmin ediyordu. 18:00 e beş kala koridorda iki kişinin ayak sesleri duyuldu. Ayak sesleri açık kapının önünde kesildi ve bir an sessizlikten sonra birinin sesi duyuldu:

— Burası herhalde?

Bunu sebepsiz bir kahkaha takip etti. Bir dakika sonra içeri iki genç adam girdi. Grov bir an tereddütten sonra gelenleri selâmladı. Seyahate başladıkları gündenberi sefinde bulunan şahısların, seslerini, isimlerini, yüzlerini tanıyıp öğrenmeyi kendine bir vazife edinmiş ve daha bu vazifesini tamamlayamamıştı. Maamafih bu iki kişiyi hatırlıyordu. Her ikisi de kimya şubesindendiler.

İkisi de birer koltuğa çöktüler ve sordular:

— Bay Grov, konuşma ne zaman başlıyor?

— Beş dakikaya kadar.

Bu beş dakika içinde sekiz kişi daha geldi. Gelenlerden birinin de jeoloji kısmı başkanı Donald Makkan olması Grov'u bilhassa memnun etmişti.

Tam saat 18:00 de Grov, İlimler İlimi'nin tarihçesiyle konuşmasına başladı.

Konuşmasının nihayetinde Makkan Grov'a yaklaştı ve:

— Şu uyurken öğreten makineyi hatırlıyorum, dedi. Benim eski profesörlerimden biri bu uyku ma

kineleri vasıtasıyla ilim hakkında herşeyi öğrenmenin ancak bin senede kabil olacağını söylemişti. Siz ise böyle birşeyden bahsetmediniz,

— Bu, makineyi kullanacak tecrübeye sahip olmayan şahıslar için vakidir. Bugün İlimler İlimi Birliği hipnotizma ve saykoterapi kullanmak suretiyle şahsın göstereceği mukavemeti de yenmektedir. Meselâ muayene edildiğimde normal olarak ancak iki saatte beş dakika uyku makinesini bende tatbik edebildiklerini söylediler.

— Çok düşük bir rakkam. Benimki yarım saatte üç dakika idi.

— Fakat siz bunu hakikat olarak kabul ettiniz, değil mi?

— Siz ne yaptınız ki?

— Ben hiçbirşey yapmadım. Çeşitli metodlar vasıtasıyla devamlı olarak sekiz saat uyuyabilmemi ve makineyi de bu sayede sekiz saat kullanabilmeyi sağladılar. Tabii bu yolun takibinde çeşitli teknikler rol oynadı.

Jeolog hayretle:

— Sekiz saat mı? diye sordu.

— Evet, tam sekiz saat.

— Fakat bu neticeyi pek değiştirmez zannederim. Çeşitli metodlar tatbik edilmeden bile her onbeş dakikada beş dakika uyku makinesinin tedrisatını hiç uyanmadan kaldıracabilecek birçok şahıslar mevcuttur.

— Evet; fakat malûmatın defalarca tekrar edilmesi icap eder.

Makkan'ın yüzündeki ifadeden gayesine eriştiğini farkedince Grov hemen devam etti:

— Eminim ki sizin de birşeyi bir kere işitip bir daha unutmadığınız zamanlar olmakla beraber defalarca tekrarlanmış birşeyi hatırlatılmasına rağmen tam manâsile gözünüzün önünde canlandıramadığınız vakit-

ler de olmuştur. Bunun sebepleri vardır ve ilimler ilmi birliği bu sebeplerin neler olduğunu bulmuştur. Makkan hiçbirşey söylemedi. Grov kimya kısmından olan dört kişinin koridor kapısının yanında toplanmış olduklarını farketti. Yavaş sesle birşeyin münakaşasını yaptıkları belli oluyordu. Grov tekrar Jeolog'a döndü:

— Başlangıçta böyle bir tazyike dayanamıyacağımı zannettiğim anlar oldu. Yalnız uyku makinesinden bahsetmiyorum. Miktar olarak bu makine öğretim esnasında kullanılan makinelerin ancak yüzde onunu teşkil ediyordu.

— Bu fikirler doğrusu beni hayrete düşürüyor. Herhalde esas yüzdeyi şu her resimi saniyenin onda biri kadar bir müddet gösterilen filimler teşkil ediyor olmalı.

— Takitoskopik filimleri günde üç saat kullandık; fakat bu tahsilin yüzde kırk beşini teşkil ediyordu.

— Bir oturuşta bütün bir ilim! Tam olarak öğrenme diye böylesine derler.

— Şunu da unutmayın ki bizler parmaklarımız, kulaklarımız, gözlerimiz velhasıl her duygumuzla öğrendik.

Makkan ayağa kalktı. Grov, genç kimyagerlerin de dışarıya çıkmakta olduklarını farketti. Koridordan hafif kahkaha sesleri geliyordu. Jeolog elini uzattı ve:

— Benim lâboratuvarları ziyarete gelerseniz çok memnun olurum, dedi. Belki bazı tatbikatlarımızda sizin malûmatınızdan istifade imkânları sağlayabiliriz. Başka bir seyyareye incek olursak muhakkak bunu deneyelim.

Yatak odasına giderken Grov zevkinden oynak bir hava mırıldanıyordu. İlk zaferi kazanmıştı ve kendini gayet mesut hissediyordu.

VIII

Ertesi sabah, lâboratuvarına yaklaşıırken Grov, hayretle kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Heyecanla koştu ve kapiya gelince durdu.

İlk bakışta içeride, çünkü konuşmasını dinlemeye gelen iki teknisyen dahil yedi kişinin bulunduğunu gördü. Odadaki makinelerin yerlerini değiştirmişlerdi. Yerlerini bir sürü fiçılar, ısıtma üniteleri ve bu fiçılara kimyevî maddelerin doldurulmasını sağlayan borular almıştı.

Grov birden iki kimyager teknisyenin akşam toplantısındaki tuhaf hareketlerini hatırladı. Aletlerin bozulması ihtimali aklını başından almıştı. Sükûnunu kaybetmemeğe uğraşarak kapıdan içeriye girdi. Bu odayı umumî işlerde kullanırdı. Diğer dört oda ise hususî aletleriyle mücehhez idi. Kapıdan bakınca filim ve ses alma stüdyosunun da işgal edilmiş olduğunu gördü. İşte bu bilhassa Grov'u üzmüştü. Adamlara hiç bakmadan bütün odaları teker teker dolıştı. Üçli kimyagerlerin istilâsı altında idi - film stüdyosu, lâboratuvar ve alet, edevat odaları. Teknik aletler ve depo bulunan dördüncü odaya ise müteharrik makineleri ve eşyaları doldurulmuştu. Bu odadan ufak bir koridora açılan bir kapı vardı. Grov, bundan böyle şubesine giriş yolu olarak bu kapıyı kullanmağa karar verdi.

Halâ sinirlerine hâkim olmağa uğraşıyordu. Herhalde Morton'a şikâyet etmesini bekliyeceklerdi. Kent de her nasılsa seçimlerde bunu kendi lehine kullanmanın yolunu bulacaktı. Grov bunun nasıl mümkün olabileceğini tahmin edememekle beraber Kent'in böyle bir plâni olduğundan adeta emindi.

Yavaş adımlarla umumî işler için kullandığı dış odaya geçti. İşte o sırada fiçilerin kimyevî olarak yemek yapmakta kullanılan cinsten olduklarını farketti.

Zekice bir hareket. Bu odaların lüzumlu bir mevzu için işgal edildiğini zannettirecek akıllıca hazırlanmış bir plân. Mamafıl, Grov bunu da alt edebileceğinden emindi.

Bu istilânın sebebi gayet aşıkârdı. Kent, Grov'ı sevmiyordu. Kent'in seçilmesi aleyhinde olduğunu da açıkça ilân etmesi aradaki gerginliği büsbütün arttırmıştı. Fakat, dikkatli ve akıllıca hareket edecek olursa, Kent'in bu istilâsını aleyhine kullanabilirdi.

Adamlardan birine yaklaştı ve:

— Lütfen arkadaşlarınıza da söyleyin, sizleri burada görmekten bilhassa memnun oldum. Hiç olmazsa, tabii herhangi bir itiraz yoksa, size işiniz esnasında bizim metodları öğretmek fırsatını elde etmiş olurum.

Cevap beklemeden adamın yanından ayrıldı. Geri baktığında adamın hayret dolu nazarlarıyla karşılaştı. Teknik odasına girerken hayatından oldukça memnun gözükiyordu. Artık, en nihayet, elindeki metodlardan bazılarını kullanabilecek fırsat çıkmıştı.

İpnotizma gazını bulmak için odaya yığılmış esyayı epeyce karıştırmayı icap etti. Sonra gaz dolu fiçıyı alıp diğer odaya taşıdı ve dolaplardan birini açarak içine yerleştirdi. Gazı serbest bırakacak musluğu açıp hemen dolabın kapağını kilitledi.

Hafifçe ısıklık çalarak oradan ayrılırken dünkü konuşmasına iştirak eden iki kişiden biri yolunu kesti:

— O dolapta ne yapıyordun?

— Bir dakikaya kadar hiçbirşeyin farkına varmayacaksın. Sizler için hazırladığım öğretim programının bir kısmını hazırlıyordum.

— Senden kim öğretim programı istedi?

— Bay Malden, başka ne sebeple benim kısma gelmiş olabilirsiniz ki?

Grov bir kahkaha attıktan sonra devam etti:

— Şaka ediyordum. Odanın kokusu fenalaştığı için bir nevi parfüm kullanmaya karar verdim.

Grov cevap beklemeden yoluna devam etti ve bir kenara çekilip adamların gaza karşı reaksiyonlarını görmek için beklemeğe başladı. İçeride on beş kişi vardı. Grov hiç olmazsa on kişiden müsbet netice elde edeceğini zannediyordu.

On dakika kadar herkesi dikkatle gözden geçirdikten sonra adamların birinin yanına yaklaştı; alçak fakat sert bir sesle:

— Beş dakikaya kadar yıkanma odasına gel, dedi. Orada sana birşey vereceğim. Şimdi seninle konuşugumu da unut!

Hemen geri filim stüdyosu ile dış odayı birleştiren kapıya gitti. Geri döndüğünde Malden'in bir dakika evvel konuştuğu adamın yanına yaklaşıp birşeyler söylediğini ve adamın menfi mahiyette başını salladığını gördü. Malden'in sesi yükseldi. Kızgın bir tavırla konuşuyordu:

— Ne demek? Seninle konuştuğunu gözlerimle gördüm.

— Hiç birşey işitmedim diyorum. Yalan mı söyleyeceğim?

O sırada Grov yan odadaki genç bir adamın yanına yaklaştı ve aynı şeyleri söyledi.

Neticede altı kişi tam istediği reaksiyonu göstermiş; Malden dahil üç kişiden de şöyle böyle bir netice almıştı. Şimdilik plânını tatbik edebilmek için bu yetişirdi. Belki ileride daha başka bir usûl tatbiki imkânı olabilirdi.

İlk şahıs geldiğinde Grov yıkanma odasında bekliyordu. Adama sordu:

— Hiç bunları evvelce görmüş müydün? Elinde kulağın içine yerleştirilecek kristal birşey tutuyordu.

— Ne işe yarar bu?

— Şöyle dön, ben kulağına yerleştiririm. Dışarıdan görülecek kısmı deri rengindedir. Eğer gören olur-

sa işitme hassasının zayıf olduğunu ve bu aleti kullanmak mecburiyetinde kaldığını söylersin. Birkaç dakika kadar sen bile kulağında böyle birşey olduğunu hatırlamıyacak ve hissetmiyeceksin.

— Şimdi bile zor hissediyorum. Bu ne işe yarar?

— Bu bir radyodur. Başkalarının söylediklerini işitip onlarla konuşmana mâni olmaz. Sanki hiçbirşey yokmuş gibi normal hayatına devam edeceksin ve kulağında böyle birşey olduğunu unutacaksın.

— Hayret!

Adam başını sallayarak dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra ikinci teknisyen içeri girdi. Neticede on bir kişi gelmişti. Demek sonradan iki kişi daha tam reaksiyon göstermişti.

Doğrusu Kent kendi teknisyenleri arasında bu kadar zeki adam olduğunu görünce oldukça üzülecekti.

Grov, acele olarak, bu kulak radyoları için bir yayın hazırladı. Sonra bu plâğı çalarken kendisi de adamların arasında dolaşmağa başladı. Teknisyenlerin dördünün yüzlerinde hayret ifadesi okunuyordu. Bir tanesinin yanına yaklaştı ve sordu:

— Ne var?

— Aptalea birşey. Acaip sesler işitiyorum.

— Nasıl sesler?

— Derinden geliyor; yavaş yavaş uzaklaşıyor ve...

— Nihayet kaybolacak. Eminim şu anda kaybolmak üzere. Benimle konuştuğun için ses tesirini kaybediyor.

Adam dinliyormuşçasına başını bir tarafa eğdi ve bir müddet sonra:

— Ses gitti, dedi. Bir an için meraklanmışım doğrusu.

Diğer üç kişinin ikisini de ikna etmek zor olmadı, fakat üçüncü şahıs sesi işitmekte devam ediyordu. Grov adamın kulağını muayene etmek bahanesiyle radyoyu yerinden çıkarttı. Bu adamın biraz daha gaza ih-

tiyacı vardı. Her neyse bir kayıp pek birşey ifade etmezdi.

Grov diğerleriyle konuşup müsbet netice alınca geri, teknik odasına döndü ve her on beş dakikada üç dakika çalan bir seri plâğı yerine koyup çalmağa başladı. Artık oradan ayrılabilirdi. Koridora çıkıp asansöre doğru yürümeğe bağladı.

Birkaç dakika sonra matematik kısmına varmıştı. Morton'u görmek istediğini söyleyince tahminleri hilâfına hemen içeriye aldılar.

Morton büyük bir masanın arkasına rahatça oturmuştu. Grov'a oturmasını işaret etti.

İlk defa Morton'un ofisine giriyordu. Merakla etrafı gözden geçirdi. Oda oldukça büyüktü ve bir duvar baştanbaşa görme tablosu ile kaplıydı ve o anda tabloda boşluk ve parlayan yıldızlar gözüküyordu.

Grov sordu:

— Şu tabloda görünen seyyarelerden birine inecek miyiz? Bir karara varıldı mı?

— Umumiyet bunun aleyhinde. Başka bir kâinata gidiyoruz.

Direktör masasının üzerinde duran bir kâğıdı aldı ve:

— İşittiğime nazaran sizin kısmı işgal etmişler, dedi.

Grov vakayı kısaca izah ettikten sonra devam etti:

— Bay Morton, Kent'e böyle hareketlerde bulunmamasını emretmenizi istiyorum.

Grov böyle bir emrin verilmesini istemiyordu; fakat Morton'un tehlikeyi görüp görmediğini anlamak istiyordu.

Direktör başını sallayarak:

— Ne de olsa senin beş oda sana fazla geliyor, dedi. Başka bir kısım ile ortaklaşa kullanınız ne zararı var?

—Yani herhangi bir kısım başkanı otorite verilmeyen bu sefinede istediği yeri işgal edebilir mi?

— Galiba sefinedeki rölümün kat'i mahiyetini pek iyi anlamamışsınız.

Bir kısım başkanını alâkadar eden bir karara varmadan evvel diğer kısım başkanlarının fikirlerini almak mecburiyetindeyim. Meselâ şu sizin mevzu için bir toplantı yapsam ve Kent'in sizin odaları işgali müsbet görülse bir daha oradan çıkmazlar. Bunu arzu etmiyeceğinizi tahmin ediyorum.

Grov gayesine eriştiğini farkettiler. Hafifçe gülümseyerek:

— Bu mevzuda benim tarafımı tuttuğunuzu görmekle bahtiyarım, dedi. O halde Kent'in böyle bir toplantı istemesine mâni olmaya uğraşacağınıza güvenilebilirim, değil mi?

— İşte bu toplantıların yapıp yapılmaması hemen hemen tamamiyle bana bağlıdır.

— Herhalde Kent odalarından dördünü işgal edebilmek için müracatta bulunmuştur bile.

Morton evet diye başını salladı ve:

— İlk toplantımız iki gün sonra, dedi, bu toplantıda ancak karar altına alınmış mevzular konuşulabilir. Yani sizin mevzu bunlara dahil değildir. Ondan sonra, ben tehir ettirmezsem, her hafta toplantı vardır. İkinci toplantıyı da tehir ettirirsem kendini koruman için on altı günün var demektir.

Grov yavaşça ayağa kalktı. On altı gün epeyce bir zaman sayılırdı. Bu müddet bitmeden ya odalarını geri almış veyahutta mağlûbiyeti kabul etmiş olacaktı:

— Sizinle başka bir mevzu hakkında daha konuşmak istiyordum. Üzerimde boşluk elbisesi bulunduğu zamanlar doğrudan doğruya kısım başkanlarıyla konuşabilecek tertibatım olması hakkım değil midir?

Morton gülümsedi:

— Muhakkak kabahat bizim. Arzunuzun yerine getirileceğine emin olabilirsiniz.

El sıkışarak ayrıldılar. Grov, odasına dönerken İlimler İliminin muvaffakiyet yolunda ilerlediğini düşünerek sevincinden yerinde duramıyordu.

Dış odaya girince Grov, Sidel'i, bir kenarda kim-yagerlerin çalışmalarını seyrederken görünce hayret etti. Saykolog Grov'a doğru yürüyordu:

— Azizim, biraz gayri kanunî değil mi?

Grov, saykolog'un işin farkına vardığını görünce zevklenmişti. Maamafih belli etmemeğe uğraşarak:

— Çok doğrusunuz efendim, dedi. Sizin kısım lâboratuvarlarının müsaadesiz işgal edilmesi karşısında canınız nasıl sıkılırsa ben de benim lâboratuvarlarımın işgaline aynı derecede üzülürüm.

Grov, Sidel'in mevcudiyetinin sebeplerini araştırıyordu. Acaba Kent mi yollamıştı?

Sidel oldukça iri yarı bir adamdı. Çenesini sıvazlıyarak:

— Onu demek istemedim, dedi. Fakat, görüşüme nazaran sen de boş durmamışsın.

— Bu adamlarda tatbik etmekte olduğum öğretim metodundan mı bahsediyorsunuz?

Ne olursa olsun Sidel'in mevcudiyetini kendi lehine çevirecek şekilde hareket etmeliydi. Eğer saykolog'un fikirlerini karıştırıp Kent ile kendi arasındaki sessiz harpte tarafsız bir mevkie sokabilirse zafer kazanmış sayılırdı. Sidel:

— Evet, dedi. Bay Kent bazı teknisyenlerinin anormal hareketlerde bulunduklarının farkına varıp tarafımdan bir muayene yapılmasını rica etti. Raporumu vermek benim vazifemdir.

— Niçin Bay Sidel? Lâboratuvarım beni sevmeyen bir adam tarafından sırf açıkça ona reyimi vermiyeceğimi söylediğimden dolayı, işgal edilmişti. Sefinenin kanunlarına aykırı hareket ettiği için kendimi en iyi

ve randımanlı şekilde müdafaa etmek hakkındır. Dolayısıyla bu hususi muharebede taraf tutmamamızı sizden bilhassa rica edeceğim.

— Fakat, anlamıyorsunuz. Ben burada sırf bir saykolog olarak bulunuyorum. Sizin müsaadesiz ipnotizma metodları kullanmanız gayri kanunîdir. Benim buna sesimi çıkartmamamı istemenize doğrusu hayret ettim.

— Yalnız şu noktayı da bilmenizi isterim. Herne kadar bu adamları müsaadeleri olmadan ipnotizma ettiysem de onlara zarar gelecek veya utandıracak hiçbirsey yapmadığım da meydandadır. Bu şartlar altında Kent'in tarafını tutmanız için hiçbir sebep yoktur.

— Bu seninle Kent arasında bir mücadele, öyle mi?

— Tamamiyle.

— Öyle olmakla beraber Kent'i değil, hiç suçu olmayan teknisyenlerini ipnotizma ettin.

Grov, dört kimyager teknisyenin konuşmadaki acaip hareketlerini hatırladı. Bazıları tamamiyle suçsuz değildi. Sidel'e döndü:

— Bu nokta üzerinde sizinle münakaşa edecek değilim. Hayatın başlangıcındanberi liderlerinin emirlerine sebep aramadan körü körüne itaat eden ekseriyet daima bunun cezasını çekmiştir. Fakat bunu etraflıca münakaşa etmektense size bir sual sormak isterim.

— Evet?

— Teknik odasına girdiniz mi?

— Evet.

— Plâkları gördünüz mü?

— Gördüm.

— Ne hakkında olduklarını da farkettiler mi?

— Kimya hakkında malûmat.

— İşte onlara öğrettiklerim ve öğreteceklerim bundan ibarettir. Benim lâboratuvarım bence bir öğretim

merkezidir. Buraya zorla giren insanlar isteseler de istemeseler de öğrenmek mecburiyetindedirler.

— Doğrusu böyle birşeyin size nasıl faydası olacağını anlamıyorum. Maamafih Bay Kent'e ne yaptığınız hakkında etraflıca malûmat vereceğimden emin olabilirsiniz. Teknisyenlerinin kimya hakkında daha fazla malûmat toplamalarına bir itirazı olacağını zan etmem.

Grov cevap vermedi.

Sidel'in koridorda kaybolmasını üzüntü ile seyretti. Muhakkak Kent'e tam bir rapor verecekti; bu da Grov'u yeni bir metod plânlamağa mecbur ediyordu. Yalnız ne olursa olsun, sefinede bir karağasalık çıkartmamalıydı; zira esas vazifesi böyle bir şeye mâni olmaktı. Başka birşey yapmadan Korita'yı bulup fikrini sormayı münasip gördü.

Japon âlimi kendi lâboratuvarları ile aynı katta olan B kütüphanesinde buldu. Korita da dışarı çıkınak üzereydi. Beraber yürürlerken Grov kısaca derdini anlattı.

Korita hemen cevap vermedi. En nihayet müteReddit bir sesle:

— Azizim, dedi, şimdi insanlığın, medeniyetin analizini yapmak çok uzun sürer. Sana kısaca şunu söyleyeyim. Şahsi hırslarını dizginlemesini bilmeyen kimseler sebep araştırmadan mevki sahibi olmak ihtirasiyle mücadeleye başlarlar. Diğerleri de aynı ihtirasa kapılıp liderlerini takip ederler. Nihayet guruplardan biri kazanır. Başa geçen hernekadar halkı sükûnete ve rahata kavuşturmak gayesini güderek asayişini temin etmeğe uğraşırsa da bunun tatbikinde defalarca hataya düşer. Neticeden milyonlarca insan zarar görür. Baştaki gurup hemen bazı faaliyetleri men eder. Herhangi bir organize edilmiş sosyetenin lisans usulleri ve diğer metodları liderlerinin inhisarı altında birer zor âleti olur. Dolayısıyla şahısların yeni teşeb-

büsleri ilk önceleri zorlaşır ve zamanla imkânsızlaşır v. s. v. s.

Herhalde bu kadar başını ağrıtmak yetiştir, değil mi?

— Evvelce de dediğim gibi bu tarif ettiğiniz egoist şahısların vaziyetine düşmeden Kent'in başına açmış olduğu derdi halletmeğe uğraşıyorum. Bilhassa bilmek istediğim, sefinede beni sevmeyenlerin adedini arttırmadan Kent'e karşı koyabilir miyim?

— Eğer muvaffak olursan yaman bir zafer sayılır. Tarihî bakımdan bu cins problemlerin halli imkânsızdır. Herneyse, Allah yardımcım olsun!

Tam o anda olanlar oldu!

IX

Aynı kattaki cam odanın önünde durmuşlardı. Bu ne camdı, ne de bir oda. Sefinenin dış kabuğu ile koridoru ayıran bir alkov idi ve cam da resistans maddenlerinin kristalize edilmiş şeklinden mamûl birşeydi. Okadar şeffaftı ki, arada cam olduğunu anlamak bile güçlü. Onun arkasında da boşluk vardı. Grov dışarıyı seyrediyordu ve Korita'ya:

— Vaktiniz olduğu bir gün sizinle tekrar görüşmek isterdim, demek üzere idi; fakat kelimeler boğazında takıldı.

Tam önündeki camın içinde tüylü bir şapka giyinmiş bir kadın hayali bulanık bir vaziyette belirmeğe başlamıştı. Hayal bir görünüp bir kayboluyordu. Grov, göz adalelerinin gerildiğini hissetti. Bir an için gözleri kararır gibi oldu. Bunu sesler, ışıklar ve keskin bir acı takip etti. İpnotizma! Kelime beyninde elektrik şoku yaptı.

İşte bu fırsat Grov'u kurtarmıştı. Bu gibi zamanlar için hazırlıklı olduğundan dolayı hayalin mihanikî is-

rarlarına karşı koymuştu. En yakın telefona koşup bağırdı:

— Hayallere bakmayın! İpnotizma olursunuz! Bize taarruz ediyorlar!

Geri dönerek Korita'nın yerde yatan vücuduna ayağı takıldı. Durdu ve eğildi:

— Korita! Sesimi işitiyor musun?

— Evet.

— Yalnız benim sözlerim sana tesir edebilir. Anlıyor musun?

— Evet.

— Rahatlamağa, unutmaya başlıyorsun. Artık sâkinsin. Hayallerin tesiri geçiyor. İşte gitti. Tamamiyle gitti. Anlıyor musun? Tamamiyle geçti.

— Anlıyorum.

— Tekrar sana tesir edemezler anladın mı?

— Evet.

— İşte uyanmaya başlıyorsun. Üç kadar sayacağım. Üç deyince tamamiyle uyanmış olacaksın. Bir... İki... Üç... Uyan!

Korita gözlerini açtı ve hayret dolu bir sesle sordu:

— Ne oldu?

Grov gayet acele olarak izah ettikten sonra:

— Kaybedilecek vaktimiz yok! dedi. Çabuk beni takip et! Grov'un lâboratuvarına doğru koşmaya başladılar. İlk köşeyi dönünce yerde boylu boyunca uzanmış birine rastladılar.

Grov acımadan adama sert bir tekme attı. Bir sok yaratmaya uğraşıyordu:

— Sesimi işitiyor musun?

Adam hafifçe mırıldandı:

— Evet.

— O halde dinle. Hayaller artık sana tesir edemez. Ayağa kalk, uyan artık.

Adam ayağa kalkar kalkmaz yumruklarını sıkıp

Grov'a saldırdı. Grov eğilince adamın yumruğu boşa gitti ve muvazenesini kaybedip yere yuvarlandı. Grov Korita'yı kolundan çekerek:

— Artık onu kurtaramayız, dedi. Gel gidelim.

Korita'nın olanlardan başı dönmüştü. Tekrar duvara döndü ve hayalleri görünce sordu:

— Fakat bunlar ne böyle?

— Sakın bakma!

İşte bu çok zordu. Grov, hayallerin tesirine kapılmamak için devamlı olarak gözlerini kırpmak mecburiyetinde kalıyordu. Sanki hayaller sefinenin her tarafında idi.

Yollarına devam ettiler. Koridorlarda habire baygın insanlara rastlıyorlardı. Rastladıkları arasında iki kişi ayaktaydı. Bir tanesi Grov ve Korita'nın yanından geçişlerinin farkına bile varmadı. Sanki kör olmuştı. Diğeri ise hemen alev tabancasına sarılıp ateş etmiş fakat isabet kaydedememişti. Grov bir yumrukta adamı yerle bir etmişti. Adam yere yuvarlanırken kanlı gözlerini Grov'a dikmiş ve:

— Seni Allahın belâsı, casus! demişti. Elimizden kurtulacağımı zannetme!

Grov, adamın böyle demesinin sebebini araştırarak vakit olmadığını biliyordu. Lâboratuvara girerken sırt dikkat kesilmişti. Eğer bir kişi Grov'u öldürmeğe uğraşırsa lâboratuvardaki on beş kişi Allah bilir neler yapmazdı.

Allahtan hepsi baygın, yerlere serilmişlerdi. Acele ile iki çift güneş gözlüğü bulup birini Korita'ya verdi, birini de kendi taktı. Sonra odanın duvarlarına, tavana, yere, her tarafa ışık projektörlerini çevirdi. Anide, kuvvetli ışık karşısında hayaller kayboluverdi. adamları serbest bırakmak için gerekli yayını yaptı. Reaksiyonu görebilmek için açık kapıdan yerde yatan iki kişiyi seyrediyordu. Aradan beş dakika geçmesine rağmen adamlar hiç kıpırdamamışlardı. Demek ha-

yaller kendi ipnotizmasını bile altetmişlerdi. O halde bu adamlar kendilerine gelince Grov'a saldırabilirlerdi.

Korita'nın yardımıyla hepsini bir odaya sürükleyip kapıyı kilitledi. Ortada bir hakikat vardı. Bu mihanik ipnotizma okadar kuvvetliydi ki, Grov bile kendini ancak âni bir karşı koyma ile kurtarabilmişti. Fakat iş hayalle bitmiyordu. Hayal Grov'u görme sistemi vasıtasına tesir ederek, kontrolü altına almağa uğraşmıştı. İnsanların bu sahadaki keşiflerini ve terakkilerini tam mânasiyle biliyordu. Dolayısıyla bir insanın sinir sisteminin bir yabancı tarafından kontrolünün ancak ensefalo-ayarlayıcı ile mümkün olduğundan haberdardı; anlaşılan, karşı taraf bunu bilmiyordu.

Sefinedeki diğer şahıslar ya kuvvetli bir ipnotizma altında idiler, ya da hayallerin tesirine kapılmışlardı; dolayısıyla hareketlerinden mesul değillerdi.

Ne yapıp yapıp kontrol odasına varmalı ve sefinenin enerji perdesini kurabilmeliydi. Menşei meçhûl olan düşmanın sualar ve hayallerine ancak bu sayede mani olabilirdi.

Tam o sırada sefinenin istikâmet değiştirdiği zamanlar meydana gelen tuhaf bir his Grov'u sarstı. Acaha ne oluyordu? Hakikaten sefinenin istikâmeti değişmiş miydi? Herneyse, şimdilik bunu araştıracak vakti yoktu. Korita'ya döndü:

— Bir tecrübe yapacağım; lütfen buradan ayrılma.

Grov böyle dedikten sonra ayarladığı ışık sistemini koridordaki elektrikli yük motörünün arka kutusuna yerleştirdi ve motöre atlayıp asansörlerin bulunduğu istikâmette ilerlemeğe başladı.

Asansör koridoruna döndüğünde boğuşan iki kişiyle karşılaştı. Birbirlerine olan nefretleri yüzlerinden okunuyordu. Grov'un mevcudiyetinin sanki farkına bile varmamışlardı. Grov'un ışık arranjmanı bile tesir etmedi. Grov heriflerin ağızlarından çıkan küfürlere,

daha fazla tahammül edemiyerek motörü en yakın asansöre doğru sürdü.

Asansör aşağı doğru inerken Grov kontrol odasını boş bulacağını ümid ediyordu.

Ana koridora varınca bu ümidi de suya düştü. Koridor adamlarla doluydu. Hertaraf tahkim edilmişti; ortalığı bir ozon kokusu sarmıştı. Titreşim tabancalarının şuaları yanıp sönüyordu. Grov dikkatle etrafı gözden geçirdi. Vaziyet fena idi. Kontrol odasına giden yol tamamiyle kapanmıştı ve askerî üniformalı insanlarla doluydu. Bu sırada Grov Yüzbaşı Lit'i gördü. Az ileride de Direktör Morton vardı.

Vaziyet anlaşılıyordu. Hayâller neticesi âlimler, gayri ihtiyarî, nefret ettikleri askerlere hücum ediyorlardı. Askerî şahıslarda âlimleri yok etmeğe uğraşıyorlardı.

Tabii bu onların normal hisleri değildi, hayâllerin tesiri altında böyle düşündükleri muhakkaktı.

Neticede kontrol odasına giden yol kapalıydı. Grov hemen geri laborotuarına döndü.

Korita Grov'u kapıda karşıladı ve o sırada sefine nin dümen dairesini göstermekte olan duvardaki televizyonu işaret ederek:

— Şuraya bak! dedi.

Sefine yavaş yavaş parlak bir yıldız doğru istikâmet alıyordu. Sefinenin istikâmetini değiştirmesi için bir servo - mekanizma sistemi kullanıldığı belli oluyordu. Korita sordu:

— Düşmanın bunu yapabilmesi mümkün müdür?

Grov menfi manâda başını salladı. Bu vaziyet onu epeyce hayrete düşürmüştü.

Televizyonda ibreler tablosunu buldu. Yıldız dört ışık yılı mesafedeydi ve sefine beş saatte bir ışık yılı sür'atle seyrediyor ve sür'ati gittikçe artıyordu. Demek on üç, on dört saate kadar sefine yıldız varmış olacaktı.

Grov sert bir hareketle televizyonu kapattı. Sefinenin istikâmetini değiştirenlerin gayesinin ne olduğunu açıkça belliydi. Sefineyi ve içindekileri imhadan kurtarmak için on üç saat gibi kısa bir vakti vardı.

Düşmana ancak ipnotizma tekniğiyle hücum etmek mümkündü.

Ayağa kalktı. Kontrol odasına girmeyi bir defa daha denemeye karar vermişti.

Beyin hücrelerine doğrudan doğruya tesir edecek âleti yanına alıp motöre atladı ve kontrol odasına doğru hareket etti.

Yolda yere serilmiş, baygın vaziyette birkaç kişiye rastladı fakat durmadı.

Kontrol odası katında durup ta asansörün kapısını açınca birdenbire durakladı. Bir ısı projektörü koridor boyunca alev saçıyordu. Madenî duvarlar sağda solda eriyordu. Hemen önünde üç kişi ölü olarak yerlere serilmişti. O anda kulakları sağırlandıran bir patlama oldu ve projektör durdu.

Grov dikkatle başını dışarıya uzattı. Onbeş metre kadar ileride köşede Morton'u gördü. Direktör de Grov'u görmüş yaklaşmasını işaret etmişti. Grov bir an tereddütten sonra motörü asansörden dışarı çıkarttı ve direktöre yaklaştı. Morton hararetle:

— Seni gökte ararken yerde bulduk, dedi. Kent ve adamları hücum hazırlıklarını ikmâl etmeden kontrol odasını yüzbaşı Lit'in elinden almalıyız.

Morton'un gözlerinden zekâ ışıkları fışkırıyor ve gayet makûl, hakikati ve doğruyu gören bir insan gibi konuşuyordu. Sözüne devam etti:

— Bilhassa Kent'e karşı senin yardımına ihtiyacımız var. Ömrümde görmediğim kimyevî birşeyler getiriyorlar. Şimdiye kadar vantilatörlerimiz buna mani oldu, fakat onlar da vantilatörler kuruyorlar. En büyük derdimiz Kent bunda muvaffak olmadan Yüzbaşını mağlûp edebilecek miyiz?

Grov'un derdi de vakitti. Nazarı dikkati gekmeden sol bileğinde takılı olan ve ayarlayıcının harekete geçmesini sağlayan düğmeye bastıktan sonra Morton'a döndü ve aleti işaret ederek:

— Bir plânım var, efendim, dedi. Herhalde düşmana karşı tesirli olacaktır zannederim.

Morton alete bakıyordu:

— Bir ayarlayıcı getirmişsin ve şu anda işletmişsin de. Bundan ne gibi bir fayda temin edeceğini umuyorsun?

Grov ne diyeceğini şaşırmıştı. Morton'un bu ayarlayıcı hakkında malûmatı olacağını zannetmiyordu:

— Evet. Kent ve adamlarına karşı bu aleti kullanmak fikrindeyim.

— Fakat şu anda bir neşriyat yapmakta olduğun fikrindeyim ve hattâ... Hey, çok iyi bir fikir. Eğer yahancılar tarafından hücumu uğradığımız fikrini aşılayabilirse...

Morton bir an duraklayıp dudaklarını ıslattıktan sonra devam etti:

— Yüzbaşı Lit iki defa anlaşma teklif etti. Şimdi kabûl etmiş gibi görüneceğiz. Sen makinelerle gidersin ve işaretini alır almaz hücumu geçeriz. Hiçbir şekilde onlarla anlaşmaya yanaşamam. Zafer benim olmalıdır. Bunu anlayacağını ümid ederim.

Grov yüzbaşiyi kontrol odasında buldu. Yüzbaşı Grov'u hararetle karşıladı ve:

— Bu âlimlerin aralarındaki kavga askeriye için çok müşkül duruma soktu, dedi. Hem kontrol, hem de makine odalarını korumak vazifemiz tabii. Her iki grubun da zaferi elde etmesine mâni olmalıyız. Bu uğurda ölümü bile göze almış vaziyetteyiz.

Grov dikkatle ayarlayıcının şua gönderme istikâmetini Yüzbaşıya doğru çevirdi.

Yüzbaşı ayarlayıcının farkına bile varmamıştı.

Hayallerin gemiye hücumu neticesi âlimler birbirlerine girdiler. dedi. Benim bir plânım var.

Plân ısı projektörlerle âlimlerin imhasından ibaret. Yüzbaşı sözlerine:

— İlimler ilimi birliğinin adamı olmanız hasebile birçok ilimler hakkında bilginiz vardır ve diğer âlimlere karşı bize büyük yardımınız bulunacaktır, diyerek nihayet verdi.

Grov sukutu hayale uğramıştı. Ayarlayıcı Lit'e teslim etmemişti. Her tarafı silâhlı adamlarla doluydu. Yüzbaşıyla direktörün arasındaki muvakkat ateş kesme nerede ise sona erecek, ısı projektörlerinin alevleri ortalığı birbirine katacaktı. Tek başına bütün bu delilleri nasıl alt edebilirdi acaba? İçini çekerek Lit'e döndü:

— Lâboratuvarımdan bazı âletleri getirmem lâzım. Arka taraftaki asansörleri kullanabilir miyim acaba? Beş dakikaya kadar yine gelirim.

Artık Grov için ilk aklına gelen ve neticesi katiyetle menfi gibi görünen plânı tatbikten başka çare kalmamıştı.

Meçhûl düşmana kendi hayâlleri ve ipnotizma silâhlarıyla hücum etmek icab ediyordu.

X

Ayarlayıcıya elektrik kablolarını takarken Korita merak ve hayret dolu nazarlarla Grov'u seyrediyor fakat ağzını açıp tek bir sual sormuyordu.

Grov'un düşman hakkında yetişir derecede malûmatı yoktu; kadın gibi yüzleri ve vücutları vardı, hepsi okadar. Halbuki plânının muvaffak olabilmesi için daha fazla malûmata ihtiyacı vardı. Korita'ya döndü:

— Bu mahlûklar uzak bir mesafeden ipnotizmayı muaffakiyetle tatbik edebiliyorlar; dolayısıyla birbirlerinin fikirlerine de kolayca tesir edebilirler. İnsanla

rın ancak ensefalo - ayarlayıcılar vasıtasıyla muvaffak olabildikleri telepati kabiliyeti bunlarda otomatikman mevcut olmalı. Korita, âlet kullanmadan başkasının aklından geçenleri okuma kabiliyetinin bir medeniyet üzerinde ne gibi tesirleri olabilir acaba?

Arkoolog heyecanla yerinden fırladı:

— Tamam! Cevabını buldum! Karşısındakinin aklından geçenleri okuma kabiliyeti otomatikman herhangi bir medeniyet ilerlemesini durdurur. Dolayısıyla bunlar orta derecede bir medeniyete sahip mahlûklardır. Görmüyor musun? Karşısındakinin aklından geçenleri okuyabilme kabiliyeti o şahsı tanıdığın ve bildiğin kanaatini sende geliştirir. Tabii kat'iyetle bildiğin birşey hakkında şüpheyi düşmen imkânsızdır. Bu tip mahlûklar değişiklik ve yenilik istemezler. Gurup halinde fena kimseler değillerdir; fakat umumiyetle fakir olduklarından tek şahısların dertleri, acılarına karşı bir reaksiyon göstermez ve gösteremezler.

--- Belki de sefinemiz reaksiyonlarında bir değişiklik yaptığı için bize hücum ediyorlardır.

— Belki.

Grov, Korita'nın analizine göre hareket etmesi gerektiğini anlamıştı. Başka çaresi yoktu.

Kronometreye baktı... Dokuz saat kadar vakti kalmıştı.

Acele ile ensefalo-ayarlayıcıyı işletti ve meydana gelen ısk hüzmesinin önüne bir perde yerleştirdi.

Ânide perdede bir hayal belirdi. Ayarlayıcı vasıtasıyla Grov, tesir altında kalmadan, korkusuzca hayali tetkik ediyordu. Hayalin vücudu tüylerle kaplıydı. Yüzü tüysüzdü ve kuşa benziyordu, fakat yüz uzuvlarının teşekkülâtı bir dereceye kadar insanı andırıyordu. İki çift gözü ve iki ağzı vardı. Bunlar birinci çiftin tam üzerindeydi ve âdeta iki baş gibi duruyordu. Omuzlar ve kollar da iki çift idi. Eller ve parmaklar oldukça uzun ve gayet güzel olup mahlûka bir nevi di-

şı karakteri veriyordu. Sanki esas mahlûktan ikinci bir mahlûk doğuyordu. Birden Grov anlar gibi oldu. Partenogenesis! Yani cinsî münasebette bulunmadan üreme! Ana gövdeden bir parçanın büyümesi, sonunda ayrılması ve yeni bir şahsiyetin doğuşu.

Korita sordu:

— Bu hayalle görüşebilmek için ipnotizma edilmeye razı olduğunu nasıl anlatacaksın?

Grov cevap vereceği yerde ayağa kalktı ve duvardaki kara tahtaya yaklaşıp kendinin ve hayalin birer resmini çizdi. Kırk yedi dakika ve bir sürü resimlerin çizilip silinmesinden sonra hayal birdenbire kayboldu ve yerine perdede bir şehir belirdi.

Gayet yüksek, fakat dar, sanki içiçe girmiş gibi birbirine yakın binalar...

Grov, hayallerin bu şehirden mi gönderildiğini öğrenmek, şehir sâkinlerinin kullandıkları makineleri görmek, birbirleriyle ne şekilde irtibatta bulunduklarını anlamak istiyordu.

Ortalıkta ne makine, ne otomobil, ne uçak, ne de bunlara benzer birşey vardı. O sırada perdedeki manzara değişti. Şimdi bir binanın kenarına bakıyordu. Yandaki bina ile arası ancak üç metre kadardı. Her binanın katları birbiriyle ancak altı, yedi santim genişliğinde yollarla irtibatlı idi. Bu yollarda bir sürü kuşa benzeyen mahlûklar geziniyorlardı. Grov, yolların birinde aksi istikamette giden iki mahlûku seyretmeye başladı. Sanki mahlûklar yerden otuz metre kadar yüksekte olduklarının farkında değillerdi. Tam karşı karşıya gelince her ikisi de dış taraftaki bacaklarını diğerinin arka tarafına uzattılar ve incecik yolu kavradılar. Yürüyüşlerindeki tempoyu bile bozmadan aksi istikamette yollarına devam ettiler. Diğer yollarda da aynı manevralarla bu mahlûklar otomatikman, sanki tuhaf hiçbirşey yokmuş gibi, yollarına devam ediyorlardı.

Grov bu mahlûkların kemiklerinin ince ve kendilerinin oldukça hafif olduklarını tahmin etti.

Perdedeki sahne devamlı olarak değişiyor ve şehirden çeşitli manzaralar belirliyordu. Grov binalardan birinin içini görmeğe çalışıyordu.

O sırada perdedeki manzara kayboldu ve yerine eski hayal belirdi. Hayal parmağı ile ensefalo-ayarlayıcıyı işaret ediyordu. Ne demek istediği barizdi. Kendisi sözünde durmuş, şimdi karşısındakinin de aynı şeyi yapmasını istiyordu.

Grov için sözünü yerine getirmekten başka çare yoktu.

XI

Grov'un plâga alınmış sesi:

— Sâkin ve sinirlerime hâkimim, diyordu. Düşüncelerim makûldür. Gördüklerimin baktıklarımla alâkası şart değildir. İşittiklerimin beynimin tercüme merkezince hiçbir mânası olmayabilir. Şehirlerini gördüm. Gördüklerim ve işittiklerim makûl veya saçma olsa bile ben kendim sâkin ve sinirlerime hâkimim...

Grov. plâğı dikkatle dinledikten sonra Korita'ya döndü:

— Tamam. Otomotigi beş saat için ayarlıyorum. Eğer şu düğmeye basarsan beş saatten evvel de bunlarla irtibatımı kesebilirsin. Fakat ancak tehlike varsa bu düğmeye bas.

— Tehlike olduğunu nasıl anlıyacağım?

— Eğer sefineye fiilen hücum ederlerse.

Artık vakit gelmişti. Birkaç saniye sonra bu kuşa benzeyen mahlûklar Grov'un sinir sistemine sahip olacaklar ve sefinede diğerlerine yaptıkları gibi onunkini de kontrolleri altına almağa uğraşacaklardı.

Ortalıkta hiçbir makine görmemişti. Bir an için perdeye şehrin hayalini aksettirmek için televizyon tipi

fotoğraf makineleri kullandıklarını zannetmişti; şimdi ise milyonlarca mahlûkun gözlerinden şehri görmüştü. Telepati bu mahlûklar arasında gayet kuvvetli olmalı idi. Milyonlarca mahlûkun bir araya gelmiş beyin kuvvetinin bir resmi doksan, yüz ışık senesi ötede gösterebilmek için makineye ihtiyacı yoktu.

Grov ayarlayıcıyı çalıştırdı ve çıkan ışık hüzmelerini doğruca perdedeki hayale çevirdi ve devamlı olarak, gözlerini kırpmadan, hayale bakmağa başladı. Beyni azalıp çoğalan gürültülerin tesiriyle uğulduyordu.

Gürültüler yavaş yavaş azaldı. Grov düşünüyordu.

İnsan gözü oldukça iyi bir objektiftir. Bu kuş gibi mahlûkların perdede gösterdikleri şehri nazarı itibare alacak olursak onların da objektif gözlere sahip olduklarını kabul etmek lâzım. Eğer görüş kabiliyetinin bu mahlûkların gözleriyle uyuşmasını sağlayabilirse oldukça doğru manzaralar görmesi imkânı vardı.

Dakikalar geçti. Grov birden beş saati burada boş yere oturarak hiçbir irtibat sağlayamadan öldüreceğini zannetti. Acaba plânı hiçbir netice vermiyecek miydi? Ayarlayıcının düğmesine basmak için elini kaldırmaya uğraşınca sanki hiçbirşey olmadı. O anda ortalığı yanmış lâstik kokusu sardı. Gözleri yaşardı.

Birdenbire bir resim belirdi ve ânide kayboldu. Fakat takistoskopik teknikle yetiştirildiği için bu bir an bile, resmi Grov'un beynine naksetmeğe kâfi gelmişti.

Resim, binalardan birinin içini gösteriyordu. Açık kapılardan gelen güneş ışığı ile içerisi hafifçe aydınlanmıştı. Binada hiç pencere yoktu ve döşeme yerine bir sürü dar yol vardı. Bu yolların üstünde kuşa benzeyen mahlûklar oturuyorlardı.

Bu Grov'u hem heyecanlandırdı, hem de düşündürdü. Farzedelim, bu mahlûkların kulaklariyle işite-

bildi ve gözleriyle görebildi ve hissettiklerini hissetti. Acaba bu mahlûklarda reaksiyonlar yaratabilecek miydi? Gemiye hücum, bir gurubun beraber çalışması, düşünmesi, hissetmesiyle meydana gelmişti. Bunlardan bir tekini emri altına almakla diğerlerini de kontrol edebilecek miydi?

Grov için beklemekten başka yapılacak birşey yoktu.

Bekledi.

Fakat bir resim görmüştü. Bu nasıl olmuştu? Resmi görmeden ne düşünüyordu? Gözlerin teşekkülâtı...

Tamam!...

Grov, heyecandan titrediğini farkeder gibi oldu. Şimdiye kadar mahlûkun sinir sistemi vasıtasıyla görmeğe ve hissetmeğe uğraşmıştı. Halbuki bir netice elde edebilmesi için sefineye hayalleri gönderen gurubun düşünceleri ile irtibat tesis etmesi gerekirdi.

Demek beyninin bazı kısımlarının çalışması tamamiyle durmalı, diğer kısımları ise gelen hislere hemen reaksiyon gösterecek derecede hassas olmalıydı. Grov için bunu yapmak zor değildi.

O sırada gözlerinin önündeki bulanıklık dağıldı ve gayet sarıh olarak aynı binanın içi belirdi. Grov'un kontrolü altındaki mahlûk bir kenarda oturuyordu. Grov mahlûku harekete getirmek için uğraşıyordu. En nihayet sembol ipnotizması kullanınca - ki bu bir tek kelimenin bütün bir hareketi izahı demektir - hemen netice aldı. Mahlûkun bir kolu hareket etti. İkinci bir serabol üzerine mahlûk ayağa kalktı ve başını çevirdi.

Grov sevincinden deliye dönmüştü. Katiyetle emin olabilmek için mahlûka çeşitli hareketler yaptırdı.

O anda Grov'un bütün vücudu sarsıldı. Beyni bir mesajın tesiri ile zonkliyordu. Otomatikman mesajı tercüme etti:

— Hücreler çağırıyor, çağırıyor. Hücreler korkuyor... Oh, hücreler acıyı bilir... Rim dünyası karanlıklara gömülü... Rim'den uzaklaşsın... Gölgeler... Karanlık... Karanlıklardan gelene arkadaşlık göstermekte haklı idiler... Düşman olup olmadıklarını bilmiyorlardı... Gece geçiyor... Bütün hücreler çekiliyor... Fakat onlar...

Grov durakladı. Arkadaşlık!

Tamam! Olanlar barizdi. Vaziyet gayet ciddi idi. Eğer sırf arkadaşça bir irtibata teşebbüs neticesinde sefinede böyle bir kargaşalık çıkarsa, bu mahlûkların düşmanca fikirleri olsa ne olacaktı acaba?

Önünde halledilmesi güç bir problem vardı. Eğer irtibatını keserse bu mahlûklar hakikaten sefineyi imhaya teşebbüs edebilirlerdi.

Plânında devam etmekten başka çaresi yoktu. Belki lehine çevirebileceği bir vaka olabilirdi.

Hemen ilk makûl fikir üzerinde harekete geçti; kontrolü emri altındaki mahlûktan başka bir tanesine transfer etmek.

Bütün hislerini aynı noktaya topladı. Tekrar beyni zonklamaya başlamıştı. Az sonra kendini ağaçlıklı bir yerde buldu. Tam önünde ufak bir çay akıyordu. Bunun arkasında bulutlu bir semadan kırmızımtrak bir güneşin ışığı ortalığı tatlı bir renge boğuyordu.

Grov buradan, kontrolünü başka bir mahlûka transfer etmek suretiyle seyyarenin o anda hâlâ gece-
nin karanlıklarına gömülü başka bir şehrine geçti. Şehirde ışık namına birşey yoktu.

Bir müddet daha etrafı gezince Grov bu dünyada medeniyete işaret edecek yegâne şeylerin tuğla, taş ve tahta olduğuna katıyetle kanaat getirmişti. Artık plânının son kısmını tatbik etmek için harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Bütün hassasiyetini sefineye hayal gönderen mahlûklardan birini karakterize edecek fikre teksif etti.

O anda sefineyi bir başkasının gözleriyle görmeğe başladı. Demek plânı muvaffak olacaktı. Şimdi iş binlerce mahlûka birden tesir edebilmekteydi. Okadar derin tesir etmeliydi ki bu mahlûklar sefineyi rahat-sız etmekten vazgeçsinler.

Karşılıklı birbirlerinin düşüncelerini okuyabildikleri isbat olunmuştu. O halde Grov hazırdu. Dikkatle ipnotizmaya başladı:

— Siz bir kâinatta yaşıyorsunuz; içinizden de bu kâinatın size görüldüğü şekilde olduğunu zannediyorsunuz. İşte bu kâinat hakkında ancak tahminlerde bulunabilirsiniz, fakat kati bir malûmatınız olamaz. Bu kâinat zannettiğiniz gibi değildir. Tahminlerinizde yanılabilirsiniz. O halde kendi kendinizi aldatıp aldatmadığınızı bilemezsiniz.

Grov, bir şahsın katiyetle emin olduğu fikirlerinin ânide değişmesinin ne gibi aksülameller yaratacağını biliyordu. Bu kuşa benzeyen mahlûkların medeniyetleri kati fikirler üzerine kurulmuştu. Asırlar sonra birdenbire fikirlerinin tamamıyla değiştirilmesi, doğru zannettiklerinin yanlış olması ihtimalleri çıkması bütün yaşayışlarını değiştirebilirdi.

Grov sözlerini defalarca tekrarladı. Her seferinde de sefine ile alâkalı şu talimatı eklemeyi ihmal etmiyordu:

— Sefineye göndermekte olduğunuz hayalleri durdurun. Durdurun ki onlar da rahatlayıp uyuyabilsinler... Arkadaşça hareketlerinizin sefineye büyük zararları oldu. Biz de sizin arkadaşlarınızız, fakat sizin arkadaşlığı gösterme usulünüz bizim birliğimizi dağıtıyor.

Tahminine göre, iki saat kadar mütemadiyen bu fikirleri tekrarladı. En nihayet ensefalo-ayarlayıcının otomatik kontrolü, beş saatlik müddet tamam olduğu için, aradaki irtibatı birdenbire kesti.

Grov, hayalin bulunduğu perdeye baktı. Hayal yok olmuştı. Korita oturduğu sandalyede uyuyordu.

Grov vermiş olduğu direktifi hatırladı; rahatlamak ve uyumak. Demek şu anda sefinede herkes derin bir uykuya dalmıştı.

Acele ile Korita'yı sarsıp uyandırdıktan sonra koridora fırladı ve kontrol odasına doğru koşmağa başladı. Her taraf yerlere boylu boyunca serilmiş adamlarla doluydu ve duvarlarda hayal falan kalmamıştı.

Kontrol odasında Yüzbaşı Lit'in yerde yatan vücudunun üstünden atlayıp sefinenin etrafına enerji perdesini çeken kolu indirdi.

Birkaç saniye sonra Elyot Grov kontrol sandalyesine oturmuş Boşluk Kartalı'nın rotasını değiştiriyordu.

Rotayı tesbit ettikten sonra otomatik olarak on saate ayarladı. Eğer kendine gelenlerden biri delice hareket edip rotayı değiştirmeye kalkarsa bunda muvaffak olamayacaktı. Grov yaralılara yardım etmek için hemen koridora fırladı.

Az sonra Korita da gelmiş Grov'a yardım etmeye başlamıştı. Yaralı olmayıp kendine gelenler de ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra Grov ile Korita'ya yardıma başladılar.

Otuz iki ölü ve yirmi altı ağır yaralı vardı. Diğerlerinin ise yaraları gayet hafif olduğu için hemen ayağa kalkıp odalarına çekilmişlerdi.

O sırada kendilerine gelen Yüzbaşı Lit ile Direktör Morton, Grov'a yaklaşıp kontrol odasında acele bir toplantıya davet ettiler. Morton müteşekkir nazarla Grov'a bakıyordu. Grov, âlimlerin onları hatırlayıp hatırlayamayacaklarını pek tahmin edemiyordu. Zira ipnotizma neticesi unutkanlık normal bir reaksiyondur. Eğer hatırlamazlarsa onları izahta oldukça güçlük çekeceği muhakkaktı.

Yüzbaşının sözlerini işitince derin bir nefes aldı. Yüzbaşı:

— Bay Grov, doğrusu bizi büyük bir tehlikeden kurtardınız, diyordu. Bana ve Direktöre hakikati göstermek için uğraşmalarınızı Bay Korita izah etti. Kontrol odasında şube başkanlarına geçenleri hülâsa etmeniz için ricada bulunacağım.

Hülâsa bir saat kadar sürmüştü. Grov sözlerini bitirince dinleyicilerden biri atıldı:

— Yani bu sırf bir arkadaşlık gayesiyle irtibat sağlamaktan ibaret birşey miydi?

— Evet.

— Geri dönüp bu mahlûkların analarından emdikleri sütü burunlarından getirmiyecek miyiz?

— Bir fayda temin etmez ki. Geri dönüp onlarla direk bir münasebette bulunmağa uğraşabiliriz.

Yüzbaşı hemen atıldı:

— Buna vaktimiz yok. Daha katedilecek oldukça uzun bir yolumuz var. Anlaşılan bu mahlûkların oldukça basit bir medeniyeti varmış.

Grov bir an durakladıktan sonra:

— Herhalde Yüzbaşım makinelerin yokluğuna işaret etmek istiyor, dedi. Yaşayan organlar makinelere ihtiyaç göstermeden tatmin edilebilir; yiyecek, içecek, arkadaşlarıyla ve sevdikleriyle münasebetler gerekli ihtiyacı karşılar. Bence bu kuş insanlar hayatlarından fazlasıyla memnundurlar ve oldukça büyük bir medeniyete sahiptirler.

— Fakat yaşayış tarzlarını altüst etmekte tereddüt etmediniz Bay Grov.

— Belki. Maamafih, kuşların veya insanların sabit fikirlere dayanan bir hayatları olması doğru değildir. Onların yeni fikirlere karşı olan mukavemetlerini kırdım ki bunu, bu kadar uğraşmama rağmen, sefinedekiler arasında tatbikte muvaffak olamadım.

Dinleyicilerin gülüşmeleri ile toplantı nihayetlendi.

O sırada Kent'in baş asistanı Yemens ile konuşan Morton döndü ve Grov'a yaklaşıarak:

— Kimyagerler yirmi dört saat zarfında laboratuvarınıza yerleştirdikleri âletlerin hepsini çıkartacaklar, dedi. Yalnız, bu vakadan hiç bahsetmemenizi bil hassa rica ediyorlar.

— Bu başımızdan geçenlere Kent ne diyor?

— Kent pek konuşacak vaziyette değil. Zannıma göre birkaç ay yataktan kalkamıyacak.

— Fakat o vakte kadar seçimler yapılmış olacak değil mi?

— Doğru. Yani, Kent'ten başka namzetliğini koyan da olmadığı için direktörlüğe otomatikman tekrar ben seçilirim.

XIII

İkstil'in silueti gecenin karanlığında zor belli oluyordu. Her taraf simsiyah, karanlığa gömülüydü. Arada bir boşlukta, ta uzaklarda, bir yıldızın parıltısı belli oluyordu. İkstil, işte bu yıldızlarda hayat olduğunu biliyordu. Bir zamanlar, bu yıldızlarda olduğu gibi, kendi seyyaresi Glor'da da hayat vardı; fakat bir kozmik infiâl kendi neslini kurutmuş ve İkstil'i de kâinatın ıssız bir köşesine atmıştı.

İkstil ölmemişti. İnfiâldenberi, hemen hemen ölmesi imkânsız olan bu mahlûk, boşlukta belli belirsiz bulunan ışık enerjisi sayesinde hayatına devam edebiliyordu.

Beyni, her zaman olduğu gibi, başka bir kâinata erişebilme ümitleriyle zonkluyordu... Tabii oralarda da o kıymetli «gul» u bulabilme imkânları olabiliirdi.

Bu ümitler senelerdir beyninden çıkmadığı için âdeta vücudunun bir parçası haline gelmişti. Bu ümitler ile vücudu bir işaret alabilmek gayesiyle bütün hassasiyetiyle bekliyordu. Tabii zamanla vücudu bu hassasiyetini kaybetmeğe başlamıştı.

Dolayısıyla sefinenin yaklaşımakta olduğunu hemen farkedememişti.

Sefinenin mevduiyetinden dolayı meydana gelen enerji vücudunun en hücre köşelerine kadar işlevince birden her tarafını bir acı kapladı, dört kolu da ileri doğru fırladı, dört ayağının adaleleri hep birden gerildi. Adaleler yavaş yavaş reaksiyon göstermeğe başlamıştı.

Parlayan gözleri birer projektör gibi karanlığı tarımağa başladı.

Boşlukta ayrı istikametlere teksif ettiği enerjiyi bu bir noktaya göndermeğe uğraştı; fakat bu nokta habire yer değiştiriyordu. O zaman bunun bir kâinatın başkasına giden bir gemi olduğunu anladı ve içini bir korku sardı.

Ya daha bir irtibat temin edemedi den gemiyi elinden kaçırırsa?

Bu korkunun verdiği gayretle bütün enerjisini bir araya toplayıp hüzmeye halinde nefesine teksif etti. Ani de muazzam bir şokla sarsıldı. Gemiden gelen enerji atomik vücudunun karşı koyamayacağı derecede fazlaydı. Fakat İksstil buna da dayandı ve beş, altı ışık senesi uzakta seyreden sefinenin bütün enerji kuvvetini bitirdi.

Elindeki bu fırsatı kaçırmamak gayesiyle atomik bünyesini ayarlayıp sefineye uzanan enerji hüzmeleri üzerinde süratle gitmeğe başladı.

Çok ilerlerde sefine, enerji kuvveti kalınmış olmasına rağmen kendi hızının verdiği bir süratle seyreliyor ve gittikçe İksstil'den uzaklaşıyordu. Aradaki mesafe önce bir, sonra iki, daha sonra üç ışık yılı bulmuştu. İksstil, bütün gayretlerine rağmen eline geçen bu fırsatı kaçırmak üzere olduğunu anlıyordu. İşte o anda...

Sefine durdu... Boşlukta durdu... Daha bir dakika evvel günde birkaç ışık senesi süratle seyreliyordu;

fakat işte şimdi sanki görünmeyen bir kuvvet sefineyi boşluğa mıhlamıştı.

İkstil olanları tahmin edebiliyordu. Sefinedekiler de dışarıdan bir enerji kuvvetinin tesir etmeğe uğraştığının farkına varmışlar, sebebini araştırmak istiyorlardı. Böyle ânide durabilmeleri için ilimde oldukça ilerlemiş olmaları gerekirdi. Fakat acaba ne gibi bir metod tatbik etmişlerdi? Kendisi aynı şekilde durabilmek için bütün süratini elektronik kuvvete tahvil edecekti. Bu şekilde enerji kaybı gayet az olurdu.

Gemiye iyice yaklaştığının farkına vardı.

O anda vakalar birbirini takip etmeğe başladı. Gemidekiler etraflarını geçilmesi imkânsız bir enerji perdesi ile örttüler. Bu fazla miktarda enerji de İkstil'in arzusu hilâfına, vücudundaki otomatik rileylerin harekete geçmesine, dolayısıyla vaktinden bir iki saniye önce durmasına sebep oldu. Bu bir iki saniye önce durma neticesi sefine ile arasında kırk kilometreden fazla bir mesafe kalmıştı.

Herhalde daha İkstil'i görmemişler fakat âletleri vastasıyla yabancı birşeyin mevcudiyetinin farkına varmışlardı.

İkstil yavaşça, görünmeyen fakat hissettiği, perdenin birkaç metre yakınına kadar yaklaştı ve oradan aç nazarlarla sefineyi seyretmeğe başladı. Aralarında elli metre kadar bir mesafe kalmıştı. Gemi boşluğun karanlıklarında bir mücevher gibi parlıyordu. Kimbilir nerelerden geliyor, nerelere gidiyordu? Etrafı enerji perdesiyle çevrili olmasına rağmen İkstil daha ümidini kesmemişti.

Heyecandan ağzı köpükleniyor, salyaları akıp boşluğun karanlıklarında kayboluyordu. O anda sefinenin madeni gövdesinde bir kapak açıldı.

Bir an sonra bir düzine kadar iki ayaklı mahlûk belirdi. Üzerlerinde şeffaf elbiseler vardı ve beraber-

lerinde boşlukta gidebilen büyük makineler çıkartıyorlardı. Geminin hemen dışında bu makinelerin etrafından alevler saçılmağa başladı. Galiba bazı tamirat yapılıyordu.

Sefinenin dış duvarının bir kısmını çıkartıp yerine yenisini taktılar. Tamiratın başlamasıyla bitmesi bir olmuştı. Makineler onları takiben de iki ayaklı mahlûklar kapıdan içeri girip gözden kayboldular.

İkstil ne yapacağını şaşırdı. Bütün kâinatı eline geçirmeyi tasarlarken kendisine bu imkânı sağlayacak geminin göz göre göre elinden kaçmasına müsaade edemezdi.

Kapı kapanmak üzereyken bir kişi dışarı fırladı ve tamir edilen yerden birşey alıp geri döndü. Tam içerli girmek üzereydi ki İkstil'i gördü...

Donmuş gibi olduğu yerde kalmıştı. Şeffaf elbisesinin altından faltaşı gibi açılmış gözlerindeki hayret, heyecan ve korku ifadesi belli oluyordu. Hemen dudakları oynamaya başladı. Akabinde kapı tekrar ardına kadar açıldı ve iki ayaklı bir sürü mahlûk belirdi. İkstil kendini yakalamağa geldiklerini hissetmişti.

Hayret, ne oluyordu acaba? Niçin gözlerinin öntü bulanmağa başlamıştı? Hayır, hassasiyetini kaybetmemeliydi. Eğer bu iki ayaklı mahlûkları altedip kendi neslinin tekrar gelişmesini sağlayacaksa hassasiyetinden bir damla kaybetmemesi icap ederdi.

XIV

— Olacak iş değil! Boşlukta böyle birşey nasıl yaşayabilir?

Bu kelimeler kapının ağzında toplanmış olan gurubun arasında bulunan Grov'un ağzından çıkmıştı. O sırada meşhur matematikçi Lester'in sesi işitildi:

— Bu işe benim hiç aklıma armedi. Boşlukta bazı tamirat için rastgele bir yerde durduk ve aynı noktada

böyle bir mahlûkla karşılaştık. Böyle bir tesadüfün ihtimallerini matematikle halletmeğe kalksak bile bir neticeye vasil olamayız. Böyle bir tesadüfe normal nazariyle bakabilmemiz için boşluğun bu gibi mahlûklarla dolu olması icap eder. Morton atıldı:

— Vallahi hernekadar oldukça çirkin ve vahşi bir mahlûka benziyorsa da şu bizim kediye nazaran tehlikesiz bir hayvan olduğu zannındayım. Smit, sen ne dersin?

— Bu mahlûkun bacakları var. Muhakkak ki bir seyyarede doğmuş, büyümüş. Eğer zeki bir mahlûksa sefinenin içersine girer girmez kendini adapte etmesini bilecektir. Ya zararsız bir mahlûktur, ya da boşluğa iltica etmiş ve tekrar kendi seyyaresine ve medeniyetine dönmeğe çalışan bir câni. Bence, enerji perdemizden bir kafes geçecek kadar yer açıp bu mahlûku kafese alalım. İçinin röntgenini alıp iyice tetkik edelim ve zararsız olduğuna katiyetle kanaat getirirsek sefineye alalım. Aksi takdirde ya öldürelim, ya da kendi haline bırakalım gitsin.

Morton:

— Çok makul bir teklif, dedi ve akabinde gerekli emirleri vermeğe başladı.

Grov verilen emirleri içi titreyerek dinliyordu. Doğrusu bunların hiçbirisi hoşuna gitmiyordu. Fakat herhangi bir itirazda bulunacak olursa yanlış mâna-yı çekmeleri ihtimali vardı. En iyisi hiç sesini çıkarmamağa karar verdi. O sırada Morton'un sesi işitildi:

— Harekete geçmeden evvel birşey söylemek isteyen var mı?

Grov:

— Evet, dedi. Bence bu mahlûku iyice tetkik etmeli. İyice tetkik te bence bir hafta, belki de bir ay sürer.

— Yani teknik eksperlerimiz bu mahlûku tetkik ederken biz de burada, boşlukta, oturup bekliyelim mi?

— Tabii.

— Doğrusu bunun için diğerlerinin fikirlerine de müracaat etmem lâzım gelir. Bu gezinin gayesi gördüklerimizi, bulduklarımızı tetkik etmek ve icabında birçok nümuneyi de beraberimizde geri götürmektir. Dolayısıyla her bulacağımız şeyin tetkiki için bir ay oturup beklemeye kalkarsak bu seyahat beş, altı sene değil beşyüz, altıyüz sene sürer. Tabii bunu bir itiraz mahiyetinde söylemiyorum. Sadece mahzurlarını belirtmek istiyorum. Muhakkak ki her nümunenin tetkiki gerekir; fakat bunu seyahatimize devam ederken de yapabiliriz zannederim.

— Bence harekete geçmeden evvel bu mevzuun iyice münakâşasını yapmak çok doğru olur.

— Herneyse. Eğer başka bir itiraz yoksa şu mahlûku gözden kaçırmadan ele geçirelim. Haydi bakalım arkadaşlar, iş başına.

XV

İkstil bekledi. Uzun bir müddet evvel imha edilmiş seyyaresi aklına geldi. Şimdi de kendini esir etmeğe çalışan bu iki ayaklı mahlûklar karşısına çıkmıştı.

Mazide hemcinsleri birçok seyyarelere hükmederdi. Fakat zamanla boşlukta dolasmaktan ve bu hâkimiyetten vazgeçmişler, kendi seyyarelerinde inzivaya çekilmişlerdi.

Yavaş yavaş yaklaşmakta olan kafese baktı. Kafes enerji perdesini geçmişti. Dikkat etmeli ve nefretini belli etmemeliydi. Kafesin üstündeki iki kişi dikkatle İkstil'e bakıyorlardı. Birinin elinde acaip bir silâh vardı. İkstil bunun atomik bir silâh olduğunu hissetmişti. Korkuyla beraber İkstil'in içine emniyet gelmişti. Bu silâhı boşlukta kullanabilirlerdi, fakat sefinenin içinde kendilerine de zarar gelmesi ihtimali olduğu için buna pek cesaret edemezlerdi.

Demek sefineye girmesi lâzımdı! O halde hiç zorluk çıkartmadan kafesin içine girmeliydi.

Kafesin madenî kapısı arkasından gürültüsüzce kapandı. İktisil en yakınındaki demir parmaklığa sarılıp etrafındakilerin hareketlerini seyretmeğe başladı. Heyecanından başı dönüyordu. Artık uzun asırlardan sonra istediği yere istediği zaman gidebilirdi. Sefineye girmesi bile bu kafes ile, vücudundaki enerjiyi kuvvete tahvil edip kullanarak, arzu ettiği seyyareye erişebilirdi.

Kafes sefineye doğru yol alıyordu. İki ayaklı mahlûkların bellerinde takılı parlak şeyler İktisil'in gözünden kaçmamıştı. Bunlar herhalde titreşim tabancalarıydı.

O sırada adamlardan biri acaip bir fotoğraf makinesiyle kafese yaklaştı. Demek iç sisteminin resimlerini çekeceklerdi. Hayır, buna müsaade edemezdi. Sırlarını keşfederlerse plânları suya düşebilirdi. Ani bir hareketle yerinden fırladı. Uzun koluyla kafesin parmaklıkları arasından uzandı ve adamın belindeki titreşim tabancasını aldı. Makineye ve arkasındakilere doğru nişan alıp tetiğe bastı.

Artık uzun bir müddet için resminin çekilmesi tehlikesi ortadan kalkmıştı. Titreşim dalgaları makinedeki filmi bozmuş, hassas parçalarını tamir edilemeyecek bir şekilde imha etmişti. Yerine yenilerinin takılması makinenin ayarlanması, tekrar kullanılabilir hale sokulması herhalde kolay olmayacaktı. Bütün bunlar o kadar ani olmuştu ki kimse bu vak'anın kasti olduğuna inanamazdı. Hatta tabancanın tetiğini İktisil'in çektiğini bile pek gören olmamıştı. Her kafadan bir ses çıkıyor kimse bu işin nasıl olduğunu kat'iyetle izah edemiyordu. En nihayet Smit'in sesi işitildi:

— Durun ben gördüklerimi hatırlamaya uğraşıyorum. Pek yemin edemeyeceğim, fakat galiba silâh ateş almadan şu kafesteki canavar kımıldar gibi oldu. Ta-

vana sığradı gibi geldi bana. Tam olarak görmedim zira kafes oldukça karanlıktı, fakat...

Morton:

— Kafesin ışıklarını yakın da bir bakalım dedi.

Işıklar yanınca herkes kafesin döşemesine uzanmış mahlûka baktı. Canavarın adetâ madenî kırmızımtrak vücudu, ateş gibi yanan gözleri, çubuk gibi uzun ince parmakları tuhaf bir manzara arz ediyordu. Sidel:

— Kendini oldukça yakışıklı zannettiğine bahse girerim, dedi.

Bu espri ortadaki heyecanı biraz yatıştırır gibi olmuştu.

— Vallahi bu mahlûk boşlukta nasıl yaşar anlamıyorum. Doğrusu içinin resmini çekmek enteresan olacaktı. Fakat makinenin objektifi harab oldu. Yeni bir makine getirtelim mi? Morton:

— Şimdilik kalsın, dedi. Seyahate devam ederken de tetkiklerimizi yaparız. Grov atıldı:

— Yani tavsiyemi nazarı itibare almayacak mısınız? Bence gerekli tetkikin seyahate devam etmeden yapılması daha makûl ve tehlikesizdir.

— Bundan başka bir itirazı olan var mı?

Grov:

— Eh, herhalde bazı gerekli emniyet tertibatı almamız icab eder herhalde.

— Başka?.. Yok mu? Smit, senin bir diyeceğin var mı?

— Neticede bu mahlûku sefineye alacağız. Unutmayalım ki boşlukta yaşayabilen bir mahlûk şimdiye kadar hiç rastlamadığımız birşeydir. Sonra hem oksijen, hem de klorinle yaşayan bizim meşhur kedi bile boşluktaki soğuktan ve tazyik noksanlığından müteessir oluyordu. Eğer, tahmin ettiğimiz gibi bu mahlûk bir seyyareden gelmişse nasıl olup ta buraya eriştiğini ve ne maksatla geldiğini öğrenmeyi istememiz normaldir.

— Anlaşılan bunu reye koymamız icab edecek. Kafesin etrafını sefinenin etrafında kullandığımız tip-te bir enerji perdesiyle çevirirsek bu seni tatmin eder mi Grov?

— Bak işte mantıkî bir teklif. Mamafih bu mevzu üzerinde daha epiyce münakaşalar olacağı zannındayım.

— Herneyse canım, hele biz bir yolumuza devam edelim de siz istediğiniz şekilde münakaşanızı yapın. Şimdilik başka bir itirazı olan var mı? Grov, senin pek sesin çıkmıyor?

— Vallahi, enerji perdesine benim de aklım yat-tı, efendim.

— Bu fikri kabûl etmeyen varsa şimdiden söyle-sin o halde.

Kimseinin sesi çıkmayınca Morton devam etti:

— Kafesi şöyle getirin de enerji perdesi için ha-zırlıklara başlayalım.

Motörün çalışmasile beraber kafesin madeninde hafif bir titreme başladı. İkstil ne yapıldığının farkına varınca homurdanarak yerinden sıçradı. Anide kafe-sin tabanından geçip dışarıya fırladı.

— Aman yarabbim!

Morton'un ağzından çıkan bu kelimeler Grov'un kulağında bomba gibi patlamıştı.

İkstil geminin kapısından içeri daldı. İki iç kapı kapalı olmasına rağmen hiç zorluk çekmeden, sanki bir hayâletmiş gibi, geçip gitti.

Uzun bir koridora gelmişti. Artık bir müddet için emniyettedir. Artık sefinenin kontrolunu eline geçir-mek için harekete geçebilirdi.

Hasımları esas plânını öğrenseler tüylerinin diken diken olacağı muhakkaktı.

XVI

Aradan yirmi dakika geçmişti ki Grov kontrol odası konferans salonunun koltuklarından birine oturmuş alçak sesle birşeyler konuşan Yüzbaşı Lit ile Direktör Morton'u seyrediyordu.

Oda âlimlerle doluydu. Mühim yerlere yerleştirilmiş muhafızlardan maada gemideki herkes salonda toplanmıştı.

Bir zil çaldı ve akabinde salondaki uğultu kesildi. Yüzbaşı âlimlere döndü:

— Baylar, devamlı olarak karşımıza çeşitli dertler çıkıyor. Direktörle yaptığım bir konuşma neticesi önümüzdeki problemin yalnız askerî birlik tarafından halline imkân olmadığı kararına vardık. Canavar elimizde olmadıkça her şahıs kendi hayatının bekçiliğini kendi yapmalıdır. Daima silâhlı olarak ve guruplar halinde dolaşın.

Eminim ki aramızda ölenler olacaktır. Buna göre dikkat edin. Eğer bu canavarla karşılaşırsanız ve hayatınızı kaybediyorsanız onu da beraberinizde götürmeğe uğraşın. Şimdi de bay Morton bu mevzu üzerinde sizinle bir konuşma yapacaktır.

Morton Yüzbaşının tavrı hareketini methedici birkaç cümleden sonra ana mevzua geçti:

— Son bir saat zarfında başımıza gelenleri gözümün önüne getirdiğimde neticede kimseyi kabahatli bulamıyorum. Hep beraber gerekli tertibatı aldıktan sonra canavarı sefineye sokmağa karar vermiştik ve biz bu tertibatın üzerinde uğraşırken o kendi usulüyle bizim anlayamadığımız bir şekilde sefineye girdi. Bunu aranızda izah edebilecek kimse varmı? Bay Grov, sizin ilimler ilimi, bir mahlûkun mücesssem bir duvardan sanki hiçbirşey yokmuş gibi geçebileceğini tahmin edecek ilmi öğretir mi?

— Maateessüf hayır.

— Teşekkür ederim.

Grov, direktörün kendini müşkül mevkiden kurtarmağa uğraştığını anlamıştı. Morton devam etti:

— Bu canavarın kolları, bacakları var. Boşlukta uçabiliyor ve yaşayabiliyor, bile bile kafese giriyor ve arzu ettiği anda kafesin tabanından geçip gidiyor. Bu kabiliyetini göstermesi kendisi için affedilemeyecek bir hatâdır. Mamafih her zekî mahlûk hata işleyebilir. Ben gayet tehlikeli bir canavarla karşı karşıya olduğunuzu zannediyorum, onun için bu mahlûku yakalayıp imha etmeğe uğraşmalıyız. Son zamanlarda çeşitli sebeplerden dolayı ilimler ilimi'nin hayranlarından biri oldum. onun için gemimizde bu branşın yegâne azası olan bay Grov'un bu mevzu hakkındaki fikrini sormadan geçemeyeceğim. Bay Grov, sizi dinliyoruz.

— Efendim, bu mevzu üzerinde yürüteceğim tahminlerin dayanacağı bazı esaslar vardır. Bunları teker teker...

Grov'un sözü yarıda kaldı. Kapıdan içeri biribiri ni iterek altı kişi girmişti. İçeri girenlerin önünde baş mühendis Penons vardı. Yüzbaşının sesi işitildi:

— Penons, işiniz bitti mi?

— Evet, efendim. Her şahsın bundan böyle rube-roit elbisesi, ayakkabı ve eldiven giymesi lâzım.

Yüzbaşı vaziyeti izah etti:

— Bu mahlûku yakalayıp imha etmemiz zamana bağlı olduğu için yatak odalarının duvarlarını, döşeme ve tavanlarını enerji perdesile çevirdik. Kimseyi yatağında öldürülmüş bulmak istemem. Biz... Penons ne oluyor?

Penons elindeki ufak bir alete bakıyordu:

— Yüzbaşım, geminin bütün mevcudu şu anda bu salonda mı?

— Evet yalnız makine dairesindeki muhafızlar hariç.

— O halde... Enerjilenmiş duvarların birine birsey yakalandı. Çabuk! Hemen etrafını çevirelim.

XVII

Aşağı katları tetkikten sonra yukarı katlara çıkan İksstil şokun tesirinden daha kurtulamamıştı. Tam enerji perdesinin ortasında yakalanmıştı.

Acıdan gözleri kararmıştı. İçeride elektronlar bir sistemden diğerine gidiyor, birleşim için uğraşüyor fakat canavarın atomik sistemi buna karşı koyuyordu. Bu birkaç saniyelik çarpışmaya İksstil'in fevkalâde ayarlanmış bünyesi zor tahammül etti. Bünyesi her türlü radyasyona göre ayarlanacak bir kabiliyettedi; fakat boş bulunduğu için böyle bir tuzağa düşmüştü. Mammaflı bütün hassasiyetini bir araya toplayıp bünyesini yeni enerjiye ayarlaması ve bir silkinmeyle enerji perdesinden kurtulması uzun sürmedi.

Herhalde bu tuzağın bir de alarm sistemi olması gerekirdi. Demek iki ayaklı mahlûklar İksstil'i yakalamak için harekete geçmişlerdi ve neredeyse meydana çıkarlardı. İşte aradığı fırsat eline geçiyordu. Adamlar dağınık bir şekilde geleceklerdi. Herhalde bunlardan birini ele geçirebilirdi. Yumurtaları için bu iki ayaklı mahlûkların elverişli olup olmadığını öğrenmesi lâzımdı.

Kaybedilecek vakit yoktu. En yakınındaki enerjilenmiş duvara koştu. Hiç durmadan koridora paralel olarak bir odadan diğerine geçiyordu. Hassas gözleriyle de aksi istikamette koşan adamları takip ediyordu. Bu koridorda bir, iki, üç, dört, beş kişi vardı. Beşinci şahıs diğerlerinden oldukça gerideydi. Tam İksstil'in aradığı fırsat...

Duvardan geçip adamın önüne çıktı. Gözleri alev alev yanıyordu. Dört koluyla birden adamı yakaladı.

Adam bir müddet çırpındıktan sonra kendini yere fırlattı.

Yerde sırtüstü yatıyordu. İktstil adamın dudaklarının kımıldadığını gördü. Demek yardım istiyordu. Kollarından biri havaya kalktı ve akabinde adamın suratına indirdi. Dudakların kımıldaması durmuştu; fakat adam ölmemişti ve kendindeydi.

İktstil iki elini adamın vücudundan içeri daldırdı. Adam hayretten faltaşı gibi açılmış gözlerle canavarı seyrediyordu. Canavarın elleri elbisesinden içeri girmiş ve gözden kaybolmuştu, fakat hiçbir tuhaflık hissetmiyordu. İktstil adamın vücudunda boş bir yer arıyordu, halbuki her taraf et idi. Dikkat etmeli ve kurbanını öldürmemeliydi; zira bunların ölüsü işe yaramazdı.

Acele etmeliydi. Yerdeki titreşimden diğerlerinin yaklaşmakta olduklarını hissediyordu. O sırada aceleden İktstil'in elleri bir an için yarı mücessemleşti ve kurbanının kalbine değdi. Adam bir kere çırpındıktan sonra son nefesini verdi.

O anda İktstil'in elleri adamın midesini ve bağırsaklarını keşfetmişti. Kızgın bir hareketle ellerini geri çekti. Dikkatsizliği yüzünden işine yarayacak bir kurbanını öldürmüştü. Fakat bu zekî mahlûkların bu kadar kolay öleceklerini hiç tahmin etmemişti. Demek ki bu iki ayaklı mahlûkların yaşamaları İktstil'in insafına kalmış birşeydi.

O anda ellerinde titreşim tabancalarile köşeyi dönen iki kişi canavarı görünce oldukları yerde kaldılar. Onlar kendilerine gelinceye kadar İktstil yandaki duvarın arkasına sığırayıp gözden kaybolmuştu bile.

Artık plâni kesinleşmişti. Bu mahlûkların altı tanesini ele geçirecek ve kuluçkaya yatıracaktı. Diğerlerini de, ihtiyacı olmadığı için öldürecekti. Ondan sonra bu gemiyle hayat bulunan en yakın seyyareye varıp hakimiyeti altına alacaktı Ondan sonra bütün

kâinatı kontrolü altına alması herhalde uzun sürmezdi.

Grov ve sekiz on kişi daha duvardaki televizyondan ölü âlimin bulunduğu yeri seyrediyorlardı.

O sırada ölünün üzerine eğilmiş doktor Egert'in yanında duran direktör Morton'un sesi işitildi:

— Ne dersin doktor?

— Sektei kalp.

— Sektei kalp mi?

— Ne demek istediğini anlıyorum. Ağzı burnu birbirine girmiş; evvelki muayenelerinden de kalbinin sapasağlam olduğunu biliyorum fakat hakikat meydana da.

Etrafındakilerden biri:

— Doğrudur, dedi. Köşeyi dönüp te canavarı görünce az kaldı benim kalbim de duruyordu.

— Herneyse, vakit kaybetmeğe gelmez. Burada lâfla vakit geçireceğimize kafa kafaya verip bu canavarı alt etmenin bir çaresini bulalım. Canavar gemiye girişi daha bir saat oldu ve hemen bir kişinin hakkından geldi. Sıranın kimde olduğu belli değil. Hareketlerimizi organize etmezsek halimiz dumandır. Penons, geminin bütün döşemelerinin yekûnu dört kilometre kare kadardır. Hepsini enerji perdesile örtmek ne kadar zaman alır?

— Vallahi ben bunu bir saatte de hallederim ama kontrol altında olmayan bu enerji perdesi gemideki her canlıyı öldürür.

— Pekiyi. Şu duvarlara daha enerji veremez miyiz?

— Pek zannetmem; korkarım duvarlar erir.

— Fakat bu canavar... aaa...

Morton'un gözleri faltaşı kadar açılmış arkada bir noktaya bakıyordu.

Grov televizyonda bütün korkunçluğuyla meydana çıkmış olan İkstil'i gördü.

XVIII

İkinci kurbanı için gelmişti. Canavara en yakın olarak Gros ile iki kişi daha vardı. Tam Gros'un arkasında Morton duruyordu. Ortılığı derin bir sessizlik kaplamıştı. En nihayet Morton'un sesi işitildi:

— Kimse tabancasını çekmek gafletinde bulunmasın. Canavar çok atik. Zaten bizden korkusu olsaydı böyle karşımıza çıkmak cesaretini gösteremezdi. Dikkat edelim belki bu fırsat bir daha elimize geçmez. İmdat gurupları beni dinlesin. Hemen portatif projektörleri getirin bu havalideki duvarları eritin ve her tarafı tarayın. Canavarı kaçırmayalım. Çabuk!

Grov imdat gurubuna dahil değildi. O halde onun da Morton'un yanında olması gerekirdi. Halbuki kendisi televizyondan vak'aya seyirci kalıyordu. Hemen en yakın koridora koştu. Vak'anın cereyan ettiği kata varınca dışarı fırladı. İkstil'in bulunduğu yere varınca Gros'un birşeyler çizmekte olduğunu gördü. Gros ilerleyip resmi İkstil'e uzattı. Canavar ufak bir tereddütten sonra resmi aldı ve bakar bakmaz yüzü takallûs etti. Morton haykırdı:

— Ne yapıyorsun?

— Hiç canım, sadece onu nasıl altedeceğimizi gösterdim. Ben...

Gros'un kelimeleri yarıda kaldı. Canavar uzanmış ve bu yüz kiloluk adamı bir hamlede kollarile kavrayıp havaya kaldırmıştı. Kimse ateş edemiyordu zira Gros'u vurmaları ihtimali vardı. Grov haykırdı:

— Gros o resimde ne vardı? Canavarı nasıl alt edebiliriz?

Gros başını çevirdi. Tam cevap vermek için ağzını açarken canavar bir hamlede yandaki duvarın içinden geçip yanında da Gros olduğu halde gözden kayboldu. Grov gözlerine inanamıyordu; acaba gördükle-

ri hakikat miydi? Fakat hakikat meydandaydı. Canavar Gros'la beraber sanki duvarı delip geçmişti. Adamlardan birinin korku dolu sesi işitildi:

— Bu namussuz bizim bünyemizi de ayarlayıp kendisile birlikte böyle mücessem duvarlardan geçebilir-se tam hapyı yuttuk!

Direktör sert bir sesle atıldı:

— Metanetinizi kaybetmenize lüzum yok. Hayatta bulunduğumuz müddetçe bu canavarla çarpışabiliriz. Şu anda merak ettiğim Gros'un kâğıda çizdiği şeydir. Grov seslendi::

— Galiba ben bir tahmin yürütebilirim.

— Evet?

— Tahminime göre Gros canavara bir atom resmi çizip gösterdi.

— Atomun resmini göstermekten maksat ne olabilir?

— Basbayağı bir atom değil canım. Bahse girerim ki Gros gemimizin dış kabuğunun yapıldığı eksantrik atomu temsil eden bir resim çizdi.

— Çok doğru!

Yüzbaşı atıldı:

— Bir dakika. Ben bir fizikçi olmadığım için konuştuklarınızı pek iyi anlayamadım. Böyle bir resim bu canavarı niçin korkutabilir acaba?

— Grov'un demek istediği şu: Gemide yalnız iki yer haddinden fazla sert atomik maddeden mamüldür; sefinenin dış kabuğu ile makine dairesi. Eğer dikkat ettiysen canavar boşlukta kafesin tabanından geçtiğinde geminin dış kabuğuna çarpıp kalmıştı. Demek bu maddeden mamül duvardan geçemiyor. Zaten gemiye açık kapıdan girmesi de bunu isbat eder. Hayret, şimdiye kadar bu hiçbirimizin aklına gelmedi.

— Fakat Gros, canavara, duvarlara verdiğimiz enerji perdesini göstermeğe uğraşmış olabilir.

Grov atıldı:

— Canavar enerji perdesine yakalandı ve kurtuldu. Grov'un ise tamamıyla yeni birşey keşfettiği yüzünden belliydi. Sonra bu enerji perdesi gibi bir kuvvet sahası kâğıt üzerinde ancak bir denklem halinde gösterilebilir.

— Doğru bir tahmin. Demek gemide hiç olmazsa bir tane emniyetli yerimiz var; o da makine dairesi. O halde herkes orada toplansın, yalnız vazifeliler guruplar halinde gönderilecekleri yerlere gitsinler. Herkes uyku kaçırın haplardan alsın. Bu canavar ölmekten kimseye uyku yok.

— Çok güzel bir fikir, Yüzbaşım.

— Fakat Gros için ne yapacağız?

— Hiçbirşey. Ancak canavarı öldürmek suretiyle Gros'u kurtarabiliriz.

XIX

Makine dairesindeki makinelerin yanında insanlar devler âlemindeki cücelere benziyorlardı. Makinelerden çıkan gürültü kulaklara tatlı bir vızıltı gibi geliyordu.

«Boşluk Kartalı» karanlıklar içinde sürati gittikçe artarak ilerliyordu. Sefinedekiler, hayatlarını kurtarmak için mücadeleye hazırlanıyorlardı.

Grov buna katiyetle inanmıştı. Yeni düşmanları ne o vahşi kediye benziyordu; ne de sefinedekileri birbirine katan hayallere. Bu canavar âdeta öldürülmesi imkânsız bir mahlûktu.

Morton elinde bir deste kâğıt olduğu halde içeri girdi ve makine dairesinde toplanmış olan gemi sâkinlerine dönerek:

— Düşmanımızı altetmek için çeşitli teklifler aldım, dedi. Bunlardan teorik mahiyette olanları şimdilik bir kenara bırakıyorum; zira teori ile uğraşacak vaktimiz yok. Metalorji şubesi başkanı Bay Zeller'in

güzel bir teklifi var. Kendi ağzından dinleyelim. Bay Zeller, buyurun.

Zeller, kırk yaşma yaklaşmış, uzun boylu, oldukça genç gözükten bir âlimdi. Ağır adımlarla Morton'un yanına geldikten sonra söze başladı:

— Bizim sefinenin dış kabuğunun yapıldığı halita guruplarından bu canavarın geçemediğini keşfedince ne gibi bir maddeden boşluk elbisesi yapmamız gerektiğini anlamış olduk. Asistanlarım şu anda bu elbiseyi yapmakla meşguldürler ve üç saate kadar da hazır olacak zannederim. Tabii, düşmanımızı ararken florit bir fotoğraf makinesi kullanacağız ki duvarların arkasındaki cisimleri de görebilelim. Eğer bu mevzuda teklifi olanlar varsa...

— Bu elbiseden çok miktarda yapamaz mıyız?

— Elimizdeki halita miktarı çok az. Sonra bu elbiseleri yapmak zaman alır, halbuki bizim de hiç böyle kaybedebilecek vaktimiz yok.

Başka sual soran veya teklif yapan olmadığı için Zeller kürsüden inip makine dairesinin yanındaki atölyeye geçti.

Morton tekrar kürsüye çıktı:

— Eminim ki elbise hazırlandıktan sonra canavar Gros'u sakladığı yeri sık sık değiştirmek mecburiyetinde kalacaktır.

— Gros'un sağ olduğu ne malûm?

— Eğer ölü olarak canavara faydamız olsaydı ilk kurbanını beraberinde götürürdü. Anlaşılan canlı insanlara ihtiyacı var. Bize bu canavarı altetmekte çeşitli teklifler yapıldı. Bunların arasında Bay Elyot Grov'un da çok cazip bir teklifi var; fakat bizler için gayet tehlikeli olduğundan şimdilik tatbik mevkiine koymaktan imtina ediyoruz. Bunun yerine fizikçilerden Lomas ve Hindley'in teklifini tatbik edeceğiz. Yedinci ve dokuzuncu katların yalnız döşemelerini enerji perdesiyle kaplıyacağız. Bu sayede canavarı sekizinci

katta sıkıştırabiliriz ve projektörlerimizle imha edebiliriz. Bu, Bay Grov'un teklifine nazaran, daha muvafık görünüyor.

Grov bir kere yutkunduktan sonra atıldı:

— Vallahi, bu makine dairesinde oturup canavarın buraya girme imkânını bulmasını, sonra da bizi öldürmesini beklese de daha iyi olur. Yanlış anlamayın, fikirlerimi zorla kabul ettirmeğe uğraşmıyorum. Ben de sizin şu anda tatbik etmeğe kalktığınız plânın on paralık kıymeti yoktur.

— Acele karar vermiyor musunuz, Bay Grov?

Morton'un sesinden oldukça incindiği belli oluyordu.

— Benim anladığıma nazaran esas teklif edilen plânda bazı tedilâtlar yapılmış. Plânın orijinal şekli nasıldı?

— Yedi, sekiz, dokuz ve onuncu kat döşemelerini enerji perdesi ile kaplamak.

— Bu çok daha iyi.

— Fakat bunun mahzurları var. Başmühendisimiz Penons bunu size izah etsin.

Penons Grov'a döndü:

— İlk evvelâ vaktimizin az olduğunu hepimiz takdir ettik. Dört döşemede bu işi yapmak bizim vaktimizi alır. Yoksa bütün döşemeleri enerjilemek çok daha iyi olurdu. Sonra bütün bu enerjiyi kontrol altında bulunduramıyacağımız için hepimiz her an için bu bakımdan da ölümle karşı karşıya kalıyoruz demektir. Döşemeleri enerji perdesiyle kaplarken canavara karşı kendimizi ısı projektörleri ve mobil titreşim topları ile müdafaa etmek mecburiyetindeyiz. Artık çene çalmayı bırakıp iş başı yapsak çok daha iyi olur kanaatindeyim. Haydi arkadaşlar!

Yüzbaşı Penons'u durdurdu:

— Okadar acele etme. Ben Bay Grov'un itirazının sebeplerini anlamak istiyorum. Evet Bay Grov?

— Vaktimiz olsaydı da canavarın bu enerjili döşemelere reaksiyonunu görebilseydik çok iyi olurdu.

— Fakat bu canavarı enerjilenmiş iki döşeme arasında kıştırabilirsek hapyı yutmuş demektir, değil mi?

— Bundan emin değiliz. Yegâne bildiğimiz, canavar enerjilenmiş bir duvara yakalandı ve kurtuldu. Muhakkak ki böyle bir enerji sahasında uzun müddet kalamaz. Benim demek istediğim. Enerjilenmiş duvardan bu canavar kurtuldu.

Yüzbaşı sert bir sesle:

— Baylar, dedi, Grov'un itirazı gayet yerinde. Niçin kimse bundan şimdiye kadar hiç bahsetmedi? Bay Grov sizin teklifiniz nedir?

— Sefinedeki mevcut atomik projektörler adedinde guruplara ayrılıp...

— Atomik projektör mü? Bu geminin içinde mi? Bu intihar etmek gibi birşey.

Morton gürültüyü bastıran bir sesle:

— Elimizde kırk bir projektör var, dedi. Grov'un teklifine göre, bunlar askerî birlikler tarafından idare edilecek ve diğerleri de bu projektörlerin sahaları içinde canavara yem mahiyetinde dolaşacaklar. Muhakkak ki bu plândan netice alabiliriz. Fakat teklif çok mide bulandırıcı. Zira bu, bile bile aramızdaki adamlardan bazılarını öldürmek demektir. Canavara ateş edilince yakınındaki her canlı mahlûkun da o anda öleceği hepimizce malûm bir hakikattir. Maamafih bu teklifi reye koyalım, bakalım sizler ne diyorsunuz?

Rey neticesi elli dokuz kişi lehte, on dört kişi aleyhte rey verdi. Geriye kalan sekiz yüz küsur kişi de müstenkif kaldılar. Rey verenlerin ekseriyeti müsbet olduğu için Grov'un plânı ile fizikçilerin teklifini bir arada tatbik karar verdiler. Morton toplantıya son verdikten sonra Grov'a yaklaştı ve tokalaşmak için elini uzatırken:

— İyi şanslar, azizim, dedi. İnşallah plânın müsabet neticeye varır.

— Atomik topları hazırlamak nekadardır zaman alır dersiniz?

— Bir saat kadar. Bu müddet içinde de kendimizi titreşim silâhları ile müdafaa etmeğe uğraşırız.

İki ayaklı mahlûkların tekrar meydana çıkması İksstil'i meraklandırdığı için süratle yedinci kata geldi. Kendini iki kere görmüşler ve her iki defasında da üzerine projektörlerle ateş etmişlerdi. Bu silâhlar çok tehlikeliydi. Bir ara hüzmelerden biri ayağına isabet etmiş ve titreşiminin meydana getirdiği şok oldukça canını yakmıştı. Daha dikkatli davranması icap ediyordu.

Fakat fazla üzülmeye değmezdi. Süratini, vaktini iyi ayarlar ve zekâsını yerinde kullanırsa mesele kalmazdı. Merak ettiği birşey vardı; bu mahlûklar şu anda ne yapıyorlardı acaba? Muhakkak ki makine dairesine kapandıklarında bazı plânlar kurmuşlar ve şu anda bu plânların tatbikiyle uğraşıyorlardı. Gözlerini kırpmadan düşmanlarının hareketlerini seyretmeğe devam etti.

Koridora yerleştirilmiş fırınlar kaynıyor, etrafa kıvılcımlar saçıyor, fırınların yanında hararete mukavemetli elbiseler giyinmiş adamlar acaip bazı makineleri işletiyorlar, fırınların ağzından parlak kumaş gibi birşey çıkıyor, bunları makineler kapıp düzeltiyor ve muayyen eb'atta kesiyor, döşemeye seriyor ve bunların hararetini almak için soğutma makineleri harekete geçiriliyordu. Döşemede bir santim bile açık yer bırakılmıyordu.

İksstil'in beyinde tahminler kovalamaca oynuyor ve canavar bütün ameliyedeki esas gayeyi keşfetmeğe uğraşıyordu. Birden herşeyi anlar gibi oldu. Bunlar iki kadın döşemesini enerji ile kaplıyorlardı. İleride, bu plânları netice vermeyince, başka metodlar tat-

bik edecekleri muhakkaktı. Acaba müessir bir müdafaa sistemi bulabilecekler miydi? İktstil bunu bilmiyordu.

Neyse, şimdilik bir tehlike yoktu, onun için boş yere kafa yormağa lüzum görmedi. Dikkatle kurbanını seçti. Daha projektörler ateşe fırsat bulamadan kurbanını yakalamış, döşemelerden süratle geçerek en alt kata varmıştı. Bu alt katta malzeme yığınları arasında gayet müsait bir mesken keşfetmişti. Bu büyük bir boru idi. İçersi ayakta durabilecek kadar da yüksekti.

Dikkatle bir elini göğsünden içeri soktu ve bir yumurta çıkardı. Bu yumurtayı kurbanının midesine yerleştirip adamı Gros'un yanına yatırdı.

Adam hâlâ çırpınıyordu. İktstil bekledi. Yavaş yavaş adamın çırpınması durdu. Adaleleri gerildi. Vücudu uçuşuyordu. En nihayet kimyevî bileşim tamamlanmış, adam kaskatı kesilmişti. Gözleri açıktı ve yüzü ter damlacıkları ile örtülüydü.

Beş altı saate kadar adamın midesindeki yumurta kırılacak, ufak bir İktstil dünyaya gelecek ve kısa bir zamanda kocaman bir İktstil olacaktı. Diğer yumurtalar için de kuluçkalık kurbanlar temin etmeliydi.

Üçüncü kurbanını kaçıırken düşmanlarının dokuzuncu kadın döşemesi ile uğraştıklarını görmüştü. Sefine sâkinlerini, bile bile yem olmak fikri, dehşete düşürüyordu. Âilmlerden biri Grov'a yaklaşıp:

— Senin Allah belânı versin! dedi. Buna sebep sensin. Eğer bana bir zarar gelirse bir yumrukta suratını darmadağınık edeceğimden emin olabilirsiniz!

— Hay, hay. Her zaman buradayım. Zaten sen ölürsen benim sağ kalacağımı da pek zannetmem.

— Bu ne saçma şey azizim? İnsanları yem olarak kullanmaktan başka çare yok mu?

— Var.

— Nedir o?

— Hep beraber intihar edelim!

Adam bir an için ne söyleyeceğini şaşırdı. En nihayet verecek cevap bulamayınca mırıldanarak Grov'un yanından uzaklaştı.

— Herkes dikkat!

Ses herkes gibi Grov'u da yerinden sıçratmıştı. Bu Yüzbaşının sesiydi. Yüzbaşı devam etti:

— Yedi, sekiz ve dokuzuncu katta projektörlerimiz hazırdır. Eğer canavarı görürseniz beklemeyin, hemen kendinizi yere atın. Bu sizi enerji hüzmelerinin radyasyonundan tamamiyle kurtarmaz, fakat Doktor Egert ve asistanlarının, alacağınız yaraları hemen tedavi edeceklerinden emin olabilirsiniz. Hepimizin hayatı tehlikededir; lûtfen herkes azamî gayret ve ihtimamı göstereyin. Hepimize bol şanslar.

— Bay Grov!

Grov ismini işitir işitmez gayri ihtiyarî kendini yere atmıştı. Oldukça canı da acımıştı. Adını çağıran Yüzbaşıydı.

— Azizim şakanın sırası mı şimdi?

— Şimdi onu bırak. Hemen yedinci kata gel.

Yüzbaşının sesinden acaip birşeyler olduğu anlaşılıyordu. Grov yedinci kata varınca dehşetli bir manzara ile karşılaştı. Atomik toplardan biri yana devrilmiş, yanında da topu idare eden üç kişinin tanınmıyacak derecede yanmış cesetleri yatıyordu. Toptan biraz ilerde ölü ve yaralı yirmi kişi kadar yerlere serilmişti. Aralarında Direktör Morton da vardı.

Koruyucu elbiseler giyinmiş adamlar sedyelerle yaralıları taşımağa başlamışlardı bile. Grov hemen Yüzbaşının yanına yaklaştı ve olanların kısa bir hülâsasını öğrendi.

İkstil tekrar gözükmüş, genç teknisyenlerden biri korkudan selâmetin yere yatmak olduğunu unutmuştu. Atomik top harekete geçince kendini unutan teknisyen titreşim tabancasıyla topçulara ateş etmişti.

Anlaşılan ateş hattı üzerinde teknisyeni görünce topçular gayet kısa bir an için tereddüt etmişlerdi. Üzerlerine de ateş açılınca gayri ihtiyarî topa sarılmışlar ve hep beraber yana yıkılmışlar; top ateş almış ve olan olmuştu.

— İşte bunun için âlimlerin tabanica taşımalarına taraftar değildim, diye Yüzbaşı devam etti.

— Peki, beni niçin çağırınız?

— Vallahi, bu vaka senin plâna da tesir eder. Ne dersin?

— Şu muhakkak ki canavar işin esasını öğrendi. Bundan böyle boş bulunmaz, daha dikkatli davranır. Beraberinde bir kişi daha götürdü mü?

— Hayır. Bence tekrar gelecek. Şimdilik topları bırakıp döşemelerin kaplanmasını tamamlıyalım. Tahminlere nazaran canavar kurbanlarını aşağı katlarda bir yere götürüyor. Döşemelerin kaplanması bitince dokuzuncu kata çıkarız. Canavar gelip te içimizden birini yakaladı mı hemen döşemelerdeki akım sahasını bağlayan kolu indiriniz ve bu suretle avımızı kıstırmış oluruz. Ne dersin?

— İnşallahtan başka diyecek birşey bulamıyorum.

XX

Sekizinci katın döşemesi tamamlanıncaya kadar İkstil iki kere daha gelmişti. Altı yumurtası daha kalmıştı ve ikisi hariç geriye kalan hepsini kullanmağa karar vermişti.

Bu atomik toplar oldukça tehlikeliydi. En iyi çare projektörleri idare edenlere saldırmaktı.

En nihayet her üç döşeme de tamamlanmış, herkes dokuzuncu kata çekilmişti. Grov Yüzbaşının sert sesini işitti:

— Bay Penons, herşey hazır mı?

— Evet, efendim. Herşey hazırdır ve hattâ...

— Yakalandım!.. Yetişin!.. Elbisemi yırtıyor.

Bu haykırmaı tuhaf bir hırıltı takip etti.

Grov, sesinden jeoloji kısmı baş asistanını tanımıştı. O sırada biri daha haydırdı:

— Aşağı gidiyor! Aşağı gittiğini gördüm!

— Çabuk enerjiyi verin!

Grov merakla döşemeye baktı. Bir anda bütün döşemeyi parlak, mavimtrak bir ışık kaplamıştı. Sırtlarındaki ruberit elbiseler onları bu öldürücü şualardan koruyordu. O anda Penons'un sesi işitildi:

— Eğer plânımız muvaffak olduysa şeytani şu anda yedinci ve sekizinci katlar arasında sıkıştırdık demektir. Yüzbaşı bağırdı:

— Soyadları A'dan M'ye kadar olan harflerle başlayanlar benimle beraber yedinci kata gelsin. M'den Z'ye kadar olanlar da Penons'la birlikte sekizinci kata. Topların başındakiler yerlerinde kalsınlar! Fotoğrafçılar evvelce verilmiş emirlere göre hareket etsinler!

Yedinci kata varınca döşemeye yapışmış ölü ile karşılaştılar.

— Çabuk çekip kurtarın!

Adamı yerden çekip hemen onuncu kata taşıdılar. Vücutundaki enerji boşalınca kadar ceset çırpındı sonra yavaş yavaş çırpınma durdu. Bir kurban daha vermişlerdi.

— Penons, raporunu bekliyorum.

— Her üç katta da adamlarımız etrafı tarıyorlar. Yarım saate kadar canavarın bu katlar arasında olup olmadığını katiiyetle öğreniriz.

Yarım saat sonra Penons'un sesi tekrar işitildi:

— Komutanımı, bu namussuz meydanlarda yok Anlaşılan plânımız boş çıktı.

— Şimdi ne yapacağız?

XXI

Herkese bir sesizlik çökmüştü. En nihayet iyileşip ayağa kalkmış ve vekâleten ağır yaralı Direktö Morton'un yerine vazife gören Kent sessizliği bozdu:

— Anlaşılan düşmanımız enerji perdesinden de geçebiliyor Ziller! Nasıl, elbise bitti mi?

— Evet ve şu anda en alt kattayım ve araştırmaya da başladım.

— Bu elbiseden gemide herkese birer tane yapmak ne kadar sürer?

— Aşağı yukarı iki hafta.

— O halde şimdilik bu fikirden vazgeçmek mecburiyetindeyiz. Yapacak ta hiçbirşey yok. Sonra canavarın böyle mukavemetli elbiseyi de parçalamayacağı ne malum?

— Eee... Oturup birbirimize hikâye mi anlatalım?

— Hayır, biraz kafamızı kullanalım. Neticesiz teşebbüslere geçmeyelim. Sonra unutmalıyım ki bu mahlûk bize ilelebet böyle yeni plânlar hazırlamak fırsatını veremeyecektir. Kendisine tehlikeli olabileceğimiz kanaatine vardığı an hepimizi öldürmek için harekete geçecektir. Bizim de yegâne kaçabileceğimiz yer makine dairesidir. Fakat, eminim, oraya da girmenin çaresini bulacaktır.

Grov atıldı:

— Benim bir plânım daha var. Bu canavar bizi bir köşeye kıştırdığı kanaatinde olduğu için öldürmekte acele etmiyor ve bizim sefineyi terketmemiz ihtimali aklından bile geçmiyor. Bakın eğer biz...

Grov plânını etrafınca anlatıp bitirdikten sonra herkes takdir nazarlariyle ona bakıyordu. Bu plânın tatbik edilebilmesi için canavarın elindeki kurbanları unutmak, onlara şimdiden ölmüş nazariyle bakmak icap ederdi. Bin kişinin yanında beş kişinin ne kıymeti

olabilirdi. Tam o sırada kulaklıklarda Zeller'in sesi duyuldu:

— Yüzbaşım!... Çabuk!... Aşağıya topları ve adamları gönder. Buldum... Havalandırma borusunun içindeler. Seytanın kendisi de burada. Titreşim tabancam yanıma yaklaşmasına mâni oluyor. Fakat acele edin. Bu tabancanın pek fazla bir tesiri olmuyor.

Çabuk herkes iş başına. Bir kısmınız da yük asansöründen inin. Ne pahasına olursa olsun bu canavarı imha etmeliyiz.

İkstil, adamların, midelerinde yumurtalar bulunan, kurbanlarını götürmelerine seyirci kalmaktan başka birşey yapamamıştı. Ah şu toplar olmasa... İlk defa mağlûbiyetin acısını tadıyordu. Yumurtaları bulacaklar ve imha edeceklerdi. İşte o zaman kendisine yardım edecek İkstil'ler doğamıyacaktı.

Hırsından yerinde duramıyordu. Bundan böyle ilk fırsatta hepsini öldürecekti. Fakat bunu yapabilmesi için düşmanların her türlü silâhlarını alt edecek bir âlete ihtiyacı vardı. Bir an düşündükten sonra yanındaki fizik lâboratuvarına gitti ve çalışmağa başladı.

Aradan yarım saat kadar geçmişti ki bir acailik olduğunun farkına vardı. Geminin makinelerinin çalışırken meydana getirdiği hafif titreşimi hissedemez olmuşt . O halde? Makineler durmuştu! Tekrar süratle çalışmağa başladı ve az sonra tekrar durdu. Bütün dikkatiyle dinlemeğe başladı. Acaba?... Eyyvah!... İnsanların y r melerinden meydana gelen titreşimi de hissedemiyordu! O halde?... Gemiyi terkettiler!...

Nerdeyse bitmek üzere olan silâhını bir kenara atıp dışarı fırladı. Sonunun yaklaştığını hisseder gibi oluyordu. Kendisi için sel met yine boşluğun karanlıklarındaydı.

Koridorlardan, duvarlardan, odalardan yıldırım süratıyla geçiyordu. Kendine yepyeni istikbal gibi görünen bu sefine az sonra enerji ile kaplanacak ve

İkstil'i imha edecekti. Az ilerde bir çıkış kapısı gör-
dü ve bir hamlede dışarı fırladı.

Akabinde sefinenin etrafını parlak, mavimtrak bir ışık çevirdi. İkstil durdu ve geri baktı. Işık perdesinin arkasında, acaip bazı makinelere binmiş insanlar geminin açık kapısına yaklaşıyorlardı. İkstil de onları takip etmek istedi, fakat sefinenin etrafını çeviren enerji perdesine bünyesinin tahammül edemeyeceğini biliyordu.

Geminin makineleri çalışmağa başladı. Kısa bir an sonra da sefine birdenbire ortadan kayboldu. Bir dakika evvel yanında bulunduğu bu madeni, yuvarlak şey bir anda sanki eriyip yok oluvermişti.

İkstil karanlıklar içinde ümitsizlikle çırpınıyordu. O yeni İkstil'ler doğamıyacaktı. Başka bir kâinata erişemeyecekti. İşte bütün bunlara sebep kafasızca, düşünmeden hareket etmesiydi.

Âlimler, operatörün maharetli hareketlerle kurbanların midelerini yarıp yumurtaları çıkarmasını seyreliyorlardı.

En nihayet yumurtaların hepsi çelik bir kutunun içine yerleştirildi. Bir tanesi çatlamış, nerdeyse açılmak üzereydi. Birkaç kişi de her ihtimale karşı ellerinde alev tabancalarını hazır tutuyorlardı. Çatlak yavaş yavaş büyüdü ve ufak bir baş meydana çıktı. Gözleri pırıl pırıl yanan ufak bir canavar. Bu minyatür İkstil gerinir gibi bir harekette bulunur bulunmaz tabancaların hepsi birden ateş aldı ve kutunun içindekiler bir anda kül oldu. Smit dudaklarını ıslatmağa uğraşarak:

— Ya kaçsaydı?... dedi.

Bu sual hepsini korkuyla titretmişti.

— Acaba büyük canavar nerede? Tam geminin her tarafını enerjiye bağlamadan az evvel kırmızımttrak birşeyin açık kapıdan dışarı fırladığını görür gibi oldum. Maamafih adamlarımız florit makinelerle

her tarafı araştırıyorlar. Bu makineler yabancı cisimlerin mevcudiyetini hemen belli eder. Az sonra neticeyi öğreniriz. İşte Penons geliyor... Ne haber?

— Daha kati birşey yok, fakat fizik lâboratuvarında şunu buldum. Bu nedir acaba?

Herkes merakla bu acaip âleti tetkik etmeğe başladı, fakat bunun ne olabileceğini kimse tahmin edemedi. En nihayet, müsait bir zamanda iyice tetkik edilmek üzere, depoya konulmasına karar verdiler. Penons:

— Baylar, biliyor musunuz, sefinemizi tamir edip eski şekline sokabilmemiz için en aşağı üç aya ihtiyacımız var. Her tarafı kontrolsüz enerjiye bağlayınca neticesi bu olur. Hattâ sefinenin bir ara bu enerjiye dayanamayıp infilâk edeceğinden bile korktum. Eğer böyle birşey olsaydı, kayıklarımızla uçsuz bucaksız boşlukta başı boş dolaşacak ve hangi seyyarenin cazibesine tutulursak ona inmek mecburiyetinde kalacaktık. Her neyse, hepimize büyük geçmiş olsun. Yüzbaşı atıldı:

— Acaba canavar sefineyi eline geçirseydi ne olurdu? Kâinata hâkim olabilir miydi?

— Pek kolay değil. İnsan zekâsına karşı koyabilmek her babayığitin harcı değildir.

— Orası muhakkak, fakat belki de, ilerde, bu canavardan daha zeki, daha kuvvetlisine rastlayabiliriz.

— Sakın ha! Bir daha böyle soyunu sopunu bilmediğimiz mahlûkları, sefineye sokmak bir tarafa, yanımıza bile yaklaştırmıyalım. Vallahi, bu son vakalar neticesi bende sinir namına birşey kalmadı.

XXII

Biri Grov'un kulağına fısıldadı. Grov sert bir hareketle başını çevirdi, fakat etrafta kimseler yoktu. Dikkat ve hayretle dinledi. Fısıltı devam ediyordu, fa-

kat bir mâna ifade etmiyordu. Tereddütlü adımlarla lâboratuvarın koridora açılan kapısına yaklaşıp kulağını dayadı ve dışarsını dinledi. Hiçbir ses yoktu.

Acaba biri bir ensafalo-ayarlayıcı mı kullanıyordu? Fakat buna imkân yoktu, zira hariçten bu ayarlayıcıların tesir edemeyeceği bir şekilde lâboratuvarının duvarlarını hususî bir madenle kaplamıştı. Lâboratuvarın beş odasını da teker teker dolaştı. Yine kimseyi bulamayınca geri, masasının başına dönüp işine devam etti.

Birdenbire beynine bir balyoz indirilmiş gibi oldu, akabinde tekrar fısıltıları işitti.

Tekrar heyecanla yerinden fırladı. Evet, bu bir ayarlayıcı olmalıydı ve okadar kuvvetliydi ki duvarlardaki hususî madenin bile bir tesiri olmuyordu. Hemen psikoloji şubesine telefonu açtı. Telefona Sidel cevap verdi:

— Ben de seni aramak üzereydim. Bir nevi fısıltılar işitiyoruz, bunu sen mi yapıyorsun?

— Ne? Siz de mi işitiyorsunuz?

— Senin lâboratuvar böyle birşeye mâni olacak bir şekilde techiz edilmiş değil mi? Hayret doğrusu, bizim âletlere bile tesir ediyor. Kent kontrol odasında bir toplantı yapacak, orada görüşürüz. Yalnız, dışarı, koridora çıkınca dikkat et. Hepsi bir fısıltıdan ibaret değil bunun. Sesler, acaip ışıklar, hayaller ve saire...

Grov, bir dakika sonra koridora çıkınca, Sidel'in söylediklerinin şaka olmadığını anlamıştı. Acele ile kontrol odasına doğru yürümeğe başladı.

Herkesin üzerinde tuhaf bir sessizlik vardı. Kontrol odasında da bir alçalan, bir yükselen fısıltılar devam ediyordu. Kent teleskopla boşlukta birşeylere bakıyordu. Yanında astronom Lester vardı. Lester:

— Bay Kent, diyordu, bu çok hayret verici birşey. Milyonlarca güneşi olan bir kâinata girmek üzereyiz

ve titreşimler bize bu kâinattan geliyor ve âdeta bize bir ihtarda bulunuluyor.

Grov yerinden fırladı:

— Bay Kent, az evvel biri, «Bu bir fikirdir, sefine geldiği yere dönsün!» dedi. Bunu kimin söylediğini öğrenmek istiyorum.

Herkes hayretle Grov'a baktı.

— Acaip, kimse böyle birşey söyledi mi? Bunu benden başka işiten kimse varsa lütfen elini kaldırsın.

Kimse elini kaldırmamıştı. Kent:

— Bay Grov, ne demek istediğinizi pek anlayamıyorum. Anlaşılan kimse böyle birşey söylememiş.

— Ben gayet sarih olarak işittim ve zannıma göre bu hariçten gelen bir haberdir.

— Nasıl olur da sizden başka kimse bunu işitmez?

— Ben de bunu anlamağa uğraşıyorum. Belki de bir müddet evvel kuş insanlar dünyası ile yaptığım irtibat neticesi hassasiyetim sizlerinkine nazaran daha fazla kuvvetlenmiş olabilir. Benim tahminim, birisi bu ralarda dolışmamızı istemiyor.

— Bence katî birşey söyleyemeyiz, zira elimizde hiçbir delil mevcut değildir.

O sırada sosyoloji şubesi başkanı söze karıştı:

— Baylar, bu pek yabana atılacak bir mevzu değildir. Hep beraber...

Smit'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve kendini müdafaa etmek istiyormuşçasına kollarını havaya kaldırdı. Bir sürü âlim daha aynı hareketi tekrarlamış ve bir kısmı da olduğu yere çöküvermişti. Kent'in titreşim tabancasını çekmesiyle Grov'un istikametinde ateş etmesi bir oldu. Grov küfür ederek kendini yere atmıştı. O sırada arkasından acı bir feryat ve yere düşen ağır bir cismin gürültüsü işitildi.

Grov, faltaşı gibi açılan gözlerle, yerde yatan on metre boyundaki deve bakıyordu. O anda bu devin

yanında anide bir dev daha peyda oldu... Bir daha, bir daha...

Birkaç saniye içinde on iki adet dev peyda olmuştu.

Grov da titresim tabancasını çekip ateş etmeğe başladı. Orada bulunanların hepsi ateş ediyor ve devler, canhıraş feryatlarla, teker teker yerlere yuvarlanıyorlardı.

Grov geri dönüp sandalyeler üstünden atlayarak âlet tablosuna doğru koşmağa başladı. Kent bu hareketi görmüş ve tabancasını Grov'a doğru çevirip:

— Nereye kaçıyorsun, korkak pezevenk? diye bağırıp tetiğe basmıştı.

Grov, sefinenin etrafındaki enerji perdesini harekete geçirecek kolu çekip tam zamanında kendini yere fırlattı ve Kent'in tabancasından çıkan şua tam başının üstünden geçti. Kent bağırdı:

— Ne yapmak istediğini tahmin edemedim, kusura bakma.

Grov sesini çıkarmayıp devlere ateşe devam etti.

Tehlike atlatılmıştı. Fakat korkunç hakikat gözlerinin önündeydi. Bu acaip devler fezada uçarak binlerce ışık senesi mesafeden buraya gelmişlerdi. Rüya gibi birşeydi; devlerin giyindikleri madenî muhafazalar da sağa sola saçılmıştı.

XXIII

Az sonra ortalık temizlenmiş ve sefinenin her tarafı iyice araştırılmıştı. Anlaşılan devler yalnız kontrol odasında peyda olmuşlardı. Sefinenin radar âletleri civarında başka bir geminin mevcudiyetini kaydetmemişti ve en yakın yıldız bin ışık senesi mesafedeydi. Selenski:

— Bin ışık senesi! dedi. Biz, ara istasyonu olmazsa, bu mesafede mesaj bile gönderemiyoruz!

Alimler bir müddet bu mevzu üzerinde münakaşa ettiler. En nihayet Kent:

— Toplantıya nihayet...

Grov atıldı;

— Bay Kent!

— ... veriyorum.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Kent ufak bir tereddüt devresi geçirdi:

— Affedârsiniz bay Grov; buyurun, sizi dinliyoruz.

— Bu devler tahminimizden daha zeki ve kâinatlar arasında sefineye lüzum görmeden seyahat edebilecek derecede ilimde ilerlemiş mâhlûklardır. Bizi de pek arkadaşça karşılamadılar. Dolayisile tavsiyem bizim kâinatı ve güneş manzumesini gösteren haritaları her ihtimale karşı hemen ihma etmemiz iyi olur.

Alimler Grov'u takdirle dinliyorlardı.

— Enerji perdemizin sefineyi koruyabileceğini umid ediyoruz; başka çaremiz de olmadığı için buna hakikat nazarile bakmalıyız. Sonra, yere inince kullanmak üzere büyük tipte ensefalo-ayarlayıcılar hazırlayalım ki bunlar vasıtasile devlerin düşünme kabiliyetlerinde karışıklık yaratabilelim.

— Başka, bay Grov?

— Şimdilik bu kadar.

Vakit geçiyor, fakat birşey olmuyordu. Ya devler şimdilik yeni bir hücumdan vaz geçmişlerdi, ya da enerji perdesi tesirini göstermişti.

Yakınlaştıkları seyyareleri dolaşmağa başladılar. Bu seyyarelerde bataklıklar, ormanlar, acaip hayvanlardan başka birşey yoktu. Herhangibir medeniyetin izlerine bile rastlamamışlardı.

XXIV

Seçimler yaklaşıyordu. Grov, Kent'in seçilmesine mani olmak ve sefine sakinlerini bu adamın şahsi ihtiraslarından kurtarmak istiyordu. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti. Oturup Kent'e bir mektup yazdı:

Direktör Vekiline

İdare Ofisi

Sayın Bay Kent:

Şube başkanlarına mühim bir mesajım var. Mesaj devlerle alakalı olup topladığımız delillere dayanmaktadır.

Lütfen âlimleri hususî bir toplantıya davet eder seniz tekliflerimi hemen bildirmek arzusundayım.

Derin saygılarımla,

İlimler İlimi Şubesi

Başkanı

Elyot Grov

Grov mektubunun cevabını beklerken yatak odasındaki eşyalarının hepsini laboratuvarına taşıdı. Her ihtimale karşı müdafaa için gerekli hazırlığını yapıyordu.

Ertesi sabah cevap geldi.

Sayın Bay Grov:

Dün, öğle üzeri göndermiş olduğunuz mesajı bay Kent'e bildirdim. Lütfen, A - 16 - 4 formunu doldurup tekliflerinizi hemen yazı ile bildirmenizi rica ediyorlar.

Formu en kısa zamanda doldurup bize göndermeniz gerekmektedir.

Saygılarımla,

Direktör Vekili

Gregory Kent yerine,

Con Fahran

Grov gayri ihtiyari gülümsedi. Kent'in köpürüşünü, küfür edişini adeta görür gibi oluyordu.

Hernekadar malûmat vermeğe niyeti olmamakla beraber kâğıtları doldurdu, fakat yalnız elindeki mevcut delillerin bir listesini yazdı. «Teklifler» kısmına da, Deliller dikkatle gözden geçirilecek olunursa her mâkul şahıs hemen neticeyi çıkartabilir» diye yazdı.

Grov kâğıtları Kent'in sekreterine kendisi götürdü ve sonra lâboratuvarına döndü. Hiç dışarı çıkmıyordu. Hattâ yemeklerini bile lâboratuvara getirtiyordu. İki gün sonra Kent'ten beklemekte olduğu cevap geldi.

Bay Grov:

Doldurmuş olduğunuz A-16-4 formunu tetkik ederken teklifler kısmını basit bir cümle ile geçmiş olduğunuzu gördüm. Diğer şube başkanlarının teklifleri geldi. Sizin de aynı formaliteye riayet etmeniz gerekir ki bütün teklifleri bir araya getirip ortaya en iyi careyi çıkartabilelim.

Acele cevabınızı bekliyoruz.

Direktör Vekili

Gregory Kent

Kent'in mektubu kendisinin imzalaması Grov'un isabet kaydettiğine delildi. Hemen brönsit alâmetleri belirtecek hususî haplardan iki tane yuttu. Bünyesinin haplara reaksiyonunu beklerken Kent'e bir kâğıt daha yazdı: rahatsızlığımı ve tekliflerini yazamıyacak bir vaziyette olduğumu bildirdi.

Kâğıdı Kent'in ofisine uzanan mektup borusuna attı ve hemen Doktor Egert'in ofisine telefon etti.

On dakika sonra doktor lâboratuvara giriyordu. Akabinde koridorda ayak sesleri duyuldu ve Kent, yanında iki tane izbandut gibi asistanla beraber, içeri girdi.

Doktor gelenlere baktı ve:

Merhaba, Kent, dedi.

Grov'u muayeneye başladıktan sonra:

— Azizim, nekadar gayret etsek yine de acaip mikropolar sefinenin içine nüfuz ediyor. Epeyce hastasın. Seni hemen revire kaldıralım.

— Burada kalmayı tercih ederim.

— O da olur. Hemen yanına bir adam göndereyim o halde. Sana yardım eder. Bilmediğimiz mikropalara karşı dikkat etmeliyiz.

Kent homurdandı:

— Doktor, Grov'un nesi var?

— Şimdilik kati birşey söyleyemem. Lâboratuvarındaki incelemelerden sonra belli olur. Galiba tenefüs cihazlarında bir mayi mevcut. Korkarım kendiyle konuşmana şu anda müsaade edemeyeceğim; hastalığı ciddidir.

— Sen ne dersin, Grov? Kendini nasıl hissediyor-sun?

— Konuşabilirim zannediyorum.

Grov'un her tarafı yanıyor, başı fena halde ağrıyordu.

— Pekiyi, ben hemen revire inip bir adam göndereyim. Kent, sen de o vakte kadar Grov ile konuşacaklarını konuş.

— Çok güzel.

— Yardımcı yirmi dakikaya kadar buraya gelmiş olur.

Doktor Egert böyle diyip lăboratuvarı terketti.

Kent karyolaya yaklaşıp tatlı bir sesle:

— Ne yapmak istediğini anlayamıyorum, dedi. Niçin bize bu malûmatı vermemekte ısrar ediyorsun?

— Bay Kent, hakikaten anlamıyor musun?

— Ben bu sefinenin direktörüyüm, dolayısıyla bu malûmatı hemen vermeni emrediyorum.

— Bak, ona diyecek bir lâfım yok. Bay Kent, seni analize etmek hiç te zor değil. Mektuplarımı alınca tam tahmin ettiğim gibi hareket ettin. Buraya bir iki

haydutla beraber geleceğini anlamıştım. Bence, tekliflerimi şube başkanlarının önünde yapmayı istemem gayet makûl ve sefinedekilerin menfaati icabıdır.

O kadar halsiz olmasa kendini müdafaa ederdi, fakat kolunu bile zor kıpırdatabiliyordu. Kent'in attığı tokat epiyce canını yakmıştı:

— Sersem, budala, bir de hastalık numarası yapıyorsun ha? Acaip hastalıklara yakalananlar bazen çıldırır ve sağa sola saldırır.

Grov tokatı yediği yeri sıvazlıyormuş gibi yapıp avucunda saklamakta olduğu antidotu gizlice ağzına attı:

— Pekiyi, çıldırdım farzedelim; sonra ne olacak?

— Hakikaten senin istediğin ne, onu söylesene?

— Ben senden şunu istiyorum. Bulduklarımız ve elimizdeki kat'i deliller icabı buralarda tahminimizden beş sene daha fazla kalmamız gerekiyor. Şimdilik hepsi bukadardır. Bu arzumu yerine getirdiğin anda istediğin malûmatı sana veririm.

Şimdiden kendini iyi hissetmeğe başlamıştı. Antidot tesirini gösteriyordu.

Kent yutkunarak konuştu:

— Bundan başka birşey söyleyecek misin?

— Bu arzumu yerine getir, istediğini öğrenirsin.

— İmkânsız. Böyle delice fikirlere öneyak olamam. Gemidekiler seyahatin bir sene bile uzamasına razı olmazlar, nerede kaldı beş sene.

— Senin şahsen buraya gelmen de teklifimin makûl olacağına iyi bir delildir.

— Şube başkanlarına böyle bir teklifi nasıl izah edebilirim?

Asistanlardan biri atıldı:

— Patrón, bu dangalak sefinenin direktörüyle konuştuğunun farkında değil galiba. Bize bırakın, bülhülle çeviririz.

— Haklısın, Breder. Bu serseri ile münakaşa bile

etmek kabahat. Durun da kapıyı kilitleyeyim, ondan sonra biz.

— Kapıya dokunmanı hiç tavsiye etmem, Kent. Gemideki bütün alarmlar çalmağa başlar sonra.

— Pekiyi, öyle olsun. Biz kapı açıkken de senin icabına bakmasını biliriz. Haydi bakalım, arslanlar, şu bülbülün sesini işitelim.

İki teknisyen yaklaşmağa başlayınca Grov:

— Breder dedi, sen hiç elektrostatik şarj nedir bilir misin? Bana dokunduğun anda yanarsın. Ellerin, yüzün, vücudun mahvolur.

Teknisyenler tereddütle Kent'e bakınca:

— Ne bakıyorsun öyle? Bir insanın vücudundaki elektrik miktarı sinek öldürmeye bile kifayet etmez.

— Bay Kent, senin kafan böyle şeyleri almaz. Elektrik benim vücudunda değil, fakat bana dokunam hemem bütün vücuduna yayılır.

Kent titreşim tabancasını çekti:

— Geri çekilin! Hele bu namussuzun biraz canını yakayım da görsün!

— Dikkat et, tetiği çekmeni hiç tavsiye etmem.

Kent bu sözlere aldırmadı bile ve tetiği çekti. Şua Grov'un gözlerini kamaştırdı. Akabinde Kent'in acı haykırışı kulakları tırmaladı. Elindeki tabancayı yere atmağa uğraşıyordu.

— Ne diye beni dinlemezsin, anlamıyorum ki? Duvarlardaki levhalarda yüksek elektrik potansiyeli mevcuttur. Titreşim tabancası da havayı iyonize ettiğine nazaran tabancadan çıkan enerji otomatikman tesirini kaybeder; yalnız namlunun uç kısmı hariç. İşte o da sana bir elektrik şoku verdi. İnşallah elin fena yanmamıştır.

— Bu sana çok pahalıya mal olacak. Diğerleri senin tek başına işler yapmağa kalkıştığını işitince. Haydi, yürüyün bakalım bu nemrut yerden.

Kent ve asistanları çıktıktan tam sekiz dakika sonra doktorun adamı içeri girdi. Grov, adamı artık iyileştigiğine ikna edemeyince doktoru çağırttı. En nihayet, hiç olmazsa bir gün müddetle lâboratuvarından dışarı çıkmamasına dair söz aldıktan sonra, Grov'u yalnız bıraktılar. Zaten Grov'un niyeti de lâboratuvarından dışarı adım atmamaktı. Gelecek günlerde lâboratuvarı onun müdafaa kalesi olacaktı.

Aradan bir saat kadar bir müddet geçmişti ki mektup borusundan bir kâğıt düştü. Grov, Kent'in yazısını hemen tanımıştı. Kâğıtta, Grov'un arzu ettiği gibi, hususî bir toplantının gün ve saati yazılıydı. Kâğıdın dibine de Kent kısa bir not eklemişti:

«Bay Grov, hastalığınızı nazarı itibare alarak kontrol odası salonunda yapılacak toplantıdaki konuşmanızı televizyonla neşredebilmek için gerekli tertibatı aldık. Dolayısıyla lâboratuvarınızı terketmenize lüzum yoktur. Toplantı hususî mahiyettedir ve yalnız şube başkanları davetlidir.»

Toplantı saati gelince Grov televizyonun düğmesini çevirdi. Kent açılış konuşmasını yaptıktan sonra sözü Grov'a bıraktı:

— Baylar, size mevzuun ilmi kısımlarını uzun boylu anlatıp kafanızı şişirmek istemiyorum. - Yalnız kısaca bir hülâsa yapacağım. Yaptığım tecrübeler ve elimdeki mevcut delillere nazaran bu kâinatın havası şimdiye kadar rastlamadığımız, duymadığımız bir nevi acaip tozlarla doludur. Bu tozlar canlıdır ve aynı zamanda, müthiş bir zekâyâ sahiptir. İstedikleri zaman, istedikleri şekle girebilecek kabiliyettedirler. Deyleri hepimiz kendi gözlerimizle gördük. Onlar da bizi gördüler ve şu anda gemimizi takip ettiklerinden katiyetle eminim. Sefinemizi takip edip arza vasıl olurlarsa gerisini sizin tahmininize bırakıyorum. Benim teklifim şudur: hemen atomik torpiller imâl etmeğe başlayalım Bunun için de demir madenleri olan

bir seyyare bulmalıyız. Ondan sonra bu torpillerin yüz-
lercesini havada infilâk ettirip bu canlı tozları tama-
miyle dağıtıp imha etmeliyiz. İşte bütün bu anlattıkla-
rının mümkün olması için seyahatimizi beş sene uzat-
mamız şarttır.

Salonu bir mırıldanma kaplamıştı:

— Beş sene!

Kent atıldı:

— Plânımızın muvaffakiyetle neticelendiğini na-
sıl bileceğiz? Bu tozları gözle görmenin imkânı yok
ki...

— Ben bileceğimi. İlimler İlimi'nin bize verdiği
malûmat ve imkânların faydasını bilhassa burada gö-
receğiz. Arzu edenleriniz varsa lâboratuvarımda bu gi-
bi teknikleri öğretmeğe her zaman hazırım.

— Herneyse. Vakit kaybetmektense bu teklifi re-
ve koyalım. Bakalım ekseriyet Bay Grov'un teklifini
nasıl karşıliyor?

Yüzbaşı Lit, Gros, Korita Makkar hariç hepsi
Grov'un aleyhine rey verdiler. Grov hemen atıldı:

— Yüzbaşımı, bu çok kritik bir andır. Sefineyi he-
men kontrolunuz altına almanız icap eder.

— Bay Grov, görünür bir düşman olsa söyledikle-
riniz doğru, fakat, şu anda, ancak ilim eksperlerinin
tavsiyeleriyle hareket etmek mecburiyetindeyim.

— Sefinede dediğiniz kalitede ancak bir eksper
vardır. Diğerlerinin hepsi birer amatördür.

Bu cümle herkeste bir şok tesiri yapmıştı. Kent
bunu fırsat bilerek hemen atıldı:

— Eh, baylar, Grov'un hakkımızdaki kanaatini en
nihayet kendi ağzından işittiniz. .

— Bay Kent, bu hakarete nasıl tahammül ediyor-
sunuz?

— Evet, Bay Kent bunu hakaret addetsin. Bütün
kâinat öldürücü bir tehlike ile karşı karşıya; Bay Kent
hakikati hakaret mahiyetinde kabul edip herşeyi unut-

sun. Zaten ondan yalnız bu beklenir. Baylar, gözümü zü açalım. Biliyorum, sizlere en fazla tesir eden nokta seyahatimizi beş sene daha uzatmak mecburiyetidir. Fakat bunun başka çıkar yolu yoktur.

Herneyse, ben böyle bir neticeye varacağımızı tahmin etmiş ve ona göre hazırlığımı yapmışım.

Baylar, beni hiç arzu etmediğim bir harekette bulunmağa icbar ediyorsunuz. Benim ültimatomum şudur:

— Ültimatom mu?

— Evet, ültimatom! Eger yarın sabah saat ona kadar plânım kabul edilmezse geminin kontrolunu elime alacağım. Sefinde herkesin ister istemez emirlerime itaat edeceğinden emin olabilirsiniz. Tabii bir araya gelip bana mukavemet etmeğe uğraşacaksınız; şimdiden boş yere vakit kaybetmemenizi tavsiye ederim.

Grov televizyonun irtibatını kestiğinde bağırışmalar hâlâ devam ediyordu.

XXV

Toplantı biteli bir saat kadar olmuştu. Grov'un telefonu çaldı. Cevap verince karşısında jeoloji şubesi başkanı Makkan'ı buldu:

— Seninle biraz görüşmek istiyorum. Lâboratuvarına gelebilir miyim?

— Hay hay, bekliyorum.

— Herhalde koridorda da tuzaklar kurmuşsundur?

— Onun gibi birşey, fakat merak etmene lüzum yok. Sana bir zarar gelmez.

— Farzedelim ki seni öldürmeğe geliyorum?

— Burada, benim lâboratuvarımda mı? Denemesi bedava!

— Beş dakikaya kadar oradayım.

Jeologun gelmesi beş dakika bile sürmemiştir. Anlaşılan yakın bir yerden telefon etmişti.

— Yahu, koridorda tuzaga benzer hiçbirşeye rastlamadım. Yoksa blöf mü yapıyorsun?

— Vallahi, Makkan, ben de biraz meraktayım. Sana olan itimadım biraz sarsıldı. Hakikaten, buraya yanında bir bomba ile geleceğini hiç ümit etmezdim.

— Ne bombası? Benim böyle birşey...

Makkan burada durdu. Ceketini çıkarttı ve üstünü aramağa başladı. Az sonra arka cebinde beş santim uzunlukta, ince, uzun ve gri renkte bir cisim bulunca rengi kireç gibi bembeyaz oldu:

— Bu ne acaba?

— Stabilize edilmiş plutonyum halitası.

— Atomik mi?

— Hayır. Radyoaktif değildir. Fakat yüksek frekanslı bir âlet vasıtasıyla eritilip radyoaktif gaz şekline sokabiliriz. Bu gaz her ikimizin de derisini cızır cızır yakabilir.

— Grov, yemin ederim ki bundan haberim yok.

— Buraya geleceğinden kimsenin haberi var mıydı?

— Tabii. Sefinenin bu kısmı bloke edilmiş vaziyette ve herkese kapalı.

— Yani sen buraya gelebilmek için hususî bir müsaade alabilmek mecburiyetindeydin, tamam mı?

— Evet, Kent'ten.

— İyi düşün, Kent ile konuşurken seni hararet basar gibi bir vaziyet oldu mu?

— Evet... Bir an için sanki boğulacakmış gibi olduydum.

— Bu nekadar sürdü?

— Bir, iki saniye kadar.

— Belki de on dakika kadar baygın kaldın.

— Baygın mı? Vay namussuz! Demek bunu yapmak cesaretini gösterdi ha?

— Herneyse, şimdilik bunları bırakalım. Otursana...

— Bunu ne yapacağız?

Grov gri cismi alıp radyoaktif maddeler için kullandığı kasaya kilitledi ve geri gelip kendisi de bir koltuğa çöktü:

— Lâboratuvara hücum edeceklerini zannediyorum.

— Herhalde televizyonda seyredebiliriz.

Az sonra detektörler hücumu kaydetmeğe, bir tabloda ışıklar yanıp sönmeğe ve bir zil çalmağa başladı.

Televizyon perdesinde hücumu geçenler gözüküyordu. Boşluk elbiselerine bürünmüş bir düzüne kadar adam koridorda Grov'un lâboratuvarı istikametinde ilerliyorlardı. Grov, Gros ile iki asistanının da bunlar arasında olduğunu gördü. Gurubun gerisinde üç asker bir portatif titreşim topu, bir ısı tabancası ve büyük bir gaz bombası âleti taşıyorlardı.

Makkan merakla sordu:

— Buranın başka giriş kapısı yok 'mu?

— Muhafaza altındadır.

— Gros'un da bunlar arasında olmasına hayret ettim. Halbuki seni çok takdir ederdi.

— Onları «Amatör Âlimler» diye vasıflandırma çok içerledi. Ne yapabileceğimi görmek gayesiyle geldiğinden eminim. Sen buraya niçin geldin?

— Yalnız olmadığını bilmeni istedim. Birçokları daha aynı haberi sana ulaştırmamı rica ettiler. Şimdilik bunları bırakalım, sonra konuşuruz.

— En iyi zaman bu, azizim.

Makkan ıstırmemiş gibi hareket etti:

— Bunları nasıl durduracağına aklım ermiyor. Ellerindeki silâhlarla senin duvarları bile eritebilirler. Azizim, bak seninle açıkça konuşalım. Senin doğru olduğuna katiiyetle eminim, fakat taktiklerin pek hoşuma gitmiyor. Bence, yapılacak yegâne şey Kent'e

rakip olarak seçimlere namzetliğimi koymaktır. Her halde seçimlerin bir aya kadar yapılması için de ısrar edebilirim.

— Niçin yapmıyorsun?

— Zira korkuyorum. Şu dışardaki canlı tozlar ağıltan çığına dönmüş vaziyettedir ve bizim bir ay daha bekleyecek vaziyetimiz yoktur.

— Peki ama yarın lâboratuvarından çıkmadan geminin kontrolünü nasıl eline alacaksın? Baksana... Cazibeye karşı koyan sallardan getirdiler. Koridorun tabanına basmadan, havadan gelecekler. Galiba döşeme de bir tuzak olmasından korktular.

Grov hiç cevap vermedi.

XXVI

Bu sallar hususi âletlerle mücehhez olup çekici kuvvete karşı koyabilecek kabiliyette idi. Âlimler sallar silâhlarını atmış, kendileri de binmiş, yavaş yavaş Grov'un lâboratuvarının kapısına doğru ilerliyorlardı. Arada daha katetmeleri icap eden yetmiş metre kadar bir mesafe vardı. Yirmi metre kadar ilerlemişlerdi ki sal yavaşlamağa başladı ve en nihayet durdu; az sonra da geri geri gitmeğe başladı. İlk hareket ettiği noktaya gelince tekrar durdu.

Bir sürü kollar ve düğmelerle mücehhez bir tablonun başında birşeyler yapan Grov geri gelip Makkan'ın karşısına oturdu. Makkan'ın gözleri hayretten faltaşı gibi açılmıştı:

— Bunu nasıl yaptın, be azizim?

Grov tereddüt etmeden cevap verdi:

— Senin de gördüğün gibi manyetolar kullanarak ve lâboratuvarın kapısı istikametindeki madenî duvarlardan istifade ederek bu istikamette ilerlemeğe başladılar. Ben hemen defedici bir saha meydana getirdim. Bu yeni birşey değildir. Nekadar basit, değil

mi? Artık jet kullansalar daha iyi olur. Hattâ, salın kenarlarına kürek taksalar belki de daha iyi netice elde ederler.

Grov, böyle derken, kakhkaha ile gülüyordu.

Gözlerini televozyondan ayırmayan jeolog:

— Pek kürekle filân uğraşacağı benzemiyorlar. Isı silâhlarını kullanmaya başlayacaklar galiba? Kapıyı kapasam iyi olacak.

— Dur, kapama!

— Fakat hararete tahammül edemeyiz. Diri diri kızarmamızı mı istiyorsun?

— Yok canım, iş senin zannettiğin gibi değil. Bu meydana getirdiğim defedici sahanın hararetle ilgisi vardır. Bu vaziyetteki madene yeni enerji kuvveti verildiği zaman etraftaki madenî cisimlerin hepsi mu vazenesini idameye uğraşacaktır. İşte... Bak!...

Isı silâhının namlusu ve etrafı bembeyaz oluyordu. Makkan hafif bir küfür savurdu:

— Buz! Fakat nasıl?...

Gözlerinin önünde, duvarlar, döşeme, her taraf buz tutmağa başlamıştı. Lâboratuvarın kapısından içeri soğuk bir hava esmeğe başlamıştı. Makkan hafifçe titredi. Grov ayağa kalktı:

— Eh, artık evlerine dönseler iyi olacak. Ne de olsa arkadaşlarımin gözlerimin önünde hastalanmalarına razı olamam.

Bir kenarda duran acaip bir âletin yanına gidip önündeki bir sandalyeye oturdu. Hemen önünde her iki istikamette yirmi beş sıra renk renk tuşlar bulunan bir toblo vardı. Makkan da yaklaşmış omuzları üzerinden Grov'u seyrediyordu:

— Bu ne böyle? Şimdiye kadar bunu hiç görmemişim.

Grov tuşlardan yedi tanesine birden bastıktan sonra yan tarafta duran bir kolu çekti. Anide ortalığı net ve tatlı bir müzik sardı. Müzik birkaç saniye son-

ra durduğu halde yankıları epeyce devam etti. Grov, Makkan'a baktı:

— Bu sana neyi hatırlattı?

— Kilisede çalan bir org gözlerimin önüne geldi. Sonra bu kayboldu ve kendimi bir siyasî toplantıda görür gibi oldum. Namzet, halkın reyini kazanabilmek için tatlı bir müzik çalıyordu.

Makkan bir an için durduktan sonra devam etti:

— Demek bu sayede seçimleri kazanmayı tasarlıyordun, ha?

— Bu tatbik edebileceğim metodlardan sadece bir tanesidir.

— Sen yaman bir adamsın vesselâm. Fakat nasıl oluyor da bu metodların sana hiçbir tesiri olmuyor?

— Azizim, benim bünyem bu gibi metodların tesiri altında kalmayacak şekilde alıştırmıştır.

— Peki ama, bukadar insana tesir edebileceğinden emin misin?

— Tabii. Bak sana izah edeyim. Bir bebek ayaklarını, kollarını kullanmasını, yemek yemesini öğrenirken bu gibi hareketler ileride kendisine normal gelecek şekilde alıştırılıyor demektir. Bu alıştırmayı yaşı ilerlemişlerde ipnotizma ve kimyevî reaksiyonlar vasıtasıyla da tatbik mümkündür. Bu sayede bir sürü hastalıkların, anlaşmazlıkların önüne geçilmiş olur.

— Peki, bu âlet nasıl iş görür?

— Bu kristallerin elektrik devirleriyle bir arranjmanıdır. Elektriğin bazı kristal yapıları nasıl tarif ettiğini bilirsin. Muayyen bir sistem kurunca kulaktan geçip doğrudan doğruya beyine tesir eden bir nevi ultrasonik titreşim meydana gelir. Bir piyanist nasıl piyanosunu çalarsa ben de aynı şekilde bu tuşlardan bir insanda çeşitli reaksiyonlar yaratacak nağmeler çıkartabilirim. O insanın da bünyesi bu gibi metodlara karşı koyacak şekilde alıştırılmamışsa, benim elimde bir oyuncığa döner.

— Beni korkutuyorsun azizim. Ne dersen de, senin bu metodların hiç hoşuma gitmiyor.

Grov bir müddet Makkan'ı dalgın gözlerle süzdü. Sonra geri dönüp tekrar tuşlara dokundu. Bu sefer ortalığı dokunaklı bir müziğin nağmeleri sardı. Grov bir dakika bekledikten sonra sordu:

— Bu sefer aklına ne geldi?

— Annem. Bir an için eve dönmeyi arzuladım. İstedim ki...

— Bu tehlikeli işte. Âlimlerin böyle bir fikre kapılmasını hiç istemem doğrusu. O zaman bizim seyahati beş sene uzatma plânları tamamiyle suya düşer. Başka bir nağme deneyelim.

Bu sefer taa uzaklarda çalan zillerin hafif fakat gayet tatlı nağmeleri Makkan'ın kulaklarını doldurdu.

— Bu sefer de kendimi bir bebek zannettim. Uyku zamanım da gelmişti. Allah, Allah, iyice uykum geldi.

Makkan böyle derken gayri ihtiyarî esnedi. Grov hemen yanındaki bir dolabı açarak iki tane başlık çıkarttı ve birini Makkan'a uzattı:

— Şunu başına taksan iyi edersin.

Grov, diğer başlığı da kendi başına geçirirken:

— Makkan, dedi, beni yanlış anlama. Bu âleti şimdiye kadar hiç kullanmadım. Kent'in lâboratuvarını işgal ettiği gün hariç, hiçbir zaman ipnotizma kullanmadım. Fakat bu sefer mecburum. Seyahat başladıgı gündenberi, eğer isteseydim, çeşitli metodlar kullanarak kendime epeyce taraftar temin edebilirdim. Bunu niçin yapmadım? Zira İlimler İlimi Birliğinin riayet ettiği bazı kaideler vardır ve bu birliğin mezunları bu kaidelere riayet edecek şekilde yetiştirilmişlerdir. Bu sistemi bertaraf edip Birliğimizin adını lekelemeyi hiçbir zaman istemem. Zannıma göre, sen beni diktatör ruhlu bir adam olarak görüyorsun ve demokratik kaidelere göre idare edilen bir se-

finenin kontrolünü zorbalıkla ele geçirmeğe uğraştığını zannediyorsun. Unutma ki böyle bir seyahate çıkmış bir sefinenin tam demokratik kaidelere göre idaresi tahmininden de güç ve hattâ imkânsızdır. Eğer hareketlerinde yanlışlık görülüyorsa, muhakkak ki Arz'a dönüşümüzde bunun hesabını benden soracaklardır. İşte o zaman sefinedekiler de hakikati görmüş ve öğrenmiş olurlar.

Makkan derin derin içini çekerek:

— Galiba haklısın, dedi.

O sırada nazarları televozyonun perdesine takıldı. Grov da başını kaldırıp perdeye bakınca sırtların da boşluk elbisesi bulunan birkaç kişinin salın arkasından ayaklarıyla duvardan kuvvet alıp bir ileri ilk hız temin etmeğe ve sonra da pervaneler vasıtasıyla laboratuvarın kapısına yaklaşmağa uğraştıklarını gördü.

— Şimdi ne yapacaksın?

— Hepsini uyutacağım. Seyret.

Grov böyle deyip ufak kolu çekti. Ânide ortalığı deminki tatlı zil sesleri sardı ve akabinde saldakiler birer birer uykuya daldılar.

— İşte tamam. Az sonra bu sesler sefinenin her tarafına yayılmış olacak. Haydi gidelim.

— Nereye gidiyoruz?

— Geminin elektrik ana sigortasına bir devre kesici yerleştirmek istiyorum.

Geçtikleri koridorlar yerlere uzanmış mışıl mışıl uyuyan insanlarla doluydu.

— İnsanların bu kadar zavallı mahlûklar olduklarına inanmak oldukça güç.

— İnsanlar senin zannettiğinden daha da zavallıdır.

Makine dairesine girmişlerdi. Grov, elektrik tablosuna yaklaştı. Bir dakika sonra devre kesiciyi yeri ne yerleştirmişti.

— Sakın bunun mevcudiyetinden kimseye bahsetme. Eğer bulurlarsa yeni bir tanesini yerleştirmek benim için zor olmaz.

— Şimdi bunları uyandıracak mısınız?

— Evet. lâboratuara varır varmaz. Fakat ilk evvelâ Gros ile diğerlerini yataklarına götürmemeye yardım etmeni rica edeceğim. Biraz kendinden utanmasını istiyorum.

— Teslim olacaklar mı dersin?

— Hayır.

Grov'un tahmini doğru çıkmıştı. Ertesi sabah saat tam onda ana elektrik ceryanını koyduğu devre kesiciden geçirecek kolu çekti. Akabinde, sefinenin her tarafında, yanan ışıkların kuvveti azalıp çoğalmağa başladı. Anide sefindekilerin hepsi, farkında olmadan, ipnotizma edilmeğe başlamışlardı.

Grov acaip makinesinin başına geçmiş tuşlara vuruyor ve insanın ruhunda kahramanlık, fedakârlık, tehlike ile karşı karşıya kalmış bir medeniyete karşı olan vazifeler hislerini yaratacak tatlı nağmeler kulakları dolduruyordu.

Bu iş bittikten sonra sefinenin umumi hoparlör tertibatı vasıtasile şu emirleri verdi: Sefinedeki her şahıs şifreyi işitir işitmez söyleneni yapacak fakat hiçbir zaman şifreli kelimenin ne olduğunu hatırlamayacak ve bilmeyecekti.

Bundan sonra makine dairesine inip devre kesiciyi yerinden çıkarttı.

Lâboratuara döndü, herkesi uyandırdı ve Kent'e telefon ederek:

— Ultimatomunu geri alıyorum, dedi. Kendimi teslim hazırım. Birdenbire tek başıma bütün sefindekilerin arzularına karşı koymanın doğru olmayacağı kanaatine vardım. Eğer yeni bir toplantı yapman imkânı varsa ben de şahsen iştirak edeceğim. Tabii, bu

canlı tozları imha etmek gayesile hep birlikte çalışmamız için tekrar bir teklif yapacağım.

Kent'in Grov'un sözlerini makûl karşılaması ve hiçbir itirazda bulunmaması ipnotizmanın tam manâsile tesir ettiğine iyi bir delildi.

Artık insanlar ile bu canlı toz arasındaki mücadele başlamak üzere idi.

XXVII

Fezanın karanlıklarını dolduran Anabis nereye gideceğini, ne yapacağını bilmeden dolaşüyor, dolaşıyordu. Etrafını çeviren binlerce güneşin harareti karşında zerrecikleri acı ile kıvranıyordu. Etraftaki seyyareleri arıyor, fakat hayatını idame ettirebilmek için ihtiyacı olan canlılardan yetişir miktarda bulamıyordu.

Aç kalmak korkusu her tarafını sarmıştı. Uzakta ve yakında bulunup vücudunu teşkil eden toz zerrecikleri seyyarelerin en hücre köşelerine kadar her tarafı araştırıyorlardı fakat yiyecek namına birşey yoktu.

Anabis, yavaş yavaş çok fazla büyüdüğüün farkına varmıştı. İlk günlerde bu hatâyı işlemiş, yiyeceğini bol olduğu zamanlarda idare etmesini bilmemiş ve neticede bugünkü feci vaziyete düşmüştü.

İlk günlerini hatırladı. Sisle kaplı bir bataklıkta çıkan bir gazdı -renksiz, kokusuz bir gaz. Fakat canlı bir gazdı.

Yavaş yavaş büyümüş, yaşamak ihtiyacını hissetmiş ve bu ihtiyacını karşılayabilmek için öldürmeğe ve yiyeceğini temine başlamıştı. Hayatında yegâne zevki öldürmekte bulmuştu. Havalarda uçan kuşların etrafını sardığı zamanlar bu zavallı mahlûkların ölümden kurtulabilmek için çırpınışlarını zevkle seyretmişti. Zamanla, yiyecek miktarr azaldıkça, av sahasını genişletmek ihtiyacını hissetmiş ve doğduğu bataklık ve ha-

valisini terkedip seyyarenin diğer köşelerini istilaya başlamıştı.

Her gittiği yerde yeni yeni avlar buluyor, avlarını öldürüyor, sadistik hislerini ve açlığını tatmin ediyordu. Yeni bir şeyin daha farkına varmıştı, her öldürdüğü mahlûktan enerjiden maada o mahlûkun zekâsını da kendi hücrelerine transfer edebiliyordu.

Birgün, açıktan bıçak kemiğe dayandığı birgün, sefineyle karşılaşmış ve hemen istila etmek gayesiyle toz zerreciklerinin bir kısmını sefinenin içine nüfuz ettirip bunlara silâhlı devler şeklini vermişti. Fakat mağlûb olmuştu. Halbuki ne ümitler beslemişti. Bu sefinenin geldiği yerde hayat vardı. Hayat bulunan yerde de Anabis'e yiyecek var demektir. O halde sefinenin peşini bırakmamalı ve bu yiyecek madenini keşfetmeliydi. İnce uzun bir toz şeriti halinde, görünmeyen bir hayalet gibi, sefineyi adım adım takip etmeğe başladı...

İnsanlar için karanlık bir mani teşkil etmiyordu. «Boşluk Kartalı» sırf demir madeninden müteşekkil bir seyyarenin üzerine konmuştu. Sefinenin projektörleri yerde büyük delikler açan makineleri ve etrafını ışığa boğuyordu. İlk başında sadece bir adet imalât makineleri vardı. Demir bu makinenin içine boşaltılıyor ve bir uçtan dakikada bir tane demir torpito çıkıyor ve bu torpito, hemen boşluğun uçsuz bucaksız köşelerine atılıyordu.

Zamanla bu imalât makinesinden de yaptılar. Artık bir değil, on değil, yüzlerce makine birden torpito imâline başlamıştı. Bu torpitolar o şekilde yapılmıştı ki daimi olarak boşlukta kalıp öldürücü radyoaktif şüalarını etrafa saçacak fakat hiçbir seyyare veya yıldızla düşemeyeceklerdi.

Penons hoparlörde sevinçli haberi verdi:

— Baylar, şu anda saniyede 9000 torpito imâl ediyoruz, artık bu otomatik makinelerin işimizi tamamlar

yacaklarından emin olabiliriz. Seyyarenin etrafını da kısmî bir enerji perdesi ile çevirdim; hiçbir mahlûk gelip te imalâtı durduramaz. Artık bu canlı tozların pek uzun müddet yaşayacağını zannetmem. Yola çıkmak zamanı geldi. Grov ayağa kalktı:

— Baylar, şimdi yapacağımız tek birşey daha var. Bir müddet rastgele dolaşalım ve bu toz zerreciklerinin bizi takip edip etmediklerini anlayalım. Hepinizin de bildiği gibi, bu toz zerreciklerinin bulunduğu yerde daimi olarak bir fısıldama mevcut. Bu fısıldama kesilince izimizi kaybettirdiğimizden kat'iyetle emin olabiliriz.

Herşeyde olduğu gibi Grov'un dedikleri bu sefer de doğru çıkmıştı.

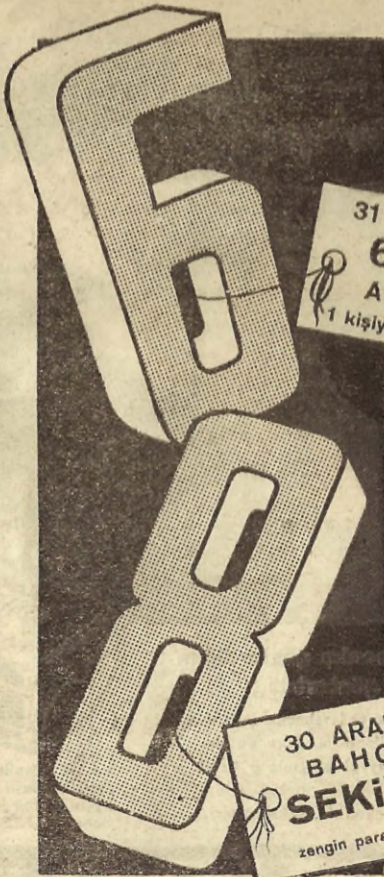
Sefine karanlıkları yırtarak ilerliyordu.

Grov salonun kapısını açıp içeri girdi. Her seferinde sınıf biraz daha kalabalıklaşıyordu. Bütün yerler dolmuş, hattâ dışardan sandalye bile getirmişlerdi. Derse başladı:

— Arkadaşlar, bu akşam size ilimler ilmi'nin tabiatla alâkalı problemleri çözmekte kullandığı tekniklerin bazılarından bahsedeceğim...

Grov dikkatle etrafını süzdü. Birden gözü birine takıldı. Demek en nihayet o da bu derslere iştirake karar vermişti. Grov, teknik metodları teker teker iza ha başladı. Salonun arka tarafında, Gregory Kent, defterini açmış ilimler ilmi metodları hakkında ilk notları tutuyordu.

Ve, «Boşluk Kartalı», feza canavarlarından da tehlikeli olan bu bir avuç insanı boşluğun ne başlangıcı, ne de sonucu olan karanlıklarından baş döndüren bir sür'atle arza doğru götürüyordu.

31 ARALIKTA
6000
ALTIN
1 kişiye 3000 altın

30 ARALIKTA
BAHÇELİ
SEKİZ EV
zengin para ikramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti
Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

ADALAR
GÜZELLİK KRALİÇESİ
ve film yıldızı

Ayten Çankaya

**"cildinize benim gösterdiğim
ihtimamı gösteriniz,, diyor.**

"Ben, banyo ve lavabomda Puro'dan
başka sabun kullanmam. Puro Tuvalet

Sabunu, tahayyül ettiğiniz o kadife
gibi yumuşak teni, sibirli güzelliği temin eden
en mükemmel güzellik müstahzarıdır..

siz de güzelliği ile maruf
sanatkârların tavsiyesine
uyunuz. Puro kullanınız...
daha GÜZEL olursunuz

BOL
KÖPÜKLÜ
NEFİS
KOKULU

PURO

memleketimizde
10-güzel hanımından
9'unun kullandığı
tuvalet sabunu'dur

Mental

KLOROFİLLİ

kulu yemekler, içki, tütün v. s.
playısile ağızdan ve vücuttan
(âdet zamanları dahil)
ıntışar eden bütün kokuları
izale eder.

HER AY EN AZ DÖRT GÜNÜNÜZÜN ZEVKLI
GEÇECEĞİNE EMİN OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Tef'e

Abone Olunuz!

Tef'e abone olmak için

Akbank Galata Şubesi'ne

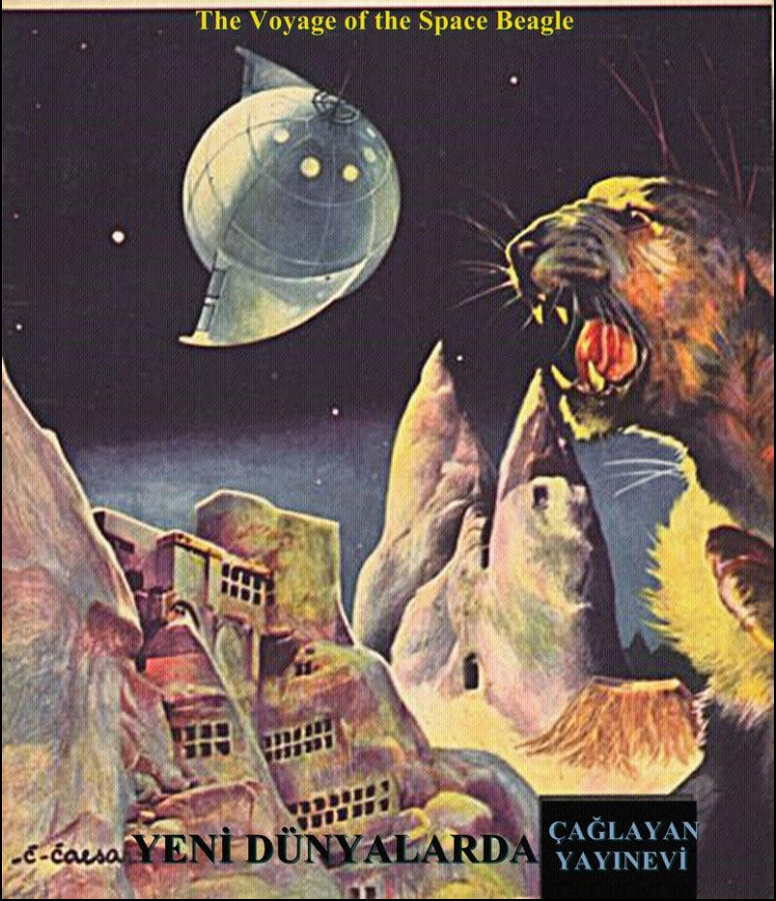
Banka veya posta havalesiyle 12 veya 24 lira
göndermek kâfidir. (6 aylık veya bir senelik.)

Sevdiğiniz birine sizi tekrar tekrar hatırlatacak tek
hediye bir TEF abonesidir.

**ALFRED
ELTON
VAN VOGT**

FEZA CANAVARLARI

The Voyage of the Space Beagle

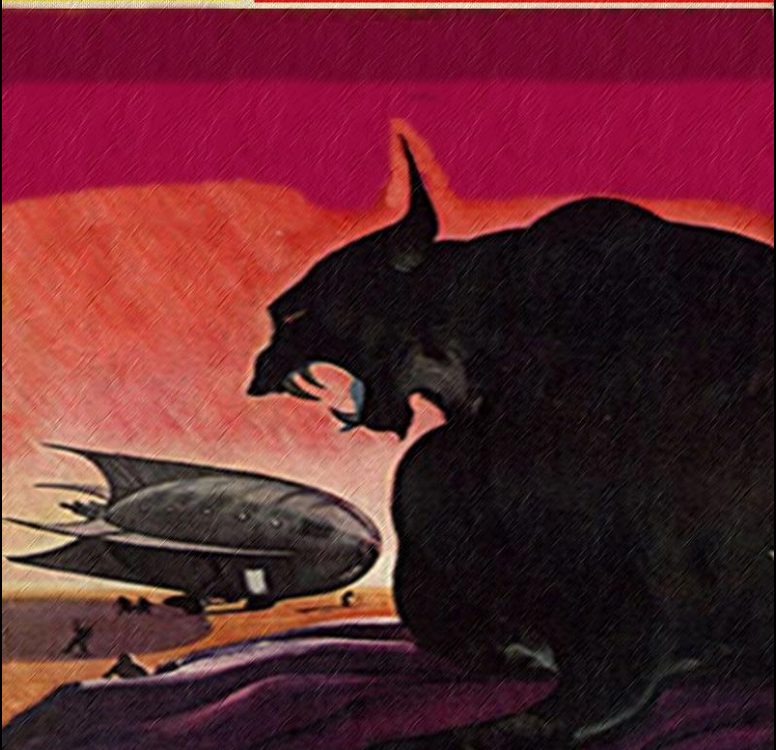
-E-çäsa

YENİ DÜNYALARDA

**ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ**

**ALFRED
ELTON
VAN VOGT**

FEZA CANAVARLARI

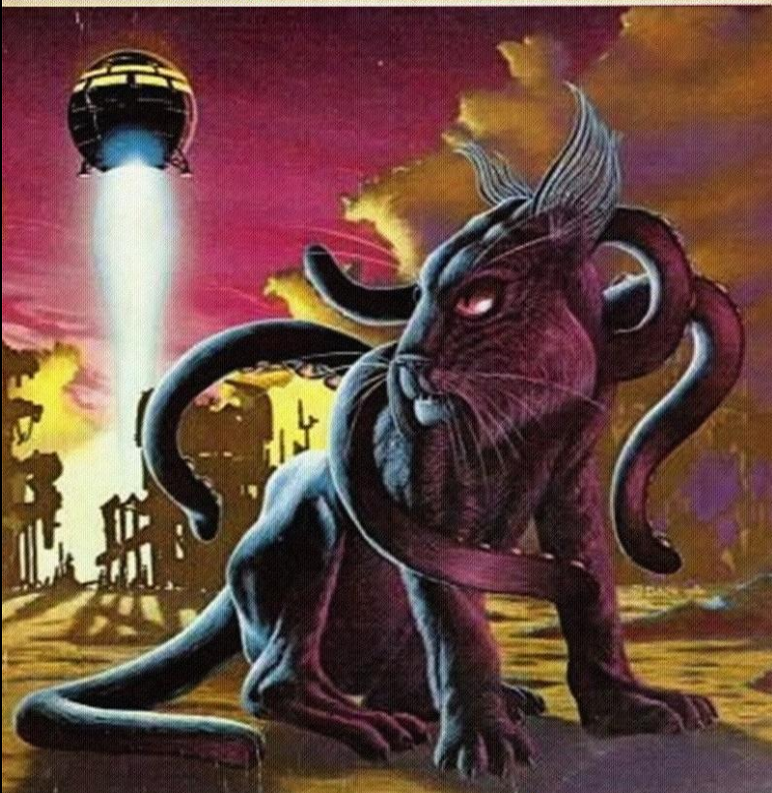
BLACK DESTROYER by A. E. Van Vogt

YENİ DÜNYALARDA

**ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ**

**ALFRED
ELTON
VAN VOGT**

FEZA CANAVARLARI

YENİ DÜNYALARDA

**ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ**

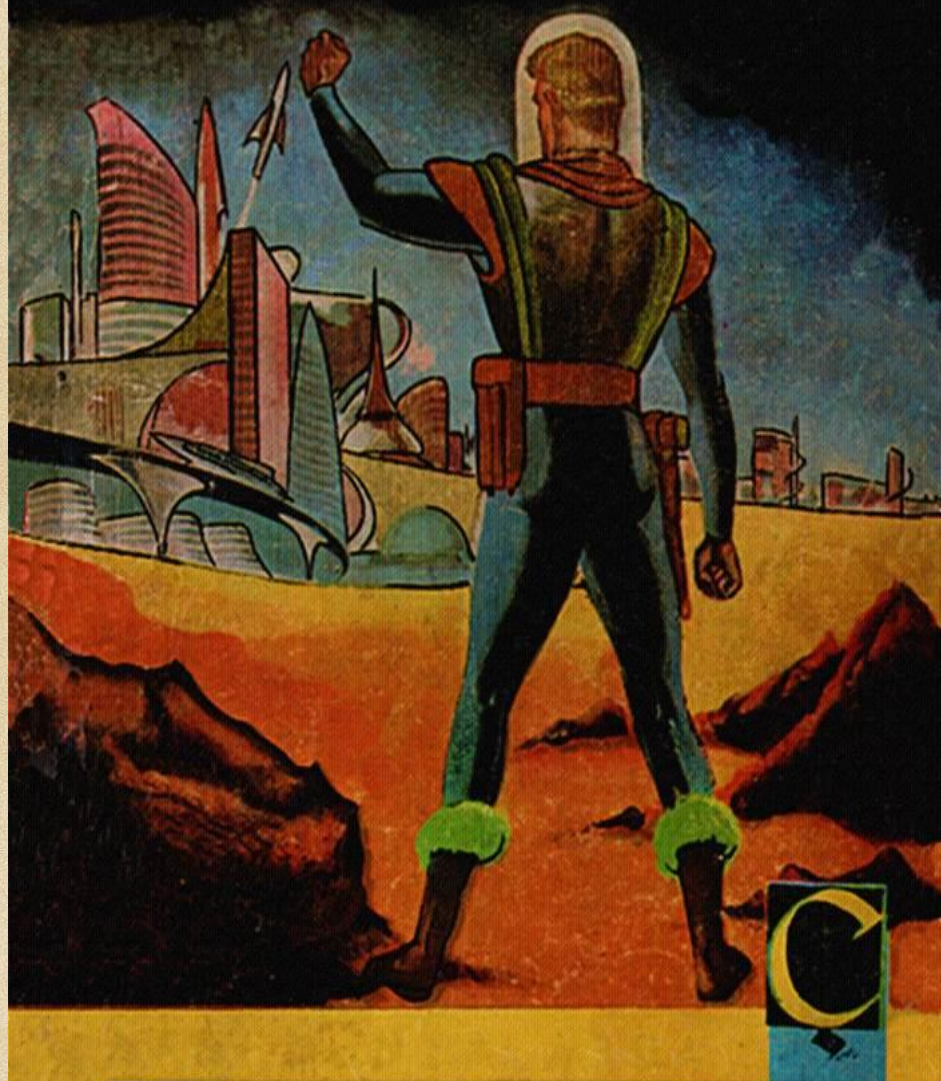
Kâinat Fatihü

BİNLERCE SENE
ERİYE SEYAHAT
DEN BİR İNSANIN
ARİKULADE
ACERALARI.

YAKINDA ÇIKIYO

Kâinat Fatihi

Çağlayan Yayınevi

Yeni Dünyalarda Serisi

Her 15 günde bir çıkar

Sayı: 4

21 Aralık 1954

ŞEHİR MATBAASI

Ankara Caddesi 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDA: 4

KÂİNAT FATİHİ

The Current of Space

ISAAC ASIMOV

Çeviren:
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

BAŞLANGIÇ

Bir sene önce

Artık kararını vermişti,

Rahat, temiz hava gemisini ve esrarengiz boşluğu terk edeli haftalar geçmişti. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosuna raporunu verip hemen boşluğa dönmek istemişti, hâlbuki uzun zamandır ellerinden kurtulamamıştı. Çayını son damlasına kadar bir yudumda içtikten sonra masada oturan diğer adama:

– Beni daha fazla tutamazlar, hemen gitmeliyim, dedi.

Diğer adam da kararını vermişti. İlk mektuplarına hâlâ

bir cevap gelmemişti. Bu adamı da elinden çıkarmak hâlâ işine gelmiyordu. Cebindeki ufak siyah âletle oynayarak cevap verdi:

– Vaziyet çok nazık, acele karar vermeğe gelmez.

– Bir seyyarenin imha edilmesi mevzuubahis. Zühre halkına vaziyeti ilân etmeni istiyorum.

– Fakat bu imkânsız. Kargaşalığa sebebiyet veririz,

– Başında bunu yapacağına söz vermiştin.

– Evet, ama sonra kararımı değiştirmem icap etti.

– Boşluk Analiz Bürosunun adamı hâlâ gelmedi.

— Biliyorum. Krizi önlemek için hazırlık yapıyorlar. Bir, iki güne kadar gelirler.

—Yine mi bir iki gün! Daha hesaplarıma bile bakmadılar, Anlaşılan kimse sözlerime inanmıyor. Size tekrar söylüyorum; Merih tahrip olacak!

– Fakat ben sana inanıyorum,

– Hayır, inanmıyorsun. Sen bir analizci değilsin ki hesaplarımin neyi gösterdiğini anlayasın.

– Fazla heyecanlanıyorsun.

– Evet, şaşırdın mı? Yoksa benim deli olduğumu mu zannediyorsun?

Diğer adam vermiş olduğu karan hatırladı:

– Galiba biraz rahatsızsın. Ben sana yardım edeceğim.

– Hayır, yardımını istemiyorum. Ben gidiyorum. İstersen beni öldür, fakat buna cesaret edemezsin, zira bir seyyarenin insanların hayatı benim elimde,

– Beni dinle, seni öldürecek değilim, zira buna lüzum yok.

– Yani beni bağlayıp zorla burada tutmayı mı düşünüyorsun? Biliyorsun ki devamlı olarak her hafta raporumu göndermezsem büro beni aramağa başlayacaktır.

– Büro seni benim yanımda, emniyette zannediyor.

– Öyle mi? Acaba benim bu seyyarede olduğumdan haberleri var mı? Sen yalancının birisin.

Diğer adam ayağa kalktı, Artık zamanı gelmişti. Cebinden siyah âleti çıkarttı ve:

– Bunu senin iyiliğin için yapmak mecburiyetindeyim, dedi.

– Sayko - Prob!! Hayır, hayır, bana bunu yapamazsın, derken ayakları tutmaz oldu ve yere çöktü.

Evet, sayko - Prob! Sen vaziyetin nezaketini anlayamamışsın. Hiç olmazsa sayko - prob ile senin beynini uyuşturursam hiçbirşey hatırlamaz ve bu dertlerden kurtulmuş olursun.

Artık diğerinin hiç sesi çıkmıyordu. İlâç yavaş yavaş beynini uyuşturuyordu, bağırmak, birşeyler yapmak istiyor fakat ne şeşı çıkıyor ne de bir yerini kımıldatabiliyordu. Diğer adamın sözlerini zor işitiyordu.

- Canını acıtmaz. Bir saate kadar hiçbir şeyin kalmıyacak ve söylediklerine kendin bile güleceksin.

I

BULUNAN ADAM

Rik çatalını bırakıp ayağa fırladı. Her tarafı öyle titriyordu ki ayakta durabilmek için bembeyaz duvara yaslanmak mecburiyetinde kaldı.

– Hatırladım!

Etrafındakiler mânâsız bakışlarla Rik'i süzdüler. Hepsini traşlı, soluk yüzlü kimselerdi. Salonda hafif bir mırıltı başlamıştı.

– Hatırladım diyorum. Vazifemin ne olduğunu hatırladım.

– Sus be! Otur yerine diye bağırdılar.

Rik mânâsız nazarlarla etrafı gözden geçirdi. Sanki bakıyor fakat görmüyordu. Yavaşça yerine oturdu. Çatalının arkasındaki numaraya baktı. Artık bu numarayı - kendi numarasını - ezbere biliyordu. Fabrikada çalışan diğer işçilerin de hepsinin kayıt numarası ve isimleri vardı; fakat Rik'in ismi yoktu. Rik, aptal mânâsına geliyordu ve takma bir isimdi.

Fabrikaya geleli beri ilk defa maziden bir parça hatırlamıştı. Belki kafasını biraz yorarsa zamanla daha hatırlayac-

caktı. Artık açlığını da unutmuştu. Çatalı tabağa koydu ve yüzünü avuçlarının içine alıp düşünmeğe başladı. Tam yemek vaktinin bittiğini bildiren zil çalarken kendini daha fazla tutamadı ve ağlamağa başladı.

Akşam fabrikadan çıkarken Lona Març yanma yaklaştı. Durup kıza baktı. Saçları kahverengi ile sarı arasında bir renkte idi ve ortadan ayrılmış, bukleleri manyetolu firketelerle tutturulmuştu Ucuz, pamuklu bir entari giymişti. Zaten bura ahalisinin bundan iyisini giymeğe vaziyeti müsait, değildi Lona:

Yemekte olanları anlattılar, dedi.

- Merak edilecek birşey yok, Lona.
- Birşey hatırladığını söylemişsin, doğru mu? Rik?
- Lona da onu Rik diye çağırırdı zira başka ismi yoktu.

Asıl adını hatırlamıyordu. Çok uğraşmıştı. Bir gün Lona bir telefon katoluğunu bulmuş ve bütün isimleri Rik'e okumuştı; fakat bunun da Rik'e asıl adını hatırlatmakta bir faydası almamıştı.

- Fabrikayı bırakmak mecburiyetindeyim, Lona.
- Doğru birşey yapmış olmazsın.
- Kendi hakkımda malûmat toplamalıyım.
- Bunun imkânı var mı zannediyorsun?

Rik başını öbür tarafa çevirdi. Fabrikadaki işi Lona bulmuştu. Rik'i ilk buldukları zamandan beri yürümesini, yemek yemesini, konuşmasını herşeyi Lona öğretmişti. Onun için Lona'nın hislerinde samimi olduğundan emindi, Lona sayesinde yeniden hayata kavuşmuştu.

- Lona, maziye hatırlamalıyım.
- Yine baş ağrıları mı geliyor?

Hayır, bu sefer hakikaten birşey hatırladım. Evvelce vazifemin ne olduğu aklıma geldi.

Lona'ya söylemesinin doğru olup olmayacağından emin değildi. Başını diğer tarafa, gözün alabildiği kadar uzanan tarlalara, çevirdi. Tarlaları seyrederken içi ferahlıyor, biraz kendine gelir gibi oluyordu. Daha ilk zamanlar bile konuşmasını, yemek yemesini bilmediği günler, bu tarlaların kırmızı ve sarı karışık renkleri ona tuhaf bir zevk ve ferahlık kaynağı olmuştu.

Mari diamanyetik motorsikletle Rik'i alır ve yerden otuz santim yüksekte tarlaların arasından geçen yollarda dolaşırlar, sonra dağ başında durup kört tarlalarından esen ve çiçeklerin kokusunu getiren rüzgârla ciğerlerini doldururlardı O günleri hatırlamak Rik'i heyecanlandırmıştı:

Lona haydı tarlalara gidelim

– Fakat vakit oldukça geç.

– Lütfen, Lona, hemen şehrin dışına kadar yürüyelim daha iyi.

Yarım saat sonra ana yolu terkedip daha ufak ve sapa bir yola geçtiler, ikisinde de tuhaf bir sessizlik vardı. Bu sessizlik Lona'yı korkutuyordu. Ya Rik onu terkederse? Kısa boylu, zayıfça bir adamdı ve hâlâ ufak bir çocuk gibiydi. Fakat herhalde aklıdakiler silinmeden evvel mühim ve yüksek tahsilli birisi olsa gerekti.

Lona ancak okuyup yazacak ve fabrikadaki makineleri kullanacak kadar tahsil görmüştü, fakat başkalarının çok tahsilli olabileceklerini takdir ediyordu. Meselâ Köy Âmiri gayet tahsilli bir adamdı. Sonra arada bir efendiler ziyarette gelirlerdi. Hepsinin tahsilli oldukları gözlerinden belliydi, İşte Rik te zaman geçtikçe onlar gibi konuşmağa başlıyordu.

Rik'in daha fazla hatırlayıp buraları terketmesinden korkuyordu. Ne de olsa kendisi basit bir köylü kıızıydı. Daha hiç evlenmemişti, hiç te evlenmeğe niyeti yoktu. Odukça boylu boslu olduğu için onu iri Lona diye çağırırlar ve alay ederlerdi.

Mahallenin çocukları Lona'yı gördükçe koşuşup:

- Lona kendine bir sevgili buldu.
- Lona'nın deli bir sevgilisi var.
- Lona'nın sevgilisi kafadan kontak, diye bağıırırlardı.

Sonraları. Rik ilk adımlarını atmayı öğrendiği zamanlar. evin önüne çıkınca çocuklar etrafında halka olup alaya başlarlar ancak hırsından deliye dönen Lona'nın dışarıya fırlaması üzerine Rik'ten uzaklaşırlardı.

Genç adamlar bile bazan Lona'dan. korkarlardı. Rik'i fabrikaya ilk getirdiği gün aleyhinde söylenen terbiyesizce bazı lâkırdılar üzerine kısım şefini bir yumrukta yerle bir etmişti. Neticede bir haftalık maaşı ceza olarak kesilmiş ve Köy Âmirinin araya girmesiyle daha ağır bir ceza görmekten kurtulmuştu.

Artık Rik'in daha fazla hatırlamasını istemiyordu Evet

Rik'e verilecek hiçbirşeyi yoktu, fakat tekrar yalnız başına kalması ihtimali aklına geldikçe çıldıracağını zannediyordu.

- Hakikaten hatırladığına emin misin, Rik?
- Evet.

Tam tarlaların ortasında durmuşlardı. Tatlı kokularla dolu hafif bir rüzgâr Lona'nın saçlarını dalgalandırıyordu.

—Hatırladıklarımın doğru olduğuna eminim, Lona. Meselâ, bana konuşmayı sen öğretmedin. Kelimeleri kendim hatırladım, değil mi?

- Evet.

– Her zaman yeni birşeyler hatırlıyorum. İşte şimdi de burada bulunmazdan evveline ait birşey hatırlıyorum.

Herhalde Rik başka bir dünyadan gelmişti. Zira hiç hatırlayamadığı bir kelimeyi Lona ona zorla öğretebilmişti. Kört, Merih'in hayatı, suyu, ekmeği, herşeyi ve herşeyi olan kört...

– Ne hatırlıyorsun?

– Sana saçma gelir belki. Evvelce vazifemin ne olduğunu hatırladım.

– Neymiş o?

– Hiçbir şeyi analize etmek.

Lona sertçe Rik'in gözlerinin içine baktı;

– Yine başın mı ağrıyor, Rik? Haftalardır birşeyin yoktu.

– Merak etme, kendimi oldukça iyi hissediyorum,

– «Analize» etmenin mânası ne?

– Parçalara ayırıp tetkik etmek gibi birşey.

– Fakat Rik, hiçbirşeyi analize etmek ne demek? O ne biçim iş öyle?

– Korkarım bunu sana izah edemiyeceğim, zira daha fazla birşey hatırlayamıyorum. Yalnız vazifemin gayet mühim olduğunu hissediyorum. Herhalde ben bir câni değilim.

Lona durakladı. Rik'e bir câni olduğunu söylememesi icap ederdi, fakat sırf onu kendine daha fazla bağlayabilmek maksadiyle böyle bir yalan uydurmuştu.

Rik'in ilk konuşabildiği gün ne yapacağını şaşırmıştı

Köy Amirine söylemeden ilk izinli gününde Rik'i şehirde bir doktora götürmüştü.

Doktor bir sürü âletler kullanmış ve yarım saatlik bir muayeneden sonra istirahat salonunda heyecanla beklemekte olan Lona'nın yanma gelmişti:

- Sen bu adamla ne zaman tanıştın?
- Lona bir kısmını atlayarak doktora hakikati anlatmıştı.
- O halde bu adam hakkında hiçbir malûmatın yok,
- Mazisi hakkında birşey bilmiyorum.
- Bu adama sayko - prob yapılmış. Bu ne demektir biliyor musun?
- Doktor, bu delilere tatbik edilen birşey değil mi?
- Delilere ve cânilere. Sayko - prob sayesinde beyinlerindeki çalmak, öldürmek fikirleri alınır. Anlıyor musun?
- Fakat Rik ne kimsenin canını acıttı, ne de birşey çaldı.
- Adı Rik mi? Onun mazide ne yaptığını nasıl biliyorsun? Sayko - prob'u yapan zalimce hareket etmiş. Şokun tesiriyle herşeyi unutmuş. Unuttuklarının bir kısmını zaman la hatırlayacak fakat bir kısmını hiçbir zaman hatırlayamayacak. Daima gözaltında bulundurulması kendi menfaatinedir.
- Ben ona çok iyi bakıyorum, doktor bey.
- Ben de seni düşünüyorum, kızım. Belki ileride senin canını yakacak bir harekette bulunabilir.
- O sırada bir hastabakıcı ile beraber içeri Rik girdi. Rik eli altında etrafına bakınırken Lona'yı görünce gözleri sevinçle doldu:
- Lona...
- Lona koşup Rik'e sarıldı ve sonra doktora dönerek:
- O, ne olursa olsun, benim canımı yakacak birşey yapmaz, doktor, dedi.
- Tabî, bunu haber vermek mecburiyetindeyim. Bu vaziyette nasıl kaçabilmiş hâlâ aklım almıyor.
- Yani onu benden uzaklaştıracaklar mı?
- Galiba.

- Doktorcuğum, lütfen buna bana yapmayın.
- Kızım ben vazifemi ifa etmek mecburiyetindeyim. Elimden birşey gelmez. Kanuna karşı gelemem.

Lona geri, köye deli gibi gelmişti. Yolda Rik'e sanki o anda elinden zorla alacaklarmış gibi, sıkı sıkı sarılmıştı.

Bir hafta sonra dâhilî hiper - televizyon haber bülteninde transit - kuvvet şualarından birinin kısa devre yapması neticesi iki elektrikli otomobilin çarpışmasından ölen bir doktorun ismini okuyan Lona hemen eve koşup Rik'i götürdüğü doktorun ismi yazılı kâğıdı buldu, isimler aynı idi.

İyi bir adam olan doktorun böyle bir kazada ölmesine üzülmüştü. Maamafih sevinci teessürünü bastırdı.

Daha sonraları Rik'in anlama kabiliyeti daha fazla artınca köyden ayrılmasına mâni olmak maksadiyle - doktorun söylediklerini anlamıştı.

Rik'in sarsmasıyle kendine geldi:

- Anlıyor musun? Eğer vaktiyle mühim bir vazife başında idiysem bir cânî olamam ben.
- Öyle olsa bile yanlış bir iş yapmış olamaz mısın? Efendiler bile bazan adam öldürüyorlar.

- Ben eminim. Fakat diğerlerinin de emin olabilmesi için mazimi öğrenmem lâzım. Başka çıkar yolu yok. Fabrikayı ve köyü terkedip biraz araştırma yapmalıyım.

- Fakat Rik, bu çok tehlikeli birşey. Zaten hiçbirşey analize etmenin ne gibi bir ehemmiyeti olabilir?

- Başka birşey daha hatırlıyorum.

O neymiş?

- Sana söylemek istemiyorum.
- Birine söylemelisin. Belki yine unutursun,
- Doğru. Kimseye söylemeyeceğine söz ver.

- Söz veriyorum.

Rik etrafına bakındı. Her taraf cennet gibi güzeldi. Lona vaktiyle «Yukarı Şehirde» «Bütün seyyarelerin en güzeli Merih'tir» diye elektrikli bir afiş gördüğünden bahsetmişti. Nekadar da doğruydur

- Çok feci birşey bu. Bugün öğleden sonra hatırladım.

- Evet?

- Merihteki insanların hepsi çok yakın bir zamanda ölecekler.

II

KÖY ÂMİRİ

Milen Terens kütüphanede bir kitap ararken kapıda birinin bulunduğunu gösteren yeşil bir ışık yandı. Eliyle saçlarını sıvazlarken bağırdı:

– Bir dakika, lütfen.

Duvarda bir yere dokutmaca bir kapak rafları kapadı ve kütüphane görünmez oldu.

Eğer böyle bir kütüphanesi olduğu bilinse başına dert açılırdı. Efendiler bu gibi şeylere müsaade etmezlerdi. Merihlilerin fazla okumuş olmaları işlerine gelmezdi. Tekrar bağırdı:

– Şimdi geliyorum.

Kapıya doğru yürürken ceketinin fermuarını yukarı doğru çekti. Elbiseleri bile Efendilerininkini andırıyordu. Bazen Merih'te doğduğunu unuttuğu bile oluyordu. Kapıyı açtı:

– Sen misin, Lona? İçeri gel. Otur şöyle. Gecenin bu saatinde dışarı çıkmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? İnşallah polisler görmemiştir.

– Zannetmem, efendim.

– İnşallah. Biliyorsun ki senin zaten aleyhine bazı kayıtlar da var.

– Evet, efendim. Benim için şimdiye kadar yapmış olduklarınıza nekadarkar teşekkür etsem azdır,

- Birşey içmek ister misin?
- Lona bir sandalyenin ucuna ilişti ve:
- Teşekkür ederim efendim, zahmet etmeyin.
- Derdin ne, Lona? Yine Rik mi?
- Evet.
- Fabrikada başına dert açacak birşey mi yaptı?
- Hayır, efendim.
- Başağrıları mı tuttu yine?
- Hayır, efendim.
- Eh, Lona herhalde derdini tahmin edinceye kadar bekliyecek değilsin. Eğer yardımımı istiyorsan anlatta dinliyelim.
- Nasıl anlatayım bilmem ki? Deli saçması gibi birşey.
- Ne olursa olsun, anlat bakalım.
- Şehirdeki doktorun söylediklerini size anlatmaya geldiğim günü hatırlıyor musunuz?
- Evet, Lona ve sana bir daha benim fikrimi sormadan böyle birşey yapmamamı da söylemiştim, değil mi?
- Tabî efendim, ben bunu yalnız o günkü sözünüzü hatırlatmak için söyledim. O gün Rik için elinizden gelen yardımı yapacağınıza söz vermiştiniz.
- Sözümde de duracağımdan emin olabilirsin. Polisler Rik'i mi arıyor?
- Hayır. Aramaları için bir sebep var mı?
- Zannetmem. Lona sen şu baklayı ağzından çıkart ta derdini anlat.
- Beni terkedeceğini söylüyor. Buna mâni olmanızı rî- ca edeceğim.
- Niçin seni terketmek istiyormuş?
- Bazı şeyler hatırladığını söylüyor.

- Terens merakla eğildi ve Lona'ya biraz daha yaklaşıp-
rak:

- Bazı şeyler mi hatırlıyor? diye sordu. Ne gibi şeyler:

Terens Rik'in ilk bulunduğu günü hatırladı. Köyün dışın-
da, su kanalizasyonunun yanında bulmuşlardı. Hemen
kendisini çağırmışlardı.

O civarda oyun oynayan çocuklar Rik'i bulmuşlardı.
Aşağı yukarı çırılçıplak denecek bir vaziyetteydi ve ağlı-
yordu. Terens hemen çocuklardan birini köye koşturmuş
ve köyün doktoru Cenkuş'u çağırtmıştı. Doktor, Terens'in
yardimiyle Rik'i bir motora alıp köye getirmişti. Rik'i iyice
yıkadıktan sonra günlerdir saçlarında ve vücudundaki kıl-
larda toplanan kiri temizleyinceye kadar her tarafını traş
etmişlerdi. Doktor iyice muayeneden sonra Terens'e
dönmüş ve:

- Sapa sağlam bir adam. Acaba bulduğunuz yere nere-
den gelmiş? Siz ne dersiniz?

- Suali sanki cevabını almayı ümid etmiyormuşçasma
sormuştu. Öyle ya, yıllardır alıştıkları köy âmiri değişince
yenisine alışmaları oldukça zor oluyordu. Terens bu gibi
hallere pek ehemmiyet veren kimselerden olmadığı için
sanki hiçbirşey yokmuş gibi:

- Korkarım, bir tahminde bulunamayacağım.

- Biliyor musun, yürümesini bile beceremiyor. Sanki bir
bebek gibi. Birinin onu götürüp bulduğunuz yere koyması
icap eder.

- Böyle netice verecek bir hastalık mevcut mu?

- Zannetmem. Bu adamı hiç evvelce görmüşlüğünüz var
mı?

- Bir aydır buradayım, fakat yüzünü ilk defa görüyorum.

Cenkus derin bir «ah!» çekti ve mendilini çıkarttı.

- Evet. Eski köy âmirimiz çok iyi bir adamdı. Bizimle hep yakından alâkadar olurdu. Ben altmış senedir bu köydeyim, bu adamı ilk defa görüyorum. Başka bir köyden olsa gerek. Polislere ne söylesek acaba?

Polisler gelmişlerdi. Çocuklar ailelerine, aileler birbirlerine olanları anlatmış, haber yıldırım hızıyla etrafa yayılmıştı. Neticede polis te vakayı işitmişti.

İki polis yanlarında fabrikanın âmiri ile beraber gelmişlerdi. Polislerden biri fabrika âmirine sordu:

- Bu adamın hüviyetini tesbit etmek ne kadar sürer? Kim bu adam?

- Bu adamı ilk defa görüyorum, efendim. Bu köyden değil

- Üzerinde kâğıt filân buldunuz mu?

- Hayır, efendim. Zaten «üstünde elbise diye birşey yoktu ki. Bir bez parçasıyla sarılı vaziyette bulduk.

- Nesi var bu adamın?

- Benim anladığıma göre yeni doğmuş bir çocuk gibi Ne konuşabiliyor, ne de yürüyebiliyor.

- Neyse, bu işi halledin. Bizim öyle saçmalarla kaybedecek vaktimiz yok. Bir çaresini bulun artık.

Polisler böyle dedikten sonra çekip gitmişlerdi.

Yüzü çilli, kızıl saçlı, pos bıyıklı bir adam olan fabrika âmiri geride kalmıştı. Sert bir sesle:

- Buraya sakın, dedi. Bu işi nasıl halledeceğiz? İşçiler bu mevzuun dedikodusunu yapmaktan çalışmayı bıraktılar

Doktor Cenkus:

- Şehir hastahanesine gönderelim, diye bir teklifte bulundu. Benim yapabileceğim birşey yok.

- Şehire mi? Masrafı kim ödeyecek? O bu köyün ada mı değil ki?

- Orası doğru.
- O halde? Kime ait olduğunu bulun; masrafları da onlar ödesin.
- Kime ait olduğunu nasıl bulacağız?
- Eğer icap ederse ortadan yok ederiz, olur biter
- Terens atıldı:
- Buraya bak! Ortadan yok ederiz demekle neyi kastediyorsun?
- Öldürürsek ona iyilik etmiş oluruz.
- Yaşayan bir insanı öldürmeğe hakkınız yoktur
- O halde ne yapacağımızı sen söyle bakalım.
- Köyden biri vasilik yapamaz mı?
- Kimse buna yanaşmaz. Sen ister misin?
- Benim işim başımdan aşkın,
- Diğerlerinin de işi başından aşkın,
- Biraz makul olalım. Eğer sen bu işi halledersen, ileride başına bir iş açıldığı vakit efendilere senin lehinde rapor veririm Aksi takdirde benden hiçbir zaman bir yardım bekleme.

Fabrika âmiri bir an düşündü. Köy âmiri geleli daha ancak bir ay olmuş, daha şimdiden herkese kafa tutmağa başlamıştı. Fakat efendilerin adamı olduğu için karşı gelmek lehine olmayacaktı.

- Fakat kim vâsi olmak ister? Ben yapamam, Üç çocuğum var ve karımın rahatsızlığı sizce de malûm.
- Ben böyle bir teklifte bulunmadım ki.

Terens pencereden dışarıya baktı. Polisler gidince meraklı bir halk kütlesi evin önünü doldurmuştu. Kalabalığın arasında, son zamanlarda sık sık gördüğü, iri yarı kız gö-

züne ilişti. Kuvvetli, çalışkan, annesi ve babası öleli sene-
ler olmuş kimsesiz, oldukça zeki bir kızdı bu.

- Şu kız için ne dersiniz? diye sordu.

Fabrika âmiri kızı görür görmez hemen parladı;

- Allah belâsını versin, işi bırakıp buralarda ne dolaşı-
yor?

- Adı ne?

- Lona Març,

- Hatırladım içeri çağır.

O andan itibaren Terens hem Lona'ya hem de Rik'e
âdeta babalık etmeğe başlamıştı. Rik'in fabrikaya girebil-
mesi ne yardım etmiş darda oldukları vakit yiyecek vesai-
re temin etmişti.

Lona'nın dertli zamanında buraya gelmesinden tabîî
hırsev olamazdı. Sorduğu سوالin cevabını bekliyordu.

Lona mütereddit bir şekilde:

- Seyyaremizdeki bütün insanların öleceğini söyledi,
dedi.

Bunun nasıl olacağını da söyledi mi?

- Bilmiyormuş. Aynı zamanda evvelce mühim bir işi ol-
duğunu hatırladığını da söyledi ama pek aklım ermedi.

- Neymiş o?

- Hiçbirşey analize edermiş. Ne demek istediğini siz an-
lıyor musunuz?

- Belki, Lona.

- Fakat efendim hiçbirşey ile ne yapılabilir ki?

- Lona, bütün seyyarelerin, yıldızların içinde bulun-
dukları boşluk daha ziyade hiçbirşey değil mi?

Lona anlamamıştı, fakat söyleneni kabul etmek zorun-
daydı. Köy âmiri tahsilli bir adamdı. O anda Rik'in köy

âmirinden daha tahsilli, akıllı olması ihtimali aklına gelince koltukları kabardı.

Terens elini uzattı ve...

– Gel, dedi.

– Nereye gidiyoruz?

– Rik nerede?

– Evde, uyuyor.

– Güzel, oraya gidiyoruz. Polisler seni gecenin bu saatinde caddede yalnız yakalarlarsa başına dert açarlar.

Köy caddeleri geceleri hep bomboştu. Lona hiçbir vakit bu kadar geç vakit dışarı çıkmamıştı. Kendi ayak seslerinden bile korkuyor, her an bir köşe başından bir polisin belirmesini bekliyordu. Terens:

– Korkma, dedi. Yanında ben varım.

Lona'nın kulübesi de diğerleri gibi karanlıktı. Gürültü etmemeğe çalışarak içeri girdiler. Terens de böyle bir kulübede doğmuş, büyümüştü. Evet, şimdi dört odalı ve her türlü konforu haiz bir evi vardı, fakat yine de bu kulübeye girerken sanki kendi evine giriyormuş gibi bir his duydu. Kulübe tek bir odadan ibaretti. Bir yatak, bir konsol, iki sandalye, köşede bir eşya dolabı, hepsi okadar.

Yemek hep fabrikada yendiği için mutfağa lüzum yoktu.

Terens elindeki fenerin yardımıyla ortalığı gözden geçirdi. Odanın bir köşesi bir tahta perde ile ayrılmıştı. Bunu Terens Lona'ya vermişti. Tahta perdenin arkasından Rik'in nefesinin sesi geliyordu.

– Rik'i uyandır, Lona.

Lona tahta perdeye vurarak:

Rik! Rik, canım! dedi

Rik korku ile yerinden sıçradı.

– Benim; Lona.

- Ne var, niçin beni uyandırdın?

Terens yatağın ucuna oturdu:

- Rik, ben Terens. Lona bazı şeyler hatırladığını söylüyor.

- Evet, efendim,

Rik iyice kendine gelmişti. Köy âmiri en fazla sevdiği ve saydığı adamdı.

- Bunu Lona'ya söyleyelimdenberi başka hatırladıkların oldu mu?

- Hayır efendim.

- Peki, o halde, Rik. Artık uyuyabilirsin.

Lona köy âmirini evden dışarı kadar takip etti.

- Beni terkedecek mi, efendim?

- Lona, sen olgun bir kadınsın ve makul olmasını bilirsin. Benimle beraber kısa bir müddet için buradan ayrılması lâzım. Fakat onu geri sana getireceğim.

- Sonra?

- Sonrasını bilmem. Şunu bil ki, Rik'in mazisini öğrenmemiz hepimiz için hayırlı olacaktır.

- Yani Rik'in dediği doğru mu? Merih'teki insanların hepsi ölecek mi?

- Bunu kimseye söyleme, Lona. Eğer polisler duyarsa Rik'i alır götürürler, bir daha da geri getirmezler. Bana inan.

Terens dönüp evine doğru yürümeğe başladı. Ellerinin titremekte olduğunun farkında bile değildi. Uyku tutmayınca Zühre'den getirdiği başlığı taktı. Bu başlık sayesinde uyumak istediği müddeti ayarlayabiliyor ve bir düğme vasıtasıyla bütün dünya ile alâkasını kesebiliyordu. Ballığı beş saatlik bir müddet için ayarlayıp düğmeyi çevirdi.

III

KÜTÜPHANECİ

Şehir hudutlarında diamanyatik motosikleti bir garaja bıraktılar. Şehirde motosiklet gayet az miktarda bulundu-ğu için nazarı dikkati çekmemek lâzımdı.

Terens dümeni kilitleyip mühürledi. Rik yeni, yekpare bir elbise giyinmişti, fakat hiç te rahat değildi. Yukarı şehir tutan muazzam kirişlerin birinin altından geçerek yollarına devam ettiler,

Merih'teki şehirlerin hepsinin ismi vardı. Yalnız bunun yoktu. «Şehir» adıyla tanınan bir şehirdi bu. İçinde ve etrafında yaşayan köylüler seyyarenin bahtiyar adamları olarak addedilirdi. Şehirde ne istersen bulmak mümkündü. Fakat halkının morali oldukça bozuktu. Zira Yukarı Şehirin gölge- sinde yaşamak mecburiyetindeydiler.

İsminden de anlaşılacağı gibi, Yukarı Şehir yukarıda inşa edilmişti. Yirmi bin adet, çelik profil demirleri ile takviyeli, betonarme kolonların üzerinde olup tabanı alttaki şehrin üzerinde tamamiyle düz olmak üzere seksen kilometre karelik bir sahayı kaplamaktaydı.

Aşağıdaki şehirde, gölgede, yerliler. Yukarı Şehirde güneşin altında, efendiler yaşamaktaydılar. Yukarı Şehir halkının yüzde doksanını Zühreliler, efendiler teşkil etmekteydi.

Terens ne tarafa gideceğini biliyordu. Rik yetişmek için âdeta koşuyordu.

Terens Rik'e döndü ve:

— Kendine çeki düzen ver, dedi. Yukarı gidiyoruz.

Muazzam bir duvarın önünde durmuşlardı. Bu aşağı ile yukarının irtibatını sağlayan kocaman asansörlerden birinin kapağı idi. Bu irtibat çok lüzumlu idi Zira her şeyin imalâtı aşağıda sarfiyatı da yukarıda olurdu. Plâstik mamulâtı iyi yemekler vesaire, ancak Yukarı Şehirde oturanların harcı idi.

Terens Rik'in yüzündeki korku ifadesine hayret etti. Her

ne kadar kendi kalbi de fazla atmağa başladıysa da bu korkudan ziyade merak ve heyecan neticesiydi. Köy âmiri olduğu için Yukarı Şehirde girebilmek selâhiyetini haizdi. Fakat bütün efendilerden, Zührelilerin hepsinden nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra asansörün düğmesine bastı. Evet, Zührelilerden nefret ediyordu; fakat kendine hâkim olmalıydı ve öğrendiklerini, bilhassa şimdi hatırında tutmalıydı.

Asansörün gürültüsü işitiliyordu. Az sonra önlerindeki muazzam duvar yavaş yavaş aşağıya indi.

Asansörün operatörü hakaret dolu bir sesle:

— Topu topu iki kişi misiniz? diye sordu. Herhalde saat ikide çıkacak gurubu bekleyebildiniz. Böyle iki kişinin keyfi için yukarı çıkmam hiç doğru değil. İş karneleriniz nerede?

— Ben köy âmiriyim. Elbisemden anlamadın mı?

— Elbise bence birşey ifade etmez. Belki de bir yerde buldun. Kartını görelim hele.

Terens hiç ses çıkarmadan kayıt numarasını, iş karnesi-
ni. vergi makbuzlarını ve köy âmiri vesikasını havi kâğıt-
ları gösterdi.

– Belki bu kâğıtları da bir yerde buldun. Herneyse o
beni alâkadar etmez. Onu diğerleri düşünsün. Yanındaki
kim?

– Ondan ben mesulüm. Benimle gelebilir, inanmıyor-
san bir polis çağırıp soralım.

Bu Terens’in arzu edebileceği en son şey olduğu halde
blöf mahiyetinde böyle demişti.

— Anladık! Anladık! Kızmanın lüzümü yok.

Duvar kapandı ve asansör yavaş yavaş yukarı çıkmağa
başladı. Aşağı Şehirin Caddesi ile Yukarı Şehirin cadde se-
viyesi arasındaki mesafe on metre idi. Fakat bu iki mesafe
sanki iki dünya arasında bir köprü idi. Zühre’deki şehir-
lerde olduğu gibi burada da binalar mozaikle kaplıydı ve
yüz metre kadar uzaktan bakıldığında her zaviyede başka
bir renkte görünüyordu

— Yürü, Rik.

Rik hayretten faltaşı gibi açılmış gözlerle etrafı seyre-
diyordu. Herşey taştan ve muazzamdı. Binaların bu bü-
yük- lükte olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Bir an için
durakladı; bu muhteşem inşaatlar pek yabancı da gelmi-
yordu ya,,.

Bir yer otomobili son süratle geçti,

Rik:

– Efendiler mi? diye fısıldadı.

– Genç çocuklar. Çok delidir bunlar.

O sırada iki kişilik bir otomobil yanlarında durdu. Bu
son model, hava kontrolü olan bir araba idi. Yerden beş
santim yukarda, kenarları havayı yarmak için yukarıya

doğru kıvrılmış sanki uçuyordu. Bu şehrin polis kuvvetlerine mahsus bir otomobildi.

Bütün polisler iri yarı, ablak suratlı» uzun düz ve siyah saçlı, esmer insanlardı. Yerliler polisleri birbirinden ayırd etmekte oldukça zorluk çekerlerdi. Polislerden biri direk-siyondaydı. Diğer yere atladı ve:

– Kâğıtlarınız, dedi. Terens'in evrakı gözden geçirildikten sonra:

– Ne işi için buraya geldiniz?

– Kütüphaneye gitmek istiyorum, efendim. Buna hakkım vardır.

– Yanındaki kim?

– Asistanım.

– O köy âmiri haklarını haiz değildir.

– Benim mesuliyetimdedir.

– Sen bilirsin. Köy âmirlerine bazı haklar tanınmıştır. Fakat hak hudutlarını aşmağa kalkma, başına dert açarsın.

– Evet, polis efendi, biliyorum. Lütfen kütüphanenin yolunu bize tarif eder misiniz?'

Polis elinde tutmakta olduğu Zührelilere mahsus alev tabancasıyla kütüphanenin istikametini gösterip gerekli izahatı verdi. Bina bulundukları yerden de gözüküyordu. Binanın kırmızımtrak rengi yaklaştıkça eflâtuna döndü.

Rik hırçın bir sesle;

– Çok çirkin, dedi.

Terens hayretle Rik'e baktı. Kendisi de Yukarı Şehir'i oldukça çirkin ve âdî bulurdu. Fakat kimse böyle bir şeyi açıktan açığa ona söylemeğe cesaret edemezdi. Sonra Yukarı Şehir'in Zühre'deki şehirlere benzemiyen tarafları da vardı. Ztihre'de herkes aristokrat değildi. Zengin kadar fakir de mevcuttu.

Kütüphane binası lüzumundan büyük birşeydi.

Keza, hol soğuk, sessiz ve boştu. Yegâne masanın arkasında kütüphaneci oturuyordu.

Terens çabukça:

– Ben köy âmiriyim ve yanımdaki adam benim mesuliyetimdedir, deyip kâğıtlarını çıkardı ve gösterdi.

Kütüphaneci bayan kâğıtları dikkatle gözden geçirdikten sonra bir yandan gümüş bir ufak plâka çıkarttı ve uzattı. Terens sağ elinin başparmağını bu plâkanın üstüne bastı. Bayan merdivenleri işaret ederek:

- İkinci katta, iki yüz kırk numaralı oda, dedi.
- Teşekkür ederiz.

Yukarı çıkarlarken Rik:

- Bilmiyorum. Çok heyecanlıyım.
- Evvelce hiçbir kütüphanede bulunmuş muydun?
- Hatırlamıyorum.

İki yüz kırk iki numaralı odanın kapısının önünde durdular. Kapı kendiliğinden yavaşça açıldı ve onlar içeri girince tekrar kapandı. Oda iki metre boyunda ve iki metre eninde birşey olup hiç penceresi yoktu. Tavandan, nereden geldiği belli olmıyan bir ışıık hüzmeleri süzölüyordu ve tazyikli hava tertibatıyla odanın havası daimî olarak değıştiriliyordu. Odada boydan boya uzanan bir masa ve uzun bir sıradan başka eşya namına birşey yoktu.

Masanın üstünde buzlu cam ile örtölü üç adet «okuyucu» ve bunların kontrol düğmeleri vardı.

Terens sıraya oturdu ve elini okuyuculardan birinin üstüne koyarak Rik'e sordu:

Bu nedir, biliyor musun?

» Kitap mı?

– Hayır. Okuyucudur. Nasıl çalıştırıldığını tahmin edebilir misin?

- Zannetmem, efendim.
- Emin misin? İyi düşün.
- Hatırlayamıyorum.

– Bak, ben sana göstereyim. Şu «Katalog» işaretli üzerinde alfabenin harfleri bulunan düğmeyi görüyorsun, değil mi? Farzedelim biz Ansiklopediyi istiyoruz. Düğmeyi A harfine getirip aşağı bas.

Terens böyle deyip düğmeye basınca buzlu camın üzerinde' yazılar belirdi: tavandaki ışık karardı; duvarda üç kapak açıldı ve her birinde kuvvetli birer ışık yandı.

Terens masanın üstündeki ufak bir kolu çekince duvardaki kapaklar tekrar kapandı.

– İşte şimdi A harfi listesini şu düğmeyi çevirmek suretiyle gözden geçirebiliriz.

Anide Rik atıldı:

– İstedğin kitabın numaralarını ve isminin harflerini şu düğmelere basınca buzlu camda gözükür.

- Ne biliyorsun? Hatırladığın birşeyler mi var?
- Belki. Fakat o şekilde yapılacağına eminim.
- Belki de akıllıca bir tahminde bulunuyorsun.

Terens böyle dedikten sonra düğmelerde bazı numara ve harflere basınca buzlu camda «Zühre Ansiklopedisi, Kısım 59» diye bir yazı belirdi.

Rik, kafanı karıştırmamak için aklımdan geçenleri sana söylemeyeceğim. Yalnız bu kitabı karıştır ve sana yabancı gelmiyen mevzular görünce bana haber ver. Anladın mı?

- Evet.
- Haydi bakalım. Yalnız aceleyle lüzum yok.

On dakika geçmişti ki Rik yerinden fırladı. Terens yazıyı okuyunca memnun bir tavırla:

– Hatırlıyor musun? Bu bir tahmin değil mi?

– Hatırlıyorum, efendim. Birden aklıma geldi

Bu «Boşlukların Analizi» hakkında bir yazı idi,

– Bunun neden bahsettiğini biliyorum. Göreceksiniz. Bakın bu kısım daima vardır, dedi ve okumağa başladı,

«Boşluk analizcisinin hayatı işinden dolayı çok entere-
san, fakat arzu edilmeyen birşeydir. Bir insanın olgunluk
çağının büyük bir kısmını yıldızlar arasındaki korkunç
boşluklarda geçirmesi her normal insanın yapmıyacağı ve
yapamıyacağı birşeydir. Belki de Boşluk - Analiz - Enstitü-
sü ana mevzuunu esas tutarak «Biz Hiçbirşeyin Analizini
Yaparız» cümlesini benimsemişlerdi...»

Rik haykırmaktan kendini alamadı. Terens sordu;

– Okuduğuzu anlıyor musun?

– Evet, ben de onlardan biriyim! Ben de «Hiçbirşeyi»
analize ediyordum!

– Yani sen de bir «Boşluk Analizcisi» miydin?

– Evet. Ah, başım ağrıyor.

— Hatırlaman mı sebep oluyor?

– Herhalde. Daha fazla hatırlamalıyım. Tehlike var!
Tahmin edemiyeceğiniz kadar korkunç bir tehlike mev-
cut! Ne yapacağımı bilmiyorum,

— Kütüphane emrine âmade, Rik. Kataloğu karıştır ve
bak bakalım hatırlamana yardım edecek başka mevzular
var mı?

Rik heyecanla okuyucuya döndü. Her tarafı titriyordu.

— Mark'ın «Boşluk Analizleri» ne ne dersin?

– Sana bağlı, Rik.

Rik katalog numarasını düğmede çevirince buzlu camda “Aradığınız kitap için lütfen kütüphaneye başvurunuz” yazısı belirdi.

Terens düğmeyi çevirip yazıyı sildi ve:

- Rik, başka bir kitabı denesen daha iyi olacak galiba dedi.

Az sonra Enning’in «Boşluğun Kompozisyonu» kitabını buldu ve numarayı çevirip te yine aynı yazı belirince Terens kendini tutamayıp sunturlu bîr küfür savurdu:

- Ne oluyor, efendîm?
- Birşey yok. Heyecanlanma, Rik. Anlamadığım...

O sırada, okuyucunun yanındaki ufak bir hoparlörden kütüphanecinin sesi işitildi:

– İki yüz kırk iki numaralı oda. iki yüz kırk iki numaralı odada kimse var mı?

- Ne istiyorsunuz?
- İsteddiğiniz kitabın adı nedir?
- İstedğimiz bir kitap yok. Teşekkür ederiz. Okuyucuyu tecrübe ediyorduk.

Ufak bir sükûttan sonra kütüphaneci devam etti:

– Burada Mark’ın «Boşluk Analiz Âletleri» ve Enning’in «Boşluğun Kompozisyonu» kitaplarını atadığınız gözüküyor. Doğru mu?

- Rastgele katalog numaralarına basıyorduk.
- Bu kitapları niçin aradığınızı sorabilir miyim?
- Anlamıyor musunuz, o kitapları istemiyoruz.

Hoparlördeki ses devam etti:

– Aşağıya gelerseniz bu kitapları size temin ederim» Onlar yedek listesinde ve alabilmeniz için ayrı bir kâğıt doldurmanız lâzım.

Terens elini Rik’e doğru uzattı ve:

- Yürü, gidelim.
- Belki kanuna aykırı bir harekette bulunduk.
- Saçmalama, Rik. Haydi, çıkalım buradan.
- Kitaplara bakmıyalım mı?
- Başka bir zaman...

Aşağıya indiklerinde kütüphaneci okumakta olduğu kitabı bıraktı ve:

- Lütfen bir dakika, dedi.

Terens ve Rik durmadan geçmek istediler fakat karşılarına heyûla gibi bir polis dikilip te:

- Nereye öyle deyince oldukları yerde kaldılar.

Kütüphaneci nefes nefese arkalarından yetişmişti:

- İki yüz kırk iki numaralı odadakiler sizsiniz değil mi?

Bizi niçin durduruyorsunuz?

- İki kitap aramıyor muydunuz? Bizde var ve verebiliriz.

- Artık geç oldu. Başka bir zaman. O kitapları istemiyoruz artık, anlamıyor musunuz? Yarın tekrar geliriz.

- Kütüphanemiz her zaman için müşterilerini memnun etmeğe uğraşır. Kitaplarınızı iki dakikada size getirim.

Kız böyle diyerek ufak bir kapıya yaklaştı ve. açıp arkasında kayboldu. Terens polise döndü ve:

- Polis efendi, eğer müsaade eder...

Polis elindeki kırbacı ileri doğru uzattı ve Terens'in sözünü yarıda keserek:

- Buraya bak, edebinle şuraya otur da hanım aradığınız kitapları getirinceye kadar bekle.

Terens terden sırsıklam olmuştu. İşin bu şekle döküleceğini hiç tahmin etmemişti Her hareketi plânlı ve hesaplı

olmasına rağmen yine de bu vaziyete düşmüştü. Belâsını arayan bulurmuş derler! Doğru dürüst köy âmirliğini yap-saydı da buralarda sanki Zühreli imiş gibi dolaşmasa ol-maz mıydı?

Bir an için polise hücum etmeyi düşündü, fakat buna lüzum kalmadı.

Polisin arkasında âni bir hareket oldu. Polis daha dön-meğe vakit bulamadan beynine sopayı yedi. Gık bile deyemeden olduğu yere çöktü, Rik sevinçle haykırdı:

– Lona! Seni Allah mı gönderdi, Lona?

IV

İSYAN EDEN

Terens hemen kendine geldi;
— Çabuk uzaklaşalım buradan!

Polisin vücudunu kütüphanenin muazzam kolonlarından birinin arkasına saklamağı düşündü, fakat kaybedilecek vakit yoktu

Öğle güneşi ortalığı iyice ısıtmıştı
Lona heyecanla:

Haydi, koşalım, dedi.

Terens kızı kolundan yakaladı:

Heyecanlanma ve sâkin sakın yürü, Rik'in koluna gir.
Nazarı dikkati celbetmiyelim.

Birkaç adım daha attılar. Sanki tutkal üstünde yürüyorlardı. Acaba arkalarından takip eden mi vardı? Niçin herkes onlara bakıyordu? Terens geri bakmağa bile cesaret edemiyordu.

— Çabuk buraya girin.

Girdikleri yerin kapısının üstünde «Cankurtaran, Giriş» tabelâsı vardı.

Bir yan kapıdan uzun ve süt gibi beyaz duvarları olan bir koridoru geçtiler. İleride beyaz üniformalı bir kadın onlara bakıyordu. Kaşlarını çatarak yaklaşımağa başlayınca Terens hemen yandaki dar bir koridora saptı. Beyaz

üniformalı birçok insanlara daha rastladılar. Hepsi merakla onları süzüyordu. Öyle ya, günün bu saatinde bu Merih'lilerin burada ne işi olabilirdi? Acaba ne yapmak gerekiyordu? Herhalde, neticede, biri onları durduracaktı.

Az ileride «Aşağı Şehire Gider» diye bir tabela ve o katta duran asansörü görünce sevincinden nereden ise takla atacağı geldi. Hemen asansöre girdiler.

Şehir'in binaları üç cinsti. Yalnız aşağı şehirde bulunup en fazla Yukarı Şehir'in tabanına kadar yükselen binalar – iş evleri, fabrikalar-; Yalnız Yukarı Şehir'de bulunan binalar -Zührevilerin evleri, tiyatrolar, spor binaları,-: Hem aşağı, hem de Yukarı Şehir'de giriş, çıkış yerleri bulunan binalar- polis karakolları, hastahaneler.

Dolayısıyla asıl büyük irtibat asansörünü kullanmadan da bir hastahane asansörü vasıtasıyla Yukarı Şehir'den Aşağı Şehire inmek imkânları mevcuttu. Bir Merihli için bu yolu kullanmak tam manâsı ile gayri kanunî idi; fakat işledikleri suçun yanında bu devenin yanında pire gibi kalıyordu.

Aşağı katta asansörden çıktılar Burada, duvarlardaki süt beyaz renk kalmıyordu. Bekleme odası yorgun erkek ve kadınlarla dolu idi. Tek bir kadın gelenlerin dertlerini dinlemeğe uğraşıyordu.

– Senin şikâyetin nedir?... Ne zamandır bu ağrılar geliyor?... Hastahaneye evvelce de gelmiş miydin?... Bak, böyle basit şeyler için vaktimizi alamazsın... Otur şuraya, doktor muayene edip ilâcını verecek...

Terens, Rik, Lona şüpheyi çekmeden kalabalığın arasından geçmeğe uğraşıyorlar ve Lona, fısıltı ile izahat veriyordu,

Gelmeliydim, efendim, Rik'i o kadar merak ettim ki. Onu geri getirmeyeceğinizi zannettim ve...

- Yukarı Şehir'e nasıl çıktın?

- Sizi takip ettim ve sizi yukarı çıkartan asansör inin-
ce sizinle beraber olduğumu söyledim.

İtiraz etmedi mi?

Biraz canını acıttım galiba.

Yaman kızsın vesselâm.

- Başka çare yoktu. Sonra polisin size bu büyük binayı işaret ettiğini gördüm. Onlar uzaklaşıncaya kadar bekledim. Fakat kütüphaneden içeri girmeye cesaret edemedim. Ne yapacağımı bilmediğim için kolonların arkasında saklanıp beklemeye başladım ve sizin çıktığınızı ve polis tarafından durdurulduğunuzu görünce...

Hey! Siz üçünüz! Hastabakıcının sert sesi kulaklarını tırmaladı. Size diyorum. Buraya gelin. Muayene edilmeden çıkamazsınız. Hastalık bahane edip işten mi kaçmağa uğraşıyordunuz yoksa? Gelin buraya diyorum!

Fakat onlar çoktan kapıdan dışarı fırlamış ve Aşağı şehir'in gölgeleri arasında kaybolmuşlardı. Hernekadar Rik ve Lona kurtulduk zannile bir «Oh!» çektilerse de Terens dertlerinin daha yeni başlamakta olduğunu biliyordu. Büyük suç işlemişlerdi ve hiçbir yerde emniyette olamayacaklardı

Terens bunları düşünürken Rik'in sesi duyuldu:

Şuraya bakın!

Terens'in boğazı düğümlenir gibi oldu

Bu Merihlileri fazla korkutan sahnelerden biri idî. Yukarı Şehir'e açılan büyük deliklerin birinden kocaman bir kuş gibi silâhlı bir polis otomobili belirmişti.

Köylüler bağırarak dağıldılar. Korkmak için bir sebep olmasa bile insiyatifleri onları dağılmaya teşvik etmişti. Otomobilin yolu üzerinde olan, bir adam yavaş bir hareketle kenara çekildi. Sakin sakin etrafına bakındı. Orta boylu, fakat gayet geniş omuzlu biriydi. Yırtık gömleğinden dışarı sarkan kolları nerede ise normal bir adamın beli kalınlığında idi.

Terens ne yapacaklarını tasarlamağa uğraşıyordu. Koş-salar, nereye gideceklerdi? Dursalar ne yapabilirlerdi? Belki de polisler başka bir iş için gelmişlerdi; fakat bunu düşünmek kendi kendini aldatmak gibi birşey olurdu.

Orta boylu adam yanlarından geçerken bir an durur gibi oldu ve:

– Çamaşırcının ilerisinde solda ikinci dükkân Kohorof'un fırınıdır, diye fısıldadı ve yoluna devam etti,

Terens heyecanla:

– Yürüyelim, dedi.

Koşarken her tarafından ter damlıyordu. Arkalarından polislerin sert emirleri işitiliyordu. Dönüp baktı. Altı kadar polis otomobilden dışarıya çıkmışlardı. Polislerin zorluk çekmiyecekleri muhakkaktı zira Terens'in üstündeki köy âmiri elbisesi aradıklarının o olduğunu hemen belli edecekti.

İki polis aynı istikamette koşmağa başlamışlardı. Fakat her ikisi birden önlerine çıkan orta boylu adamla çarpıştılar. Arada mesafe fazla olmadığı için Terens orta boylu adamın bağırmasını ve polislerin küfürlerini işitmişti. Köşeyi döndüler.

«Kohorof'un Fırını» tabelası olan kapıdan içeri daldılar.

Radar fırınlarının önünde elleri unlu yaşlı bir adam başını kaldırdı ve gelenlere baktı. O daha sual sormadan Terens:

– Geniş omuzlu adam diye izaha uğraşırken dışarıdan:
– Polisleri Polisler! haykırmaları işitilince yaşlı adam hemen;

– Bu tarafa! Çabuk! diye, fırın kapaklarımda» birini gösterdi.

– Buraya mı?

– Evet! Merak etme o yalancı bir fırındır.

Önce Rik, arkasından Lona ve en arkadan da Terens fırının içine girdiler. «Çıt» diye bir ses çıktı ve fırının dış kısmından bir kapak açıldı.

Oradan soluk bir ışıkla aydınlanmış ufak bir koridora geçtiler.

Odanın havası fena idi. Fırından gelen pasta v.s kokusu da açlıklarını bir kat daha arttırıyordu. Lona Rik’e bakıp tatlı tatlı gülüyordu. Rik’in gözlerinde ise hiçbir ifade yoktu. Lona köy âmiri’ne döndü ve:

– Efendim, size...

– Lona sus! Lütfen.

Gizli kapaktan bir «Çıt» sesi gelince Terens hemen yumruklarını sıkıp dövüşe hazır bir vaziyet aldı. Gelen geniş omuzlu adamdı. Terens’i o vaziyette görünce gülümsedi:

– Ne o, benimle kavga mı edeceksin yoksa?

Adamın sırtındaki gömleği iyice parçalanmıştı ve sağ yanağında derince bir yara vardı.

– Artık sizi aramıyorlar. Eğer karnınız açsa bir iki lokma birşeyler buluruz. Ne dersiniz.

Şehir’de gece olmuştu. Yukarı Şehirin ışığı göklere kilometrelerce uzanıyordu; fakat Aşağı Şehir karanlıklara

gömülü idi. Fırında gayri kanunî olarak yanan ışığın dışarıya sızmaması için perdeler sıkıca kapatılmıştı.

Yemeği yiyince Rik kendini daha iyi hissetmeğe başlamıştı.

Geniş omuzlu adamın suratındaki yaraya baktı ve:

– Size dayak mı attılar? diye sordu.

– Onun gibi birşey. Zararı yok. Benim için bu olağan birşeydir. Onlar birbirini kovalarken eskaza çarpıştık; bunda benim günahım ne? Tabii, ne de olsa, yine dayağı attılar. Benim adım Mat Kohorof Bazen bana yalnız «Fırınıcı» diye de hitap ederler. Sizler kimsiniz?

Terens omuz silkerek:

– Söylememiz sart mı? diye sordu.

– Anlıyorum. Fakat herhalde bana emniyet edebilirsiniz. Sizi polislerden ben kurtardım, değil mi?

– Evet, ve bunun için size minnettarız. Fakat bizi kovaladıklarını nasıl tahmin ettiniz? Etrafta koşuşan daha bir sürü insan vardı.

—Fakat hiçbirinin yüzünde sizinki gibi dehşet ifadesi yoktu.

– Bizim için hayatınızı tehlikeye atmanızın sebebini anlamıyorum. Ne olursa olsun, çok teşekkürler. Yalnız teşekkür etmek birşey ifade etmez fakat minnettarlığımızı göstermek için şu anda yapabileceğim başka birşey yok.

– Hiçbirşey yapmanıza lüzum yok. Ben her fırsatta bunu yaparım. Polisten nefret ettiğim için onlardan kaçan her insana yardım etmek isterim.

Lona heyecanla atıldı:

– Başınız derde girmiyor mu?

– Tabii. Görmüyor musunuz? Böyle diyerek yanağında ki yarayı işaret etti. Fakat bu gibi basit şeylerin beni

fikrimden caydıracağını zannetme. Sahte fırını da sırf bu gibi işlerde kullanabilmek için yaptım. Bu sayede polisler sizin gibilerini bulanmıyor ve benim de başım derde giriyor. Biliyor musun Merih'te kaç efendi var? On bin tane. Fakat polis adedi belki yirmi bini aşar. Merih halkının nüfusu da beş yüz milyon. Hepimiz bir olup onlara karşı ayaklansak bir anda Zührelileri yok ederiz.

Terens söze karıştı:

– Fakat onların alev tabancalarını ve toplarını unutuyorsun galiba?

– Tabî bizim de bu silâhları elde etmemiz gerekir. Siz, köy âmirleri, bu efendilerle yakından alâkalı olduğunuz için onlardan çok korkuyorsunuz. Unutma ki alev tabanca ve topları olduğu halde Efendiler Merih'i yüz bin adet köy âmiri sayesinde ellerinde tutuyorlar. Meselâ. Bir kendine bak.

Güzel, temiz, sağlam elbiselerin, konforlu bir evin ve belki de bir kütüphanen var. Arzu ettiğin vakit Yukarı Şehir'e de girebiliyorsun. Herhalde Efendiler sana bu kadar kolaylığı güzel gözlerinin hatırı için göstermiyorlar,

– O halde söyle bakalım, bir köy âmiri ne yapsın? Polislerle kavga mı çıkartsın? Evet, köyüm benim emrimdedir ve köyde dert çıkartmamak için elimden geleni yaparım. Kanun dairesinde köy halkına elimden geldiği kadar yardım ederim. Belki bir gün...

– Evet, belki bir gün. Fakat bir gün için beklemeğe vaktimiz var mı? Sen, ben öldükten sonra Merih'in kimlerin elinde olduğu bizim için farkeder mi?

– İlk önce Efendilerden ben, senden fazla nefret, ederim. Maamafih,,

Fırını bir kahkaha attı:

– Devam et. Son cümleleri tekrarla. Efendilerden nefret ettiğin için seni polise teslim edecek değilim. Sahi, polis-
lere ne yaptınız da sizi böyle arıyorlar?

Terens bu suale cevap vermedi.

– Dur, bir tahminde bulunayım. Polislerle çarpıştığım-
da fena kızmış oldukları belliydi. Onların böyle ateş püskür-
meleri için ancak bir sebep olabilir. Bir polisi ya yarala-
dınız, ya da öldürdünüz.

Terens sükûtunu muhafaza etti.

– Belki sesimi çıkartmamam iyi birşey. Fakat unutma
ki yardıma ihtiyacın var. Zira senin kim olduğunu biliyor-
lar.

– Hayır, bilmiyorlar.

Yukarı Şehirde evrakını tetkik etmiş olmaları lâzım.

– Yukarı Şehirde olduğumu kim söyledi?

Tahmin ettim. Maamafih bunun için bahse girmeğe ha-
zırım.

– Evet, evrakıma baktılar, fakat ismime dikkat ettikle-
rini hiç zannetmiyorum.

Köy âmiri olduğunu biliyorlar ya. Köyünde bulunmayan
veya bugün yaptığı işler hakkında tam ve kati malûmat
veremeyecek kaç kişi vardır zannediyorsun? Galiba başın
derde girdi bile.

– Belki.

– Bunun belkisi kalmadı artık. Yardım istiyor musun?

Fısıltı halinde konuşuyorlardı. Rik bir kenarda uyuya-
kalmıştı. Lona bu iki adamın konuşmasını heyecanla takip
ediyordu.

– Teşekkür ederim. Bu belâya girdiğim gibi çıkmasını
da bilirim.

Fıncı tekrar bir kahkaha attı:

- Görmeğe değer birşey olacak. Gel sen bu gece bu mevzuyu iyice düşün. Belki yardıma ihtiyacın olduğu kararına varırsın.

Lona yere serilmiş bir battaniyenin üzerine uzanmış, karanlıkta gözleri açık düşünüyordu. Rik bir köşede hâlâ uyuyordu.

Terens verilen battaniyeyi reddetmişti. Fırıncı gülmüş, - galiba bu fırıncı, ne olursa olsun, herşeye gülmeyi âdet edinmişti - ve lâmbayı söndürüp onlara iyi geceler temennisiyle çekilip gitmişti.

Lona'nın gözleri hâlâ açıktı. Hiç uykusu yoktu. Acaba bir daha uyuyabilecek miydi? Bir polise vurmuş, belki de onu öldürmüştü.

-Lona.

Ses gayet yakından, âdeta kulağının dibinden gelmişti. Hemen acele ile battaniyeyi boğazına kadar çekti. Karanlıkta üzerindeki herşeyi çıkartmış çıplak yatıyordu.

- Lona, ben Terens. Konuşma, yalnız iyi dinle. Kapı kilitli değil ve ben gidiyorum. Fakat geri geleceğim. İşitiyor musun? Anlıyor musun?

Lona karanlıkta Terens'in elini buldu ve sıkıttı.

- Rik'e dikkat et. Hiç gözünden kaçırma. Sonra, Lona, bu fırıncıya fazla emniyet etme. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Terens dışarıya çıkarken en ufak bir gürültü bile işitilmemişti. Lona hafifçe doğruldu. Rik'in ve kendisinin nefes sesinden başka hiçbir ses yoktu. Düşünmeğe uğraştı. Her- şeyi bilen -köy âmiri acaba niçin fırıncı hakkında öyle demişti? Polislerden; nefret ediyordu ve Terens'e yardım da etmişti. Neden? Niçin?

Bildiği tek şey en kritik en tehlikeli anda fırıncının yardımlarına koştuğuydu. Âdeta Evvelden aranje edilmiş gibi birşey.

Hayret, neler düşünüyordu?' Köy âmiri öyle şeyler dememiş olsa bu gibi şeyler aklıma dahi gelmiyecekti.

Odanın içinde Kohorof'un sesi bomba gibi patladı:

– Merhaba. Hâlâ burada mısın?

Isı fenerinin ışığı çıplak vücudunu aydınlatınca hemen battaniyeyi üzerine çekti.

– Biliyor musun, senin de onunla birlikte gideceğini zannetmiştim.

. — Kim, efendim?

– Koy âmiri. Onun gittiğini biliyorsun, Numarayla vakit kaybetmiyelim.

– Geri gelecek ama.

— Öyle mi dedi? Yanılıyor. Polislerin eline düşecek. O köy âmiri zeki olsaydı bu oda kapısının kilitli olmamasının sebebini araştırırdı. Sen de gitmeyi düşünüyor musun yoksa?

– Ben köy âmirini bekliyeceğim,

– Sen bilirsin. Epeyce bekliyeceksin zannederim. İstedğin zaman burayı terkedebilirsin.

Fenerin ışığı Rik'in yüzünde dolaştı, fakat Rik uyanmadı.

– Fakat şunu da yanında götüreyim deme. Ne dediğimi herhalde anlıyorsun. Gitmek istersen kapılar senin için açık, fakat onun için değil.

– Fakat o zavallı, hasta birisidir.

– Öyle mi? Zararı yok, ben zavallı, hasta insanlar koleksiyonu yaparım ve o burada kalacak. Unutma!

Fenerin ışığı Rik'in yüzünden kıpırdamadı.

V ÂLİM

Doktor Selin Cous, bir senedir yerinde duramaz olmuştu. Bir senede ancak Zühre Dâhiliye Servisinin işleri yavaş yürütmek hastalığında olduğunu anlayabilmişti. Hele burada çalışanların büyük bir kısmı Merih'ten getirilmiş insanlar olunca gerisini siz düşünün.

Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Abel'e bir gün Zührelilerin hükümet dairelerinde en nefret ettikleri insanlar olan Merihlileri kullanmalarının hikmetinin ne olduğunu sormuştu.

Abel, içmekte olduğu yeşil şarabı bir kenara koymuş:

– Siyaset, Cons, demişti. Siyaset. Zührelilerin mantığı ile alâkalı bir siyaset. Zühreliler Merih'i avuçları içinde tuttukça seyyareler arasında mevkileri yüksektir. Dolayısıyla her sene Merih'in köylerini araştırıp en kabiliyetli gençleri alır, buraya getirir ve yetiştirirler. Fazla zeki olmıyanlar, sekreterlik vesaire gibi işlerde kullanılırlar. Çok akıllıları da geri Merih'e yollayıp köylere köy âmiri yaparlar.

Doktor Cons aslında bir Boşluk - Analizcisi olduğu için bu gibi siyasetlerden pek anlamazdı ve bunu Elçiye söyledi. :

— Cons, sen iyi bir idareci olamazsın. Dolayısıyla, böyle bir şeye niyet edersen benden tavsiye mektubu isteme. Dinle, en akıllı Merihliler genç yaşta Zühre'ye getirilir ve burada hizmetleri esnasında yiyecekleri, giyecekleri, ga-

yet iyi ve konforludur. Eğer kafa tutmağa kalkarlarsa ellerinden her türlü hakları alınır ve onlar da diğer Merihlilerin vaziyetine düşerler. Tabîî akıllı bir adam da bunu istemez.

Doktor Cons Zühre'de hiçbir hükümet dairesinde kadın memur görmemişti. Merih'li kadınlar, yalnız hizmetçi olarak getirilenler müstesna, Merih'ten dışarı çıkmamışlardı. Zühre'li kadınlar da zaten çalışmayı onurlarına yediremezlerdi.

Sekreterin asistanı masasının yanında bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Adamın mevkii masasının üzerindeki içinde ışık yanan bir tabelâda okunuyordu. Bir Merih'li en fazla asistanlığa kadar yükselebilirdi. Sekreter ve başsekreter Zühre'li idiler. Doktor Cons bu şahısları burada, dairede görmenin imkânsız olduğunu biliyordu.

Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Asistan ise sanki hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Genç bir adamdı. Herhalde yeni mezun olmuştu. Derisi ve saçları oldukça açık renkteydi.

Doktor Jüpiter seyyaresinde doğmuşu ve her Jüpiterli gibi rengi koyu kahverengiydi. Jüpiter ve Merih" halkının renkleri ise aşağı yukarı birbirlerine çok benzerdi.

Asistanın sesi Doktoru kendine getirdi:

- Defterlerimizden anlaşıldığına göre, siz bu ofise evvelce de gelmişsiniz.

- Evet.

- Fakat son günlerde değil,

- Hayır, son günlerde hiç gelmedim.

Hâlâ tam on bir ay, on üç gün evvel kaybolan Boşluk - Analizcisini arıyorsunuz, değil mi?

- Doğru.

– O zamandanberi ne bu adamdan, ne de bu adamın Zühre ve Zühre’nin seyyarelerinden birine indiğine dair bir haber çıkmamış.

– Son defa Zühre’ye yakın bir yerde iken raporunu vermişti.

– Olabilir, fakat bu aradığınız adamın şu anda Zühre’de olduğunu isbat etmez.

– İsbat etmez mi?

Doktor Cons kendini zor tuttu. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosu da aylardır aynı masalı okuyordu.

«İsbat etmez doktor

«Vaktinizi bos yere sarf ediyorsunuz, doktor.»

«Büro araştırmalarına devam edecektir, doktor.»

Kısacası Doktora «Gel sen şu işten vazgeç te boş yere bize paramızı harcatma» demek istiyorlardı.

Asistanın dediği gibi bu tam on bir ay on üç gün evvel başlamıştı. O tarihten iki gün evvel Büronun Zühre’deki şubesini teftişe gelmişti ve aradan bir seneye yakın zaman geçtiği halde hâlâ burada idi.

Büronun genç başkanı kendini karşılamıştı.

Teftiş bitmiş ve Doktor geri dönmek için hazırlıklarını ikmâl etmeğe başlamıştı ki genç başkan:

– Dolaşıcı Analizcilerimizden birinin mesajı vardı, Doktor, dedi. Herhalde mühim değildir. Siz onları iyi tanır ve ne evhamlı adamlar olduklarını bilirsiniz.

Doktor kızgın nazarlarla başkana baktı. Neredeyse on beş sene önce kendinin de dolaşıcı olduğunu söyleyecekti. Mesajı aldı ve okudu. Mesajda şunlar yazılıydı:

«Lütfen Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun direk şifreli hattını açık bulundurun. Merkeze bildirin, bü-

tün boşluktaki seyyareleri alâkalandıran çok mühim bir haberim var. Hemen geliyorum.»

Başkan mesajı ciddiye almıyordu:

– Tahayyül edin, efendim, «Bütün boşluktaki seyyareleri alâkalandıran» birşeymiş. Çok saçma birşey, değil mi? Mesajı alır almaz irtibat temin etmeğe uğraştım, fakat adam hep bütün Merih'in ve Merihlilerin hayatlarının tehlikede olduğunu tekrarlıyordu. Yarım milyar insanın hayatı nasıl' tehlikede olabilir? Doğrusunu isterseniz, buraya geldiğinde böyle bir zır deli ile tek başıma bir odada kalmayı istemem Siz ne dersiniz bu işe?

—Bu adamla konuşmanızı plâğa aldınız mı?

– Evet efendim. İşte buyurun.

Doktor Cons plâğı gözden geçirdi:

– Bu orijinal plâğın kopyesi değil mi?

– Orijinalini buradaki - Zühre'de - Seyyareler Arası Nakliyat Bürosuna gönderdim. Meydana bir cankurtaran göndermelerinin iyi olacağını düşündüm. Herhalde hasta olsa gerek.

– Fakat sanki daha meydana inmemiş gibi konuşuyorsunuz.

– Herhalde inmiş olması lâzım. Kimse bunun hakkında bana bir rapor göndermedi.

– Nakliyat Bürosunu bul da vaziyeti öğren. Hasta olsun, olmasın raporu mufassal olarak plâğa alınmalıdır.

Doktor, ertesi gün, seyyareyi terketmeden tekrar büroya uğramıştı. Başka seyyarelerde yapılacak işleri olduğu için biraz acele ediyordu:

– Bizim analizciden ne haber?

– Ha, ben de sizi arıyordum. Nakliyat Bürosu böyle bir kimsenin meydana inmediğini bildirdi. Havada da araş-

tırma yapmışlar ve gemiye hiçbir yerde rastlamamışlar. Herhalde fikrini değiştirip başka bir seyyareye gitmiş olacak.

Doktor Cons seyahatini yirmi dört saat geciktirmeğe karar verdi. Ertesi gün şehirdeki Nakliyat Bürosuna gitti. İlk defa olarak orada Merihli memurların çıkarttıkları zorluklarla karşılaştı. Evet, böyle bir mesaj almışlardı, fakat gemi meydana inmemiştir.

Doktor bu mevzuun mühim olduğunu ve araştırmalarını derinleştirmeleri icap ettiğini Israrla söyledi. Belki de adam hastaydı. Fakat bütün bu Israrlara rağmen Doktor müsbet bir netice elde edememiştir.

Doktor oteldeki odasına dönüp düşünmeğe başladı. Menajer'e telefon edip eşyasını daha konforlu bir odaya nakletmelerini ve dahâ bir müddet Zühre'de kalacağını bildirdi. Sonra da Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Ludigan Abel ile görüşebilmek için bir randevu aldı. Bu işin peşini kolay kolay bırakmıyacaktı.

Yaşlı Elçi hararetle Doktorun elini sıktı ve uşağın getirdiği içkiler bitinceye kadar resmî işlerden bahsetmek için elinden geleni yaptı.

Cons, Abel'i uzun zamandır tanırdı. Bembeyaz kaşlarının altında yarı kapalı gözler, karga burun, çökük yanaklar, zayıf bir vücut ve işitilmeyen bir müziğe tempo tutuyormuş gibi daimî surette kıpırdayan ince ve uzun parmaklar.

Cons hikâyesini başından sonuna kadar anlattı. Abel hikâye boyunca Cons'un sözünü bir kere kesmemiştir. Hikâye bitince:

– Buraya bak, sen bu kaybolduğunu zannettiğin adamı tanıyor musun?

- Hayır.
- Evvelce de böyle birşeyler yapmış mıydı acaba?
- Merkezdeki hususî raporlara nazaran bu ilk defa oluyor.

- Bana niçin geldin?
- Yardım için.
- Orası muhakkak. Fakat nasıl bir yardım? Ben ne yapabilirim?

- İzah edeyim. Seyyareler Arası Nakliyat Bürosunun Zühre'deki Ofisi bizim adamın gemisini aramış, fakat görememiş. Yalan söylemedikleri de muhakkak, zira iki üç saat zarfında doğru söyleyip söylemediklerini bizim ofis vasıtasıyla öğrenebilirim.

- Doğru. O halde?
- Eğer bizim o adamın raporu doğru ise Zühre'ye inmesine hiçbirşey ve kimse mâni olamaz. Fikrini değiştirip başka bir seyyareye gitmiş olamaz. Ben de on beş senedir bu meslekteyim.' Eğer mesajı doğru ve saçma değilse mevzu fikrini değiştirip başka seyyareye gitmiyecek kadar ciddidir.

- Yani bu adamın Zühre'de olduğu fikrindesin.
- Tam mânasiyle, İki şık var. Birincisi; eğer hasta ise en elverişli hava meydanına inmiştir de kimse farkına varmamıştır ve şu anda hasta vaziyette nereye gideceğini bilmeden ortalarda dolaşmaktadır. Hele unutkanlık hastalığına tutulan Boşluk Analizcilerine sık sık rastlamaktayız. Boşluktaki bazı bilmediğimiz sebebler bu hastalıkta büyük rol oynuyor. Bu gibi hastalar ekseriyetler en yakın kütüphaneye gidip hatırlamasına yardım etmesi için kitap karıştırırlarken bulunmuşlardır.

- Anlıyorum. O halde benden Kütüphaneler Birliği ile konuşup böyle bir vaka cereyan ederse hemen rapor vermelerini isteyeceksin.

- Hayır, zira bu işi ben de halledebileceğimi zannediyorum. Boşluk Analizi hakkında bazı kitapların yedek listesine alınmasını ve bu gibi kitapları arayan olursa hemen yakalayıp bana haber vermelerini isteyeceğim. Böyle bir tertibatın netice vermiyeceğini zannettikleri için bana yardım edeceklerdir.

- Niçin öyle diyorsun?

- Zira bizim adamın Zühre hava meydanlarından birine indiğine katiyetle eminim. Ya hapse attılar, ya da Zühre'li siyaset adamları onu öldürttüler.

Abel boş bardağını önündeki masaya koydu;

- Şaka ediyorsun, herhalde?

- Ne şakası canım? Gayet ciddiym. Daha yarım saat evvel Zühre hakkında bana söylediklerini hatırlıyor musun? Onların, bayatları, yetişmeleri, herşeyleri Merih'i ellerinde tutmaları sayesinde terakki etmiyor mu? Son yirmi dört saatte okuduklarımdan da öğrendiğime nazaran Merih'in kört tarlaları Zühre'nin hâzinesi demektir ve akıllı veya deli bir adam çıkıp bütün Merih'in ve Merihlilerin tehlikede olduğunu söylüyor. Bizim adamın son konuşmasının plâğa alınmış kısmını al da dinle.

Doktor böyle diyip Elçi'ye plâğı uzattı. Abel plâğı aldı ve dinledi,

- Fazla bir malûmat vermiyor.

- Tabii tehlike olduğunu söylüyor. Çok acele harekete geçilmesi gerektiğini bildiriyor. Bu rapor hiçbir zaman Zührevilerin ellerine geçmemeliydi. Bu haber yanlış bile olsa, Zühre hükümeti hiç böyle bir haberin yayınlanması-

na müsaade eder miydi? Yaratacağı panik bir tarafa, Merihle Zühre arasındaki kört tarlalarının sebep olduğu acı siyasi münasebetler ortaya çıkmış olur ki bu Zühre'lilerin aleyhine neticelenebilir. Farzet ki bu adamı ortadan yok etmekle bütün bu' zorlukları yenecekler, hiç tereddüt ederler mi zannediyorsun?

– Peki, benim ne yapmamı istiyorsun? Hâlâ maksadını anlayamadım.

– Onu öldürüp öldürmediklerini öğren. Burada bir casusluk şebeken olması icab eder. Herhalde tahminimde yanılmıyorumdur. Ben onları kütüphane vasıtasıyla malûmat toplamağa uğraşıyormuş gibi oyalarken sen de şebeken vasıtasile işin esasını öğren. Canileri de bulunca Arz hükümetinin işi ele almasını ve hiçbir seyyare hükümetinin Boşluk Analiz Bürosu adamlarını öldüremeyeceğini, öldürdükleri takdirde cezasız kalmayacağını bunlara öğretmesini istiyorum.

Burada Abel ile bu mevzuda ilk konuşması sona ermişti.

Cons'un tahmini doğru çıkmıştı, Zühre hükümeti kütüphanelerle iş birliği edebilmesi için doktora her türlü kolaylığı gösteriyordu.

Aylar geçmiş büyük Elçi'nin ajanları bile bu. mevzuda yeni birşey öğrenememişlerdi.

On bir aydan fazla bir müddet bu iş böyle sürdü. Artık Cons da yavaş yavaş bu işi bırakmayı düşünüyordu. On ikinci ayın nihayetini bekleyip tamamiyle vazgeçmeğe karar vermişti. İşte o sıralarda beklediği haber tahminlerinin hilâfına, Abel'in adamlarından değil seyyare merkezi Yukarı Şehir Halk Kütüphanecinden geldi. İşte bunun için şu anda Doktor Cons Merih Dâhiliye İşleri Bürosunda Sekreterin asistanının karşısında oturuyordu.

Asistan önündeki son kâğıdı da bir tarafa koyduktan sonra sordu:

– Evet? Siz ne istiyorsunuz?

– Dün öğleden sonra saat dört yirmi ikide Halk Kütüphanecinde Boşluk -Analizi mevzuuna ait iki kitap arayan Merih’li bir şahıs gelmiş benim sorguya çekmem için tutuyorlarmış. Ondan sonra kütüphaneden bir daha ses çıkmadı. Dün saat beşi beş geçe telsiz haber bülteninden işittiğime göre Halk kütüphanesinde Merih’li olduğu sanılan üç kişi bir polisi yaralayıp kaçmışlar ve hâlâ yakalanmamışlar. Daha sonraki haberlerde de buna dair bir ses çıkmadı.

Bence bu iki mevzu birbiri ile alâkalıdır. Benim aradığım adamın şu anda polisin elinde olduğuna kaniim. Merihe gitmek için müsaade istedim; vermiyorlar. Merih’e adamı buraya yollamaları için haber yolladım; cevap çıkmadı. Buraya geldim ve yardımınızı istiyorum. Ya ben oraya gideyim, ya da onu buraya getirsinler.

Asistan cansız bir sesle cevap verdi:

– Zühre hükümetinin Analiz Bürosu adamlarının böyle ultimatom çekmelerine tahammülü yoktur. Şefin sizin bu mevzu hakkında belki de bana geleceğinizi haber vermişlerdi. Hakikaten dediğiniz gibi, üç kişi- bir köy âmiri, bir Merih’li kız ve başka bir adam daha bir polisimize hücum etmişler ve polisimiz takibe çıkmış. Fakat hâlen bu mücrimler ele geçmemiştir.

Doktor birden sükûtu hayale uğramıştı:

– Kaçtılar mı?

– Pek değil. Kohorof adlı birinin fırınında saklandıklarını zannediyoruz.

– O halde niçin birşey yapmıyor sunuz?

– Hiç son zamanlarda Büyük Elçi Lodigan Abel ile görüşlünüz mü?

– Bunun bizim esas mevzu ile...

– Sık sık Arz'ın Sefarethanesine girip çıktığınızı biliyoruz.

– Büyük Elçi'yi bir haftadır görmedim.

– O halde görmenizi tavsiye ederim. Arz ile aramızda olan siyasi münasebetler biraz nazik olduğu için: Kohorof'un dükkânına kaçan canilere dokunamıyoruz. Bize verilen malûmata göre Kohorof Arz'ın buradaki casusluk teşkilâtının kıymetli elemanlarından biridir.

VI BÜYÜK ELÇİ

Doktor Cons'un asistan ile arasındaki muhavereden on-saat önce Terens, Kohorofun dükkânını terketmişti. Şehir'in hücre ve karanlık sokaklarında el yardımı ile, duvarları yoklayarak yoluna devam ediyordu. Arada bir ileride ikili üçlü guruplar halinde dolaşan polislerin fenerleri ortalığı aydınlatıyordu. O zaman hemen bir köşeye sınıyor ve polislerin ayak sesleri tamamiyle dininceye kadar yerinden kıpırdamıyordu.

Bütün gece polisler Aşağı Şehirde bir aşağı, bir yukarı dolaştılar. Böyle dolaşmaları bile halka öyle dehşet ve korku veriyordu ki kimse kanuna aykırı en ufak bir harekette bulunmağa cesaret edemiyordu. Hernekadar her taraf karanlık idiyse de polisler meydanda olmadıkları zaman bile, Yukarı Şehir'i besleyen mağazalar ve dükkânlar gayet sıkı muhafaza altında idi ve en ufak bir teşebbüs feci bir şekilde neticelenebilirdi. Diğer seyyarelerde suç sayılabilen şeyler bu karanlık şehirde mevcut değildi, zira zenginler, erişilmesi imkânsız Yukarı Şehir'de oturuyorlardı ve Aşağı Şehirde oturanların da elinde, avucunda kıymetli birşey bırakılmamıştı.

Terens Yukarı Şehir'e açılan büyük deliklerden birinin yanından geçerken başını kaldırdı, baktı.

Erişilmesi imkânsız!

Hakikaten erişilmesi imkânsız mıydı? Daha ufak bir çocukken polis korkusu iyice içine yerleşmişti. Nerede o siyah üniformalı polisleri görse dehşete düşerdi. Efendiler ise Zühre'de Yaşayıp zavallı Merih'lileri kurtarmak ve refaha kavuşturmak için uğraşan kanatsız meleklerdi.

On yaşında iken mektepte Zühre'de hayat hakkında bir kompozisyon yazmıştı. Tamaniyle tahayyül mahsulü olan bu yazı hocası tarafından çok beğenilmiş ve şene sonunda aynı sınıfın diğer talebeleri okuma, yazma gibi basit şeylerle uğrattırken Terens hususi bir sınıfa terfi ettirilmiş ve orada aritmetik, boşluk ve seyyareler coğrafyası ve Zühre tarihi derslerini okumağa başlamıştı.

On altı yaşında Terens'i. Zühre'ye götürmüşlerdi. O günler aklına gelince gayri ihtiyarî nefretle titredi.

Şehir'in hudutlarına yaklaşmıştı. Kört tarlalarından gelen tatlı bir koku ciğerlerini doldurdu. Artık birkaç dakika sonra, polislerin uğramadığı, tarlaların arasında dolaşacaktı. Yıldızları ve Zühre'nin güneşi olan o parlak sarı yıldızı seyredebilecekti.

O yıldızı ilk defa Zühre'ye giderken hava gemisinin penceresinden gördüğünde gözleri kamaşmış; heyecan ve sevincinden ne yapacağını şaşırmıştı,

Zühre'ye indiklerinde Terens'i yaşlı bir Merih'liye teslim etmişlerdi. Merih'li Terens'i yıkamış, temizlemiş ve yeni elbiseler giydirmiş, büyük bir binaya götürmüştü. Yolda, yanlarından bir adam geçerken yaşlı Merih'li başını eğmiş ve kızgın bir sesle: ,

– Başını eğ, demişti. Terene şaşkın bir vaziyette başım eğmiş ve sonra sormuştu:

– Kim o adam?

– Bir, Efendi, kafasız köylü.

– Efendi mi?

İlk defa bir efendi görüyordu. Hayret, ne altı metre boyu vardı, ne de iki başı. Bayağı, normal bir adamdı. Terens'in hisleri birdenbire değişmişti. O Efendileri tamamiyle başka şekilde tahayyül etmiş ve sukutu hayale uğramıştı.

Kütün stajı esnasında Efendilerin de normal insanlar oldukları aklından çıkmamıştı.

On sene staj görmüş; stajı esnasında çöp sepeti boşaltmasını. sağa sola mesajlar götürmesini, bir Efendi geçerken başını iyice eğmesini; bir Zühre'lı kadın geçerken başını duvara çevirmesini öğretmişlerdi.

Ondan sonra beş sene müddetle Dâhiliye Kısımında çeşitli işlerde çalıştırılmıştı.

Bir gün şişmanca bir Merih'li ziyaretine gelmiş ve Efendiler hakkında ne düşündüğünü sormuştu.

Hakikî hislerini dışarıya vurmamak için elinden geleni yapmış ve Efendilerin herbirinin birer melek, Merih'i kurtarmaya uğraşan birer baba olduklarını söylemişti. Fakat şişman Merih'li yüzünü ekşitmiş ve:

– Herhalde şaka ediyorsun. Bu akşam şu yere gel, diyerek eline, üstünde adres yazılı bir kâğıt sıkıştırmıştı.

Terens korkmasına rağmen merakını yenmek maksadı ile, gitmişti. Orada aynı dairede çalıştığı Merih'li arkadaşlarını da görmüştü. Neticede, kendisi gibi, Efendilerin kötü, insanlar olduğuna inanan daha bir sürü Merih'li olduğunu öğrenmişti.

Zühre'li Efendilerin Merih'in zenginliklerinden istifade edip bey gibi yaşadıklarını; Merih'lileri sefalet ve yokluk içinde bıraktıklarını; yakında Efendilere karşı büyük bir isyan olacağını ve Merih'in zenginliklerine Merih'lilerin kavuşacaklarını öğrenmişti,

Nasıl? Terens bu suali tekrar ve tekrar sormuştu. Efendiler ve polislerin kuvvetli silâhları vardı.

O zaman Arz hakkında Terens'e malûmat vermişlerdi. Son birkaç asırda boşluktaki seyyarelerin yarısından fazlasını İmparatorluğuna dâhil eden Arz'ın yardımı ile Merihlilerin Zühre'yi ele geçireceklerini söylemişlerdi.

Fakat o zaman da Arz Merih'i muazzam İmparatorluğuna dâhil etmiyecek miydi? Hiç olmazsa Zührevilerin huyunu, suyunu biliyorlardı. Belki de gelen gideni aratırdı.

Bunun üzerine Terens'i tehdit etmişler, gördüklerinden ve işittiklerinden kimseye bahsedecek olursa hayatının tehlikeye gireceğini söylemişlerdi.

Bir müddet sonra isyanı hazırlayanlar teker teker kaybolmuş, neticede şişman Merih'li kalmıştı.

Bazı yeni gelen gençlere de fısıltı halinde teklifler yapıldığını görmüş fakat tehlikeli bir oyuna kurban gideceklerini ihbar etmekten çekinmişti. Onların da Terens gibi kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmeleri kendileri için hayırlıydı.

Terens Zühre'lilerden çeşitli sebeplerden dolayı nefret ediyordu. Ne çocukken: düşündüğü gibi altı, yedi metre boyları vardı, ne de tahminin fevkinde bir zekâları Hatta bazen aptalca yaptıkları işler bile oluyordu.

Fakat ne yapmalıydı? Aptal Zühre'lilerin elinden kurtulup Arz'ın İmparatorluğuna girmenin faydası ne idi. Merih'lilerin kendi başlarına bir iş becereceklerini de san-

mak çok saçma ve delice bir fikirdi. O halde bunun çıkar yolu yoktu.

Senelerdenberi, talebe iken, stajyer iken ve köy âmiri olduktan sonra, bu problemle kafasını yormuştu.

Sonra da tuhaf bazı vakalar neticesi bu basit görünüsü, bir boşluk analizcisi olduğunu zanneden adam karşısına çıkmış ve Merih'teki insanların hepsinin hayatının tehlikede olduğunu iddiaya başlamıştı.

Terens tarlalara gelmişti. Artık ne bir köy âmiri, ne de hür bir Merih'liydi; kanundan kaçan bir suçluydu. Merih'in hâzinesi aynı zamanda baş belâsı olan kört nebatının çıkarttığı tatlı koku etrafa yayılmıştı. Hafif hafif çiselemekte olan yağmur dinmiş, bulutlar dağılmıştı.

Beynini yakan düşünceden bir türlü kurtulamıyordu. Son yirmi dört saattir Zühre'ye karşı elinde en kuvvetli silâhı tutuyordu; buna şüphe yoktu. Rik'in doğru hatırladığını, bir zamanlar boşluk analizcisi olduğunu ve sayko - prob tatbik edilip, bildiklerinin zorla unutturulduğunu anlıyordu ve Rik'in hatırladıkları doğru, tehlikeli fakat gayet kuvvetli bir silâhtı.

Buna emindi.

İşte şimdi de Rik Merih'li olduğunu iddia eden fakat aslında Arz'ın ajanlarından biri olan o adamın eline düşmüştü.

Hırsından ne yapacağını bilmiyordu. Tabî o fırıncı Arz'ın ajanlarındandı. İlk dakikada bunu anlamıştı. Aşağı Şehir'de yaşayanlardan başka kim sahte bir fırın inşa edebilecek kadar para bulabilirdi ki?

Rik'in Arz'ın eline düşmesine müsaade edemezdi. Her şeyi göze alabilirdi artık. Nasıl olsa ölüm cezasına çarpıla-

cak derecede suç işlemişti; ne yapıp yapmalı Rik'i bu fırının elinden kurtarmalıydı.

Sabahın olmasını beklemeyi münasip gördü. Hernekadar polis eşkâlini televizyonda yayınladıysa da onlar bu malûmatı elde edip yayınlayıncaya kadar yine köy âmiri olarak birçok işler görebilirdi.

Asistanla muhaveresinden on saat sonra Doktor Cons; Büyük Elçi Ludigan Abel ile buluştu.

Elçi, Doktoru her zamanki gibi karşıladı. İlk görüşmelerinde Doktorun hikâyesine pek kulak asmamıştı. Kafası daimî olarak Arz'a faydalı mevzularla meşguldü. Arz! Da-ima aklında olan mevzu. Abel sulhü seven bir adamdı. Arz'ın kurmuş olduğu muazzam imparatorluk ve kuvvetli orduları Elçiye alâkadar etmeyen mevzulardı. Artık ihtiyarlıyordu. Hiç olmazsa ölümü beklerken, günlük tatlı uykusundan, şarabından, rahatından mahrum olmak istemiyordu. Her insanın da kendisi gibi olmasını isterdi, onun için harbi hiç sevmezdi. Atom bombalan ile birbirlerini öldürmekte ne mâna vardı?

Dolayısıyla harbe mâni olmak için kuvvetli ve otoriter bir seyyare bulunmalıydı.

Ofisinde duvarda, Arz'ın büyük bir haritası asılı idi. Vaktile Arz'da bir sürü hükümetler mevcutmuş. Şimdi ise tek bir hükümet vardı ve bu hükümet boşlukta muazzam bir imparatorluk kurmuş, birçok seyyareleri emri altına almıştı. Bu kuvvetli imparatorluk hudutları içinde sulh ve mes'ut bir hayat bulmak İmkânı her zaman için mevcuttu.

Şimdi Arz'ın önünde açılması gereken yeni bir merhale vardır. Bütün boşluğa hakim olup tek bir İmparatorluk kurmak.

Abel'in istediği bu idi. Beş yüz, dört yüz, iki yüz sene evvel olsaydı belki böyle düşünmiyecekti. Zira, işittiklerine nazaran, o günler Arz'lılar kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen, elde ettikleri memleketlerin kanlarını emen kimselermiş. Fakat artık o günler geçmişti.

Abel Arz'ı değil Arz'ın temsil ettiği sulh ve müreffeh hayatı düşünüyordu. Dolayısıyla «acaba bu Arz'a nasıl faydalı olabilir?» şekline dönüyordu. Doktor Cons'un hikâyesiyle de bu sebeplerden dolayı yakından alâkadar oluyordu. Fakat bu mevzu acaba nasıl halledilebilirdi? Doktorca mesele gayet basitti. Arz, Seyyareler Arası Boşluk,-Analiz Büro'sunun tarafını tutmalı ve Zühre'yi cezalandırmak.

Belki, Zühre'nin aleyhine kati deliller elde edilirse» bu iyi birşey olacaktı; belki de menfi netice verecekti. Ne olursa olsun, Arz hareketlerinde temkinli olmalı ve acele karar vermemeliydi. Arz'ın imparatorluğunda olmayan birçok seyyareler mevcuttu. Eğer Arz yanlış bir harekette bulunursa bu seyyarelerin Arz'a karşı birleşmeleri ihtimâli de mevcuttu. Belki Arz böyle bir harpte galip çıkabilirdi fakat muhakkak ki kendisi de altından pek kolay kalkılamıyacak derecede zarar görebilirdi.

Dolayısıyla Arz'ın çok temkinli hareket etmesi gerekiyordu. İşte Abel'de kimsenin nazarı dikkatini çekmeden, Doktor Cons'un hikâyesi üzerine, harekete geçmiş ve ajanları vasıtasıyla malûmat toplamağa uğraşmıştı. Aynı zamanda herhangi bir yanlışlık yapıp ta işlerini altüst etme-

sine mâni olmak için, Doktor Cons'u da, kendisine haber vermeden, göz hapsine almıştı.

Abel doktorun bu mevzudaki devamlı ısrarlarına hayret ediyordu.

Niçin bir tek ajanla bu derecede ilgileniyorsun? diye sorduğunda doktor:

Zira bu mevzu ile alâkalı olarak Merih ve Zühre arasındaki münasebetler de mevcut; bu haksız münasebetleri ortaya çıkartıp son verilmesini istiyorum, diye cevap vermişti.

Abel bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı. Seyyareler arasında umumi bir birlik, devamlı bir sulh kurmak gibi mühim bir problem mevcutken böyle bir, iki seyyarenin arasında cereyan eden dâhili anlaşmazlıkların ne gibi ehemmiyeti olabilirdi? Bu gibi anlaşmazlıklar her zaman beklenebilirdi. Sonra, ne diye Merih'li olmayan bir şahıs bu mevzuun üstüne bu derece düşüyordu?

Niçin Merih'le bu derece yakından alâkadar oluyorsun?

Akrabalığım var gibi geliyor bana.

Fakat sen Jüpiterlisin veyahut ben öyle zannediyorum.

Evet, Jüpiterliyim, fakat aramızda akrabalık gibi bir şey var. Vasatlarla dolu boşlukta tezat teşkil ediyoruz.

Tezat mı? Anlamıyorum doğrusu.

Derilerimizin rengi bakımından. Onların rengi haddinden fazla koyu. Dolayısıyla her iki seyyarenin de birleştiği bir nokta, mevcut. Seyyareler arasında ekseriyeti benimsediğimiz için sosyal hayatta atalarımızın nasıl sıkıntılara düştüklerini tarihimiz gösteriyor. Bizlere zavallı araplar, onlara da zavallı beyazlar derlermiş ve diyorlar.

Dolayısıyla diğerklerinden ayrı olmakla ve bu muameleye tabi tutulmakla birbirimize daha fazla yakınlaşmış oluyorum.

Abel'in şaşkın nazarları karşısında doktor sözlerine burada son vermişti ve o zamandan beri bu mevzudan bir daha bahsedilmemişti.

Şimdikise, herşey sükûnetini muhafaza ederken, hayat normal seyrini takip ederken, eskiye nazaran bambaşka bir haleti ruhiye altında Doktor Cons tekrar karşısına çıkmıştı. Doktor kızgınlığından adeta köpürüyordu:

– Ajanlarını benim peşime de taktın. Haydi diyelim ki temkinli davranıyorsun; aradığımız adamı bulunca bana niye haber vermedin?

– İşler çok karışık; daima karışık. Kütüphanelerden bir ses çıkacak olursa sana bir haber verecekleri gibi isimlerini bıraktığım bazı ajanlarıma da haber bırakmaları için gerekli direktifleri vermiştim. Senin de muhafazaya ihtiyacın olduğu kanaatinde idim Merih'te bile...

– Evet, Bunca zamandır aptallar gibi hareket ettik. Bir sene bu adamı Zühre'de bulamayacağını ısbat etmekle uğraştık. Merih'te olması şarttı; fakat biz bunu göremedik ve anlayamadık Herneyse artık elimizde. Yani, senin elinde ve benim bu adamı görebilmem için gerekli hazırlıklar yapılacak herhalde.

– Bu Kohorof denilen adamın Arz ajanlarından olduğunu söylediler sana?

– Değil mi? Niçin yalan söylesinler? Yoksa onlarada mı yanlış malûmat verilmiş?

– Ne yalan söylüyorlar, ne de yanlış malûmatları var; On senedir Kohorof bizim ajanımızdır. Zührevilerin bunu bilmeleri canımı sıktı. Acaba daha bizim ajanlar hakkında

neler biliyorlar; onu merak ediyorum. Acaba niçin sana açıkça Kohorof'un Arz'ın ajanlarından olduğunu söylediler dersin?

– Hakikat olduğu için herhalde. Belki de bu sebeple daha fazla onları sıkıştırmaktan vaz geçeceğimi zannetteler;

– Fakat bu sayede bizim ajanlardan kimleri tanıdıklarını da bilmiş oluruz, Tabii biz de hemen bu ajanlarımızı geri çekip yerine yenisini göndererek gizli servisimizdeki aksaklıkları yok etmiş oluruz, değil mi?

– Orası öyle. O halde sorduğun suale seri kendin cevap ver.

– Kendilerinden emin olduklarını göstermek maksadiyle Kohorof'un hakiki hüviyetini bildiklerini ben de öğrenmiştim. Belki de onlar bu haberi aldıkları için hakikati sana da söylemekten çekinmediler.

– Sen nasıl öğrendin bunu?

Gayet' basit. Dinle! On iki saat önce Arz'ın ajanlarından Kohorof Merih'teki polis teşkilâtı âzâlarından biri tarafından öldürüldü. Fırında saklamakta olduğu bir erkek ve bir kadın sırra kadem bastılar. Erkek senin aradığın adam olsa gerek. Tahminime göre, hâlihazırda, o iki kişi Zühreli-lerin elindedir.

Doktor Cons az kaldı hayretten oturduğu sandalyeden yere yuvarlanacaktı.

Abel sâkin bir hareketle şarap bardağını alırken:

– Resmî olarak benim yapabileceğim hiçbir şey yok, dedi. Öldürülen adam Merih'liydi; kaçanların da, aksi isbat edilinceye kadar, Merih'li olduklarını kabul etmek zorundayız. Görüyorsun ki hâlihazırda yapılabilecek hiçbir şey yok.

VII

POLİS

Rik fırıncının öldürüldüğünü görmüştü. Tabancanın namlusundan bir alev hüzmesi çıkmış ve bir anda Kohorof'un vücudunu küle çevirmişti. O anda geçenleri hayâl meyal hatırlıyordu.

Polis tabancasını çekmiş yavaş yavaş yaklaşıyordu. Fırını polisi görür görmez birşey söyleyecek olmuş, fakat tek kelime söylemeğe vakit bulamamıştı. O anda bütün halk haykırarak dağılıvermişti.

Polis Rik'e doğru atılmıştı. Rik ve Lona kaçışan halkın akıntısına kapılıp oradan uzaklaşmışlardı, O sırada havada uçan polis otomobillerinin sesleri halkın gürültüsünü bastırmağa başlamıştı. Lona ve Rik şehir haricine doğru kaçıyorlardı.

O sabah erken saatlerde uyanmıştı. Uzun bir müddet yerinden kıpırdamamış, başından geçenleri gözünün önüne getirmişti. Gece uykusunda birşeyler olmuş ve sabah uyandığında kendini bambaşka hissetmişti. Dünden beri beyinde yeni farkına vardığı birşeyler cereyan ediyordu. Yukarı Şehire ve kütüphaneye gidiş, polise hücum ve onu

takiben kaçış, fırıncı ile karşılaşmaları beyinde aksülameller yaratmıştı.

En nihayet yan tarafa dönerek:

- Lona, diye seslenmişti.

Lona sol dirseği üzerinde doğrulup Rik'e döndü:

- Rik?

- Buradayım, Lona.

- Birşey mi var?

- Hayır. Kendimi gayet iyi hissediyorum. Dinle! Daha bazı şeyler hatırlıyorum. Bir hava gemisindeydim ve tam manasıyla...

"Fakat Lona Rik'i dinlemiyordu. Elbisesini sırtına geçir-miş, önündeki fermuarı kapattıktan sonra sinirli hareket-lerle kayışını kurcalamağa başlamıştı.

- Uyumamak için elimden geleni yaptım, Rik.

- Ne o, birşey mi var?

- Yavaş; yüksek sesle konuşma,

- Köy âmiri nerede?

Burada değil, gitti. Sen uyuşana, Rik.

- Uyumak istemiyorum. Köy âmirine hava gemim hak-kindaki hatırladıklarımı söylemek istiyorum.

Fakat Terens orada değildi ve Lona da dinlemiyordu, Rik ilk defa olmak üzere fena halde Lona'ya içerlediğini hissetmişti. Sanki bir çocukmuş gibi muamele görüyordu.

Birden odada bir ışık ve arkasından fırıncı belirdi. Fır-ıncı gülerek:

- Erken uyanmışsınız, dedi.

İkisi de cevap vermediler,

- Maamafih iyi etmişsiniz. Bugün yolculuk var.

Lona korkuyla yerinden sıçradı:

- Yoksa bizi polise mi teslim edeceksiniz?

- Polise değil. Lüzumlu kimselere vaziyeti anlattım. Merak edilecek birşey yok.

Kohorof böyle deyip odayı terketti ve az sonra giyecek, yiyecek ve iki kova su getirdi. Elbiseler yepyeni idi fakat gayet tuhaftı.

- Bundan böyle isminiz değişecek sizin. Dinleyin ve unutmayın. Artık Merihli değilsiniz, anlıyor musunuz? Sa-türn seyyaresinden seyahat maksadiyle gelmiş iki kardeş-siniz. Merih'te sadece...

Fırıncı gerekli her türlü malûmatı verdi; sualler sordu; verilen cevapları dikkatle dinledi.

Rik heyecanından yerinde duramıyordu; Lona'nın ise korktuğu gayet bariz bir şekilde belli oluyordu.

Fırıncı da bunun farkına varmıştı. Lona'ya döndü:

- Eğer sen başımıza dert açacaksan seni burada bıra-kır onu yalnız gönderirim.

- Merak etmeyin. Başınıza dert açmam.

- Haydi, o halde gidelim artık.

Son olarak siyah deri ile kaplı birer cüzdanı ceplerine yerleştirmişlerdi.

Dışarı çıkınca Rik hayretle üzerindeki elbiselere baktı. Bir elbisenin bu kadar karışık birşey olabileceğini hiç tah-min etmemişti. Fırıncının yardımile giyinmişti, fakat soyu-nurken kim yardım edecekti? Lona da artık bir çiftçi kıza benzemiyordu. Bacakları bile ince bir kumaş ile kaplıydı ve ayaklarında topuklu ayakkabı vardı.

Yolda geçenler hayretle onları seyrediyor ve birbirleri-ne birşeyler fısıldıyorlardı. Fırıncı hiç nazarı dikkati celbetmiyordu. Elinde uzun bir sopa taşıyordu.

Fırından yüz metre kadar uzaklaşmış ve köşeyi dönmüşlerdi ki bir polisin siyah üniforması ve gümüş düğmeleri Rik'in gözlerini kamaştırmıştı.

İşte o zaman olan olmuştu. Silâhın namlusundan çıkan alev, halkın bağışması ve dağılması...

Kendilerini şehrin dış mahallelerinde buldular. Lona sık sık soluyordu. Yeni elbisesi terden sırsıklam olmuştu. Rik zorla nefes alarak:

- Daha fazla koşamıyacağın, dedi.
- Az daha dişini sık.
- Olmaz. Dinle; beni dinle. Niçin fırıncının bize vermiş olduğu talimat üzerine hareket etmiyoruz?
- Bizim ne yapmamızı istediğini biliyor musun?
- Tabii. Başka bir seyyareden gelmiş seyyahlar gibi hareket etmemizi söylemiş ve bize şunları vermişti.

Rik böyle deyip cebinden siyah deri kaplı cüzdanı çıkarttı. Bu tek tabaka birşeydi. Açmak için uğraşırken eli kenarda bir yere değince bakmakta olduğu taraf süt renginde beyazlaşmağa başladı. Rik yavaş yavaş beliren kelimeleri okumağa uğraştı.

Nihayet heyecanla:

- Bu bir pasaport, dedi.
- O da ne?
- Bizim bu seyyareyi terketmemize yarayacak birşey. Görmüyor musun? Fırıncı bizim Merih'i terketmemiz için uğraşıyordu.

- Haydi, onun plânlarını aynen tatbik edelim.
- Hayır. Onu öldürdüler. Biz yalnız bu işin içinden çıkamayız, Rik.

- Fakat en iyi yapabileceğimiz şey bu. Bizim böyle birşey yapabileceğimizi kimse tahmin etmez. Sonra fırıncının

yer ayırtmış olduğu hava gemisine binmeyiz. Herhangibir başka gemiye bineriz.

Gemi kelimesi Rik'i heyecana getirmişti. Fikri iyi de, fena da olsa aldırımıyordu artık; yeter ki bir gemiye binsin. Bir hava gemisinde, boşlukta olmayı okadar istiyordu ki.

– Lütfen, Lona?

– Pekiyi, dediğın olsun. Hava meydanının yerini biliyorum. Küçükken fırsat buldukça hava meydanının civarına gider ve gemileri seyrederdim.

Meydana doğru yola çıktılar. Rik'in içinde tuhaf bir his vardı. Çok yakın bir mazide geçmiş birşeyler vardı ve bu hava gemileriyle alâkadar birşeydi, fakat ne olduğunu bir türlü hatırlıyamıyordu.

Giriş kapısındaki Merih'li bir gece evvelki olanları kuktan işitmişti. Bu sabah ta bir polisin öldürüldüğü haberi gelince nerede ise heyecanından işini terkedip şehire ineceğı gelmişti.

Habire polis otomobilleri geçiyordu. Anlaşılan mühim bir vak'a olmalıydı bu. Yoksa şehiri böyle polislerle doldurmak ihtiyacını duymazlardı. Polislerin öldürölmesi niçin bu kadar hoşuna gitmişti acaba? Onu hiç rahatsız etmezlerdi. İş i iyi idi ve hayatından memnundu.

Ne olursa olsun polislerin öldürölmesi hoşuna gitmişti.

Elbiselerinden yabancı oldukları anlaşılan çiftin mevcudiyetinin nerede ise farkına bile varmayacaktı. Pasaportlarına ve rezerve yerler listesine bir göz attıktan sonra bir düğmeye basıp meydana çıkan birer kurdelayı onlara uzatmış ve sabırsızlıkla:

– Şunları bileğimize bağlayın ve geminize gidin, demişti.

– Bizim gemi hangisi?

– On yedi numaralı pistte, bayan.

Adam böyle dedikten sonra tekrar telefona dönmüş ve son haberleri alabilmek için arkadaşlarını aramağa başlamıştı.

Ancak birkaç saat sonra ne feci bir yanlışlık yaptığının farkına varabilmişti.

– Lona!

Rik kenarda duran bir hava gemisini gösterdi ve fısıltı ile:

– İşte, şu! dedi.

Lona Rik'in gösterdiği gemiye şüphe ile baktı. On yedi numaralı pistteki gemiden çok daha küçüktü bu. Giriş kapışma bir alüminyum merdivenle çıkılıyordu. Hava delikleri açıktı.

Rik:

– Havalandırıyorlar, dedi. Yolcu gemilerini ekseriyetle hareketten bir müddet evvel havalandırırlar ve bu sayede konservelenmiş ve sık sık kullanılmış oksijenin sebebiyet verdiği tuhaf koku temizlenmiş olur.

– Ne biliyorsun?

– Bayağı biliyorum. Şu anda içinde kimse olmaz, zira böyle bir hava cereyanı varken fazla soğuk yapar ve hiç rahat değildir. Ortalarda niçin kimseler yok, anlamıyorum.

– Sen buralara geldiğinde de etraf hep böyle esiyor muydu?

Lona kati bir cevap veremedi; zira çocukluğunda geçen şeyleri kolay kolay hatırlayamazdı.

Bacakları titreyerek merdivenleri çıkarken her an bir polisin kendilerini yakalamasını bekliyordu. Uzaklarda işleriyle uğraşan iki işçiden başka ortalarda kimseler yoktu.

İçeri girerken hava cereyanı Lona'nın eteklerini havalandırdı.

- Daima böyle eser mi?

Lona ilk defa bir hava gemisine biniyordu. Böyle birşey hiç aklından bile geçmemişti. Heyecanından ağzı kurumuş, kalbi daha hızlı atmağa başlamıştı.

- Hayır, yalnız havalandırılırken böyle eser.

Rik zevkle madeni koridorlarda dolaşıyor ve boş odaları gözden geçiriyordu. Ambarı gördü:

- Buraya gel. Bizim yiyecekten çok suya ihtiyacımız olacak. İlk evvelâ onu temin edelim. Şuradan birkaç teneke boş kutu al.

Böyle diyerek kendisi de birkaç boş kutu aldı ve su pompasının düğmesine basıp alüminyum kutuları su ile doldurdu ve kapaklarını kapattı.

Az sonra yangın âletleri, ilâçlar ve kaynak âletleriyle dolu ufak bir oda buldu.

- Herhalde bu odayı tehlike olmadıkça kullanmazlar. Korkuyor musun, Lona?

Rik böyle derken kendi sesi bile titriyordu.

- Sen yanımda oldukça korkmam.

- Işık kullanamıyacağız. Zira fazla cereyan sarf olunca kontrol cihazı hemen belli eder.

Hava cereyanı bu sırada birdenbire kesiliverdi. Hava cereyanının çıkarttığı hafif gürültünün yerine bir sessizlik kaim olmuştu,

- Az sonra yolcular gelecek. Herhalde yakında havalanırız.

Lona, Rik'i şimdiye kadar bu derece neşeli görmemişti, Sanki sevgilisiyle olan randevusuna giden bir âşıka benziyordu.

Rik kendini âdeta bambaşka bir adam gibi hissediyordu.

Artık bir hava gemisinde idi! Yavaş yavaş maziyi hatırlamağa başlamıştı. Kört tarlaları, fabrika ve Lona maziye karışmağa başlamışlardı. Bütün bunlar hava gemisine binmekle başlamıştı. Eğer daha evvel Rik'i bir gemiye bindirmiş olsalardı, bu kadar uzun bir müddet daha hatırlamak için uğraşmasına lüzum kalmıyacaktı.

Karanlıkta Lona'ya fısıldadı:

– Sakın merak edeyim deme. Az sonra bir titreme hissedecek ve motorların gürültüsünü işiteceksin. Üzerinde büyük bir yük varmış gibi olacak. Bu da havalanmağa başladığımıza delâlettir.

– Canımı acıtacak mı?

– Yanımızda bu ağırlığı defedecek âletler olsaydı hiçbir şey hissetmezdin. Maamafih canın acımaz; yalnız biraz rahatsızlık verir. Sırtını duvara ver ve ağırlığı hissetmeğe başladığın andan itibaren kendini serbest bırak. İşte başlıyor.

Gemi havalanmağa başlamıştı. Göğüslerinde hidrolik muhafazalar olmadığı için zorlukla nefes alabiliyorlardı.

Rik zorla konuşmağa gayret etti. Lona'nın korktuğunu ve sesini işitecek olursa korkusunun biraz dağılacağını tahmin etmişti.

– Tabîî sonra boşluğa çıkmak için hiper boşluğa geçiş vardır. Fakat bu hiçbir rahatsızlık vermez. İçinde bir iki saniye süren bir burkulma hissedersin, hepsi okadar. Emin ol, farkına bile varmayacaksın.

Yavaş yavaş göğüslerindeki tazyik azalmağa başlamıştı. Az sonra tazyik tamamiyle kalkınca ikisi birden nefes ne-

fese boylu boyunca yere uzanıverdiler. Sonra Lona'nın sesi işitildi:

- Canın acıdı mı, Rik?
- Kimin, benim mi?

Rik zorlukla güldü. Daha kendine gelmemesine rağmen Lona'nın böyle düşünmesi çok tuhafına gitmişti. Rik... Hava gemisinde çanı acısın... Nekadar tuhaf...

- Bir zamanlar ben senelerce hava gemisinde yaşadım. Bazan aylarca hiçbir seyyareye İnmediğim oldu.
- Niçin?

Lona böyle derken Rik'e yaklaşmış ve orada olduğunu garantilemek istermişçesine Rik'in kolundan tutmuştu. Rik kolunu Lona'nın omuzuna attı.

Lona:

- Niçin? diye سوالini tekrarladı.

Rik niçin olduğunu hatırlamıyordu. Seyyarelere inmekten nefret ettiğini biliyordu. Bazı sebeplerden dolayı uzun müddet boşlukta kalması icap etmişti. Fakat niçin olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

- İşim icabı herhalde.
- Sen hiçbirşey analize ediyordun, değil mi?
- Doğru. Bu ne demektir, biliyor musun?
- Hayır.

Lona'nın anlayacağını zaten ümit etmiyordu, fakat konuşmak istiyordu:

- Boşluktaki mevcut cisimlerin hepsi yüzlerce çeşitli cisimlerden müteşekkildir. Biz bu cisimlere elemanlar deriz. Meselâ, bakır ve demir birer elemandır.

- Ben onları maden zannedirdim.
- Hem maden, hem de elemandırlar. Oksijen, nitrojen, karbon ve paladium da birer elemandır. Hepsinden mü-

himi hidrojen ve heliumdur. Bunlar en basit ve en çok tanınan elemanlardır.

- Ben hiç işitmedim.

- Kâinatın yüzde doksan beşi hidrojen ve geriye kalanın da ekseriyeti heliumdur. Boşluk bile böyledir.

- Bir zamanlar boşluğun bir vakûm olduğunu söylemişlerdi. Yani orada hiçbirşey olmadığını demek istediklerini anlatmışlardı. Yanlış mı?

- Tamamiyle yanlış değil. Hemen hemen birşey yok. Ben bir boşluk analizcisi idim. Yani, boşlukta dolaşır ufak miktarda elemanlar toplar ve bunların analizlerini yapardım. Senin anlayacağın, elemanların ne nimette bulunduğunu tesbite uğraşırdım

- Niçin?

- İzahı biraz karışıktır. Boşlukta her yerde eleman nisbeti aynı değildir. Bazı yerlerde, meselâ, helium miktarı normalden fazladır; bazı yerlerde ise normalden fazla sodium mevcuttur. Bunlar boşlukta akıntı halinde dolaşırlar. Eğer bu akıntıların nasıl arrange edildiği anlaşılırsa kâinatın nasıl okluğu ve developpe edildiği hakkında malûmat elde etmiş oluruz.

- Bu akıntılar vasıtasıyla neyi, nasıl izah edebiliyorsunuz?

- Orası halen meçhul. Sonra bu akıntının desitesini senin anlayacağın, yoğunluğunu. - birkaç ayrı yerde tesbit ederiz. Başka yerlerde yoğunluk ta başkadır. Bu yoğunluğun tam olarak tesbiti şarttır, zira o sayede hava gemilerinin hiper boşluktan geçiş vaziyetleri tesbit edilir. Sonra...

Rik birdenbire susmuştu.

Lona heyecanla Rik'in devam etmesini bekliyordu. Fakat sessizlik devam edince meraklandı:

- Rik, ne oldu, Rik?

Cevap alamayınca el yordamiyle Rik'i buldu ve omuzlarından sarstı:

- Rik! Rik!

- Lona, çok yanlış bir şey yaptık.

Polisin fırıncıyı öldürdüğü an tamamiyle sarıh bir vasiyetle Rik'in gözlerinin önünde canlanmıştı:

- Kaçmayacaktık. Bu gemiye binmiyecektik.

Her tarafı titriyordu. Lona Rik'in alnında birikmiş ter damlalarını eliyle sildi ve sordu:

Niçin, Rik? Niçin?

- Zira fırıncı güpegündüz bizi dışarıya çıkarmağa cesaret ettiğine nazaran bir tehlike olmadığını biliyordu. Fırıncıyı öldüren polisi hatırlıyor musun? Yüzünü gözünün önünde canlandırabiliyor musun?

- Bakmağa pek cesaret edememiştim.

Ben baktım ve tuhaf birşey olduğunu farkettilim; fakat o anda düşünemedim. Düşünemedim, Lona o adam polis değildi. Köy âmiriydi o. Polis kıyafetinde bizim köy âmiri Terens'ti.

VIII

HANIMEFENDİ

Samia bir metre elli santim boyunda bir kadındı ve her santimi şu anda hırstan, fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi, titriyordu. Kırk altı kiloluk bir ateş top kızgınlığından etrafla kıracak birşeyler arıyordu.

Siyah saçları top halinde ensesinde toplanmış, kendi kendine söylenerek odada bir aşağı, bir yukarı elinden yavrusu alınmış dişi kaplanlar gibi dolaşıyordu.

– Bunu bana yapamaz. Bunu bana yapamaz. Kaptan?

Otorite dolu sesi odayı çınlattı. Kaptan Raketi fırtınaya yakalanmaktan korkarmışçasına başını eğerek:

– Emredin hanımefendi, dedi.

– Bana kimse emredemez. Yaşım müsaittir, istediğimi yapabilirim. Dolayısıyla burada kalmayı tercih ediyorum.

– Yanlış anlamayınız, efendim. Bu mevzuda benim fikrime müracaat edilmedi. Gayet kat'i ve kesin olarak bana ne yapmam gerektiği bildirilmiştir.

Kaptan emri gösteren kâğıdı aramağa başladı. Bundan evvel iki kere daha sözlerinin doğruluğunu isbat edecek emirnameyi göstermeğe uğraşmış fakat Samia oralı bile olmamıştı. Her iki seferinde de söylemiş olduğunu bir üçüncü sefer tekrarladı:

- Size verilen emirler beni alâkadar etmez.
- Emirde verilen talimata nazaran kendi arzunuzla gelmediğiniz takdirde icap ederse sizi zorla götürmek mecburiyetindeyim.
- Böyle birşey yapmağa cesaret edemezsin.
- Bana emri veren şahıs aklıma geldi mi cesaret edemiyeceğim birşey yoktur, hanımefendi.
- Kaptan herhalde tehlikeli birşey yok. Bu tamamıyla saçma, delice bir fikir. Şehir sükûnet, içinde. Dün kütüphanede bir polisin başına vurup bayılttılar diye bukadar heyecanlanmağa lüzum var mı?
- Bu sabah ta yine Merih'liler tarafından bir polis öldürüldü.
- Bunun benimle alâkası var mı? Ben polis değilim ki.
- Hanımefendi şu anda gemiyi hazırlıyorlar. Kısa bir müddet sonra hareket ediyoruz ve sizin de gemide bulunmanız şarttır.
- Ya benim işim? Araştırmalarım? Biliyor musun ki... Yok, sen nereden bileceksin? Sende nerede o kafa?

Kaptan hiç sesini çıkartmadı. Samia sırtını kaptana dönmüştü. Kaptan bu bir içim suyu, bu güzel Zühre'li hanımı baştan aşağı zevkle süzdü. Böyle güzel, zarif bir kadının sanki bir üniversite profesörü imiş gibi İlmî tetkikler yapmasının sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Samia kendisini İlmî tetkiklere vermesinin Zühre sosyeta tarafından iyi karşılanmadığını biliyordu. Öyle ya,

sosyete icaplarına nazaran Samia'nın memleketinde oturması, iki veya daha fazla Zühre'li çocuk yetiştirmek için gerekli vazifesini yapması icap ediyordu. Samia böyle şeylere boş vermişti.

Sık sık gelip:

– Samia, hakikaten kitap mı yazıyorsun? der ve gülerlerdi.

Bunu soranlar kadınlardı. Erkekler kadınlardan da fena idi. Onlara nazaran Samia bir erkekle ufak bir maceraya atılsa kitabı falan unutacaktı.

Uzun bir müddet evvel kört nebatını ilk gördüğü zaman bu hastalık başlamıştı.

Kört! Her türlü maddeden, nebattan, kumaştan, madenden daha üstün, daha dayanıklı, daha güzel, daha cazip olan kört.

Kimyevî bakımdan selülozdan ibaret birşeydi. Kimyagerler bunu yeminle ve defalarca tekrarlamışlardı. Böyle olmakla beraber, neden bütün kâinatta yalnız Merih'te kört yetiştiğini bir türlü izah edememişlerdi. Samia küçükken dadısına sorduğunu hatırladı:

– Nani, niçin bukadar parlıyor?
– Kört'tür de ondan, Samia'cığım.
– Diğerleri neden parlamıyor Nani?
– Onlar körtten yapılmamışlardır da ondan, Samia'cığım.

Ancak üç sene evvel bu mevzuda iki ciltlik bir kitap yazılmıştı. Samia bu kitabı dikkatle okumuştı, fakat kitabın söyledikleri dadısı Nani'nin söylediklerinden fazla birşey değildi. Kört körttü, zira körttü de ondan! Bazı şeyler kört değillerdi; zira kört olmadıkları için kört değillerdi.

Tabîî kört kendi kendine parlamazdı; fakat hususî bir şekilde makinede dokunduğu vakit güneşin ışığı altında maden gibi parlardı. Hususî bir kimyevî karıştırma neticesi elmas gibi de parlardı. Az bir uğraşma ile 600 derece santi- grad sıcaklığa bile mütehammil bir şekilde sokulabilirdi. Bazen sentetik ipliklerden daha ince dokunabilirdi ve böyle olduğu halde birçok maden halitalarından daha fazla cer kuvvetine sahipti.

Her işe yarayan ve her işte kullanılabilen bir nebattı: bu. Okadar pahalı olmasa endüstride fazla miktarda kullanılmakta olan cam, maden, plâstik yerini hemen kört terkederdi.

Hâlihazırda, optik âletlerinin en hassas kısımlarının imâlinde, hiperatomik motorlar için dökülen hidrokarbon kalıplarında ve madenin fazla sert ve ağır olduğu, hafifliğe ve yumuşaklığa ihtiyaç olan yerlerde hep kört kullanılmakta idi

Fakat körtü fazla miktarda temin etmek imkânsız olduğu için kullanıldığı yerler azdı, Aslında Merih'in kört hasadının ekseriyeti kâinat tarihinin en efsanevi giyim eşyalarının yapılmasında kullanılıyordu. Binlerce seyyarenin aristokratları giyim eşyalarını körtten yaptırıyorlardı, Bunun için yalnız Merih'te yetişen körtün bütün kâinata yetişişi imkânsızdı. Herbir dünyada belki ancak yirmi kadar kadın körtten giyim eşyası yaptırabilir, belki iki bin kadarı körtten mamûl bir ceket veya bir çift eldiven sahibi olabilirlerdi; fakat geriye kalanların, ağızlarının suyu akararak ve haset dolu gözlerle bu mesut insanlara bakmaktan başka yapacakları birşey yoktu.

Samia bir gün babasına gitmiş ve sormuştu:

-- Baba, kört nedir?

-Senin hayatın, ekmegin, suyundur, kızım.

-Benim mi?

-Yalnız senin değil, bütün Zührevilerin ekmeği, suyudur.

Tabii! Şu anda babasının ne demek istediğini kelimesi kelimesine anlıyordu. Kâinattaki bütün dünyalar kendi topraklarında kört yetiştirmeye uğraşmışlardı, ilk evvelâ Zühre. Merih'ten kört tohumu kaçırان yerli ve yabancı herkesi ölümle cezalandırmak kararını almıştı. Bu, kaçakçılığı önleyememiş; fakat seneler geçince hakikat Zührevilerin de kafasına dank edince hemen bu lüzumsuz kanunu kaldırmışlardı. Ondan sonra körtün tohumunu satışa çıkarmakta bile bir mahzur görmemişlerdi.

Merih'ten başka herhangi bir yerde kört tohumu ekildiği vakit elde edilen bayağı bildiğimiz selülozdan başka birşey değildi. Düz, beyaz, zayıf ve bir işe yaramayan selüloz.

Acaba toprakta mı bir hikmet vardı? Yoksa Merih'in güneşinin radyasyonunda bilinmeyen karakteristikler mi mevcuttu? Hepsi denenmişti. Merih'in toprağı alınmış; Merih'in güneşinin radyasyonunun verecek sun'ı ark ışıkları tatbik edilmiş; yine neticede beyaz, zayıf ve işe yaramayan selüloz elde edilmişti.

Beş seneden beri Samia kört yetiştirdiği seyyareye ve bu seyyarenin insanları hakkında hakikî bir kitap yazmak hulyasıyla yaşamıştı.

Hernekadar herkes bu fikre güldüyse de Samia'nın cesareti kırılmamış ve Merih'e seyahat fikrinde ısrar etmişti. Tarlalarda ve fabrikalarda bir sene etüd yapacaktı. Bir sene müddetle...

Fakat neler yapacağını anlatmağı ne lüzum vardı? İşte geri dönmesi emredilmişti.

Birden Zühre'ye döndükten sonra emre elinden geldiği kadar karşı koymaya karar verdi. Kati olarak bir haftaya kadar tekrar Merih'e dönmeğe kendi kendine söz verdi.

Kaptana dönerek soğuk bir sesle sordu:

- Ne zaman hareket ediyoruz?

Merih gözden kayboluncaya kadar pencerenin önünden ayrılmamıştı, Merih'in yerlilerini yakından tetkik etmeyi ne- kadar da arzu etmişti. Zühre'deki Merihlileri sevmez, onları soğuk bulurdu. Halbuki kendi dünyalarında bu insanlar ne kadar değişik, mesut, neşeli âdeta ufak birer çocuk gibi görünmüştü.

Kaptan Raketinin sesi düşüncelerini dağıttı:

- Odanıza çekilmek ister misiniz hanımefendi?

- Yeni emirler mi aldınız kaptan? Yoksa ben bir mahpus muyum?

- Ne münasebet efendim. Yalnız ihtiyatlı hareket etmek istiyorum. Hava meydanı hayret verecek derecede boştu. Anlaşılan, kısa bir müddet evvel bir Merih'li tarafından biri daha öldürülmüş ve meydan polisleri de şehirdekiler yardıma gitmiş.

- Bunun benimle ne alâkası var?

- Belki, meydana polisler olmayınca, bazı kimselerin gizlice gemimize girmiş olması ihtimali var. Bunu düşünüp gemide bir nöbetçi bırakmam, icap ederdi

- Niçin gizlice gemimize binmek istesinler?

Bilmiyorum, efendim.

Çok hayalperestsiniz kaptan?

- Yanlış anlıyorsunuz hanımefendi. Acele yardım malzemesinin bulunduğu kısımdan fazla miktarda ısı radyasyonu olduğunu âletlerimiz gösteriyor.

– Belki de adamlarınızdan biri ısı ünitelerinden birini kapamayı unutmuştur.

– Gerekli tahkikatı yapacağız, hanımefendi; fakat her ihtimale karşı ilk evvelâ sizi emniyette görmek istiyorum.

Samia pekâlâ makamında başını sallayıp odayı terkettti. İki dakika sonra kaptanın sâkin sesi hoparlörde işitildi.

– Yardım âletleri odasının kapısını kırın.

Terens sinirlerine zor hâkim oluyordu. Fırıncı bir iki dakika evvel dönmüş olsaydı, bunların hiçbirine lüzum kalmıyacaktı. Nasılsa onlarla yolda karşılaşmıştı. Yapacak başka birşeyi olmadığı için hemen tabancasını çekmişti ve işte fırıncı ayaklarının dibinde yatıyordu.

Sonra Lona ve Rik kalabalığın akıntısına kapılmış ve uzaklaşmağa başlamışlardı. Polislerin arabaları birer at-maca gibi belirmişti. Ne yapacaktı şimdi?

Rik'in arkasından koşmaktan kendini zor tuttu. Bunun ne faydası olacaktı ki? Onlara yetişmesi aşağı yukarı im-kânsızda Hemen istikametini değiştirip fırına doğru koş-mağa başladı.

Uzun zamandır herkes Merih'te sükûnet içinde yaşıyor-du. İki asırdır Merih'te hiç isyan hareketi filân çıkmamıştı. Köy âmirlerinin fevkalâde idareleri sayesinde polise hiç iş düşmezdi. Dolayısıyla acil ihtiyaçlar karşısında takım ha-linde çalışmaları ve anlaşmaları oldukça zayıftı.

Sabaha karşı en yakındaki bir polis istasyonuna girmek-te hiç zorluk çekmemişti. Herhalde o anda eşkâli bütün polis istasyonlarına bildirilmişti. Nöbetçi polis uykulu bir sesle Terens'e ne istediğini sormuş fakat Terens'in elin-deki plâstik sopayı görmemişti.

Terens sopayı bir hamlede polisin beynine indirdikten sonra elbiselerini değiştirmiş ve tabancayı da beline takmıştı. Darbe polisi, öldürmüştü. Terens hiç aldırmadı bile. Nasıl olsa ölümü hak edecek kadar suç işlemişti.

Bundan sonra firma gelmişti. Fırıncının yaşlı yardımcısı dışarda olanları görebilmek için kapının önüne çıkmıştı. Fırına yaklaşan polisi görünce hemen içeri girdi.

Terens adamın arkasından fırına daldı ve herifin yakasına yapıştı:

– Fırıncı nereye gidiyordu?

İhtiyarın dudakları kıpırdadı, fakat sesi çıkmadı.

– Daha iki dakika evvel bir adam, öldürdüm. Bir kişi daha öldürmüşüm hiç fark etmez.

– Acıyın bana efendim. Bilmiyorum, efendim.

– O halde bilmediğin için öleceksin.

– Fakat bana söylemedi ki. Galiba bazı yerler ayırtmıştı.

– Okadarını işittin değil mi? Başka ne işittin?

– Bir kere Satürn’den bahsetti. Galiba bir hava gemisinde yer ayırtmıştı.

Terens adamı geri itti.

Beklemesi icap ediyordu. Sokaktaki heyecan, kargaşalık yatışmadan dışarı çıkması doğru olmayacaktı.

Fakat çok fazla bekleyecek vakti de yoktu. Rik’in ne yapacağı meçhuldü; fakat Lona akıllı bir kızdı. Onu görünce polis zannedip kaçmışlardı. Muhakkak ki Lona, fırıncının plânlarının aynen tatbikinde ısrar edecekti.

Demek fırıncı onlar için yer ayırtmıştı. Onlar herhalde şu anda hava meydanında olmalıydılar.

O halde Terens’in de oraya gitmesi icap ediyordu.

Hemen harekete geçmeliydi. Eğer Rik'i kaybederse bu namussuz Zühre'lilere karşı kullanabileceği en mühim silâhı elinden kaçırmış olacaktı:

Fırını terkettiğinde hâlâ gündüzdü. Herhalde polisler aradıkları şahsın polis üniforması giydiğini öğrenmişlerdi; fakat daha fazla beklemeğe tahammülü yoktu. Zaten yetiştir derecede vakit kaybetmişti.

Terens gideceği hava meydanını biliyordu. Bu seyyarede seyyareler arası seyahat edebilecek gemilerin kalkmasına elverişli bir tek hava meydanı vardı. Yukarı Şehirde düzünelerle küçük hava meydanları vardı; fakat bunlar bilhassa hususi maksatlar ve zengin Zührevilerin hava yatları için kullanılmaktaydı. Bunlardan maada bir de yabancı seyyareler, orta halli Zühre'liler ve beynelmilel hava yolları tarafından kullanılan bir hava meydanı mevcuttu. Diğer hava meydanları da kört stoklarının, makinelerin taşınması için nakliye gemileri tarafından kullanılmaktaydı. İşte Terens bu meydana gidiyordu.

Giriş kapısında iki Merih'li Terens'in yaklaşmasını merak dolu nazarlarla seyrediyordu.

Günaydın, efendim. Şehirde epeyce heyecan var, değil mi?

Terens şapkasını iyice gözlerine kadar indirmiş ve ceketini en üst düğmesine kadar iliklemişti.

Bu son saatlerde bir erkekle bir kadın Satürn'e gitmek üzere meydana girdiler mi?

Adamın meraklı bakışları birden korku ile doldu. Yutkunarak cevap verdi:

Evet, efendim. Yarım saat önce. Yoksa bunlarla şehirde olanlar arasında bir münasebet... Fakat, polis efendi,

ayrılmış yerleri ve resmi kâğıtları vardı. Yoksa kâğıtları tamam olmyan yabancıları meydana sokmam.

Demek fırıncı geceleyin gerekli her türlü tertibatı almıştı. Şu Arz'ın casusluk teşkilâtı Zühre hükümetinin içine kadar işlemişti o halde.

- Ne isim verdiler?
- Gareth ve Hansa Barn.
- Gemileri hareket etti mi?
- Hayır, efendim.

Hangi pistte?

- On yedi numaralı pistte.

Terens koşmaktan kendini zor tuttu.

Geminin hava kapağında polis üniformalı biri duruyordu.

Terens bendine hâkim olmağa çalışarak sordu:

- Gareth ve Hansa Barn gemiye bindiler mi acaba?
- Hayır. Bir mesajınız mı vardı?
- Demek daha binmediler!

Kapıdaki adam da Zühre'li idi ve Merih'teki polisten bir Merih'li gibi korkmasına hiçbir sebep yoktu. Sert bir sesle:

- İşitmedin mi? dedi. Daha gelmediler ve onları beklemeyiniz. Tam saatimizde hareket ediyoruz,

Terens geri giriş kapısına gidip Merih'liyi buldu:

- Çıktılar mı?
- Kimler, efendim?
- Barnlar. Satürn'e gidecek olan iki yabancı. Gemide yoklar, dışarı çıktılar mı?
- Hayır, efendim; çıktıklarını görmedim.
- Diğer kapılardan çıkmış olamazlar mı?
- Bundan başka giriş ve çıkış kapısı yoktur, efendim.

- Fazla konuşmayı bırak ta bir araştır bakalım, sersem herif.'

Adam korku ile telefonu kaptı. Şimdiye kadar hiçbir polis kendine bu kadar kızmamıştı. Ne olur, ne olmaz netice pek hayırlı olmayabilirdi. İki dakika sonra telefonu yerine koydu.

- Meydanı kimse terketmemiş, efendim.

Terens'in hertarafı terden sırsıklam olmuştu.

- Onlar geldikten sonra havalanan bir gemi var mı?

Merih'li önündeki tarifeyi gözden geçirdi:

- Bir tane. Endavor isimli gemi. Bu gemi Zühre'ye hususî bir sefer yapıyor. Fife'nin kızı Samia hanımı Zühre'yc götürüyor.

Terens yavaş yavaş kapıdan uzaklaştı. Hakikat, acı haki ki karşısında adeta afallamıştı. Rik ve Lona kimseye yakalanmadan meydana girmişlerdi. Meydanda yoklardı; bilet aldıkları gemiye de binmemişlerdi. Meydanı terkeden yegâne gemi de Endavor'du. Demek ki, ya kaçak olarak, ya da esir olarak Rik ve Lona bu gemi ile Merih'i terketmişlerdi

Maamafih bu iki şık ta aynı kapıya çıkıyordu. Eğer kaçak olarak hindilerse kısa bir zaman sonra yakayı ele vereceklerdi. Ancak Rik gibi bir aptal ve Lona gibi bir köylü kızı modern bir bava gemisinde kaçak olarak gidebileceklerini zannederlerdi.

Bu yetmiyormuş gibi meydandaki gemileri bırakıp Fite Efendisinin kızını götüren gemiye binmişlerdi.

Fife Efendisi!

IX

EFENDİ

Fife Efendi'si Zühre seyyaresinin en mühim şahsiyeti idi; bundan dolayı kimsenin kendini ayakta iken görmesini istemezdi. Kızı gibi kendisi de kısa boylu idi; fakat bacakları normal derecede kısa idi, Vücudu normal ve başı otoriter bir çehreye sahipti. Fakat zayıf bacakları vücudunun ağır yükünü taşımaktan bükülmüştü.

Bundan dolayı daima ön tarafı kapalı masasının arkasında otururdu. Kızından, şahsi hizmetkârlarından ve- sağ iken- karısından başka onu ayakta gören olmamıştı.

Masasının arkasında otururken tam otoriter bir Efendiye benziyordu. Büyük başı, büyük ağızı, karga burunu ve uzun çenesi yüzüne bambaşka bir hususiyet veriyordu. Daimî olarak ziyaretçilerinin karşısında alacağı pozları ayna karşısında denerdi. Masanın üstü tamamiyle boştu. Bu sayede ziyaretçilerinin nazarı dikkatini tam manâsile üstüne çekebiliyordu.

Merih'li olan sekreterine döndü:

- Herhalde hepsi kabul etti, değil mi?

Cevabın ne olacağını bildiği halde bu suali sormuştu.

Sekreteri gayet cansız bir sesle cevap verdi:

- Bort Efendisi çok acele işlerinden dolayı saat üçten evvel toplantıya iştirak edemeyeceğini bildirdi.

- Sen ona ne söyledin?

- Konuşulacak mevzuunun gayet mühim ve toplantıyı tehirin imkânsız olduğunu bildirdim.

- Netice?

- Toplantıda hazır olacak, efendim. Geriye kalanlar itiraz bile etmediler.

Fife güldü. Bir iki saatlik tehirin hiçbir ehemmiyeti yoktu, fakat prensip meselesi mevzubahisti. Diğer Efendiler kendi hürriyetleri mezvuunda fazla hassastılar ve bu hassasiyeti bir kenara atmanın zamanı gelmişti artık.

Fife bekliyordu. Oda büyüktü ve diğerlerinin yerleri hazırды. Duvardaki kronometre iki-yirmi biri gösteriyordu.

Şu son iki günde neler olmamıştı? Duvardaki kronometre belki de şimdiye kadar böyle bir şeye şahit olmamıştı. Bu kronometre iki bin senelik birşeydi. Zühre'nin on iki kadar seyyareye hâkim olduğu, başka seyyarelerin Zühre'de diktatörlük ettiği günleri; sonra Zühre'nin Merih'teki kört tarlalarını keşfetmesini; iki muvaffakiyetli harp neticesi Merih'i eline geçirmesini; diğer seyyareleri bırakıp bütün kuvvetile Merihten elde ettiği zenginliklerle kendi dünyasını ihya ettiğini görmüşü.

Arz ve diğer seyyareler de Merih'i istiyordu. Seneler boyunca diğer seyyarelerin eli Merih'e doğru uzanmış fakat bunların içinde Zühre şanslı çıkmıştı. Zühre Merih'i kaybetmektense bütün kâinatı harbe sürüklemeyi tercih ederdi.

Arz bunu biliyordu. Evet, Arz bunu biliyordu!

Kronometre iki - yirmi üçü gösteriyordu.

Aşağı yukarı bir sene önce Zühre'nin beş büyük efendisi toplanmışlardı. O zaman da yine bu büyük odada buluşmuşlardı. O zaman da şimdi olacağı gibi, herbiri seyyarenin bir tarafına dağılmış olan efendilerin kendileri değil, hayalleri trimensik dalgalar vasıtasıyla toplantıya iştirak edeceklerdi.

Kısacası, üç buutlu televizyona ses ve renk ekleyen işte okadar. Bu zamanlarda iyi halli herhangi bir Zühre'linin evinde böyle bir âleti görmek imkânı vardı.

Fife'den başka diğerk Efendilerin yalnız hayalleri toplan-
tıya, iştirak edeceklerdi. Hayallerin arkalarına düşen du-
var gözükmüyordu; fakat bir taş atsanız hayalin vücudunu
delip geçerdi.

Zührevin beş temsilcisi toplanmıştı.

Rune kabak kafalı ve şişman, Bale ise kır saçlı ve ol-
dukça yaşlı idi. Sten ise yüzünü pudralamış, zorla gülüm-
semeğe uğraşıyordu. Bort ise canının sıkıldığını, iki gün-
lük sakalını ve kirli tırnaklarını saklamağa lüzum görme-
mişti.

İşte bunlar Zühre'yi idare eden beş Efendi idi. En aşağıda Merih Dâhiliye İşleri Dairesi geliyordu. Esasen bütün
iş çevirenler ve hükümetin işlerini yapanlar bu dairedeki-
lerdi. Onların üstünde, formaliteyi tamamlamak
maksadiyle, yalnız ismen bir kıymeti olan Hükümet Baş-
kanı tarafından seçilmiş vekiller ve şefler vardı. Hakikatte
bunların yegâne vazifeleri önlerine gelen kâğıtları imza-
lamaktan ibaretti. Bunların üstünde Beş Büyükler vardı.
Herbiri Zührenin bir parçasını idare ediyordu. Bu beş kişi
meşhur kört ticaretini ellerinde tutuyorlardı. Kuvveti
mümkün kılan ve Zühre siyasetinde mühim rol oynayan
para idi ve bu beş kişide paradan bol birşey yoktu. Bunla-
rın arasında en zengini Fife idi.

İşte bir sene kadar önce Fife kâinatın ikinci derecede
zengin olan seyyaresi Zühre'nin - kâinatta en zengin Arz
idi, çünkü imparatorluğunda binlerce seyyare ve yıldız
vardı - diğerk büyüklerini bir toplantıya çağırılmış ve:

Tuhaf bir mesaj aldım, demişti.

Diğerkleri hiç ses çıkarmadan Fife'nin devam etmesini
beklemişlerdi.

Fife elindeki bir metalit filmi sekreterine vererek diğerlerinin görebileceği bir şekilde tuttuğu film de onlar için bir hayaldi. Filmin üzerindeki yazıları arkadan vuran bir ışık sayesinde okumak kabildi.

Yalnız Bort bir an için bunu unutarak filmi tutmak için uzandı. Hepsi bu aptalca harekete gülümsediler.

Bort'un yüzü kıpkırmızı olmuştu Elini geri çekti. Fife sözüne devam etmişti.

Hepiniz yazıyı gördünüz. Şimdi bir de yüksek sesle okuyayım.

Sekreter hemen filmi Fife'ye uzatmıştı. Fife kelimeleri bastıra bastıra, sanki mühim bir nutuk veriyormuş gibi filmde yazılı olanları okumağa başlamıştı.

Sen Zühre'nin en kuvvetli, en zengin Efendisisin ve seninle rekabete çıkacak kimse yoktur. Böyle olmakla beraber bütün bu kuvvet ve zenginlik gayet zayıf bir temel üstüne kurulmuştur. Belki sen Merih'in kört tarlalarını sağlam bir temel addedebilirsin. Fakat acaba Merih'e birşey olursa ne olur?

Belki Merih yarın imha edilecektir; belki de yüzlerce sene birşey olmayacaktır. Bu iki şıktan biri; yarın imha edilmesi bence daha muhtemeldir. Hayır, ben imha edecek değilim; fakat senin tahmin edemiyeceğin bir şekilde olacaktır. İyi düşün. Bütün kuvvet ve zenginliğinin gittiğini farzet ki bunun mühim bir kısmını ben elime geçirmek istiyorum. Düşünmeğe vaktin var fakat fazla vaktin yok.

Eğer fazla bekleyecek olursan bütün kâinata ve Merih'e yaklaşmakta olan tehlikeyi bildirmek mecburiyetinde kalacağım. Ondan sonra ne kört, ne paran, ne de kuvvetin kalacak. Benim de olmayacak, fakat ben buna zaten alışık

olduğum için zararı yok. Sen, zengin olarak doğduğun için fakirliğe tahammül edemezsin.

Eğer malikânelerinden ve kuvvet kaynaklarından benim istikbalde istiyeceğim kısımları bana terketmeyi kabul edersen seni bu felâketten kurtarırım. Fazla birşey kalmıyacak fakat kalacak olan muhakkak ki hiç yoktan iyidir. Yazımı dikkatle oku, düşün ve acele karar ver.

Yazı burada bitmişti.

Fife filmi katlayıp masanın ufak gözlerinden birine yerleştirdikten sonra diğerlerine dönmüş:

– Tuhaf bir mektup, değil mi? demişti. İmza filân yok. Söyleyin bakalım, bu mektup hakkında fikriniz nedir?

Rune yüzünü ekşiterek:

– Herhalde akıllı başında olmıyan biri tarafından yazıldığı muhakkak. Tarihî bir hikâye gibi birşey, Fife, doğrusunu istersen bir deli saçması için bizi rahatsız etmenin sebebini anlayamıyorum. Sonra, sekreterinin yanında bu gibi mevzulardan bahsedilmesini de hiç doğru bulmuyorum.

– Sekreterim mi? Merih’li olduğu için mi? Böyle bir mektubu yanında okuduysak aklına birşeyler mi gelecek? Çok saçma.

Fife sekreterine bakarak:

– Rune’ye dön, diye emretmişti.

Sekreter Rune’ye dönmüştü. Yüzü bembeyazdı; tek bir çizgi yoktu ve hiçbir ifade gözük müyordu. Âdeta cansız bir adamın yüzüydü.

Fife sözüne devam etmişti:

– Bu Merihli benim şahsî hizmetkârımdır. Hiçbir zaman yanımdan ayrılmaz ve hiçbir zaman diğer Merih’lilerle münasebette bulunmaz. Fakat bunun için ona

emniyet ettiğimi sanmayın. Gözlerine bir bakın. Sayko - prob edildiği belli değil mi? Bu adamdan hiçbirimize, hiçbir zaman bir fenalık gelmez ve gelemaz. Sözüm yanlış anlaşılmasın, fakat sizlerden ziyade bu adama itimat edebilirim.

Bort hafif bir kahkaha atmıştı:

– Belki de haklısın.

Hiçbiri Fife'nin Merih'li bir hizmetkârın üzerinde sayko- prob tatbik etmesine sesini çıkartmamıştı. Aklını oynatanlardan veya cânılık hislerini anlamaktan başka şekillerde sayko - prob kullanılması katiyetle yasaktı... Doğrusu Beş Büyükler için de bu yasak mevzubahisti.

Böyle olmakla beraber, Fife lüzumlu gördüğü yerlerde ve zamanlarda sayko - prob'u kullanmaktan çekinmemişti; bilhassa kullandığı şahıs Merih'li olunca. Zühreli birinde kullanılacak olursa o zaman işler değişebilirdi. Hattâ Sten'in hem kadın, hem erkek Merih'lileri sayko - prob tatbik ederek sekreterlikten başka işlerde de (!) kullandığı hepsince malûmdur.

Fife parmaklarını birleştirerek:

– Şimdi, diye sözüne devam etti. Sizi buraya sırf deli saçması bir mektup okumak için toplamadım. Herhalde bunu anlamışsınızdır. Korkarım elimizde halledilmesi gereken mühim bir problem var. İlk evvelâ kendime şöyle bir sual sordum. Niçin bana müracaat ediyor? Evet, içinde en zengini benim; fakat ben kört ticaretinin ancak üçte birini idare ediyorum. Beşimiz birden bu ticaretin hepsini elimizde tutmaktayız. Bir mektubun beş adet selokopyesini çıkartmak gayet kolaydır.

Bort kımıldanmaktan kendini alamamıştı:

– Lüzumsuz kelimeler kullanmayıp ta açıkça ne istediğini söyleyen daha iyi olmaz mı?

Bort'un sualini Bale cevaplandırmıştı:

– Anlamıyor musunuz? Bizim de böyle birer mektup alıp almadığımızı anlamak istiyor.

– O halde açıkça sorsun.

Fife sertçe konuşmuştu:

– Anladığınızı zannetmiştim. Evet? Cevabınız nedir?

Hepsi birbirlerine bakmış, neticede ilk olarak Rune konuşmuştu:

– Bilmem ki sekreterime sorayım; hepsi Zühre'lidir nasıl olsa. Ne de olsa, böyle bir mektup ofisime gelmişse bile deli saçması olarak addedileceği için bana getirmeye bile lüzum görmezler. Senin tuhaf sistemin olmasaydı belki bu mektup senin de eline geçmezdi.

Bale omuz silkmmişti:

– Herhalde söylediği hepimiz için vakidir. . .

Sten atılmış:

– Bana gelen mektupları hiç okumam. Okadar can sıkıcı birşeydir ki. Sonra okadar çok mektup gelir ki zaten okumağa vaktim olmaz.

En son olarak Bort konuştu:

– Ne var, ne oluyor sizlere böyle? Fife'den mi korkuyorsunuz? Fife, beni dinle. Ben kendi işlerimle kendim bilhassa meşgul olmak istediğim için sekreterim falan yoktur.

O mektubun bir kopyesi de bana geldi. Diğer üçüne de birer tane gittiğine eminim. Benim mektubu ne yaptım, biliyor musun? Çöp borusuna attım, snin de aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim. Artık bunu burada keselim; yoruldum.

Bort böyle diyerek Fife ile olan irtibatı kesecek düğmeye doğru uzanmıştı. Fife'nin sert sesi ortalığı çınlatmıştı:

– Bir dakika, Bort. Daha konuşmam bitmedi. Herhalde sensiz bir karara varmamızı istemezsin, değil mi?

Rune'nin yumuşak sesi işitildi:

– Hele biraz daha bekliyelim, Bort. Fife'nin bu kadar basit birşey üzerinde niçin fazla bir heyecana kapıldığını merak ediyorum.

Bale kuru ve kulakları tırmalayan sesiyle Rune'nin sözünü kesti;

— Belki de Fife bu mektubu yazan adamın Arz'ın Merih'e hücum etmesi ihtimali hakkında malûmatı olduğunu zannediyordum

Fife dayanamadı:

– Ha Ha! O nasıl bilsin? Bizim gizli servisimiz bu gibi malûmatı elde edebilecek kabiliyettedir. Sonra rüşvet olarak bizim mallarımızı alsa, böyle bir hücumu nasıl mâni olabilir? Hayır, hayır. Onun bahsettiği siyasî bir hezimet değil, fizikî bir tahriptir.

– Fakat bu çok delice bir fikir.

– Öyle mi? O halde son iki haftadır cereyan eden vakalardan haberin yok.

– Hangi vakalar?

– Bir boşluk analizcisi kaybolmuş. Herhalde bunu işitmişsindir.

– Büyük Elçi Abel'den işittik. Ne olmuş? Okadar mühim mi?

– Zühre'ye inmeden göndermiş olduğu son mesajı okudunuz mu?

Bort cevap verdi:

– Abel bana gösterdi; fakat alâkadar bile olmadım,

- Diğerleri ne diyor? Herhalde bir hafta evvel olanları hatırlayabilirsiniz zannederim.

İlk olarak Hu ne cevap verdi:

- Ben okudum ve hatırlıyorum, Tabî! O da tehlikeden bahsediyordu. Söylemek istediğin bu mu?

Sten Rune'yi takiben:

- O da bir deli saçmasından başka birşey değildi, dedi Herhalde şimdi oturup o mesajın münakaşasını yapacak değiliz, Abel'den zor yakamı kurtardım zaten. Tam da yemek zamanı gelip beni böyle bir deli saçması ile rahatsız etmişti.

- Sten, yapılacak başka şey yok. Tekrardan bu mevzuu münakaşa edecek değiliz. Analizci Merih'in imhasından bahsediyordu. Onun kaybolmasının akabinde yine Merih'in imhasından bahseden birer mektup aldık. Bu da mı tesadüf?

- Mektubu analizcinin mi yolladığını söylemek istiyorsun? .

- Hayır. Öyle olsa ismini saklamağa lüzum görmezdi. Bale atıldı:

- Bu adam Merih'in imha olacağını bize değil, kendi bürosuna bildiriyordu.

- Öyle olsa bile ismini yine yazardı zannediyorum.

O halde?

- Analizci kayboldu, Farzedelim namuslu biriydi; fakat tehlikeli bir mesajı bürosuna gönderdi. Şimdi namuslu olmayan ve böyle bir malûmattan kendilerine pay çıkartmağa uğraşan şantajcıların eline düştü.

- Hangi şantajcılar?

Fife sandalyesinde geriye doğru yaslandı:

- Ciddî olarak mı soruyorsun? Arz, tabî.

- Arz!

- Tabîî ya. Niçin olmasın? Bundan iyi Merih'i ele geçirmenin yolu var mı? Haricî siyasetlerinin başında Merih'i ele geçirmek geliyor. Eğer harp çıkartmadan bunu yapabilirlerse onlardan mesut kimse yok demektir. Beni dinleyin, eğer bize yapılan teklife muvafakat, edersek Merih'i kaybettik demektir.

Farzedelim ki yapılan teklife kulak asmadık - ki zaten bundan başka yapılacak birşey yok - o zaman Arz ne yapabilir acaba? Herhalde Merih'in büyük bir tehlikeye maruz kalacağı haberini ortaya atacaklardır. O zaman Merih'te bir panik bağliyacaktır. Eğer bir insan dünyasının batacağına inanırsa onu hangi kuvvet çalışmağa icbar edebilir? Hasat çürüyecek, depolar bomboş kalacaktır.

Sten çenesini sıvazladı ve:

- Bunun bize fazla zararı dokunacağını zannetmiyorum. Mal azalınca, fiyatlar yükselecektir. Bir müddet sonra da Merih'e birşey olmadığını görünce Merihliler işlerinin başlarına döneceklerdir. Zannedersen, lüzumsuz yere heyecanlanıyorsun, Fife.

Bale gözleri kapalı uyuyormuş gibi oturuyordu.

- Fiyatlar daha fazla artamaz. Zira maksimuma kadar çıkmış vaziyette.

- Çok doğru, diye Fife atıldı. Arz'ın istediği Merih'le başlayacak bir karışıklıktır. Bunun üzerine kâinata Zühre gibi bir seyyarenin kört ticaretini idare edemiyeceğini gösterip harp çıkartmadan Merih'i işgal edecektir. İşin tehlikeli tarafı, diğer seyyareler de bunu aynen kabul edip Arz'ın Merih'i işgal etmesine ses çıkartmıyacaklardır. Bîlhassa Arz, kört inhisarını kaldırmağa, imalâtı arttırmağa ve fiyatları düşürmeğe söz verirse dedikleri olacaktır.

Arz ancak bu şekilde harp çıkmadan Merih'i elde edebilir. Eğer harp çıkacak olursa diğer seyyareler sırf kendi menfaatlerini korumak maksadiyle bizimle işbirliği yapacaklardır.

Rune söze karıştı:

– Analizcinin kaybolmasıyla bunların alâkası ne? Ona lüzum kalmadan da Arzlılar dediklerini yapabilirler.

– Zannetmem. Bu analizcinin, anlaşılan delice bir teorisî var. Ne olduğu bizce farketmez. Arz da bunu açığa vurmaz; zira o zaman da Analiz Bürosu ile başı derde girer. Fakat hakikî hikâyeyi öğrenirlerse diğerlerini kandırmak için bu malûmatın bir kısmını kullanabilirler. O zaman söyledikleri hakikate daha uygun olabilir. Bunun İlmî olarak izahı bir defa yayınladılar mı gerisi onlar için çok kolaydır.

– Çok karışık birşey. Arzlılar buna cesaret edebilirler mi dersin?

– Açıkça yayınlamayazlar. Fakat şayia gibi yavaş yavaş etrafa yayarlar.

– O halde Abel ne diye Analizciyi arayarak vaktini kaybediyor?

– Analizcinin elinde olduğunu ilân etmesini mi istiyorsun? Abel'in yapmakta olduğu ve yapıyormuş gibi görüldüğü şeyler birbirinden tamamıyla ayrıdır.

– Eğer söylediklerin doğru ise ne yapacağız?

İlk evvelâ, kendi aramızdaki bağlarımızı sağlamlaştıralım. Bence bu toplantının asıl sebebi budur. Hele biraz sabre delim; bakalım mektubu gönderen kimse ne yapacak?

Bu konuşmalar bir sene önce olmuştu. Toplantı dağılmış fakat o günden bugüne kadar hiçbir şey olmamıştı.

Hiçbirine başka mektup falan da gelmemişti. Analizci bulunamamış, Arz aramalarına devam etmişti. Merih'in mahvına dair hiçbir şayia çıkmamış, kört ticareti eskisi gibi devam etmişti.

Rune, Fife'yi haftada bir arıyor ve soruyordu:

– Fife, yeni bir haber var mı?

Cevabın menfi olduğunu işittikçe kahkahayı basıyordu.

Fife için bu kahkahaları hazmetmekten başka çare yoktu. Ne yapılabilirdi ki? Tekrar ve tekrar elindeki malûmatı gözden geçirdi. Noksan birşey vardı, fakat neydi?

Bir gün birden bunun cevabını buldu. Bundan emindi. Tahmin etmediği birşeydi bu.

Bundan dolayı diğer dört Efendiyi hemen yeni bir toplantıya davet etmişti.

Kronometre iki - yirmi dokuzu gösteriyordu.

Efendiler teker teker belirmeğe başlamışlardı. Bort'un, onu takiben Sten'in arkasından Bale'nin ve en sonunda Rune'nin hayâlleri belirdi. Fife hemen söze başladı:

– Baylar, geçen sene sizi bir toplantıya çağırılmış ve uzak bir tehlikeden bahsetmiştim. Bunu yaparken farkında olmadan bir tuzağa düştüm. Tehlike hâlâ mevcuttur ve fevkalâde yakınınızdadır. İçimizden biri şu anda neden bahsettiğimi biliyor. Diğerleri de az sonra anlayacaktır,

– Ne demek istiyorsun?

Fife sertçe cevap verdi:

– İhanetten bahsediyorum! İçinizden biri bize ihanet ediyor,

X

KAÇAK

Terens hava meydanını terkederken sanki beyni durmuştu. Adımlarını ne hızlı ne de yavaş atıyordu. Tam bir polisin yürümesi icap eden şekilde» sert fakat temkinli adımlarla yürüyordu.

Ah bir polis otomobili ele geçirseydi! Fakat ne yazık ki otomobil kullanmasını da bilmiyordu. Bir Merih’li köy âmiri bile otomobil kullanmasını öğrenemezdi. Düşünmek istiyor fakat düşünemiyordu. Sükûnete ihtiyacı vardı.

Sonra yürüyemeyecek kadar da kendini zayıf hissediyordu. Bir buçuk gündür başındân geçenler kendinde ne sinir bırakmıştı ne de bir damla enerji.

Böyle olmakla beraber durup dinlenmeğe cesaret edemiyordu. Gece olsa düşünecek zaman bulabilirdi, fakat böyle öğle vakti sokakta polis kıyafetinde birinin bir köşeye çekilip oturması şüpheyi celbederdi.

Bir otomobil olsa ve kullanabilse şehirden dışarı çıkıp biraz istirahat edebilir ve hareketlerini plânlayabilirdi. Ne yazık ki otomobili de yoktu, kullanmasını da bilmiyordu.

Ah bir düşünebilse. Herhalde sâkin bir yer olmalı idi.

Aşağı Şehir’in karanlık sokaklarına daldı. Diğer polisler gibi mümkün olduğu kadar dik yürümeğe gayret ediyor, elindeki sopayı da sallamayı ihmal etmiyordu. Sokaklarda kimseler yoktu. Anlaşılan son iki gündür olan vakalardan

dolayı yerliler evlerinde kalmayı tercih ediyorlardı. Bu Terens'in hoşuna gitmişti.

Terens aradığı gibi bir ev bulmuştu. Bu oldukça yeni, orta halli bir Merih'liye ait bir evdi. Böyleleri polise yardım mevzuunda daha istekli olurlardı.

Kapıyı kırmaya lüzum olmadığını biliyordu. Merdiven içeri çıkarken pencerede bir kıpırdama olduğu gözünden kaçmamıştı. Kapının hemen açılacağından emindi.

Yanılmamıştı. Daha zili çalmadan kapı açıldı.

Genç bir kız kapıyı açmıştı. Elbisesi eski olmakla beraber oldukça temizdi. Sık sık nefes alıyordu. Yana doğru çekilerek Terens'in içeri girmesini bekledi. Terens kıza kapıyı kapatmasını işaret etti:

- Baban evde mi?
- Evet efendim! Hemen çağırayım. Baba!

Babası hürmetkâr tavırla gözüktü. Kapıda polis bulunması tuhaf bir vaka değildi. Fakat genç kızının kapıyı açması daha doğru idi Hiç olmazsa polisler kadın kısmına dayak atmazlardı.

- Adın?
- Jakop, efendim.

Terens cebinde bulduğu ufak bir not defterini çıkarttı ve sayfalardan birine, bir İşaret yaptıktan sonra:

Jakop! Evet! Evde bulunan herkesi görmek istiyorum. Çabuk!

Ev halkı teker teker odaya girdiler. Terens böyle emir verebilmekten âdeta zevk duyuyordu. Kucağında iki yaşlarında bir çocuk bulunan bir kadın, kapıyı açan kız ve genç erkek kardeşi odaya girdiler.

- Hepsi bu mu?
- Evet, efendim.

Kadın korkak bir sesle:

– Bebeği götürebilir miyim? diye sordu. Uyku zamanı geldi. Siz çağırdığınız zaman yatağa yatırıyordum.

Terens kadına bakmadı bile. Polis yumuşak kalpli olamazdı, Terens te şu anda bir polisti. O halde:

– Olmaz, yere koy, eline de bir şeker ver. Sakın sesi çıkmasın. Jakop buraya gel!

– Buyurun, efendim.

– Senin işin nedir?

– Yiyecek konserve fabrikasında asistanım, efendim. Matematik dersleri gördüm. Logaritma bile yapabilirim.

Terens düşündü. Evet, logaritma tablolarının kullanılmasını ve matematiği öğretmişler. Bu tipleri iyi bilirdi. Herif logaritması ile iftihar ediyordu. Bu gibileri basit Merihlilerden, Zührelilerden çok nefret eder ve onların arasında yaşamak mecburiyetinde kaldıklarından dolayı hicap duyarlardı.

– Kanunlara ve Zühre’li efendilere hürmet edersin, değil mi?

Jakop’un karısı hemen atıldı:

– Kocam iyi bir insandır efendim. Hiç şimdiye kadar kanuna aykırı bir iş yapmamıştır. Aşağılık adamlarla münasebette bulunmaz. Çocuklarımız da. Biz her zaman...

– Anladık, anladık. Jakop, şuraya otur ve dediklerimi harfiyen yap. Bu blokta oturan herkesin isimlerinin, adreslerinin, işlerinin, nasıl birer insan olduklarının listesini istiyorum. En mühimi nasıl birer insan olduklarıdır. Eğer belâlı kimselerse bilmek istiyorum. Temizlik yapacağız anlıyor musun?

– Evet, efendim. İlk evvelâ Hasting var. O adam...

– Öyle olmaz. Bir parça kâğıt al ve yaz. Herşeyi yaz. Yalnız yavaş ve okunaklı yaz. Sizin biçimsiz yazınızı kolay kolay okuyamam.

– Ben yazı dersi de gördüm efendim.

– O halde göster kendini bakalım.

Jakop yazmağa başladı. Karısı da omuzlarının üzerinden adamın yazdıklarını okuyordu.

Terens kapıyı açan kıza döndü:

– Pencereye doğru git ve bu tarafa doğru gelen polis olursa bana haber ver. Onlarla konuşmak isteyebilirim. Fakat çağırma. Bana haber ver, yetişir.

Artık istirahat edebilirdi. Tehlikenin göbeğinde muvakkaten de olsa kendini emniyete almıştı.

Köşede şekerini emmekte olan çocuğun ağız şapırtılarından başka ses çıkmıyordu. Polis yaklaşacak olursa haberi olacak ve kaçmanın yolunu arayacaktı; fakat şimdilik böyle bir tehlike mevcut değildi.

Artık düşünebilirdi:

İlk evvelâ bu sahte polis kıyafetine bir son vermek gerekiyordu. Herhalde şehirde çıkış yolları bu zamana kadar kapatılmıştı. Sonra, yakında polisin bütün şehri bloklara ayırıp evleri aramadıkça suçluyu bulamayacağına kanaat getireceği muhakkaktı. Böyle bir karara varınca da herhalde şehrin dış mahallelerinden aramaya başlayacaklardı. O zaman bu ev ilk arayacakları evlerden biri olacaktı; demek ki buralarda kaybedecek fazla vakti yoktu.

Şimdiye kadar sırtındaki üniforma epeyce faydalı olmuştu. Yerliler bile aldanmışlar ve hiç şüphelenmemişlerdi. Kimse açık rengine dikkat etmemişti. Üniforma onlar için kâfiydi.

Fakat kısa zamanda polisler işin farkına varacaklar ve yerlilere şüphelendikleri polisleri - bilhassa derisinin rengi oldukça açık olanları - lüzumlu evrakı gösteremedikleri takdirde ne olursa olsun yakalamaları emrini yayınlayacaklardı. Halka cazip mükâfatlar vadedilecekti. Belki ancak yüz kişide bir kişi polis elbiseli birine evrakını göstermesini istemek cesaretini gösterecekti; fakat yüzde bir ihtimal de yetiyirdi.

Artık polislikten vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Sonra, bundan böyle, Merih'te hiçbir yerde emniyette olamazdı. Bir polis öldürmek en büyük suçtu. Aradan elli sene bile geçse peşini bırakmazlardı. Merih'i terk etmeliydi,

Ayağa kalktı.

Jakop yazısından başını kaldırdı:

- Daha bitmedi, efendim. Arzu ettiğiniz gibi yavaş yaşıyorum.

- Yazdıklarını göreyim.

Kâğıda şöyle bir baktı;

Bakadar yetişir, Eğer başka polisler gelirse böyle bir liste hazırladığını izah etmeğe kalkarak onların kıymetli vakitlerini ziyan etme. Yalnız söylediklerini yap, yetişir. Gelen var mı?

Kız pencereden döndü ve:

- Hayır, efendim, dedi. Dışarı çıkıp bakayım mı?

- Lüzum yok. Yukarı Şehir'e en yakın asansör nerede?

- Evden çıkınca üç yüz metre kadar sol tarafınızda efendim.

- Peki,

Tam asansörün kapısı kapanırken Terens köşe başında bir polis gurubunun belirdiğini gördü. Kalbi hızla atıyordu. Belki de şehiri ev, ev aramağa başlıyorlardı.

Bir dakika sonra asansörden çıktığında kalbi güm güm atıyordu. Yukarı Şehir’de saklanmak çok daha zor olacaktı.

Sanki herkesin kendine baktığını zannediyordu. Bir polis Merihliler için korkulacak bir şahıs olabilirdi; fakat Zühreviler için herkes gibi ayrıca bir hususiyet taşımayan bir insandı.

Görünürlerde polis falan yoktu. Yukarı Şehir’in sokaklarının istikameti hakkında şöyle böyle bir malûmata sahipti. Yakınlarda şehir parkının bulunması lâzımdı. En mantıki hareket birine sormaktı veyahut binalardan birinin terasına çıkıp bakmaktı. Maamafih istikameti sorması çok, pek çok tehlikeli olabilirdi. Bir polisin istikamet sorması muhakkak ki nazarı dikkati celbederdi. İkinci şık ta çok tehlikeliydi. Bina içinde bir polis kolayca göze batabilirdi.

Eskiden hatırlayabildiklerine dayanarak istikametini tâyin etti. Beş dakika sonra şehir parkına varmıştı.

Şehir parkı iki kilometre kare büyüklüğünde bir yerdi. İçindeki mevcut lüks eğlence yerleri ile Zühre’de bile meşhur olmuştu. Merihliler arasında bile park efsanevi bir eğlence yeri olarak biliniyordu.

Merih'in mutedil iklimi sayesinde bütün sene boyunca yeşillikle kaplı idi. Geceleri her taraf rengârenk aydınlatılırdı. Çocuklar için havuzlar, gezi yerleri vardı. Bundan maada dans salonları, üç buutlu film gösteren yerler de dolup boşalırdı. Ayrıca çiftlerin rahatsız edilmeden dolaşabilmeleri için ağaçlarla kaplı dar patikalar bulunuyordu.

Terens bu parka hayatında ilk defa giriyordu. Bütün bu parkın dibinin beton olduğunu ve Aşağı Şehir'in tavanını teşkil ettiğini düşünmek onu çileden çıkartıyordu. Uzun ve düzgün kört tarlalarını ve etrafını çeviren dağları hatırladı

Yarım saat kadar parkın içinde rastgele dolaştı. Ne yapacaksa parkta yapmalıydı. Hariçte çok daha zordu; hattâ imkânsızdı.

Kimse onu görmemişti; bundan emindi. Efendilere veya hanımlarına «Dün parkta bir polis gördünüz mü?» diye sorarlarsa cevabın menfi olacağına emindi. Zira parkta bir polisin mevcudiyeti gayet tabiî idi.

Fark çok sessizdi. Birşeyler yapmalıydı. Yolun kenarındaki, aşağıda, çiftlerin yağmurdan korunması için mağara gibi yapılmış taştan sığınaklara giden, merdivenden inmeğe başladı.

İşte o zaman aradığını gördü.

Bir adam! Daha doğrusu bir Efendi, ileri, geri sinirli adımlarla yürüyordu. Sigarasından sık sık nefes alıyor ve habire saatine bakıyordu.

Sığınakta başka kimse yoktu. Burada çiftler icabında geceyi de geçirebilirlerdi.

Adamın birini beklediği gün gibi aşikârdı. Terens etrafına baktı. Görünürlerde kimseler yoktu.

Adama doğru ilerledi. Adam, Terens konuşuncaya kadar onun farkına varmamıştı.

- Bir dakika, affınızı rica ederim.
- Hiçbir Zühre'li bir polisten bu derece bir nezaket beklemeyeceği için adam hayret etmişti:
- Ne istiyorsun?

– Lütfen benimle bir dakika gelmenizi rica ediyorum. Şu şehirde aranan Merih’li katil hakkında...

– Ne diyorsun Allahını sevensen?

– Fazla vaktinizi, almıyacağım.

Adam Terens’in tabancasını görmemişti bile. Tabanca-
dan çıkan «tık!» diye bir sesle beraber Zühre’li yere yıkıl-
dı.

Hâlâ görünürlerde kimseler yoktu. Adamı en yakındaki mağaraya çekti. Zühre’linin sırtındaki elbiseyi zorlukla çıkarttı. Herifin vücudu katılaşmağa başlamıştı bile. Ter-
den sırsıklam olmuş üniformasını da çıkarıp Zührelinin elbisesini sırtına geçirdi. En sonunda adamın başlığını taktı. Bu en lüzumlu birşeydi Hernekadar gençler arasın-
da başlık demode addedilmekte ise de giyenlerin yekûnu da oldukça kabarıktı. Terens başlık giymiyecek olsa açık renkli saçları saklanması imkânsız olacaktı. Başlığı, kulak-
larını iyice kapatıncaya kadar, aşağıya doğru çekti.

Alev tabancasını çıkartarak yerde yatan adama doğru tuttu. On saniye sonra yerde bir kül yığınının başka hiç-
bir şey kalmamıştı. Ne de olsa bu durumda adamın hüvi-
yetini tesbit etmek daha zor olacaktı ve belki Terens epeyce vakit kazanmış olacaktı.

Polis üniformasını da yaktıktan sonra düğmelerini top-
ladı. Bu da takibi güçleştirecekti. Belki de bu sayede bir, iki saat kazanacaktı; o da bir faydaydı.

Artık hemen, daha fazla vakit kaybetmeden parkı terk-
etmeliydi. Mağaranın dışında durup havayı kokladı. Gayet hafif olarak yanmış et kokusu geliyordu; fakat esen hafif rüzgâr bir iki dakikaya kadar bu kokuyu da dağıttı.

Merdivenlerden çıkarken genç bir kızla karşılaştı. Bir an için alışkanlıktan başını öbür tarafa çevirir gibi oldu.

Kız genç ve oldukça güzeldi ve acele acele bir yere gittiği her hareketinden belli oluyordu.

Aradığını bulamıyacaktı. Demek kız geç kaldığı için adam sık sık saatine bakıyordu. Beklemekten usanarak adamın gittiğini zannedebilirdi. Adımlarını biraz daha sıklaştırdı. Kızın arkasından koşmasını ve oralarda bekleyen genç bir adamı görüp görmediğini sormasını hiç arzu etmiyordu.

Parkı terkederek nereye gittiğini bilmeden yürümeğe başladı. Yarım saat daha geçmişti.

Şimdi ne yapacaktı? Artık bir polis değil, bir Efendiydi. Fakat şimdi ne yapacaktı?

Ortasında bir havuz bulunan ufak bir meydana gelince durdu.

Havuzu çeviren parmaklığa yaslandı ve düğmeleri teker teker, kimsenin nazarı dikkatini çekmeden, suyun içine attı. Elleri boşaldıktan sonra ceplerini karıştırmaya başladı.

Cebinde buldukları arasında birkaç anahtar, biraz bozuk para, bir de isim yazılı bir kart vardı.

Anlaşılan bundan böyle Terens'in ismi Alster Demon olacaktı. İnşallah bu ismi kullanmasına lüzum kalmazdı. Yukarı Şehir'in nüfusu on bin civarındaydı ve bunların arasında Demon'u tanıyan insanların adedi herhalde fazla bir yekûn tutmazdı; fakat ne de olsa tehlike mevcuttu.

Kartın üstünde bir de adres yazılıydı. Fakat şehri bilmediği için, adres hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hey!

Cebinden bir de üç yaşında kadar bir çocuğun renkli ve üç buutlu bir resmi çıkmıştı. Oğlu mu? Yoksa kuzeni mi? Ya parktaki kız? Herhalde oğlu değildi. Yoksa evli miydi?

Yoksa evliydi de bu kızla gizli bir münasebeti mi vardı? Öyle olsa güpegündüz randevulaşır mıydı? Tabîî, niçin olmasın?

İnşallah öyledir. O zaman kız gidip sevgilisinin kaybolduğunu söyleyemezdi. Belki de adamın karısını kandıramadığını, dolayısıyla randevuya gelemediğini zannederdi. Bu sayede Terens te vakit kazanmış olurdu.

Yok, yok vakit kazanamazdı. Saklamabaç oynayan çocuklar külleri görebilirlerdi. Herhalde yirmi dört saat zarfında herşey meydana çıkardı.

Ceplerini karıştırmakta devam etti. Bu sefer de eline bir hava yatı pilot ehliyeti çıktı. Her zengin Zührevinin bir yatı olabilirdi ve pilotluğunu da kendisi yapabilirdi En son olarak cebinden bazı kredi mektupları çıktı. Belki bunlar işine yarayabilirdi.

Birden dün akşamdanberi hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı. İhsan açlığını düşünürse büsbütün acıyordu.

Ehliyete tekrar baktı. Bir dakika! Herhalde yat şu anda kullanılmıyordu. Öyle ya, sahibi ölmüştü yat onundu. 9 numaralı liman, 26 numaralı hangar.

Fakat 9 numaralı liman neredeydi acaba?

Havuzu çeviren parmaklığa başını dayadı. Şimdi ne yapacaktı?

– Hayrola, hasta mısın?

Terens korkuyla yerinden sıçradı. Yaşlı bir Merihli karşısında duruyordu. Terens bir an için kendine gelememişti. Adamın yüzünde yardım etmek isteyen bir kimsenin ifadesi vardı, öyle ya Terens te artık bir Zühreli idi Belki de Zühreviler kendi aralarında birbirlerine karşı insanca hareket ediyorlardı.

Birşeyim yok, istirahat ediyorum. Şöyle bir yürüyüşe çıkayım demiştim, anlaşılan epeyce yürümüşüm. Randevum da vardı. Galiba geç kalacağım,

Terens böyle diyerek adamın yanından uzaklaştı. Konuşurken Zühre'lilerin şivesini taklit edebiliyor, fakat bunu aşırı derecede yapmamağa gayret ediyordu. Herhangi birşeyde aşın dereceye çıktığınız; vakit daha çabuk nazarı dikkati çekmenin ihtimalleri mevcuttur.

- Hey, motosikletin yok mu?

- Hayır.

- Benimkini al. Şurada köşede duruyor. İşin bitince otomatik kontrolla ayarla ve yine buraya gönder. Birkaç saat için ihtiyacım yok nasıl olsa.

Terens için kaçırılmaz bir fırsattı bu. Motosikletler süratli idi ve herhangi bir polis arabasının takibinden kolayca kurtulabilirdi. Fakat Terens motosiklet kullanmasını da bilmiyordu.

Teşekkür ederim. Yürümeyi tercih ederim, Nasıl olsa 9 numaralı liman uzakta değil.

- Oraya gidiyorsan doğru, yolun oldukça kısa.

- Tabîî daha yakın olmasını isterdim. Ne de olsa kört caddesine epeyce yolum var.

- Kört caddesi mi? Onun 9 numaralı limanla ne alâkası var?

O ne? Adam niçin Terens'e öyle bakıyordu? Birdenbire elbisenin üstüne tam oturmadığının farkına vardı. Acele ile atıldı:

- Allah, Allah! Aklım karıştı.

Böyle diyerek etrafını gözden geçirirken Zühreli:

- Burası Raket Caddesi, dedi. Bu caddeyi takip et, Tifros'a gelince sola, dön doğruca seni 9 numaralı limana çıkartır.

- Doğru. Herhalde hülyayı bırakıp düşünmeğe başlasam iyi olacak. Çok teşekkür.

- Demek motosikleti istemiyorsun?

- Lüzum yok, çok teşekkür ederim.

Terens böyle diyerek acele adımlarla adamdan uzaklaşırken Allahaismarladık mânasında elini salladı. Adam hayretle Terens'in arkasından bakıyordu.

Belki de yarın, parktaki küller bulunduktan ve soruşturmalar başladıktan sonra bu adam, şu anda başından geçenleri hatırlıyacak.

Zührelinin işaret ettiği istikamette yürümeğe başladı.

9 numaralı liman yat kostümleri giyinmiş gençlerle kaynıyordu. Terens şehir elbiseleriyle nazarı dikkati çekeceğini zannetti fakat kimse başını çevirip bakmadı bile.

26 numaralı hangarı buldu fakat yaklaşımadan evvel durup etrafı iyice gözden geçirdi, Yatın asıl sahibi Demon'u tanıyan bir Zühre'li Terens'i görürse şüphelenebilirdi.

Nihayet hangarın civarında kimseler olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra temkinli adımlarla hangara doğru ilerledi. Yatın burnu hangardan dışarıya doğru uzanıyordu.

Şimdi ne yapacaktı.

Son on iki saatte üç kişi öldürmüştü. Merih'li köy âmiri iken polis, polis iken Zühre'li bir Efendi olmuş. Aşağı Şehir'den Yukarı Şehir'e, Yukarı Şehir'den de hava meydanına gelmişti. Şimdi de kendini kâinatın herhangi bir hücre köşesine götürecek kabiliyette bir yata sahipti.

Yalnız mühim bir nokta vardı.

Pilotluk bilmiyordu.

Kemiklerine kadar her yeri ağrıyordu. Midesi en hücre köşelerine kadar açlıktan kıvranıyordu. Buraya kadar gelmiş fakat daha ileri gidemiyordu. Boşluğun uçundaydı, fakat geçemiyordu.

Herhalde polis onun Aşağı Şehir’de bulunmadığına karar vermiş olmalıydı. Bir Merih’linin Yukarı Şehir’de saklanmağa cesaret edebileceği herhalde kalın kafalarına dank etmişti. Sonra parktaki külleri bulacak ve sahte bir Zühre’li Efendiyi aramağa başlayacaklardı.

Terens için saklanacak bir delik kalmamıştı. Polislerin gelip kendisini yakalamalarını beklemekten başka yapacak birşey yoktu.

Otuz altı saat evvel hayatının en büyük fırsatı avucunun içindeydi. Şimdi bu fırsat elden kaçmıştı ve yakında hayatını da kaybedecekti.

XI

KAPTAN

Kaptan Raketi hayatında ilk defa bir yolcusuna dediğini yaptırmakta zorluk çekiyordu. Eğer yolcusu Beş Büyüklere biri olsaydı belki bu kadar itiraza maruz kalmıyacaktı.

Kadm olunca işler değişiyordu. Herhangi bir kadın. Hele en kuvvetli, en büyük Zühre'li Efendi'nin kızı olunca işler tam mânasiyle bir çıkmaza giriyordu.

– Hanımefendi, onlarla hususî olarak konuşmanıza, nasıl müsaade edebilirim?

– Niçin «Endim? Silâhları mı var yoksa?

– Hayır. Onu demek istemedim.

– Zaten korkudan ölecekler. Her ikisi de gayet zararsız kimseler. Hareketlerinden belli oluyor zaten.

– O derece korkan insanlar bazan gayet tehlikeli olabilirler. Onların makûl hareket etmelerini bekleyemezsiniz.

– O halde ne diye onları korkutuyorsunuz? Üç tane dev gibi adamını başlarına dikmişsin. O vaziyette ben bile korkarım. Zavallılar. Kaptan, bunu ömrüm oldukça unutmayacağım.

Evet, ömrü oldukça unutmayacaktı; bunu kaptan zaten tahmin etmişti. Yavaş yavaş yumuşadığının farkına varıyordu.

– Ne öğrenmek istediğinizi bana söyleyebilir misiniz, hanımefendi?

– Gayet basit. Zaten söylemiştim. Onlarla konuşmak istiyorum. Senin söylediğin gibi hakikaten Merih’li iseler kitabım, için onlardan bir sürü faydalı malûmat elde edebilirim. Eğer konuşamıyacak derecede korkuturlarsa bu arzumda muvaffak olamam tabiî. Eğer onlarla yalnız kalabilirim çok iyi olur. Yalnız, kaptan. Gayet basit bir kelime; herhalde mânasını biliyordur.

– Eğer sizi tek başınıza iki cani ile başbaşa bıraktığımı babanız duyarsa bana ne yapar, biliyor musunuz?

– Câni mi? Allahım! İki zavallı aptal Merih’li kendi seyyarelerinden kaçmak istesinler ve okadar geminin içinden Zühre’ye gideni seçsinler; sende onlara câni de. Sonra babam ne bilecek ki?

– Eğer size bir, zarar gelirse o zaman işitir tabiî.

– Bana ne gibi bir zarar gelebilir ki?

– O halde benim de bulunmama müsaade edin. Tabancamı bile yanıma almıyacağım. Aksi takdirde arzunuzu yerine getiremiyeceğim.

– Peki, öyle olsun. Fakat şunu iyi bilin ki sizin mevcudiyetinizden dolayı bu iki zavallı konuşmaktan çekinecek olursa bundan böyle bir daha hiçbir gemide kaptanlık edememeniz için elimden geleni yapacağım.

Samla odaya girince Lona acele ile uzanıp elleriyle Rik'in gözlerini örttü.

Samia bu harekete hayret etmişti:

– Ne var kızım, ne oluyor?

– Arkadaşım okadar akıllı değildir hanımefendi Sizin Zühre'li bir hanım olduğunuzu bilemez. istemeyerek veya bilmiyerek size bakabilir.

– Zararı yok, bırak baksın. Kaptan bunların burada kalmaları şart mı?

– Arzu ederseniz rahat bir odaya gidelim efendim.

– Herhalde bunlara daha rahat bir oda verebilirdiniz.

– Size öyle gözüküyor; fakat bu oda onların standartlarına nazaran gayet lüktür. Burada akarsu bile var. Sorun bakalım Merih'teki evlerinde akarsu var mıydı?

– Herneyse. Adamlarına söyle, dışarıya çıksınlar.

Kaptanın işareti üzerine adamlar odayı terkettiler.

Raketi Lona ve Rik'e dönerek sert bir şeşle:

– Ayağa kalkın, dedi.

– Zarar yok. Bırak otursunlar. Kaptan, lütfen sen hiçbir şeye karışma.

Samia böyle dedikten sonra Lona'ya döndü:

– Demek sen Merih'lisin?

– Hayır, biz Satümlüyüz.

– Fakat hemen hemen Merih'ten olduğunuzu itiraf etmiş vaziyette değil misin? Niçin arkadaşının gözlerini örttün

– Hanımefendilere bakamaz; yasaktır.

– Satürn’lü olduğu halde mi?

– Lona’nın sesi çıkmadı,

Samia arkadaşça gülümsemeğe uğraşarak devam elti:

– Yalnız Merihlilerin hanımlara bakması yasaktır.

Dolayısıyla Merihli olduğunuzu itiraf etmiş vaziyettesin.

– Fakat o Merihli değıl!

– Evet, ben Merih’liyim, Fakat o değıl. Ona birşey yapmayın. Hakikaten Merih’li değıldir. Onu bir gün tarlalarda bulmuştuk. Nereden geldiğini bilmiyoruz, fakat Merih’li olmadığına katiyetle eminiz.

– Peki, bir konuşalım bakalım. Senin adın ne?

Rik hayretle bakıyordu. Demek Zühre’li hanımefendiler böyle ufaktefek ve sevimliydi. Sonra ne güzel bir kokusu vardı. Doğrusu böyle bir kadına bakabildiğinden dolayı hayatından çok memnundu:

Samia سوالini tekrarladı:

– Rik. Böyle dedikten sonra düşünür gibi oldu. Öyle ya, hakikaten adı Rik miydi?

– Galiba Rik olsa gerek.

– Bilmiyor musun?

– Hayır.

– Sen Merih’li misin?

Rik bu سوالin cevabını kendinden gayet emin olarak verdi:

– Hayır. Ben bir hava gemisindeydim. Buraya başka bir yerden geldim. Merih’e bir hava gemisiyle geldim, Ondan evvel başka bir seyyarede yaşıyordum,

– Hangi seyyarede?

Rik uğraştı bir türlü hangi seyyareden geldiğini hatırlamıyordu.

Lona atıldı:

– Onu bir sene evvel bir gün kört tarlalarının yakınında bir hendekte bulduk. Sanki hiç beyni yoktu. Ne konuşabiliyor, ne yürüyebiliyor, ne de giyinebiliyordu. Sanki yeni doğmuş bir çocuktur. O zamandanberi yavaş yavaş mazisini hatırlıyor. Sözlerinin doğruluğuna inanabilirsiniz.

– Hanımefendi, bence hu adamın hikâyesi hiçbir şey ispat etmez. Belki de Zühre'nin tam göbeğindendir.

– Belki, fakat bu işin içinde bir iş var* Bundan eminim. Peki, kızım, onu bulduğunuzda niçin öyle yeni doğmuş bir çocuk gibiydi? Yaralı filân mıydı?

Lona ilk evvelâ hiç sesini çıkarmadı. Gözleri Rik, Kaplan ve Samia arasında dolaşıyordu.

– Cevap ver, kızım.

Lona karar vermekte zorluk çekiyordu; fakat hakikati gizleyecek hiçbir yalan aklına gelmiyordu. En nihayet:

– Bir doktora muayene ettirdik, sayko - prob yapıldığını söyledi, dedi.

– Sayko - prob mu? Yani arkadaşın saykotik mi?

Samia böyle derken sandalyesini gayri ihtiyarî arkaya doğru itmişti.

– Kelimenin mânasını bilmiyorum hanımefendi.

Kaptan söze karıştı:

– Merih'lilerin arzuları ve ihtiyaçları okadar basittir ki saykotik olup erişilmesi imkânsız olan şeylere sahip olmak isteyecekleri hiç zannetmem.

– Fakat o zaman...

– Gayet basit, hanımefendi: şu kızın söylediği asılsız hikâyeyi kabul edecek olursak, erkeğin bir câni olması gerekir. Başka türlü saykotik olması imkânsızdır, zannederim.

O zaman da elinde yetkisi olmıyan Merih'lilerden biri tarafından sayko - prob tatbik edilmiştir. Belki de adam dozunu biraz fazla kaçırdı. Muvaffak olamadığını görünce bunu alıp, bir hendeğe atıverdi.

- Fakat bu adamın sayko - prob yapabilecek kabiliyet-te birisi olması lâzım. Eminim ki yerliler sayko - probu kullanacak malûmatı haiz değildirler.

- Belki. Fakat müsaadesi olan tecrübeli bir doktorun da buna acemice bir sayko - prob tatbik edeceğini zannet-mezsınız değil mi? Böyle tezatlar teşkil eden bir neticeye varınca bu iki kişinin hikâyelerinin yalan olduğu kendiliğinden meydana çıkıyor demektir. Eğer teklifimi kabul ederseniz, bırakın biz bunlarla gereken şekilde alâkadar olalım. Görüyorsunuz bunlardan birşey öğrenmek imkân-sız

- Belki de doğru söylüyorsun,

Samia böyle deyip sandalyesinden kalkarken Rik'e baktı. Kaptan arkadan yaklaşp Samia'nın sandalyesini aldı ve kapadı.

O sırada Rik yerinden sıçradı:

- Bir dakika!

Kaptan kapıyı açarak:

- Eğer hanımefendi müsaade ederlerse, adamlarım onu susturmasını bilir, dedi.

- Canını acıtmazlar ya?

- Zannetmem. 'Herhalde okadar sıkıntı vermez.

Rik:

- Hanımefendi, hanımefendi! diye bağırdı. Bir dakika beni dinleyin.

- Peki, söyle bakalım.

– Hangi seyyareden geldiğimi hatırlayamıyorum; fakat seyyaremiz radyo aktifti. Toprak parlıyor ve ekilen hiçbir şey büyümüyordu. İnsanların yaşayabileceği bir iki havali vardı, hepsi okadâr. Ben bunun için boşluk analizcisi olmayı ve daima boşluklarda dolaşmayı tercih etmiştim. Benim dünyam ölü bir dünya idi.

Samia omuzlarını silkti:

– Kaptan, gel gidelim. Yine saçmalamağa başladı. Fakat bu sefer de kaptan hayretle Rik’e bakıyordu.

– Radyoaktif bir seyyare!

– Böyle birşey olabilir mi?

– Evet. Acaba bunu nereden öğrendi?

– Hem radyoaktif hem de üstünde insanlar yaşayan bir seyyare olabilir mi?

– Böyle bir seyyare mevcut; fakat ismi aklıma gelmiyor.

– Başka neler hatırlıyorsun?

– Gemimi ve boşlukta yaptığım analizleri.

Samia heyecanından yerinde duramıyordu:

– Demek söyledikleri doğru. Fakat acaba kim bu zavallıya sayko - prob yaptı?

– Sayko - prob! Ona soralım bakalım.

– Nasıl oldu da sana sayko - prob yaptılar?

Hepiniz, Lona bile bundan bahsediyorsunuz.. Ben ise kelimenin mânasını bilmiyorum.

– Nezaman hiçbir şey hatırlamaz oldun?

– Pek bilmiyorum. Bir hava gemisindeydim,

– Onu biliyoruz. Devam et.

– Kaptan fazla bağırmasan; adamcağızı korkutuyorsun. Hatırladıklarını da unutacak.

- Zararı yok, hanımefendi. Zaten ondan korkmuyorum. Ben hatırlamağa uğraşıyorum. Merih büyük bir tehlike ile karşı karşıya idi: Bundan gayet eminim; fakat teferriüatlı hatırlayamıyorum.

- Bütün seyyare mi tehlikede?
- Evet. Akıntılarla alâkalı bir tehlike.
- Ne akıntıları?
- Boşluktaki akıntılar.
- Boşluktaki akıntılar mı?

Kaptan ellerini «ne yaparsın?» mânasına açarak:

- Yine saçmalamağa başladı.

Samia hemen atıldı:

- Birak devam etsin. Bu adamın söylediklerinin yavaş yavaş doğru olabileceğine inanmağa başlamıştı. Boşluktaki akıntılar dediğin nedir?

- Başka başka elemanlar.

Rik gayet seri olarak konuşmağa başlamıştı. Sanki düşünmeğe hiç lüzum görmüyordu.

- Zühre'deki şubemize bîr mesaj göndermiştim. Bunu, gayet iyi hatırlıyorum. Dikkatli olmalıyım. Bu tehlike yalnız Merih'i değil, başka seyyareleri de imha edebilirdi Aşağı yukarı Samanyolu genişliğinde bir akıntıydı bu ve dikkat etmek gerekiyordu.

Sanki odadakilerin farkında değildi. Kendini bambaşka bir dünyada imiş gibi hissediyordu.

- Nasılsa Zühre'deki bir şahıs ta mesajımı almıştı. Bu yanlışlığın nasıl olduğunu bilmiyorum. Büronun kendi radyo dalgası üzerinden mesajı gönderdiğime eminim. Herneyse. Zühre'ye indiğim vakit beni bekliyorlardı

Rik burada durdu. Uzun bir müddet sözüne devam etmeyince Samia sabredemedi:

– Kimler bekliyordu? Kimler?

– Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Ofisin adamları değildi. Zühre’den biri idi. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. O da tehlikeden haberdardı. Beraberce bir masaya oturduk. Masayı hatırlıyorum. O benim karşıma oturmuştu. Uzun bir müddet konuştuk. Galiba teferrüatlı tafsîlât vermekten çekinmiştim. Bundan eminim, zira bu gibi şeylerde daima tam teferrüatlı malûmatı ilk olarak ofisime bildiririm. Sonra o...

– Evet?

– Birşey yaptı. O... Yok, birşey hatırlamıyorum. Başka birşey hatırlamıyorum!

Rik’in haykırmasını takiben uzun bir sessizlik oldu. O sırada kaptanın bileğindeki irtibat telefonunun zili işitildi:

– Ne var?

– Kaptana Zühre’den bir mesaj var. Bilhassa kendilerinin mikrofona başında bulunmaları arzu ediliyor.

– Peki. Şimdi geliyorum.

Kaptan Samia’ya döndü:

– Hanımefendi, müsaadenizle yemek vaktinin geldiğini hatırlatmak istiyorum. Sonra bu zavallıların da yemeklerini yiyebilmeleri için onları yalnız bırakmamız doğru olur kanaatindeyim. Herhalde yorgun ve aç olsalar gerek.

– Onları tekrar muhakkak görmeliyim, kaptan.

Kaptan sessizce başını eğdi. Bu hem müsbet, hem de menfi bir cevap olabilirdi.

Samia heyecanından yerinde duramıyordu. Merih üzerindeki tetkikleri arzularını tatmin ediyordu fakat bu nereden geldiği meçhul analizci olduğunu iddia eden adamın

hikâyesi hislerini iyice kırbaçlamış ve merakından ne yapacağını bilmez olmuştu.

Âdeta bir muamma ile karşı karşıyaydı.

Bilhassa merakını çeken üç nokta vardı:

- 1- Merih'i veya bütün kâinatı tehdit eden bu tehlikenin mahiyeti neydi?
- 2- Bu adama sayko - prob'u kim tatbik etmişti?
- 3- O meçhul şahıs niçin sayko - prob kullanmak ihtiyacını duymuştu?

Kendini tatmin edinceye kadar bu işin ardını bırakmamağa ahdedti.

Samia yemeğini bitirir bitirmez Rik ile Lona'nın hapsedildiği odaya koştu ve nöbetçiye kapıyı açmasını söyledi.

Nöbetçi hazırol vaziyetini bozmadan ve gözlerini dikmiş olduğu noktadan bir an bile ayırmadan:

– Maatteessüf kapıyı açamıyacağım, hanımefendi, dedi.

– Ne demek bu? Hemen kapıyı açmazsan kaptana şikâyet ederim.

– Kapıyı kimseye açmamamı bilhassa kaptan emretti efendim.

Samia hemen döndü ve fırtına gibi kaptanın odasına girdi. Âdeta ateş piiskürüyordu:

– Kaptan!

– Emredin hanımefendi.

– O iki zavallı ile konuşturulmamam için sen mi emir verdin?

– Onlarla yalnız ben varken konuşmayı kabul etmişsiniz, efendim.

– Evet, yemekten evvel öyle demiştim. Fakat zararsız olduklarını sen de gözlerinle gördün.

- Evet, zararsız gibi görünüyorlardı.
- Mademki öyle, benimle birlikte gelmenizi emrediyorum.
- Maateessüf Hanımefendi. Vaziyet değişti artık.
- Nasıl?
- Zühre'de gerekli şahıslar tarafından sorguya çekilmeleri icap ediyor. O vakte kadar da onları yalnız bırakmamız doğru olur zannederim.
- Herhalde onları Merih Dâhiliye İşleri Dairesine teslim edecek değilsiniz?
- İlk olarak tasavvurumuz öyleydi; zira Merih'i müsaadesiz terketmişlerdi. Sonra bir Zühre gemisine kaçak olarak binmişlerdi.
- Bu sonuncusu tamamiyle yanlışlıktan ibaret bir şey.
- Acaba?
- Herneyse, bütün bunları evvelce de biliyordunuz ve onlarla konuşmamda bir mahzur görmemiştiniz.
- Müsaadenizle size bir sual sorayım, hanımefendi. Bu iki kişiye ne yapılmasını arzu ederdiniz?
- Anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırmalı. Merih'in tehlikede olduğunu ve bu malûmatı Zühre'lilerden saklamak isteyen birisi bulunduğunu söyledi. Sonra, zannıma göre, bu mevzu babamı da alâkadar eder..Hattâ bence, vakti gelince, bu iki zavallıyı babama götürmeli.
- Çok zekice bir düşünüş!
- Kaptan, benimle alay mı ediyorsun?
- Affınızı istirham ederim hanımefendi. Sözüm yanlış anlaşılmasın. Ben mahpusları kastediyorum. Müsaadenizle ne demek istediğimi izah edeyim.
- Peki, izah edin bakayım.

– Teşekkür ederim... İlk evvelâ Merih'te son günlerde cereyan eden vak'aların ehemmiyetini takdir ettiğinizi ümid ederim.

– Ne vakaları?

– Kütüphanede geçenleri unutmuş olamazsınız.

– Bir polisin öldürülmesi mi kaptan?

– Evet ve bu sabah ikinci bir polis ve bir Merih'li daha öldürüldü. Bir Merih'inin polis öldürmesi işitilmedik vakalardandır. Sonra bu şahıs bir değil, iki polis öldürdü. Aca ba tek başına mı çalışıyor? Yoksa bunlar bir kaza eseri mi? Yoksa gayet dikkatle hazırlanmış bir plân mı?

– Anlaşılan siz dikkatle hazırlanmış bir plân zannediyorsunuz.

– Evet, katilin iki yardımcısı vardı. Eşkâllerinden de bizim iki kaçağinkini oldukça tutuyor.

– Fakat bunu bana evvelce söylemediniz.

– Sizi korkutmak istemedim, Maamafih, hatırlarsınız, bile bu şahısların tehlikeli olabileceklerini defalarca söylemiştim.

– Peki, şimdi ne olacak?

– Belki de Merih'teki cinayetler polisin nazarı dikkatini oraya çekip bu iki kişinin kaçmasını ve gemimize binmesini sağlamak içindi.

– Çok saçma.

– Acaba niçin Merih'ten kaçıyorlar? Hiç sormadık. Farzedelim ki polisten kaçıyorlar; öyle olsa başka seyyareleri bırakıp Zühre'ye mi kaçarlarsın? Hem de zatiâlilerinizi götüren bir gemiyle. Sonra bir boşluk analizcisi olduğunu iddia ediyor.

– Eee... Ne olmuş yani?

– Bir sene önce bir boşluk analizcisinin kaybolduğu bildirilmişti. Bu haber dışarı sızdırılmadı. Ben biliyordum, zira benim gemim de bu analizciyi arayanlar arasındaydı. Merih'teki karışıklıkları çıkartan kimse de böyle bir vakadan haberdardı; bu da o şahsın ne kuvvetli bir organizasyonu olduğunu gösterir.

– Belki de kaybolan analizci ile elinizdeki mahpus arasında hiçbir münasebet yoktur.

– Orası muhakkak, hanımefendi. Bence elimizdeki gayet kurnaz ve zeki bir cânidir. Bunu belli etmemek için de kendisine sayko - prob yapıldığını iddia ediyor.

– Oh!

– Boşluk analizcisi olmadığını nasıl ispat edebiliriz? Kendi seyyaresinin radyoaktif olduğundan başka birşey hatırlamadığını söylüyor. Seyyarenin adını bile hatırlamıyor; pilotluk yapamıyor; boşluk analizciliği hakkında hiçbir malûmatı yok. Bütün bunları örtebilmek için sayko - prob yapıldığını iddia ediyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, efendim?

– Fakat maksadı ne olabilir?

– Söylediğinizi yapmanızı istiyorlar.

– Araştırma yapılmasını mı?

Hayır, efendim, Adamı babamın yanına götürmenizi

– Hâlâ anlamıyorum,

– Birçok ihtimaller mevcut. En yakın ihtimalle babanızı öldürmek isteyen Merih'li veya Arz'lı bir casus olabilir. Herhalde Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Abel şu saçma analizci mevzuunda Zühre'lileri utandırmak maksadiyle bu adamın kayıp analizci olduğunu iddia edecektir, zannederim. Zannıma göre bu adam babanızı öldürmeğe gidiyordu.

– Kaptan!

- Evet?
- Bu çok saçma!
- Belki efendim. O halde Emniyet Bürosu da. saçmıyor. Hatırlarsınız yemekten önce Zühre'den gelen bir mesajı şahsen almam emredilmişti.

- Evet.
- İşte, buyurun.

Samia mesajı aldı ve okumağa başladı:

«İki Merih'imın gizlice geminize bindiği bildirilmiştir. Hemen yakalayıp sıkı emniyete alın. Bunlardan biri Merih'li olmayıp bir boşluk analizcisi olduğunu iddia, edebilir. Siz bizden emir almadıkça hiçbir karar vermeyin. Bu iki şahsın Emniyet Bürosuna teslim edilmesi gerekmektedir. Çok gizlidir ve çok mühimdir.»

- Emniyet Bürosu!
- Çok gizli.
- Onlara ne yapacaklar acaba?
- Orasını bilmem. Herhalde casus veya katil olduğu sanılan bir şahıs pek fazla bir nezaket bekleyemez. Belki de hakikaten sayko - prob'un ne demek olduğunu öğrenmek fırsatı eline geçecek.

XII

DETEKTİF

Rune'nin sesi işitildi:

– İhanet mi? Bizi bu gibi kelimelerle korkutmağa mı uğraşıyorsun? Ne demek istiyorsun? Kime karşı ihanet? Sana mı? Bort'a mı, bana mı? Kim tarafından ve nasıl? Fife bu konferansa hakikaten lüzum var mı? Boş yere uykumdan oluyorum.

– Bu problemi halledemezsek belki daha birçok saatler uykumuzdan olacağız. Herhangi birimize karşı olan ihanetten bahsetmiyorum. Ben Zühre'ye ihanet eden olduğunu söylemek istiyorum.

– Zühre'ye mi? Zühre demek biz demektir, değil mi?
– Belki.

Sten lâfa karıştı:

– Anlamıyorum. Siz hep münakaşa ile birbirinizi altetmeğe uğraşıyorsunuz. Hakikaten şu işi bir neticeye bağlasak çok daha iyi olacak.

Balke atıldı:

– Doğru söylüyor. Sten başka birinin daha kendi tarafını tuttuğundan memnun olmuştu. Fife:

– O halde size hemen gerekli izahatı vereyim, dedi, Herhalde son günlerde Merih'te cereyan eden vakalardan haberdarsınız.

– Evet, Emniyet Bürosu birkaç polisin öldürüldüğünü bildirmişti. Bunu mu demek istiyorsun?

Bort kızgın bir sesle Rune'nin sözünü kesti:

– Allahaşkına bırakın şu boş lâfları canım. Polis öldürülmüşse bize ne? Öldürülmeyi haketmiştir. Yani bayağı bir Merih'li bir polise beynini parçalayacak kadar yaklaşabiliyor demek. Niçin polis Merih'inin kendine bu kadar yaklaşmasına müsaade ediyor da yirmi adım mesafede iken herifi yakıp küle çevirmiyor?

Fife omuzlarını silkerek Sten'e döndü:

– Merih'te olanları sen de işittin mi?

– Evet. Yani şimdi sen söyleyince...

– Emniyet Bürosunun yayınlarını okumadın mı?

– Onun gibi birşey. Bütün yayınları okumağa pek vaktim olmuyor. Buna mecbur olduğumu zannetmiyorum. Hakikaten Fife beni herhalde bu gibi şeylere icbar edemedin, değil mi?

– Kimseyi icbar etmiyorum. Maamafih, madem ki vakadan haberin yok, teferrüatlı olarak izah edeyim. Belki enteresan bulursunuz.

Son kırk sekiz saatte olan bir sürü vakanın birkaç kelimeye sığdırabilmesi hakikaten hayret verici bir mevzu idi.,

– Eğer son olayı da işitmeyi arzu ediyorsanız onu da anlatayım. Birkaç saat önce Merih'te, Yukarı Şehir'deki parkın hücre bir köşesinde bir adamın külleri ve kemikleri bulunmuştu.

– Kimmiş bu?

- Bir dakika, lütfen. Bu kül ve kemik yığınının az ötesinde bulunan başka bir kül yığınının da yanmış elbise olduğu zannediliyor. Yapılan kül analizinde bunun bir polis üniforması olduğu anlaşılmış.

- Acaba ölen şu sahte polis olmasın?

- Zannetmem. Onu kim gizlice öldürmek isteyebilir ki?

- İntihar olmasın?

- Pek intihara benzemiyor. Zira herif ya ilk önce kendini öldürdü ve sonra elbiselerini çıkartıp yaktı veya da düğmeleri alıp çırılçıplak mağarayı terkederek götürdü bir yere attı ve sonra gelip kendini öldürdü.

- Cesed bir mağarada mı bulundu?

- Evet, parkın sunî mağaralarından birinde.

- O halde yetişir derecede vakti vardı. Demek ki ilk önce düğmeleri söktü ve...

- Hiç, ilk önce yakılmamış bir polis üniformasından bir düğme sökmeği denedin mi? Eğer ölü adam da şu sahte polisse elbisesini yakıp düğmelerini yoketmekteki maksadı izah edebilir misin? Ölünün kemik teşekkülâtını tetkik eden doktorun raporu bende. İskelet ne bir Merih'liye ne de bir polise ait. Bu bir Zühre'li iskeleti.

Sten kendini tutamayıp haykırdı:

- Hakikaten mi?

Bale'nin gözleri faltaşı gibi açılmış Rune'nın alını kırışmıştı. Hattâ Bort bile oturduğu sandalyede donmuş kalmıştı.

- Sözlerimi takip ediyor musunuz? Artık düğmelerin üniformadan niçin koparıldığını anlamışsınızdır. Böyle yapmakla katil üniformanın küllerinin ölen adamın elbiselerine ait olduğunu zannedeceğimizi ümit etti. Bu suretle

bizim basit bir intihar veyahut başka bir cinayet zehabına kapılmamızı istiyordu. Yalnız bir Zühre'linin körtten mamûl kumaştan yapılmış elbisesiyle bir polisin selûloitten mamûl kumaştan yapılmış üniformasının arasındaki farkı basit bir analizin meydana çıkartacağını bilmiyordu.

Şimdi elimizdeki bu hakikatlere dayanarak Yukarı Şehir'de Zühre'li kıyafetinde bir Merih'li köy âmirinin serbestçe dolaşmakta olduğu neticesine varabiliriz, Bu Merih'li polis üniformasıyla dolaşmanın artık fazla tehlikeli olduğunu anlamış ve tekrar kıyafet değiştirmenin zamanı geldiğine kanaat getirdikten sonra hemen bir Zühre'li öldürüp onun kılığına bürünmüştür.

- Bu cânî yakalandı mı?
- Hayır.
- Niçin? Polislerimiz ne yapıyor? Uyuyorlar mı?
- Yakında yakalanacaktır. Şu anda üzerine düşmemiz gereken daha mühim mevzular var.

- Haydi, o halde, boş lâflarla vakit kaybetmiyelim.
- Biraz sabredin. İlk evvelâ geçen sene kaybolan boşluk analizcisi mevzuunu hatırlayıp hatırlamadığınızı sorayım.

Sten güldü.

Bort, sert bir sesle:

- Yine mi o? dedi.

Sten sordu:

- Mevzuumuzla bunun bir alâkası var mı? Yoksa yine lüzumsuz yere vakit mi kaybedeceğiz? Doğrusu çok yorul-
dum.

- İlk evvelâ kütüphane mevzuu ile ilgili üç kişiyi tarif-
le başlayacağım; fakat lütfen sözümü hiçbir şekilde kes-
meyin.

Önce köy âmiri ile başlayalım. Üçünün içinde en tehlikeli bu şahıstır. Zühre’de bulunduğu müddetçe- hakkında tutulan raporlardan da anlaşılacağı gibi, gayet zeki çalışkan, itimat edilir bir kimsedir. Ne yazık ki şimdi bize karşı cephe almış vaziyette. Muhakkak olan, dört cinayetten de bu adamın mesul olduğudur. Öldürülenlerin ikisi polis, bir Zühre’li ve bir Arz’lı casus olduğu nazarı itibare alınırsa doğrusu yaman bir adam olduğuna karar vermemiz gerekir. Hâlâ da yakalanmamıştır.

İkinci ele alacağımız şahıs ta Merih’li kadındır. Tahsilsiz ve hiçbir ehemmiyeti haiz olmıyan bir köylü kızıdır. Maamafih son iki gün zarfında cereyan eden vakalardan dolayı onun da tarihçesini öğrenmiş vaziyetteyiz. Eğer hatırlarsanız yirmi sene kadar evvel «Kört’ün Ruhu» adlı bir organizasyon kurup isyan etmişlerdi. Bu kızın annesi ve babası da bu parti âzâlarındandı.

Nihayet üçüncü ve içlerinde en acaibi olan son şahısa gelelim. Bu adam basit ve aptal bir fabrika işçisiydi.

Aptal kelimesini mecazî mânada almayın. Emniyet Bürosunun yapmış olduğu araştırmalardan anlaşılacağı veçhile on buçuk ay evvel köyün kenarında bir hendekte bulmuşlar. Ondan evvelini de kimse bilmiyor. Ne konuşabiliyor, ne de yürüyebiliyormuş.

Eğer dikkat ediyorsanız bu adam boşluk analizcisinin kaybolmasından birkaç hafta sonra bulunmuş ve birkaç ay zarfında konuşmasını, yürümesini ve hâttâ fabrikada işçi olarak çalışmasını öğrenmiştir. Bir aptal adam bu kadar kısa zamanda bütün bunları nasıl öğrenebilir?

Sten heyecanla atıldı:

– Eğer dikkatle sayko - prob tatbik edilirse bunu arrange...

– Evet, Sten, bu sayko - prob mevzuunda sen hepimizden daha bilgilisin. Böyle olmakla beraber bu adama sayko- prob tatbik edildiği benim aklıma da geldi. Bu adamın vaziyetinin başka türlü izah şekli yoktur zannediyorum.

Şimdi bu adama sayko - prob yalnız Zühre’de veya Merih’te Yukarı Şehir’de yapılabilir. Her ihtimale karşı Yukarı Şehir’deki bütün doktorları sorguya çektim. Müsaadesiz sayko - prob tatbik edildiğine dair hiçbir delil bulamadık.

Bu sırada zeki ajanlarımızdan biri bu adamın bulunduğu tarihten itibaren ölen doktorların evraklarını tetkik etmeği düşündü.

İşte böyle bir araştırmada aradığımızı bulduk Üç kahramanımız arasındaki kadın tarafından altı ay önce ümumi bir muayene için doktora götürülmüş. Anlaşılan bu gizli olarak yapılmış; zira kız o gün başka bir mazeretle fabrikadan izin istemiş. Doktor hastayı muayene etmiş ve kati olarak sayko - prob tatbik edildiği kanaatine varmış.

Şimdi işin enteresan kısmına geliyoruz. Doktorun hem Yukarı, hem de Aşağı Şehir’de muayenehanesi olan çift katlı bir ofisi var. Merihlilerin de birinci nevi tedaviye ihtiyacı olduğunu düşünen idealistlerden biri. Metodik çalışmayı sevdiği için hem yukarı hem aşağı katta bulunmak üzere raporlarını iki nüsha olarak tutuyor ve bu sayede lüzumsuz yere zaman kaybetmiyordu. Fakat boşluk analizcisi olduğunu iddia eden adamın hakkındaki raporun tek bir nüshasını bulduk. Diğer raporların hepsi çift nüsha idi.

Acaba buna sebep ne olabilir? Herhangi bir sebepten dolayı doktor bu raporun bir suretini çıkarmamağa karar

verdiyse niçin bu rapor yalnız Yukarı Şehirdeki ofisinde bulundu? Raporu, söylemeyi unuttum, Yukarı şehir kısırmıdaki ofiste bulduk. Halbuki analizci Merihli zannedildiği için, raporunun bilhassa aşağıdaki ofiste bulunması gerekirdi. Zaten muayenesi bile aşağıdaki muayenehanede yapılmış. Bütün bu malûmat bulduğumuz raporda yazılı idi.

Bu muammanın yegâne çözümü şu olabilir: rapor her iki Ofiste de birer nüsha halinde mevcuttu; fakat meçhul bir şahıs tarafından Aşağı Şehirdeki nüshası imha edildi ve bu şahıs raporun bir nüshasının da Yukarı Şehir'de bulunabileceğini tahmin etmemişti. Neyse devam edelim.

Rapora ilişik olarak bir de doktorun Emniyet Bürosuna yazdığı mektubun sureti vardı. Doktor, sayko - prob edilmiş bir adamın muayenehaneye getirildiği için, kanunun icap ettirdiği gibi Hemen Emniyet Bürosuna yazmıştı. Fakat Emniyet Bürosu böyle bir rapor almamıştı. Muayeneden bir hafta sonra doktor bir trafik kazasında ölmüş.

Herhalde buna da tesadüf diyeceksiniz, değil mi?

Bale kapalı gözlerini hafifçe araladı:

- Âdeta heyecanlı bir detektif hikâyesine benziyor.
- Çok doğru, bir detektif hikâyesi. Şimdilik detektif te

benim.

Fife böyle derken iftiharla göğsünü kabartmıştı. Bale dayanamayıp yorgun bir sesle sordu;

- Suçlular kim?
- Daha söyleyemem. Hele biraz daha detektifliğime devam edeyim.

Şimdi hikâyeyi bir de başka taraftan tetkik edelim. Bir müddet için analizci olduğunu iddia eden aptalı unutup esas analizciyi ele alalım: Onun hakkında işittiklerimizin

başında Nakliyat Bürosuna yere ineceğine dair vermiş olduğu rapordur. Ondan evvel de verdiği bir mesaj vardır.

Analizci haber verdiği halde yere inmemiştir; bütün araştırmalar neticesiz kalmıştır. Bundan maada analizcinin Nakliyat Bürosuna yolladığı mesaj da kaybolmuştur. Analiz Bürosu ise bu raporu kasten bizim sakladığımız iddiasındadır. Emniyet Bürosu da onların sırf propaganda maksadiyle böyle bir iddiada bulundukları zanındadır. Anlaşılan her iki taraf ta yanlış düşünüyormuş. Hakikaten analizcinin mesajı alınmış fakat Zühre tarafından gizli tutulmuştur.

Farzedelim ki başka bir şahıs var. Bu şahısa X diyelim. X, Nakliyat Bürosuyla alâkalı birisidir. Analizcinin göndermiş olduğu mesaj eline geçince hemen gizlice analizciye başka bir telsiz dalgası kullanarak, falan yerde, filân meydana inmesini bildiriyor. Analizci de adamı Nakliyat Bürosundan sanıp direktiflerini yerine getiriyor. X, onu bu hususî bir ufak meydan olması ihtimali bulunan yerde karşılıyor.

X, mesajla beraber analizciyi de götürüyor. Mesajı da götürmesinde iki sebep olabilir:

- 1 Böyle birşeyden kimsenin haberi olmasını istemediğinden.
- 2 Analizcinin emniyetini kazanmak istediğinden. Eğer analizci yalnız şefleriyle konuşmak isterse X bu mesaj sayesinde adamın emniyetini kazanıp istediğini elde etmeyi düşünmüş olabilir.

Tahminime göre, analizci gereken malûmatı verdi. Analizcinin vermiş olduğu malûmat okadar tehlikeli ve korkunç gözükmüş olmalı ki X bunun propaganda için iyi bir fırsat olduğu kanaatine vardı. Sonra bizlere, şantaj mek-

tubunu gönderdi. Herhalde, bizimle anlaşılamadığı takdirde, ortaya atacağı şayialar vasıtasıyla Merih'in kört istih-salini sekteye uğratmayı düşündü.

Fakat tahmin etmediği birşey onu korkuttu. Bunun ne olduğunu, yani şahsı kanaatimi, sizlere sonra söyleyeceğim. Herneyse, X bir müddet beklemenin faydalı olacağı kararına vardı. Maamafih, beklemenin bir zamanı vardı. Hernekadar analizcinin sözlerine inanmadıysa da, analizci malûmatın doğru olduğuna katiyetle emindi. Dolayısıyla X analizciyi bir müddet için ortalardan yok etmenin çaresini aramağa başladı.

Onu öldürmek te pek işine gelmiyordu, zira kendisi boşluk analizinden pek anlamadığı için bu adamın malûmatına ihtiyacı olabilirdi. Sonra bütün plânları suya düş-tüğü takdirde analizcinin hayatına karşılık kendi hayatını bağışlamaları ihtimalini düşündü. Her ne, düşündüyse adama sayko - prob tatbik etti. Neticede elinde, hiçbirşey düşünemiyen, hatırlıyamıyan bir ahmak vardı. Tabî bu ahmak zamanla herşeyi hatırlıyacaktı.

Bundan sonra iş bu ahmağı kimsenin bulamıyacağı, göremeyeceği bir yerde saklamaktı. Hiç kimsenin aklına gelmiyecek en basit şeyi yaptı. Analizciyi Merih'e götürüp bir fabrikaya işçi olarak soktu.

Herhalde bu müddet zarfında ya kendisi ya da kendine sadık bir adamı sık sık köyü ziyaret edip analizcinin sıhatte ve emniyette olup olmadığını kontrol ediyordu. Böyle ziyaretlerin birinde, nasılsa, analizcinin sayko - prob'dan çok iyi anlayan bir doktora muayeneye götürül-düğünü öğrendi. Doktor öldü ve raporu, hiç olmazsa, Aşa-ğı Şehir ofisindeki sureti, ortadan yok oldu. X, ilk yanlışlığı

burada yaptı. Raporun bir suretinin Yukarı Şehir ofisinde olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bunu ikinci hatası takip etti. Ahmak vaktinden evvel maziye hatırlamağa başlamıştı ve zeki bir adam olan köy âmiri bu adamın bir ahmak olmadığını ve işin içinde bir iş olacağını tahmin etti. Belki de şu köylü kızı köy âmirine sayko- prob meselesini anlatmıştır.

İşte hikâyem budur.

Fife böyle deyip karşısındakilerin reaksiyonunun ne olduğunu anlamak istiyormuşçasına hepsini teker teker gözden geçirdi.

İlk olarak son birkaç dakikadır kendi kendine gülümseyen Rune konuştu:

– Doğrusu, Fife, hikâyen pek can sıkıcı birşeydi. Az kaldı uyuyordum.

Bence onda dokuzu tahmine dayanan bir teori bu. Tam geçen sene anlattığın gibi aslı olmıyan birşey, yani kısacası yeni bir hikâye.

Bort:

– Saçma! demekle iktifa etti.

Sten:

– X kim olabilir? diye sordu. Eğer X'in kim olduğunu söyleyemezsen anlattıklarının mantıkla hiç alâkası yoktur.

– Hiç değilse içinizden biri en mühim noktayı gördü, diye Fife cevap verdi. X'in kim olduğu hikâyenin en mühim tarafıdır. Eğer benim tahminlerim doğru ise X'in ne gibi bir şahsiyet olabileceğini tahmin edin.

İlk önce X'in Dâhiliye Servisi ile irtibatı olan bir şahıs olması gerekir. Sonra sayko - prob'u tatbik edebilecek birisi olmalıdır. Kuvvetli bir şantaj yapmayı aranje edecek kabiliyettedir. Hiç sıkıntı çekmeden analizciyi Zühre'den

Merih'e götürececek imkânlara sahiptir. Merih'te bir doktorun ölümünü plânliyacַk kabiliyettedir. Herhalde bir hiç olan kimse bunları beceremez.

Bence büyük biri olması lâzımdır. Bence X'in Beş Büyük Efendi'den biri olması ihtimali çok kuvvetlidir. Siz ne dersiniz?

Bort sandalyesinden fırladı ve tekrar yerine oturdu; Sten uzun bir kakhaha attı; Rune'nin gözleri heyecanla parladı; Bale yavaşça başını salladı ve:

– Fife, kimi itham ediyorsun, Allahını seversen? dedi.

– Şimdilik kimseyi. Burada biz beş kişiyiz. X'in yaptıklarını Zühre'de biz beşimizden başka yapabilecek kimse yoktur. Buna garanti nazariyle bakabiliriz. Acaba bunu beşimizden hangimiz yapmış olabiliriz? Herhalde ben değilim.

Rune alaylı bir gülüşle:

– Sözüne güvenebilir miyiz? diye sordu.

– Sözüme güvenmenize lüzum yok. Burada bir benim böyle bir işe girişmem için sebep yok. X'in gayesi kört endüstrisinin kontrolünü elde etmekte. Bu endüstrinin kontrolü benim elimdedir. Merih'in arazisinin üçte biri benimidir. Fabrikalarım, makinelerim, nakliyat vasıtalarım okadar kuvvetli ve çoktur ki; istediğim anda herhangi birinizi iflâsa sürükleyebilirim. Karışık şantaj usullerine müracaat etmeme hiç lüzum yoktur.

Fife artık var kuvvetiyle bağırmaya başlamıştı.

– Beni dinleyin! Her birinizin böyle bir şeye cesaret etmek için bir, maksadı olabilir. Rune'nin arazisi ve mülkü hepimizinkinden azdır. Eminim ki bu onun hiç hoşuna gitmemektedir. Bale'nin ailesi bir zamanlar bütün Zührt'yî elinde tutmaktaydı. Herhalde bunu unutmamıştır. Bort

her toplantıda teklifleri reddedildiği için işlerini kendi mıntakasında dilediği şekilde yürütememekten dolayı üzölmektedir. Stenln kazancı çok arzu ettiği aşırı derecede lüksü karşılayamamaktadır. İşte hakikat bundan ibarettir. Kıskançlık ve hâkimiyet arzusu; para hırsı; prestij mevzuu. Acaba bu hain içimizde hangimizdir?

Bale birden atıldı:

– Bilmiyor musun?

– Farketmez. Şimdi beni dinleyin. Bize yazdığı ilk mektuptan sonra bir şeyin X'i korkuttuğunu söylemiştim. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? İlk konferansımdaki birleşik hareket etmemiz teklifi idi. X de burada idi. X bizden biri idi ve bizden biridir. Birleşik hareket edersek muvaffak olamayacağını biliyordu. Bizim bir karara varamıyacağımızı ve aramızda bir anlaşmazlık çıkacağını ümit ediyordu. Yanıldığıını görünce bir müddet beklemeyi tercih etti. X'in içimizden biri olduğunu nazarı itibare alarak en emin şekilde birleşmemiz gerekmektedir. X'in plânlarını altüst etmek ve Arz'ın işlerimize burnunu sokmasına fırsat vermemek için hepimizin birleşmesi şarttır. Ben ancak kendime emniyet edebilirim. Dolayısıyla bundan böyle, birleşmiş bir Zühre'ye ben başkanlık edeceğim. Benimle beraber misiniz?

Hepsi yerlerinden fırlamış bağıırıyorlardı. Bort hırsla Fife'ye doğru yumruğunu sallıyordu.

Fife gülümsedi. Herbiri binlerce kilometre ötede idi. Sandalyesine dayanıp köpürmelerini seyretmeye başladı.

– Sizin için başka çıkar yolu yoktur. Bir sene önceki toplantımızdan beri ben de gerekli hazırlıkları yapmakla meşgulüm. Toplantıda siz beni dinlerken bana sadık subaylarım hava kuvvetlerini tamamiyle ele geçirdiler.

– İhanet!

– Kıt'a hâkimiyetine ihanet; fakat Zühre'ye sadakat.

Sten sinirli hareketlerle parmağını çıtlatarak:

– Fakat X içimizden biri ise geriye üç tane masum ka-
lıyor, dedi. Ben X değilim. Şu üçünden biri olsa gerek.

– Masum olanlar arzu ettikleri takdirde benim
hükûmetimin birer kısmını teşkil edeceklerdir. Kaybede-
cekleri hiçbir şey yoktur.

Bort ağlamaklı bir sesle atıldı:

– Fakat kimlerin masum olduklarını söylemiyorsun.
X'in kim olduğu bizler için ebediyen bir muamma olarak
kalacaktır.

– Yok canım. Yirmi dört saate kadar X'in kim olduğu-
nu öğreneceğim. Size söylemedim; bahsetmekte olduğum
boşluk analizcisi hâlihazırda benim elimdedir.

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Hepsi merak ve şüpheyile
birbirlerini tetkik ediyorlardı. Fife gülümsiyerek:

– Hanginizin X olduğunu merak ediyorsunuz galiba,
dedi. İçinizden biri bunu biliyor ve yirmi dört saate kadar
bunu hepimiz öğrenmiş olacağız. Baylar şunu unutmayın
ki sizin için yapacak hiçbir şey yoktur. Harp sefinelerinin
hepsi benim elimdedir artık. Hepinize iyi günler!

Fife böyle diyerek toplantıya son verdi.

Diğer dört kişinin hayalleri, bir düşmenin çevrilmesiyle,
biri birer kayboluyordu. Son olarak Sten kalmıştı:

– Fife!

– Evet? Yalnız kaldığın için X'in sen olduğunu mu iti-
raf edeceksin?

– Hayır, hayır. Hakikaten ciddi misin? diye soracak-
tım. Yani Zühre'yi emrin altında toplamak fikrin ciddî mi?

Fife duvardaki kronometreye bakarak:

– İyi günler, dedi ve Sten’in de hayali kayboldu.

Fife sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu. Artık konferans bittiği için ve ortalarda kimseler kalmadığından hislerini saklamağa uğraşmasında mâna yoktu. Yüzü, takallûs etmişti.

Boşluk analizcisi deli olmalıydı; mesajı doğru olamazdı. Fakat sırf bir delinin mesajı üzerine neler olmuştu. Analiz Bürosundan Doktor Conz sırf bir deliyi bulmak için bir sene uğraşır mıydı? Sırf binbir gece masalları peşinden koşacak adam mıydı?

Fife bundan hiçbirine bahsetmemişti. Ya analizci deli değilse?... Ya hakikaten kört dünyasının imha olması ihtimali mevcutsa?...

Fife’nin şahsî hizmetkârı sessizce yaklaştı ve ölü bir sesle:

– Efendim, dedi.

– Ne var?

– Kızınızı getiren gemi indi.

– Analizci ve Merihli kız emniyette mi?

– Evet, efendim.

– Bensiz sorguya çekmesinler. Ben gelinceye kadar da kimse ile görüştürülmesinler. Merih’ten haber var mı?

– Evet, efendim. Köy âmiri yakalanmış ve Zühre’ye doğru yola çıkartmışlar.

XIII

YAT KAPTANI

Hava kararırken limanın ışıkları teker teker yanmağa başlamıştı.

Genro giriş kapısında durup etrafı gözden geçirdi. At nalı şeklindeki muazzam meydanın otuz altı hangarı ve on sekiz pisti karşısında hiçbir hayranlık hissetmemişti. Bu manzarayı göre göre öyle alışmıştı ki meydanın her kapısı vücudunun bir parçası gibi idi.

Cebindeki paketten bir sigara çıkartıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Elleriyle sigaranın ucunu kapadı ve derin bir nefes çekince sigara kendiliğinden ateşlendi. Tatlı bir koku burun deliklerini doldurdu. Sigara yavaş yavaş hiç kül bırakmadan bitiyordu. Genro kendi kendine mırıldandı:

- İşler yine her zamanki gibi normal gözüküyor.
- Sonra yavaş yavaş hangarları dolaşmağa başladı.

26 numaralı hangara gelince durdu ve alçak duvarın üzerinden seslendi:

- Beyefendi?

Birkaç dakika cevap alamayınca, daha kibarca bir sesle tekrar seslendi.

Gördüğü Zührevinin hâli hakikaten tuhaftı. Yat kostümü giymemişti, sonra muhakkak bir sakal traşına ihtiyacı vardı ve başlığı demode bir vaziyette yana doğru eğikti.

Âdeta yüzünün yarısını saklıyordu. Hareketleri de oldukça şüpheli celbediyordu. Genro devam etti:

- Adım Mark Genro'dur. Bu sizin geminiz mi efendim?
- Evet, benimdir.

Kelimeler adamın ağzından tane tane çıkmıştı.

Genro gemiyi dikketle gözden geçirdi. Bitmek üzere olan sigarasını havaya fırlattı; sigara yere düşmeden birden alev aldı ve âniden yok oldu.

- Acaba içeri girmeme müsaade eder misiniz?

Adam kısa bir tereddüitten sonra Genro'nun geçebilmesi için yana çekildi:

- Acaba geminizin motoru hangi tiptir, efendim?
- Niçin soruyorsunuz?
- Doğrusunu isterseniz satın alacak bir gemi arıyorum.

- Yani benim gemiyi mi satın almayı düşünüyorsunuz?

- Bilmem. Belki. Eğer fiyat makulse, motoru ve kontrolleri tetkik etmeme müsaade buyurur musunuz?

Adamdan bir cevap çıkmayınca Genro devam, etti:

- Tabîî nasıl arzu ederseniz.
- Belki de satarım.

Adam ceplerini araştırdıktan sonra:

- İşte kâğıtlar, dedi.
- Genro kâğıtlara şöyle bir baktıktan sonra iade etti:
- Adınız Demon, öyle mi?
- Evet. Arzu ederseniz gemiye binebilirsiniz.
- Teşekkür ederim. Yolu gösterir misiniz?

Adam tekrar ceplerini karıştırdı ve çıkardığı bir deste anahtarı Genro'ya uzatarak:

- Önce siz buyurun, dedi.

Genro, anahtarların arasından bir tanesini seçtikten sonra merdiveni tırmanıp giriş yerine geldi ve anahtarı deliğe sokup çevirdikten sonra kenara çekildi, Genro'nun üzerinde durduğu sahanlık yavaş yavaş sessizce döndü ve karanlıkta kayboldular.

Terens için yapılacak başka birşey yoktu. Üç saate yakın bir müddettir Demon'un gemisinin yanında ne yapacağını bilmeden dolaşıp duruyordu. O sırada gemiyi satın almayı düşündüğünü söyleyen bu adam gelmişti. Başka çare de olmadığı için adamın gemiye girmek arzusuna mâni olamamıştı. Belki de gemide yiyecek vardı.

Hakikaten yiyecek vardı. Terens Genro'ya döndü:

- Yemek vakti yaklaşıyor. Birşey arzu eder misiniz?
- Belki, az sonra. Çok teşekkür ederim.

Terens ısrar etmedi. Eline geçirdiği hazır yiyecek ve meyvaları atıştırmaya başladı. Genro:

- Acaba şu gemiyi bir denememe müsaade eder misiniz? diye sordu.
- Hay hay. Yalnız bu modeli kullanmasını becerebilir misiniz?
- Zannedersem.
- Buyurun, kontroller emrinize âmadedir, dedi.

Gemi yavaş yavaş uçuş pistine doğru ilerlemeğe başladı.

Terens Genro'nun kontrolleri kullanışını hayretle seyrederiyordu. Herifin parmakları altında gemi âdeta canlanmıştı.

En nihayet gemi durdu. Manyeto sahası gittikçe kuvvetlenmeğe ve geminin uç tarafını havaya doğru kaldırmaya başladı. Pilot odası da geminin dikleşmesiyle beraber etrafına yerleştirilmiş bilyalar vasıtasıyla eski vaziyetini almıştı. Geminin kış tarafı uçuş pistindeki deliğe yer-

leşti. Simdi tam dikine olarak ucu göğ'e bakar vaziyette duruyordu.

Terens gittikçe ağırlaştığını, görünmeyen birşeyin vücudunu koltuğun arkasına doğru ittiğini hissedince korkmağa başladı:

– Nasıl buluyorsun?

Genro havalanmadan sanki hiç rahatsız olmamıştı:

– Oldukça iyi, diye cevap verdi.

Terens arkasına yaslandı ve gökteki yıldızları seyretmeğe başladı. Sırtındaki gömlek terden sırsıklam olmuştu.

Artık boşluktaydılar. Genro gittikçe geminin süratini arttırıyordu.

– Hiç te fena değil. Anlaşılan, geminize çok iyi bakmışsınız. Ufak, fakat birçok meziyetleri var.

– Eğer yüksek süratini ve atlama kapasitesini de denemek istiyorsanız bence mahzur yoktur.

– Hay hay. Hangi istikamette gitmeyi arzu edersiniz? İsterseniz Zühre'ye doğru gidelim.

Terens'in nefes alması sıklaştı. O da bunu bekliyordu. Neredeyse sihirli bir dünyada yaşadığına inanacaktı. Rik Zühre'deydi. Zaten o da Zühre'ye gitmek istiyordu.

– Hay, hay, Genro.

Sür'atin artmasıyle Merih yavaş yavaş gözden kaybolmağa başladı.

Genro:

– Merih ile Zühre arasındaki mesafeyi kaç saatte alabiliyorsunuz? diye sordu.

– İftihar edebilecek bir rekorum mevcut değildir. Vatsi birşey.

– O halde altı saatten az bir müddetle katetmişsinizdir, değil mi?

- Bazan, evet.
- Bunu beş saate indirmeme müsaade var mı?
- Tabîî, sizin emrinizde.

Boşluk yatlarındaki koltuklar ihtiyaç dolayısıyla gayet rahattır. Havalanmadaki itmeye karşılık olmak üzere koltuklar gayet yumuşak yapılmıştır. Yorgun olmayan bir insana bile böyle bir koltukta rahavet çöker. Şu anda kırık cam parçaları üzerinde bile ayık duramıyacak derecede uykusuz olan Terens kendinden geçtiğinin bile farkına varmadı.

Saatlerce uyudu. Hayatı boyunca böyle uyuyamamıştı.

Hiç kıpırdamadı bile. Başındaki başlık çıkartılırken, âdeta ölü bir insan gibi, kılı bile kıpırdamamıştı.

Yavaş yavaş uyandı. Birkaç dakika için nerede olduğunu bile hatırlayamadı. En nihayet, herşeyi hatırlayınca hafifçe gülümsedi ve hâlâ kontrollarm başında oturan Genro'ya

- Ne zaman iniyoruz?
- Bir saate kadar.

Terens Genro'nun hareket ve tavırlarındaki değişikliği sezecek kadar kendine gelmişti. Birden Genro'nun elindeki alev tabancasına gözü ilişince neye uğradığını şaşırıldı. Ayağa kalkmağa uğraşarak:

- Bu ne demek oluyor? Sen...
- Otur yerine.

Genro'nun diğer elinde Terens'in başlığı vardı.

Terens elini başına götürünce herşeyi anlar gibi oldu.

Genro:

- Evet, dedi. Merihli olduğun gayet bariz.

Terens donuk gözlerle Genro'ya bakıyordu. Hiç ses çıkarmadı.

– Daha gemiye binmeden senin Merih’li olduğunu anlamıştım.

Terens’in ağzı kupkuru olmuştu ve gözleri ateş gibi yanıyordu. Tabancanın namlusuna bakıyor, âdeta alevin fışkırtmasını bekliyordu. Nihayet partiyi kaybetmişti.

Genro’nun herhalde acelesi yoktu. Yavaş yavaş konuşuyor fakat tabancayı bir an bile Terens’in üstünden ayırmıyordu.

– Senin en büyük hatan gayet iyi organize edilmiş bir polis teşkilâtını atlabileceğini zannetmen oldu. Sonra Demon gibi bir adamı kurban seçmen yanlış bir hareketti.

– Ben onu seçmedim, tesadüf eseri karşıma çıktı.

– O halde şanssızlığın tutmuş. On iki saat önce Alster Demon Şehir Parkında karısını bekliyordu. Evlenmeden evvel ilk randevularında da orada buluştukları için her sene aynı günde orada birbirlerine randevu verirlerdi. Genç çiftler arasında bu gibi âdetler normaldir.

Normal şartlar altında cinayet belki günlerce meydana çıkmayabilirdi. Fakat Demon’un karısı cinayetten hemen on, on beş dakika sonra oraya varmıştı. Kocasını orada bulamaması hayretini mucip olmuştu. Kendisi biraz geç kaldığı için kocasının orayı terkedeceğini hiç zannetmiyordu, zira Demon karısının bu eski huyuna alışmış bir vaziyetteydi.

Kadın kocasının belki de mağaranın içinde beklediğini zannetti.

Tabîi kadıncağızın mağarada ne bulduğunu izaha lüzum yoktur zannederim.

Terens hıristan nefes alamıyordu:

– Ne bekliyorsun o halde? Ateş etsene!

- Acelesi yok. Hikâyemi bitirmem için daha çok vaktim var. İlk önce maktulün ve katilin huviyetlerinden pek emin değildik, fakat elbise küllerinden, bir polis üniformasının yakıldığı anlaşılınca senin Zühre'li kıyafetinde olduğunu anlamakta güçlük çekmedik. Aynı zamanda Demon'un hüviyeti de meydana çıkınca onun yatına gideceğini düşündük. Seni Zühre'den sağ salim istiyorlardı. Bunun için Emniyet Bürosunu bu işi tek başıma başarabileceğime ikna etmekte oldukça zorluk çektim. Doğrusunu istersen aradığımız adamın senin olduğuna ilk evvelâ pek inanamamıştım. Bunun için seni denemeye karar verdim. Geminin Merih - Zühre arasındaki mesafeyi altı saatten az bir müddette katedip etmediğini sorduğumda «arada, sırada» diye cevap verdin. Hâlbuki rekor dokuz saattir.

Terens sabit nazarlarla silâha bakıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Genro bunun farkına varınca:

- Tabîî kaçmağa uğraşsan bile seni öldürmemeliyim. Kendimi müdafaa için bile seni öldüremem. Maamafih bu seni cesaretlendirmesin; zira ilk yanlış hareketinde bacaklarını yakmağa, karar verdim. Biliyor musun bütün bunları niçin anlatıyorum?

Terens cevap vermeyince:

- İlk evvelâ senin ızdırap çekmen hoşuma gidiyor. Câniler hiç hoşuma gitmez; hele bunlar Merih'li olup ta Zührevileri öldürürse. Hernekadar bana seni sağ salim teslim etmem için emir verdilerse de bu seyahati sana zehir etmemem için hiçbir şey söylemediler. Sonra vaziyeti anlayan için bütün bunları sana anlatıyorum; zira Zühre'ye ayak bastığımızdan itibaren olacaklar sana bağlıdır.

- Ne!

- Emniyet Bürosu senin geldiğini biliyor. Fakat Emniyet Bürosunu bu işi tek başıma halledeceğime ikna etmiştim. İşte bu işleri değiştiriyor.
- Ne demek istediğini anlayamıyorum.
- Seni Zühre’de «onların» beklediklerini ve yine «onların» seni sağ salim istediklerini söyledim; fakat «onlar» deyince Emniyet Bürosu değil, Arz’ı kastediyorum.

XIV

MÜLTECİ

Doktor Selim Conz sinirlerine hâkim olmasını bilen insanlardandı. Fakat bir sene gibi uzun bir müddet çalışmasına rağmen hâlâ bir netice alamaması onu çileden çıkartıyordu. Bar bar bağılıyor ve Zühre'nin Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun adamlarından birini kaçırmasına Arz'ın müsaade etmemesi gerektiğini söylüyordu. Ludigan Abel daha fazla dayanamadı:

– Galiba kendini pek iyi hissetmiyorsun. Gel, bu gece burada kal.

– Yapılacak ondan daha iyi işlerim var.

– Muhakkak, muhakkak. Her ne hal ise, eğer benim adamları bile gündüz gözüyle öldürmekten çekinmiyorlarsa Zühre'liler gizli kapaklı iş yapmıyorlar demektir. Bakarsın gece yarısı olmadan sen de bir kazaya kurban gidi verirsin. İyisi mi, hele bir gece daha dur, bakalım ne oluyor. Gün doğmadan neler doğar.

Conz'un ısrarları hiçbir netice vermedi. Abel âdeta sağır olmuştu. En nihayet Conz'u zorla bir yatak odasına sokabildiler.

Conz yattığı yerden tavanı seyrediyordu. Bir türlü gözüne uyku girmiyordu. O sırada hafif bir tıslama sesini müteakip burnuna bir sosmin gazı kokusu geldi. Demek onu zorla da olsa uyutup kendini toplamasını istiyorlardı. Beş dakika sonra, nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr odayı anestetikten temizlediği vakit artık Conz top atılsa sekiz saat geçmeden uyanamazdı.

Gözlerini açınca karşısında Abel'i buldu:

- Saat kaç?
- Altı. Erken kalkmışsın.
- Hiç uyuyamadım ki.
- Ne?
- Gözlerimden uyku aktığına emin olabilirsiniz.

Conz müsaade isteyip banyoya girdi. Az sonra odaya geri geldiğinde tamamiyle giyinik vaziyetteydi. Abel'e merakla bakarak:

- Anlat bakalım, dedi. Herhalde boş yere gelip sabahın bu saatinde beni uyandırmadın.

- Doğru, çok doğru.

Abel böyle diyerek? yatağın kenarına otururken uzun bir kahkaha attı:

- Kusura bakma, Conz. Pek kendimde değilim. Uykusuzluk bana pek yaramıyor. Belki de yakında Arz'a beni geri almaları ve yerime daha genç bir eleman göndermelerini teklif edeceğim.

- Yoksa analizcinin Zührelilerin elinde olmadığını mı öğrendin?

- Hayır, canım. Ne yazık ki onların elinde. Onun için gülmüyorum. Sebebi tamamiyle başkia. Kohorofun bizim ajanlardan biri olduğunu bildiklerine eminim. Merih'teki diğer ajanlarımızdan bir kısmının daha kimler olduklarını

biliyorlardır, zannederim. Maamafih onlar pek ehemmiyeti olmıyan ajanlardır. Zühreliler de bunu bildikleri için bu gibi ajanları sadece gözaltında bulundurmaktan başka bir şey yapamıyorlar.

– Fakat bir tanesini öldürdüler.

– Ne münasebet? Kohorof'u öldüren senin analizcinin polis kıyafetine giren arkadaşıdır.

Conz âdeta aptallaşmıştı:

– Ne demek istediğini anlıyamıyorum.

– Hikâye biraz karışık. Gel ilk Önce kahvaltımızı yapalım. Açlıktan başım dönüyor.

Kahveyi içerlerken Abel son otuz altı saat esnasında cereyan eden vakaların bir hülâsasını yaptı.

– Hernekadar analizci ve kız o gemiye kaçak olarak binmişlerse de belki kimse farkına varmamıştır. Gemiye karşılaştın ve...

– Saçmalama. Bir insan modern bir gemiye kaçak olarak binerse vücudunun neşrettiği sıcaklık o şahsın mevcudiyetini hemen belli eder.

– Belki nazarı dikkati çekmemiştir. Âlet bozuk olup bu fazla harareti göstermiyebilir.

– Boş yere ümitlenme. Sonra bu gemi Zühre'ye yaklaşırken bir taraftan da Fife ve diğer dört büyükler uzun bir konferans yapmakla meşguldüler. Bu beş büyüğün konferansları semadaki yıldızlar kadar seyrek. Buna da tesadüf mü diyeceksin?

– Sırf bu boşluk analizcisi için mi toplantıya lüzum gördüler?

– Mevzu esasında bir hiçten ibarettir, fakat bizim sayemizde ehemmiyet kesbetmiştir. Analiz Bürosu bir senedir kararla bu adamı aramaktadır.

- Analiz Bürosu değil, ben arıyorum. Gayri resmî olarak bu işin peşine ben düştüm.

- Beş Büyükler bilmiyorlar ve söylesen de inanmazlar. Sonra Arz da bu mevzu ile yakından alâkadar.

- Benim ısrarım üzerine.

- Ona da inanmazlar.

- Bütün bunları nasıl öğrendin?

- Bütün neleri?

- Herşeyi: analizcinin ne zaman ve nasıl kaçtığını; köy âmirinin nasıl ve ne zaman ele geçmekten kurtulabildiğini. Yoksa beni aldatmağa mı uğraşıyorsun?

- Ne münasebet, doktorcuğum?

- Senin adamlarının da analizciyi aradıklarını itiraf etmiştin. Sonra dün akşam benim burada kalıp uyumam için fevkalade ısrar ettin,

- Doktor, bütün gece ajanlarımla irtibat halindeydim. Ne yaptığım ve malûmatı nasıl elde ettiğim bir sır olduğu için - işlerimize mâni olmaman maksadiyle - zoraki uykuya yatırmağa mecbur kaldım. Sana şu anda anlattıklarımı dün gece ajanlarımdan öğrendim.

- Anlattıklarını öğrenebilmem için Zühre Hükümetinin içinde casusların olması icap eder.

- Orası muhakkak, meselâ Zühre'nin Emniyet Bürosunda çalışan bir ajanım mevcuttur ve şu anda köy âmirini Zühre'ye getirmektedir.

- Fakat sen köy âmirinin yakalandığını söylemiştin.

- Evet. Emniyet Bürosu tarafından. Fakat benim adamım Emniyet Bürosundadır ve benim adamımdır. Maamafih bu işten sonra öndan pek fayda temin edemiyeeeeğim. Mahpusu elinden kaçırdığını söyleyince

Emniyet Bürosu adamı işinden kovacaktır veyahut hapse atacaktır.

– Şimdi ne yapmak fikrindesin?

– Bilmiyorum. İlk evvelâ köy âmirini bir elimize geçirelim. Şimdilik benim adamımın elindedir, fakat gemi meydana indikten sonra ne olacağını Allah bilir. Beş Büyüklükler de köy âmirini bekliyorlar. Onlar da köy âmirinin kendi adamlarının elinde olduğunu zannediyorlar. Onun için köy âmiri birimizden birinin eline geçinceye kadar başka birşey olamaz.

Fakat Abel bunda yanıliyordu.

Kâinatta mevcut bütün Elçiliklerin binalarının bulunduğu mıntikalarda bazı hudut hakları mevcuttur. Maamafih bu hak yalnız Arz'ın Elçilerine verilmektedir ve Elçilik binasının arazisine Elçinin müsaadesi olmadan o seyyarenin hükümet adamları bile giremezler.

Zühre'deki Arz Elçilik binasının arazîsi aşağı yukarı iki kilometre kare kadar yarıdır ve Arz'lı bir polis teşkilâtı tarafından daimî olarak muhafaza edilmektedir. Hiçbir silâhlı Zühreli giremez ve hiçbir Zühre'li davet edilmeden Elçilik arazisine ayak atamaz, Hernekadar Elçilik arazisindeki silâhlı kuvvet ufak bir Zühre askerî bölüğüne iki üç saatten fazla karşı koyamazsa da arkasındaki muazzam imparatorluk herhangi bir teşebbüse imkân vermemektedir.

Hattâ Elçilik arazisindeki bir hava meydanını kullanmak suretiyle Elçilik müstahdemi gerekli gümrük formalitelerine lüzum görmeden Arz ile doğrudan doğruya irtibat sağlayabilmek hakkını bile haizdir.

Elçilik meydanının üstünde beliren gemi ne Arz'dan geliyordu ne de menşei belli idi. Gemi görününce meydanın

etrafındaki topların namluları havaya dikilmiş ve telsiz muhabereleleri başlamıştı.

Teğmen TumeK âleti bırakıp geri döndü:

— Anlamıyorum. Eğer inmesine müsaade etmezsek iki dakika sonra berhava edileceğini söylüyor. İnmesinde bir mahzur olmadığını iddia ediyor.

O sırada Yüzbaşı Elyut içeri girmişti:

— Eğer inmesine müsaade edersek Zühre siyasî işlerine karıştığımızı iddia edebilir. Arz da onlarla aynı kanaatte olursa bizler hapı yuttuk demektir.

— Kimmiş?

— Söylemek istemiyor. Elçi ile konuşmak istiyor.

O sırada kısa dalga alıcı cihazından bir ses duyuldu:

— Orada kimse yok mu? Hemen iniyorum. Daha fazla bekliyemeyeceğim.

Kaptan:

— Ben bu sesi tanıyorum! diye bağırıldı. Bırakın insin! Mesuliyeti üzerime alıyorum!

Emir verilince gemi yavaş yavaş meydana inmeğe başladı. Topların namluları hâlâ hedefi takip ediyordu.

Yüzbaşı hemen Elçiyi bulmak için harekete geçti.

On dakika sonra havada beliren bir Zühre filosu iki saat kadar dolaştıktan sonra ufukta kayboldu.

Yeni gelen adam, Abel ve Conz yemek masasına oturdular. Okadar heyecanına rağmen Abel sinirlerine hâkim olmasını ve sükûnetini muhafaza etmesini gayet iyi becerebiliyordu. Saatlerdir hâlâ Beş Büyüklerden birinin niçin böyle Arz Büyük Elçiliğine iltica etmek lüzumunu hissettiğini sormamıştı.

Conz daha sabırsız: çıktı. Abel'e dönerek:

– Allahını seversen, bu adamı ne yapacaksın, şimdi? diye sordu.

– Hiçbir şey. Hiç olmazsa koy âmirinin benim elime geçip geçmiyeceğini öğreninceye kadar. Pek blöf yapmasını sevmediğim için biraz beklemeyi daha münasip görüyorum. Sonra o bize iltica ettiği için beklemek bizden ziyade onu sarsacaktır.

Abel doğru söylüyordu. İki kere Efendi konuşmağa başlamış ve her seferinde de Abel:

– Sayın Efendim, aç kamına ciddî mevzulardan bahsetmeyi hiç tavsiye etmem, diye adamcağızın lâfını ağzına tıkamıştı.

Şarap içerken Efendi tekrar denedi:

– Kıt'amı niçin terkettiğimi merak ediyorsunuzdur, herhalde.

– Vallahi Bay Sten, sizin gibi bir şahsın Zühre gemilerinden kaçmasının sebebini bir türlü izah edemiyorum.

Sten her ikisini de dikkatle süzdü. İnce ve solgun yüzü korkuyla doluydu.

– Bugün kıt'alar arası bir konferansımız vardı.

– Evet?

Abel konferansın teferruatını kılını kıpırdatmadan dinledi.

– Ve yirmi dört saat müddetimiz var, diye Sten hikâyenin sonuna geldi. Doğrusunu isterseniz tam on altı saatimiz kaldı.

Hikâye müddetince yerinde duramıyan Conz atıldı:

– Demek X sizsiniz ve foyanız meydana çıktığı için buraya iltica ettiniz. Güzel, çok güzel. Bizim analizciyi bize teslim edebilirsiniz o halde.

– Siz deli misiniz? Ne demek istiyorsunuz? Böyle saçmalarla uğraşmayı bırakın. Size söylüyorum... Sayın Elçim, bu zat kimdir, kendisini tanımıyorum?

– Doktor Selim Konz.

– Doktor Selim Konz, şu boşluk analizcisi dediğiniz adamı ömrü hayatımda bir kere bile görmedim. Hakikaten! Böyle saçmalıklar hiç işitmemiştim ve ben X değilim. Doğrusu Fife'nin yarattığı melodrama inanmak için bir insanın kaçık olması lâzım gelir.

– O halde niçin kaçmak lüzumunu hissettiniz?

– Allah, Allah! Anlamadınız mı? Doğrusu beni hayrette bırakıyorsunuz! Fife'nin ne yapmağa uğraştığının farkında değil misiniz?

Abel söze karıştı:

– Efendim, eğer izah ederseniz memnun oluruz.

– Hay, hay...

Sten böyle diyerek hikâyesine devam etti:

– Ben şahsen evraklarla, mektuplarla meşgul olmadığım için diğerlerinin bu pek hoşlarına gitmez. Bence Büyük Efendi, Büyük Efendi olmasını bilmelidir. Tabî konforuma düşkünlüğüm de muhakkak ki tembellikten değildir. Belki diğerleri anlamadılar, fakat ben Fife'nin analizci ile alâkadar bile olmadığına katiyetle eminim. Hattâ ben böyle kayıp bir analizci olduğuna bile inanmıyorum. Fife bir sene önce böyle bir fikre kapıldı ve o zamandanberi bazı şeyler plânlayıp duruyor. Bizi aptal, ahmak yerine koydu. Maamafih diğerleri hakikaten aptalmışlar. Kayıp analizci diye bir hikâye de uydurdu. Hattâ şu polisleri öldüren adamın Fife'nin ajanlarından biri olduğu meydana çıkarsa hiç şaşmam. Eğer bu adam hakikaten bir Merihli ise muhakkak Fife tarafından sırf bu iş için para ile tutulmuştur.

Fife hemcinslerine karşı Merih'lileri kullanacak kadar âdidir. Herneyse, bütün bunları mazeret olarak ileri sürüyor ve kendini Zühre'nın diktatörü yapmağa uğraşiyor. Bunu herhalde şimdi siz de anlamışsınızdır, değil mi? X diye bir şahıs mevcut bile değil, fakat yarın öbürgün ortaya bir şaya atıp her önüne geleni itham edecek ve neticede kendini diktatör olarâk intihap ettirecektir. Anayasaya bile aldırmıyacaktır.

Yalnız beni hesaba katmıyor. Ona mâni olabilmek için kaçtım. Eğer kıt'amda kalsaydım, muhakkak beni liapse attırırdı.

Konferans biter bitmez hemen hazırlığımı yaptım, fakat Fife çoktan harekete geçmiş ve hava meydanlarını kontrolü altına aldırmişti bile. Fakat benim bir de kendime mahsus meydanım olduğunu nasılsa unutmuş. Herhalde sey-yarede kaçacak bir yerimiz olmadığını zannediordu. Fakat benim Aklıma Arz Sefareti geldi Eminim diğerleri bunu düşünmediler bile. Onlardan da nefret ediyorum. Hele Bort; Bort'u tanır mısınız? Çok saygısız, pis bir heriftir.

Conz sandalyesinde sabırsızlıkla kıpırdanınca Abel bileğinden tuttu ve Sten'e dönerek:

– Arkada aileni bıraktın, dedi. Unutma ki Fife bunu sana karşı bir silâh olarak kullanabilir.

Sten hafifçe kızarmıştı:

– Bütün sevdiklerimi ufacık gemime sığdırmam im-kânsızdı. Fife onlara dokunmağa cesaret edemez. Sonra, yarın nasıl olsa geri dönüyorum.

– Nasıl?

Sten hayretle Abel'e baktı:

– Sayın Elçim, sizinle işbirliği yapmayı teklif ediyorum. Arz'ın. Zühre ile ilgilenmediğini iddia edemezsiniz.

Muhakkak ki Fife'ye Zühre'nin anayasasını değiştirmesi-
nin Arz tarafından hoş karşılanmıyacağım bildireceksiniz.

– Hükümetim bu fikre iştirak etse bile bence bunu yapmak imkânsızdır.

– Nasıl olur? Eğer Fife bütün kört ticaretini, ele ge-
cirtse fiyatları arttıracak ve bir sürü zorluklar çıkaracaktır.

– Fiyat kontrolü beşinizin elinde değil mi?

– Benim demek istediğim, Fife'yi ortadan kaldırabilir-
sek Arz ile aramızda bir anlaşma yapabiliriz. Tabiî Arz bi-
ze yardım edince kört ticaretinde ufak bir hisseye bile sa-
hip olabilir.

– Fakat bu işe karışırsak kâinatta bir harbe sebebiyet
vermiyeceğimizi kim temin edebilir?

– Anlamıyor musunuz? Herşey gün gibi meydanda.
Kört ticaretinin yok olmasına mâni olmak isteyen bir aracı
mevkiini işgal ediyormuş hissini vereceksiniz. Bütün kâi-
nat sizin tarafınızı tutacaktır. Tabiî, sonradan Arz kört ti-
caretinde hisse sahibi olursa bu da kimseyi alâkadar et-
mez.

Abel uzun parmaklarını tetkik ederek:

– Hakikaten Arz ile teşriki mesai yapmak istediğinizi
zannetmiyorum, dedi.

– Arz'ı Fife'ye tercih ederim.

– Bu şekil pek hoşuma gitmiyor. Biraz beklesek, bel-
ki...

– Hayır, hayır. Bir gün bile bekleyemeyiz. Eğer şimdi
bana yardım ederseniz diğer Efendiler ve halk ta bizimle
işbirliği yapacaktır. Eğer bir gün daha beklemeğe kalkar-
sanız Fife'nin propaganda sistemi çoktan harekete ge-
miş ve beni elâleme bir mülteci, korkak olarak tanıtmış ola-
caktır. Sonra Arz'a karşı da bir nefret yaratmağa çalışa-

caktır. Siz de biliyorsunuz ki Arz'a karşı iyi hisler beslemeyen bir sürü insan vardır.

– Boşluk analizcisi ile konuşabilmemiz için Fife'den müsaade istesek.

– Onun ne faydası olacak ki? Siz Fife'yi tanımıyorsunuz. Hinoğlu hindir o!

Abel bir dakika kendi kendine bir şarkı mırıldanarak dolaştı; sonra tekrar Sten'e döndü:

– Köy âmiri bizim elimizde biliyorsunuz, değil mi?

– Hangi köy âmiri?

– Zühreviyi ve polisleri öldüren adam.

– Fife böyle şeye aldırılmaz ki.

– Ben öyle düşünmüyorum. Köy âmirinin elimize geçiş tarzı çok önemlidir, Zannıma göre Fife hemen teklifimizi kabul edecek ve bizim analizci ile konuşmamıza razı olacaktır.

Conz, Elçiyi tanıyalıdanberi ilk defa sesinde bir heyecan, hareketinde de âdeta bir muvaffakiyet edası sezmişti.

XV

ESİR

Samia Fife, saatlerdir can sıkıntılından yerinde duramıyordu,

Hava meydanının kumandanı olarak karşısına Kaptan Raketi çıkmıştı. Gayet kibarca teessürlerini bildirmiş ve Samia'nın arzuları ve ricaları karşısında katiyen yumuşamamıştı.

Neticede Samia ricalarını emire tahvil etmeğe uğraşmış ve:

– Herhalde Zühre'li bir vatandaş sıfatiyle yere inecek herhangi bir hava gemisini karşılamak hakkına sahibimdir, demişti.

Kaptan hafifçe öksürerek boğazındaki tıkanıklığı gidermeğe uğraştı. Yüzünde ısırap ifade eden çizgiler belirmişti. En nihayet:

– Hanımefendi, dedi, sizin haklarınıza karşı gelmeyi arzu etmem, fakat babanız, Efendi Fife, sizin gemiyi karşılamınıza mâni olmamız için bilhassa emir verdiler.

– Meydanı terketmemi emrediyorsunuz, o halde?

– Hayır hanımefendi. Meydanı terketmeniz emredilmemiştir. Burada kalabilirsiniz, fakat gemiye yaklaşmak için göstereceğiniz herhangi bir teşebbüse mâni olmak mecburiyetindeyiz.

Kaptan böyle deyip oradan uzaklaştı. Samia fevkalâde lüks otomobilinde, meydan çıkış kapısından otuz metre mesafede tek başına kalmıştı. Kendini gözetleyen ve gözetlemeğe devam edecek ajanlar arada bir gözüküyorlardı. Herhalde gemiye yaklaşmak için kılını kıpırdatsa hemen mâni olacaklardı.

Hırsla dişlerini gıcırdattı. Doğrusu babası haksızlık ediyordu. Daima çocuk muamelesi görmekten bıkmıştı artık, Hâlbuki babasını makul bir adam zannederdi.

Odaya girdiğinde kendini karşılamak için ayağa bile kalkmamıştı. Annesi ölelidenberi kimse için ayağa kalkmamıştı. Kızına hasret ve sevgi ile sarılmış, her işini bırakmış ve hattâ, kızının Merih’lilere karşı olan nefretini bildiği için, hususî sekreterini bile dışarıya göndermişti.

– Samia, yavrum, dakikaları sayıyordum. Merih ile Zühre arasındaki mesafe bana hiç bukadar uzun gözükmemişti; Seni aldirtmak için gönderdiğim gemiye iki Merihlinin gizlice bindiğini işitince korkudan neredeyse çıldırıyordum.

– Baba! Korkacak birşey yoktu ki.

– Az kaldı bütün donanmayı harekete geçiriyordum.

Bu fikre ikisi de gülmüşlerdi. Samia tekrar mevzua dönmüştü:

– Bu kaçakları ne yapacaksın, baba?

– Niçin soruyorsun?

– Herhalde seni öldürmeyi tasarladıklarını düşünmüyorsundur?

- Samia, böyle fena şeyler aklından geçmemeli.
- Peki, ama senin fikrin ne?
- Tabii beni öldürmeyi tasarlamıyorlardı.
- Güzel! Baba, onlarla konuştum-ve zannımca, kimseye bir fenalık edemeyecek zararsız kimselerdir. Kaptan Raketi ne derse destin benim fikrim budur.
- Fakat epeyce gayri kanunî şeyler yaptılar.
- Öyle olsa bile onlara âdi câni muamelesi yapmak doğru değildir.
- Başka ne yapabiliriz ki?
- Adam Merihli değil. Sayko - prob edilmiş ve hangi seyyareden geldiğini hatırlamıyor.
- Merak etme, Emniyet Bürosu gerekeni yapacaktır. Sen bu işi onlara bırak.
- Olmaz, bu iş okadar basit değil. Benden başka o adamı kimse anlayamaz!
- Yalnız sen mi?
- Evet, yalnız ben! Herkes onu deli zannedecek. Merih'in büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu söylüyor. O adam bir boşluk analizcisidir. Bilhassa kozmojen hakkında fevkalâde bildikleri olduğunu sen de biliyorsun.
- Boşluk analizcisi olduğunu nereden biliyorsun?
- Kendisi söylüyor.
- Ne gibi bir tehlikeymiş bu?
- Bilmiyor. Sayko - prob edilmiş. Bu en büyük delildir, anlamıyor musun? Çok şey bildiği için hakikatin etrafa yayılmasını istemiyen biri tarafından sayko - prob edilmiş. Eğer teorisi doğru olmasa sayko - prob edilmesine lüzum yoktu.
- Eğer dediğin doğru ise niçin öldürmediler?

– Onunla konuşmama müsaade ederseniz öğrenirim. Bana emniyet ediyor; bundan eminim. Emniyet Bürosundan daha çok malûmat alabilirim ben. Ne olur, baba müsaade et te konuşayım, onunla.

– Şimdi değil, kızım. Şimdi değil. Birkaç saat sonra üçüncü şahıs ta elimizde olacak. Belki ondan sonra.

– Üçüncü şahıs mı? Şu cinayetleri işleyen Merih’li mi?

– Evet. Onu getiren gemi bir saate kadar burada olacak.

– O vakte kadar analizci ile kıza birşey yapmıyacak mısın?

– Hayır.

– Güzeli Ben gidip gemiyi karşılayayım.

– Nereye gidiyorsun?

– Meydana, babacığım. Gelen Merih’liye soracak epeyce suallerim var. Kızının da gayet iyi bir detektif olduğunu sana ispat edeceğim.

– Bence bunu şimdi yapmamalısın.

– Niçin?

– Bu adamın gelişinin nazarı dikkati çekmemesi lâzım. Senin meydanda bulunman hemen göze batacaktır.

Samia daha fazla konuşmamış, uzanıp babasının alınından öpmüş, odayı terketmişti.

İşte şimdi de ufuktaki nokta gittikçe büyürken Samia otomobilinde oturmaktan başka birşey yapamıyordu. Önündeki bir düğmeye bastı ve yanda açılan bir kutunun içinden bir dürbün çıkarttı ve yaklaşan gemiyi tetkik etmeğe başladı.

Genro, kontrol sandalyesinde, gitgide büyüyen Zührevi seyrediyordu. Kelimeler ağzından tane tane çıktı:

- Meydanda fazla muhafız bulunmıyacak. Bu da benim teklifimdi. Eğer meydanda gayri tabiiplik olursa Arz Elçiliğinin kuşgulanması ihtimalinden bahsettim. Eğer işe Arz karışmazsa muvaffakiyetten emin olabileceğimi, dolayısıyla ona göre tertibat almalarını tavsiye ettim. Neyse, bunlara boş ver,

Terens omuz silkti:

- Ne fark eder ki?

- Sence çok fark etmesi lâzım. Doğru çıkış kapısına en yakın yere ineceğim. İner inmez arkadaki tahliye çıkış yolundan atla ve nazarı dikkati çekmeden yürümeğe çalış. Belki aksilik çıkar diye senin için şu kâğıtları da hazırladım. Eğer tehlike varsa bunu kendi bildiğin şekilde hallet. Son günlerde yaptıklarına bakacak olursak herhalde bu bakımdan sana güvenebilirim. Kapıdan dışarda seni Elçiliğe götürmek üzere bir araba bekliyor. Hepsi bukadardır.

- Sen ne olacaksın?

Genro gülümsedi:

- Sen kendi derdinle uğraş. Seni kaçırdığımı öğrenirlerse herhalde ihanet suçuyla kurşuna dizerler. Eğer beni sıkıca bağlı vaziyette bulurlarsa sersemliğime yerip bir müddet için hapse atarlar. Bu bence daha şayanı tercih olduğu için gitmeden evvel kafama birşeyle vursan ve her tarafımı sıkıca bağlaştan çok iyi edersin.

- Fakat belki seni öldürürüm. Biliyorsun son üç gün zarfında epeyce insan öldürdüm.

- Biliyorum. Fakat beni öldürmenin sana bir faydası olmaz. Sonra ben bundan tehlikeli - vazifelerde bulundum. Yalnız, inşallah Zühre'de tek başına iş yapmağa kalkışmazsın. Eğer bir saate kadar Arz sefaretinde olamazsan güneş batmadan Zührevileri yakana yapışmış bulursun.

Arz Elçiliğinin sana ne yapacağını garantileyemem. Fakat Zühre Hükümetinin ne yapacağım istersen teker teker anlatayım.

– Lüzum yok. Bu bakımdan yetişir derecede malûmatım var.

Meydan gözükmüştü. Genro bahire âletleri karıştırıyordu. Gemi, yere bir buçuk kilometre kala, yavaş yavaş kıcı yere bakar şekilde dikleşti ve inmeğe başladı.

Yere yüz metre kala makineler tam sürat çalışmağa başladı. Terens hidrolik yaylar üstünde bile titremeyi hissediyordu. Koltuğun kenarlarına sıkıca tutundu. Genro'nun sesi duyuldu:

– Haydi çabuk. Kaybedilecek bir saniyen bile yok. Tehlike çıkış yolu arkadan otomatikman kapanır. İlk beş dakika kapıyı niçin açtığımı merak ederler, beş dakika kapıyı kırmaları sürer, beş dakikada da seni bulurlar. Demek ki on beş dakikaya kadar meydanı terketmiş ve otomobile binmiş olmalısın.

Titreme ve gürültü kesilince Terens geminin yere inmiş olduğunu anladı. Diamanyetik dalgalar vasıtasıyla gemi yavaş yavaş yatay vaziyette düzelmeye başladı. Genro'nun sesi işitildi:

— Şimdi!

Terden üniforması sırsıklam olmuştu.

Terens elindeki sopayı yavaş yavaş havaya kaldırdı...

Sonbaharın rutubeti Terens'in içine kadar işlemişti. Zühre'nin bu fena ikliminden her zaman nefret ederdi. Dâhiliye Servisindeki günleri aklına geldi.

Fakat şimdi kanundan kaçan bir câni idi.

Ayakları sanki kalbinin atışı ile tempo tutuyordu. Gemi ve içinde Genro arkada kalmışlardı. Geniş, beton bir yolda

yürüyordu. Etrafta bir sürü işçi ve makinist vardı; fakat hiçbiri durup Terens'e bakmadı. Bakmaları için sebep yoktu ki...

Acaba gemiden çıkarken kimse görmüş müydü?

Kendi kendine kimsenin görmediğine karar verdi. Aksi takdirde şu anda peşinden polisin gelmesi icap ederdi.

Yavaşça şapkasını az daha aşağı çekti. Yakasındaki rozetin bir işaret olduğunu Genro söylemişti. Arz Elçiliğinin adamları bu rozeti yakasında taşıyan bir şahsı bekliyorlardı.

Rozeti atıp başka bir yere gidebilir, başka bir gemi bulmak için çareler arayabilir, Zühre'den kaçabilirdi.

Fakat ihtimaller çok azdı. Genro'nun dediği gibi: ya Arz, ya da Zühre. Muhakkak ki netice Zühre olmamalıydı.

– Hey! Buraya bak!

Terens olduğu yerde dondu, kaldı. Korku dolu gömerle sesin geldiği tarafa baktı. Kapıdan otuz metre kadar uzaklaydı Köşsa... Fakat koşan bir adamı kolay kolay kapıdan «daları bakmazlardı. Koşmaması lâzımdı.

Ömründe görmediği güzellikte her tarafı pırıl pırıl parlayan bir otomobilin penceresinden genç bir kadın uzanmış «ma tekıyordu:

– Buraya gel.

Terens otomobile yaklaştı. Genro Elçiliğin otomobilinin kapının dışında bekliyeceğini söylemişti. Yoksa o mu yanlış anlamıştı? Acaba böyle bir iş için kadın gönderilir miydi? Hattâ bir kız; güzel gözlü, fevkalâde güzel yüzlü bir kaz:

– Şimdi inen gemi ile geldin değil mi?

Terens cevap vermedi.

– Haydi, canım söyle, gemiden çıkışını gördüm!

Kız böyle deyip dürbününü gösterdi. Terens kekeledi:

- E... Evet.
- Otomobile gir.

Kız kapıyı açmıştı. Otomobilin içi dışından da lükstü. Kanape gayet yumuşaktı ve içeride tatlı bir koku vardı; kız da fevkalâde güzeldi.

- Sen geminin müstahdemininden misin?

Herhalde kız Terens'i yokluyordu. Terens eliyle rozetini tutarak cevap verdi:

- Kim olduğumu biliyorsunuz.

Otomobil hiç ses çıkarmadan hareket etti. Kapıda kız muhafıza:

- Ben Fife'nin kızı Samia'yım ve bu adam benimle beraberdir, dedi.

Kızın söylediklerinin Terens'in yorgun kafasına dank etmesi bir dakika kadar sürmüştü. Kendine geldiği vakit otomobil ekspres yolda son süratle ilerliyordu.

Meydanda çalışan bir işçi başını kaldırıp baktıktan sonra yakasında takılı ufak bir rozete birşeyler fısıldadı. Sonra binaya girdi ve az sonra tekrar işinin başına döndü.

Meydanın dışında bir otomobilde iki kişi oturuyordu. Bunlardan biri kızgın bir sesle konuşuyordu:

- Bir kızın otomobiline mi bindi? Hangi otomobile? Hangi kız?

Bu adam hernekadar Zühre'li gibi giyinmişse de telâffuzundan yabancı olduğu anlaşıyordu.

Arkadaşı Zühre'li idi. Bahsettikleri otomobil kapıdan çıkıp ta süratlenince adam yerinden doğruldu ve haykırdı:

- Bu Samia Hanımefendimin otomobili! Bu otomobilin eşi yoktur. Şimdi ne yapacağız?

- Takip edeceğiz.

- Fakat Samia Hanım...

- Beni ilgilendirmez. Seni de ilgilendirmemen Aksi takdirde bizimle işin yoktur.

- Fakat o otomobile yetişemeyiz ki. Takip edildiğini anlarsa imkânı yok yakalayamayız.

Az bir müddet sonra:

- Şimdilik fazla süratli gitmiyor; zannıma göre Emniyet bürosuna değil, başka bir yere gidiyor, dedi.

Yine az bir müddet sonra:

- Fife'nin sarayına da gitmiyor, dedi.

Birkaç dakika sonra da:

- Hayret, bu nereye gidiyor acaba? Şehir dışına doğru gidiyor.

- Otomobildekinin o câni olduğu ne malûm? Belki de bizi meydandan uzaklaştırmak için bir oyundur. Gözden kaybolmağa uğraşmıyor; - sonra takip edilmek istemiyorsa böyle tanınmış bir araba kullanmazdı.

- Evet, fakat Fife böyle bir iş için kızını göndermezdi Bir polis- mangası bu işi başarırdı.

- Belki de içindeki Samia değildir.

- Yakında öğreniriz; yavaşlamağa başladı. Onu geç ve köşeye gelince dur.

Otomobil durunca kız Terece'e dönerek;

- Seninle konuşmak istiyorum, dedi.

Terens zannettiği gibi tuzağa düşmediğini anlamıştı. Bu Fife'nin kızı Samia idi.

Bir kere arkasına bakmamış ve takip edildiğinin farkına varmamıştı. Terens arkadan takip eden otomobili görmüştü.

Herhalde bu Arz Elçiliğine ait bir otomobildi - inşallah! Eğer Zühre'lılere ait bir otomobilse Samia'yı rehine olarak kullanabilirdi.

- Konuşmağa hazırım.
- Merih'liyi getiren gemideydin, değil mi?
- Bunu size daha önce söylemiştim.
- Peki. Kimsenin aramıza girmemesi için seni buraya getirdim. Zühre'ye getirilirken Merih'li hiç sorguya çekilmiş miydi?

Anlaşılan kız hakikatin farkında değildi. Terens temkinli bir sesle:

- Evet, diye cevap verdi.
- Sorgu esnasında orada mıydın?
- Evet.
- Güzel, Tam tahmin ettiğim gibi. Niçin gemiyi o şekilde terkettin?

- Hususî bir raporu...

Terens böyle deyip sustu.

Kız heyecanla atıldı:

- Babama mı? Merak etme, seni ben korurum. Benim emrimle hareket ettiğini söylerim.

- Başüstüne hanımefendi. «Hanımefendi» kelimesi Terens'in kulaklarında çınladı.

Evet, kendisi Merih'liydi ve bu kız Zühre'nin en mühim hanımefendisi idi ve Terens bu hanımefendiye bakabiliyordu.

Kızı dikkatle baştan aşağı süzdü. Çok güzeldi.

- Sorguda işittiklerinin hepsini bana söylemeni istiyorum. Merihli'nin söylediklerinin hepsini bilmeliyim. Çok önemlidir..

- Hanımefendi Merih'li ile alâkadar oluşunuzun sebe-
bini sorabilir miyim?

- Hayır!

- Nasıl emrederseniz efendim.

Terens ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendilerini takip eden otomobilin gelmesini bekliyordu. Aynı zamanda kı-
zın yüzünün ve vücudunun güzelliği bütün bünyesini
sarmıştı.

Terens hayatı boyunca hiçbir zaman böyle تنها bir
yerde, böyle lüks bir otomobilde, böyle güzel bir kıza
bukadar yakın oturmamıştı.

Kız ateş gibi yanan kara gözlerini, Terens'e dikmiş
konuşmasını bekliyordu. Dolgun, kırmızı dudakları hafifçe
aralanmış sanki davet ediyordu.

Birden, Terens, adam öldürmekten daha büyük suç-
lar da bulunduğunu hatırladı.

Hareketlerinin farkına bile varmamıştı. Yalnız kızın gü-
zel ve ufak vücudunun kollarının arasında sertleştiğini ve
bir an kızın haykırdığını ve dudaklarının kızın dudakları-
na sömürürcesine yapıştığını hatırlıyordu...

Açılan kapıdan gelen rüzgâr ve omuzuna yapışan eller
Terens'i kendine getirdi. Silâhına sarılmak istedi fakat geç
kalmıştı.

Samia ne söyleyeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı.

Zühre'li nefretle:

Gördün mü ne yaptı? dedi.

Arkadaşı:

- Boş ver! dedi. Haydi, yakala şunu.

Zühre'li Terens'i otomobilden dışarı çekerken mırıl-
dınıyordu:

- O da müsaade etti... o da müsaade etti,.

Samia birden haykırdı:

- Siz kimsiniz? Babam mı gönderdi?
- Lütfen sual sormayın.
- Sen bir yabancısın galiba?

Zühre'li hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu:

- Vallahi şu herifin kafasını kırmalıyım!

Diğeri Zühre'lıyi kolundan çekerek bağırdı:

- Kapa çeneni!
- Fakat herşeyin bir haddi var. Zühreli öldürmüş neyse; bazan ben de birkaç kişi öldürmek isterim; fakat burada durup şu Merih'linin yaptıklarını seyretmeğe hiçbir zaman tahammül edemem.

Samia yerinden sıçradı:

- Merihli mi?

Zühre'li eğildi ve sert bir hareketle Terens'in başlığını çekti. Köy âmiri hiç kıpırdamadı. İhtiras - dolu gözleri hâlâ kızın üstündeydi.

Samia âdeta çökmüştü. Hemen elleriyle yüzünü kapadı.

Zührevinin sesi tekrar işitildi:

- Kızı ne yapacağız?
- Hiçbir şey.
- Fakat bizi gördü. Daha bir kilometre gitmeden bütün seyyareyi peşimize takabilir.

- Ne yapalım, öldürelim mi yani?

- Hayır. Maamafih otomobilini bozabiliriz. Bir radyofon buluncaya kadar biz de selâmete erişmiş oluruz.

- Lüzumu yok. Hanımefendi, fazla vaktimiz yok, lütfen beni dinleyin. Sizi çok kritik bir zamanda rahatsız ettiğim için teessür duymaktayım, fakat bu bizim için çok faydalı oldu, zira üç buutlu fotoğraf makinem ile vaziyetinizin hemen bir resmini çektim. Blöf yaptığımı zannetmeyin.

Negatifini, burayı terk eder-etmez, gayet emin bir yerde saklıyacağım; eğer işimizi altüst etmeğe kalkarsanız pişman olursunuz. Herhalde ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Yabancı geri döndü ve:

– Kimseye birşey söylemeyecektir, dedi. Haydi köy âmiri, gidelim,

Terens yabancıyı takip etti.

Artık ne olursa olsun aldırılmıyordu; bir mucize yaratmıştı. Bir an için Zühre'nin en mühim, en onurlu, en güzel hanımefendisini öpmüş ve iç ürperten tatlı, dolgun, biçimli dudaklarına bir an için sahip olmuştu.

XVI

SANIK

Diplomasi bambaşka lisanı olan bir meslektir. İleri gelen memleketlerin represantifleri arasındaki münasebetler eğer tam protokolü takip edecek olursa netice insani çok şaşırtabilir. «Arzu edilmeyen neticeler» harp ile, «müsaait ayarlamalar» sulh ile aynı mânaya gelebilir.

Abel, kendi başına iken, diplomatik mecazi konuşmaları hiç sevmezdi.

– Fife, seni bulmak ta oldukça güçmü.

Fife gülümsedi:

– Bugün epeyce meşguldüm, Abel.

– Evet. Benim de işittiğime nazaran epeyce vakalar olmuş.

– Sten mi?

– Kısmen. Sten bizle beraber.

– Biliyorum. Benim kabahatim. Yoksa onu bize teslim etmeyi mi düşünüyorsun?

– Zannetmem.

– O bir siyasî suçludur.

– Herhalde ona siyasî bir mülteci nazariyle bakabiliriz. Arz Elçiliği arazisinde bulunduğu müddetçe seyyareler arası kanunlar onun lehinedir.

– Senin hükümetin de aynı şekilde düşünecek mi dersin?

- Zannederim, Fife. Otuz yedi senelik hariciyeciliğim-de Arz'ın hangi mevzularda benim tarafımı tutacağını öğrendim.

Fakat senin geri çağırılmanı isteyebilirim.

- Bunun ne faydası olacak ki? Ben senin de bildiğin gibi sulhü seven sessiz, sâkin bir adamım. Yerime gelen aynı tipte biri olmayabilir.

Kısa bir sessizlikten sonra Fife:

- Galiba bir teklifte bulunacaktın, dedi

- Evet. Bizim adamlarımızdan biri senin elindedir.

Sizin hangi adamınız?

- Bir boşluk analizcisi. Hangi seyyareden geldiğini hatırlamayan, fakat büyük ihtimalle Arz'ın imparatorluğu altındaki seyyarelerden birinden olan, bir adam.

- Bunu sana Sten mi söyledi?

- Evet ve başka şeyler de söyledi.

- O bu adamı görmüş mü?

- Gördüğünü söylemedi.

- Görmedi. Dolayısıyla onun sözüne pek inanacağını zannetmem.

- Hernehal ise, ben bu analizcinin mevcudiyetinden eminim. Fife, bu işte birleşmemiz icap ediyor. Sten benim elimde, analizci senin elinde. Bir bakıma müsaviyiz. Herşey altüst olmadan şu kört ticaretini umumî olarak bir görüşsek fena mı olur?

- Buna lüzum olduğunu zannetmiyorum. Şu anda Zühre'de olanlar tamamiyle dâhilî bir mevzudur. Şahsen de bu olayların kört ticaretini hiçbir surette aksatmıyacağımı ve siyasî anlaşmazlıklara yol açmıyacağını garantileyebilirim. Dolayısıyla Arz'ın bu işle ilgisi olamaz.

Abel şarabından bir yudum aldı ve:

– Elimizde ikinci bir siyasî mülteci daha var. Çok meraklı -bir mevzu. Sizin Merih'lilerden biri, bir köy âmiri Adı Terensmiş.

Fife'nin gözleri parladı:

– Biz de bunu tahmin ediyorduk. Abel, herşey in bir haddi vardır. Senin kaçırdığın adam bir cânidir. Onım da siyasî mülteci olduğunu iddia edemezsin.

– Peki, o adamı istiyor musun?

– Pazarlık yapmayı mı düşünüyorsun?

– Şu bahsettiğim konferansı yapalım istiyorum.

– Bir Merih'li câni için mi? Tabiatıyla cevabım menfi olacaktır.

– Fakat Merihli'nin kaçış tarzı oldukça tuhaf. İstersen anlatayım da dinle...

Conz kafasını sallayarak odayı arşınıyordu. Vakit gece yarısına yaklaştığı halde bir türlü uyku tutmamışta Abel:

– Sten'in tavsiye ettiği gibi tehdit edebilirdim, fakat bu iyi olmazdı, dedi. Dolayısıyla köy âmiri elimize geçinceye kadar oturup vakalara seyirci kalmaktan başka birşey yapamazdım,

Conz sert bir hareketle başını salladı:

– Hayır. Birşey yapmalıydı. Fakat seninki sırf bir şantajdan ibaret.

– Belki. Başka ne yapabilirdim ki?

– Senin metodlarından istifade edebileceğim için aleyhine konuşamam, fakat kız ne olacak?

– Fife sözünde durdukça kıza birşey olmaz.

– Doğrusu kızcağıza çok acıyorum. Merih'lilere yaptıklarından dolayı Zühre'li aristokratlardan oldukça, tiksindiririm, fakat kıza acımamak elimde değil.

– Tek şahıs olarak, evet. Maamafih asıl mesuliyet Zühre'nin omuzlarındadır. Buraya bak, sen hiç otomobilde bir kız öptün mü?

Conz hafifçe gülümsedi ve:

– Evet, dedi.

– Ben de: epeyce uzun bir müddet evvel. Belki de şu anda torunlarımdan biri de birini öpüyordur.

– Azizim, bu kız yüksek sosyeteden biridir ve eskazai bir câni ile aynı otomobilde bulunmuştur. Câni bunu fırsat: bilerek kızın müsaadesini almadan sarılıp öpmüştür. Kız ne yapsın? Babası ne yapsın? Kızsın mı? Hırsılsın mı? Evet Utansın mı? Hayır. Babası seyyarenin siyasetini tehlikeye koyacak derecede utansın mı? Saçma.

Fakat vaziyet tam bu merkezde ve bu ancak Zühre'de olabilir.

Samia'nın bu işte hiçbir kabahâti yoktur. Eminim ki birçok kereler öpüşmüş ve öpülmüştür. Bu sefer de bir Merih'li tarafından öpüldü.

Adamın Merih'li olduğunu, bilmemesi farketmez. Adamın kızı zorla öpmesi farketmez. Samia'nın bir Merih'immin kolları arasındaki fotoğrafını neşretmek kızın ve babasının hayatını zehir edecektir. Fife'nin yüzünü, resmin kopyesine bakarken, tetkik ettim. Sonra adamın Merih'li olduğu resimde belli değil. Zührevi gibi giyinmiş ve başında da başlık var. Böyle olduğu halde Fife, şayanın ekseriyet tarafından memnuniyetle hakikatmış gibi karşılanacağını ve resmi kati delil olarak kabul edeceklerini biliyor. Dolayısıyla siyasî düşmanları bundan azami derecede istifade sağlayacaklardır. Bu belki sence şantajdır, Conz, fakat bu tip şantaj ancak Zühre'de para eder.

– Son karar nedir?

– Yarın öğle vakti toplanıyoruz.
– Ültimatomu tehir edildi demek?
– Evet. Ben ofisime gideceğim.
– Bu tehlikeye atılmana lüzum var mı?
– Pek tehlikeli bir tarafını görmüyorum. Şahitler de bulunacak. Sonra şu uzun müdettir aramakta olduğun boşluk analizcisini de şahsen görmek istiyorum.

– Ben de gelebilir miyim?
– Tabîî. Köy âmiri de. Boşluk analizcisini teşhis etmesi için ona da ihtiyacımız olacak. Tabîî Sten da gelecek. Yalnız hepinizin hayali toplantıda bulunacak.

– Teşekkürler,
Büyük Elçi uzun uzun esnedikten sonra yaşaran gözlerle Doktora baktı:

– Eh, artık müsaade edersen biraz kestireyim. Tam otuz altı saattir gözümü kırpmadım.

Fife Elçinin toplantıda şahsen mevcudiyetine fena halde içerlemişti. Fakat birşey söyleyemezdi, tabîî.

Abel! Arkasında binlerce seyyareyi imparatorluğu altına âlmış olan Arz'ın kuvveti bulunan adam.

Conz! Siyah derili, kıvırcık saçlı, bütün bu krizlere sebebiyet veren müzevirin biri.

Sten! Hain herif! Göz göze bile bakmağa cesaret edemiyor!

Köy âmiri! Ona bakmak hepsinden zordu. Kızına dokunan, namusuyla oynayan böyle olmakla beraber Arz Elçilik binasının duvarları arkasında emniyette olan cânî Tek başlarına olsalar bu adama neler yapmazdı. Fakat şu anda yapılacak yegâne şey sinirlerine hâkim olması ve hiçbir şeyi belli etmemesiydi. Eğer Samia... Neyse, şimdi bunları

düşünmeğe lüzum yoktu. Bu bir dereceye kadar da kendi kâbahati idi. Kızcağız mazeret göstermeğe uğraşmamış, tek başına detektiflik yapmağa kalkışmasını ve feci vakayı etraflıca anlatmıştı. Neticeyi babasının anlayışına bırakmıştı, O da elinden geleni yapacaktı. Fife:

– Bu konferansa beni zorladılar, dedi. Dolayısıyla söyleyecek birşeyim yok. Maamafih, dinlemeğe hazırım.

Abel:

– Zannedersem, Sten'in söyleyeceği bazı şeyler var, dedi.

– Hay, hay. Ben Fife gibi detektiflik iddiasında bulunmuyorum, fakat benim de kendime göre bazı görüşlerim var. Fife dün esrarengiz X adında, bir hain hakkında bazı şeyler anlattı. Tabîî sırf hâkimiyeti ele alabilmek için böyle saçmalar uydurduğunu hemen anlamıştım.

Fife:

– X diye biri yok mu? diye sordu. O halde niçin kaçtın? Kaçan bir adamı itham etmeğe lüzum yoktur ki.

– Öyle mi? Kundakçılığı ben yapmadığım halde yanan bir binadan kaçmamdan daha normal ne olabilir ki?

Abel:

– Haydi, Sten, dedi. Anlatacaklarını bekliyoruz.

Sten dudaklarını ıslattıktan sonra bir müddet tırnaklarını tetkik etti:

– O halde ne diye böyle bir karışık hikaye uyduruyor diye düşündüm. Onun metodu değildir bu. Onu bilirim. Fife böyle metodlar kullanmaz. Hiç tahayyül kabiliyeti yoktur. Emin olun Sayın Elçim, Fife çok yabanidir! Hemen hemen Bort kadar yabanidir.

– Abel, bu adam birşey mi anlatıyor, yoksa sayıklıyor mu?

– Devam et Sten.

– Sözümlü kesmezseniz devam edeceğim tabî. Yemekten sonra kendi kendime düşünüyordum. Acaba Fife gibi biri niçin böyle bir hikâyeye uyduruyordu? Bunun bir tek cevabı vardı. O kafasıyla Fife böyle bir hikâyeye uyduramazdı. O halde bu doğru olmalıydı. Evet, doğrudu. Tabîî polisler öldürülmüştü ve. Fife bu cinayetleri plânlayabilirdi.

Yalnız X acaba kim? Tabîî ben değilim ve ben de X'in ancak Beş Büyüklerden biri olacağına eminim. Fakat bu mevzu etrafında en fazla malûmatı olan Efendi kimdi? Bir senedenberi bizleri hayalî bir boşluk analizcisi hikayesiyle korkutmağa uğraşıp bir baş altında toplanmamızı teklif eden Efendi kimdi?

X'in kim olduğunu söyleyeyim.

Sten böyle derken ayağa kalkmıştı. Parmağıyla Fife'yi işaret ederek:

– İşte X, dedi. X Fife'nin tâ kendisidir. Boşluk analizcisini o buldu ve ortadan kaldırdı. Sonradan tehditlerine kulak asmadığımızı görünce tekrardan hikâyeyi ortaya atıp zorla kıtalarımızı işgal etmeğe başladı.

Fife yorgun nazarlarla Abel'e döndü:

– Acaba söyleyecekleri bukadar mı? Eğer bittiyse şunun hayalini silelim. Herhangi namuslu bir adam bu rezilin hayaline bakmakla bile lekelenebilir.

– Söyledikleri hakkında bir mülâhazada bulunmıyacak mısınız?

– Ne münasebet! Nefesime yazık. Adam ne söylediğini bilmiyor.

Sten:

– Böyle deyip herkesi aldatacağını sanma, Fife, dedi. Beni dinleyin. Adamlarınız bir doktorun ofisinde bazı do-

kümanlar bulduklarından bahsetti. Doktorun analizci üzerinde sayko - prob teşhisini koyduktan bir hafta sonra bir kazada öldüğünü söyledi, Bu kazaya analizcinin hüviyetini saklamak için, X'in sebebiyet verdiğini anlattı. Sorun kendisine, bunları dedi mi, demedi mi?

– Dediysen ne olurmuş?

– O halde öleli aylar olmuş bir doktorun ofisindeki dokümanlar, ilk başmdanberi elinde değildiyse, sonradan nasıl buldun?

– Yarabbim, amma saçmalyor. O doktorun yazıhanesi dokümanlarla beraber başka bir doktora devredilmiş. Doktor öldü diye dokümanların da mı imha edileceğini zannediyorsun?

Abel:

– Tabiatıyla hayır, dedi.

Sten kekeliyerek yerine oturdu.

Fife:

– Başka bir diyeceğin var mı? diye sordu.

Abel:

– Bunlar Sten'in lâflarıydı, dedi. Şimdilik onları unutalım. Conz ile ben başka maksatla burada bulunuyoruz. Boşluk analizcisini görmeyi arzu ediyorduk.

Fife'nin elleri masanın üstünde idi. Bu lâflar üzerine masayı kenarlarından kavradı ve kaşları çatıldı:

– Elimizde yarı kaçık boşluk analizcisi olduğunu iddia eden bir adam var. Getireyim de konuşun.

Lona Març hayatında bu gibi muazzam şeylerin mevcut olabileceğini tahmin etmemişti. Zühre'ye indikleri andan itibaren herşey ona bir mucize gibi geliyordu. Hattâ Rik'i ve kendini ayrı ayrı yerlere kapattıkları hapisane odala-

rının bile kendilerine ait bir ihtiyaını vardı. Dügmeye bas-
tın mı duvardaki bir delikten su geliyor, dışarıda hava so-
ğuk olduğı halde içerde duvardan bir yerden gelen sıcak
hava odayı dolduruyordu.

Girdiğı odalarda hayatında görmediğı eşyalarla karşı-
laşmıştı. Bu oda daha büyükçe idi, fakat eşya namına pek
birşey yoktu. İçerde, bir masanın arkasında kaşları çatıl-
mış bir adam ve üç kişi daha...

Köy âmiri!

Yerinden fırladı, koşmağa ve:

– Köy âmiri! Köy âmiri! diye 'bağırmağa başladı.

Fakat koy âmiri orada değildi.

Ayağa kalkmış, elini sallamış:

– Lona gelme. Orada dur! demişti.

Lona köy âmirinin içinden geçmişti. Eteğinden tutmak
için uzanmış, ileri atılmış, fakat sanki Terens'i yarıp geç-
mişti. Bir an için nefesi kesilir gibi öldü. Terens dönmüş
Lona'ya bakıyordu, fakat kız gözlerini kendi ayaklarından
ayıramıyordu.

Her iki ayağı da Terens'in oturduğu koltuğı delip geç-
miş gibi gözüküyor fakat Lona hiçbir şey hissetmiyordu.
Titreyen elini uzattı; parmakları hâlâ meydandaydı ve bir
cisme dokunduğunda duyması icap eden hislerden, hiçbi-
rini duymuyordu.

Korkuyla bağırarak yüzü koyun yere kapandı. Az sonra
kendine geldiğinde bir koltuktaydı ve yanında Rik ile kırık
yüzlü bir ihtiyar vardı. İhtiyar:

– Korkma, kızım, diyordu. Gördüğün resimden başka
birşey değildi.

Lona etrafına bakındı. Terens hâlâ aynı yerdeydi, Par-
mağı ile o tarafı işaret ederek:

- O burada değil mi? diye sordu.

Rik:

- Bu bir şahsın trimensik hüzmelerle hayalinin başka yere naklidir, Lona, dedi, O başka bir yerde, fakat biz onu burada görebiliyoruz.

Lona başını salladı. Eğer Rik öyle söylüyorsa doğru idi. Öyle olduğu halde gözlerini kaldırıp ta hem orada olan, hem de olmayan insanlara bakmağa cesaret edemiyordu.

Abel Rik'e döndü:

- Demek trimensik hüzmeler hakkında malûmatın var?

- Evet efendim.

- Bunu nereden öğrendin?

- Bilmiyorum. Evvelce biliyordum. Fakat şimdi hatırlamıyorum.

Fife bu hâdiseler esmasında yerinden kıpırdamamıştı:

- Bu toplantının sinirlerine hâkim olmasını bilmeyen bir kadın tarafından rahatsız edilmesine müteessirim, dedi, fakat boşluk analizcisi olduğu iddiasında bulunan adam ısrar etti.

- Ehemmiyeti yok, dedi. Fakat senin yan kaçık Merihli trimensik hüzmeler hakkında birşeyler biliyor.

- Herhalde kendisine gerekli malûmatı vermişler.

- Zühre'ye geldiğindenberi hiç sorguya çekildi mi?

- Tabîî.

- Netice?

- Yeni bir birşey yok.

Abel Rik'e döndü:

- Senin adın ne?

- Rik isminden başka birşey hatırlamıyorum,

- Buradakiler arasında tanıdığın var mı?

- Yalnız köy âmiri ve Lona. - Abel Fife'yi işaret ederek:
- Bu hayatta bulunan en büyük Efendi'dir, dedi. Bütün Zühre onundur. Onun hakkında fikrin nedir?

- Ben başka bir seyyaredenim. Onun malı değilim. Abel tekrar Fife'ye döndü:

- Bence bir Merih'liyi bu şekilde konuşacak tarzda hazırlayamazlar

- Sayko - prob edildiği halde mi?

Abel Doktor Conz'u işaret ederek Rik'e sordu:

- Bu beyi tanıyor musun?

- Hayır, efendim.

- Bu Doktor Selim Conz'dur. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun ileri gelen şahsiyetlerindendir.

Rik dikkatle doktoru tetkik etti:

- O halde benim şeflerimden biridir, fakat kendisini tanımıyorum. Belki de hatırlamıyorum.

Conz da başını salladı:

Abel; ben bu adamı hiç görmedim.

Fife:

- Kayda değer bir cümle, diye mırıldandı.

Abel:

- Rik beni dinle, dedi. Sana bir hikâye anlatacağım. Gayet dikkatli dinle ve düşün. Anlıyor musun?

Rik evet mahiyetinde başını salladı.

Abel, Fife'nin anlatmış olduğu hikâyeyi aynen nakletti.

- İşte Rik, bütün hikâyeye bundan ibaret Sana yabancı gelmeyen kısımlar var mı?

- Son kısımları, yani son birkaç günü hatırlıyorum. Fakat başka birşey daha var... Tâ gerilerde...

- Merih'e yaklaşmakta olan tehlikeyi hatırlıyorsun ama.

- Evet, evet. Zaten ilk onu hatırladım.
- Ondan sonra olanları hatırlıyor musun? Zühre'ye indiğinde bir adamla buluştun.

Rik:

- Hatırlamıyorum! diye haykırdı.
- Gayret et! Gayret et!
- Bir kelime hatırlıyorum.
- Ne kelimesi Rik?
- Mânası olınnyan bir kelime.
- Zarar yok. Neymiş, işitelim.
- Çok uzun zaman evvel... Bir masa vardı... Ben oturuyordum... Galiba başka biri daha karşımda oturuyordu... Sonra bu adam kalkıp başıma dikildi ve bana tepemden bakmağa başladı... Ve bir kelime hatırlıyorum...
- O kelime nedir?

Rik avuçlarını sıkarak mırıldandı:

Fife!

Fife hariç herkes yerinden fırladı Sten'in sesi odada çınladı:

Ben size demedim mi?

XVII

İTHAM EDEN

Fife hislerine zorla hâkim olarak:

– Bu saçmalara bir nihayet versek iyi olacak, dedi.

Abel:

– Saçma olduğuna nereden hükmediyorsun?

– Değil mi? Bu toplantıya sırf senin şantajın yüzünden razı oldum. Öyle olmakla beraber, mülteciler tarafından bu şekilde itham olunacağımı bilseydim katiyen bu toplantıya razı olmazdım.

– Sizi kimse itham etmiyor. Doktor Conz Analiz Bürosunun kayıp elemanlarından birini bulmak ümidiyle bu toplantıya iştirak etti. Ben de karışık vaziyetlerde Arz'ın haklarını korumaktan başka hiçbir şey arzu etmiyorum. Bu Rik denilen şahsın da kayıp analizci olduğuna katiyetle eminim. Toplantının bu kısmı, Rik'i Doktora teslim ettiğiniz takdirde, bitmiş sayılır. Tabîî sayko - prob tatbik eden suçluyu yakalayıp cezalandırmak için sizin de yardımlarınızı esirgemiyeceğinizden eminim.

– Güzel bir nutuk! Fakat bu neticeyi değiştirmiyor. Bu adamı size teslim edersem ne olabilir acaba? Hernekadar Analiz Bürosu hiçbir seyyare ile siyasî ilgisi olmıyan bir birlikse de masraflarının üçte ikisi Arz tarafından temin edildiği için bir dereceye kadar o tarafın menfaatini koruyacağı muhakkaktır. Tabiî zamanla bu adam maziyi hatırlamağa başlayacak. Analiz Bürosu günlük broşuründe bu adamın hatırladıklarını neşredecek. İlk evvelâ adım, sonra eşkâlim, sonra kullanmış olduğum kelimeler bu adamın maziden hatırladığı hakikatler arasında olacak. Neticede suçlu olarak ilân edileceğim. Tabiî suçluyu cezalandırmak için Arz muvakkaten Zühre'yi işgal mecburiyetinde kalacak ve bu muvakkat işgal neticede devamlı olacak ve Zühre de muazzam Arz İmparatorluğunun emrine tâbi hiçbir kuvveti, hakkı olmıyan seyyarelerden birine dönecektir.

Her cins şantaj da ancak bir dereceye kadar insanı zorlayabilir. Sayın Büyük Elçi, eğer bu adamı istiyorsanız Arzın kuvvetli bir ordu ile yardımınıza gelmesi gerekecektir.

– Zora lüzum yok. Eğer dikkat ettiyseniz analizcinin son söylemiş olduğu sözü hâlâ inkâr etmiş değilsiniz.

– İnkâra lüzum görmüyorum ki Bir kelime hatırladığını ve bunun Fife olduğunu söylüyor. Bu ne ifade eder ki?

– Böyle bir kelime hatırlamasının sizce hiçbir kıymeti olamaz mı?

– Fife, Zühre'nin en büyük ismidir. Analizcinin sözlerine dikkat nazariyle baksak bile Merih'te bulunduğu bir sene müddetince, bu ismi defalarca işitmiş olabilir. Kızımı taşıyan gemi ile Zühre'ye geldi; Bu da ismimi işitmesi için bir fırsattır. İsmimi unutup hatırladıkları ile karıştıracaktır. Aynı zamanda sözlerinin hakikat olduğundan katiiyetle emin değiliz.

Rik kendini Lona'nın ellerinden kurtarıp ayağa kalktı. Benzi solmuş, gözleri pırıl pırıl yanıyordu;

– Beni dinleyin.

Fife:

– Yine bir şeyler hatırladın galiba? dedi

– Dinleyin! Bir 'masada oturuyorduk. Çayda galiba bir ilâç vardı. Ağız kavgası yapıyorduk; sebebini hatırlamıyorum. Birden kıpırdayamaz oldum. Oturuyor fakat ne kıpırdayabiliyor, ne de konuşabiliyordum. Bağırarak, haykırarak, kaçmak istedim fakat imkânsızdı. Adam ayağa kalkıp yanıma geldi. Başıma dikilmiş, tepemden aşağı bana bakıyordu. Ben hiçbir harekette bulunamıyordum. Ancak gözlerimi yukarı kaldırıp ona bakabilmişim.

Rik burada durunca Doktor Conz atıldı:

– Bu adam Fife miydi?

– Adının Fife' olduğunu hatırlıyorum.

– Şu masanın arkasında oturan zat mıydı?

– Eşkâlini hatırlayamıyorum.

– Emin misin?

– Uğraşıyorum. Ne zorluk çektiğimi bilemezsiniz. Çok acı çekiyorum. Kızgın bir iğne gibi şuramı yakıyor!

Rik böyle deyip başını işaret etmişti

Conz yumuşak bir sesle:

– Zor olduğunu biliyorum. Fakat az daha gayret et. Şu adama bak! Başını döndür de bak!

Rik dönüp Fife'ye baktı;

– Şimdi hatırlıyor musun?

– Hayır, hayır!

Fife acı acı gülümsedi:

– Ne dersiniz? Adamcağız ezberletilen cümleleri unutmaya mı başladı acaba?

Conz kızgın bir sesle:

– Ben bu adamı ömrümde ilk defa görüyorum, dedi. Seni itham etmek için bir hazırlık yapmış değiliz ve senin bu gibi konuşmaların iyice canımı sıkmağa başladı. Ben sadece hakikatin peşindeyim.,

– O halde müsaadenizle birkaç سوال sormak istiyorum.

– Buyurun.

– Teşekkürler. Kibarlığınızla hayranıyım. Buraya bak, Rik!

– Evet, efendim.

– Son hatırladığın bu adamın başına dikilip tepeden seni süzdüğüdür, öyle mi?

– Evet, efendim.

– Sen başını kaldırıp adamın yüzüne bakmağa uğraştın.

– Evet, efendim.

– Otur yerine!

Rik sandalyeye çöktü.

Bir an için Fife hiçbir harekette bulunmadı. Sonra yavaşça sandalyesinden aşağı kaydı. Sanki masanın arkasında dizlerinin üstüne çökmüştü.

Fakat masanın arkasından çıkınca ayakta durduğu görülüyordu.

Conz'un âdeta başı dönmüştü. Bütün heybet ve ihtişamıyla masanın arkasında oturan bu adam ayağa kalkınca zavallı bir cüceye dönmüştü. ,

Normal vücudunu, çelimsiz, kısa ayakları zor taşıyordu.

Sten kahkaha ile gülerken Fife'nin ateş gibi yanan gözleri üzerinde dönünce boğazı düğümlenir gibi oldu. Diğerleri hayretten sanki dillerini yutmuşlardı.

Rik faltâşî gibi açılmış gözlerle Fife'nin yaklaşmasını seyrediyordu. Fife:

– Masanın diğer tarafından kalkıp sana yaklaşan adam ben miydim?

– Hatırlamıyorum, efendim.

– Yüzünü hatırlamanı istemiyorum. Görünüşünü, yürüyüşünü hatırlamıyor musun?

– Hatırlamam lâzım, efendim, fakat bilmiyorum.

– Sen oturuyordun ve gözlerini kaldırıp ona bakmağa uğraşıyordun.

– Evet, efendim.

– Okadarından eminsin, değil mi?

– Evet.

– Her ikisi de yüzyüze idiler.

– Ben sana tepeden aşağı mı bakıyordum?

– Hayır, efendim.

– Sen bana bakmak için gözlerini yukarı kaldırmağa mı uğraşıyorsun?

Rik oturuyor, Fife ayakta duruyordu, fakat her ikisinin de gözleri aynı hizadaydı.

– O adam ben olabilir miyim?

– Hayır.

– Emin misin?

– Evet.

– Hâlâ hatırladığın ismin Fife olduğunda İsrar ediyormusun?

– İsmi doğru olarak hatırlıyorum,

– O halde, o şahıs kimse mahsus benim ismimi kullanmış.

– Öyle olsa gerek.

Fife geri döndü ve gururla masanın arkasına geçip sandalyesine tırmandı.

– Bütün hayatım boyunca beni bu vaziyette kimsenin görmesine müsaade etmemiştim. Acaba bu toplantının devam etmesine lüzum var mı?

Abel hem kızmış hem de utanmıştı. O âna kadar toplantı hep aleyhine netice vermişti. Her an Fife tereyağından kıl çeker gibi kendini kurtarmış, diğerlerini müşkül mevkîye sokmuştu. Fife şantajla bu toplantıya mecbur edilmiş ve neticede hepsini utandırmıştı.

Muhakkak ki Fife şu anda cereyan eden vakaları Arz'ın aleyhine bir propaganda olarak kullanmak için dakika kaybetmiyecekti,

O sırada Conz'un sesi duyuldu:

– Bence toplantının devam etmesi için gayet bariz bir sebep mevcuttur. Sayko - prob'u tatbik edenin kim olduğu hâlâ tesbit edilemedi. Fife, sen Sten'i, Sten de seni itham ettiniz. Her ikinize de masum nazariyle bakacak olursak suçlu kimdir o halde?

Fife:

– Farkeder mi? diye sordu; Sence farketmemesi gerekir. Zamanla suçluyu ben bulacağım. Unutma ki suçlu kört ticaretini eline geçirmeğe, çabalıyordu. Bu adamı yakalayıp cezalandırdıktan sonra analizcinizi sağ salim size iade ederim. Eğer sen ve Arz Büyük Elçiliği bu işe burnunuzu sokmasaydınız ben çoktan neticeye varmıştım.

– Suçluyu bulursan ne yapacaksın?

– Bu sizi alâkadar etmeyen bir mevzudur.

– Yanılıyorsun. Bu mesele zannından daha mühimdir. Rik sırf boşluk analizcisi olduğu için bu hale konulmadı.

Abel Doktorun ne demek istediğini tam mânasiyle kavrayamamakla beraber onun tarafını tutarak:

– Tabiatıyla Doktor analizcinin ilk mesajından bahsetmek istiyor, dedi.

– Bence, son bir senedir mevzuu bu cihetten ehemmiyete alan kimse olmadı. Maamafih, Doktor, adamınız burada, istediğinizi sorabilirsiniz.

Doktor kızgın bir sesle:

– Tabiî hatırlamıyacaktır, dedi. Belki de bütün hayatı boyunca bulduklarını tam teferruatıyla hatırlıyamıyacaktır.

– O halde ne yapmak niyetindesiniz?

– Sayko - prob'u tatbik eden muhakkak ki bu mevzu hakkında bazı malûmata sahiptir. Ondan alabileceğimiz malûmat bize kâfi gelebilir. Maamafih, yine soralım. Rık, tehlikenin ne olduğunu hatırlıyor musun?

– Yalnız, tehlikeyi ve bunun boşluktaki akıntılarla alâkalı olduğunu hatırlıyorum.

Fife:

– Öğrensen bile ne olacak ki? dedi, Şu senin hâsta analizcilerin hep deli saçması fikirler ortaya atarlar.

– Belki doğrusun; fakât bu mevzuu aydınlatmaya uğraşmam seni niçin korkutuyor?

– Doğru veya yanlış etrafa yayılacak şayiaların kört ticaretini altüst etmesini hiç istemem. Doğru değil mi, Abel?

Abel, Fife'nin bu gibi kendine atfedilmiş suallerle istikbali garantiye alıp kört ticaretindeki herhangi bir aksaklığı Arz'a yüklemeğe uğraştığını anlıyordu. Maamafih Abel yerinde blöf yapmasını da bilirdi:

- Fife, sayko - prob'u tatbik edenin Rik'i muayene eden doktoru da öldürdüğünü iddia etmiştin. O halde, Rik Merih'te iken bu adamın gizli nezareti altında idi.

- Evet?

- Bu iyi bir ipucu olabilir,

- Yani Merih'liler böyle bir şahsın mevcudiyetinden haberdar olabilirler mi demek istiyorsun?

- Evet.

- Emin ol ki Merih'liler mevkilerini bilirler ve Zühre'lilerden uzak dururlar. Dolayısıyla böyle bir şahsın mevcudiyetinden kolay, kolay haberdar olamazlar.

- Belki herhangi bir Merih'li bunun farkına varmaya bilir. Maamafih elimizde zekâsını ispat etmiş bir Merih'li vardır. Şimdiye kadar münakaşaya iştirak etmedi. Bir de onun fikrini soralım,

- Merih'linin vereceği malûmatın kıymeti yoktur. Hat-tâ bu mevzuda iken Abel'den bu şahsın Zühre mahkemesine teslimini tekrar istiyorum.

- İlk önce ben suallerimi sorayım

O âna kadar parmakları ve tırnaklarıyla oynamakta olan Terens kısa bir müddet için başını kaldırdı.

Conz, Terens'e döndü:

- İlk bulunduğu gündenberi Rik senin köyündeydi değil mi?

- Evet.

- Sen de daima köyde idin. Yani, sık sık vazife ile seyahatlere çıkmıyordun, öyle mi?

- Köy âmirleri vazifeten seyahate çıkmazlar. Onların vazifeleri köyleridir.

- Peki, canım, kızmana sebep yok. Herhalde vazifen icabı, köye gelecek Zühre'lilerden haberin olurdu, tamam mı?

- Tabii.

- Hiç geldiler mi?

- Bir, iki kere, sırf boylarını göstermek maksadiyle geldiler. Efendiler işlenmemiş kört ile ellerini kirletmeyi sevmezler.

Fife:

- Terbiyesizliği bırak! diye gürledi.

- Çenenı kapa!

Abel atıldı:

- Fife, bırak konuşsunlar. Biz seyirci olarak kalalım daha iyi.

Conz, Terens'in kafa tutmasından âdeta hoşlanmıştı:

- Lütfen işe başkalarını karıştırmadan suallerime cevap ver, dedi. Son bir sene zarfında köyünü ziyaret eden Zühreliiler kimlerdi?

- Ne bileyim ben? Hernekadar bir köy âmiriysem de onları köy hududunda karşılayıp isimlerini sormağa hakkım yoktur.

Efendiler geldiklerinde ben de diğerleriyle birlikte sıraya girer onları karşılarım. Gelenlerin kim olduklarını bilmem ve onlarla konuşamam.

- Şehirdeki doktorun öldürölmesinden bir hafta evvel böyle bir ziyaret yapılmış mıydı? Herhalde doktorun öldürölüğü tarihi hatırlıyorsundur.

- Galiba haberler bülteninde işitmişim. Zannetmem, o sıralarda böyle bir ziyaret yapılmamıştı.

- Senin köy kime aittir?

- Fife'ye.

Conz tuhaf bir hisle geriye döndü ve Lona'ya baktı. Kızın yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş, gözleri korku ve hayretten faltaşı gibi açılmıştı..

– Ne var kızım, hasta mısın?

Kız hayır mânasına başını sallarken zorlukla ayağa kalktı:

Birşey söylemek istiyorum.

– Hay, hay seni dinliyoruz.

– Ben sadece bir köylü kıızıyım. Lütfen bana kızmayın. Bence sorduğunuz suallerin bir tek cevâbı vardır. Rik dediğiniz gibi okadar mühim bir şahıs mıydı?

– Evet. Hâlâ da gayet mühim bir şahsiyettir.

– O halde tam dediğiniz gibi, onu Merih'e getiren şahıs daima nezareti altında tutmak mecburiyetindeydi. Farzedelim ki, fabrikadaki şeflerden biri Rik'i dövdü veya çocuklar tarafından taşlandı, hastalandı ve öldü. Tabî Rik'i köye getiren şahıs bunu istemezdi. Böyle olduğu halde, aynı şahıs Rik'in ölmesini istemiyorsa tarlalarda kolayca bulunacak bir yere bırakırdı veya hemen bulunabilmesi için ipuçları bırakırdı.

– Devam et.

– Başındanberi Rik'i gözünden ayırmayan bir kişi vardır. Rik'i tarlada o buldu, Rik'e benim bakmamı o temin etti, Rik'i daima o korudu. Rik'i muayene eden doktoru bile biliyordu, zira ben ona söylemiştim. İşte, odur. odur!.

Lona haykırırken eliyle köy âmirini, Terens'i gösteriyordu.

Fife bile gayri ihtiyarî yerinden sıçrar gibi' olmuştu.

XVIII

GALİPLER

Sanki hepsine nüzül isabet etmişti. Hattâ Rik bile inanmıyan nazarlarla bir Lona'ya bir Terens'e bakıyordu.

O sırada Sten'in kahkahası derin sessizliği bozdu:

- Hakikaten, doğru! Zaten hep söyledim. Bu yerli Fife'nin adamıdır. Fife'nin nasıl bir adam olduğunu şimdi anladınız. Bir Merihli'ye bile para verip.

- Yalan söylüyorsun!

Terens böyle derken yerinden fırlamıştı. Gözleri birer ateş parçası gibi yanıyordu.

Abel:

- Yalan olan nedir? diye sordu.
- Ben hiçbir Zühreviden para filân almadım,
- Ya kızın söylediği? O da yalan mı?
- Hayır, doğru söylüyor. Sayko - prob'u tatbik eden benim. Lona, bana öyle bakma. Rik'in canını yakmak istemedim. Olanların hiçbirisi kastî değildir.

Fife:

- Bu da bir oyuna benziyor, dedi. Abel, ne yapmak istediğini pek anlayamıyorum, fakat şunu bil ki ancak Beş Büyüklerden biri sayko - prob'u tatbik edebilecek malû-

mat ve âletlere sahiptir. Yoksa Sten'i kurtarmak maksadiyle bu adamı zorla suçlu mu göstermeğe uğraşıyorsun?

Terens ileri doğru eğildi:

- Ben Arz'ın parasına da tenezzül etmem.

Conz, son birkaç dakikada geçen vakaların tesirinden yeni yeni kurtulmağa başlıyordu. Gidip köy âmiri ile yalnız konuşmak istiyordu. Fakat bu imkânsızdı; zira odada köy âmirinin hayali vardı ve kendisi otuz kilometre ötede Arz Elçilik binasında idi.

- Adamın söylediklerini dinlemeden, münakaşa etmek saçmadır, dedi. Hele bir teferrüatı öğrenelim. Eğer sayko - prob'u o tatbik ettiyse vereceği malûmata çok ihtiyacım vardır; o değilse zaten sonra yalanı, kendiliğinden meydana çıkar.

- Eğer olanları öğrenmek istiyorsanız anlatayım. Saklamanın bana faydası olmaz artık. Nasıl olsa neticede galip ya Arz, ya da Zühre olacaktır.

Terens eliyle Fife'yi göstererek sözüne devam etti:

- İşte bir Büyük Efendi. Bu Büyük Efendi yalnız bir Büyük Efendinin sayko - prob tatbik edebileceği iddiasında. Buna inanıyor da. Fakat o ne biliyor ki? Büyük Efendiler ne bilirler ki? Hükümet işlerini onlar yürütmez, Merihliler yürütür! Merih Dâhiliye Servisi yürütür. Bütün kâğıtlar Merihlilerin elinden geçer. Evet, bazılarımız nefes bile almağa korkarız. Fakat biliyor musunuz, bunların burunlarının dibinde ne türlü dolaplar çevirebiliriz? Herneyse, bakın ben neler yaptım.

Bir sene önce hava meydanında muvakkat trafik menajeri idim stajım dolayısıyla. Kayıtlarda yazılıdır. Eğer evrakı karıştıracak olursanız menajerin Zühreli olduğunu

görürsünüz; fakat esas işi ben yapıyordum. Benim ismim hususî dosyada «Merihli Personel» listesinde kayıtlıdır. Buraya da bakmak kimsenin aklından geçmez.

Analiz Bürosunun şehirdeki analizcinin gemisini karşılamamız ve bir de cankurtaran göndermemizi isteyen mesajı gönderince bu bana geldi. Notun ehemmiyetsiz kısımları hariç Merih'in tehlikede olmasına ait kısmını sakladım. Analizcinin civarda hususî bir meydana inmesini sağlamak için gerekli tertibatı aldım, Bu çok kolaydı. Herşey benim elimdeydi. Bir Zühre'li Efendi böyle birşey yapmak istese bir Merih'liye emir vermesi gerekirdi. Zira kendisi bunu yapacak malûmata sahip değildir. Hâlbuki benim kimseye ihtiyacım yoktu. Analizciyi hususî meydana karşıladım ve hem Zühre hükümetinden, hem de Analiz Bürosundan uzak tuttum. Analizciden mümkün olduğu kadar malûmat aldıktan sonra bunu Merih'in lehine, Zühre'nin aleyhine kullanmak için harekete geçtim.

Fife zorlukla konuştu:

- Bize mektubu sen mi göndermiştin?
- Evet. Kört ticaretinin mühim bir kısmını ele geçirdikten sonra Arz ile bir anlaşma yapmayı ve senin gibilerini buralardan uzaklaştırmayı tasarlıyordum.
- Sen delinin birisin.
- Belki. Herneyse, muvaffak olamadım. Rik'e adımın Fife olduğunu söylemiştim; zira seyyarede en büyük şahsiyetin Fife olduğunu biliyordu ve dolayısıyla malûmatı vermekten çekinmemişti. Ne yazık ki çok sabırsızdı. Her geçen günün Merih'i biraz daha tehlikeye soktuğunu iddia ediyordu. Hâlbuki benim mektubumdan netice alabilmek için daha birkaç güne ihtiyacım vardı. Rik'i elde tutmanın güç olduğuna katiyetle kanaat getirince sayko - prob'a

başvurmak mecburiyetinde kaldım. Sayko - prob'un nasıl kullanıldığını hastahanede görmüştüm. Biraz malûmatım vardı; fakat malûmatım tam değilmiş.

Beyninden sabırsızlık hislerini sürmek istiyordum. Bu basit bir operasyondur. Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Anlaşılan sabırsızlık ruhuna işlemiş, prob da bu hisleri tahrip edince elimde beyinsiz bir insan kalmış oldu. Kusu-
ruma bakma, Rik.

Heyecanla Terens'i dinleyen Rik:

– İşe karışmamalıydın, dedi. Fakat hislerini anlıyo-
rum.

– Neyse olan oldu bir kere. Rik'in bu vaziyette Zühre-
lilerin eline geçmesi işime gelmiyordu. Aynı zamanda öl-
dürmek te istemiyordum, zira zamanla herşeyi hatırlaya-
caktı ve malûmatına ihtiyacım olacaktı. Aynı zamanda
Arz'ın 've Analiz Bürosunun bana düşman olmasını iste-
miyordum. Bir zaman sonra onların yardımına ihtiyacım
olacağı muhakkaktı.

Merih'e köy âmiri olarak tâyinimi yaptırdım ve sahte
kâğıtlar hazırlayarak Rik'i de beraberimde götürdüm ve
ona bakması- için Lona'yı seçtim. Ondan sonra doktora
ziyaret hariç, tehlike almamıştı, O zaman Yukarı Şehir'in
elektrik kuvvet santralına gizlice girmem icap etti Bu da
zor olmadı, zira, herhekadar, mühendisler Zühre'li olmak-
la beraber kapıcılar Merih'li idi. Zühre'de iken kısa devre
meydana getirebilecek kadar elektrik mihaniği öğrenmiş-
tim. Üç günlük bir sabırdan sonra en müsait bir zamanda
doktorun otomobilinin takip ettiği elektrik kuvvet hattın-
da kısa devre meydana getirip ölüme kaza süsü verdim.
Fakat doktorun raporlarını iki nüsha halinde tanzim edip

hem Aşağı Şehir’de, hem de Yukarı Şehirde sakladığından haberim yoktu.

Terens gayri ihtiyarî duvardaki kronometreye baktı:

– Ve tam yüz saat evvel Rik hatırlamağa başladı. İşte bütün hikâyem bundan ibaret.

Conz:

– Hayır, diye atıldı. Olamaz, Analizcinin bahsettiği tehlikenin teferrüatı nedir?

– Söylediklerini anladığımı mı zannediyorsun? .Bence, sırf bir deli saçmasından ibaretti. Böyle dediğim için kusuruma bâkma, Rik;

Rik hırsıyla atıldı:

– Deli saçması olamaz.

Conz:

– Analizcinin gemisi ne oldu? diye sordu.

– Çoktan çöplüğe atıldı. Böyle bir emir çıkarttırmıştım. Âmirim de imzalamıştı. Tabii, bir Zühre’li hiçbir zaman imzaladığı kağıtları okumak tenezzülünde bulunmaz.

– Rik’in kâğıtları? Sana bazı kâğıtlar gösterdiğini söyledin!

– Beni dinleyin, ben ne dediğimi biliyorum. Rik’in kâğıtlarını ne Zühre’lilerin, ne de Arzuların bulamayacağı bir yere sakladım. Eğer siyasî bir mülteci olarak muamele görürsem kâğıtları veririm. Yaptıklarımın hepsi kendi seyya-rem, Merih’in Selâmeti içindi. Bir, Zühre’li, Arzlı nasıl vatanperver olabilirse, aynı şekilde bir Merihli de vatanperver olup kendi seyyaresinin selâmeti uğrunda herşeyi göze alabilir.

– Büyük Elçi seni bizim Analiz Bürosuna teslim etmeye söz verdi. Zührevilerin eline geçmiyeceğine emin olabilirsin. Rik’e yaptıklarından dolayı muhakeme edileceksin

ve netice hakkında bir söz veremem, fakat bizimle işbirliği yaparsan bunun da senin menfaatine olacağı şüphesizdir,

– Doktor, sana güveniyorum. Rik’e nazaran Merih’in cazibesindeki bir yıldız son günlerini yaşamaktadır.

– Ne!

– Nerede ise patlıyacak. Bu olunca o yıldızla beraber Merih te mahvolacak.

Abel:

– Ben boşluk analizcisi değilim, fakat bir yıldızın ne zaman infilâk edeceğini tahmin etmenin imkânsız olduğunu işitmişim, dedi.

Conz:

– Doğru, dedi; Rik nasıl bu neticeye vardığını izah etti mi?

– Herhalde raporlarında yazılıdır. Bütün hatırladıklarım bir karbon akıntısı hakkındadır.

– Ne?

– Boşluktaki karbon akıntısı ve bunun tesirleri. Bir bunları hatırlıyorum.

Conz;

– Bir dakika müsaade, dedi Şimdi geliyorum.

Onbeş dakika sonra Doktor dönmüştü. Gözleri hayret ifade ediyordu. Odada yalnız Abel ve Fife vardı:

– Nerede...

Abel Doktorun sözünü kesti:

– Doktor, seni bekliyorduk, Rik ve kız Elçilik binasının yolundalar ve toplantı sona erdi.

– Sona mı erdi? Ne münasebet, daha yeni başlıyor. Size bu infilâk etme hâdisesini izah edecektim.

– Doktorcuğum, buna lüzum yok zannederim.

- Hiç te öyle zannettiğiniz gibi değil. Beş dakika daha vaktiniz yok mu?

Fife gülümseyerek:

- Bırak anlatsın, dedi.

- Başından bâşlıyalım. İlk zamanlardanberi yazılan kâinat medeniyeti hakkındaki İlmî raporlardan da anlaşıldığı gibi yıldızlar enerjilerini içlerindeki nüve transformasyonundan temin ederler. Aynı zamanda bu enerjiyi ancak, iki tip nüveden temin etmek imkânı mevcuttur. Her ikisinde de hidrojenin helium'a tahvili mevzuubahistir. İlk transformasyon direktir. İki hidrojen ve bir nötron birleşip bir heliüm nüvesi meydana getirirler. İkincisi ise endirek olup birçok safhadan geçer. Neticede hidrojen helium'a tahvil edilmiş olur; fakat aradaki safhalarda karbon nüvelerinin de rolü olur. Reaksiyonlar devam ettikçe bu karbon nüveleri kullanılıp kaybolmaz, bilâkis toplanır; neticede gayet az bîr miktar karbon, hidrojenin helium'a tahvilinde defalarca kullanılmış olur. Bunlar insanların daha diğer seyyarelerle irtibat tesis edemedikleri zamanlarda bilinmekteydi.

Fife:

- Eğer bu hepimizce malûm olan birşey ise ne diye boş yere nefes tüketiyorsun? diye sordu.

- Fakat bildiklerimiz bundan ibaret. Yıldızların bu iki transformasyon şeklinden hangisinin tesiri altında olduğu bilinmemektedir. Her iki şık için çeşitli mütalealar yürütülmüş, fakat kati bir neticeye varılamamıştır. Maamafih, ekseriyet direk hidrojen - helium tahvili şeklinin mevcudiyetine inanmaktadır.

Rik'in teorisi şudur, zannederim. Bir yıldızın normal enerji kaynağı hidrojenin direkt olarak helium'a tahvilin-

de elde edilmektedir; fakat bazı zamanlar karbon bu tahvilâta, süratlendirip yıldızın hararetinin artmasına sebep olur.

Boşlukta akıntılar mevcuttur. Bu hepimizce malûmdur. Bunların bazıları karbon akıntılarıdır. Bu akıntılardan yıldızlara sayısız miktarda atomlar takılır. Tabîî bu atomların yekûnu yıldızın kendi ağırlığına nazaran bir hiç kadar olduğu için hiçbir zararı dokunmaz. Karbon hariç! Fazla miktarda karbonu hâvi bir akıntıdan geçen yıldız intizamını kaybeder. Bu münasebetten belki binlerce, milyonlarca sene sonra karbon nüveleri yıldızın içine kadar işlemiş olur. Yıldızın içine işleyen karbon nüvelerinin miktarı kritik dereceyi geçince o yıldızın radyasyonu fevkalâde artar. Yıldızın dış tabakaları bu radyasyona dayanamıyarak çöker ve infilâk meydana gelmiş olur.

Anladınız mı?

Fife:

– Neticenin buna varacağını çoktan tahmin etmiştim, dedi.

Abel:

– Conz, çok müteessirim, fakat bu imkânsız, diye atıldı.

– Niçin imkânsız?

– Bu yıldız ne zaman infilâk edecek dersin?

– Bilmiyorum. Rik'in bir sene önceki sabırsızlığını nazarı itibara alacak olursak, herhalde çok yakında...

– Fakat kati bir tarih söyleyemiyorsun.

– Tabîî söyleyemem.

Fife söze karıştı:

– Doktor Conz, müsaadenizle izah edeyim. Analiz Bürosu bu infilâkin kati olduğunu tesbit etse bile Zühre hiç-

bir zaman Merih'in tahliyesine razı olamaz. Arz da bizi buna itibar edemez.

Abel:

- Çok doğru, dedi! Arz bile buna razı olmayacaktır
- Conz sert bir sesle:

- Beni dinleyin! dedi. Bu yalnız bir seyyareyi değil, bütün kâinatı alâkadar eder. Kâinatta her sene yirmi yıldız bu safhaları geçirmeğe başlar. Kâinatın milyonlarca yıldızının iki bin kadarı üzerinde insan yaşayamayacak şekilde radyasyon karakteristikleri değiştirmektedir. Kâinattaki seyyarelerin büyük bir kısmına insanlar yerleşmiş vaziyettedirler. Dolayısıyla, vasatî olarak her elli senede bir üzerinde insan yaşayan bir seyyare haddinden fazla ısınmağa başlayacak ve yaşamayı imkânsız kılacaktır. Her beş bin senede bir seyyare infilâk edecektir.

Abel, eğer Arz, Merih'in tahliyesi için bir teşebbüste bulunmayıp seyyarenin infilâkından bütün halkının mahvolmasına göz yumarsa, kâinattaki diğer seyyarelerde yaşayan insanlar kendi sıraları geldiği zaman sırf birkaç kuvvetli kimsenin şahsî menfaatlerinden dolayı hiçbir yardım göremeyeceklerini bilmeleri herhalde senin lehine değildir.

- Herneyse. Zannımca Arz'ın Analiz Bürosunun yapacağı herhangi bir tahkikata mâni olacak kadar bir nüfuzu vardır.

- Bu gibi tahkikatlara Arz'ın mâni olabileceğini hiç zannetmiyorum. Baylar, çok yakında kört'ü ucuza temin etme sırrına erişmiş olacağız. Bir seneye kadar kört inhisarı diye ortada birşey kalmıyacaktır.

- Ne demek istiyorsun?

– Fife, toplantının en mühim kısmına geliyoruz şimdi: Kört yalnız Merih’te yetişmektedir. Tohumları başka seyyarede ekildiği vakit elde edilen âdi selülozdur. Belki de şu anda infilâk çağına erişmiş yegâne seyyare Merih’tir. Belki de binlerce sene evvel Merih bir karbon akıntısının içinden geçmiştir. Belki de kört ancak infilâk çağına erişmiş seyyarelerde yetişmektedir ve ancak o seyyarelerin toprak ve hava karakteristiklerini havi yerlerde büyüebilmektedir. .

– Fakat Merih’in güneş ışığının radyasyon kalitelerini de adapte ettikleri halde bir netice elde edilemedi.

– Evet, ark ışıkları ile görülebilen ve ultraviolet şua-ları adapte ettiler. Fakat daha infra-red şualar, manyetik sahalar, elektron misyonları, kozmik şuaların tesirleri gibi bir sürü adapte edilmeyen, edilemiyen şeyler de mevcuttur. Bu gibi mevzuların âlimi olan bir sürü kimyager bundan böyle sun’î kört yetiştirme çarelerini arayacaklardır. Bir seneye kadar da problemi halledeceklerine katiyetle eminim. Kâinat ucuz kört istemektedir ve bunun çaresi bulunursa veya insanlar böyle bir ihtimalin mevcudiyetine inandıkları anda Merih’in tahliyesini isteyeceklerdir.

Fife:

– Amma da blöf ha! diye mırıldandı.

– Abel, sen de mi böyle düşünüyorsun? Eğer Zühre’nin tarafını tutarsanız kâinat Arz’ın da kört inhisarını eline getirmek ihtirasına kapıldığına kanaat getirecektir. Bunu arzu eder misin?

Fife:

– Arz harbi göze alabilir mi? diye sordu.

– Harp mi? Saçma! İhtilâl vuku bulsa da Merih’i elinizde tutabilmenin kıymeti bir seneye kadar nasıl olsa sıfıra

inecektir. Merih'i satsan daha iyi olur. Arz'ın satın alacak kadar parası vardır.

Abel hayretle:

– Koca bir seyyareyi satın almak mı? diye sordu.
– Neye olmasın? Arz'ın bütçesi müsaittir ve kâinatın takdirini kazanmak suretiyle bu paranın birkaç mislinir en kısa bir zamanda tekrar kazanabilir. Eğer milyonlarca insaflın hayatını kurtarmanın kâinata bir tesiri olmayacağı mı zannediyorsan onlara ucuz kört temin etmek vaadinde bulun.

– Doğrusu düşünmeğe değer.

Abel böyle deyip Fife'ye baktı. Fife bir müddet durduktan sonra:

– Ben de biraz düşüneyim, dedi.

Conz bir kakhaha attı:

– Fazla düşünmeye gelmez. Kört hikâyesi yakında her tarafa yayılacaktır. O andan itibaren hareketlerinizin, kararlarınızın hiçbir kıymeti olmayacaktır. Şu anda bir pazarlık yapıp işi neticeye bağlamanız her ikiniz için de daha hayırlıdır.

Köy âmiri sanki on yaş daha ihtiyarlamıştı:

– Hakikaten doğru mu? diye sordu. Doğru mu? Merih'in sonu mu geldi?

Conz:

– Evet, diye cevap verdi.
– Eğer Rik'ten aldığım kâğıtları istiyorsanız, köydeki evimde, gizli bir gözde saklıdır.
– Beni dinle; Analiz Bürosu ile bir anlaşmaya varacağımızdan eminim. Merih'te halkın huyunu suyunu bilen tahliyeyi en müsait bir şekilde idare edebilecek kabiliyette

zeki, açıkgöz birine ihtiyacımız olacak. Bu işte bize yardım eder misin?

– Yani bu şekilde işlemiş olduğum cinayetlerin cezasından kurtulabilir miyim? Memnuniyetle!

Terens'in gözleri birden yaşla dolmuştu:

– Fakat, nasıl olsa kaybediyorum, diye devam etti. Bundan böyle bir dünyam, bir evim olmayacak. Hepimiz kaybediyoruz. Merihliler dünyalarını, Zühreliler gelir kaynaklarını, Arzlılar Merih gibi bir gelir kaynağını ele geçirmek ihtimalini kaybediyorlar. Kazanan diye bir kimse mevcut değil.

– Yalnız, unutma ki, yeni bir kâinatta - herkesin kullanabileceği kadar ucuza kört temin edilebilen, sulh ve sükûtân içinde yaşayan kâinatta - kazananlar olacaktır. Galîpler kâinatın insanları olacaklardır.

SONUÇ

BİR SENE SONRA

Selim Conz kollarını açıp yere inmiş geminin kapısına doğru koşarken:

– Rik! Rik! diye bağıırıyordu. Lona! Nerede ise ikinizi de tanıyamıyaktım. Nasılsınız? İyi misiniz?

Rik:

– Tahmininden de iyiyiz. Demek mektubumuzu vak-tinde aldın.

– Tabî. Söyle, olanlar hakkında fikrin ne?

Lona teessür dolu bir sesle:

- Bu sabah köyümüzü ziyaret ettik, dedi. Tarlalar bom boştu.

- Doğru. Orada doğmuş, büyümüş bir insan için görmeğe değer bir manzara değil. Fakat elden gelen bir şey yok.

- Bir seneden kısa bir müddet içinde bukadar insanın tafihliye edilebilmesine aklım ermiyor. Doğrusu fevkalâde "bir organizasyon kurmuşsunuz.

- Elimizden geleni yapıyoruz, Rik. Pardon, artık seni hakikî adınla çağırsak daha iyi olur.

- Sakın ha! Benim adım Rik'tir. Diğer isimlere alışabileceğimi hiç zannetmiyorum.

- Boşluk analizcisi olarak işine devam edip etmeyeceğine karar verdin mi?

- Evet, ve cevabım menfidir. Artık hayatımın o faslı bence kapanmıştır. Bizim köy âmiri ne âlemde? Onu da görmeyi çok isterdim.

- Bugün ortalarda yok. Herhâlde seninle karşılaşmayı pek arzu etmiyor. Seni gördükçe utancından ne yapacağını şaşıyor. Herhalde ona karşı bir garezin yoktur zannedirim?

- Ne münasebet? O vatanına hizmet etmeğe uğraşıyordu. Zaten neticeden şikâyetçi değilim ki. Hiç olmazsa o sayede Lona ile tanışabildim.

Rik böyle derken kollarını Lona'nın beline doladı. Lona Rik'e bakarak tatlı tatlı gülümsedi:

- Daha ne kadar insanın tahliye, edilmesi lâzım?

- Yirmi milyon kadar kadar. Bazan umulmadık zorluklarla karşılaştığımız için bu son aylarda tahliye işi biraz yavaş gidiyor.

- Son insan seyyareyi ne zaman terkedecek dersin?

- Hiçbir zaman.
- Anlamadım?
- Köy âmiri, gayri resmî olarak, Merih'te kalabilmek için müracaatta bulundu ve gayri resmî olarak arzusu kabul edildi. Tabîî bundan kimsenin haberi oîmıyacak.
- Fakat niçin kalmak istiyor? Sebep ne?
- İlk evvelâ anlamamıştım, fakat biraz düşününce hislerini tahlil etmek zor olmadı. Terens kendi dünyasında, kendi evinde, kendi toprağında, kendi dünyası ile beraber ölmeyi yaşamaya tercih ediyor.

S O N

31 ARALIKTA
6000
ALTIN
1 kişiye 3000 altın

30 ARALIKTA
BAHÇELİ
SEKİZ EV
zengin para ikramiyeleri

paranızın... tatikbalınızın emniyeti
Hesabınızda daimi olarak en az 150 lıra bulundurunuz

16-91

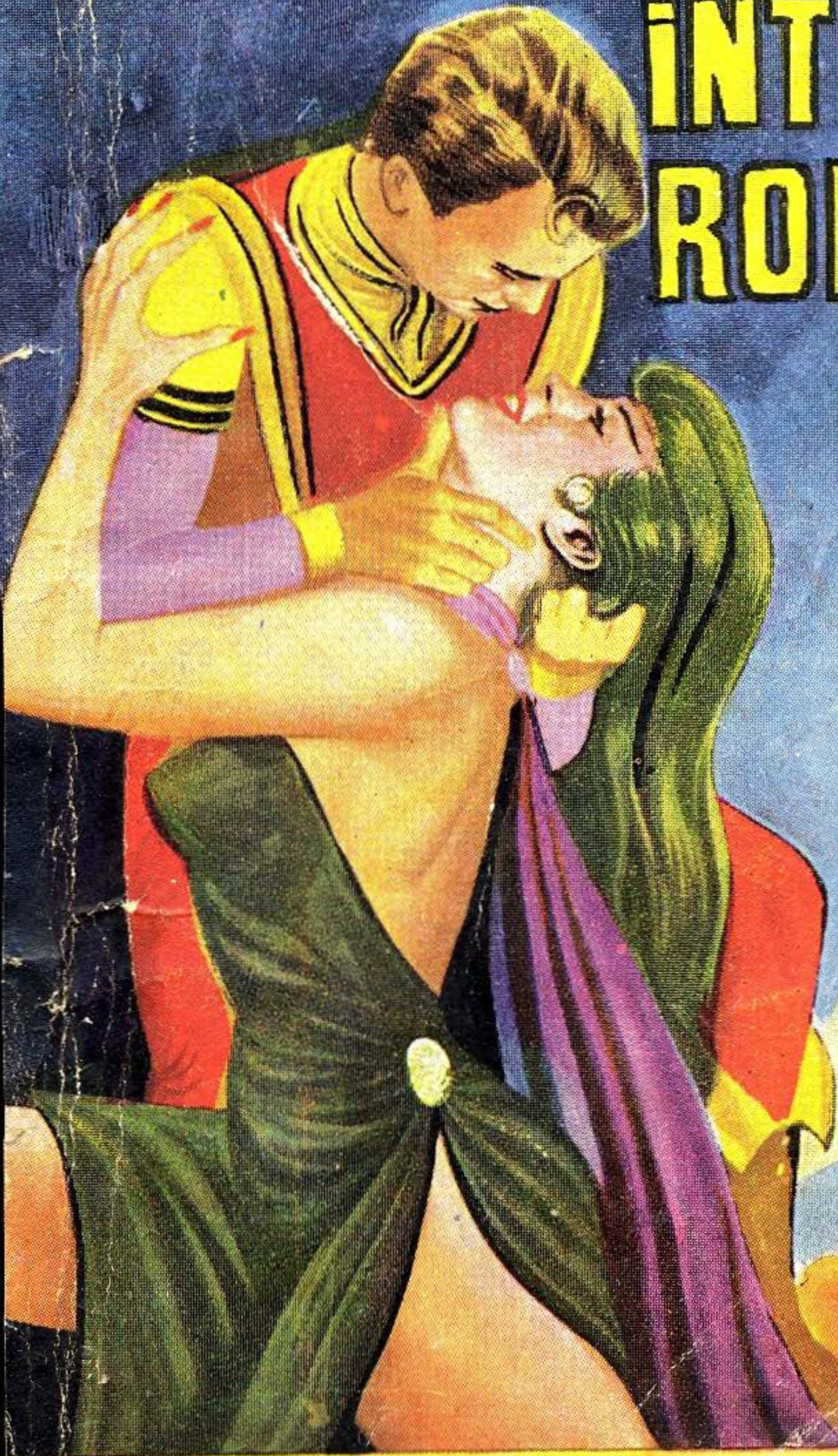
İntikam Roketi

BEŞERİYETİN
MAZISINDE
VE
İSTİKBALİNDE
BİR İNSANA
VERİLMİŞ
VE
VERİLECEK
EN
KORKUNC
VAZİFE

Yakında
Çıkıyor

İNTİKAM ROKETİ

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYA
YAYINE

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.
Sayı: 5 **7/1/1955**

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDA: 5

İntikam Roketi

**Çeviren :
A. KAHRAMAN**

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ — 48 İSTANBUL

KONVER XFY — 52

— On beş saniye!

Kule nöbetçi subayı, muhteşem bir zafer âbidesi gibi semaya dikilmiş, hareket emri bekleyen uçağa bir göz attı. Sonra otomatik hareket kronometresine gözlerini dikti.

Yedi saniye var... Üç saniye var...

— Tamam!...

Pırl pırl yanan tecrübe uçağı, on iki jet motorundan göz kamaştırıcı bir ateş püskürerek bir mermi gibi havaya fırladı. Jetlerin gök gürültüsünü andıran sesi meydana müthiş bir şiddetle tokatladı. Baş döndürücü süratiyle havayı yırtan uçağın keskin ısığı kulakları tirmalayarak yayıldı, bir iç çekişi halinde ve yavaş yavaş döndü...

KONVER XFY — 52 tecrübe uçağı, dikine yükselerek, daha ilk dört saniyede iki bin beş yüz metre irtifaa çıkınıp, gövdenin havayla çarpışmasından doğan ısı ve jetlerin gök gürültüsü kulaklardan silinmeden, güneşte parlayan ufacık bir nokta olmuş, gözden kaybolmuştu.

Kulenin radyo oparlörü ilk haberini getirdi:

— Uçuş kulesi! Konuşan Yüzbaşı Klark... Sesimi alıyor musunuz?

Telsiz assubayı, titreyen bir sesle mukabele etti:

— Yüzbaşı Klark! Konuşan uçuş kulesi, sesinizi iyi alıyoruz. Raporunuzu bekliyoruz. Tamam...

Hoparlördeki ses konuşmağa devam etti:

— Kule!... Konuşan Klark. Çıkış normal. Tâcîl beş onda üç G, ısınma normal, sürat 2700 - 2800 kilometre. Kontrol normal. Seyir: Batı - Batıgüney. Şimdiki irtifa yirmi bin fit. İstikamet doğu on iki dereden, bin yedi yüz fit irtifa ile meydana girerek sürat tesisine geçeceğim... «Yol açık» bekliyorum. Tamam.

Kule nöbetçi subayı Binbaşı Conson, gayri ihtiyarî bir hareketle, göğsündeki DFC. (Fevkalâde uçuş madalyası) ile oynadı:

— Bu çıkışa bu kadar soğukkanlılıkla mukavemet eden pilot normal üstü bir adam sayılmalıdır... Olur iş değil bu!.. diye düşündü.

Sonra telsiz assubayına dönerek:

— Yol açık! verin, dedi. Siz, Masters, radarla uçuşu takibe nezaret edin. Teğmen Egerson, program harici yaklaşma yapan uçaklara «Tehlike var! Sokulma!» işareti verin...

Hoparlördeki ses kesildi:

— Kule! Konuşan Klark... İstikamet doğu, on iki derece sıfır altı, mesafe dört bin. Giriyorum. Tamam.

İki saniye sonra doğu istikametinde, ufuk üzerinde bir nokta belirdi. Derhal büyüdü. Müthiş bir süratle yaklaşan uçak bir ölüm sessizliği içinde kulenin üç yüz metre ilersinden kaydı. Okadar süratle gidiyordu ki, gözle takib etmek zor oluyordu. Uçak uzaklaşır uzaklaşmaz, şahikalara yükselen bir zafer alkışı gibi, jet motorlarının homurtusu, havanın ıslığıyla boğuşarak sessizliği parça parça etti.

— Radar: 3540...

— Sürat ölçme: 3590...

Binbaşı Conson hayret ifade eden bir ıslık koyuverdi.

Hoparlördeki ses ise gayet sâkindi:

— Sürat saatte 3600 kilometre. Müddet beş sani-

ye. Tamam.

Kulede kimse konuşmuyordu. Sanki mevcut beş subay ve on iki assubay bir ihtiram sükûtu muhafaza ediyorlardı. İlk sürat uçuşunu yapan Konver XFY — 52 tecrübe uçağı vâkıa mevcut diğer uçaklara birçok bakımlardan faikti. Fakat, uçağın hesaplarını yapan, imâlini kontrol ederek meydana çıkaran mühendisler bile emniyetli azamî sürati 3100 - 3200 kilometre olarak hesaplamışlardı. Halbuki şimdi uçağın yaptığı sürat bütün hesapları ve tahminleri aşıyordu. Yani bu uçağın sürati mevcut en süratli uçaklardan aşağı yukarı saatte altı yüz kilometre daha fazlaydı.

Binbaşı bir ıslık daha çaldı.

Ona öyle geliyordu ki, uçak bu başarıyı tek başına yapmamış, kontrolleri idare eden eşsiz pilotun cesaretinden ve iman kudretinden takviye almıştı.

Tecrübenin geri kalan kısmını tamamlamak için pilot, hareketini radyo ile haber vererek «yol açık» işareti aldıktan sonra, elli bir fitten cehennemî bir dalış yaptı, pikesini bu süratte bir uçak için çok tehlikeli sayılacak bir irtifada tamamlayarak, birdenbire dimdik doğruldu, muhteşem bir burgu ile göz alabilmesine havalandı. Uçak kendi etrafında dönerek yükselirken çok kısa fasılalarla güneşi aksettiriyor, pırıl pırıl yanarak maviliklere yükselen bir gelin teli gibi gümüş bir iz bırakıyordu.

Klark'ın sesi tekrar hoparlörü doldurdu:

— Kule! Konuşan Klark; tecrübe kifayet ediyor mu? Tekrarını istiyor musunuz? Tamam.

Binbaşı, gözlerinin içine bakan telsiz assubayına başını salladı:

— Konver XFY — 52, konuşan kontrol kulesi, tecrübe şayanı memnuniyettir. İnişe geçebilirsiniz. Kuleden tebrikler. Tamam.

— Sağolun!

Hoparlördeki ses, birdenbire kuledeki âminin şab-sına hitap etti:

— Binbaşım, bu uçak hakikaten şaheser. Doğrusu inmek istemiyorum.

Binbaşı Conson, telsiz mikrofonuna eğildi:

— Tebrikler Klark. Hani, seni biraz kıskanmıyor değilim. Çok sıkı bir uçuş yaptın. Tekrar tebrik ederim.

— Sağol Binbaşım. Birazdan görüşürüz.

Ses tekrar ciddî ve soğukkanlı ifadesini aldı:

— Konver XFY — 52 inişe geçiyor. Tamam.

Birkaç dakika sonra tecrübe uçağı parlak bir koşu çıkarmış zeki bir safkan gibi binicisinin altında kabarak, geri geri ve diindik, zemine yaklaştı; tesbit yuvalarının içersine oturdu ve hareketsiz kaldı.

II

Pilot Yüzbaşı Klark Sullivan uçaktan güler yüzle indi, civardan koşuşan teknisyenlerin tebriklerine de aynı güler yüzle teşekkür etti. Hava kuvvetlerinin en güzide pilotlarından biri olan Klark, en son tipteki jetler için açılan kursu henüz bitirmiş ve yeni tip uçakların tecrübe uçuşu için, beş tecrübeli pilotla birlikte vazifelendirilmişti.

Uzun boylu, geniş omuzlu genç subayın hareketlerinde kuvvet ve çevikliğe ilâveten hoş bir ahenk te vardı. Bu ahengi uzun ve yorucu spor çalışmalarına borçluydu. Yirmi üç yaşında ve Amerikan Hava Kuvvetlerinin en parlak yüzbaşısıydı.

Klark, uçuş başlığını çıkartarak omuzuna, paraşütünün üstüne attı. Koyu siyah, dalgalı saçları vardı. Neşeli simsiyah gözleri iki kara elmas gibi yanıyordu. Güneşten yannış yüzüne, ince siyah bıyığı bir mertlik ifadesi veriyordu.

Uçuş kulesinden gelen Binbaşı Conson, Yüzbaşayı

3 numaralı hangarın önünde karşıladı. Beraberce karargâh binasına doğru ilerledileri zaman, umumî hoparlörden:

— ... Emir subayına müracaat ediniz, diye bir davet ilân ediliyordu.

Conson:

— Kimi istiyorlar acaba? diye söylendi.

— Aldırma Con, seni isteseler, duyurmasını bilirler.

Fakat mozaik koridorda ilerlerken hoparlörün sesi arkalarından yetişti:

— 3 numaralı tecrübe pilotu Yüzbaşı Klark Sullivan lûtfen emir subayına müracaat ediniz.

Klark durdu:

— Beni istiyorlar yahu! dedi. Hiç olmazsa şu raporumu yazmağa fırsat bıraksalardı. Kimbilir ne isteyecekler?

— Boş ver Klark! Sen emir subayına git, ben raporun umumî hatlarını hazırlayacağım.

Binbaşı, Klark'ın omuzuna vurarak ayrıldı, yoluna devam etti. Klark geri dönerek büyük merdivenden dışarı çıkmağa başladı. Hoparlör hâlâ tekrar ediyordu:

— Üç numaralı tecrübe pilotu Yüzbaşı Klark Sullivan! Lûtfen emir subayına müracaat ediniz.

Emir subayının odası ikinci katta, piste bakan taraftaydı. Klark kapıyı vurmada içerir girdi. Sarışın, kıvrıkcık saçlı, sempatik bir genç olan Binbaşı Larsen masasından kalkarak onu mutad nezaketiyle karşıladı. Lâtifeyle karışık bir sitemle:

— Nerelersin Yüzbaşım, dedi. Her yerde seni aratıyoruz.

— Hayrola? Mühim birşey mi var?

Emir subayının yanında iki subay daha vardı. Biri hava, diğeri kara kuvvetlerinin üniformasını taşıyor-

lardı. Binbaşı Larsen, Klark'ın sualine cevap vermeden, yanındakileri takdim etti:

— Yüzbaşı Klark! Binbaşı Yasinger, Yüzbaşı Dore...

Sonra tekrar Klark'a dönerek ilâve etti:

— Klark, seni içerde bekliyorlar.

Ve Yüzbaşıyı kolundan tutarak komutanlık toplantı salonuna götürdü.

İçerde dört general ve bir albay vardı. Generallerden biri Sullivan'ın birlik komutanı, Tuğgeneral Vilson'du. Derhal ilerleyerek Klark'ın elini sıktı:

— Başarınızdan dolayı tebrik ederim, Yüzbaşı Klark. General Hil, müsaadenizle size Yüzbaşı Klark'ı takdim edeyim.

Klark, çakı gibi bir selâm verdi...

Vay canına! Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri Başkomutanının tâ kendisi!..

«Bu iş ciddî bir dalğaya benziyor» diye düşündü. Diğer iki generalden biri Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı, diğeri Hususî Silâhlar Dairesi Komutanıydı.

General, biraz ilerde kenarda duran, genç, geniş alınlı, fevkalâde zeki bakışlı, ufaktefek Albaya dönerek:

— Albay Sarfinen, diye takdim etti, Millî Emniyet Üçüncü Şube Şefi... Altın Halka Harekâtı Komutanı.

Klark hayretini gizleyerek tatlı bir tebessümle Albayın elini sıktı. Sarfinen âdeta mahcub bir tavırla gülümsedi. Delikanlı bu subayın ismini ilk defa işitiyordu. Mühim bir şahsiyet olduğundan şüphe edilemezdi. Fakat Albay Sarfinen'in o sırada Amerika'da, en karışık, başarılması en zor işin, en gizli askerî ve millî vazifenin başında bulunduğunu ve bu güç vazifeyi başarabilecek yegâne adam telâkki edildiğini henüz bilmiyordu.

Orgeneral Hil, konferans masasının başına otura-

rak diğerlerine de eliyle oturmalarını işaret etti. Sonra, ayakta kalan Tuğgeneral Vilson'a dönerek:

— Müsaadenizle Generalim, dedi.

Vilson selâm vererek salondan çıkarken Klark'ın hayret ve merakı son haddini bulmuştu. İçinden:

— Vay canına! deyip duruyordu. Neler dönüyor acaba? Burnunu sokacağı bu iş görünüşe göre, okadar gizliydi ki, kendi Generali, Amerika Birleşik Devletleri İkinci Hava Kor Komutanı bile görüşmeye iştirak edemiyordu.

III

— Yüzbaşı Sullivan!.. Gerek Birleşik Devletleri, gerekse bütün dünyayı ilgilendiren bir vazifeyi başarmak üzere seçilmiş bulunuyorsunuz. Herşeyden evvel şu noktayı tebarüz ettirmek isterim ki, mevzuubahs olan vazife son derece tehlikelidir. Bu uğurda hayatınızı kaybetmek ihtimali yüzde doksandan fazladır. Bu itibarla, vazifeyi kabul edip etmemekte serbestsiniz. Reddettiğiniz takdirde hiç kimse sizi muaheze etmeyecek ve hava ordumuzun size karşı beslediği takdir, sevgi ve itimat asla değerinden kaybetmiyecektir. Tehlikenin büyüklüğüne mukabil, bu vazife, bugüne kadar yeryüzünde hiçbir ferde nasip olmamış derecede enteresan ve şerefli. Böyle bir vazife için yüzlerce hattâ binlerce güzide namzet arasından sizin seçilmiş olmanız bile, şahsınız için iftihar vesilesi olmağa kâfidir.

General bir sigara yaktı. Bir tane de Klark'a verdikten sonra, önündeki üç dosyadan birini işaret ederek, ilâve etti:

— Bu vazife için sizin seçilmenize âmil olan sebepler, doğrudan doğruya sicil dosyanızda mevcuttur. Bu sebepler kısaca şöyle sıralanabilir: Şeref ve namusunuz şüphenin fevkindedir. Keza cesaretiniz hakkın-

da söylenecek hiçbir şey olmadığı da sizi vazifede veya vazife haricinde tanımış olan herkes tarafından kabul edilmiştir. Askerlik bilginiz mükemmeldir. Bunu bütün yetiştirme devrenizde geçirdiğiniz imtihanları, bilhassa kurmay tatbikat imtihanlarını ender rastlanır bir muvaffakiyetle başarmış olmanız ispat ediyor. Uçuş kabiliyeti bakımından en üstün pilotlardan birisiniz: tecrübe pilotu seçilmişsiniz ve sizi tecrübe pilotu olarak seçen heyet verdiği raporda (ânî ve beklenmedik hallerin zuhurunda, en uygun hareket tarzını, en çabuk tesbit ve tatbik edebilecek pilot) diye sizden bahsetmiş. Anlaşıyor ki tecrübe pilotlarımızın da en iyisisiniz. Bedenî kabiliyetiniz, iki yıldır üstüste Amerika Birleşik Devletleri askerî dekatlon müsabakaları birincisi olmanıza bakılırsa, mükemmel... Ayrıca askerî mektepte birkaç şampiyonluk kazanmış iyi bir boksörsünüz. Fikrî kabiliyetiniz fevkalâde... Çocukluğunuzda babanızın vazifesi dolayısıyla birçok memleketlerde bulunmuş ve her bulunduğunuz memleketin lisanını mükemmelen öğrenmişsiniz: Almanca, İspanyolca, Rusça ve Japonca'yı o milletlere mensup bir insanmış gibi konuşabiliyorsunuz. Bütün bunlar sizin intibak kabiliyetinizi gösterir... İçki kullanmazsınız, çapkın olduğunuz rivayet edilir, fakat bunu hiçbir zaman vazifenizi ihmal edecek bir dereceye kadar iletmezsiniz.

General, bu son cümleyi söylerken bıyık altından gülmekten kendini alamadı:

— Yüzbaşı Sullivan, bu uzun konuşmayı sizden ziyade burada bulunan diğer arkadaşlarınızı için yaptım. Yoksa bunlar sizin bilmediğiniz şeyler değil tabii. Hattâ burada kaydedilmemiş bazı vasıflarınız bile bulunabilir... Ne dersiniz?

Klark tevazu ile gülümsedi:

— Generalim, mesleğimle ilgili olduğu için şunu ilâve etmek isterim: makine mühendisliği diplomama

ilâveten son aylarda hususî şekilde çalışarak Masaçuset Teknik Üniversitesinden elektrik mühendisliği unvanını aldım.

Orgeneral, Kurmay Başkanına baktı. Bu bakışta hem, «Ben yanlış duymadım, değil mi?» der gibi bir eda, hem de, «Bu noktayı nasıl oldu da dosyaya dahil etmediniz?» gibi bir imâ vardı.

Kurmay Başkanı kaşlarını kaldırmış, bakıyordu. Yüzünde hayret okunuyordu. Yalnız, Albay Sarfinen'in mahcup tebessümü biraz daha derinleşmiş, daha samimî, daha anlayışlı bir hal almıştı. Hayatından çok memnun görünüyordu.

Bir müddet sükûttan sonra General Hil, Klark'a:

— Ne dersiniz Yüzbaşım? dedi. Vazifeyi kabul edip etmiyeceğinizi maalesef bu vazifenin ne olduğunu öğrenmeden bildirmeniz lâzım.

Klark başını vakur bir tavırla kaldırdı. Yüzünde samimî bir üzüntü okunuyordu:

— Sayın Generalimin bu suali sormamalarını arzu ederdim, dedi. Aldığım terbiyeye göre, «Bu vazife tehlikelidir, kabul eder misin?» diye sormak o askeri bu vazifeyi kabule davet etmek demektir. İyi bir asker tehlikeli bir vazife kendisine verilmemişse ancak üzüntü duyar.

Hava Kuvvetleri Başkomutanı dudağını ısırıldı. Takdirle genç Yüzbaşıya baktı. Bu adamda başkalarında olmayan birşeyler vardı. İzahatına devam etti:

— Vazifeniz kısaca şudur: aşağı yukarı yüz sene-denberi arz etrafında ne olduğu tesbit edilemiyen birtakım cisimler görülmüştür. İlk müşahedeleri müsbet bir şekilde tevsik edemediğimiz için nazarı itibara almıyoruz. Fakat İkinci Dünya Harbindenberi bu cisimlerin varlığı inkâr kabul etmez hale gelmiştir. Bu hâdiseleri ilk defa umumî efkâra anlatan şahsın «Uçan Daire» diye isimlendirdiği bu cisimler daima böylece anılmıştır. Uçan daireler ekseriya atom fabrikaları,

atom bombalarının patlatıldığı sahalar, mühim hava üsleri ve büyük şehirler civarında sık sık görülmüş, bu yerleri âdeta bir göz hapsine almışlardır.

Orgeneral sözlerini zihninde hazırlar gibi bir an durakladı:

— Vazifeniz evvelâ bu uçan dairelerin ne olduğunu öğrenmek, mümkünse onlarla temas etmek ve eğer böyle bir iş başarılabilirse esir, kaçak, misafir, ne şekilde olursa olsun bu cisimlerin içine girmek, hattâ geldikleri yere gitmek ve en mühimi canlı olarak geri dönmektir. İşin ehemmiyetini kavriyor musunuz?

— Tamamiyle Generalim.

— Gayemiz üç noktada toplanıyor. Bir: bunların barış mı, yoksa harp mi istediklerini öğrenmek... İki: harp istiyorlarsa kuvvetlerinin derecesi ve zayıf tarafları hakkında malûmat edinerek savunma plânları hazırlamak... Üç: Barışçı iseler yeryüzünde maalesef tehlikeli bir durum arzedecek kadar kuvvetlenen fesat ideolojilerin bu yabancı mahlûkları kendi harp emellerinde kullanmamalarını sağlamak.

Orgeneral konuşmasına devam ederek:

— Faaliyetimiz gayet gizli kalacak ve «Altın Halka» rümuzu ile anılacaktır, dedi. Bugün Amerika'da «Altın Halka» harekâtının ismini duymuş birkaç bin kişi var, fakat işin esasını ancak dokuz kişi biliyor. Bunlar: Cumhurbaşkanı, Millî Savunma Bakanı, ben, Kurmay Başkanı, Hususî Silâhlar Dairesi Komutanı, Millî emniyet Üçüncü Şube Şefi, Silâh Dairesinden Binbaşı Yasinger, Hava Kuvvetleri Mühendislerinden Yüzbaşı Dore ve nihayet siz... Hepsi bukadar.

Yüzbaşı Klark kendi kendine: «Bu iş hakikaten ciddî bir dalga imiş» dedi.

Orgeneral yeni bir sigara yaktıktan sonra sözlerine devam etti:

— Bu vazife müddetince doğrudan doğruya Albay Sarfinen'in emrinde çalışacak, bütün temasınızı onun-

la yapacaksınız. Havada bulunduğunuz bir sırada radyo ile rapor vermeniz icap ederse temas temin edebileceğiniz herhangi bir radyo istasyonunu (Kalkan) parolası ile emrinize alabileceksiniz. Şifreyi ve diğer teferrüatı Albayla konuşursunuz.

Önündeki üç dosyadan ikisini ayırarak:

— Bu iki dosyayı size vereceğim, dedi. Bir tanesi Uçan Dairelerin nerede, nasıl görüldüklerine ve ne şekilde hareket ettiklerine dair raporlardır. İkinci dosyanın mahiyetini Hususî Silâhlar Komutanı ile görüştükten sonra daha iyi anlayacaksınız. Amerika Birleşik Devletleri bu tehlikeli vazifenizde size yardım edebilmek için askerî, malî ve iktisadî bütün kaynaklarını faaliyete geçirmiştir. Hiçbir şey esirgenmeyecektir. Size bütün Amerikalılar namına Cumhurbaşkanı tarafından başarılar temenni edildiğini bildirmekle mükellemim.

Ayrıca, alâkalı makamların vazifenizle mütenasip bir rütbeye terfi ettirilmenize karar verdiğini de tebliğ ediyorum: Muvaffakiyetler dilerim Albay Sullivan!..

II

GİZLİ DOSYALAR

O gün, Klark'ın hayatının dönüm noktası oldu. Bu vazifenin vereceği heyecanı düşünmeğe vakit kalmadan, üç rütbe birden terfi etmesi ona şaka gibi geliyordu. Fakat buna da şaşmağa fırsat bulamadı. General Hil ile mülâkatı bittikten sonra, derhal bir başka toplantıya girdiler. Mütemadiyen bir toplantıdan çıkıyor, yeni bir toplantıya giriyordu. Bütün gün, ona bitmeyen bir rüya gibi geldi.

Evvelâ Sarfinen ile yarım saat kadar görüşerek umumi vaziyet hakkında malûmat edindi. Sonra hususî silâhlar dairesi komutanı General Kristof ve Al-

bay Sarfinen ile iki saatlik bir konuşma yaparak evvelce hazırlanmış bulunan plânın teferruatını öğrendi, fikirlerini beyan etti. Tecrübe pilotluğu bilgisinden istifade ederek yaptığı tenkitler bu iki, yüksek rütbeli subay tarafından alâka ile karşılandı.

Öğle yemeğinden sonra gene General Kristof, Albay Sarfinen, Binbaşı Yasinger, Yüzbaşı Dore'nin bulunduğu beş kişilik bir toplantı yaptılar, bu toplantı saatlerce sürdü.

Bütün bu müzakereler boyunca, Klark'ın omuzlarında hâlâ Yüzbaşı rütbesi bulunmasına rağmen herkes ona Albay diye hitap ediyordu... Albay Sullivan aşağı... Albay Sullivan yukarı...

Nihayet akşam yedi buçukta çalışmalar sona erince, kendisine Albay diye hitap edilmesine artık alışmıştı. Sanki kırk yıldır bu rütbeyi taşıyormuş gibi terfinin zevkine varamadan, rütbesini benimsemek ona tabîî gelineye başlamıştı...

Görüşmeler biter bitmez, generaller ve albay hususi bir uçakla Washington'a hareket ettiler. Yasinger ve Dore, Klark'la birlikte çalışmak üzere gayri muayyen bir müddet orada kalacaklardı.

Klark:

— Baylar, dedi, şu bizim Binbaşı Conson'u alıp yemeğe gitsek, ne buyurulur?

— Hay hay Albayım...

Klark, Yasinger'in yüzüne baktı, Binbaşı tamamen ciddiydi. Genç pilot gülümseyerek:

— Kısaca Klark deyin daha iyi olur! dedi. Hem telâffuzu kulağıma hoş geliyor hem de siz fazla enerji sarfetmezsiniz.

— Okey Klark!

Binbaşı Conson'u, Klark'ı beklemekten bıkmış, kitap okurken buldular:

— Hele şükür gelebildin. Nerelerdesin yahu? Seni beklemekten ayaklarıma kara su indi...

— Sallama Con, ayakta beklemedin ya! Sana iki arkadaşımı takdim edeyim: Yasinger, Dore... Bu de bizim meşhur Binbaşı Conson.. Con, misafirlerimiz birkaç gün burada kalacaklar.

— Yüzbaşı senin de tanımadığın adam yoktur, hani...

Yasinger, sözünü kesti:

— Yani Albay demek istiyorsunuz.

— Yooo! Hiç de öyle birşey demek istemiyorum. Düpedüz Yüzbaşı. Hem de bütün zamparalığına, ihtiyar ve geveze general karılarına kur yapmasına rağmen... Hoş daha henüz Yüzbaşı olacak yaşta bile değil ya yavrucağ.

Yasinger ve Dore kahkahayla güldüler:

— Yarın resmen tebliğ edilince inanırsınız.

Conson yan yan baktı:

— Öyle olsun baylar; madem ki matrak geçmekte ısrar ediyorsunuz, öyle olsun. Bu günlük General yapalım yavru kuşu, yarın da sahte rütbe taşımaktan kode-se attırırız...

II.

Sullivan, ertesi gün Yasinger'le çalışmağa başladı. Dore doğrudan doğruya vazifesine başlamadı, meçhul bir âletin gelmesini bekliyordu. Bu meçhul âlet neydi? Klark'ın bunu düşünecek, merak edecek vakti bile yoktu.

Yasinger Millî Müdafaanın en güvenilir Hususî Silâhlar mütebassısıydı. Klark uçan dairelere girmeye muvaffak olduğu takdirde, tamamiyle yabancı bir muhitte, fen bakımından bizden ileri mahlûklar arasında hayatını kurtarmak ve vazifesini başarmak için bir

takım silâhlara muhtaçtı. İşte Yasinger, bu iş için hususî silâhlar temin edecek ve bunların kullanılmasını Klark'a gösterecekti. Bu gayeyle çalışan mütehassısların uzun senelerde vücuda getirdikleri gizli silâhlar vardı.

Yasinger elindeki dolmakaleme benzer fakat ondan çok daha kalın birşeyi Klark'a göstererek:

— Bu, en mühim taarruz vasıtan olacak, dedi. Hangi prensibe göre çalıştığını anlatmıyacağım, fakat bu yepyeni bir silâhtır. Bozulması imkânsız olacak şekilde yapılmıştır. On sene de garantilidir. Ama daha fazla da kullanılabilir. Senin anlayacağın bu silâhı kaybetmezsen, yahut başkasına kaptırmazsan, seni asla yaya bırakmaz.

— İyi ama bunun tesiri nedir? Bu küçücük birşey!

— Görünüşe aldanma Klark. Bu, dünyanın en korkunç silâhıdır. Ateş ettiğin zaman menfi enerji şuaı neşrederek nişan aldığın cismin atomlarını birbirinden ayırır ve bir an içinde yok eder. Bu silâhın ismini, yaptığı tesiri düşünerek, Disintegratör koyduk. Fakat teknisyenler bu tâbiri uzun bularak kısaca «Disinter» deyip geçtiler. Şimdi yeryüzünde yegâne disinter tabancası sendedir.

— Yahu, bu silâh bu kadar tesirli olduğuna göre, neden bunu külliyetli miktarda yapıp, piyadeye dağıtmıyorsunuz?

Yasinger elindeki silâha âdeta okşayıcı gözlerle bakarak tebessüm etti:

— Gayet basit fakat çok mühim bir sebepten dolayı: bu gördüğün küçücük nesne, hepsi fen âleminin tanınmış adamları olan sekiz, on kişilik bir gurup tarafından sekiz ayda yapılmış ve dört buçuk milyon dolara mal olmuştur.

Klark küçük dilini yutuyordu!..

Şu minimini şey bu kadar pahalıya çıksın! Akli almıyordu.

III

Bütün bu çalışmalar arasında Klark, General Hil'in verdiği dosyayı da tetkik ediyor, Uçan Dairelerin hareket hususiyetlerini tanımağa çalışıyordu.

«4 Aralık 1952 de pilot Teğmen Fogel, nisbeten az süratli bir F—51 uçağı ile iki saatlik eğitim uçuşunu bitirdikten sonra inişe geçmek için kuleden (Yol açık) işareti istedi. Fakat o sırada bir jet gurubu inişe hazır olduğundan, Fogel'e trafik kanalı dışında devretmesi bildirildi.

Üstten 16 kilometre mesafede ve 6.000 fit irtifada uçan pilotun gözüne birdenbire parlak ve çok süratle hareket eden bir ışık ilişti. Fogel bu ışığı önce bir jetin ekzos ateşi zannetti. Fakat hiçbir jet bu kadar dar ve seri dönüşler yapamazdı. Ona doğru soku-lurken, bu ışığın etrafında garip, mavi bir hâle bulunduğunu farkettiler.

Meçhul uçak süratle Fogel'in bulunduğu irtifaa çıktı ve hiç sürat kesmeden devretmeğe başladı. Fogel, parlak beyaz - mavi ışığın nereden geldiğini bir türlü kestiremiyordu. Bir aralık parlak cisim, kurşun gibi fırlayarak yükseldi, 9.000 fit kadar irtifaa çıktıktan sonra bir an yerinde durmuş gibi kaldı. Fogel de yükselerek ona yaklaşımağa çalışıyordu. Fakat birdenbire meçhul cismin müthiş bir süratle kendi üzerine doğru gelmekte olduğunu farkettiler. Yapacak hiçbir şey yoktu. İki uçağı birbirine yaklaştıran korkunç sürat hiç manevraya imkân bırakmıyordu. Fogel parmağını bile kımıldatmaktan aciz, sadece göz kesilmiş, yaklaşan ışığa bakıyor, her an çarpışmanın muazzam sadmesini ve infilâkini bekliyordu. Fakat ancak yüz metre kadar kalınca, meçhul cisim akıl almaz bir manevra kabiliyeti ile kendi etrafında döner gibi oldu, istikametini biraz değiştirdi ve uçağın sağ kanadının ilersinden bir hayal gibi geçti.

Fogel, dehşet ve heyecandan bu cismin şeklini tesbit edemedi. Fakat arkasına bakınca hesaba gelmez bir süratle yükselmekte olduğunu gördü. Bu acıip şey, biraz sonra dönerek yeni bir dalışa geçti. Fogel, uçağında tam bir karartma yaptı, eğer düz bir rota takip ederse çok kolay vurulacak bir hedef teşkil edeceğini düşündü ve bütün süratiyle burguya girdi. Meçhul cisim peşini bırakmadı, sanki sonuna kadar bu takipten vazgeçmiyecek gibiydi. Fakat takriben 2.000 fit irtifada mavi - beyaz ışık saçan cisim anı bir dönüşle dikildi ve yükseklerde kayboldu.»

Klark dişlerini gıcırdatarak:

— Vay anasını, dedi. Bu, bir kartalın havada bir serçeyi kovalamasına benziyor. Zavallı Fogel'in yerinde olmak istemezdim...

Bununla beraber tehlikeye adetâ bir gıda gibi ihtiyacı olan ruhu, bir an evvel bir Uçan Daireyle karşılaşmayı arzu ediyordu.

IV

— Pek iyi ama bu mahlûkların insan olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Ne gibi silâhlar kullandıkları hakkında hiçbir bilgimiz de yok... Neye istinaden bir korunma tarzı tasarlayabiliyorsunuz?

— Ha! Bak işte bu hususta tam mânasiyle fal bakıyoruz, birader. Bu giyeceğin elbise kurşun halitasına batırılmış ipek ipliklerden örülmüştür. Yeryüzündeki bütün radyoaktif maddelerin tesirine dayanır. Uçan Dairelerdeki mahlûkların, atomik veya elektromanyetik silâhlara sahip oldukları ihtimaline inanıyoruz. Eğer bu tahminimiz doğru çıkarsa, bu elbisenin sana temin edeceği faydaların çok büyük olacağı muhakkak. Aksi takdirde, yani o mahlûkların silâhları hususunda aldaniyorsak, sana Allah rahmet eylesin demekten başka hiçbir şey elimizden gelmez...

Klark, Yasinger'e ters ters baktı. Sonra yeniden dosyayı tetkike koyuldu.

Biraz sonra başını kaldırdı.

— Yahu, dedi, uçan dairelerin uçak düşürdüklerini hiç duymamıştım. Halbuki burada yazılana bakılırsa...

— Yok canım o faraziyyeden ibaret, hiç kimse o uçağı, uçan dairelerin düşürdüğünü ispat edemez.

— Edemez ama, şu rapora bak yahu!

Klark, Binbaşıya bahsettiği hâdiseyi tekrar okudu:

«2 Mayıs 1953 tarihinde, yağmurlu bir gecede, bir İngiliz Komet jet uçağı, 43 yolcu ile Kalküta'da Dumdum hava meydanından hareket etti. Jet motörleri den ateş püsküren uçak yükselerek yağmurlu gecenin karanlığında kayboldu.

Fakat bu yağmurlu karanlıkların ardında uçağı ve yolcularını korkunç bir âkibet bekliyordu. Hareketinden altı dakika sonra, karanlığın içinde görülmeyen meçhul bir cisim Komet'le çarpışarak uçağı paramparça etti ve uçağın parçaları yağmurla birlikte etrafa saçıldı. İşin en garip tarafı, Komet, hâdiseden biraz evvel, meydanla radyo ile temas halinde bulunmasına rağmen, hiçbir imdat işareti, hiçbir alârm vermemişti.

Büyük bir sahaya dağılmış olan enkaz arasında uçağı ait olmayan hiçbir parça bulunamadı. Sivil Havacılık Bakanlığı büyük bir ihtimamla uçağın parçalarını toplattırdı ve acaip şekilde yanmış olan bu parçaları tetkik ettirdi. Fakat neticede tatmin edici bir izah tarzı bulunamadı. Sonunda şu kısa tebliğ neşre dildi:

Komet uçağı meçhul bir cisme çarparak parçalanmıştır...»

— Bir bakıma söylediğin doğru: herhangi bir ispat yok. Fakat tebliğin ifadesi bile mânidar. Herifler, bu hâdiseye bir uçan dairenin sebep olduğundan kat-

iyetle emin olsalar bile, bunu açıkça söyleyemezlerdi ya! Uçan dairelerin hakikaten mevcut, hattâ tehlikeli olduklarını ilân etseler, 24 saat geçmeden bütün dünyada muazzam bir panik başlardı. Tabii bunu göze alamazlar, fakat Komet'in hangi sebepten düştüğünü de söyleyemiyorlar. Bu işte bir bit yenîği var... Ne yazık ki İngiliz Hava Bakanlığı mahrem bir şekilde bile, Amerikan Hava Kuvvetlerine araştırmalarının hakikî ve tam neticesini vermemiş. Verse onu da bu dosyaya dahil ederlerdi.

UÇAN DAİRELER

I

O gün öğleden sonra Klark ve Yasinger, Disinter tabancası ile atış talimi yapıyorlardı. Hava meydanı içinde, hattâ civarında tabanca ile atış yapmak çok tehlikeli olduğu için Klark çift emniyet tertibatını kapatmış, sadece davranma ve nişan tecrübeleri yapıyordu. Klark bu silâhı yakından tanıdıkça hayreti artırıyordu. Evvelâ, tabanca bilinen diğer silâhlar gibi, belde, cepte, yahut omuz askısında filân taşınmıyordu. Disinter, sağ kolun iç tarafında, bilekle dirsek arasında hususî bir kın içinde duruyor, kol sert bir hareketle ileri doğru kaldırılınca gayet ânî olarak kınından kurtularak avuca fırlıyordu. O şekilde tertiplenmişti ki, avuçtan kaçmasına niaddeten imkân yoktu. Öyle ki, ateş etmeğe karar vermekle, ateş edip hedefi yok etmek arasında saniyenin onda biri kadar bir zaman geçiyordu.

Onlar talimlerine devam ederken, Yüzbaşı Dore yanlarına geldi:

— Kolay geisin Klark, dedi, görüyorum ki zehir gibi yetişiyorsun. Seninle iyi geçinmenin çaresine bakmalı, senden korkular doğrusu... Pek tehlikeli bir adam oldun.

— Sen şimdi soğukluğu bırak ta ağzından baklayı çıkar. Yeni birşey mi var? Mühim bir dalaveren olmasa senin yüzünü ancak yemekten yemeğe görürüz.

Dore mânalı bir tebessümle mukabele etti:

— «Kuzu» geldi, dedi. Artık biz de hazırlıklara başlayabiliriz.

— Klark, herşeyden önce sana uçan dairelerin bir hususiyetini iyice tebarüz ettirmek isterim. Dosyada, Manhattan 52 ve Kolman 53 vakalarını okudun mu?

— Evet, uçan dairelerin düzenli uçuşlarına dair vakalar değil mi?

— Evet ama, bir de başka hususiyetleri var. Beraber tetkik edelim de, o zaman sana maksadımı daha kolay anlatabilirim.

İki genç dosyayı tetkike koyuldular. Manhattan 52 vakası isminden de anlaşılacağı gibi, 1952 senesinde Manhattan'da olmuştu:

«27 Temmuz 1952 günü saat 18.35 te sekiz sayanı itimat müşahit, Manhattan sahili üzerinde oldukça yüksek bir irtifada, müthiş bir süratle seyreden gümüşî renkli yuvarlak bir cisim gördüler. Aralarında bir de eski deniz pilotu bulunan müşahitler hiçbir motor sesi duymuyor ve kuvvetli dürbünlerle bakmalarına rağmen, egzoz gazı izi bile seçemiyorlardı. Meçhul cisim Manhattan'ın üzerine gelince, güneye doğru döndü ve bütün müşahitleri hayretler içinde bırakarak, sanki ufki dilimlere ayrılmış gibi bölündü ve kendi gibi yuvarlak yedi uçan daire meydana çıktı. Bunlardan üçü bir V düzenine geçerek kol başına geçtiler. Geri kalan dört tanesi de ikişer ikişer V nin kuyruklarının biraz arkasından seyretmeğe başladılar. Bütün bu hareket okadar ânî ve okadar ahenkli olmuştu ki müşahitlerin ağzı açık kalmıştı. Uçan daireler kısa bir müddet dolaştıktan sonra kuzey doğu istikametinde gözden kayboldular...»

Dore, Klark'ın sözünü kesti:

— Şimdilik, uçan dairelerin, hiç olmazsa bir kısmının, birbirlerine bitişik yahut ta iç içe seyahat edebildiklerini tesbit etmiş bulunuyoruz. Bu müşahedeler şakulî bir uçuş düzeni ile izah edilemez. Netice itibariyle iki ihtimal üzerinde durabiliriz: bu uçan daireler ya birbirinin içine girebiliyor, yahut ta birbirlerinin karnına yapışarak toplu bir halde uçabiliyorlar. Belki de bu şekilde seyretmekle bir fayda sağlıyorlar. Fakat sağladıkları fayda nedir? Sürat veya başka birşey mi? Orası meçhul...

Klark, Yüzbaşı Dore'yi büyük bir dikkatle dinliyor, âdeta, istikbalinin bu izahatı iyi dinlemesine ve öğrenmesine bağlı olduğunu hissediyordu. Dore devam etti:

— Şimdi uçan dairelerden birine girebilmek için bu faraziyelerden faydalannıyağa çalışacağız. Manevra kabiliyeti gayet yüksek olan, fazla süratli bir roketi tecrübe jet'inden salıvereceğiz. Roketin pilotu, aşağı yukarı uçan dairenin uçuş istikametini tutmağa çalışacak, fakat bu istikameti kılı kılına ayarlaması şart değil. Bu roket yepyeni bir cazibe prensibi üzerine yapılmıştır. Çok süratli giden bir cismin takriben bir kilometre yakınına sokuldu mu, o cismin cazibesine kapılır ve sürati otomatikman o cismin süratine intibak eder. Yani roket uçan daireye bir dereceye kadar yaklaştıktan sonra, ona iyice yanaşması kendi kendine olacak. Her ikisi de, yani roket te, uçan daire de çok süratli gittikleri halde, aralarında gene de bir sürat farkı olacak, bu fark sürat ayarlamasından dolayı bir hayli azalacağı için sadmenin şiddeti ümit edildiğinden çok daha az olacaktır.

— Hani, yüz kilometre süratle giden iki trenden birinin penceresinden, diğerinin penceresindeki adamın sigarasını yakarmış gibi...

— Yok canım, pek okadar değil tabii!. Ama aşağı

yukarı öyle de olabilir. Maamafih gene de bir sadme olacak fakat bunun şiddetini de roketin hız kesici kızı-
zağı karşılayacak.

Yüzbaşı Dore devam ederek:

— Tahmin ediyoruz ki, dedi, uçan dairelerin al-
tında bir diğer dairenin tesbit edilebilmesi için bir yu-
va, bir oluk veya buna benzer birşey vardır. Sen ora-
ya girmeğe çalışacaksın. Bir kere daireye yaklaşabil-
din mi, içeri girmek artık sana kalmış birşey oluyor...
Nasıl becereceksin bu işi? Onu ben de bilmiyorum...
Bununla beraber muhtelif ihtimaller göz önüne alına-
rak gerek teçhizat, gerekse hareket tarzı bakımından
senin hazırlanmana bütün gücümüzle uğraşacağız. Bu
da Yasinger'e ve bana ait bir iş.

— Vay anasını be!.. Yahu bana bak Dore: Bütün
bunlar masal gibi birşey... Sence bunu başarmamıza
ihtimal var mı, açık söyle?

— Belki yüzde on kadar ihtimal var. Fakat boşu
boşuna senin gibi bir adamı seçmediler bu işe.. Kolay
bir numara olsaydı şehir otelindeki asansörcü çocuğu
seçerlerdi.

III.

Dore'nin kuzu diye bahsettiği şey FX-99 isimli ro-
ketti. Yedi buçuk metre uzunluğunda, beden kısmı
takriben bir metre çapındaydı. Bunun ilk yarım met-
resini sadme hokkası kaplıyor, yakıt ve jet tertibatı
kıç tarafta bir metre kadar yer alıyordu. Altı metrelik
beden kısmında hız kesici kızak tertibatı vardı. Roke-
tin pilot mahalli bir üstüvane şeklindeydi. Kumanda
aletleri yalnız ön taraftaki bir tabloda bulunmayıp bu
üstüvanenin her tarafına tevzi edilmişti. Bu üstüvane
roketin geri kısmında bulunuyordu, fakat anı bir hız
kesmede pilotun sadmeye mukavemet edebilmesi için
dış gövde içinde otomatik olarak öne doğru hareket

ediyordu. Böylece hız kesici kızağın kuvvetli yayları sadmenin şiddetini nispeten karşılıyor, pilota ve âletlere bir zarar gelmesini önliyordu.

Roketin tek jet motoru kısa bir müddet için saatte 25.000 kilometre kadar bir sürati sağlayacak kudretliydi. Manevra kabiliyetine göre mükemmeldi. Yalnız en yüksek kusuru, havada bir taşıyıcı uçaktan hareket edip, gene aynı uçağa dönmek mecburiyetinde olmasıydı. Çünkü, iniş tertibatı yok sayılırdı. Ancak mecburî iniş yapan bir uçak gibi karnının üstüne inebilirse de roketin muazzam süratinden dolayı yere çakılmak ihtimali hiç de az değildi.

Klark'ın muvaffakiyetinin ilk şartı roketten istifade edebilmesi idi. Bunu temin edebilmek için hakikî bir uzman olan Dore'nin nezareti altında, roketin bütün âletlerini kusursuz olarak kullanabilecek şekilde uzun ve yorucu çalışmalar yaptı. Roketin esasen küçük olan hacmi, hususi radar, ultra kısa dalgalı radyo gibi âletlere varıncaya kadar, çeşitli cihazlarla işgal edilince, pilota ancak yüzü koyun yatacak kadar yer kalıyordu. Fakat (pilot yatağı) dedikleri bu yer bilyalı bir yatak tertibatıyla, hız kesici kızak üstüvanesinin içinde otomatik olarak dönüyor ve bu sayede pilot, üstüvanesinin iç yüzünü ve ön sathını kaplayan bir sürü kumanda âletlerine kolaylıkla yetişip idare edebiliyordu.

Klark, atölye içinde, Dore'yi tatmin edecek kadar roket idare eğitiminde çalıştıktan sonra roketin atılacağı jet uçağı üzerinde bir müddet hazırlandılar.

Konver XFY-52 tecrübe uçağı esasen bir roket olabilecek şekilde yapılmıştı. Uçağın karnında kuyruk tarafına yakın, otomatik kelepçeli kapakların içine roket yerleştirildikten sonra, uçakla beraber havalanıyor ve uçağın içinden rokete geçilebiliyordu.

Şöyle bir program hazırladılar:

Klark çıktıktan sonra üs'de beş tecrübe pilotu ka-

lıyordu. Bunların hepsi Konver ile eğitim uçuşları yaparak mümarese kazandıktan sonra, bir nöbet taksimi yapılacaktı. O zamana kadar Klark özel eğitimini bitirmiş olacak ve günün her saatinde uçuşa hazır bulunacaktı. Klark'ın bütün teçhizatı Konver uçağında muhafaza edilecekti. Ayrıca beş tecrübe pilotu, harekete hazır bulundurulacak olan Konver'in içinde, tam teçhizatlı olarak üçer saat nöbet tutacaklardı. Bin kilometre yarı çapında bir daire içinde kalan sahada gurup halinde görülecek olan uçan daireler haber verilir verilmez harekete geçilecekti. Klark alarm düdüğünü duyduğu andaki kıyafeti ile yanı başında daima harekete hazır bekletilecek bir vasıtaya binecek ve hiç vakit kaybetmeden Konver XFY-52 ye ulaşacaktı. Nöbetçi pilotun, o ana kadar motorlarını çalıştırarak uçuşa hazırlanış olacağı Konver derhal kalkacaktı. Uçak, uçan dairelerin kâfi derecede yanına sokulup, roketi atacak duruma gelinceye kadar, Klark uçağın içinde teçhizatını kuşanıp roketin içine yerleşecek ve boşluğa atılmayı bekliyecekti.

Tecrübe pilotlarıyla beraber bir umumi toplantı yaparak bu ana hatları kararlaştırdılar. Sonra teferrüat üzerinde çalışmak için bir vazife taksimi yaptılar. Ayrıca, Klark'ın talebi üzerine roketle bir prova uçuşu yapıp eğitimin tamamlanmasına karar verdiler.

Herşey tamamlandıktan, bütün iş uçan daireleri beklemeğe kaldıktan sonra, Klark üsden bir dakika bile ayrılamıyacak, şehirdeki sevgilileriyle buluşmak imkânını bulamıyacaktı. Fakat o buna aldırmıyor, tehlikeli macerasının bir plân halinden çıkıp hakikat olacağı gün yaklaştıkça heyecanla karışık endişeli bir merak duyuyordu.

Acaba, ancak bir rüya gibi görünen vazifesini başarabilecek miydi? Uçan dairenin içine girmeğe muvaffak olursa, orada, kenclisini bekleyen duyulmamış tehlikeler neydi?

Klark, yıldızlı gecelerde başını gökyüzüne kaldırıyor, bu uçan dairelerin hangi yıldızdan gelebileceklerini düşünüyordu...

IV.

Klark, daracık (pilot yatağına) yerleşmiş ve roketin kapağı, üzerine kapanmıştı. Uçakla muhaberesini temin eden radyonun kulaklıklarını taktı, radar cihazını, altimetre, telemetre, spidometre ve diğer âletleri âyar etti. Nihayet jet tecrübe uçağını idare eden pilot Binbaşı Conson ile radyo teması temin ederek.

— Con, dedi, Roket FX-99 uçuşa hazır.

— Okey Klark. Programı tekrar ediyorum: Terk 06.00 da. Randevu Laredo meydanının 400 kilometre kuzeyinde, 20.000 fit irtifada. Randevu saati: 06.05... Tamam mı?

— Tamam...

Conson uçağın o andaki durumunu da verdi, Klark bu durumu kendi âletleriyle kontrol etti.

Biraz sonra pilottan ilk ihtar geldi:

— Terk onbeş saniye sonra...

Klark, kronometresinde saniyeleri takip ediyordu: Bir... Üç... Beş... On... On dört saniye.

— Tamam.

Conson, otomatik kelepçe şeklindeki kapakları idare eden kolu sonuna kadar yatırdı. Birdenbire açılan yaylı kapaklar, çok kısa bir an için, uçağın hızını keser gibi oldu.

Kapakların açılmasıyla boşlukta kalan roket, uçaktan ayrılarak başı boş düşmeğe başladı.

Bu düşüş belki saniyenin onda biri kadar sürdü. Karşılaştığı anî hava mukavemeti ile otomatik olarak faaliyete geçen motor, jet egzoslarından korkunç bir alev püskürterek, roketi ileri fırlattı. Uçağın altından adetâ sıçrayarak fırlayan roket, bir an içinde uçağın

8-10 kilometre ilerisinde dikildi ve saniyede takriben yedi kilometre hızla, kayan bir yıldız gibi boşlukta kayboldu.

Conson, mütad ıslığını koyuverdikten sonra:

— Vay anasını! diye mırıldandı.

Tamam! İşaretini verir vermez Klark, dikkat kesilerek gözlerini sürat ve tâcil saatlerine dikti. Şu esnada onun yapacağı hiçbir şey yoktu. Motor otomatik olarak faaliyete geçecekti. Fakat Klark bunları düşünmeğe vakit bulamadı. Derhal çalışmaya başlayan motorun müthiş tepkisi roketi ileri fırlatırken, kızak tertibatlarına rağmen, büyük bir tazyikin kendisini roketin dibine yapıştırmakta olduğunu farkettil. Sanki bütün kanı vücudunun üst kısmından çekilerek ayaklarına hücum ediyordu. Kısa bir an süren feci bir baş dönmesi hislerini uyuşturdu. Fakat otomatik tâcil ayar cihazı sürat artışını derhal tanzim ederek, baş dönmesinin önünü aldı.

Klark, radar perdesinde Konver uçağını iyice arkada bıraktığını tesbit ettikten sonra irtifa kolunu çekti ve roketi dimdik semaya saldı.

Birkaç kontrol ibresini aynı anda kontrol altında tutmak, radar perdesini gözden kaçırmamak ve müteaddit kumandaları idare etmek bir hayli güç oluyordu. Bütün hazırlıklara, bütün yorucu çalışmalara rağmen bu işin güçlüğü muhakkaktı.

Atölyede geçirdiği eğitim hiçbir zaman hakiki uçuş hakkında bir fikir veremezdi. Bu yıldırım süratıyla uçuş, bütün zekâsına ve soğukkanlılığına ihtiyaç gösteriyordu.

Radyosunu ayar ederken altimetreye baktı. İbre 150 kilometre üzerinde hızla ilerliyordu.

Klark, ufki uçuşa geçti. Roketin hızını düşürerek birkaç devir yaptı. âletlerini tekrar kontrolden geçirdi. Sonra randevu saatine bir dakika kala Laredo hava meydanına yollandı.

Conson, Teksas'ın güney hududundaki Laredo hava meydanından 380 kilometre kuzeyde ve tam kuzey istikametinde ilerliyordu. Altimetresini kontrol etti: İbre 20.000 fit üzerinde sabitti. Yanında Dore, radar ekranına bakıyordu.

Conson:

— Artık görülmesi lâzım değil mi? diye sordu.

— Evet.. Eğer yolunu şaşırp Avustralyaya gitmediyse...

— Klark mı? Yok canım. Her şeye inanabilirim, fakat Klark'ın uçarken yolunu şaşıracığına inanmam doğrusu. Bu çocuk sanki tayyarede doğmuş ve doğduğu gün uçuşa başlamış. Ben pilotun böylesini görmedim.

Sözünü bitiremedi. Radyoda Klark'ın sesi yükseldi:

— Con! Con! Konuşan Klark! Sesimi anlıyor musun?

Conson derhal cevap verdi:

— Klark! Konuşan Conson. Sesini iyi alıyorum. Randevuya az kaldı neredesin?

— Uzakta değilim Con, arkandan dalış yapıyorum. Kapakları hazırla. Tamam.

Radarda roketin küçücük gölgesi beliriverdi. Conson derhal dış kapaklara kumanda eden kolu çekti ve kapakları açtı. İstikametini ve irtifakını bir kere daha kontrol ettikten sonra mikrofona:

— Kapaklar hazır Klark, dedi. Girişini bildir. Tamam.

— Giriş tam: 06.05. Tamam.

Bu son söz üzerine, Klark, istikametini tam jet uçağının istikametine intibak ettirdikten sonra, irtifakını 19.000 fite düşürdü. Rokete tam yol verdi. Cazibe tertibatının, sürat ayar cihazını kontrol etmek istiyordu.

Roket cehennemi bir süratle ileri atıldı. Fakat

uçağın birkaç kilometre gerisine gelince sürat âşikâr bir şekilde düşmeğe ve roket hafifçe kalkarak irtifa kazanmağa başladı. Klark, bütün dikkatini toplayarak kumandaları bıraktı, roketi kendi haline terketti. Birkaç saniye sonra sürat iyiden iyiye kesilmiş, jet uçağının süratine uyarak sadece on metre altında uçuyor ve gittikçe yavaşlayan bir hareketle uçağa alttan soku-luyordu.

Klark, roketin motorunu tanııamen susturdu, cazibe cihazının düğmesini bir çentik daha çevirdi.

Roket çok yumuşak bir hareketle yükseldi ve jetin karnındaki kapakların arasına sokuldu. Miknatisli kapaklar otomatik olarak kapanıp, roketi yuvasına tes-bit etti.

Conson derin bir nefes aldı ve kapak tertibatının emniyet sürgülerini çekti.

Dore, yerinden fırlayarak roketin yanına gitti ve gövde kapasını açtı.

Klark her zamanki gibi güleryüzle roketten çıktı ve iki genç kucaklaştılar.

Biraz sonra Konver XFY-52 tecrübe uçağı üsse doğru son süratle yol alıyordu.

IV

ROKET FX-99

I.

Hususî alarm düdüğü çalmağa başlayalı yarım saniye ancak olmuştu ki, Klark yerinden fırlamış kapıya koşuyordu.

— Alarm Dore! Fırla..

Genç yüzbaşı da yerinden sıçrayıverdi. Klark'ın peşine takıldı. Uzun koridoru, bir 100 metre yarışı bitirmiş gibi aştılar. Merdivenin köşesini döner dönmez karşılarına emir subayı ile bir as subay çıkıverdi.

Adamlar neye uğradıklarını anlamağa vakit bulamadan, Klark üstlerine varmıştı... Hızını kesemezdi. Kıvrak bir omuz hareketiyle iki adamın arasına girdi ve her ikisini bir yana fırlatarak aralarından bir ok gibi geçti. Hemen arkasından dalan Dore başını bile çevirmeden:

— Affedin, vapur kaçıyor! diye bağırırken, Klark merdivenin yarısını boylamıştı.

Basamakları saymadan, birkaç atlayışta merdiveni indiler. Karargâh binasının ana kapısından dışarı fırladıkları zaman, nöbetçi cip mûtaad yerindeydi. Şoför motoru çalıştırmıştı. İki genç subay cipin içine bahlıkama daldılar. Araba derhal hareket etti. Üç numaralı hangarın önüne dönen virajı okadar keskin aldılar ki cip az daha devriliyordu. Tecrübe uçağının bulunduğu durak yerine varınca cip asfalt üzerinde acıklı çığlıklar atarak fren yaptı...

Klark ve Dore derhal atlıyarak uçağa koştular. Conson jet motorlarını çalıştırmıştı. Uçağa girer girmez, dışarıda bekleyen teknisyenler kapıyı kapattılar. Klark, jetlerin muazzam gürültüsü arasında Conson'a bağırarak:

— 'Tamam Con, kes ipini! diye bağırdı.

Yirmi saniye sonra, Konver XFY-52 tecrübe uçağı, karnında tam teçhizatlı kuzusu, FX-99 roketiyle, bir mermi gibi boşluklara saldırırken, Klark radyoaktif tecritli özel elbisesini giyiyor, ve bütün teçhizatını kuşanıyordu.

Disinter, sağ kolunun iç tarafında, bilekle dirsek arasında hususi yaylı kınına yerleştirilmiş, ultra kısa dalgalı bilek radyosu sol bileğine saatinin yukarısına takılmış, mikrofilm özel sinema makinesi boynuna asılmıştı.

Klark son bir defa daha teçhizatını gözden geçirirken, Dore de roketin teferruatını kontrol ediyordu.

Hareketten dört buçuk dakika sonra Klark, dara-

cık geçitten roketin içine girdi. Hız kesici kızıağı dip tarafındaki pilot yatağına uzandı. Roketin radyo kulaklıklarını başına geçirerek düğmeyi çevirdi. Dore, arkasından roketin kapağını kapatmıştı. Klark hâlâ uçağın içinde olmakla beraber, uçakla ancak radyo teması vardı.

— Con! Hey Con!

— Evet Klark! Nasıl yerleştin mi?

— Zannederim. Bu meret kutunun içinde bütün hayatımca uçsam alışarnıyacağım galiba. Gerinmekten vazgeçtim, esneyecek yer bile yok yahu!

— Boş ver, sen öyle ufak tefek sıkıntılara pabuç bırakmazsın. Zaten nasıl olsa esneyecek vakit bulamıyacaksın. Dore selâm söylüyor.

— Eyvallah... Yahu Con, ne tarafa gidiyoruz? Hiç olmazsa nereye çıkılacağını bileyim.

Vaşington'a gidiyoruz. Muazzam bir uçan daire kafilesi Beyaz Sarayı mercimek yağmuruna tutmuş. Derhal onları yakalayıp kulaklarını keseceğiz.

— Saçmalamayı bırak ta uçağı idareye bak, yoksa benden evvel sen çakılacaksın. Birşey değil, o arada biz de gümbürtüye gideceğiz.

II

Vaşington'daki millî hava meydanı trafik merkezi, uçuş kulesiyle gayet sıkı bir işbirliği halinde çalışmasına rağmen, takriben 500 metre kadar uzakta bir başka binadır. Kule sadece piste inişleri ve kalkışları kontrol eder. Trafik merkezi ise uzun menzilli radarlarla, yaklaşan uçakları 160 kilometreden itibaren idare altına alıp, trafiğı meydana yaklaşma kanallarına taksim eder. Kalkışta ise, yolcu uçakları kalabalık sahalardan kendilerine tahsis edilen irtifalara sevk edilir. Fırtınalı veya sisli havalarda da, üstüste muhtelif

seviyelerde kör uçuş yapan uçaklar radyo ile ıclare edilerek sıra ile inişe geçirilir.

Trafik merkezinin bir saat gibi çalışması şarttır. Radar salonunun perdeleri sımsıkı kapatılmış ve radar masalarının kolaylıkla takip edilmesi için salon hafifçe aydınlatılmıştır. Kontrol memurları, büyük radar masasında gölgelerini takip ederek yol gösterdikleri uçakların kendilerini asla görmezler.

20 Ağustos günü Harri Barnes'in idaresindeki vardiya, gece yarısı nöbetini aldı.

Barnes, büyük radar masasının fosfor kaplı, soluk eflâatun renkli, bir metre çapındaki dairevî cam perdesine baktı. Perdenin üzerinde, yarı çapı teşkil eden mor bir çizgi mütemadiyen dönüyor, dışarıda semaları tarayan bir antenin her devrine mukabil perde üzerinde bir devir yapıyordu.

O anda radar perdesinde bir tek uçak vardı. Döner antenin parabolik ağzı uçağın bulunduğu istikamete her çevrilişinde perdenin üzerinde mor bir gölge husule geliyordu. Anten her devrini on saniyede tamamladığından, on saniyede bir, yeni bir gölge meydana oluyordu ve her gölge fosforlu perde üzerinde bir dakika kadar kaldığı için, her an perdenin üzerinde görülebilen gölge sayesinde uçağın yeri, istikameti ve sürati belli oluyordu.

Saat 00:30 da Barnes, emrindeki kontrollerden Ed Nugent'i iki yardımcı ile beraber radar masasının başında bırakarak yazıhanesine gitti.

Saat tam bire yirmi kala, perde üzerinde anî olarak yedi gölge belirdi. Ed afallayarak fosforlu cama baktı. Bu acaip uçaklar sanki yoktan var olmuşlardı. Daha doğrusu, radar sahasına dehşetli bir süratle girmişler ve anten devrini tamamlayıncaya kadar meydana epeyce sokularak yavaşlamışlardı.

Nugent kendini güçlükle toplayarak:

— Çabuk Barnes'i çağırın, diyebilirdi.

Barnes koşarak geldi. Mevcut üç radar masası da aynı gölgeleri gösteriyordu. Derhal radyo telefonla kuleyi aradı. Kule nöbetçilerinden Koklin heyecanla:

— Evet, evet! diye cevap verdi. Aynı lekeler bizim radarda da var. Bu cisimlerden bir tanesini semada gözlerimle görebiliyorum: çok parlak, turuncu bir ışığı var, fakat uçan cismin şeklini seçemiyorum.

Barnes adamakıllı telâşlanmıştı. Hiç vakit kaybetmeden Hava Savunına Bakanlığına bir mesaj göndererek durunu anlattı ve derhal radar masasına döndü. Meçhul cisimler şimdi dağılmışlardı. İkisi Beyaz Sarayın, bir diğeri Kapitol'un üzerinde uçuyordu.

Barnes, gözlerini radar perdesinden ayırmadan, Merilend'de Andrus meydanını aradı.

Karşısına heyecanlı bir radarcı çıktı:

— Bizim radarlar da meçhul cisimleri gösteriyor, dedi. Hemen hemen tamamen senin tarif ettiğin yerlerde.

— Av uçaklarını gönderdiniz mi?

— Hayır, bizim meydan tamir ediliyor. Jetleri Vebster'e gönderdiler.

Barnes radyo telefonu kapattı. Kendi adamlarına dönerek:

— Avcılar Delaver'den gelecekler, dedi. Çatlasalar yarım saatten evvel gelemezler.

Uçan daireleri birkaç dakika radarda sessizce takip ettiler. Bir aralık Kapitol binasının üzerinde uçan cisim, meydandan yeni kalkmış olan bir yolcu uçağını uzaktan bir müddet takip etti. Barnes radyo telefonla bu yolcu uçağının pilotunu buldu, ona uçan dairenin yerini bildirdi.

O âna kadar uçan dairenin sürati saatte 200 kilometre kadardı. Fakat birdenbire dairenin gölgesi radar perdesi üzerinde kayboldu.

Yolcu uçağının pilotu radyoda:

— Daireyi gördüm, dedi. Fakat o, benim gördüğüm-

mü anlayınca, yaklaşmağa fırsat vermeden, bir ok gibi dikildi. Yükseklerde kayboldu.

Kontrol memurları birbirlerine baka kaldılar. Radar perdesinde yeni bir gölgenin meydana çıkmamasının bir tek izahı vardı: uçan daire, radar anteni bir devir tamamlamadan, radar sahasının dışına çıkmıştı. Yani aşağı yukarı dört saniye içinde sürati saatte 200 kilometreden 8000 kilometreye fırlamıştı.

Çok geçmeden radarcılar daha büyük bir sürprizle karşılaştılar: V düzeni muhafaza ederek güney batı istikametinde ilerleyen üç dairenin karşısında bir hayli süratle gelen, tek bir jet belirdi. Fakat daireler jetin yaklaşmasına fırsat vermeden derhal karıştılar. Kolbaşı perdeden tamamiyle kayboldu. Sol kanattaki bir dik açı yaparak sola fırladı. Fakat sağ kanattakinin yeni gölgesi on saniye evvel bıraktığı gölgenin gerisine düştü. Yani uçan daire havada fren yapmış gibi yerinde durmakla kalmamış, derhal tornistan ederek gerisin geriye fırlamıştı. Bir iki saniye sonra o daire de batı istikametinde uzaklaştı.

Jet uçağına gelince, önce geri dönen daireyi takip edecek gibi olmuş, fakat yetişemeyeceğini anlamış gibi sol taraftan dik açı yaparak dönen diğer dairenin yolunu kesecek tarzda ilerlemiş, fakat o daire de birdenbire dikilip kaybolunca bir an tereddüt ettikten sonra kuzey tarafta radar sahasından dışarı çıkarak bir daha görünmemiştir.

O aralık kontrol kulesinden tüyler ürpertici bir haber geldi: kule nöbetçisi, yüksek sürat ölçmek için kullanılan radar perdesine bakarken perdede hiç yoktan bir gölge belirmişti. Bu gölgenin korkunç bir süratle gittiğini gören radarcı, süratini ölçmüş ve saatte 11.500 kilometre olarak tesbit etmişti. Radyo telefonunda bunu anlatırken, sesi dehşetten kısılmıştı ve kekeliyordu.

Radar perdesi üzerindeki izine bakılırsa bu, son

daire şakulî olarak radar sahasına inmiş ve birkaç saniye ufki olarak seyrettikten sonra gene dikilerek kayıplara karışmıştı.

Uçan daireler aşağı yukarı iki saattenberi Vaşington'un etrafında dolaşıyorlardı. Radarcıların sınırları son derece genişlenmişti. Bu akşama kadar, dünyaya başka dünyalardan misafirler gelebileceği fikrini hepsi alayla karşılardı, fakat şimdi tereddüt ediyorlardı...

Pencereleri tamamiyle kapalı bir odada bulunmakta büsbütün sınırlarını bozuyor, telâş ve heyecanlarına tuz biber ekiyordu. Kule nöbetçileri ve uçmakta olan pilotlar hiç olmazsa uçan dairelerin ışıklarını görebiliyorlardı. Bir felâket olacak olursa, onların birkaç saniyelik bir müddetleri vardı. Fakat Barnes ve adanları bu birkaç saniyelik ihtardan bile mahrumdular... Dua etmekten başka hiçbir şey yapamazlardı.

Hava kuvvetlerine ait jetler Vaşington'a vardığı zaman saat üçe geliyordu. Fakat jetlerin gelmesinden az evvel uçan daireler gözden kayboldu. Ya jetlerin geldiğini görmüş, yahut radyo muhaberelelerini takip etmiş olmalıydılar. Jetlerin uzaklaşmasından beş dakika sonra bu acaip nesneler tekrar meydana çıkarak Vaşington'un dört tarafına dağıldılar.

Artık durum, bir ana baba günü halini almıştı.

Nihayet, sabah olup gün ağarmaya başlayınca uçan daireler beş saat süren tetkiklerine son vererek Vaşington semalarından uzaklaştılar. Halkın yüzde doksanı uykudaydı ve uçan daireleri göremediler. Fakat sabahleyin, görenler görmeyenlere anlatınca panik iyice yayıldı.

Fakat Hava Kuvvetleri Komutanlığı ve diğer resmî makamlar, Harvard Üniversitesi profesörlerinden Menzel'in rüyet galatı izahlarına dayanarak, uçan dairelerin mevcudiyetini kati olarak reddettiler.

III

Konver tecrübe uçağı, güney batı istikametinden son süratle Vaşington bölgesine sokulurken, çok uzaklardan uçan dairelerin ışıkları seçiliyordu.

Conson bu dairelere ne taraftan ve nasıl sokulabileceğini düşünüyordu. Radar perdesini tetkik etmekte olan Dore:

— Binbaşını, tam karşınızda V düzeni ile seyrederek bize doğru gelen üç daire var, dedi. Onları tutmağa çalışalım.

Binbaşı uçağın gittiği istikametten gözlerini ayırmadan başını salladı. Bu sözleri radyosunda duymuş olan Klark, gene radyo ile cevap verdi:

— Herifler bu tarafa geliyorlar, nasıl tutarsınız yahu? Farzet ki yan taraftan, açıktan geçip gittiler... Aksi istikamette uçarken onları nasıl tutarız? Hem umutna heriflerin manevra kabiliyeti bizimkinden kat kat üstün.

Conson cevap verdi:

— Herifleri dağıtıp, geri çevirmeliyiz. Ancak, istikamet değiştirdikleri zaman sürat kazanamamalarından faydalanabiliriz.

Dore merakla sordu:

— Peki ama, onları nasıl dağıtacaksın? Ateş etmeği filân düşünme; katiyetle yasak...

Conson bıyık altından gülümsedi:

— Yok canım, ateş filân edecek değilim. Sen bak şimdi, ben onlara bir kazık atayım da... Görürsün nasıl dağılacaklar.

O esnada uçan daireler de onları görmüş ve ne şekilde hareket edeceklerini merak edermiş gibi sanki duraklamışlardı. Conson, irtifa kazanarak uçuş istikametini aksine değiştirmek ve böylece uçan dairelerle bir hizaya gelmek ister gibi kavisli bir dönüş geçti. Daireler bu hareketi derhal sezdiler ve müstehzi

bir mukabele gösterirmiş gibi dağıldılar. Kol başı kurşun gibi yukarı dikildi, solu tutan daire tık bir açıyla sola kaçtı, sağ taraftaki daire ise sanki yerinde durakladı. Fakat bu görüş zaviyesinin sebep olduğu bir görüş galatından ibaretti. Radar ekranı dairenin olduğu yerde tornistan ederek geri gittiğini gösteriyordu.

Conson muzaffer bir eda ile:

— Gördün mü? diye böbürlendi.

Dore, Binbaşı kadar uçuş tecrübesine ve maharcetine sahip olmadığı için bu muvaffakiyetten henüz pek emin değildi. Hakikatte Conson başladığı kavisli dönüşü tamamlamış olsaydı, çok yanlış bir istikamete düşmüş olacaktı. Fakat Conson'un maksadı bir aldatma hareketinden ibaretti. İmmelman dönüşü denilen bu kavisli dönüş başlar gibi yapmış fakat birden manevrasını değiştirerek aynı istikamet ve süratle seyrine devam etmişti.

Jet olanca süratiyle, tornistan eden dairenin peşinden daldı, fakat Conson roketi salabilecek pozisyona girmeden o daire ile dikilerek kayboldu. Con, bir an, sola doğru kaçan daireyi takip etmeyi düşündü. Fakat dairenin bir kavis çevirerek ön tarafa geçmekte olduğunu farketti.

Conson yeni bir manevra ile daireyi önüne düşürmek için, jetin gazını tamamen kesti, bir an sonra sonuna kadar yol verdi. Ani gaz kesışı üzerine uçak derhal süratten düştü fakat hemen eski süratini buldu. Bu hareket daireyi bir an için aldattı, süratini bozmadan enniyetle ilerledi, fakat jetin hız kesmediğini farkeder etmez, şayanı hayret bir manevra ile Conson'a pozisyon tutmak fırsatını vermeden, kendi etrafında dönermiş gibi oldu ve ani bir fırlayışla gözden kayboldu.

Radyoda Clark'ın sesi, heyecanlı:

Con! Hafif sol yap, bir tanesi dahiş yapıyor,

onu muhakkak yakalarım. Salmaya hazırlan! diye bağırdı.

Conson hiç düşünmeden uçağı az sola yatırdı, aynı zamanda yukarı doğru baktı. Bir uçan daire yıldırım gibi bir dalışla çok uzaklarda tam cephelerine giriyordu. Daire dalışını bitirip, aşağı yukarı jetin gidiş istikametinde ufki uçuşa geçince Klark'ın sesi radyoda gürledi:

— Tamam Con! Tamam! Sal!..

Conson anı bir hareketle kelepçe kulakların konunu bastırdı ve hıçkırıklı bir sesle:

— Yolun açık olsun Klark! dedi. Yolun açık olsun kardeşim!..

IV

Roketin motoru faaliyete geçer geçmez husule gelen dehşetli tepkinin doğurduğu başdönmesi Klark'ı gafil avladı. Bir an içinde gözünden herşey silindi: ortada ne uçan daire, ne radar, ne roketin kumanda tablosu, ne de başka birşey vardı.

Klark kendini topladığı zaman aradan çok uzun bir zaman geçtiğini zannediyordu. Halbuki ancak saniyenin dörtte biri kadar bir zaman geçmişti.

Klark, kendi kendisine küfrederek uçan daireyi doğrudan doğruya gösteren röver aynasına baktı. Röver aynası enteresan bir periskop tertibatıyla roketin dört tarafında semayı tetkik etmesine imkân veriyordu. Bukadar yakın ve süratli bir takipte radar hiçbir işe yaramazdı, doğrudan doğruya gözlerine itimat edecekti.

Uçan daire seyrini hafifçe değiştirmiş, az sağa kaçmıştı. Klark ta istikametini ayar ederek, tanı daireyi nişanladı. Çarpma ihtimalini düşünüp dairenin biraz altına nişanlaması tehlike bakımından belki ihtiyatlı bir hareket olurdu. fakat dairenin manevra

kabiliyeti düşünülürse, isabet ihtimalini tamamen mahvedebilirdi.

Uçan daire takriben 10 - 12 bin kilometre süratle gidiyordu, demek ki roketin sürati şimdilik uçan daireden fazlaydı. Fakat herifler takip edildiklerini farkedip fırlarlarsa tutmak ihtimali yoktu.

Klark bütün bunları kendine geldikten sonra birkaç saniye içinde düşündü. Daireye iyice yaklaşıyordu. Aralarında on kilometrelik bir mesafe ya vardı, ya yoktu. Nihayet daireyi yakalamasına az kalmıştı, çok az... Başarabilecek miydi? Da...

Klark vahşi bir çığlık attı:

— Vay, köpoğlu köpekler vay!..

Uçan daire anî bir hareketle dikilmişti. Fakat Klark inanılmıyacak bir hareket çabukluğu ile irtifa düğmesine basmış, o da yükselmeğe başlamıştı. Yalnız, daire dümdüz dikine çıkıyor, roket ise muazzam süratle ve mahdut manevra kabiliyetinden dolayı geniş bir kavis yaparak yükseliyordu. Vakıa Klark çıkış hareketine daha geriden başladığı ve daha süratle gittiği için uçan daireyi yakalamak ihtimali vardı; fakat bu, pek uzak bir ihtimaldi. Saatte binlerce kilometre süratle hareket eden iki cismin güzergâhları bir noktada kesişse bile aynı anda birbirlerine yakın olmaları saniyelerin değil, hattâ saliselerin onda, yüzde biri gibi ölçülere bağlıydı.

Roket zarif bir süzülüşle çok, çok geniş bir kavis yaparak dikiliyordu. Daire Klark'ın ufku üzerinde yükselmeğe başlamış; yükselmiş, kaybolmağa yüz tutmuştu. Kaybolacaktı. Ondan sonra yakalamak ihtimali binde birdi. Sıfırdı. Yoktu.

— Vay, canına yandığının köpoğluları! Vay!

Müthiş bir gerilme, Klark'ı pilot yatağının arka tarafına bastırdı. Roket, demirden demir koparırcasına yırtıcı bir şiddetle ve anî bir dönüşle dikildi, süratini arttırdı.

Roket, daireyi tainamıyla ıskalainamış, kâfi derecede yakınından geçmiş ve cazibe tertibatı faaliyetini göstermişti. Yalnız, roketle daire nekadar dar olsa, gene de bir açı yapan iki güzergâh üzerinde seyrettikleri için, dehşetli bir surette sürat arttıran daire, roketi çekerek âdeta güzergâhından koparmış kendi seyrine bağlamıştı.

Klark, roketin spidometresine baktı: gözleri faltaşı gibi açılıverdi. İbre müşirin son kısmına yaklaşmış, saatte 32.000 kilometreyi gösteriyor ve feci bir şekilde yükseliyordu. Pek az sonra da, geldi, müşirin sonuna 35.000 kilometreye dayandı.

Klark aldırmıyordu. Vazifesinin ilk kısmını başarılmıştı. Röver aynasında uçan dairenin durumunu tetkik edip, nasıl yaklaşacağını tasarlamak istedi. Fakat hayret! Röver aynası simsiyahtı. Radar perdesine döndü. Perde gayet silik, belli, belirsiz bir eflâtun renkle aydınlanmıştı. Bu, fosfor kaplamanın kendi aydınlığıydı. Radar çalışmıyordu. Klark cazibe tertibatının diğmesine sarıldı. Bu düğme de sanki çakılmıştı. Dönmüyordu. Avucuyla çevirmeğe çalıştı. Hayır. Gene döndüremedi. Hiddetle altimetrenin koluna yapıştı, var kuvvetiyle çekti. Hayır! Hayır! Hayır! Roketin hiçbir âleti, hiçbir kumandası çalışmıyordu. Bu alelâde bir bozukluk değildi. Olamazdı. Mühiş bir kuvvet roketin kumandalarını sanki durdurmuş, herşey çelikten bir hareketsizliğe gömülmüştü.

— Vay anasını...

Çok anî bir sarsılma, roketi sanki sulp bir duvara çarptı. Klark mukaveinet edilmez bir kuvvetin onu kaldırıp yere vurduğunu hissetti. Düşünmeğe, kendini toparlamaya çalıştı. Fakat, yeni ve şiddetli bir sadme beynini yerinden oynattı. Sonsuz bir karanlığa yuvarlanır gibi oldu...

MEÇHULLERE DOĞRU

I

Karanlık...

Zifir gibi. Kendi üstüne dökülen kıvrımlarla sanki miicesseni bir hayatıyeti varmış gibi kımıldayan, canlı bir karanlık...

Bu karanlık, sanki Klark'ın yalnız etrafında değil de, hem içinde, hem dışında... Sanki Klark bu karanlığın bir parçası...

Hiçbir şey hissetmiyor. Bütün bedenî hislerden sıyrılmış: acıya bigâne, fiziki yorgunluktan bihaber, maddeden ayrı bir varlık...

Klark, dimağının birbirinden ayrılmış zerreciklerini tekrar bir araya toplayarak, düşünen bir bütün yapmağa çalışıyor. Hiçbir hakikat yok. Hayır bir hakikat var, sadece bir tek hakikat: şahsiyeti...

●nu biliyor...

İsmi var. ●nu da biliyor:

Klark Sullivan!..

Yavaş yavaş dimağını toplamaya, hayatının son hâdiselerini hatırlamaya gayret ediyor. Fakat herşey okadar dağınık, okadar karışık ki... Karanlık âdeta bütün gayretlerine set çekiyor... Klark bu karanlıktan kurtulmalı. Kurtulmaya çalışıyor...

Uzakta, çok uzakta küçücük, beyaz bir nokta belirdi.

Bir ümit ışığı gibi... Klark bütün gayretini o noktada üzerinde topluyor. Bu ışığa bağlanacak, karanlığın pengesiinden sıyrılmağa, karanlığın kıvrımlarını yırtmağa çalışacak...

Işık büyüyor, yaklaşıyor, büyüyor...

Klark, bütün gayretiyle bu ışığa bağlı.

Işık yaklaştıkça dış hatları belli oluyor, rengi donuk bir tatlılık kazanıyor...

Büyüyor...

Fakat bu bir ışık değil... Işıklı bir cisim. Beyzî bir cisim.

Klark'ın hisleri yavaş yavaş uyanıyor. Evvelâ duyma hissi karanlığın kıvrımları arasından bir ses bulup çıkarıyor. Bu, ritmik bir ses. Aynı zamanda dolgun. Haşmetli. Bir davul sesi gibi...

Artık karanlıklar kesafetini kaybediyor. Deniz yüzüne çıkan bir denizaltının bedeninden sıyrılan sular gibi, karanlıklar Klark'ın üstünden sıyrılıyor, dökülüyor. İtraf aydınlanmağa başlıyor. Ritmik gürültü de yavaş yavaş sınıyor. Sanki karanlıklar giderken o sesi de beraber götürüyor.

II

Klark gözlerini tamamiyle açtı. Yüzünün otuz santimetre kadar ilersinde yumurta gibi beyzî garip bir gümüş levha, şakulî bir mihver etrafında yeknasak bir hızla döniyordu. Kalbinin şiddetle atmakta olduğunu farketti. Yumuşak bir yerde yatıyordu. İlk şururlu hissi merak oldu. Neredeydi? Ne olmuştu? Dirseğine dayanarak yattığı yerde doğruluk. Dar ve alçak tavanlı bir odadaydı. Odada kendisinden başka kimse yoktu.

Bukadarını tesbit ettikten sonra, evvelâ o gümüş levhayı ve etrafını tetkik etti. Hipnotizmacıların yeknasak bir hareketle oynayan cisimler veya aynalarla insanı uyuttuklarını görmüştü. Bu levha da öyle bir şeye benziyordu. Yalnız bunu, onu uyutmak için değil de ayıltmak için kullanmışlardı. Şimeli levhanın dönüşü iyice yavaşlanmış, durmağa yüz tutmuştu.

Roketle uçan daireyi takip edip ona yapışmağa çalışırken roketin bütün kumanda âletlerinin aynı anda meçhul bir kuvvet tarafından tesirsiz bırakılmasından sonra bir sacme ile kendinden geçtiğini hatırlıyordu.

Ne olmuştu?

Düşmüş olamazdı, Düşse, hayatta bulunmasına asla imkân yoktu. Şu halde?...

Tekrar etrafına bakındı. Bulunduğu oda takriben üç metre uzunlukta ve iki buçuk metre genişlikteydi. Yalnız odanın uzun cepheleri birbirine müsavi değildi. Bir tarafta daha yakın, diğer tarafta daha açıktılar. Tavan oldukça alçaktı. Odada, üstünde uzanmış olduğu, sedire benzer şeyden başka hiçbir eşya yoktu. Klark eğilerek yattığı sediri tetkik etti. Bu, asla görmediği şekilde yapılmıştı, hiç tanımadığı bir dokusu vardı. Yeryüzünde yapılmış olamazdı.

Şu halde uçan dairenin içine girmiş olmalıydı. Fakat bunu bizzat kendisi başaramamıştı. Hatta bu işin nasıl olduğunu da bilmiyordu.

Klark gayri ihtiyari pilot elbisesinin üzerine giymiş olduğu ve onu radyoaktiviteden koruyacak, şeffaf radyokor tulumunu eliyle yokladı. Sonra disinterin yerinde clup olmadığına baktı. Bütün teçhizatı tamamdı. Hiçbir şeyine dokunmamışlardı.

Yan tarafta bir ses duyarak başını çevirdi. Odanın en dar cephesi ortadan ikiye bölünmüş ve her iki yana açılarak bir kapı husule gelmişti. Kapının önünde bir adam vardı.

Bu mahlûka (adam) demek bir bakıma doğru olsa bile, bir bakıma değildi. Gelen, normal bir adamdansa daha boylu, fakat omuz genişliği itibarıyla oldukça inceydi. İnsan gibi bir başı, kolları, bacakları, vücudu vardı. Yüzü de insan yüzüydü, fakat benzerlik burada bitiyordu.

Klark'ın en çok gözüne çarpan şey, adamın dümdüz arkaya taranmış, ensesine kadar uzanan saçlarının yemyeşil rengi ve yüzündeki mor rengin acaip tonuydu. Üstünde uzun kollu, üst kısmı dar, belinden aşağısı bolca entari ile pelerin arası birşey vardı. Omun altında da yumuşak olduğu görünüşünden belli

olan dar ve rahat bir pantolon giymişti. Elbisesi, pantolon ve kemer hep aynı donuk sarı renkteydi.

Klark ihtiyat, ınarak ve elinden geldiği kadar sükûnetle yabancıyı süzerken, o da aşağı yukarı aynı hislerle, fakat biraz daha serbest bir tavırla Klark'ı süzerek odaya girdi. Kapı, arkasından kendi kendine kapandı.

İki adam bir müddet bakıştılar. Sonra yeşil saçlı yabancı, bir uçağın hareketini taklit edermiş gibi elini havada sallayarak birkaç söz söyledi. Klark bu sözlerden hiçbirşey anlamadı. Fakat hayret içinde kaldı: yabancı okadar tatlı bir sesle konuşuyordu ki, kulakta bir okşama hissi bırakıyordu.

Klark, dost olduğunu belli etmek ve bir anlaşma zemini bulmak maksadiyle bir adım ilerledi. Yeşil saçlı adam, bir müzik nağmesini andıran sesinde, aşikâr bir tehdit, sert bir kelimeyle:

— Ayyia! dedi.

Klark durdu. Bu iş okadar basit olmıyacaktı. Belli ki herif ondan korkuyordu. Fakat bu üstün bir varlığa karşı duyulan korkudan ziyade, bir nöbetçinin dikkatine benziyordu. Sanki, eli silâhlı ve uyanık bir nöbetçi, nöbet yerine yaklaşan bir yabancıyı, Dur!.. emriyle durduruyordu...

Yeşil saçlı yabancı, Klark'tan doğrudan doğruya korkmuyor, fakat belki yanına sokulup bir kalleşlik yapmasından çekiniyordu. Bu hareket tarzı, Klark'ı daha dikkatli davranmağa sevketti.

Yabancı gene bazı hareketler yaparak birşeyler daha söyledi. Fakat Klark'ın hiçbir şey anlamadığını görünce geri döndü ve geldiği gibi uzaklaştı. Klark hemen arkasından kapıya koştu fakat açmağa muvaffak olamadı.

— Bu kapı, otomatik bir dalavereyle açılıyor galiba? diye mırıldandı.

Küçük odanın duvarlarını tetkik ederken kapı

nın tekrar açıldığını duyarak döndü. Yeşil saçlı yabancı kapıdan giriyordu. Elinde yarım daire şeklinde krom rengi bir tel vardı. Bu telin her iki ucunda ve bir de tam ortasında birkaç santimetrelilik çıkıntılar bulunuyordu. Adam, teli göstererek Klark'ın başını işaret etti, sonra kendi kulaklarını gösterdi. Klark, ilk defa olarak herifin küçük kulaklarının üst tarafta sivrilerek iki santim kadar uzunlukta boynuz gibi çıkıntılar yaptığını farkettil. Fakat herifin maksadını açıkça anlayamadı. Vakıa elindeki yarım daire teli Klark'ın başına geçirmek istediğı aşikârdı ama asıl maksadı neydi? Bu hareketten ne bekliyordu? Klark ihtiyatı elden bırakmamak şartıyla adama mâni olmağa karar verdi. Sırtarak parmağıyla başını gösterdi. Yeşil saçlı adam ilerledi. Bir eliyle teli arkadan öne doğru Klark'ın başına geçirmek istermiş gibi yaparken, diğer eliyle de Klark'ı boynundan yakaladı. Belki de bu hareketinde hiçbir kötü niyet yoktu. Fakat hiç olmazsa kabaydı. İşin en mühim tarafı, Klark böyle tanımadığı kimselerin fütursuzca ve mütecavizane tutuşlar yapmasına göz yumacak adam değildi. Sağ elini kaldırarak dirseğini yabancının koluna dayadı. Yeşil saçlı adam, ters birşey söyliyerek elinin iç tarafı ile Klark'ın alnına vurdu. Tekrar vurmak üzere elini kaldırırken, Klark şimşek gibi bir hareketle dizini kaldırarak yabancının karnına sert bir çukış yaptı. Adamın boğuk sesi sönmeden, serî bir aperkatla herifin çenesini buldu. Yerinden fırlayan adam kamaranın duvarına çarparak doğruldu ve derhal belinde asılı duran silâha sarıldı. Fakat Klark, bu silâhı kullanmak fırsatını vermedi. Üzerine çullanarak iki eliyle bileğinden yakaladı ve birdenbire dönerek, yüzlerce defa tatbik ettiğı basit japon güreşi oyunuyla, herifi başının üzerinden aşırđı, sırt üstü yere çarptı.

Yeşil saçlı adam bir an yerde hareketsiz kaldı. Sonra çevik bir hareketle sıçrıyarak kalktı. Kendiliğın-

den açılan kapıdan fırlayarak kaçtı. Kapı yeniden kapandı. Klark beceriksizliğine ve telâşına küfrediyordu.

— Vay anasını! Herifin niyeti fena değilse bile, şimdi düşman ettim kendime. Ben de bir türlü rahat duramam.

Fakat aynı zamanda kendini mazur görmeğe de çalışıyordu:

— Pekiyi ama, herif de ne diye boynuma sarılıyor? Birakamazdım ya? Hem zaten canını da acıtmadım. Bir de kafama vurmağa kalktı be! Ben hayvan mıyım?

Birânenbire aklına birşey takıldı: Bu adam, muhakkak yapıştığı uçan dairenin tayfalarındandı. Uçan dairelerin süratine, manevra kabiliyetine ve diğer hususlara bakılırsa bunlar çok ileri mahlûklardı. Yoksa herif, kendini üstün görüp de, geri saydığı bir medeniyetin mümessili olan Klark'a hayvan muamelesi mi edecekti? Öyle ya, belki de • yarım daire şeklindeki tel, bir nevi tasma veya buna benzer birşeydi... Neden olmasın?

— Canıma okurum herifin, bana tasma takmağa teşebbüs edecek zibidinin ahrette döşegi hazır be!...

Klark bu düşüncelere dalmış ve ne yapması lâzım geldiğini tasarlamakla meşgulken, gözü hâlâ sedirin baş ucunda asılı duran günüş levhaya takıldı. Levha yeknesak bir süratle mütemadiyen dönüyordu. Hareketi okadar muntazam ve okadar cazipti ki, Klark gözünü alamadı. Bu levhanın dönüşündeki maksadı maalesef çok geç, iradesi yumuşayıp göz kapakları ağırlaştıktan sonra anladı. Harekete geçmesi, bir şeyler yapması, bu ipnotize edici levhanın tesirinden kurtulması lâzımdı. Fakat ancak sedire kadar yürüyebildi. Yumuşak sedirin üzerine düşerek, deliksiz bir uykunun kollarına kendini bıraktı.

III.

Klark kendine geldiği zaman dimağında bir gayri tabiiilik hissetti. Sanki dimağı, iradesinden müstakil olarak ayrı bir irade tarzı ile konuşuyor, sanki bizzat kendisine hitap ediyordu.

Sayıklıyor muydu?

Beyninin içindeki ses ısrarla devam ediyordu:

— Anlıyor musun? Anlıyor musun? Anlıyorsan cevap ver... Cevap ver...

Başının etrafında alışık olmaçlığı bir tazyik vardı. Elini şakağına götürdü. Hayret! Parmakları sert bir cisme temas etti. Bu cismi eliyle takip etti, başının arkasından öbür şakağına vardı. İki eliyle birden yokladı. Evet. Başının arkasından dolanarak bir şakağından diğerine uzanan ince ve sert birşey vardı. Sıkıyordu...

— Vay canına! Bu meret, yeşil herifin elindeki tel dalavere! Beni niye hipnotize ettikleri şimdi anlaşılıyor. Beni uyutup, gelip bu dalavereyi taktılar.

Kafasının içindeki ses başka bir tonla konuştu. Ona cevap veriyordu:

— Bu anten sana zarar vermez. Maksadımız seninle konuşmaktır. Anlıyor musun?

Klark hayretler içinde başındaki acıip halkayı yokladı. Hafifçe zorlayarak çıkardı: Dimağındaki yabancı ses derhal kayboldu...

Klark:

— Bu ihtimal hiç de aklıma gelmemişti, diye düşündü. Anten ha? Heriflerin kulaklarının tepesindeki, benim boynuz zannettiğim şeyler, demek ki tabii antenler. Sanki beyinleri bir nevi alıcı-verici radyo cihazı imiş gibi.

Elindeki âleti dikkatle tetkik etti. Bu, evvelce zannettiği gibi bir tel değil, iç tarafı düz, dış tarafı bombeli bir madenî şeritten ibaretti. Her iki ucunda bir

santimetre çapında küçük yuvarlaklar vardı. Bu yuvarlaklar şakağa ternas ediyordu. Her iki yuvarlağın üstünde, bir de yarım dairenin tam başın arka tarafına gelen kısmında yukarı doğru uzanan, ucu sivri, helezonlu çıkıntılar vardı.

Anteni tekrar başına taktı. Fakat bu sefer ayar ederek fazla sıkmasını önledi. Dimağının içindeki yabancı ses derhal konuşmağa başladı:

— Bu anteni çıkarma. Sizin lisanınız vâkıâ hayvanlarinkinden daha ileri, fakat telepatik konuşmayı öğrenmemişsiniz. Onun için bu anteni takman lâzım. Yoksa söylediklerimizi anlayamazsın.

— Fakat demin içeri girdiğin zaman sen de ağzıyla konuşuyordun...

— Demin içeri giren ben değildim. Teğmen Mayto idi. Seni, anteni takmağa ikna etmek istiyordu. Ben Yüzbaşı Monek'im. Teğmen telepatik konuşmayı böyle bir duvar arkasından başaramaz. Bunu ancak iradesi kuvvetli olanlar yapabilir.

Klark, Yüzbaşıya kamaraya gelmesini teklif ederek daha rahat konuşacaklarını söyledi. Yüzbaşı Monek bu teklifi şüphe ile karşılayarak:

— Bana hücum etmekle birşey elde edebileceğini zannetme, dedi. Filhakika biz seni Bartok'a canlı olarak götürmek istiyoruz, fakat tehlikeli bir harekette bulursan, seni derhal öldürürüz. Esir olduğunu da aklından çıkarma.

Biraz sonra kapı açıldı ve içeriye Monek girdi. Görünüşü itibariyle, evvelki adamın aynı idi sadece boya biraz daha uzundu. Elbisesinin göğsünde boylu boyunca ufki olarak uzanan kırmızı bir şerit vardı. Klark'la bir müddet konuştu. İsmi soru. Klark'ın uçan daireler ve nereden geldikleri hakkındaki suallerinin hiçbirini cevaplandırmadan, bu iş daima, Bartok diye bahsettiği birine havale etti.

— Bu Bartok dediğin, geminin kaptanı mı?

— Hayır. Kaptan, Minaş'tır. Bartok, Büyük Ema-
mir İmparatorluğunun kudretli hükümdarıdır.

Monek, Klark'ın uçan daireyi gezmek ve kaptanla
tanışmak arzusuna da şiddetle muhalefet ettikten son-
ra, Klark'ın antenini alarak çıktı. Bir daha da görün-
medi.

Seyahatin geri kalan kısmında Klark'ı tamamiyle
kendi haline bıraktılar.

Yiyeceğini o uyurken sesizce kamaraya bırakı-
yorlardı. Bu yemek çok lezzetli, fakat Klark'ın hiç
görmediği birşeydi. Önce şüphelenmesine rağmen ni-
hayet yemeğe karar verdi ve yedikten sonra da hiçbir
zararını görmedi. Günde bir övün yemesine ve yedi-
ği miktar gayet az olmasına rağmen hiç açlık hisset-
miyordu. Verdikleri yemeklerin besleme kuvveti onun
alıştığı yemeklerden çok fazla olmalıydı.

Klark, bütün gayretine rağmen bu uçan dairenin
ne şekilde hareket ettiğini bir türlü anlayamamıştı.
Hattâ uçan dairenin harekette bulunduğu dair en
küçük bir emare bile yoktu. Yeryüzünde makul bir
süratle giden bir otomobile, virajlarda insan merkez-
kaç kuvvetin tesiri altında kalır, süratin artması veya
azalması halinde de öne veya arkaya doğru itilirdi.
Fakat Klark, uçan dairenin içinde bunlara benzer hiç-
bir tesir duymuyordu. Sadece uçan dairenin hareket
halinde bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Fakat bu-
nu dahi katiyetle iddia edemezdi.

Seyahatin nerede sona ereceğini de tabiatıyla
bilmiyor, ama bazı faraziyeler kuruyordu. General
Hil, Uçan dairelerin Merih seyyaresinden geldiklerinin
tahmin edildiğini söylemişti.

İster Merih'e gitsinler, ister başka bir yere en ya-
kın seyyareye bile en aşağı birkaç ayda gidebilirlerdi.
Uçan dairenin bundan daha fazla bir süratı olmasına
Klark ihtimal vermiyordu. Bütün seyahat müddetin-
ce, böyle tek başına, bu daracık, çırılçıplak kamarada

ma kalacaktı? Ashında kamaranın hiçbir ehemmiyeti yoktu. Fakat bizzat kendisinin öyle günlerce, belki de aylarca hareketsiz kalması hiç te iyi birşey olmazdı. Küflenecekti...

Fakat seyahat, Klark'ın tahmininden kısa, hem de çok kısa sürdü.

BARTOK

†

Günler geçiyor, genç pilotun durumunda hiçbir değişiklik olmuyordu. Uçan dairenin içinde, hele bu kapalı kamarada, gece gündüz tefriğine tabiatıyla imkân yoktu. Klark günlerini ancak bileğindeki saatle tâyin edebiliyordu.

Yüzbaşı Monek'le konuşmasından dört gün sonra kamarasının kapısı açıldı, içeriye iki kişi girerek kapının iki tarafına dikildiler. Bunlar da evvelce gördüğü iki adama benziyorlardı, fakat kıyafetleri sarı değil gri donuk renkteydi. Ellerinde garip tabancalar vardı. Bu iki adamın hemen arkasından iki kişi daha girdi. Önden gelen bir kadın, arkadaki de Yüzbaşı Monek'ti.

Klark oturduğu yerden kalkarak hayretle kadını süzdü. Dümdüz arkaya taranmış, uzun, yeşil saçlarına ve eflâtan tenine rağmen kadın hakikaten güzeldi. Boyu Klark'tan belki biraz daha uzun ve dikti. Kamaraya sert ve uzun adımlarla girdi. Klark'ın iki metre kadar ilersinde durdu. Çekik, uzun, koyu lâcivert gözleri vardı. Sert bir bakışla bir an Klark'ı süzdü.

Kadının dik ve otoriter duruşuna bakılırsa uçan dairede mühim bir şahsiyet olması lâzımdı. Belki de pilot, yahut kaptandı...

Klark kendi kendine:

— Monek beni esir eden bir kadın kaptan ha!.. diye düşündü.

Monek ilerliyerek, elinde getirdiği anteni Klark'a uzattı. Klark anteni aldı. Başına takarken kadını tetkike devam ediyordu. Onun kıyafeti de Monek'inki gibiydi, yalnız bol elbisesini acaip bir şekilde dolduran göğsünün üzerinde bir değil, üç tane kırmızı şerit vardı. Demek ki, sarı elbiseyi subaylar giyiyorlar ve rütbelerini de kırmızı şeritler halinde göğüslerinde taşıyorlardı. Şu halde, kapının iki tarafında duran muhafızların gri renkli elbisesi de askerlere mahsus olacaktı.

Klark anteni takar takmaz, dimağında kadının düşüncesi konuşmağa başladı:

— Yabancı! Feza yolculuğun bitti. Seni şimdi Bartol'a götüreceğim. Senden korkunuz yok; on asır geri kalmış bir medeniyetin ferdisin. Fakat şüphe celbedecek bir hareketini görürsem, bir an bile yaşatmam. Kaptan Minaş'ın kalbinde merhamete yer yoktur.

Klark, yarı müstehzi, yarı kızgın, mukabele etti:

— Kaptan Minaş merhametten bahsetmesin. Ben kadınlardan merhamet dilenmem. Kaptan Minaş'ın kalbinde yer bulamıyan merhameti, ben ona bağışlarım.

Kadın kaptanın gözleri kısıldı. Yüzünün eflâtun rengi hafifçe koyulaştı. Birşey ilâve edecekmiş gibi bir an durdu, fakat vazgeçerek arkasını döndü.

Monek, hakir gören bir tavırla Klark'a:

— Yürü, dedi.

Klark, yeşil başlı Yüzbaşıya baktı. Bir yumruktaki herifin mor suratını Çarşamba pazarına çevirmek işten bile değildi. Fakat kapıda duran iki muhafız, tabancaları hazır, gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Hesaplaşmayı daha münasip bir zamana bırakmağa karar verdi ve Miraş'ın peşinden yürüdü. Monek ile iki muhafız onu takip ettiler.

Dar bir koridorda birkaç adım ilerledikten sonra, soldaki bir kapıdan girdiler. Burası oldukça geniş ve

etrafında türlü türlü âletler, kumanda tabloları bulunan yuvarlak bir odaydı. Fakat Klark, burasını tetkik etmeğe fırsat bulamadı. Minaş hiç durmadan yoluna devam ederek odanın tam ortasında üstüvane şeklinde bir komparatımana girdi, diğerleri de takip ettiler. Beşi de girdikten sonra üstüvanenin kapısı otomatik olarak kapandı. Üstüvane derhal harekete geçti. Aşağı doğru inmeğe başladılar. Bu herhalde bir asansördü. İçerisi daracıktı, beş kişi zor sığıyordu. Bu daracık yerde askerler silâhlarını kullanamıyacakları için Klark belki dört hasmıyla başa çıkabilirdi. Fakat bu pek ihtiyatlı bir hareket olmazdı. Zira bulunduğu yerin ne olduğunu, nereye çıkacağını bilmiyordu. Yanında bulunan dört kişiyi haklasa bile belki otomatik kapıyı açamıyacak, orada kısıvrak kalacak ve eninde sonunda yakayı ele verecekti. Bu, enayice bir hareket olurdu.

Monek, Klark'ın yüzüne tebessüm ederek baktı; düşünce lisaniyla:

— Doğrudur, dedi.

Klark kendini toparladı, fena halde can sıkılmıştı. Bu düşünce temaslarına alışık olmadığı için ihtiyatsız bulunuyor ve düşüncelerinin başkaları tarafından okunmasına sebep oluyordu.

Halbuki diğerleri, Monek'in evvelce anlattığı gibi, dimağ perdelerini kapatıyorlar ve ancak başkalarına bildirmek istedikleri düşüncelerini açığa vuruyorlardı. Klark'ın tetikte bulunmağa alışması lâzımdı.

Asansör durdu. Otomatik kapı açılınca önde kapitan, onun arkasında Klark daha arkada da diğerleri olmak üzere geniş bir salona çıktılar. Salonu ayakta duran, tek göğüs şeritli, üçü erkek biri kadın, dört subay sağ ellerini sol omuzlarına götürerek selâm verdiler. Minaş aynen mukabele etti. Subaylar Klark'a merakla baktılar. İçlerinden bir tanesi Klark'ın anteni olduğunu farketmemiş olacak ki, düşünce lisaniyla:

— Yabancınn rengine bak Mova! dedi, ne kadar soluk...

Bir başkası, herhalde kadın, cevap verdi:

— Fakat ne güzel, dalgalı saçları var. Okşatmaz mı dersiniz?

Diğeri pişkin bir edâ ile:

— Sana verseler, nasıl olur? Böylesine fit olursun değil mi? dedi.

Minaş'ın otoriter bir müdahalesi hepsini şaşırttı:

— Ciddiyetinizi muhafaza edin: Görmüyor musunuz, anteni var yabancınn...

— Ohhh!..

Bu hayret nidası, genç kadın subaydandı.

Klark'ın bulunduğu gurup, hep beraber bir koridora çıktılar. İlerlediler. Biraz sonra geniş bir kapıdan çıkarak, birkaç basamakla büyük bir meydana indiler.

Genç pilot hayretle etrafına baktı: Burası uçan dairelerin hava meydanıydı. Ortalık, mavimtrak fakat çok tatlı bir ışıkla aydınlanmıştı. Semada hiçbir güneş görülüyordu.

Bulundukları meydan sekiz kenarlı bir düzlüktü. Ortasında belki iki yüz metre kadar yükseklikte helezon şeklinde bir kule vardı. Meydanın sekiz kenarında da, şimdi çıktıkları gibi, tek katlı binalar vardı. Bunların hemen arkasında üstüste park edilmiş uçan daireler görünüyordu. Bu uçan dairelerin üstüste duruşlarında acaip bir şekil vardı: Binanın arkasında bir tek uçan daire duruyor, onun arkasında üstüste üç tane daha, onların da arkasında üstüste beş tanelik bir دسته ve daha arkada da daha yüksek bir gurup... böylece uçan daireler bir anfitrater gibi genişleyerek basamak basamak yükseliyordu. Daireler hep aynı koyu, donuk mor renkteydi. Hiçbirinin ışığı yoktu. Fakat ortadaki acaip kulenin etrafında sekiz cihetten toplanan bu gece renkli anfi okadar heybetli bir manzara arz ediyordu ki, Klark hayranlığını yenemedi. Fakat etrafını ar-

zu ettiği gibi seyretmeğe de imkân bulamadı. Monek'in ikaziyle, kadın kaptanın peşinden yürüdü. Helezonî kuleye vardılar ve bir yer altı nakil vasıtasıyla doğru Bartok'un sarayına yollandılar. Klark, uçan dairelerin çıplak kamarasındaki hareketsizliği unutmuş, merakla etrafı seyrediyor, herşeyi görmeğe çalışırken, hiçbir şeye dikkatini teksif edemiyordu.

II.

Takip ettikleri geniş, yürüyen koridor hafif bir meyille yükseliyordu. Koridorun zemini tam ortasından uzunluğuna bir hatla ikiye bölünmüş gibi, biri gittikleri istikamete, diğeri aksi istikamete hareket ediyordu. Fakat zemin hareketi de koridoru ikiye ayıran hat da ilk bakışta belli olmuyordu.

Klark, koridorun böyle iki istikamete hareket etmekte olduğunu, karşı tarafta adım atmadan ilerleyen guruplarla kendilerini mukayese ederek seçebiliyordu. Kaptan Minaş koridorun kayma hareketine uyarak, yavaş ilerlemeyi tabiatına uygun bulmuyor olacak ki, uzun adımlarla yürümeğe devam etmişti. Bu, Klark'ın karakterine de uygundu. Koridorun sonuna vardıkları zaman, uçan daireden ayrıldıkları andan beri beraberlerinde bulunan iki asker ayrılmış, bunların yerine saray muhafızlarından bir subay ve dört er guruba katılmışlardı. Minaş, dik vücuduyla en önde yürüyor, muhafız subayı sağ tarafta bir adım gerisinde onu takip ediyordu. Klark ise solunda Yüzbaşı Monek olmak üzere Minaş'ın üç adım gerisinden geliyor, her biri Klark'dan en az 20 santim uzun olan dev gibi muhafızlar da saf halinde en arkadan takip ediyorlardı.

Meyilli koridorun zemini yükselince Klark karşılarında 150 metre kadar ileride gayet zarif bir şekilde çini gibi muhtelif renklerle işlenmiş bir kubbe gördü. Biraz daha ilerleyince koridorun tavanının birdenbire

kesildiğini ve gördüğü kubbenin beri tarafında daha geniş ve daha yüksek bir başka kubbenin bulunduğunu farketti. Nihayet koridorun tavanının sona erdiği yere vardıkları zaman, gördüğü manzaranın haşmeti karşısında dona kaldı.

Tam karşılarında oymalı ve kakmalı muazzam bir taht vardı. Arkasındaki renkli bir kompozisyonla bir güneş heykeli gibi yükselen, birkaç metre genişliğinde bir divanı andıran bu taht, hâreli akisler veren zengin, fes rengi kadifeyle gizli bir kumaş kaplıydı. Aynı kumaştan yapılmış büyük bir perde küçük salonun duvarlarını kaplıyordu. Tahtın her iki tarafında ve birkaç metre ilersinde iki uzun arkalıklı divan vardı. Sağ taraftaki siyah, sol taraftaki beyaz olmak üzere bunlar da aynı hâreli kumaşla kaplıydılar.

Bu divanların herbirinde on, oniki kadar adam gelışı güzel oturmıştı. Yalnız beyaz divandakilerin kırmızı, siyah divandakilerin yeşil elbiseleri vardı. Klark'ın uzaktan seçebildiğine göre bu elbiseler evvelce gördüklerinden çok daha zarif biçimli idi ve çok daha kıymetli kumaştan yapılmıştı. Dikkat edince bu oturanlardan birkaç tanesinin kadın olduklarını farketti.

Ortadaki tahtta iki kişi vardı. Biri -şüphesiz hakan-simsiyah, uzun bir elbise giymiş, sert bakışlı, heybetli bir adandı. Sağında taht divanının uç tarafına yakın oturarak arkasına dayanmış ve ayaklarını tahtın üzerine lâubali bir şekilde uzatmış, beyaz tüllere bürünmüş bir kadın vardı. Başına, alnının hemen üst kısmına yeşil saçları üzerine acaip akislerle parlayan kan rengi bir taş takmıştı.

Küçük salonu, büyük salondan ayıran kemerin altına geldikleri zaman durdular. Minaş, tek başına ilerliyerek salonun ortasına geldi. Evvelâ sağ elini sol omuzuna götürerek askerce selâm verdi. Sonra sol dizini yere dayadı, ellerini karşılıklı omuzlarına koydu ve hürmetle eğildi.

— Ey Bartok! Büyük Hakan! Sen herşeye kadırsın. Heybetin ölçülemez, gazabın korkunçtur. Huzuruna çıktığı için Minaş'ı affet... Sana Darra dünyasından canlı bir mahlûk getirdim.

Klark yepyeni bir hayretle irkildi: Minaş, bu sözleri düşünce lisanıyla değil, yüksek sesle söylemişti. Bununla beraber genç pilot, kadın kaptanın düşüncesini de takip ettiği için, sözlerini gayet iyi anlamıştı.

Bartok, Minaş'ın selâmını aldıktan sonra, mutan-
tan, davudî bir sesle mukabele etti:

— Kaptan Minaş! Bu başarıyla Hakanın takdirini kazandın, Esirin işi bittikten sonra, Büyük Amiral Kal-kur seni taltif edecek...

Minaş doğruldu, vakur adımlarla salonun girişindeki sütunlardan birinin yanına çekildi. Aynı zamanda düşünce lisanıyla Klark'a:

— Yürü!.. dedi. Bartok seninle konuşacak!

Fakat, Minaş'ın edası ve bilhassa kendisinden bir hayvandan bahseder gibi (mahlûk) diye bahsetmesi Klark'ın ağına gitmişti. Dimağ perdelerini kontrola bilhassa dikkat ederek:

— Seninle de kozumuzu paylaşırız, bayan Kaptan! diye düşündü. Evvelâ şu Bartok dediğin kuşkonmazı tartalım...

Gayet sâkin mert ve vakur adımlarla salonun ortasına kadar ilerledi. Ayaklarını hafif açarak durdu. Böylece yarı küstah bir tavırla bakışlarını hakana dikti. Fakat Bartok'u görmedi bile... Tahtta Hakanın sağında oturan kadın bir miknatis gibi bütün dikkatini çekmişti. Bu kadın, güzellik için ölçü ne olursa olsun, harikulâde güzeldi... Yarı şeffaf, yumuşak tüller rahatça uzanmış vücudunun hatlarını belli ediyor, mükemmel bir tenasübü müjdeliyordu. Kadının gayet çekik gözleri vardı. Bu mesafeden simsiyah görünen bu kadife gözlerde okadar sıcak, okadar kavrayıcı bir alev parlıyordu ki, Klark bu bakışların damarlarında tatlı bir

hararet uyandırdığını hissetti. Koyu çam yeşili rengindeki saçları, ılık bir su gibi gözlere rahatlık veriyordu. Yeşil bir şelale gibi omuzlarından dökülmüş olan bu saçlar, taht divanının fes rengi kadifesinde bir renk masalı anlatıyordu. Klark, bu garip kadının yaşını tayin etmekten âcizdi, fakat pekâlâ genç bir yanar dağ gibi ateşli olduğu muhakkaktı.

Dimاغında aynı zamanda belki on kişiden gelen tehditkâr bir ihtar gürledi:

— Eğil! Büyük Hakanın önünde yerlere kapan, alçak malûk!..

Klark başını dikti, göğsünü kabarttı ve kaşlarını çatarak gür bir sesle:

— Ben buraya esir olarak değil, kendi arzumla geldim. Benim geldiğim yerde kimsenin önünde yere kapanmak âdet değildir. Ve ben yere kapanmıyacağım... Alçaklığa gelince: Bu sözü yüzüme karşı söyleyip, hayat ile oynamak cesaretini gösterecek bir erkek varsa içinizde, derhal çarpışmağa hazırım..

Klark, bu sözleri İngilizce söylemişti. Fakat dimاغ perdelerini tamamen açık bıraktığı için sözlerinin her kelimesini oradakilerin hepsinin anlayacağından emindi.

Siyalı divanda Hakana en yakın yeşil üniformalı adamlardan biri, iri yarı, karga burunlu, keskin bakışlı, orta yaşlı bir adam yerinden fırlayarak:

— Büyük Hakan! diye bağırdı. Emredin bu küstah mahlûku köpeklerime yedireyin!..

Klark'ın kafası kızmıştı. Sağ kolunu hafifçe vücuduna bastırarak Disinter'in orada bulunduğuna emin olmak istedi. Disinter yerindeydi. Sert bakışını bir konuşan adama, bir de Bartok'a çevirdi. Uzun zaman hareketsiz ve heyecansız bir beklemeden sonra, şimdi tehlikeli bir vaziyetin doğması, enerjisini kamçılıyor, kuraklıktan bunalmış bir çiçeğe su verilmiş gibi yüreğinde bir genişleme doğuruyordu.

Fakat, Bartok'un dolgun sesi ortalığı yatıştırdı.

— Sabret, Kalkur! Bu yabancılardan öğrenmek istediğim şeyler var. İstediklerimi elde ettikten sonra onu sana bırakabilirim.

Büyük Amiral, Klark'a kin dolu bir nazar attıktan sonra yerine oturdu. Her nedense daha ilk anda genç pilota düşman kesilmişti. Belki de, Klark'ın tehlikeli olduğunu sezerek bir zarar vermesine meydan bırakmadan temizlenmesini menfaati icabı bulmuştu.

Bütün bu müddet zarfında, tahta uzanmış olan kadın gözlerini Klark'dan ayıramamış, onu dikkatle tetkik ediyordu. Klark'ın her hareketini âdetâ gözleriyle inciyor, bir heykeli andıran göğsü inip kalkıyordu.

Klark dik başını tahta çevirdi:

— Hakan Bartok! Tekrar ediyorum, ben buraya esir olarak değil, kendi isteğimle ve dost olarak geldim. Benden istedikleriniz, hemcinslerimin başına fenalık getirmeyecek şeylerse, dilediğiniz mâlûnatı memnuniyetle veririm. Aksi halde benden bir tek kelime bile alamazsınız.

Bartok vahşi bir kahkaha attı:

— Ha! Ha!Ha! Küstah yabancı, sen ve bütün hemcinslerin avucumda sinek gibisiniz. İstedğim an, topunuzu birden mahvedebilirim. Boş yere hayale kapılma!..

VII

AMAŞA

I.

Klark, Bartok'un tehditlerine cevap vermeğe fırsat bulamadı, muhteşem kubbenin altında, bu kubbeyle bir ihtişam yarışına çıkarcasına, billûr gibi âhenkli ve baş döndürücü tatlılıkta bir ses yükseldi:

— Ulu Hakan! Bu güne kadar Darra dünyasından canlı bir esir elde etmeğe muvaffak olamadın. Bugün

ister esir olsun, ister kendi arzusu ile gelmiş olsun bir Darra'lı var elinde. Sen hiddete kapılarak, menfaat plânlarını çiğneyip onu ve geldiği Darra dünyasını mahvetmekten bahsediyorsun. Evet, gamma hüzmeleri yaratan uzun menzilli silâhlarıyla, kısa bir zamanda Darra'da canlı hiçbir şey bırakmaz, herşeyi tamamiyle mahvedebilirsin. Fakat bununla kim kaybeder? Sen... Bartok, sen kaybedersin.

Klark, dânağ perdeleri açık olduğu için, söylenenleri anlıyor, fakat bu hârikulâde sesin tesirine kendini kaptırmış, düşünceden ziyade kulaklarına gelen ve anlamadığı bir lisanı konuşan sesle meşgul oluyordu. O devam ediyordu:

— Einamir'in bel bağladığı Ulu Hakan! Evet, bu hareketinle sen kaybedersin. Maksadınız Darra'da mevcut olduğunu bildiğiniz Uranyum ve bulunduğunu ümit ettiğiniz Siryum kaynaklarından istifade etmek değil mi? Öyleyse bu maksada hizmet etmiyecek hareketlerden kaçınıp, hedefimizi daima göz önünde bulundurmalıyız. Darrahlıları mahvedersek, bu madenleri kendimiz mi işleteceğiz? Bence yapılacak en münasip şey bu esiri bir müddet aramızda tutup, Darrahlıların yaşayış tarzı ve dünya şartları hakkında birşeyler öğrenmek, onların hususiyetleri hakkında bilgi edinmektir. Ancak maksadınıza ulaştıktan sonra esiri ne yapacağımızı tasarlarız. Bu sebepleri göz önüne alarak esirin gayri muayyen bir müddetle bana teslim edilmesini istiyorum.

Konuşan, tahtta oturan güzel kadındı. O sözlerini bitirdikten sonra salonu bir sükût kapladı. Bartok sert yüzünün ifadesini biraz yunuşatarak kadına döndü:

— Fakat Amaşa, böyle bir teklifi yapacak birçok âlimlerimiz var. Bu sana düşen bir vazife değil ki!

Genç kadın ısrar etti:

— Bilâkis bu vazifeyi bir kadına vermek doğrudur.

Büyük Amiral Kalkur söze karıştı:

— Sayın Ece, bu işi yapacak kadın âlimlerimiz de var.

Amaşa, çekik gözlerini süzerek Amirali tersledi:

— Amiral Kalkur, Hakanla aramıza girmesenez nasıl olur?

Büyük Amiral hiddetini gizleyerek sustu. Amaşa gene Bartok'a hitap ederek:

— Ulu Hakan, Amaşa'nın her istediğini yapardı. Şimdi bu Darra'lıyı vermeği red mi edecek?

Klark bu mükâlemeyi alâka ile takip ediyor, karışmıyordu. Bartok, diğerlerine haşin muamele etmesine rağmen, Amaşa'yı âşikâr bir şekilde kayırıyordu.

Hakan biraz düşündü. Belli ki yumuşamak üzere idi. Fakat birdenbire Minaş'ın sesi yükseldi:

— Ulu Hakan, eğer Darralı esir, kullanılmak üzere Amaşa'ya verilecekse, onu yakalayıp Emamir'e ben getirdiğim için, seçmek hakkı kanunen benimdir.

Klark, bu (kullanıma) tâbirinden ne kastedildiğini anlıyamamıştı ama gene de bu tâbiri beğenmiyordu. Fakat Minaş'ın, haşin Bartok'a sözünü dinleten ve Büyük Amirali tersliyecek kadar otorite sahibi olan Amaşa'ya korkınadan karşı gelmesi, içinde kadın kaptana karşı bir takdir hissi uyandırdı.

Amaşa tatlı sesinde zehirli bir eda ile:

— Minaş çizmeden yukarı çıkma. Sen esiri unut ve filonu kullanılmakla iktifa et! dedi.

Bartok aralarına girerek:

— Yeter! diye çıkıştı. Minaş'ı terslemekte haksızsın. Al! Esiri sana vereceğim. Fakat hayatını bağışlamış değilin. Keyfim istediği zaman ölümüne karar verebilirim.

Sonra Klark saraya gelirken kendilerine refakat etmiş olan muhafız subayına dönerek, haşin tavırla:

— Nola! Esiri Ece'nin dairesine götür! dedi.

Klark'ın zihninde, Bartok'un onu istemiyerek

Amaşa'ya teslim razı olduğu ve bunun acısını kendisinden çıkaracağı intibai uyandı. Bartok'un böyle düşündüğüne dair açıkça bir emare yoktu. Fakat içinde bir his, hain ve zalim Kalkur'dan olduğu kadar, haşin ve amansız Bartok'tan da çekinmesi lâzım geldiğini söylüyordu. Amaşa'nın gözlerinde ince bir zafer alevi parlıyordu. Klark, bu haris kadına da pek itimat etmemek taraftarıydı.

Nola ve iki muhafız eri refakatinde küçük salon-
dan çıktılar. Büyük salonun en sağındaki yolu takip ederek, helezonî sütunun etrafından döndüler ve salona bakan balkon pasaja çıktılar.

Zemini yirmi metre kadar aşağıda kalan salonun ihtişamı buradan daha iyi görünüyordu. Pasajın salona bakan tarafında zarif oynalı bir parmaklık, diğer tarafta ise duvarda, acaip şekilli, renkli ve ışıklı kâbartmalar vardı.

Pasajın sonundaki kemerden geçerek, Hakan ve Ece'ye ait dairelerin bulunduğu kısmın koridorlarına vardılar.

II

Amaşa'nın dairesi muhteşem bir lüks içindeydi. Zevkle döşenmişti. Bütün koltuklar, divanlar insanın hislerini gevşeten bir rahatlık ifade ediyordu. Duvarların, tavanın tezyinatı, yüksek mermer ayaklar üzerine yerleştirilmiş vazolar, renkli çiçekler, bu rahat havaya bir renk ve koku üstünlüğü ilâve ediyordu. Bazı duvar kanatlarını kâmilten kaplayan büyük aynalar, bu dairenin sâkini olan güzel ve mağrur kadının, kendi güzelliğinden hoşlandığını ve kendini seyretmekten bıkmadığını gösteriyordu.

Dairenin kapısında onları ufak tefek bir kadın karşılamıştı. Nola, Klark'ı ona teslim ederek uzaklaştı. Biraz evvel kendisini öklürmekten bahseden bu adamın, onu böyle bir tek kadının eline bırakma-

rı, genç pilotu hem şaşırtmış hem de gururunu kırmıştı. Kaçamıyacağından bu kadar emin olmalarını Klark şahsına bir hakaret addediyordu. Fakat içeri girince bu itimadın sebebini anlamakta gecikmedi. Kapının yanındaki sütunun önünde, o âna kadar gördüğü mor adamlardan çok daha iri, en aşağı iki buçuk metre boyunda ve aynı nisbette geniş yapılı, pehlivan gibi bir adam duruyordu. Ellerini karşılıklı omuzlarına kavuşturmuş, bir heykeli andırıyordu. Klark, adamın bu heybetli cüssesine ve dolgun adalelerine bakarak:

— Vay canına! dedi. Bu zebellâ gibi herif te kim? Herif insanın kafatasını avuçlasa parmaklariyle çöktürür bel..

İri yarı adamı hiç oralı değildi. Sanki Klark'ı görmemiş, sanki Klark orada değilmiş gibi, dosdoğru karşısına bakıyor, hiç kımıldamıyordu.

Klark, salonun ortasında alçak bir masanın yanında duran arkalıksız koltuklardan birine oturdu. Etrafını biraz tetkik ettikten sonra yeşil mermer masanın üzerinde bir yemişlik içindeki portakala benzer kırmızı meyvalardan bir tane almak üzere elini uzattı. Fakat kadın daha evvel davrandı. Bir tanesini aldı, çabucak soydu ve hürmetle eğilerek Klark'a uzattı.

Klark'ın yediği meyva dış görünüşü itibariyle portakala benziyordu. Fakat pembe renkli ve etli olan iç kısmı daha ziyade muz kıvamında, yumuşak, çok hoş lezzetli ve kokuluydu.

Meyvayı henüz bitirmişti ki, kadın birden yerinden fırlayarak kapıya koştu. Bu hareketi gören koca muhafız, kapıya dönerek bir dizini yere koydu ve ellerini omuzlarından ayırmadan, hürmetle eğildi.

Kapı açıldı ve içeriye Ainaşa girdi.

Klark, oturduğu yere civilenmiş gibiydi.

Kadın tahtta oturduğu zamankinden çok daha güzeldi.

Ayakta, bedenini saran ve yerlere kadar uzanan incecik tüller vücudunun cazip şekillerini çok daha iyi belli ediyor, dolgun hatlarını tebarüz ettiriyordu. Sonra, böyle yakından görünce, tatlı bir şekilde çekik gözleri, koyu lâcivert renkleriyle, bütün sıcaklıkları ve cana yakınlıklarıyla parlıyor, insanın tâ ruhuna kadar işliyordu. Kan renkli dudakları ısırılmayı bekleyen olgun bir elma gibiydi.

Çapkın bir tebessümle Klark'a yaklaştı. Genç pilot, bir rüyadaymış gibi, oturduğu yerden kalkarak birşeyler söylemek istedi. Fakat Amaşa sözünü kesti:

— Sakın teşekkür edip, işin zevkini kaçırma. Seni kurtarmak için değil, hoşuma gittiğin için istedim.

Vakıa, Klark'ın maksadı teşekkür etmek filân değildi. O kurtulma işini kendi kendine başarabilirdi. Amaşa'ya söylemek istediği sözler ateşli aşk sözleriydi.

Kadın şuh bir gülüşle başını arkaya doğru atarak:

— Görüyorum ki, sen de beni beğeniyorsun, dedi. Niçin dimağ perdelerini açmıyorsun? Aç ki, benim hakkımda düşündüklerini ruhundan okuyabileyim.

Bu, Klark'ın işine gelmezdi. Fakat mağrur kadın cevap beklemedi. Elini çırparak:

— Bitey! dedi. Aşk ışıklarını aç!..

Pembe bir aydınlık yavaş yavaş yayılarak odayı doldurunca, Klark yıldırımla vurulmuşa döndü. Nereden geldiğini kestiremediği ve mahiyetini anlayamadığı bir ışık, odadaki herşeyin rengini değiştiriyor, her renge tatlı ve donuk bir ton veriyordu. Fakat bu ışıktaki esrarengiz kuvvetin asıl marifeti bunlar değildi: bu ışık, Klark'ı sille gibi çarpan bir hususiyetle, Amaşa'nın üzerindeki tülleri suda eriyen bir cisim gibi dağıtıyor, tüllerin hepsi incecik ipek kıvrımlar halinde yavaş yavaş gözden siliniyordu. Bu hal, Amaşa'nın fevkalâde vücudunu selofan gibi şeffaf ışıltılara bürüyordu.

Klark büyülenmişti. Genç kadının üstüne saldır-
mamak için kendini zor tuttu.

Lâkin Klark'ı rahatsız eden en mühim şey kapı-
nın yanında duran dev adandı. Amaşa bu fikri hisset-
miş gibi derhal iki elini birbirine vurdu ve şımarık
bir sesle:

— Mimba! Git! diye bağırdı.

Pehlivan yapılı muhafız yan taraftaki bir kapıdan
kayboldu.

Amaşa davetkâr bir tebessümle Klark'a bakarak
ağır adımlarla iç tarafta bir odaya doğru yürüdü. Klark,
o büyülenmiş haliyle bir otomat gibi onu takip etti.

III

Yatak odasına girdiler. Odanın orta yerinde al-
çak ve yuvarlak bir sedir duruyordu. Bu sedir dört,
beş metre büyüklükteydi. Sedirin orta yerinde
kocaman bir yastık vardı. Bitay, sedirin örtülerini
kaldırıyordu. Amaşa, Bitay'ı bir el işaretiyle savdık-
tan sonra, gizli bir raftan kadını başı biçiminde kristal
bir sürahi aldı, içindeki kızıl mayii, uzun ayaklı yarını
küre şeklindeki kadehlere doldurdu. Birini kendi al-
dı, diğerini esrarengiz bir tebessümle Klark'a uzattı.
Genç pilot bardağı aldı, fakat içinde doğan bir şüphe
ile ilkönce Amaşa'nın içmesini bekledi. Ece, bu şüp-
heyi sezmiş olacak ki, bardağı dikerek içindeki kızıl
mayii bir nefeste içti ve bardağı attı. Klark kendi bar-
dağını kaldırırken, kadının güzel gözlerinin büyüdü-
ğünü ve devamlı kıvılcımlarla parladığını gördü.

İçki boğazından bir lâv gibi geçti. Gözlerinde şim-
şekler çaktı. Daha bardağın yarısını içmeden bütün
damarlarını bir alev dalgası kapladı. Bu dalga bir sel
gibi beynine aktı. Baş dönmeğe, şakakları zonklama-
ğa başladı. Yanakları pençe pençe yanıyordu. Vücu-
dunda bir fevkalâdelik oluyordu...

İçkinin hepsini dikti...

Kızıştırıcı içkinin tesiri, Klark'ı bir kırbaç gibi hareket getirdi. Şeffaf tüllerini şahane vücudundan sıyrarak ayaklarının dibine bırakıveren kadını kollardan yakalayarak kendine doğru çekti. İncecik çıplak beline sarıldı. Beraberce sedire yuvarlandılar.

Klark soğukkanlılığını tamamiyle kaybetmişti. Esasen muhtaç olmadığı, bu kızıştırıcı içki bütün hislerini kamçılarmış, asâbını sertleştirmişti.

Amaşa'nın kıvrak vücudunu ateşli dudaklariyle yokluyor, çıldırtıcı okşayışlarla hırpalıyordu. Bu mahir erkek ellerinin, görünüşe göre, yepyeni tesirler yaratan okşamaları altında genç kadın heyecanlandıkça ef-lâtun vücudu, gittikçe pembeleşiyor ve iç gıcıklayıcı, tatlı bir renge bürünüyordu.

Amaşa kendinden geçmek üzereydi. Bütün varlığını kavuran vahşi bir busede dudakları birleştiği zaman eliyle Klark'ın saçlarından kavramış hem kendine doğru çekiyor, henı de diğer elinin parmaklarını etine geçiriyordu...

Aradan kaç saat geçmişti? Klark farkında değildi. Vakit gece yarısı olmalıydı. Amaşa ile beraber, Ece'nin hususî yemek salonunda yemek yiyorlardı. Amaşa yaşadığı maceradan, tahmin ettiğinden daha fazla memnundu. Klark'a ikram üstüne ikram ediyor, gözlerini ondan ayırmıyordu. Klark ilk defa tattığı pembe renkli bir etin yanında verdikleri yeşilimsi bir şarabı içerken sordu:

— Peki ama Amaşa, o alev gibi içkiyi bana neye içirdin?

İçkinin tesiri tamamiyle geçmemişti. Hâlâ şakakları biraz zonkluyor, yanakları yanıyordu.

Amaşa çapkın bir kahkaha attı. Çekik gözlerinin içi parlayarak, uzun boynunu şımarık bir hareketle yana büktü:

— Ne bilirdim senin bu kadar kuvvetli bir erkek olduğunu? Bizimkiler karay'sız edemezler.

Karay herhalde bu kızıl içkinin adı olacaktı...

— Sahi mi söylüyorsun?

Amaşa cevap vermedi. «Ne demek istiyorsun, yani?» dermiş gibi, yan yan Klark'a baktı.

Klark devam etti:

— Bartok, senin beni niçin istediğini biliyor. Hoş, bunu bilmiyeñ de yok ya!.. Minaş'ın sözlerinden bile belliydi.

Amaşa'nın gözleri kıskanç bir alevle parladı:

— O erkek bozuntusu karının yanına yaklaşırsan, seni Kalkur'un köpeklerine kendi elimle diri diri veririm, anladın mı?

Klark, bir kadının nüfuzu altına bukadar girmenin sonradan insana ancak baş ağrısı verdiğini eski tecrübelerine istinaden bildiği için, bunun bir çaresini bulmağa karar verdi. Fakat sözü değiştirmeyi şimdilik münasip buldu:

— Mesele orada değil. Bartok, senin beni ne maksatla istediğini bildiğine göre itiraz etmiyor, kızmıyor mu?

— Kızmasına kızıyor tabii!.. Fakat itiraz edemez, anlaşılmamız var.

— Anlaşılmamız mı var? Ne anlaşılmaz?

— Sana ne canım? Sen orasına karışma.

— Karışma olur mu? Dostumu, düşmanımı bilmem lâzım.

Amaşa, yumuşak ellerini Klark'ın saçları üzerinde gezdirerek:

— Ben senin dostunum ya, bu sana yeter, dedi. Hem bizim erkeklerimiz kadına okadar düşkün değildir. Onun için kadınlarımız erkeğe düşkün.

Bu iş Klark'a oldukça acaip geldi doğrusu...

— Bak buna aklım ermez... Buranın kadınları bukadar güzel olsun da...

Sözünün gerisini Amaşa tamamladı:

— ... sen onları rahat bırakasın öyle mi? Herkes

senin gibi mi? Sen kadından başka ne düşünüyorsun ki?

Klark esrarlı bir tavırla cevap verdi:

— Belli olmaz. Bazan neler düşündüğümü bilsen...

IV

Klark çok yorgun olmasına rağmen rahat uyuyamamıştı. Bunun sebebi, belki biraz ilersinde sâkin bir uykuya dalmış kendi kendine gülümseyen Amaşa'nın yakınlığı, belki de uçan daireye yapışmak için harekete geçtiğindenberi ilk defa olarak radyokor elbisesini çıkarmış olmasıydı. Bunu istemiyerek yapmıştı. Amaşa'ya bu elbisenin sırrını açamazdı. Kadının dostluk iddialarına rağmen Klark ihtiyatla hareket etmeyi tercih ediyordu. Başka dünyalardan gelip, daha dört beş saat önce ölümle karşılaşmış bir adamla, nekadardateşli olursa olsun, bir aşk sahnesi neticesinde hemen dost olunamazdı. Yeşil başlı heriflerin gamma şuaı neşreden silâhlar kullandıklarını öğrendiğindenberi koruyucu elbise elinde çok büyük bir kozdu. Bunu öğrenirlerse ne yapıp yapıp, radyokoru elinden almağa çalışacaklardı. Bunu unutmaması şarttı.

Neticede Klark şeffaf elbisesini çıkarmamak için bir bahane bulamamış ve yatarken elbisesini çıkarmamaya mecbur olmuştu. Bununla beraber, Bitay'ın elbiselerini kaldırmasına şiddetle itiraz etmiş ve Amaşa'nın korkulacak birşey olmadığını ısrarla söylemesine rağmen elbisesini vermemekte ısrar etmişti. Filhakika Amaşa, Bartok veya Kalkur bir fenalık yapmak isteseler bile bunu açıktan açığa yapamayacaklarını ve Mimba bekçilik ettiği müddetçe yanlarına kimsenin sokulamıyacağını kat'i bir lisanla söylemişti ama...

Maınafih Mimba hakikaten güvenilecek bir bekçiydi. Devin hakkından gelmek için en aşağı yarım düzine adam lâzımdı.

Yasinger, ona radyokoru verdiği ve nasıl kullanılacağını gösterdiği zaman, bunu çıkartmak mecburiyetinde kalacağını akıllarına bile getirmemişlerdi. Bu yabancı yıldız varınca, hem de ilk gecesinde bir kadının koynunda yatarak elbiseyi çıkarmak mecburiyetinde kalacağı kimin aklına gelirdi ki?

Bu kadın milleti bir gün onun başına bir dert açacaktı ya... Allah gecinden versin. Maamafih, şimdilik kadınlardan zarar değil, fayda görmüştü. Amaşa onu istememiş olsaydı, kimbilir şimdi nerede olacaktı?

Uykusu tamamen kaçmıştı. Kalkıp bir sigara içmek istedi, Amaşa'yı uyandırmadan yavaşça sedirden indi. Elbiselerine uzandı. Fakat...

Bir ses duyar gibi oldu.

Derhal kulak kabarttı. Ortalıkta tıs yoktu. Yalnız uzak bir yerden bir su sesi geliyordu. Gayri ihtiyarî bir hareketle antenini başına taktı ve bütün iradesini teksif ederek dimağını dinledi:

Hiçbîr şey duyamıyordu...

Fakat dimağında belirsiz bir yabancı tesir vardı. Bu, muhakkaktı. Sanki dimağ perdelerini iyice kapamağa muvaffak olamamış birinin müphem bir düşüncesi gibi...

İçi rahat etmedi. Sessizce elbiselerini aldı. Giyinmeğe başladı.

Pilot ceketinin fermuarını kapatırken, dimağında birdenbire tek kelimelik bir düşünce parladı:

— Yavaş...

İlk aklına gelen şey Amaşa'yı uyandırmak oldu.

Yavaşça uyandırdı...

Genç kadın gözlerini açar açmaz, susmasını ve dinlemesini işaret etti. Fakat otoriter Ece kendi yatak odasında böyle gizli, kapaklı işlerin olmasına müsaade edecek gibi değildi. Sert bir sesle:

— Mimba!.. diye bağırdı.

Dışarıda önce bir homurtu, sonra telaşlı ayak ses-

leri, daha sonra korkunç bir çığlık duyuldu. Klark bir anda radyokor elbisesini geçirerek, kapıya fırladı...

D I S I N T E R

I

Salonun gece tenviratının mavi aydınlığına, sabahın ilk ışıkları karışıyor, beyazlaştırıyordu. Ortada bir harp meydanı havası vardı.

Mimba, dev cüssesiyle korkunç bir harp ilâhı gibi, gözleri dönmüş, salonun orta yerinde duruyor; kapının önündeki üç asker ellerinde gamına tabancaları, donakalmışlar, Mimba'ya bakıyorlardı. Mimba sağ elinde bir başka askeri taş bebek tutarmış gibi sallıyor, diğer askerlere saldıрмаğa hazırlanıyordu. Elindeki askerin kafatasının bir yanı çökmüş, boynu korkunç bir şekilde kıvrılmış, başı arkaya düşmüştü. Ölürlen gözlerinde donmuş olan dehşet ifadesi hâlâ okunuyordu.

Klark, salona çıkar çıkmaz vaziyeti bir an içinde kavradı:

Bu askerler onu yakalamak için gelmişler, fakat sadık Mimba'nın gazabına uğramışlardı... Mimba korkunç bir homurtu ile saldırdı. Askerlerin üçü birden ateş ettiler. Eline fırlayan Disinter'le ölüm saçmağa hazır bulunan Klark derhal sıçrayarak kavgaya karıştı.

Disinter'in ilk atışına hedef olan asker akılları durduran, esrarengiz bir ölümün kucağına düştü. Hiç kimse ne olduğunu anlayamadı. Salonda bütün gürültüye rağmen minimini bir ampulün patlaması gibi bir ses duyuldu... Bu belki bir ses değildi. Belki de havada vücuda gelen anî bir boşluk etraftaki hava ile doluyordu... Pfoff!.. Ve bunu başka birşey takip etti: ıslık gibi birşey... Öyle bir ıslık ki insan kulağı ile değil, sanki bütün vücudu ile duyuyordu. Adamın birbirin-

den ayrılan atomları havada başka atomlarla kaynaşıyordu. Klark, şu anda salondaki atomların boğuşur gibi birbirlerine girdiklerini tasavvur etti...

Ne kavgaya he!.. Dövüşün böylesi görülmemiştir!..

Bütün bunlar ölçülemeyecek kadar kısa bir zamanda oldu.

Asker sır olur gibi ortadan kaybolmuştu. Aynı anda Mimba, üç askerin gamına tabancalarına hedef olmuş ve vücudu korkunç yaralarla hurdahaş olmuştu. Şimdi yeni bir askeri kafasından yakalamış, iki eliyle sıkmağa başlamıştı. Fedakâr Mimba'nın daha askerin yanına varmadan ölmüş olması lâzımdı. Fakat çelik adaleleri ölümden sonra bile vazifelerini başarmışlardı.

Mimba ile asker beraberce yıkıldılar. Askerin kafası ezilmiş, tanınmaz hale gelmişti.

Klark'ı yarım saniye meşgul eden bu düşünceler, son askere gamına tabancasını doğrultup ateş etmek fırsatını verdi. Klark göğsünde bir sıcaklık hissetti. Asker hortlak görmüş gibi korkunç bir çığlıkla kendisini dışarı attı. Klark kendini, Mimba'nın acıklı ölümünün tesirinden kurtararak saldırdı. Asker koridorun köşesini dönüyordu. O da küfür ederek peşinden fırladı.

Bu dalış, o gece Klark'ın yaptığı ilk ve son yanlış hareket oldu. Ece'nin yanında kalmış olsa korkacak hiçbir şey yoktu. Netice'de, tecavüz bizzat Ece'nin hususî dairesinde vukua gelmiş ve Ece'nin sadık muhafızı kurban gitmişti. Askerleri gönderen kim ise, kendini meydana vurdu mu Ece'yle çarpışacaktı. Fakat Mimba'nın intikamını almak arzusuyla fırlayarak, pür telâş koridorda askeri kovalamağa başlamakla, Klark Amaşa'nın kıymetli himayesinden mahrum kalıyordu. Sarayın bir an içinde ayaklanan bütün muhafızlarıyla tek başına savaşarak, amansız bir ölüm kalım mücadelesine girişmek mecburiyetindeydi.

Ancak bir iki saniyelik bir avantajı olan askere derhal yetişerek, yeni bir köşeyi dönmesine fırsat bırakmadan disinter'i ateşledi. Asker, başlamış bir çığlığın âni sükûtu gibi yok oluverdi.

Klark durdu. Koşarak, koridorun diğer koridorla kesiştiği noktaya geldi. Sola döndü. Koşmağa devam etti. Amaşa'nın dairesine yaklaşıyor olmalıydı. Fakat bir hayli yol almasına, belki de 100 - 150 metre ilerlemesine rağmen, Amaşa'nın dairesinden eser yoktu.

— Vay anasını! Yoksa yanlış koridora mı saptık?

Karşı taraftan karışık ayak sesleri ve bağırışmalar geliyordu. Fakat görünürde hiç kimse yoktu. Bir an tereddüt eder gibi oldu. Ne yapacağına karar vermeden belki on, on beş metre ilerde yan taraftaki bir koridordan beş altı asker koşarak fırladılar. Klark'ı gördüler.

Sert bir kumanda... Derhal kalkan gamına tabancaları...

Fakat kendine has bir çabuklukla ölüm kusan disinter en öndekini bir duman gibi savurdu.

Ufak bir hareketi... İkinci asker, gözlerindeki hayret ifadesi silinmeden birinci askeri takip etti.

Diğer askerler ateş etmeğe fırsat bulmuşlar ve sıcak bir dalga Klark'ın göğsünü üstüste bir, bir daha, bir daha okşamıştı. Askerler kendi silâhlarının tesirsiz kaldığını fakat Klark'ın silâhının amansız bir çabuklukla aralarından kurbanlar aldığını farkedip kaçışına kadar, Klark bir tane ve bir tane daha temizlemişti.

Son kalan iki kişi haykırarak, çıktıkları köşeden geri fırladılar. Fakat aynı istikametten gelen ikinci bir asker gurubu ile çarpıştılar. Bir tanesi koridorun orta yerine, diğeri çapraz koridorun hemen ağzına yuvarlandı. Bu ikinci asker bir pire çabukluğu ile yerde yuvarlanarak gözden kaybolurken; öteki ölümden be-

ter bir âkibetin acı lezzetini damağında hissetmiş gibi şaşkın hareketlerle yerden fırladı ve kulakları yırtan korkunç bir çığlıkla, koridor boyunca çılgın gibi koşmağa başladı. Bu şuursuz çığlık, koridorun duvarlarında akisler yaratarak, perde perde yayılıyordu.

Askerler koridorun köşesinde kaybolmadan, Klark, yeni gelenlerden birini daha gaiplere göndermeğe inuvaffak olmuştu.

Koridor biraz ilerde açığa çıkıyor ve bir başka koridoru köprü gibi geçerek ilerliyordu. Köprünün öbür tarafından da bağırışmalar geliyordu. Sesler bir hayli uzaktı ama, Klark bu aksisedalı koridorlarda ses uzaklığını tâyin edemiyordu.

Köprüye gelince hiç tereddüt etmedi. Hızını kesmeden, alçak parmaklığa göğsünü dayayarak, parmaklığın dış tarafından zemini buldu, ellerini dayadı. Bu istinat noktası etrafında bir perende atarak vücudunu çevirdi. Havada açılarak kol ve bacaklarını gerdi. Yere yaklaşırken tekrar kapandı ve ayaklarının üstüne düşerek yaylandı. Yüzükoyun yere yuvarlandı. Hareketine hiç ara vermeden yerde bir takla daha attı. Doğruldu ve arkasına bakmadan koşmağa devam etti.

Takip eden ve arkadan gelen iki asker gurubu köprüde karşılaştılar. Umumî bir kargaşalık içinde, bağırışarak, kaçmakta olan Klark'ı gösterdiler. Bir iki tanesi alt koridora atlamağa teşebbüs ettiler. Fakat irtifa beş metreden fazlaydı. Klark bile bütün atletik kabiliyetine ve akrobatik maharetine rağmen, bu kadar sıkışık bir durumda olmasa, soğukkanlılıkla oradan atlıyamazdı.

İki kırmızı şeritli, hain bakışlı bir subay, bağırışmalar arasında:

— Mütiharrik odaları hazırlayın! diye kükredi.

Kısa bir duraklamadan sonra bütün askerler aynı istikamette uzaklaştılar.

II

Klark'ın şimdi takip ettiği yol, diğerlerinden farklıydı. Gayri müsavi aralıklı geniş kapılar koridora bakıyordu. Bir iki tanesini açmayı denemesine rağmen, muvaffak olamadı. Hepsini denese vakit kaybedecekti. Bir an vvel birşeyler yapıp izini kaybettirmesi lâzımdı.

Küçük bir koridora vardı. Bir saniye kadar düşündü, sonra kemerli bir kapıdan daldı. Girdiği pasaj biraz sonra, bir koridorla dikine kesilerek sona eriyordu. Bir sola, bir sağa baktı. Sağ tarafa saparak koşmağa devam etti. Artık nefesini muhafaza ediyor, kendini sıkmadan rahat bir tempo ile koşuyordu.

Son köşeyi döneli ne kadar olmuştu? Belki üç, dört dakika.. Belki de daha az...

Birdenbire dehşetle irkildi. Gözü tesadüfen duvarda bir kabartmaya ilişmişti: Kabartma onunla beraber ilerliyordu!..

Klark acaip bir hırsla yerinde donakaldı. Kabartma oldukça süratle ilerleyerek yoluna devam etti.

Klark afallamıştı. Hayret içinde:

— Nasıl olur yahu? diye mırıldandı.

Elini duvara uzattı. Bir an içinde herşeyi anladı: Duvar ileriye doğru kayıyordu.. Bunun bir tek mânâsı vardı...

Aslında hareket eden duvar değil. Üstünde koştuğu döşemeydi. Kendisi de döşemeyle beraber ilerlediği için, ona duvar yürüyor gibi gelmişti. İşin en feci tarafı döşeme koştuğu tarafın aksine hareket ediyor, Klark müteharrik bir zemin üzerinde koşarken hakikatte yerinde sayıyordu. Koşmağa devam etmesinde hiçbir mânâ yoktu. Duvardaki kabartmayı farkedinceye kadar kimbilir ne kadar yerinde saymıştı? Boşu boşuna yorulacak nihayet bîtâp düşerek enselenecekti. Birden aklına gelen bir fikirle, karşı duvara koştu. O

duvar da aynı istikamete kayıyordu. Demek ki döşeme iki istikametli değildi...

Buradan çıkması lâzımdı. Bu koridora ilk saptığı pasajı aradı. Hayret! O pasaj yok olmuştu.

Kiifrederek, kendi kendine söylendi:

— Ulan! Bu koridor bolluğu bana zaten garip geliyor. Ben mi hep aynı yerlerde koşup duruyorum, herifler mi yeni koridorlar çıkarıyorlar karşıma?...

İşi oluruna bırakmak, başka bir tarafa gidemediğine göre, hareket inisiyatifini döşemeye bırakarak, biraz dinlenmek en akıllıca fikir olurdu galiba!

Dikkatini gevşetmeden, yere oturdu ve düşünmeğe başladı: Onun bu istikamete gitmesini istiyorlardı. Demek bu koridorun ucunda onu bir tuzak bekliyordu. Ama nasıl bir tuzak? Askerlerle, belki onlarla başa çıkabilir, kendine bir yol açabilirdi. Yok eğer...

— Hay aptal kafa hay!...

Aniden boşalan bir yay gibi yerinden fırladı. Koşmağa başladı. Bunu nasıl düşünmemiştii? Ya hazırladıkları tuzak ateş, çukur, kuyu veya bunlara benzer birşeyse... Ya dövüşmek imkânını bulmadan kelleyi verirse... Ne halledebilirdi?

Disinter'i çekti, sol tarafındaki duvara sıktı: Duvar da, madenî levhade bir yara açıldı, fakat duvar delinmedi. Vay canına! Duvarın hususi bir malzemesi vardı. Disinter'e mukavemet ediyor kolay kolay atomize olmuyordu.

Süratini süratine uydurarak, duvarı berelediği yere, disinteri üstüste boşalttı. Duvar da nihayet küçük bir delik açıldı. Ateşe devam ederek deliği genişletmeğe uğraştı. Fakat koşarken iyi nişan alamıyor, her atışı aynı yere isabet edemiyordu. Bazan da nişan almağa dikkat ederken sıratından düşüyordu.

Asıl mühimi şeydu: Oldukça süratle hareket eden zeminden, sabit bir deliğin, hem de kenarları testere

gibi gayri muntazam dişli bir deliğin, içinden geçebilmek için bu deliğin oldukça geniş olması lâzımdı.

Bu arada bir diğer nokta dikkatini çekti: Disinterin hazır şarjı boşalıyordu.

Yukarda silâhını epeyce kullanmış olmasına rağmen, silâhta hiçbir yorgunluk alâmeti görünmemişti. Fakat şimdi, bu kadar mukavim bir cisme karşı devamlı kullanılması büyük nisbette deşarja sebep oluyordu...

Disinter kullanılırken otomatik şarj tertibatı kullanılmadığı için, silâhını bir müddet kullanmaması lâzımdı. Fakat vaktin darlığı buna imkân vermiyordu.

Nihayet geçebileceği kadar bir delik açmağa muvaffak oldu. Önce duvarın diğer tarafına bir göz atarak kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra, koşuşunu biraz hızlandırdı. Balıklama dalarak kendini delikten içeri attı. Döşemenin hareketi dalışını dümdüz yapmasına mani olmuştu. Sol kolunun üzerine düştü, bir yan takla atarak döndü. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kalktı.

Düştüğü yer oldukça geniş bir odaydı. Etrafını vakit kaybetmeden, bir bakışta süzdükten sonra, karşı tarafta çift taraflı, kapalı bir kapıya yanaştı. Yavaşça kapıyı araladı. Dinledi. Dışarda yaklaşan bir ayak sesi vardı. Kapıyı derhal kapattı. Fakat bir iki milimetre aralık tutarak tarassuta devam etti. Yaklaşanlar iki kişiydi. Acele acele yürüyor ve hararetle konuşuyorlardı.

Bunlardan bir tanesi Büyük Amiral Kalkur'du. Klark, oldukça genç olan diğer adamı evvelce hiç görmemişti.

Kalkur, düşünceli bir sesle:

— Sen gene yerine dön, eskisi gibi devam et, dedi. Benimle nasıl temas edeceğini biliyorsun. Darralı yabancı başıma dert olmasaydı, temizliğe bu geceden başlardık, ama önce şu köpeğin işini görmeli. Budala

muhafızlar herifi nasıl kaçırdılar, anlaşılmadı. Herkes kabahati birbirinin üstüne atıyor. Acaip silâhlardan bahsedip duruyorlar.

— Hakikaten siyah koridora düştüyse, müteharrik odadan kurtulamaz. O zaman işi bitmiş demektir.

— Orası öyle. Fakat bir de Bartok'a hesap vermek lâzım. Eğer Amaşa...

Klark daha fazla duyamadı. İki adam iyice uzaklaşmışlardı. Yavaşça kapıyı açarak çıktı. Bu koridor da duramazdı. Hem zaten koridorlardan ağzı yanmıştı. Karşı tarafta, biraz ilerde bir kapı vardı, o tarafa koştu. Tam kapıya vardığı zaman koridorda ayak sesleri duydu. Kaybedecek vakit yoktu. Derhal kapıyı açarak içeriye girdi, gürültüsüzce kapadı. Nefesini tutarak bekledi. Koşar adımla yaklaşan ayak sesleri gene koşar adımla diğer taraftan uzaklaştılar.

Klark duraladı. Sağ tarafında alçak bir mermer sütunun yanı başında, genç bir kadın, çekik gözleri hayret ve korkudan büyümüş, solgun dudaklarında sessiz bir istimdat ifadesiyle, donakalmış ona bakıyordu.

Klark derhal harekete geçti. Bir an tereddüt etse kadın, kendine gelip muhafızları ayaklandırabilirdi. Fakat, bu müdafaasız kadını soğukkanlılıkla öldüremezdi. Genç kadının üzerine yürüdü. Sol elinin dış kenarıyla, kadının boynuna, kulağının hemen altına sert bir vuruş yaptı.

Kadın, dizlerinin bağı çözülmüş gibi, olduğu yere yıkılıverdi.

Klark kendi kendine:

— Erkeklikte böyle şey yok ama, diye mırıldandı. Seni isterik çılgınlık ataktan menedecek başka çare bulamadım. Yarım saate kalmaz, ayılırsın, O zaman avazın çıktığı kadar bağırımsan hatırım kalır.

Derhal balkon kapılarından birine koştu. Daha kapıdan çıkmadan arka taraftan biri, düşünce lisanıyla:

— Bir şey mi var, Raina? diye sordu.

Klark derhal çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Fakat kapıyı tamamen kapanmadan, diğer kapıdan odaya yaşlıca bir adam girmiş. Aynı anda hem yerde yatan genç kadını, hem de balkon kapısından çıkmakta olan adamı görmüştü.

Fakat Klark adamı hiç göremedi.

Ağaçlar ve çiçeklerle süslenmiş geniş balkona çıkar çıkmaz, düşünce lisanıyla söylenen bir kelime beyrinde cınladı:

— Darralı!..

III

— Hay aksi şeytan, hay!

Klark bir hamlede ağaçların arasına daldı. Fakat iş işten geçmişti. Koridordan kurtulduğu meydana çıkmıştı. Derhal ortalığı bağırışmalar ve subayların enürleri kapladı. Sanki yerden bitmişçesine balkonda adamlar koşuşmağa başladı. Henüz onun nerede olduğunu görmemişlerdi. Ama herhalde görmekte gecikmiyeceklerdi. Biraz ileride, etrafı çiçeklerle kaplı, beyaz mermner sütunlar üzerine oturtulmuş, mermer tavanlı bir kameriye vardı.

Klark sıçradı. İki eliyle kameriyenin kenarını tutarak yaylandı. Bir kedi gibi kendini yukarı çekerek, kameriyenin üzerine uzanıverdi.

Aşağıda askerler konuşuyorlar, onu arıyorlardı. Seslerine bakılırsa 20 - 30 kişiden az değiller. Önce birkaç tanesi, sonra gurubun kalabalık bir kısmı kameriyenin altına geldiler. Aramağa devam ederek ilerlediler. Yirmi, otuz metre kadar uzaklaştılar. En arkada kalanlar bile kameriyeye varmak üzereydi.

Klark, nefesini tutuyor, sanki yarıp içine girmek istermiş gibi, mermerin üzerine gittikçe daha fazla yapışıyordu.

Kavgadan kaçıyor değildi. Kavgadan kaçmasına sebep yoktu. Klark Sullivan kavgadan kaçmazdı...

Fakat koridordan kurtulalı daha beş dakika bile olmamıştı. Disinterin sadece bir saatlik hazır şarjı vardı ve bu bir hayli azalmıştı. Disinter, kullanılmadığı her dakikada, sadece bir dakikalık şarj yaptığı için, silâhının şimdi belki on dakika, belki de daha az ömrü vardı. Sıkışık bir durumda bu ona yetmezdi. Savaşı bir müddet geciktirebilirse disinter'in otomatik şarjına imkân vermiş olacaktı. Erkeklik uğruna silâhsız bir savaşa girecek değildi ya!.. Maamafih, ondan da korkmuyordu. Eğer icap ederse neden olmasın?

Fakat şu anda mühiin olan cesaret ve erkeklik değil, mağlûp olmamaktı...

O esnada, sarayın tepesinde, kule gibi bir yerden keskin bir ıslık duyuldu. Bütün askerler durakladılar. Bir saniye geçmeden kulede parlak bir şerare görüldü. Sam rüzgârı gibi ılık bir nefes Klark'ın vücudunu dolaştı.

— Vay uğursuz hergele vay!

Klark'ın saklandığı yer meydana çıkmıştı. Derhal fırladı. Kameriyenin altında bulunan iki askerin üzerine atlarken, biraz ilerdeki birini de disinter'le yok ediverdi. Düşerken her iki askerin başına rahatça birer ökçe koydu. Hep beraber yuvarlandılar, fakat kalan yalnız Klark oldu.

Henüz doğrulmadan en yakın iki askeri daha disinter'le temizledi. Kalabalık guruptan uzaklaşarak fırladı ve arkadan sıkıştırmaya çalışan diğer üç askeri de yok etti. Askerler çil yavrusu gibi dağılmışlar, ağaçların, sütunların arkasında siper almışlardı.

Klark kaçmak üzere harekete geçmeğe fırsat bulamadan, bir subayın sert kumandası üzerine askerler üç taraftan taarruza geçtiler.

Disinter, amansız bir isabetle sağdan soldan adam biçiyor, buna rağmen askerlerin sayısı azalmıyor, bir kaybolanın yerini saraydan gelen birkaç tanesi alıyordu. Klark, askerlerin bir gerileme ânından istifa-

de ederek koştı. Karşısına çıkan iki askerin üzerine disinteri boşalttı...

Hayret!..

Askerler üzerine gelmeğe devam ettiler...

Disinter'in şarjı bitmişti.

Klark hiç düşünmeden daldı. Yanyana koşan iki askerin birer bacakları, omuzlarına isabet edecek şekilde eğilerek aralarına girdi. Her iki askerin birer bacağını kavrayarak doğruldu. Aldığı hızla, olduğu yerde dönerek, neye uğradıklarını anlayamıyan askerlerin kafasını, vahşi bir kuvvetle kameriyenin mermer sütununa çarptı. Kafatasları çürük yumurta gibi parçalanıp dağılan adamları bırakıp sıçradı, kameriyenin kenarına tutunarak savruldu, tam karşısına gelen bir askerin göğsüne topuklarıyla müthiş bir darbe atarak fırladı.

Arkasından muzafferane bir şiddetle gürleyen:

— Silâhının şarjı bitti! saldırın! kumandasına hiç aldırmadan balkonun parmaklığından aşağı atladı. Bahçenin zemini balkondan iki metre kadar alçaktı. Balkondaki bütün askerler parmaklıktan sapır sapır dökülerek, mermer merdivenlerden boşanarak peşine düştüler. Bahçede bulunan diğer askerler de yolunu kesmek üzere atıldılar.

Fakat kısa da olsa, aradan bir zaman geçmiş ve disinter'in şarj etmesine fırsat vermişti.

Klark, bahçede doğrulduğu anda karşısına çıkan altı askeri, birbiri ardından yırtıcı bir zevkle imha etti. Sonra bahçenin ağaçları arasına daldı. Disinterin tekrar canlanıp, ölüm kusmasını çığlıklarla karşılayan askerler, biraz daha ihtiyatlı davranmakla beraber peşini bırakmadılar.

Biraz sonra ağaçlıkların arasından çıktı. Çimen-siz, düz bir boşlukta koşmağa başladı. Karşısında saray bahçelerinin duvarları görünüyordu. Duvarı atlayıp kaçmağa teşebbüs edecekti. Maalesef askerler ona

bu fırsatı vermediler. Disinter artık ancak, fasılalarla faaliyet gösterebiliyor, bizzat Klark ise, bütün kuvvetine rağmen yorulmağa başladığını hissediyordu. Fakat gene de dişlerini sıkmış, mücadeleye devam ediyordu. Duvarı aşmasına fırsat vermemişlerdi. Üstelik, disinterin uzun müddet faaliyet gösteremediğini anlamış gibi önce biraz sıkıştırıyorlar, Klark silâhını bir müddet kullandıktan sonra, toplu olarak esaslı taarruza geçiyorlardı. Bu, Klark'ın silâhı hakkında bir fikre sahip olduktan sonra tatbik edilecek en mümkün taktikti. Bu taktiğin ilk tecrübesi az daha muvaffakiyetle neticeleniyordu. Klark ancak atletik kabiliyeti, üstün kuvveti ve kavgayı bir ilim seviyesine getirmiş olması sayesinde kurtulabildi.

İkinci teşebbüslerini iyi ayarlıyamadılar. Hücuma geçtikleri zaman disinter'de daha on, on beş saniyelik şarj kalmış bulunuyordu. Bukadar şarj, bukadar yakın mesafede, artan tesiriyle bu on beş askerin canına türkü söyletirdi. Böyle bir zayıat karşısında muhafızlar çekilmeğe mecbur kaldılar.

Fakat üçüncü defasında, taarruzlarını çok daha iyi hesaplamışlardı. Evvelâ, disintere şarj zamanı bırakmadılar. Sonra şaşırtmalı saldırarak, daha az zayıatla Klark'a sokulmağa muvaffak oldular. Disinterin türküsü kesildiği zaman, Klark'a en yakın askerler ancak birkaç metre mesafedeydi.

Haklı bir zafer nârasıyle ileri atıldılar.

Fakat, artık yüksek sesle ve İngilizce olarak ana avrat söven Klark'ın, ilk kırıcı yumruğu en yakındaki askerin çenesini bulup dağıtmadan, bu zafer nârası bir hayret ve hiddet çılgına döndü. Klark, bu değişikliğin sebebini anlayamamıştı. Üzerine atılan, çullanmağa muvaffak olan dört, beş askeri boks, güreş, Japon güreşi ve daha ne kadar kavgâ hüneri varsa, hepsini kullanarak, defetmeğe uğraşmak, ona etrafına bakmağa fırsat vermiyordu. Yalnız muhakeme-

si zehir gibi çalışıyor, kavrayamadığı bu durumu aydınlatmağa çabalıyordu.

Nihayet nereden geldikleri anlaşılmayan beyaz elbiseli yabancı adamları gördü... Kendisine taarruz etmekte olan saray muhafızlarından birinin, sırtı bir gamma tabancasının şuaı ile kavrulup, haykırarak yere düştüğü zaman, bu beyaz elbiselilerin birincisini gördü. Diğer askerlerin şaşkınlığından istifade ederek disinteri doğrulttu ve en yakınındaki birkaç kişiyi temizleyerek etrafını yeniden açtı.

Yeni gelen yabancılar yirmi kişi kadardılar. Beyaz elbiseli, yeşil saçlı, mor tenli idiler. Hem sağ, hem sol taraftan askerlerin etrafını sarmışlar, bütün dikkatlerini Klark'a teksif etmiş bulunan muhafızları arkadan bastırmışlardı.

Gamma silâhları Klark'a tesir etmediği için, ancak bedenen çarpışarak kendisini yakalamaya çalışan muhafızlar, tamamen gafil avlandılar ve sayıları çok üstün olmasına rağmen ilk temasta çok zayıt verdiler.

Şimdi vaziyet bir ana baba günü halini almıştı. Gamma tabancaları için çok yakın sayılacak mesafeden yapılan atışlarla, şualar temas ettikleri vücutları ânî bir parlama ile feci bir şekilde yakıyor ve bu cehennemî acı içinde canhıraş feryatlar savuranların sesi kulakları yırtıyordu.

Muhafızlar ilk şaşkınlık ânı geçince toparlanıp, beyazlı adamlara saldırdılar. Şimdi onlar da zayıt vermeğe başlamışlardı. Üstün sayıları sayesinde muhakkak bir zafer elde edecekleri aşikârdı.

Lâkin, işte o zaman disinter yeniden konuşmağa başladı.

Disinter, esrarenigiz ölüm makinesi muhafızlar arasından kurbanlarını seçip, gürülmez âlemlere yolladıkça, iki ateş arasında kalan askerler paniğe uğrayarak kaçtılar.

İlk panik alâmetleri belirince, beyazlı adamlar

içinden sempatik yüzlü bir genç Klark'a düşünce lisanıyla:

— Yabancı, dedi, muhafızlar uzun menzilli silâhlarla taarruza geçip işimizi bitirmeden hemen uzaklaşalım. Sen de bizimle gel!

Klark, nereye? diye sormadı. Gencin peşinden gitmesi, hayatını kurtararı bu adamların ona bir fenalık yapmıyacakları düşüncesinden değil, beyaz elbiseli sempatik gencin yüzünde okunan mert ifadeye itimat-tan ileri geliyordu. Askerlerin panik içinde dağılmasından istifade ederek duvardan atladılar ve meçhul bir istikamete yollandılar.

IX

KORET

Klark, beyaz elbiseli adamlarla beraber, biraz ilerde ağaçlıklar arasına gizlenmiş bir uçan daireye vardığı zaman, bunun da ilk bindiği daire tipinde, fakat nispeten daha küçük olduğunu gördü. Çarpışmadan sağ dönenler, sema gemisini bekleyen nöbetçilerle beraber hiç vakit kaybetmeden daireye bindiler ve derhal hareket ettiler.

Hareketten hemen sonra, yeşil saçlı genç adam, Klark'a dönerek güler yüzle kendini takdim etti:

— Ben, Koret'in muavinlerinden Albay Tades'im. Siz, rahatça anlaşıyor ki, Yarbay Minaş'ın getirdiği Darrağısınız. Hoş geldiniz.

Sonra sağ elini sol omuzuna götürerek askerce selâm verdi. Klark ta kendisini takdim etti, dost niyetlerle gelmiş olmasına rağmen, Bartok'un kendisini ölüm tehdidiyle karşıladığını söyleyerek, merakını gizleyemedi ilâve etti:

— Yalnız anlıyamadığım bazı şeyler var: sizler kimsiniz? Muavini olduğunu söylediğiniz Koret kim? Beni niçin kurtardınız? Saray muhafızlarıyla çarpışmanız ve kaçak durumuna düşmeniz sadece beni kur-

tarmanın zevki için olmasa gerek. Bu hususta beni biraz tenvir ederseniz, doğrusu çok makbule geçecek.

Tades neşeli bir kahkaha attı:

— Haklısınız! dedi. Bugünkü hâdiseler ve bilhassa bu hâdiseleri hazırlayan şartlar sizin için bir muam-ma olsa gerek... Seyahat esnasında size gerektiği kadar malûmat veririm.

— Hiç olmazsa nereye gittiğimizi, şimdi öğrenebilir miyim?

— Gayet tabi: Koret'in yanına...

O sırada gemiyi idare eden subay, sözünü kesti:

— Albay Tades! Bartok'un gemileri takibe geçtiler. Emirleriniz?

Tades, Klark'a bir işaret yaparak, kumanda mevkiine yürüdü.

Yuvarlak odanın ön tarafında zeminden biraz yüksek bir plâtfom üzerine çıktılar. Önlerinde aşağı yukarı bel yüksekliğinde, uzunluğu iki metre ve genişliği altmış santimetre kadar olan, ufkî bir tablo vardı. Bu tablo hususî bir radar tertibatıyla geminin altındaki zemini gösteriyordu. Klark'ın en hoşuna giden şey, bu radarın dünyadaki radarlardan çok farklı olup, bir sinema perdesi gibi herşeyi en ufak teferrüatına kadar ve tabiî renkleriyle göstermesiydi.

Bu ufkî tablonun ötesinde, ondan takriben iki misli uzun ve aynı nisbette geniş olan, şakulî ve kavisli bir başka tablo vardı. Bu da, bir düğme ile ayar edilerek uçağın cephesini veya arka tarafını gösteriyordu.

Her iki tablonun önünde, yanında, üstünde bir sürü düğmeler, kollar, komütatörler vardı.

Klark ile Tades kumanda mevkiine çıktıkları zaman, şakulî tablo, uçan dairenin arka cephesini gösterecek şekilde ayar edilmişti. Tablonun alt tarafında küçük, parlak noktalar halinde yirmi, otuz kadar uçan daire görünüyordu.

Tades bir kolu çekti, kolun arkasındaki müşiri 100 e getirdi. Şimdi uçan daire alabildiğine dik bir ro-

ta ile ve başdöndürücü bir süratle yükseliyordu. Bununla beraber takip eden uçan daireler radar camı üzerinde yavaş yavaş büyüyordu.

Klark merakla sordu:

— Bu gemilerden kurtulabilecek misiniz? Onların sürati daha fazla gibi görünüyor.

Tades, şayanı hayret bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Onların sürati bizimkinin aşağı yukarı iki mislidir. Silâhları da bizimkinden daha fazla tesirli ve daha uzun menzillidir. Bununla beraber yüzde doksan beş ihtimalle kurtulacağız. Yüzde beş ihtimal bir ârıza vukuu veya şanssızlık payıdır.

Klark hayretle:

— Peki ama, dedi, bunu nasıl başaracaksınız?

— Çok basit. Bu gemilerin hareketi ve savaşı tamamen otomatiktir. Fakat bir noktaya kadar tabiî... Yani gemi, nasıl hareket edeceğine kendisi karar veremez. Pilot karar verir ve gereken düğmeye basar, elektronik beyinler faaliyete geçerek verilen kumandayı yerine getirmek için lâzım gelen hesapları ve düzeltmeleri yapar. Böylece pilot kumanda düğmesince bastıktan azamî yarım saniye sonra manevra tatbik edilir. Burada pilotun vazifesi sadece bir düğmeye basmak olduğuna göre, sizde uçağın idaresinde pilotun tesirinin pek az olduğu kanaati uyanabilir. Fakat mesele böyle değildir. Sürat ne kadar çok, geminin otomatik hareketi ne kadar mükemmel olursa pilotun tesiri de okadar büyük olur. Bu tabiî normal ve yeknasak uçuşlarda mevzuubahis değil. O zaman elektronik beyinleri otomatiğe bırakır, keyfinize bakarsınız. Fakat bir feza savaşında iş bambaşkadır. Elektronik beyin hesaplarını okadar çabuk yapıyor ki, onun sarfettiği zaman hiç düşünülmez. Mühim olan, pilotun, icap ettiği zaman, saniyenin onda birini dahi kaybetmeden hangi manevrayı yapacağına karar verip kumandayı vermesindedir. Meselâ 1/100 ışık senesi süratle giden

bir gemiye ateş ederken kaptan bir saniye gecikse, hedef sizin dünyanız ile güneşiniz arasındaki mesafenin beşte biri kadar bir mesafeyi aşmış olur ve isabet ihtimali hemen hemen ortadan kalkar. Mevcut silâhlarımız akıl almıyacak kadar geniş bir saba dahilinde tesir eder ama gemilerimizin sürati de bu saha ile mütenasip olduğu için isabet gene pilotun maharetine kalmıştır.

Klark bu izahata hak verdi. Lâkin, gemi adedine göre üstünlüğün karşı tarafta olacağını kabul etmek taraftarıydı.

— Kendinize pek fazla güveniyorsunuz! dedi.

Tades çok tabîî bir eda ile cevap verdi:

— Elbette. Eina manzumesinin en üstün pilotlarını eski Büyük Amiral Anartu yetiştirmiştir. Bilhas- sa üstünde durarak, hususî bir itina ile yetiştirdiği üç pilot maharet sırasıyla: Koret, kendi oğlu Nartu, sonra da benim... Bizi takip eden filoda benimle boy ölçüşebilecek ayarda pilot yoktur. Bundan başka bizim avantajlarınız da var: biz kaçıyoruz, onlar kovalıyorlar... Biz isabet ettirmek hevesinde değiliz. Fakat onlar mecbur... Sizi kaçırdığınızı, hem de Koret'in gemilerinden biriyle kaçırdığınızı Bartok öğrenince, çok kişinin kellesi gidecek.

— Bahsettiğiniz bu Koret te kimdir?

Tades, bir müddet cevap vermeden radar tablolarına baktı. Sonra başını çevirmeden:

— Onu sonra anlatayım. Önce Bartok'un gemilerini savalım. Zira menzile girmek üzereler.

Klark ufkî tabloya eğilerek, yaklaşan uçan dairelere baktı. Birdenbire tablo bir ışıkla kaplandı. Bu sarı bir ışıktı, sonra kızıl dalgalar halinde dağıldı ve kayboldu.

Tades soğukkanlılığını hiç kaybetmiyordu:

— Ateşe başladılar, dedi. Fakat daha ateş menziline girmediler. Biz ışıktan süratli gittiğimiz için gerimizdeki gamma parlamalarını göremeyiz. Fakat ra-

dar enstantane süratle çalıştığı için alıyor tabii. Bizim ışık membaından uzaklaşmamız üzerine de dalga uzunlukları artıyor ve turuncu olarak gördüğümüz ışık kırmızıya dönüyor. Çıplak gözle görmek mümkün ol-
sa ışığın rengi mor olacak... Fakat bu parlamayı göz-
le gören bir kimse, hayatta kalıp ta ne gördüğünü an-
latamaz; ultra viyole ve gamına şualarıyla derhal kav-
rulur.

Klark, gayri ihtiyarî, eliyle radyokar elbisesini yokladı: gamına şualarına hedef olanlar içinde ken-
disinden başka hayatta kalan olmadığını düşündü.

Bartok'un gernileri iyice yaklaşmış, ateş menzili-
ne girmişti. Şimdi gamına parlamaları sık sık oluyor-
du. Anîde parlayıp kızıl akislerle sönen bu meşalele-
rin kısa süren ışıklarıyla kumanda odası aydınlanıyor,
âletler ve insanlar garip hareketlerle kızılılaşıyor, son-
ra herşey eski halini alınca sanki bütün renkler biraz
yeşile kaçıyordu.

Tades sert bir sesle:

— Radar süzgecini açın! kumandasını verdi.

Teknisyenlerden biri, bir kolu çevirdi. Tabloların
rengi, belli belirsiz koyulaştı. O andan sonra ilk par-
layan gamına bombasının ışığı aksi tabloda görülünce,
Klark süzgeçlerin vazifesini anladı. Biraz evvel parla-
maların ışığı, bütün tabloyu kısa bir aydınlıkla kaplar-
ken, şimdi ancak bir santimetre kadar bir aydınlık
gözüklüyor, ışık yayılmıyordu. Böylece, gamına parla-
maları bütün tabloyu işgal etmiyor ve tablonun boş
kalan kısımlarında uçan daireleri takip etmek müm-
kün oluyordu. Şimdi, Tades bütün dikkatini önündeki
iki tabloya teksif etmiş, elleri bir makine intizamı ile,
süratle kumanda düğmeleri üzerinde dolaşıyordu.

Gamına infilâklerinin meşaleleri gittikçe sıklaş-
mıştı.

Fakat Tades, şayanı hayret bir maharetle, uçan
daireye akıl almıyacak kadar ânî manevralar yapı-
rıyor, kâh yanlamasına bir yaprak gibi boşlukta ka-

arak, kâh bir tekerlek gibi dökölüp anî sıçramalar yapıarak, âdeta zevkle, takip eden gemileri oynatıyordu. Gözünü bir an bile tablodan ayırmıyor, kumanda düğmelerine mihanikî hareketlerle basıyordu. Halinde marifetli bir makineyi çalıştıran memnun bir çocuk ifadesi vardı. Fakat küçük radar tablolarından savaşı takip eden teknisyenlerden biri, heyecanla:

— Kaptan! 22 derecede başka bir filo var!.. diye bağırdı.

Tades bir düğmeyle oynadı, önündeki kavisli tablonun sağ yarısı, uçan dairenin ön cephesini gösterdi. Tablonun ortasına doğru, yirmi, yirini beş kadar uçan daire süratle yaklaşıyordu. Az sonra onlar da ateş meziline girecekti. Tades'in gözleri parladı, kısa birkaç kumanda verdi:

— Sağ marketer üçüncü poz! Alto tam! Bütün perdeler açık. Yedek jeneratörler fayrap! Gammacılar atış kontroluna...

Kendisi de, kumanda düğmelerinden birini bırakıp, diğerine geçiyor, manevrasını süratlendiriyordu. Çok geçmeden karşıdan gelen filonun atışları da tablolar üzerinde anî parlamalar yapmağa başladı. Şimdi uçan daire bir filoğan kaçarken, diğerinin kucağına düşmek tehlikesine maruzdu. Klark heyecanlanıyor, fakat harekete iştirak edemediğı için de ayrıca üzülyordu. Bu durumda onun yapacağı hiçbir şey yoktu. Birdenbire tablonun üzerine diğerlerinden çok daha büyük bir parlama aksetti. Hemen akabinde kumanda kulesinde bir alarm düdüğü çaldı. Muhtelif renkte ışıklar yandı ve söndü.

Teknisyenlerden biri telâşla:

— İisabet eksi 30! Radyasyon yirmi dört buçuk. Tesir sıfır, dedi.

Tades gülümseyerek:

— Bunu iyi atlattık, diye mırıldandı. Fakat az daha gidiyorduk.

Şimşek gibi hareketle, iki eliyle dört kolu birden

çekti, sonra inanevrâ düğmesini çevirdi. Uçan daire bütün gamına toplarını ateşliyerek, bir mermi gibi dikildi ve karşılıklı yaklaşan iki filonun arasından sıyrılarak fırladı.

Semada herşey birbirine karıştı...

Son süratle ve ihtiyatsızca yaklaşan iki filo, aralarından kaçan uçan dairenin tam zamanında ve maharetle yapılmış ateşinin tesiriyle karmakarışık oldu.

Radar tablosu dehşetli bir manzarayla canlandı. Tades'in atışları her iki filodan birer geminin çok yakınında parlıyarak, bu gemileri ânî bir cehennem ateşiyle alevler içinde bıraktı. Karmakarışık birbirlerine giren iki filonun şaşkınlığı arasında, Tades radar kumandası yaparak süratle uzaklaştı...

Tades bir iki dakika daha uçan dairenin seyrini idare ettikten sonra, subaya hitap ederek:

— Zannederim tehlike şimdilik atladı Yüzbaşı! dedi. Siz biraz idareyi alın da ben misafirimizle meşgul olayım.

— Koret, yüzyıllardır hükümrân olan İmparatorlar sülâlesinin son mümessili olan Yago'nun ikinci oğludur. Bartok, o zaman sadece bir Albaydı. Fakat maiyetindeki filoları kandırarak ve sarayda birkaç soysuzun ihanetinden istifade ederek, hükümdarı ve yakınlarını katlettirdi. Sonra da kendini imparator ilân ettirdi. Bunun hikâyesi çok uzundur ve seni ilgilendirmez. Öldürülenlerin arasında Koret'in ağabeyi, Koray, Nartu'nun babası Büyük Amiral Anartu ve babam da vardı. Biz üçümüz o sırada Emamir'de bulunmadığımız için hayatımız kurtuldu. Aradan çok geçmeden, Bartok'u devirip, yerine İmparator olması icap eden Prens Koret'i geçirmek üzere and içtik.

Yago'nun çocukluk arkadaşı ve Bilgi Nazırı ihtiyar Nebilmas da bize iştirak etti.

Henüz tam mânasiyle hazırlanabilmiş değiliz: ge-

milerimiz pek az, adamlarımız da henüz kâfi değil, fakat hepsi Bartok'un gadrına uğramış ve intikam ateşiyle yanan kimseler. Hepsi, Koret için canını feda etmeğe âmâde.

Sana gelince, şu noktada emin olabilirsin ki, Emamiran'a Koret'in hükümdar olduğu zaman gelseydin, istikbalin bambaşka olurdu. Bununla beraber bu hal bizi sana dost yapmaz ve bir teki bile bizim için kıymet ifade eden arkadaşlarımızın canını tehlikeye atmak için kâfi bir sebep değildir. Fakaaat! Bartok'un seni ortadan kaldırmak için bu kadar ısrar etmesi ve senin tek başına, yüzlerce muhafızla çarpışmakta gösterdiğin cesaret, maharet ve muvaffakiyet dikkatimizi celbetti. Neticede (Bartok'un bu kadar düşmanı olan bir adam, bizim dostumuz sayılır) düşüncesiyle, seni kurtarmağa karar verdim. Gizli bir vazife için saray civarına gelmiştik, şans ta yardım etti, sen bizim tarafa doğru kaçtın ve bu işi böyle kolayca hallettik.

Klark başını öne eğerek bir müddet düşündü. Evet! Şimdi durum biraz daha aydınlanmıştı. Fakat daha öğrenmesi lâzım gelen birçok hususlar vardı. İş aceleye getirip şüphe uyandırmamak için bir müddet olurluna bırakıp, durumu iyice düşünmeğe karar verdi ve suallerini hayati noktalardan ziyade, ehemmiyetsiz hususlara inhisar ettirdi:

— Bu diyardan bahsederken, bazan Emamir, bazan Emamiran diyorsunuz. Bu iki isim de aynı yeri mi gösterir?

— Bizim âlemimiz E ve MA isimleriyle iki güneşli bir manzuledir. Parlak ve büyük olanı E'dir. Fakat biz her ikisine müştereken EMA deriz. Seyyarelerimiz altı tanedir, yalnız üç tanesinde bayat mümkündür. Bunlar da sırasıyla Emamir, Emadok ve Emaret'dir. En büyükleri Emamir idare merkezidir. Baş şehri de Emamiran'dır. Yago zamanında bütün bunlar söylenmez, ona sadece Ema İmparatoru denilirdi. Fakat Bartok'un

hâkimiyeti tam ve mutlak olarak ancak Emamir'e inhisar eder.

Koret'in halen bulunduğu ve karargâh olarak seçtiğimiz Emaret, seyyarelerin en küçüğüdür. Emadok, yarı vahşi bir ırkla meskûndur, müstemleke gibi kullanılır. Maamafih Bartok'un totaliter nüfuzu bu seyyarede fazladır.

O anda, Klark'ın oturduğu yerin yakınında, havada muallâkta dururmuş gibi sallanan bir cam daire mor bir ışıkla yandı, söndü. Tades sözünü keserek cam levhaya yaklaştı:

— Söyle! Ben Albay Tades.

Cam levhada gemiyi idare eden subayın yüzü belirirdi ve sâkin bir sesle:

— Emaret'e yaklaşıyoruz, dedi. Geldiğimizi Koret'e haber verdim. Perdeyi açmağa hazırlanmalarını bildirdim.

— Pekâlâ, şimdi geliyorum.

Tades, Klark'a döndü:

— Nihayet geldik. Bu konuşmaya başka bir zaman devam ederiz.

Kumanda köprüsüne çıktıkları zaman, uçan daire meçhul bir zemine yaklaşıyordu. Klark merakla etrafı seyretti. Enma manzumesine geldiğindenberi ilk defa soğukkanlılıkla etrafını tetkik edebiliyordu. İndikleri yer, kızıl - turuncu renkler veren bir dağın önünde açılan geniş bir düzlüktü. Geniş yapraklı ağaçlar ve ağaçların arasına dağılmış garip binalar vardı. Bunların çoğu daire şeklinde ve kubbeliydi. Daha yaklaşıncaya Klark bunların helezonî kavislerden ibaret olduğunu gördü. Bir binanın helezonu bazan çözülüyor ve askıda duran geniş bir kavis çizdikten sonra bir diğer binanın helezonu ile birleşiyordu. Zevki selim sahibi bir dekoratörün elinden çıkmış gibi zarif kavisler insanda sâkin bir hareket intibâ uyandırıyor. Çok

geçmeden uçan daire sarsıntısız bir inişle zemine temas etti ve durdu.

Koret, aşağı yukarı Tades'in yaşında, uzun boylu, güler yüzlü, iri çekik gözleri zeki bir lâcivert ışıkla parlayan, gayet yakışıklı bir adamdı. Yanında duran birinci muavini Nartu, ondan biraz daha kısa, geniş göğüslü, otoriter tavırlı bir gençti.

Prens ve her iki muavininin müşterek vasıfları gençlik, güler yüzlülük ve neşeli bir samimiyet gibi görünüyordu. Sol yanında duran buruşuk yüzlü ihtiyar herhalde Nebilmas olacaktı.

Klark yaklaşıncı Koret sağ elini sol omuzuna götürerek selâmladı, gayet ahenkli bir sesle:

— Hoş geldiniz Albay Klark Sullivan, dedi. Bartok'un düşmanları benim dostlarımdır.

Klark topuklarını vurarak, hakikî bir Amerikan subayı gibi selâm çaktı. Sonra:

— Prens Koret, dedi, hayatımı kurtaran sizlere şükran borcumu ödeyebilmek benim için bir bahtiyarlık olacaktır.

Takdim merasimi bittikten sonra, o helezonî binalardan birine girdiler. Burası Klark'ın havadan gördüğünden çok daha büyük, yassı ve geniş bir bina idi. Klark görünürde hiç merdiven olmadığını farkettiler. Bir tek basamakla zemin katı seviyesine çıkılıyor. Üst katlara Bartok'un sarayında gördüğü döşemelere benzer bir tertibatla ve bir helezon takip edilerek çıkılıyordu. Yuvarlak bir salona vardılar. Salonun bir yanında camdan bir asansör yukardaki kubbeye çıkıyordu. Orta yerde alçak ve geniş bir masa üzerinde bir sürü yiyecek hazırlanmıştı.

Klark, Koret'e dünyadan dost maksatlarla geldiğini, fakat uçan daireler dünyada yere inmediği ve dünya medeniyetinin de dairelerin geldiği yıldız seyahati mümkün kılacak uçakları olmadığı için tehlikeli bir usulle uçan daireye girmeğe teşebbüs ettiğini

ve bu teşebbüsü takip eden maceralarını anlattı. Gayet tabii Amaşa faslını kapalı geçti.

Koret bu maceraları dinledikten sonra:

— Babam, diye cevap verdi, ihtiyar dostumuz Nebilmas'ın mükemmelleştirdiği elektromanyetik uçuşla, başka güneş manzumelerine gitmeğe karar verdi. Kendisi sulhçu bir hakan olduğu için gayet tabii, bu düşüncesi de tamamen sulhçu idi. Sizin güneş manzumesinde kayda değer medeniyet yalnız sizin dünyanız Darra'da olduğu için temasa geçmeden evvel Darra'daki insanların durumunu tetkik ettirdi. Elde edilen neticelere göre temas etmeğe veya etmemeğe karar verecekti. İlk etraflı tetkikler, Darra üzerindeki kavimlerin, teknik ve sosyolojik bakımdan bizden hayli farklı olduğunu gösterdi. O zaman Darra ikiye bölünmüş ve amansız bir harbe girişilmişti. Fakat daha, hâlâ mermili silâhlar kullanılıyordu. Hava gemileri de çok iptidai idi. İmparator Yago, Darra ile derhal temasa geçmenin doğru olmayacağına karar verdi. Bununla beraber dünyanızı daimî bir tarassut altında bulundurdu. Biliyorsunuz, Galaksimiz içinde binlerce hattâ milyonlarca güneş var, bunların birçoğunun da seyyareleri mevcut. Yago zamanında biz, yakın seyyarelerin birçoğuna gittik. Fakat hayat şartları Ema manzumesine en yakın olan manzume sizinki, Yani güneş manzumesiydi. Tetkik ettiğimiz seyyarelerin bir kısmında hayat şartları bizim için uygun değildi, bir kısmında da medeniyet okadar geri idi ki, onlarla temas iyi neticeler vermezdi. Bazı seyyarelerde de ileri, fakat sönmüş ve kaybolmuş medeniyetlerin eserlerine rastladık. Bazılarında da nasıl olduğunu anlayamadığımız fecî bir tahribin neticelerini gördük. Nebilmas bu tahribatın, Galaksinin başka tarafından gelen ve bizden daha inüterakki fakat zalim bir ırk tarafından yapıldığı kanaatinde. Fakat sebebini o da anlayamadığı gibi, bu tahribatta ne gibi silâhlar kullanıldığını da tahmin edemiyor. Zamanla Darra terakki etti

ve Yago bu terakkiyi memnuniyetle takip etti. Yakın mazide siz ilk atom infilâklerini başardığınız zaman, artık sizinle dostane bir anlaşma yapabilmemiz için bir tek şey kalıyordu: içtimat nizamlarınızı düzeltmeniz ve bütün milletlerin sulh içinde yaşamasını temin etmeniz... Fakat talihin garip cilvesine bakın ki, biz sizi kusurlu bulurken kendi âlemimizde 800 senedenberi görülmemiş bir dahilî harp zuhur etti. Neticede İmparator Yago katledilip yerine Bartok denen maceraperest geçtikten sonra durum tamamen değişti. Darra'da Uranyum mevcut olduğu atom infilâklarından alışıyor. Bizce çok kıymetli olan ve gamına silâhlarımızda kullandığımız Siryum madeni de olması muhtemel. Bartok bunları istiyor. İnsanlıkla alâkası olmıyan vahşi bir varlık olduğu için de Darra'nın bütün sâkinlerini mahvedip gayesine varabilir. Onun Darra'ya topyekûn bir taarruzda bulunmamasına yegâne sebep, kuvvetlerini Ema'dan uzaklaştırdığı takdirde bizim derhal harekete geçmemizden korkmasıdır. Zaten hakikat te budur. Bartok Ema'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, İmparatorluğu maziye karışır. Hatta biz, bir aralık, onun böyle bir savaşa girmesini sabırsızlıkla bekledik.

Koret biraz duralayıp, Klark'ın yüzüne dost bir bakışla baktıktan sonra devam etti:

— Netice itibariyle herşeyi şöyle hülâsa edebilirim: biz Darra'ya sulhsever niyetlerle bakıyoruz. Bartok ise aksine... Biz mevcut oldukça Bartok kendini rahat hissedemiyeceği için, Darra'ya taarruz edemez. Biz Bartok'u yenersek herşey hallolur, fakat Ema ile Darra'nın tam mânasiyle anlaşabilmesi için vakit erkendir. Biz kaybedersek o zaman Darra'nın mahvolması bir gün meselesi olacaktır. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, dostluğumuz daha mühim ve hakikî sebeplere dayanıyor. Siz ne fikirdesiniz?

— Muhakemenize iştirak ediyorum, Prens. Bütün bu mütaleaları bir neticeye bağlarsak: size

yardını etmek menfaatim icabıdır. Buna, muavininiz Tades'e şahsî borcumu da ilâve edersek... Şu halde: ben de sizinle beraberim... Size nasıl bir fayda dokunabileceğini bilmiyorum, fakat elinden gelen herşeyi fedakârlıkla yapınağa hazırlarım. Buna şerefim üzerine söz veriyorum.

İki gencin anlaşması çok kolay oldu. Çünkü, ikisi de açık sözlü, açık yürekli ve samimî görünüşlü idiler.

Koret, Klark'a saray muhafızlarının gamına silâhlarının nasıl olup ta tesir etmediğini sordu. Klark radyokor elbisesinin hassalarını anlattı. Bilgin Nebilmas, bilhassa bu konu ile ilgilenerek radyokor'u tetkik etmesine müsaade istedi. Ayrıca disinterden de bahsettiler. Çok kısa zamanda dört genç anlaşmışlar, arkadaş olmuşlardı. O aralık kapı açıldı ve içeriye biri girdi. Klark, kapıya arkası dönük olduğu için içeri girenin kim olduğunu görmemişti.

Koret yeni gelene hitaben:

— O! İyi ki geldin Bücek. Sana misafirimizi takdim edeyim! diyerek ilerledi.

Klark yavaşça döndü. Beklemediği, tahmin edemediği kadar tatlı bir sürprizle karşılaştı. İçeri giren 18 - 20 yaşlarında bir genç kızdı ve şimdi birkaç adım ötede, gizlemeğe çalışmadığı bir merakla Klark'ı süzüyordu.

Genç pilot binbir inacera sonunda vardığı bu yepyeni dünyada, umumiyetle bütün kadınların güzel olduğunu farketmiş ve hattâ bu dilberlerden bir tanesiyle daha samimî bir temas neticesinde derunî hususiyetlerine de vakıf olmuştu. Fakat şimdi karşısında duran genç kız, diğerlerinin hepsinden üstün, onların arasında prensesliğe lâyık bir varlıktı.

Parlak koyu yeşil saçları, siyaha çalar, nefti akislerle yere kadar uzanıyordu. Efiâtun teni okadar açık renkti ki, âdeta tatlı bir pembeye çalıyor, uzun zarif boynunu tek, siyah taşlı bir kolye süslüyordu. Gözleri, diğerlerinininkilere nisbetle daha az çekik ve gayet

iriydi. Bu güzel gözlerin kadife gibi yumuşak, lâci-
vert - siyah bebeklerinde okunan aşikâr meraka ilâve-
ten daha derin ve daha gizli bir şahsî alâka sezmek
mümkündü.

Uzun, kıvrak vücudu krem renginde sade fakat
zarif bir elbiseyle örtülmüştü.

— Bücek, Darra dünyasından Ena manzumesini
ziyarete gelen yabancı Pilot Albay Klark Sullivan'ı sa-
na takdim ederim! Klark kızkardeşim Prenses Bücek
size misafirliğinizden dolayı teşekkür eder.

Klark sert bir selâm çaktıktan sonra, yeryüzünde
artık demode olmasına rağmen, içinden öyle geldiği
için, Fransız usulü zarif bir reverans yaptı.

— Sayın Prenses, hüsnü kabullerinden dolayı min-
nettarım, dedi.

Prenses Bücek, gözlerini bir an Klark'dan ayırma-
dan, harikulâde ahenkli bir sesle:

— Albay Klark, eviniz eviniz, arzularınız arzuları-
mızdır. Bu andan itibaren soframızda, yanımızda ve
gönlümüzde yeriniz vardır... diye mukabele etti.

Klark bu âlemde kadın erkek herkesin gayet gü-
zel bir sesi olduğunu hayretle müşahade etmiş, fakat
bu türlü bu hakikate kendini alıştıramamıştı. Bunun-
la beraber Prensesin sesinde, diğerlerinden farklı ve
üstün öyle bir cana yakınlık vardı ki kulaklarına ina-
namıyordu.

Bu ses ahengi, bu hareket zarafeti, bu yüz güzel-
liği ve bu vücut cazibesi karşısında tamamen büyülen-
mişti. Varılmış gibi yerinde hareketsiz kaldı. Bu du-
rum diğer üç gencin gözünden kaçmamıştı. Tades neşe-
li bir kahkahayla:

— Bücek, daha ilk görünüşte Klark'ı teshir ettin.
Güzellik bombardımanını kesmezsen zavallıyı mecnun
edeceksin, dedi.

Prenses sevimli bir mahcubiyetle gözlerini Ta-
des'e çevirdi ve eflâtın yüzü biraz daha pembeleşti

Koret kızkardeşinin mahcubiyetini örtmek için, bahsi değiştirdi:

— Ne dersiniz? Şu sofradaki leziz yiyecekleri bekletmemek, münasip olmaz mı? Ben tek başıma bir kant yiyecek kadar hissediyorum, kendimi...

Hepsi güldüler. Yalnız Klark anlamadı. Yanıbaşındaki Tades'e eğilerek sordu:

— Kant nedir?

Tades'in verdiği izahatla anladı ki, kant, ufak bir tay büyüklüğünde, ehli ve eti çok lezzetli bir kuştur.

Koret'in fikrine hep beraber iştirak ederek kalktılar.

Önce Prenses Bücek alçak masanın şeref mevkiine oturdu. Bir yanına Klark, diğer yanına da Prens Koret geçtiler. Diğerleri masanın etrafına dağıldılar. Zengin çeşitli yiyeceklerin hiçbirisi, Klark'ın o güne kadar yediği şeylere benzemiyor, hattâ bir tarifini yapacak kadar bile bunları yeryüzünde yemeğe alıştığı şeylerle kıyas edemiyordu.

Her göz göze gelişlerinde Bücek pembeleşerek güzel gözlerini başka tarafa çeviriyordu.

X

BÜCEK

O akşam Klark, diğerlerinden ayrılarak, yalnız başına hava almak ve birkaç günün birbirini takip eden heyecanlı hâdiselerinden ayrılıp başını dinlemek için geniş terasaya çıktı.

Başının üstündeki sema dünya yüzünde hiç şahit olmadığı bir yıldız bolluğu içinde pırıl pırıl yanıyordu. Gökte, âşina olduğu yıldız topluluklarından hiçbirini seçemiyordu: Büyük Ayı, Küçük Ayı ve diğerleri...

Biri sağda, biri solda olmak üzere Emamir ve Emadok, dünyanın peykinden daha küçük fakat çok daha parlak iki ay gibi, seyyarenin ultraviyole muh-

leviyatı zengin atmosferine, eflâtun bir şeffaflık vererek parlıyorlardı.

Bahçeye indi. Kendisine selâm veren nöbetçinin selâmını aynı şekilde iade etti. Ağaçlar arasında yürümeğe başladı. Koret'in ısrarı üzerine, pilot elbisesini değiştirmiş Ema insanların giydiği o rahat elbiseyi giymişti. Ayaklarında da yeni ayakkabılar vardı. Bu ayakkabılar Klark için çok esrarengiz şeylerdi. Bunlar yeni iken hepsi aynı boyda olan, fakat ayağa giyildikleri zaman derhal ayağın şeklini alan orijinal sandallardı. Klark bu ayakkabılara hayret etmiş fakat bu marifeti nasıl başardıklarını anlıyamanııştı.

Radyokoru gene elbisesinin üstüne giymiş ve bir nuska gibi üzerinden asla ayıramadığı disinteri de k ılıfına takınağı ihmal etmemiştı.

Prensin karargâh itti haz ettiğı ve babası Hakan Yago'nun av köşkü olan binadan yüz metre ilerde yan geçitlerden birinde hafif bir ayak sesi işitti. Devamlı tehlikeler atlatmanın verdiği bir alışkanlıkla durdu, gelenin kim olduğunu görmeğe çalıştı. Fakat ağaçların seyrek ve geniş yaprakları arasından ancak beyazlar giyinmiş bir siluet seçebildi. Bu, bir kadındı. Klark ilerliyerek yolun dönemeç yerine vardı. Eflâtun aydınlıkta kadının yüzü beyaz ve saçları da simsiyah görünüyordu. Klark bir an, bu yaklaşan kadının kendisi gibi bir dünyalı olduğunu zannetti. Fakat biraz daha yaklaşıncı kadını tanıdı: Prenses Bücke!..

Prenses te onu görmüş ve duraklamıştı.

Klark yavaşça yürüyerek, yanına geldi:

— Prenses, dedi, gecelerinizin ne kadar güzel olduğunu insan ancak bizzat gördükten sonra anlayabiliyor. Bu güzelliğı tasvir etmemi isteseler eminim ki yakışacak bir tek kelime bile bulamıyacağım.

Prenses sâkin gecenin koynunda sihirli bir flüt gibi öten sesiyle:

— Sahiden okadar güzel mi buluyorsunuz? Ben de

bu seyyarenin gecelerini severim. Fakat sabah tuluğ vakti, Emadok çok daha güzeldir.

Yanyana yürümeğe başladılar. Klark bu sairane dekor ve bu sihirli gecede harikulâde güzel genç kızın yakınlığını derin bir hisle duyuyor, Bücek'in lâtif rayihası, başını döndürüyordu. Genç kıza gayri ihtiyari biraz daha sokuldu ve:

— Ema'ya gelmek üzere yola çıktığım zaman, burada bu kadar güzellikle karşılaşacağımı asla tahayyül etmiyordum! dedi. Fakat bu güzellikler içinde, en çok zevkimi okşayan şey, kadınların inanılmaz güzelliği ve vücut tenasübü...

Bücek biraz çapkın, biraz da mahcup bir gülüşle sözünü kesti:

— Bütün kadınları mı güzel buluyorsunuz?

Klark bu fırsatı kaçıramazdı:

— Bütün kadınlar güzel Prenses, dedi. Fakat bir tane Prenses Bücek var. Sizi gördükten sonra, bütün diğer kadınlar çabuk unutulmuş sevimli rüyalar gibi...

Bücek başını öne eğdi, Klark'ın yemektenberi müşahede ettiği gibi, hislerini yapmacıksız bir masumiyetle ifade ederek:

— Sizin dünyanızın da erkekleri çok güzel galiba. Siz çok yakışıklısiniz, Ema kadınları sizi rahat bırakmayacaklar zannederim.

— Ema kadınları içinde yalnız bir tanesinin hakkındaki kanaati beni ilgilendirir.

Bücek daha samimî ve daha çapkın bir tebessümle:

— Amaşa mı? diye sordu.

— Amaşa, biraz evvel bahsettiğim sevinçli rüyalarından biridir. Bunlar öyle rüyalar ki, uyandığınız zaman dimağınızda hoş bir intiba kalır, tekrarını hâzretle aramazsınız. Halbuki, ruhunuz güneşin her sabah doğmasını, berrak semanın başınızın üstünde her zaman kanat germesini ister ve bazan uzaklarda parıldayan yıldızlara baktığınız zaman, tahli edemedi-

giniz bir his, size ellerinizi uzatınak ve bu uzak yıldızları avuçlamak arzusu verir. Ben işte böyle uzak bir yıldız kadar güzel olan bir insandan bahsediyorum, Prenses!

— Darra'dan semaya baktığınız zaman, belki Emayı da görüp aynı hisse kapılırdınız. Halbuki şimdi buradasınız. Her yıldıza yetişmek mümkündür, Albayım. Fakat siz bir avuç dolusu yıldız istiyorsunuz. Korkarım ki, bir çoklarını kavramak isterken bu yıldızlardan en cazip olanlarını elleriniz arasından kaçıracaksınız.

— Ya bunlardan biri, bir güneşe. Onun parlaklığı yanında diğerleri boyalı tenekeler gibi kalırsa, bu güneşe başını kaldırmak bir cinnet değil midir? Ne elde edebilirim ki?

Bücek'in billûr sesi birden, derin bir ihtizazla olgunlaşarak:

— Denemeden bilemezsiniz...

Klark hıraretle genç kızın ellerine sarıldı:

— Bücek, hislerimi bağışla. Siz bana en samimi dost muamelesi gösterdiniz. Buna asla ihanetle mukabele edemem; fakat sözlerim samimîdir. Seni ilk gördüğüm andanberi seviyorum.

Bücek elini Klark'ın ellerinden kurtararak, genç Pilotun saçları arasında gezdirdi:

— Seni görünce ben de vurulmuş gibi oldum Klark! Fakat müsterih ol, Koret'le dostluğunuz ve ittifakınız bana karşı duyduğunuz hislerle bozulmaz. Aşk bambaşka mevzudur. Yalnız bir prenses olmak sıfatıyla ben, diğer bütün kadınlardan farklı olarak, evleninceye kadar bekâretimi muhafaza etmek mecburiyetindeyim.

Klark, bir eliyle genç kıızı belinden sardı, diğer eliyle de başının arkasından yeşil ipek saçlarını yakaladı ve kendine doğru çekti. Bücek'in alev dudakları aralanmış, gözleri süzölmüş, çekilmişti. Klark bu dudakları, kendi dudakları arasına aldı ve uzun bir bu-

seyile genç kızın bütün benliğine yayılan bir arzu dalgası yarattı.

İki genç ağaçlıklar arasında yavaş yavaş ilerliyorlardı. Bücek, Klark'ın omuzuna yaslanmıştı. Vücudunun tatlı harareti, genç pilotun hislerini gıcıkıyor, sabrı ile oynuyordu. Helezon binaların bulunduğu sahadan oldukça uzaklaşmışlardı. Prenses kendi hususiyetlerinden bahsediyor, Klark'a dünya hakkında birçok sualler sorarak onun muhiti, ailesi ve hemcinsleri hakkında merakını tatmin etmek istiyordu. En çok hayret ettiği mevzu yeryüzünde kadınların bu kadar çok kayıtlara bağlı bulunmasıydı. Bücek'in izah ettiği kendili hayat şartlarından, Klark, Ema'lı kadınların neden bu kadar açık sözlü ve hissiyatlarında neden bu kadar serbest olduklarını anlıyordu. Amaşa ve Minaşın onu bu kadar açıkça istemelerinin, Bücek'in daha ilk tanıştıkları günün akşamında ona bu kadar masum ve açık bir yakınlık göstermesinin sebeplerini de ancak şimdi anlamıştı.

Konuşarak ilerlemeğe devam ederken, Klark, birdenbire ânî bir ürperme hissetti. Bütün vücudunu ılık ve nahoş bir dalga kapladı. Bücek aynı sokulgan ve tatlı sesiyle:

— Sana söylemeyi unuttum Kuji, dedi. Buradaki karargâhımızın etrafında ve üstünde kubbe şeklinde bir enerji perdesi vardır. Bu enerji perdesinin frekansına ayar edilmeyen kimse bu perdeyi aşamaz. Tabii gamma silâhlarının şuaları da perdeye çarpınca nötralize olur ve tesirini kaybeder. Biraz evvel biz o perdeden geçtik. Radyokor elbisen seni koruduğu için pek az bir tesire maruz kaldın.

— Bu perdenin frekansına göre ayar edilmemiş insanlara yaptığı tesir nedir? Öldürür mü?

— Hayır sadece bayıltır. Baygınlık ancak birkaç saat sürer. Fakat insan kendine geldikten sonra bir

hafta müddetle hafızasını kaybeder, dimağ konuşması kabiliyetini de gene bir hafta müddetle kullanamaz.

— Bana neden Kuji diye hitap ettin Bücek?

Prenses gene mahcub bir tavırla başını çevirdi:

— Ema âdetlerine göre prenseslerin sevgilisine Kuji denir ve prenses Kuji'siyle alâkasını kesmeden diğer kadınlar onunla alâkadar olamaz...

— Peki ama, Prenses Kuji'siyle alâkasını kesmezse?

— O zaman evlenirler, böylece Kuji, damat prens olur. Tabii o zaman daha serbestleşir. Bizde evlilik harici alâkalar hem erkek, hem de kadın için müsamaha ile karşılanır. Tabii bunun da muayyen kaide-leri vardır.

Konuşmalarına devam ederken, takip ettikleri plâstik yolun sağ tarafında bir kırmızı şerit yandı ve söndü.

Bücek:

— Dur! dedi. İşaret veriyorlar.

Sonra durarak karargâh tarafına döndü. Klark da onu taklit etti. Yüzünü o tarafa çevirdiği anda kuvvetli bir düşünce neşriyatı dimağında akisler yaptı.

— Albay Klark! Derhal karargâha geliniz. Prens Koret sizinle görüşmek istiyor. Mesele hayatîdir.

Klark, Bücek'e döndü:

— Beni çağırıyorlar Bücek, karargâha dönelim.

— Hayır Kuji, sen git, ben biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum.

— Hay hay, Bücek. Şu halde müsaade edersen ben gideyim.

Klark, Bücek'in uzanan dudaklarına eğildi ve uzun uzun öptü. Sonra yavaşça ayrılarak karargâha doğru ilerlemeğe başladı.

Bücek bir müddet onun arkasından baktı. İçinde tatlı bir hüznün vardı. Klark'ın bütün hali, bütün husi-
siyetleri, geniş omuzları, kıvrıkcık siyah saçları, siyah bıyıkları ve herşeyi tanıdığı erkeklerden okadar fark

lıydı ki... Hem onun yanında iken, sanki kudretli şahsiyeti hisleri üzerinde elektrikli bir tesir husule getiriyor, Bücek'i kendisine bağlıyordu.

Fakat Bücek'in ona bağlanması doğru muydu?

Bir prenses ancak evlenmek kasdıyla bir erkeğe bağlanabilirdi. Halbuki Klark ile evlenmeyi düşünmek bile delilikti. Ne olurdu, bir hakan kızı olacağına, alelâde bir genç kız olsaydı. O zaman serbestçe Klark'ı davet edebilir ve onun kuvvetli kolları arasında aşk saatleri geçirirdi.

— Ah! Kuji! diye mırıldandı.

Sol tarafında ağaçlıklar arasında belli belirsiz bir çatırtı oldu. Bücek düşüncelerinden ayrılp o tarafa döndü. Gözlerini kıstı ve karanlıkları görmeğe çalıştı. Aynı zamanda dimağını zorluyor, yakınında bir adam varsa düşüncelerini kapmağa çalışıyordu. Fakat dimağında hiçbir yabancı düşünce belirmedi. Yalnız gözleri ağaçlar arasında, müphem bir gölge secer gibi oldu:

— Kim var orada?

Bücek'in ânırane sesine, kısa bir tereddütten sonra bir erkek sesi cevap verdi:

— Yabancı değil, sayın Prensesim! Telâş etmeyiniz.

Karaltı yavaş adımlarla meydana çıkarak Prensesi doğru geldi.

— Sen... Delür, ne arıyorsun burada? Yanında kim var?

Adam son derece nazik bir şekilde:

— Kimse yok Prenses, yalnızım! dedi.

Bücek ilk gördüğü karaltının eski yerinde hareketsiz durduğunu farkettiler.

— Hayır, birisi var orada. Ve sen onunla beraberdin.

Karaltıya hitaben:

— Hey! diye bağırdı. Derhal çık oradan emrediyorum.

Fakat kımıldayan olmadı.

Genç kız mert adımlarla ağaçların arasına girdi. Fakat daha karaltıya yaklaşımadan, etrafında telâşlı ayak sesleri, konuşmalar oldu. Sonra altı yedi adam peydah oldu. Bunlar Bartok'un askerlerinin üniformalarını taşıyorlardı.

Prenses imdat ister gibi bir ifadeyle:

— Delür! Bartok'un adamları! diye bağırdı.

Fakat, Koret'in en sadık yüzbaşlarından biri olan Delür'ün, bu askerlerin arasında ne işi vardı? Yoksa...

Delür, gene yumuşak ve nazik bir eda ile:

— Telâşlanmayın sayın Prenses! diye sıırttı. Sizde bir fenalık yapacak değiller, sadece Darralının hayatına mukabil sizi rehine alacaklar. Koret nasıl olsa sizi onun için harcamağa razı olmaz.

Bücek ihtiyatsızlığını pek geç anladı. Evvelâ enerji perdesinden çıkmaması lâzımdı. Sonra niye Kuji ile beraber dönmemişti? Delür'ün ihanetine vâkıf olduğu için Koret Klark'ı teslimi etse bile Bücek'i iade etmeyecekler, mutlaka öldüreceklerdi. Bu âşikârdı.

Hiddetini yenemiyerek:

— Alçak! diye bağırdı ve küçük gamına tabancasına davrandı.

Hareketini takip eden Delür, askerlere sert bir emir savurarak, bir kedi gibi fırladı. Fakat yarım saniye kadar geç kaldı. Elleri genç kızın silâhına yetişmeden gamına tabancası alevini kustu. Hain yüzbaşı, vücudu bir omuzundan kalçasına kadar feci şekilde yanarak, cansız bir külçe halinde yıkıldı ve kıvrılarak olduğu yerde kaldı. Bücek silâhını askerlere çevirdi. Fakat ateş etmeğe fırsat bulamadan altı çift el onu kısıvrak yakaladılar. Ağzına kapanan kaba ellerin arasından genç Prensesin cıılgı ancak bir ışıık gibi duyuluyordu:

— Kuju! Kuji!...

Klark, Bücke'ten ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla av köşküne doğru yürüdü. İçinde bir merak ve sanki müessif bir hâdise olacakmış gibi bir üzüntü vardı. Bir an, geri dönüp Bücke'i almağı düşündü. Fakat daha ilk geldiğı gün, tutup ta Prensese ders verecek değildi ya! Buranın nekad ar emin bir yer olduğı hakkında onun hiçbir fikri yoktu, ama Prenses ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Koret, Tades ve Nartu karşılaştıkları ilk salonda daydılar. Klark girer girmez Koret:

— İyi ki geldin Klark, dedi. Mühim bir hâdise var: Bartok'un feza gemilerinden bir tanesi bu tarafa yaklaşmış. Bizimkiler radarla takip etmişler. Bartok bizim burada olduğumuzu bildiğı halde, enerji perdesini aşmağı kudreti yetmediğı için, beyhudê yere buraya gemi göndermez. Tahminimiz, seni esir etmek veya nasıl bir muameleye tâbi tuttuğumuzu öğrenmek için geldikleridir. Sen karargâhın teşkilâtını bilmediğ in ve enerji perdesi de radyokor elbisenden geçip sana tesir etmiyeceğı için, dolaşırken perde dışına çıkıp bir tuzaga düşmen mümkündür. Bunu ihtar etmenin doğru olacağını düşündüm.

Klark, enerji perdesi dışında yalnız ve müdafasız bıraktığı Bücke'i hatırladı; fakat Koret'e bahsetmedi, sadece:

— Sağ ol Koret! diye teşekkür etti.

Üç genç Bartok'u devirmek için mümkün olan plânlar üzerinde görüştüler. Koret'in feza gemileri sayı itibariyle Bartok'unkilerden çok azdı. Faaliyetlerini de gizliden gizliye yapmak mecburiyetinde kaldıkları için, süratli ve seri halinde imalâta da başlayamıyorlardı. Yalnız, Nebilmas ganını toplarının isabet ihtimalini arttıran bir keşif başarmış ve bu suretle hatırı sayılır bir silâh üstünlüğü temin edilebilmişti. Fakat bu buluşun gemilere birer birer tatbiki hayli zaman alıyordu. Nebilmas'ın şahsî görüşü, Klark ile etrafıca konuşup Darra'da kullanılan teknikten istifa

de edip edemiyceklerini bütün teferrüatiyle tesbit etmekte. O daha ziyade radyokor'un üzerinde duruyordu. Fakat gençler, karakterleri icabı, bir savunma silâhı olan radyokordan ziyade, bir taarruz silâhı olan disintere alâka gösteriyorlardı.

Vakit epeyce ilerlemişti. Bir aralık Tades merakla:

— Yahu, Bücek görünürlerde yok. Nerelerde acaba? diye sordu.

Koret, duvardaki ayna gibi birşeye sokuldu. Otomatik düğmeye bastı. Ayna birdenbire karardı ve etrafında incecik, kırmızı bir çerçeve yandı. Sonra bir sinema gibi av köşkünün içini ve etrafındaki bahcenin muhtelif yerlerini gösterdi. Bu vericisiz çalışan kısa menzilli bir televizyon makinesiydi. Muhtelif mahallere yerleştirilmiş elektromanyetik tarassut noktalarına radar sistemiyle gönderilen elektromanyetik dalgalar oradan aksediyor ve bu tarassut noktalarından görülen manzaralar odadaki ekrana aynen geliyordu.

Fakat Prensesin nerede olduğunu bu vasıta ile tesbite muvaffak olamadılar. Koret, umumî düşünce yayını cihazından istifade ederek, Bücek'e derhal köşke gelmesini bildiren bir mesaj gönderdi. Gençler kaygusuzca görüşmelerine devam ettiler. Fakat Klark'ın içine bir kurt düşmüştü. Ya, Prensesin başına birşey geldiyse? Nihayet dayanamıyarak:

— Koret, dedi, bir yabancı olmak sıfatıyla sizin hususî işlerinize karışmam doğru değil, fakat demin beni çağırdığınız zaman ben Prensesle beraber köşkün etrafındaki korulukta ve perdenin dışındaydım. Ben, davetiniz üzerine gelirken, Prenses biraz yalnız kalmak istediğini söyleyerek orada kaldı, benimle beraber gelmedi. Merak edilecek birşey var mı bilmem ama, doğrusunu isterseniz ben merak etmeğe başladım.

Üç arkadaş sanki tek bir adammış gibi aynı anda ayağa kalktılar. En heyecanlısı Tades'di:

— Klark, dedi. Bücek'i nerede bıraktınsa derhal gidip bakalım.

Klark ta kalktı. Fakat ağır başlı Nartu, müdahale etti:

— Heyecanlanma Tades! Bücek çocuk değil. Uzaklaşmamıştır. Şimdi neredeyse gelir.

Koret her ikisinin ortasını bularak söze karıştı:

— Evet, telaşa lüzum yok ama, gidip bir kere bakalım. Bu vesileyle nöbetçileri de gözden geçirmiş oluruz.

Hep beraber Klark'ın Bücek'ten ayrıldığı yere vardılar. Ortalıkta Prensesten hiçbir eser yoktu. Koret, köşk nöbetçileriyle düşünce temasına geçerek, Prensesin döndüğünü görüp görmediklerini sordu. Bütün cevaplar menfiydi.

O zaman Koret, endişelenerek, enfraruj süzgeçli cihazlarla koruluğu ciddi bir araştırmaya tâbi tuttu. Birkaç dakika sonra ekiplerden birinden bir mesaj geldi. Oraya koştular...

Klark'ın Bücek'ten ayrıldığı yerin yakınlarında, ağaçların arasında, gamma ateşiyle vurulmuş, yüzü yere kapanmış bir ceset vardı. Tades cesedi saçlarından tutup çevirince bir hayret ve hiddet mıdası koyuverdi:

— Delir! Vurmuşlar!..

Çok yakından ateş püskürtmüş olan tabanca yüzbaşının vücudunu feci bir şekilde yakmış, hurdahaş etmişti. Cesedin biraz ilersinde, üzerine basıldığı için kısmen yere gömülmüş, Bücek'in boynunda taşıdığı broşu buldular.

Tades umunun fikrine tarcüman olarak, hiddetten titreyen bir sesle:

— Gelen uçan dairenin adamları Bücek'i yalnız bularak kaçırmaya teşebbüs etmişler. Delir nasılsa duyup imdadına koşmuş. Fakat sayıca üstün olan düşmanlar onu öldürüp Prensesi kaçırmaya muvaffak ol-

muşlar. Cesur Bucek, mukavemet etmeğe çalışmış olacak ki mücadeleye kolyesi koparak broşu düşmüş.

Koret, hürmetkâr bir hareketle Yüzbaşının cese-di önünde diz çöktü ve ellerini karşılıklı omuzlarına koyarak:

— Prensesini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmağa tereddüt etmeyen cesur arkadaşım, seni ebe diyen anacığım.

XI

TADES

— Fakat, diyordu Tades, niçin Delür alârm verip nöbetçileri çağırmadı da tek başına tehlikeye atıldı? Bu şekilde heyecana kapılmasaydı belki daha evvel haber alır, Bartok'un gemisini takip ederdik.

— Mücadele etmeden teslimi olacaklarını mı zan ediyorsun? Hem yakalanacaklarını anlayınca Bucek'i sağ mı bırakırlardı? Esasen iş işten geçti. Bucek'i kurtarmak için bir plân tasarlamalıyız.

Klark söze katılmamıştı. Bucek'in kaçırlınmasında kısmen kendisini kusurlu buluyor, genç Prensesi enerji perdesinin dışında müdafaasız ve tek başına bıraktığı için kendisini affedemiyordu. Kendi kendine küfretnemeğe başladı. Fakat zihninde bir de istifham kalmıştı: Delür'ü, Koret'in karargâh kurduğu av köş-küne geldiğindenberi ilk defa görüyordu, halbuki Yüzbaşının yüzü ona hiç te yabancı gelmiyordu.

Bucek'i kurtarmak için Tades şöyle bir plân teklif etti:

— Bucek'i Bartok'un sarayına götürecekleri muhakkaktır. Takip ettiğimizi de bildikleri için çok sıkı muhafa tertibatı alacaklar. Emamir'e hücum edip Bucek'i zorla kurtaracak kadar kuvvetli değiliz. Esasen böyle bir teşebbüs bir ihtiyatsızlık olur. Küçük bir gurubun muhafızlar arasından geçmesine ünkân yok.

tur. Yegâne şansımız tek bir kişi göndermektedir: tek kişi görülmeden nöbetçi ve muhafızları atlatabilir. Sen Koret, hayatını tehlikeye atamazsın, senin ölümün bütün ümitlerimizin yıkılması, Bartok'un bütün hayatınca hakan kalması demektir. Yarın kuvvetlerimiz kâfi gelip te Bartok'a harp açacağımız zaman, donanmamızın muvaffakiyeti Nartu'nun baş amiralliği ile mümkündür. Nartu da gidemez, onu kaybedersek donanmamızın muvaffakiyeti tehlikeye düşer... Müsaade et Koret! Ben gideyim... Ya Bücek'i geri getirir, yahut uğrunda can veririm.

Koret cevap vermedi...

İtiraz etmeğe yeltenen Nartu buna muvaffak olamadı...

Bir fikir beyan etmek üzere ağzını açan Nebilmas'ın ağzı öylece açık kaldı...

Birşey oldu... Birşey...

Herkesi yerinde donduran... Koret'in cevabını ağzına tıkayan... Nartu'nun itirazını durduran... Nebilmas'ın havaya kalkan parmağını olduğu yerde hareketsiz bırakan... Anlaşılmaz... Beklenmedik... Mucizevi birşey oldu...

Salonda karmakarışık ve oldukça yüksek sesler, birbirine karışarak yayıldı.

Salonda hiç kimse konuşmuyor, fakat aynı zamanda herkesin sesi işitiliyordu:

— Ben bu Delür'ü bir yerden tanıyacağım ama! Köpoğluyu bir türlü hatırlıyamadım...

— Bücek hayatında senin olamadım... Ölümüm uğrunda olsun...

— Tades niçin gitmek istediğini biliyorum. Fakat kendini tehlikeye...

— Disinteri...

— Ne oluyoruz?

— Bu ne?

— Allahım! Düşünce perdemi indirmedim.

... ve böylece, gittikçe karışan, telâşlı, şüpheli, gürültülü ve dağınık düşünceler, ses halinde ötüyor...

Nihayet hepsinin üstünde, daha yüksek, daha telâşlı fakat alabildiğine sevinçli bir ses yükseldi:

— Radyo! Radyo! Vay anasını durdur şunu ulan! Gözünü sevdiğim Dore! Kulakların çınlasın!

Ve birden ortalığa bir ölüm sükûtu çöktü...

Klark kalbinin güm, güm attığını duyuyordu.

Koret'in ağzı yarı açık, gözlerinde derin bir merakla Klark'a bakıyordu. Nebilinas'ın eli hâlâ havadaydı... Nartu yan gözle Klark'ı süzüyor, bu bakışta mütereddit bir hiddet okunuyordu. Tades vücudu hâlâ Koret'e dönük olduğu halde başını ve göğsünü Klark'a çevirmiş, gözlerinde bütün ruhunu meydana çıkaran telâşlı bir ifade...

Hepsi, hepsi Klark'a bakıyordu.

O, bir adım ileri atarak, Koret'e hitab etti:

— Prens Koret, evvelâ öziir dilemek gerek, fakat emin ol bunu kasten yapmadım. Müsaade edersen izah edeyim.

Hepsi olanca dikkatleriyle dinliyorlardı; Klark sol bileğini göstererek:

— Bu gördüğünüz bir radyodur, dedi. Siz düşünce lisanıyla konuşma kabiliyetine malik olduğunuz için, bu çeşit bir radyo yapmak ihtiyacını duymamışsınız. Ben de Darra'dan ayrıldığımdanberi bu radyoyu kullanmadım. Demin kendi kendime, evvelce Delür'ü nerede gördüğümü düşünürken, dalgınlıkla radyonun açmışım. Sizin düşünce lisanınız bizim Darra'da radyo dalgaları dediğimiz dalgaların çok kısa frekanslı olanlarından ibaret. Fakat sizlerin anten ve dimağlarınız benim radyoma nazaran çok daha zayıf alıcılardır. Netekim siz de, dimağ perdelerinizi kapattığınız zaman hermcinslerinizin dimağına göre ayar edebiliyorsunuz. Fakat radyo çok daha kuvvetli olduğu için sakladığınızı zannettiğiniz fikirleri aldı. Ses halinde nesretti. Anlatabildim mi?

Hepsi, merakları asla hafiflememiş olarak, Klark'a sokuldular. Küçük bilek radyosunu alâka ile takip ettiler. Radyonun düşünce alma kabiliyetini tekrar tekrar tecrübe ettiler.

Emalıların dimağ perdelerini normal şekilde indir-
dikleri zaman, kendi antenleriyle alamadıkları dü-
şünceleri, radyo mükemmelen alıyordu.

Fakat salonda bulunanların hepsi normalin üs-
tünde iradeye sahip kimselerdi. Radyonun da alarıya-
cağı kat'i bir dimağ perdesi tesis etmeğe muvaffak
oldular.

Koret:

— Bu çok faydalı bir âlet yahu! Nebilmas bun-
lardan yapabilir misin?

Nebilmas cevap vermeden, Nartu şüphe ile sordu:

— Fakat bunun mahzuru yok mu? Bu, düşüncele-
ri ses haline getirince herkes duyuyor. Yalnız radyo-
nun sahibi duymalı ki birşeye yarasın.

Nebilmas, her ikisini birden cevaplandırdı:

— Bu radyolardan yapmak güç olmayacak. Ayri-
ca kulağın arkasına takılan küçük bir âletle radyo-
ların volüm düğmesini asgariye indirip, sesi sadece ih-
tizaz halinde radyo sahibinin kulağına verilebilir.

Tades, tekrar Bücek mevzuuna dönerek Koret'e:

— Koret, teklifimi cevaplandırmadın. Ne diyor-
sun? Daha iyi bir plân bulunabilirse onu düşünelim.

Bu sefer Klark söze karıştı:

— Benim de bir teklifim var, Tades. Gurup ha-
linde gidildiği takdirde muvaffakiyet ihtimali azdır,
diyorsun. Doğrudur. Fakat bir tek kişinin de muvaf-
lak olacağı şüphelidir. Beraber gidelim. İki kişi ne
göze çarpacak kadar kalabalıktır, ne de farkedilince
bir kişi kadar kolaylıkla aldedilebilir. Ayrıca benim
avantajlarım da var. Radyokor, disinter ve kuvvetim...
Hele Nebilmas bir yolunu bulur da bahsettiği kulak
âletlerini çabucak yaparsa, o zaman radyodan da isti-
fade edebiliriz.

Koret, Klark'ın teklifine itiraz etti:

— Fakat Klark, senin bu hususta hayatını tehlikeye atmana lüzum yok.

— Buna rağmen ısrar ediyorum Koret. Bucek'le en son beraber olan bendim. Onu yalnız bırakmasaydım belki de başına hiçbir şey gelmezdi. Onun kaçırılmasında ben şahsımı kusurlu buluyorum. Bu kusurumu tamir etmek azmindeyim.

Kısa bir münakaşadan sonra Klark'ın teklifi kabul edildi. İki gencin küçük, üç dört kişilik bir hava gemisiyle Emanir'e gitmesine karar verildi. Onlar hazırlanıncaya kadar, Nebilmas ta kulağa takılacak cihazlardan iki tane yapacaktı.

Çok geçmeden herkeste hummalı bir faaliyet başladı.

Küçük hava gemisi cehennemî bir süratle Emanir'e doğru yol alıyordu. Kumanda kamarasında, katabalık âletler arasında, ancak iki kişinin sığabileceği kadar yer vardı. Geminin yegâne istirahat kamarasında ise şezlonga benzer iki koltuk yanyana tesbit edilmişti. Bunlar icabında yatak ve icabında koltuk olarak kullanılabiliyordu. Bu küçük gemiyi seçmelerine âmil olan iki sebepten birincisi çok yüksek bir süratle seyredebilmesiydi. İkincisi de küçük hacimde olduğu için radar ağlarından daha kolaylıkla geçmek ihtimaliydi...

Tades, konuşmadan, dişlerini sıkmış geminin idaresiyle meşguldü. Klark hem düşünüyor, hem de radar tablolarını tetkik ediyordu. Birdenbire haykırdı:

— Tamam! Şimdi hatırladım...

— Neyi?

— Delür'ü nereden tanıdığımı. Ben Bartok'un muhafızlarının elinden kaçmaya çalışırken, o bir kordondan Kalkur'la konuşarak geçiyordu.

Tades hayretini gizilemedi:

— Kalkur'la konuşurken mi gördün? İmkânı yok.

— Fakat doğru.. Lâkin ne konuştuklarını iyice hatırlamıyorum. Zaten konuştuklarını iyi işitememişim.

— Bu inanılması çok güç birşey Klark. Delür'e herkesin itimadı vardı. O, bir hain olamaz.

— Ama hâdiseler aksini gösteriyor: Neye tehlikeyi haber vermedi? Tades, bana kalırsa, Bücek'in kaçırılmasında Delür'ün parmağı var.

Tades bu ihtimali bir türlü kabul etmiyordu.

Emamir'e yaklaştıkları zaman derhal alçalarak, seyyarenin zeminine incekmiş gibi, çok alçak uçtular. Emarettten ayrıldıkları zaman gece bir naylı ilerlemiş olmasına rağmen, Emamir'e vardıklarında hava henüz kararmıştı. Maamafih, başşehir Emamıran'a gelinceye kadar vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Seyahatlerinin en son yarım saatini aşağı yukarı tam bir radar karartması ile yaptılar. Nihayet Tades, büyük bir maharetle, küçük gemiyi sarayın ağaçlık balkonlarından birine, belli etmeden indirdi.

Klark radyoyu açtı, ayar etti. Her ikisi de kulaklıklarını taktılar ve yavaşça gemiden inerek evvelâ etrafı bir kolaçan ettiler. Klark, disinterden başka yanına bir de gamına tabancası almıştı.

Bücek'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Fakat Klark bunu öğrenmek için bir plân tasarlamıştı: rastgeldikleri her muhafız, subay veya sarayının dimağ neşriyatını mikro radyo ile yoklayacaklar, herhalde bir tanesinden Bücek'in nerede muhafaza altında olduğunu öğreneceklerdi. Sarayın her köşesini mükemmelen bilen Tades, Prensesin bulunduğu yere gitmek için en emin ve kısa yolu tesbit edecek ve şanslarının iyi gitmesine dua ederek maceraya atılacaklardı. Her ikisi de mor karanlıkta iyi seçilmemesi için koyu renk elbise giymişlerdi. Ağaçların arasından büyük bir ihtiyatla ilerlediler. Uzaktan, sarayın

içinden birçok, karışık ve belli belirsiz düşünceler geliyor, fakat iyi anlaşılmıyordu.

Biraz sonra Tades, Klark'ın kolunu çekerek dar bir kapının önünde dimdik duran bir muhafızın karaltısını gösterdi. Her nedense radyo nöbetçinin hiçbir düşüncesini alamıyordu. Klark bunun sebebini araştırırken, Tades aklına birşey gelmiş gibi, yerden küçük bir kuru dal parçası aldı ve nöbetçinin ötesine doğru attı. Dal, nöbetçinin iki adım ötesine düşer düşmez, radyo kanaliyle derhal bir düşünce dimağlarına yayıldı:

— Ne güzel rüya görüyordum. Bu kuşlar da insanı rahat uyutmazlar. Maamafih, bu gece nöbetçiler arttırıldığına göre, sarayda herhalde birtakım dalavereceler dönüyor, uyumamak daha iyi...

Demek ki bu herifin vaziyetten haberi yoktu. İki genç bakiştılar, sonra Klark, sırtını binanın kaypak duvarına vererek, usulca kapıya yanaştı. Nöbetçi uykusu sersemliğinden tamamen ayılmadan birdenbire ortadan kayboluverdi. İnlememiş, bağırmamıştı... Tades, üç adımda Klark'ın yanına geldi. Beraberce kapıyı yokladılar. Kapı içeriden kapalıydı.

Demek ki, nöbetçileri dışarıya kilitliyorlar, ancak nöbet değiştirileceği zaman kapıyı açıyorlardı. Klark, kapının ön, on beş metre ilerisinde, üst katta bir balkonun seviyesine kadar yükselen bir heykeli gösterdi. Dimağ perdesini normal dereceye indirerek yalnız radyonun alacağı ve dolayısıyla yalnız kendinin ve Tades'in anlayacağı bir şekilde:

— Bu heykelden üst kata çıkmak en kestirme iş değil mi? dedi.

Tades aynı tarzda mukabele etti:

— Münasip.

Maymun gibi, heykelin üzerine tırmandılar. Heykelle balkon arasındaki iki metre kadar mesafeyi bir sıçrayışta aşarak sessizce balkona düştüler. Etrafta kimseler yoktu. Balkonun çıplak zeminini koşarak aş-

tılar, bir an içinde çiçek öbeklerinin koyu renkleri arasında kayboldular.

En yakın kapı takriben otuz metre kadar ilerdeydi. Gürültüsüzce yaklaştılar. Kapının önünde iki nöbetçi vardı. Her biri kapının bir tarafında, dimağ perçelerini indirmişler, muhabere etmiyorlar, fakat bambaşka mevzular üzerinde düşünüyorlardı: beri taraftaki nöbetinin arkadaşıyla aynı saatte olmasına içerliyor, içinden küfrediyordu. Nöbetleri ayrı düşmüş olsaydı, arkadaşının güzel karısıyla iki tatlı saat geçirebilirdi, halbuki... Diğeri uykusu geldiğini, nöbetin bitmesine on dakika kaldığını, bu gece arkadaş karısıyla kalmadığı için kadının kendisine asılacağını ve rahat uyku uyutmayacağını düşünüyor. Tasalanıyordu...

Klark, Tades'e gizli usulleriyle:

— Bu boynuzlu herifleri yok edersek, nöbet değiştirmeye gelenler yokluklarının farkına varacaklar. Yeni nöbetçileri temizlersek epeyce vaktimiz olacak. Ne dersin? diye sordu.

Tades hak verdi. Nöbetçilerin düşüncelerini takip ederek bir müddet beklediler. Bu adamlar da nöbetçilerin neden arttırıldığını bilmiyorlardı.

Yeni nöbetçiler gelince Klark, kapının öbür tarafındaki askerin başka tarafa baktığı bir anda yakındaki nöbetçiye gaiplere gönderdi. Öteki nöbetçi sanki bir önsezi ile döndü ve disinterin iltifatına mazhar olmadan, arkadaşının bir an içinde nasıl olup ta ortadan kaybolduğuna hayret edecek kadar vakit bulabildi. Fakat tehlikeyi içeriye haber veremedi. Esasen tehlikenin ne olduğunu da anıyamadı.

Tades'le Klark kapıdan içeri girdiler. Tades önde, Klark arkada koridora daldılar. Sarayın içi muhafız doluydu. Fakat radyonun yardımıyla kimse onları görmeden saray subay ve erlerinin yerini ve düşüncelerini anlayabildikleri için, Tades derhal yol değiştiriyor, bir salondan diğerine, bir koridordan öbürüne

geçiyorlardı. Bazan kapı arkalarına saklanıyorlar. Bazan saray mensuplarının yatak odalarının mahremiyetine sığınıyorlardı. Birkaç defa sıkışık durumda kaldılar. Fakat disinter yanılmaz bir isabetle imdatlarına yetiştirdi ve kimse mevcudiyetlerinin farkına varmadan tehlikeyi atlattılar. Lâkin gayet tabii, kaybolan askerler nazarı dikkati çekecek ve muhafızlar gaflet uykularından uyanacaklardı. O zamana kadar iki gencin, Bücek'i kurtarmış olmaları şarttı. Yoksa amansız Bartok bu teşebbüslerini anladığı anda Prensesi öldürtebilirdi.

Klark'ın istemiyerek öldürmek mecburiyetinde kaldığı bir kadın subaydan, radyo vasıtasıyla, Bartok'un Prenses Bücek'i kendi dairesine kapatmış olduğunu öğrendiler. Disinterin sillesini yemeden evvel kadının subayın son düşüncesi, Bartok'un geceyi Bücek'in kollarında geçireceğini tasarlaması ve acı bir istihza ile kendi gibi tecrübeli bir aşk san'atkarı dururken Bartok gibi bir adamın toy bir bâkireyi tercih etmesinin sebebinin ne olabileceği idi. Tades, kadının bu marazî fikirlerine okadar içerlemişti ki, subayın yok olduğu yere, sanki orada duruyormuş gibi, hırsla bir tekme attı. Fakat ayağı boşluktan başka birşey bulamadı.

Kestirme bir yoldan Bartok'un dairesinin önüne çıktılar. Orada bir subay olmak üzere beş muhafızın beklediğini gördüler. Klark, diğer muhafızlara yaptığı gibi, bunlar da başka tarafa bakarken içlerinden bir tanesini yok etmek prensibini tatbik etmesine rağmen, aksi bir tesadüfle, askerlerden biri başını çevirdi ve arkadaşının gözlerinin önünde yok olduğunu müşahade etti. Gözleri büyüyerek bağırarak oldu, fakat feryadını tamamlayamadı. Tades'in gamına tabancası herifi yukarıdan aşağıya yakarak, yıldırım çarpmış bir ağaç kütüğüne çevirdi. Lâkin herifin yarıda

kalan feryadı diğerlerinin dikkatini çekmiş, hep beraber bağırarak atışa başlamışlardı. Klark derhal atılarak Tades'in önüne siper oldu ve üç askerin gamba tabancaları vücudunu ılık bir nefesle yalarken, her üçünü de üstüste disintere yem etti. İki arkadaş, ikisi birden Bartok'un dairesinin kapısına saldırdılar. Artık olan olmuştu. Bütün saray ayaklanacaktı. Her saniyenin kıymeti vardı. Tades kapıyı açarken, Klark, arkadaşının kavurduğu muhafızın cesedini de yok ediverdi. Arkalarında öyle aşikâr izler bırakmamaları daha iyiydi.

Muhafızların bağırışmalarının hemen arkasından, evvelâ Bartok'un dairesinden Bücek'in düşüncesi radyodan ünit dolu bir hayretle haykırdı:

-- Kuji! Kujim!

Sonra sarayın dairelerinden gelen kumandalar, bağırışmalar, karmakarışık sualler kulaklarına doldurdu.

Bücek'in ilk Kuji düşüncesini Tades bir tokat yemiş gibi karşıladı. Bu kelimenin, bütün arzusuna rağmen, kendisi için kullanılmadığını pekâlâ biliyordu. Fakat derhal toparlandı ve yediği darbeyi belli etmedi.

Bücek iç tarafta bir kapıdan fırlamış, Tades'i hiç görmemiş gibi, Klark'ın kucasına atılmış ve dudaklarına yapışmıştı.

Klark'ın kucaklaşmadan sonraki ilk sualı:

-- Bücek, çok şükür sağsın! Burada kimse var mı? oldu.

Fakat Tades, şimşek gibi bütün daireyi dolaşmış, korkudan gözbebekleri dışarı fırlamış bir hizmetçiden başka, kimse olmadığını tesbit etmişti bile.. Hizmetçinin şakağına elinin tersiyle ilk vuruşta kadıncığız baygın yıkılıverdi.

Tades diğerlerine:

-- Bu tarafa! diye bağırdı. Ve balkona koştu.

Girdikleri kapıdan çıkınalarına imkân yoktu. Mu-

hafızların hepsi bir sürü halinde o taraftan hücum edeceklerdi. Klark derhal Bücek'i Tades'in peşinden yollayarak kapıyı kilitleyen otomatığın düğmesine bastı. Sonra diğerlerinin peşinden balkona fırladı. Balkon zeminden bir hayli yüksekti. Atlamağa imkân yoktu. Tades, biraz ötede, Bartok'un balkonuna mütenazır diğer bir balkonu gösterdi. Bu balkon Amaşa'nın dairesine açılıyordu. Fakat her iki balkon arasında belki dört metre mesafe vardı. İki genç buradan atlayabilseler bile Bücek'in aşmasına imkân yoktu.

Klark hiç tereddüt etmedi. Maksadını kısaca Tades'e anlattıktan sonra harekete geçti. Balkonun alçak parmaklığına ayaklarını iyice tesbit eden genç Emalının omuzuna tırmandı. Ellerini havaya kaldırarak kendisini ileri bıraktı. İki genç, yekpare bir vücut gibi, Amaşa'nın balkonuna yıkıldılar. Elleri balkon parmaklığı hizasına gelir gelmez, Klark iki eliyle parmaklığa bir kenet gibi yapıştı. Anî sadmede, Klark'a nazaran daha narin olan Tades'in elleri az daha kurtuluyordu. Fakat fevkalbeşer bir iradeyle dişlerini sıkı. Böylece birbirine kenetlenmiş iki genç vücudunu teşkil ettiği köprüden Bücek bir ahu hafifliğiyle geçerek, Amaşa'nın balkonuna çıktı. Sonra Tades ayaklarını diğer balkondan kurtardı ve Klark'ın vücuduna tırmanarak balkona çıktı. Peşinden genç pilot ta bir kedi gibi sıçrayarak fırladı. Arkalarından Bartok'un dairesine nihayet girmeğe muvaffak olan muhafızlar karmakarışık ve bağırarak balkona fırladılar. Fakat, hayretle birbirlerine bakakaldılar: Balkonda kimse yoktu...

Balkonda kimse yoktu, çünkü Amaşa'nın balkonuna geçtikten sonra Klark ve diğerleri derhal dairenin içine girmişlerdi. Muhafızlar bu balkondan nasıl çıkılabileceğini bir türlü anlıyamıyorlardı. Hep birlikte gerisin geriye hakanın dairesine daldılar.

Bu kargaşalık Klark ve arkadaşlarına birkaç dakikalık zaman kazandırdı. Amaşa'nın dairesinde Ece'yi

yarı şeffaf tül elbiseler içinde, uzun yeşil ipek saçlarını dökmüş, hayret ve heyecan içinde karşılarında buldular. Amaşa'nın yalnız Klark ve Tades'in duyduğu gizli düşüncesi:

— Darralı! Allahını, bu adamı nereye giderse bir fırtına gibi oraya cehennemleri götürüyor, her gittiği yerde ölüm kasırgaları esiyor. Şu adamı rahatça bana bırakmıyacaklar, doyasıya koynuna girebileyim... oldu.

Fakat Amaşa bu düşüncelerinin farkında bile değildi. Klark'ın, hayretten afillanmış bakışları arasında iki kadın ellerini birbirlerinin omuzlarına koydular; sonra Amaşa ateşle:

— Bu taraftan! Acele edin! diye bağırdı.

Koştı, duvardaki aynalardan birinin bir yanına dokundu. Ayna derhal yana doğru kayarak açıldı. Üçü birden açılan dolap gibi daracık bir yere daldılar. Ayna tekrar kapanınca ortalık zifiri karanlık oldu. Klark garip bir baş dönmesi hissetti. Kendini toparladığı zaman, Bücek yeni bir düğmeye basarak aynayı tekrar açtı. Klark bir hayret nidası salıverdi: sarayın bambaşka bir yerinde, boş bir odaya çıkmışlardı. Muhafızların bağırışmaları buraya çok uzaktan, boğuk bir aksi seda gibi geliyordu.

Fakat Bücek'in kaçırıldığı, sarayın her tarafına her halde yayılmıştı ve onları yalnız hakanın dairesi civarında aramakla kalmayıp, sarayın etrafındaki bütün muhafızları seferber ederek arayacaklardı. Bütün çıkış kapılarını da tutacakları muhakkaktı.

İlk çıktıkları koridorda koşarak üzerlerine gelen üç askerle karşılaştılar. Zavalı askerler neye uğradıklarını anlayamadılar ikisi büsbütün yok oldu, bir tanesi de Tades'in tabancasına hedef olarak kavruldu. Koşarak cesedin yanından geçerlerken Klark eğildi ve askerin tabancasını alarak Bücek'e verdi.

Uçan daireyi bıraktıkları balkona varabilmek için, bir muhafız bölüğünün bulunduğu kısımdan geçmek lâzımdı. Tades bu işi tehlikesiz başarabilmek için

onları bir kat daña aşağı indirdi, sonra arka taraftan bir yerden uçan dairenin bulunduğu balkona çıkardı. Fakat o âna kadar onlara yardım eden talih birden tersine döndü.

Balkona çıkar çıkmaz, hemen yanlarında bulunan beş, altı kişilik bir gurupla anî olarak karşılaştılar. Askerler kendilerini toplayıp silâha sarılıncaya kadar Tades bir çekişte Bücek'i tekrar içeri aldı ve biraz ileride başka bir kapıya götürdü. Klark, radyokorun muhafazası altında, bir elinde disinter diğer elinde gamma tabancası, tek başına askerlere saldırdı. Kısa zamanda hepsini temizledi. Fakat artık alarm verilmiş, yerleri belli olmuştu, sarayın dört tarafından askerler, kalabalık guruplar halinde koşarak geliyorlardı.

Uçan daireye çok yakındılar. Fakat binip hareket ettirinceye kadar, askerler muhakkak yetişecek ve çok büyük bir ihtimalle gemiyi uçamıyacak bir halde tahrip edeceklerdi.

Tades anî bir kararla haykırdı:

— Bücek, siz gemiye koşun. Beni beklemeyin hareket edin. Ben onları oyalarım.

Sonra beklenmedik bir hitapla Klark'a:

— Saadetler Kuji! diye bağırarak iç koridorları olan birine doğru koştu.

Tades'in hareketi intihar demektir. Fakat Klark genç kahramanın maksadını pekâlâ anlıyordu. Esasen iş işten geçmişti, Tades'i durdurmağa kalksa belki hep birden mahvolacaklardı. Bücek'in kolundan tutarak, askerlere görünmeden uçan dairenin bulunduğu yere doğru fırladı. Prensesi daireye bindirerek harekete hazır olmasını söyledi. Bir an dışarda hâdiselerin gelişatını düşündü.

Tades vahşi bir nâra ile koridora dalmış, karşı taraftan gelen dört kişilik muhafız gurubuna, kendini feda etmenin verdiği şevkle saldırmıştı. Bu, inanılmaz cesaretle saldıran adamı, gamma şualarının tesiri etmediği adam sanarak ve disinterin dehşet sa-

çan ölüm sillesiyle karşılaşmaktansa, herşeyi göze alarak, kaçmağa başladılar. Tades ikisini ilk atışta, diğerlerini de daha sonra kavurarak yere serdi. Bir koridora saparak koşmağa devam etti. Uçan dairenin bulunduğu yerin civarında bulunan muhafızlar, bu son dört askerin feryatlarını kalabalık bir gurup çarpışması sanarak, o tarafa koşuştular. Askerlerin cesetlerinin yanına vardıkları zaman, yerde yatanların hepsinin gamma silâhlarıyla vurulmuş olduklarını gördüler ama disinter zaten kurbanlarından hiçbir iz bırakmıyordu. Muhafızlar yerdeki dört gamma kurbanına mukabil disinterin belki de sekiz kişiyi cehenneme gönderdiğini kabul ederek, üç kaçağın birden peşinde olduklarını zannettiler. Bütün saray muhafızlarına da mesajlar yollayarak peşlerine düştüler.

Klark ve Bücek'in bulunduğu kısım yavaş yavaş sükûnet buldu. Geride kalan son muhafızların da ayak sesleri uzaklaştı. Klark biraz daha bekleyip etrafta kimse kalmadığına emin olduktan sonra uçan daireye atladı.

Bücek sessizce gemiyi havalandırdı. Klark onları kurtarmak için, kendini bile bile ve seve ölüme atan Tades'e hayranlıkla karışık bir hürmet hissiyle:

-- Hakkını helâl et, kardeşim Tades! dedi.

O sırada Tades koşmağa devam ediyordu. Mümkün olduğu kadar kısa zamanda uçan daire ile askerlerin arasını açmak için sarayın öbür tarafına doğru mütemadiyen koşuyordu.

Fakat kovaladıkları adamın tek kişi olduğunu muhafızlar nihayet farkettiler. Buna rağmen diğer ikisinin kaçmış olabileceğini akıllarına getirmediler. Biraz düşünebilenler, diğerlerinin vurulduğunu ve bu tek kalanın da bu kadar muhafızın arasından sıyrılabildiğine göre, gamma şualarına mukavim olan adam sandılar. Halbuki cesetlerin görülmediği kimsenin aklına gelmedi.

Tades bir salona sığınmıştı. Fakat nasıl çıkacağı

sırada koridorda kalabalık sesler duyarak vazgeçti. Kendisini takip eden otuz kadar asker de onun girdiği kapıdan birbirlerini ite kaka girmeğe çalışıyordu. Çaresiz, üçüncü kapıya saldırdı, bir geçitten geçti, büyük kabul salonuna açılan koridora çıktı. Bu koridordan kurtulmasına imkân yoktu. Biliyordu. Fakat geri dönerse öleceği muhakkaktı. Muhakkaktı ama... İleri giderse, kimbilir, belki birkaç dakika daha...

Büyük salona çıkar çıkmaz sağ taraftan koşan askerlerden birinin ateşiyle sağ böğrü cehennemî bir acıyla yandı. Dişini sıkarak koşmağa devam edip, her iki tabancasıyla askerleri taradı. Üç tanesi haykırarak yıkıldılar. Daha on adım atmadan, sol taraftan gelen bir ateş bütün sol bacağına kavurdu. Korkunç bir nâra atarak yuvarlandı. Düştüğü yerden sağlam dizi üzerine doğrularak tabancalarını, ateş eden askere çevirdi. İki silâhın birden ateşi askerin vücudunda feci yanıklar yaparak tesirini gösterdi. Asker yaralanmasına rağmen hızını alamadı ve Tades'in üzerine doğru geldi. Ayakları genç kahramana takıldı, muvazenesi bozuldu, öte tarafa yuvarlanırken bir diğer askerin Tades'e tevcih ettiği tabancanın ateşini göğsüyle karşıladı. Sessiz ve cansız bir külçe gibi yıkıldı.

Tades son bir gayretle döndü, en yakın muhafızını yüzüne doğru tabancasını boşalttı. Fakat, her taraftan 5, 10, 15 silâhın birden ateşine hedef olarak, bir kere kıvrandı, sonra tamamiyle kavrulmuş, eğri büğrü, korkunç bir kömür külçesi halinde kaldı.

XII

KUJİ

Bartok, kavrulmuş cesedi ayığı ile iterek, saray muhafız kumandanına çıkıştı:

— Derhal diğer cesedleri buldur, Nola! Eğer kaçmağa muvaffak olurlarsa başıyla ödersin

Hakan arkasını dönüp uzaklaşacağı sırada, umumî düşünce neşriyat sisteminden bir haber duyuldu:

— Hakan Bartok, meçhul bir gemi saray civarından yükselerek uzaklaştı. Asîleri yakalamaya muvaffak olamadınızsa, emredin bu gemiyi takip edelim.

Bartok, hiddetle dönerek küdredi:

— Derhal takip edin. Nola, kurtulurlarsa senin ölüm emrin hazırdır.

Ve dönerek hiddetli adımlarla uzaklaştı.

Küçük uçan dairenin kumanda kanırasında Bücek'le Klark hiç konuşmuyorlardı. Tades'in fedakârlığı her ikisine de çok tesir etmişti. Şimdi mert Albay acaba yaşıyor muydu? Tek başına, yüzlerce muhafıza karşı savaşıırken, kurtulmak ihtimali birde bir bile değildi. Klark'ın kalbinde bir ukde, yurnuk gibi toplandı: âdeti olsa ağlayacaktı. Fakat çocukken bile gözyaşı dökmemişti.

— Radar tablosuna bakıyor musun, Kuji?

Bücek'in tatlı sesiyle kendine geldi ve tabloyu tetkike koyuldu. Uçağı daha ziyade Prenses kullanıyor, Klark henüz alışmadığı için ancak yardım ediyordu. Klark, radar tablosunda Emamiran'dan yükselerek onları takibe koyulan bir sürü uçan daire gördü. Bücek'i telaşa vermemek için sâkin bir sesle:

— Galiba bizi takip ediyorlar Bücek! dedi.

Prenses birkaç saniye radar tablosunu tetkik ettikten sonra:

— Bartok'un savaş gemileri, dedi. Bizim süratimiz bu gemilerden fazla, fakat kâfi derecede uzaklaşmış değiliz. Beş dakika kadar dayanabilirsek, sonrası için tehlike yok. Bütün mesele gamına toplarının menzilinden çıkabilmekten ibaret.

Aradan çok geçmeden filo salvolarına başladı. Gamma infilâkleri daha başlangıçtan itibaren tehlikeli bir durum yaratmaya başladı. Henüz zararlı olacak kadar yakını patlamalar yoktu, fakat filo bu ilk salvodan sonra atışını yavaş yavaş ayâr edecek ve kimbilir, bel-

ki de öldürücü bir isabet başarabilecekti.

Bir başka salvo, sağ geriden epeyce uzaktan başlayıp sol taraflarında gittikçe tehlikeli bir şekilde yakınlaşan bir sıra meşaleler halinde, bir ateş گردانlık gibi boşluğa kapladı. Bücek, daireyi anî bir dönüşle çevirdi, cehennemî bir süratle yeni bir istikamete sardı. Bu manevra menzilden çıkmalarını biraz geciktirecekti. Fakat filo da atışını yeniden tanzim etmeğe mecburdu. Klark bu durumda âtıl kalmayı kendine yediremiyor, fakat Prensesi telâşlandırıp yanlış bir harekete sebep olmamak için dişini sıkıyor, hırsını ve heyecanını belli etmeğe çalışıyordu. Dakikalar âdetâ saat kadar uzun geliyor, geçmek bilmiyordu.

— Prenses, sevinçli bir sesle:

— Az kaldı Kuji! dedi. Otuz kırk saniye sonra. isabet ihtimalleri pek kal.....

— Sözüünü bitiremedi. Dehşetli bir sarsıntıyla daire bocaladı. Sanki ayaklarının altındaki döşeme hırsıyla yükseldi. Tavan acı bir gıcırtyla inledi, kumanda kamarası zifiri bir karanlığa gömüldü. Şiddetle yere yuvarlanarak omuzunu sert bir şeye çarpan Klark, kendi acısını unutarak, can havliyle:

— Bücek! Bücek! Neredesin? Vay anasını sattığının karanlığı be! Kızcağıza birşey oldu, muhakkak bulup, yardım etmeliyim.

Küçük kamarada Prensesi nihayet buldu. Baş ve omuzu, sabit iki âlet ayağı arasına sıkışmıştı. Klark karanlıkta bin müşkülâtla kızı sıkıştığı yerden kurtardı. Bücek yaşıyordu. Sadece bayılmıştı. Klark'ın gayretiyile kendine gelir gelmez, ilk sözü:

— Kuji neredesin? Birşeyin var mı? oldu.

Klark sevinçten titreyen bir sesle:

— Hayır yavrum! Hiçbir şeyim yok. Sen, nasılsın? Ne oldu? dedi.

— Bilmem! Başımı bir yere vurdum galiba. Haydutlar bir yere isabet ettirdiler. Tam tahrip edemediler ama.

Bücek derhal dairenin imdat jeneratörünü harekete getirdi. Radar tablosu birdenbire aydınlandı. Görünürde Bartok'un savaş filosundan eser yoktu. Bücek heyecanla:

— Atlattık Kuji! Atlattık! diye bağırdı. Ana jeneratörleri çalıştırabilirsek korkacak hiçbir şey kalmaz.

Jeneratörleri çalıştırabilmek için epeyce uğraştılar. Nekadar zaman geçtiğinin farkında değildiler. Klark, birdenbire artmakta olan bir kuvvetin tazyikini hissetti. Sanki bütün kanı yavaş yavaş vücudundan ayaklarına doğru çekiliyordu. Dehşetle doğruldu. Dünya yüzündeki uçuşlarından aldığı tecrübe bu hissine olduğunu ona öğretmişti. Bu âşina olduğu bir his-ti: Yer çekişi... Fakat...

Derhal radar tablosuna fırladı. Tabloda garip renkli bir küre gittikçe büyüüyordu. Onunla beraber koşan Bücek, korkudan gözleri büyüyerek:

— Emadok! diye ürperdi... Kuji, Kuji! Mahvoluk...

Klark önce kavrayamadı:

— Fakat! Anlayamadım Bücek, bu seyyarenin تنها bir tarafına inip Koret'e haber salamaz mıyız? O gelinceye kadar kendimizi koruyabiliriz, sanırım.

Prencesin halinden, vaziyetin çok daha vahim olduğu anlaşılıyordu:

— Ondan değil Kuji: jeneratörler çalışmadığı gibi, elektromanyetik sahamız da kaçak yapıyor. Yedek jeneratör, şansımız yardım ederse, gemiyi parçalanmadan zemine indirmemizi sağlayabilir. Fakat etrafımızdaki elektromanyetik saha, kaçak neticesi yok olursa, cazibesine kapıldığımız bu seyyarenin husule getireceği sürat artışı: yaşamamıza imkân bırakmaz. Yaşasak bile, bayılacağımız muhakkak, o zaman da seyyareye düşüp tuzla buz olmaktan öizi hiçbir şey kurtaramaz.

— Yedek jeneratör, elektromanyetik aha bu-
sule getiremez mi?

— İmkânı yok. Takati çok azdır.

Klark'ın gözleri anî bir fikirle parladı:

— Bücek, bütün müşkülümüz, sürat artışını ön-
lemek mi? Bunu idare edebilirsek, manevra yapabilir
miyiz?

— Zannederim.

— Bu hususta benim oldukça tecrübem var. Bizde
uçakların etrafını saran böyle elektromanyetik bir
alan olmadığı için pilotlar ve yolcular yer çekişine tâ-
bidir. Onun için birçok tecrübeler yapılmış, bazı pra-
tik neticeler ve hakikatler bulunmuştur. Evvelâ, daire-
ye bir manevra yaptırıp, baş aşağı düşeceğimize yan-
lamasına düşmemizi sağlayalım. Yani zemine çarptığı-
mız zaman yüzü koyun çarpacakmışız gibi düşmemiz
lâzım. Sonra sana göstereceğim şeyleri de yapacak-
sın.

Klark bu sözleri söylerken, aynı zamanda Bücek-
in karnı, baldırları ve bacakları etrafına, oracıkta te-
min ettiği bazı şeyleri kemer gibi sararak, artan cazi-
be ile, vücuttaki kanın bazı bölgelerden çekilip diğer
bölgelere hücum etmesini önliyecek kuşaklar yapı-
yordu.

Bu müddet zarfında çok yüksek süratle seyreden
daire koca seyyarenin cazibesine iyice kapılmış ve
kendi süratine inzimam eden yer çekişi ile, sürat ar-
tışı hatırı sayılır bir hale gelmişti.

Klark'ın aldığı tedbirlerle ikisinin de bedenleri,
şimdilik, dairenin sürat artışını rahatça karşılayabili-
yordu.

Bücek, Klark'ın yardımıyla, kapısı sıkışmış dai-
renin yan tarafında açılan bir yaradan müşkülâtla
sıyrıldı. İnişleri bütün müşkülâta rağmen hasarsız ol-
muştu. Klark'ın sadece alını sıyrılmış. Prensesin de
sol kalçası hafifce berelenmişti.

Klark, ikisinin de yaralanmadığını tesbit ettikleri sonra, Prensesi bir ağacın dibine, kurnlar üzerine oturttu. Derhal bilek radyosuyla, Koret'le temas temin etmeğe uğraştı. Uçağın radarlı televizyon cihazı parça parça olmuştu. Sağlam kalsa bile onu kullanamazlardı. Bulundukları seyyare Bartok'un istibdadı altındaydı. Salacakları imdat işaretini, bu seyyarede bulunanlar da alabilirler ve Emaret'ten gelecek olan Koret'e nazaran çok daha çabuk gelebilirlerdi. Fakat Ema insanları ahizesiz alınan radyo neşriyatına alışık değildiler. Bu itibarla, Klark'ın imdat mesajını alan herkes, kendi yakınında bulunan birisi tarafından neşredilen bir düşünce mesajı sanacaktı. Birçok yerlerde anlaşmazlıklar, karışıklıklar olacak fakat hiç kimse işin aslını anlıyamıyacaktı.

Klark bilek radyosunu verici pozisyonunda, düşünce dalgasına ayar ederek:

— Koret! Koret! Sesimi duyuyor musun? Ben Klark, sesini alabiliyorsan cevap ver, dedi.

Bücek oturduğu yerdni, Klark'ın ne yapmağa uğraştığını merak ederek, bakıyordu. Çünkü onun, radyonun sayanı hayret hassasından henüz haberi yoktu. Klark ancak birkaç defa denedikten sonra radyoyu alıcı pozisyona getirdi ve bekledi...

Koret'in sesi gayet zayıf olarak duyuldu:

— Klark, çok şükür! Sabırsızlıktan ölecektim. Neredesin? Bücek'i kurtarabildiniz mi?

Klark tekrar radyoyu verici pozisyona getirerek, Koret'e kısaca geçen hâdiseleri ve Tades'in fedakârlığını anlattı ve düştükleri yeri kısaca tarif etti.

Koret'in derhal imdatlarına koşacağını bildirimesi üzerine, diğer dinleyicilerin şüphelerini uyandırmamak için muhabereyi kestiler ve beklemeğe koyuldular.

Bulundukları yer seyrek ağaçlı bir yerdi. Zemin ince, beyaz, kum gibi bir maddeden müteşekkildi. Görünüşe göre gayri meskûndü.

İri yeşil yapraklı, kehribar gibi simsiyah gövdeli, seyrek ağaçlar arasındarı ilerlediler. Klark yapraklardan birine uzanarak, koparıp tetkik etmek istedi. Fakat geniş salınlı yaprağı kınıldatamadı bile... Bu gayet sert, âdeta madeni bir maddeye benziyordu ve yaprağı gövdeye bağlayan sap ta okadar sertti ki bükülmüyor, vaziyetini muhafaza ediliyordu. Klark bir deneme yapmak istedi ve disinteri diğerlerinden nisbeten ayrı olan bir yaprağın üzerine ateşledi. Yaprak derhal kayboldu. Fakat iki gencin hayret bakışları arasında ağacın bütün dalları ve yaprakları, yavaş ve devamlı bir hareketle yukarı, gövdeye doğru toplandılar. Birbirlerinin üzerine bir çiçek gibi kapandılar. Ağaç gayet büyük ve oldukça yamru yumru bir kuşkonmaz halini aldı.

İki genç izah edemedikleri bu hâdise üzerinde fazla durmadan ilerlemeğe devam ettiler. Biraz sonra ağaçlar birdenbire kesildi. Karşılarında belki birkaç kilometre genişliğince, ileriye doğru şeffaf bir mavimtrak renge bürünen ortası oldukça çukur, çöl gibi birşey belirdi.

Küçük bir çöle benzettikleri açıklık aslında bir göldü fakat suyu okadar berrak, okadar şeffaftı ki gözle farkedilemiyordu. Kolaylıkla gölün dibini seçilebiliyordu. Yalnız uzaklarda, gölün derinleştiği yerlerde, su gene farkedilmemekle beraber dipteki kumsa mavimsi bir renk veriyordu.

Bu acap gölün keşfi, Prenses'e bir çocuk neşesi vermişti. Şeffaf suda, dizi hizasında pırlanta ışıkları saçan köpükler yaratarak, kahkahalarla koşmağa başladı. Klark endişelenerek peşini takip etti:

— Bööek! Bööek! Gütme, belki tehlikeli birşey vardır.

Fakat genç kız onun sözüne aldırmadan, biraz duruladı, eğilerek elleriyle şeffaf suyu Klark'a sıçrattı. Sonra daha neşeli kahkahalarla, gölün sığ yerinde, kı-

yıdaki ağaçlara muvazî koşmağa devam etti. Klark beş on adında kıza yetiştirdi ve yapmacık bir hiddetle kucagına aldı, sahile götürdü. Bücek kahkahalarına devam ediyor, mukavemet ediyor, Klark'ın kollarından kurtulmağa çalışıyordu. Bu çocukça mücadele nasıl olduysa, Klark bir an sendeledi ve iki genç kucak kucaga yumuşak kuınlara yuvarlandılar. Klark, Bücek'in bir yerinin acımış olması endişesiyle doğrulurken, genç kızın yüzünde neşenin devam ettiğini gördü. İçi ferahladı. Billûr kahkahalar atmağa devam eden Prensese eğildi. Yüzleri birbirine dokunacak kadar yakındı. Kalbinde doğan dayanılmaz bir arzuyla, Bücek'in dudaklarına uzandı. Kahkahasının akislerini söndüren bir buseyle genç kızın dudaklarını kendi dudakları arasına aldı. Bücek'in yüzü önce şaşkın fakat memnun bir hayretle aydınlandı. Sonra bu şaşkınlık yavaş yavaş dağıldı ve daha sıcak bir ifadeye yerini verdi. Eflâtun teni tatlı titreşimlerle pembeleşti, gözlerinin lâcivert ateşi büyüdü, Klark'ın busesine mukabele ederken elleri genç adamın dalgalı siyah saçları üzerinde şefkatle dolaştı. Klark, hislerinin gemini zaptedememiş, birbirini fasılasız takip eden ateşli ve uzun öpüşlerle sevgilisinin boynunu, gerdanını, kulaklarını okşuyordu. Bu öpücüklerle genç kız büsbütün arzuluyor, aynı ateşle mukabele ediyordu. Gayri muayyen fasılalarla kesik ve memnun iniltiyle kendini bırakıyordu.

Klark, beyni humma içinde, sakakları zonklayarak genç kızın elbisesini omuzlarından indirirken Bücek, göğsü sık nefeslerle inip kalkarak elbisesinden tamamen sıyrıldı. Mermer göğsünün tahayyül bile edilemeyecek kadar muhteşem genç kızlık güzelliğini karşı durulmaz bir aşk ikramı ile genç adamın arzusuna terketti.

— Kuş! Sev beni Her zaman, her zaman sev beni. Beni.....

Klark siyah gövdeli ağaçlardan birine yaslanarak uzanmış, Bücek başını onun göğsüne dayamıştı.

Klark bir aralık başını kaldırıncaya sol tarafta, ağaçların arasında gözüne birşey takıldı: Bu, binbir renkten müteşekkil, bir arı sürüsüne benzer, için için ihtizazlı bir kıvılcım bulutunu andırıyordu. Yavaş yavaş ve dairevî bir hareketle, yerden takriben bir metre yükseklikte onlara yaklaşıyordu. Bu garip bulut okadar çeşitli renklere bürünmüş, okadar canlı ve ışıltılı zerrelere bezenmişti ki, Klark güzelliğini tarif edecek kelime bulamıyordu. Bu kütle müphem bir merkezin etrafında, sarahatle tefrik edilemeyen helezonî hareketlerle dönüyor; her zerresi özel bir hareketle canlanan, ayrı bir renk ve ışıkla yanan minyatür bir galaksiyi andırıyordu.

Klark, bu cazip renk ve ışık manzumesinin ayrıca sayısız âhenkli sisten müteşekkil, karmakarışık fakat gayet enteresan bir musiki olduğunu farkettiler. Kâh inleyen bir kemanın, kâh bir flütün, kâh pest viyolonsel tonlarının, kâh binlerce piyano tuşunun ihtizaziyle coşan bir nota şelâlesiyle bazan bütün bu seslerin muhasalası, bazan sayısız minimini çingirak sesleriyle müzeyyen bir musikiydi bu...

Bu enteresan şeyi Bücek'e göstermeğe niyetlenirken, genç kız âhenkli sesin kulaklarına vurmasıyla bir sıçrayışta yerinden doğruldu. Işıltılı kütleyi görür görmez fırladı ve dehşetten boğulmuş bir sesle haykırdı:

— Kuji! Atom çiçeği! Kaçalım. Mahvolduk!..

Klark derhal yerinden fırlayarak kaçmağa teşebbüs eden prensesin kolundan tuttu:

— Fakat Bücek, bunda korkulacak ne var? Bu güzel mahlûk tehlikeli birşey olamaz ki...

Bücek'in korkusu son haddini bulmuştu. Heyecanını muhafaza edemiyordu:

— Hayır Kuji! Bu, bütün kâinatın en korkunç mahlûku... İnsanı binbir işkence ile mahveden bir ce-

kennem ifriti bu... Onlara hiçbir şey, ne canlı ne cansız hiçbir şey mukavemet edemez, hiç kimse onlara karşı koyamaz...

Kosarak, uçan dairenin düştüğü tarafa doğru uzaklaştılar. Ancak beş on adım atmışlardı ki, Bucek dehşet içinde durdu... Biraz ilerde bir başka ışık hüznesi vardı. Klark'ın bir yaprağını disinterle yok ettiği ve hâlâ kapanmış duran ağacın gövdesine sokulmuş, ağacın kapanmış yapraklarının arasına nüfuz etmeğe çalışıyordu. Ağaç, bütün müdafaası kendi üstüne kapanmaktan ibaret olan, âciz ve zavallı bir hayvan gibi belirsiz raşelerle titriyordu. Renkli bulut ısrarlı bir mücadele ile ağacın yaralı dalına nüfuz etmeğe muvaffak oldu. Klark, gözleri hayret ve dehşetten faltaşı gibi açılarak, tahayyül bile edemiyeceği bir manzara karşısında dondu, kaldı.

Bulutun, aralıklı bünbir zerrecikten müteşekkil renkli kolları ağacın gövde, yaprak ve dallarına nüfuz ettikçe, bunlar sanki moleküllerine ayrılarak, üfürülünce kalkan bir kül bulutı gibi dağılıyor ve dönen bir hareketle canlanıp renkli ve sesli manzumenin bünyesine katılıyor hacmini genişletiyordu.

Klark çabuk kendine geldi: ilk gördükleri bulut arka taraftan onlara doğru geliyordu. Şimdi o da Bucek'in duyduğu korkuyu duyuyordu. Süratle uzaklaşmağa gayret ettiler.

Bu mahlûk, her neyse, ağacın atomı veya moleküllerini birbirinden ayırarak kendi bünyesine ilâve ediyor, âdeta onları esir ediyordu. Bir bütün, bir kül olarak değil, mikroskopik fertlerden müteşekkil bir uçan ordu gibi taarruz ediyor ve avını da zerrelere ayırarak mahvediyor, sanki yiyordu...

Herhalde ağaçların sert satırları bu meçhul mahlûkun hücumlarına mukavim bir tabakayla kaplıydı ve normal durumda ondan zarar görmüyorlardı. Fakat Klark'ın, ağacın bir yerini tahrip etmekle açtığı yara, nebatın tabii müdafaasını kırmış ve ağaç bu

noksanını kendi üstüne kapatarak telâfi etmeğe uğraşmıştı. Atomik bulut ise, tabiatın kendisine bağışladığı meçhul bir hisle yaralı ağacı keşfetmiş ve mahvetmişti. Acaba bulut, onların varlığını da tesbit edip, yerlerini bulacak, onlara da taarruz edecek miydi?

Bu سوالın cevabını canhıraş bir çığlıkla Bıcek verdi. Atom çiçeği her nasılsa varlıklarının farkına varmıştı. Kendisinden evvel davranıp ağaca saldıran hemcinsine karşı hiddetini terennüm edermiş gibi musikisini hırçın ve zalim bir senfoni haline getirerek, sıratla onlara doğru yaklaştı. Vaziyet gittikçe vahamet kesbediyordu. Klark olduğu yerde dönerek çiçeğin biraz daha yaklaşmasını bekledi, sonra derhal disintere davranarak ateş etti.

Çiçeğin renk ve ışık zerreleri anî bir anafora tutulmuş gibi karıştılar... Renkler birbirine meczoldu... Hareketler helezon kollardan taştı... Atom zerreleri bir hallaç pamuğu gibi dağıldı... Fakat çiçeğin umumi görünüşü esaslı bir değişiklik göstermedi.

Atom çiçeğine hiçbir şey olmadı.

Klark disinteri tekrar atom çiçeğine çevirirken, Bıcek yeni bir feryatla döndü: diğer bir atom çiçeği kızın ancak bir metre ilersinde, bir hortum gibi dönerek taarruza geçiyordu. Genç Prenses çılgın bir inatla haykırışıyla ellerini Klark'a uzatmış, dilber lâcivert gözlerinde ölüm ötesi bir korkunun ıstırabı, ona doğru koşuyor ve canhıraş bir çığlıkla:

— Kuji! Kuji! Kurtar beni! Beni ona bırakma, Kuji! diye bağııyordu.

Klark, bu manzara karşısında yüreğinin ikiye bölünüp parçalandığını hisseder gibi oldu. Korkunç bir kükreme ile saldırırken, şaşkın ve perişan Prensesin sendeleyerek yere yıkıldığını gördü.

Birdenbire çıplak bir hedef halinde karşısında dikilen atom çiçeğine saniyenin onda biri kadar bir za-

ruanda üstüste, tutula, zevkie, vahşetle disinteri bo salttı...

Sonra anı bir hareketle eğildi. Bücek'i kolları arasına aldı. Arka taraftan yetişmek üzere olan diğer atom çiçeğinin önünden sıyrılarak gölün kenarına koşmağa başladılar.

Sahile varır varmaz Klark, Bücek'i kumların üzerine yatırdı. Radyoda Koret ile temasa geçmeğe çalışırken, bir taraftan da gölün ılık suyu ile Prensesin sakaklarını ıslatıyor, onu ayıltmağa uğraşıyordu. Göz ucuyla ağaçların arasına bakarak atom çiçeklerinin gelip gelmediklerini kontrol etmekten de geri kalmıyordu.

Radyoda nihayet Koret'i buldu:

— Klark, helki onbeş dakikadır, Emadok'un üstünde uçuyorum. Mesajın gecikti. Doğrusu merak etmeğe başlamıştık...

Klark, Koret'in suallerini kısaca cevaplandırdı. Bulundukları yeri kabataslak tarif etti. Uçan daire göründükten sonra nereye ineceğini de ayrıca tarif edeceğini söyledi. Tehlikeyi de haber vererek acele etmelerini istedi.

O sırada Bücek kendine gelmişti. Güzel lâcivert gözlerinde sonsuz bir şükran hissiyle Klark'a bakarak:

— Kuji! Sevgilim! dedi. Canavarlar ne oldu? Öldürebildin mi?

Klark endişeli nazarlarla ağaçların arasını tarasut etmeğe devam ediyordu:

— Ne gezer? diye mırıldandı. Meretler için ölüm yok ki... Yaşadıkları da muhakkak değil. Bunlar sadece bir sel, bir yıldırım, bir yangın gibi tamamiyle hissiz olarak kurbanlarını mahvediyorlar. Bir yangının, bir yıldırımın canlı olması düşünülür mü?

Ve genç kızı teselli etmek için ilâve etti:

— Koret'le konuştum Bücek: neredeyse gelecek. Kurtulacağız...

Fakat içinden:

— Eğer Koret, birkaç dakikaya kadar gelmezse, bizi Bücke ve Klark olarak değil, bir atom çiçeğinin milyarlarca ve milyarlarca atomu içinde birkaç milyon atom olarak bulacak... diye düşünüyordu.

Çok geçmeden semada bir uçan daire belirdi. Klark gene bilek radyosuyla temas ederek, yakınlarında inebilecek bir yer tarif etti. Fakat tebessümleri daha henüz dudaklarından silinmeden, Klark ağaçların arasından atom çiçeklerinin muhteşem helezonlarının ışıklarını farketti.

Bu esnada uçan daire Klark'ın tarif ettiği yere inmek üzereydi. Genç pilot sevgilisini elinden tutarak kaldırdı ve kurtulmanın sevinciyle uçan daireye koştu.

XIII

NEBİLMAS

Uçan daireye girer girmez, Bücke ağabeysinin boynuna atıldı ve sevinç yaşları dökmeğe başladı. Koret, bir kızkardeşinin perişan haline, bir de saçları dağılmış, gözleri kan çanağına dönmüş olan Klark'ın haline baktı. Vaziyeti anlıyamıyordu. Prensesi teselli ederek:

— Korkma Bücke, korkma! dedi. Artık hiçbir tehlike kalmadı, sağ salım Emarete varacağız. Başından geçen bu korkunç şeylerin hepsini unutacaksın. Fakat Bartok sana ne yaptı da bu kadar korktun?

Genç kız başını salladı:

— Hayır Bartok değil! Fakat anlatamam, korkuyorum... Anlatamam...

Uçan dairenin kumandalarını idare eden Nartu, şüpheli bir nazarla Klark'a baktı. Klark oralı olmadı. Hayatında ilk defa olarak korkuyu tanımış, ölümden feci bir alabelle yüz yüze gelmişti. Tahmin ettiğinden çok daha fazla yorgun ve halsizdi. Sebepsiz şüphelere

pabuç bırakacak vaziyette değildi. Koret'e dönerek sadece:

— Atom çiçekleri! dedi.

Genç Prens gözleri büyüterek ayağa kalktı:

— Atom çiçekleri mi? Nerede? Emadok'ta mı? Burada atom çiçekleri olduğunu duymamıştım.

Koret kulaklarına inanamıyordu. Klark'a ısrarla:

— Yahu anlatsana nasıl oldu? Ne biçim mahlûk bunlar? diye sordu.

Klark başlarından geçeni kısaca anlattı.

Üç genç seyahatin geri kalan müddetince Tades'in kahramanca fedakârlığından asil ruhundan bahsettiler. Klark gerek Bartok'un sarayında gerekse Emadokta Bücek'le yalnız kaldıktan sonra başlarından geçen maceraları teferrüatıyla anlattı. Gayet tabii Bücek'le yaşadığı unutulmaz aşk sahnesini kendisine sakladı.

Bununla beraber Bücek'in ona aşağı yukarı resmi bir ünvan olarak Kuji diye hitab etmesini, Koret tabii karşılamıştı. Genç pilot bunu düşününce endişeleri dağıldı, yüreğine su serpildi.

Emaret'e geldikten sonra, Birkaç gün için Klark nisbeten hareketsiz fakat çok rahat bir sayfiye hayatı sürdü. Disinter ve radyokoru Nebilmasa teslim etmiş ve silâhlarının orijinal değeri bozulmamak şartıyla tetkikine müsaade etmişti. Kendisi de bildiği kadar ihtiyar alime izahat vermiş, ve onun elde ettiği neticeleri münakaşa ederek mütalealarını bildirmişti. Koret ve Nartu ile de sık sık toplantılar yapıyorlardı.

Fakat Klark en çok zamanını dilber prenses Bücek'e hasrediyor, günün ve gecenin mühim bir kısmını onun yanında veya koynunda, bazan şairane bazan ateşli bir aşk hayatı yaşayarak geçiriyordu.

Bücek'le aralarındaki aşk alenî idi ve herkesçe malûmdu.

Klark ile Bücek gece buluşmalarını, hiç olmazsa

bir dereceye kadar, Koret ve maiyetinden saklanmayı tercih etmişlerdi. Gece geç vakitlere kadar şairane balkonlarda, donuk ışıklar altında ve kuytu köşelere yerleştirilmiş rahat koltuklar üzerinde serbestçe öpüşüp koklaştıktan sonra Klark, Bücek'in odasına gizlice giriyordu. Orada, iki âşık sanki uzun zaman birbirinden ayrı kalmış gibi büyük bir hasretle kucaklaşıyor ve başladıkları hararetli aşk oyununa; doyulmaz bir zevk ve efsanevi bir saadet içinde devam ediyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde Klark kendi odasına dönüyordu.

Nebilmas, mesaisini önce radyokor üzerinde teksif etmiş kısa zamanda bu koruyucu elbiseden daha mukavim bir elbise ve ayrıca bu iş için doku yerine boya şeklinde kullanılan bir madde yapmağa muvaffak olmuştu. Fakat bunun hazırlanması zaman alıyor ve radyokor boya ancak cüz'î mikdarlarda elde edilebiliyordu.

İlk tecrübeleri bizzat kendisi yapıp, bu radyokor boyanın hususiyetlerini hazırlayan Nebilmas, tatmin edici neticeler elde eder etmez, işi muavinlerine ve diğer bilginlere devretmiş ve inâlât başlamıştı.

Klark'ın elbisesi ancak 80 ünite gamma bombardımanına yani takriben 20 gamma tabancasına mukavemet edebiliyor fakat 100 ünitelik gamma toplarının tam isabetine dayanamıyordu. Halbuki radyokor boya 120 üniteye yani 30 gamma tabancasına veya tek gamma topuna mukavemet edebiliyordu. Bu mukavemet boşluk çarpışmalarında baha biçilmez bir avantaj temin edebilirdi. Zira feza gemileri büyük süratlerine rağmen gayet küçük hacimda olmalarından dolayı nadiren iki ayrı gemiden isabet alabilirdi. Geminin kendi teknesi aşağı yukarı elli üniteye dayanır yüz ünitelik bir isabetle tamamıyla mahvolurdu.

Koret'le Nartu ellerindeki kuvvetleri şöyle hülasa ettiler:

Bartok'un takriben 400 bin savaş gemisine muka-

bil, dört bin gemileri vardı. fakat bunların her biri Bartok'un ön saf savaş gemileri ayarındaydı. Koret ve Nartu gibi mahir pilot ve cesur kumandanların idaresi de hesaba katılırsa kuvvetler gene de bire otuz nisbetinde filân kalıyordu ki, muvaffakiyet ihtimali çok azdı.

Ertesi gün Koret, Klark, Nartu, Koret'in nişanlısı Yârbay Natalu yemekten sonra otururlarken dahilî telefon vazifesini gören tabloda televizyon odası şefi görüldü. Bir alârmı takiben şu haber verdi:

— Prens Koret! Bartok bütün Ema âlemine umumî mesaj gönderiyor. Salona naklediyorum.

Tablodan televizyon şefinin aksi derhal kayboldu. Yerine Bartok'un haşın ve zalim bakışlı hayali kaım oldu:

— ... ve bugünden itibaren Prens Koret'i vatan haini ilân ediyorum. Kendisini en kısa zamanda yakalayıp müsamahasız bir şiddetle ölüm cezasına çarptıracağım. Fakat siz cesur subay ve kaptanlar ve bu iktidar buclası toy delikanlıya yardım etmek hülyasına kapılan vatandaşlar, size karşı hiçbir husumetim yok... Bu mesajımla sizi daha vakit varken hakikati görmeğe davet ediyorum. Bana iltihak edin. Eski isyanlarınız, eski kanaatleriniz unutulacak. Hepinizi affedeceğim. Size üç gün mühlet veriyorum. Bu müddet zarfında kararınızı verin, hak ve kuvvet tarafına intisab edin...

Koret ve Nartu dişlerini sıkarak müstebidin sözlerini sessizlik içinde dinlediler. Fakat Klark ateşli karakterine mağlûp olarak kendini tutamadı ve patladı:

— Vay kalles köpek vay! Ulan bu erkeklik mi be? Herif bizi avucunun altında ezebilir belki, buna rağmen böyle aşağılık, böyle kalles dalaverelere baş vuruyor.

Birdenbire Koret'e döndü:

— Fakat bu teklifi niçin yapıyor? Buna ihtiyacı var mı ki?

Koret'in yerine Nartu cevap verdi:

— Görünürde yok. Fakat vaziyet senin zannettiğinden daha karışık. Evvelâ Bartok bizim kuvvetlerimizi bilmiyor. Biz gizli çalışmak ve kuvvetlerimizi gizli tutmak mecburiyetindeyiz. Bartok'un cesareti hakikî bir cesaret değildir. Başkasına çok ehemmiyetsiz görünecek bir sebep onun cesaretini paniğe çevirebilir. Hasılı kazanırken cesur ve zalim, kaybederken korkak ve alçaktır. Bizim kuvvetimizin değerini bilmiyor, fakat çok iyi yetişmiş pilotlarımız olduğundan emin. Karşısına beklemediği bir kuvvetle çıkar ve tahmin etmediği bir mukavemet gösterir, onu biraz sıkıştırmaya muvaffak olursak, kendi filolarının bunu nasıl karşılayacağını bilmiyor. Böylece aramıza bir nifak tohumu sokmaya, adamlarımızın bir kısmını kendine çevirmeğe, nihayet buna muvaffak olamasa bile adamlarımızın ruhuna şüphe tohumu atarak, biraz olsun morallerini bozmağa çalışıyor.

Koret sözünü keserek:

— Kısacası: bu da harbin psikolojik unsurudur azizim, dedi.

— Peki, Bartok'un bu teklifinden bir fayda sağlayabileceğine inanıyor musunuz?

— Belli olmaz. Bizim adamlarımıza olan itimadımız sarsılmasın. Fakat belli olmaz. Bu bir devletin diğeri ile savaşı olsa, bütün vatandaşlardan sadakat beklenir. Fakat bu dahilî bir savaştır. Her iki taraf ta aynı vatan, fakat ayrı prensipler için çarpışıyor. Mese-lâ şimdi Nartu, benim teşebbüsümün vatana faydalı bir teşebbüs olmadığına inandığını, Bartok'u doğru ve haklı bulduğunu söylese vazifesinden ayrılıp Hakan-la birleşmek için müsaade istese, samimiyetle elini sıkar, muvaffakiyetler temenni ederim. Fakat yarın savaşta hiç tereddüt etmeden kendisini öldürebilirim. Orası et meydana... Kahrır da... Ölüdür de...

Nartu ters ters Koret'e baktı:

— Saçmalama be!

Üç arkadaş, hep beraber Nebilnas'ın lâboratuvarına gittiler. Durumu ona da anlattılar ve faaliyetinin ne dereceye kadar ilerlediğini sordular.

İhtiyar bilgin soğukkanlılıkla:

— Radyokor tecrübemiz muvaffak oldu, dedi. İmalâta da başladık. Ben durumun vahametini tahmin ederek size danışmadan faaliyetimi arttırdım. Halihazırda radyokor boyasıyla hazırlanmış otuz kaçar ağır savaş gemimiz var.

Koret:

— Üç güne kadar bu sayıyı kaça çıkarabiliriz? diye sordu.

— Tahminen...

Clark ihtiyarın sözünü kesti:

— Üç gün değil, iki gün desek daha iyi olacak... Görüşçe göre, Bartok sizin prensiplerinize göre değil, kallesçe savaşıyor.

Nartu da, bu görüşe iştirak etti ve Koret teklifi makul buldu. Nebilnas:

— İki güne kadar radyokorla takviye edilmiş gemilerimizin adedini 40 a çıkarabiliriz.

— Ya disinter?

— Disinteri seri halinde imalâta henüz muvaffak olamadım. Daha tesirli yapmağa da şimdilik imkân yok. Aynı tipte birkaç tane yapabildik. Bu küçük silâh aslında gayet komplike bir tertibattan ibaret. Seri halinde imâli bir hayli zor. Çok enteresan bir buluş olmakla beraber, bazı hatalardan kaçamamışlar; bu hataların bir kısmını düzeltmeğe muvaffak oldum. Bunlardan şimdilik ancak üç tane yapabildim. İki güne kadar başka da yapamam. Zaten feza savaşında bu çapta disintere pek iş düşmiyeceği için bütün gayretimizi radyokorda toplamak taraftarıyım.

Üç arkadaş birden tasdik ettiler:

— Mûnasip!

Nebilmas hazır olan üç disinteri Koret'e uzatarak, mûnasip gördüğü kimselere vermesini söyledi. Prens bir tanesini kendisi aldı, diğerlerini arkadaşlarına uzattı. Fakat Klark:

— Benim kendi disinterim var, dedi, onu kullanmağa alışığım... Bu üçüncü disinteri Bück'e verelim. Tanrı onu muhtac etmesin ama, yanında bulunması faydalı olabilir.

Bu teklif te kabul edildi.

XIV

NARTU

Koret ve arkadaşları bütün cesaret ve meharetlelerini kullanmakla bile, çok gayri müsait şartlar altında çarpışacakları bu savaşa hımmalı bir faaliyetle hazırlanmağa koyuldular.

Nartu, Koret'in ön safta çarpışmak arzusunu daha ilk teklifinde kat'i bir ifadeyle reddederek:

— Koret, dedi, bugün Prens, yarın Hakan olarak başımızdasın. Filoları savaşa sürmek senin vazifen ol-
olmadığı gibi, varlığın bizim için savaşı kazanmaktan daha mühimdir. Eğer donanına kumandanı bensen savaşa ancak benim verdiğim vazife ile katılabilirsin. İstersen beni şu anda vazifenden affetmek elindedir. Fakat ben kumandan olduğum müddetçe...

Koret'in verecek cevabı yoktu. Nartu devam etti:

— Senin bin gemilik yedek filomıza kumanda etmeni istiyorum. Natalu ile Bück'i maiyetine veriyorum. Elimizdeki 43 radyokorlu gemiden üçünü size vereceğim. Ben ön safta 3000 gemilik kuvvetle bulunacağım. Klark benim yanımda olacak. Cenah komutanları olarak Narman'la, Bestak'ı alacağım. Bestak biraz yaşlıdır ama, Tades'i kaybettikten sonra başka çaremiz yok.

Üç arkadaş, Nebilmas, Namar, Bastek ve daha bir-

Kağ yüksek rütbeli subay son bir toplantı yaparak savaş düzen ve taktığı üzerinde plânlar hazırladılar.

Klark devamlı bir eğitimle uçan daireleri maharetle kullanacak kadar yetişmişti. Fakat Nartu, Koret, Namar gibi asların safında çarpışacağını düşündükçe kışları çatılıyordu. Acaba onların arasında kendisini gösterebilir miydi?

O gece Bücek'in odasında başbaşa bulundukları zaman, genç kadın her zamankinden daha ateşli olarak aşkını izhar etti. Klark'a, savaştan sonra derhal evleneceklerine dair yemin ettirdi ve kendisini pek fazla tehlikeye atmamasını yalvararak rica etti.

Ertesi gün öğle vakti hepsi savaşa hazırldılar. Üslerde filolar harekete hazır bir halde bekliyordu. Yemekten hemen sonra çok genç ve çok neşeli bir subay geldi. Natalu'nun, yani Koret'in nişanlısının kardeşi olan bu genç subay radyokor boyasıyla boyanmak üzere karargâha getirilmiş gemilerden onunu alarak meçhul bir istikamete gitti.

Ondan dört saat sonra diğer bir fedai subay da radyokorlu gemilerden on tane alarak başka bir meçhul istikamete yollandı.

Akşam yemeğini savaş kıyafetleriyle ve topyekûn katılaşakları bir ölüm dirim savaşının heyecanlı neşesiyle gülüşerek, şakalaşarak yediler.

Yemekten kalkınca çehreler ciddileşti. Nartu kumandanlarla son bir toplantı yaptı. Bartok'un filolarının en ufak hareketini yakından takip eden adamlarının Emamir'den televizyonla göndereceği haberi Koret bizzat televizyon başında bekliyordu.

Bu haber geldi... Ve Klark'ın tahminlerini yanlış çıkarmadı.

Yemekten üç saat sonra, televizyon karıştı, ihtiyar bir kadının hayali, program arasında beliriverdi.

Yarın akşam bugünden erken olur. Ey Bartok! Ulu Hakan 350 bin kere yaşa... 50 bin kere yaşa...

Sonra kadın gözüktüğü gibi eszarengiz bir şekilde kayboldu.

Derhal Nartu'ya haber verildi:

— Bartok, 350 bin gemiyle hareket etti. 50 bin gemi yedek olarak arkasından geliyor.

Nartu yumruklarını sıktı:

— Vay anasını! Herif bütün donanmasını birden öne sürüyor. Bizi bir böcek ezer gibi ezmek niyetinde. Arkadaşlar şansımız açık olsun...

Üslere haber salındı. Hareket emri verildi. Herkes gemisine binerek savaş düzenindeki yerini almak üzere harekete geçti.

Büyük Amiral Kalkur'un idaresinde ilerleyen, Bartok'un muazzam donanması hakikaten inuhteşem bir manzara arz ediyordu.

Donanmanın boşlukta işgal ettiği büyük saha binlerce yıldız gibi ışıklı noktalarla pırıl pırıl olmuştu.

Klark bu samanyolu manzarasını, ağır savaş gemisinin radar tablosunda ilk defa görünce tüyleri diken diken oldu. İçinden:

— Aınan Allahım! dedi, biz bu karınca sürüsü gibi donanmayla mı çarpışacağız? Allah bize akıl versin be!

Fakat televizyon ekranlarından birinde aynı şeyi görmüş olan Nartu'nun gösterdiği reaksiyon tamamen başkaydı:

— Vay budala, vay! diyordu, donanmasını resmi geçide çıkar gibi düzenlemiş. Bu haşmeti gözümüze sokarak bizi korkutacağını zannediyor. Avanak ilk çarpışmada bizim sayınızdan daha fazla gemi kaybedecek.

Nartu, donanmasını bambaşka bir şekilde tanzim etmişti. Evvelâ ellilik filoları teşkil eden dairelerin aralıkları çok açıktı. Saf gemilerinin aralarındaki mesafeyi çok arttırmıştı. Böylece donanmasına, Kalkur'un donanmasına müşabih bir genişlik vermişti. Fakat

bunlar bir hacim değil, bir satır teşkil ediyorlardı. Seyrek uçaklara isabet ihtimali de asgariye inmişti.

Bütün donanma, Bestak ve Namar'ın kumandasıyla ani ve şakulî hareketlerle daima satır olarak yer değiştiriyor ve isabet ihtimalini büsbütün azaltıyordu. Bununla beraber Kalkur'un gemileri normal isabet ihtimallerinin yüzde birini tuttursalar Nartu'nun donanmasını mahvederlerdi. Plânın başarılmaması şarttı.

Nartu da kuvvetlerini iki gurup halinde hazırlamıştı, fakat ancak on sekiz biçare gemiden ibaret olan ilk dalgayı gören Kalkur:

— Ha! Ha! Ha! Koret bize yemlik gönderiyor çocuklar, diye bağırdı.

İki donanma birbirlerini atış mesafesine girmeden, oldukça yakın bulunan Emiadok seyyaresinin ardından on tanecek gemi fırladı. Son süratle yükselecek Kalkur'un donanmasına doğru yol almağa başladılar. Kalkur'un televizyon cihazlarından biri, yaklaşan dairelerin liderinin mesajını aldı. Tabloda Büyük Amiral'in tanımadığı genç bir subay vardı. Kabahatli bir tavırla:

— Büyük Amiral Kalkur'la görüşmek istiyorum dedi.

Kalkur televizyona çıkarak:

— Ne istiyorsun köpek? diye sordu.

Subay biraz bozularak:

— Ulu Hakan, Koret'i terkedip kendisine iltihak edersek bizi affedeceğini söylemişti... Biz de yirmi uçakla yola çıktık. Fakat yarın akşama kadar mühlet vermiştiniz...

Kalkur aynı hakaretimiz eda ile:

— Öyleyse söylenip durma, git Emamir'e teslim ol! Diğer on uçak nerede? diye çığıştı.

— Gelmişinizi haber alınca bize ateş etmenizden korkarak dağıldık. Onlar da neredeyse gelirler.

Bu sırada diğer bir televizyoncu Büyük Amirali istediğini söyledi. Kalkur şimdi de o cihaza sokuldu.

— Ne var?

Karşısında gayet genç, neşeli yüzlü bir subay vardı:

— Bartok'un davetine icabet ettik. Koret'ten ayrıldık, dedi.

— Ne daveti be, köpek? Git Emamir'e teslim ol!

— Fakat ben savaşa iştirak etmek istiyorum. Nartu'ya karşı dövüşmek için geldim.

Bu müddet zarfında donanmanın üstünden ve altından yaklaşan onar gemilik guruplar menzil dahiline girmişler, hattâ iyice sokulmuşlardı. Kalkur suratını ekşiterek:

— Dövüşecek misin? diye alay etti. Haydi saçmalama, hamam oğlanı. Annene git te burnunu silsin.

Natah'nun kardeşi olan genç subay, bir kahkaha attı:

— Ya öyle mi eskimoz suratlı koca palamut! Bak gör bakalım nasıl dövüşüyoruz.

Ve anı bir emir verdi. On gemi birden gayet yakın mesafeden tam salvo, iki yüzer gamma topunu birden ateşlediler. Sanki bu işareti bekliyormuş gibi donanmanın alt tarafına sokulan diğer on gemi de aynı şekilde ateşe başladı. Sonra bütün gemiler, yirmisi birden bir dağılma manevrasına geçtiler.

Kalkur biddetinden köpürüyordu:

— Su piç kurularının ağzının payını verin. Silin hergeleleri feza yüzünden!..

Yaptıkları zararı görebilmek için hiddetle radar tablosuna gitti. Şu anda, kendi donanmasının saflarında yüzlerce geminin anı ve şiddetli parlamalarla tutuştuğunu görüyordu. Buna mukabil, aşağı yukarı bütün saflardan atışa maruz kalan 20 uçaktan ancak üst tarafta bir tane ve alt tarafta iki tane gemi tahrip olmuştu. Gözlerine inanmadı.

O sırada yaverlerden biri seslendi:

— İlk düşman gemileri menzile girdiler, amiralim!

— Ateş açın öyleyse, ne duruyorsunuz?

Nartu'nun küçük öncü filosu bir çevirme hareketi yaparak yükselmiş ve yeniden zayıf verdirerek büyük donanmaya sokulmuştu. Namar ve Bestak'ın komandasındaki ana kuvvet ise atış menziline girdikten sonra gayet enteresan bir manevrayı, büyük bir başarı ile tatbik ettiler: ön saflardaki gemiler yükselmeğe devam ettiler, arka saflar birdenbire alçaldılar. Sonra bütün donanma yekpare bir satır gibi kısmen dönerek, Kalkur'un donanmasına karşı bir atış ufku açtılar. Hep birden ateş ettiler. Büyük donanma bir hayli zayıf daha vermekle beraber nükabil ateşinde karşıdan da bir miktar daire imha etmeğe inuvaffak oldu.

Nartu'nun satır haline gelen filosu atışını yaptıktan sonra derhal eski vaziyetine geçti. Bu süratle düşmana ancak bir çizgi halinde hedef gösteriyordu. Çekilmeğe başladılar.

Kalkur zalim bir kahkaha ile takip emrini verdi.

İşte tam o anda akla gelmez, tahmin edilmez bir hâdise oldu. Her iki donanmadan bu hâdiseyi görebilen subay ve askerler hayretlerinden bir an donakaldılar.

Koret'in cepheden hücum eden 18 uçaklık darbe filosundan bir uçak, boşluk içinde küçücük bir zerrekadar bile hacim işgal etmeyen, çılgın tek bir uçak, ric'at eden gurubundan ayrılarak, son süratle büyük donanmaya doğru fırladı. Bu çıldırmış gemi, uçan dairelerle yapılması âdet olmamış çok enteresan, çok tehlikeli, akıllara durgunluk verecek akrobasi numaraları yaparak şimşek süratiyle üstüne gelen donanmaya saldırıyor; kâh düz bir satır gibi diklemesine fırlıyor, kâh yapraklarnasına kayıyor, kâh havada perende atan bir cambaz gibi şakulî bir mihver etrafında dönüyor, sıçırıyor, dalıyor, fırlıyor, anî ve ters dönüşlerle hiç beklenmedik manevralar yaparak gittikçe donanmaya

yaklaşıyordu.

Kalkur'un adamları bu geminin teşebbüsünü bir küstahlık olarak kabul etmiş ve bu gemiyi vurmayı bir şeref meselesi addetmişlerdi. Bütün gayretlerini onun üzerine teksif ettiler. Fakat o, akılları durduran akrobasi numaralarına devam ederek, bir mucize gösterir gibi on binlerce gamına topunun ateşine aldırımıyarak donanmanın ön saflarına yetişti, Kalkur'un uçaklarından sıyrıldı ve filoların arasına karıştı.

Kalkur'un safları arasına girer girmez, Klark topçularına dönerek:

— Ne dersiniz çocuklar, dedi, hiç böyle armudun tarladan toplandığını duydunuz mu? Artık nişan almağa filân lüzum yok. Serbestçe ateş edin. Biz onların arasında bulunduğumuz için onlar bize ateş etmeğe cesaret edemiycekler. Etseler bile bize vuramadan kendi uçaklarından yüzlercesini, binlercesini tahrip ederler.

Klark gülümseyerek televizyonun düğmesini çevirdi; Nartu'yu buldu:

— Orada durum nasıl? diye sordu.

— İyi değil Klark! Sizin cesurane teşebbüsünüze rağmen herifler hâlâ çok kalabalık. Belki 50 ilâ 100 bin gemi temizledik, sema bayram yerine döndü... Fakat onlar da bizim donanmamızın yarısını tahrip ettiler. Radyokorlu gemilerden senden başka yanımda dört gemi kaldı. Yani hepsi beş tane... Yedek gemilerimizi de şimdi ön safa aldım. Hem ricat ediyor, hem dövşüyoruz. Maksadım mümkün olduğu kadar fazla zayıat verdirip çekilnek, Koret, Natalu ve Bücek'i Enaret'e götürmek. Bilmem sen o cehennemden nasıl çıkacaksın? Muvaffak olmasak ta, cesaretinin ve dehanın hayranıyım. Bana, donanmama ve memleketime karşı yaptığın iyiliklerden dolayı teşekkür ederim. Hakkını helâl et, kahraman arkadaş.

Klark'ın gözlerini dolduran bu son sözle Nartu te-

televizyonu kapadı. Klark kendi gemisinin subay ve askerlerine dönerek:

— Ne diyorsunuz çocuklar? Buradan memnun musunuz? Yoksa dönelim mi?

— Asla!

XV

MINAŞ

Klark televizyonla Kalkur'un Amiral gemisini buldu. Küstah Amiral, Nartu'nun küçük donanmasını imha etmek üzere olmanın memnuniyeti ile kendi safları arasına girmeğe muvaffak olmuş ve gemilerini azrail gibi yüzer yüzer hiçen çılgın geminin sebep olduğu hiddet arasında becalıyor. Bu kadar büyük bir savaş idare etmemiş olmanın verdiği şaşkınlık da buna inziman ediyordu.

Kalkur televizyon ekranında Klark'ın karşısına bu hiddetle çıktı. Genç kahraman düşman amiralinin hissiyatını derhal anlıyarak, acı bir istihza ile:

— Kalkur, dedi, Nartu'yu ve donanmasını imha edeceğimi sanıyorsun. Fakat kazan ayağı öyle değil. O çekiliyor fakat seni ölümlü tuzakına sürüklüyor. Orada bütün donanman mahvolacak! Ha! Ha!

Kalkur ağzı köpürerek bağırdı:

— Darra'lı köpek! demek aramıza giren canavar sensin! Evet Nartu'yu da Koroti de cehenneme göndereceğim, fakat seni de unutacak değilim. Aramıza girmeğe muvaffak oldun, lakin sıyrılıp çıkmağa muvaffak olamayacaksın. Seni esir edeceğim, işkenceyle köpek gibi öldüreceğim.

Kalkur pis bir küfür savurarak televizyonunu kapattı. Fakat Klark onu aramakta, temas temin etmekte ısrar etti ve bu arada tesadüfen Kalkur'un başka bir gemiye verdiği mesajı almağa muvaffak oldu. Kalkur hiddetini bu üçüncü şahıstan çıkarırmışçasına:

— ne demeğe sokuluyorsun? Ben yedekleri hura-

ya çağırmadım. Derhal yerine dön! Filolarıyla beraber.

Kalkur'un hayali televizyondan kaybolunca ekranda Minaş belirdi. Kadın, amiralin aksiliğine adam akıllı iğzerlemiş gibiydi, o da aksileşiyordu:

— Fazla bağırmanıza lüzum yok. Ben de bu donanmanın bir komutanıyım ve donanmanın vaziyetini tehlikeli gördüğüm için harekete geçtim.

— İstedğim kadar bağırırım, kaltak. Bu donanmanın Büyük Amirali benim, sen değilsin. Ve ben emretmeden yedekleri cepheye süremezsın.

— Düşman yedekleri ileri sürdü. Biz niye sürmiyelim?

Klark bu alış verişini anlıyamıyordu. Minaş, Kalkur'a yardım edecek olsa donanmaya bu şekilde sokulmazdı. Bu, çok acenince bir hareket olurdu. Bir şartla ki...

Klark derhal televizyona döndü. Ekranda Kalkur'un hayali:

— Albay Minaş, diyor, sizi dehal tevkif ettireceğim, divani harbe vereceğim, pişman ettireceğim...

— Kes sesini ihtiyar köpek!..

Klark nihayet vaziyeti kavradı. Bu manâsız hareketler ve boş münakaşalarla Minaş vakit kazanmağa çalışıyordu. Öyleyse maksadı, Klark'ın tahmin ettiği gibiydi.

Bu vakit kazanma siyasetine iştirak ederek derhal televizyonda Bütük Amiral ile Albayın aralarına girdi. Her ikisinin de alacağı neşriyatı Nartu'nun televizyonuna da ayar ederek:

— Minaş, dedi, yanlış hareket ediyorsun. Kalkur'a bu şekilde muamele etmen doğru değildir. Zaten maksadına ulaşabilmek için filonu tek satır halinde tertiplemelisin. Sonra benim gibi yapıp savaş gücünün tekniğini terayağını kesen bir bıçak gibi Kalkur'un donanmasının arasına sokar, altı ve üste ateş ederek onları ateş yağmuruna tutarsın. Unutma ki, onlar da sana yardım edecekler, sana ateş ederken birbirlerini vuracaklardır.

Klark sözünü keserek radar tablosuna baktı. Minaş Kalkur'dan çok evvel Klark'ın maksadını anlamış, bir saniye kaybetmeden manevraya başlamıştı. Fakat bu manevrada muvaffak olabilmesi için büyük donanmanın hızının düşmesi, hatta yerinde kalması lâzımdı. Bunu temin etmek de Klark ile Nartu'ya düşüyordu.

Nartu gayet cesurane bir manevraya başvurdu, ufki bir satıh halinde seyreden donanmasını âni bir hareketle bir kapak gibi çevirdi, ön safları aşağı düşürdü ve böylece şakulî bir satıh teşkil ederek Kalkur'un cephesini tuttu ve tam salvo ateşe başladı.

Bu müddet zarfında Minaş bütün savaş gücüyle ufki bir satıh teşkil edip büyük donanmayı ikiye ayırmağa muvaffak oldu. Sonra ateşe başlayarak Kalkur'un filoları arasında zayıf vermeye başladı. Bu hengâmede üç taraflı ateş altında kalan Kalkur'un donanması duraklayınca Minaş şaheser bir buluşla donanmasının teşkil ettiği satha kendi merkezi etrafında bir devir hareketi verdi. Fakat çok iyi tasarlanan ve başlangıçta iyi giden bu manevra gemilerin birbirleriyle süratlerini ayarlayamamaları yüzünden bozuldu. Minaş'ın kuvvetleri dağıldı ve Kalkur'un donanmasına karıştı.

Artık vaziyet bir ana-baba günü halini almıştı. Kimin kime ateş ettiği belli değildi. Klark böyle bir keşmekeşin başlayacağını daha evvel anlamış ve kargaşalık arasında zaten dış saflarda bulunduğu için fırlayıp kaçmıştı. Emniyetli bir mesafede durarak seyirci kalan Nartu'nun gemileri arasına katıldı.

Bestak, televizyonla Nartu'ya bir sual sordu:

— Girişip son kalanları temizliyor muyuz? Yoksa Emaret'e mi dönüyoruz?

Nartu durgun bir çehreyle cevap verdi:

— Hayır Emamiran'a gidiyoruz. Bu kargaşalık üzerine Bartok'u alt edersek, ederiz... Sonraya bırakırsak daha güç olur.

Fakat Emamiran'da onları bambaşka bir sürpriz bekliyordu...

Ana kuvvetleri Nartu ve Beslak kumandasında Emamiran'ın iki mühim hava limanına girip oralarda kontrol temin etmeleri talimatını vererek, Koret, Klark, Nartu, Bücek ve Natalu gemileriyle doğrudan doğruya sarayın bahçelerine indiler. Nartu gemilerin müdafaa-sına kifayet edecek kadar askeri nöbetçi bırakarak, diğer kuvvetleriyle sarayın dört büyük kapısına saldırdı. Fakat hiçbir mukavemetle karşılaşmamak hayretini mucip oldu. Muhafız kıtaları mutaddan çok azdı ve sanki teslim olmağa evvelden hazırlıklı idiler, hatta mukavemet etmek şöyle dursun bilâkis kolaylık gösteriyorlardı.

Koret ve arkadaşları bu hali şüphe ile karşıladılar. Muhafızları silâhlarından tecrit ederek muhafaza altına aldıktan ve kapıları kendi adamlarıyla tuttuktan sonra, dört koldan sarayın içine girdiler. Hiç bir güçlkle karşılaşmayan bu dört kol, büyüklük kabul salonuna açılan kapının önünde buluştular. Karşılarına bir subay çıktı. Klark bu subayı derhal tanıdı: Bu, yüzbaşı Nekmo idi...

— Hoş geldiniz Prens Koret! Ece Amaşa taht salonunda sizi bekliyor.

Amaşa, bütün haşmetiyle tahta uzanmış, dudaklarında muamınalı bir tebessümle onları bekliyordu. Onları görünce, gösterişli bir tavırla kalktı ve tahttan inerek yürüdü:

— Merhaba Koret! Merhaba çocuklar. Hoş geldiniz...

— Merhaba Amaşa! Bartok nerede?

Amaşa omuz silkti:

— Bartok'un cesedi, Kalkur'un meşhur köpeklerine yem oldu...

— Biraz tafsilât vermen fena olmayacak Amaşa, dedi. Bartok'un mukavemet edeceğini tahmin ederek çarpışmayı göze alıp geldik. Her karşılaştığımız muhafız silâhlarını bize sanki sevinerek teslim etti. Bartok'u kim öldürdü, Amaşa? Bu değişikliğin sebebi nedir?

Amaşa bir tek kelime ile cevap verdi:

— Minaş!

— Minaş mı?

Klark hayretler içinde sordu:

— Fakat o savaştaydı. Bizden evvel gelip de bu işi başarmış olamaz.

Amaşa izahat verdi:

— Biliyorsunuz Minaş, muhafız komutanı Nola'nın metresiydi. Klark ile Tades gelip Bücek'i kurtarınca, Bartok Nola'ya, Bücek kaçmağa muvaffak olursa bu hatasını kellesi ile ödeyeceğini söyledi. Sonunda bildiğiniz gibi Bücek kaçırıldı. Gerek Minaş, gerek ben Bartok'a bu işte Nola'nın bir hatası olmadığını, çünkü Klark'la başa çıkacak adam bulunmadığını söyledik, Nola'ya bağışlamasını rica ettik. Bartok inat etti. Minaş gibi bir kadının elinden erkeği alınır mı neler yapabileceğini tahmin edersiniz... Savaşa başlarken, Kalkur'u ikna edip ihtiyat kuvvetlerinin kumandasını aldı. Kalkur hareket eder etmez, sadık adamlarıyla sarayı basarak Bartok'u katletti ve muhafızlarını başına kendi subaylarını koydu. Sonra da bana veda ederek, savaş kuvvetleri ile buradan ayrıldı...

Nartu ve diğerleri sarayı inzibat altına alıp yeni muhafız teşkilâtını organize ederken, Koret te Hakanın özel televizyonundan bütün Emamir'e ve Kalkur'un sonanmasından sağ kalanlara bir mesaj yayınlıyordu:

— Ey Ema manzumesinin kahraman komutan ve erleri! Ey Enamıran sâkinleri! Şenî bir cinayet ve alçakça bir isyanla ulu ve âdil Hakanımız, babam Yagoyu katlederek yerine oturan sahte hakan, maceraperest Bartok, cinayetlerini nihayet hayatı ile ödedi. Kendi ölümünü ile beraber, adaletsiz istibdat idaresi de sona erdi. Babamdan kalan hakanlık tahtına, kanunî varis olarak ben, Prens Koret, geçiyorum. Dökülen kardeş kanları artık kâfidir. Bartok'un emri altındayken ila

ettiği suçlardan dolayı hiç kimseyi tecziye etmiyeceğim.

Koret'in tahta çıkışı bütün Kınanir tarafından memnuniyetle karşılandı. Halkın bir kısmı Bartok'tan memnun kalmamış, bir kısmı da onu hiç istememişti.

Kalkur'un donanmasından arta kalan gemiler de küçük guruplar halinde üslerine avdet ettiler. ● muazzam ve debdebeli savaş harbinde Minaş'ın kuvvetleri dahil, Bartok'un donanmasından 250 bin gemi kaybolmuştu. Nartu'nun donaması ise üç bin yüz gemi kaybetmişti. Öldü zannedilen birçok namı konutanlar birer ikişer zuhur ederek, Nartu'ya iltihak ettiler. Fakat ne Minaş'tan ne de Kalkur'dan hiçbir haber çıkmadı.

XVI

KALKUR

Sarayda hummalı bir faaliyet göze çarpıyordu. Büyük, küçük herkes düğün hazırlıklarına iştirak etmek için can atıyor, gönüllü yardımcılarını aradı arası kesilmiyordu. Bütün saray bir gelin gibi süslenmişti. Koret hem Bücek'e sevgisi, hem de Klark'a bağlılığı dolayısıyla hiçbir fedakârlığı esirgemiyor, dehanın yaratabileceği, zevki selimin temin edebileceği hattâ ilmin başarabileceği hiçbir şeyi çok görmüyordu.

Bu hummalı faaliyete fiilen iştirak edemiyen iki kişi vardı: Klark ve Bücek.

Genç pilot, başarılan şeylerin güzelliği karşısında hayranlığını ifade ettikçe, aldığı cevap daima şu oluyordu:

— Dur bakalım, hele düğün şenliklerini bir gör de, şimdiye kadar gördüklerini nekadar basit, nekadar ehemmiyetsiz bulacaksın...

Bağcılarının balkonunda başbaşa kahvaltı ederler-

ken, genç bir hizmetkâr yanlarına geldi. Klark'a zarif bir paket uzatarak:

— Amaşa saadetler diliyor ve bu küçük hediyesini kabul etmenizi istiyor, dedi.

Klark paketi aldı. Hizmetkâr gittikten sonra:

— Yahu, dedi, bu Amaşa'nın durumunu anlayamadım gitti. Amaşa, Bartok'un karısı değil miydi? Halbuki Bartok sağken seni görünce dost muamelesi ediyor, sen de ona aynen inukabele ediyorsun. Bartok'un canı cehennemi boyladı, fakat bu hâlâ aramızda. Sanki Bartok'un değil de sizin yakınınız gibi...

— Öyledir Kuji... Amaşa benim kuzinimdir.

— Ya neden Bartok'la beraberdi?

— Mecburdu Kuji. Amaşa'nın on üç yaşında bir kızı var. Yago'yu ve ailesini öldürdüğü zaman, Bartok Amaşa'yı ve kızını öldürmedi. Amaşa'yı kendisiyle evlenmeğe icbar etmek için kızını rehine tuttu. Zavallı Amaşa da, kızının başı için Bartok'un arzularına boyun eğdi.

— Kızı nerede şimdi?

— Kurtuldu tabii... Sağ salım yarın yurda dönecek.

Günün son ışıkları altında Klark ve Bücek sarayın büyük bahçesinde çiçekler ve renk renk fenerlerle donanmış ağaçlar arasında geziniyorlardı. Zarif bir havuzun başında fısıldaşırken Klark'ın arka tarafına bakan Bücek'in gözleri birdenbire dehşetle büyüdü, eli yarı açılan ağzına azandı. Hoğuk bir sesle:

— Kuji! diyebildi.

Klark kaşlarını çatarak arkasını döndü, hayret ve biddetle:

— Sen ha! diye bağırdı...

Karşılarında üstü başı perişan, saçları dağınık, üniforması buruşmuş ve tozlanmış, elinde iki sevgiliye çevrilmiş bir gamma tabancası... Kalkur duruyordu. Nereden geldiği? Nasıl geldiği? Bu kalabalık sarayın

balıçesine nasıl girebildiği meçhuldü. Fakat maksadı aşikârdı: gözlerinde zalim bir ölüm kararı okunuyordu.

— Klark, beni sen mahvettin. Sen olmasan diğer piç kuruları, birşey yapamazlardı. Fakat bunu senin yanına bırakmıyacağım. Ben nasıl olsa mahvoldum, fakat geçerken seni de mahvedeceğim

Kalkur'un gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzünde mecnun bir ifade yanıyor, ıslık gibi ıkan sesinde intikama susamış bir sırtlanın hırsı hüküm sürüyordu. Söylediğini yapacağına hiç şüphe yoktu. Klark içinden küfretmeğe başladı:

— Hay, anasını sattığım uyuz şebek! Radyokor da yok. Resmen hapi yuttuk. Hay Allah cezasını versin be!

Herif en aşağı dört metre ilerdeydi. Sıçrasa, ganimet tabancasının ateşine hedef olmadan pis herife asla yetişemezdi. Birkaç saniye köpeğin dikkatini başka tarafa çekebilse!...

Önce tehdit denedi, sertleşti:

— Ulan pis moruk! Beni vurup ta birşey elde edeceğimi mi sanıyorsun? Sen ateş eder etmez buraya en az yüz kişi gelecek, seni kısıvrak yakalayıp işkence ile öldürecekler.

Fakat Kalkur kararını vermişti. Dişleri arasından tükürür gibi konuşarak:

— Vız gelir, diyordu. Ben zaten mahvolmuşum. Fakat seni temizlemeden gebermiyeceğim.

Klark bu defa sesini yumuşatarak:

— Aptallık etme Kalkur, dedi. Koret herkesi affetti. Seni de affedecek. Neden boşu boşuna kendine kıyacaksın? Boş ver. Hayat sana, daha iyi günler gösterebilir.

Ve hissettirmeden çalgın herife sokulmağa, aralarındaki mesafeyi bir hamlede aşabilecek kadar azaltmağa çalışıyordu.

Fakat herif anladı... Bu numaraları yulmadı. Sesindeki tehdidi arttırarak:

— Kimildama köpek! diyerek, silâhını kaldırdı.

Klark bir an, çok kısa bir an, tereddüt eder gibi oldu. O yerinden fırlamadan evvel Kalkur'un ateş alan tabancasıyla birlikte yanından bir gölge fırladı. Dolgun göğsü, kıvrak beli acıklı şekilde kıvrılarak, gamına şuanı sevgili vücudunda söndürdü ve yürekler acısı, canhıraş bir çığlıkla yere yıkıldı.

— Kujit...

Klark, muhtaç olduğu yarım saniyelik avansı almıştı. Fakat o, bunu düşünmüyordu bile... Cıgerlerini sökermişçesine, insan sesinden ziyade bir canavar ulumasına benzeyen, valış, yırtıcı bir nâra ile ve fışkıran bir yanardağ gibi fırladı, bir sırayışta dehşetten gözleri dönmüş, hareketten âciz, yerinde kakılmış olan Kalkur'un göğsüne çöktü.

Beraberce yere, mermerin üzerine yuvarlandılar. Klark yumruk, tekme vuruyor, dövüşmüyordu. Sadece, hasmının kafasını iki eliyle kavramış, başparmaklarını gözlerine geçirmiş, diğer parmaklarıyla ensesine doğru yakalamış, çılgıncasına bağırarak, küfrederek, hıçkırarak herifin kellesini mermerin üstüne vuruyor, vuruyor, vuruyordu...

Civardan yetişenler, Koret, Nartu, Nekma ve daha kimbilir kaç kişi cesedi Klark'ın ellerinden alabildikleri zaman, bu vücuttaki başın bir baş olduğuna kimse inanamazdı.

Klark çılgın gibi Bücek'e koştu...

Çıldırılmış gibiydi. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece:

— Bücek! Bücek! Bücek! diye sevgilisinin ismini tekrar ediyordu.

XVII

AVDET

Klark günlerce teselli bulamadı. Kimseyle konuşmadan, bir mecnun gibi bahçelerde yalnız başına do-

laştı, durdu. Arkadaşları matemine hürmet ediyorlar, faydasız teselli sözleriyle onu rahatsız etmiyorlardı.

Bücek için muazzam bir cenaze töreni yaptılar ve bahtsız genç kadına düğünü için hazırlanan muhteşem merasimi cenazesinde gösterdiler. Bu cenazeye Elma yekpare bir ruh gibi ağladı. Birkaç gün sonra Klark, Koret'ten rüsaade istiyerek Arz'a dönmek istediğini söyledi.

Flakan teessürle:

— Durdine hepimiz ortağız Klark, niçin bizden ayrılmak istiyorsun? Bücek gözlerini kapadı diye kendini aramızda yabancı mı hissediyorsun?

— Hayır Koret. Sizlere içten gelen bir sevgiyle bağlıyım, fakat burada her gördüğüme çehre, sarayın her köşesi bana Büceği hatırlatıyor. Onu tanıdığım, uğrunda hayatımı tehlikeye attığım, onunla birlikte en ulaşılmaz zevklere ulaştığım bu muhitte, gözlerimin önünde feci şekilde ölüşünü unutmama imkân yok. Buradan ayrılmam kendi istikbalim için şart olmuştur. Çünkü öldürabilirim.

Koret bir an önüne bakarak sustu. Sonra içini çekerek:

— Sen bilirsin Klark, dedi. Nasıl münasip görürsen.

Klark durgun bir sesle:

— Yarın hareket edeceğim Koret, dedi. Bana gösterdiğiniz kardeşliği asla unutmuyacağım. Hayattaki en candan dostlarımı burada, arkamda bırakıyorum. Fakat, şayet bir gün bana ihtiyacın olursa bir işaretin kâfidir, gelir ve bütün kabiliyetlerimi ölüm korkusu tanımadan uğruna harcarım.

Ertesi gün Klark, Koret'in en mükemmel uçan dairelerinden biriyle hareket etti. Kendi disinterini ve radyokoru aldığı gibi Nobilmas'ın yaptığı disinterlerden birini de beraber götürdü. Bücek'ten hâtıra

olarak sadece genç kadının yeşil saçlarından bir tutam aldı.

Veda sahnesini kısa kestiler. Nartu, donanmasından yüz bin gemi ile Klark'a bir müddet refakat etti. Ayrılma noktasında filo Klark'ın önünde bir resmi geçit yaptı. Nihayet bütün filo gamma toplarının hepsiyle ateş ederek yüksekte ve çok uzakta bir noktaya krizantemi hatırlatan alevden bir meşale resmettiler. Sonra Klark tek başına yoluna devam etti.

Sekiz gün sonra dünyaya iyice yaklaşıyor. Kuzey Amerika'ya hayli yüksek bir irtifada duraklıyarak dairenin arka radarını açtı. Kanis Major burcunda gayet parlak bir ışıkla yanan Sirüs yıldızına baktı. Bukadar uzaktan iki güneş, tek bir parlak yıldız gibi görünüyordu.

Ema!

Garip âdetleri, garip uçakları, garip sâkinleri, hatâ garip hayvanları ile Ema manzumesi!

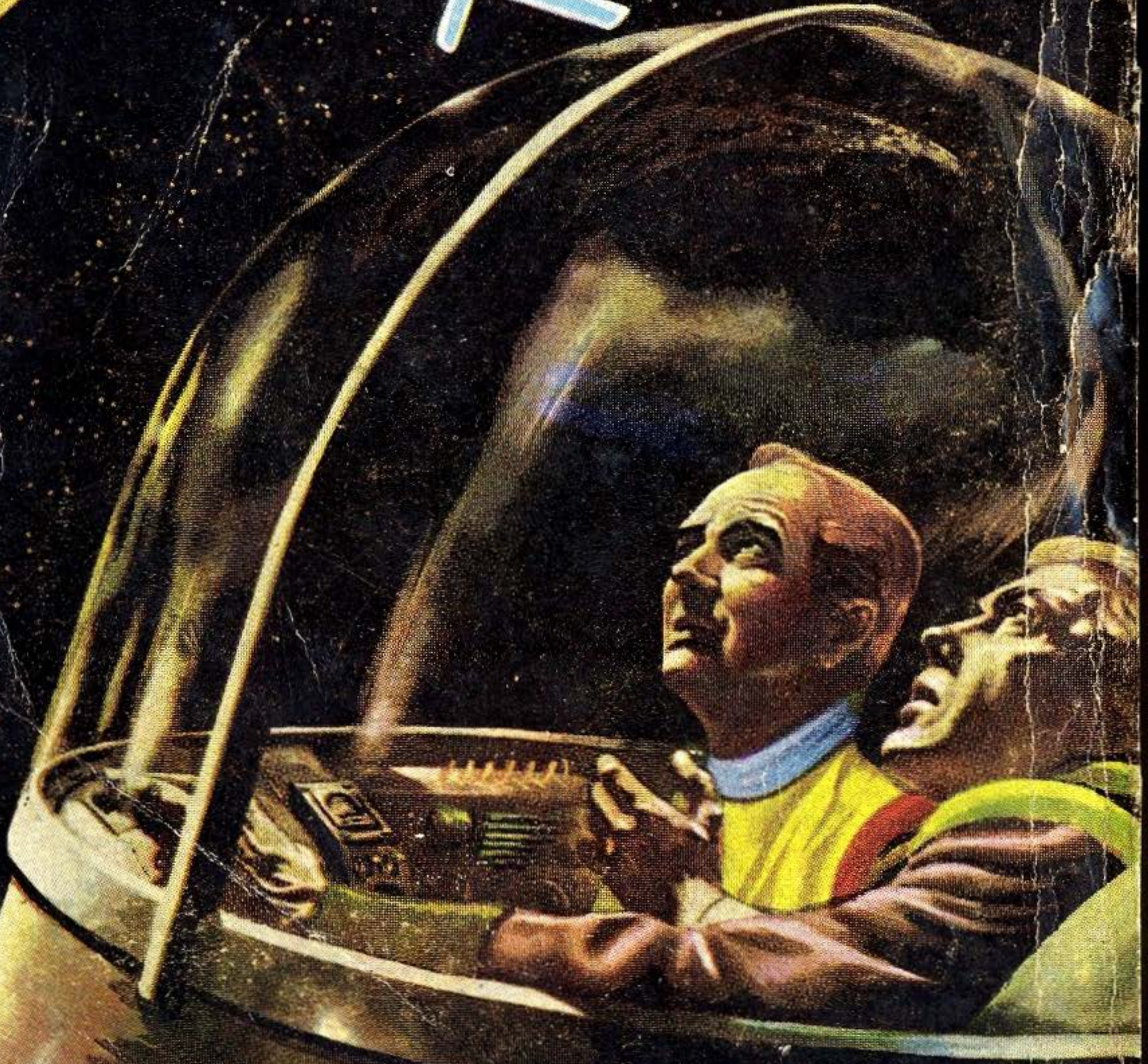
Gözleri yaşararak orada tanıdığı ve candan bağlandığı arkadaşları ve kadınları hatırladı:

Vakur, sâkin, temiz Hakan Koret... Durgun, ağır başlı, muvazeneli Nartu... Aşk uğruna harcanan güzeli, intikameci Minaş... Dehşet ilâhı Mimba... Dudaklarından kalikahasını eksiltmeyen genç, cesur, kaygusuz Tamu... Fedakâr Tades, Mihar... Her buse ile bir yarıyoldağ gibi erkeğini dağılayan dilber ve muaminalı Amaşa... Anlayışlı ihtiyar bilgin Nebilmas... Herkes-ten; herşeyden çok sevdiği, yeşil ipek saçlı, lâcivert kadife gözlü, billûr sesli sevgilisi Bücek...

Bütün bu simalar, yaşayanlar da, yaşamayanlar da okadar uzak ki birbirinden ayırdecilemiyor. Bücek, Tades, Tamu öldüler mi? Yoksa Koret, Nartu, Amaşa mı? Yoksa bu sadece bir rüyadan mı ibaret?

Boşluğun korkunç karanlıklarında puslu
kurup Feza İmparatorluklarını talan
eden insanların harikulâde maceraları:

Boşluk Korsanları

Yakında Çıkıyor

BOSLUK KORSANLARI

CABLAYAN
YAYINEVİ

YENİ DÜNYALARDA: 6

BOŞLUK KORSANLARI

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.

Sayı: 6

21/1/1955

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

TELÂŞLANMAYINIZ!

Cim Brent yarı uykulu, yarı uyanık halde hissettiği tahammül edilmez bir duygu ile kendine geldi. Dehşet içinde idi... Midesi içeride bir çarka yakalanmış gibi dönüyor, sanki bağırsakları ağzından dışarı fırlamağa çalışıyordu. Kulakları ve gözleri birçok iğne batırılmışçasına şiddetli bir sancı ile yanıyor, beyninin içi bir dönme dolap gibi çılgınca dönüyordu.

Hakikatte ancak birkaç saniye süren bu gayritabiî his, Cim Brent'e saatlerdir devam ediyor gibi geldi. Bütün kâinat, bu ânide başlayıp ânide biten çılgın baş dönmesiyle, derin bir kuyunun dibine doğru inerken o yatağında doğrulmağa, kalkmağa olup bitenleri anlamağa gayret etti. Büyük bir müşkülâtla yutkunmağa çalışırken kendine geldi... Olup bitenleri anlaması için bir an kâfi idi. Gözlerini açtı:

Feza gemisinin sürvitesi inkıtaa uğramıştı...

İşte bu hâdisenin doğurduğu gayri tabiî his, Cim Brent'i tatlı uykusundan sanki sökerek uyandırmış, onu dönen bir uçuruma yuvarlamıştı.

Sürvites kesilmişti... Bu, vakitsiz bir kesilme idi...

Sürvites kesilmişti... Bu, korkunç birşeydi... Feza gemilerinin sürvitesi kesilmezdi, kesilmemesi lâzımdı. Gemi, boşluğun bir ucundaki herhangi bir yıldızın seyyaresinden hareket eder ve menziline ulaşmadan, seyahat esnasında sürvites kesilmezdi.

Cim'in içinde bulunduğu, bir şehir kadar büyük, muazzam feza gemisi Dalila, Kem IV seyyaresinden iki hafta ey-

vel yola çıkmıştı. İki hafta sonra da Loren II seyyarına varacaktı. Yani iki haftadır sürvitesle çalışıyordu ve iki hafta daha sürvitesle çalışacaktı.

Öyleyse ne olmuştu?

Cim Brent'in ilk düşüncesi Kit'i merak etmek oldu...

Kamarasının tavanına yerleştirilmiş küçük hoparlör iç çeker gibi vızıldadı, sonra teskin edici bir sesle kamarayı doldurdu:

— Sayın yolcular, telâş edecek hiçbir şey yoktur. Sükûnetinizi muhafaza ediniz. Telâşlanmayınız. Sürvites alanı bir kaza neticesi muvakkaten kesildi. Korkulacak bir şey yok. Herşey düzelecektir. Telâşlanmayınız... İçinde bulunduğumuz feza gemisi gayet iyi inşa edilmiştir ve seçkin bir personel tarafından idare edilmektedir. Bundan başka üssümüzle de muhabere halindeyiz. En ufak endişeye bile mahal yoktur. Telâşlanmayınız...

Hoparlör sustu... Kamarayı bir ölüm sessizliği kapladı. Soğuk bir dalga Cim Brent'in belkemiğinden, her fıkraı sararak yavaş yavaş beynine yükseldi... Cim, beyninin buz keser gibi soğuduğunu hissetti.

Cim hoparlörün her kelimesini takip etmişti. Bu sözler emniyet vericiydi ve ses gayet teskin edici bir sestti. Fakat bu ses ve bu sözler herşeye rağmen, genç adamın iliklerinde buz gibi bir ölüm dalgası yaratıyordu.

Çünkü bu sözler yalandı...

Evvelâ, Dalila'nın üssüyle muhabere halinde olduğunu söylüyordu, bu birinci yalandı... Endişeye asla mahal yoktur, demişti. Bu da ikinci yalandı...

Feza gemileri seyahat esnasında sürvites alanlarını keşmezerlerdi. Eğer sürvites kesilirse ve bilhassa bu hal birtakım yalanlarla gizlenmeğe çalışılırsa, geminin içindeki her fert kısa bir zaman sonra hayata veda edecek demektir.

Bütün bunlar maalesef acı bir hakikatti.

Cim Brent bütün dahilî uzuvlarını saran o nahos hissi mağlûp etmeğe çalışarak bekledi. Sonra uyusuk adalelerini harekete getirerek yatağından kalktı. Alelacele giyindi. Oldukça büyük ve lüks olan kamarasının lombozu gayet ta-

bii yoktu. Zaten sürvitesle giden bir gemiden dışarısını seyretmeğe imkân olamazdı, bu ancak kaptan köprüsünden, kumanda kamarasından mümkün olabilirdi. Sürvites bir feza gemisinin, ışık süratinden kat kat fazla bir süratle seyretmesini sağlayan tertibattı. Işık süratinin kaç misli hız sağlayacağı da her sürvites tertibatının kendi hususiyetine bağlıydı.

İnsanlar feza yolculuğuna başladıktan sonra iki asır müddetle normal sürat hudutları içinde kalmışlar ve ancak güneş manzumesinin seyyarelerine yolculuk yapabilmişlerdi. Çünkü dünyayı ısıtan Sol güneşinin en yakın diğer güneşten uzaklığı dört buçuk ışık senesiydi ve bu mesafeyi normal süratle aşabilmek için asırlara ihtiyaç vardı. Halbuki şimdi, sürvites sayesinde, bir yük gemisi takriben bir haftada, modern bir feza yolcu gemisi ise çok daha az zamanda bu mesafeyi alıyordu.

Sürvites alanı bozulur ve geminin sürvites alanı kesilirse feza gemisi hapa yutar, yolculuk yarıda nihayete ererdi.

Brent bir plân kurmağa çalışıyordu. Her ihtimale karşı hazırlıklı olması lâzımdı. Aynanın karşısında dalgın hareketlerle saçını tararken aklı gayri ihtiyarî Kit'e takılıyordu.

— Sürvites bozuldu... Bu geminin işi tamam... Birşey yapıp o kızı kurtarmalıyım.

Teşkilâtın bir memur, hem de hususî vazifeli bir memur için bu düşünce yersizdi. Bahusus bu kızı iyi tanımıyor, sadece ismini, babasının kim olduğunu ve dudaklarının ateş gibi buseler verebildiğini biliyordu. Kem IV de iken bu buselerden bir tane, maalesef yalnız bir tane almak bahtiyarlığına ermişti. Fakat hem kendi arzusuna hem de kızın muvafakatine rağmen bu macerayı daha ileri götürmemişti. Teşkilâtın bu tarafı kötüydü: vazife esnasında hususî işlerle meşgul olmaya ne imkân, ne de müsaade vardı.

Fakat şimdi çok müstesna bir vaziyet vardı... Dalılla yolcu gemisinin sürvites tertibatı bozulduysa artık kimse ne mesleği, ne vazifesi kalmıştı. Artık kimse için geminin dışında bir hayat, bir mecburiyet, bir borç mevzuubahis olamazdı. Artık gemi yolcularından herhangi birinin yapacağı

veya yapmıyacağı bir hareketin, şu anda gemide bulunmayan kimseleri alâkadar etmesine sebep kalmamıştı. Gemi hariç âlem ile kat'i bir şekilde alâkasını kesmişti. Şu halde Brent'i teşkilâta mensup olmak, herhangi bir şeyden men edemezdi.

Henüz Dalila gayet sâkin ve ağırbaşlı duruyordu. Fakat bu hal pek devam etmiyecekti... Gemide hüküm süren sükûnet yerini biraz sonra, geminin en kuytu köşelerini bile kaplayan bir vahşete terkedecek ve Dalila'nın içi ufak bir cehennem manzarası arzedecekti. Brent'in de bütün diğer yollar gibi, dış âlemle alâkası kesildiğine göre Teşkilâtla da bir ilgisi kalmıyordu.

— Yapılacak en makûl şey, diye düşündü, kıza vaziyeti sükûnetle anlatmak, durum vahamet kesbedip gemi bir tımarhane halini almadan onu sükûnetle öldürmeğe ikna etmektir.

Bir kurtuluş yolu aramağa çalışmak mânasızdı. Dalila gibi oldukça yaşlı bir feza gemisi, sürvites tertibatı sayesinde, bir ışık senesi kadar mesafeyi bir hafta kadar zamanda alır. Bundan çok süratle giden feza gemileri de mevcuttur tabii...

Işık saniyede üç yüz bin kilometre kateder. Sekiz dakikada güneşin arza olan mesafesini yani 144 milyon kilometreyi aşar. Bir gün de okadar büyük mesafeler kateder ki bu mesafe kilometre cinsinden ifade edildiği takdirde acaip rakamlar ortaya çıkar. Nihayet bir senede Dalila'nın bir haftada katetmesi lâzım gelen mesafeyi kateder.

İşte bunun içindir ki, bir geminin sürvites tertibatı bozuldu mu, nerede kaldığı belli olsa bile, on bin gemi, on bin senede bu biçare gemiyi on binde bin ihtimalle bile bulamazlar.

Zaten sürvites ârızasından dolayı kaybolan bir gemiyi aramak âdet olmamıştır. Bugüne kadar iki bin senelik, yıldızlar arası seyahatler mazisinde, sürvites tertibatı bozulan ancak iki gemi bulunabilmiştir. Bunların her ikisi de mucizevî bir tesadüf neticesi meskûn birer seyyareye düşmüşlerdir. Bunlardan biri kaybolduğu zamandan bir buçuk asır son-

ra, diğeri 800 sene sonra bulunmuştur. Her ikisinde de içlerinde bulunan son canlı ebediyete kavuşuncaya kadar, nasıl dehşet verici hâdiseler cereyan ettiğini anlatacak emareler bulunmuştur. Cinnet, bu hâdiselerin belki en ehemmiyetsizi, en hafifi, en insanî ve temiz olanıydı...

Brent:

— Gemide silâh varsa, diye düşündü, tayfalar bütün yolcuları derhal temizleyebilirler. Zaten öylesi de en muvafık olanıydı.

Düşüncesi tekrar genç kızın üzerinde toplandı. Uzun boyu, narin vücudu ve parlak siyah saçlarıyla hakikaten güzel bir kızdı. Cim yüreğinde, derin bir yerde, bir burkulma hissetti. Yazık! Keşke bu gemiyi kaçırmış olsalardı. Genç kız ve babası için böyle bir temennide bulunurken, aynı şeyi kendisi için de düşünmek hiç aklına gelmiyordu. Bu da Teşkilâta mensup olanların bir hassasıydı: en tehlikeli anlarda bile, tam bir feragati nefis göstermek, Teşkilât mensuplarına uzun senelerin öğrettiği bir karakter ve disiplin formülüydü.

Tavandaki hoparlör mesajını tekrar ediyordu:

— Sayın yolcular! Telâşlanmağa sebep olabilecek hiçbir şey yoktur. Sadece sürvites alanı inkıtaa uğramıştır. Vaziyet bundan ibarettir. Üssümüzle muhabere halindeyiz. Endişeye mahal yoktur.

Bu mesajı üst üste tebliğ etmek çok mânâsız bir hareketti. Çünkü kimseyi teskin etmesine imkân yoktu. Feza gemileri hakkında en cüz'i bir malûmatı olan herkes bunun bir sürü yalandan ibaret olduğunu kolaylıkla anlardı. Bu yalanlar üzerinde ne kadar ısrar edilirse yolcular o kadar heyecana kapılır, soğukkanlılıklarını o kadar çabuk kaybederlerdi.

Cim Brent zihni hâlâ o kızla meşgul, kamarasının kapısını doğru yürüdü.

Galaksimizin en dış hudutları yakınında bulunan Derik güneşinin bir tek küçük seyyaresi vardır. Güneşin kendisi de bizim güneşimizden binlerce defa daha küçük, mavimtrak be-

yaz ışıklı bir cüce yıldızdır, en kuvvetli teleskoplarla bile arzdan görülmez.

Derik seyyaresinin sığ denizlerle çevrili, küçük fakat münbit, güzel ve mutedil iklimli kıtasında çalışan, zeki ve sulhsever, olgun bir ırk yaşar. Bu insanlar kendi aralarında bile nadiren kavga eder, nadiren anlaşmazlıklara düşerler. Dolayısıyla Derik'in askerî kuvveti mevcut olmadığı gibi, ancak cüz'î bir polis teşkilâtı vardır. Teknik, ancak begeriye-te faydalı olabilecek sahalarda terakki etmiştir ve ahalinin kısmı âzamı toprakla istigal eder yahut san'atkârdır.

Belki bu sebeptendir ki, esrarengiz feza korsanları ilk acı silleyi vurmak için Derik'i seçmişlerdi.

Dalila gemisinin sürvites tertibatı bozulup, önüne geçilmez kargaşıllığa hazırlanarak, boşlukta kaldığı tarihten takriben altı ay evvel, Derik seyyaresine inen bir posta gemisi, dehşetli ve esrarengiz bir manzarayla karşılaştı: Karaya ayak basar basmaz, tahammül edilmez bir korku ile karşılaşan posta gemisi personeli, küçük seyyarenin birkaç milyonu geçmeyen munis ahalisinin, zehirli bir gazın kurbanı olarak tamamen ölmüş olduğunu gördüler. Cesetler kokmağa başlamıştı. Felâket takriben bir hafta evvel vurmuştu zavallı seyyareyi...

Derik'in feza içinde meçhul bir zehirli gaz bulutuna girip mahvolması ihtimali hiç düşünülmedi. Çünkü seyyarede işe yarar ne varsa, servet, sanat eserleri, makineler... herşey yağma edilmiş ve meçhul bir yere taşınmıştı. Bununla beraber bu şekaveti kimin yaptığına dair en küçük bir delil bile bulunamıyordu.

Galaksi içi Sulh Muhafaza Konseyi etraflı tetkikat yaptırdı. Fakat en ufak malûmat bile toplayamadı. Derik'in bütün sakinlerini gayet tesirli, zehirli bir gazla acıklı bir şekilde öldüren esrarengiz çete meçhul bir diyardan gelip, canavarca katliâmı tamamladıktan sonra yağma ettikleri kıymetli eşya ile birlikte gene meçhul bir istikâmete giderek kaybolmuşlardı.

Yağma edilen malın mikdarına bakılırsa, şakillerin külli-yetli miktarda gemileri olması lâzımdı. Fakat ne o civarda,

ne de yakın yıldızlar çevresinde böyle yüzlerce gemiden mürekkep bir filo görülmediği gibi, Derik istikâmetinde kesif bir trafik de tesbit edilmemişti. Bununla beraber yağmanın büyüklüğü şüpheyi yakın yıldızların seyyareleri üzerine topluyordu.

Tahkikat henüz elle tutulur hiçbir netice vermeden, diğer bir seyyare, hemen hemen aynı şekilde yağma edildi. Fakat bu sefer iş çok daha ciddiydi, çünkü yağma edilen Turun III, aynı isimdeki güneşin dört meskûn seyyaresinden

Kem IV seyyaresinde ümidini keserek, Loren II seyyaresine geçmeğe karar vermiş ve bir tesadûf eseri olarak Kit Harlov'la tanışmıştı.

biriydi ve Derik'e nazaran galaksinin tamamen mukabil tarafındaydı. Bundan anlaşılıyordu ki, şakiler mahallî bir çete değil, geniş imkânları olan ve galaksi çapında bir kuvvettiler.

Galaksi İçi Sulh Muhafaza Konseyi tahkikatını genişletirken ayrı bir cepheden Teşkilât da harekete geçmiş adamlarını kendi başlarına tahkikat yapmak üzere Galaksinin muhtelif noktalarına dağıtmıştı.

Cim Brent bu memurlardan biriydi.

Fakat Teşkilât da henüz bir netice elde edememiş ve bu arada korsanlar diğer iki yıldızı daha amansız bir vahşetle soymuşlar, harabetmişlerdi. Kıymetli bilezikler kesilmek suretiyle alınmış, nakli mümkün ne kadar servet varsa götürülmüş, götürülemeyenler de tahrib edilmişti. Zehirli gazdan nasıl kurtuldukları bilinmeyen birkaç yüz kişinin, kafaları koparılmış cesetleri bulundu...

Teşkilât mensuplarına has önsezi ile Brent, Kem IV seyyaresine varmış, fakat bütün gayretlerine rağmen orada en en ufak bir ipucu bile elde edememişti.

II

BİZİ KURTARMAĞA ÇALIŞMAYINI..

Cim Brent kamarasından çıkarak büyük salona gitti. Yolcular salonu hıncahınç doldurmuştu. Cim ilk defa olarak bütün yolcuları bir arada görüyordu. Arada birkaç küçük çocuk da vardı. Oynuyorlardı. Cim, bitişik kamarayı işgal eden yüzü fazla boyalı, orta yaşlı kadınla karşılaştı. Kadın mânâsız yüzünü ona doğru çevirerek, neşesiz bir tebessümle baktı. Kadının gözlerinde âşikâr bir korku vardı.

Brent etrafa bakınarak, Kit Harlov'u aradı. Onun bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Saçları kısmen dökülmüş, tanımadığı bir adam heyecanla kolundan çekti:

— Baksanıza, dedi, bu gemi... üssü ile... muhabere halindeymiş... diyorlar. Doğru mu acaba?

Brent herifin kabak kafasına, patlak gözlerine baktı. Başını eğdi:

— Tabii, diye mırıldandı, şimdi yeni bir muhabere sistemi var. Işıktan daha süratli. Bütün gemilere bu yeni sistem muhabere tesisatını kurdular. Hiç üzülmeysin...

Kabak kafalı adam ümitle içini çekti:

— Emin misiniz? Doğru mu söylüyorsunuz? diye sordu. Sonra sinirli sinirli gülmeğe başladı:

— Öyleyse mesele yok yahu! Mesele yok!..

Brent yoluna devam etti. Acı acı düşünüyordu:

— Doğru olsa mesele kalmaz tabii... Ne yazık ki yatıştırmacı bir yalandan ibaret...

Fakat kabak kafalı adamın endişeli bakışı karşısında bu yalanı söylemekten kendini kurtaramamıştı. Dimağının kuytu köşelerinde hatırlıyamadığı, aydınlığa çıkaramadığı bir hakikat vardı. Fakat zihnini toplayıp bu hakikati bulamıyordu.

Kat'i bir felâkete sürüklendiğini ve bu âkıbeti değiştirmek için elinden hiçbirşey gelmediğini bilen bir adamda kafa mı kalır? Dalila'nın ne üssüyle, ne de herhangi bir başka

yerle muhabere halinde olmadığını bal gibi biliyordu. Fakat bunu herifin başına vururmuş gibi ortaya atıp da zavallı dazlak kafalı adamı çılgına döndüremezdi ya!.. Radyo dalgası ancak ışık süratiyle hareket eder. Mesajı taşıyan bir dalga huzmesi, kâfi enerji temin edebilse ve titremeden tevcih edilebilse, Dalila gayet tabii Kem IV ile temasa geçebilirdi. Fakat! Mesajın, Dalila'nın iki hafta evvel ayrıldığı seyyareye varması için, iki sene lâzımdı. İşin asıl kötüsü hedefine isabet etmemesi mümkündü. Kem güneşi duruma göre saniyede 150 ilâ 300 mil süratle hareket ediyordu. Güneşten gelen, ziya ise onu iki sene evvel bulunduğu yerde gösteriyordu. Radyo mesajını taşıyan huzmenin Kem güneşinin takribi yerini tutabilmesi için, güneşin dört sene sonra bulunacağı yerin tayin edilmesi lâzımdı. Bu şartlar altında isabet ihtimali o kadar azdı ki... Farzı mahal bu mesaj gönderilse ve Kem IV e varabilse bile, gene de ümit yoktu. Çünkü Dalila'nın boşluktaki yerini bulamıyacaklardı. Bulsalar bile, bu saadet ancak iki sene sonra mümkün olabilirdi.

O zamana kadar Dalila'nın yolcuları çoktan cinnet getirmiş, birbirlerini öldürmüş olurlardı.

— Şimdiden kendimizi ölü sayabiliriz, diye düşündü. İstisnasız hepimiz... Yalnız şu var ki, henüz farkında değiliz. Nefes alıyor, düşünüyor, hareket ediyoruz... Ölüme mahkûm olduğumuzu farkedemiyoruz. Fakat bir kere bunu farkettiler mi, beşeriyetin görmediği ve tahammül edemeyeceği en çirkin hareketlerde bulunmaktan kendimizi menedemeyeceğiz... Cehennem olacak burası, cehennem... Ve gözlerine yavaş yavaş korku yerleşmekte olan bütün yolcular birer ifrit kesilecek...

Bütün vücudunu bir ürperme sardı.

Aradığı genç kızın yanına varmıştı. Kit Harlov babasıyla beraber salonun bir kenarına çekilmiş soğukkanlılıkla diğer yolcuları tetkik ediyorlardı. Yüzlerinde garip bir ifade vardı. Bu sükûnetli ifade, sürvites alanının kesilmesinin ne demek olduğunu bilmediklerini değil, böyle bir olayı, kendilerine has bir anlayış ve cesaretle karşıladıklarını gösteriyordu.

Genç adam nezaketle yanlarına sokuldu. Hafifçe eğile-
rek:

— Affedersiniz, dedi, adım Cim Brent! Bilmem beni hatırlar mısınız?

Cevap beklemeden devam etti:

— Ne olduğunu... biliyorsunuz herhalde. Ben yalnız başımayım, size bir teklifte bulunmak...

Genç kız soğuk bir nazarla ona bakıyordu. Babası Cim'in sözünü kesti, aksi bir sesle:

— Ne teklif edecekmışsınız? diye sordu.

Yaşlı adamın yüzünde ve duruşunda acı bir hiddet sezi-
liyordu. Brent birdenbire adamın neler düşündüğünü anlar
gibi oldu. Tersleşerek:

— Nasıl olsa öleceğiz, biliyorsunuz, dedi. Bu herifler cin-
net getirince neler yapacaklarını tahmin edersiniz sanırım.
Mümkün olduğu müddetçe kızınızı ve namusunu emniyette
bulundurmayı ve ölümü acı acı beklemesinin önüne geçmeği
teklif edecektim. Başkalarına istemedikleri halde yardım ede-
cek kadar budalayım, gene de budalaca hareket ettim.

Hiddetle geri döndü. İçi içini yiyordu. Demek başka şey
teklif etti zannettiler ha?.. Öyle olsun. Fakat yaşlı adamı da
tamamiyle hatalı bulmuyorum. Bazı insanlar yapacakları her-
hangi bir şeyin âkibeti değiştirmeyeceğini düşünerek...

Düşüncesini tamamlıyamadı. Arkadan bir ses:

— Durun biraz! diye haykırdı.

Döndü. Çağırان genç kızdı. Sesi tamamiyle hatırladığı
gibi: berrak, mert ve hoştu. hafifçe gülümsüyordu.

— Teşekkür ederim, dedi. Yolcuların bir kısmını nizam
altına alabilirsiniz, bir müddet için bazı fecaatleri önlüyebi-
lirsiniz belki...

Babası acı bir tonla ilâve etti:

— Zannetmem. Belki vaziyeti büsbütün karıştırırsınız.
Belki de hoparlörle ilân ettikleri doğrudur. Sürvites tertiba-
tı sadece kontakdan kesilmiş olabilir, belki bozulmuş filan
değildir.

Brent zihnini toparlamak ister gibi başını salladı. Kendi-
ne tam mânâsiyle hâkim değildi, bunu pekâlâ biliyordu. Fa-

kat bu ihtiyarın bir bildiği var gibi görünüyordu.

Genç kız heyecanla babasına döndü:

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Yooo! Düşündüm de... Kafama birşey takıldı: Seyya-rede olan hâdiseyi pekâlâ biliyorsun... Mevkiimden dolayı, beni alelâde bir usulle öldürmek çok tehlikeli olur, tabii seni de...

Sonra sesinin tonunu biraz daha sertleştiren ihtiyar:

— Bu delikanlı bizimle konuşmasa daha iyi olur, diye ilâve etti.

Genç kız kısa bir nefes aldı. Yüzü sapsarı kesildi:

— Hiç düşünmemiştim bunu... diye mırıldandı.

Sonra Brent'e dönerek daha sakın bir sesle:

— Babamın hakkı var, dedi. Biz bu... Bu kazanın gözüktüğünden başka birşey olduğu kanaatindeyiz. Tabii karışıklık, heyecan, dolayısıyla aşırı hareketler olacak. Bazı yolcular ölecek... Bir kısmı cinnet getirecek... Biz... Ölenler arasında olacağız. Fakat sonunda sürvites tertibatının tamir edileceğini zannediyoruz. Tamir edildikten sonra da gemi büyük bir ihtimalle Kem IV e dönecek.

Brent hâlâ düşüncelerini toparlıyamamıştı. Kız devam etti:

— Fakat bize çok büyük bir yardımda bulunabilirsiniz.

Brent'in başıyla işaret ederek kabul etmesi üzerine, babasına döndü. Dudaklarında sessiz bir sualle adamın gözlerinin içine baktı. Harlov başıyla evet! diye işaret etti.

Bundan sonra Kit devam etti:

— Bu yardım... gayet mühimdir. Babamın ve benim hayatımızdan çok daha mühim. Bizden bu yardımı esirgemezsiniz değil mi?

Gözleri genç adamın gözlerinin içine dikilmiş ve yaşamıştı. Biraz rica, biraz yalvarma ve biraz ısrar vardı... Brent sıkışık durumlarda, iradesine hâkim olmak, soğukkanlılıkla hareket etmek için hususî terbiye görmüştü. Fakat bu sıkışık durum değildi yahu!..

Bu felâketti... Ne söyleyeceğini bilemedi.

Kit gayet sâkin bir yüzle:

— Bizimle katiyen bir daha konuşmayınız, dedi. Bizden kaçın demek istemiyorum, fakat bize isteyerek sokulmayın, bilhassa bizi ölümden kurtarmağa çalışmayın. Bizim ölmemiz lâzımdır... Bu durumun düzelebilmesi için bizim ölmemiz lâzımdır.

Benrt, cevap vermeden dinliyordu. Beyninin içinde bütün bu acaip işlerin anahtarını bulacak bir hakikat vardı. Fakat bu hakikati bir türlü toparlayıp çıkaramıyordu.

— Arza döndüğümüz zaman, lûtfen, Titaret Komisyonuna gidin ve babamı tanıyan herhangi bir kimseyi bulun. Babamla benim başımıza gelenleri anlatın ve bütün bunların Kem IV Hakanının resmî bir ziyafette bize vistek ikram etmesinin neticesi olduğunu söyleyin. Vistek... V-I-S-T-E-K. Bu bir hata idi. Aşçılar bu hatalarını hayatlarıyla ödediler. Bize gelince... tabîî alelâde usullerle bizi ortadan kaldırmazlardı... Bu mesajımızı yerine iletirseniz bize en büyük yardımı yapmış olacaksınız.

Genç kız tekrar babasına baktı. Harlov yeniden başıyla tasdik etti. Kız yine Cim'e döndü:

— Bizim için yapabileceğiniz şey bundan ibarettir, dedi. Eğer bizimle dost olduğunuz anlaşılacak olursa, bu işi başaramazsınız. Onun için bir daha bizimle konuşmamanız lâzımdır.

Brent'in cevabını beklemeden baba kız uzaklaştılar.

Heyecanlı bir ses, Brent'in kulağına fısıldar gibi:

— Ne diyor? dedi. Bu adam kodamanlardandır. Arz Ticaret Komisyonu Reisi. Ne olacağını bilir herhalde... Birşey söylemedi mi? Ne diyor?

Brent yavaşça arkasını döndü. Karşısında kırmızı yılışık suratlı, kalleş bakışlı bir adam vardı. Rudil ismindeki bu adam, seyahatin başlangıcından beri üç, dört kişi bir araya gelince derhal yanlarına sokuluyor, mütecessis tavrı ve lüzumsuz gevezelikleriyle yolcuları rahatsız ederek antipati kazanıyordu. Brent soğuk bir sesle:

— Hoparlörün söylediklerini söyledi, dedi. Üssümüzle temas halindeyiz ve birşey olacak olursa bir tahlisiye gemisi gelip bizi kurtaracak.

Bu sözler de yalandı. Fakat nasıl olsa panik bütün gemiyi kaplayacaktı, şimdiden herkesi telâşa vermeğe mahal yoktu.

Rudil ağlamaklı bir sesle:

— Yapamazlar yahu, diye inledi. İmkânı yok mesaj gönderemezler, gönderseler bile kurtarma gemisi gelip bizi bulamaz. Kurtuluş yok. Mahvol.....

Brent herifin yakasına yapıştı. Tokat atar gibi konuşarak:

— Bağırma be, ahmak herif! diye çıkıştı. Böyle saçmalayıp panik mi yaratmak istiyorsun? İnanmıyorsan git süvariye sor. Haydi ne duruyorsun korkak budala?

Rudil şaşkın şaşkın uzaklaştı. Brent yumruklarını sıktı ve düşündü: Kit'in babası mühim bir mevki sahibiydi. Okadar mühim bir mevki ki, alelâde usullerle katledilse, bu hâdise geniş akisler yaratmadan ve gayet ciddi neticeler doğurmadan kapatılamazdı. Peki ama, onu öldürmeğe sebep olan şey neydi? Bir geminin sürvites tertibatı bozulmuş numarası yaparak, cinnet haline gelecek yolcuların bu adamı ve kızını öldürmeleri temin edildikten sonra, sanki sürvites tamir edilmiş gibi geminin yeniden hareket etmesinde maksat ve mâna ne olabilirdi? Ya Harlov'ların göndermek istedikleri mesaj? Bu mesaj ne demek istiyordu?

Bara doğru yürüdü, tezgâhın başında oturan on, on iki kadar yolcunun arasına karıştı. Adamlardan biri, diğerlerine çaktırmadan cebine komprime sandöviçler dolduruyordu. Vay anasını! Bu iyi bir işaret değildi. Herif, müsavi taksim edilmesi icap eden yiyecekleri şimdiden şahsî menfaat uğruna istife başlamıştı.

Brent bir kadeh sarfan ısmarladı. Barmen içkiyi getirince bir yudum aldı. O anda bütün hassasiyeti koku almış bir av köpeği gibi harekete geldi. Sarfan, hafif ve gayet hoş lezzetli bir içkiydi, fakat hiçbir başka içkiyle karıştırılamaz, nefis lezzetini derhal kaybederdi. Cim, pek âşına olduğu içkinin tadını derhal garipsedi. Kadehine yabancı bir madde karıştırılmıştı.

Hiç kımıldamadı, soğukkanlılığını bozmadı. Birşey fark etmemiş gibi davrandı:

— Vay canına! diye düşündü. Herifler dakika kaybetmiyorlar bel! Amma da çabuk harekete geçtiler.

Dalila'nın süvarisi ve diğer zabitan geminin ümitsiz olduğu kanaatinde iseler, içkilere bir müsekkkin karıştırmaları yerinde bir hareket olurdu. Paniğe en önce kendilerini kaptıran, en muvazenesiz yolcular, bu paniği yenmek için derhal bara koşacaklar, içkiden medet umacaklardı. Eğer, içkiye bir müsekkkin katılmış olursa, sarhoş olup sağa sola, ötekine berikine sataşacakları ve ortalığı velveleye verecekleri yerde, âtıl bir hareketsizliğe düşecekler, belki de teskin edici bir uykuya dalacaklardı. Eğer Brent'in kadehindeki içkiye katılmış olan şey bir müsekkkin ise, bu gemideki selâhiyetlilerin akliselimini ifade ederdi.

Fakat ancak, bir müsekkkin ise...

Bununla beraber herifler pek çabuk harekete geçmişlerdi. Pek çabuk!..

Brent şirret bir kadın çığlığıyla arkasına döndü. Orta yaşlı ve zayıf bir kadın ellerini kulaklarına kapamış, avazı çıktığı kadar bağıyor; yanında bulunan bir adam, tartaklıyarak Rudil'i uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir iki kişi kadını teskin etmeğe çalıştılar, bir koltuğa oturttular. Kadın çığlığı kesmiş, hiçbir şey söylemeden, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ağlamağa başlamıştı.

Bardaki adamlar yüksek sesle konuşmağa başladılar. Brent elindeki kadehe baktı. İçine yabancı bir madde karıştırılmış olan içkisini içmiyor, kadehle oynuyordu. Kit Harlov, kendisi ve babası öldürülünceye kadar, cinnet ve kargaşalığın devam edeceğini, bu gayeye erişildikten sonra, bir mucize olmuş gibi sürvites tertibatının tamir edileceğini ve sükûnetin avdet edeceğini söylemişti.

Genç kıza göre, Dalila gemisi tekrar Kem IV e dönecek, ölmüş veya yarı çılgın hale gelmiş yolcularını geldikleri yere götürecekti.

Evet ama, Brent bu işte bir mantık göremiyordu...

Şu nokta muhakkaktır:

Dalila'nın yolcu salonundaki barda satılan içkiler, sürvi-tesin kesildiğinden itibaren daha yirmi dakika geçmeden, hileli olarak satılmağa başlamıştı. Sanki içkilere katılacak olan şey daha evvelden hazırlanmıştı.

Bu işte bit yeniği vardı... Bu muhakkak...

Brent içkisinden bir yudum daha aldı. Bu damlayı yutmadan damağında dolaştırarak, sarfan'ın nefasetini bozan yabancı maddenin ne olduğunu anlamağa çalıştı. Bu, kokulu ve acımtırak birşeydi. İçkiye pek az, ancak sarfanın lezzetini bozacak kadar karıştırılmıştı.

Birdenbire gözleri parladı:

— İposap!.. diye düşündü.

Bir yudum daha aldı ve yeniden damağında gezdirdi.

— Hiç şüphe yok! İposap bu!..

İposap, karışık içkilere ilâve edilen acımtrak lezzetli, kendine mahsus olan bir maddeydi. Küçük, mavi şişelerde satılırdı ve gayet pahalıydı. Bazı seyyarelerde, kullanılması kanunen yasak edilmişti. İposap, acımtrak kokusuyla her içkiye karıştırılabilir ve ekseri içkilere garip ve cazibeli bir lezzet ilâve ederdi. Bununla beraber çok kimse bundan hoşlanmazdı. Bir bardak içkiye bir damla katılırsa içkinin nefaseti kat kat artar, fakat bu damla ikiye çıkarıldı mı içki dinamit kesilirdi. Birçok kimseler iposap'lı içkiyle sarhoş olunca bilâsebeb kanlı kavgalar çıkarırlar, dizginsiz bir vahşetin kucasına düşerek en yakın dostlarının bile kanına susarlardı.

Dalila'nın barında satılan bütün içkiler Brent'inki gibiyse, bu hareketten maksat yolcuları teski etmek değil, ancak onları şuarsuz bir cinnetin kollarına atmak olabilirdi.

Bu kabul edilirse, gemi erkânının boşlukta kazaya uğrayan her gemide olduğu gibi doğabilecek anarşinin önünü almak şöyle dursun, bilâkis bu vahşet tezahürüne hizmet etmek kararında oldukları anlaşılıyordu. Maksatları, şimdi çökecek olan ümitsizliğin, hiç vakit kaybetmeden yerini cinnete bırakmasını temin etmektir.

Aklı selim sahibi yolcular mantıklı bir şekilde nizamı girmek imkânını bulamadan okkanın altına gideceklerdi.

Brent kendi kendine mırıldandı:

— Vay canına! Heriflerin niyeti hiç te iyi değil. Bunun bir çaresine bakmak galiba bana düşecek.

III

ÖNCE SEN ÖLECEKSİNİ..

Can havliyle hıçkıran bir çocuğun çığlığı Cim'in kulaklarını tırmaladı:

— Anne! Anne! Anneciğim! Kurtar beni. Beni bu adama yedirtme!

Çocuğun annesi çantasını, Rudil'in kafasına yerleştirdi:

— Defol! Defol oradan pis herif! Rahat bırak yavrumu!

Kalleş suratlı herif bu sözlerin arkasını beklemeden kalabalığa karıştı...

Bardaki adamlardan kalın kaşlı, siyah saçlı biri dilinde içkinin doğurduğu pelteklikle:

— Öleceksek, diye bağırды, evvelâ bizi bu hale düşüren o kafasız gemi erkânını temizliyelim. Analarını satalım heriflerin.

Bir başkası lâfa karıştı; küfrederek:

— Ben o kaptanın kafasını kendi elimle keseceğim anladın mı? Bağırta bağırta geberteceğim köpoğlunu...

Barmen, kuzu kuzu tezgâhın arkasına gidip geliyor, her isteyene istediği kadar içki dağıtıyordu. O karışık, kalleşçesine kafayı vuran içkilerden...

Gerginlik yavaş yavaş her tarafa sirayet etmeğe başlamıştı. Küçük bir kız mızızlanarak ağlamağa başladı. Babası mihanikî bir hareketle çocuğu kucağına alarak, sırtını okşamağa, boş sözlerle teselli etmeğe, susturmağa çalıştı.

Bardaki adam büsbütün kabadayılaşmıştı:

— Geberteceğim, diye bağırıyordu. Geberteceğim köpeği. Beni durdurmağa kalkacak zibidilerin de karnını deşeceğim. Yol açın be! Yol açın!..

Sendeleyerek taburesinden indi. Fakat muvazenesini bulamıyarak yuvarlandı, o âna kadar sâkin duran gözleri kan-

lı, diğer bir sarhoşa çarptı ve doğruldu. Şuursuz hiddeti şimdi bu yeni muhataba dönmüştü:

— Ulan eşek inciri! Duymadın mı? Biçerim önüme geleni... Yol ver ulan!

• Fakat öteki oralı olmadı. Kanlı gözleriyle yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Ortalık birdenbire karıştı. Kara kaşlı adam haykırarak karşısındakine hücum etti. Şuursuzca salladığı yumruk diğerinin başının yan tarafına rastladı. Herif dönerek yuvarlandı. Fakat biraz evvelki ataletiyle mukayese edilemeyecek bir çeviklikle fırladı, adamın karnına kıyasıya bir tekme savurdu. Sarhoşlukla, bu darbeden kaçamıyan iri kıyım herif acı ile iki büklüm oldu, fakat hemen doğrularak hasmının suratının orta yerine dehşetli bir yumruk indirdi. Yumruğu yiyen gık bile demeden olduğu yere yuvarlandı. Yüzünden akan kanlar yavaş yavaş plâstik halının üzerinde yayılmağa başladı.

İri kıyım, hırsını yenememiş, bağıırıyordu:

— Var mı ulan, bana yan bakan? Var mı? Heyyy! Var-sa çıksın karşıma be!..

Geminin pilotunu öldürmek niyetinde olduğunu unutmuş gibiydi. Sonra, sanki kavgasını da unutmuş gibi tekrar bara döndü, yumruğunu vurarak:

— İçki! diye bağırdı. Barmen içki ver bana!..

Barmen beş, altı bardak doldurarak tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra gitti bir o kadar daha getirdi. Fakat bu içkilerin parasını almadığı gibi, otomatik makineye hesap da işlemiyordu. Brent, sükûnetle ve belli etmeden içkisini döktü. Sonra barın üstünde hazır duran bardaklardan birine uzandı. Küçük bir yudum alarak tadına baktı. Yüzünü buruşturdu:

— İposap!..

Hem iposaplı hem de bedava içki...

Evet! Bol, bedava ve içenleri baştan çıkarıp cinnete sevk etmek için hazırlanmış iposaplı içkiler...

Brent içkisini döktükten sonra, sessizce bardan uzaklaştı. Barın etrafındakilerin atmosferi tehlikeli bir şekilde gerginleşmiş, âdeta patlamak için bir kıvılcım bekler hale gelmişti.

Brent kapıdan çıkarken bir adamla karşılaştı. Bir fevkalâdelik olmadığı takdirde, tebessüm ederek yol vermesi icap eden yabancı, ters ters Brent'e bakarak ve onu omuzu ile hafifçe iterek geçti.

Brent:

— İştel diye düşündü, geminin boşlukta ebediyen serseriyane dolaşacağı hakikatine tahammül edebilmek için içkinin tesirinden medet uman bir zavallı daha!..

Kamarasına doğru yürüdü. Teşkilât mensuplarından olmasaydı diğerleri gibi hiddet veya ümitsizliğin pençesine düşmüş bulunacaktı. Fakat teşkilâtın sıkı eğitimi ve zehir gibi disiplini sayesinde şahsına hakimiyetini ve soğukkanlılığını tamamiyle muhafaza ediyordu.

— Maksat, genç kızın ve babasının, bu zırdellilerin elinde feci bir şekilde ölmemesini temin etmek olacak... diye düşündü. Bu neticeyi garanti etmek için de zavallı kuklaları sun'î teşviklerle çileden çıkartıp, birbirlerine saldırtacaklar. Belki geri kalanları da geri dönünce bu hareketlerinden dolayı, ölüme mahkûm edecekler. Kısacası, en çok yirmi dört saat içinde hepimiz, ya resmen katil yaahut katil olması muhtemel adamlar olacağız.

Brent, anahtarsız ve şifresi kurulduktan sonra, sol et şahadet parmağının tatbiki ile parmak izinin şekline reaksiyon göstererek elektromanyetik bir tertibatla açılan çantasına uzandı. Açtı ve içinden garip bir takım âletler çıkardı. Kamaranın kapısını kilitleyerek büyük bir itina ile âletleri kontrol etti ve normal durumda olduklarına kanaat getirdikten sonra âletleri cebine koydu.

Kendi kendine:

— İki saate kalmaz, gemide cinayetler başlar! dedi. Çok geçmeden geminin bütün yolcuları içlerinden herbirinin ölümünün, geri kalanlara hava, su, yiyecek bakımından hayatlarını bir miktar uzatmak imkânını bağışlayacağını anlayacak

ve vahşî ormanlarda yaşayan hayvanlar gibi kendi hayatlarını bir diğerinin ölümlü ile temadi ettirmeğe çalışacaklardı.

Fakat Brent yanılıyordu. Gemide ilk cinayetın bir iki saat sonra vuku bulacağını tahmın ederken iposaplı içkilerin tesirini hesaba katmıyordu.

Kalın kaşlı, iri kıyım adam sarhoşlukla iyice azıtmıştı. Bir aralık bara yumruğunu vurarak karma karışık küfürler savurduktan sonra, sendeleyerek taburesinden indi, kanlı gözleriyle bütün orada bulunan yolcuları uzun uzun süzerek:

— Hepimiz! Hepimiz öleceğiz! diye bağırdı. Herkes geberecek! Duyuyor musunuz? Köpekler gibi, kapana kısırılmış fareler gibi gebereceğiz...

Ortalıkta bir sessizlik oldu. Sanki herkes birden bu adamdan çekiniyormuş gibiydi. Bir köşede bir çocuk ağlamağa başladı. Sarhoş bağırmağa devam ediyordu:

— Herkes ölecek! Herkes!..

Kalabalıktan ayrılan, orta yaşlı sakın tavırlı bir adam sarhoşa yaklaştı, onu teskin etmeğe uğraştı. Fakat sorhoş, teskin edilebilecek devreyi çoktan aşmıştı. Damarlarındaki iposap bir cinnet fısıltılarıyla herife öldürmek arzusu aşıyordu.

Herif birdenbire bir bıçak kaparak, orta yaşlı adamın üzerine saldırdı.

— Önce sen öleceksin, diye bağırarak, bıçağı zavallı adamın ötesine berisine saplamağa başladı.

Vurulan adam bağırmadı, inleyemedi bile... Gözlerinde yarı hiddet, yarı nefret dolu bir ifadeyle daha ilk darbelerde can vererek yere yıkılıvermişti. Sarhoş herif, yerde yatan adama bir tekme atarak doğruldu. Gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. Kan kokusu cinnetini son dereceye çıkarmıştı.

Elindeki kanlı bıçağı tehditkâr bir tavırla sağa sola sallıyarak bağırmağa devam etti:

— Hepiniz gebereceksiniz. Hepiniz! Sıra kimde? Kaçmanın köpekler...

Artık, ortalığı bir kargaşalık almış, kadın çılgınlıkları ve hayret nidaları içinde yolcular dağılmış ve eli bıçaklı sarhoşun etrafında bir boşluk açılmıştı. O bağırmağa devam ediyordu:

— Gebereceksiniz! Gebereceksiniz!

Yolculardan sarışın bir genç, hafif bir koltuk kaparak kaldırdı ve önüne siper ederek sarhoşa doğru yürüdü. Sarhoş hem bağırıyor, hem de sinsi sinsi gerileyerek sarışın gencin tuttuğu koltuğu yakalayıp çekmek için fırsat kolluyordu. Bu fırsatı yakaladığı an, elindeki bıçakla delikanlıyı derhal temizleyeceği muhakkaktı.

Fakat herif ayakta duramıyacak kadar sarhoştü. Daha ilk teşebbüsünde muvazenesini kaybetti. Bu fırsatı bekleyen sarışın genç, elindeki koltuğu savurarak sarhoşun kafasına indirdi. Sarhoş bu sadmenin tesiriyle yere kapanırken, yan taraftan bir başkası atılarak başına kallesçe bir yumruk saldı, bir üçüncüsü yukarıdan aşağı kafasının arka tarafına vahşî bir hırsla bir topuk attı.

İri yarı, kalın kaşlı, sarhoş adam yattığı yerde yüzü koyun kaldı.

Derhal plâstik perdelerden bir ip yaparak herifin elini kolunu bağladılar.

Fakat bu kısa hâdise münferid bir vak'a olarak kalmadı. Bu hâdise gergin sinirleri büsbütün kamçılardı ve umumi havadaki facia kokusu artık kat'i bir mahiyet kazandı.

Salondaki alarm zillerini çalarak gemi erkânından bir kimsenin gelmesini beklediler. Fakat alarm zilleri boşu boşun çaldı, kimse buna aldırmadı. Sanki gemideki resmî şahıslar, süvarisinden son neferine kadar, kendi emniyetlerini temin etmek üzere gizlenmeyi uygun bulmuşlardı.

Brent bardan ayrıldıktan yarım saat kadar sonra, salona döndüğü zaman işte bu durumla karşılaştı.

Vurulan adamı yerinden kımıldatmamışlar, sadece üzerine plastik perdelerden birini örtmüşlerdi. Cinayeti işleyen sarhoş ise, bağlı olduğu yerde, şuursuz ve kendini bilmez bir halde yatıyordu.

Brent ilk karşılaştığı yolculardan birine:

— Nasıl oldu bu hâdise? Gemi erkânından kimse müdahale etmedi mi? diye sordu.

Adam, ne yaptığını bilmeyen adamların telâşıyla:

— Ne müdahalesi yahu! dedi. Mürettebattan kimseyi getirtmek mümkün mü ki? Herifler sanki sırta kadem bastı...

Ve hâdisenin nasıl cereyan ettiğini kısaca Brent'e anlattı.

Brent tekrar bara doğru yürüdü.

Tezgâhın etrafı daha kalabalıklaşmış, içki içenler çoğalmıştı. Barmen ortalıklarda yoktu, fakat gitmeden evvel içki dolaplarını açık bırakmış, tezgâhın üzerine de bir sürü dolu şişe koymayı ihmal etmemişti. Brent içki içenleri çaktırmadan ayrı ayrı süzdü. Bu adamların hepsinin halinde bir gayrı tabilik vardı. Kimisinin gözleri acaip bir ışıkla ve gayri insanî bir şekilde parlıyor, kimisi de gözleri meçhul bir noktaya saplanmış, gayet durgun, âdeta ruhsuz, muttasıl o meçhul noktaya bakıyordu...

Salondaki masalardan bara yakın olan bir tanesinde iki kadın oturuyordu.

Kadınların oturmakta olduğu masanın üzerinde üç tanesi boş bir tanesi de yarı yarıya dolu dört kadeh vardı. Kadınlardan biri yarım kadehi ağzına dikerek bir yudumda boşalttı ve kadehi yere vurdu.

Billûr gibi bir sesle fırlayıp salonun öbür tarafına giden kadehin çınlaması daha bitmeden kadın, şirret bir sesle:

— Hey! Biriniz bir içki getirin yahu!.. diye bağırdı. Nezaket öldü mü be? Bir içki verin bana...

Brent şişelerden birine uzandı. Boş bir kadehe birkaç damla döktü ve kadehi ağzına götürdü:

İposap!..

Bir başka şişeyi denedi: gene aynı şey... Hep o mel'un iposap...

Artık Brent'in hiç şüphesi kalmamıştı. etti.

Dağınık saçlı bir yolcu, Brent'e sokularak:

Cebindeki âletleri yokladı ve âletlerini yanında bulundurmuş olduğunu düşünerek, kendi kendisini içinden tebrik

— Pısmış kelle, dedi. Senin suratın hoşuma gitmedi. Onu biraz ufalayalım mı, ne dersin?

Sonra hiç ihtarsız, kallesçe bir aparkat salladı.

Fakat genç adam için böyle geyle oyuncak kabilinden-
di. Çevik bir hareketle herifin yumruğundan kurtuldu. Fa-
kat mukabele etmedi.

O sırada, çok yakınlarında birisi, ağlamaklı bir sesle:

— Hepimiz ölecekken böyle kalleslik yapılır mı? diye
bağırdı.

Dağınık saçlı yolcu bu sefer ona döndü:

— Kim ölecek be? Ben mi? Nah sana!..

Ve aynı kalles yumruğu muhatabının suratına yapıştı-
dı. Öteki adam sendeledi, lâkin burada pabucun biraz paha-
lı olduğunu anlamış olacak ki, sesini keserek uzaklaştı.

Dağınık saçlı sarhoş yolcu, tekrar Brent'e döndü. Hiç se-
bepsiz yeniden taarruza geçti.

Brent mukabele etmeden adamın yumruklarından kolay-
lıkla kurtuldu. Mütecavizin yanında bulunan iki kişi de hiç-
bir sebep yokken onun tarafından çıktılar ve onunla beraber
genç adama hücum ettiler.

İş biraz ciddileşir gibi olmuştı.

Brent dayanamadı, artık vaktin geldiğini farkederek,
yüreksizce mukabeleye karar verdi. Teşkilâtın mensuplarına
öğrettiği yurtıcı ve mahvedici darbelerden hafif bir tanesiy-
le muhasımlarından birini derhal kavga dışı bıraktı. Herif
aéisından inleyerek uzaklaştı. İkinci adam gerilip rahatça
bir svink sallamağa hazırlanırken, Brent bir ayağını uzatarak
herifin dizine dokundu, muvazenesini kaybederek öne doğru
yuvarlanan adamın kulağının arkasına hafif bir darbe ile
vurdu. Adam öne doğru yıkılan başını barın tahtalarına
çarptı ve olduğu yere külçe gibi yıkılıverdi.

Üçüncü sarhoş hâlâ Cim'e yumruk isabet ettirmeğe uğ-
raşıyordu. Fakat mesleği tehlikeler içine göz kırpmadan atıl-
mak, profesyonel kavgacı ve kanun harici külhanlilerle bo-
ğuşmak olan bir adam için böyle bir sarhoşun yapabileceği
hücumlar sadece komikti.

Brent anı bir çıkış yaptı. Herife sokularak bir eliyle göğsünün üst tarafından bastırdı, diğer eliyle de gayet mahir bir hareketle herifin başını, boynunun üzerinde çevirdi, baş parmağı ile ensesindeki hassas noktaya basarak, adamı ileri doğru itiverdi.

Adamın işi bitmişti. Can acısıyla bağıarak öne doğru kapaklandı. Birkaç adım sendeledi, kendini tutamadı ve hâlâ bağıarak içki isteyen kadının sandalyesine tosladı.

Kadın, sandalye ve sarhoş hep beraber yuvarlandılar.

Sonra kadın bir kedi çabukluğuyla sıçradı ve adamın üstüne atıldı. Herif içkiden ve acıdan adamakıllı sersemlemişti. Kendini müdafaa edemiyor, kalkamıyordu. Kadın panter gibi üzerine çullanmış, şirret çığlıklar atarak adamın yüzünü, gözünü tırmalıyor, ısıırıyordu.

Her ikisi birden kan içinde kalmıştı. Kadının halini gören diğerleri de dikkatlerini o tarafa çevirmişler, sarhoş kahkahalar atarak manzarayı seyrediyorlardı.

Adam biraz kendini toparlar gibi oldu ve kadının elbisesine sarıldı, mücadele esnasında kadının incecik elbisesi anı bir hışırta ile yırtıldı, adamın elinde kaldı. Şimdi bu iki kişi vahşi bir şevkle birbirlerinin üstlerini başlarını yırtıyorlardı. Kadının kombinezonunun bir atkısı kopmuş, eteği de beline kadar yırtılmıştı. Bir ayakkabısı kargaşalıkta kaybolmuştu. Ötekini de çıkardı ve altındaki adamın kafasına, gözüne vurmağa başladı.

Adam son bir hamle daha yaptı. Kadının beline sarıldı. Fakat yukarıdan aşağıya doğru kayan kolu kadını kavrayamadı, sadece vücudunda kalan son giyim eşyasını da sıyırdı aldı.

Kadın şirret çığlıklar atmağa devam ediyor, adamı tırmıklıyor, ısıırıyor ve adamın üzerine doğru gittikçe kapanıyordu.

Nihayet sonsuz bir vahşetle birbirine girmiş olan bu iki vücut acaip bir şekilde birbirine karıştı. Her ikisi de vahşi bir ihtilâç ile çırpınıyor, birbirlerinin artık elbiselerini filân değil, vücutlarını paralamak ister gibi hareket ediyorlardı.

İki vücut kaynaşıverdiler...

En vahşi, en çılgın, en iptidai bir şekilde birbirlerini hırpalayan bu iki vücut bir an içinde şehvetin de en vahşi ve çılgın cehennemi içine düştüler...

Ve orada, bütün oradakilerin marazı bir alâkayla seyredenler attıkları kahkahalar içinde yırtıcı bir şehvetle çiftleşiverdiler...

Hâlâ etraftan kahkahalar atılıyor... Hiç kimse bu durumun iğrenç çirkinliğini düşünemiyordu...

Bu arada Brent bir kenarda unutulmuştu. Kendi kendine:

— Hepsi onlarla meşgul, diye mırıldandı. Şimdi dene-yebilirim...

Bir sıçrayışta, çaktırmadan barın iç tarafına atladı. Tezgâhın arka tarafında kapı filân göremedi. Herhalde barmen yan taraftaki küçük kapıdan girip çıkıyor olmalıydı.

Brent kapıya sokuldu. Yokladı. Kilitliydi. Salondan görülmemek için eğilerek cebinden birşey çıkardı. Bu âletle kilidi yokladı. Kapı açılıverdi.

Kendini gayet küçük bir kompartımanda buldu. Kompartımanın karşı tarafındaki kapıdan çıktı.

Şimdi geminin, personele ait kısmındaydı.

Bulunduğu yer, karmakarışık madenî kirişler, dikmeler arasında dar bir geçitti. Hafif bir ışık, geminin makinelerinin bulunduğu büyük madenî küreleri gösteriyordu. Görünürde kimse yoktu.

Makine kürelerini görür görmez, Brent geminin umumî modelini tanıdı. Bu gemi yolcu taşımak üzere tebdil edilmiş Stimson tipi bir feza şilebi idi. Esas itibarıyla hususî şekilde birleştirilmiş büyük kürelerden müteşekkildi.

Bu dış kabuk ta geminin sürvites alanına intibak edebilmesi için standard biçimdeydi.

Kulağına bir dinamo sesi geldi. Bu, geminin ışık tesisatını çalıştıran makineydi. Ayrıca, hava jeneratörünün de uzaktan, bir kedi miyavlamasını andıran sesini duyuyordu.

Brent bu iki sese kulağını vererek nereden geldiklerini ve seslerin yüksek ve alçak oluşlarına göre makinelerin cins ve takatlarını tâyin etmeğe çalıştı. Bu zor bir iş değildi. Bir bütün olarak gayet dakik çalışması icap eden feza gemileri, modellerine göre son derece hesaplı ve standard esaslara göre yapıldı.

Bu itibarla, bu gemilerin herhangi bir hususiyetine vâkıf olan kimse, diğer taksimat ve hususiyetleri de, hiç görmediği halde bilebilirdi.

Böylece Cim Brent, tayfa kamaralarının geminin iyice yukarısında ve tam kumanda odasının altında olduğunu ve normal vites tertibatının da geminin sıklet merkezinin hemen üst kısmında olduğunu tahmin etmekte gecikmedi.

Sürvites alanını husule getiren tertibata gelince, bu tertibat ancak geminin muayyen bir noktasında bulunabilirdi, zira alanın gemiyi hariçten ve merkezî olarak ihata etmesi lâzımdı.

Brent hiç tereddüt etmeden sürvites kumanda dairesine doğru yürüdü.

Geminin bu kısmı donuk servis lâmbalarıyla aydınlatılmıştı. Üzerinde yürüdüğü, madenî kafes yol bu donuk ampullerin kifayetsiz ışığı ile, garip gölgeler doğurarak uzanıyor, tayfaların kamaralarına çıkan asansörlere varıyordu.

Yakıt depoları dahilî tazyike daha fazla mukavim olsun diye, küre halinde yapılmıştı. Birbirinden ayrı makine daireleri de aynı şekilde küreler içine yerleştirilmişti. Bu küreler icabı halinde hava kaçırmayan kompartımanlar olarak kullanılabilirdi.

Brent, bu dar yol üzerinden on, on beş adım kadar ilerledi. Ana su tankının arka tarafına geçer geçmez, yukarı uzandı ve alçak kirişlerden bir tanesine tutunarak, bir cambaz gibi kendini yukarı çekti. Sonra, koca madenî küreler arasındaki karanlıkta kayboldu.

Geminin dahilî aksamını birbirine ve ayrıca dış kabuğa bağlayan bu geniş madenî kirişler karmakarışık bir orman kalabalığı halinde göz alabildiğine uzanıyor ve geminin bir tarafından diğer tarafına yaya gitmek mecburiyetinde olan-

lara, kestirme geçitler teşkil ediyordu. Gemiler, limanda bakım servisine çekildiği zaman bakım ekipleri hep bu kırışları yol olarak kullanırdı.

Brent, karanlıkta gürültüsüzce kırıştan kırışe geçerek, tırmanarak ilerledi. Çok geçmeden hava motoru dairesinin altına varmıştı.

Durdu ve gemi dahilindeki muhtelif daire ve bölmelerden, pis havayı muazzam hortumlarla çekerek, yerine oksijeni bol temiz hava gönderen, hava tulumbalarının sesini dinledi.

Geminin tipi ve modeli hakkındaki hükümlerinde yanılmamıştı. İşte hava motorları da onu tasdik ediyordu.

Yoluna devam etmek üzereyken, tayfaların bölmesine çıkan asansörün kapısının açıldığını işitti. Yerini belli etmek için bir kırışe yaslanarak hareketsiz kaldı.

Asansörden çıkan adam onun bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Dört metre kadar altında kalan bir ampulün ışığına girdi.

Rudil!..

Evet! Bu, bir tayfa yahut gemi mensuplarından herhangi bir kimse değildi.

Bir yolcu olmak sıfatıyla bu bölmelerde bulunmaması lâzımgelen kalles bakışlı, kırmızı yüzlü Rudil'di!..

Ve Rudil, buralarda bir yabancı acemiliğiyle değil, gayet alışık bir insan gibi yürüyordu. Meselâ: asansörün kapısını açıp kaparken uğraşmamış, vakit kaybetmemişti. Halbuki yarı otomatik olan bu kapıların tertibatı, usulünü bilmeyen bir adamın kolay kolay açamayacağı kadar karışıktı.

Brent:

— Vay kalles, vay!.. diye söylendi. Demek rapor ediyor ha! Herifler herhalde programlarını tesbit ettiler: şu kadar kişi ölüp te, maksatlarına eriştikten sonra, sürvites tertibatının tamir edilmiş olduğunu söyleyecekler ve 'gemide bir sürü cinayet işlenmiş olduğundan, bağlama limanı olan Kem IV e dönünce ve sağ kalan yolcuları da, ümitsizliğe ve paniğe kapılarak diğer yolcuların hayatına kıydıkları için

ölüme mahkûm edeceklerdi... Ve tabîî ipsoföplü işküllerden bahseden de olmayacaktı...

Brent, kallesı suratlı herif gözden tamamen kaybolunca-ya kadar bekledi, hiç kıınıldamadı. Rudil hava kompartımına girip küçük kapıyı kapadıktan sonra döndü ve gene bir kırışten diğetine geçerek yoluna devam etti.

Hem ilerliyor, hem de bir taraftan düşünüyor, hâdiselerin derinine girmek, sebeplerini anlamak istiyordu.

Yavaş yavaş bir bilmece halleder gibi, bildiğı ve sonradan öğrendiğı şeyleri birbirine uydurarak hakikati görmeğ-e ve Kit'in ona tevdi ettiğı mesajın ne ifade ettiğini anlamaya başladı.

Vistek, Kem IV seyyaresinde yetişmezdi. Yetiştiiğ-i yegâne yer, Galaksi'nin öbür ucunda, 9 bin ışıık senesi mesafede bir seyyareydi. Kem IV seyyaresi Hakanının, Dünya Ticaret Müsteşarına sofrasında Vistek yemişı veren aşçı ve garsonları öldürtmesi en tabîî şeydi.

Brent işte bu dikkatsizliğ-in neticesinde, Kit Harlov ve babası hayata göz yumuncaya kadar, Dalila feza yolcu gemisinin sürvites tertibatının sözde bir arıza yaparak kesilmesi-ne karar verilmiş olduğunu anlıyordu.

Anlaması tabîî idi... Çünkü bu, doğrudan doğruya Teşkilâtı ilgilendiren bir durumdu.

IV

ÖLDÜRME BENİİ..

Brent sürvites dairesine yaklaştığı zaman hedefi ile kendisi arasında, sürvites dairesinin aydınlık kapısını olduğu yerden görebilecek durumda bekleyen bir tayfa gördü. Adamın, Brent'in tarafına bakan yanı iyice karanlıkta kalıyor ve Brent adamın sadece profilini görebiliyordu.

Genc adam içinden:

— Hay Allah cezasını versin, dedi. Bu herife gıcıkmeden daireye giremeyeceğim. Ya herifi ortadan kaldırmalı yahut ta gitmesini beklemeliyim...

Fakat bu düşünce onu tatmin etmedi. Ya herifi bulunduğu yere nöbetçi diye koydularsa? O zaman bu tayfa gitmiyecekti. Boşu boşuna beklemektense Brent derhal harekete geçmeyi tercih etti. Halihazırda Brent, makine daireleri arasını geçit yolunun dört metre kadar yukarısında, düz bir kirişin üzerindeydi. Nöbetçiyi profilden görüyordu. Gayet yavaş adımlarla, hiç ses çıkarmadan âdeta nefesini bile tutarak ilerledi. Şimdi herife iyice yaklaşmıştı. Fakat nazarı dikkatini çekmeden aşağı, aynı seviyeye inmek bir hayli zor olacaktı. Durup dururken soğukkanlılıkla herifi öldürmeğe de bir türlü razı olamıyordu.

Fakat birşey dikkatini çekti: Nöbetçinin başının üstünde kendi bastığı kirişin seviyesinde ince bir boru geçiyordu. Bunu görünce Brent derhal plânını kurdu. Cebinden madenî bir parça çıkararak nöbetçinin öbür tarafına, sürvites daireleri civarına fırlattı. Madenî aksama çarpan para, boşlukta garip garip öten bir sesle alt tarafta derinliklerde kayboldu. Nöbetçinin o tarafa dönmesiyle Brent'in fırlaması bir oldu. Hesaplı bir plonjonla ufki boruyu kavradı, vücudu kendi ağırlığıyla barfiksde numara yaparmış gibi sallanırken ayaklarıyla herifin sırtına bindiriverdi. Nöbetçi neye uğradığını anlayamadan yıkıldı. Brent bir kedi çabukluğuyla yere atlayarak, elinin yanı ile nöbetçinin ensesine şiddetli bir darbe indirdi. Nöbetçi yuvarlandığı yerde hareketsiz kaldı.

Brent herifin vücudunu geçitin karanlık bir köşesine doğru sürükledi. Orada bıraktı. Bu adam nasıl olsa bir saat ten evvel kendine gelemezdi. O zamana kadar işini çoktan bitirmiş olacaktı.

Sürvites dairesi, Dalila'nın bütün diğer makine daireleri gibi büyük bir madenî küreden ibaretti. Brent sokularak madenî cidara kulağını dayadı ve birkaç dakika dinledi. İçerde bir adam vardı. Brent yavaşça kapıyı açtı ve elindeki atom tabancasıyla, sürvites dairesine girdi. Makine subayı açılır kapanır bir sandalyeye oturmuş duruyordu. Anı olarak içeri giren eli tabancalı yabancıyı görür görmez, önce ne olduğunu pek iyi anlayamadan sarardı. Dudaklarını ısırıldı. Fakat Brent'in gemi personelinden olmadığını ve elindeki

tabancanın ve gözlerindeki tehditkâr ifadenin hiç te şakaya gelir tarafı olmadığını anlar anlamaz, birden doğrulmağa teşebbüs etti.

Brent sert bir sesle:

— Kımıldama! diye ihtar etti. Ne oldu? Sürvites niye çalışmıyor?

Elindeki küçük tabancanın tehdidi hakikaten tehlikeliydi. Makine subayının korkudan irileşen gözleri tabancanın namlusundan ayrılmıyordu. Brent bir saniye kadar gözünü makineye çevirdi. Ana şalter kapatılmış, irtibat kesilmişti. Fakat sürvites tertibatının arızasını göstermek için kullanılan cihazların üzerindeki plâstik örtüler kaldırılmamıştı.

Bu cihazlar, limanda geminin hareketinden evvel yapılan kontrol esnasında, sürvites tertibatının hatasız olarak işlediğini tahkik etmek için kullanılır sonra üstlerine mat plâstik örtüler kapanırdı. Bu örtüler bir daha açılmazdı. Ancak gemi seyir halinde iken sürvites ârıza yaparsa bu örtüler açılır, ârızanın cinsi, yeri ve ehemmiyeti bu cihazlardan anlaşıldı. Halbuki şimdi cihazların örtüsü açılmamıştı: demek ki arıza filân yoktu...

Şu halde ana şalter süvarinin emriyle kapatılmış, irtibat kesilmişti.

Brent atom tabancasını sallayarak:

— Arızanın ne olduğunu soruyorum! dedi. Kulaklarını aç ta dinle... Aval aval yüzüme bakma. Sürvitesi neden keskiniz? Yolcuları böyle korkutmak ve birbirine saldırtmaktan maksadınız ne? Sesini de kısık tut, birisi duyup ta gelecek olursa cehennemini yolunu en önce sen tutarsın. Diğerleri de arkandan gelir, seni yalnız bırakmazlar...

Makine subayı güçlkle konuşmağa bağladı:

— Ben... Ben... diye kekeledi. Fakat lâfının arkasını getiremedi...

Gözlerini tabancanın namlusundan bir an ayırdı ve Brent'in yüzüne baktı. Yüzünde yenemediği bir dehşet ifadesi okunuyor, dudakları titriyordu.

Brent, bıçak gibi soğuk bir sesle:

— Aç şu şalteri! dedi.

Makine subayı titreyen elini uzattı. Fakat bu emrine herifin nekadar çabuk itaat ettiği ve aynı zamanda gözlerinde belirsiz bir ümit şulesinin parlaması Brent'in keskin gözünden kaçmamıştı.

Birdenbire:

— Dur!.. diye bağırdı. Kımıldama...

Sonra sesini alçaltarak, aynı soğuk sesle:

— Ahmak, dedi, bu sadece bir kontrolden ibaretti. Sen şalteri açsan, makineler çalışmaya başlamıyacak, sadece kumanda köprüsünde «Çalışmaya hazır» tabelâsı yanacak, değil mi? Tabii onlar da burada anormal birşeyler olduğunu anlayacaklar ve derhal buraya koşacaklar... Böylece ölümden kurtulacaksınız ha? Ahmak, beni bu kadar acemi mi sandın?

Makine subayı, yüzündeki dehşet ve korku ifadesi bütünü bütünüyle:

— Beni öldürme... Öldürme!.. diye inledi.

Brent soğuk tonunu hiç bozmadı:

— Öyleyse anlat bakalım, dedi. Sürvitesi niye kestiniz? Korkak herif alçak bir sesle inildemeğe başladı.

Brent istihza ile:

— Demek senin de haberin yok ha!.. dedi. Sürvitesin kesileceğini ve yolcuların arasında panik çıkarılacağını ve ölmesi icap edenlerin ölümünden sonra, geminin geri dönüp, geldiği yere gideceğini bilmiyorsun öyle mi? Kalan yolcuların da cinayetle itham edilerek, sonunda onların da öldürüleceğini de bilmiyorsun tabii... Peki ama, hımbıllar! Ya gemi personeli? Yolcuların birbirlerini öldürmesine mâni olamadıkları için gemi personelinin de başına birtakım belâların gelebileceğini hiç düşünmediniz mi?

Makine subayı birşeyler söylemeğe çalışıyor, fakat sadece anlaşılmas heceler gevelemeğe muvaffak oluyordu. Herifin acınacak bir hali vardı. Fakat Brent, maraz tohumu olan merhametten uzaktı. Mesleği öyle icap ettiriyordu.

Cim Brent'in mesleği...

Kâinatta yüz binlerce kolonize edilmiş seyyare vardı. Bu seyyarelerden bazılarının mahallî tarihleri iki bin sene evveline kadar uzanıyordu. Bütün bu seyyareleri dünyadan idare etmeğe imkân yoktu. Esasen nekadâr seyyare varsa, hemen hemen bir okadâr da idare sistemi vardı. Meselâ, Kem IV vahşi ve son derecede totaliter bir devletti ve şimdi Brent'in çözmekle uğraştığı komployu Kem IV Hakânı hazırlamış olabilirdi, tıynetî buna müsaitti. Makine subayı bunu pekâlâ biliyordu. Zaten Teşkilâtın sebebi vücudu, merkezî bir idareden temin edilemeyen kontrol ve murakabenin, son derece iyi yetiştirilmiş. münferit şahıslar tarafından yapılabilmesi düşüncesi idi.

Brent hâkim bir tavırla sandalyesine bûzülmüş oturan korkak makine subayına baktı:

— Demek sen, benim bildiğim kadar da bilmiyorsun! Maamafih bu seni mazur gösteremez, seni zarar vermiyecek hale getirmem lâzım...

Bu sözlerden kasdı, herifi öldürmek değildi. Olamazdı. Fakat korkak subay, karşısındakini de kendi karakter ve seviyesinde kabul ederek bu sözlerde kendi ölüm fermanını buldu. Önce yalvarmağa yeltendi. Sonra, son bir ümitle gayrete gelerek yerinden fırladı ve duvardaki bir alârm düğmesine atıldı. Brent'in adama yetişmesine imkân yoktu. Mecburen tetiği çekti. Makine subayı ileri doğru atılma hareketini tamamlamadan, sürvites dairesinin duvarına tosladı, sonra atom mermisiyle ölen herkes gibi, kemikleri yumuşamışçasına, bir et külçesi halinde duvarın dibine yıkıldı kaldı.

Brent atom tabancasını cebine koydu.

Brent, sürvites tertibatını bir mütehassıs gözüyle tetkik etti. Teşkilât mensupları gayet etraflı bir eğitimle yetiştirildikleri gibi, onlara mükemmel bir makine bilgisi de verildi. Bütün yeni keşifleri ve makinelere yapılan yeni ilâveleri takip ederek bu bilgiyi daima beslemek, ilerletmek, Teşkilâta mensup fertlerin vazifesiydi. Kâinat okadâr terakki et-

mişti ki, teknik mevzularda etraflı bir bilgiye sahip olmayan bir kimse, diğer vasıf ve kabiliyetleri ne olursa olsun, hiçbir işe yaramazdı. Teşkilâta faydalı olmak için bu husus unutulmamalıydı.

Brent, sürvites tertibatının enstellasyon şeklini ve teferruatını gözden geçirdi. Motor en aşağı elli senelikti. Modern ölçülere göre ancak orta derecede kabiliyetli ve bilgili bir mühendis tarafından monte edilmişti.

Genç adam kendi kendine:

— Gemi yapıldığındanberi herifler bu motora bir tek yenilik ilâve etmemişler... diye düşündü.

Hakikaten motor Dorn - Welt'in gayet enteresan bir muadele ile tesbit edip, bütün eski sürvites motorlarına kabili tatbik kıldığı özelliklerden mahrumdu.

Halbuki motor üzerinde bu değişikliği yapmak, müte-hassıs bir insan için ne kadar basit birşeydi. Brent, birkaç dakika içinde bu tertibatı adam edebilir, şaşılacak duruma getirebilirdi. Fakat henüz dokunmaması daha muvafıktı. Önce bazı hazırlıkların tamamlanması gerekiyordu.

Başını salladı:

— Evet, diye düşündü, önce gemide psikolojik durumu hazırlamak lâzım...

Gemi personeli muhakkak silâhlı ve amansızdı. Yolcular ise korkudan yarı deli bir hale gelmişlerdi. Şimdi sürvites tertibatını açar da gemi personeline de bir korku aşılsa, herifler o korkunun vereceği dehşetle bütün yolcuları temizleyebilirlerdi. Yolcuları yatıştıracak olan sürvitesin çalışması, gemi mürettebatını çileden çıkaracaktı.

Evet, sürvites tertibatını çalıştırmak, Brent için teknik bakımından bir çocuk oyuncağı idi. Fakat psikolojik bakımdan tamamen imkânsızdı. Bununla beraber bu imkânsızlığı yenmek, şeraiti düzeltmek mecburiyetindeydi.

İşte bu mülâhazalarla, sürvitesi şimdiden açmamağı, psikolojik hazırlıkları tamamladıktan sonra bu işe teşebbüs etmeğı tercih ediyordu.

Sürvites tertibatı gayet basit bir makineydi. Esas itibarıyla yeşile kaçır parlak renkli, uzun bir madenî saftan iba-

retti. Bu şaft her iki ucunda gayet ince âdeta tel manzarası arzeden çubuklara ayrılıyor, bu çubuklar sürvites dairesinin cidarlarından çıktıktan sonra, daima daha sivri çıkıntılar halinde sona eriyordu.

Esas şafta göre, muayyen bir tertiple yerleştirilmiş, bakır telli dört bobin vardı.

İşte sürvites tertibatı denilen şey bundan ibaretti. Hat-tâ bobinlerin bakır teli bile, dışardan bakınca izole edilmiş gibi görünüyordu. Fakat Brent, işin esasına pekâlâ vâkıftı.

Sürvites dairesinden çıktı ve gemi personeline gözükmemek için gene geçitlerden ayrılarak karmakarışık kiriş ve gergi ormanına daldı.

Yolcuların toplanmış olduğu büyük salona ancak bir saat kadar sonra varabildi. Salona girmeden evvel, üstünü başını iyice temizledi. Çok tozlanmıştı. Kendine bir çeki düzen verdi. Fakat bu tedbirin tamamen lüzumsuz olduğunu salona girince anladı.

Ortalıkta tam bir ana - baba günü manzarası vardı. Kimsenin ona dikkat edecek hali yoktu.

V

İLK İPUCUNU SİZ BULDUNUZ...

Yolculardan küçük bir kısmı bir araya toplanmış, bir gurup teşkil etmişlerdi. Önde erkekler oturuyordu. Kiminin yüzünde acı bir ümitsizlik, kiminin yüzünde de çaresiz bir hiddet okunuyordu. Pek kalabalık değillerdi. Onların arkasında kadınlar ve kadınların arkasında da çocuklar toplanmıştı. Bir çarpışma olduğu muhakkaktı. Adamlardan birinin başı uydurma bir sargı ile sarılmıştı. Bir diğerrinin yanağında yukarıdan aşağı derince bir yarık görülmüyordu. Bir üçlünün gözlerinden biri iyi yerleştirilmiş bir yumrukla şişmiş, morarmıştı.

Ötede, beride birçok sandalyalar, koltuklar devrilmiş, bazısı parçalanmıştı.

Kit Harlov ve babası gurupla beraberdiler. Genç kızın yüzü gayet soluktu ve elbisesi yırtılmıştı. Babasının saçı, başı birbirine karışmıştı. Bir şakağından kan akıyor ve akan kan yanağından aşağı sızıyordu.

Gördüğü manzaranın mantıksız dehşeti Brent'in ruhu-nu derin bir hiddetle kapladı. Yumruklarını sıkarak:

— Köpeklerden farkı yok heriflerin, diye dişlerini gıcırdattı. Bir de medenî insan diye geçinirler. İlk ümitsizlik-te, ufacık bir teşvikle kuduz köpekler gibi birbirlerine saldı-rır, birbirlerinin gözünü oymağa, başını ezmeğe kalkarlar. Tıpkı kuduz köpekler gibi...

Bir tarafından bir hırlama duydu. Çirkin bir ses, diğerlerini teşvik ederek:

— Bizi beğenmiyorlar ha! diye bağırdı. Kendilerini biz-den iyi sanıyorlar. Bizi...

Sesin gerisi, diğer bağırışmalar arasında kayboldu.

Genç adam bütün hiddetini toplayarak o tarafa döndü.

Bağıran Rudil'di...

Brent'in, sürvites dairesine giderken yolda karşılaştığı kalles suratlı herif... Espiyon!..

Bir kere daha dişlerini gıcırdattı:

— Vay canına yandığım kalles köpek! Şimdi senin he-sabını görürüm...

Fakat önce Kit'in yanına sokuldu, kızıdan başkasının işit-miyeceği bir sesle:

— Sürvitesi gördüm, dedi. Hiçbirşeyi yok. Mükemmelen çalışır. Siz kendinizi koruyun, ümidinizi kesmeyin.

Genç kız birşey söylemeden gözleriyle tasdik etti, du-daklarında yarım bir tebessüm doğdu.

Brent, kendisinin yetişemediği kavgaya genç kızın katıl-mak mecburiyetinde kaldığını, perişan halinden anlıyor ve hiddetinden yerinde duramıyordu. Kat'i bir kararla bara doğru yürüdü. Eline geçirdiği su dolu sürahileri rastgele, sarhoş heriflerin kafalarına boşalttı. Bu hareket normal bir adam için kısaca, intihar demekti. Adamlar, iposapın tesiriyle zaten zıvanadan çıkmış, hemen hemen hayvan seviyesine inmişlerdi. Ayrıca, Rudil'in kalles teşvikleri, burunlarını sa-

ran kan kokusu, kavganın vahşeti ve heyecanı hepsini yırtıcı deliler haline getirmişti.

Bütün bunların üstüne Brent'in yaptığı hareket tuz birer ekti.

İlk şaşkınlık anından sonra, yüzlerce çakal bir anda kudurarak etrafa saldırmış gibi, ortalığı korkunç bir vaveylâ kapladı.

Üç adam birden Brent'in üzerine çullandılar. Aynı anda bu üç adamdan ikisi, genç hafiye'nin kendine mahsus bir hareketiyle; hareketsiz yere yuvarlandılar. Üçüncüsü Brent'in sağ kulağına bir yumruk sallamağa muvaffak oldu. Bu yumruk, Brent'in bir an için hiddetinin tazelenmesinden başka birşeye yaramadı.

Brent bu yeni hiddetin tesiriyle can alıcı tedbirlerden birine başvurdu. Dizini adamın karnına doğru kaldırırken, başına da tepeden aşağı açık avucuyla vurdu. Alt taraftan dizin tazyiki, üst taraftan hem darbe hem de vücudun hareketiyle hayaları feci şekilde sıkışan adam, canhıraş bir fer-yatla döndü ve üç adım attı. Sonra iki büküm yere yuvarlanarak, birkaç kere kıvrandı, acı spazmozlar geçirdi nihayet acıya tahammül edemiyerek hareketsiz kaldı. Ölmüştü...

Brent diğerlerine döndü. Fakat Brent'in sebep olduğu kargaşalık sadece ona doğru çevrilmemişti. Gözleri kanlı sarhoşlar, kudurmuşçasına ve tamamen şurardan uzak, önlerine kim çıkarsa saldırıyorlar, şişeler, sandalyeler, sürahiler artık yumrukların yerini tutuyordu. Her sendeleyenin üzerine üç dört kişi birden çullanarak, zavallıyı bir anda saf harici kılıyorlardı.

Kapışmış gurubun arasından bir adam, şaşkın adımlarla fırladı. boynundaki feci bir yaradan kan fışkırıyordu. Herif, bu yaranın tesiriyle sanki sarhoşluğundan ayrılmış, birdenbire uyanarak şaşkına dönmüştü. Kit ve babasının bulunduğu guruba doğru sendeleyerek ilerledi. Çok acıklı bir sesle, biraz evvel kendisinin de taarruza teşebbüs ettiği bu insanlardan yardım diledi. Fakat artık hiçbir yardım onu kurtaramazdı. Biraz daha sendeledi, gözleri karardı, olduğu yerde döndü, yumuşanmış gibi dizleri büküldü, yere yıkıldı.

Son bir hırıltıyla boynundan ve ağzından kan boşanırken, dövüşen iki kişi o tarafa doğru gitmiş bulundular ve kendi vahşi kavgalarının ateşiyle, farkında bile olmadan, herifin başının üzerinde tepindiler ve ölüm halinde kapanan gözlerden bir tanesi, iğrenç bir şekilde dışarıya uğradı. Lâkin Brent adamın bu acıklı halini görmedi. Dikkati, bir tarafa ayrılmış olan küçük guruptan çekmek için bir başka kavganın merkezi yaratmış ve teşebbüsünde umduğundan çok muvaffak olmuştu. Şimdi Kit ve babasının bulunduğu guruptaki yolculardan başka, hemen hemen herkes, karşısına kim çıkarsa vuruşuyordu. Bağırانlar, inleyenler, küfredenler, karmakarışık birbirine saldırıyor, mukavemet gösteremeyenler baygın bir şekilde ayaklar altına düşüyor, bayılanlar diğerlerinin ayakları altında can veriyor, cesetler ezilerek tanınmaz hale geliyordu.

Kimin öldüğü, kimin kaldığı, kimin kime ne maksatla hücum ettiği belli değildi...

Brent ilerde bir kuytu köşede, Rudil'in bağıra çağıra herkesi teşvik ederek küçük gurubun üzerine saldırtmağa çalıştığını gördü.

Kavganın en hararetli yeri Rudil ile onun arasındaydı. Fakat genç adam bir an bile tereddüt etmedi ve birbirine sarılmış, bağırışan, çağırışan, vuruşan kalabalığın arasına katıldı.

Sarhoş kavgalarında veya meydan kavgalarında kendini kurtarmak yahut maksadına ulaşmak için bir dövüşme usulü vardır. Teşkilât mensuplarının sayıları, faaliyet gösterdikleri büyük sahaya nispetle, çok az olduğu için, Galaksi'nin dört tarafında çalışan Teşkilât mensupları umumiyetle bütün tehlikelere tek başlarına göğüs germek mecburiyetindedirler. İki ajanın bir araya gelmek ve aynı meselede birlikte çalışmak imkânları hemen hemen hiç yok gibidir. Dolayısıyla ajanlar en müsait şeraitte teke tek, fakat umumiyetle bire on, hattâ bire yüz nisbetinde çarpışırlar.

İşte bu durum nazarı itibara alınarak, her ajan, bir sarhoş gürühunun yahut kendisini yakalamak isteyen kalabalık bir gurubun arasından sıyrılmak için, kavganın silâhlı

veya silâhsız olmasına göre, başının çaresine bakabilecek kudrette yetiştirilmiştir.

Teşkilât mensuplarına öğretilen ilmî dövüşme usulleri hem pek merhametsiz hem de pek kalleştir. Fakat elli kişi arasında dövüşen bir adam için kalleşlik zaten bir mecburiyettir. Bir karagaşalığın içinde dövüşen adam için erkeklik bir masaldan ileri gidemez, hattâ belki biraz enayiliktir. Ayrıca, bir vurduğu yere bir daha vurmaması ve kavgasını gayet pahalı bir şekilde yürütmesi lâzımdır.

Şimdi Brent bu taktiği takip ediyordu. Bununla beraber elinden geldiği kadar, darbelerinin öldürücü olmamasına dikkat ediyordu. Düşünüyordu ki asıl hedefi, Rudil'e varabilmek için kargaşalıkta kendine bir yol açmak ve bu arada kendisi için tehlikeli olanları bertaraf etmektir. Yoksa adam öldürmek değil...

Etrafın nazarı dikkatini çekmemek için oldukça eğilmiş, kapanmıştı. Zehir gibi bir isabetle önüne gelenleri dağıtıyor, bir buldozer gibi kendine yol açıyordu.

Ancak üç dört metre ileriden bakanlar için bile, Brent'in bulunduğu saha sadece kavgacıların daha sıkışık ve kavganın daha hareketli olduğu bir nokta gibi görünüyor, fakat bu hususiyetin bir saat gibi dakik bir isabetle dövüşen genç adamın mevcudiyetinden doğduğunu kimse farkedemiyordu. O geçtikten sonra kavgacılar gene birbirleriyle tutuşuyor, eski hercümerci devam ettiriyorlardı.

Brent, Rudil'in yanına vardığı zaman, herif tehlikede bulunduğunun farkında bile değildi. Ancak Brent, bir dirseğini onun hiç beklemediği bir zamanda yanlamasına karnına indirdiği zaman, herif durumun farkına vardı. Fakat içinde bulunduğu tehlikeyi anlamasına rağmen hiçbir şey yapamadı. Karnına yediği bir dirsek darbesinin tesiriyle nefesi tıkanır gibi oldu. Gözlerini faltaşı gibi açarak derin bir nefes almağa çalıştı. Alamadı. Gözlerinin önüne bir karaltı indi. Beyninde kıvılcımlar dolaşmağa başladı. Çenesinin yanına yavaşça dokunan teknik bir yumruk işini tamamladı. Suurunu kaybederek öne doğru yıkıldı. Brent te gayet sâkin

bir hareketle biraz eğildi. Rudil, Brent'in omuzuna düştü, orada asılı kaldı.

Genç adam omuzundaki hareketsiz vücutla beraber döndü ve arkasını duvara vererek, kendini emniyete aldı. Şayanı hayret bir el çabukluğuyla Rudil'in ceplerini aradı. Herifin sağ cebinde kalınca bir sigara tabakasına benzeyen, siyah bir kutu vardı. Bu kutunun üzerinde küçük, renkli düğmeler görülüyordu.

Brent:

— Vay anasını! diye düşündü. Otomatik komünikatör ha! Demek namussuzlar burada olup bitenleri takip ediyorlar.

Siyah kutuyu etrafında dövüşen adamlardan en yakınındakinin yan cebine yerleştirdi. Sonra Rudil de omuzunda olduğu halde duvar dibini takip ederek kargaşalık arasından ayrılmağa muvaffak oldu. Fakat bu işi yarasız beresiz atlatamamıştı. Elbiseleri muhtelif yerlerinden yırtılmış, yüzü kanlanmıştı. Fakat hiçbir mühim yarası yoktu. Sadece biraz hırpalanmış, biraz yorulmuştu.

Rudil'i bir kamaraya götürdüğü zaman nefes nefese idi. Kit ve babası iki gölge gibi, arkasından kamaraya süzülüyorlardı.

Brent kısıp kısıp nefes alarak:

— Kapıyı kilitleyin! dedi.

Ve hiç vakit kaybetmeden Rudil'i yatağın üzerine attı. Plâstik çarşafı yırtarak herifi sıkıca bağladı, silâhını aldı ve ağzına da bir tıkaç sokuşturdu. Aynı zamanda da hiddetle söyleniyordu:

— Öldürmeliydim şu köpeği... Yolcuları teşvik edip birbirlerini ve bu arada sizi öldürtmeğe memur bir tedhişçiydi. Cebinde de bir otomatik komünikatör vardı. Bu sayede söylediği her söz ve salonda kendi kulaklarının duyduğu herşey, kaptan köprüsüne iletiliyor ve süvari de vaziyeti rahatça takip ediyordu.

Kit telâşla sordu:

— Ya şimdi ne olacak? Farketmiyecekler mi?

— Yooo... Dövüşe devam eden sarhoşlardan birinin ce-

bine koydum. Kaptan köprüsündeki sayın dinleyiciler programlarından mahrum kalmadılar. Lâkin şimdi fazla izahat vermeğe vaktim yok. Siz...

Kit sözünü kesti:

— Boşuna uğraşıyorsunuz. Bu alçakça cinayeti çok iyi tertiplemişler. Biz... kamaralarımıza kapansak ve... otomatik silâhlarımızla kendimizi öldürsek, diğer yolcuların hayatı kurtulur.

Brent hâlâ nefes nefese mukabele etti:

—, Saçmalamayın... Sürvites makine subayını öldürdüm. Bir tayfayı bayılttım. Şimdi de bu herifi biraz okşayıp, komünikatörü başkasının cebine koydum. İşler karmakarışık oldu. Süvari makine subayının ölüsünü bulunca derhal vaziyeti çakacak ve gemide dönen işlerden haberdar olan birisi olduğunu öğrenince, gizli maksatlarının da hariçten biri tarafından öğrenilmiş olduğu aşikâr olacak. İş bu duruma geldikten sonra bir tek yolcu bile canlı bırakmağa cesaret edebilir mi? Ya ne haltlar karıştırıldığını bilen, sağ kalan o tek yolcu ise? Ya asıl bilen, bir fırsatını bulup ona söylemişse? Anlıyor musunuz, durumun nezaketini?..

Genç kızın solgun yüzü, biraz daha sarardı:

— Zannedersem, bütün yolcuların başına tam bir felâket getirdiniz, dedi.

Brent:

— Belki, diye homurdandı. Hiç olmazsa sizi öldürtmek için hazırladıkları plânı yüzlerine, gözlerine bulaştırmış oldum. Bu caniyâne vazifeyi, bu aşağılık heriflere veren iktidar da, herhalde bu beceriksizliğinin cezasını hiç merhamet duymadan verecektir.

Kit'in babası da söze karıştı:

— Bütün söylediklerimizi bu adam duydu. Bu ihtiyatlı bir hareket olmasa gerek.

Brent, başını kaldırarak eli kolu bağlı yatan Rudil'e baktı. Herif hâlâ baygın duruyordu. Fakat Brent bu numarayı yutmadı: baygın bir adamın gözbebeği arkaya doğru yuvarlanır ve göz kapağını kaldırırsanız, yalnız gözünün beyazını görür, bebeğini göremezsiniz.

Brent bir kahkaha attı:

— Tabii ihtiyatlı bir hareket sayılmaz. Ama benim için değil... Bu karnabahar suratlı herif için... Totaliter devletler, böyle aşağılık bir ajana, kendisine lâyık aşağılık bir iş verdikten sonra, avdetinde onu bir psikolojik teste tâbi tutarlar, aldığı işin en ince noktaları hakkında tehlikeli malûmat edinip edinmediği araştırılır. Halbuki beceriksiz dostumuz şimdi birçok şeyler öğrenecek ve eğer şansımız yardım etmez de biz, yolcular ölürsek ve Rudil hayatta kalır da Kem IV e dönerse, psikolojik test onun aleyhine olacak... Bu netice tabiidir ki tatsız olur...

Kit merakla genç adama baktı, o sözüne devam ederek:

— Aşağı yukarı son altı ay içinde Galakside dört seyyare, bütün sâkinleri öldürülmüş ve şehirleri yağma edilmiş bir halde bulundu. Fakat, bu eşkiyalığı kimin yaptığı meydana çıkarılamadı.

Brent, Harlov'a döndü:

— Bu işin ilk ipucunu siz buldunuz. Kem IV seyyaresi Hakanın bir ziyafetinde size vistek meyvası ikram ettiler. Halbuki vistek Galaksinin bu tarafında yetişmez ve buraya getirmek te imkânsızdır. Vistek'in Kem IV seyyaresinde bulunması, külliyetli miktardaki savaş gemisiyle seyyareler yağma edilip te, şakîlerin hiçbir iz bırakmaması kadar imkânsızdır... İmkânsızdır ama, aynıyle vâki... Öyle zannediyorum ki, siz de benim gibi bütün bu işlerin esasını tahmin ettiniz. Şimdi hakikati kalles dostumuz Rudil de biliyor. Fakat zavallı bu malûmatla memleketine döner ve âmirlerinin karşısına çıkarsa, tatbik edilecek psikolojik testle bunlar hep meydana çıkacak, böyle tehlikeli şeyler bildiği için ona cehenneme doğru bir yolculuk yaptıracaklar. Nasıl bir vasıta bu yolculuğa çıkacağını da herhalde kendisi tahmin eder.

Yatakta eli kolu bağlı yatan adama uzandı. Rudil şimdi gözlerini açmış, korku ve telâşla etrafına bakıyordu.

— Rudil, sizin seyyare eşkiyaların üssüdür. Oradan sefere çıkıp, öteyi beriyi yağma ediyorlar. Bu iş için kullanılan gemiler Kem IV de yapılmadı ve personeli de sizin sey-

yareden değil. Gemiler de, personel de uzak, çok uzak bir yerden geliyor ve muharrik kuvvetleri sürvitesten de üstün. Şayet sen hayatta kalır da geri dönersen psikolojik test bunları bildiğini gösterecek. Fakat âmirlerin senin bu hususta nekadardır bilgiye sahip olduğunu katıyetle öğrenmek istiycekleri için, kimbilir seni ne işkencelere tâbi tutacaklar. Seni işte bu sebeple öldürmemeye tercih ediyorum. Onlar çok daha cazip usullerle tadına doyura doyura öldürürler...

Rudil'in patlak gözleri dehşetle dolmuştu. Brent sözüne devam ederek:

— Daha ilk karşılaştığımız an, şu heriften hoşlanmamıştım. Herifin yaptıklarının acısını çıkarmak için kâfi derecede tesirli bir usul düşünemiyorum. Fakat en iyi hal çaresi gene de budur. Şeytan azapta gerek!...

Her üçü de kamaradan çıktılar ve Brent yolcularda bulunmaması icap eden bir anahtarla kapıyı kilitledi.

VI

ŞU HALDE BEN SİZİN EMRİNİZDEYİM.

Brent'in kamarasına geldikleri zaman, genç adam gardroptan valizini çıkardı, yatağın üzerine koydu.

Ancak sahibinin parmak izine hassas olan hususi kilitin üzerine sol elinin baş parmağını dokundurdu. Kilit kendiliğinden açıldı. Valizde gömlek, çamaşır vesaire gibi normal bir adamın valizinde bulunması icap eden şeylerden eser yoktu. Bilâkis muhtelif boy ve eb'atta ve türlü türlü şekillerde, muntazaman yerleştirilmiş bir sürü âlet ve takım doluydu.

Brent çabuk hareketlerle, fakat itina ile bu âletlerden bazılarını ayırıp ceplerine yerleştirirken baba kız hayretle bakıyorlardı.

Nihayet Profesör Harlov tecessüsünü yenemiyerek:

— Siz kimsiniz kuzum? Ne ile meşgulsünüz? diye sordu.

Brent elinde tutmakta olduğu kutu gibi bir cihazın ça-

lışıp çalışmadığını kontrol ediyordu. Bir an cevap vermedi. Sonra:

— Şimdilik: acelesi olan bir adamım... Hepsi bukadar, dedi. Neye sordunuz?

— Merak ettim. Çünkü görünüşünüze göre hayret edilecek derecede sapık bir adamsınız, yahut ta sadece hayret edilecek bir adamsınız. Hangisi doğru, henüz tahmin edemedim.

Profesör Harlov, bu sözler üzerine boynunda altın bir zincire takılı küçük bir madalya çıkardı. Bunu elinde garip bir şekilde tutarak:

-- Bu size birşey ifade ediyor mu? diye sordu.

Genç adam madalyaya baktı. Bir an tereddüt etti. Sonra, basit bir mevzu konuşuluyormuş gibi lâkayıt bir tavırla:

— Evet, dedi. Fakat maalesef, beni sizin emrinize vermez.

Brent te Profesörün madalyasını andıran bir madalya çıkardı. Elinde garip bir tarzda büktü:

-- Ya bu size birşey ifade eder mi?

Harlov, âdeta hürmetle:

— Teşkilât! dedi.

Sonra yavaş bir sesle ilâve etti:

— Şu halde ben sizin emrinizdeyim...

— Önce kızınızın kafasından şu intihar fikrini çıkartsanız çok makbule geçer.

Brent Teşkilât mensubu olmak sıfatıyla herhangi bir otorite veya kanunî selâhiyet sahibi değildi. Kimseye kelimenin tam mânasıyla emredemezdi. Sadece diğer, Teşkilât mensuplarından, fakat o da ancak çok sıkıştığı zaman yardım isteyebilirdi.

Teşkilât mensuplarının vazifesi, gördükleri eğitim icabı, Galaksi'nin her tarafında dolaşmak ve herhangi bir dünyanın, yeni bir silâhı veyahut yeni bir keşfi diğer seyyarelere açmadan, gizlice kendi şahsî menfaatleri için kullanmasını önlemektir.

Ayrıca, Galaksi çapında muammalar zuhur ederse, hususî araştırmalarla bunların hal yolunu bulmaktır.

Bütün bu buluşları diğer dünyalarla paylaşmak prensibi, vakıa pek idealist bir prensiptir. Fakat tarih, medeniyetin bekasının ve tekâmülünün bu prensibe bağı olduğunu sarahatle göstermiştir.

Brent, valizini itina ile kapattıktan sonra:

— Sefis Yıldız, manzumesinde çalışıyordum, diye iza-hata başladı. Orada yeni tip, modern feza savaş gemileri yapılıyor. Bu gemilerin inşasında kullanılıp ta diğer dünyalara bildirilmeyen yeni buluşlar bulunup bulunmadığını anlamak için bir müddet inşaiye tersanelerinde ustabaşılık ettim. Gördüğüm eğitim bu gibi işlere müsaittir, biliyorsunuz. Fakat, meçhul korsanların, masum seyyareleri soyduğunu haber alınca oradan ayrıldım ve vazife almak üzere Arz'a doğru yola çıktım. Yolda da hususî araştırmalarım devam ettim. İtiraf ederim ki, Kem IV seyyaresinde şüpheyi celbedecek hiçbir şeyle karşılaşmadım. Biliyorsunuz ki, Kem IV vahşi ve gaddar bir diktatör tarafından idare edilen totaliter bir devlettir. Fakat bu hususta bize söz düşmez.

Brent, mevzudan ayrıldığını hissederek, sözü tekrar mevzua getirdi:

— Bütün araştırmalarım rağmen, bu soygunculukları yapabilecek karakterde bir savaş filosunun Kem IV de inşa ve teçhiz edildiğine dair hiçbir emare göremedim.

Profesör Harlov, birdenbire Brent'in sözünü kesti:

— Filo, Kem IV de inşa edilmedi, dedi. Ne inşa ne de teçhiz edildi... Ticaret Müşavirliği ünvanımdan istifade ederek, ben de seyyarede bir hayli dolaştım. Savaş gemilerinin Kem IV de yapılmadığına kaniim.

Brent, genç kıza döndü:

— Nasıl, dedi, hayatta kalmağa gayret edeceksiniz, değil mi?

Kit'in yanakları pembeleşti, gözleri parladı. Fısıldar gibi:

— Evet! dedi.

— Ben şimdi gideyim de işlere bir parmak atayım, biraz da dizgini biz turalım, bu gemide...

— İhtiyatlı olun. Olmaz mı?

Brent, kamaradan çıktı.

Bir, Teşkilât ajanına ihtiyatlı olmasını ihtar etmek, çok lüzumsuzdu. Çünkü bu ihtar hiçbir mâna ifade etmiyordu. Ajanlar istisnasız, her zaman kelle koltukta olarak gezmeğe mecburdular. Vazife icabı... Hayatta emniyetli bir yolu seçmek isteyenlerin esasen Teşkilâtın yanına bile sokulmaması icap ederdi. Fakat Kit'in ona ihtiyatlı ol, demesinin bambaşka, şahsî bir sebebi vardı. Brent, yavaşça gülümsedi. Bu gülümsemenin Teşkilâtla filân alâkası yoktu. Şahsî projelere aitti.

Salondaki hengâme yatışmak üzereydi. Rudil piyasadan kalkıp ta, teşvik kalmayınca sarhoşların çoğu yatışmıştı. Fazlaca hırpalananlar bu hallerini içkiye dalarak unutmaya çalışıyorlardı. Muzafferler ise muvaffakiyetlerini tesit etmek için içiyorlardı. Ötede beride sızanlar bile vardı.

Brent, salondan restorana, oradan da mutfağa geçti. Kimsecikler yoktu. Mutfakın arkasındaki küçük bir kapıdan girdi. Bir hava kompartımanındaydı. Kompartımanın karşı kapısından çıktığı zaman kendisini geminin derinliklerinde, makine dairelerinin kürelerini birleştiren karmakarışık kiris ve kemer kalabalığı içinde buldu. Biraz evvel yaptığı gibi gene geçitlerden yürümemeği tercih ederek, kirislerin arasına daldı.

Aşağı yukarı bir saat kadar sonra, yolcu salonu bir sevinç çığlığıyla sarsıldı. Bütün yolcular dehşetli bir başdönmesi hissettiler. Barsakları koparmışçasına burkuldu, genişleyerek dönen bir helezonun karanlığına gömüldüler.

Fakat bu nahoş hissin tesirinden kurtulmadan, herkes sevinç çığlıkları atmağa başladı. İnanılmıyacak birşeydi bu... Salonun duvarına çarpan çığlıklar ve nâralar bütün gemiye yayıldı.

Sürvites alanı tekrar faaliyete geçmişti.

Hay Ulu Tanrı! Bu bir mucize değilse neydi? Sürvites gene çalışsın!? Halbuki çoktan ümitlerini kesmişlerdi...

Biraz evvel, ümitsizliğin ve korkunun penceresinde benliklerinden en fazla kaybeden, en çok teessüre kapılan ve en aşırı hareketlerde bulunan yolcular, şimdi de neşeye kendilerini en çok kaptıranlardı.

Bu sefer de sanki sevinçten oynatacaklardı...

Dalila feza gemisi gene sürvitesle gidiyordu... Fakat hiç kimse, bu yeni sürvitesin eskisinden çok farklı olduğunun farkına varmadı.

VII

TRANSMETÖR

Mesaj gayet dar hüzmeli bir cihaz ile verilmişti ve ancak muayyen bir noktadan alınabilirdi. Mümkün olup ta yabancı bir cihaz bu mesajı alsa bile, gayet masumâne sözlerden hiçbirşey anlaşılamazdı.

— Transmetör!.. Burası Çelenk gemisi. Yol istiyorum. Tamam.

Mesaj hedefine ulaştı ve aynı daracık hüzmeye dalgasıyla masum bir cevap boşluğa salındı:

— Transmetör hazır!.. Cıvarda gemi yok. Yaklaşan gemi yok. Yolunuz açık. Tamam.

Fakat ne bu mesajı, ne de cevabını alacak kimsecik yoktu cıvarda...

Her taraf ebedî bir beyazlıkla kaplıydı.

Kem IV seyyaresinin kuzey kutbu yakınlarında bir noktada, sarp tepeler arasına sıkışmış bir düzlükte zeminin bir kısmı, sanki bıçakla kesilmiş gibi düz bir hatla, civar sahadan ayrıldı. Yavaş yavaş yükselmeğe başladı. Üstü, etraf-taki kar kaplı düzlükten ayırt edilemeyecek şekilde kamufle edilmiş bir çerçeve meydana çıktı...

Sonra bu çerçeve yükseldi... Yükseldi...

Çerçeve tamamiyle meydana çıktığı zaman takriben iki yüz metre yüksekliği ve bir okadar cephesi vardı. Boyu 400 metreden az değildi. Bu çerçevenin içi gümüş renkli, par-

lak, çok kuvvetli bir in'ikâs hassasına malik, pul pul yanan bir maddeyle tamamiyle doluydu.

Çerçeve, alt kısmı zeminle bir hizaya gelinceye kadar yükseldi, nihayet durdu. Pek az sonra, havadan bir geminin homurtuyu andıran sesi duyuldu. Sepet biçimli bir radyofar, homurtunun geldiği istikamete bir kılavuz ışın gönderdi. Semada karanlık ve iri bir gölge belirdi. Büyüdü. Zemine yaklaştı. Süratle havada kayarak alçaldı. Gümüş renkli garip maddeyle dolu çerçeveye sokuldu ve yavaş yavaş bu maddenin kıvrımları arasına girdi. Kayboldu.

Kaybolan koca gemi çerçevenin arka tarafından çıkmadı.

Çerçevenin bir tarafından girdi. Gümüş pırıltılarıyla pul pul yanan maddenin içinde kayboldu. Hepsi bu kadar...

Yokluğun sırrına ermiş gibi...

Bu birinci geminin arkasından diğer bir iri gölge belirdi. O da alçalarak çerçevenin içine girdi ve kayboldu. Onun arkasından bir tane daha... Bir daha... Bir daha...

Böylece âdeta meş'um bir kafile hâlinde, karanlık gölgeler birbiri arkasından inerek çerçeveye daldılar, acaip gümüş renkli maddenin içinde kayboldular.

Bu esrarengiz çerçevenin içine girip kaybolan gemilerin adedi 180 i buldu. Gemilerin hiç biri bir daha gözükmedi.

Son gemi de sırra kadem bastıktan sonra çerçeve tekrar harekete geldi. Yavaş yavaş alçalmağa başladı. Zemine gömülüp te tamamen kaybolduktan sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi her taraf aynı beyaz ve soğuk örtüyle kaplıydı. Çerçevenin kamuflapını etraftan ayıran belli belirsiz hatları aşabilmek için tâ yakınına kadar gitmek icap ediyordu.

Görünürde sadece küçük ve ehemmiyetsiz bir kulübe kalmıştı.

Ufukların sonsuz beyazlığı arasında kaybolmuş, karlarla örtülü beyaz bir kulübe ve dört tarafa uzanan yeknasak bir beyazlık...

Madde transmetörüne giren filoyu o civarda aramak beyhudeydi. Belki Kem IV seyyaresinin binlerce ışık senesi mesafede bir yerde...

Kem IV seyyaresinden binlerce ışık senesi mesafede, Malden seyyaresi başşehrinin dışında, geniş bir ovada birkaç yüz metre aralıkla sıralanmış, uçak hangarlarına benzeyen muazzam yapılar vardı. Hepsi aynı biğimde ve aynı şekilde bir çeręeve halinde inşa edilmışti. Hepsi de aynı gümüş renkli, pul pul pırıldayan acaip bir maddeyle doluydu.

Bu şehire, seyyare haricinden hiçbir ziyaretęi gelemezdi. Yasaktı. Esasen seyyareye de ancak pek ender hallerde yabancılar gelebilirdi. Bir turist gemisi seyyareye yaklaşırsa derhal, seyyarede bir salgın hastalık bulunduğu veya buna benzer bir şey uydurularak turist gemisine bildiriliyor ve geminin yaklaşmasına bile müsaade edilmiyordu. Fakat bütün bunlara rağmen Malden'e ęıkmaęa muvaffak olanlar bulunursa, bunlar da seyyareyi bir daha terketmiyorlardı.

Bununla beraber, Malden sâkinleri bu durumdan hiç te řikâyetęi değildiler. Zaman zaman mahallî neşir vasıtaları bir müjde yayar ve bunun üzerine halk kalabalık kütleler halinde, madde transmetörlerinin bulunduğu ovaya akın ederdi.

Çok geçmeden transmetörlerden birinde kara bir geminin ęirkin başı görünür, sonra gemi tamamen meydana ęıkar ve hava limanının etrafında bir devir yaptıktan sonra hususî doklardan birine inerdi. Bu gemiyi bir diğeri takip eder ve böylece bütün bir korsan filosu, masum bir seyyareyi yağmadan ibaret olan seferinden dönerdi.

Transmetörün içinden, yoktan varolmuş gibi ęıkan her gemiyi halk coşkun bir tezahüratla karşılar, sevinęten nâralar atar, bağırır, tepinirdi...

Gemiler hususî doklara iner inmez, derhal bu gemilerin bütün kapıları açılır, salonları, kamaraları ve hattâ koridorları ve makine dairelerini tıka basa dolduran binbir çeşit ganimet, dok konveyerlerine karmakarışık boşaltılırdı.

Binbir çeşit ziynet eşyası, paha biçilmez halılar, zarif kumaşlar, türlü türlü sanat eserleri, mücevherler, altınlar ve akla gelmedik servetler karmakarışık, konveyerlerle meydanın orta yerinde bir platforma sevk edilirdi.

O gün de korsan filosunun avdeti radyolarla bildirilmiş ve halk kalabalık guruplar halinde meydandaki platforma akın etmeğe başlamıştı.

Biraz sonra gemiler madde transmetöründen birer birer çıkararak, meydan turlarını yaptılar ve halkın ortalığı çınlatan sevinç nâraları arasında hususî doklara girdiler.

Derhal kapılar açıldı ve ganimet karmakarışık bir yığın halinde konveyerlere boşaltmağa başlandı. Yağma mahsulü olan bu paha biçilmez servet, ortadaki platforma doğru sevk edilirken, İmparator bizzat büyük platformun üzerine çıktı ve sabırsızlıktan yerinde duramıyan halka kısa bir nutuk çekti. Sonra ahali bitmez tükenmez bir sel halinde platformun üzerinden geçmeğe başladı. Bu esnada, orada bulunan askerler karmakarışık bir yığın halinde platformun üzerine dökülen bu ganimeti kucaklayıp halka atıyorlar, herkes kaldıracabildiği, taşıyabileceği kadar yüklenip uzaklaşıyordu. Kavgâ, gürültü olduğu nâdirdi. Zira servet herkesi tatmin edecek kadar boldu.

Vâkıa, soyulan seyyarelerden gelen ganimetin ancak küçük bir kısmı halka dağıtılır, mühim kısmı daha evvelden seçilerek doğrudan doğruya saraya giderdi. İmparatorun aslan payına, bilhassa bu maksat için katliâmından kurtarılmış, on beş ilâ on dokuz yaşında dilber genç kızlar ve güzel çocuklar da dahildi. İmparator bunları muhtelif hizmetlerinde kullanır, ziyafetlerinde misafirlerine ikram ederdi.

Malden'in, gözünü hırs bürümüş İmparatoru ve servet budalası halkı, bu durumun böyle ilelebed sürüp gideceğini sanır ve Galaksi'nin bütün müdafaasız seyyarelerini soyarak, Galaksi medeniyetini kemirmekte devam edeceklerini umarlardı.

Halbuki Kem IV seyyaresiyle, Loren II seyyaresi arasında fezada bir nokta kadar bile yer işgal etmeyen bir yolcu gemisinde Cim Brent namıyla anılan bir genç adam hâdiselerin gidişini çevirmiş ve Malden'in âkibetini hazırlayan ilk adımı atmıştı.

Şimdi hâdiseler süratle birbirini takip ediyordu.

VIII

BU BAMBAŞKA BİR SÜRVİTES

Dalila feza yolcu gemisinin salonunda şimdi bambaşka bir hava esiyordu. Gemi gene sürvitese geçmişti. Artık ölüm korkusu yoktu. Yolcular bu sevincin doğurduğu neşe ile az zaman evvel geçen hâdiseleri unutmaya çalışıyordu.

Demir birbirinin gözünü oymaya çalanlar şimdi kucaklaşıyor, öpüşüyorlardı. Herkes, Dalilanın yoluna devam ederek Loren II ye çıkacağından emindi. Yolcuların kısmı azamı içmeğe devam ediyordu. Şimdi içkinin de tesiri başkalaşmıştı. İposap insanları hayvana çevirmez, sadece içlerinde saklı hayvanî hisleri açığa vurdurur. İşte biraz evvel de, havada acıklı bir ölüm korkusu dolaşır ve herkes kendi hayatının devamını başkasının ölümü ile mümkün olacak zannederken, iposap bu mahlûkların vahşi taraflarını açığa vurmuş ve onları kana susamış çakallar haline getirmişti. Şimdi ise kat'i zannettikleri bir ölüm âkibetinden kurtulmanın sevinci ve yaptıklarını hemen unutmak arzusuyla tutuşan bu insanlara iposap bambaşka şekilde tesir ediyordu. Birçok yolcuların, sürvitesin tekrardan çalışmasını tesit edişleri âdeta müstehecn bir edâ taşıyordu. Fakat müstehecnlik sadece bu neşeye münhasır da değildi.

Biraz evvel dövüşürken elbiseleri parçalanarak çıplak kalan ve altına aldığı adamla âdeta iradesi dışında bir şekilde alenen çiftleşen kadın şimdi parça parça elbiselerini sözümlerine giyinmiş olarak sarhoşların arasında dolaşıyor, birinin kucagından inip ötekini boynuna sarılıyordu. Zaten içkinin hesabını kaçırmış olan herifler de kahkaha ve teşviklerle kadını tahrik ediyorlar, hattâ bazı durumdan istifadeye kalkıyordu. Adamlardan bir tanesi kadına üstündekileri çıkarıp atmasını tavsiye etti. Bir diğeri faaliyetine geçerek kadının üstündekileri kolaylıkla sıyrıp yere fırlattı. Kadın gıdıklanarak kıvrılırken, yarı çekerek yarı yırtarak vücudunun son örtüsünü de parçaladılar. Neşeyle

şehvetlenen eller çıplak vücut üzerinde dolaştı, sıktı, mincıkladı. Biraz evvel vahşetin doğurduğu çılgın bir şehvete mağlûp olan kadın, şimdi sevinçle başlayan başka bir şehvetin kolları arasında kendinden geçiyordu...

Kit, takdir dolu gözlerini, Cim Brent'ten ayırmıyordu. Genç adam şayanî hayret bir başarı göstermekle kalmamış, Teşkilâta mensup olduğunu da ifşa etmişti. Üstelik te çok yakışıklıydı.

Brent, genç kıza:

— Mürettebat şimdi fevkalbeşer bir gayret sarfediyor, dedi.

— Gayret mi? Ne gayreti?

— Sürvites ne yaptığımı bulmağa çalışıyorlar. Tabii benim yaptığımı bilerek değil. Sürvitesi yeniden kapatmak için ne yapacaklarını da bilmiyorlar.

— Kapatamazlar mı?

Brent gülümsedi:

— Balyozla parçalamadan kapatabileceklerini zannetmem. Okadar da ümitsiz değiller henüz... Aslına bakarsan henüz kendilerini pek toparlayamadılar. Sürvitesin çalışmaması lâzım ama çalışıyor. Açan da onlar değil. Üstelik te kapatamıyorlar... Hani oynatmak işten bile değil... Fakat onlar için asıl mühim olan taraf başka... Çünkü şimdiki sürvites, bambaşka bir sürvites.

Genç kızın hayretten açılmış gözlerine bakarak, Brent devam etti:

— Bu gemi eski tip bir gemi, azamî sürati aşağı yukarı bir haftada bir ışık senesi... Lâkin bu gemi yapıldığından beri birçok yeni buluşlar başarıldı. Bunlardan bir tanesi de sürvites muharrik bobinlerin tertibine ait. Anlayan için gayet basit bir değişiklik bu, ama anlamayan senelerce uğraşsa bir neticeye varamaz. Üstelik tehlikelidir de... Muharrik bobinler tam ayar edilirse sürat inanılmıyacak kadar artıyor. Biraz evvel o ayarı yapıverdim. Şimdi Dalila dört saatte bir ışık senesi yol alıyor. Tabii kumanda dairesinde bunu hemen farkettiler. Herifler oynatmamak için ne yapacaklarını bilemiyorlardır şimdi...

Brent haklıydı. Bir feza gemisi içinde böyle, izah edilemeyen bir hâdisenin vukuu mürettebatı paniğe sevkederdi. Dalila, fezada başı boş, azamî süratin kırk misli süratle giderken mürettebatın soğukkanlılığını muhafaza etmesi âdetâ imkânsızdı.

Buna mukabil yolcuların sevincine payan yoktu. Kit ile babası bile sevinçlerini gizleyemiyorlardı:

— Nasıl? Şimdi gemi daha mı hızlı gidiyor? Öyleyse Loren II ye daha çabuk varacağız.

Brent bir kakhaha attı:

— Loren II mi? Geçtik bile Loren II yi. Hem epeyce oluyor. Artık kaptan bu gemiyi idare edip te bir yere indiremez. Ben indirebilirim ama meydana çıkıp ta: «Bu işi ben yaptım.» desem herifler beni çiğ çiğ yemeğe kalkarlar.

Profesör Harlov söze karıştı:

— Loren II ye gitmiyorsak nereye gidiyoruz öyleyse?

— Hiçbir fikrim yok. Zaten bu mesele benden fazla geminin süvarisini endişeye düşürür.

— İyi ama her halde bir yere gidiyoruz, yahu!

— Gitmesine gidiyoruz, ama nereye, belli değil. Dalila başı boş, alabildiğine gidiyor. Mürettebatı biraz afallatmak için sürvitesin tipini değiştirdim. Fakat makine subayı öbür dünyayı boyladı, Rudil piyasadan kayboldu. Herifler herhalde farkına vardılar, gelip yolcuları biraz tartaklarlar diye korktum. Çorbada tuzumuz bulunsun diye kavgaya geldim, fakat görünüşe göre heriflerin baş kaşıyacak vakti yok. İyisi mi ben gidip yarım bıraktığım işi tamamlayayım.

Kit, heyecanla atılarak:

— Ben de gelebilir miyim? diye sordu.

Brent tereddüt etti:

— Tehlikeli olabilir. Herifler şimdi kaybolan arkadaşlarını arıyor olmalı.

— Rudil'in elinden silâhını alınca bana vermiştiniz. Şimdi benim de atom tabancam olduğuna göre siz çalışırken nöbet beklerim.

Babası soğukkanlı bir tebessümle ilâve etti:

— Kit çok iyi nişancıdır, işe yarar. Tehlike faslına ge-

lince, sizin başınıza birşey geldiği takdirde nasıl olsa hepimiz öbür dünyayı boylayacağız. Hiç olmazsa sizi korumağa çalışırken can verirse umumî gaye uğruna ölmüş olur.

Neticede Kit'in de beraber gitmesi kararlaştırıldı.

Brent:

-- Bar çok kalabalık, dedi, mutfaktaki geçitten geçelim.

Fakat mutfakta bir kadın vardı. Küçük bir çocuğa yiyecek hazırlıyordu. İki genci görünce:

— Bütün bu dehşetli hâdiselerden sonra hiç olmazsa çılarla garsonları gönderseler bâri. Niye göndermiyorlar acaba? dedi.

Kit, gayet ciddi bir tavırla cevap verdi:

— Herhalde bütün mürettebat sürvitesi çalıştırmakla meşgul.

Kadın çocuğu bir tabureye oturttu. Yemeğini yedirmeye başladı. Geminin iç tarafına, mürettebat kısmına geçtiklerini kadının görmesini istemiyorlardı. Onlar da yiyecek tedariki için gelmiş gibi yaptılar. Kit her ikisine birer sandviç hazırladı.

— Bana kondinizden bahsetsenize.

— Mühim noktaları nasıl olsa biliyorsunuz.

Genç kız parlayan gözlerini yanındaki adamdan ayırmıyordu. Bu ısrarlı bakışın altında, Brent'in vücudunda sıcak bir dalga yayılıyordu.

— Hâdisenin esasını ve sebeplerini biliyorsunuz değil mi?

— Sürvitesin sürat bahsinde insanlığın son sözü olmadığı hakkında eskidenberi birtakım nazariyeler mevcuttur. Bugün şahit olduğumuz hâdiselere bakılırsa, bu nazariyelerin tahakkuk etmiş olduğu tahmin edilebilir. Vistek meyvası yetiştigi seyyareden başka bir seyyareye nakledilemez, çünkü kozmik şualar meyvayı tatsız bir lâpa haline getirir. Meyva ne şekilde ambalâj edilirse edilsin bu şualardan korunmasına imkân yoktur. Şualar her cisimden kolaylıkla geçer. Ancak bir seyyarenin etrafını kaplayan kesif hava tabakası şuaların tesirini kırar. Vistek ağacını başka yerde

yetiştirmeğe çalıştılar, fakat Malden seyyaresinden başka hiçbir yerde bu meyvayı yetiştirmeğe muvaffak olamadılar. Halbuki Malden, Kem IV e nazaran Galaksi'nin öbür tarafında...

— Devam edin rica ederim, çok enteresan...

— Vistek, Malden'den, Kem IV e ancak bir tek şekilde gelebilir: bir madde transmetörü vasıtasıyla... Nazariyelere göre, madde transmetörleri bir cismi, bir yerden bir başka yere, zaman mefhumu mevzuubahis olmadan geçirir. Yani işin riyaî izahı şudur: transmetör, zaman hududu sabit kalarak mekân buutlarını değiştirir. Teşkilâtın bugüne kadar böyle bir transmetör inşa edildiğine dair malûmatı yok. Bununla beraber Kem IV de Vistek yemeniz bunu ispat ediyor.

— Doğru.

— Malden'de ve Kem IV de böyle bir transmetör bulunması akla yakındır. Bunun nasıl başarılabilirdiği tabii şimdilik muamma. Biliyorsunuz ki, Kem IV de halka istediğini yaptıran bir diktatör var. Malden'e gelince, orada eşine ender tesadüf edilir derecede vahşi ve psikolojik bakımdan geri kalmış bir imparatorluk var.

— Babam da aynı fikirde.

— Bu imparatorun büyüklük hissine kapılması gayet tabiidir. Bütün imparatorlarda müşterek olan bir hastalıktır bu... Hepsi kâinata hâkim olmak, hiç değilse bir yıldız cümlesine hükmetmek hırsıyla yanıp tutuşurlar. Bu herifin de bütün Galaksi'ye hâkim olmak istemesi gayet tabiidir. Bunun imkânı olmadığı aşikârdır. Ama ona hakikati anlatamazsın. Başkaları başaramadı ama, ben başarırım, der. Byöle bir imparatorun eline madde transmetörü gibi bir cihaz geçti mi, herifin hayallerini hakikat yapmak için nelere teşebbüs edeceğini bir düşünün.

Brent biraz durdu. Etrafına bakındı. Çocuğuna mama veren kadın hâlâ işini bitirmemişti. Daha bir müddet mutfaktan çıkmıyacakları muhakkaktı.

Sesini biraz daha alçaltarak konuşmağa devam etti:

— Başlangıçta fetih seferlerine çıkmaz tabii. Zira bir tek seyyarenin ne kadar kuvvetli donanması olursa olsun, bir-

leşmiş bir Galaksi ile başa çıkmasına imkân yoktur. Fakat Galaksi'nin muhtelif kısımlarında kafaca kendilerine denk birkaç seyyare buldular mı, derhal oralara transmetör tesisatı kurarak korsan harekâtına geçerler. Yataklık eden seyyarenin böyle bir korsan harekâtına katılacak filoları bulunmadığı için kimse şüphelenmez. Böylece seçtikleri zengin seyyarelerin havasını zehirliyerek bütün servetini yağma ederler. Şimdilik sadece servet diyoruz ama, ne malûm heriflerin, kendilerine elzem olan birtakım iptidai maddeleri de götürmedikleri?.. Yağma edilen servet orduya ve halka dağıtılır. Bu da halkta korsanlıkla beleşten zengin olmak hevesini uyandırır. Tarihte birçok milletlerin bu gibi sebeplerle harbe sürüklendiği görülmüştür. Vaziyetin müsait olduğuna kanaat getirdiler mi, mühim seyyareleri imha etmeğe başlarlar. Arz gibi, Siriüs gibi... Kısa zamanda çok kuvvetli donanmaları harbe sürebilecek seyyareleri saf harici bırakmağa bakarlar. Madde transmetörü çok işlerine yarar. Çünkü, herifleri takip etmeğe imkân yok ki... Anî olarak taarruza geçer tahrip edebildiklerini, tahrip eder, yakar, yıkar, sonra sıkıya gelip te pabucu pahalı gördüler mi, hemen sıvışıp transmetörle geldikleri yere kaçarlar. Böylece bir mikrop gibi, Galaksi medeniyetini kemire kemire zayıflatır ve kendilerine râm edecek duruma getirirler. Ondan sonrası da kolay olsa gerek.

Brent mütemadiyen konuşuyor, devam ediyordu:

— Bu civarda Kem IV de bir tâli transmetör olduğu muhakkak. Kim bilir daha nerelerde, kaç seyyarede transmetörleri var?

Çocuğuna mama veren kadın nihayet işini bitirdi. Çocuğun ağzını silerken söyleniyordu:

— Hiç olmazsa aşçıları gönderseler canım. Bu görülmüş şey değil. Bu feza yolcu gemilerini hiç te mi kontrole tâbi tutmuyorlar, nedir?

Kadın çocuğu kucığına alarak, mutfaktan çıktı.

Brent yavaşça:

— Haydi! dedi.

Beraberce mutfaktan, mürettebat kamarasına, oradan

da hava kamarasına girdiler. Burası küçücük bir yerdi. İki genç ancak birbirlerine sokularak sığabiliyorlardı. Brent, göğsü üzerinde genç kızın sert göğüslerinin sıcaklığını hissetti. Kız sanki bilhassa yaparmış gibi, kıvrak vücudunu onun vücuduna yapıştırmıştı. Şakakları uğuldamaya başladı. Kızı kendine çekti ve dolgun dudaklarını dudakları arasına aldı, ezerek emdi. Sert göğüsler avucunun içinde başlı başına canlı, bir mahlûk gibi kıvranıyor, kabarıyordu. Dudakları ayrılırken, genç kız bir inilti halinde:

— Oh, Cim! Biraz daha, diye fısıldadı.

Ve Cim, Kit'in sıcak vücuduna daha sıkıca sarıldı.

Hava kompartımanının diğer kapısından çıktıkları zaman ikisinin de nefesi sıkışmıştı. Brent, genç kıza yardım ederek ve yol göstererek önden gidiyordu. İkisi birlikte karmakarışık kiriş ve kemer ormanının yarı karanlık, esraren-giz âlemine daldılar.

Genç kızda herhangi bir korku alâmeti görülüyordu. Birdenbire Brent durdu ve Kit'e işaret etti. Geminin derinliklerini garip bir akisle dolduran mutad motor gürültüleri, tulumba sesleri, röle cihazlarının gayri muntazam tiktakları arasında başka bir seda kulaklarına gelmişti.

İnsan sesleri...

Seyrek lâmbalarla iyi aydınlanmayan derinliklerin yarı karanlığında adamları göremiyorlar. Fakat acaip şekilli madenî haillerde beklenmedik akislerle parçalanarak dağılarak büyüyen sesleri iyice duyuyorlardı. Kelimeleri seçemiyorlardı, fakat hırlaşmalar, çekişmeler, çıkışmalar seziliyordu. Bu âdeta başlamak üzere olan bir isyan ifadesiydi.

Birdenbire diğerlerinden daha dik bir ses gürledi. Bir gürültü oldu. Bir adam acı bir feryatla yuvarlandı. Dar geçitte muvazenesini kaybedip aşağılara yuvarlanan adamın acı feryadı, madenî satırlara çarparak dağıldı. Dik ses tekrar yükseldi.

Brent, Kit'in kulağına fısıldadı:

— Heriflerin kafası kızmağa başladı. Ne bahasına olursa olsun sürvites tesisini parçalamak istiyorlardı. İsyanı önlemek için içlerinden birini feda etmek icap etti galiba. Fakat

kaptan hâlâ otoritesini muhafaza ediyor. Cehenneme gönderdiği o adamın âkıbeti diğerlerini sindirir.

Hakikaten hırlaşmalar kesilmişti. Şimdi yalvarmalar duyuluyordu. Dik ses havlarmış gibi ortalığı çınlattı. Diğerleri tamamen sustular.

— Evet kaptan otoritesini muhafaza ediyor, şimdi onun da çaresine bakarız.

Kit'in yanağı yanağına değiyordu. Genç kız heyecanlı bir sesle:

— Sürvitesi bozarlarsa tamir edebilir misin? diye sordu.

— Evet!

Kit biraz daha sokuldu. Yüzüne doğru uzandı. Brent genç kıza sarılarak dudaklarına eğildi. Fakat üzerine bastıkları kırıış birdenbire sallanır gibi oldu. Muvazenesini kaybederek bir eliyle kızın koluna, diğer eliyle de evvelce tutunduğu yere yapıştı. Öpüşürken Kit de ellerini bırakmıştı. Bir an etreflerinde herşey dönüyor gibi geldi. Brent aşağı doğru baktı, sağlam zemin belki 60-70 metre aşağıdaydı. Fakat düşseler daha dibe varmadan kırıışlere çarparak parçalanacaklardı.

— Vay canına! Az daha öteki herif gibi biz de cehennemde boyluyorduk. Öpüşmeğe sağlam bir yere bastıktan sonra devam etsek, ne dersin?

— Yalnız öpüşmeği mi?

Genç kızın sualindeki çapkın imâ âşikârdı...

IX

Dalila'nın kumanda dairesinde, kumanda tablolarının başındaki adam küfür etmeği bırakmış, zaptedemediği bir sinir buhranı içinde, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Seyir subayı, sürvites tertibatı çalışmağa başladığı zaman herkes gibi hayretler içinde kalmış, sonra bu his yerini çaresiz bir şaşkınlığa bırakmıştı.

Adamcağız, geminin seyrini idare eden kumandaları, her zaman yaptığı gibi çekmiş, itmiş, açmış, kapamış; tekrar açmış, tekrar kapamış fakat geminin sevkü idaresine hâkim ol-

mağa, geminin seyrinde herhangi bir değişiklik tevlit etmeğe muvaffak olamamıştı.

Aklının alamadığı, fakat acı bir hakikat olan hâdise şu birkaç kelimelik mülâhazadan ibaretti:

Kumandalar artık hiçbir şeye kumanda etmiyordu...

Gemi, seyir subayının aklını durduran bir sür'at artmasıyle, çok uzak ve seyrek yıldızlar arasında, fezanın korkunç karanlığı içinde alabildiğine gidiyordu.

Geminin seyrini hiçbir şekilde değiştiremiyorlardı. Çünkü hiçbir kumanda âletinin gemi üzerinde tesiri kalmamıştı. Geminin hiçbir kimse veya mahal ile muhabere etmesine de imkân yoktu.

Sadece, bir kâinat kaçağı gibi, meçhul bir âkıbete doğru süratle koşuyor, onu sinesine alıp kapanmaya hazırlanan sonsuzluğun hiçbir kuvvetin nüfuz edemediği korkunç karanlıklarına çingınca atılıyordu.

Seyir subayının şaşkınlığı artık hiddete dönmüştü.

Adamlarına bağırды, galiz küfürler savurdu, mevcudiyetine o güne kadar inanmadığı şeytanî kuvvetlerden, iblisten bahsetti... Fakat vaziyette hiçbir değişiklik husule gelmedi.

Bu adam, seyir subayı, çıldırmış gibiydi...

Kendine hâkim olamıyarak, kumanda dairesinin cemekân kadar, büyük pencerelerine koştu. Şuursuz bir hiddetle bağırarak, karanlık fezanın kendisini yumruklarmışçasına, penceresinin kırılmaz camını yumruklamaya başladı.

Hırsını alamadı. Eline geçirdiği herşeyi öteye beriye âletlere eşyalara sallaparti savurmağa başladı. Aynı zamanda avazı çıktığı kadar da bağırmağa devam ediyordu.

Brent işini bitirmişti. Bu yaptığı iş, son derece basit âletlerle başarılmış gayet enteresan bir buluştu.

Kit Harlov'un şaşkın bakışları altında kullandığı âletler iki küçük cihaz, bir çift incecik kul fırça ve kutu içinde, sürülünce gayet çabuk kuruyan iki garip mayiden ibaretti.

Önce küçük bir mahfaza içindeki cihazlardan birini, mahfazanın bir tarafını açarak, bir kirişin üzerine dayadı. Mik-

natısı cihaz derhal kirişin madenine sıkıca yapıştı. Bu cihazın, üzerinde takılı bulunduğu kiriş, özel bir tertibe göre geminin her tarafına yayılan yeşilimsi sürvites tellerinin bağlandığı ana şafta çok yakındı.

Kutu içindeki mayilerden birine incecik kıl fırçayı batırdı, cihazın bir noktasından, biraz ilerdeki başka bir noktaya incecik bir hat çizdi.

Brent bu ince çizgiyi, son derece dikkatle çiziyor ve mayi fırçadan zemine geçer geçmez derhal kuruyordu. Böyle on veya on iki kadar çizgi çizdikten sonra diğer kutudaki mayii aldı.

Bu sefer daha ince olan ikinci fırçayla, evvelce çizdiği çizgilerden daha ince ve onların tam üzerine başka hatlar çizdi.

Kit yanından ayrılmıyordu. Hem genç adamı, hem yaptığı işi, hem de bütün etrafı iyice tetkik ediyor, geminin derinliklerinde duyulan seslere kulak veriyordu. Böylece yabancı bir sesin yaklaşıp yaklaşmadığını daimî şekilde kontrol ediyordu.

Brent çalışırken, genç kızı buraya getirmekle isabet etmiş olduğuna kani oldu. Ayrıca kızın bu kadar yakınında olmasına memnun oluyor, onun, yaptığı işe yakından âlâka göstermesi garip bir şekilde gururunu okşuyordu.

Nihayet yeşilimsi şafta birleşen çok ince bir hat çizdi. Sonra kirişe mıknatısla tesbit ettiği küçük cihazın yanına giderek, bütün evvelce çizdikleriyle ve gene bir çizgi ile irtibat tesis etti.

Sonra yarı karanlıkta doğrularak:

— Tamam! dedi, ve kucağına atılan genç kıza kollarını açtı.

Dalila yolcu gemisi süratle ilerlemeğe devam ediyordu. Şimdiki sürat takriben 200 ışık senesi idi. Bir günde güneş sistemleri arasındaki vasatî mesafenin iki misli kadar yol alıyordu. Bir haftada bir yıldız cümlesinden diğerine, bir ayda bir kadrandan diğerine gidebilirdi. Bir senede ise yıldızlar arası seyahat mümkün olduktan sonra 2000 sene içinde beşeriyetin yayılabildiği en uzak mesafeyi aşabilirdi.

Brent ve Kit, geldikleri gibi aynı dikkat ve sessizlikle yolcu salonuna döndüler. Mutfağa açılan hava kompartımanına girdikleri zaman, vücutları gene birbirini aradı ve Kit sıca-cık göğsünü genç adama dayadı. Brent içinden gelen hisse tahammül edemeyerek haşın bir arzu ile dolgun dudaklara uzandı.

Profesör Harlov'un kamarasına vardıkları zaman, Brent kapıyı kilitledi ve cebinden ikinci cihazı çıkardı.

— Bu, dedi, mikrodalgalı bir röle cihazıdır. Bunu Sefis'te tersanelerde çalışırken aldım. Bu cihaz sayesinde, devreleri hiç de yakına şokulmağa mecbur olmadan, uzaktan kontrol edebilirsiniz. Asıl röle cihazı yukarıda bıraktığımız kutu. Bu ona kumanda eder. Yukarıdaki röle cihazına aşağı yukarı bir düzine muhtelif devreden hat çektim. Buradan o devrelerin herhangi birine tesir edebilirim.

Baba, kız Harlov'ların şaşkın nazarları karşısında devam etti:

— Bu gördüğünüz cihaz elimde olduğu müddetçe, geminin herhangi bir yerinden, gemiyi idare edebilirim. Fakat tabii, radar tablosu veya feza kaportası olmayan yerlerde seyir idare etmeğe imkân yok. Çünkü etrafı göremem.

Daha sonra sürvites dairesinde yaptığı tertibatların hususiyetlerini anlattı: elektrik devrelerinin eski karışık ve çok yer işgal eden izolasyon tarzı çoktan tarihe karışmıştı. Şimdi izolasyon ameliyesi çıplak teli özel bir mayie batırmak suretiyle yapıyor ve telin üzerinde derhal kuruyarak incecik bir tabaka husule getiren bu mayi en yüksek voltajlarda bile garantili bir tecrit maddesi olarak kullanılabilirdi.

Buna ilâveten, fizikçi Tommasson'un keşfettiği kaidelere göre, 4 derece Kelvin hararete muamele edilmiş civa, kolay ve bazı diğer maddeler karışımının hemen hemen rezistanssız bir nâkil teşkil ettiği malûmdur. Brent önce kalınca bir hat halinde tecrit mayisini sürmüş, onun üzerine ve ortasına üstün nâkil solüsyonundan bir incecik hat çekmişti.

Bu üstün nâkil okadar az rezistanslıydı ki, gayet ince

bir ipek iplik çapındaki tel, ısınma alâmeti göstermeden yüz bin amper çekebilirdi.

Böylelikle Brent, kuruduktan sonra görünmez bir tertibatla Dalila'nın kumandalarını uzaktan idareli rôlesine bağlamıştı. Şimdi, bulunduğu herhangi bir yerden geminin kumandalarını istediği gibi idare edebilirdi.

— Önce herifleri biraz heyecanlandıralım, sonra geminin aydınlatma tesisleriyle mors mesajları gönderir, heriflere istediğimizi yaptırırız...

Genç adam, rôle kontrol cihazını açtı ve bir düğmeye bastı. Derhal bütün varlığı kaplayan korkunç bir helezonun beyin durdurucu dönüşüne kapıldılar. Mideleri ağızlarına gelecekmış gibi oldu.

Dalila'nın sürvites alanı gene kesilmişti...

Brent tam üç saniye bekledi.

Sonra düğmeye tekrar bastı. Aynı korkunç helezonu aksi istikamette, bu sefer aşağıdan yukarı doğru hissettiler. Aynı bulantı midelerini mensesi içersine aldı.

Sürvites alanı yeniden açılmış ve gemi ışıktan iki bin misli süratle seyre başlamıştı.

Brent sürvitesi üç saniye tuttu sonra gene kesti.

Bu üç saniyelik fasılları gayet itina ile muhafaza ediyor, sürvitesin kesilme ve açılma ameliyelerini ritmik bir intizamla yapıyordu. Böylece, bu hâdiselerin bir tesadüf olmadığı, şuurlu ve ne yaptığını bilen bir dimağın eseri olduğu muhakkak anlaşılabaktı.

— Yolcular gene paniğe düşecekler ama, maalesef başka çare yok...

Brent sürvitesi açıp kaparken bu sözleri söylemeyi de ihmal etmemişti. Bunu müteaddit defalar tekrar ettikten sonra:

— Kâfi derecede meraklanmışlardır artık, dedi. Enayiler gemiyi şeytanlar bastı zannetmeden muhabereye başlayalım. Bu, işin en nazik tarafı olacak.

Role kontrol cihazında bir diğer düğmeye bastı. Bu düğme geminin personele ait kısmının tenviratını idare ediyordu. O daire birdenbire karanlığa gömüldü. Bir müddet ka-

ranlıktan sonra, çok eski ve iptidai bir muhabere usulü olan, fakat diğer muhabere vasıtaları inkıtaa uğradığı zaman sür-vites devrinde bile başvurulmuş mors alfabesinin nokta ve hatlarıyla, Brent ışığı açıp kapatarak bir mesaj gönderme-ğe başladı:

— B.E.N.İ A.R.A.M.A.Y.I.N. B.U.L.A.M.A.Z.S.I.N.I.Z. K.A. Ç.A.K. O.L.A.R.A.K. S.E.Y.A.H.A.T. E.D.İ.Y.O.R.U.M,

Kamaranın ışıkları birdenbire söndü. Zıfırı bir karanlık içinde kaldılar. Brent el yordamıyla çantasından bir-şey çıkardı. Hemen akabinde kamara parlak mavi bir ışık-la aydınlandı. Elindeki özel elektrik fenerini masanın üzeri-ne bıraktı. Sonra, merakla onu seyreden baba - kıza döne-rek:

— Kaptan hiç te aptal bir adam değil, dedi. Çabuk ve iyi karar veriyor. Ben Mors işaretlerini göndermeğe başlayınca, derhal yolcular kısmının elektriklerini kapattırdı. Işıkları açmasını istesem, yahut herhangi bir şekilde, ışıkların ka-pandığının farkında olduğumu ihsas etsem, bu işi yapanın yolcular arasında olduğunu derhal anlıyacak...

Brent ışıkların kapanmasının hiç farkında değilmiş gi-bi devam etti:

— E.N. Y.A.K.I.N. S.E.Y.Y.A.R.E.Y.E. İ.N.M.E.Y.İ. K.A. B.U.L. E.D.E.R.S.E.N.İ.Z. G.E.M.İ.N.İ.N. K.U.M.A.N.D.A.S.I.N.I İ.D.A.R.E.N.İ.Z.E B.I.R.A.K.I.R.I.M. P.E.R.S.O.N.E.L, D.A.İ. R.E.S.İ. İ.Ş.I.K. S.İ.S.T.E.M.İ V.A.S.İ.T.A.S.İ.Y.L.E, C.E.V.A.P.

Kit nefesini tutarak:

— Size inanmazsa, ne yapabilir bu adam? diye sordu.

— Meselâ yolcular kısmının havasını boşaltabilir. Ya-hut havayı değiştiren tulumbaları durdurur.

Röle kontrol cihazında küçücük bir müşiri tetkik edi-yordu. Belki beş dakika kadar hiçbir değişiklik olmadı. Pro-fesöz Harlov ve kızı tek bir kelime söyleyemeden heyecan içinde bekliyorlardı. Brent ise gözünü küçük müşirden ayır-mıyordu.

Nihayet müşirde bir hareket görüldü. İbre anı bir hare-ketle oynadı. Brent şüpheli bir tavırla:

— Kabul etti! Zaten kabul etmese bütün tayfasını teker teker ortadan kaldırması lâzımdı ki, onu-da yapamaz.

Tekrar düğmeye basmağa başladı. İşaretlerle bu defa daha uzun bir mesaj verdi. Sonra arkadaşlarına dönerek bu mesajı hülâsa etti:

— Geminin yeni süratini verdim. Bir seyyare bulup iniş yapması için de on saat mühlet bıraktım. Seyyareye yaklaşınca gemiyi nasıl idare edeceğini de izah ettim. Bakalım ne olacak?

Masanın üzerinde bıraktığı özel elektrik lâmbasını söndürerek çantasına yerleştirdi, çantayı da kilitledi. Ondan sonra, kamaranın kapısını açarak her üçü karanlık koridora daldılar.

Röle kontrol cihazını Brent cebine yerleştirmişti.

Yolcu salonunda göz gözü görmüyordu. Bir yerde bir kadın hıçkırarak ağlıyordu. Muhtelif sesler, nereden geldikleri belli olmadan, salonu dolduruyordu.

Umumî bir korku havası yavaş yavaş çöküyordu.

Bir ses:

— Yahu nereden bindik bu uğursuz gemiye? Bu ışıklara da ne oldu? diye bağırdı.

Ve sesler karmakarışık devam ediyordu:

— Sürvites filân derken, galiba geminin her tarafını bozacaklar. Böyle acemi heriflerin feza gemisi işletmesine niçin müsaade ederler, anlıyamadım gitti...

— Boş ver yahu! Sürvites sağlam olsun da, geminin diğer sistemlerine aldırma. Sağ salım hele varacağımız yere bir varalım da, isterse karanlıkta seyahat edelim, ne kaybederiz? Bence esas olan şey, hedefimize varıp şu mel'un gemiden kurtulmaktır.

Endişeli bir kadın sesi yükseldi:

— Boyer oğlum! Neredesin? Gel buraya...

— Buradayım anne... Bir yere gitmedim:

— Uzaklaşma benden, ver elini...

Bir adam mikro dalgalı, sigara yakacağını çıkararak, bu

küçük âletin donuk mavi ışığından istifade etmek istedi. Fakat bu ancak birkaç metre kare yeri solgun bir titrek ışıkla aydınlatabildi. Salonun mutlak karanlığı yanında gülünç bir aydınlıktı bu...

Birdenbire sürvites alanı tekrar kesildi.

Hepsi, alan değişiminin doğurduğu o nahos bulantıyı bir daha duydular.

Bir kadın boğuk bir çığlık attı.

Annesinin Boyer diye çağırdığı çocuk cırlak bir sesle:

— Anne! Anne! fena oluyorum... diye bağırdı.

Kızgın bir erkek sesi:

— Oyuncak ettiler be! diye gürledi. Bir aç, bir kapa.. Bir aç, bir kapa... Ne oluyoruz yahu? Bunun sonu hiç mi gelmiyecek?

Brent, Kit'in kulağına eğildi:

— Süvari yakın bir güneş sistemi bulmağa çalışıyor, dedi. Yerini tayin edebilmek için sürvitesi kesmesi lâzım.

Kit de aynı alçak sesle cevap verdi:

— Yolculara biraz ümit versek olmaz mı? Zavallıların çektiklerini gördükçe içim parçalanıyor...

— Hayır henüz vakit gelmedi... Onların şimdilik birşey bilmemeleri kendi menfaatleri icabı.

Birkaç dakika sonra sürvites, gene aynı pis bulantı hissinin vererek, tekrar açıldı.

Sanki birşey olacakmış gibi, herkes heyecanla, ışıkların açılmasını bekliyordu.

Bu gergin hava içindeki sinir bozucu bekleyiş belki on beş dakika sürdü. Sonra hiçbir ihtar, hiçbir işaret verilmeden ışıklar açılıverdi.

Bu değişikliği yolcular sevinç çığlıklarıyla karşıladılar. Fakat bu sevinç pek kısa sürdü. Hem mutfaktaki, hem barın arkasındaki, hem de diğer taraflardaki hava kompartımanlarından sel gibi boşanan silâhlı tayfalar, hiç ses çıkarmadan yolcuları sindirdiler.

Başlayan cümleler yarıda kaldı. Tebessümler dudaklarda dondu. Birkaç kişi hiddetle, birkaç kişi hayretle, birkaç kişi de korkuyla haykırdılar...

Fakat bu silâhlı tayfalara mukavemet etmek kimsenin aklına gelmedi.

Mamafih tayfaların hal ve tavırları da gayri tabii idi. Yüzlerinde köşeye sıkıştırılmış bir kuduz köpek ümitsizliği, vahşî bir hiddet vardı.

Kaptan üniforması taşıyan ve kahverengi kaşları alnının ortasında âdeta yekdiğeriyle birleşen sert ve zalim bakışlı bir adam, tayfalarla beraber meydana çıkmıştı.

Brent kısık bir sesle yanındakilere:

— Sabit bir şeye tutunun, çabuk! diye fısıldadı.

Kendisi de derhal duvardaki bir parmaklığa sağ eliyle tutunurken sol elini cebine götürdü.

Süvari kızgın bir sesle tayfalara:

— Ne duruyorsunuz? Vurun hepsini! diye bağırdı.

Ve kendi atom tabancasını Profesör Harlov'a çevirdi.

Fakat birdenbire hiç beklenmedik birşey oldu.

Yolcu ve tayfalar, aynı korkak şaşkınlıkla bağıriştılar. Kaçmak üzere hız almağa çalışanlar beş on metre ileriye, yahut tavana fırladılar. Yere çökmek isteyenler sanki bir yerden düşmüşçesine şiddetle zemine çarptılar.

Tabancalı ellerini kaldıran tayfaların kimisi havada zarif taklalar attı, kimisi kendi alnına vurduğu bir darbenin tesiriyle yuvarlandı.

Geminin içindeki cazibe ayar tertibatı çalışmıyordu...

Şimdi herşey tamamiyle ağırlıksız kalmıştı...

Herkes gibi süvari de bir an ne olduğunu anlayamadı. Atom tabancasını kaldırdı, fakat kolu kalkınca, ağırlığı olmayan vücudu da kolu ile beraber kalktı geriye doğru yavaşça bir takla attı. Atom mermisi sadece tavanda bir leke bıraktı.

Brent el değiştirerek, sol eliyle kendini tuttuğu parmaklığa iyice tesbit etti. Sonra sağ eline aldığı sessiz cep silâhıyla dikkatle nişan alarak ateş etti. Süvarinin çılgılığı yolcuların dehşet feryatlarına karıştı.

Hiç kimsenin tabanı zeminden bir mukavemet görmüyor. Ayağı yerden kesilmiş yolcular, tamamiyle ağırlıksız, havada muallâkta çırpınıyorlardı. Her yaptıkları hareket onları sadece oldukları yerde döndürüyor fakat hiçbir yere git-

melerine imkân vermiyordu. Sanki sonsuz bir boşluk içindeler. Kaçmalarına imkân yoktu.

Bir kadın çocuğunu omuzundan tutarak kendini ona siper etmek istedi, fakat kadının ayakları yerden kesildiği gibi, elinde çevirdiği çocuğun hareketiyle kendi de hafifçe dönüyor ve ikisi beraber yavaş ve acaip hareketlerle görülmemiş bir kadril oynarmış gibi dönüyorlardı.

Bir adam, gözünün önündeki dehşetli manzarayı görmemek istermiş gibi ellerini yüzüne götürdü. Fakat bütün vücudu arkaya doğru bir devir hareketine başlayınca, kendini tutmak isteyerek kollarını yana açtı, bu hareket muvazenesini büsbütün bozdu... Ayakları başının üstünden geçti... Şaşkınlıktan küçük dilini yutacak hale gelen adam, kendini yerden yarım metre kadar yüksekte, havada, yüzü koyun ve yere müvazi, muallâkta yatar buldu.

Herkes olduğu yerde kıvranıyor, dönüyor fakat kimse kaçmağa muvaffak olamıyordu. Neticede, ateş etmeğe başlayan tayfaların uyandırdığı korkuya, bu katliâmdan kaçamamak hissi karışıyor ve çılgın bir haddi bulan bu korkunun pençesinde kadın erkek herkes feryatlar, imdat ve yardım çığlıklarıyla ortalığı hakikî bir hercümerç içinde bırakıyordu.

Allahtan, tayfalar da aynı tesir altındaydılar... Yüzleri buruşuyor, ateş etmeğe başlıyorlardı. Fakat nişan almağa imkân yoktu ki... Elini kaldıran herkes bütün vücudunun hareket ettiğini görüyor ve bir türlü bu harekete mâni olamıyordu. Karşısına nişan alıp ateş etmek isteyenler ya tavana, ya yere yahut da arka taraflarında bir yere isabet ettiriyorlardı.

Buna rağmen vurulanlar olmadı değil... Birçok serseri atom mermisi, beklenmedik açılar yaparak, nişan alınan kimseden bambaşka adamları vurdu.

Bu hercümerç içinde Brent bir eliyle kendisini iyice tesbit etmiş, diğer eliyle rahat rahat ve hayret edilecek bir isabetle ateş ediyordu. İlk atışı, gafil avlanan süvariye en kısa yoldan cehenneme göndermişti. Vücudunun muvazenesini sol eliyle temin ederek durmadan ateş ediyordu. Kit, Brent

ihbar ettiği zaman tutunacak bir yer bulamamış, fakat soğukkanlılıkla Brent'in sol omuzuna yapışmıştı. Şimdi o da serbest kalan sağ eliyle ateş ediyor, bu suretle babasının sitayişle bahsettiği nişancılığının sadece bir palavradan ibaret olmadığını ispat ediyordu.

Profesör, Brent'in ihtarını vaktinde duyamamış ve kendini diğer yolcular gibi muallâkta hareketten âciz bulmuştu. Bunula beraber soğukkanlılığını kaybetmemişti. Atom tabancası elinde hazır bekliyor ve başıboş hareketi kendisini, tabancası bir tayfaya çevrilmiş vaziyete getirirse, hiç kımıldamadan tetiği çekiyordu. Sonra isabet kaydedip etmediğini merak bile etmeden, kendini tabancasının geri tepmesine bırakarak, yeniden nişan almağa filân teşebbüs etmeden, ancak yeni bir hareket tabancasını yeni hayduta çevirinceye kadar sabırla bekliyordu.

Nihayet Brent, durumu müsait bularak, gür bir sesle bağırdı:

— Tabancalarınızı atın, yoksa birer birer hepinizi temizliyeceğiz!...

Sağ kalan altı tayfa derhal tabancalarını atarak, merhamet dilediler.

— Ateş etmeyin! Ateş etmeyin! Tabancalarımızı atacacağız...

Okadar korku ve dehşet içindeydiler ki, sözleri boğuk boğuk çıkıyor, zor anlaşılıyordu.

Brent tekrar el değiştirerek sol elini cebine soktu ve role kontrol cihazının düğmesine bastı: Geminin umumî cazibe sistemi derhal çalışmaya başladı. Havada bulunan yahut alelacele vaziyetlerde kalan bütün yolcu ve tayfalar, zemine karmakarışık yuvarlandılar...

Brent:

— Harlov! diye bağırdı. Tabancaları topla ve tayfalarından herhangi biri tabancasına sarılmağa kalkarsa, derhal beynini patlat...

Brent ve Kit, yan yana tayfalara doğru ilerlediler. Korkudan zaten bütün iradelerini kaybeden tayfalar hiç mukavemet etmeden duvarın dibine dizildiler.

Profesör, yere sallapati atılmış atom tabancalarını toplarken, iki genç te kalan tayfaları en yakın boş kamaraya götürüp, kapıyı üstlerine kilitlediler.

X

Brent vaziyetten memnun, gözleri parlayarak:

— Şimdi gidip bakalım, başka var mı? dedi. Meçhul bir kaçak yolcunun isteklerine uymak mecburiyetinde kaldılar, fakat yolculardan herhangi birinin canlı kalıp ta bu hususta gevezelik etmesi ihtimalini göze alamadılar.

Tayfalardan aldıkları atom silâhlarını yolculardan gönüllülere dağıttılar ve bunların bir kısmını kadın ve çocukların yanına muhafız olarak bırakarak, diğerleri geminin dahilindeki diğer personeli esir etmek üzere harekete geçtiler.

Brent ve Kit, doğru kumanda köprüsüne koştular. Genç adam etrafı bir gözden geçirdi. Kumanda dairesi, eski bir tip olmakla beraber, Brent'e yabancı değildi. Bir subayın, paniğe kapılıp, öteyi beriyi kırmağa kalktığı aşikârdı. Duvardaki panoların birçoğu darbe izleri gösteriyordu. Kumanda dairesindeki bazı müşirler parçalanmıştı. Fakat Allahtan esas kumanda tertibatına birşey olmamıştı.

Kit merakını yenemedi:

— Cim, acaba vaziyeti idare edebilecek misin? Kumandalarda fazla hasar yok galiba?..

Brent başını salladı:

— Evet, kumanda tablosu oldukça iyi durumda. Vakıa ben yıldızlar arası seyir mühendisliğinden pek anlamam ama, zannederim idare edebileceğim.

Üzerinde (Genel Temas) yazılı bir düğmeye bastı. Hoparlörlerin çalıştığına kanaat getirdikten sonra seyyar mikrofону eline aldı:

— Bütün yolcular. Dikkat! Dikkat! Sürvitesi bir kere

daha kesip, meskûn bir seyyareye doğru yol almak için yer t ayini yapacağız. Tel aşlanmayınız. Durumumuzu bil ahare tekrar bildireceğim.

Sesi, Dalila'nın dahilindeki bütün hoparlörlerden i itilmi ti. İhtarına rağmen bazı yolcular yine korkuya kapılabilirlerdi. Fakat maalesef herkesi, her zaman memnun etmeğe imkân yoktu.

Brent sürvites alanını kesti.

Geminin büyük teleskobuyla tam karşılarına isabet eden yıldıztan uzun uzun tetkik etti. Acele bazı hesaplar yaptı, bazı tahminlerde bulundu. Sonra tekrar mikrofonu açarak:

— Yakınımızda çok seyyareli bir güneş sistemi var, gemiyi oraya g t recekim, dedi.

Dalila'yı tekrar sürvitese sokarak, geminin rotasını tesbit etti ve tam yol verdi.

Başını kaldırdığı zaman Kit ile g zg ze geldiler. Genç kızın yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı. Brent tekrar mikrofonu açarak:

— Geminin eski personeline emir, dedi. Harlov, bu adamları alt çıkış kapısına götürün. Gemi personelinden olup ta ölenlerin de cesetlerini alacaklar. Yolcu cesetlerine dokunmıyacaklar. Gemiye terketmeğe hazır olsunlar.

Mikrofonu kapattı, tekrar Kit'e baktı ve gülümsedi. Dakikalar geçiyordu. Kit, Brent'in oturduğu kaptan kumanda koltuğunun arkasına geldi ve uzun parmaklı ellerini Cim'in saçları üzerinde gezdirdi. Bir müddet konuşmadan öylece kaldılar.

Brent sürvites alanını kesti. Binlerce yıldıztan sanki hiç yoktan var olmuş gibi geminin etrafını semayı birdenbire doldurdular. İleride, sağ tarafta muazzam bir küre vardı. Bu, arasına girdikleri güneş manzumesinin bir seyyaresiydi.

Genç adam mikrofonda yeni bir emir verdi:

— Evvelâ geminin eski personeli cesetleri alarak inecekler. Personelin hepsi inmeden hiçbir yolcu inmeğe teşebbüs etmiyecek. Bu bir emirdir, ona göre hareket etmenizi rica ederim...

Filhakika Brent'in böyle bir emir vermeğe selâhiyeti yoktu ama yolcular öyle bir haleti ruhiye içindeydiler ki ne söylese tereddütsüz yapacaklardı.

Gemiyi kendi mihveri etrafında çevirdi, yavaşça fakat gittikçe artan bir dikkatle, Dalila'yı zemine yaklaştırdı. Seyyarenin üzerinde dağlar belirdi ve bu dağlar muhteşem varlıklar haline geldiler. Gittikçe büyüyerek kabardılar... Dağların arasındaki düzlüklerde ağaçlar ve ziraat âletleri görüldü.

Bu meskûn bir seyyareydi. Fakat pek müterakki bir seyyareye benzemiyordu.

Brent Dalila'nın hızını iyice kesti. Şimdi sürat saatte birkaç yüz metreden ibaretti. Netice meslekten yetişme feza süvarisi olmayan bir amatör için, pek te âşına olmadığı bir gemiyi indirmek hiç te kolay bir iş değildi.

Dalila yere yaklaşıncı önce dallar, sonra büyük ağaç gövdeleri kıvrılarak muazzam teknenin altında ezildi. Gemi sert bir sarsıntıyla zemine oturdu ve hareketsiz kaldı.

Brent, alt çıkış kapısındaki hoparlörü açtı:

— Bütün gemi personeli, ölülerinin cesetlerini de alarak gemiyi terkedecek. Tahliye başlayın...

Kumanda tablosunun yan tarafında bir levha aydınlandı: «Alt çıkış kapısı açık!»

Biraz sonra kumanda dairesi hoparlöründe Profesör Harlov'un sesi duyuldu:

— Bütün personel gemiyi terketti!

— Derhal kapıyı kapatın. Hareket ediyoruz...

Bir iki saniye sonra «Alt çıkış kapısı açık» levhası karrardı. Brent motorları çalıştırdı ve Dalila ağır ağır yükseldi.

Az sonra gemi tekrar sürvitese geçerek, tayfa ve subayları bıraktıkları seyyareden uzaklaşıyordu. Fakat Brent sürvitesi uzun zaman çalıştırmadı. Biraz sonra tekrar kesti. Aynı güneş manzumesinde başka bir seyyareye yaklaşıyorlardı. Uzaktan seyyarenin karlı dağları ve denizleri seçiliyordu. Kürenin mühim bir kısmı beyaz bir buğu ile kaplıydı.

Brent büyük teleskopla seyyareyi tetkik ettikten sonra;

— Meskûn! dedi. Yolcuları da buraya indiririz. Müşkülât çekmezler.

Gemiye tekrar mihveri etrafında döndürdü, semayı dol-duran bütün yıldızlar, muntazam bir resmi geçit yaparmış gibi gözlerinin önünden geçti.

Biraz sonra gemi seyyareye tamamen yaklaşmış ve ini-şe geçmişti. Brent genç kıza döndü:

— Evet, dedi, yolcuları burada indiririz. Ben inmiyece-ğim. İşin aslına bakarsan Teşkilâta mensup olmak insana bir avantaj vermez, bilâkis birtakım mesuliyetler yükler. Şimdi, yıldızlar arası kanunlarına göre ben, bu geminin sü-varisine karşı isyan çıkarmış bir korsanım. Gemi personeli-ni yabancı bir seyyareye bırakmak ta yabana atılacak suçlar-dan değildir ya!.. Hem şimdi de aynı şeyi yolculara yapaca-ğım. Netice itibariyle bir blânço çıkarmak lâzımgelirse işle-diğim cürümler arasında müteaddit katil, fezada isyan, kor-sanlık, yolcuları yabancı topraklara terk, gemiyi tahrip... Daha ne bileyim, bir sürü suçlar var. Hele yolcular muhay-yilelerini çalıştırmağa başlayıp ta olan hâdiseleri bire bin katıp anlatmağa başladılar mı, hayatım on para etmez. İyisi mi, ben Dalila'yı alıp yoluma gidiyorum. Buralarda kimse-ye teslim olup, muhakeme edilmeye niyetim yok.

Kit bu fikri kat'i olarak tasdik etti:

— Doğru Cim, yapılacak en münasip şey budur.

— Babanla sen, Arza dönünce, Kem IV'de bir madde transmetörü bulunduğunun muhakkak olduğunu, Derik'le Proküs'ün oradan kalkan bir filo ile yağma edilmiş olmasın-ın muhtemel bulunduğunu söylersiniz. Olur mu?

— Hayır.

— Neden hayır? Anlamadım...

— Gayet tabii... Sen Dalila'yı alıp ta nereye gidecek-sin sanki? Arza tabii. Bilmiyorum zannetme. Biz de seninle beraber geleceğiz. Zaten böyle büyük bir geminin idaresi için üç kişi az bile...

— Demek bütün cürümlerime bir de kız kaçırma ilâve olunacak öyle mi?

Kit mânalı mânalı bakarak genç adamı süzdü:

— Zaten babam seni çok beğeniyor, biliyorsun.

— Ya sen?

Genç kız vaziyeti anlar gibi oldu. Birdenbire Brent'in karşısına dikilerek:

— Cim Brent, eğer benimle alay ediyorsan, Teşkilât, meşkilât dinlemem, saçlarını yolarım; anlıyor musun? Cevap ver...

Brent, kıvrak bir kahkaha attı:

— Aman sakın ha! Vazgeçtim. İstedğin yere götüreceğim seni, fakat saçlarıma çok meraklıyım. Onlara dokunma da ne istersen yap.

Genç kız sevdiği adamın kucığına atılarak, boynuna sarıldı:

— Hesap ver bakalım. Neden böyle sözler söyledin? Yoksa beni imtihan mı ediyorsun?

— Dur yahu! Kalk oradan, şimdi gemiyi bir yere toslayacağım, sonra ne Arza ne de başka bir yere gidecek haliniz kalmıyacak. Cennette çocuk mu büyüteceğiz?

Sonra ciddileşerek ilâve etti:

— Neden dersen de, Kit. Teklif benden gelse minnet hissine kapılarak benimle gelmeğe razı olacağınızı biliyorum. Halbuki benim minnete ihtiyacım yok. Benim şahsım için gelirsen, bak ona aklım erer.

Dalila yavaş yavaş zemine oturdu.

Gemi hareketsiz kalır kalmaz, genç kız tekrar Brent'in boynuna atıldı:

— Şimdi kumandaymış, inişmiş, öyle numaralar da dinlemem.

Ve ateşli bir teslimiyetle kendini genç adamın kolları arasına bıraktı.

X

Teşkilât şefi kır saçlı başını kaldırdı, okuduğu raporu masanın üzerinde biraz ileriye itti. Koltuğunun arkasına yaslandı. Biraz düşündükten sonra:

— Raporunuzu beğendim Brent, dedi. Görüşlerinize iş-

tirak ediyorum. Fakat maalesef elimizde kat'i deliller olmadıkça bir filo harekete geçiremeyiz. Ancak ihtiyatî tedbirler alabiliriz ki, kanaatimizce bu da asla kâfi değildir. Netice itibariyle daha bir takım şeyler yapmamız lâzım.

Her zamanki gibi kudretli şahsiyetinin verdiği durgunlukla konuşuyordu:

— Siz bir işe başladınız Brent, devam ediniz. Ben ayrıca başka kollardan da harekete geçerim. Ve diğer faaliyetlerimizi de sizin plânınıza göre ayar ederim. Şimdi siz, bu işin sonunu getirebilmek için bir plân tasarladınız mı? Bu plân nedir?

Brent karşısında oturan iyi taranmış kır saçlı, gözlüklü, geniş alınlı, daima kusursuz giyinen, daima sâkin ve temkinli, kimseyi küçük, kimseyi büyük görmeyen, bilgin denecek kadar kültür sahibi, kitap gibi bir hafızası, dehşetli bir ikna kabiliyeti olan, nüktedan, sabırlı, zeki ve mütevazı adama baktı.

Şef!..

Onun nereden geldiğini, mazisinin ve tahsilinin ne olduğunu kimse bilmezdi.

Yirmi beş sene kadar evvel Teşkilâtın başına gelmiş ve yirmi beş senedir, idaresi çok zor olan, bazı ajanları belki senelerce merkeze uğramayan bu dağınık müesseseyi şayanı hayret bir ustalıkla idare etmiş ve bugünkü durumuna getirmişti.

Şef hiçbir harekâta iştirak etmez, fiilen hiçbir faaliyette bulunmaz, sadece mühim meselelerin plânlanmasında rol oynardı. Daha ziyade sahne arkasında kalır ve prensip kararları alırdı.

Fakat Teşkilâtın sayılı ajanlarının hepsiyle gayet yakından alâkadar olurdu. Onların namzetliklerinden ölümlerine veya emekliye ayrılmalarına kadar yetiştirilmeleriyle meşgul olur, âdeta her ajana, kendi tükenmez şahsiyetinden bir nebze aşılardı. Onun zamanında, yirmi beş senedir, Teşkilâtta hiçbir fiyasko olmamıştı. Münferit ajanlar ellerinde olmayan sebeplerle muvaffakiyetsizliklere uğramış ve bu uğurda hayatlarını vermiş olmalarına rağmen, Teşkilât bir

bütün olarak daima başarıya ulaşmıştı ve bütün başarılarında, bilâvasıta olmakla beraber, en büyük pay şefe aitti.

Brent bir iki kere yutkunduktan sonra:

— Tasarlanmış bir plânım yok, Şef! dedi. Bununla beraber bazı ihtimaller üzerinde biraz durdum. Müsaade ederseniz bu ihtimalleri sizinle tetkik edelim.

— Gayet tabii... Buyurun...

— Kem IV seyyaresinde bir transmetör olduğu muhakkak, fakat gerek benim şahsî tetkiklerime ve gerekse Profesör Harlov'un müşahedelerine göre, halkın böyle birşeyden haberi yok. Ve bu halkın çoğu yağmalardan istifade etmiyor.

Brent biraz durdu. Zihnini toplar gibi biraz düşündü ve devam etti:

— Malden seyyaresine gelince, bildiğiniz gibi bu seyyare hakkında pek az bilgiye sahibiz. İmparator yavaş yavaş bütün yabancıların ayağını seyyareden kesti. Hemen hemen dışarıdan kimseyi kabul etmiyor. Bu durum bana eskidenberi mânidar gelir. Kanaatimce Malden sâkinlerinin tamamı bu yağmalarda ortaktır. O takdirde, yani bu ihtimal kabul edilirse, madde transmetörlerinin meydana gelmesi mümkündür.

Şef dikkatle dinliyordu. Bu muhakemeleri mantıkî ve akla yakın bulduğu muhakkaktı:

— Doğru, dedi, devam edin.

— Biz bugünkü duruma göre iki yoldan birini seçmeğe mecburuz: bunlardan birincisi, Malden'den, ikincisi Kem IV den başlar. Malden buradan, en hızlı feza gemileriyle takriben bir sene çeker. Bu çok uzun bir zamandır. Kem IV de ise vaziyet biraz daha esrarengiz ve tahkikat biraz daha uzun sürer. Belki de hiçbir netice vermez. Ben esasen Kem IV de bir miktar tetkikat yapmış durumdayım. Bu sebeple işe oradan başlamayı tercih ederim.

Brent, demindenberi oturmakta olduğu koltuktan yavaşça kalktı. İki eliyle Şefin masasına dayanarak ve biraz ileri doğru eğilerek:

— Hedefim, diye ilâve etti, madde transmetörünün yerini tesbit etmek, mümkün olduğu takdirde transmetör vasıtasıyla Malden'e gitmek ve tetkikatımı orada tamamlamak. Eğer bir başka ajanı da Malden'e göndermeyi münasip görürseniz, bana azamî bir sene mühlet verdiğiniz takdirde, muvaffak olamazsam, diğer arkadaş Malden'den işe başlayarak devam eder.

Şef, iki eliyle masanın üzerine hafifçe vurarak başını salladı ve:

— Kabul, dedi. Şimdilik sizin Kem IV de vazifelendirileceğinizi kabul edelim. Teferrüatı gene görüşürüz. Bir ikinci kol da doğrudan doğruya Malden'den başlar ve bir seneye kadar oraya varacağına göre bu müddet zarfında siz serbestçe hareket edebilirsiniz. Umarım ki, muvaffakiyetiniz bu kadar uzun bir zamana ihtiyaç göstermez.

Brent, Şefin sözünü kesti:

— Ben de temenni ederim ki o zamana kadar yeni sey-yareler baskına uğramaz.

Şef, müteessir başını salladı:

— Orasını ancak temenni edebiliriz. Maamafih henüz aldığım bir habere göre Loka V seyyaresi de taptaze bir tar-arruza uğradı, tamamen yağma ve tahrip edildi. Bu sefer haydutlar daha alenî ve daha ihtiyatsız davrandılar. Bir mik-tar ipucu bulmak üzereyiz galiba...

Brent ve Şef bu mevzuda uzun uzun görüştüler. Bu görüşme saatlerce sürdü. Birçok ihtimalleri düşünerek, bu muhtelif ihtimallerin tahakkuku halinde değiştirilebilecek bir plân kurdular.

Esasen Teşkilâtın bütün ajanları, üzerlerine aldıkları vazifelerin ifasında tek başlarına çalıştıkları için muvaffakiyet daha ziyade ajanların mahallî imkânlarına bağlıydı. Mahallî hâdiselerle uğradıkları müşkülât karşısındaki tedbirler elbette daha evvelden tesbit edilmesine ihtimal olmayan tedbirler oluyordu. Onun için Teşkilât mensuplarının tatbik edeceği bütün plânlar gayet elâstikî olarak hazırlanırdı.

Genç ajan Şefin yanından ayrılmadan önce, Şef mutadı hilâfına ona bir dostunu tavsiye etti:

— Bu adam, dedi, Merva seyyaresinin Kem IV deki sefiridir. Merva, soyguncuların ilk kurbanı olan Derik ile çok yakından dost olduğu gibi, bu sefirin Derik seyyaresine karşı hususî bir alâkası vardır. Sefirin size yardım edeceğinden eminim.

Brent aklına yepi gelmiş gibi:

— Birşey daha var Şef, dedi. Kem IV seyyaresini şüphelendirmemek için Profesör Harlov'un ortadan kaybolduğunu ilân etmek ve bir müddet Profesörün ortalarda gözükmemesini temin etmek fikrine ne dersiniz? Dalilla'nın mürettebatı Kem IV e döndüğü takdirde, bu heriflerin şüpheleri bile bir miktar yatıştır sanıyorum...

Brent, ertesi günü Kem IV'e müteveccihen hareket etmek üzere, Şeften ayrıldığı zaman vakit hayli ilerlemişti. İlk taksikopter durağında sırada olan arabaya bindi ve otomatik taksimetreyi Vega otelinin 12 numaralı kordonuna ayar etti. Taksimetrenin gösterdiği parayı, ufacak deliğin içine atarak düğmeye bastı. Sonra da yumuşak koltuğa yaslandı. Kit Harlov'u düşünmeğe başladı.

Otomatik vasıta manyetik idaresiyle kendi kendine havalanıp, hava trafik kanallarından geçerek yola düzüldüğü zaman, ayaklarının altına serilen muazzam şehrin manzarasını görmedi bile... 42 bin odalı ve en modern konforu haiz Vega oteline yaklaşıncı, otelin kat kat kordonları üzerinde, demet demet dairelere ve balkonlara bile bakmadı. Halbuki otelin şahane görünüşü onu her zaman teshir ederdi. Kendi kendine:

— Oğlum Cim Brent, dedi. Paçayı fena kaptırdın galiba... Bunun sonunda bir düğün var gibi görünüyor.

On ikincil kordona gelince taksikopterden indi ve düğmesine basarak vasıtayı en yakın durak yerine gönderdi.

Otelde Kit, vücudun şekil ve duruşuna kendiliğinden intibak eden ve otomatik olarak vücut hararetiyle ısınan

lüks ve muhteşem, büyük koltuklardan birine uzanmış, duvardaki gömme televizyonda en son aşk filmini seyrediyordu.

Brent içeri girer girmez, yerinden fırlayarak, boynuna sarıldı:

— Neredesin yahu, Cim? Akşam yemeğinden vazgeçtin de gelmiyeceksin sandım.

— Doğrusunu istersen akşam yemeği pek okadar mühim bir hâdise değil; ondan vazgeçebilirim. Fakat senden vazgeçmem. Onun için, yemek olsa da olmasa da sana geleceğim. Bir kere bunu aklından çıkarma. Anlaşıldı mı? Şimdi söyle bakalım yemeği nerede yiyeceğiz?

— Onuncu kordonun balkonundaki yeşil restoranda. Ben masa da ayırttım, derhal hazırlanıp gidelim.

Çabuk hazırlandılar. Biraz sonra, şehrin en lüks restoranı addedilen yeşil kulüpte, ayırttıkları masanın başına oturmuşlardı. Restoranın dahili tezyinatı gayet modern ve orijinaldi. Fakat gözlerini birbirlerinden ayırmayan iki gençin, kendilerine müsait bir dekor teşkil etmesinden başka, civardaki tezyinatla ilgileri yoktu.

Masanın yanındaki düğmelere basarak yemeklerini ısmarladılar. Otomatik servis istediklerini masanın ortasına yerleştirdi. Hem yiyor hem konuşuyorlardı.

— Şef ne diyor? Fikrini uygun buldu mu?

— Aşağı yukarı... Birçok noktalarda mutabıkız, ufak tefek değişiklikler de tavsiye etti.

— Kem. IV'e gidiyoruz değil mi?

— Allah bilir, seni götürmek istemiyorum ama... Dai-ma bir yolunu bulup beni kandırıyorsun. Sana lâf yetiştirmek için insanın dört tane dili olması lâzım.

Gülüştüler.

Yemek mükellef, muhit müsait, dekor muhteşemdi. Mükemmel bir orkestra salonu neşeli bir müzikle dolduruyordu. İki genç âşık Dalila'da geçirdikleri korkulu ve dehşetli saatleri, yolcuların çılgın hareketlerini ve yalnız üç kişi oldukları halde koca gemiyi Arza kadar getirmek için çektikleri müşkülâtı çabuk unutmuşlardı.

Yemekten kalktıkları zaman gece bir hayli ilerlemişti.

Otelin, bir bayram gecesiymiş gibi aydınlık olan pasajı ve koridorlarından geçerek kendi dairelerine geldiler. İkisi de biraz sarhoştı. Dairelerine girip te kapıyı kapar kapamaz Kit, sevgilisini oracıkta kapının önünde durdurdu:

— Dur bakalım! dedi. Evvelâ yemek müddetince öpüşünde bir değişiklik olmuş mu, onun tadına bakalım.

Gene gülüşerek kucaklaştılar. Fakat Kit, çapkın bir kıvranaşla Brent'in elinden kurtuldu. Salonun öte tarafına kaçtı.

— Yağma yok! dedi. Bir öpücük yeter... Ötekileri gelip kendin almalısın.

Oynaşarak, gülüşerek, öpüşerek sokak kıyafetlerini değiştirdiler. Rahat ve hafif elbiseler giydiler. Biraz sonra Brent, genç kızı kucağına alıp yatak odasına götürdüğü zaman, her ikisinin de birbirlerini arzusu en yüksek raddesine çıkmıştı.

Bret genç kızı şefkatle yatağın üzerine bıraktı ve dudaklarına eğildi. Aynı zamanda karyolanın başındaki sedef tablonun düğmeleriyle oynadı. Evvelâ baygın ve sıcak bir müzik ortalığa yayıldı. Bu müzikle beraber ışıklar donuklaştı, soldu... Yatak odası romantik bir loşluğa büründü. Sonra insanın iliklerine nüfuz eden, aşka meylettirici bir misk kokusu, hususî bir teşvikle bu romantik ışığa ve davetkâr müziğe tesirini ekledi. Bu tahammül edilmez aşk atmosferi zaten birbirine can atan iki genci, tatminkâr birleşmeye hazırlamıştı. Birbirlerinin koynuna gömüldüler.

Kit, sıcak, kısık, titrek ve şehvet dolu bir sesle: .

— Cim, sevgilim... Al beni, diye inledi...

Sert ve körpe vücudunun kor gibi hazinelerini sevgilisine bıraktı.

Uzun, çok uzun bir zaman sonra Brent, kolunu uzatarak tekrar düğmelerle oynadı. Işık gayet loş bir yeşile kalboldu. Müzik son nağmelerini bir sır gibi fısıldayarak dağıldı.

Brent sol omuzunun üzerine kendini bırakmış, gözleri kapanan güzel yüze, yüzünü dayadı ve Kit'in dudaklarına

uykulu bir tebessüm getiren son bir öpücük kondurduktan sonra, kendi de gözlerini kapadı.

Kit Harlov, normal haliyle Kem IV seyyaresinde gözü-kemezdi. Hem derhal tanınır, babasının ve kendisinin ölmedikleri derhal meydana çıkardı. Hem de, bu hal başarmaları icap eden işe kat'î bir balta vurur, hiçbir muvaffakiyet imkânı bırakmazdı. Brent te kendi hesabına tanınmamayı tercih ediyordu. Ne olur ne olmaz... Yabancı bir muhitte, totaliter ve şiddetli bir idare altında, casusluk suçu ile yakalanmamak lâzımdı. Hattâ bir, Teşkilât ajanı olsa bile...

Kit'in ipek sarı saçlarını, parlak bir siyaha boyadılar, sonra hususî bir tertiple sertleştirdiler. Vücuduna da baştan aşağı, en mahrem yerlerine kadar, sun'î ceviz yağı losyonu ile koyu buğday rengi verdiler. Gözlerinin yeşil rengini değiştirmeye ihtiyaç yoktu. Yalnız dudaklarını biraz dolgunlaştırdılar. Dudak boyasını da saç ve ten rengine uygun bir tonla değiştirdiğinde genç kız tanınmaz hale geldi.

Brent eserini tenkitçi bir gözle kontrol edip, genç kıza uzun uzun baktıktan sonra:

— Mükemmel, dedi, seni baban bile sokakta görse tanıyamaz. Güzelliğine de hiçbir hâlel gelmedi, yani daha doğrusu eserken mi daha güzelsin, yoksa sarışırken mi? Bir türlü karar veremiyorum. Maamafih şurası muhakkak ki, güzelsin... Ve Benimsin...

Şakalaşarak ve hattâ arada bir işlerini bırakarak uzun uzun öpüşerek hazırlıklarına devam ettiler. Brent te saçlarını iyice koyulaştırarak, şakaklarını bir hayli kırlaştırdı. Gözlerinin kenarına hafif kırışıklıklar çizdi, bıyık bıraktı. Böylece tavırlarına olgun bir zampara hali verdi.

Kit genç adama yanyan bakarak:

— Seni böyle kır saçlı çapkın halinde görünce Kem IV'ün kadınları rahat bırakmıyacak. Fakat şunu hatırlatayım ki, mâsum flörtlerini bile merhametsiz bir kontrole tâbi tutacağım. Sana göz açtırmıyacağım...

Hazırlıklarını o gün bitirdiler ve Kit'in babasını istira-hate çekildiği sayfiye köşkünde ziyaret ederek vedalaştılar.

Aynı gün Kem IV'e müteveccihen yola çıktılar.

Şimdi, kadın biraz şuh ve fattan, kocası fazlaca çapkın, zengin bir karı - koca rolündeydiler. Rok Lamod ve genç karısı İma Lamod, zevkleri için seyyareden seyyareye dolaşır, hoşlandıkları yerde arzu ettikleri kadar kalırlar ve bilhassa evlilik harici maceralara karşı fazlaca meyil gösterirlerdi. Çok zengin oldukları söylenir, fakat servetlerinin hakikî değerini kimse bilmezdi.

Arz'dan Kem IV'e seyahat zararsız geçti. Gemide Kit şuh ve maceraperest rolünde muvaffak oldu. Süvariden başlamak üzere bütün erkekleri başına topladı. Brent ise, olgun zampara kılığında yaşlı, genç birçok kadın kalbini çaldı. Fakat bütün zevahire rağmen iki genç birbirlerine sadık kaldılar ve böylece, sadece dış görünüşleri ve hareket tarzlarıyla, kendilerine Kem IV'de faydalı olacak şöhreti temin ettiler. Bütün bunlar Cim Brent'in plânının ilk safhasıydı.

Brent'le Kit Kem IV'e vardıklarından bir hafta sonra şöhretleri yayılmağa başladı. Başşehre varır varmaz en lüks otele inmişler ve Brent gizlice Merva sefirini ziyaret ederek, kendini tanıtmış, Şefin tavsiyesini yerine getirmişti.

Sefir, Brent'in kısaca izah ettiği durumu ve hazırlanan plânları dinlerken hiddetini yenemiyor, muhteşem dairesindeki mutenâ kumaşlardan yapılmış koltuklara bir oturup bir kalkıyordu:

— Nasıl, nasıl? Derik'i mahveden donanma buradan, Kem IV'den hareket etti ha? Alçak herifler, daima da dost görünür, Derik'in ve Merva'nın dostluğuna çok kıymet verdiklerini söylerler.

— Evet Ekselâns! Bu civarda yağma edilen seyyareleri vuran donanma, hep Kem IV'den çıkıyor. Madde transmetörü sayesinde Malden'e gidiyor. Fakat bütün bunları ispat için bazı ipuçları bulmamız lâzım.

Sefir heyecanla genç adamın omuzlarına sarıldı, içten gelen bir samimiyetle:

— Dostum, dedi, benden ne yardım istiyorsanız yapmağa hazırım.

Bunun üzerine Brent plânının ana hatlarını izah etti:

— Halk arasında yapılacak bir araştırma netice verse bile çok uzun zaman ister. Halbuki işin nezaketi hiç vakit kaybetmeğe gelmez. Kimbilir belki şu anda bile Galaksi'nin bir yerinde müreffeh bir seyyarenin mâsum sâkinleri, mel'un gazın zehiriyle topyekûn can veriyor, vahşî Malden askerlerinin zalim elleri mücevherleri soymak için biçare cesetleri doğruyordu.

Brent bunları anlattıkça, sefirin gözleri açılıyor, hiddeti son dereceye varıyordu:

— Alçaklar! Alçaklar!

Her cümlenin sonunda sefir buna benzer tâbirlerle nefretini ifade ediyor, yumruğunu masasına, koltukların kenarına vuruyordu.

— Derhal harekete geçmemiz ve mutlaka muvaffak olmamız lâzım. Onun için uzun sürecek taharriyata başvurunup, Kem IV hükûmeti âzâsından, böyle bir sırra vâkıf olması icap eden yüksek bir şahıs seçip, gayretlerimi onun üzerinde toplayacağım ve ister tatlılıkla, ister rüşvet vâdiyle, ister zorbalıkla, ister işkenceyle olsun harifi konuşturup bu sırrı alacağım. İşte plânımın umumî hatları bundan ibarettir.

Sefir biraz sâkinleşir gibi olmuştu:

— Öyleyse bu hususta benim size faydam dokunabilir. Fakat tahkikatınızın ilerlemesiyle yakından alâkadar olmayı arzu ederim. Onun için birbirimize yakın olmamız faydalıdır. İndiğiniz otelden ayrılın. Benim köşkümde misafir kalın. Hem daha yakından faaliyetinizi takip eder, daha faydalı olmağa çalışırım, hem de köşkümde misafir kalmanız sizin, sarayın en yüksek şahsiyetleriyle tanışabilmeniz için en sağlam refaranstır.

— Fakat Sayın Sefir, sizi bu işe karıştırmakla zaten rahatsız ettik. İyi niyetlerinizi suistimal etmiyelim.

— Delikanlı, size nekadard yardım etsem azdır. Çünkü siz biraz da benim için çalışıyorsunuz. Derik seyyaresi başkanı benim eniştemdi ve elmas gibi bir adamdı. Derik'in fe-

lâketini haber alır almaz bizzat gittim. Başkan ve kızkardeşim feci şekilde doğranmış, mücevherleri, kolları ve boyunları kesilerek alınmıştı. Başkanın 17 yaşındaki kızı, dilber yeğenim öldürüldükten sonra kirletilmişti. Bunların acısı yürekte kolay kolay silinmez. Bu mahlûklar insan sıfatına lâyık değil. Zalim, vahşi, alçak mahlûklar... Bunların kökünün kâinattan silinmesi, topyekûn mahvedilmesi bütün Galaksi namına bir borçtur. Yaşım size fiilen yardım etme me müsait değil, fakat gerek şahsî, gerekse resmî bütün imkânlarımı size hasredeceğim.

Brent, Sefire hararetle teşekkür etti ve acısına bütün kalbiyle iştirak ettiğini bildirdi. Sonra, Sefirin evine inmeleri için bir plân hazırladılar. Nihayet Brent, geldiği gibi gizlice otele döndü. Kit'e vaziyeti anlattı.

Biraz sonra, sanki Sefirle ilk defa temas ediyormuş gibi videofon denilen televizyonlu telsiz telefonla, Merva sefirini aradı. Evvelâ Sefirle görüştürmek istemediler. Fakat Brent, Rok Lamod ismini verince, çok geçmeden bizzat Sefir videofonun ekranında belirdi. Lamod'u görmekten büyük bir zevk duyduğunu fazlasıyla belli ederek, onları otelde bırakmıyacağını, köşkünde misafir etmek istediğini söyledi. Kit'le Brent biraz nazlandıktan sonra kabul ettiler. Biraz sonra Sefirin hususî kopter'i Rok ve İma Lamod'u eşyalarıyla birlikte otelden aldı.

Bütün bu numaralar, totaliter bir devlet olan Kem IV hakanlığının, sefir veya mümasili gibi mühim şahısların videofon muhaberelelerini daimî bir kontrol altında bulundurduğunu bildikleri içindi. Seyyareye çıktıkları zaman Sefiri şahsen bile tanımayan bir çiftin Sefirin derhal bu kadar yakın alâkasına mazhar olması elbette şüpheyi davet ederdi. Halbuki şimdi, Lamod'ları Sefirin pek eski ahpabları sanacaklardı. Artık şüpheyi mahal yoktu.

İki genç, Sefirin evine taşınır taşınmaz kendilerine ayrılan dairede Sefirle uzun bir görüşme yaptılar. Bu meydana, madde transmetörünün sırrını Kem IV hükûmetinden kimlerin bileceğini ve bu malûmatın ondan nasıl alınabileceğini düşündüler. Sefir:

— Bu sırrı birçok kimselerin bilmesi mümkündür, dedi. Fakat bu şahısların kimler olduğunu tesbit edemeyiz,

— Şu halde mutlaka bilmesi lâzımgelen büyüklerden işe başlayalım.

— Diktatörün kendisini ve vekillerini unutulmuş bir defa, onlar yarım düzine muhafızları olmadan tuvalete bile gitmezler.

— Peki, siz kimi tavsiye edersiniz?

— Sırta vâkıf olabilecek kadar mühim bir mevki işgal edip nisbeten serbest dolaşan gizli polis Şefi Buka, diktatörün baş yaveri ve baş sekreteri vardır. Bunlardan birini idare edebilirsiniz muvaffakiyet ihtimali olabilir.

Bu üç şahısı ön plâna alarak üzerlerinde durmağa karar verdiler. Ayrıca, Sefir gençleri diktatöre ve saray mensuplarına tanıştırap, saraya da girmelerini temin edecekti.

— Fakat bu hususta çok dikkatli olmanız lâzımdır. Zira bütün saray, hemen hemen muazzam bir tuzak halindedir. Hiç umulmadık yerde gizli nöbetçiler, dinleme âletleri vardır. Sarayın hususî kısımlarına gizlice girmeye kalkıştınız mı, çıkmak ihtimaliniz pek azdır. Saraydan mühim bir adam kaçırmak ise imkânsızdır. İş zora biner de adam kaçırmak mecburiyetinde kalırsanız bunu saray dışında yapacaksınız.

Merva Sefirinin Kit ve Cim'i, Rok ve İma Lamod namı altında sarayın mühim şahsiyetlerine tanıtması için bir balo vermesi kararlaştırıldı. Yalnız, zevahiri kurtarmak için bu baloyu Merva'nın millî bayramlarından birine tesadüf ettirdiler. Ayrıca bu baloda ümit ettikleri neticeyi alabilmek için şimdiden zemini hazırlamağa ve sarayın bazı şahsiyetleriyle daha evvelden tanışmağa karar verdiler. Bu karar mucibince Kit, gayet şuh bir kadın rolü takınarak her tanıştığı erkeğin kendisine kur yapmasına müsaade edecek fakat herkesi atlatacak, hiç kimseyi boğenmemiş gibi görünecekti.

Egzotik bir müzik, Merva Sefarethanesinin muhteşem salonunun kubbesinde akisler yaparak kulakları dolduruyordu. Dansedenler hâlâ kalabalıktı, fakat misafirlerin çoğu yan salonlara, balkonlara dağılmışlar, daha samimî bir hava

İçinde eğlenmeğe koyulmuşlardı. İçki bol, yiyecekler nefisti. Balo daha başlangıcından, neşeyle başlamış ve bu neşeli hava artarak devam etmişti.

Çapkın tavrıyla herkesi sihirleyen, kahkahası her çehrede akisler uyandıran Kit, bu neşeli havanın yaratılmasında ve devam etmesinde en mühim unsur olmuştu.

Şimdi Cim, 30 - 35 yaşlarında, hafifçe etine dolgun iri ağızlı bir kadın olan baş sekreterle yanak yanağa danseder ve kulağına, kadının gözlerini parlatan ve yüzüne pembe bir renk veren, sözler fısıldarken, Kit de loş ışıklı bir balkonda başka bir gurubun neşe merkeziydi. Kit'in bulunduğu gürupta Sefirin büyük oğlu, Gizli Polis Şefi General Buka ve saraya bağlı üç genç subay vardı.

Kit'i General Buka'ya ilk takdim ettikleri zaman, somurtkan General resmî davranmış, buna mukabil genç kadın, asıl bir kontes tavrıyla Generale yukarıdan aşağı muamele etmiş, sanki kendisiyle lûtfen konuşmuş gibi davranmıştı. Fakat balo vakit ilerledikçe samimileşip genç kadın neşesi, suh kahkahaları ve çapkınca hareketleriyle eğlencenin sikket merkezini teşkil edince, General kendisine yapılan soğuk muameleye içerlemiş ve bu neşe kaynağından kendisine pay çıkarmağa karar vermişti. Kit'in etrafında pervane gibi dönen genç subaylardan biri yanından geçerken, bir baş işaretiyle çağırdı:

— Buyurun sayın Generalim!.

— Merhaba Viktor. Seni çok neşeli görüyorum. Balonun gidişatından memnunsun galiba?..

— Evet, çok memnunum sayın Generalim. Sayın diktatörümüzün verdiği son balodanberi hiçbir toplantı bu kadar neşeli olmamıştı. Merva Sefiri davetlilerini büyük bir isabetle seçmiş.

Genç subayın gözü, gizlemeğe çalıştığı bir sabırsızlıkla, Kit'in bulunduğu tarafa dönüyor, bu hareketi hem davetliler isabetle seçilmiş derken kimi kastettiğini, hem de bir an evvel onun yanına varıp, diğer arkadaşları arasında kendini beğendirerek, tebessümlerini şahsına hasretmek arzusunu ifade ediyordu.

General aradığı fırsatı bulmuştu, kaçırmadı:

— Gözlerinin ne tarafa gittiğini görüyorum, Viktor. Seni fazla tutmamak, sana iyilik etmek olacak galiba? Fakat kim bu, sizin gibi arıların bukadar kalabalık olarak etrafında döndüğü çiçek? Demin takdim ettiler ama, pek dikkat edemedim galiba...

— Bayan Lamod, sayın Generalim.

— Evli mi bu kadın?

— Evet sayın Generalim. Şu... Prenses Maşar'la danseden, uzun boylu, geniş omuzlu, kıvr saçlı adamın karısı...

— Ya!.. Adamı biraz gözüm ısırır gibi oluyor ama, tanımıyorum. Kimmiş bunlar? Nereden gelmişler?

— Merva Sefirinin çocukluk arkadaşıymış bu Lamod... Çok zengin ve servetinin hesabı yokmuş. Karı koca bütün vakitlerini gezmek ve çapkınlık etmekle geçiriyorlar.

— Ya!.. Serbest bir aile demek?..

— Fazlasiyle sayın Generalim. Rivayete göre, İma... yani bayan demek istiyorum... Geceyi kocasının yanında geçiren bir kadını sabahleyin kahvaltıya alakoymuş ve kocasını beğenip beğenmediğini sormuş. Bu söz üzerine kadın: «Ya siz?» deyince, Bayan Lamod: «Tabii beğeniyorum» diye cevap vermiş, beğenmesem ondan ayrılır, sizin kocanıza varırım!..»

General bir kahkaha attı:

— Yaman bir kadın desene!.. Eeee! Hanginiz tavladınız bu güzel aşifteyi bakalım?

Genç subay kısa bir tereddüt devresi geçirdikten sonra:

— Henüz... maalesef hiçbirimiz muvaffak olmadık sayın Generalim. «Kem IV'de tanıdığım erkeklerin hangisini seçeceğime, hangisini sevebileceğime henüz bir karar veremedim» diyor. Fakat biz arkadaşlar arasında bahse girdik, onu elde etmeğe muvaffak olana diğerleri muayyen bir para ödeyecekler.

General kaşlarını çatı:

— Hmmm! Öyleyse tutmıyayım Viktor, derhal git, savaş meydanına atıl ve değerini ispat et.

— Sağ olun sayın Generalim.

Bu mükâleme Generalin merakını büsbütün arttırmıştı. Az sonra, Bayan Lamod'un kendisine nasıl muamele edeceğini düşünerek, genç kadına sokuldu ve onu dansa davet etti. Başka genç talipleri de olmasına rağmen, genç kadın Generalle kalktı. Ona karşı gayet nazik, fakat vakur davrandı. Mesafeleri muhafaza etti, fakat etikette kusur göstermedi. Generalin kanaatine göre, kısacası şahsına yüz vermeden, mevkiine hürmet etti. Kadının neşesi bâkiydi, fakat kendi çevresine kapanmış, afâkî bir hâli vardı. Sanki Generalle bir vazifeymiş gibi dansediyor, neşesini nezaket icabı devam ettiriyordu. Ondan bir an evvel kurtulup gençlerin arasına gitmek ister gibiydi.

General Buka gururlu bir adamdı. Gençliğinde de yakışıklı ve çapkındı. Kadına şiddetle düşküncü. İyi bir asker ve daha iyi bir siyasetçi olduğu için küçük rütbelerden itibaren mühim mevkiller işgal etmiş ve cinsî arzularına, işgal ettiği mevkilleri âlet edinmekten çekinmemişti. Daha iyi bir birliğe yahut merkeze tâyin edilebilmek için genç karılarını, hattâ para ile tutup karısı olarak yutturdukları kadınları, ona göndererek bu dileklerine nail olan subayların adedi bir hayli kabarıktı. Gayet tabii General bu işin dalavere tarafını hiçbir zaman farketmemişti. Böylece mevkiinin kendisine temin ettiği kolay kadınlar, Generale zamanla başarılı bir çapkın olduğu kanaatini uyandırmıştı. Bugün ise, dikatörden sonra seyyarenin en nüfuzlu adamıydı, astığı astık, kestiği kestikti. Herkes bunu bilir ve ona göre hareket ederdi.

Kit'in Generale gösterdiği muamele Gizli Polis Şefinin gururunu kırmıştı. Esasen karakter temizliği bakımından küçük çapta bir adam olan General, kendine yüz vermeyen bu kadına karşı yenemediği bir meyil hissetti.

Kit, muamelenin General üzerindeki tesirini gözden kaçırmadı. Esasen maksadı bu tesiri husule getirmektir. Dans bitince Generalden aynı nazik, fakat soğuk ve vakur tavırlarla ayrıldı. Derhal etrafını alan gençlerin arasına karışır karışmaz sanki yepyeni bir neşenin koynuna girerek şuh kahkahalarıyla herkesi yeniden cezbedti.

Ehemmiyet vermemiş gibi görünmekle beraber Kit Generali gözünden kaçırmıyordu. Tasarısında muvaffak olur da Generali kendisine kur yapmağa sevkedebilirse, ihtiyar bunağı idare edip Cim'in eline düşürebileceğini tahmin ediyordu. Generalin yaşlıca bir adamla loş bir balkona çıktığını görünce, şımarık şımarık burun kırdı ve etrafındakilere:

— Burası çok sıcak değil mi çocuklar? diye sordu.

Gençler hep bir ağızdan:

— İsterseniz balkona çıkalım, dediler.

— Ama burası daha neşeli değil mi?

— Siz nerede olursanız orası neşeli olur İma.

— Mademki ısrar ediyorsunuz çıkalım öyleyse.

Ve kendisi öne geçerek, Generalin biraz evvel çıkmış olduğu balkona doğru yürüdü, fakat balkonun kapısına yaklaşınca, sanki oraya gitmeyi başkası teklif etmiş gibi:

— Siz beni buraya çıkarıyorsunuz ama, orası karanlık, diye nazlandı.

— Yok canım karanlık değil. Sadece romantik bir şekilde tenvir edilmiş. İlânı aşk etmek için daha şairane değil mi?

— Fakat yaramazlık yapmıyacağınıza söz veriyor musunuz?

Hep bir ağızdan:

— Evet! diye cevap verdiler.

Fakat hiç te uslu durmağa niyetleri yoktu.

General, Bayan Lamod'un biri sivil, üçü subay olmak üzere dört gençle beraber balkona çıktığını gördü. Biraz içerledi fakat istifini bozmadı, gençlerin gurubunu görmezlikten geldi. Gençler zaten o tarafa gelmediler, diğer tarafa dönerek bir ağaçlık ortasında kayboldular, fakat kahkahaları Generale kadar geliyordu. General Buka, yanındaki yaşlı adamla konuştuğu mevzua karşı alâkasını kaybetmişti. Akıllı biraz ilerdeki genç kadındaydı. Fakat esasında ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Eğer Kit, herkese gösterdiği şuh muameleyi Buka'ya da göstermiş olsa, belki General genç kadının üstüne düşmiyecekti. Fakat ona bilhassa soğuk, hususi bir muamele göstermesi Generali tahrik etmişti.

Şimdi General kendi kendine sordukça, Kit'in ruhuna attığı tohum feyiz veriyor, Generalin huzursuzluğu gittikçe artıyordu. Bir aralık, genç kadının kahkahaları arasında:

— Hayır, hayır, rica ederim yapmayın çocuklar, yaramazlık ediyorsunuz, dediğini duydu.

Başını o tarafa çevirdiği zaman, genç kadının şuh ve şımarık bir şekilde koşarak, hem gençlerden kaçır, hem de onları arkasından gelmeğe davet eder gibi kendine doğru geldiğini gördü. Kadın sanki Generalin orada bulunduğunu görmemiş gibi:

— Ha! General Buka! dedi. Beni bu ateşin gençlerin elinden siz kurtarabilirsiniz. Beni de kendi yaşlarında zannedip oynamak istiyorlar, halbuki ben onların annesi olabilecek yaşıyım, değil mi General? Ha! Ha!

Bütün erkekler bu mülâhazaya şiddetle itiraz ettiler, fakat o dinlemedi. Gençlere dönerek:

— Niçin gidip te içerdeki genç ve güzel bayanlarla dansetmiyorsunuz, benim gibi yaşlı bir kadınla geçirdiğiniz vakitlere yazık değil mi? diye sordu.

Fakat bu sözleri söylerken, sesinin tonu ve gülüşü bunların yalan olduğunu âdeta ilân ediyordu. Kit, Generalin koluna girerek, şımarıkça asıldı:

— Ben zaten bu dansı Generale söz vermiştim, şimdi biz de gidip dansedeceğiz, dedi.

Salona girerken, sade Generalin duyabileceği bir tonla ve sanki General hakikaten onu mühim bir tehlikeden kurtarmış gibi:

— Size teşekkür etmem lâzım General Buka, dedi. Beni kurtardınız. Fakat siz de bana hiç yüz vermiyorsunuz ki canım... Sanki sarı bir hastalığım varmış gibi, buca buca kaçırıyorsunuz benden. Gülün canım biraz, yoksa benimle dansetmek hoşunuza gitmiyor mu? Söyleyin. Ama gözlerime bakarak söyleyin.

Generalin genç kadının gözlerine bakarak söylediği sözler hiç te o mealde değildi. Bilâkis...

Kit, Generalin tam kıvama geldiğini anlamış ve anı bir muhabbet taarruzu ile mağrur ihtiyarı kendisine bağlamıştı.

Brent itiraz ediyordu:

— Hayır Kit, senin böyle kendini tehlikeye atmana razı olamam. Hem General Buka, gururlu ve aksi bir adam, orada başına neler gelebileceğini kestirmeğe imkân yoktur. Zaten bu benim vazifem. Senin bana yardım etmene razı oldum, fakat seni başkasiyle paylaşmak pahasına değil.

— Ne münasebet Cim! Evvelâ o paylaşmak dediğin lâfı bir daha ağzına alma. Beni kimse ile paylaşacak değilsin. Generali de pekâlâ idare ederim, bana birşeycikler olmaz. Hem madem ki mevzuu o mecraya döküyorsun, ben de senin o fırın gibi ağızlı, sekreter midir nedir, o kadına gitmene razı değilim. Hem burada benim bir avantajım var: Generalin davetine gidersem işi sonuna kadar götürmeden dönebilirim, halbuki sen böyle bir bahane uyduramazsın: o karı ne isterse vermeğe yahut ne verirse almağa mecbursun. Aksi takdirde senin çapkınlığından değil, erkekliğinden bile şüphe ederler. Kadının gönlünü etmene de ben razı değilim. O kaknem şeyin yanından gelip te benim koynuma giremezsin. Bari güzel birşey olsaydı...

Kendisine bakan Sefirin yüzünde beliren hayret karşısında Kit bir kahkaha attı:

— Bu söz tam şöhretime uygun bir söz oldu, değil mi? Korkarım rolüme alışmağa başladım.

Sonra Sefirin büyük oğluna dönerek:

— Sana da çok teşekkür ederim Jano, dedi. Bana yardımlarından dolayı... Maamafih benim hakkımda etrafa yaydıklarını başka kadınlar hakkında da söylersen karışmam sonra... Hiçbir kadın yüzüne bakmaz. Adın dedikoducuya çıkar.

Genç adam kızardı:

— Bunu siz arzu ettiniz, dedi. Yoksa ben kendiliğimden böyle şeyler söyler miyim hiç?

— Biliyorum canım, biliyorum. Şaka ediyorum. Maamafih Generalin tava gelmesinde çok büyük yardımın dokundu. Teşekkür ederim.

Sefir söze karıştı:

— Peki, ne yapacaksınız şimdi? Plânınız nedir?

— Yarın akşam Generalin dairesine gideceğim, beraber yemek yiyeceğiz. Fakat ben tek başıma Generali konuşmağa icbar edemem. Bu görüşme sözüm ona âşıkane bir görüşme olacağı için kocamı veya başka bir genç adamı da peşime takıp götürmem. Generali تنها bir yere davet etmeyi de neyebilirim ama pek ümitvar değilim. Hem ona öyle bir daveti kabul ettirinceye kadar başkasına sakladığım bazı şeyleri de vermeğe mecbur kalmaktan korkuyorum. Bence Generalin hususî çalışma odasına bir dinleme âleti koymak uygun olur. Ne dersin Cim?

Brent' Kit'in böyle bir maceraya atılmasına zaten taraf-tar değildi. Neşesiz bir sesle:

— Ya başaramazsan? diye sordu.

— Başaramazsam senin baş sekreter ile şansını denemene razı olacağım.

Nihayet plâni şöylece kararlaştırdılar:

Kit, ertesi akşam generalin yemek davetine icabet edecek, yemekten sonra biraz cilve yaparak Generalin dairesini gezmek istiyecekti. Bu meyanda Generalin hususî çalışma odasına da girmeğe çalışacaktı. General razı göstermezse şımarık bir kadın ısrariyle zorla girecek, icabederse hoppalık yapacak, kendini ciddi şeylere aklı ermez kuş beyinli bir kadın olarak satacaktı. Çalışma odasında çantasında götüreceği elektronik dinleme âletini farkedilmeden on, on beş gün hattâ daha fazla kalabileceği bir yere saklıyacaktı. Bu gayesine erişir erişmez, derhal üstüne bir fenalık gelecek, icap ederse Brent'in kendisine vereceği bir hapı yutarak hakikî bir fenalık geçirecekti. Çünkü Generalin bir doktor getirterek kadına baktırtması mümkündü. Fenalığın sahte olduğu keşfedilirse şüphe davet ederdi. Brent'in vereceği haplar bir, iki saatlik bir müddet için tehlikesiz, fakat hakikî bir rahatsızlık doğurur ve bu kriz, ancak o hapların panzehiri

olan diğerk bir hapın alınmasıyle bıçakla kesilmiş gibi dağılırdı. Bunu başka türlü tedaviye de imkân yoktu.

Kit, kriz halinde iken vaziyet tehlikeli bir hal alırsa kullanmak üzere, panzehir haplardan da yanına alacaktı. Aksi halde krizi kendi kendine bırakarak Sefirin köşkündeki dairelerine dönecekti.

Brent'in bütün ısrarına rağmen Kit, dinleme âletini çantasında açık tutmağı kabul etmedi, ancak saklıyacağı yere bırakmadan evvel düğmesini açmak fikrinde ısrar etti.

— Hayır Cim, dedi. Orada neler konuşulacağı malûm. Bunları dinlemekle sinirleneceksin ve elinden hiçbir şey gelmiyecek. İyisi mi dinlemek için ısrar etme. Bana itimat et.

— Sadece itimat meselesi değil Kit. Ya bir tehlike zuhur ederse? Ya farkına varırlarsa? O zaman buradan haber almak mümkün...

— Haber alıp ta ne yapacaksın? Gelip te kurtaramazsın ki. Bu tuttuğumuz yolda dönmek te var, kalmak ta. Benim maksadımı keşfederler de hayatım tehlikeye girerse, sen zaten tek başına saraya hücum edip vazifeni ifa edemezsin. Maamafih söz veriyorum, bir tehlike zuhur ederse dinleme âletini açarım. Sen de durumdan haberdar olursun. Belki de vazifende başarı sağlamak için faydalı olabilir.

Brent bu durumdan asla memnun değildi. Fakat genç kadının bütün söylediklerinde bir mantık bulunuyor ve bu mantığı kabul etmek mecburiyetini hissediyordu.

— Rica ederim kendini koru Kit. Daha bana lâzımsın.

— Müsterih ol Cim. birşeycik olmayacak, sağ salim döneceğim, daha seninle sevişmeğe doymadım. Unutma ki ne olursa olsun yalnız seni seviyorum. Senden başkasına râm olmam.

Kit, uzanarak dudaklarını Cim'in dudaklarına verdi.

XIII

Kit süslenip, çantasına da dinleme âletini yerleştirip gideli aşağı yukarı iki saat olmuştu. Bütün bu müddeti Brent dinleme âletinin alıcısı başında geçirmişti. Fakat bu iki sa-

at ona iki asır kadar uzun gelmişti. Ya Kit'in başına birşey geldiyse? Ya General hususî davetine razı olan genç kadına, zorla veya kallesçe yollarla malik olmağa kalktıysa?

Öyle ya, böyle şeyler eskidenberi görülmüş şeylerdi. Prensipsiz bir zampara kendini saf bir kadına namus nümunesi diye tanıtır, asla korkulacak hareketlerde bulunmaz ve günün birinde bir fırsatını bulup, evinde yemek yemek, hattâ sadece çay içmeğe çağırır, o güne kadar aralarında geçen temiz arkadaşlığın devam edeceğini sanan kadın hiç şüphelenmeden davetini kabul eder ve ikram edilen yemeği yer veya çayı içer ve...

Ve kendine geldiği zaman kendini adamın koynunda bulur. Hattâ bazan hislerini kamçılayan çıldırtıcı bir madenin tesiriyle bizzat kendini teslim eder hergeleye, yalvarır içindeki alevi teskin etmesi için... Ya Kit'in başına böyle birşey gelirse? Ya geldiyse?

Vakıa böyle hareketler eskidenberi kanun nazarında suçtur. Evet, öyledir. Amma sen, ben veya Mister Con yaparsa... Fakat diktatörlüklerde kanunun kolu saraydan dışarı uzanır, içeri uzanmaz.

— Vay anasını! Ne halt ettim de gönderdim, körpe kızcağızı ihtiyar kurdun inine?

Brent, kendi kendine kalayı basıyor fakat tatmin olmuyordu. Birdenbire önündeki cihazda bir «Çıt» oldu ve hemen arkasından Kit'in sesi duyuldu:

— General biraz su verir misiniz bana?

Sonra Generalin kaba ve dolgun sesi:

— Ne oldu? Sarardın birdenbire şekerim. Birşeyin mi var?

— Bilmem, birdenbire fena oldum. Rica ederim bana biraz su veriniz.

— Hay hay! Derhal.

Alıcı cihazdan acaip bir gıcırtı duyuldu: Kit dinleme âletini bir yere atmıştı. Sesler devam etti:

— Allah Allah! Ne oldu Allah aşkına? Hem böyle birdenbire...

Generalin sesi meraklıydı. Biraz da canı sıkılmışa benziyordu. Fakat Kit'in sesinde hakikî bir halsizlik, âdeta izdirap vardı:

— Çok fenayım, General, bir doktor! Aman bir doktor çağırın... çok... Çok... fenayım. Kocam... duymasın... burada... olduğu...

— İma! İma! Hay Allah cezasını versin.

Ve yere düşen bir vücudun gürültüsü.

Sonra Generalin sesi... Artık sadece Generalin sesi...

— Hay Allah cezasını versin. Ne oldu bu kadına böyle birdenbire? Bayıldı galiba. Ne de iyi başlamıştık birader. Tam öpmek üzereydim. Bu sefer işi bitiremezsek, gelecek sefere garantiydi. Cilveli karı vesselâm... Hay Allah cezasını versin. Ayılacağı da benzemiyor yahu... Doktoru çağırmalı.

Bir sükût. Sonra gene Generalin sesi:

— Karıdaki göğüse bak be! Lokman Hekimin ye dediği... Ne yazık ki, tam biçimsiz zamanda bayıldı. Üzülme şekerim, doktor şimdi seni ayıltır. Ben de icabına bakarım...

Bir sükût daha.

— Ayağıma kadar gelmiş piliç gibi karıyı, boş gönderecek kadar enayi değilim ya!. Hem de ne müşkülâtla getirttim onu buraya. Maamafih bir kere kafama koydum mu kurtulamazdı ya... Nasıl çaktı karı, o tüysüz oğlanlarda iş olmadığını... Nasıl döndü dolaştı bana geldi... Ama ilkten beğenmemişti kalfak beni. İşte böyle dönüp dolaşıp gene bana gelirsın ama, Buka'nın elinden dışı sinek bile kurtulamaz be!..

Bir sükût...

— Vay canına, hiç te ayılacağı benzemiyor yahu... Doktor da nerede kaldı?

Gene bir sükût...

— Ha! Geldin mi doktor? Şu kadının icabına bakıver yahu...

— Hay! Hay! Sayın Generalim. Nasıl oldu, aniden mi bayıldı?

— Evet. Durup dururken. Şu heykele bakıyordu. Sonra birdenbire elini kalbine götürdü ve fena oluyorum, dedi. Su istedi. Su filân vermeğe kalmadan şuracığa yıkılıverdi,

Doktorun sesi biraz endişeliydi:

— Nabız çok yavaş Generalim. Kalp neredeyse duracakmış gibi.

General iyiden iyiye telâşlandı:

— Yok yahu! Ne diyorsun? Sahi mi? Aman doktor ne yaparsan yap, burada kalmasın. Boş ver iyileştirmeyeği filân, bir dalavere uydur, birşeyler idare et, karının kalbi on dakika daha işlesin, ölecekse kocasının yanında ölsün. Burada ölüp başıma iş açmasın.

— Zannederim öylesi muvafık olacak Generalim. Zira benim verdiğim ilâcın da bir tesiri olmadı. Halbuki koklar koklamaz gözlerini açmalıydı. Bir iki hizmetkâr çağırırsanız Generalim...

— Peki, doktor. Çağıralım. Hay Allah cezasını versin. Nereden de beni bulur böyle işler yahu?

Yeniden sükût...

— Ha! Gel, oğlum! Sen söyle tut, sen de söyle. Tamam. Doktor sen de beraber gidiver, karı yolda filân ölecek olursa başımıza iş açılır. Evine vardığınız zaman burada bayıldığını söylemeyin Sokakta bayılmış, görmüşler filân gibi birtakım lâflar edin. Hasılı birşey uydurun canım...

— Emredersiniz Generalim.

Uzaklaşan ayak sesleri... Ve uzun bir sükût...

Bir iki saat sonra Kit, Sefirin bütün ailesi efradı karşısında Brent'in kucağına oturmuş, hem anlatıyor hem de ikide bir sözünü keserek sevgilisini öpüyordu.

— Nasıl? Başardım, değil mi? Maamafih dinleme âletini koyarken adamakıllı heyecanlandım, yüzümün sarardığını hissettim. Ama ihtiyar bunak yüzümün sarılığını fenalaştırdığımdan sandı.

— Nereye koydun dinleme âletini?

— Generalin masasının arkasında bir heykel var: iki kişi öpüşüyor... Tam göğüslerinin birleştiği yerde bir yarık var, oraya bıraktım. Âleti atınca cpeyce derine düştü galiba. Ben bayılınca General korktu mu Allahaşkına? Ben ancak

beni kaldırdıkları zaman ayıldım. Evin yolunu tutmuş olduğumuzu görünce öteki hapı almağa lüzum görmedim.

— İyi etmişsin. Zaten öbür hap biraz sarsar. Kendi kendine açılman daha iyi oldu.

Generalin dediği gibi doktor, Kit'i Sefarethanenin önüne kadar getirmiş ve genç kadının sokakta bayıldığına dair bir masal uydurmuştu. Herif okadar heyecanlıydı ki, söylediği sözlerin ipe sapa gelmez şeyler olduğunu farketmemişti bile. Eğer hâdis e bir numara değil de hakikî bir rahatsızlık olsa, ve Sefir doktoru biraz sıkıştırırsa herif muhakkak baklayı ağzından çıkaracak herşeyi belli edecekti. Fakat Sefir ve ailesi, büyük bir telâş eseri göstermişler, sanki bu telâş esnasında, sorulması lâzımgelen sualleri sormayı akletmemişlerdi. Halbuki aslında, onlar bu işin örtbas edilmesini doktor ve Generalden daha fazla istiyorlardı.

Ertesi günü soranlara, Sefir, Rok Lamod'un genç karısının anı rahatsızlığı sebebiyle seyyareyi terkedip, kendi yurtlarına döndüğünü bildirdi.

İma'nın Kem IV'den ayrılmasına çok kişi üzüldü, bu üzüntüyü alenen ifade etmekten de çekinmediler. Fakat Rok'un gidişine üzülenler üzüntülerini kendi içlerine akıttılar.

Brent'le Kit'e gelince, onlar derhal makyajlarını temizleyerek, tabii hallerine avdet ettiler ve Sefirin köşkündeki dairelerine kapandılar. Şimdi, küçük bir odaya gizledikleri alıcı cihazının başını bir an bile bırakmadan nöbetleşe bekliyorlardı. Birbirlerine susadıkları zaman da, Sefir veya büyük oğlu gelip âletin başında nöbet alıyordu. Bu hal böylece on beş gün kadar devam etti. Bu müddet zarfında gerek Kem IV seyyaresinin diktatör idaresi, gerekse Gizli Polis Şefi General Buka'nın nice çirkin taraflarını öğrendiler, nice kirli çamaşırların karşlarına serildiğini gördüler.

Fakat, madde transmetörü ve Kem IV ile Malden seyyaresi münasebatı hakkında hiçbir şey öğrenemediler.

Günler, günleri takip ediyor; dinleme alıcı cihazının başı hiç boş kalmıyordu.

Bir gün Kit'in nöbetinde, Generalin Emir subayının sesi:

— Malden'e gidecek ajan geldi, sayın Generalim, dedi. Vakit geçti ve galiba Kit te biraz uyuklar gibiydi. Fakat Malden kelimesini duyar duymaz, birdenbire kendine geldi ve bir çılgın gibi fırlayarak Brent'e koştu. Her iki genç, tekrar cihazın başına geldikleri zaman, General Buka'nın ziyaretçisi, hususî dairenin kapısından giriyordu. Bunu Generalin sesinden anladılar:

— Hoş geldin Enbi. Hazır mısın?

— Hazırım sayın Generalim. İki yüz bombanın hepsini seyyarenin muhtelif yerlerine yerleştirdim. Önümüzdeki haftadan itibaren bombalar ağır ve yavaş infilâklerine başlayacaklar. Kappa III seyyaresinin atmosferi metan gazı ile dolacak ve bu gaz etrafa yayılıp çöktükçe canlılar birer birer ölecekler. Takriben on beş gün sonra seyyarede canlı mahlûktan eser kalmamış olacak. O zaman seyyareyi yağmaya gidebiliriz.

— Faaliyetini kimse farketmedi ya?

— İmkânı var mı Generalim?

— Güzel!.. Mühim servetlerin yerini de tesbit ettin tabîî...

— Başlıca vazifem o değil miydi sayın Generalim? Zaten Kappa III lüyüm. Dört aydanberi de hususî vazifeye orada bulunuyorum. Hemcinslerim olmalarına rağmen çekinmeden söyleyebilirim ki, Kappa'lılar budala insanlar. Sekiz sene evvel seyyareden ihraç edilmiş olduğum halde, bana hiçbir yerin kapısını kapamadılar. Her yere girdim, çıktım, istediğim bütün evrakı rahatça karıştırdım. Tabîî bazan para cüzdanımın ağzını da biraz genişçe açmak lâzım geldi. Fakat iftiharla söyleyebilirim ki tam bir muvaffakiyete mazhar oldum.

— Bravo Enbi! Bütün bunların karşılığını fazlasiyle alacaksın. Ganimetin mümkün olduğu kadar fazla olması lâzım, zira temin ettiğimiz servet üzerinden yüzde olarak bize pay verecekler. Malden İmparatoruyla anlaşmamız mucibince biliyorsun hiçbir seyyare kendi civarında soyulan seyyarelerden pay almayacak, buna mukabil payına düşen serveti Galaksi'nin uzak noktalarında yağma edilen seyyareler-

den alacak. Bu şekildeki pay tevzii, malların tekrar bulunmasına imkân vermez.

— Bu buluş, seferlerimizi daima emniyetle yapmamıza imkân sağlıyor Generalim.

— Sen şimdi yolundan kalma. Malden'e git, İmparatora münasip bir lisanla selâmımızı söyle. Vaziyeti sayın diktatörümüze ben anlatırım. Hem şimdi çok geç oldu. Bu işleri yarın hallederim artık.

— Evet Generalim.

— O da seni tanımaz değil mi?

— Zannetmem.

— O fena işte. Fakat pek te mühim değil. Nasıl olsa kimse şüphelenmiyor bile... Vaktiyle ne falsolar yaptık ta kimse farkedemedi. Şimdi bukadar ihtiyatlı davranırken nereden anlıyacaklar? Şimdi sen doğruca, on dördüncü doka gidersin, Çelenk gemisi kaptanı Rokama'yı bulursun. Parola: Kaptan Rokama'yı bekliyorlar... O zaman: kim? diye soracaklar. Ona da cevap şu: Kırmızı Eldivenli Kadın... Sonra kaptana kendini tanıtırsın. Derhal hareket edersiniz. Başka bir diyeceğin var mı Enbi?

— Hayır Generalim.

— Eh! Haydi yolun açık olsun öyleyse.

— Sağ olun Generalim.

Kappa'lı hainin ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz Brent, Sefire döndü:

— On dördüncü dokun nerede olduğunu bilen adamınız var mı?

— Var. Size iki kişi hazırladım bile.

— Bu tam beklediğimiz fırsat. O herifin yerine Malden'e ben gitmeliyim.

— Muvaffakiyetler oğlum. Yolunuz açık olsun.

Brent'le Kit derhal giyinip, silâhlarını kuşanarak koşar adım uzaklaştılar, kendilerine refakat eden iki adamla beraber kayboldular.

Kappa seyyaresinin yağma edileceğini öğrenir öğrenmez, Brent sefiri çağırıp vaziyetten haberdar etmişti. Sefir

de derhal adamlarından üç kişi çağırdı, üç ayrı istikamette yola çıkmak üzere hazırlanmalarını bildirdi.

Bunlardan bir tanesi Arz'a gidecek ve Teşkilât Şefine durumu anlatacaktı. Diğerleri Sefis Yıldız manzumesine gidecek, eşkiyaları kapana kısıtıp imha etmek için bir filonun yola çıkarılmasını istiyecekti. Zira Kappa güneşi Sefis cümlesinin biraz kenarda kalmış bir yıldızıydı. Üçüncü haberci, doğrudan doğruya Kappa III seyyaresine gidecek ve seyyare hükûmetini başlarına gelecek felâketten haberdar edecekti.

Haberciler derhal hazırlanarak harekete geçtiler. Dakikada bir feza yolcu veya yük gemisinin galaksinin dört bir tarafına müteveccihen hareket ettiği muazzam hava limanına yollanıp kendilerini ayrı ayrı hedeflere götürecek gemilere binip derhal uzaklaştılar.

Merva sefiri birdenbire sonsuz bir yorgunluk hissetti. Nihayet kardeşinin katilleri ve Derik seyyaresini mahveden soyguncular yakalanacaktı. Bu neticenin temin edilmesinde onun da yardımı dokunmuştu. Cim Brent ve Kit Harlov ismindeki bu gençlere itimadı vardı. Onlar bu işi başarsaklardı. Fakat içinde bir boşluk hissediyordu.

Dinleme alıcı cihazı birdenbire canlandı:

— Barabu! Bana bir vistek şarabı getir.

Generalin sesi!..

Sefir azimle yerinde doğruldu. Hayır yapabileceği yardım bitmemişti. Bilâkis belki de işin en mühim tarafı kalmıştı. Onu da tamamlamalıydı. Gizli polis şefinin odasından haberler getiren bu küçük âletin vazifesi henüz bitmemişti. Ya Cim'le, Kit Çelenk gemisine binmeğe muvaffak olamazlarsa? Ya gönderdiği habercilerden biri, yahut her üçü, herhangi bir sebeple durdularsa? O zaman ne olacaktı?

Bütün yaptıkları suya düşecek, durum eskisinden de vahim olıyacak mıydı?

Fakat bunun ne çaresi vardı?

Dinleme âleti!...

Cim, Kit yahut haberciler, az bir ihtimalle de olsa yakalanınca nereye götürüleceklerdi?

Gizli Polis Şefine!..

Şahsen götürölmeseler bile, yakalanma haberleri muhakkak gidecek ve sefirin bu dinleme âleti vasıtasıyla teşebbüslerinin başarıyla neticelenip, neticelenmediğini anlıyabilecekti.

Hayır, dinleme âletinin vazifesi henüz sona ermemişti.

Sefir derhal harekete geçerek sefarethanenin en şayanı itimat adamları arasında, âletin başında beklemek için, bir nöbet programı hazırladı.

XIV

On dört numaralı dok, sayısı yüzleri geçen dokların, dış tarafta kalanlarından biriydi. Yük ve yolcu gemileri gibi ticarî gemilere kapalıydı. Onun için bir karınca yuvası gibi kaynaşan diğer doklara nazaran gayet تنها idi. Doka çekilmiş üç tane gemi vardı. Yalnız bir tanesinin ışıkları yanıyordu. Bu Çelenk'ti. Diğerleri tamamiyle karanlıktı ve siyah silüetleri arka tarafta kalan şehir ışıklarının fonunda tehditkâr bir gölge gibi dikiliyordu.

Brent ve arkadaşları on dört numaralı doka varır varmaz Çelenk gemisinin yerini tesbit ettiler. Fakat Kappa'lı hainin ne taraftan ve ne gibi bir vasıtayla geleceğini bilmiyorlardı. Halbuki, on dördüncü doka açılan üç giriş kapısı vardı. Brent etrafına bakındı. Görünürlerde Çelenk gemisinin iki nöbetçisinden başka kimse yoktu. Geminin bulunduğu yere en yakın giriş kapısına gitti ve kapının elektrikli kumanda tertibatının kapağını açarak, cebinden çıkardığı bir âletle bir yerine dokunuverdi. Elektrikli kumanda tertibatında kısa fakat gayet hararetle bir şerare parladı. Büyük kapı âdeta kızgın bir sertlikle kapandı ve kapının sağ üst kısmında diğer iki kapının istikametini gösteren kırmızı bir ok yandı.

— Bu kapı sabaha kadar açılmaz artık. Sigorta tertibatı yanarak kaynadı. Kapı otomatik olarak kilitlendi. İdare merkezindeki makinistin tablosunda da bir kırmızı ışık yanarak kapının arızalı olduğunu gösterecek ama, gece vakti kim uğraşır. Sabaha kadar buraya kimse uğramaz bile.

İkinci kapıyı da aynı şekilde kapattılar. En son kapıya vardılar. Brent önceden her iki kapıya birer nöbetçi koymuştu. Kendisi diğer iki kapının tertibatını sabote ederken bu kapılardan kimsenin geçmemesi lâzımdı.

Kimse geçmemişti. Şimdi bir mesele daha kalıyordu: ya ilk gelecek adam veya gurup Kappa'lı adam olmaz da başkası, meselâ gemi personelinden biri olursa? Onu nasıl farkedeceklerdi? Brent'in aklına bir fikir geldi, Merva Sefirinin yardımcı olarak verdiği adamlardan birini muhafızmış gibi kapının önüne dikti ve kapının karanlık kalan kenarlarından birine kendisi, diğerine de Kit saklandı. Diğer yardımcıyı da biraz daha ileri, yaklaşma konveyerinin ön tarafına dikti. Onlar faaliyet halindeyken birisi yaklaşırsa önleyecek, hiç olmazsa ihtar edecekti.

Çok beklemediler. Brent'in bozarak kapattığı ikinci kapıdan doğru gelen bir adam, ısıklık çalarak yaklaştı. Kapının önündeki muhafızı görünce birdenbire duruverdi.

Muhafız, bir muhafıza yakışacak sertlikle:

— Nereye? diye sordu.

— Çelenk gemisine.

— Ne yapacaksın orada?

— Ben Çelenk'in tayfasındanım, gemiye dönüyorum.

— Hüviyetin var mı?

Adam cevap vermeden hüviyetini çıkardı. Muhafız kapının kontrol lâmbasını yakarak muayene ettikten sonra:

— Geç, dedi.

— Hayrola, birşey mi var? Ben demin çıkarken öteki kapılar açıldı. Muhafız da yoktu.

— General Buka'nın emri. Çelenk gemisinin personelinde başka yalnız iki kişi bu perona geçebilecek. Başka kimse geçemez.

Herifin gevezeliği üstündeydi. Önce korkmuş fakat sonra kendisinin tehlikede olmadığını anlayınca, gevezeliğe başlamıştı.

Vakıa totaliter bir seyyarede ne zaman nereye nöbetçi dikileceğini kimse bilemezdi ve dikilmiş nöbetçiler için sebep aramağa kimsenin hakkı yoktu. Gizli polis isterse ada-

mın evinin kapısına nöbetçi diker, evinden çıkartmazdı. Olmuştu öyle şeyler...

Fakat Brent, herifin bu gevezeliğine içerliyor, sessizce küfrediyordu. Ya herif oradayken, öteki meret gelirse? İşleri zorlaşacaktı. Zaten ötekinin kaç kişiyle geleceğini de bilmiyorlardı. Fakat kaç kişi gelirse gelsin, bir tanesine bile gık demek fırsatı vermeden temizlemek mecburiyetindeydiler. Zira bir bağırışma olur, Çelenk gemisi önünde nöbet bekleyen nöbetçiler duyarsa işleri kökünden bozulurdu.

Karanlıkta kapıya doğru yaklaşan bir ayak sesi işitildi. Allahtan Brent'in kapıya koyduğu adam, soğukkanlı davranarak, tayfaya:

— Haydi ahbap, dedi, sen gemine yollan. Seninle konuştuğumu görürlerse, vazife başında gevezelik ediyor diye bana yüklenirler. İyisi mi...

— Kızma âbi. Kaybolurum ben.

Tayfa kapının öteki tarafında kaybolduğu zaman ayak sesi iyice yaklaşmıştı. Gelenler iki kişiydi ve aşağı yukarı yirmi metre kadar ilerledydiler. Nöbetçiyi görünce ikisi birden yavaşladılar. Kapının önüne gelince, Merva'lı:

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

Heriflerden biri aksi bir sesle:

— Sana.... diye başlarken, Brent tabancasını doğrulttu.

Fakat diğer adam, soğukkanlılıkla arkadaşının sözünü kesti:

— Çelenk gemisine! dedi.

— Ne yapacaksınız?

Herif azıcık tereddüt etti:

— Kaptan Rokama'yı bekliyorlar.

— Kim?

— Kırmızı eldivenli kadın...

— Tamam, geçin öyleyse.

Fakat, Enbi ile beraber gelen adam, saray gizli polis teşkilâtından bir subaydı. Aksi aksi inat etti:

— Kim dikti seni buraya? Burada nöbetçi bulunmaması lâ....

Sözünü bitiremedi. Kapının bir tarafından Brent, diğer

tarafından Kit, sessizce sokulmuşlardı. Herif yaklaşan gölgeleri görmedi değil... Gördü. Fakat ağzını açıp ta birşey söylemeğe fırsat bulamadı. Ensesinin orta yerine inen bir darbeyle sersemledi. Boğuk bir «Hık!» yaparak nöbetçinin kollarına yıkılıverdi.

Enbi de aynı âkibete duçar olmuş, Brent'in kollarının arasına yıkılıvermişti. Brent sessizce:

— Tamam, dedi. Şu tarafa karanlığa çekelim.

Derhal karanlıklara gömüldüler. İki alçak bina arasında dar ve karanlık bir geçite girdiler. Merva'lı adamlardan her biri geçitin bir tarafında nöbet beklerlerken Brent ve Kit baygın iki herifin ceplerini boşalttılar. Ne varsa kendi ceplerine indirdiler. Şimdi Brent, Kappa'lı vatan haini Enbi, Kit ise saraya bağlı gizli servis subaylarından Viktor Kaska olmuştu. Erkek elbiseleri giymiş bulunan uzun boylu ve cüsseli kız körpe genç subayı hakikaten andırmıyor değildi. Brent, baygın herifleri yardımcılarına teslim ederken:

— Bunları devamlı şekilde piyasadan kaldırmak lâzım, Hiç olmazsa bir ay kadar, dedi.

— Biz çaresine bakarız, siz üzülmeyin.

— Şimdi Sefarethaneye mi döneceksiniz?

— Hayır Sefirin özel, dört kişilik sürvites uçağıyla sizi takip edeceğiz. Böylece madde trasmetörünün yerini öğrenmeğe çalışacağız. Siz muvaffak olamadığınız takdirde bu bilgimiz işe yarar.

Birkaç dakika sonra iki genç, Çelenk gemisinin nöbetçilerine birkaç metre mesafedeydiler.

— Dur!

Durdular.

— Kaptan Rokama'yı bekliyorlar.

— Kim?

— Kırmızı eldivenli kadın...

Nöbetçi boynundaki telsiz telefonun düğmesine bastı:

— Kaptan Rokama'ya ziyaretçi var.

Birkaç saniye sonra feza gemisinin üst giriş kapısı açıldı, elektromanyetik bindiricilerden bir tanesi zemine doğ-

ru kaymağa başladı. Sahanlığın üzerinde silâhlı bir asker vardı. Bindirici, zemin seviyesinde stop edince, asker esas vaziyete geçerek başıyla işaret etti. Brent ve Kit sahanlığa atladılar. Bindirici kaygan bir hareketle yükseldi ve geminin içersindeki yuvasına oturdu.

Bir subay, iki genci karşıladı. Esas vaziyette durarak:

— Hoş geldiniz, dedi. Ben nöbetçi subayı Karson. Kaptan Rokama sizi bekliyor.

Ve önlerine düşerek kumanda dairesine doğru yürüdü.

Brent, nöbetçi subayının peşinden giderken, çaktırmadan gemiyi tetkik ediyordu. Çelenk on sene kadar evvel yapılan bir modeldi. Fakat muhtelif yerlerine bazı ilâveler yapılmış, gemi nispeten yenileştirilmişti. Bütün modern yolcu gemilerinde bulunan tertibat bu gemide de vardı. Umumi hatlariyle geminin modeli Brent'e yabancı değildi.

Kumanda dairesine kapıyı vurmadan girdiler. Nöbetçi subayı topuklarını vurarak:

— Ziyaretçiler geldi Albayım, dedi.

Geniş kumanda tablosunun önünde ayakta duran adam, onlara doğru döndü. Brent'in gözleri kısıldı: Kaptan Rokama, tam mânasiyle korkunç bir adamdı. Evvelâ Kem IV seyyaresinden değildi. Uzun boylu idi, Brent'ten belki on santim daha uzundu. Geniş omuzlu ve dar kalçalıydı. İri bir kafası vardı. Kirli sarı renkli saçları kısa kesilmiş ve dağınıktı. Çirkin bir karga burnu, saçlarından daha koyu olan bıyıkları arasından fırlar gibiydi. İnce dudaklı ağzının bir tarafı küstah bir bükülüşle yukarıya doğru kıvrılmıştı. Fakat en tipik tarafı gözleriydi: bu gözler soğuk, sarı - yeşil bir renkteydiler. Yılan gözüne benziyorlardı. Bakışının ifadesinde merhamet, iyilik, anlayış gibi mefhumlar yoktu, sadece soğuk bir zulüm ve küstah bir hakaret okunuyordu. Maamafih bakışı Rudil'inki gibi kalles değildi. Hattâ bir nevi vahşi cesaret var denebilirdi. Brent derhal hükmünü verdi: Kaptan Rokama, Malden'liydi. Ve Malden'deki mânasiyle mert bir askerdi. Yani bu adam medenî bir insan nazarında bir akrep, vahşi bir pars sayılabilirdi. Karşı karşıya gelince tehlikeli ve korkunç bir düşman. Öyle bir düşman ki hasmını

yendiği zaman, onun yalnız hayatına değil, bütün varlığına hattâ ruhuna bile hak iddia eder. Onu öldürtürse, sadece öldürmekle kalmaz cesedini parçalayabilir, gözünü oyabilir... Canlı yakalarsa işkence edebilir... Fakat asla, arkadan vurmaz, cepheden gelir ve bir pars gibi çarpışarak galip gelmeğe uğraşır.

Rokama'nın sesi yüzünden daha sempatik değildi:

— Hanginiz Enbi? diye sordu.

Bu bir sualden ziyade bir hakaretti.

Brent bir kamçı yemiş gibi irkildi.

— Benim...

İki adam kısa bir müddet bakiştılar. Brent'in bakişlarında, bir fırtına âlâmeti olan karanlık bulutlar toplanıyordu. Rokama'nın yüzündeki ifade galiba biraz değişmiş, pek hafif bir hayretle aydınlanmıştı. Brent, kaptanın haleti ruhiyesini anlar gibi oldu. Rokama zalimdi, vahşiydi, merhametsizdi. Bu duygular onun karakterine ve terbiyesine hastı. Fakat kalleşliğe ve hiyanete müsaadesi yoktu. Enbi'yi şahsen tanımıyor, uzaktan ve gıyaben ismini biliyordu. Kendi lehinde de olsa para için vatanını satan bir adamı hazmedemiyor, hakaret etmekten kendini alamıyordu. Kendisi düşmanına herşeyi yapabilir, fakat vatanını satmazdı. Bütün bunlara rağmen Brent'in gözlerinde gördüğü mertlik ve meydan okuma ifadesi, onun beklemediği birşeydi.

— Hazır mısınız?

— Hazırım!

Kaptan nöbetçi subayına döndü:

— Herkes seferî mevkiine. On beş dakika sonra yola çıkacağız.

Nöbetçi subayı selâm vererek ayrıldı. Kaptan Rokama, sanki Brent'le Kit yoklarmış gibi kumanda tablosuna döndü ve geminin hareketi için emirler vermeğe başladı.

Bu Cim'in tayahhül bile etmediği bir şans eseri idi. Kaptanın onları aşağıya bir kamaraya veya salona göndereceğini tahmin ediyor ve madde transmetörüne gidecekleri zaman nasıl bir numara uydurup ta kumanda dairesine çıkabileceğini düşünmekle kafa patlatıyordu. Şimdi bu şans-

tan istifade etmeleri şarttı. Brent, Kit'i şöyle bir kenara çekti ve kaptanın veya diğer seyir subaylarının ayakları altında durup ta onlara mevcudiyetlerini hatırlatmak ve dolaşısıyla kumanda dairesinden uzaklaştırılmak için sebep yaratmamağa karar verdi. Kit, kaptanın duyamayacağı bir sesle:

— Bırrr! yaptı. Herif bizi ısıracak zannettim. O ne korkunç surat, öyle...

— Aldırma Kit. O da yola gelir. Sen hırladığına bakma.

Bir müddet sonra gemi yavaş yavaş yükseldi ve kuzey istikametinde ilerlemeğe başladı. Brent gözücuyla, çaktırmadan geminin seyrini takip ediyor. Fakat geminin penceresinden uzak olduğu için rotayı tam olarak tesbit edemiyordu.

Şehirden uzaklaştıktan sonra, şimale doğru ilerlemekte devam ettiler. Altlarında karanlık gecede pırıl pırıl yanan birçok şehirler gözüktü, geride kalarak kayboldu. Nihayet ufukta acaip bir aydınlanma farkettiler. Vakitsiz sabah mı oluyordu? Hayır. Buzlar ve karlar arasında bir yerdeydiler.

Biraz sonra çelenk, havada muallâkta bir noktada kaldı. Rokama, bir cihaza yaklaştı, dikkatle ayâr etti.

Brent, herşeyi göze alarak, sâkin adımlarla kumanda penceresine doğru ilerledi. Geçerken gözünün ucuyla, geminin yerini otomatik olarak tesbit eden manyatik haritadaki koordinatlara baktı. Bu koordinatları artık unutamazdı. Bu arada kaptan bir manyatik verici cihazın ayarını yapmıştı. Brent, arkasında kaldığı için onu görmüyordu. Mesajını vermeğe başladı:

— Burası Çelenk feza gemisi. Konuşan Kaptan Rokama. Trans - Mat 6 yı arıyorum. Cevap.

Alicıdan bir cevap duyuldu:

— Burası Trans - Mat 6. Konuşan Binbaşı Lear. Dinlemede.

— Nakil yapacağız. Civarda gemi var mı?

— Civarda feza gemisi yok. Yaklaşan gemi yok. Transmetör hazırlanıyor. Yol açık.

— Derhal pozisyona geçiyorum. Tamam.

— Tamam.

Kaptan, kumanda tablosuna dönerken, Brent gözüne ilişti. Başını çevirdi. Brent, kabahat yaparken yakalanmış bir talebe gibi başını çevirmedi, merakını gizlemedi. Yalnız bu merakın derecesini belli etmemeğe çalıştı.

Enbi, transmetörden evvelce geçmedi, yahut geçerken görmediyse, böyle bir merak göstermesi gayet tabii idi. Geçtiyse, bakmasında bir mahzur yoktu. Onun için Brent serbestçe geminin seyir penceresinden görülen manzaraya baktı. Kaptan omuz silkerek idaresine devam etti. Bu müsamahadan cesaret alan Kit de nazarı dikkati çekmiyecek şekilde ilerleyerek Brent'in yanına sokuldu. Gemi yavaş yavaş alçalarak kuzeye doğru yoluna devam ediyordu. Birdenbire Brent, karşılarına 400 metre kadar ileride, karlı zeminin beyazlığı üzerinde ancak seçilebilen bir gölgeyi gördü. Biraz daha yaklaşıncı, geminin projektörleri açıldı. Brent, büyük madenî çerçeveyi ve çerçeveyi dolduran parıltılı, gümüş renkli maddeyi iyice gördü. Bu madde yavaş yavaş gemi boyunca ilerledi... Kumanda köprüsüne vardı... Ortallığı gümüş renkli bir gölge kapladı. Herşey, bilâistisna herşey bu gümüş renkli gölgeye büründü.

Brent'in kalbi şiddetle atıyordu. Fevkalâde birşeyler olmasını bekliyor, gayri tabii bir hisle bir değişiklik, birşey olacak diye düşünüyordu. Fakat hiçbir şey olmadı... Hiçbir gayri tabii his duymadı... Midesi bulanmadı... Baş dönmedi... Gözleri kararmadı... Hiçbir değişiklik, hiçbir fevkalâdelik olmadı.

Gemi gümüş bulutun içinde yoluna devam etti... Bu bulutun diğer tarafından çıktı. İşte o zaman Brent fevkalâdeliği farkettili, tokat yemiş gibi oldu. Gözleri büyüdü. Gördüklerine inanamıyordu. Karşısında yeşillik ve geniş bir sahanın ortasını işgal eden büyük bir hava limanı vardı. Etrafta yüzlerce, binlerce gemi görünüyordu. Hayretini yenemedi. Transmetörün çerçevesine girdikleri zaman etraf sessiz ve bembeyazdı. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Fakat şimdi, burada her taraf günlük güneşlik, çimenler yeşil ve vakit takriben ikindiydi... Öyleyse... Öyleyse şimdi Malden'de olmaları lâzımdı.

Fakat fezanın bir ucundan binlerce ışık senesi öteye, fezanın başka bir ucuna bir anda giderken birşeyler duyması, bir fevkalâdelik hissetmesi lâzımdı. Lâkin hiçbir şey olmamıştı. Gayri ihtiyari alçak sesle, bir:

— Vay anasını!.. çekti.

Kaptan Rokama, yüzünde tahkir edici bir istihza ile ona bakıyordu.

Çelenk feza gemisi hava limanının etrafında bir devir yaptıktan sonra, doklardan birine indi. İnisi bitirdikten sonra, Kaptan Rokama, Brent ve Kit'e hiçbir şey söylemeden hattâ yüzlerine bile bakmadan, kumanda dairesinden çıktı. Seyir subayları da onu takip ettiler. Onlar çıkar çıkmaz, nöbetçi subayı kumanda dairesinin kapısında göründü:

— Beni takip edin!

İki genç, nöbetçi subayının peşinden yürüdüler.

Brent, İmparatorun ve kumanda heyetinin karşısına yalnız çıktı. Kit'in de beraber çıkmaması her ikisinin emniyeti için de daha uygundu. İmparator genç adamı bir elçi gibi değil, fakat lehte çalışan bir düşman casusu, bir uşak gibi karşıladı.

— Gel bakalım Kappa'lı, ölüm tuzağını hazırladın mı?

Bu hakir muamele Brent'in ağırına gidiyordu. Fakat vazifesini başarıyla tamamlayabilmesi için, Enbi rolünü iyi oynaması ve bir ajan olduğunu çaktırmaması lâzımdı.

— Evet, İmparator!

Ve, İmparatora hakikî Enbi'nin Kem IV seyyaresi Gizli Polis Şefi Buka'ya anlattıklarını tekrar etti.

— Güzel bir falso yapmamış olmasını temenni ederim. Zira biliyorsun, bizde başarısızlığın cezası ölümdür. Sen yabancı olduğun için senin ölümünü biraz zevkleştirir, işkenceyle yaparız. Şimdi git istirahat et. Hareket günü gelince sana haber verirler. Yağmacılara kılavuzluk edersin, haydi git...

İmparator eliyle bir işaret yaptı ve generalleriyle konuşmağa başladı. Brent cevap vermedi. Fakat içinden herife sunturlu bir küfür savurarak:

— Senin de hesabını göreceğiz yakında, diye düşündü. Kit'in yanına gittiği zaman, kızcağız merakından yerinde duramıyordu.

— Oh! Geldin mi Cim? Bir aksilik olacak diye okadar korkuyordum ki... Nasıl oldu? Herifler yuttular mı?

— Yuttular tabii. Şansımız da yardım etti. Enbi, vaktiyle anlaşmasını Kem IV hükûmetiyle yapmayıp ta burada İmparatorla yapmış olsa, sahtekârlığımız hemen meydana çıkacaktı. Allahtan Kappa'lı herif Malden seyyaresine hiç gelmemiş ve burada onu kimse tanımıyor.

— Şimdi ne yapacağız?

— İmparatora ve etrafındaki kuduz köpeklerle göre, oturup bekleyeceğiz. Vistek şarabıyla kafayı çekeceğiz ve zannederim saraydaki yerli dilberlerle cilveleşeceğiz.

— Bunlardan birincisi ve ikincisi neyse ama üçüncü meşgaleyi yalnız başına yapmak mecburiyetinde kalacaksın. Zira benim o tarakta bezim yok. Tabii sen de yaptıklarının hesabını sonradan vereceğini unutmazsın. Arza döndüğümüz zaman tabii... Eğer dönmek nasip olursa...

— Acele etme sevgilim. Bunlar İmparatorun fikri. Bana bilhassa kızıl saçlıları tavsiye etti. Lâkin ben gene senden vazgeçmem. Onun için İmparatorun tavsiyelerine uymıyacağım. Boş durmamak için de şöyle bir etrafı kolaçan edip, hava limanının mevkiini, savaş gemisi mevcutlarını, mümkünse müdafaa tertiplerini filân öğrenmeğe çalışacağım. Hani aklına birşey gelmesin, merakımı tatmin etmek için...

— Şakayı bırak Cim. Bana vaziyet ciddi gibi geliyor.

— Vaziyet tabii ciddi. Onun için şimdilik kadınlardan vazgeçip ciddi işlerle meşgul olacağız ya!

Gençler, Malden'de kaldıkları bir haftadan fazla zaman içinde, kendilerine tahsis edilen bir odada kaldılar. Bu oda sarayın müstemilâtından bulunan ve bekâr saray subayları ve memurların oturduğu kısımdaydı. Allahtan inzibat filân gibi birşey yoktu. Giren çıkan belli değildi. Brent, bu kargaşalıktan istifade ederek Malden'de kaldıkları müddetin mühim bir kısmını hava alanını tetkik etmekle geçirdi. Gemile-

rin bir kısmı, Çelenk tipi savaş gemileriydi. Modelleri en az on sene evvelki modellerdi. Fakat birçok yerlerinde değişiklikler yapılmış, modern tesisat ilâve edilmişti. Gemilerin geri kalan kısmı ise Brent'in hiç bilmediği yepyeni bir modelde, çok üstün tarruz silâhları bulunan korkunç savaş gemileriydi. Bu savaş gemileri ayrı doklara çekilmişti ve muhafaza altındaydılar.

Brent, Malden seyyaresinin durumunu şimdi daha iyi anlıyordu. Eski model gemiler tadilâtle modernleştirilmiş ve hem savaş, hem de yağma seferleri için yük gemisi olarak kullanılacak hale getirilmişti. Diğer gemiler ise, Malden'in alenen harp açacağı günlere hazırlık olmak üzere, hazırlanmakta oldukları müthiş savaş gücünün nüvesini teşkil ediyordu. Madde transmetörünü keşfeden bilginlerin, feza gemileri mevzuunda da terakkiler gösterebileceklerini tabîî karşılamak lâzımdı.

Nihayet hareket günü geldi çattı. Hava alanında gayri tabîî bir faaliyet baş gösterdi.

O sabah bir haberci, Brent ve Kit'in işgal ettiği odaya gelerek yola çıkmağa hazır olmalarını bildirdi.

Hazırdılar...

Brent, bütün tetkiklerinden başka, bir fırsatını bulup Çelenk gemisine girerek, yarım saat kadar makine daireleri içinde meçhul bir faaliyete de girişebilmişti. Herşey hazırdı.

XV

Siyah gövdeli, korkunç manzaralı iki yüz savaş gemisi birbiri arkasından yavaşça doklardan havalandılar. Hava alanının etrafında bir devir yaparak, yan yana sıralanmış muazzam sekiz transmetörden dördüncüsünün gümüş renkli sinesinde kayboldular. Akıncılara kumanda eden Çelenk, amiral gemisi olarak transmetör sahası üzerinde uçuşlar yapıyor, filonun hâdisesizce sevkine nezaret ediyordu. Bütün filo transmetörden geçtikten sonra, Çelenk de pozisyona girdi. Yavaş yavaş alçalarak gümüş kıvrımlar arasında kayboldu.

Brent, gemilerin birer birer süzülüp transmetörün içinde kaybolmalarını, kumanda dairesinden seyrediyordu. Çe-

lenk gemisinin, filonun gerisinde kalmasının sebebini anlayamamıştı. Fakat bu, onun işine geliyordu. Plânında muvafak olabilmesi için evvelâ içinde bulunduğu gemiyi ana filodan ayırması lâzımdı. Çelenk arkaya kalınca işini daha kolaylıkla başatabilirdi.

Genç adam, kafasının içinde durumu bir kere daha hü-lâsa edip, imkânlarını tartarken, Çelenk te madde transmetörünün gümüş derinliklerinden çıkmış, Kem IV seyyaresinin kuzey kutbunun beyazlıkları üzerinde seyre başlamıştı.

Filonun diğer gemileri toplanarak seyir düzenine geçtiler. Normal seyirden, sürvitese geçerek uzaklaştılar.

Brent'in cebi elindeydi. Parmakları uzak kontrol âletinin düğmeleriyle oynuyordu. Kaptan Rokama, uçuş düzeni icabı olarak, diğer gemilerle mesafesini muhafaza edebilmek için, sürvites alanını faaliyete geçiren kolu çekti. Gemi seyirinde bir değişiklik göstermedi. Kaptan Rokama, kolu eski vaziyetine getirerek bir saniye bekledi. Tekrar kapattı.

Gemi gene sürvitese geçmedi.

Bu arada, bu kısacık zamanda filonun diğer gemileri çoktan uzaklaşmış, kaybolmuşlardı. Çelenk hâlâ normal seyirdeydi. Sürvitesle giden diğer gemilere nazaran duruyor sayılırdı. Buna rağmen Kem IV seyyaresi, uzakta bir küçük nokta halinde kalmıştı.

Kaptan Rokama dahilî telefon düğmesini açtı:

— Sürvites dairesi. Kontak yap.

— Kontak tamam kaptan. Fakat makine çalışmıyor.

— Arıza mı var? Yola çıkmadan evvel kontrol edilmedi mi?

— Kontrol edildi kaptan. O zaman, yani yarım saat evvel, mükemmel çalışıyordu. Arıza da yok, çünkü arıza müşiri hiçbir şey göstermiyor.

— Müşiri kontrol et.

Kaptan ters bir hareketle, dahilî telefonu kapattı. Küfrederek semaya baktı. Diğer gemileri kaçırmışlardı. Sürvitesi faaliyete getirip arkalarından takip etmekten başka çare yoktu. Filo ikinci komutanı herhalde durumu idare edecekti.

Fakat Kaptan Rokama bu zamansız aksiliğe içerliyordu. Bununla beraber sürvitesin sonradan bozulmasındansa hiç çalışmaması daha iyiydi. Henüz üslerinden uzaklaşmamışlardı. Geri dönebilirdi. Fakat bu dönüş Rokama'nın yağma filosu komutanlığından, makine subayının da hayatından olması demekti. Sürvitesi çalıştırmaları şarttı. Dahili telefonda makine subayının sesi duyuldu:

— Arıza müşiri de tam çalışıyor Kaptan. Sun'î arızaları tamamen gösterdi.

— İrtibat noksanı var öyleyse.

Makine subayının sesi gittikçe telâşlanıyordu:

— Kablolar kopmuş olsa arıza müşirinin göstermesi lâzım. Müşir birşey göstermediğine göre irtibatlar buvatla kesilmiş. Kumanda kolu kapalı değil mi Kaptan?

— Tabii kapalı be! Ben yaptığım hareketten emin olmasam senin gibi kaz herife sual sorar mıyım?

Makine subayı bir müddet cevap vermedi. Sonra kısık bir sesle:

— Öyleyse... Sabotaj var, kaptan.

— Ne söylüyorsun be? Bu gemide kim sabotaj yapacak?

— Başka türlü olamaz. Devrelerden birine seyyar buvat sokmuşlar. Buvatın alanını da, ben hareketten evvel sürvites tertibatını kontrol ettikten sonra açmışlar. Buvatı bulup irtibatı tesis etmek lâzım.

— Ne duruyorsun öyleyse?

— Kaptan şansımız yardım eder de, hemen bulursak ne âlâ... Yoksa bütün devrenin kontrolü için dört gün ister...

Kaptan Rokama gittikçe köpürüyordu:

— Derhal işe başlayın. Yarım saate kadar arızayı bulamazsanız rütbeni söküp, seni uçuştan menedeceğim. Eğer yirmi dört saate kadar bulamazsanız seni idam ettireceğim. Haydi yallah!..

Rokama telefonu gene kapattı. Hiddetinden, kafese kısıtılmış bir pars gibi, kumanda dairesinde dolanıp duruyordu.

— Hay Allah belâsını veresin! Sabotaj ha? Ne sabotajı be? Sa...

Sözünü bitirmeden aklına birşey gelmiş gibi durdu. Brent'e döndü:

— Ne arıyorsun burada?

— Size kılavuzluk edecek değil miyim?

— Uçuşta mı be? Senin uşaklığın Kappa'ya çıkınca başlar. Haydi bas, git... İn aşağı kamarana.

Brent çok çabuk bir baş hareketiyle kumanda dairesinde bulunan diğer subaylara baktı ve yerlerini tesbit etti. Daha müsait bir durum yaratmağa çalışarak aşağıdan almak istedi:

— Benim burada bulunmamın size bir zararı yok ki, kaptan. Bilâkis...

Rokama hiddetten titreyen bir sesle sözünü kesti:

— Cevap verme ulan! Defol, git aşağı...

Brent, yumuşak bir itirazda bulunacakmış gibi eliyle bir hareket yaptı, fakat birşey söylemedi. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Harekete geçmenin sırası gelmişti...

Kaptan Rokama, kaptan köprüsünün büyük penceresine ve kumanda tabloları önünde arkası pencereye dönük duruyordu. Kapı tam kaptanın karşısına düşüyordu.

Kapıya doğru ilerleyen Brent'in sol tarafına, seyir subayı, elektrikli uçuş tablosu üzerinde, yıldızlara göre geminin rotasını hazırlıyordu. İkinci kaptanla elektronik subayı aksi tarafta, kapının sağındaki köşeye kadar uzanan elektronik bulucu makinesinin önündeydiler.

Kaptan Rokama'nın, Brent'i kumanda dairesinden kovması üzerine, her üç subay da meşgul oldukları işi bırakmışlar Brent'e bakıyorlardı.

Brent kapıya varır varmaz birdenbire döndü. Elinde atom tabancası vardı. Halinde hiç de yumuşaklık kalmamıştı.

— Vay anasını.. U...

Brent bıçak gibi bir sesle Rokama'nın sözünü kesti:

— Kımıldama Rokama. Bu elimdeki oyuncağı kullanmasını çok iyi bilirim. Beynini dağıtırım.

Gözünü kaptandan ayırmadan ikinci ve elektronik subayına:

— Siz de şu tarafa sokulun, dedi. Haydi kaptana doğru. Kırıtmayın.

Her iki subay, kin dolu gözlerle, istemeyerek o tarafa doğru yürümeğe mecbur kaldılar. Fakat o anda Brent'in mani olamadığı birşey oldu. Biraz önden giden ikinci kaptan, yavaşladı ve elektronik subayının kendi hizasına gelmesini bekledi. Tam subay onunla Brent'in arasında kalıp onu Brent'ten sakladığı anda ikinci kaptan tabancasına davrandı ve elektronik subayını siper ederek ateş etti.

Brent herifin hareketini ancak başladıktan sonra görmüştü. Ateş etmesine mani olabilirdi. Fakat herif diğer subayın arkasında ve siperdeydi. Brent tetiğini çekerken, lâstik bir top gibi sağa fırladı. İkinci kaptanın atom mermisi, Brent'in bir an evvel durduğu yerde bir alev çıkardı.

Brent daha sıçraması bitip yere düşmeden ikinci defa ateş etti. Herif kömür halinde yuvarlandı. Fakat bu kısacık müddet zarfında seyir subayı da tabancasına sarılmıştı. Brent yere düştü, omuzu üzerinde yuvarlandı, sağ eli serbest kalır kalmaz bir daha ateş etti. Seyir subayı da acı bir feryatla yıkıldı.

Kaptan silâh taşımıyordu. Fakat daha Brent'in ilk ateşinde, yıkılan elektronik subayının silâhını kapmak üzere fırlamıştı.

Brent düştüğü yerden yuvarlanırken, açılan bir yay gibi anide, doğruldu.

Kaptanı öldüremezdi. Kaptan ona lâzımdı.

Bir saniye gecikse kaptan silâhı alacak, derhal canına okuyacaktı.

Brent hiç tereddüt etmedi. Korkunç bir hamleyle kaptanın üzerine atıldı. Uzanmış elleri kaptana değdiği zaman, Rokama'nın parmağı tetikte ve basmak üzereydi.

Fakat basamadı.

Brent saniyenin onda biri kadar bir zamanda daha atik davranarak kaptanın eline vurdu.

Kaptanın elindeki silâh tavanda ani bir alev çıkararak, bir kenara fırladı.

Her iki adam üstüste yuvarlandılar. Birkaç kere döndü-

ler. İki adım mesafede karşı karşıya geldiler. Brent'in de silâhı düşmüştü.

Şimdi ikisi de silâhsız ve karşı karşıya idiler.

Brent fırladı. Kaptanın üzerine balıklama çullandı. Brent'in vücudunun tazyiki altında Kaptanın suratı, şiddetle yere yapıştı. Rokama boğuk bir homurtu çıkardı. Fakat Brent'in düşerken muvazenesini kaybetmesinden istifade ederek yerde döndü. Dönerken Brent'in böğrüne kısa bir svink salladı. Brent sola yuvarlanırken kaptan doğruldu ve genç adamın üzerine atıldı.

Normal bir adamı derhal bayıltacak, hattâ öldürecek kadar tesirli ve kalleş darbelerle bir müddet birbirlerini yoklayarak boğazlaştılar. Bir aralık Rokama, arka tarafında kalan kontrol tablosuna uzanıp, imdat ziline basmak üzere davrandı. Brent, her ihtiyatı bırakarak atıldı. Fakat kurnaz kaptan birdenbire döndü ve ayakları yerden kesilmiş olan hasmının çenesine esaslı bir yumruk yaptırdı. Brent bir balyoz yemiş gibi gözlerinin karardığını hissetti. Fakat uzun ekzersizlerin neticesi olan, şuur dışı bir hareketle yumruğu yer yemez, daha ne olduğunu anlamadan, henüz gözleri kararmadan, sanki bir sevki tabii eseri olarak havada geriye doğru bir perende attı.

Gayet tabii bu perendesini tutturamadı. Ancak iki ayağını kaldırarak havada sırtüstü bir vaziyete gelebildi. Fakat okadarı da kâfiydi. Havada bacaklarını sallayarak bir makas yaptı ve her iki ayağıyla da üstüste Rokama'nın çenesini buldu. Kaptanın başı bir pençikbol gibi, birkaç kere arkaya öne sertçe sallandı.

Birkaç saniye sonra iki hasım gene karşı karşıya idiler. Fakat, hareketleri biraz daha ağır, başları biraz daha sersem ve bakışları daha kinliydi. Rokama, kavganın bu kadar uzamasını, şahsen bir tenezzül addediyor. Brent ise anı olarak içeriye gemi personelinden birinin girip, bütün gayretlerini boşa çıkarmasından korkuyordu. Bu işi bir an evvel bitirmek kaygusuyla birbirlerinin üzerine yürüdüler.

Bu sefer Brent, oyununu daha başarılı olarak tatbik edebildi. Bir vücut çalımını ile kaptanı gafil avladıktan sonra, sol

çıkarmış gibi yaptı. Rokama çalımını karşılayıp, sol çıkışı atlatmağa çalışırken, Brent birdenbire yana atıldı ve Rokama'nın çift ayağına müthiş bir tırpan attı. Bu kahredici bir darbeydi. Kaptan muvazenesini kaybettiği anda çelik bir yumruk herifin mide boşluğunu buldu. Rokama, anı bir nefes darlığına uğramış gibi kıvrandı. Yediği sert bir aparkatla kumanda âletlerinin arasına yaslandı.

Rokama, yeni bir gayretle yerde bir atom tabancasına uzanırken, Brent üzerine çullandı. Sağlı sollu yumruklarla herifin kafasını yere çarptı. Kendinden geçmek üzere olan kaptanı yakasından tutarak kaldırdı. Her ikisinin de üstü başı perişan, yüzü gözü kan içindeydi.

Adam karısını bir kere daha öperek, çenesini iki parmağı arasına alıp, kaldırdı:

— Bu son seyahatim Lora. Bu sefer de döndükten sonra artık hiç buradan ayrılmıyacağım. Artık her zaman senin ve küçük Pol'ümüzün yanında kalacağım.

Genç kadının gözlerinde, hem teessür hem sevincin sebep olduğu yaşlar, inci taneleri gibi büyüyordu.

— Hep buradan uzaksın. Bir haftacık burada kalıyor, üç dört haftayı seyahatte geçiriyorsun. Artık tahammülüm kalmadı. Sen olmadığın zaman, bomboş görünen yatakta, erkeksiz geçirdiğim geceleri dul kadınlar gibi ağlayarak geçiriyorum.

— Artık son seyahatim bu... Bir haftaya kalmaz döneceğim, bir daha da gitmiyeceğim.

Adam karısından ayrıldı. Evin önündeki plâstik kaldırımından, bahçe kapısının önündeki hususî kopterine doğru yürüdü. Kadının kucağındaki bebek, minimini ellerini birbirine çarparak:

— Ba... ba... ba... ba... diyordu.

Adam kaldırım üzerinde on adım atmıştı ki, birdenbire elindeki evrak çantası düştü, ellerini boğazına götürdü, boğucu bir öksürük kriziyle iki büküm oldu; sarhoş gibi birkaç adım daha attı; sendeledi... Olduğu yere yıkıldı.

Daha ilk öksürükte kadın, delice bir çılgılla atılmıştı:
— Berar! Berar! Ne oluyor sana? Allahım...

Kocasına doğru koşmak istedi. Fakat kalkan ayağı yere basmadı. Boğuk sesler çıkararak yere yuvarlandı. Yavrusunu, anıyamadığı, bilmediği bir âfetten kurtarmak istermişcesine, bağrına bastı. Küçük başını kendi sinesinde saklamağa çalıştı. Birkaç ispazmoz geçirdi. Zihninde hayal meyal isimler... Çehreler...

— Berar... Pol... Rik...

Evin üst katındaki açık pencereden dehşetle yüklü bir çocuk sesi:

— Anne! Anne! Anneciğim! Boğuluyorum! Kur.... diye inledi ve iniltisi boğucu öksürüklerle kesildi.

Zavallı genç kadının son nefesi, yavrusunun imdat çılgınlığının son heceleriyle beraber söndü. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Ağaçların sessizlikleri arasında kuşlar bile sustu... Bahçedeki karanfil gibi çiçeklerin renkli ve şirin tebessümleri soldu, başları eğildi... Kappa seyyaresi üzerinde bir ölüm rüzgârı esiyordu...

Ölüm saçan gaz bombalarının patladığı yerlerin çevresindeki yüzlerce kilometre karelik sahalarda, hayat her türlü tezahürü ile ve her yerden elini eteğini çekti. Ölüm, her yere, toprağın üzerine yayılan bir sis gibi çöktü. Gittikçe yavaşlayan kimyevi reaksiyon zincirleme bir sirayetle yayıldı. İki yüz bombanın neşrettiği ölüm dalgaları genişleyerek birbirini buldu. Boşluklar yavaş yavaş doldu... İki saat içinde koca seyyarede havası zehirlenmemiş bir tek karışık yer, bir tek hava molekülü kalmamıştı.

Kappa'da canlı hiçbir şey yoktu... Ne nebat, ne çiçek, ne ot, ne ağaç, ne de hayvan...

O gülüşen, seven, döğüşen, barışan, ağlaşan insanlar, şimdi gülüşmüyor, sevişmiyor, ağlaşmıyordu artık... Artık Kappa seyyaresinde yalnız ölüm meskündü... Tek başına ölüm...

Fakat bir mucize oldu... Artık otların ve böceklerin bile yaşamadığı Kappa seyyaresinde, gülüşmeyen, ağlaşmayan hatâ insan olduklarının bile farkında olmayan insanlar vardı.

Birkaç yüz kişi... Bunlar eşlerinin, dostlarının, yakınlarının ve komşularının fecî âkıbetini tüyleri diken diken olarak, gözleri oyuklarından fırlatarak seyretmişlerdi. Hepsinin sapır sapır döküldüğünü görmüşlerdi.

Kem IV deki Merva Sefirinin gönderdiği habercinin daha zemine inmeden gönderdiği radyo mesajını alıp ta sâfiyetle inanan birkaç yüz kişiydiler. Sadece sâfiyetle inananlar!

Zira ahalinin mühim bir kısmı radyo mesajını geç te olsa almıştı. Son birkaç dakika içinde maskelerini giyecek kadar vakitleri vardı. Fakat kimi dudak büktü, kimi omuz silkti, kimi kahkahayla güldü... İhtara inanmadılar. Ciddiye almadılar... Hattâ böyle kaba ve çirkin şakalara göz yumduğu için hükûmeti tenkid edenler bulundu. Ne yazık ki bunların hiçbirisi pişman olacak kadar uzun yaşamadı. Her canlıyı biçen, her hayatı söndüren, mevcudiyetlerini bir avuç oksijene borçlu olan herşeyi kat'i bir şekilde oksijenden mahrum bırakan ölüm rüzgârı hiçbirisinden bu felâketi esirgemedi.

Kappa seyyaresinde bir canlıya mukabil on binlerce, yüz binlerce ölü var şimdi... Hepsi aynı şekilde ölmediler bu ölülerin... Kimisi meşum gazdan tam bir nefes çekerek bir an içinde yumdu gözlerini... Kimisi ciğerlerinde arta kalmış bir alımlık bir adımlık nefesle kıvrandı, korkunç bir acının pençesinde kıvranarak, kallesine oksijensiz kalan havayı avuçlarıyla toplamaya çalıştı... Bazısı son nefesini çalışırken verdi, bazısı uyurken, otururken, oynarken, sevişirken, çiftleşirken...

Bir şehirde, bir bekçi, tehlike alarm düdüğüne şursuz bir hareketle faaliyete geçirdi ve canlılar kıvranarak yıkılırken, uzun uzun öttü, acı acı öttü bu alarm düdüğü... Çok uzun zaman öttü bu düdüğü. Hattâ herkes, şehirde bilâ istisna herkes öldükten sonra bile günlerce ve günlerce ölttü...

Bir şehirde oksijensizliğin doğurduğu meçhul bir sebeple bir fabrikanın motor dairesi feci bir şekilde infilâk etti.

Hayatta kalanların bir kısmı gördükleri manzaranın dehşetine, sevdiklerinin fecî şekilde ölümüne dayanamıyarak cinnet getirdi... Bazıları bile bile hayatlarına son verdiler.

Ölülerden başka hiç kimsenin bulunmadığı bir caddede, maskeli bir kadın, kapısının önüne oturmuş, çoktan morarmağa başlamış cansız yavrusuna meme vermeğe çalışıyordu.

Brent, evvelce kararlaştırdıkları bir işaretle, kamarada bıraktığı Kit'i kumanda dairesine çağırmiş ve genç kadın yukarı, aşağı yukarı bir haftalık yiyeceklerle gelmişti. Kumanda dairesinin kapısını içerdən kilitlediler. Böylece Kaptan Rokama ile beraber kendilerini içeriye hapsedtiler.

Rokama'nın ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı. Ancak yemek yemesi icap ettiği zaman ellerini çözüyorlar ve tabanca tehdidi altında, çılgınca bir hareket yapmasına mâni oluyorlardı.

Gemi personeli, Brent kumanda dairesini ele geçirdikten dört saat sonra işin farkına varmışlardı. Kumanda dairesinin havasını değiştiren tulumbaların motorunu durdurarak, onları havasız bırakmağa teşebbüs ettiler. Fakat Brent, bütün geminin hava tulumbalarını durdurarak mukabele etti.

Videofonla, gemi persöneline hitap eden Brent, kumanda dairesine hâkim oldukça onunla başa çıkamıyacıklarını bildirdi ve eğer kendisine itaat ederlerse hayatlarını bağışlayacağını ilâve etti.

Hakikaten, kumanda dairesi bu büyük feza gemilerinin beyni sayılırdı. Bütün kumanda tertibatı oradan geçiyordu. Brent her istediği devreyi kesebilirdi. Tabii diğer makine dairelerinden ve özel motor tesislerinden de devreleri kesmek mümkündü. Fakat bu, tayfaların işine gelmiyordu. Kumanda dairesi Brent'in elinde olduğu müddetçe başka bir yerden geminin idaresine imkân yoktu. Zira kumanda dairesi geminin düşünen damağı, gören gözü sayılırdı. Ve fezada yıldızlararası boşlukların muazzam mesafelere baliğ olmasına rağmen kör uçuş daima tehlikeliydi.

Brent, kaptanın hakkından geldikten sonra sürvites alanını açmış, gemiye hız vermişti. Fakat personelin nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Halbuki Brent, ge-

miyi hiçbir yere götürmüyordu. Sadece Kem IV seyyaresi-
nin takriben bir milyon kilometre kadar açığında geniş ka-
visler çiziyor, Kappa'ya giden Malden donanmasının avdeti-
ni bekliyordu. Merva Sefirinin gerek Sefis, gerekse Arz do-
nanmalarına haber göndermeğe muvaffak olup olmadığından
da haberdar değildi. Kappa'nın zehirli gazdan kurtulup kur-
tulmadığı hakkında da bir fikri yoktu. Fakat bunu ümit ede-
miyordu, zaman bakımından çok sıkışık durumdaydılar. Bom-
balar patlamadan Kappa'ya varmak ümidi pek azdı... Eğer
Sefis donanması vaktinde yetişir ve Malden soyguncularını
tuzağa düşürebilirse belki... Aksi takdirde iş başa düşecek,
Çelenk gemisini Arz'a kadar götürüp, esirlerine orada haki-
kati itiraf ettirdikten sonra Malden'e bir sefer yapılmasını
temin edecekti.

Malden filosu, karşılarına Sefis donanması çıkıp ta emel-
lerine set çekmezse, aşağı yukarı bir hafta içinde soygunu
bitirip dönecekti. Fakat Sefis filosuyla karşılaşırca çok daha
erken dönmeleri de mümkündü. Belki de tamamiyle imha
edilir ve hiçbir gemi geri dönmezdi. O zaman Brent'in Sefis
filosuyla temas ederek, onlara madde transmetörüne kadar
kılavuzluk etmesi, hattâ Malden'e götürmesi lâzımdı.

XVI

Malden soygun filusunun iki yüz parça gemisi, son sür-
atle ve gevşek bir düzenle Kappa seyyaresine doğru yol alı-
yordu. Filo komutan muavini, Çelenk amiral gemisinin arka-
da kalmasına biraz üzülmüştü. Fakat sefer sadëce bir soygun
seferiydi, ölmüş bir seyyareye gidip, cesetleri soymaktan iba-
retti. Bu bir savaş değil, sadece hırsızlık ve hamallıktı. Bu
yüzden disiplin gevşek, idare lâubaliydi.

İhtiyatsız ve fütursuzca ilerleyen korsan filosu, Kappa
seyyaresinden ancak birkaç yüz milyon kilometre kadar me-
safedeyken, Kappa seyyaresinin karanlıkta kalan tarafından
bir başka filo süratle süzüldü. Bu Sefis Yıldızları manzume-
sinin donanmasının bir koluydu. Bir intikam sessizliği içinde
ilerleyen bu kol, tam savaş düzeni almıştı. Bütün personel

savaş mevkilerinde ve çarpışmağa hazırды.

Malden gemileri karşılaşacakları tehlikeden bihaber hedeflerine doğru yol almağa devam ettiler. Çok geçmeden Kappa seyyaresinin gün tarafından, Sefis donanmasının diğer kolu belirdi. Malden'liler üstlerine gelen bu kolu, ancak Sefis donanmasının ateş menziline girdikten sonra farkettiller.

Elektronik bulucuların başında nöbet beklemesi icap eden subaylar, ya gemilerin barlarında kafayı çekiyorlar, yahut kamaralarında uyuyorlardı. Etrafı kollamak amiral gemisinin vazifesiydi. O da ortalıkta yoktu. Filo komutan muavini de kumanda kendisine kaldı diye canı sıkılmış, işi üstüne alırken keyfi kaçmıştı.

Alev ve ölüm kusan, Sefis filosunun ilk atışları Maldenli korsanları gafıl avladı. Filo şaşkın bir intizamsızlıkla savaş düzeni almağa çalıştı. Fakat onlar kendilerine gelinceye kadar, Sefis donanmasının gün tarafından gelen kolu arkalarından kurbanlarını almağa başlamıştı.

Bir gemi, sanki havada bir tereddüt geçirirmiş gibi, duraklar gibi oldu. Sonra donuk, kızıl bir renk aldı ve feza-yı titreten bir infilâkla, tuzla buz oldu. Süratle etrafa saçılan makine, motor ve insan parçaları, mukavemetsiz boşlukta meçhul istikametlere dağıldılar. Bu geminin hemen arkasından ikinci ve üçüncü gemi, alevlere bürünerek, feza-yı kısa meşalelerle aydınlattılar.

Şimdi Sefis donanmasının gün kolunun tamamı ateşe başlamış, korsanlara ölüm silleleri savuruyordu. Toparlanmağa çalışan Malden filosundan tek tük birkaç gemi mukabelede bulundular. Fakat şaşkınlık ve panik atışlarını tesirsiz bırakıyordu. Buna rağmen kumandan zahiri bir disiplin tesisine muvaffak olmuş ve savaşa tutuşan gemilerin sayısı artmıştı. Hattâ Sefis donanması saflarında zayıt verdirmeğe bile başladılar.

O sırada korsan gemilerinden bir tanesi tam isabet alarak, anı bir alevle parladı ve derhal infilâk etti. Diğer bir gemi de infilâk eden korsan gemisinin hemen arkasında, birkaç yüz bin kilometre gerisindeydi. Sonsuz boşlukta pek en-

der vâki olabilecek bir tesadüfle öndeki gemi infilâk eder etmez, diğer bir gemi infilâk mevkiine varmıştı. Patlamanın şiddetiyle gemi çılginca sarsıldı ve bir an, bütün gemi personelinin yerinde taş gibi donduran çok kısa bir an, patlamanın doğurduğu cehennemî ses kulaklarını yırtarcasına gürledi. Bir çığına dönen kaptan, neye uğradığını anlamadan, ne yaptığını bilmeden kumanda kolunu çekti ve gerisin geriye son süratle kaçmağa başladı. Bu hâdisе zaten şaşkınlıktan tamamen kurtulup savaşa giremeyen korsan gemileri arasında tam bir bozgun yarattı. Gemilerin bir kısmı savaşa devam ederken diğer kısmı birbiri peşine tornistan ederek tabanları yağladılar. Fakat akıllarına bile getirmedikleri bir âkibetle karşılaştılar. Kaçan ilk gemiler, tornistan edeli ancak birkaç saniye olmuştu ki, onları büsbütün şaşırtan bir ateş karşılarına çıktı: Bu, yoluna devam ederek korsan filosunun arkasına geçmeğe muvaffak olan, Sefis filosunun diğer kolunun ateşiydi.

İki ateş arasında kalan Malden'li soyguncular bu sefer kat'i bir paniğe uğrayarak çil yavrusu gibi dağıldılar. İki yüz geminin yarıdan fazlası tahrip edilmiş, kalanlarda da savaştacak yürek kalmamıştı.

Çarpışma ancak birkaç dakika sürmüştü. Sefis donanmasının her iki kolu, birçok küçük guruplara ayrılarak, kaçan münferit korsan gemilerini ezici bir şekilde takibe koyuldular. Malden'liler tamamiyle şasıp bozguna uğramamış olsalardı, belki aralarından bazıları kurtulmağa muvaffak olabilirdiler. Birer birer hepsi acıklı âkibetlerinin konyuna yuvarlandılar. En son kalan birkaç tanesi de bir imtihar dövüşüne teşebbüs ettiler. Lâkin ancak bir tek Sefis gemisini vurabildiler.

Bir saat kadar sonra Malden korsan filosu fezadan tamamiyle silinmişti. Sefis donanması tekrar toplandı ve savaş düzenine girerek Kem IV seyyaresine doğru uzandı.

Sefis'liler yirmi iki gemi kaybetmişlerdi. Bununla beraber bu kolay ve kat'i zafer Sefis donanması subay ve personelinin yüzünü güldürmemişti. Sanki savaşı zaferle değil, acı ve tamir edilmez bir mağlûbiyetle bitirmiş gibi, donan-

ma kumandanından en son ferdine kadar bilâistisna herkesin surati asıktı ve ağızlarını bıçak açmıyordu. Çünkü donanma bütün gayretine rağmen Kappa seyyaresine zehirli gaz bombaları patladıktan iki saat sonra varabilmişti. Gemiler alçaktan uçarak şirin seyyarenin âdeta bir kefene bürünmüş halini, her tarafı kaplayan cesetleri görmüşler, bu acıklı manzara hepsinin kalbini dağlamıştı.

Sefis donanmasına mensup olanların birçoğu o şirin seyyareyi gezmiş, orada candan dostlar edinmişti. Zira zavallı seyyare Sefis cümlesinden ancak iki günlük mesafedeydi. Ve Sefis'liler kalabalık guruplar halinde Kappa'ya sayfiyeye giderlerdi.

Donanma kumandanı birkaç yüz gemiyle bütün sıhhiye gemilerini Kappa'da bırakmış ve şayet âfetten kurtulanlar olduysa, onlara yardım ederek Sefis'e götürmelerini emretmişti.

Şimdi ise iki yüz gemiden mürekkep cüz'i bir kuvveti imha etmekle, hiç te intikamlarını almış sayılmazlardı. Malden'e, korsan gemilerinin inine baskın yaparak, Galaksi'nin yüz karası olan bu çıbanı fezadan silmeğe veya bu uğurda can vermeğe ahdetmişlerdi.

Kumanda dairesini, yani beynini fethederek kendi plânlarına esir ettiği feza gemisinde Brent'in durumu git-tikçe zorlaşıyordu. Kit'le beraber kısa fasılalarla nöbetleşe hem geminin seyrini kontrol ediyorlar hem de beklenmedik bir şekilde ayaklanıp tayfanın kumanda dairesini ele geçirmemesi için müteyakkız davranıyorlardı. Fakat bu, hiç te kolay bir iş değildi.

Nihayet bir gün Çelenk'in elektronik bulucusu yaklaşmakta olan Sefis donanmasının harekâtını kaydetti. Brent'in yüreğine su serpildi. Kit bir çocuk gibi sevincinden ellerini çırpmağa başladı. Donanmanın, Sefis kuvvetleri olduğuna asla şüphe yoktu. Malden korsan filosu iki yüz gemiden ibaretti. Halbuki bu yaklaşan filonun mevcudu binleri aşıyordu.

Brent derhal kumanda tablosunun başına geçti. Çelenk'i yaklaşan Sefis donanmasına doğru sürdü.

Brent sürvitesi kesti ve normal seyir kolunu çekti. Çelenk'in süratini asgariye düşürdü. Donanma da iyi tatbik edilmiş bir manevrayla sürvitesten normal seyir süratine geçmişti. Brent amiral gemisine sokuldu, kumandanla temas istedi:

Stereo tablosunda, Sefis donanmaları başkumandanının al saçlı hayali belirdi:

— Ne istiyorsunuz?

— Ben Yıldızlararası Gizli Teşkilâtın bir ajanıyım. Sizi madde transmetörüyle Malden seyyaresine geçirmek için yolunuzu bekledim. Fakat önce bir sualime lütfen cevap verirsiniz: korsan filosunu imha ettiniz mi?

Başkumandan bu sözleri alâkayla fakat aynı zamanda ihtiyatla karşıladı:

— Bir korsan filosuyla karşılaşacağımızı nereden biliyorsunuz? Siz kimsiniz? Bizi tuzığa düşürmeğe uğraşmadığınız ne malûm?

— Haklısınız Amiral... Beni tanıyamazsınız ve isminizin için hiçbir mâna ifade etmez. Fakat dost olduğumu size kolayca ispat edebilirim: Malden'den gelen bir korsan filo ile çarpışacağınızı siz benim sayemde öğrendiniz. Merva'nın, Kem IV Sefiri benim talebim üzerine size emniyet subaylarından birini gönderdi. Bir diğer subay da Arz'a, Teşkilât Şefini haberdar etmeğe, bir üçüncüsü de başına gelecek felâketi bildirmek için Kappa seyyaresine gitti. Ben vazifeme devam ederek transmetörün yerini keşfettim. Sonra transmetör yoluyla Malden'e gittim. Korsan filosuna katılmağa muvaffak oldum. Sizi buraya geleceğinizi bildiğim için uzaklaşmadım ve yolunuzu bekledim.

Başkumandanın şaşkınlıktan gözleri büyümüştü:

— Palavra atıyorsun!.. Bir kişi böyle bir iş yapamaz. Maamafih düşman olmadığın aşikâr, çünkü Merva Sefirinin haberci göndererek Kappa'nın yağma edileceğini bildirdiğini, şu âna kadar bizzat benim kurmay başkanım bile bilmiyordu. Dediklerin doğru olabilir, fakat gene de garantisi yok... Ya diğer iki haberciden biri yakalandıysa ve bu sırrı ifşa ettiyse?

— Bu sır ifşa edilmiş olsa Malden filosu sadece iki yüz gemiyle yoluna devam eder miydi, Amiralim?

— Belki de haberi, ancak korsan filosu yola çıktıktan sonra alabildiler! Bir tuzağa düşmiyeceğime emin olmalıyım...

Başkumandan bir an sustu, sonra müstehzi bir sesle:

— Hem, dedi, sen içinde bulunduğun gemiyi ele geçirdin öyle mi? Binden fazla subay ve tayfası olan bir gemiyi ele geçirdin ha! Tek başına mı yaptın bu işi?

— Bir de yardımcım var: bir genç kız...

Başkumandan bir kahkaha attı:

— Bir genç kız ha! Demek ki bir genç kızın yardımıyla koca bir gemiyi zaptedebiliyorsun!

Brent'in canı sıkılmağa başlamıştı. Tersleşerek cevap verdi:

— Herşeyin bir usulü vardır Başkumandan... Siz, görüyorsunuz ki Teşkilâtın faaliyetinden bihabersiniz...

Bu cümle sanki yakasından tutup silker gibi Başkumandanı kendine getirdi. Ciddileşerek:

— Teşkilât mensuplarının akıl almıyacak şeyler başara bildiklerini biliyorum. Fakat gene de...

Brent'in sabrı tükenmişti. Aksi aksi Başkumandanın sözünü keserek:

— Bu hususları bırakalım Amiral! dedi. Siz bana ister itimat edin, ister etmeyin... Şu anda sizin bana, benim de size ihtiyacımız var. Zannettiğiniz gibi içinde bin küsûr adam olan bu geminin tamamını zaptetmedim. Ancak idaresini ele aldım ve bugüne kadar dayanabildim. Gemi personeline karşı kısasa kısas tedbirler alarak dayanmağa muvaffak oldum. Yani onlar bana karşı ne tedbir alırlarsa, ben de gemi idaresi benim elimde olduğu için aynen mukabele edebiliyorum. İsrar etseler bizimle beraber onlar da geberip gidecekler.

Adamakıllı içerlemiş olan Brent sesini yükselterek devam etti:

— Şimdiki durumda geminin idaresi elimizde bulunmakla beraber, biz kumanda dairesinde hapis sayılırız. Size

düşen hücum birliklerinizle gemiye sokulmak ve gemiyi zaptetmektir. Ben kumanda dairesinden gereken yardımı yapacağım. Şüpheye kapılmanız mantıksızdır. Donanmanın ortasında bir tek gemiyle istesem ne zarar verebilirim ki? Gemiye girerken sizi gafil avlayacak bir tuzak kurmuş ta olamam: Zira size ihtar ediyorum, gemi düşman personeli elindedir. **Buraya dostça değil, gemiyi zaptetmek üzere gelin.**

Bu durum karşısında Başkumandanın esasen şüphesi kalmamıştı. Derhal taarruz birliklerinin feza botlarıyla harekete geçmelerini emretti. Biraz sonra botlar fezaya atılıp kovan etrafında dolaşan arılar gibi Çelenk'e üşüşürken, savaş gemileri de her sürprize hazır, toplarını Malden gemisine çevirmiş bekliyorlardı. Botlar gemiye yaklaşıncaya, **Brent** borda platformlarını açtı. Düzinelerle küçük bot, geminin geniş hava kompartımanlarına girdiler.

Fezada her gemide çıkış veya giriş iki ameliyeyle yapılır. Önce botlar veya feza başlıklı özel elbiseli tayfalar hava kompartımanlarına geçerler, sonra kompartımanların havası gemiye boşaltılarak dış kapaklar açılır. Yoksa kapaklar doğrudan doğruya fezaya açılrsa geminin bütün havası bir anda fezaya boşalır.

Bu teşebbüs hiçbir mukavemetle karşılaşmadı. Çelenk gemisinin mürettebatı mukavemetin bir netice vermiyeceğini anlamıştı. Geminin derinliklerinde işgal faaliyeti devam ederken, **Brent** Başkumandanın stereo cihazındaki hayaline dönerek:

— Amirâl, dedi, korsan filosunu mahvetmeğe muvaffak olup olmadığınızı söylemediniz.

— Darmadağın ettik. Bir tek kaçırmadık.

— Şu halde Kappa kurtuldu, demek...

— Kappa yağma edilmedi, ölüleri hakarete maruz kalmadı. Fakat maalesef Kappa kurtulmadı. Zehirli gaz bombaları seyyareyi acıklı bir hale getirdiler.

— Fakat Kappa'ya haberci gönderilmişti. Yoksa...

— Hayır delikanlı, habercinin başına birşey gelmedi. Fakat maalesef seyyareye vaktinde yetişemedi. Her ne se-

bepile ise bombalar vaktinden evvel patlayarak feci âkibeti doğurdular. *Kurtulanlar pek az...*

— Vay kuduz köpekler be! Bunu ödeteceğim namussuzlara...

O aralık kumanda dairesinin kapısında, elektronik işaretle kapının dışarıdan açılmağa uğraşıldığını gösterdi. Brent dış koridordaki hoparlörü açarak konuşmağa başladı:

— Kumanda dairesine girmek istiyorsunuz. Fakat sizin Sefis kumandasından mı yoksa gemi mürettebatından mı olduğunuzu biliyorum. Belki artık ümit kalmadığını gören gemi mürettebatından birkaç kişi benden intikam almak gayesiyle böyle bir çareye başvurmuş olabilirsiniz. Şimdi kapıyı açacağım, fakat yalnız bir kişi içeri alacağım. Bir kişiden fazla girerse, dost düşman, kim olursa olsun tereddüt etmeden öldüreceğim. İçeri giren adamı Başkumandan stereo'dan tanır da Sefis filosundan olduğunu garanti ederse diğerlerine de kapıyı açacağım. En yüksek rütbeli kimse şimdi içeri buyursun.

Brent zorla açılmıyacak kadar muhkem kapıyı araladı ve kapının döndüğü tarafa fırlayarak atom tabancasına davrandı. Daha geride Kit, sırtını duvara vermiş iki elinde iki silâh, her ihtimale karşı hazır bekliyordu. Kapıdan orta yaşlı, iri vücutlu, dinç bir subay girdi. Askerî bir selâm verdikten sonra kapıyı kapadı. Brent derhal kapıyı kilitleyerek subaya, stereo'ya ilerlemesini işaret etti. Kit, hiç yerinden kılmıdamamış, gözü içeri giren adamda, eli tetikte bekliyordu.

Başkumandan stereo'da orta yaşlı adamı görür görmez:

— Nasıl oldu Dont, dedi, gemide herşeyi kontrol altına aldınız mı?

— Aldık Amiralim!

Amiral, Brent'e hitap ederek:

— Müsterih olabilirsin delikanlı, dedi. Bu subay benim adamlarımdandır.

Brent kapıyı açarak dışarıda bekleyen diğer üç subayı da içeri aldı:

— Özür dilerim arkadaşlar, fakat eski bir söz vardır: Emniyetle yaşayan çok yaşar...

Hep beraber gülüşüler.

Çelenk gemisinin mürettebatı esir edilerek diğer gemilerden birkaçına dağıtıldı. Sefis'lilerden bir gurup, Malden gemisine geçerek idareyi aldılar. Gemiye, Brent'in ilk gördüğü subay, Albay Dont kumanda edecek, Brent te kılavuzluk etmek üzere yanında kalacaktı.

Çelenk iki yüz gemiyle birlikte Kem IV'ün şimal kutbuna doğru yol aldı. Ayrılmadan evvel Brent, Başkumandana transmetörün yerini bildirmişti. İlk partide iki yüz gemiden fazla geçmesi doğru değildi. Çünkü transmetörü idare eden ve koruyan birlik şüphelenirse hem transmetörü kapar, hem de Malden'i durumdan haberdar ederdi.

Transmetöre yaklaşınca Brent gemiyi, Kaptan Rokamanın yaptığı gibi muallâkta bir noktada durdurdu. Nöbetçi kuleyle temasa geçti:

— Burası Çelenk feza savaş gemisi. Transmetör. Yol istiyorum. Tamam.

Cevap derhal geldi:

— Transmetör hazır. Civarda gemi yok. Yaklaşan gemi yok. Tamam.

Az sonra Çelenk'i takip eden iki yüz savaş gemisi, kapitanlarından en son tayfalarına kadar hepsi merak ve heyecan içinde, transmetörün gümüş sinesinde birer birer kayboldu.

Sessiz ve esrareniz iki feza gemisi gayet yavaş ve âdeta zemine sürünürcesine alçaktan uçarak sarp tepelerin arasından sıyrıldı. Sonra birbirlerinden iki kilometre kadar mesafeyle zemine oturdular. Bu sefer daha esrareniz bir faaliyet başladı. Gemilerin yan kapıları açıldı ve dışarıya bembeyaz kamufle edilmiş feza botları çıktı. Zeminin beyaz karları üzerinde, hemen hemen göze hiç çarpmadan, yerden birkaç metre yükseklikte uçuşa başladılar. Bu esrareniz botlardan hiçbir ses çıkmıyordu. Bir müddet gittikten son-

ra botlar da zemine indi. İçlerinden, her birinden altı kişi çıktı. Madde transmetörüne doğru ilerlediler. Cem'an on beş kadar bot vardı. Bu botlardan çıkarak karlı ve buzlu zemin üzerinde yürüyerek ilerleyen adamlar da yüz kişi kaddı. Hepsi tepeden tırnağa kadar bembeyaz giyinmişler, yüzlerine de beyaz maske takmışlardı. Polarize camdan gözlüklerine varıncaya kadar hiçbir yerlerinde beyazdan başka renk görülüyordu. Öyle ki, bu adamları birkaç metre yakınlıklarından bile görmek imkânsızdı.

Sessizce dört koldan ilerlediler. Bu adamları dikkatle bakarken bile görmeğe imkân yoktu, kule nöbetçileri de sıcak odalarında rahattılar ve dışarıyı gözlemek lüzumunu hissetmiyorlardı. Zaten bu hücre, yolsuz ve ıssız yere karadan kimsenin gelebileceğine inanamazlardı. Gözcülük fuzulî idi. Havadan gelecek herhangi bir gemiyi de radarlar ve elektronik bulucular derhal farkedirdi. Esasen transmetöre gelen gemilerden başka hiçbir gemi bu taraflara uğramazdı. Geçip giden gemiler de ancak çok yüksekte ve sürvitesle geçerdiler, radarlar ancak gemi geçtikten sonra yerini tespit ederlerdi.

Yaklaşan iki gemi ve bu gemilerin saldıkları bötler, tepelerin arkasına saklanarak ve çok alçaktan uçtukları için hem radarları, hem de radardan çok daha hassas ve serî olan elektronik bulucuları atlatmağa muvaffak olmuşlardı.

Ve şimdi beyazlı adamlar sessiz ve esrarengiz, dört koldan ilerliyorlardı.

Baş telsizci kıldeminin verdiği üstünlükle, saf bir radar-cıya takılıyordu:

— Zannediyor musun ki, sen burada nöbetteyken karın Malden'de uslu uslu oturup seni bekliyor? Nah! Şaşarım aklına... Karı dediğinin her zaman icabına bakmazsan, bir yolunu bulup sana boynuz taktırır. Ha! Ha! Ha! Anlarsın ya! Sen burada soğuktan pineklerken, karın kim bilir hangi askerin kucağında vistek şarabı içiyor. Belki de yatak faslına geçtiler bile. Ha! Ha! Ha!..

Saf radarıcı ürkek ürkek itiraz etmeğe başlamıştı:

— Mima, sizin bildiğiniz kadınlardan değildir. O...

Fakat sözünü bitiremedi. Baş telsizci:

— Sus be, hımbıl! diye parladı. Sen kadından ne anlarsın? Sen...

Dışarıdaki karlı havadan daha soğuk, şiddetli kutup rüzgârlarından daha keskin bir ses bütün telsizcileri yerlerinde taş gibi dondurdu:

— Kimse kıpırdamasın... Küçük parmağını oynatanının canını cehenneme gönderirim.

Ve kapıda beliren iki beyaz siluetin arasından birbiri arkasına bir sürü beyaz adam girerek odanın dört tarafını sardı. Karısından emin olan saf telsizci, anî bir vatanseverlik duygusuna kapılarak, alarm işareti tablosuna uzandı. Fakat daha kolunu kaldırırken dört tabancanın isabetiyle kömür bile olamadan, âdeta bir kül yığını haline düştü.

Beyazlı adamların hiç şakası yoktu...

Derhal bütün telsizcileri kısıkıvrak bağladılar. Sonra kulenin ortasındaki otomatik asansörle küçük guruplar halinde tesisin derinliklerinde kayboldular.

Şimdi beyaz kamuflaj pelerinlerini çıkarmışlardı: hepsinin üzerinde Sefis donanmasının üniforması vardı. Transmetörün diğer taraflarındaki teknisyen ve askerleri de aynı kolaylık ve çabuklukla kıstırdılar. Sonra kuleden kırmızı bir işaret füzesi çıkararak zaferlerini gemilerine müjdelediler. Evvelâ feza botları havalanıp transmetör merkezine indi. Sonra gemiler de yükseldi ve semanın maviliklerinde kayboldu. On beş dakika sonra, aynı maviliklerden beliren yüzlerce feza gemisi, heybetli bir akışla transmetör merkezine doğru kayıyordu.

XVII

Çelenk başta olmak üzere iki yüz feza gemisi transmetörden çıkmağa başladıkları zaman Malden'liler hayret içinde kaldılar. Bu dönüş vakitsizdi, filonun ancak bir hafta sonra dönmesi bekleniyordu. Ne olmuştu?

Fakat halkın ekseriyeti bu suali düşünmediler bile. Onlar için, bir yağma seferi tamamlanmıştı ve paylarına düşeni

paylaşmak üzere bağırışarak hava limanına akın etmeğe başladılar. Subaylar seferin bu kadar kısa zamanda bitmesine imkân olmadığını bildikleri için, hâdisedeki anormalliği tahmin ederek, derhal saraya veya birliklerine gitmek üzere harekete geçtiler. Birkaç yaşlı adam, bu yağma seferlerinin sonunun iyi çıkmıyacağını söyleyen ve namus mefhumu büsbütün kaybolmamış birkaç ihtiyar, transmetörden beliren Çelenk'in siyah silüetini görünce müphem bir endişeyle dualar mırıldanmağa başladılar.

Fakat halkın büyük bir kısmı neşeli bir gürültüyle hava limanına koştu...

İkinci, üçüncü, dördüncü gemiler de transmetörden süzülünce subaylar telâşlı bir faaliyete koyuldular. Herkes birliğine koşuyor; askerî mevkilerde alarm düdükleri çalıyordu.

Halk hazırlanan felâketten bihaber, bağırarak, nâralar atarak, birbirlerini ite kaka hava limanına akın ediyorlardı.

Fakat gelen gemiler, mûtaad üzerine bir devir yaparak doklarına oturacak yerde soldan sağa doğru açılan bir yelpaze şeklinde yayıldılar ve ilk elli gemi transmetörden çıkınca bir dalga halinde uzandılar. Sevinç nidaları ve bağırışmalar şimdi hayret çığlıklarına dönmüştü. Biraz sonra bu da yerini şaşkın bir sessizliğe terketti.

Sefis gemilerinin ilk atışları bu sessizliği yırtarak bir gök gürültüsü gibi yayıldı. Fakat Malden'lilerin mukabelesi de gecikmedi. İlk elli Sefis gemisi salvolarına başlamadan yer topları ateş kusmağa başlamıştı. Sefis'liler elliser gemilik dört dalga halinde transmetörden çıktıktan sonra, sahipsiz ağıla girmiş kurtlar gibi intikam hırsıyla saldırdılar. Fakat hasımlarının da kuzu olmadığını pek çabuk anladılar. Bu sefer karşılarına çıkan keyifsiz bir kumandanın idaresindeki sarhoş bir yağma takımı değildi. Bu sefer karşılarına çıkan hasım, ümitsiz ve telâfi edilmez bir sürprizle baskına uğramasına rağmen disiplinli, talimli, cesur ve amansız bir harp makinesiydi.

Malden'liler uzun zamandır harbe hazırlanıyorlardı. Hazırlandıkları harp bu şartlar altında bir harp değildi. Fakat zehir gibi talimliydi. Zemin bataryaları, Sefis filosunun

ilk salvosundan otuz saniye sonra atışa geçmişlerdi. Fakat zemin bataryalarının, bu kadar yakına sokulmuş feza gemilerine tesiri pek azdı.

Bin küsur mürettebatlı Malden savaş gemileri alarm verildikten dört dakika sonra uçuşa geçtiler. Sefis gemileri bu gemilere savaş fırsatı vermediler. Gemilerin çoğu zeminden kalkamadan tahrip edildi. Brent'in hayret ve takdirle seyrettiği o kudretli harp ilâhları yataklarında vuruldular. Buna rağmen Malden'li savaşçılar üstün bir cesaretin nümunesini her dakika yeniden gösterdiler. Muazzam feza gemileri doğrudan doğruya sürvitesle doklarından havalanmağa teşebbüs ettiler. Bu, muhayyilenin alamıyacağı birşeydi. Bununla beraber havalanmağa muvaffak olanlar vardı. Maamafih çoğu başaramadı. Tahayyül edilemeyecek kadar süratle hareket edebilen binlerce gemi, nispeten dar bir sahadan hep birden havalanmağa kalkar ve bu hengâmenin üstünde bir de ateş ve ölüm kusan bir intikam filosu bulunursa neticeyi tahmin etmek zor değildi.

Bir gemi yerden henüz havalanırken tam isabetle infilâk ederek her iki yanında dörder gemiyi yere çarptı. Bir diğeri sürvitesle kalkmağa çalışarak irtifa alamadan baş döndürücü bir sürat kazandı. Bir şimşek gibi fırladı, yüksek binaları aşamadı ve yirmi kadar binanın son sekiz, on katını biçerek yıktı, nihayet şiddetli bir infilâkle berhava oldu.

Bir başka yerde aynı anda üç muhtelif istikamette kalkmak isteyen üç gemi tüyler ürpertici bir dehşetle çarpıştılar. Bir dördüncüsü çarpışanlara bindirdi. İnfilâkin şiddeti havadaki gemilerin hepsini sarstı, binalar yerlerinden oynadı. Sonra dört geminin binbir parçası, mürettebatının kafa, kol ve bacakları bir cehennem yağmuru gibi etrafa serpildi.

Bir savaş cehenneme benzerse ancak bu kadar benzeyebilirdi. Sefis'liler amansız ve merhametsiz bir soğukkanlılıkla Malden gemilerini yerde, kalkarken, havada Azrail gibi biçiyorlar, savaşa sokulmağa fırsat vermiyorlardı. Havalanmağa muvaffak olan birkaç gemiyi derhal düşürdüler. Hava limanında taş üstünde taş bırakmadılar. Yalnız madde transmetörlerinin bulunduğu sahaya dokunmadılar. Malden'in baş-

şehrinde bulunan hava limanındaki muazzam filodan bir gemi mezarlığından başka birşey kalmamıştı. Sefis'liler ise on, on beş gemi kaybetmişlerdi. Bu sırada filo kumandanı İmparatora bir ültimatom gönderdi:

«Malden İmparatoru! Donanman tamamiyle mahvoldu. Savaş gücün kalmadı. Fazla kan dökülmesine sebep olma. Aksi halde bu şehri bir harabe haline getireceğiz.»

Fakat küstah İmparator bu teklifi galiz bir küfürle cevaplandırdı:

— Analarının köpeklerden peydahladığı piçler! Size teslim olmak ha!.. Erkek varsa içinizde gelsin de teslim al-sın beni.

Sefis filosu sarayı ve şehri tamamen tahribe hazırlanırken elektronik bulucular kara bir haber verdi: Kuzey - batıdan kalabalık bir Malden filosu son süratle geliyordu. Sefis filosu derhal savaş düzenine geçti ve gelen filo ile çarpışma-ğa hazırlandı.

Fakat kara haberler ikileşti: Diğer bir filo da güney istikameetinden geliyordu.

Malden'liler seyyarenin diğer kısımlarındaki filolarını haberdar etmişlerdi. Şimdi her iki filo son süratle savaş meydanına saldırıyordu. Bunlar ne mahvettikleri köhne korsan gurubu, ne de baskına uğrattıkları filo değildi. Bunlar tam teçhizatlı, savaşa hazır mükemmel birer donanma idi. Şimdi Sefis filosu çok müşkül bir durumda kalmıştı, fakat kumandan kaçmağı düşünmedi.

Hasım filolar daha çok uzaktayken ateş başlamış, ölüm düellosu nice kelleler götürmüştü. Fakat Malden'liler kendi başşehirlerini tahrip etmemek için atışlarını mecburen biraz yüksek tutuyorlar, Sefis'liler de bundan istifade ediyorlardı.

Fakat bütün bunlara rağmen Sefis donanması saflarında gedikler açılmağa başlamıştı.

Arz' da harekete geçen muazzam donanma Kappa seyyaresini soymağa yeltenen korsanları yakalamak için hazırlanmıştı. Bu filonun hedefi bütün eşkiyalıkların tamamını Galaksi'den silmek yok etmektir.

Filo doğrudan doğruya Malden'e gidiyordu.

Fakat gidiş sürvitesle yapılacak olursa, bu seyahat bir seneden fazla sürerdi. Bu sebeple donanma doğruca Kem IV'e gidecek, orada transmetörün sırrını icabederse tehdit veya zorla elde ederek Malden'e geçecekti. Başka çare yoktu.

Şef bu plânı idarî hükûmete kabul ettirinceye kadar akla karayı seçmiş, fakat muvaffak olmuştu. Bunu temin ettikten sonra derhal sahneden çekildi ve kâinatın en büyük askerî seferinin hazırlanmasını mütehassıs amirallere bıraktı.

Sefis donanmasının Malden'e gidebileceğini, hatta transmetörün yerini keşfedebileceğini kale almamıştı. Zaten gitse bile Sefis donanmasının derhal imha edilmesi normaldi.

Armada Kem IV'e vardığı zaman elli bin gemilik bir kuvvete sahipti. Kem IV'de bütün askerî uçuşlar tatil edildi. Diktatöre ültimatom verildi ve bütün hükûmet erkânı ile kendini armada baş kumandanın emrinde telâkki etmesi bildirildi. Diktatör mukavemet etmeği aklından bile geçiremedi. Fakat herşeye rağmen Kem IV'de bir madde transmetörü bulunduğunu şiddetle reddetti. Merva sefiri, Merva donanması baş kumandanının delâletile armada baş amiralinden mülâkat alarak adamlarının Cim Brent sâyesinde transmetörün yerini keşfettiklerini bildirdi.

Biraz daha tazyik edilince gizli polis şefi General Buka gevşedi ve baklayı ağzından çıkardı. Armada Kem IV'e vardığından altı saat sonra küçük bir kısmını inzibatı temin etmek üzere seyyarede bırakarak transmetöre yollandı.

Transmetöre gitmek için General Buka'nın yardımına muhtaç olmadılar. Çünkü General hususî neşriyatla transmetörden yol isteyince aldığı cevap kendisini o kadar şaşırttı ki küçük dilini yutuyordu:

— Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz? Madde transmetöründen ne maksatla, nereye gitmek için geçeceksiniz?

Buka hiddetinden köpürerek bağırды:

— Ben Polis şefi General Buka, derhal transmetörden yol istiyorum.

Fakat cevap aynı pişkin eda ile geldi:

— Transmetör bozuk. Geçemezsiniz.

Bu uzun mükâleme armada baş amiralinin sabrını tüketti. Birdenbire parlayarak:

— Size ültimat veriyorum! diye haykırdı. On dakikaya kadar transmetörden armadaya yol vermezseniz bulunduğunuz yeri berhava ederim.

Öteki herif pişkinliğini hiç bozmadı:

— Anlamıyorum ne söylediğinizi. Siz kimin namına konuşuyorsunuz? Evvelâ onu öğrenelim. General Buka'nın mı?

— Ne General Buka'sı be... O da kim oluyormuş? Ben Arz ve müttefik donanmaları genel armada komutanı büyük amiral Çeston'um. Kendi namıma konuşuyorum.

Tranmetör stereosundaki adam birden yumuşadı:

— Büyük amiral, bunu evvelce söyleseydiniz vakit kaybetmezdik. Ben Sefis donanması subaylarından binbaşı Fierka. Aldığımız emir Kem IV veya Malden gemilerine yol vermek, fakat müttefiklere yol göstermektir.

Baş amiralde en az Buka kadar şaşırmış, afallamıştı:

— Fakat binbaşım, nasıl oluyor da transmetör sizin elinizde bulunuyor? Hem ne zamandanberi?

— Cim Brent adıyla kendini tanıtan bir Teşkilât ajanı sayesinde iki yüz gemilik bir Sefis kuvveti transmetörden geçerek Malden'e gitti. Gene aynı ajanın verdiği malûmat sayesinde dört saat on bir dakika evvel transmetörü ele geçirmiş bulunuyoruz. İkibin gemilik Sefis donanmasını da Malden'e sevkettik. Son gemi üç saat iki dakika evvel geçti. Henüz başka bilgi yoktur. Derhal Malden'e gitseniz faydanız olabilir zannederim. Transmetör emrinizdedir, amiralim.

İki Malden filosu birkaç dakika arayla savaşa girişti. Artık bir avuç Sefis gemisi için bu hengâmeden kurtulmak ümidi çoktan kaybolmuştu.

Sefisli'ler ne yapsalar neticeyi değiştiremeyeceklerini bilmenin kayıtsızlığı içinde canlarını dişlerine takmış vuruşuyorlar, ayrıca düşman memleketinde bulunmanın avantajından istifade ediyorlardı. Şehirlerin berhava olması, sivillerin ölmesi vız geliyordu onlara...

Bütün avantajlarına rağmen artık sadece on, onbeş gemi kalmış, bunların da hemen hepsi az çok yaralanmıştı.

Bu kargaşalık içinde kimsenin dikkatini çekmeden transmetörden bir geminin burnu görüldü, gemi alçaktan süzülerek ilerledi ve derhal savaşa katıldı. Arkasından bir diğeri, bir diğeri daha... Gerek Malden'liler, gerekse Sefis'liler ancak kırk, elli gemiden sonra bunların farkına vardılar. Bir avuç Sefis gemisinden ümit çıgıkları yükseldi.

Bunlar Sefis donanmasının Kem IV'de kalan ve transmetörü ele geçirdikten sonra Malden'e aktarma yapan kısmıydı.

Malden gemileri hâlâ adetçe üstün ve savaşa hâkimdi. Sefis'liler transmetörden birer birer çıkmağa mahkûm oldukları için savaşın gidişinde anî bir tesir yapamıyorlardı. Savaşanlar, yeni gelenlerin transmetörden çıkarken tahrip edilmelelerini önlemek için harekete geçtiler. Küçük bir gurup diğerlerinden ayrılarak yükseldi ve dikkati üzerine çekti. Muvafak oldular, fakat uzun zaman dayanamadılar. Hepsi birer birer eridi, gitti. Diğerleri transmetörden çıkış yerinde toplu bir şekilde buluşarak arkadaşlarına yol açtılar. Bunlarda fedakârlıklarını canlarla ödediler.

Ya Kappa'nın intikamını alacaklar, yahut bu uğurda öleceklerdi...

Öldüler... Yüzlerle, binlerle öldüler. Fakat kendi gücüne göre payına düşen intikam hissini alarak can verdiler. Bir tanesi bile bu gayri müsavi savaşa girdiklerine pişman değildi. Bu hengâmede Çelenk, diğer gemilere nispeten şanslıydı. Malden yapısı olduğu için hiçbir Malden gemisi ona ateş etmiyordu. Sefis'liler ise zaten taarruz durumunda değildiler. Her iki taraf ta transmetörlere isabet kaydetmemek istiyordu. Çünkü bu tesislere hepsinin ihtiyacı vardı.

İmparator bu ölüm savaşını bir müddet sarayından takip etmişti. Birkaç isabet sarayın mühim bir kısmını tahrip edince zalim hükümdar evvelce hiç düşünmediği bir ihtimal ile karşı karşıya kaldı. Doğuşundanberi müstebit idareye alışmış, her istediğini yapmıştı. İktidar zalim karakterine sahte bir cesaret veriyordu. Ölümü bir ihtimal olarak bile aklına getirmemişti. Fakat etrafında herşeyin yıkıldığını, hiçbir gü-

venilir şey kalmadığını görünce müthiş bir korkunun pençesinde kıvrandı: ölüm korkusu...

Bu anda kendisini, diğer insanlar gibi ölebilir, aciz bir mahlûk olarak gördü. Derhal bir kara vasıtasına atlayarak Serpar seyyaresi transmetörüne doğru hareket etti. Donanmasının galibiyetinden asla şüphe etmiyordu. Fakat serseri bir bombanın saraya isabet edip te kendini cehenneme göndermesinden korkuyordu. Bu, donanmanın son gemisine kadar mahvolmasından daha feci bir âkibetti.

O ölemezdi, ölmemeliydi.

Fakat Serpar transmetörüne doğru yol alan vasıta he-define varamadı. Yarım isabetle kumanda köprüsü mahvolan bir Sefis gemisi gözlerini kaybetmiş çılgın bir boğa gibi kendi etrafında iki kere dönüp bir yanardağ dehşetiyle yere kapandı ve paramparça oldu. Bir demir, plâstik, et ve kemik yağmuru etrafa saçıldı.

İmparatorun ilk infilâkle mi, yoksa yaralı feza kartalının binlerce tonluk ağırlığı altında mı can verdiğini kimse farkedemedi. Hattâ öldüğünü bile kat'i olarak tesbit edemediler. Çünkü şatafatlı elbisesi dahi kavrulmuş, parçalanmış ve tanınmıyacak hale gelmişti.

Arz donanması Başamirali gemisinde esir General Bu-ka ile beraber transmetörün gümüş rengi içinde çıkıp ta Malden ufuklarına ilk göz attığı zaman hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı:

Semada binlerce gemi karmakarışık bir cehennem savaşına tutuşmuşlardı. Kimin hangi taraftan olduğu belli değildi. Fakat Başamiral biraz dikkat edince Sefis gemilerini, model itibariyle yabancı olduğu Malden gemilerinden ayırabiliyordu. Hayret! Sefis filosundan pek az gemi kalmıştı. Belki eli, belki yüz...

Harbe hemen karışmak lâzımdı. Fakat gemilerini teker teker ateşe sürmek işine gelmiyordu. Anı bir kararla zemine gayet yakın toplanarak guruplar halinde savaşa katılmağa karar verdi.

Savaşanlar önce transmetörden çıkan gemilerin hangi tarafı tutacağını kestiremediler. Filhakika Malden'liler Kem

IV'den yardım beklemiyorlardı, amma gemilerin hangi transmetörden çıktığı da seçilemiyordu. Bu ilk tereddüt anı ve çarpışmanın siklet merkezinin şimdi çok yükseklerde olması Arz gemilerine guruplaşma imkânını verdi. Bu küçük takviye gurupları da savaşın gidişini tam olarak değiştiremediler, fakat transmetörden çıkan gemilerin ardı arkası kesilmiyordu. Savaş tekrar hararetlendi, sema tekrar cehenneme döndü. Şimdi artık ümitsizlik Sefis'lilerden Malden'lilere geçmişti. Malden'liler transmetörün kendileri için tehlikeli olmağa başladığını ve onu tahrip etmenin daha makul olacağını çok geç anladılar. Artık iş isten geçmişti. Zira Arz donanmasının Başamirali de transmetörün tahrip edilmesinin tehlikeli olacağını düşünmüş ve gemilerin bir kısmını transmetörleri korumakla vazifelendirmişti. Bu arada Arz gemileri saatte bin beş yüz ilâ iki bin gemi transmetörden çıkıyor, guruplanıp savaşa katılıyorlardı. Malden donanması zaten Sefis'lilerle çarpışmadan yorgun düşmüştü. Arz donanması ile esasen başa çıkamazlardı. Netekim savaşın neticesi çabuk belli oldu. Donanmanın mühim kısmı mahvoldu, geri kalanlar dağılıp kaçmağa başladılar, fakat Arz gemileri guruplar halinde kaçanların peşine düşüp tahribe devam ettiler.

XVIII

Sarayın mühim bir kısmı yıkılmış, fakat İmparatorun tehlikeli bularak terkettiği küçük salon mucize kabilinden sağlam kalmıştı.

Kit Harlov, Cim Brent, Sefis, Arz, Siriüs, Merva donanmaları amiralleri başka seyyarelerden yağma edilen kıymetli eşyalarla döşenmiş salonda toplandılar.

Başkomutan diğer komutanlara hitap ederek:

— Kalan gemilerin tamamını sekiz guruba ayıralım. Bir gurubu burada baş kaldırmağa teşebbüs edecek Malden'lilerin başında bırakalım, diğer yedisi yedi transmetörün bağlı bulunduğu seyyarelere geçsinler. Oraları esir etsinler. Hangi seyyarelere gideceklerini bilmiyoruz, fakat donanma kâfi ge-

lir sanırım. Yoksa gemilerden bir tanesi dönüp haber versin, takviyeye gideriz.

Sonra Cim Brent'e döndü:

— Delikanlı, gerek şahsım, gerek diğer komutanlar ve temsil ettiğimiz seyyareler namına sizi tebrik ederim. Teşkilât Şefi sizin neler yapmağa kadir olduğunuzu söylediği vakit haklıymış...

Brent, Başkomutana teşekkür ederek:

— Bu işi tek başıma halletmedim, dedi, birçok yardımcılarım oldu. Fakat onların en mühimi bana yardım ettiğini bile bilmiyor.

Türlü türlü yemişlerle dolu masaya uzandı ve muza benzeyen, kıvıll bir meyva seçerek Başkomutana uzattı:

— Bir vistek arzu etmez misiniz sayın Başkumandan? Medeniyetin bekasını sağlamış tarihî bir yemiştir...

S O N

HER AY EN AZ DÖRT GÜNÜNÜZÜN ZEVKLI
GEÇECEĞİNE EMİN OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Tef'e

**Abone
Olunuz!**

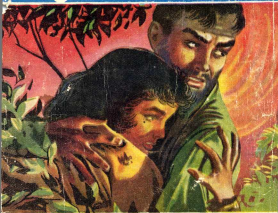
Tef'e abone olmak için

Akbank Galata Şubesi'ne

Banka veya posta havalesiyle 12 veya 24 lira
göndermek kâfidir. (6 aylık veya bir senelik.)

Sevdiğiniz birine sizi tekrar tekrar hatırlatacak tek
hediye bir TEF abonesidir.

Mavi Ölümler

BEŞERİYETİN SONU MU?

Yakında
Çıkıyor **1** *Live*

Mahiyeti meçhul bir
düşman arkasında mavi
ölülerden bir iz bıraka-
rak dünyayı yok ediyor.

The Long Loud Silence

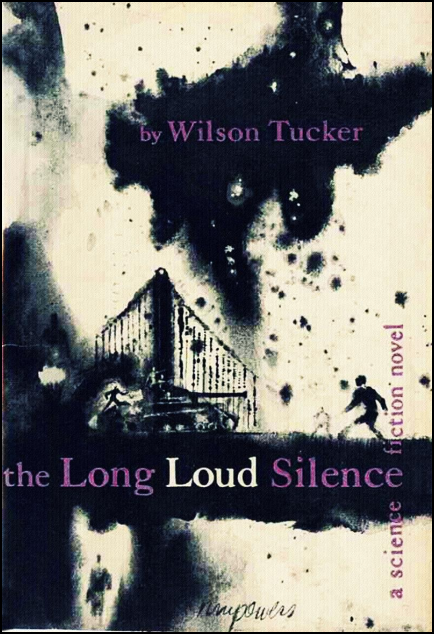
MAVİ ÖLÜM

WILSON TUCKER

YENİ DÜNYALARDA

The background of the cover is a dark, textured illustration. It depicts a large, dark barn with a gabled roof, illuminated from within, showing vertical wooden planks. In the foreground, there are silhouettes of several figures running or moving quickly across a dark field. The sky is dark and filled with numerous small, bright white dots, resembling stars or distant galaxies. The overall mood is mysterious and dramatic.

by Wilson Tucker

the Long Loud Silence

a science fiction novel

nanopowers

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar

Sayı : 7

7/Şubat/1955

ŞEHİR MATBAASI

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDAN: 7

Mavi Ölüm

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Gari kıyıdaki gölgelere gömüldü, gecenin sessizliğini yırtacak silâh seslerini, otomatik tüfeklerin gürültüsünü bekledi. Kocakarının, çaktırmadan köprü'nün karşı tarafına geçebileceğini sanması çılgınlıktı. Ya çılgınlık, yahut ta insanı herşeye sürükleyebilen açlık ve ümitsizlik... Belki de kocakarı gecenin karanlığına güveniyordu. Fakat zavalı cahil, köprü'nün öbür başını tutan askerlerin enfra ruj projektörlü otomatik karabinalarla mücehhez olduklarını bilmiyordu. Karanlıkta kalan sadece kendisiydi aptalın... Askerler gündüz gibi her tarafı görüyorlardı.

Bu köprü, altı - yedi yüz mil boyunca, Misisipi üzerinde sağlam bırakılan yegâne köprüydü ve nehrin karşı kıyısını Amerikan ordusu kıskanç bir titizlikle koruyordu. Bu şartlar altında kocakarının nehrin karşı kıyısına, Iowa arazisine geçmesine hemen hemen hiç ihtimal yoktu. Hay aptal hay!

Gari, köprü'nün beton ayağına sokuldu. Bekledi. Köprü'nün çıplak sathına çıkmamakta, gizlenmekte haklıydı. Vakıa askerlerden bir hayli uzak sayılırdı ama bu heriflere de pek güven olmazdı. Evhamlı bir askerin dürbün sahasına düşerse herif hiç bakmaz, temize havale ederdi. Kocakarı ise orduyu ve ordunun elindeki silâh ve vasıtaları onun kadar bilemezdi. Açlığın ve yarı çılgınlığın doğurduğu budalalıkla, karşı kıyıya geçebileceğini sanmıştı. Aptal karı!.. Bir senedir bu hayatı çektikten sonra da bunu öğrenmiş olması lâzımdı bel.. Bilmesi lâzımdı, köprü'nün öte tarafına geçemeyeceğini... Belki de bildiği halde umursamıyordu. Canlı olarak köprü'nün öbür tarafına geçmesi imkânsızdı.

Bulaşık sahadan Misisipi'nin karşı kıyısına canlı geçil-

mez, geçilse bile karşı tarafta canlı kalınmaz. Köpek gibi kıyarlardı adamın canına...

Kader sizi karşı tarafta, batıda yaşayan şanslı milyonlar arasına kattıysa kadere sövür fakat ölünceye kadar orada kalırdınız. Bundan başka bir ihtimal yoktu.

Olduğunuz yerde kalın ve yavaş yavaş, hayatın dehşetini içinize sindirerek, her gün biraz geberin. Yahut nehrin batısında kalan bombalanmamış, «temiz» bölgeye geçmeğe teşebbüs edin ve bir askerin şaşmayan mermisi altında bir anda can verin. Hangisini isterseniz... Silâhı tutan askerin ruhu isyan edebilir; elleri belki bir an titrer. Fakat kurşun hedefi şaşmaz ve siz cehennemi boylarsınız...

(Bulaşık) bir kimsenin karşıya geçmesi yasaktır.

Karabının sesi, gecenin sessizliğinde bir bomba gibi patladı...

Gari kımıldamadı. Bekledi. Sessizlik birkaç dakika devam etti. Artık heriflerin usulüne alışmıştı. Kaç kere seyretmişti herifleri, hem de gündüz gözüyle... Beyaz renkli radyoaktivite koruyucusu pelerinli bir asker, betonun üzerindeki cesede yaklaşacak, ayağının ucuyla dürterek tamamiyle ölüp ölmediğine bakacaktı. Bir nebze hayat kaldıysa onu da çıkarmak için tabancasını kocakarının kafasına boşaltacaktı. Sonra da cesedi kaldırarak korkuluğun üstünden nehre yuvarlayacaktı.

Kulağına, suya düşen bir cismin gürültüsü gelir gibi oldu. Rüzgâr aksi istikamette estiği için emin olamadı. Fakat açlığa ve ümitsizliğe dayanamıyan kocakarının cansız cesedinin, sularla beraber sürüklenip gittiğinden emindi.

Sürüne sürüne köprüden uzaklaştı. Biraz evvel kocakarı geçerken yatmakta olduğu çukura döndü. Kocakarını meraka kapılıp takip etmişti. Bir teşebbüsün felâketle neticeleneceğini bilen seyircinin marazî merakı!.. Kocakarının üzerinde yiyecek yoktu, onu ilk bakışta anlamıştı. Fakat kadının elleri boştu ve paçavraya dönmüş elbisesinin ceplerinde hiçbir şişkinlik görülüyordu. Kadının yolunu kesmemiş, köprüye gitmesine mâni olmağa çalışmamış sadece marazî bir merakla sessizce takip etmişti.

Kocakarının âkibetini tahmin etmişti. Bu âkibeti herhalde bizzat kadın da biliyordu. Fakat görünüğe göre aldırđı ğı yoktu. İhtiyarlık, mideyi zalim bir kıskanç gibi sıkın açlık, yazın sıcağı, kışın soğuşu... İnsan bütün bu ıstıraplara bir son vermek isterse, köprü daima tatminkâr bir çıkış a- pısıydı. Yahut ta nehir boyunca köprülerin atıldığı veya hiç köprü olmayan yerlerde bir sandal bu işi görürdü. Bütün nehir boyunca askerler kum gibiydi.

Gari biliyordu. Amerikan ordusundan arta kalan kuvvetlerin mühim bir kısmı Misisipi'nin deltasından Minnesota'da, Vinibigoşış gölüne, oradan da Manitoba'da Vinipeg gölüne kadar nehrin garp sahilini tutuyordu. Oradan daha ötede bindirilmiş devriyeler ve sarp arazi, hududu muhafaza ediyordu.

Gari de, nehrin öte tarafında, sağlam tarafta bulunan birliklerden birinde olabilirdi. Bir sene evvel bir gün, o meşum otel odasında gözlerini açmamış olsaydı...

Assubay Başçavuş Rusel Gari, omuzunda Beşinci Ordunun âlâmetini taşıyor ve Illinois eyaletinde gayet hafif ve rahat bir geri hizmetinde bulunuyordu. Salerno harekâtına iştirak etmiş, bir şarapnel yarasıyla kısa bir zamanda hastahaneyeye sevk edilmişti. Fransa ve Almanya harekâtına iştirak etmiş, Normandiya çıkarmasının ilk günlerinde kahramanlığından dolayı madalya almış ve ordu Ren nehrine varmadan, disiplinsizlikten terfii geri alınarak, tekrar Başçavuşluğın indirilmişti. Tecrübeli ve pişkin bir karaborsacıydı. İşgal senelerinde orduya ait benzin, yiyecek, tütün vesaire satmış, dolar karaborsasından epeyce para vurmuştu. Harpten sonra gidecek bir yeri, karısı, ailesi olmadığı için orduda kalmayı tercih etmişti. Otuz yaş yıldönümünü, on senelik ordu hizmetiyle beraber, padişahlar gibi kafayı çekerek tes'it etmeye karar vermişti.

Uyandığı, daha doğrusu ayılıp kendine geldiği zaman, derenin ters tarafında, bombalanmış ve bulaşık tarafında bulunuyordu.

Bir sene kadar evveldi...

Başçavuş Gari aksırarak uyandı ve gözlerini açtı.

Tavanı kaplayan pis ve yırtık duvar her an koparak ka-

fasına düşecekmiş gibi duruyordu. Tekrar aksırdı ve döndü. Aynı pis duvar kâğıdı, aynı iğreti şekilde bütün duvarları kaplıyordu. Eski, köhne bir telefon ahizesi de duvarın dökülmek üzere bulunan sıvasına tutturulmuştu. Ortalık pislik içindeydi.

— Vay anasını, diye mırıldandı, nereden düştüm bu pisliğe be?

Sırtını, başını kaplayan ağrıya rağmen yattığı yerde doğruldu. Tekrar aksırdı. İnsiyaki bir hareketle elini yastığının altına atarak cüzdanını aradı. Eline soğuk birşey geldi. Bu bir viski şişesiydi. Cüzdanından eser yoktu. Hırsla boş şişeyi karşıki duvara vurdu. Şişe, duvardan bir çığ gibi dökülen sıvaların arasında, büyük bir şangırtıyla parçalandı. Gari hırsını yenememişti. Eline geçen yastığı da şişenin arkasından fırlattı. Eğilerek yerden pantolonunu aldı. Ceplerini aradı. Cüzdan pantolonun arka cebindeydi. Boştu.

Bir küfür savurarak cüzdanı da fırlattı. Yataktan aşağı atlarken çıplak ayağıyla başka bir şeye çarptı. Canı acıyarak:

— Of! diye bağırdı, anasını sattığımın şişesi.

O şişe de diğerini takip etti. Komodinin yanında, yerde iki şişe daha vardı. Baktı, onlar da boştu.

Kendi kendine:

— Amma da çekmişim kafayı, diye mırıldandı. Küp-müydün be mübarek?

Odanın bir köşesinde paravana niyetine konmuş adı bir tahta perdenin arkasında bir lâvabo vardı. Odada herşeyin üstü ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Gari lâvabonun musluğunu açtı. Fakat su yoktu. Biraz evvelki galiz küfürü daha yüksek bir sesle tekrar ederek, kapının yanındaki külüstür dahili telefona uzandı:

— Alo! Hey inekler alo! Aşağıda kimse yok mu ulan? Biraz su getirin buraya.

Telefona cevap veren olmadı.

— Vay inekler be! diyerek telefonu duvara vurdu. Ahizenin vurduğu yerde ufalanan sıva, duvar, kâğıdıyla beraber ve patırtıyla döküldü.

— Vay inekler!

Durdu. Şöyle bir odayı süzdü. Hergelilik krizlerinde muhtelif sebeplerle ziyaret ettiği adı batakhane tipi otellerden farksızdı. Fakat ya bu toz tabakası? Bu oda en aşağı bir hafta temizlik diye birşey görmemişti.

— Ulan bir haftadır da zom değilim ya! Ancak bir iki gün...

Böyle şenlikler ancak bir iki gün devam ederdi. Bir hafta sürmezdi. Yerdeki şişelerden birini ayağıyla itti ve sarhoşluğu arasında birşeyler hatırlamağa çalıştı. İçkiden yane hasis davranmamış olduğu aşikârdı. Padişahlar gibi hovardacasına çekmişti kafayı. Otuz yaşına basmıştı ve askerliğinin onuncu senesini tamamlamıştı. Domuz gibi de sıhhatliydi. Bunlar da dört başı mamur bir tes'it için kâfi değilse, daha ne lâzımdı? Pekâlâ anladık: Kafayı çekmiş, köpek gibi sızmıştı. Fakat bu ancak iki gün evvel olabilirdi.

Şimdiye kadar vazife başına gitmemesi nazarı dikkati çekmişti herhalde. Gene ensesinde boza pisireceklerdi.

— Vay anasını! diye söylenmeğe devam ederek pantolonuna uzandı. Çamaşırları ve diğer elbiseleri meydanda yoktu. Etrafına bakındı, artan bir hiddetle yorganın arasına, yatağın altına baktı. Ne çorap, ne ayakkabı, ne çamaşır, ne gömlek, ne ceket hiçbir şey bulamadı. Buruşmuş pantolonunu ayağına geçirdi. Hiddetine kapılarak yerde duran cizdanına bir tekme attı. O uyurken hem parasını, hem de elbiselerini çalan namussuz hırsıza kalayı bastı.

Koridora çıktı, merdivene doğru yürümeğe başladı. Her adımında hiddetle yere vurduğu çıplak ayakları, koridordaki yırtık pırtık kilimden bir toz bulutu çıkarıyordu. Yarı karanlık merdivenlere yaklaşırken gözüne bir açık kapı ilaştı. Bakışı, gayri ihtiyarı o tarafa kaçtı. Yerinde çakılmış gibi durdu, kaldı.

Kısa bir tereddüt devresinden sonra bir adım geriledi. Odanın içine tekrar baktı.

Karı yatağın içinde gırılçılaktı.

Gari çabucak bir koridora bir de merdivene baktı. Kimsecikler yoktu. Sessizce odanın kapısından içeri süzüldü.

Oda kendi odası gibi tozlu ve pisti. Darmadağındı. Ayrıca havada, kendi odasında bulunmayan müstekreh bir koku vardı. Eskiden, yani harp senelerinde çok iyi tanıdığı, beraber yaşadığı, burun direğini kıran bir koku: leş kokusu... Kadının elbiseleri odanın dört tarafına fırlatılmıştı. Çantası boşaltılmış ve bir köşeye atılmıştı. Eski bir valiz, bıçakla yarılarak açılmış, içindekiler öteye beriye saçılmıştı. Bütün bunları bir bakışta kavrayan Gari, yataktaki çıplak kadına döndü.

Kadın otuz, kırk yaşlarında vardı. Artık yaşı pek telli olmuyordu. Ne güzel, ne de çirkin denebilirdi. Orospu olduğu aşikârdı. Böyle pis ve pis kokulu aşağılık bir otele yakışır bir kadındı. Zayıf sırtında eski ve yeni bere izleri seçiliyor, küpesinin koparılarak çıkarıldığı bir kulağında, pıhtılaşmış bir kan çizgisi görülüyordu. Gari iğrenç kokuya rağmen yatağa yaklaştı. Kadının duvara dönük olan göğsünde yarısına kadar saplanmış bir kasatura vardı.

Bir saniye sonra Gari odadan fırlamış, boş koridoru koşarak aşmış, dörder dörder atlayarak merdivenleri iniyordu. Alt katlar ve zemin katı da yukarısı gibi bomboştu. Müracaat ofisi küçücük basık tavanlı, pis ve tozlu bir yerdi. Orası da bomboştu.

Gari yumruğunu tezgâha vurarak:

— Hey! Uyuyor musunuz? Kalkın be! diye bağırdı. **Hay** kimse yok mu?

Cevap veren olmadı. Yumruğu tezgâhın üzerinden ufak bir toz bulutu ayaklandırı ve boş koridorlardan kendi kızgın sesi aksetti. Tezgâhta bir masa takvimi duruyordu. Hırsıyla uzanarak çekti. Takvim de bir toz tabakasıyla örtülüydü. Tarihe baktı: 20 Haziran. İsim gününün ertesi günü.

— Haydi be! Bu takvim de toslamış. Bal gibi biliyorum ki kafayı çekmeğe dün akşam başlamadım. En aşağı iki üç gün oldu. Belki de daha fazla. Allah belâsını versin, ne bileyim ben?

Herhalde birkaç gün geçmiş olmalıydı. Takvimin üstündeki toz bunu gösteriyordu. Bu toz en aşağı birkaç günde birikebilirdi. Haydi boş ver ulan takvime filân! Ve tuttuğu

gibi takvimi pencereden fırlattı. Takvimin altlığı pencereyi şangırtıyla aşağı aldı.

— Hey kimse yok mu be? Hepiniz mi zıbardınız?

Gene hiçbir cevap gelmedi.

Hiddeti yeniden ayaklandı. Tezgâhın üzerinde duran ağır mürekkep şişesini kavrayarak başka bir pencereye savurdu. Cam şangırtıyla kırıldı. Fakat gene de bir hareket, bir ses, bir insanın mevcudiyetini gösterecek en ufak bir emare gözükmedi. Gürültüyü, şamatayı merak eden bile olmadı. Gari mütemadiyen küfrederek otelin kapısına yürüdü. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı hızla vurarak kapattı.

— Anasını satayım heriflerin. Ne biçim otel bu böyle be?

Sıcak güneş yarı çıplak vücuduna hoş bir temasla çarptı. Fakat kaldırımın sıcak asfaltı tabanlarını yakıyordu. Sokakta yalnız bir serseri bir köpek ve bir otomobil vardı.

Bir köpek ve bir otomobil...

Otomobilin ön çamurluğu ve radyatörü bir manifatura mağazasının vitrinine girmiş, ön lastikler önce kaldırımına sonra da mağazada bir yerlere çarpmanın neticesinde, parçalanmıştı. Ön cam binbir parçaya bölünmüş fakat dağılmamıştı. Vitrindeki mankenlerden biri, otomobilin motor kapağının üzerine kucaklanmış gibi kapanmış, şoförün cesedi direksiyonun üzerine yığılmıştı.

Yukarıda, odada burnuna vuran leş kokusu burada daha şiddetlenmişti.

Gari gördüklerine bir mâna vermeğe çalışarak kaldırımın üzerinde yürümeğe başladı. Bomba çukurunun hunisi, önünde açılıverince hayretle durakladı ve ancak o zaman anlar gibi olmağa başladı. Yuvarlak ve gayri muntazam çukur yolu bütün genişliğince kaplıyordu. Bir kamyon, durmamış olacak ki, çukurun içine dikine yuvarlanmıştı. Can-sız şoför hâlâ yerinde duruyordu. Biraz daha ilerde başka bomba çukurları, yıkılmış, harap binalar gördü. Bir yerde birçok otomobil darmadağınık üstüste yığılmıştı.

Hiç şüphesi kalmadı. O sızmış, içkisini hazmederken bütün şehir bombalanmıştı. Fakat bir türlü akıl erdiremiyor-du... Bombardıman ha! Burada, Amerika'da?... Yok yahu!

İtalya'da, Fransa'da, Almanya'da olsa haydi neyse... Harp zamanı oralarda yüzlerce şehrin böyle bombalandığını görmüştü. Hattâ çok defa tahribata kendisi de iştirak etmişti.

Fakat burada, Amerika'da!

— Durup dururken Amerika'yla kim harbeder yahı?

Otelin neden bomboş olduğunu şimdi anlıyordu. Kasa-turayla vurulmuş olan kadının cesedinin neden orada kaldığını da anlıyordu. Şehir bombalanmış ve sağ kalanlar başka yere nakledilmişti.

Sağ kalanlar!

Gari boş sokaklarda deli gibi koşarak kendisi gibi canlı bir kimse aradı. Bazı otomobiller yol kenarına bırakılmış duruyordu. Bazıları yıkılan binaların altında ezilmiş, bazıları da öteye beriye çarparak parçalanmış, vitrinlerden içeri girmişti. Fakat hiçbirinde canlı kimse yoktu. Sokağın birini dolduran moloz yığını arasında, bir ucu rüzgârla hafifçe sallanan bir gazete gördü. Hemen kaptı, hararetle başlıklara baktı. Gazete ne harpten, ne harp ihtimalinden, ne de bombadan bahsediyor, yakın bir felâkete işaret edecek herhangi birşey söylemiyordu. Sadece her zamanki günlük vak'alarından bahsediyordu. Tarihine baktı. 20 Haziran. Doğum gününden sonraki gün...

Gazeteyi bırakarak otomobillerden birine koştı. Arabanın radyosunu açtı. Fakat akümülatör boşalmıştı, radyo çalışmıyordu. Gözüne ilişen sağlam arabaları birer birer dolaşarak radyosu çalışan bir tane buldu. İbreyi ekranın üzerinde bir uçtan diğer uca gezdirdi. Fakat radyonun kendi homurtusundan başka hiçbir şey çıkaramadı. Ne müzik, ne bir söz... Sadece radyonun monoton homurtusu. Radyolar sükûtu muhafaza ediyorlardı. Şehirde canlı hiç kimse bulunmadığına göre, şehrin boşaltıldığı muhakkaktı. Ama bir yerde, idareyi, hükûmeti temsil eden birşey, ne bileyim birşey olması lâzım yahu! Fakat idare de, herhalde taarruzun yenilenmesinden korkarak, kat'i bir sükûtu muhafaza ediyordu.

— Vay canına!

Arabanın şoför mahalline çökerek ne yapabileceğini düşünmeğe başladı. Bu anda ya muharebe kaçığı, yahut ta ka-

yıp telâkki ediliyordu. Fakat bu mühim bir hâdise değildi. Eninde sonunda bir askerî makam bulur, müracaat ederdi. Ama nerede? Yayan da gidemezdi ya!

— Boş ver be enayi! diye söylendi. Araba mı yok? Atla birine al başını çık git...

Sıcak asfalt ayaklarını yakmıştı. Önce giyecek bir şeyler. Biraz yiyecek bulması lâzımdı...

Başçavuş Gari, terkedilmiş bir bakkal dükkânının önünde kaldırıma oturmuş, bakkaldan yürüttüğü konserve kutularının ve reçel kavanozlarının muhteviyatını mideye indirmeğe çalışıyordu.

Dükkânda hiç kimse olmadığı gibi ceset filân da yoktu. Şu halde bombardıman gece olmuştu. Üzeri yeşil yeşil küflenmeğe başladığı için ekmeği iska geçti. Yemiş ve sebzele-
rin zaten yenecek hali yoktu. Elektrik kesildiği için buz dolapları çalışmıyordu. İçerdeki et, tavuk vesaire de kokmağa başlamıştı. Yalnız bir tanesinin, buz yapmağa mahsus gözünde, buzları ancak erimiş bir tam tavuk bulmuş, bir kâğıda sararak yanına almıştı. İçecek su bulamadığı için kapalı soda şişelerine dayandı.

Yemeğini bitirdikten sonra boş kutu ve kavanozları yolun öte tarafına fırlatarak sessizlik içinde çıkardıkları acaip gürültüyü dinledi. Sonra bakkaldan aldığı bir karton sigarayı açtı. Paketin birini yırtarak bir sigara yaktı. Ayrıldığından beri belki ellinci defa:

— Vay anasını! dedi.

Birkaç adım ilerde artık kendisinin olan otomobilin radyosu açıldı fakat ses seda çıkmıyordu.

Bütün gün şehri bir ucundan, öbür ucuna kadar dört dönmüş fakat bir tek canlı bulamamıştı. Şehir tamamen bomboş, tamamen metrûktu. Ama bu nasıl olabilirdi? Onu soyan hırsız, karının göğsüne kasaturayı sokan kasap herif, kendisi gibi arta kalmış olmalıydı. Öyleyse şimdi o namussuzlar neredeydiler? Otomobille aradığı için kimseyi bulamadığını neden sonra anladı. Bu herifler, hırsız, katil, cani, soyguncu heriflerdi. Araba sesini duydular mı, bir yere sinip meydana çıkmamayı tercih edeceklerdi.

Hiç bir canlı bulamamıştı fakat bütün sokaklar, girdiği her yer, öteye beriye serilmiş, kapı ağızlarına yığılmış, arabalardan, mördivenlerden sarkmış, yüzlerce, binlerce cesetle doluydu.

Metrûk sokakları, bombalanmış caddeleri dolaşırken zihnine yavaş yavaş bir başka hakikat da yerleşmişti: Bombardıman hiç de ağır değildi. Rastgeldiği seyrek ve küçük hacimde bomba çukurları şehrin bütün ahalisini değil, sokaktakileri bile öldürecek kadar müessir bombardıman olmadığını pekâlâ gösteriyordu. Şehrin boş olmasına biraz akli eriyordu. Her hangi bir Amerikan şehrinde, ömründe hiçbir bombardıman görmemiş olan halk derhal paniğe kapılıp kaçabilirdi. Evet! Hattâ, askeri makamlar da alelacele şehri boşaltmış olabilirlerdi. Pekiye, hepsi güzel! Lâkin bu sayısız cesedi ortalığa seren sebep neydi?

Hiç bombardıman alâmeti göstermeyen sokaklarda bile sürüyle ceset vardı.

Birdenbire aklına birşey geldi:

— Gaz! diye bağırды.

Olamaz... Şehire zehirli gaz bombaları atılmış olsa, bu meret gaz onun yattığı otele de gelir, onu da bulur, temize havale ederdi.

Hem gaz o kadar çabuk da dağılmaz hiç olmazsa kuytu yerlere iner, hiç olmazsa kokusu kalırdı. Böyle bir koku hissetmemişti. Ya gördüğü köpek? Zehirli gaz onu sağ bırakırmıydı? Hayır bu cesetlere sebep zehirli gaz olamazdı.

Belki atomik ışınlar yahut mikrop bombaları olabilirdi. Ama Gari bunlar hakkında birşey bilmiyordu. Hani her askerin bildiği kadar biliyordu ama, bu hiçbirşey değildi. Şu muhakkaktı, sokakları dolduran bu cesetler şehrin ötesine berisine düşen az miktarda ve küçük çapta bombaların parça tesiriyle filan ölmüş değillerdi. Bombaların huni şeklindeki izlerinden uzakta yatan bunca cesedin bir sebebi olmak lâzımdı.

Atomik ışınlar olsa! Gari atomik ışınların nasıl aranacağını bile hatırlamıyordu. Bir âlet olacaktı ama...

— Tamam Geiger sayaçları! Ulan ben nerede bulurum o dalavereyi?

Bulsa da kullanamazdı. Ömründe kullanmamış ve kullandığını da görmemişti.

Belki de mikrop bombası olabilirdi. Mikroplarla dövüşülmez ya!

— Eğer bize kışlada yaptıkları aşılar, fos çıkarsa, hapı yuttuk.

Her ne hal ise, nasıl olduysa olmuştu. Yaşıyordu. Demek ki şehrin ahalisini demet demet biçen ölümün sebebi neyse, ona tesir etmiyordu. Ölüler arasında tek canlı kalmıştı.

Şiddetli bir şangırtıyla yerinden fırladı. Biri daha vardı. Onun gibi canlı birisi daha vardı.

Ses sol taraftan bir yerden ve gayet yakından gelmişti. Hiç tereddüt etmeden arabasına koştu. Fakat anıde fikrini değiştirerek arabaya binmedi. Ya motor gürültüsü herifleri gene kaçırırsa, ya saklanırlarsa? Arabayı bıraktı ve mümkün olduğu kadar az gürültü çıkarmağa çalışarak sesin geldiği tarafa koştu. Koşarken sağa sola bakıyor, gözden birşey kaçırmağa çalışıyordu. Her tarafta bir sürü kırık vitrin camı vardı. Hangisinin henüz kırıldığı belli değildi. Yavaşladı. Daha sessizce ve daha fazla dikkatle etrafı süzerek ilerlemeğe başladı.

Bir dört yol ağzında sağı solu iyice tetkik ettikten sonra yoluna devam etti. Akşam karanlığı bastırmak üzereydi. Kırılmış cam parçalarına basmamağa gayret ederek, bir avcı gibi kaldırımları takip etti. Bir dört yol ağzı daha geçti. Biraz sonra bir daha... İçine bir şüphe düştü. Fazla gitmiş olmalıydı. Ses bu kadar uzaktan gelmemişti. Amma bomboş ve sessiz şehirde bir şangırtının ne kadar uzaktan geldiğini tesbit etmeğe imkân da yoktu.

Geri dönerek geldiği yollardan bir daha geçti. Daha fazla dikkat ederek ve daha az ses çıkarmağa gayret ederek ilerledi.

El fenerinin anı ve kesik ışığını görür görmez kendini kaldırımın üzerine attı. Sürünerek yaklaşırken ışığı gördüğü binayı gözden geçirdi.. Bu bir kuyumcu dükkânıydı. Öyleyse

bu herif veya herifler yağmacıdan başka birşey değildiler. Yağmacıların günü gündü. Elini uzat, ne istersen al! Kendisi de bakkal dükkânını soymamış mıydı? Amma kuyumcu dükkânı başkaydı. Bu bir ihtiyaca cevap vermiyor ki... Sadece soygunculuk.

Fenerin ışığı tekrar görüldü. İçerde bir duvar boyunca uzanan bir vitrinde dolaştı. Donuk ışığın kısmen belli ettiği narin bir silüet seçer gibi oldu. Emekleyerek sokuldu. Tam fırlayacağı sırada hayret dolu bir çığlık Gari'yi yerine çiviledi.

Soyguncu bir kadındı.

Gari yolun parkesi üzerine yapışırçasına sindi. Oteldeki kadın bir hırsız tarafından vurulmuştu. Ya bu kadın da silâhlıysa? Gari'nin maksadını yanlış anlar da sual sormadan ateş ederse? Kadının ne yaptığı, hangi dükkânı soyduğu ve ne çaldığı umurunda değildi. Kadın şehirde kendisinden başka yegâne canlıydı. Bir de köpek vardı. Ama köpeklerle arkadaşlık edilmez ya!

Gari kaldırıma sinerek bekledi. Kuyumcu dükkânındaki kadın acele etmiyor, alacağı şeyleri uzun uzun, itina ile seçiyordu. Bir iki kere fenerini söndürerek vitrinin yanına geldi ve sokağı dinledi. Gari ötede beride yolu kaplayan cesetlerden ayırt edilemiyordu. Kız onu göremedi. Topladığı kıymetli taşları, yüzük ve küpeleri bir torbaya doldururken, şakırtısı Gari'ye kadar geliyordu. Kadın, istediklerini aldıktan sonra mağazanın vitrinine doğru yürüdü. Fenerini kısa bir müddet yakarak basacağı yeri kontrol etti. Sonra girdiği gibi, vitrindeki koca bir delikten dışarı çıktı. Gari adaleleri gerilmiş bekliyordu. Kadın ona doğru geldi. Bir elinde mücevher torbası, bir elinde elektrik feneri gürültü çıkarmamağa dikkat ederek ilerliyordu. Gari'yi de diğerleri gibi sadece bir ceset sandı. Yanından geçmek üzereyken Gari bir yay gibi fırladı.

Kadın dehşetle feryat ederek, el feneriyle Gari'ye vurmağa çalıştı. Fakat Gari'nin elinin tersiyle hafif vuruşu feneri elinden fırlattı. Gari kadını arkaya doğru iterken ayaklarına arkadan doğru hafif bir tırpan attı. Kadın bağırarak ve cır-

pınarak yuvarlandı. Torbası elinden düştü ve mücevherler etrafa dağıldı.

Bir saniye geçmeden Gari kadının üzerine çullanmış, ellerini zaptetmiş, bağırması için avucuyla ağzını kapatmağa çalışıyordu:

— Cırlama be! Birşey yapacak değilim.

Tam eliyle kadının ağzını kapamak üzereyken, kadın eline dişlerini geçirdi. Gari diğer eliyle kafasına vurarak elini kurtardı:

— Bağırma be! Birşey yapmıyacağım, diyorum.

— Sen polissin. Polis...

Sesi korkudan titriyordu. Körpecikti.

— Polissin.

— Polis filân değilim be! Kes şamatayı!

Yakasının ucundan çekerek bir parça kopardı ve kumaş parçasını kadının ağzına soktu. Parmaklarıyla bastırdı. Kadının çığlıkları boğuk boğuk oldu. Sonra kesildi. Tekme atmağa teşebbüs etti. Fakat Gari ata biner gibi üzerine bindi. İki dizi ile kızın bacaklarını zaptetti. Kız serbest eliyle Gari'nin yüzüne saldırdı. Vahşi bir kedi gibi tırmalamağa başladı. Tırnaklarının taradığı yerde acı bir sızlama başladı. O zaman Gari'nin tahammülü tükendi, sert, haşın darbelerle kadını üstüste tokatladı. Kadının mukavemeti derhal söndü. Gari, yeni bir numara yapacağını tahmin ederek tutuşunu gevşetmedi.

Yarı karanlıkta kadının vücudu ufak tefek ve körpe görünüyordu. Boğulmak üzereydi. Numara yapmadığına kanaat getirince, Gari ağzındaki tıkaçı çıkardı. Kadın ağlıyordu:

— Kes şu zırlamayı be! Bu, bağırmandan da beter.

Genç kız acı bir sesle:

— Al! Al! diye bağırdı. Al, hepsi senin olsun. Mâni olamam ya! Al hepsini de, bırak benim başımı.

— Sus be! Dinle biraz: canını yakacak değilim.

— Polissin sen! Polis.

— Ulan polis molis değilim ama, bu saçma sapan şir-

retliğı bırakmazsan, keşki polis olsaydı diye Allahına yalvarırsın.

Yumruğunu sıkarak çenesine hafifçe dokundu. Can acıtacak gibi vurmadı. Fakat icabında vurmaktan çekinmiyeceğini gösterdi.

— Susacak mısın be?

Kadın sustu. Zorla sustu, ama sustu. Gari kadının üstünden inerek yanına oturdu. Gözünü kadından ayırmıyordu. O, olduğu yerde yatıyor; koyu mavi semanın fonunda hayal meyal farkedilen Gari'nin karaltısına bakıyordu. Sokağın sessizliğı onları bir örtü gibi kaplamıştı.

Kadın nihayet:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

— Seni.

— Mâni olamam ya! Ne yapacaksan yap!

— Aptallaşma be!

Eliyle omuzuna vurarak:

— Sen bu şehirde kalan yegâne canlısın. Sen ve ben. Anlıyor musun?

— Zannederim...

Sesi çok uzaktan geliyor gibi kısık ve sönüktü.

Ani bir şüpheyle Gari uzandı ve el fenerini aldı. Kızın yüzüne tuttu. Kızın yüzü, korkunun henüz dağılmamış damgasıyla, bembeyazdı. Mavi ve parlak gözleri karanlıkta irileşiyordu. Fenerin ışığı altında kızcağız ürperdi:

— Vay bacaksız, vay! Sen daha çocuksun be!

Kızın sesi ısırır gibi mukabele etti:

— Değilim. On dokuzumdayım.

— Yalan söyleme. Daha çocuksun. On altı ya var, ya yoksun.

— On dokuz yaşımdayım. İspat edebilirim.

Gari müstehzi bir pişkinlikle:

— Nasıl? diye sordu.

— Mektebe gidiyorum son sınıftayım.

— O birşey ifade etmez.

Feneri söndürdü. Geceyi dinleyerek karanlık sokağa baktı.

— Haydi olsun on yedi...

— On dokuz diyorum...

— Boş ver. Öyle olsun. Uslu oturacak mısın, onu söyle? İsmi ne senin?

— İrma. İrma Skot. Sizininki?

— Gari. Uslu duracaksın değil mi?

— Gari ne? Yalnız Gari mi?

— Rusel Gari... Cevap versene.

Kaldırımında elleri ve dizleri üzerinde, dört ayakla yürüyerek dağılan kıymetli taşları toplamağa çalıştı. Gittikçe telaşlanıyordu:

— Gördün mü yaptığını? Bari yardım et te şunları toplayalım. Hepsini bulmak istiyorum, anladın mı? Hepsini...

Kız yerdeki mücevherleri toplarken, Gari de ters bir tavırla, el fenerini tutuyor, kaldırımı aydınlatıyordu. Donuk ışıktaki görülebilen bütün mücevherleri topladıktan sonra, kız hepsini Gari'nin pantolonun cebine boşalttı:

— Yarın gelip gene arayalım. Hepsini bulamadım, biliyorum.

— Boş ver canım. Başka kuyumcu dükkânları da var.

Kız sevinçli bir hayretle doğruldu:

— Tabii. Bir sürü kuyumcu var. Hepsinin yerini biliyorum. Yarın oralara da bakarız olmaz mı?

Gari kızı gene tersledi:

— Ne münasebet. Yarın buradan basıp gideceğiz. Yarın akşam bu saatte şehrin ne halde olacağını bir defa gözünün önüne getirsene.

— Ama Rusel, ya benim mücevherlerim?. Hem yarın akşam ne olacak yani? Ne demek istiyorsun?

— Bu cesetler birkaç gün güneşin altında kalsınlar da götürsün...

Kız cevap vermedi. Elinden elektrik fenerini alarak Gari'nin yüzüne tuttu. Anı ışıktaki gözleri kamaşırken, Gari, kızın göğüs geçirdiğini duydu.

— Hayrola ne var?

— Birşey yok. Traşın uzamış ta...

Gari feneri aldı ve kapattı:

— Gidelim buradan.

— Nereye gideceğiz?

Tereddüt etti: nereye gideceklerdi?

Simsiyah bir gecede, ölü ve ıssız bir şehirde, bütün sokakları cesetlerin pis kokularıyla dolu bir şehirde sessiz nöbetçiler gibi yapayalnızdılar. Sayısız ölünün arasında yalnız iki tanecik canlı... Nereye gideceklerdi? Her halde bugün ayıldığı zaman kendisini bulduğu pis batakhaneye değildi. Yanında bu kız olmasa ne yapacağını biliyordu. Bir mağazadan bir çift battaniye alır, şehir dışına, bu leş kokusunun erişemeyeceği bir yere giderdi. Belki sâkinleri felâketten önce kaçmağa muvaffak olmuş bir çiftlik filân arardı.

Genç kız küçük soğuk elini avucuna sokmuş bekliyordu. Gari kıza döndü:

— Sen burada mı oturursun? Şehri tanır mısın? diye sordu.

— Tabii. Ben burada doğdum.

— Öyleyse bize bir otel bul... Büyük bir otel.

Kız bir an tereddüt etti. Gari ne düşündüğünü anlar gibi oldu. En yakın dört yol ağzına yürüdüler. Gari yol levhasına fenerini tuttu. Nerede bulunduklarını anladıktan sonra İrma:

— Bu tarafa! dedi.

Otelin müracaat ofisi bomboş görünüyordu. Daha ileri gitmeden Gari el feneriyle etrafı iyice taradı. Otel kâtibi tezgâhın arkasına yere yıkılmıştı.

— Bu bombardıman gece mi oldu?

— Bombardıman mı? Ha... Evet. Akşam üstü. Radyo bazı uçakların düşürüldüğünü söyledi. Bir de uzun menzilli roketlerden, uçan dairelerden filân bahsetti... Pek anlayamadım.

Gari, tezgâhın arka tarafına geçerek beş altı anahtar aldı.

— Ya sen nasıl kurtuldun? Neredeydin?

— Burada değildim. Bütün mektep, biraz cenupta bir kasabaya gitmiştik. Orada kırmızı derillilerden kalma bir kümbet vardır. Onları gezmeğe gitmiştik.

— Hâlâ mektebin son sınıfında olduğunu, on dokuz yaşında bulunduğunu mu söylemek istiyorsun?

İrma, kızdı:

— İster inan, ister inanma 19 yaşımdayım işte...

— Anladık, anladık. Kaç yaşında olduğun bana vız gelir. Haydi yürü.

Merdivenlere doğru ilerlediler.

— Peki, öteki çocuklar ne oldu?

— Bilmem. Radyoda havadisler verilirken, hemen eve koştum. Evimiz... Evimiz...

— Bombalanmış mıydı?

— Hayır. Evde birşey yoktu ama... Ama annem ölmüştü. Cesedi morarmıştı.

— Morarmıştı mı dedin?

— Eyet. Lâcivert - mor bir renk almıştı. Okadar iğrençti ki...

— Anlıyamadım gitti yahu. Bir haftalık filân olsa, belki... Bu ne biçim ölüm be? Nekadar da çabuk yayılmış? Bombardıman ne zaman oldu hatırlıyor musun? Çarşamba gecesi mi?

— Bombardıman... Ha! Evet çarşamba akşamı.

— Bugün de cuma, ha?

Başını salladı.

Kalın bir halıyla kaplı merdivenlerden çıktılar. İkinci kata gelince Gari feneriyle koridoru iyice tetkik etti, boş olduğuna kani olduktan sonra, İrma'yı kolundan çekerek daha yukarı çıktı. Üçüncü, hattâ dördüncü kat daha emindi. Yoldan da, leş kokularından da uzaktı. Şehirde başka canlının bulunmadığından emin değildiler.

— Çarşamba akşamındanberi ne yaptın?

— Bilmem ki...

İrma bir an şiddetle ürperdi sonra devam etti:

— Eve gelince annemi buldum... Çok iğrençti... Ağladım. Kustum da... Birşey yemeğe teşebbüs edince hemen çıkarıyordum. Sade meyva suyu içebildim. Elektrik yoktu. Sular da akıyordu.

— Santral bombalandı galiba? Yahut bir aksilik oldu. Jeneratörler çalışmıyor. Tabii şimdi çalıştıracak kimse de yok. Sular da onun için kesilmiştir. Çünkü tulumbalar da elektrikle çalışır. Bana sorarsan şehrin yanmadığına hayret ediyorum.

— Havagazı ocağı biraz yanıyordu. Ama pek az.

— Tazyik düşüyor tabii. Birkaç gün sonra o da kalmaz.

— Peki biz o zaman ne yapacağız?

— O zaman biz uzaklarda olacağız. Yarın gidiyoruz bu şehirden.

— Gidecek yer yok ki...

Dördüncü kata varınca Gari elindeki anahtarlar zincirine baktı. Sonra koridor boyunca anahtarlara tekabül eden kapı numaralarını aradı.

İlk açtığı oda tek yataklıydı. Dar bir yerdi. Ondan sonra baktıkları iki oda da diğerlerinin aynı idi. Üçüncü denemede geniş ve çift yataklı bir oda buldular. Oda geniş olduğu gibi, gene geniş başka bir odaya da kapısı vardı. Gari, İrma'yı odaya soktu, girdikleri kapıyı tekrar kilitledi. Sonra ara kapıdan geçerek diğer odanın da giriş kapısını kilitledi. Kıza dönerek:

— Bu gece buradayız, küçük hanım! dedi.

İrma cevap vermeden Gari'nin gözlerine baktı.

Gari parmağıyla bir işaret yaparak:

— Hangi odayı istiyorsun? diye sordu.

İrma gene cevap vermedi. Başını salladı.

— Nazlanma küçük hanım. Hangi odayı istersen geç. Sübyancılık edecek değiliz.

Elektrik fenerini söndürmeden masanın üzerine bıraktı ve cebindeki kıymetli taşları boşalttı. Donuk ışığın altında, taşlar gayri tabii parıltılar yapıyordu. Perdeleri açık bırakmanın ihtiyatsızlık olacağını düşündü: dışardan birisi ışığı görebilirdi. Derhal perdeleri kapattı. Tekrar arkasına döndüğü zaman genç kız hâlâ olduğu yerde duruyordu.

— Hangi odayı istiyorsun?

— Korkarım.

— Yok canım, okadar uzun boylu değil.

— Yatamam başka odada. Korkarım.

— Ne korkusu bu be? Gördün işte. Kilitledim kapıları. İrma kat'i bir tavırla ısrar etti:

— Başka odada yatmam.

Sesi telâşlanmıştı. Yüzünde bir endişe, hakikî bir korku okunuyordu.

— Burası... Bu şehir... Herkes ölmüş...

Gari kızın çehresini, el fenerinin ışığı altında uzun uzun tetkik etti. Velet başına belâ olmuştı. Yapabilse, kızı kendi haline bırakıp, basıp gidecek, kendisini ona hiç rastlamamış sayacaktı. Ama bu yaşta bir çocuğu da tek başına bırakamazdı ya!. Kararını vererek:

— Sen bilirsin, dedi. Ben pencerenin önündeki yataкта yatacağım.

Soyundu. Âdeti veçhile, boynundaki askeri sicil plâkasından başka herşeyini çıkardı. Her zaman öyle yaptığına göre, o gün bir elbise mağazasından kendine bir elbise alırken bir de pijama almak aklına gelmemişti. Çıplak vücudunu yatağın serin çarşafı üzerine bıraktı. İrma öbür yatağa yaklaşmış, yavaş yavaş soyunmağa başlamıştı. Gari perdeyi biraz araladı ve bir müddet sokağı seyretti. Döndüğü zaman genç kız odanın ortasında ayakta duruyor, ona bakıyordu. Anadan doğma çıplaktı, kütür kütür memeleri sert ve sık nefeslerle inip kalkıyordu...

İrma, gizlemeğe çalışmadığı bir memnuniyetle, parmaklarını Gari'nin kılı kılı göğsünde gezdirdi:

— Nasıl, dedi, inandın mı on dokuz yaşında olduğuma?

Gari cevap vermedi. Harareten dudakları kurumuştu. İçindeki ateşi söndürmek ister gibi kalktı ve içecek su aradı. Su yoktu. Kâfrederek yatağa, çıplak İrma'nın yanına döndü. Kız yataкта onu bekliyordu...

III

Uyandığı zaman, gece yatarken açık bıraktığı pencereden güneş yüzüne vuruyordu. Oda, gündüz gözüyle geniş ve temizdi. Bir sabah evvel uyandığı batahkaneyi hatırladı. Birdenbire kendine geldi. Şehrin halini, sokakları dolduran cesetleri, kendi başına gelenleri düşündü. Fakat ona birşey olmamıştı, yaşıyordu. Yataktan kalkmadı. Hattâ kımıldamadı bile. Pencereye koşup, gecenin karanlığında şehrin birdenbire çehre değiştirip değiştirmedigine, ölülerin dirilip dirilmediğine bakmadı. Bir gün evvelki hâdiseler rüya yahut masal değildi. Hakikattı. Bu hakikat değişmezdi. Şehir harcanmış gitmişti. Şimdilik merak ettiği şey bunun gibi kaç şehrin aynı âkibete düçar olduğu, kaç yerde, kaç ocağın söndüğü idi.

Bir de orduya dönmek...

Fakat kızı ne yapacaktı? Beraberinde götürüp Kızılbaş'a filân mı bıraksa? Yoksa kızı burada terkedip savuşsa mı? Anide doğrularak kızı aradı.

Kız yoktu. Yoksa kaçtı mı?

Yataktan fırladı. Zemini kaplayan halının üzerinde çıplak ayakla yürüyerek küçük yazı masasına yaklaştı. Elektrik feneri duruyordu. Ama kıymetli taşlar yok olmuştu. Hızlı adımlarla kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Anahtar görünürde yoktu. Kız kaçmış ve kapıyı da dışardan kilitlemişti.

Gari, kızı düşünerek kapının önünde durdu.

On dokuz yaşındaydı... Ve bunu ispat edebiliyordu. Etmişti. Geceyi beraber geçirdikleri yatağa baktı ve âdeti vec-hile bir «Vay anasını!» çekti.

Başını sallayarak banyoya doğru yürüdü.

Banyonun aynasında, tanımakta güçlük çektiği, kirli sakalı uzamış, saçları darmadağın bir adamla karşılaştı. Muslukta gayet tabii su yoktu. Kesilse bile hiç olmazsa borularda bir miktar kalması lâzım değil miydi yahu? Kendi kendine söylenerek banyodan çıkmak üzereyken, alafranga tuvaletin arka tarafındaki, alçak, porselen rezervuar gözüne

ilişti. Porselen kapağı kaldırdı. Avuçlarıyla su alarak yüzüne çarptı. Suyun serin teması sinirlerini yatıştırıyordu. Yüzünü ve vücudunu iyice ıslatarak biraz uğuşturdu. Musluğun yanındaki dolaptan bir havlu almak için uzanınca aynada sakallı hayalini tekrar gördü.

Banyodan çıkarak diğer odaya geçti, oradan da koridora çıktı. İrma yalnız yattıkları odanın anahtarını almıştı.

Merdivenden indi. Otelin zemin katında biraz arandıktan sonra aradığını buldu. Ağırca bir koltuk alıp, berber dükkânının kapısına vurdu. Parçalanmış camlı kapıdan girerek ihtiyacı olan şeyleri topladı. Müracaat ofisinden geçerken birinci kattaki odalardan birkaçının anahtarını aldı.

İlk açtığı odada yatağın üzerinde biri yatıyordu. Oda da tahammül edilmez bir leş kokusu vardı. Derhal kapıyı kapayarak uzaklaştı. İkinci oda boştu. Banyoya gitti. Tuvaletin rezervuarının kapağını kaldırarak biraz su aldı ve traş olmağa başladı. Traşı bittikten sonra yatağa uzanarak, kâti-bin dolabından aldığı bir sigara paketini açtı ve bir tane yaktı. Ancak o zaman çıplak olduğunu farkettili. Kalktı ve üst kata, geceyi geçirdikleri odaya çıktı. Her iki odanın kapıları ardına kadar açıktı. Hem kendi çıktığı kapı, hem de İrma'nın kilitlediği.

Hiç ses çıkarmadan yavaşça kapıya yaklaştı. Baktı: İrma içerde ağılıyordu. Gari odaya girdiği zaman, kızı yatağa uzanmış, derin hıçkırıklar içinde buldu.

— Kes şu gürültüyü be!

Kız bir hortlak görmüş gibi fırladı. Döndü. Gari'yi görünce bir sevinç çılgılığıyla kalktı, koşarak boynuna atıldı. Dudaklarına yapıştı... Ağlamaya da devam ediyordu. Gari güçlkle kurtularak:

— Dur yahu! Dur be! Hey! diye bağırdı.

— Gittin zannettim. Beni bırakıp kaçtın zannettim.

Öpmeğe çalışan dudakları arasından kelimeler boşuk boşuk çıkıyordu. Kollarını sıkıca erkeğin boynuna dolamıştı.

Gari:

— Ben de senin gittiğini sanmıştım, dedi.

— Sabi mi?

— Nereye gitmiştin?

Fakat kızın akıllı bambaşka birşeydeydi:

— Rusel!.. Traş olmuşsun!

— Nereye gittiğini söylesene, uyandığım zaman ortarlarda yoktun.

İrma cevap olarak başıyla yatağı gösterdi:

— Bak ne güzel şeyler getirdim. Kucak dolusu.

Yatağın üzerinde iri bir kesekâğıdı vardı. Ağzına kadar doluydu. Gari merakla:

— Nedir o? diye sordu.

İrma bir çocuk gibi sevinçli, yatağa koştu, kese kâğıdını alarak yorganın üzerine boşalttı. Gari gördüklerine inanamıyordu:

— İrma, ne diye toplarsın bu inci, boncuğu? Bunlar karın doyurmaz ki, yahu?

— Olsun hepsini saklayacağımı. Benim onlar.

Ellerini kıymetli taşların içine daldırdı. Parmaklarının arasından süzülen çeşit çeşit mücevherlere ihtirasla bakarak:

— Ne güzel değil mi Rusel? dedi.

— Güzel ama, karın doyurmaz ki... Hayatta kalmak istersen, bence bu taşlardan vazgeçip yiyecek toplasan daha iyi edersin. Madem dışarı çıktın, neden yiyecek birşeyler bulup getirmedi?

— Ömrümde bukadar güzel şeyler görmedim. Hepsi, hepsi benim. Sadece benim. Ne güzel değil mi Rusel?

Bakışlarını sanki mücevherlerden zorla ayırarak, Gariye döndü. Kılı çıplak vücudunu ilk defa görüyormuş gibi:

— Sen giyinsen nasıl olur? diye güldü.

Gari elbiselerini topladı ve giyinmeğe başladı.

Kahvaltılarını, bir akşam evvelki gibi kaldırıma oturarak yediler. Sonra İrma'nın kılavuzluğu ile şehirdeki otomobil acentalarını dolaştılar. Gari bir araba seçti. Kız sabırsızlanarak:

— Neden bukadar ince eleyip sık dokuyorsun? Sokaktaki arabalardan birini alsan ne olur sanki? diye sordu. Nasıl olsa: alma diyecek yok. Zaten nereye gideceğiz?

— Nereye gideceğimizi Allah bilir. Bir an evvel buradan

çıkıp gideceğiz, ama nereye gideceğimizi bilmiyorum. Belki Şikago'ya. Ama ya Şikago da bombalandıysa? Belki tâ Nev-york'a hattâ belki de Kaliforniya'ya gitmek icap edecek. Memleketin nereleri bombalandı hiç fikrin var mı? Hem geri kalanlar nerede?

Bu sözler genç kızı korkutmağa başlamıştı:

— Ne bilirim ben? diye kekeledi.

— Ben de bilmiyorum ama, aramamız lâzım. Orduyu yahut Kızılhaç'ı filân bulmamız lâzım. Bütün memleket can vermedi ya! İşte bunun için bize hem dayanıklı, hem yeni, hem de az benzin yakan bir araba lâzım. Uzun bir seyahate yetecek kadar da erzak alıp, yola düzülebiliriz.

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı. Kıza döndü:

— Haydi atla! dedi. Bana bir silâh mağazası bul.

— Silâh mağazası mı?

— Tabii. Silâh satan bir mağaza. Tabanca, tüfek filân...

— Bilmem ki, nerede satılır onlar?

— Canım spor eşyası satan yerler filân yok mu?

— Hatırladım... Bir dükkân biliyorum, balık takımları, küçük botlar filân satar. Orası olur mu?

— Tamam. Olur tabii...

Gari, dükkândaki silâhlar arasından bir ağır tüfek bir de çok beğendiği tabanca seçti. Her iki silâh için de külli-yetli miktarda cephaneye alarak arabanın içine yerleştirdi. Sonra da bir bakkal dükkânına girerek, arabaya yiyecek doldurdular. Gari, kızın fatazi yiyecekler seçmesine itiraz ederek, tercihan az yer tutan besleyici ve bozulmak ihtimali az olan yiyecekler seçti. Girdikleri dükkânda kendilerinden evvel başkalarının soygunculuk yaptığına dair emareler vardı. Bunun üzerine Gari silâh mağazasına dönerek bir otomatik tüfek daha aldı.

İrma, Gari'nin böyle dişine kadar silâhlanmasına hayret ederek:

— Ne o? dedi, birisiyle dövüşe hazırlanıyor gibisin.

Gari arabaya doldurdukları yiyecekleri göstererek:

— Ya birisinin aklına eser de bizi soymağa kalkarsa?

— İlana! Sâhi...

Gari, ondan sonra hiç vakit kaybetmeden Şikago yolunu tuttu. Şehirden çıkmak pek te kolay olmamıştı. Arada sırada bomba çukurlarıyla kesilmiş yolları, arkadan ara sokakları dolaşmak suretiyle, geçmek icap ediyordu. Bazan da çarpışarak üstüste yığılmış otomobiller geçmelerine mâni oluyordu. Şehrin varoşlarında bombardımanın tesiri daha azdı. Fakat oraları da şehrin içi gibi tamamiyle ölümlerle doluydu. Gari seyrek düşmüş birkaç bombanın bu kadar adamı nasıl olup ta telef edebildiğini bir türlü anıyamıyordu. Arada bir otomobilin radyosunu açıyor, fakat radyonun mutad uğultusundan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Ya ordu ve hükûmet radyolarda sükûtu tercih ediyor, yahut bütün radyolar mecburi bir sükûta mahkûm olmuş bulunuyorlardı. Gari nikbin davranıp birinci ihtimali kabul etti. Bu ihtimale göre: birkaç gün evvel anı ve beklenmedik bir bombardıman vuku bulmuştu. Belki bunun arkası gelir, belki de düşmanın bir çıkarma veya havadan indirme yaparak onları kendilerini müdafaaya mecbur edebilirdi. Bu gibi hallerde düşmanın en ufak bir malûmat dahi edinmemesi için radyo istasyonlarının neşriyatına muvakkaten müdahale etmek, mantıkî bir hareket olurdu. Ayrıca bu tedbir sayesinde düşmanın radyo neşriyatından istikamet tâyin ederek bombardımana devam etmesine mâni olunabilirdi.

Gayet tabii habersizlik, onlara yani sağ kalan kısmındakilere de zararlıydı, ama bu sükût son derece ehemmiyetliydi. Neşriyat tekrar başladığı zaman tehlike zail olmuş bulunacaktı. Gari, kendine bir program hazırlayarak, muayyen fasılalarla radyoyu kontrol etmeğe karar verdi.

— Bak! Bak Gari orada bir adam var!

Kızın bağırması üzerine Gari arabayı yavaşlattı, etrafa bakarak sordu:

— Nerede?

— Orada... Karşıdaki çiftliğin önüne bak...

Gari frene bastı devamlı klakson çalarak, yolun sağ tarafında çiftliğe giden toprak yol üzerindeki adamın nazarı dikkatini çekmeğe çalıştı. Fakat adam klakson sesini duyar

duymaz, bir nefeste arkasına bile bakmadan en yakın binaya doğru koştı. Gari arkasından bağıırıyordu:

— Hey! Buraya baksana! Heeey!

Birkaç saniye sonra adam, binadan tekrar çıktı. Elinde siyah namluları pırıl pırıl yanan bir çiftte vardı. Hemen arkasından biri 17, biri 15 yaşlarında kadar, iki çocuk ellerindeki tüfekleriyle gözüktüler. Adam, tüfeğiyle işaret ederek:

— Defolun oradan! diye bağırdı.

— Dur yahu, acele etme. Birşey soracağım.

— Buradan alacağın cevap yalnız bu silâhın ağzından çıkar.

Silâhı omuzladı. Çocuklar da babalarını takip ettiler:

— Haydi eğlenme burada, bas bakalım. Sizin gibi kalleş soyguncularla işimiz yok.

Gari, rölantide çalışan motoru vitese aldı. Son bir defa bağıırarak:

— Birşey soracağım yahu, Ordu nerede? dedi.

— Ordu mordu görmedim ben. Haydi yaylan...

Adam şakası olmadığını belli etmek istermiş gibi tetiği çekti. Silâhın patlamasıyla Gari'nin gaza basması bir oldu. Otomobil çakıl yolda tozu dumana katarak ileri atıldı. Son süratle birkaç kilometre gittikten sonra, Gari arabayı durdurarak gözden geçirdi. Herifin saçmaları arabaya isabet etmemişti. Direksiyonun başına geçerek bir sigara tellendirdi:

— Herif amma sertti ha!

İrma uzanarak bir sigara aldı:

— Aptal herife de ne oluyordu sanki?

— Siz yağmacılar, bizim gibi namuslu insanların da kredisini bozdunuz.

Sesinde acı bir istihza vardı.

— Ne olursa olsun heriften bir haber koparamadın ya!

— Bilâkis çok mühim bir haber kopardım. Bütün bu bölgeün yağmacılarla dolu olduğunu öğrendim. Demek ki şehirde sağ kalanlar, korkunç ölümden kaçarak etrafa yayıldılar. Bu çiftçinin erzakını yağma veya yağmaya teşebbüs edenler okadar çok olmalı ki herif artık bıkmış. Önce ateş et, sonra sual sor prensibini kabule mecbur olmuş.

Uzanarak arka kanapede duran tabancayı aldı.

— Gari... Yoksa...

— Yoksa ne? Gidip herifle vuruşacağımı mı sandın?

Aptallaşma.

Tabancayı doldurdu ve yanına bıraktı. Devam ederek:

— Birşey daha öğrendik, dedi. Açık arazide, köylerde yağayanlar hayatta. Bombalar şehire ne kustularsa, buralara kaçar gelmemiş. Işın mı, mikrop mu her neyse... Buralara kaçar yayılmamış, yalnız şehirlere tesir etmiş. Hem belki de yalnız büyük şehirlere... Şimdi küçük bir kasabaya uğrayınca onu da anlarız.

— Şimdi biz ne yapacağız?

Gari genç kızın körpe, âdeta çocuk yüzüne baktı. Hiç te bir çocuk olmayan sıcak vücudunu, aynı yatakta geçirdikleri geceyi düşündü.

— Ben orduya döneceğim, dedi. Zaten şimdi orduda vazifemin başında bulunmam icap ederdi. Herhangi bir askeri nakam bulup müracaat edeceğim. Onlar da bana üniforma ve teçhizat vererek bir birliğe gönderecekler herhalde. İşte okadar...

— Ne demek işte okadar? Ya ben ne olacağım?

— Seni beraber götüremem ki İrma.

İrma gevrek bir kahkaha attı. Dün geceki sıcaklığını ve yataktaki halini hatırlatan âdeta müstehcen bir eda ile:

— On dokuz yaşındayım, dedi... Beni maskot yaparsınız.

— Yağma yok! Sen bütün orduyu baştan çıkarırsın. Beni de burnumdan tutup kodese atarlar. Ama istersen Kızılhaç'a gidersin. Onlar sana kimsenin başını yiyemiyeceğin bir iş verirler.

— Ben Kızılhaç filân istemiyorum, seni istiyorum.

— Haklısın şekerim, ama, ne yazık ki geç kaldın. Ordu beni önce gördü, ilk hak onun.

Genç kız gözlerine dolan şımarıkça yaşlarla, boynuma sarıktı.

— Ama Gari, ya dün akşamdan bana şey... Şey... olduysa?

Gari ters ters bakınca tevîl etti:

— Yani, faraza demek istiyorum.

— Arzu ettiğin zaman arabadan iner, tabanını yağlar-sın İrma.

— Kızma Rusel, kızma. Peki bir daha açmam bu bahsi. Ama sen beni bırakmazsın değil mi?

— Bal gibi bırakırım. Seni bana sayı ile vermediler ya! Zaten başka türlü olmasına da imkân yok. Ordunun bir ucunu görür görmez, sepet havası...

İrma razı olmuş gibi göründü. Arkasına yaslanarak:

— Pekâlâ, dedi, öyle olsun.

— Önce Şikago'yu deneyelim.

Şikago'nun içine girmediler...

Gari büyük şehire yaklaşıncâ, etrafını dolaşarak varoş-lardaki sefil mahallelerin arasında yavaş yavaş ilerledi. Göz-lerince inanamıyordu. Şehir alevler içindeydi. Gecenin ilk sa-atleriyle beraber başlayan tatlı rüzgâr, tahammül edilmez bir koku getiriyordu. Arabayı durdurarak, ufkı bir ucundan di-ğer ucuna kadar kaplayan alevlere baktılar. Yangın belki birkaç gündenberi devam ediyordu. Artık alevler son dem-lerini yaşıyor, şehrin kenarlarına doğru uzanıyordu. Yangı-nın genişliği, geceye akseden cehennemî kızıl renkten bel-liydi. Bu da bombardımanın ne kadar tesirli olduğunu gös-teriyordu.

Şikago herşeyi yutan, mahveden alevlerin şikârı ol-muştu.

Şikago, Sent Luis'in şimalinde bulunan bütün demiryol-larının kavşak noktası... Şimaldeki Büyük Göller mıntakası-nı Misisipi'ye ve Meksika Körfezine bağlayan yegâne kanalın geçtiği Şikago... Yurdu şimalden gelecek bir istilâya karşı korumakla vazifelendirilmiş, muazzam bir savunma halkası-nın baş karargâhı Şikago...

Şikago şimdi alevlerin esiri olmuş, kelimenin tam mâ-nasıyla harabeye dönmüş, maziye karışmıştı. Gari otomobilin kapısına yapışmış, adaleleri gergin, geceye baş kaldıran bu mesum manzarayı sevredivor: hembevaz vüzünde muhtesem

Tek kelime söyleyecek durumda değildi. Bu manzara, ilk ayıldığı küçük şehrin manzarasından çok daha fazla üzüntü vericiydi. Gari adamakıllı sarsılmıştı.

İrma, oturduğu yerden uzanarak, küçük beyaz ellerini erkeğinin eline dayadı. Sesinde hem şefkat, hem korku vardı:

— Rusel... Rusel, burada durmasak. Gitssek daha iyi değil mi? Bunu yapan atom bombaları ise burada durmak tehlikelidir.

Gari başını salladı:

— Bilmem ki, dedi. Radyoaktif ışınların birkaç gün içinde dağılması lazım... Ama bilmem ki... Vay anasını be! Herifler amma da boşanmışlar buraya be! Cehenneme çevirmişler koca şehri.

Gari, Hiroşima ve Nagazaki'de bulunmuş arkadaşlarından hikâyeler dinlemiş, bombardımanı ve tesirlerini gösteren askerî filmler seyretmişti. Hatırladığına göre, bu şehirlerle atılan tek bomba şehirlerin yüzde altmışını yeryüzünden silmiş, halktan yüz binden fazla telefata verdirmişti. Halbuki, Şikago, aşağı yukarı dört milyon nüfuslu Şikago...

Vay anasını!

— Rusel, kuzum gidelim. Korkuyorum.

Gari arabaya bindi. Motoru çalıştırarak yavaşça arabayı çevirdi. Uzaklaşırken bile, arabanın arka penceresinden semanın karanlıklarına yükselen alevlerin dehşetine kapılıp, bakmaktan kendini alamadı.

Kilometrelerce yol aldıkları halde Şikago semasında hâlâ zalim bir kızılık görülüyor ve amansız bir âfet gibi tehdit edici bir heybetle ufku kaplıyordu. Gari'nin ruhuna süküp atamadığı bir ümitsizlik çökmüş ve onu öyle derin bir acı ve sükût uçurumuna sürüklemişti ki, İrma sualini birkaç kere tekrar ettiği halde zor duyabildi:

— Rusel. Rusel, diyorum, bu gece nerede yatacağız?

— Bilmiyorum. Nerede istersen.

— Birkaç otel geçtik.

— Geri dönemem. İlerde başkasını buluruz.

Güneşin ilk ışıklarının getirdiği yeni gün son iki günden farklı değildi. Dünya tamamen değişmişti ve her yeni güne uyanış bir evvelki gün kadar acıydı.

Gari yastığının üzerinde başını birkaç kere sağa sola çevirerek, yanan şehrin feci hatırasını dimağından silmeğe çalıştı. Fakat bu alevler bir türlü zihninden çıkmıyor, şehrin feci hatırası kafasından şilinmiyordu. Uykuya dalarken, şehri yakan ateş göz kapaklarının altında birikmiş, uykusunda bile onu terketmemişti.

Bütün geceyi kâbuslar içinde geçirmişti. Rüyasında, o küçük meçhul şehirde değil de, Şikago'nun alevleri içinde uyandığını, ayıldığını görüyor; âdeta iradeli bir varlık gibi onu sarmağa çalışan alevler içinden sıyrılmağa, kaçmağa çalışıyordu.

Bazan kucagında beş, altı yaşında kadar gösteren fakat on dokuz yaşında olduğunu iddia eden, ve gariptir ki o yaşta olduğunu kendisinin bildiği bir kız ağlayarak boynuna sarılıyor; bazan iki elinde bir türlü ateş etmeğe muvaffak olamadığı iki silâhla alevlere saldırıyor, sokak sokak, cadde cadde meçhul bir orduyu arıyordu.

Uyandığı zaman bir akşam evvel hakikaten gördüğü yangınla, bu rüyasındaki yangın birbirine karışmış her iki çehresiyle bu feci yangın bütün vuzuhlarıyla dimağına dağlanmıştı.

Vay anasını! Bu olamazdı be! Tarih kaydedemezdi böyle şeyi!

Şikago bambaşkaydı... Avrupa'da gördüğü hava taarruzlarıyla tarümar olmuş, kahredilmiş bir sürü irili ufaklı şehirler gibi değildi.

Şikago bizimdi... Bizim şehirlerimize başkaları dokunamazdı be! Şikago, yabancılara ait olan o irili, ufaklı bir sürü şehirden bambaşkaydı... Şikago'nun âkibeti yüreginde bir çöban gibi sızı veriyordu.

Vay anasını!

Kalktı, giyindi. Uyumağa devam eden genç kıızı düşün-

meden dışarı. açık havaya çıktı ve başını masmavi semaya kaldırdı.

Gari otomobili, batıya Misisipi'ye doğru sürdü. Fikrine göre, dün rastgeldikleri bütün şehirlerde şahit oldukları gibi doğu ölmüş ve terkedilmişti. Yurdun doğu bölgelerini bir tacın mücevherleri gibi kaplayan büyük şehirler bir ölüm sükûtuna gömülmüştüler. Belki de Şikago gibi yanıyorlardı. Fakat batı daha genişti... Şehirler arasında daha büyük mesafeler vardı. Sağlam, sihatli ve yaşayan insanlar ancak batıda bulunabilir, ordu ancak batıda bir tarafta olabilirdi.

Depoyu metrük bir benzin deposunda doldurdular ve batıya doğru yollandılar. Geçtikleri yerler, evvelce geçtikleri yerlerden farksızdı. Arada sırada rastgeldikleri insanların haşin ve düşmanca muamelesi de evvelce gördüklerinin aynıydı. Bütün yurdu felâketin amansız sillesi vurmuştu ve her köyde, her şehirde yabancılara zalim bir şüpheyile bakılıyordu. Gari tek tük birkaç çiftçinin tarlada çalıştıklarını gördü. Fakat rastladıklarının çoğu evlerinin civarında ellerinde av tüfekleri veya sair silâhlarla nöbet bekliyorlardı. Bazı evlere bir ölüm sessizliği çökmüştü. Bir yerde, koca bir çiftliğin yalnız küllerini ve yanmamış birkaç taş duvarını gördüler. Şose boyunca geçtikleri bazı kasabalar bir vahşet yuvası halini almıştı. Bazı kasabalar da çiftlikler gibi metrüktü. Kasaba sâkinleri meçhul bir istikamete hicret etmişlerdi. Diğer bazıları ise otomobil ana caddeden geçerken ıssız gibi görünüyorlar, fakat Gari gizlice aralanan perdelerin arasından yorgun, haşin ve vahşi yüzleri seçer gibi oluyordu. Dükkâncılar silâhlıydı. Bir kasabada eşkiyalar gibi dişlerine kadar silâhlı bir gurup, otomobili durdurdular. Gari boynundaki sicil plâkasını göstererek herifleri ancak ikna edebildi, orduya katılmak üzere batıya doğru gittiğine inandırdı. Buna rağmen silâhlı adamlardan iri yarı, kara yağız bir adam onlarla beraber gelerek, kasabanın içinde cürmelerini temin için tertibat aldı. Yolda Gari herife bazı sualler sordu. Fakat herif te ondan fazla birşey bilmiyordu.

Radyoda ise hâlâ meşum bir sükût hüküm sürüyordu.

Nehre yakın küçük bir kasabada ilk tafsilâtlı malûmatı aldılar. Kasabanın iki yapraklı küçük gazetesi sadece bu meçhul felâketten bahsediyordu. Gari, gazeteyi bir buçuk dolara alabildi, üstelik gazetenin hem müdürü, hem muharri-ri, hem mürettibi hem de sahibi olan kısa boylu, dağınık kırsaçlı adamın bir sürü müteessis sualine cevap vermek mecburiyetinde kaldı. Bu sualler gazetede ki malûmatın ne şekilde toplandığını çok açık bir şekilde ifade ediyordu. Radyo susmuş, posta servisi durmuş, telgraf muhaberatı çoktan maziye karışmıştı. Zavallı gazetecinin havadis almak için yegâne menbaı gelip geçen yolcuların anlattığı şeylerden ibaretti.

Gayet tabii, bu gazetenin verdiği havadisler mahduttu ve Gari zaten birçoklarını bizzat biliyordu. Yakınlığının verdiği ehemmiyetle en çok Şikago'dan bahsedilmişti. Bütün tahminler aynı düşman üzerinde toplanıyor, fakat hiç kimse kat'i birşey söyleyemiyordu. Şehirleri terkedip kaçanlar köyleri ve çiftlikleri yağma etmeğe kalkışmışlar ve birçoğu çiftçi ve köylüler tarafından öldürülmüştü.

Şikago ve diğer bazı büyük şehirlerin atom ve hidrojen bombalarına hedef olduğu tahmin ediliyordu. Fakat diğer şehirler daha başka ve meçhul bir silâhla vurulmuştu. Bombardıman esnasında çok zayiata sebep olmamakla beraber, bir zehirli gaz gibi tesiri kısa zamanda yayılan bombardıman sonradan zayiata başlamıştı. Bu şehirlerden kurtulanların çoğu, civar kasabalarda sığınmağa muvaffak olduktan sonra can veriyorlardı.

Sırasını getirince, Gari gazeteciye bir sual sordu, dilinden düşmeyen onun için en fazla ehemmiyetli olan bir sualdi bu...

Bu sualin cevabını vermeden evvel ihtiyar gazeteci hayretle Gari'ye baktı:

- Ordu mu? Ordu şuracıkta... Oğlum görünüş.
- Nerede?
- Suyun öte tarafında.
- Eyvallah... Biz yolumuza gidelim.
- İhtiyar başını salladı;

— Geçemezsin karşıya.

— Geçemez miyim? Neden geçemez miyim?

— Köprüleri attılar.

Gari omuz sılıktı:

— Ben geçerim, babalık! dedi.

Ve gaza bastı...

Köprü, Suvanna nehrinin üst kısmında, zarif bir kavisle semayı tarayan, yüksek, çelik bir asma köprüydü. İllinois eyaletindeki dik yardan bir şiir gibi uzanarak karşıya İova sahillerine kavuşuyordu. Fakat infilâkin sillesini yiyen orta kısmı parçalanmış, nehrin çarpıntılı sularına kırık bir uzuv gibi sarkmıştı.

Gari, köprüden birkaç yüz metre ilerde arabayı durdurdu. Çünkü civarında toplanmış olan arabaların arasından geçip daha fazla yaklaşmağa imkân yoktu. Bu otomobillerden boşalan yüzlerce kişi yıkık köprünün beri tarafına yığılmış, karşıya bakıyordu. Gari arabadan indi ve ellerini güneşe siper ederek, karşı sahili süzdü: köprünün İova tarafındaki başında, birkaç askerden ibaret bir gurup seçebildi.

İrma arabanın koltuğundan kayıp, onun tarafındaki kapıdan inerek yanına geldi. Sıcak bir soğukkanlılıkla koluna asıldı. Nemli gözlerini karşı kıyıya dikerek:

— Rusel!.. diye mırıldandı.

— Evet...

Kız sanki konuşmadan bir sual sormuş ve gene öyle bir cevap almıştı. İrma öyle telâkki etmedi. Gari'nin karşısına geçti. Gözlerini gözlerine dikerek:

— Rusel... dedi. Beni bırakacak mısın? Hemen şimdi mi?

— Evet!

Biraz durdu. Sonra başıyla uzaktaki askerleri işaret ederek:

— Benim yerim orası İrma, dedi.

— Rusel, beni bırakamazsın.

— Görürsün.

-- Fakat ben ne yaparım, Rusel?

Gari gözlerini karşı sahilden ayırarak, genç kıza döndü:

— İrma, dedi, senin ne yapacağın bana vız gelir. İşte araba burada onu alırsın. Zannederim silâh kullanmasını da biliyorsun. Burada sana bir müddet yetecek kadar cephane de var. Al hepsini, çaldığın inci boncuk torbasını da al, ne-reye istersen git. Beni ilgilendirmez.

Bakışını tekrar karşı kıyıya çevirerek devam etti:

— Ben oraya gidip orduya iltihak edeceğim. Zaten lüzumundan fazla kaytardım.

Kız sızlamağa başladı:

— Ben ne yapabilirim ki?

Gari, kızın elini omuzundan iterek:

— Koynuna girecek başka bir erkek bul! dedi. Sen işi bilirsin, yaya kalmazsın.

Arkasına bakmadan köprü başında birikmiş olan adamlara doğru yürüdü. Elli adım kadar ancak atmıştı ki arkasından İrma'nın sesi duyuldu:

— Rusel!

Döndü.

— Ne var?

— Yolun açık olsun sevgilim!

— Senin de «on dokuz!..» İyi bak kendine.

Kalabalığa sokuldu. Köprü'nün üzerinde ilerliyerek parçalanmış kısma kadar geldi. Ortada yıkılmış olan kısım aşılamıyacak kadar genişti. Bir sandal filân bulması gerekiyordu. Karşı tarafta birinin dürbünle kendisini seyrettiğini gördü. El salladı. Fakat karşıdaki adam işaretine mukabele etmedi. Gari omuz silkerek geri döndü ve şoseye doğru ilerledi. Bir arabanın çamurluğuna yaslanmış tütün çiğneyen, teni güneşte kavrulmuş, traşı uzun bir adam gözüne ilişti. Bu bir balıkçı olabilirdi. Sokularak:

— Buralarda sandal bulunur mu? diye sordu.

— Şimdi pek bulunmaz.

— Karşıya geçip orduya iltihak edeceğim.

— Asker misin sen?

— Evet.

İhtiyar herif tütünlü salyasını tükürdü:

— İş yok!

— İş yok ta ne demek ulan? Sen sualıme cevap ver. Buralarda narede sandal bulunur? .

Herif kirli elni uzatarak:

— İşte son sandal! dedi.

Gari gözlerini büzerek, parmağın istikametine baktı. Nehrin üzerinde birşey görölmüyordu.

Herif bir daha tükürdü. Müstehzi ve acı bır bakışla Gari'yi süzerek:

— Geçemezsin! dedi, öbür budala da geçemedi.

— Kimden bahsediyorsun be? Ben kimseyi göremiyorum.

— Nah işte, akıntıya kapılmış başı boş sandalın içinde... Karşıya geçmeğe çalışıyordu.

— Ne oldu?

Gari adamakıllı içerlemişti:

— Amma uzattın lâfı be! Dirhemle lâf ediyorsun. Konuşacaksan konuş be moruk. Ne oldu herife?

— Vurdular!

— Kim vurdu?

— Askerler. Karşıdaki askerler. Karşıya geçmeğe çalışıyordu, dedim ya...

Gari bir adım geriledi:

— Deli misin be?

— Birimiz deli ama...

Herif doğruldu âtil bir hareketle ceplerini aradı. Nihayet buruşmuş pembe bir kâğıt çıkararak, Gari'ye uzattı:

— Karşı kıyıya geçmek yasak, efendi! dedi. Biz bulaşıkız...

Matbu kâğıdın üzerindeki yazılar belki 200 kelimeden ibaretti. Resmî ağızla ve lâstikli bir lisanla halka hitaben yazılmış bir tebliğdi. Yarım ton tuzla bile yutulmazdı.

Kısaca, Misisipi'nin doğusunda bulunan kısmın, düşmanın atom ve mikrop bombaları neticesi, kat'î bir karantınaya alındığını, nehrin bir tarafından diğerine trafiğin yasak edildiğini, yazıyordu. Gayet tabii, karantinanın yakında kaldırılacağını tahmin ettiklerini ve diğer bazı traşları da ihmal etmemişlerdi.

Tebliğ Altıncı Ordu Kamutanı tarafından imzalanmıştı. Altıncı Ordu Amerika'nın batısında, Pasifik sahilindeydi. Gari bunu biliyordu.

— Nereden buldun bunu?

İhtiyar parmağıyla karşı kıyıyı gösterdi:

— O herifler dün bir uçaktan attılar. Köprüyü de uçurdular, domuzlar.

— Uçakla mı?

— Hayır. Askerler. Kimseyi de karşıya geçirmiyorlar. Sandalı alan herif te askerdi, vurdular.

Gari tebliği tekrar tekrar okudu ve durduğu yerden uzun uzun karşı kıyıya, orada toplanmış askerlere baktı. Köprünün üst ve alt taraflarında kıyıyı bekliyen devriyeler seçiliyordu.

— Meret nehrin her tarafında da nöbet mi tutuyorlar?

İhtiyar başını salladı:

— Zannederim... Biz bulaşıkız, efendi...

Uzandı, tebliği alarak katladı, cebine soktu. Nehre doğru döndü, dumanlı gözlerle, uzakta kaybolan sandalına baktı.

Gari, kalabalık arasında, kendine güçlkle bir yol açtı. Köprüden uzaklaştı.

Kalabalığın içindeki insanların yüzünde okunan yegâne ifade, nehrin karşı kıyısındaki isimsiz adamların onlara yaptığı zulme karşı bir isyan ve ümitsizlikti. Hiçbir şey yapamıyorlar sadece orada toplanmış bekliyorlardı.

Belki ordu kararını değiştirir... Belki... Belki...

Ümit dünyası bu... Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa ayaklarının altındaki köprü, çürüyüp çökünceye kadar, kuzu gibi bekliyeceğe benzerlerdi.

Gari son bir defa dönerek karşı kıyıdaki münzevi bir nöbetçiye baktı. Sonra arabaların arasından yürüyerek ırma ile otomobili bıraktığı yere geldi.

Arabanın yerinde yeller esiyordu. İrma otomobili alıp gitmişti...

— Vay kaltak vay!..

İrma'ya, hiç beklemeden silâhları, arabayı ve erzakı alıp gittiği için kızıyordu. Halbuki onlara şimdi ihtiyacı vardı.

Park etmiş arabaların arasından geçerken, tekrar İmraya döndüğü için çocukça bir mahçubiyet hissetmiş, yeniden kavuştukları zaman kızın nasıl sevineceğini tahayyül ederek âdeta heyecanlanmıştı. Ama kızın gitmiş olduğunu görlnce bu his derhal hiddete inkilâp etti. Bu hiddetle, bastı kalayı...

Önce kasabaya kadar giderek İrma'yı aramayı ve bu arada bir otomobil tedarik etmeyi düşündü. Fakat caydı. Köprü başındaki arabalar arasında üzerinde kontak anahtarını bulduğu ilk vasıtaya atladı. Nehre muvazi giden şose üzerinde sürdü. Arkasından bağırın olmadı.

IV

Bulaşıcı... Karantina...

Bir hafta geçmeden, bu kelimeler asıl mânasını sanki kaybetmiş, bayağı bir küfür haline gelmişti. Nehre az çok yakın olan bütün şehirlere bu pembe renkli tebliğlerden binlerle, on binlerle atılmıştı.

İllinois cyaletinde bulunan ve bombardıman sahası dışında kaldığı için sadece korkudan muztarip olan Rok Ayland, derenin karşı tarafındaki ikiz kardeşi Davenport'tan ordu emriyle ayrılmıştı. Rok Ayland sâkinleri nehrin üzerinde sağlam kalan yegâne köprünün karşı tarafına baktıkları zaman yolu tamamiyle kaplayan ateşe hazır bir tank barajı ile karşı karşıya kalıyorlardı. Nakliyat tamamen durmuş ve Rok Ayland'da yiyecek sıkıntısı baş göstermişti. Bunun üzerine şehrin sâkinleri gereken tedbirler cümlesinden olarak sokaklarda silâhlı geziyor, gece kapıları ve pencereleri sıkıca kapatıp silâhlı yatıyordu. Davenport'a gelince, örfi idare altında olmasına rağmen aşağı yukarı normal denebilecek bir durumdaydı.

Rok Ayland, karantinanın kaldırılmasını beklemek mecburiyetindeydi.

Bir hafta sonra, nehrin her iki tarafında mütereddit birkaç radyo istasyonu neşriyata başladılar. Demek ki askeri makamlar istilâ tehlikesinin kalmadığına veya bertaraf edildiğine yahut ta hiç bulunmadığına kanaat getirmişlerdi. Esa-

sen bombardıman şekli herhangi bir istilâ fikrini ortadan kaldırıyordu. Çünkü bulaşıcı hastalık dost, düşman tanımaz herkesi biçerdi. Bulaşık bölgeden yükselen birkaç ses, oralarda hayatın devam etmekte olduğunu ve bombardımana rağmen elektrik kudreti bulunduğunu gösteriyordu. Bu mütereddit ve münzevi sesler radyoda havadis, yardım ve cesaret dileniyor, yurdun geri kalan kısmının âkibeti hakkında ısrarla malûmat istiyordu.

Gari bu neşriyatı katı bir sükûtle dinledi ve aynı neşriyatı derenin karşı tarafında bulunanların da dinleyip dinlemediğini düşündü.

Fakat ertesi hafta, nehrin her iki tarafındaki karşılıklı münakaşalardan, devamlı yalvarmalardan ve devamlı ret cevapları dinlemekten bıktı.

Bir hafta sonra Viskonsin hududundan, cenupta Kentaki hududuna kadar bütün eyaleti gezmiş karantinanın her tarafa şâmil olduğunu görmüştü. İstihkâm birlikleri nehrin üzerindeki bütün köprüleri atmışlar, ancak birkaç yüz kilometrede bir, tek tük köprü bırakmışlardı. Bu kalan köprüler de askerî birlikler tarafından tutulmuştu. Ve daima, o mânasız pembe tebliğ kâğıtları yağıyordu. Karantinanın bir mecburiyet olduğunu, belki yakında kaldırılacağını ümit ettiklerini...

Gari, rastgeldiği ve malûmat alabileceğini umduğu her adamı durduruyor, fakat hiçbir netice alamıyordu. İşin esasını bilen yoktu. Herkes kendine göre birtakım faraziyeler yürütüyordu. Gari, bütün bu faraziyeleri dinliyor, fakat hiçbirini kabul etmiyordu. Bombaların yepyeni ve gayet dehşetli bir zehirli gaz neşretmediğini bizzat kendi müşahedesiyle biliyordu. Geçtiği ve yaşadığı yerlerin atom ışınları, bulutları veya tozlarıyla meşbu olmadığını da görüyordu. Bu bölgelerde yaşayan insanlar ve hayvanlar hâlâ vardı. Her gün yavaş yavaş ölenler ise tecrübeleriyle, tanıdığı ölümlerden hiçbirleriyle ölmüyorlardı. Bu hiçbir ölüm tarifine sığmıyordu. Başka başka bir ölümdü...

Atom ışınlarının öldürdüğü insanlarda mor bir renk hâsıl olduğunu hiç duymamıştı.

Nihayet bir gün radyoda bir mükâlemeye şahit oldu.

Rok Ayland radyosu, şehrin vahim durumunu ve bulaşıcı hastalığın şehre kadar varmadığını ileri sürerek köprüdür. açılmasını istiyordu. Fakat Davenport radyosunda sert bir ses bu ricalara daima hayır! Hayır! diye cevap verliyordu. Şehrin mahkûm olduğunu, yakında onun da sırası geleceğini merhametsiz bir lisanla söylüyordu. Bombalanmış şehirlerden gelen halkın Rok Ayland'dan geçmekte oldukları muhakkaktı ve bunlar vebayı her tarafa yayıyorlar, her geçtikleri yere ölüm bulaştırıyorlardı. Gari radyoya eliyle vurarak:

— Ne vebası be! diye bağırdı.

Rok Ayland radyosu inkâr ediyor fakat bu inkârın sahte harareti, kararın mantıki olduğuna onların da inandığını fakat bir türlü âkibetlerine boyun eğmeğe razı olmadıklarını gösteriyordu.

Davenport radyosundaki merhametsiz ses, acı bir ısrarla sözlerini tekrar ediyor şimdiye kadar iki tipin teşhis edilebildiğini, daha kimbilir nekadâr tip bulunduğunu söylüyordu. Bu iki tip, akciğer vebasıyla, hıyarcıklı veba idi.

Top yekûn cevap: hayırdı...

Hayır! Amerika'nın bir kısmı silleyi yemiş, ölüm rüzgârına hedef olmuştu. Fakat vatanın geri kalan kısmını, mühim kısmı kurtarmak lâzımdı. Bu, insaniyet ve vatan borcuydu. Rok Ayland sâkinlerine karşı tarafa geçmek müsaadesi verilemezdi.

Gari birkaç dakika daha dinledi. Fakat bulaşıcı hastalıklar bir daha mevzubahis olmadı. Bu hastalıkların ne olduğunu anlatmadılar. Gari mecnun gibi şoseler boyunca arabasını sürdü, her gördüğünü, her rastladığını icabında silâh tehdidi ile durdurarak bu hastalıklar hakkında malûmat aradı. Kimseden tatmin edici bir cevap alamadı.

Fakat nihayet bir çare geldi aklına...

Büyük şehirlerden birine gitti. Yolları dolduran moloz ve otomobil enkazını arka sokaklardan dolaşarak, çürümekte olan cesetlere fazla yaklaşp ta midesi bulandığı, kusmak üzere olduğu zamanlar geri dönerek, nihayet Umumi Kütüp-

haneyi buldu. Kilitli kapıyı kırdı, içeri girerek bir ansiklopedi aradı.

Hıyarcıklı veba, ansiklopedinin verdiği tarifile, memleketi saran âfete hiç uymuyordu. Kitaba göre bu hastalık bakterilerin sardığı bir yiyecekten doğardı. Ondan sonra ansiklopedide akciğer vebasını aradı. Tıbbi kelimeler geldikçe anlayabilmek için, Gari bir ciltten diğerine geçiyor, yeni bir müşkil ile karşılaşınca elindeki kitabı şiddetle yere vuruyor, hırsından mütemadiyen sövüyordu. Nihayet mikrop harbi bahsinde aradığını buldu, kitabı alarak bomboş ve tozlu masalardan birine çöktü.

Mikrop harbinin gayet mahdut bir tarzda Birinci Dünya Harbinde tatbik edildiği ve düşman ajanlarının Amerika'dan Avrupa'ya nakledilen asker kafilelerine bulaşıcı hastalıklar aşıladığı zannediliyordu. Bilâhara, Amerika için 1941 de başlayan İkinci Dünya Harbinde, milyonlarca dolar sarfedilerek ve yüzlerce biyoloji âliminin gayretiyle mikrop harbi ihtimaline karşı tedbirler araştırıldı. Eğer düşman böyle gayri insanî birşeye teşebbüs ederse ne yapılabileceği tetkik edildi. Bu itibarla mikrop harbinin en mühim taarruz silâhının hıyarcıklı veba olması fikri üzerinde duruldu. Bir taraftan da icabında bir mukabelei bilmişil olmak üzere bu hastalığın sun'î toksini hazırlandı. Bu toksinin büyük çapta ihtaline lüzum yoktu. Zira zehir okadar şiddetliydi ki, azıcık bir miktar, milyonlarca insanın telef olması için kâfiydi. Askerî makamlar bu zehirin düşmanın yiyecek ve menbalarına gerek ajanlar, gerekse havadan serpmeye vasıtasıyla bulaştırılabileceğini kabul ediyordu. Ayrıca, hem serbet uçuşlu, hem de radyo ile idareli roketler vasıtasıyla da düşman hatlarına ulaştırılabileceğini düşünüyorlardı. Bütün bu ihtimaller üzerinde durularak, tedafül tedbirler alınıyordu.

Akciğer vebası ise bambaşka bir ölüm ajanıydı. Orta çağlardan kalma belâlı bir âfetti bu... Nefes cihazına bulaşır ve nefesle yayılırdı. Enfeksiyon vücudun diğer kısımlarına da yayılabilirdi. Bu iki tip vebanın da yüzde doksan beş ölümle neticelendiği tesbit edilmişti. Bu ölüm, hastalığa, yakalandıktan sonra en geç iki üç gün içinde, çok zaman ise

hemén aynı gün içinde vukubulurdu. Son paragraf bilhassa dikkatini çekti: (Hasta son saatlerinde, bütün vebalarda olduğu gibi, teneffüs cihazının faaliyetinin durmasıyle, lâcivert veya mor bir renk alır. Bu sebeple buna «Kara ölüm» adı verilmiştir.)

Ansiklopedi, mikrop harbinde başvurulacak hastalıkların isimlerini sayıyor ve bu gayri insani harbin atom bombasından çok daha ucuz olduğunu ilâve ediyordu. Bir kere mikrobun tohumu atıldı mı, ondan sonra hastalık kendi kendine geliyor, yayılıyordu.

Gene ansiklopediye göre: Amerika Birleşik Devletleri coğrafi hususiyetinden dolayı mikrop taarruzuna çok müsaaitti. Bilhassa habersiz bir taarruz yapılsa...

Gari bir sigara yaktı. Fakat sigaranın tadı acı geldi ağzına... Yüzünü buruşturarak sigarayı yere attı ve ezdi.

— Vay domuz oğlu domuzlar vay! Demek bu meretleri yağdırdılar başımıza...

Ama kim?

Doğuda, daha doğrusu kuzey doğuda bir devlet! Öyle olması lâzımdı. Çünkü bombardıman o taraftan gelmişti. Bu inkâr edilemezdi. Yurdun sadece kuzey doğu kısmı bombalara hedef olmuş, şehirler yalnız bu bölgede yerle yeksân edilmiş, halkı feci şekilde öldürülmüştü. Büyük şehirler atom ve hidrojen bombalarıyla berhava edilmiş, meskûn birçok yerler akciğer vebası mikroplarına hedef olmuştu. Ve hıyarcıklı veba...

— Domuz oğlu domuzlar!

Hükûmet pembe kâğıtlarla kendi durumunu açıklamıştı: yurdun kuzey doğu bölgesi, yani takriben üçte biri tecrit edilerek geri kalan kısım kurtarılacaktı.

Peki ama, acaba hükûmet olarak ne kalmıştı ortada?

Nev York'ta Long Ayland'da bulunan Birinci Ordu bütün yurdun savunmasıyla vazifeliydi. Fakat şimdi batıda bulunan bir ordunun savunmayı ele alması Birinci Ordunun âkibeti hakkında bir fikir veriyordu. Vaşington idaresi de vaktiyle Pentagon binasının altına muazzam gizli sığınaklar inşa ettiği zaman, böyle bir âkibete hazır olmanın ihtiyatlı-

lık olduğunu kabul etmişti. Bu gizli sığınaklar bleki de şimdi doluydu. Fakat o zavallılar da nehrin sağ tarafında ve karantina sahasında kalmışlardı.

Bu bombardımanı kim yapmıştı?

Kuzey doğu tarafında bulunan, taktik veya ekonomik sebeplerle bombardımanı Amerika'nın sadece kuzey doğu bölgesine inhisar ettiren bir devlet...

Bu bombalar ve roketler bir hayli uzak mesafede bulunan ve yüzde doksanı gayri sâkin olan İzlanda'dan bile atılabilirdi. İzlanda'ya gizlice yerleşen bir düşman yurdun kuzey - doğu bölgesini ve Kanada'yı bombardıman edebilir, oradan öteye de veba mikroplarını gönderebilirdi. Evet! Korku ile çılgına dönen insanlar nekadarkı çabuk kaçabilirlerse veba da okadarkı çabuk; insanlar nekadarkı uzaklara kaçarlarsa veba da okadarkı uzaklara yayılırdı. Hastalık şimdi belki Florida'nın güney ucuna bile varmış olmalıydı. Nehir, nöbetçiler ve pembe kâğıtlı tebliğler olmasaydı, bütün Amerika'yı kaplamış olacaktı.

Gari daha uzun zaman böyle düşünecekti, çünkü Amerika'nın kuzey - doğu bölgesindeki felâketin nereden geldiği, dünyanın daha nerelerinde milyonlarca insanın nasıl telef olduğu, sağ kalanların da ne ıstıraplara mahkûm olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha uzun zaman da öğrenecekti.

Gari ürperdi... Kendisi hastalıktan muaftı. Geçen günler bunu göstermişti. Öyleyse nehrin öbür tarafına geçip orduya katılmasında ne mahzur vardı? Burada kalmak artık tehlikeli bir macera olmuştu. Yiyecek kıttı ve...

Bu yiyecekler bulaşıktı!

Gari bunları yemiş, bulaşık sudan da içmişti.

Bir koltuğa çöktü. Geçen günleri birer birer zihninden geçirdi. O batakhane misali otelde ayıldığındanberi yalnız kapalı kutuda veya kavanozda muhafaza edilen şeyler yemiş, su bulamadığı için ekseriya soda ve bira içmişti. Hayatla ölüm arasındaki, kendi hayatıyla ölümü arasındaki daracık emniyet payının bukadarkı basit olduğunu anlayınca saçları diken diken oldu. Ya musluklarda su bulunsaydı...

Öyleyse emniyetle yenebilecek yegâne şey, dükkânlarda hâlâ mevcut bulunan kapalı konservelerdi. Muazzam telefata rağmen Misisipi ile Atlantik arasındaki canlı kalan birkaç bin insan vardı. Bakkal dükkânları bu insanları ilelebet besleyemezdi. Şu halde yakında ortalığa bambaşka bir âfet çekecekti: açlık!

Açıkgöz ve ihtiyatlı davranmayanların bir tek âkibeti vardı: ölüm!

Ve insanlar kendi hayatlarının devamını başka insanların ölümüyle sağlayabileceklerdi.

Tarihin en eski devirlerindeki aratacak bir vahşet geliyordu.

Gari kararını verdi: vebadan kurtulduktan sonra insanların elinde can vermek enayiliğini göstermiyecekti. Açıkgozluk mü lâzımdı, Başçavuş Rusel Gari'de bunlar kâfi derecede mevcuttu.

Kütüphaneden sür'atle çıktı, şehrin caddelerinde bir hayli aranarak geldiği yolu buldu. Yolda rastgeldiği bir tütcü dükkânından külliyetli miktarda sigara aldı ve arabasını gazlayarak Kentaki'ye doğru yollandı.

Bir hafta evvel kendisini terkettiği kız aklına geldi: İrma! Şimdi neredeydi acaba?

Hava karardığı zaman hâlâ güneye doğru yol alıyordu. Nazarı dikkati çeker ve belki görenleri ateş etmeğe teşvik eder diye farları yakmamıştı. Parıldayan asfalt yolu görmekte güçlük çekmiyor, tam gaz gidiyordu.

Sabaha karşı arabayı durdurdu, şoseye inerek gerindi ve biraz bacaklarını hareket ettirerek uyusukluğunu gidermeğe çalıştı. Alaca karanlıkta yarı uyanık dinlenirken diğer bir arabanın gürültüsüyle kendine geldi. Motor sesine ve asfaltı yalayan lastiklerin iniltisine bakılırsa araba çok süratli geliyordu. Derhal yerinden fırladı. Uzak bir çift far, iki canavar gözü gibi hızla yaklaşıyordu. Gari arabasına atladı, biraz ileri alarak direksiyonu kırdı ve ön tekerlekleri alçak hendeğe soktu. Motoru susturdu, ışıkları söndürdü ve arabadan atladı. Bu suretle arabanın terkedilmiş olduğu intibai-

nı vermek istiyordu. Yolun karşı tarafına geçerek otuz metre kadar ileride bir hendegin içine kendini attı.

Gelen araba saklanmak veya gizlenmek ihtiyacı hissetmeksizin son süratle yaklaşıyordu. Sabahın erken saatlerindeki anormal sessizlik içinde motor gürültüsü büyüyor, gök gürlemelerini andırıyordu. Gari toprağa yapışacakmış gibi yaslandı. Yabancı arabanın yaklaşmasını kulaklariyle takip ediyor, motor gürültüsünden arabanın nerede olduğunu aşağı yukarı tahmin ediyordu. Sürati en aşağı yüz elli kilometre olmalıydı. Bir canavar kükremesiyle geldi, farlardan akse-den ışık Gari'nin sırtını aydınlatarak uzandı, gitti. Bir an sonra araba Gari'nin arabasına gelmiş, geçmiş, gitmişti. Şimdi aynı gök gürültüsü gibi sesle uzaklaşıyordu. Kulaklarına motor homurtusu arasında birisi avazı çıktığı kadar bağılıyor gibi geldi. Başını hendekten çıkararak baktı, herif hiç hızını kesmemiş, yıldırım gibi uzaklaşmıştı. Tamamiyle gözden kaybolup stop lâmbalarının kanlı noktaları da gözden silininceye kadar Gari yerinden kalkmadı.

Neden böyle hareket etmişti?

Bu, eski savaş eğitiminden kalma bir alışkanlık eseri miydi? Yoksa yarı karanlık ve ıssız bir dağ başında dost mu, düşman mı olduğu bilinmeyen bir yabancıнын yaklaşmasından doğan korku muydu? Halbuki arabadakiler onunla hiç ilgilenmemişler, yavaşlamamışlardı bile.

Şu halde bu şekilde hareketin sebebi neydi?

Buna sarih bir cevap veremiyor, fakat daha şimdiden müstakbel hayata hazırlandığını ve münzevi bir kurt rolünü benimsediğini anlıyordu.

Arabanın yanına varınca, gayri ihtiyari stop lâmbalarını tekmeleyerek parçaladı. Ön tarafa geçip farları da kırdı.

Arabasına atladı, tekrar şoseye çıkarak Kentaki'ye doğru yoluna devam etti. Yavaş gidiyor ve yanındaki camı açık tutuyordu. Bir araba yaklaşacak olursa gürültüsünü duyacaktı. Ayrıca önden veya arkadan gelecek bir vasitanın ışığını bir an evvel görebilmek için gözünü dört açıyordu. Ancak

güneş doğduktan sonra, şoseden ayrılarak bir kenara çıktı ve kısa bir uykuya daldı.

Köprü sapasağlamdı. Sağlam bırakılan pek ender köprülerden biriydi. Buraya gelmeden evvel iki tane daha görmüş, fakat işe yaramıyacaklarına kanaat getirerek durmamıştı. Köprü'nün öbür başı bermutad sıkı bir şekilde tutulmuştu. Ortadan biraz ötede bir zırhlı kamyon enine yerleştirilmiş ve arkasında bir makineli tüfek mevzi almıştı. Gari, biraz ileride durdu. Arabadan indi. Köprü'nün üzerinde ilerlemeğe başladı. Hem yavaş yavaş yürüyor, hem de cin gibi, makinelinin başındaki askerleri tetkik ediyor, her hareketlerini takip ediyordu. Askerlerden biri kımıldar kımıldamaz durdu. Göğsünü açtı. Boynunda zincire asılı sicil plâkasını çıkararak kaldırdı. Sabah güneşinin ışıkları madenî satıh üzerinde parılıyordu. Makinelinin başındaki askerlerden biri arkasını dönerek birşeyler söyledi. Bir başka asker daha göründü. Elindeki dürbünle bir müddet Gari'yi tetkik ettikten sonra, tekrar gözden kayboldu. Gari, olduğu yerde bekledi. Birkaç dakika sonra geri geldi. Bu sefer yanında bir de subay vardı. İkisi birden dürbünleriyle bir daha tetkik ettiler. Gari sicil plâkasını görülecek şekilde tutuyor, ümitle nöbetçilere bakıyordu. Sahra dürbünlerinin bu mesafeden küçük harfleri göstereceği şüpheliydi, ama denemekten zarar gelmezdi. Yavaş ve ihtiyatlı adımlarla ilerlemeğe başladı. Fakat bütün dikkat ve ümidinin boş olduğunu çabuk anladı. Çünkü o anda subay, askerlerden birine birşey söyledi ve herif daha silâhını omuzlarken Gari köprü'nün beton zeminine kapanıverdi. Fakat daha vücudu betona çarpmadan bu atışın sadece bir ihtar olduğunu da anladı. Asker silâhını havaya dikerek ateş etmişti.

Gari sürünerek beş, altı metre geriledikten sonra doğruldu. Ayağa kalkınca elini sicil plâkasının üzerine kapadı ve yumruğunu sıkarak subaya salladı.

Subay oralı olmadı.

Gari otomobilin yanına döndü, yüzü köprüye dönük otur-

du. Az sonra subayla üçüncü asker gittiler. Makinelinin başlıdakiler nöbetlerine devam ediyorlardı. Gari içinde biriken hiddetin birdenbire bir kin halinde genişlediğini ve göğsünden taşıdığını hissetti. Avuçlarını ağzının iki tarafına açarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Eşşeoğlu eşekler!

Arkasından sâkin bir ses:

— Al benden de okadar, dedi.

Gari sıçrayarak döndü. Eli silâhındaydı.

Dağınık saçlı, sakalı uzamış bir asker, köprünün korkuluklarından birine yaslanmıştı. Üniforması paçavradan farksızdı.

— Sen de nereden çıktın be?

— Şu tarladan... Uyuyordum. Silâh sesiyle uyandım. Ne hüsnü kabul, değil mi?

— Bu domuzların hepsinin cesetlerini çiğnemek pahasına da olsa, karşı tarafa geçeceğim!

— Haklısın... Üç, dört gün evvel ben de öyle söylüyordum.

Gari, ters ters herife baktı. Kavga çıkarmak istemiş giti:

— Ya, öyle mi? dedi.

Fakat bu tersliği uzun sürmedi. Edasını değiştirerek:

— Boş ver, dedi. Öyle ayakta dikilip durma yahu! Otur şöyle...

Asker sırttı:

— Davetiye bekliyordum, doğrusu. Bugünlerde bazı insanlar misafirperverliği unuttular da...

Sonra Gari'nin yanına gelerek oturdu:

— Sigaran var mı?

Gari paketini uzattı:

— Yanlarına sokmıyacaklar mı bizi?

Öteki başını salladı:

— Değil bizi, general bile gelse sokmıyacaklar, eğer nehrin bu tarafındaysa tabii... Veba mikrobu taşımadığımızdan

şüpheli etmiyorlar. Teğmen, «Çok üzgünüm ama, dedi, maalesef başka türlü hareket edemem.»

— Teğmen mi? Teğmen konuştu mu seninle?

— Evet. Flâma ile. Ben muhabere sınıfındanım. Elbise-lerimden parçalar koparıp flâma yaptım. Uzun boylu ahpab-lık ettik teğmenle. Herif ismini filân da söyledi. Fena çocuk değil ama, aldığı emirler hilâfına hareket edeceğe de ben-zemiyor.

Asker bir an durdu. Sonra gözlerini Gari'nin gözlerine dikerek:

— Eğer merak ediyorsan: benim adım Jey Oliver, dedi.

— Benimki de Gari. Geçen haftaya kadar Başçavuştum.

Gari'nin keyfi yerinde değildi. Gözünü makinelinin başındaki nöbetçilerden ayırmıyordu.

— Karşıya geçmenin bir çaresi yok mu?

— Canlı geçmek istersen, yok. Teğmenin bu hususta hiç şakası olmadığı muhakkak. Ona hem hayatta hem de çok sıhhatli olduğumu söyledim. Fakat o, bizzat hasta olmasam bile mikrobun taşıdığımı söyledi. Bu işte mantık var tabii. Burada sağ kalan hepimizin, mikrop taşıyan portörler olduğumuzu anlattı. Hoş bunu bir askeri bültenden filân okumuş olacak, kendisi de pek anlamamış ama... Beni ikna etmeğe çalıştı.

Gari, hâlâ makinelinin başındaki nöbetçilere bakıyordu:

— Benim arabada bir iki kitap var, bunun hakkında, dedi.

— Lüzumu yok. Ben bu mevzua âşinayım. Askere alınmadan evvel mekteplerde ilmi dersler okutuyordum. En son İndiana'da bir lisedeydim. Böyle küçük yerlerde teknik derslerin hocaları her türlü ilimden anlamak mecburiyetindedir. Biyoloji, fizik, kimya, astronomi, ne bileyim, işte hepsinden anlamayı beklerler. Biri gelir pil nasıl yapılır, diye sorar. Bir başkası Orion burcunun yerini öğrenmek ister. Salı günü biyoloji dersinde bir kurbağa vücudunu tetkik edersin. Çarşamba günü kızlara kendi yüz kremlerini nasıl yapabileceklerini anlatırsın. Ertesi gün de uçan dairelerin ne ola-

bileceği hakkında konferans verirsin. Tabii her sınıf mutlaka atom bombasının inceliklerine meraklıdır.

Gari, sanki Oliver'i dinlemiyordu:

— Vay anasını be! Vatana hizmet etmek istiyoruz. Herifler mâni oluyor. Ya düşman istilâ ederse ne olacak?

— Dostum böyle bir ihtimal nehrin bu tarafında kalan bizleri ilgilendirmez. Nehrin karşı tarafında kalan dostlarımız böyle bir ihtimalle karşılaşabilirler. Fakat biz, aslâ... Düşman yurdun bu kısmını o derecede barınılmaz bir hale getirdi ki, kendileri bile barınamaz. Zaten bana sorarsan herifler istilâyı akıllarına bile getirmemişlerdir.

Uzandı. Bir sigara daha aldı. Yaktı ve devam etti:

— Karşıdaki teğmen dostumuz da ne olduğunun pek farkında değil. Ordu bile böyle meçhulde kalırsa, bu muharebe sisteminin bozukluğuna delâlet eder. İşin esasına bakarsan, malûm köpekler anamızı ağlattılar.

— Ne dersen de... Ben karşı tarafta olmayı tercih ederim.

— Al benden de okadar. Şimdi başımıza gelen dertle uğraşmaktansa, düşmanla çarpışmayı her zaman tercih ederim.

Gari gene Oliver'in sözlerini takip etmiyor, kendi kendine düşünüyordu. Nihayet:

— Bir miktar erzakım, silâhım, cephanem, sağlam bir arabam vardı. Veledin biri hepsini yürüttü, dedi.

— Zamane çocukları açığöz oluyor.

— Bu bir genç kızdı üstelik.

— Ya!

— On dokuzunda olduğunu söylüyordu ama on altıdan fazla göstermezdi. Maamafih yatakta rahatça on dokuzundaydı.

Oliver sigarasından derin bir nefes çekti:

— Eğer yalnızlığa meraklı değilsen, belki bir ortaklık kurabiliriz. Bir kamyon bulur erzak doldururuz. Herkesin gözü açılıyor, bir haftaya kalmaz, bütün dükkânlar boşalır.

Gari köprünün karşı tarafındaki nöbetçilere bir kere daha baktı:

— Hiçbir ümit yok mu, diyorsun?

— Bence hayır. Üç gündür buradayım. Teğmen üç gün evvel bana, bugün de sana «hayır» dedi. Ben karantinenin sonunu beklemeye karar verdim. Belki birkaç hafta, belki de birkaç ay sürer. Sana da tavsiyem budur.

— Vay anasını!

— Aldırma. En mühim ihtiyaç, yiyecek. Ve silâh tabii... Bizim taraftaki zavallılar aç kalınca silâhlar konuşmağa başlayacak.

Gari kalktı. Gerindi.

— Gidelim, dedi. Ben acıkmağa başladım, bile.

Tekrar köprünün öte başındaki nöbetçilere döndü ve yumruğunu salladı. Tekrar bağırdı:

— Eşşoğlu eşekler!

Oliver, gayet sâkin:

— Benden de! diye ilâve etti.

Arabaya atladılar. Gari direksiyona geçti. Sûratle uzaklaştılar.

Hava sıcak ve durgundu. Gari'nin gözleri gayri ihtiyarî dikiz aynasında görülen nöbetçilere takılıyordu:

— Eşşoğlu eşekler! diye mırıldandı.

Makinelinin başındaki nöbetçiler, arabayı, gözden kayboluncaya kadar takip ettiler. Ateş eden asker, boşalan fişeğin yerine bir yenisini koyarak, şarjörünü doldurdu.

Sükût bütün o bölgeyi bir örtü gibi kapladı.

V

Sabık Başçavuş Gari, küçük kamp ateşinin ön korlarını ezerek söndürdü ve ayakkabısının topuğu ile üzerine biraz toprak çekti. Tavayı ters yüzüne toprağa vurarak tozunu temizledi:

— Bu sonuncu yumurta, dedi.

— Yazık!

Oliver on metre kadar ilerde bir tepeciğin üzerine oturmuştu. Otomatik tüfeği de koluna dayamıştı.

— Belki de tavuğu kesmeseydik, daha iyi ederdik.

— Kızarmış tavuk isterim diye tutturan sen değil miydin?

Oliver gözlerini kapattı, hayal götürmüş gibi:

— Hatırlıyorum, dedi, tavuk ihtiyarlamıştı ama, eti cana değdi. Zaten ben yumurtadan bıkmıştım.

— Haftaya bugün sorarım sana.

— İyi ama birader, bu köylülerin de bu kadar dar görüşlü olmaları yazık doğrusu.

— Orduya hiç hürmetleri yok heriflerin.

Gari, bu sözleri söylerken, son günlerden birinde iyi nişan alınmadan atılmış bir kurşunun kolunda bıraktığı sıyrığı okşuyordu.

Güneş bulutların arkasında kaybolmuş, ortalığa bir serinlik çökmüştü. Bulundukları küçük korucukta, kendi seslerinden başka ses çıkmıyordu.

— Hava neredeyse kışlayacak. Güneye doğru bir yol gitmeliyiz.

— Aldırma, bu tepeler biraz serin olur, hepsi bundan ibaret.

— Serin de lâf mı be?

— Cephane durumumuz nedir Allahaşkına? Kâfi mi dersin?

— İstediğin kadar... Bu meret dağlar yalnız sabahları değil, bütün gün ayaz. Geceleri de çivi kesiyor. Bana kalırsa buradan kalkıp, güneye gidelim.

— Kabul. Fakat unutma ki, burada daha emniyetteyiz.

— Boş ver yahu. İstersek Noksvil'den yahut Çatanugadan geçeriz. Oralarda belki birşeyler vurmak ihtimali de var. Herkes te bizim gibi açığöz değil ya! Belki de askerî levazım depolarını soymak oradakilerin aklına gelmemiştir.

Gari kendi eşyasını topladıktan sonra, Oliver'inkileri de alarak bir torbaya koydu ve posta kamyonunu sakladıkları yere götürdü. Torbayı kamyona attıktan sonra kapıyı kapattı.

Posta kamyonu iyi bir buluştu. Oldukça yeni, zeytunî boyalı bir arabaydı. Yol dışında yeşillikler arasında park ettik-

leri zaman tabii bir kamuflajla gizleniyordu. Bundan başka sağlandı da... Zira ötedenberi posta kamyonları, kıymetli malzeme taşıyor, kabul edilir ve şartnamelere göre bankaların para taşıyan kamyonları gibi zırhlı vasıta evsafına uygun olarak yapıldı. Eski kamyonlarına yüklemiş oldukları cephaneye ve erzakı posta kamyonuna naklettikten sonra, kimse-
nin ayrılmak istemediği nehir sahillerinden uzaklaşarak, tepelere uzandılar. Kamyon ne rahat, ne de süratliydi. Fakat hem kendileri, hem de erzak ve cephaneleri için emniyetliydi.

Nehrin üzerindeki eski köprüye iki kere gitmişlerdi, ayda bir kere... Fakat teğmen bu sekiz hafta zarfında fikrini değiştirmemişti. Her iki defasında da aynı red cevabını vermiş ve cevabın kat'iyetini göstermek için de makineli tüfeğin başındaki nöbetçileri ateş vaziyetine geçirmişti.

İlk gidişlerinde köprünün başında bir düzine kadar adam vardı. Orada karantinanın kalkmasını beklemeğe karar vermişlerdi. Fakat ikinci gidişlerinde, oralarda kimse görmediler. Yaklaşınca heriflerin kurdukları kampı alelacele terketmiş olduklarını anladılar. Köprünün üstünde üç ceset kıvrılmış duruyordu. Anlaşılan herifler nöbetçileri gafil avlamağa çalışıp, karşı tarafa geçmeğe kalkmışlar, fakat daha on adım atmadan ağır makinelinin kustuğu ölüm ateşiyle devrilivermişlerdi. Askerlerin hiç şakası yoktu.

Dönerken Gari, Oliver'e:

— Heriflerden maaşımızı isteseydin, dedi.

— Cevabın ne olacağını biliyorsun...

— Nasıl da biçmişler zavallıları be! Herifler hiç te acemisi değil, kullandıkları silâhın.

— Tabii değildirler be! Düşünüyorum da, onların yerinde ben olsaydım ne yapardım acaba?

Aradan dört beş hafta geçtiği halde, ikisi de köprüyü bir daha ziyarete meraklı görünmedi. Açıkça konuşmamakla beraber, köprüye yaklaşmamanın daha ihtiyatlı olacağı hususunda anlaşmışlardı. Böylece dağlarda kalarak bütün canlı insanlarla alâkalarını kestiler.

Mevsim ilerledikçe dağlar yavaş yavaş renk değiştiriyor, sonbahar kisvesine bürünüyordu. Havalarda iyice serinlemişti. Maamafih, fırsat buldukça dağdan iniyorlar, ya münzevi bir çiftliğe baskın yapıyorlar, yahut da تنها köylerden öteberi vuruyorlardı. Tavuk ve yumurtaları da böyle bir baskının semeresiydi.

Bombardımandanberi üç aydan fazla zaman geçmişti.

Gari posta arabasının lâstiklerine ayakkabısının burnuyla vurarak havasını kontrol etti. Sonra civardaki bir su birikintisinden bir şişeyle çamurlu su alarak radyatöre döktü. Benzine bakmadı. Zaten azdı, biliyordu.

Tepecğin üstünde yüzü koyun yatan Oliver hafif bir ısıklık çaldı. Gari tek bir hareketle, kamyonun şoför mahallinden karabinasını alarak yere kapandı. Yuvarlanarak arabadan uzaklaştı. Bir ağaç kütüğüne çarparak durdu. Başını kaldırdı. Oliver parmağı ile batıyı gösteriyordu. Gari yerde emekliyerek kamptan uzaklaşmağa ve batıya doğru açılmağa başladı. İstedığı noktaya varınca durdu ve hiç hareket etmeden gelcek yabancıyı bekledi. Gelen bir kadındı.

Uzun boylu, dik başlı bir kadındı. Gizlenmeğe teşebbüs etmeden ilerliyor, çıplak ayakları toprak üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Yüzü güneşten yanmıştı, narin ve mavi göz-lüydü. Saçları dağınık, elbisesi sade ve soluktu. Bu elbise vaktiyle herhalde kırmızıydı, şimdi kirli bir kahverengine dönmüştü. Çıplak bacakları da elbiselerinin rengindeydi. Narinliğine rağmen, sıhhatli görünüyordu. Oliver'in on metre kadar ilersinde durdu, silâhına baktı:

— Merhaba!

Oliver başını salladı. Kızın arka tarafındaki araziden başını ayırmadan:

— Merhaba, dedi, nereden çıktın böyle?

— Şuracıktan...

Kadın başıyla arka tarafta, uzak, mor tepeleri gösterdi:

— Bu sabah ateşinizin dumanını gördüm.

— Ya! Gördün demek...

— Gördüm tabii... Kaçak mısınız?

Oliver kadının gözünün içine baktı:

— Evet.

— Ateşinizin dumanını gördüm. İyi odun kullanıyorsunuz. Kuru ve mükemmel.

— Ben odundan pek anlamam.

— Belli. Göstereyim sana.

— Sen odundan anlıyorsun demek. Peki, ama bu işi neden yapacaksın? Bir kaçağa neden yardım edeceksin?

Kadının yüzünde aşikâr bir hakikat vardı:

— Açım.

Oliver, kadının geldiği tarafa tekrar bir göz atarak sordu.

— Yalnız mısın?

— Evet.

— Numara yapmıyorsun ya!

— Doğru söylüyorum, yalnızım.

Oliver bir dizi üzerinde doğruldu, gene bütün dikkatiyle kadının arkasındaki araziye tetkik ediyordu:

— Yalnız olduğuna nasıl inanayım? Numara yapmadığını nereden bileyim?

— Yalnızım, dedim ya!

Birkaç adım daha yaklaştı. İri mavi gözlerini Oliver'e dikerek:

— Çok açım, dedi, öbür adam nöbet beklesin...

— Hangi öbür adam?

Kadın başıyla sol tarafı gösterdi:

— O! Önce onu gördüm. Kamyondan atladığı zaman.

Oliver oturduğu yerde bir kahkaha attı:

— Sobe Başçavuş sobe! Bayan seni görmüş. Çıkabilirsin.

Gari meydana çıkarken ilâve etti:

— Ordu nasıl kaçırmış bu cin gibi karıyı be? Bulsalar Pasifik adalarında gözcü olarak çok işe yararmış.

— Belki bizim işimize de yarar.

Birkaç adım ilerde durarak kadına döndü:

— Yalnızsın ha? Peki nerede ailen filân?

— Öldüler. Çok oluyor. Herkes öldü. Ne oluyor görelim, diye kasabaya gittiler. Dönünce hepsi öldü. Kıyamet mi koptu nedir?

— Bizim için, yani senin, benim için evet... Nehrın öte-

tarafında dünya eskisi gibi ama, bu tarafta sonu geldi sayı-
lır. İsmi var mı senin?

— Var tabii, Sali...

Oliver ayağa kalktı. Dizini oğuşturarak uyuşukluğunu gi-
dermeğe çalıştı. Gözlerini kadının bacaklarından ayıramı-
yordu:

— Hoş geldin Sali, dedi. Başçavuş sen nöbeti teslim al
da, ben misafirimize kahvaltı hazırlıyayım.

Sali'nin guruba katışması böyle oldu...

Onlardan ayrılmak niyetinde olmadığı, Oliver'in hazır-
ladığı yemeğin başına oturur oturmaz belliydi. Önüne ne
konduysa yedi ve gözlerini de Oliver'den ayırmadı. Açlığı
hiç te palavra değildi.

Gari tepeciğin üstünde nöbet bekliyordu.

Bir saat kadar sonra toplandılar, eşyaları kamyona yer-
leştirdiler. Oliver direksiyonun başına geçti. Sali hiçbir şey
sormadan geldi, yanına oturdu. Oliver bir an kadını süzdü,
kısa bir klakson çaldı. Gari nöbet yerinden kalkarak, koşar
adımına geldi. Oliver'in yanında Sali'nin narin vücudunu gö-
rünce bir an duraklamış gibi oldu, fakat sesinde hiç te şaş-
kınlık göstermeden:

— Yolcu var ha? dedi.

Oliver pişkin pişkin sırtıttı:

— Öyle gibi!

— Senin misafirin.

— Şimdiye kadar ortak olarak gayet iyi geçindik. Hem
daha rahat, hem daha verimli oluyor...

Gari kamyona atladı ve kapıyı şiddetle kapadı:

— Bence kabul.

Oliver motoru çalıştırdı. Şoseye çıkan dar toprak yolu
tuttular. Şoför mahallinde üç kişi zaten biraz sıkışık oluyor,
vücutları birbirine değiyordu. Üstelik, bozuk yolda kamyon
sarsılıyor onları birbirinin üzerine düşürüyordu. Nihayet
şoseye vardılar. Alabama istikametine yollandılar. Hareket
lerindenberi hiç biri tek kelime söylememişti. Gökyüzü bu-
lutlu ve kurşunî renkli idi. Bir müddet sonra Oliver:

— Başçavuşla ortağız, dedi.

Kadının yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Oliver hayretin sebebini keşfetmişti:

— Demindenberi kendisine Başçavuş diye hitap ettiği mi görmüyor musun? Gari, Başçavuştur.

— Sahi mi, hakikî Başçavuş mu?

— Evet! Vatan kahramanı. Sandık dolusu madalyası var.

Fakat kadının yüzü karmakarışık olmuştu. Oliver sükûnetle ilâve etti:

— İkimiz de askeriz, dedi. Ortağız. Herşeyimiz yarı yarıya.

Kadın bir an cevap vermedi. Oliver'in yüzüne bakmağa, gözlerini, dudaklarını tetkike devam etti. Nihayet:

— Seni beğendim, dedi.

Kamyon şoseyi yırtarmış gibi bir ses çıkararak ilerliyordu.

— Sağol! Bu sözün çok makbule geçti.

Oliver gözlerini bir saniye yoldan ayırdı ve kadına sıcağı bir tebessümle baktı:

— Ben de seni beğendim, ama bu bizim ortaklığı bozmaz. Başçavuşla benim herşeyimiz yarı yarıya.

Sali bir müddet düşündü:

— Yani, ikinizle de yatayım mı istiyorsun?

Oliver başını salladı:

— Çok zeki kadınsın Sali. Ya öyle, ya hiç...

Sükût, posta kamyonunun şoför mahallini tekrar kapladı. Yalnız lâstiklerin asfalt üzerindeki feryadı duyuluyordu. Motorun homurtusu bile garip bir monotonlukla devam ediyordu. Sali, başını Gari'ye çevirdi. Yüzünü, gözlerini, dudaklarını uzun uzun süzdü. Sanki onun için, bir erkeğin bütün hususiyetleri bu uzuvlardan okunurdu. Bakıştılar. İkisinin de bakışı ne dost ne düşmandı. Tartışıyorlar da denemezdi. Daha tanışmıyorlardı. Tanışacaklardı. Kadın başını tekrar Oliver'e çevirdi, yeniden uzun uzun onu da süzdü. Gari, gayet sâkin, pencereden yolun sağ tarafını seyretmeğe koyuldu.

Posta kamyonu metruk görünen küçük kasabalardan ge-

çiyordu. Dükkânların hepsi yağma edilmiş, vitrinleri parça parça olmuştu. Kırılmış kapılar ya kaldırımda yatıyor, yahut nasılsa hâlâ tutan bir menteşeye asılmış, vampiri bir vaziyette sarkıyordu. Bir evin önünde çoktan çürümeğe başlamış bir ceset vardı. Kamyonun gürültüsüyle üzerindeki sinekler uçtu. Kamyon daha cesedin hizasını geçmeden tekrar üşüştüler.

Şehrin sessizliği ve yürekler acısı manzarası kadına tesir etmişti. Birdenbire:

— Pekâlâ, dedi, ikinizi de sevebilirim, yarı yarıya.

Oliver:

— Memnun olduk, dedi, ne yapalım, ortağız.

Sali kırıtarak ilâve etti:

— Ama gene de seni daha çok sevdim.

Büyük şehirlere uğramamağa gayret ederek, Meksika körfezine birkaç günde vardılar. Yolda birkaç otomobille karşılaştılar, birkaçına da yetişip geçtiler. Fakat her iki taraf birbirlerini azamî dikkatle tetkik ediyor, silâhlar aleste bekliyordu. Durmak selâmlaşmak, sual sormak mevzuubahis değildi. Afetten beri tecessüs devresi çoktan geçmiş, itimatsızlık devresi başlamıştı.

Denizi ilk gördükleri zaman Sali'nin hayret ve sevinci, bu manzarayla ilk defa karşılaştığını hiçbir söze hacet kalmadan ifade ediyordu.

Yol dönmüş, sahile muvazi bir istikamet tutturmuştu.

Kış aylarını körfezin mülâyim ikliminde, batı Florida'nın ana sahillerinden bir pamuk gibi uzanan bir yarım adada geçirdiler. Yarım adaya iki ayak üzerine oturtulmuş, kalaslardan ibaret iptidai bir köprü üzerinden geçiliyordu. Kamyonu geçirdikten sonra kalasları kaldırarak, yarım adanın, esas kıt'a ile irtibatını kestiler. İki odacıktan ibaret bir balıkçı kulübesini kendilerine mesken ititihaz ettiler. Kamyonu kulübenin deniz tarafına gizlediler. Kendileri de mümkün olduğu kadar deniz tarafında kalmaya, sahilde bulunabilecek mütecessis gözlerle görünmemeye gayret ettiler.

İlk, bir iki hafta sıra ile iki arkadaş nöbet tuttular. Fakat bir tehlike bulunmadığına kanaat getirince nöbetten vazgeç-

tiler. Arada sırada sahile muvazi şose üzerinde süratle geçen bir otomobilin sesi duyuluyordu. Fakat bunlar ne duruyor, ne de yavaşlıyorlardı. Geldikleri gibi hızla geçip kayboluyorlardı.

Sali, ortaklık anlaşmasına tam bir riayetle her ikisine teslim oluyor; ciddi bir fark gözetmemekle beraber Oliver'e daha fazla bağlı olduğunu da gizlemiyordu.

Balık tutmak günlük meşgaleleriydi.

Bir gün Oliver, bakışları ufukta bir noktaya takılmış, dalgın düşünürken:

— Şu teğmeni düşünüyorum, dedi.

— Ne olmuş teğmene?

— Teğmeni ve bekleyip durduğu kıymetli köprüsünü düşünüyorum.

— Köprüsünü tepe tepe kullansın. Canı çektiği kadar. Ben buradan memnunum.

— Ama düşün ki, zor vazife... Onun yerinde olmak istemezdim. Farzet ki nehrin ters tarafında bir ailesi var. Sen olsan ne yaparsın onun yerinde?

— Ne bileyim? Belki de kalkar ailemin yanına giderdim. Mamafih bizim tarafa ateş etmek mecburiyeti hiç de ruhumu okşamıyor.

— Ayrıca, vebayı da nehrin batısındaki bölgeye bulaştırmak istemezsin. Hakikaten aynasız vazife bu! Heriflere acımıyor değilim hani... Sen ve ben köprüyü geçmeğe teşebbüs etseydik, ateş emri vermekte tereddüt etmiyecekti. Ya karısı geçmeğe teşebbüs etse? Yahut çocukları? O zaman ne yapacaktı? Bir adam emir aldım diyerek karısına ve çocuklarına ateş edebilir mi? Bence bir vicdan meselesidir bu, cevabı yoktur.

— Saçma... Subaylarda vicdan olmaz.

— Olur ama, göremezsin. Böyle bir durumda teğmeni görmek istemem doğrusu.

Bir müddet sükût ettiler. Fakat Oliver'in fikri subzaya takılmıştı:

— Bence bu vazife çok ağır. Bilmem herif bir sene dayanabilir mi?

— Bir sene mi? Bu dalavere bir sene daha sürecek mi?

— Hiç şaşmam... Bütün şüpheler zail oluncaya kadar, bizi karantinada tutabilirler. Vakıa ben sabırsızlanıyor değilim ama, askerî makamların nehrin bu tarafına munzâtaman ekip-ler göndererek nûmuneler aldırması, tetkikler yaptırması gerekir. Vebanın devam edip etmediğini nasıl anlıyacaklar yoksa... Hava geçirmez tulumlar giyerek bu tarafa geçebilirler. Zor değil bu! Arazide mikrop kalmadığı anlaşıldıktan sonra da, mesele ortada kalanları temizlemeğe bakar.

— Arta kalanlar, yani bizler...

— Evet bizler. Hastalığa muaf olup, mikrobu vücudunda besleyen portörler. Her nefesinde zehir saçanlar.

— Vay anasını! Nehrin karşı tarafına geçmek istersek vururlar. Bu tarafta kalıp yaşarsak gelip gene vururlar. Böyle saçma şey olur mu yahu?

— Belki o zamana kadar tıp yeni birşey keşfeder de mikrobu yaymadan vücudumuzda öldürüp bizi kurtarmanın yolunu bulurlar. Yoksa ne tarafa dönsek biz ölüme mahkûmuz. Çünkü şimdilik istemiyerek gayrı beşeri bir rol oynuyoruz.

Cari mükâlemeye devam etmedi. Oltasını alıp yarım adanın bir başka tarafına gitti. O uzaklaşır uzaklaşmaz Sali kumun üzerinde uzandığı yerden kalktı. Oliver'in yanına geldi. Çıplak vücudunu sevdiği adamın vücuduna yapıştırarak kumlara, kendi üstüne çekti:

— Ne zaman? Ne zaman söyleyeceksin?

— Dur yahu sırası var...

Evet herşeyin sırası vardı ama, Sali'nin kıvrak vücudu elinin altında ürperirken, kadın kokusu içini gıcıklarken balık tutmanın da sırası mıydı?

Gari döndüğü zaman Sali ile Oliver'i habersiz yakaladı. Fakat hiç bozmadı. Kadınla erkek vücutlarını ayırdıktan sonra sâkin bir sesle:

— Ben, dedi, nehrin öte tarafına geçmek için bir yol düşündüm.

— Yok canım!

— Köprülerden birinin başında oyalanırken birşey nazarı dikkatimi çekmişti. Su seviyesinden biraz yukarıda bazı ığa-

retler gördüğünü hatırlıyor musun? Hani tam köprü ayaklarının yanında...Bunlar (Kablo var, demir atmal) diyordu. Bu kablolar nehrin tabanını takip eder, karşı sahilde bir yere çıkar. Bir dalgıç maskesiyle, kabloya tutuna tutuna karşı tarafa geçebilirim.

Oliver cevap vermedi. Ufku seyretmeğe başladı:

— Geçebilirim yahu!

— Farzet ki geçtin. Nöbetçileri de atlattın. Karşı tarafta ne kadar zaman canlı kalacaksın? Seni bulamıyacıklar mı sanıyorsun?

— Ulan karşıya geçer geçmez, ortalıktan kaybolurum bel!

— Kaybolamazsın Gari. Ne kadar uğraşsan, ne kadar becerikli olsan kaybolamazsın. Başçavuş ne dediğimi anlıyor musun? Her geçtiğin yerde öyle bir iz bırakacaksın ki, körler bile iskalamaz

— Palavra! Ben muafım bel!

— Muafiyet dediğin nedir ahbap? Muafsın anladık, ama mikrobu taşıyorsun. Karşı taraftakilerin hepsinin muaf olmadığı da muhakkak. Nehri aşmağa muvaffak olmamanı temenni ederim, çünkü geçersen buradaki âfet, orada da başlayacak.

Gari, mevzuu değiştirmek lâzım geldiğini anladı:

— Pekiyi, pekiyi! dedi. Aldırma benim sözlerime...

Sali ile göz göze geldikleri zaman kadın garip bir ifadeyle onu süzüyordu.

Fakat Gari'nin akli fikri köprünün öbür tarafındaydı. Sali'nin Oliver'e bağlılığını bahane ederek, ortalığı bozup ayrılmak istediğini söyledi. Hem Sali, hem Oliver bu teklifi gayet samimi bir şekilde karşıladılar. Son günlerde, sanki hiçbirşey olmamış gibi hareket etmelerine rağmen kadınla Gari arasında rahatsız edici bir hava vardı.

Nihayet Gari kâfi miktarda cephane aldı. Cephanesini bir omuz çantasına koydu. Bir tabanca ve bir tüfek seçti. Oliver'le el sıkışarak vedalaştı. Kulübenin kapısında duran kadına soğuk bir buse yolladı. Sali buseyi iade etmek ister gibi elini göğsüne kadar kaldırdı. Fakat hareketini tamamlamadı.

Oliver:

— Neraya gideceksin? diye sordu.

— Bilmem ki, belki nebir boyunca kuzeye çıkarım.

— Kablodan karşıya geçmek yok.

— Yok... Sen de gözlerini iyi aç. Başınıza bir felâket gelmesin.

— Sen de...

Gari, arkasını dönerek uzaklaştı. Kulübe ağaçların arkasında henüz kaybolmamıştı ki, Salı'nın yatak halini hatırladı. Hoş bir hâtıra... Fakat arkasına dönerek kadını bir kere daha görmeğe teşebbüs etmedi.

— Boş ver!

Ve başını çevirmeden yoluna devam etti.

VI

Gari, kıyıdaki gölgelere gömüldü, gecenin sessizliğini yırtacak silâh seslerini, makineli tüfeklerin gürültüsünü bekledi. Aptal kocakarı, karanlığa sığınıp ta köprünün karşı tarafına geçebileceğini sanmakla delilik ediyordu. Yahut ta ümitsizliğin ve insanı barsaklarından yakalayıp, imanını gevreten korkunç açlığın oynacağı olmuştu.

Belki de gecenin karanlığına hakikaten inanıyordu. Fakat zavallı cahil, köprünün öbür tarafında bekleyen askerlerin enfra ruj projektörlü ve dürbünlü otomatik karabinalarla mücehhez olduklarını bilmiyordu; karanlıkta kalan sadece kendisiydi aptalın... Askerler her tarafı gündüz gibi görüyorlardı.

Köprü, Misisipi üzerinde yüzlerce kilometre mesafede sağlam kalan tek köprüydü. Evvelce açık bırakılan köprülerin de birçokları sonradan atılmış, sağlam kalan köprülerin sayısı büsbütün azalmıştı. Bu, batıdaki hükûmetin karantinaya devam kararını açıkça belli ediyordu. Kalan köprü başlarını tutan birlikler arttırılmış ve geçen bir senenin verdiği tecrübeyle daha da merhametsizleşmişlerdi. İlk zamanlar onlar için, nehrin doğu tarafında kalanlar, mikrop taşıması ihtimali olan Amerikalılardı. Emir böyle icap ettirdiği için, neh-

ri geçmeğe teşebbüs ederlerse, içleri sızlayarak ateş eder, vururlardı. Fakat şimdi... Şimdi durum çok değişmişti. Nehrin doğusundaki Amerikalılar sadece (nehrin doğusundakiler) ölmüş ve askerler bunları bir sene müddetle birer birer vurarak bu işin fecaatini unutmaya başlamışlar, kanık samsılar, merhametsizleşmişlerdi.

İhtiyar kadının, köprünün öbür tarafına varmak ihtimali yoktu. Asla böyle birşey olamazdı.

Hay aptal kocakarı hay!

Ne karşı tarafa geçebilir, ne de vücuduna yerleşmiş olan o mel'un mikroplardan kurtulabilirsin.

Gari, köprünün beton ayaklarından birinin arkasına gizlenerek bekledi. Ciddi bir tehlikeye maruz kalmayacak kadar askerlerden uzaktı. Fakat bu heriflere güven olmazdı. Askerin birinin dürbün sahasına düştü mü, herif hiç bakmaz tetiği çeker canına okurdu.

Kocakarı, orduyu Gari'nin tanıdığı gibi tanımıyordu.

Bilmesi lâzımdı aptal karının, bilmesi lâzımdı köprüyü geçemeyeceğini...

Ama kocakarı belki biliyor da umursamıyordu. Evet, kadın bulaşık sahadan karşı tarafa geçemeyeceğini, geçebilse bile ancak çok kısa bir müddet hayatta kalabileceğini biliyordu herhalde... Nehrin doğusunda, berbat bir hayat sürmeğe çalışan bedbaht insanlardan biriydi. Ölünceye kadar da bu berbat hayatı sürecekti. Başka bir ihtimal yoktu. Sefil bir hayat, sefil bir ölüm...

Ve sonunda, çürüyen, kokan cesedini kaldığı yerden alıp ta götürecek kimse bile olmayacak. Dağ başında bir çakal ölüsü gibi...

Belki de köprü başındaki askerlerin bahsettiği ölüm, bu yavaş ve sefil ölüme bin kere şayanı tercihti.

Silâh sesi, gecenin sükûtunu bir bıçak gibi ikiye böldü. Nehrin iki sahili boyunca, donuk akisler uzandı...

Gari kımıldamadı. Bekledi. Başka hiçbir ses işitilmedi. Artık askerlerin usulünü öğrenmişti. Herifleri gündüz gözüyle kaç kere seyretmişti... Radyoaktiviteye mukavim ve hava geçirmez beyaz bir tulum giymiş olan bir asker köprü

üzerinden ilerliyecek, kadının yattığı yere gelecekti. Ayakkabısını ucuyla vücudunu dürtmekliyecek, bir nebze hayat kalıp kalmadığına bakacaktı. Eğer o bir nebze hayat varsa, tabancasını kadının kafatasına boşaltacaktı. Sonra o sıska cesedi kaldırarak korkuluğun üstünden yuvarlıyacaktı. Beyaz tulumlu adam bütün bu işleri yaptıktan sonra geri dönecek, köprü'nün öbür başındaki kırmızı tuğlalı bir barakaya girecekti.

Gari müphem bir ses işitir gibi oldu: suya düşen bir cismin çıkardığı bir ses. Rüzgâr aksı istikametten esiyordu. Onun için duyduğuna pek emin değildi. Maamafih aç ve ümitsiz kocakarının artık hayatta olmadığı ve cesedinin akıntıya kapılıp sürüklendiği muhakkaktı.

Kadın muradına ermiş, kurtulmuştu.

Açlıktan sefaletten, ümitsizlikten kurtulmuştu...

Gari emekliyerek köprüden uzaklaştı. Biraz evvel kocakarı geçerken yatmakta olduğu çukura döndü.

Çukura beş, altı metre kala durakladı. Geceyi dinledi, etrafı kokladı. Çukuru terkettikten sonra başka bir serseri işgal cümemişti. Kadını köprüye kadar takip etmesinde hiçbir sebep yoktu. Sadece merak... Bir teşebbüsün felâketle neticeleneceğini bilen seyircinin marazî merakı... Kadının üstünde yiyecek yoktu. Bunu bir bakışta anlamıştı. Zaten kocakarının karnını doyuracak birşeyi olsa kendini köprüdeki ölüme atmazdı. Hoş, kadının yiyeceği olsa Gari elinden alırdı ya! Zaman değişmişti. İhtiyarlar ve sakatlar ellerindeki yiyecekleri gençlere ve sağlamlara kaptırmağa mahkûmdular. Vahşi orman kanunuydu bu...

Gari, kadının yolunu kesmemiş, sadece takip etmişti.

Şimdi, tarladaki çukurunda sırt üstü yatmış mehtapsız, bulutlu gecenin kasvet dolu semasını seyrediyordu. Hava sıcak ve rutubetliydi. Yapışkan ve ince bir ter tabakası vücudunu baştan aşağı sarıyordu. Hvada yağmur yağacağını gösteren bazı alâmetler vardı. Yağmurun ne ehemmiyeti vardı sanki?

Zaten hayat, yemekten, içmekten, uyumaktan ibaret bir

hayvan hayatından farklı değildi. Hayatın meseleleri basite irca edilmmişti: bugünün yiyeceği nereden bulunacak? Kimden çalınacak? Silâhlı adamların tuzağına düşmemek için ne yapmalı?

Bir de solgun bir ümit vardı tabii: karantina kalkınca-ya kadar sağ kalmak ümidi...

Ordudan en aşağı bir senelik maaş alacağı vardı. Acaba tam bir senelik mi? Belki de daha fazla. Bu yaz bir ara, otuz bir yaşına basmıştı. Hangi gün olduğunu hatırlamıyordu artık. Halbuki otuzuncu yıldönümünü daha dün gibi hatırlıyordu. Hem yıldönümünü, hem de orduda on senelik hizmetini tes'it etmek için padişahlar gibi kafayı çekmişti. Halbuki o zaman kafayı çekmemiş olsa, nehrin karşı tarafındaki şanslı askerlerin arasında bulunabilirdi. O da diğerleriyle birlikte daima uyanık, daima tetikte köprü nöbeti tutardı. Ve gecenin aldatıcı karanlığına sığınıp köprüye sokulan, açlık ve ümitsizlikten divaneye dönmüş, karantina- dan bıkmış, çaresiz ve muhafazasız kocakarılar ateş ederdi. İntihar etmek isteyen kocakarılar... Sonra cesetlerine tekme atar, yaşayıp yaşamadıklarına bakardı. Yaşıyorlarsa, vücutlarında tutunmağa çalışan son hayat emaresini de kafalarına bir tabanca sıkıp çıkarır, cesetlerini nebre atardı.

Dayanabilir miydi buna? İşin aslına bakılırsa şimdiki hayatından da memnun değildi. Ama ne halledebilirdi? Kader onu bu bâdirenin içine salmıştı. Eğer öbür tarafta olsa gene kadere kapılacaktı...

Kafayı çekmemiş olsa...

Ayıldığı zamanı gün gibi hatırlıyordu. Tozlu, pis, bomboş batakhane... Elbiseleri ve paraşı çalınmıştı. Yan odalardan birinde memeleri arasına kasatura saplanmış bir fahişe yatıyordu... Oda leş kokuyordu. Bombaların ve ne olduğu anlaşılmaz bir ölümün harap ettiği şehirleri göre göre herşeye alışmıştı artık. Fakat o ilk ayıldığı günü unutamıyordu. Hele âfetten sonra Şikago'nun manzarası... Bir de kız vardı; mücevherlere balta bir kız... Neydi ismi? Sali? Hayır, Sali değil Sali, Florida'daki küçük yarımada ortaklık zamanlarının hâtırası. Bea? Hayır o da değil... Kuzeye çıkma-

dan, Orlean'da geçirdiği dört haftanın tuzu biberiydi o... Kaplan gibi kadındı... Isırıyordu zevke gelince... Koparırsına. Neydi küçük mücevher hırsızının ismi yahu? On dokuz yaşında olduğunu iddia...

Gari dikkat kesildi. Kulağını bir ses yalamıştı. Derhal yüzü koyun yatarak, toprağa yapıştı. Yavaş yavaş hiç gürültü etmeden silâhını doğrulttu. Bu sessiz gece içinde bir merminin sesinin bir cihan kadar büyüyeceğini biliyordu. Ceketini silâhının üzerine atarak, emniyet mandalını açtı. Gecenin karanlığı içinde birşeyler görmeğe çalıştı. Gözleriyle karanlıktan daha koyu bir gölgeyi; kulaklarıyla ihtiyatsız bir adamın ifşa edici sesini; burnuyla yabancı bir koku arıyordu.

Bir yerden bir Ağustos böceğinin sesi geliyordu.

Yabancı sesi tekrar duydu. Nehir tarafından geliyordu. Silâhını sessizce o tarafa çevirdi. Hareket eden bir karaltı seçer gibi oldu. Bu karaltı yaklaşınca üçe bölündü. Üç adam...

Üç adam sessiz yürümeğe çalışıyorlar. Fakat kendilerini belli ediyorlardı. Gari heriflerin hareketini takip etti. Lâkin teşebbüse geçmedi. Bekledi. Kendi bulunduğu tarafa gelmediler. Gari sinirlerini biraz gevşetti.

Üç gölge köprüye yaklaştılar. Beton ayağa yaklaşınca el ve dizleri üzerinde yürümeğe başladılar. Gari'nin görüş sahasından çıktılar. Gari silâhını indirerek bir nefes aldı. Heriflerin maksatlarını anlamıştı. Bunlar askerlerin silâh sesine gelmiş leş kargalarıydı. Cesedin üstünde birşeyler bulacaklarını ümit ederek, onu soymağa gelmişlerdi. Bu iş bir netice vermeyince yollarına devam edeceklerdi. Fakat onlar gidinceye kadar ihtiyatı elden bırakmadı.

İnsanlar, kadın, erkek, çocuk, hepsi sevitabillerine göre yaşıyorlardı. Bu bir sene içinde vahşete dönüş çabuk olmuştu. Bu vahşet içinde kurnazlık, açıkgozlülük en mühim müdafaa ve taarruz vasıtası olmuştu. Gari, güneyden kuzeye kadar uzanan son seyahatinde, münzevî soyguncuların tek başlarına çiftliklere baskın yaptıklarını ve tehlikeli teşebbüslerinde muvaffakiyet ihtimali pek az olmasına rağmen, gene de çok defa muvaffak olduklarını görmüştü. Halbuki, silâhlı çeteler baskın yapmak için çiftliklere hücum eder,

ateşe verir, ancak kendi saflarından dört beş kişinin hayatı pahasına istediklerini elde ederlerdi.

Gari, Alabama'daki iri yapılı, mütebessim zenciye hatırladı. Zenci onu mütevazı yemeğine davet etmiş, misafirperverlik göstermiş, kuzeye doğru yayılmış zencilerden sakınmasını söylemişti. O gece Gari yatarken, bermutad tabancasını bacaklarının arasına saklamıştı. Uykusu sırasında bir patırtı duydu. Hiç kımıldamadan hafifçe gözlerini açtı. Gece nin alaca karanlığında zencinin iri gövdesinin kendisine yaklaşmakta olduğunu farkettil. Dağ gibi herifin elinde iri bir kama esrarengiz bir ışıkla donuk donuk yanıyordu. Gari kımıldamadı. Bütün sinirleri gergin ve alesta, bekledi. Zenci yanına yaklaşp ta kamayı kaldırırken, Gari battaniyenin altında, bacaklarının arasında tuttuğu tabancasını ateşledi. Dev zenci, neye uğradığını anlayamadan önce büküldü. Fakat hemen ölmedi. Kamasını saldıрмаğa çalıştı. Gari bir daha, bir daha tetiği çekti. Herif bir öküz gibi böğürerek yıkıldı. Birkaç ispazmoz geçirdi ve geberdi.

Gari, Alabama'da gördüğü bir başka manzarayı hatırladı. On kadar kadın ve çocuk, metrük bir tarlada dollaşıyor, yerden birşey toplayarak ellerindeki torbalara dolduruyorlardı. Merak ederek sordu: çekirge topluyorlardı; yemek için... Neden olduğunu pek anlıyamadan, üstünde taşıdığı bütün erzakı onlara verdi ve akşama kadar yiyecek birşey bulamayınca kendi kendine küfretti.

Tenesi civarında, yarım düzine kadar askerle karşılaştı. Kendisi gibi onlar da, bir sabah kendilerini nehrin bu tarafında ve felâket içinde bulmuşlardı. Reislik eden asker, Gari'ye onlara iştirak etmesini söyledi:

— Yok anam. Kalabalıkta iş yok. Daha bir kilometre yerdeyken yaklaştığınızı duydum. Günün birinde nasıl olsa hepiniz vurulacaksınız. Hem yedi kişiyl beslemek altı kişiyi beslemekten zordur.

Asker bozuldu:

— Sen bilirsın, dedi.

Sonra, Gari'nin Florida'daki küçük yarımada da temin

ettiği iyi besili, sıbhatli, güneşten yanmış vücuduna bakarak:

— Nerede kışladın? diye sordu.

— Teksas'ta. Sığır dolu.

— Ne diyorsun be? Teksas nehrin öbür tarafında. Çocuk mu kandırıyorsun?

— Ha! Öyle mi? Belki de Arkansas'tır. Coğrafyadan anlamam ki neresi olduğunu bileyim.

— Kendini açığöz sanıyorsun değil mi? Babalık bir daha yolumuz karşılaşmasın. Hele üstünde yiyecek taşırsan... Ciğerini sökerim senin.

— Elinden geleni arkana koyma asker. Ama sen kabadayılığı bırakıp ta, biraz kafanı kullansan iyi edersin. Yoksa bir gün seni de tencereye atarlar.

Gari sert toprakta yerleşerek silâhını sol kolundan sağ koluna aldı. Bu vaziyet daha kaç ay, kaç sene devam edecekti? İlk yağmur damlaları yüzüne düştü. Derhal silâhını ceketinin altına sakladı. Yağmur artınca söylenerek kalktı ve dere kenarına bir ağaçlığa doğru yürüdü.

VII

Alnındaki ter damlalarını silerek bekledi. Herifler iyice yaklaşmışlardı. İçi rahat değildi. Arka taraftaydılar. Sürüne sürüne ve gürültü yapmamağa çalışarak gittikçe yaklaşıyorlardı. Hareketlerinde cesareten eser yoktu. Fakat kendisi yalnızdı. Onlar üç kişiydiler. Sayı cesaretin yarısıdır. Dizlerinin arasındaki şişkin cisme sarılarak, sinirleri gergin, sabırsızlıkla bekledi.

— Kımıldama!

Gari, sahte bir hayretle doğruldu. Bir ölüm hareketsizliğiyle kaldı. Sesin sahibinin meydana çıkmasını bekledi. Ses beklediği gibiydi. Sinirli. Korkak. Fakat buna rağmen gene de efelik taslar gibiydi. Çünkü herifin elinde silâhı vardı. Bu silâhı oturan adamın sırtına dayamıştı. Üç kişiydiler. Üç kişi oldukları yaklaşıırken belliydi. Sayılarını belli

edecek kadar aptalca sokulmuşlardı. Gari, arkası onlara dönük beklemiş, hareketlerini kolayca takip etmişti.

— At silâhını!

Gari silâhını birkaç adım ileriye attı. Üç kişi olmaları lâzımdı. Üç leş kargasını dere boyunca ilerlerlerken görmüştü. Geceye doğru köprüünün yakınında olmaları lâzım geldiğini hesaplamıştı. Onları bir hafta evvel ilk gördüğü yerden beri, ayrı ayrı fakat muvazi istikametlere ilerlemişlerdi. Heriflerin izini bazan kaybediyor, bazan buluyordu.

Sinirli ses:

— Ayağa kalk! diye emretti. Yavaş...

Gari itaat etti. Yavaşça kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. Derhal, sıska, sinirli bir çift el üstünü aradı. Bu ikinci adam olacaktı.

— Arama... Hiçbir şeyim yok.

— Sus lan!..

Gari'nin silâhı alınmış olduğu için şimdi herif daha kabadayı olmuştu.

Eller bütün vücudunu dolaştı. İkinci adamın sesi yükseldi:

— Herifin hiçbir şeyi yok Hari.

Sol tarafında ayak sesleri oldu. Eli silâhlı bir adam ön tarafa geçti. Gari leş kargası Hari'yi bir bakışta tanıdı. Fakat gözleri elindeki silâha takılınca alâka ile doğruldu.

Hari:

— Kıpırdama ulan! diye parladı.

— Bu silâhı nerede buldun? Ben hiç böyle silâh görmemişim. Ne marka?

— Sana ne be?

Silâhın namlusuyla yerdeki şişkin vismi gösterdi:

— Nedir o?

— Sana ne u...

Tamamlayamadı. Silâh doğrulmuş, midesine çevrilmişti.

— Dalgıç takımı, dedi.

— Dalgıç takımını ne yapacaksın?

Gari, şüphe uyandıracak kadar tereddüt ettikten sonra:

— Hiç. Buldum, dedi.

— Doğru söyle ulan.

— Şey, bir yerden aldım. Bir dükkândan...

— Çekil oradan. Bu tarafa geç.

Gari herifin gösterdiği tarafa on adım kadar ilerledi. Şimdi her üç adam karşısındaydı. Hari'den başkasının silâhı yoktu. Mektepli çocuklar gibi çekingen, fakat vahşi bir halleri vardı. Karaktersiz, aşağılık insanlar olduğu belliydi. Her üçünün de elbiseleri paçavra halindeydi. Üçü de pis kokuyordu.

Hari silâhını gene Gari'ye doğru tutarak, ikinci adama işaret etti:

— Bak bakalım Suli!

Suli ilerledi. Ne olduğunu bilmediği için nasıl bakacağını da bilmiyordu.

— Bu işe yaramaz Hari!

Söyleyecek başka şey bulamamıştı.

— Aç bakalım. Görelim.

Herif açtı. Acemi elleri ne yapacağını şaşırıyordu. Hari o tarafa ilerledi.

— Gaz maskesine benziyor be!

— Gaz maskesi değil. Dalma takımı.

— Ne yapacaksın bu dalavereyle?

— Bilmem. Buldum...

Hari tabii inanmadı:

— Nerede buldun? Hangi dükkân satar böyle dalavereyi be? Kes yalanı, kırarım çenenı.

Yerde açılmış duran takıma bir tekme attı.

— Yalan söylemiyorum be... Hem vurma ulan!.. Gözlük camını kıracaksın.

— Sana ne be? İstersem kırarım. Burada patron benim. Benim dediğim olur. Söyle haydi: nereden aldın bunu?

— Şehirde bir mağazadan aldım. Balık takımları, botlar filân satan bir dükkândan... Vitrindeydi aldım.

— Ulan niye aldın? Zehirli gaz mı bekliyorsun? Dalma takımını ne yapacaksın?

— Bilmem... Bunu batan gemilere gitmek için suyun altında takarlar.

- Gaz maskesine benziyor bel
Diğer iki heriften biri atıldı:
— Hari...
— Ne var?
— Anladım bu herifin, bu dalevereyle ne yapacağını.
— Söylesene bel!
— Bunu takıp nehrin öbür tarafına yüzecek...
Hari istihza ile bir arkadaşına, bir de Gari'ye baktı:
— Öyle şey olur mu ulan, dedi, görürler.
— Yok bel! Suyun dibinden gidecek. Bu kutuyu görüyor musun hava var bunun içinde hava... Oğlan nehrin dibinden yüzecek Hari!

Hari şaşkınlıktan muvazenesini kaybederek kış üstü oturdu. Başçavuş kımıldamadan ona bakıyor, çikrin herifin kafasına nasıl yavaş ve geç girdiğini görüyordu. Tamamen anladıkça leş kargasının yüzünde bir hırs belirdi. Bu maske çok işe yarardı bel!

— Vay hergele vay! Ulan nasıl oldu da ben bunu düşünemedim?

- Gari son şüpheleri gidermek için müdahale etti:
— O benim yahu... Ben buldum, vermem be...
Hari yerinden fırladı. Elindeki silâhı Gari'ye çevirerek:
— Sus lan, dedi. Vermeyip ne halt edebilirsin? Ben ne dersem onu yaparsın anladın mı? Bana yalan söyledin ha?
— İstersen elindeki silâhla değişirim Hari... Anlaşabiliriz.

— Ne anlaşması be? Hem silâhı, hem maskeyi alıyorum. Daha bir diyeceğin var mı?

Hari, silâhı üçüncü arkadaşına vererek, maskeyi başına geçirdi. Doğru sahile koştu. Suyu girdi. Fakat su boyunu geçtikten sonra ayağı yerden kesiliyor ve akıntı alıp götürüyordu. Birkaç kere denedi. Sonuncusunda az daha akıntıya tamamen kapılıyordu. Kıyıya döndü. Elbiselerinden vıcık vıcık su ve çamur akıyordu. Maskeyi kafasından çıkarınca karşısındaki Gari'yi kahkahayla güler buldu.

— Ne gülüyorsun ulan hayvan?

— Sana gülüyorum. Boş ver Hari. Ver benim takımlarımı. Sen karşıya geçemezsin.

— Sen geçebilir misin yani?

— Tabii geçerim, yoksa bu dalavereyi buraya kadar getirir miydin?

Gari herifi kuşkulandıracak kadar bekledikten sonra:

— Ama, bu işin usulünü sana söyleyeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun, dedi.

Herifin kanı tepesine çıktı. Silâhı kaptığı gibi Gari'nin üstüne yürüdü:

— Ulan seni parça parça doğrar gene konuşTURURUM be! Kahpenin oğlu.

Gari korkmuş göründü. Biraz tereddüt etti. Nihayet mecburen söylüyormuş gibi maksadını ifşa etti. Hari takımı tekrar başına geçirdi ve suya daldı.

O sırada Gari nehre doğru bakan adamın elindeki tüfeği çaktı aldı:

— Bu sana yakışmıyor evlât. Ver bakalım.

Herif tek kelime söyleyemedi.

Hari suya gireli epeyce olmuştu. Üçüncü adam Gari'ye dönerek:

— Baksana arkadaş, dedi, sana birşey soracağım.

— Sor.

— Hari'ye yutturdun, ama ben yutmadım. Senin üstüne vardığımız zamandanberi seni kolluyorum, sen askersin değil mi? Belki de deniz piyadesi... Halinden belli. İstecseydin on kere alırdın bu tüfeği Hari'nin elinden. Neden almadın?

— Birinin nehri geçmeğe teşebbüs etmesini istiyordum. Bir haftadır sizi takip ediyorum. Beni yakalayıp ta dalgıç takımını elimden alasınız diye.

— Onu anladım ama, neden kendin geçmedin?

— Hicriflerin kabloyu bekleyip beklemediklerinden emin değilim. Ne diye tuzağa düşeyim. Hari geçmeğe muvaffak olursa, başka bir zaman, başka bir köprüden ben de geçerim.

— Geçemezse?

— O zaman askerler kablo başlarını tutuyorlar demektir. O zaman başka bir yol arar bulurum.

Sonra hiçbir şey konuşmadan beklediler.

Birdenbire, bütün gökyüzü, göz kamaştıran bir ışıkla aydınlandı. Her taraf gündüz gibi olmuştu. Gari yüzü koyun yere kapandı. Diğerleri:

— Ne bu yahu? diye bağırarak, ayağa kalktılar.

Gari:

— Yatın ulan aptallar! diye bağırdı.

Sözünü bitirmeden bir silâh sesi işitildi. Hemen arkasından biraz daha aşağıda bir yerden, bir makinelinin sesi muntazam fasılalarla geceyi parçaladı. Diğer bir makineli de ateşe başladığı zaman birçok piyade tüfeği de ateş ediyordu. Bütün silâh sesleri karşı kıyıdan geliyordu. Müthiş bir muharebe oluyor gibiydi. Emirler, düdükler duyuldu. Makineliler sustu. Bir piyade tüfeği geciken bir mermi ile bu partinin son noktasını koydu.

Gökten, asılmış bir kandil gibi, yavaş yavaş inen beyaz, parlak ışık nihayet söndü. Gece bütün sessizliği ve karanlığı ile tekrar her tarafa hâkim oldu.

İki adam Gari'ye sokuldular:

— Bu neydi yahu?

— Dostumuz Hari'nin cenaze töreni. Herif nehri geçti yani...

— Vurdular mı onu?

— Balık mı avlıyorlar zannettin?

— Ya o parlak ışık neydi?

— İşaret fişeği. Her halde kablonun öbür ucunda bir tölkeleme teli var. Hari tele dokununca fişeği ateşledi. Demek ki herifler tel çekmişler. Bunu unutmamak lâzım. Aferin Hari'ye, hakikaten geçebildi karşıya. Onda okadar yürek olacağını zannetmiyordum, doğrusu.

Gari düşünüyordu. Nehrın bütün kıyısı boyunca tel çekemczlerdi ya! Herhalde yalnız zayıf noktalara, köprü başına kablo ağızlarına çekmiş olacaktı. Peki ama neden kabloları kesip bu işi kökünden halletmemişlerdi? Bunun bir tek sebebi olabilirdi: bu kablolar kullanılıyordu...

Bu kabloları kullanabilecek bir tek mevki vardı: Pentagon binasının yeraltı kalesinde mahpus askerî makamlar...

Demek ordunun doğu ve batı gurupları muhabere halindeydiler. Bu akşamki hâdiseler istikbale ait bazı plânlarını değiştirmesini icap ettiriyordu. Bir defa, sağlam bırakılan bütün kablo ağızları tam bir titizlikle muhafaza ediliyor olmalıydı. Hari'ye yaptırdığı tecrübeyle iki şey öğrenmişti: demek ki karşıya geçmek kabildi. Ve demek ki karşıdakiler böyle bir ihmali düşünmüşlerdi.

Gari güneş doğmadan uyandı. Derhal oradan uzaklaştı. Gün ışığında böyle bir yerde yakalanıp ta askerlere hedef olmak niyetinde değildi. Hari'nin çantasındaki cephaneleri ve bir kutu kibrit aldı. Uyuyan iki herife son bir defa daha baktı ve uzaklaştı.

VIII

Kış vakitsiz bastırdı. Kuzey'den, Kanada ovalarından gelen soğuk bir rüzgâr birdenbire her tarafı kapladı. Ağaçlıklar arasındaki su birikintileri ince bir buz tabakasıyla kaplandılar. Sabaha karşı kar başladı ve bütün gün devam etti. Gari metrûk bir otomobilin arka koltuğunda büzülmüştü. Yağmakta olan karı seyrederken, bu mevsimde ne halt edip te kuzeyde kaldığına kızıyordu. Kafasını kullanıp, geceler serinlemeğe başladığı zaman güneye doğru yol alması icap ederdi. Buralarda kalmakla enayilik etmişti.

... tüfek sesini işitir işitmez, kendini otomobilin zeminine attı. Dizleri üzerine düşerek çamurlu arka pencereden dışarıyı gözetledi.

Ufak tefek birisi nefes nefese, sendeleyerek onun tarafına, metrûk otomobile doğru koşuyordu. Arada sırada arkasına aceleyle bakıyor, süratini arttırmağa çalışıyordu. Gari koşanın arkasına baktı ve takip eden iki adımı gördü. Her ikisinin elinde silâh vardı. Bir tanesi hem koşuyor hem silâhını doldurmağa çalışıyordu.

Gari tüfeğine sarılarak otomobilin kapısını açtı. Kendisi arka koltukta yumularak gizlendi. Kaçan, arabaya doğru geldi. Ne Gari'yi ne de kapının kendi kendine açıldığını farketmemişti. Gari silâhını hazırladı. Takip eden herifler bir fasıl daha ateş ettiler, fakat koşarken nişan alamadıkları için isabet ettiremediler. Lâkin bu silâh seslerine, önde kaçmakta olan bir çığlıkla mukabele etti.

Gari'nin gözleri büyüdü: bu, bir çocuk, bir kız çocuğu idi.

Küçük kız arabaya vardı. Yorgun ciğerlerinden her nefesi bir hırıltı halinde çıkıyordu. Kendini açık kapıdan içeri attı, yere kapandı. Gari uzanarak kapıyı çekti. Kız, deli gibi dönerek Gari'yi görünce, korkunç bir çığlık daha attı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. On iki yaşından fazla yoktu.

— Sus kız, korkacak birşey yok!

Kız cevap vermedi. Veremedi. Ama susmadı da. Hem hıçkırıyor, hem inliyordu. Gari sol elini uzatarak yavaşça kapının camını indirdi. Adamlar yan yana geliyorlardı. Bir iki saniye sonra arabanın yanında olacaklardı.

Gari, küçük kıza:

— Sakın başını kaldırma, dedi. Ben onların hesabını görürüm. Sana birşeycik yapamazlar.

Arka kapı şiddetle açıldı. Kız bir çığlık daha atarak köşeye büzüldü.

— Yakala...

Gari soğukkanlılıkla tetiği çekti. Mermi herifin açık ağzının içine girdi. Saçmalar, herifin kellesini boynundan, kör bir bıçakla kesilmiş gibi gayri muntazam bir hatla, koparak ayırdı. Gari dizinin üzerinde doğrulurken açık kapıdan silâhın namlusunu çıkararak ateş etti. İkinci herifin son adımı yarım kaldı. Havada iki büküm oldu. Ne olduğunu anlayamadan Gari bir daha ateş etti. Adamın karnı delik deşlik, yüzü paramparça idi.

Gayet sâkin, bir an bekledikten sonra başka gelen olmadığını da garanti eden Gari, ayağı ile otomobilin içine düşen kafayı dışarı itti. Bunu yaparken kıza göstermemeğe gayret ediyordu.

Cami kaldırdı ve arkasına yaslandı. Küçük, büzüldüğü köşede hâlâ öylece duruyordu. Hiç kıvıldamamıştı. İsterik, asabi bir şekilde hıçkırıyordu. Gari bu hıçkırıkların sona ermesini bekliyordu. Kız pek yavru idi. Tokatlamak yahut ağzını tıkmak aksi tesir uyandırabilirdi. Teskin edinceye kadar bir saat uğraştı.

Nihayet, ona kötülük yapmak niyetinde olmadığını anlatabildi. Onu ağlamaktan vazgeçmeyi, başına gelenleri anlatmayı güçlüklerle ikna etti.

Kızın ismi Sandi idi. Sandi Hofman. On iki yaşındaydı. Annesi, babası ve iki erkek kardeşiyle «şurada» çiftliklerinde yaşıyorlardı. Gari, o civarda hiçbir çiftlik hatırlamadığına göre, «şura» nın bir hayli uzak olduğuna karar verdi. Bu sabah, Sandi ve Li - on beş yaşındaki ağabeyi - tavşan vurmağa çıkmışlardı. Babalarının evden uzaklaşmamalarını tenbih etmesine rağmen biraz uzaklaşmışlardı. Aslında bir tehlike olduğuna pek inanmıyorlardı. Zira çiftliği yağma etmeğe gelenlerin haddi hesabı yoktu ama, bunların iki küçük çocuğa dokunacaklarını akıllarına bile getirmezlerdi. Evden bir hayli uzaklaştıkları halde, hiçbir tavşana rastgelmediler.

Li, önde gidiyor, içinde tavşanlar saklanabileceği bir fundalığı araştırıyordu. İşte o zaman üç adam üzerlerine atıldılar. Li, tüfeğini kaldırarak derhal boşalttı. Heriflerden biri göğsünü tutarak yuvarlandı. Bir diğeri silâhıyla mukabele edince, Li gık bile diyemeden olduğu yere çöktü.

Sandi korkudan kaçmağa başladı. Nekadar zamandan beri koştuğunu bilmiyordu.

— Şimdi ne yapacağız?

— Bilmem, düşünelim biraz Sandi.

Bu durumdan istifade etmesi mümkündü.

Evvelâ, kızı bırakıp gitmesine imkân yoktu. Biraz büyük olsa, yahut erkek olsa... Haydi neyse. Fakat şu yaşta bir kız... Diğer taraftan güney sıcak bölgelere gitmesi uzun zamana ve karda kışta yorucu bir seyahate bağlıydı. Fakat burada kalır ve sıcak bir yuva, her gün yiyecek yemek bulursa işler tıkırına girerdi. İşte bu iş için Sandi, hattâ ölü ağabeyi işe yarardı. Bu işi denemeğe değer buldu:

— Evvelâ Li'yi bulalım, dedi. Sonra da evi ararız.

— Fakat ben evin nerede olduğunu bilmiyorum.

Gari avucunu kızın başına koydu. İpek sarı saçlarını örten yün takesiyle oynadı:

— Ben bulurum, dedi, sen benim asker olduğumu bilmiyorsun galiba...

— Sahiden asker miydiniz?

— Tabii. Almanların canına okudum.

— Ya Japonların?

— Onların da. Haydi şimdi gidelim.

Otomobilin öbür tarafındaki kapısını açtı. Kızın çıkmasına yardım etti. Cesetleri küçüğün görmemesine gayret ederek kar üzerinde ilerlediler. Ayak izlerini takip etmek suretiyle kızın bir aralık saklanarak, adamları atlatmak istediği koruluğu çabucak buldular. Ağaçlar arasında karmakarışık izleri takip etmektense, koruluğun etrafında geniş bir kavis çizdiler; kızın ve peşinden iki adamın koruluğa girdikleri yeri buldular. Biraz sonra da ileride, kar üzerinde koyu bir leke gibi duran küçük cesedi gördüler.

— Sen burada bekle, ben gidip Li'yi alayım.

Kız bir ağaca yaslanarak bekledi.

Küçük Li Hofman'ın vücudunun bir tarafı elbiselerinden soyulmuş ve etinin bir kısmı bıçakla kesilerek alınmıştı. Gari yumruklarını sıktı. Dişlerinin arasından:

— Analarını sattığım köpekler! dedi. Köpoğlu köpekler...

Ama bir gün işlerin bu hale geleceği de muhakkaktı. Karantina daha uzun sürdüğü takdirde vaziyet daha da vahamet kesbedebilirdi. Şimdi de... Al başının belâsını...

Çocuğun üstüne eğildi, elbiseleriyle bütün vücudunu sardı. Parçalanmış ve eti koparılmış yerlerini gizledi. Çocuğun cesedini sol omuzuna attı. Silâhını da sağ elinde, dipçik kolunun altında ateşe hazır tutarak Sandi'yi çağırdı. Kız koşarak geldi:

— Li... Li ölmüş mü?

— Evet... Haydi eve götürelim onu.

Kızın dudakları titriyordu. Beklerken ağlamıştı:

— Ev nerede, bilmiyorum ki...

— Yooo! Ağlamak yok. Ben sana evi bulurum demedim mi? Sen yalnız benim sorduklarıma cevap ver. Sizin çiftliğinizde ambar, silo filân gibi yüksek binalar var mı?

— Var tabii...

— Peki, şimdi çiftlikte ateş yanıyor mu acaba?

— Yanmaz olur mu? Üşürüz sonra...

— Öyleyse kolay, Sandi.

İleride gözüne ilişen bir tepeye doğru ilerledi. Kız paçasından tutarak onu takibe koyuldu. Bakışlarını adamın omuzundaki, bohça gibi sarılıp, sarmalanmış cesetten uzağa çevirmeğe çalışıyor, fakat gözleri daima o tarafa kayıyordu.

Tepeye çıktıkları zaman uzakta bir ince duman yükseldiğini görünce kız korkunun, neşenin, ümidin doğurduğu bir heyecanla ellerini çırpı:

— İşte! İşte! Ambarın damı da görünüyor... diye bağırda.

Eve yaklaşınca, Gari kapıya sokulmadan kızı koşarak önden gönderdi. Sandi sonsuz bir sevinçle annesine, babasına bağırarak eve doğru koştu. Gari bir çitin arkasından döner dönmez, Hofman:

— Dur! Oradan ileriye geçme, diye emretti.

Sesi sert ve soğuktu. Gari cevap vermeden bekledi. Hofman bahçe kapısının önünde duruyordu. Elinde eski bir av tüfeği vardı. Arkasında, evin kapısı önünde, karısı, Sandi ve daha küçük bir çocuk görülüyordu. Kadının yüzüne korku bir sis gibi çökmüştü. Yabancıya değil, onun omuzundaki cesede bakıyordu.

— Çocuğu yere bırak. Silâhını da...

Gari her ikisini de bıraktı. Birkaç adım geri gitti.

Hofman, kırmızı yüzlü, orta yaşlı bir adamdı. Gözleri berrak ve keskin, yüzünün ifadesi şüpheli ve ihtiyatlıydı. Çocuğa yaklaştı, silâhın namlusunu Gari'den ayırmadan diz çöktü.

— Metin olun, çocuğun başına çok fena şey geldi.

Hofman, yiyecekmiş gibi ona baktı:

— Ne demek istiyorsun?

— Çocuğu çok güç bulduk. Ancak kız yolu gösterdikten

sonra... Açtığınız zaman anlıyacaksınız. Dikkat edin karınız görmesin.

Adam, aynı hiddetle fakat biraz daha meraklı yan yan giderek evle çocuğun arasına girdi. Titreyen ellerle çocuğu örten paltoyu açtı. Önce oğlanın cansız yüzüne baktı. Sonra gözlerini vücudu üzerinde gezdirdi.

— Allahım!

Başını kaldırdı. Bir sual soracakmış gibi ağzını açtı. Fakat sesi çıkmadı. Konuşamıyordu. Nihayet:

— Bunu... kim yaptı? diyebildi.

— İki namussuz köpek. Kızı da yakalamak üzereydiler ki, ben yollarına çıktım.

Hofman ağlıyordu.

— Allah şahidim olsun ki, herifleri yakalarsam...

Gari sözünü kesti:

— Artık onlara birşey yapamazsın. Ancak belki leşlerine tükürebilirsin. Yollarına çıktım, dedim ya...

— Sen mi?

Gari, dalgıç takımının yerine aldığı silâhı gösterdi:

— Bu da vardı.

Çiftçi görmeyen gözlerle bir müddet Gari'yi süzdü. Sonra küçük cesedin üzerine paltoyu gene sardı ve kucakladı.

— Silâhları getiriver...

Gari iki silâhı alarak eve doğru Hofman'ı takip etti.

— Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

— Teşekkürü lüzum yok. Kim olsa aynı şeyi yapardı.

— Olsun. Gene de sana çok şey borçluyum.

— Tesadüfen orada bulundum.

Bir müddet konuşmadılar. Sonra Gari:

— Müsaade ederseniz, dedi, ben artık yoluma gideyim. Zannederim, benim yapabileceğim birşey kalmadı burada...

Hofman hayretle:

— Dur yahu, dedi, ne gitmesi. Dur biraz... Seni böyle göndermem. Sana büyük borcum var.

— Boş ver canım. Bana borçlu filân değilsin.

— Olmaz, olmaz! Hiç olmazsa otur, bir sıcak yemek ye. Allah biliyor ki, bu kalles dünyada elimizde birşey kalmadı.

Ama, yiyeceğimiz gene de var. Çok şükür. İstediğin kadar yiyebilirsin.

Yemekten sonra Hofman, çocuğu gömmek üzere karla örtülü bir tepeye götürdüğü zaman, Gari'nin yardım teklifini reddetti. Fakat Gari gelmekte ısrar ederek, hiç olmazsa o meşgulken etrafı kolaçan edeceğini söyledi. Beraber gittiler.

Adam küçük mezarı sessizce kazarken, Gari hiçbir şey söylemedi. Mezar hazır olduktan sonra ailenin diğer efradı da yanlarına geldi. Hofman İncilden dualar okuyordu.

Gari tuhaf bir hisle sarsıldı. Uzun zamandanberi ilk defa gömülen bir ölü görüyor, çoktandır ilk defa bir ölüye dua edildiğini işitiyordu.

Öldükleri yerde kalan, bir çakal leşi kadar hürmet görmiyen milyonlarca insanı hatırladı. Bu duaya iştirak etmek istiyor... Fakat dili varmıyordu. Kim için, hangi ümit için dua edecekti?

Gari bunları düşünürken tepenin üzerinde bir sağa bir sola yürüyor, civar tarlaları tarassut ediyor, bu hareketinin Hofman tarafından görülmesine bilhassa dikkat ediyordu.

Hofman, Gari'nin bu faaliyetini gözden kaçırmadı.

Aslında Gari, çocuğun ölümünden dolayı herhangi bir merhamet hissi duymuyordu. Neden duysun? Onda ölüye acıyacak, merhamet edecek bir kalp kalmış olmasına imkân mı vardı? Zaten çocuğu tanımıyordu bile...

Fakat Florida'daki balıkçı kulübesini terkettiğinden beri ilk defa karnı bu kadar doymuştu. Keyfi de yerine gelmişti. Utanç ve vicdan azabı gibi hislere kapılmadan, soğukkanlılıkla bir rol oynuyor, bu rolü sayesinde sıcak bir dam altı, günde birkaç defa sıcak yemek temin etmeğe uğraşıyordu.

Ertesi sabah Hofman, kahvaltı esnasında bazı sualler sorarak konuşmağa başladı:

— Sandi, senin asker olduğunu söyledi. Doğru mu?

— Evet. Şikago'da Beşinci Orduya bağlıydım. Ama bombardımandan sonra karşı tarafa geçmeme müsaade etmediler.

— Domuzlar kimseyi geçirmiyorlar zaten. Birkaç tanıdık denediler ama... Boşuna... İyi nişancı mısın?

Gari samimiyetle ve haklı olarak:

— Evet, dedi, çok iyi nişancıyım. Neye sordun?

— Sana bir iş teklif etmek niyetindeyim de... Sana olan borcumuzu unutamam.

Gari tebessüm etti:

— Bana bir borcunuz yok. Kaç kere söyledim. İşe gelince: ben çiftlik denen şeyi hayatım boyunca ancak uzaktan gördüm. İnek sağmasını bile bilmem.

— Zaten senden böyle birşey de beklemiyorum. İşin o tarafını biz hallederiz. Vakıa, önümüzdeki kış, işimiz biraz ağır olacak, hem Li de yok ama... Biz gene idare ederiz. Sen işin askerlik tarafına bakarsın.

— Anladım.

— Bize muhafızlık, nöbetçilik edersin. Burada gün geçmez ki bir serseri bizi soymağa kalkışmasın. Neredeyse, üstümüzden derimizi soyacaklar. Ben hem çiftliğin işlerine, hem de korunma işine bakamıyorum. O senin işin olur. Hırsızları, serserileri evin yanına yaklaştırmamak...

— Bilmem ki... Kışı güneyde, deniz kenarında geçirmek niyetindeydim.

— Sana para veremeyiz, paramız yok... Hoş, olsa da versek, gene de senin işine yaramaz. Kullanamazsın. Fakat sıcak bir yuva ve günde üç öğün sıcak yemek verebiliriz. Ayrıca, şayet seni ilgilendiriyorsa, muhtaç bir aileye yardım etmek keyfiyeti var. Tanrı bunu mukabilsiz bırakmaz.

— Kalmak isterdim ama...

Sandi, ipek sarı saçlarını sallayarak lâfa karıştı:

— Kuzum, kalın ne olur?

Nihayet bu kadar ısrar karşısında çaresiz kalmış gibi Gari kabul etti:

— Peki, dedi, kalayım. Hiç olmazsa bahara kadar. Sonrası Allah kerim...

Hepsi birden sevinerek teşekkür ettiler.

Bir saat sonra odasındaki aynada taze traş olmuş yüzünü seyreden Gari, aynadaki aksine:

— Başçavuş Rusel Gari, dedi, çok numaracısın vesse-lâm. Nereye gitsen işini uydurursun.

Gari, çiftlik binalarının etrafındaki araziyi iyice tetkik etti. Yalnız bir taraf kapalı kalıyor ve yaklaşan soyguncuları gizleyecek bir durum arz ediyordu. Samanlığın öbür tarafında arazi dik bir meyille iniyor ve mer'a halinde bir kilometre ilerdeki donmuş dereye kadar uzanıyordu. Bu taraftan yaklaşan birisi pek güç göze çarpar, hele samanlığı da siper alırsa evin çok yakınına kadar sokulabilirdi. Gari samanlıktan bulduğu balya teli ile bu kısma birkaç sıra tökezleme teli gerdi. Tellerin gerilmesiyle ihtizaz edebilecek çın-gıraklar koydu. İlk yağacak kar bütün telleri kapayacak ve bu tertibatı bütün yabancıların gözlerinden gizliyecekti.

Tecrübesine istinaden, tehlikeli soyguncuların gece geldiklerini bildiği için gündüzleri uyuyor, geceleri nöbet tutuyordu. Geceleri çiftliğin etrafını, civar tarlaları dolaşırken, kendisinin de birçok defalar tatbik etmiş olduğu her çeşit hilceye karşı hazırlıklı bulunuyor, karşısına çıkacak adamların da ne kadar aç ve kurnaz olduklarını bildiği için her tehlikeyi göze alabilecek durumda olduklarını unutmuyordu.

O gece, Gari muhafızlığına başladıktan sonra ev halkı rahat uykularına kavuşmuştu. Hofman gene eskisi gibi, bir tıkırtı duyar duymaz derhal yatağından dışarıya uğruyor. Fakat sonra Gari'nin mevcudiyetini hatırlayarak rahatına bakıyordu.

Bir akşam Gari, gece basmadan her tarafı kolaçan ettikten sonra eve döndü. Sandi radyonun düğmesini henüz kapatmıştı. Şeffaf istasyon tablosunun ışığı henüz sönüyordu. Gari şaşırarak:

— Ne? diye bağırdı. Bu dalevere çalışıyor mu?

— Tabii. Bilmiyor muydun? Çalışıyor tabii... Fakat programları on para etmez.

Gari bu sözleri söyleyen Hofman'ın elindeki gaz lâmbasına, sonra radyoya bakarak:

— Ama nasıl olur yahu? diye sordu. Elektriği nereden buluyorsunuz?

— Yel değirmeninden. Li'nin marifeti. Nasıl yaptıysa, yeldeğirmenine bir jeneratör bağladı. Rüzgâr eserse radyo da çalışıyor. Ama bazan pek sönük...

Gari gözlerine inanamıyordu:

— Bir radyo ha? Vay anasını! Evde bir radyo var da benim haberim yok. Çalabilirim değil mi?

— Tabii. Yalnız pek fazla açmazsan iyi olur. Karımın uykusu hafiftir.

— Tabii... Tabii... Merak etme.

— Hayırlı geceler.

Hofman odadaki yegâne gaz lâmbasını alarak, yatmağa gitti. Arkasından da Sandi...

Gari gözlerine inanamıyordu. Ellerinin altında radyo, sanki bir canlı mahlûk gibi sıcak ve samimiydi. Üst kattan Sandi'nin sesi geldi... Ne dediği anlaşılmıyordu.

Sonra herşey sustu.

Gari derhal perdeleri açtı, karlar üzerinde akseden mehtabın soluk ışığı odayı aydınlattı. Radyonun başına diz çöktü ve titrek elleriyle düğmeyi çevirdi. Radyo hemen aydınlandı. Hoparlör hafif bir homurtu neşretmeğe başladı. Bu cihaz, bir buçuk sene evvel herkesin alışık olduğu ve hiç te fevkalâdeliği olmayan bir âletti. Fakat şimdi bambaşka bir mâna ifade ediyordu.

Bu radyoda konuşanlar, şarkı söyleyen ve çalgı çalanlar, nehrin karşı tarafındaki sıhhatli, sağlam, efendi gibi hayat yaşayan insanlardı. Birbirleriyle konuşuyorlar, birbirlerini eğlendiriyorlardı. Bu radyonun verdiği ses, medeniyetin, sıhhatin, sıcaklığın ve iyi yiyeceklerin sesiydi. Bu radyo birbirleriyle dost insanların sesini veriyordu. Onlar yekdiğerini tuzağa düşürüp etini yemeği düşünmüyorlardı.

Bu radyonun ifade ettiği şey, Gari'nin çoktan kaybettiği ve artık ele geçirmek için hiçbir ümidi kalmadığı birşeydi.

Radyo iyice ısındıktan sonra istasyon düğmesini çevirirken karnında bir burkulma hissetti. Heyecan...

Bir kız şarkı söylüyordu...

Kızı bir kelimenin tam ortasında yakaladı. Bu yarım kelime bir an içinde kaybetmiş olduğu dünyanın, bildiği, içinde doğup büyüdüğü âşına âlemin bütün havasını, bütün hususiyetlerini, bütün inceliklerini bir anda gözlerinin önünde canlandırdı. İçin için, tatlı tatlı, doya doya, ilânı aşk edermiş gibi iştiyakla, zevkle küfretti.

Başına bu belâyı getirenlere küfretti... Uyandığı - bombardımandan sonra ilk uyandığı - batakhaneye küfretti... Hepsine, herşeye, alabildiğine küfretti...

Kız ağır, mahzun, tatlı bir şarkıyı iç gıcıklayan bir sesle söylüyor, dökülen sararmış güz yapraklarından bahsediyordu.

Şarkıya, kızın sesine, bütün bu âleme yabancı bir ses... Bir çingirak sesi karışıyordu.

İçerledi. Bu çingirak ta nereden çıktı be?

Kesin şu çingırağı...

Çingirak!

Gari'nin yerinden fırlamasıyla, üç adımda kapıya varması bir oldu. Kapının yanına dayadığı silâhını alarak, mehtabın ölü ışığına daldı.

Acaleden radyoyu kapatmayı, hâttâ çıktuktan sonra kapıyı çekmeyi bile düşünmedi. Ayaklarının ucuna basarak sessizce karanlığa doğru yürüdü. Evin karanlığına sığmıyor, nazarı dikkati çekmemek için eğilerek iki büklüm ilerliyordu. Evle samanlığın arasındaki düzlüğü, samanlığın arkasına siper alarak bir nefeste geçti. Binanın gölgesine vardığı zaman yavaşladı ve sırtını duvara vererek ihtiyatlı ve emin adımlarla ilerledi. Tam dış köşenin dibine geleceği zaman durdu. Etrafı dinledi. Çıt yoktu.

Gari sırtını duvara yapıştırdı. Santim santim ilerliyerek başını köşeden çıkardı. Meyilli kısmın alt tarafında bir gölge yerde yatıyordu. Az sonra bu gölgeden bir ahtapot kolu gibi birşey uzandı. Gari, adamın elini seçer gibi oldu. Herif dış teli iyice aşmıştı. Şimdi binbir ihtiyatla iç telleri yokluyordu.

Evde, kız şarkısına devam ediyordu. Gari kızın sesini duymuyor, fakat şarkıya devam ettiğini, bu ıssız gecede şarkıyı yalnız onun için söylediğini biliyordu. Yalnız Gari için...

Halbuki silâh sesi kızı susturacak, iç gıcıklayan tatlı sesine son verecekti. Silâh sesine herkes kalakacak, oturma odasına inecekler, kız, şarkı ve bu rüya berbat olacaktı. Hayır, Hofman'ların uyanmasını istemiyordu. Kız onundu. Şarkı onundu.

Gecenin donuk mehtabında, yeldeğirmeninin hışurtısından başka birşey duyulmuyordu.

Yamaçtaki karaltı, sessizce bir tel daha aşmağa muvafak olmuştu.

Gari başını geri çekti. Samanlığın duvarının karaltısına gömülerek geriledi. Kapıya geldi. İçerdeki karanlıkta el yordamiyle yolunu bularak, hurda makinelerin bulunduğu köşeye vardı. Gene el yordamiyle kalın bir demir çubuk buldu. Şöyle bir ağırlığını tarttı, avucu ile yokladı. Bu, işine yarardı. Geldiği gibi yavaşça, samanlıktan çıktı. Duvarın gölgesine sığınarak dış köşeye gitti.

Yabancı biraz daha ilerlemişti.

Fakat Gari sabırsızlanıyordu. İçinden herife küfrediyor, acele etmesini istiyordu.

Yoksa kız gidecek...

Haydi be köpek! Ne kırıyorsun? Geleceksen gel!

Allah belânı versin. Haydi gel.

Herif kurnazdı. İlk çingıraktan sonra bütün diğer telleri zerre kadar gürültü çıkarmadan geçti. Elleriyle telleri buluyor, yerlerini iyice tesbit ediyor, sonra hiç, ama hiç ses çıkarmadan aşıyordu. Acelesi yoktu.

Nihayet herif yaman çıktı. Düzlüğü geçti. Samanlığın bir iki adım ilersinde doğruldu. İhtiyatlı adımlarla ilerledi. Gari'nin hizasına geldi, geçti.

Gari, vahşi bir hırsla, elindeki manivelâ kolunu herifin ense köküne indirdi. Demirin darbesi altında herifin belkemiği acaip bir ses çıkararak göçtü. Ağzından ancak bir «Hıh!» çıkabildi. Olduğu yere yıkıldı. Gari'yi hiç görmemişti bile.

Cesedi ortadan kaldırmak lâzımdı. Burada bırakılırsa yarın bir sürü suale muhatap olacaktı. Herifin ceplerini aradı. İşe yazar birşey yoktu.

İhtiyatlı adımlarla samanlığın etrafını dolaştı. Mehtabın öli ışığında uzanan tarlalara baktı. Herifin bir arkadaşı varsa bile görünürlerde değildi. Yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra eğildi ve cesedi omuzladı. Donmuş derenin kenarına götürdü. Buzların üzerine attı. Buzlar çözülünce akıntı cesedi alıp götürürdü.

Koşarak eve döndü. Dış kapının dört, beş metre ilerisine gelince, kulaklarına gelen yabancı bir sesin aksı ile kendini yere attı. Silâhını kapıya çevirerek bir an bekledi.

Ses alçaktı. Ne söylediğini anlıyamıyordu. Sürünerek kapıya yaklaştı. Herif hâlâ konuşuyordu. Vay anasını, yoksa o, öteki soyguncu ile meşgulken...

Ses kesildi ve onu bir piyano sesi takip etti.

Gari, kendi kendisine söverek doğruldu. Radyoyu açık bırakmıştı.

Kız aklına gelince fırladı.

Kız gitmişti. Şimdi bir erkek sesi vardı radyoda...

IX

Gari, radyonun başına diz çökmüş dinliyordu:

«... başka feci bir kazaya sebep olmuştur. Rötarlı gelen bir askeri katar, arkadan yetişen ekspresin çarpmasıyla parçalanmıştır. Ekspresin makinisti, havanın çok karlı olmasından, öndeki katarın fenerlerini önceden görmediğini ve görüldükten sonra da kısa mesafede ekspresi durdurmağa muvaffak olamadığını söylemektedir. Katarın altı vagonu tamamen parçalanmış ve bütün katar hattan çıkmıştır. Tahkikat devam etmektedir. Askerî makamlar zayıat miktarını gizli tutmaktadırlar. Bu katar Missisipi hududuna değiştirme birlikleri taşımaktaydı.»

«Missisipi hududunda değişmeler devam etmektedir. Birçok kahraman erimiz uzun bir hizmet devresinden sonra ailelerine kavuşacak ve yulbaşını sevdikleri arasında geçi-

receklerdir. Askerî makamlar bududu tutan birliklerin miktarı hakkında tam bir ketumiyet muhafaza etmekte, bu mevzuu en mühim askerî sırlardan addetmektedirler. Bununla beraber selâhiyetli bir askerî sözcü, bütün vatandaşların müsterih olabileceğini söylemiş ve vatani, doğudaki metrûk arazide hâlâ mevcut olduğu tahmin edilen düşman ajanlarının herhangi bir teşebbüsüne karşı müdafaa edilecek kudrette kuvvetlerimizin gece gündüz vazife başında bulunduğunu ilâve etmiştir. Yine eski sözcüye göre, bu düşman ajanları metrûk arazide istediklerini yapabilirler, fakat onları da oradan fetetmek vakti gelince kahraman birliklerimizin taarruzu karşısında asla tutunamayacaklardı.»

Gari hayretten dona kaldı.

«Sayın dinleyiciler, bildiğiniz gibi, metrûk bölgede bulunan düşman ajanlarından bazıları bu tarafa geçmeyi zaman zaman denemişler fakat uyanık askerlerimiz buna imkân vermemiştir. Bu ajanlardan hiçbiri maalesef henüz canlı olarak yakalanmamıştır. Bu itibarla bir seneyi mütecaviz zaman-danberi büyük sır maalesef çözülememiştir.»

«Bu arada, Pentagon'dan bazı zayıf işaretler alınabilmekte ve bir miktar askerlerimizin bu işgal edilmez yeraltı kalesinde bulundukları anlaşılmaktadır. Bunlar, belki de Misisiipi'nin doğusunda bulunan son Amerikan vatandaşlarıdır.»

«Bütün Avrupa radyoları...»

Gari, radyoyu iki eliyle kavrayarak sarstı:

— Yalan söylüyorsun, domuz oğlu domuz, yalan söylüyorsun!

Evet, radyodaki ses, her cümlesiyle, her kelimesiyle yalan söylüyordu. Bu en basit, en çocukça bir propagandaydı. Nehrin batı tarafında kalan yirmi iki eyalet örfi idare altındaydılar. Bunu anlamamak için odun olmalıydı insan. Radyo sözcüsünün sözleri bunu açıkça gösteriyordu: palavra! Palavra! Palavra! Herifin eline birtakım şeyler vermişlerdi, oku bunu! diye. Okuyordu aptal. Belki kendisi de inanmıyordu. Bu palavralar sadece milleti uyutmak, şüpheleri yitirtmek içindi. Radyoda ne emredilirse onu okumak bir örfi ida-

renin alâmeti değilse, bir dikta rejiminin ifadesi değil miydi? Musolini İtalyası, Hitler Almanyası, Stalin Rusyası gibi...

Evet, palavra atıyordu, radyodaki herif... Sebebi ne olursa olsun palavra atıyordu. Yabancı ajanlar balonu da ne oluyordu? Bir buçuk senedir bulaşık bölgeyi bir başından diğer başına kadar gezmiş, yalnız kendisi gibi mahrumiyet ve sefalet içinde, hayata devam etmeğe çalışan biçare adamlar görmüştü..Düşman ajanı mı? Gari böyle birşey duymamıştı bile... Kime yutturuyorlardı bunu be!

Değiştirme kuvvetleri ha! Ulan sersem herif, trenler dolusu değiştirme kuvvetini hududa gönderilmesi için hudutta bekleyenlerin binlerce ve binlerce olması lâzımdı. Bütün bu askerler bir avuç düşman ajanı mı bekliyordu? Geç babam, geç... Yutar mıyım bu mantarı?

Gari, tekrar radyoyu açtı.

Şimdi yeniden bir müzik başlamıştı. Gari şarkıyı tanımadı. Ama müzik hoşuna gidiyordu. Boylu boyunca yere uzandı. Güneşte gerinerek ısınan bir kertenkele gibi, müziğin sıcak ve yumuşak dalgaları arasına kendisini bıraktı.

Canı yanıyordu...

Her tarafı sanki hem içerden, hem dışardan sızlıyor gibiydi. Müzik binlerce iğne gibi bir tarafına batıyor, yalnızlığını, çaresizliğini ve içine yuvarlandığı vahşet âlemini daha yakından, daha açıkça hatırlıyordu.

Yattığı yerde kıvranmağa başladı. Radyodan gelen ses sanki odanın içindeymiş, sanki şarkı söyleyen kadın orada yanındaymış gibi geliyordu. Ama bu, hayallî kadını elleriyle tutamıyor, kollariyle saramıyor, altına alamıyordu...

Sanki dayak yemiş gibiydi...

Dünya bir çıkmaza varmış, herşey kaybolmuştu.

O yapayalnızdı...

Etrafındaki insana benzeyen mahlûkların kendisiyle alâkaları yoktu. Onun hayatiyeti yoktu onlarda... Kimisi, ancak o korursa yaşayacak; kimisi de onun şikâri olacaktı. Kendinden başka kimsenin hayatı hakikî değildi, elle tutulamazdı. Hiç kimseye itimat edemez, beraber yeyip içemez, beraber yatamazdı...

Yalnız bir kişi belki...

İrma...

Bu ismi nasıl hatırlayabildiğine şaşıtı.

İrma. Mücevherleri toplayan kız. Kızın çehresini hatırlayamıyordu.

Zaten onun hakkında pek az şey hatırlıyordu. On altı, on yedi yaşında gösteriyordu, on dokuzunda olduğunu söylüyordu. Fakat İrma'nın birşeyi vardı ki, utanmazdı... Bera-ber geçirdikleri o tek gece... Onun gibisini bulamamıştı. Radyodaki şarkıları, içini bayıltan kadın seslerini dinlediği zaman, İrma'yı istediğini, onun kütür kütür vücudu için kıvrandığını anladı.

Ne aptallık etmişti de bırakmıştı karıyı... Aklınca köp-rüden geçecekti. Nah sana, hımbıl!

Dünya bir çıkmaza varmış, herşey bitmişti.

O yapayalnızdı.

Ya öte taraftaki cahiller, hımbıllar, domuzlar? Düşman ajanı ha? Şimdi, sade suya piring gibi bu masalı yutturma-ğa kalkacaklarına, bir buçuk sene evvel bombardıman yapıldığı zaman niye mukabele etmemişlerdi? Niye kıçlarının üstüne oturmuşlardı? Amerika'nın askeri, uçağı, atom bomba-sı yok muydu?

Koskoca Amerikan Birleşik Devletleri, başına düşen birkaç bombaya böyle seyirci mi kalacaktı? Hele ondan sonra, bombardıman görmüş şehirleri ve halkı bukadar kolay gözden çıkartmak ta ne oluyordu?

Gari, şimdi herşeyden şüpbe ediyordu... Hattâ bombardımandan evvel de acaba!

Gari şüphelerinde haklıydı.

Çünkü hiçbir şeyden haberi yoktu. Fakat memleketin batı kısmındakiler de, karantinanın dışında olmalarına rağmen, ondan fazla birşey bilmiyorlardı. Bilenlerin ise, bu sırrı ifşa etmelerine imkân yoktu.

Bombardımandan altı dakıka sonra, mukabil taarruz için Pentagon tarafından evvelce hazırlanmış bulunan plân-lar tatbik mevkiine konulabilirdi. Bu maksatla, dünyanın

birçok yerlerindeki gizli istihbarat merkezlerinden, özel askeri radyolarla mesajlar yaymağa başlamıştı.

Bütün Kuzey İngiltere esrarengiz bir düşman tarafından bombardıman edildi...

Bütün Moskova bölgesi ve orta Rusya, kuzeyden gelen bir bombardımanla hercümerç içinde...

Hindistan, şimdiye kadar duyulmamış bir dehşette bombardımanla hallaç pamuğu gibi atıldı...

Avustralya...

Çin'in Pasifik sahilleri...

Ganj Vâdisi...

Bütün Orta Avrupa...

Güney Afrika'nın da aynı anda bombardıman edildiği haberi, bir hususiyet taşıyordu: çünkü Güney Afrika'yı tarumar eden bombalar güneyden gelmişti... Ama güneyde düşman yoktu...

Bombardımandan altı dakika sonra, Erkânı Harbiyenin hazırladığı plânlar mucibince bütün Amerika askeri gücü, mukabil taarruza geçebilirdi. Fakat hiçbir teşebbüse geçilememişti... Çünkü, vuracak düşman yoktu...

Yeryüzünün bütün kalabalık merkezleri aynı meçhul düşmanın darbesiyle harabeye dönmüştü. Bu düşman yeryüzünde değildi... Olamazdı... Bu düşmanı başka yerlerde aramak lâzımdı. Ama nerede? Nerede?

Nerede olduğunu, nereden geldiğini bilmediğiniz bir düşmana mukabil taarruzda bulunmak için ne yapabildiniz?

Fakat herkes öyle düşünmedi. Moskova'nın bombardımanından yirmi dakika sonra Batı Avrupa'nın esasen silleyi yemiş şehirleri üzerinde yeni bir belâ kasırgası esti... Rus kuvvetleri bütün atom güçleriyle bu mâsum şehirler üzerine saldırmışlardı. Bütün Avrupa'da taş taş üstünde kalmadı. Aynı Rus kuvvetleri Alaska'yı da tarumar ettiler. Kuzey hududundan aşarak Amerika'ya saldırdılar... Fakat Kanada'dan daha ileri gidemediler. Gerek Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri, gerekse Birleşik Devletlerin garbindaki üslerinden havalanan kuvvetler buna mâni oldu. Fakat böyle bir

müdafaa barajı karşısında bozguna uğrayan Rus hava kuvvetlerinin yüreksizliği de bunda rol oynadı...

İlk şaşkınlık geçtikten sonra, Rusların yaptığı bu taarruz, ilk taarruzun da onlar tarafından yapılmış olmasının muhtemel olduğu şüphesini verdi. Fakat özel radyolardan alınan mesajlar tek tük te olsa, devam ediyor ve Rusya'nın aynı bombardımana maruz kalmış bulunduğunu ifade ediyordu. Netekim bozguna uğrayarak üslerine dönebilen Rus uçakları, üslerini bulamadılar!..

Dünya bir çıkmaza girmişti. Yeryüzü, gökyüzü zıvana dan çıkmıştı...

Bombardımanın hemen akabinde bütün yeryüzü milletleri radyo sükûtunu tercih ettiler... Sonra yavaş yavaş öteden beriden zayıf sesler yükselmeğe, sualler sorulmağa başlandı. Bulaşıcı hastalıkların türlü türlü milyonlarca can aldı. O güne kadar yeryüzünde görülmemiş acaip hastalıklar ortaya çıktı. Anide öldüren, ıstırap çektiren, teneffüs cihazında tahribat yaparak can alan, dimağları tahriş ederek görülmemiş ölümlere götüren hastalıklar...

Fakat bu umumî bombardımanın kim tarafından, nasıl ve niçin yapıldığı katiyen anlaşılamadı. Umumî cereyan, bunun bir doğu - batı çarpışmasından ibaret olduğu ve tahribatın mütekabilen atılan atom bombalarının neticesi olduğu merkezindeydi...

Fakat atom silâhlarını kullanacak ve bunların kullanılmasını emredecek makam sahlplerinden, hayatta kalanlar biliyordu ki, bu esrarengiz bir bombardımandır. Maamafih efkârı umumiyenin bu fikri pek uzun sürmedi: birer birer, o zayıf sesler de sustu. Konuşan radyo istasyonu hemen hemen kalmamıştı. Dünya kesif bir sükût içinde kaldı...

Amerika kısmen sağlam kalmıştı. Amerika kısmen sağlam kalmıştı ama, bu mucizenin sebebini hiç kimse bilmiyordu. Ve hiçbir zaman hiç kimse bunu öğrenemiyecekti.

Çünkü, Amerika'nın doğu sahillerinden yüzlerce kilometre uzağa bombaların yağdığını, ancak o sırada rotası oradan geçmekte olan birkaç geminin yolcu ve mürettebatı biliyordu. Onlar da artık bunu hikâye edecek imkâna sahip

değildiler... Ve denize düşen bombalar o birkaç yüz insanla milyonlarca deniz mahlûkundan başka kimseye tesir etmedi.

Eu, bir hata neticesiydi. Misisipi nehrinin batı tarafına düşmek üzere tasarlanmış bombalar bir hata neticesi, kıt'a'nın doğu açıklarında denize dökülmüş, karanlık suların derinliklerinde fırtınalar yaratmıştı.

Bu bir mucizeydi. Ama bunu hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse de öğrenemeyecekti.

Batı Amerika, şimdi yeryüzünde sağlam kalan yegâne bölgeydi. Belki Himalaya'lardan ve Büyük Sahra'dan, Amazon ormanlarından bir kısmının da sağlam kalması mümkündü... Bu müthiş hakikati ancak mahdut şahıslar biliyor, fakat açıklamağa cesaret edemiyordu.

Gari, sırtını samanlığın soğuk, taş duvarına dayamış, uzaktaki donmuş dereciğe bakıyordu. Sabahın ilk ışıkları insanı ısırان zehir gibi soğuşun üstünde duruyordu. Donmuş, tarlalar yavaş yavaş seçilmeğe başlıyordu.

Akşamki hâdiseyi anlatan izler gözüne ilişti. Yabancı'nın sürüne sürüne yukarı çıkarken kar üzerinde bıraktığı iz, saklanıp beklediği köşeye kadar geliyordu. Yeni günün solgun ışığı altında âdeta siyah gibi görünen donmuş bir kan lekesi izin sonunu belli ediyordu. Sonra kendi izleri...

Radyodaki kızı düşündü...

Ve radyo dinlerken yanibaşında mevcudiyetini hissettiği kızı...

Bir yaz günü. Ilık, yumuşak, sâkin ve dinlendirici bir yaz günü. Gökyüzü masmavi.

Vücudunu gizleyen yüksek otların içinde sırt üstü yatmış, mavi semayı seyrediyordu. Gök, pamuk pamuk, bulutlar ve ot kokusu...

Şehirlere pek sokulamıyordu. Açık araziye tercih ediyordu. Buraya daha erken gelmek istemişti. Hattâ şimdi Va-

şington civarında olmayı tasarlıyordu. Fakat Sandi'lerden ayrılmak kolay olmamıştı. Gitmeğe karar verdiği halde, kalmasında ısrar etmişler, onlar ısrar ettikçe Gari'nin mavi ufuklara takılan gözlerindeki hasret büyümüştü. Nihayet güz gelince tekrar gelmek vâdini aldıktan sonra bırakmışlardı.

Semanın her tarafını kaplayan küme küme bulutlar arasında Sandi'nin yüzünü görür gibi oldu. Bu yüz gitmek niyetinde değildi. Belki sekiz, on sene sonra Sandi yirmi yaşına gelince gidip onu görmek isterdi. Genç bir kadın olunca... Şimdi değil! Gelecek kış, Güney Florida'ya gitmek münasip-ti. Belki yarımada-daki balıkçı kulübesine. Denizde balık oldukça aç kalmak yoktu orada.

Okadar rahattı. Yerinden okadar memnundu ki... Silâh seslerini duyunca bile kalkmak istemedi. Sadece dinledi. Silâhların adedine bakılırsa epeyce kalabalık bir guruptu bu... Ama onu ilgilendirmeyecek kadar uzaktı.

Fakat makinelinin telâşlı sesi kulaklarını doldurunca doğruluverdi

Makineli tüfek! Makineli tüfek! Büyük bir ihtimalle asker demekti... Bir soyguncu çetesi de eline bir hafif makine-li geçirmiş olabilirdi ama, ihtimal pek azdı.

Fırladı. Sanki sevki tabii ile hareket ediyormuş gibi, arazinin şeklinden, ot ve fundalıklardan istifade ederek, gizlene gizlene koşmağa başladı. Bir vahşi hayvan gibi süratle, fakat hiç ses çıkarmadan koşuyordu. Ayak sesi on metre iler-den zor duyulurdu. Missisipi nehrinden bu kadar uzakta askerler bulunması ne demekti? Yoksa ordu, nehri aşıp ta temizlik harekâtına mı başlamıştı? Önüne çıkan bir çiti çevik bir hareketle aştı. Hem koşuyor hem dua ediyordu. Bu, öyle herkesin bildiği gibi dua değildi. Artık adını bile unuttuğu bir Tanrıya yalvarış değildi bu... Kendi usulünce, yarıdan fazlası küfür, geri kalanı da temenni olan vahşi bir dille, silâhları kullananların nehri geçen askerler olmamasına dua ediyordu. Burada hayat vahşi ve yaşanması güç bir hayattı. Açlık güç tahammül edilir hale gelmişti. Fakat onlar bu kadarına da hak tanımayacaklardı. Bu hayattan, bu toprak-

tan nefret ediyor, onu bu hayata ve bu toprağa mahkûm eden kadere alabildiğine sövüyordu. Fakat şimdi bunların, elinden alınmasına asla razı değildi. Hayır. Düşman ajanı diye yakalanıp, bir manga askerin karşısında elleri bağlı can vermiyecekti:

— Analarını satarım, köpeklerin!

Daha otuz... otuz şukadar yaşındaydı be! Ölüme hazır değildi. Ölüme razı da değildi.

Silâh sesleri iyice yakınlaşmış, yükselmişti. Küçük bir tepenin üzerine koşarak kendini yere attı. Emekliyerek tepenin zirvesinden başını çıkardı ve silâhını öne sürerek otları araladı.

Birden şüpheyile doğruldu.

Bulunduğu yerden birkaç yüz metre kadar ilerde, bozulmuş, delik deşik bir şose uzanıyordu. Şosenin üzerinde sadece iki askeri kamyon vardı. Zeytunî boyalı, yarım zırhlı iki kamyon... Tuzağa düşürülerek şosenin üzerinde durdurulmuş iki kamyon... Gari, merakla biraz daha ilerledi. Kamyonları tuzağa düşürenleri aradı. Kamyonlardan bir tanesi yolun kenarına, hendeğe doğru gitmişti. Duruşundan bir arıza olduğu anlaşılıyordu. İkincisi onun birkaç metre ilerisinde durmuştu. Her iki kamyonun şoför mahallerinden, yolun beri tarafında kalan otluk araziye ateş ediyorlardı.

Biraz sonra makineliyi de gördü. Arızalı kamyonun arka tarafında, küçük bir pencereden ateş ediyordu. Yol üzerinde bir ceset vardı.

Kamyonlar batıya, Missisipi istikametine dönüktü.

Gari, hareket plânını derhal tasarladı. Doğruldu, yola doğru yokuş aşağı koştu. Tekrar yere kapandı ve otların arasında kayboldu. Bir müddet bekledi. Tekrar bir fırlama yaptı. Böylece kısa zigzag sıçramalarla hâdis mahalline yaklaştı. Yoldakilrin onu görmemesine imkân yoktu. Muhakkak görüyorlardı. Fakat ona ateş eden olmamıştı. Bu şekildeki yaklaşma, askerlerin tanıdığı, âşına olduğu bir hareket tarzıydı... Belki de onun için...

İlerledikçe daha ihtiyatlı ve daha kısa sıçramalar yaptı. Nihayet biraz ilerde, kendine nazaran daha alçak arazide

beş adam gördü. Herifler kamyonlardan görülmüyordu. Fakat onun bulunduğu yerden tabak gibi görünüyorlardı. Beş kişiden dördü kamyonlara ateş ediyorlardı. Sonuncusunda hiç hareket yoktu.

Gari silâhını omuzladı ve avlanırmış gibi gayet rahat ve gaddar ateşe başladı. Herifin biri yerinden kalkacakmış gibi oldu, yüzü koyun yere kapandı, hafifçe dönerek hareketsiz kaldı. Diğerleri şaşırarak doğruldular. Gari bir daha ateş etti. Bir diğeri göğsünü tutarak yıkıldı. Şimdi kamyondakiler de ateşi sıklaştırmışlardı. Geri kalan iki kişi vaziyetin ümitsiz olduğunu anlayarak koşmağa başladılar. Makeneli tüfeğin ta-ka, ta-ka'sı âdeta neşeli bir tempoyla çınladı. Sustu. Heriflerin bulunduğu yerde hiç hareket kalmamıştı.

Şimdi Gari'nin göğsüne ağır bir el gibi çöken sükût bütün vâdiyi kapladı.

Yerinden kımıldamadan:

— Ateşi kesin! diye bağırdı.

Kamyondan bir ses:

— Ellerini havaya kaldır ve yaklaş! diye haykırdı.

Gari yavaşça doğruldu. Ellerini kaldırdı. Otomatik silâhını sağ eliyle kavramış, sımsıkı tutuyordu. Yola yaklaştı ve hendeği aşarak yolun kenarına oturdu.

— Silâhını yere bırak!

Gari tereddüt etti:

— Siz tepeyi tutup, arkamı emniyete almazsanız bırakmam.

— Arkan emniyette. Biz tepeyi göz altında tutuyoruz.

Gari silâhını asfaltın üzerine bıraktı.

— Kimsin sen? İsmin ne?

— Assubay Başçavuş Rusel Gari. Beşinçel Ordudaydım...

Kamyonun penceresinde, çelik başlıklı bir baş belirdi. Başlığın üzerinde beyaz bir şerit vardı:

Subay:

— Hüviyetini ispat edebilir misin? diye sordu.

— Elbette.

Gari sicil numarasını taşıyan zinciri çıkardı. Subay iyice tetkik ettikten sonra:

— Size teşekkür etmek vazifemdir, dedi. Bizi çok müşkül bir vaziyetten kurtardınız. Yalnız mısınız?

— Evet.

Teğmen bir an ne söyleyeceğini şaşırımıŝ gibi durdu. Yanındaki adam:

— Şikago'yu sorsak Teğmenim, dedi.

Gari suali tekrar ettirmedi:

— Mahvoldu, dedi, herhalde atom bombası olacak, hem de yüzlerce... Şikago şimdi bir kül yığınından ibaret.

— Siz nasıl kurtuldunuz?

— Orada değildim, Teğmenim. Her taraf harabe halinde. Atom bombaları ve sarı hastalıklar kimseyi bırakmadı. Ancak belki birkaç bin kişi kaldı.

— Okadar mı? Emin misin?

— Tabii. Şikago'dan Florida'ya kadar her yeri dolaştım. İlk sene epeyce insan kalmıştı ama, bu yaz ancak birkaç bin kişi kalmıştır.

— Yok yahu... Halbuki...

— Evet Teğmenim...

— Sağ olun Başçavuş! Sağ olun. Size nekadarkı teşekkür etsek azdır. şimdi şu lâstiğı tamir edip yola çıkabiliriz

— Teğmenim...

— Ne var?

— Beni de beraber alabileceğınızı ümit ediyordum.

Teğmen birdenbire sertleşti:

— İmkânı yok. Siz bulaŝıksınız. Bunun için mi düşmana ateş açtınız? Sizi takdir ederim Başçavuş, fakat maalesef başka birşey yapamam.

Gari, yüzünde çok iyi taklit edilmiş bir sukutu hayal ifadesiyle:

— Fakat Teğmenim, dedi. Fakat... Ben...

— Hayır.

Gari uzaklaşmış gibi davrandı. Gene döndü:

— Teğmenim bana biraz yiyecek veremez misiniz?

— Maalesef, fazla erzakımız yok. Elimizdeki bütün se-

yahat boyunca yetmesi lâzım, Başçavuş. Şimdi siz uraklaşın da biz de şu lâstiği tamir edelim.

Gari bu fırsatı kaçırmadı:

— Ben lâstiğinizi değiştireyim, dedi. Yalnız bana yiyecek birşey verin. Rica ederim Teğmenim, yiyecek pek kıt buralarda.

Subay, Gari'nin ince vücudunu, eski püskü etkiselerini baştan aşağı süzdü. yüzünün ifadesini belli etmemeye çalışarak:

— Peki, Başçavuş, dedi. Bizim de erzakımız bol değil, fakat galiba sizin bizden çok ihtiyacınız var. Şu lâstiği yapın da...

— Derhal Teğmenim. Krikoyu verir misiniz?

İlerliyerek clini uzattı. Teğmenin sesi bir soğuk duş gibi başından aşağı döküldü:

— Kımıldama! Sen bulaşıksın yahu... Üstümüzde tulumlarımız yok. Sen yaklaşma. atarız krikoyu sana.

Gari şaşkın bir tavırla:

— Tulum mu? dedi.

— Radyasyon tulumları. Onları giymeğe mecburuz. Işınlardan ve mikroplardan korunmak için...

Gari patlamış lâstiğe doğru yürüdü:

— Teğmenim, lütfen dikkat edin. Birinin ateşine hedef olmak istemem.

Krikoyu yerleştirdi ve çalıştırmaya başladı. Kamyon yavaş yavaş yükseldi.

Gari'nin keyfi yerindeydi, fakat belli etmiyordu. Bu hımbıllar, bu şaşkalozlar doğudaki alınmaz yeraltı kalesinde arta kalmış kahramanlardı. Herifleri bu kadar kolay kandırabilmesi, içinden geçtikleri bu vahşi âlem hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduklarını ve buralardaki insanları ne kadar az tanıdıklarını gösteriyordu.

Enayiler...

Onlar hâlâ yumuşak ve medeni mahlûklardı. Bir başka adama inanacak kadar enayi idiler. Herifler doğudan geliyor, Missisipi üzerinde bir noktaya doğru ilerliyorlardı.

Yani karşı tarafa İki kamyon, beherinde üç adam. To-

pu topu iki kamyon ve altı kişi .. Beraberlerinde erzakları ve radyasyon tulumlarıyla. Gari heyecanını gizlemeğe çalışarak parçalanmış lastiği çıkardı. Yerine yenisini yerleştirdi. Supap başlığını çıkardı ve ters takarak, falsolu sıkıştırdı. Krikoyu boşaltırken yeni lastikten gayet hafif bir tıslama geliyordu: kaçan havanın sesi...

Doğruldu:

— Krikoyu istiyor musunuz, Teğmenim?

Herif tereddüt etti. Bunu düşünmemişti. Düşünse, Gari'nin lastiği değiştirmesine razı olmazdı. Şimdi kriko da bulmuştu. Canı sıkıldığı yüzünden belliydi.

— Koy arkaya! Yavaş ha!..

— Peki Teğmenim.

Gari arka tarafa gitti. Kapı açıldı. Kamyonun içine, karanlığa baktı. Makinelinin namlusu ona dönüktü. Makinelinin nişancısı bir sandığın üzerine oturmuştu. Ağzından bir izmarit sarkıyordu. Kamyon tahta sandıklarla yüklüydü. Gari, sigara dumanını ciğerlerine doldurdu.

Asker ters ters:

— Oraya at! Sokulma! dedi.

— Peki be abi!

Gari krikoyu en yakın sandığın üzerine bıraktı. Gözünü - sigaradan ayırmadan geriledi. Asker uzanarak kapıyı kapattı.

Teğmen:

— Sağol Başçavuş, dedi. Raporumda bu hâdiseyi zikre-deceğim. Bugün vatanınıza çok büyük bir hizmette bulundunuz.

— Sağ olun Teğmenim. Yiyecek verecektiniz?

— Ha! Şimdi...

İki tane Istihkak paketi uzattı:

— Daha fazla veremeyeceğim. Bizim de sıkıntınız var. Nerede bulduğumuzu biliyor musun?

— Ohio'dasınız Teğmenim. İndiana hududuna yakın. Teğmenim gecelerinizi şehirde geçirmemenizi tavsiye ederim. Hep birden üstünüze çullanırlar. Açık arazide kalın daha emindir.

— Teşekkür ederim Başçavuş. Biz uzaklaşınca kadar silâhınıza dokunmayın. Hoşça kalın.

Şoför motoru çalıştırdı. Kamyonu geri vitesle takarak kurtardı ve klaksona bastı.

Her iki kamyon hareket ettiler.

Gari arkalarından baktı.

— Güle güle, hasis orospu çocuğu, diye mırıldandı.

Makineli eri, kamyonun camı kırık arka penceresinden bir paket sigara attı. Gari eğildi. Şigara paketini aldı. Sonra silâhına uzandı. Doğrulduğu zaman kamyonlar epeyce uzaklaşmışlardı. Arabalar gözden kaybolunca, acele adımlarla yoldan ayrıldı, kamyonları takibe koyuldu. Hava kaçırın lâstik sâyesinde, kamyonlara gece için mola verecekleri yerde yetişebildi.

Kamyonlar küçük bir ağaçlıkta, arka arkaya park edilmişti. Şu halde her kamyonun şoför mahalline bir makineliyi nöbetçi koymuş olacaktı. Her makineli üç istikameti de atış sahası içine alıyordu. Bulundukları yer evvelce, yani bombardımandan evvel, otomobilli turistler için devlet tarafından yaptırılmış bir kamp yeri idi. Çakıl kaplı bir yol asfalt şosedan ayrılarak ağaçlıklar arasında kıvrılıyordu. Orta da turistlerin istifadesi için konmuş birkaç tahta masa vardı. Bunlar her nasılsa, kışın ısınmak için her şeyi yakan bombardıman sonrası insanların gözünden kaçmıştı. Alaca karanlıkta, ağaçların altına gizlenmiş kamyonlar ancak karaltı halinde görülüyordu. Gari, şoseyi takip etmiş olsaydı, kamyonları mutlaka kaybederdi.

Ağaçlığın, yolun aksi taraftaki kıyısında, otların arasına yatarak, konvoyu nasıl ele geçirebileceğini düşündü.

Bu herifler acemi idi. Yoksa farketmeden bu kadar yaklaşmazdı. Ama elini kolunu sallayarak gidip kamyonu elmasına göz yumacak kadar enayi değildiler ya... Aşağı yukarı iki saattir otların arasında beklediği halde, henüz bir hareket plânı tasarlıyamamıştı. Her iki kamyonun şoför mahallinde yalnız bir adam vardı. Toy herifler nöbette sigara içe-

rek bunu hemen-belli etmişlerdi. Yaktıkları kibritlerin ışığı kendi suratlarından başka surat aydınlatmıyordu. Emin olmamakla beraber kamyonların altında, yerde yatan karaltılar seğer gibi oldu. Eğer kamyonların arka tarafında sandıkların üzerinde birer adam bıraktıylarsa, yerde ancak iki kişi yatabilir. Çünkü herifler topu topu altı kişiydiler.

Gari mütemadiyen düşünüyor neticesi garantili olacak bir plân için kafa patlatıyordu. Kamyonlardan birinde bir gürültü oldu.

Nöbetçi kamyonun yan penceresinden başını çıkardı. Öteki kamyonu seslendi:

— Hey! Cakson.

Diğer kamyondaki nöbetçinin başı da ortaya çıktı:

— Ne var?

— Saat kaç yahu? Bizim uğursuz şimendifer marka durmuş.

— Gece yarısı oluyor.

— Yeter be! Uyandırılalım şu şaşkalozları da biz de uyuyalım artık.

— Fena fikir değil. Zaten neredeyse olduğum yerde uyu yacağım.

Yakındaki kamyonun civarından ayak sesleri, diğerinden fısıltılar geldi. Gari sürünerek daha yakına sokuldu. Şoför mahallindeki askerler ölüleri ayaklandıracak bir gürültüyle nöbet değiştirdiler. Yerdeki heriflerden biri uyandı. Başını kamyonun altından çıkartarak sert bir sesle:

— Ne oluyor yahu? diye çıkıştı.

— Gece yarısı oldu Teğmenim, nöbet değiştiriyoruz.

— Bukadar gürültü yapmak şart mı? Sessiz olun.

Subay tekrar yattı. Eski vaziyetini aramış gibi şöyle bir yerinde oynadı. Döndü. Sonra yuvarlanarak kamyonun altından çıktı. Ayağa kalktı.

— Gözlerinizi açın ha! dedi. Ben beşte kalkacağım.

— Başüstüne Teğmenim.

Subay pantolonunun önünü karıştırarak Gari'nin bulunduğu tarafa yürüdü. Gari yere yapışarak bekledi. Subay bir ağacın yanında durdu. Önünü açtı. Gari sessizce doğruldu ve

uykulu herifin elleri meşgulken arkadan saldırdı. Bir avucunu bağırması için ağzına kapatırken, diğer eliyle bıçağını köprücük kemikleri arasına soktu. Bıçak kınına kadar girdi. Teğmen ancak, boğazında bir gıcık dağıtırmış gibi (gggrr!) yapabildi. Dizleri gevşedi ve Gari'nin kollarına asılı kaldı. Gari, herifi yavaşça yere indirdi. -

Biraz sonra çişini bitirmiş dönüyormuş gibi, gitti kamyonun altına girdi. Birisi bir tek şey söylese hemen ateşe hazırdı. Yukarıda, şoför mahallinde, yeni uyanan nöbetçi bir kibrit çakarak sigarasını yaktı. Gari Teğmenden aldığı otomatik tabancayla biraz bekledi. Şüphelenen yoktu. Yavaşça, kamyonun altında yatan diğer adama sokuldu. Bıçağını kaldırmasıyla indirmesi bir oldu. Adam uyanmadı bile. Hafifçe ayakları sallandı. Spazmozla tepindi kaldı. Gari etrafı dinleyerek bıçağını herifin kalbinden çıkardı. Elbisesine sildi. Etti iki...

Yattığı yerden, kamyonun kapısına kadar sürünerek ancak yarım saatte yaklaşabildi. Kamyonun çelik karoserisine yapışarak sanki madenin içine süzülecekmiş gibi, yavaş yavaş, santim santim doğruldu. Elinde bir taş parçası pardı. Pencerenin biraz gerisinde doğrulmağa muvaffak olunca elindeki küçük taşı kamyonun üstünden aşırarak öbür tarafa attı. Gürtlütlüyü duyan nöbetçi başını öbür tarafa çevirir çevirmez, pencereden elini uzatarak tabancanın kabzasını askerin başına indirdi. Kendisini kaybeden nöbetçi, öne, direksiyonunun üzerine yıkılıp yaslanmadan herifi saçlarından yakaladı. Çekti. Yavaşça koltuğun üzerinde kaydırdı. Dinledi. Ne o kamyonda, ne de diğer kamyonda kimse vaziyetin farkına varmamıştı.

Kapıyı sessizce araladı. Kamyonun içine süzüldü. Az evvel yatan eski nöbetçi horlayarak uyuyordu. Gari kamyonun içine doğru uzandı. Aynı öldürücü, tek darbe ile herifi cehenneme gönderdi. Askerin son nefesi, delinen ciğerinden bir gurtuyla boşandı. Ağzının kenarından akan ince bir kan, yavaşça boynuna sızdı. Boynu ile yakası arasında büyüyen bir birikinti yaptı.

Gari'nin niyeti böylece heriflerin hepsini temizlemek de-
ğildi. Bilmesi lâzımgelen şeyler vardı. Yoksa nehrin öte ta-
rafına geçemezdi... Bir an ne yapacağını tasarladı. Sonra ani
bir hareketle kamyonun kapısını açtı. Aşağı atladı. Artık gü-
rültüsünü gizlemeğe çalışmıyordu. Öteki kamyonu yürüdü.

Nöbetçi kafasını pencereden çıkardı:

— Gürültü etme be! Teğmeni uyandırıp başımıza ekşi-
teceksin.

Gari tabancayı herifin burnuna dayadı:

— Çık ulan dışarı! Acele et, açıkgozlüğe de lüzum yok.
Okurum canına.

Herif karanlıkta bir silâha, bir de Gari'ye baktı:

— Vay anas.....

— Sus lan!.. Çık dışarı!

Nöbetçi, ayakları birbirine dolaşarak dışarı fırladı:

— Dur, ateş etme, çıkıyorum yahu!

— İçerdeki enayiye de dışarı çağır, çabuk!

Asker kamyonun kapısına vurarak öbürünü uyandırdı.

Herif, açık kapıdan başını uzatır uzatmaz:

— Ne oluyorsun be? Pa...

Diye başladığı sözü bitiremedi. Aval aval bakakaldı.

— Ne olduğunu görürsün şimdi. Çık dışarı.

Gari ikisini yanyana, kamyonun yanına dikti. Ellerini
kaldırttı. Karşılarına geçti. Merhametsiz bir sesle:

— Şimdi, dedi, ya benim suallerime efendice cevap ve-
rirsiniz, yahut derinizi yüzerim. Nasıl isterseniz.

— Ben birşey bilmiyorum yahu...

— Nereye gittiğinizi biliyorsun ya.

Askerler bir an sustular. Bakıştılar. Gari, tabancayı bir
tanesinin karnına bastırdı:

— Nereye ulan söylesene!..

Asker somurtkan cevap verdi:

— Fort Madison diye bir yerde bir köprü varmış, ora-
dan...

Gari tabancasının namlusunu savurdu. Herifin yanağı
birkac santim yırıldı:

Ulan kahbenin çocuğu! Bana mı yutturacaksın? Fort

Madison'daki köprü'nün ortasında, ananın örekesi kadar açık var. Bir senedir.

Asker elini yanağında tutuyordu. Cevap vermek istedi. Konuşamadı. Ağzında birşeyler hırıldadı. Gari hiç tereddüt etmeden tabancasını adamın karnına boşalttı. Silâh sesi gece içinde alabildiğine büyüdü. Adam barsaklarına kapanarak yıkıldı.

Gari, ötekine döndü:

— Ne dersin babalık? Sen de Fort Madison'a mı gidiyordun?

Son kalanın dili çözülüverdi. Bülbül gibi konuşuyordu:

— Hayır! dedi. Fort Madison'a değil. Kayalı köprü mü ne, öyle bir köprü varmış. Sent Luis civarında. Oraya gidiyoruz. Bekliyorlar bizi.

— Kim bekliyor?

— Bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum abi... Belki de bütün odu bekliyor. Bu kamyonları götüreceğiz oraya.

— Kamyonları mı? Ne varmış bu kamyonlarda?

— Altın... Külçe altın.

— Yalan söyleme ulan!

— Vallâhi yalan değil. İnanmazsarı, git kendin bak yahu. Bu uğursuz altın, üç kamyon dolusuydu. Geride, dağlarda bir yerde kamyonun birini kaybettik.

— Kaybettiniz mi?

— Herifler üstümüze saldırdılar, bugünkü gibi. Yüzbaşı o kamyondaydı.

— Ordu bu altını ne yapacakmış?

— Vallahi bilmiyorum, biz sadece götürüp teslim edecektik.

— Hükûmetin paçası iyice sıkıştı galiba. Üç kamyondunuz ha? Buraya kadar gelebilmenize bile şaşmalı. Sizin gibi toy oğlanların buralara kadar gelmesi mucize. Vaşingtondakiler nasıl?

Asker başını kaldırarak yüzüne baktı:

— Biz Vaşington'dan gelmiyoruz, Fort Noks'tan geliyoruz.

-- Vay anasını!

Gari hemen şüphelenmişti:

— Peki, burada kuzeyde ne arıyorsunuz?

— Ne bileyim ben? Seyahat emrini ben yazmadım ya! Teğmen, bu taraftan gelip 50 numaralı şoseyi takip edeceğimizi söyledi. Ettik... Siz düşman ajanları karşınıza çıkıncaya kadar...

Gari bu söze aldırmadı.

— Kamyonları teslim ettikten sonra ne olacak?

— Herhalde onlara iltihak edeceğiz.

— İltihak edeceksiniz, dediler mi size?

— Evet! Hastalık bulaşmazsa. Meret tulumları hiç üstümünden çıkarmamak icap ediyordu ama, Teğmen, siz düşman ajan... yani sizler meydanda yokken çıkarabileceğimizi söyledi. Köprüde bizi kontrol edecekler. Bulaşık değilsek geçirecekler karşı tarafa. Bana kalırsa, senin sıhhatte olduğuna memnunum. Doğrusu, hastalığa bulaşmak filân istemiyorum.

— Şimdi ne olacak? Teğmen ölünce... Aval aval yüzüme ne bakıyorsun be? Öldü tabii. Acıyacak mıydım?

Asker göz ucuyla öbür kamyonu bakıyordu, henüz ümidini tamamen kaybetmemişti:

— Arkadaşlarından medet umma. Hepsi öbür dünyada at koşturuyor. Şimdi ne yapacaksın? Hepsi öldü. Bir sen kaldın.

Asker hemen cevap vermedi. Önce kamyonu, sonra ayaklarının dibinde yatan arkadaşının cesedine baktı. Biraz ümitleniyordu.

— Pek emin değilim. Teğmen yapacağımız herşeyi söylemiyordu. Aşağı yukarı biliyorum zannederim. Maamafih Teğmende yazılı emirler var, Yüzbaşından aldı. En iyisi doğru köprüye gitmek, senin neler yap... yani neler olduğunu anlatmaktır.

— Kendi başına geçebilir misin? Subaylar olmadan. Parolayı, işareti filân biliyor musun?

— Parola filân yok ki, köprünün altında durup onların gelmesini bekliyeceğiz. Dedim ya, bizi bekliyorlar.

— Sizden başka gelen var mı? Siz yalnız mıydınız? Yani sizin gurutpan başka kafile yok mu?

Asker başını salladı:

-- Şimdilik yok. Biz karşıya geçebilirsek, o zaman başkaları da gelecek.

-- Vay anasını! Demek yollar gene askeri kamyonlarla dolacak. Bu ahmaklar niye size bir muhafız kıtası vermediler? Buralarda vaziyetin ne olduğunu bilmeleri lâzımdı.

Asker acı acı güldü:

-- Başçavuş, gönderecek kıt'a yok! Sen anlamıyorsun. Adamlarımızın çoğu dışarda enselendiler, bombardıman olurken. Kimisi hastalıktan öldü. Kimisi korkudan firar etti. Kala kala bir avuç adam kaldık. Belki yüz kişi kadar. O zamandanberi yeraltında yaşıyoruz. Sürü sürü kamyonlarımız var ama, bu kamyonlara yetecek adamımız yok.

Gari, biraz geriledi. Etrafı dinledi. İki kamyon yükü külçe altın, Misisipi'nin batısındaki hükûmet bu altınlara muhtaç... Bunlar menziline ulaşırsa, arkadan bir sürü daha... Fakat hedefine varan iki kamyon, Fort Noks'ta bekliyen yüz kamyonundan daha değerlidir. Elde var bir... Bilhassa bu acam köprüye varıp ta hikâyesini anlatırsa...

-- Zannedersem, Teğmeni de götürmek münasip olur. Hani herifler bize sual açacak olurlarsa Teğmenin cesedini de görmeleri lehimize olur. Şurada, ağaçların altında. Git getir.

Asker korkarak etrafına baktı.

Gari, tabancasını doğrulttu.

-- Haydi! Pinekleme be!

Asker kamyonun yanından uzaklaşarak, ağaçların altına girdi. Biraz sonra Teğmenin cesedini buldu. Söylenerek sırtladı ve getirip kamyonun arkasına bıraktı.

-- Harekete hazır mıyız? Benzin var mı?

-- Durduğumuz zaman benzin doldurduk. Biz kendi benzinimizi taşıyoruz.

Sonra, nihayet söylemeğe cesaret ediyormuş gibi ilâve etti:

-- O lâstik numarası çok kurnazca bir numaraydı.

Gari pigkin bir kabkaba attı:

— Dur bakalım! Sen daha birşey görmedin be! Erzak ve cephane bu iki kamyonunda da var mı?

— Bol miktarda. Belki birbirimizi kaybederiz, diye, her kamyon kendisi için lüzumlu olan şeyleri taşıyor.

— Kamyonun birisini ben alırsam, sen ötekini köprüye kadar götürebilir misin?

— Tabii... Ama, yoksa sen...

— Benim için kafanı yorma palamut! Sen kendini düşün. Eğer yalan söyledinse imanını gevretirim. Anladın mı? Ben bu kamyonu alıyorum.

— Geçemezsin boşuna uğ...

Birdenbire Gari'nin maksadını anlar gibi oldu:

— Niye bu kamyonu alıyorsun? Teğmen bunun içinde.

— Kaşkaval, bana köprüyü Teğmen geçirtecek. Sana da bir nasihat vereyim. İki seneden fazla zamandır bu meret memlekette yaşıyorum. Sen de bir okadar yaşamak istersen, gözünü, kulağını dört aç. Hiç sual sormadan silâha davran. Bu akşam yaptığınız gibi sersemce hareket etme. Anladın mı?

— Ben senin yerinde olsam, güz gelince güneye yollarırdım.

— Ne diyorsun be? Böyle şey yapamazsın yahu, senin peşinden gelir. onlara söylerim.

Gari, herife sokuldu. Vahşi bir kahkaha atarak:

— İstedğin kadar peşimden gel, aptal! Ama onlara hiç birşey anlatamazsın. Daha durumu çıkmadın galiba. Düşman ajanı şimdi sensin anladın mı?

Herifin yüzündeki şaşkınlık ifadesi sönmeden ani bir aperkat çaktı.

Asker, «Hık!» dedi, kaldı. ^

Gari baygın herifi, ayağıyla kenara itti. Sonra öteki kamyonu giderek motor kapağını kaldırdı. Distribütör kapağını alarak cebine attı. Bununla da iktifa etmedi, buji kablolarını çekerek kopardı. Vantilatör kayışını çıkarmağa çalıştı, muvaffak olamadı. Vazgeçti. Askerlerden kendi boyuna en uygun olanının elbiselerini çıkardı. Sirtına glydi. Herifin si-

cil plâkasını da alarak kendi boynuna taktı. Şoför mahalline geçti.

Motoru çalıştırdı. Farları yakmadan kamyonu şoseye çıkardı. Batı istikametine yollandı. Epeyce yol aldıktan sonra açıklık ve ıssız bir yerde kamyonu durdurdu. Makineli tüfeğe nişan alarak birkaç el ateş etti. Askerden çaldığı sicil levhasına bakarak yeni isminin Forrest Güstafson olduğunu anladı. Askeri sicil numarasını da birkaç defa tekrar ederek ezberlemeğe çalıştı. Yüzbaşının ve Teğmenin cehen-nemi boylamadan evvel sahip oldukları evrakı iyice okudu. Ekipten sağ kalan yegâne adam olması itibariyle, bu evrakı bir olmazsa tecessüs saikiyle okuması icap ederdi. Yeni şahsiyetinde bir falso yapmıyacağına emindi. Yalnız bir aksilik olabilirdi: o da köprüdeki askerlerden birinin Forrest Güstafson'u tanımaları ihtimaliydi. Ona da pek aldırmıyordu.

Köprüye kırk, elli metre kala Teğmenin cesedine radyasyon tulumu geçirdi. Kendi de bir tane giydi.

İki sene! Dile kolay. İki sene geçmişti, otuzuncu yıldönümünü kutladığı gündenberi... Padişahlar gibi kafayı çektiği o uğursuz gündenberi... O batakhane gibi otelde uyanıp ta herşeyin tozla, her tarafın ölümle kaplı olduğunu gördüğü gündenberi... İki sene kaçmış, saklanmış, karnını doyurmak için çalmış, yaşamak için öldürmüştü.

Kaç ceset bırakıyordu arkasında? Allah bilir.

Kendi hayatını korumak ve hedefine vâsıl olmak için kaç kişinin canına kıymıştı? Allah bilir. Sayısını çoktan unutmuştu.

Boş ver bunlara be! Bunlar mazinin kötü hâdiseleri. Fakat mazide kalacak. Vız gelir bana. Ben öldürmeseydim gene de Allah bir gün canlarını alacak değil miydi? Arada sadece bir tarih farkı mı var? Yarın değil de dün mü geberdi herifler? Sat anasını... Sen yaşıyorsun ya!

Yaşıyorsun ve köprü işte şuracıkta.

Karşıya geçeceksin. Şimdi unutma zamanıdır. Mazideki bütün ölüleri unutacaksın. Soğuğu unutacaksın. Açlığı, bir mengene gibi barsaklarını acıtan açlığı unutacaksın. Uykusuz, kadınsız geceleri... Karısıyla yatmak için ormanda bo-

gazladığın zenciye... İşin bitince seni vurmağa kalkan kadının, karnında göğsüne kadar bir vuruşa yardığını...

Hepsini unutmalsın. İşte köprü!

İşte karşı taraf. Karantinasız, sağlam, sıhhatli taraf.

Köprüye yavaşça ve ihtiyatla sokuldu. Saatte belki on kilometre kadar hızla ilerleyerek beton köprüye girdi.

Bir an, çok kısa bir an bu yaptığının bir delilik olup olmadığını düşündü. Hedefe bu kadar yaklaştıktan sonra herşeyi bırakıp, dönmek, kaçmak istedi.

Oynattın mı ulan? ..

Bütün ruhunu kaplayan, midesini buran korkuyu yendi. Ve yoluna devam etti.

Köprüünün orta yerinde, geçit vermeyecek şekilde iki tank duruyordu. Kamyonu durdurdu, tankların küçük toplarının namlu ağızlarına baktı. Hem hâlâ korkuyor, hem de kahkahalar atmak istiyordu.

İşte tanklar... İşte topların ölüm kusmak için ufacık bir işaret bekliyen namluları... İşte Gari... Topların burnunun dibinde. Amma toplarda hiçbir hareket, hiçbir faaliyet yok. Ona âdeta dostça bakıyorlar. Köpeğin sahibine baktığı gibi. Çeliğin, kendisini kullanana baktığı gibi...

Kamyondan inerek kolunu salladı. Arabaya dayanarak heriflerin harekete geçmesini bekledi.

Canı bir sigara içmek istiyordu, fakat radyasyonlu tulumu buna mâni oluyordu.

Biraz sonra köprüünün öte tarafından bir cip çıktı. Süratle yaklaştı, tankların arasında frenleri ısılk çalarak durdu. Tulumlu dört, beş kişi hemen atlادılar; ellerinde silâhlarıyla tankların arasından geçerek ona doğru ilerlediler.

Gari kımıldamadı. Bütün dikkatiyle etrafını kolluyor, fakat ne dikkatini ne de yüreğine basan korkuyu belli etmemeye çalışıyordu. Aralarındaki mesafe üç metre kadar kalınca adamlardan biri eliyle bir işaret yaptı. Gari kamyonun uzaklaşarak köprüünün korkuluğuna yaslandı.

Tulumlu askerler kamyonu yaklaşıp tetkik ettiler. Şöför mahallinin kanepesini kaldırarak altını yokladılar. Kamyonun içini aradılar, her tarafına baktılar. Fakat sadece

Tegmisenin cesedini, sandıkları ve kamyonun içinde kalan erzak vesaireyi buldular.

Heriflerden biri şoför mahalline atladı. Ortalığı gürültülü bir motor sesi kapladı. Tanklardan biri ağır ağır hareket etti. Gerileyerek öteki tankın arkasına geçti. Bu suretle kamyonu yol açtı. Kamyon geçti. Hemen arkasından tank aynı ağır ve gürültülü manevrayla eski yerini aldı. Geri kalan askerler Gari'nin etrafını aldılar.

Hep beraber tankların arasından geçerek cipin yanına vardılar. Gari de arabaya atladı. Cip manevra yaparak döndü ve karşı tarafa doğru hareket etti.

Her iki tarafında oturan askerler merakla Gari'ye bakıyorlardı. O ise, gergin sinirlerle biraz gevşeyince, rahatlayarak arkasına yaslandı.

Başarmıştı. Geçmeğe muvaffak olmuştu.

İki senelik acı ve vahşi hayattan sonra muradına nail olmuş, hayalini hakikat yapmıştı.

XI

Gari diğerleriyle birlikte cipten indi. Tuğladan yapılmış küçük bir binanın önündeydiler. Birisi binanın çelik kanısını açtı. Sonra hepsi onu takip ettiler. İçeri girer girmez kapıyı sürmelediler.

Bir işaret üzerine tavan sanki delinirmiş gibi açıldı ve odaya koyu, ağır ve kurşunî bir sis yayıldı. Gari, gayri ihtiyarî elleriyle kendini korurmuş gibi yaparak geriledi. Fakat onu bir kere daha ittiler ve kurşunî sis içine girdi. İten adam, sonra cesaret verirmiş gibi arkasını sıvazladı.

Gari ancak o zaman bulundukları yerin neresi olduğunu anladı: Dekontaminasyon odası...

Karşı tarafa geçip te bulaşıcı hastalık mikrobuyla temas eden radyasyon tulumlu askerlerin tulumlarıyla birlikte dezenfekte edildikleri yer. Köprünün üzerinde öldürdükleri adamların cesetlerini suya attıktan sonra buraya gelip, mikrop-lardan temizleniyorlardı.

Kurşunî sis etrafını kapladı. Diğer askerleri göremez oldu.

Bir müddet sonra dezenfektan gazı emerek, dışarıya defeden hortumların ışığını duydu. Sis yavaş yavaş dağıldı. Diğer adamlar tulumlarını çıkarmağa başladılar. Gari de elini tulumunun fermuarına götürünce, askerlerden biri:

— Acele etme ahbap! dedi. Daha dur bakalım, seni muayeneye tâbi tutacaklar. Bekle biz çıkalım ondan sonra.

Vay anasını!

Bu da ne oluyordu?

Az evvelki korkusu bu defa şiddetlenerek göğsüne doğru çıkarken, Gari askerleri seyretti.

Birer birer tulumlarından sıyrılarak odadan çıktılar. Çelik kapıyı arkalarından kapattılar, Gari odanın orta yerinde yalnız başına kaldı.

Elini tekrar fermuarına götürdü. Tulumunu çıkarmağa başladı.

Birdenbire çelik kapı açıldı ve sıhhiye çavuşu girdi. Plâkin ve tecrübelli bir tavırla Gari'yi süzdü:

— Bana bir madalya vermeleri lâzım, dedi. Belki sen buluşkınsın...

Gari tersleşerek mukabele etti:

— Belki de değilim. Haydi ne yapacaksan yap. Dışarı çıkmak istiyorum. Burası tüylerimi diken diken ediyor.

— Acele etme oğlum! Öyle kolay kolay dışarı çıkamazsın. Evvelâ sağlam olman lâzım. Uzat kolunu...

— Niye uzatacak mışım?

— Niye uzatmayasın?

Sıhhiye çavuşu uzanarak Gari'nin koluna yapıştı:

— Kan tecrübesi yapacağız. Belki mikrop taşıyorsun. Sağlam olduğunda hiç şüphe kalmaması lâzım.

Elindeki iğneyi Gari'nin koluna saplıyarak, kan nümunesi aldı.

— Senin kan gurubun nedir?

— Ne bileyim ben be?

— Sicil plâkana bak enayi.

Uzandı, Gari'nin boynunda asılı plâkaya baktı.

— AB ha? Nadirattansın desene...

— Ne demek istiyorsun?

— AB Kan gurubuna buralarda pek fazla rastlanmaz. Mısırdı, Çinde, filân çoktur.

Tekrar cisil levhâsına baktı:

— Güstafson ha! Belki de Mısırlı bir Güstafson. Daha neler göreceğiz yahu...

— Kafa şişirme be! Bas git, haydi.

Gari korkunun da yardımıyla, hiddetlenmeğe başlıyordu.

— Gelirken de yiyecek birşey de getir. Kumanya yemekten gına geldi.

— Anlaşıldı,, anlaşıldı.

Sıhhiye çavuşu işini bitirerek uzaklaştı.

Gari yere oturdu. Düşünmeğe başladı. Böylece, kara kara hayallere dalarak bir saat bekledi. Güstafson'un sicilini çalmıştı ama herifin kan gurubu aklına gelmemişti. Vay anasını!

Şimdi yavaş yavaş anlıyordu. Düşünmediği, düşünemediği birçok teferruat vardı. Bunlar bir araya toplanıp onu, elleri kolları bağlı, bir manga askerin karşısına dikilebilirdi. Meselâ teğmeni bıçaklıyarak öldürmüştü. Ama herifin üstüne radyasyon tulumunu geçirdiği zaman, tulumda bıçak yarası yapmağı ihmal etmişti. Bunu nasıl izah edecekti?

Kamyonları getiren askerlerin seyahat esnasında radyasyon tulumlarını asla çıkarmamaları icap ediyordu. Fakat (düşman ajanları) ile temas etmedikleri takdirde bir tehlike olmadığına inanarak tulumlarını çıkarmışlardı. Düşman hücumuna maruz kaldıkları zaman teğmenin tulumunu çıkarmış bulunduğunu söylese, Gari'nin elbiseyi, subay öldükten sonra giydirdiği meydana çıkacak ve her ikisinin mikropla temas ettikleri meydana çıkacaktı.

— Hay aksi şeytan, hay! Keşki herifi geberdiği yerde bırakıp, kurda kuşa yem etseydim.

Gari acı acı düşünürken kapı açıldı. Eshhiye çavuşu girdi. Elinde tepsi ile yiyecek vardı.

— Bir madalya daha hakettim. Seni sahte Mısırlı seni!...

Gari yarı korku, yarı hiddelle bağırdı:

— Kes artık be! Ben Mısırlı filân değilim.

— Değilsin tabii! AB tipi ha? Senin kanın AB gurubundansa, ben de Napolyon'um. Birisi sorarsa bari saçmalama: senin kanın O gurubu... Şimdi öğren de belki ilerde lâzım olur.

— Fakat sicil levham!?

— Boş ver. Sicilin doğru değil. Ama sıkma kendini. Eskilerdensin değil mi? O zaman aceleye geldi. Birçok hata yaptılar. Hoş zaten bunun zararı da yok! Yalnız birşey olur da alelacele kan vermek icap ederse tahtalı köyü boylarsın.

— Belki değişmiştir. Hani, epeyce oluyor...

— Saçmalama be! Kan değişir mi? Dur da sana biraz su getireyim. Nasıl olsa tecrübeler tam müsbet bir netice verinceye kadar misafirimizsin.

— Bu tecrübeler de ne oluyor yahu?

— Mikrop aldın mı diye korkuyoruz. Eğer her gezdiğin yere mikrop saçacaksan... Çok sürmez, yakında anlarız zaten. Ben de şu meret madalyayı kazanacağım.

— Öyle şey olur mu be? Bana hak, şöyle ahpabça bir iş yap benim için. Bir serbest kart alıver bana da, şöyle rahatça piyasaya düşeyim.

— Vay beyim, vay! Herif hâlâ kart istiyor be!

Gari o serbest kartı alamadı. Daha doğrusu, kart filân beklemeğe tahammül edemedi. Üç gün o soğuk odada beklemek işine gelmedi. Bu tecrübelerin ne netice vereceğini pekâlâ biliyordu. İki senedir sürdüğü hayatın hikâyesini kan tahlilleri açık bir şekilde anlatacaktı. Bunu mükemmelen biliyordu.

Hürriyete bu kadar yaklaştıktan sonra fırsatı kaçırmak enayiliğini gösteremzdi...

İlk gece, dekontaminasyon odasında, boylu boyunca yatarak bekledi. Bol yemek yedi. Doya doya su içti. Her istediğini getirdikleri zaman kapıyı kolaçan ediyordu.

Kapı kilitli değildi. Dışarıda bir tek nöbetçi vardı ve ekseriya dalga geçiyordu. Besbelli, onu tehlikeli saymıyorlardı.

İlk gece nöbetçiden iki kere su istedi. Bir kere de sigara getirmesini rica etti. Nöbetçi her istediği şeyi getirdi. Kapının önüne bıraktı. Birkaç adım uzaklaştı. Gari kapıyı açtı ve nöbetçinin bıraktığı şeyleri içeri aldı.

Ertesi gün, sıhhiye çavuşu bir kalem kâğıt getirerek, Gari'ye bazı sualler sormağa başladı.

Gustafson'un askeri hizmet tarihine kısa keserek seyahat hakkındaki suallerine geçti. Gari bu seyahat hakkında mükemmel malûmat verdi, konvoyun geçmiş olması icap eden yerleri uzun uzun anlattı. Hiçbir teferrüatı unutmadı. Bu hususta kâfi derecede malûmatı vardı. Bundan başka rahat rahat traş ta atabilirdi, çünkü bunları tekzip edecek kimse yoktu. Bütün bu hikâyeler bittikten sonra, heriflere kazık atmak kasdıyla, nehrin öte tarafında bulunan kimi iyi niyetli, kimi kötü niyetli binlerce adamdan bahsetti.

Herifin ağzı bir karış açıldı:

— Ne diyorsun?

— Nasıl, «Ne diyorum?»

— Binlerce düşman ajanı ha?

— Düşman ajanı mı, değil mi, bilnem ama, binlerce insan var orada. Şehirlerde değil. Şehirlerin hepsi bombalanmış, harap olmuş. Zaten şehirlere sokulmadık. Fakat küçük kasabalar insan dolu. Her geçtiğimiz küçük kasabada, bütün halk yol üzerine çıkarak bizi karşıladı. Tıpkı Fransa'da Alman işgalinden kurtardığımız kasabalar gibi...

— Nasıl olur yahu? Orada insan bulunamaz. Yani, bizimkilerden demek istiyorum. Hepsi öldü.

Gari ters ters sıhhiye çavuşunun yüzüne baktı:

— Ne bileyim?

— İster inan, ister inanma... Kasabalar adam dolu. Köylerde çiftçiler var. Atlar filân hep ölmüş olmalı. Çünkü sapan çeken adamlar, kadınlar gördüm.

Sıhhiye çavuşu, Gari'nin her söylediğini harfi harfine kâğıda geçiriyordu. Gari bunu farkedince gülümsedi. Herif bu notları resmî makamlara verdiği gibi, ayrıca her tarafa da yayacaktı.

Öğrensiler domuz oğlu domuzlar!

Hikâyesine devam ederek, uydurma bir tuzak hâdisesi anlattı. Bütün arkadaşları can vermiş Teğmen de yaralanarak yolda ölmüştü.

— Peki ama, Teğmene askerî merasim yapıldı mı gömülürken?

— Ne müinasebet canım! Öyle tehlikeli işlere boş ver. Ya mikrop kaptıysa? Salladık cesedini köprüden aşağı...

Gari, için için güldü. Demek Teğmenin mikrop kapması ihtimaline karşı, herifi gömmeğe bile korktunuz? Enayiler...

O gece Gari, nöbetçiden su istedi. Nöbetçi gittikten sonra kapıyı aralayarak etrafı dinledi. Kimsecikler yoktu. Nöbetçi bir iki dakika sonra gelecekti. Halbuki ona uzun saatler lâzımdı. Ancak birkaç saat içinde ortadan kaybolabilirdi.

Aralık kapıdan dışarı süzüldü. Binanın köşesine saklanarak bekledi.

Biraz sonra nöbetçi elinde matra ile döndü. Matrayı kapının önüne bırakmak üzere eğildi. Birdenbire arkasından hafif bir ayak sesi duydu. Bakmak üzere arkasına dönerken, Gari elini yanlamasına nöbetçinin ensesine var kuvvetiyle indirdi. Herif ileriye doğru yıkıldı. Gari herifi elbisesinden yakalayarak düşmesine mâni oldu. Sonra dekontaminasyon odasının içine alarak bir gece evvel yattığı duvarın dibine uzattı.

Birkaç saniye sonra bu işi bitirmiş, kapıyı dışarıdan kilitlemiş, nehrin aksi istikametinde karanlıklar içinde kaybolmuştu.

Nöbetçi değişinceye kadar hiç olmazsa birkaç saati vardı. O zamana kadar çoktan cızlamı çeker, bir şehirde halk arasında kaybolurdu.

Külüstür pikap anı bir frenle durdu. Herif arabadan inerek farların ışığı altında, yolun üzerinde yatan garip cisme doğru yürüdü. Fakat daha dört adım atmadan, havada hafif bir ıslık duyuldu. Bu, havada vınlayarak uçan bir bıça-

ğın ısıldığıydı. Adamın köprücük kemikleri arasına saplanan bıçak sert ve tok bir ses çıkardı.

Adam, boğuk bir «Ah!» ile öne büküldü. Dizlerinin üzerine kapaklandı. Daha tamamiyle düşmeden Gari bir sıçrayışta üzerine atıldı. İşini bitirdi. Pikabın farlarını söndürdü. Sonra zavalliyı, arabanın sandığına atarak, ceketine sarıldığı çoluları yoldan çekti. Arabaya bindi ve gaza bastı.

Sabaha karşı, hava ağarmak üzereyken تنها bir yerde durarak, adamın elbiselerini çıkarttı, kendisi giydi. Cesedi yolun kenarındaki hendeğe atıverdi.

Köylünün solmuş, sarı kazağının ortasında kocaman bir delik vardı: bıçak deliği... Akan kan pıhtılaşmıştı. Eski lâcivert tulumda ise kan lekeleri azdı. Belli olmuyordu. Açamın cebinde birkaç dolar para çıkmıştı. Ama, hiç olmasa araba vardı.

Ortalık iyice aydınlanmış, sabah olmuştu. Gari arabayı son süratle sürüyordu. Hürdü... İki senelik sefaletten sonra bir kuş gibi hürdü... Tarlalarda çiftçiler çalışıyor, geçtiği küçük kasabalar yeni günün mahmurluğu ile uyanmağa başlıyordu. Kimse onunla meşgul değildi. Kimse onunla meşgul olmuyordu. Kimse araba sesini duyup, bir ganimet buluruz ümidiyle hendeklere kapanarak silâha sarılıyor, kasabalarda halk yol üstüne kapanıp vahşi ve aç bir bakışla onu süzmüyordu.

Hür bir memleketti burası... Hür ve canlı...

Pakat arkasında bıraktığı cansız esaret, meşum bir kaderin nişanesini taşıyordu. Onun henüz biradan haberi yoktu.

Nöbetçi bir er dekontamonasyon odasının bir köşesinde yatıyor; ihtiyatsız bir sıhhiye çavuşu vücudu lâcivert renklerle pençe pençe olmuş bir revir odasında can çekiyordu.

Sıhhiye çavuşunun durumu tesbit edildiği zaman, kaçısının tevlit ettiği ilk hiddet dehşete ikkilâp etmişti. Komutanların karşısına iki mesele birer heyulâ gibi dikilmişti: kaçan portörü bulmak lâzımdı... Ve ona kurban olacak herkesi (düşman ajanı) olarak imha etmek...

Bu iki meseleden birincisi çok basitti. Zira Gari her geçeceği yerde bırakacağı ölüm damgasıyla, izini yanılmağa imkân bırakmıyacak şekilde bizzat ilân edecekti.

O gün küçük bir şehirde gözüne bir sinema ilmişti. Dayanamadı. Girdi. Sinemanın serin salonunda, rahat bir koltukta oturmak onu bayağı heyecanlandırdı. Fakat yarı çıplak, bir bikini ile bütün tabii sermayesini ortaya koyan bir kadın artist, ruhunda başka iştiyaklar uyandırdı. Parası yok sayılırdı. Para bulmalıydı.

Hava kararmaya başlayınca تنها yollarda bekledi...

İlk vurgunu sadece bir miktar bozukluk temin etmişti. İkinci ise bir cüzdan getirdi.

O gece başka bir küçük şehre geçti. Gittiği yerde, kendine giyecek temin etti. Yeni şeyler tercih etmedi. Yeni şeyler dikkati çekerdi. Bir eskiciden kullanılmış elbiseler aldı. Küllüstür pikapı تنها bir yerde bıraktı. Otobüse binerek diğer şehrin yolunu tuttu.

Klişton'a vardığı zaman vakit epeyce gecikmişti. Bir meyhaneye girdi. Ufak tefek bir şeyler atıştırırken, radyodaki haberlere kulak verdi. Ajanslar olup bitenleri, daha doğrusu olup bitenlerin bir kısmını, bir felâket haberi olarak yayınlıyordu: Bir düşman ajanı nehrin beri tarafına geçmeğe muvaffak olmuştu. Her on beş dakikada bir yeni bir bültenle, durumu bildiriyorlardı.

Meyhanedeki müşteriler bu bültenleri alâka ile dinliyorlar, radyo yeni bir bülten okurken, onlar kendi konuşmalarını ve meşgalelerini bırakıyorlardı. Bülten devam ettikçe, müşterek mevzu yalnız bu oluyor. herkes «O köpek buralara gelmeğe cesaret ederse, neler yapacağını» sayıp döküyordu.

Fakat radyodaki bülten nihayetlenir nihayetlenmez, herkes kendi âlemine dönüyordu. Artık, düşman ajanının uzak bir yerde olduğu, onlar için hayali bir adam olduğu düşünce-sine kapılıyorlardı. Halbuki kadehlerdeki içkiler ve masanın öbür tarafında oturan dostlar hakiki ve yakın şeylerdi. Şimdi o hayali tehlikenin bizimle alâkası yoktu. Ve böylece düşman ajanı radyo konuşmadığı müddetçe unutuluyordu.

Barda oturan Gari barmanle ahbaplık ediyordu:

— Buralara kadar gelemes yahu! Askerler herifi yaka'ayıp bir tavuk gibi boynunu koparırlar.

— Haklısınız beyim. Benim de askerlere itimadım var. Onların elinden hiçbir şey kaçmaz. Biliyorsunuz buraları rasıl adam ettiler. Eski vaziyetimiz berbattı.

Gari'nin buraların eski halinden haberi yoktu. Ama bozmadı. Biliyormuş ve tasdik ediyormuş gibi başını salladı. Zaten ne olursa olsun, vız geliyordu ona!

Meyhaneden çıktı. Neon lâmbalarıyla pırıl pırıl yanan, rengârenk ışıklı caddelerde, hedefsiz dolaşmağa başladı. Sinema gibi bu neon lâmbalarına da hasretti. Halbuki aklına bile gelmezdi... Fakat şimdi her gördüğü ışık eski âşına bir dost şehresi gibi ruhunda, donmuş hisler uyandırıyor, hatıralar canlandırıyor.

Caddelerde otomobil kalabalığı eskisi gibi değildi. Benzin vesikaya bindirilmişti. Ama gene de bu manzara hoşuna gidiyordu. Bu, istediği hayattı be! İsteddiği yegâne hayat buydu... Hakikî hayat!

Portföyünün muhteviyatını paylaşmak üzere bir kadın bulmak işten bile değildi. Nitekim bunu temin etmekte hiç güçlük çekmedi.

Geceyi damızlık bir koç gibi faaliyette geçirdi. Ertesi sabah kadın kahvaltı hazırladı.

Zevksiz elbiseleri, adi lisanı ve biraz pörsülmüş uzuvlarıyla bile kadın hoşuna gidiyordu. Bu küçüklük, pis ve dağınık dairenin içinde bile çoktan heri hasretini çektiği bir rahatlık, bir ferahlık duyuyordu.

Gari, birkaç gün beraber kalmayı teklif etti. Kadın buna dünden razıydı. Çünkü bu günlerde işler kesattı. Böyle herşeyi beğenen, kavga çıkarmayan, akşamdan geceliğini verip de sabahleyin çantasına top yekûn kaldırmayan namuslu müşteri kolay kolay bulunmuyordu. Nerede o eski kibar zamparalar?

Gari, kadının bu sahte aşkından hakikaten memnundu. Çünkü, o aralık o türlü sü lâzımdı: Her şeye peki diyen, çaime kendisini teslim hazır, ucuz ve bol aşk...

Gazeteleri okumak üzere kalktığı zaman, kadın uzandı ve elinden gazeteleri çekerek odanın bir köşesine fırlattı. Gari'nin kucagina sokuldu.

Gari, bu numaraları yutmuyordu tabii... Portföydeki paralar suyunu çekince, karının da tamamen değişeceğini biliyordu. Ama, vız geliyordu ona... Uzun bir kuraklık devresinden sonra coşkun bir sel basmış gibi doyurucu bir kadındı bu! Vız gelir bundan ötesi...

Radyoyu hiç açmadı. O, burada, nehrin bu tarafında olduktan sonra, buradaki adamların radyoda söyledikleri onu hiç alâkadar etmiyordu. Zaten dinlemek istediği yegâne insan sesi, kadının saçma sapan civıltısıydı. Böylece son bültenleri dinliyemedi ve havadislerin takip ettiği seyirden habersiz kaldı.

O gün öğleden sonra şehrin caddelerinde âvare âvare dolaşarak birçok dükkâna girdi çıktı. İhtiyacı olsun olmasın, sadece satın almak zevki için, birçok şeyler satın aldı. Bu arada evde bekleyen kadını da unutmadı. Gurup yaklaşırken küçük apartmanın yolunu tuttu. Kucağındaki paketler arasından bir elinin iki parmağını çıkararak tokmağı çevirdi. Kadını çağırmak üzere ağzını açtı...

Fakat ağzından hiç ses çıkmadı. Bir hayret nidası bile çıkaramadı.

Zavallı kadın, odanın orta yerinde, halının üzerinde kıvranıyordu. Üstünde sadece bir külot vardı. Çıplak vücudu iğrenç bir lâcivert renk almıştı. Bir şeyler söylemeğe, son bedduasını erkeğin başına yağdırmağa uğraşiyor gibiydi.

Kadının ağzından ancak boğuk bir hırıltı çıktı. Gözleri yerinden fırlamıştı. Dayanılmaz bir ıstırapın pençesinde kıvranıyordu. Kalkan parmağı âşikâr bir tehdit ifadesiyle sallanıyor gibiydi. Radyo açıldı. Spiker çok heyecanlı bir sesle konuşuyordu.

Gari'nin tereddüdü çok kısa bir an sürdü. Kollarındaki paketleri olduğu yere attı. Derhal dışarı fırladı. Arkasından kapıyı bile kapatmadan, dörder dörder merdivenleri inmeğe başladı. Şehirden ayrılan ilk otobüste Gari de vardı. Güneye doğru gidiyordu.

Odada, orta yerde kıvranan kadının hali gözünün önünden gitmiyordu. Bu manzara, kafasından silmeğe, unutmaya çalışmasına rağmen bir hortlak gibi onu takip ediyordu. Bilâkis, kadının hakiki hali de hortlaktan daha korkunç ve daha iğrençti. Tamamen vahşi, anlatılmaz ispazmozlarla kıvrılıyor, gözleri dehşetle dışarı fırlamış, korkunç lâcivert yüzü sanki onun yüzünün iki karış ilersinde, sessiz bedduasını yağıdırıyordu. Çarpılmış parmağı lâcivert bir yılan başı gibi ona doğru sallanıyor, uzanıyordu.

Artık hiçbir yerde bir günden fazla kalamazdı.

O günden sonra her gittiği yerde bir günden daha fazla kalmasına imkân yoktu... Sadece bir gün. Nereye giderse gitsin, küçük şehir, büyük şehir, kalabalık otel ve münezevi bir çiftlik, neresi olursa olsun ancak bir gün kalabilirdi. Yoksa şaşmaz bir isabetle onu takip eden lâcivert ölüm ona yetişecekti.

Bu ölüm onu korkutuyordu, kendi ölümü değil, her geçtiği yerde, her temas ettiği insana gaddar bir vicdansızlıkla aşılacağı bu ölüm onu korkutuyordu. Kendisi, ne kadar acı, ne kadar insafsız, ne kadar feci ve ıstıraplı olursa olsun, ancak bir kere ölebilirdi. Fakat bu saçtığı ölümün haddi hesabı yoktu.

Katil bir rüzgâr gibi, Azrail gibi can biçerek geçiyordu.

Hofman'ları, On dokuzu, Meksika Körfezindeki iki ortasını ve diğerlerini düşündü. Oralara hiçbir şey olmamıştı, çünkü onlar muafı. Kendisi de muafı. Fakat nehrin batısında yaşayan bu koyun sürüsü gibi insanlar? Bunlar muaf değildi. Gari nereye gitse bir ölüm tohumu ekiyordu. Her yerde meşum ve korkunç izini bırakıyordu: otobüsteki yolcular, girdiği dükkânlardaki tezgâhtarlar, sokakta burun buruna geldiği adamlar, meyhanedeki barmen, odanın ortasında kıvranan fahişe...

Bir başka şehirde, bir başka meyhaneye girdi. Tenha bir köşede, boş bir masada, tek başına içmeğe başladı. Sanki onunla diğer müşteriler arasındaki birkaç boş masa mikrobun aşamıyacağı bir mâni teşkil edecekmiş gibi böyle uzak durmayı tercih etmişti.

Uzakça bir masada, bir taksi şoförü olduğu kasketinden anlaşılan, genç bir adam oturmuş hem içki içiyor, hem gazetesini okuyordu. Gari uzakta olmasına rağmen gazeteye dikkatle baktı. Hiçbir şey göremedi. Gazetede resmi yoktu. Bunu biliyordu. Daha resmini elde edememişlerdi. Fakat büyük puntolu başlıkların kendinden bahsettiğinden emindi.

Artık yalnız askerler, polisler değil, herkes peşindeydi. Herkes onu arıyordu. Onu, yani ölüm saçan düşman ajanını. Bu adamların birçoğu görecektlerdi. Fakat iş işten geçinceye kadar kimse onu tanımayacaktı. Ancak hastalığın zalim pençesi heriflerin boğazına sarılınca...

Vay canına be!

Nehrin doğusundayken hasret çektiği hayat bu muydu?

Kadınların kucagında yaşanan, içki, iyi yemekler, eğlenceler, kahkahalar dolu hayat bu muydu? İki senedir bunun için çalışmış, kafa patlatmış, bunu ümit etmiş, bunu elde etmek için kaç kere hayatını tehlikeye atmıştı... Bunun için ha?

Bir yerde ancak bir gün kalmak. Yoluna ötümün lâci-vert dehşetini saçmak. Sonra tekrar başka bir yere. Sonra tekrar başka bir yere. Sonra tekrar...

— Muhakkak yakalarlar orospu çocuğunu.

Döndü. Taksi şoförü konuşuyordu. Cevap vermeğe mecbur oldu:

—Tabii, dedi, nasıl olsa eninde sonunda yakalarlar. Ama, bir an evvel yakalasalar bari.

Kalktı. Masanın üzerine hesabından birkaç dolar fazlasını bırakarak meyhaneden çıktı.

Demek ki, doğudaki ıssız ve vahşi bölgede, vahşi bir hayvan gibi yaşamak istemediği, burada onlarla beraber in sanca yaşamak, dünya nimetlerinden istifade etmek istediği için, görüldüğü yerde bir kuduz köpek gibi vurulması lâzım gelen bir mahlûk olmuştu ha?

Demek çoktanberi ölmüş olması lâzım geldiği fakat ölmediği için onu öldürmek istiyorlardı. Bulsalar öldüreceklerdi. Eşşoğlu eşekler!

Avucumun içindesiniz be! İsteseni topunuzun anasını bellerim.!

Şu şoförün yüzüne doğru öksürmesi, bir meyhane kuşunun boynuna sarılarak sarhoşça yılışması, bir ihtiyar kadının elinden tutarak otobüse binmesine yardım etmesi... Bütün bunlar kâfiydi. Bu herifler onu avlamağa çalışırken, kendisi onların canına okuyabilirdi. Fakat her yerde ancak bir gün kalabileceğini unutmuyordu. Bir gün, sadece bir gün... Yarın yolunun buradan geçtiğini farkedeceklerdi.

Taksi kaldırımın kenarında duruyordu. Kontak anahtarı üzerindeydi. Gari, meyhanenin vitrininden içeri baktı. Şoför kendi âleminde içiyordu. Doğru otomobile yürüdü, direksiyona geçti, el frenini gevşetti. Birinci viteste gayet yavaş hareket etti. Şoförün nazarı dikkatini çekmek istemiyordu. Biraz ilerledikten sonra vites değiştirdi ve gazı dipledirdi.

Şehri, doğu ve batı istikametinde boydan boya ikiye bölen ana caddeye varınca direksiyonu batıya kırdı. Şimdiye kadar daima güneye doğru gitmişti. Yine aynı istikamette gitmesini bekliyeceklerdi. Batıya doğru gitmekle onları biraz şaşırtacağını ümit ediyordu.

Fakat batı yolu tutulmuştu. Şchirden çıktıktan sonra yolun kapatılmış olduğunu gördü. Birkaç otomobil sıra bekliyor, kalabalık bir polis gurubu her arabayı birer birer kontrol ediyorlardı. Gözlerini kısarak bir an uzakta olanları seyretti. Böyle fare gibi kapana giremez, kendi ayağıyla tuzağa düşemezdi. Ne yapacağını düşünürken bugüne kadar daima yaver olan şansı gene kendini gösterdi. Sağ tarafa bir yol ayrılıyordu. Sanki, zaten o tarafa doğru gidecekmiş gibi hiç istifini bozmadan sağa döndü ve aynı süratle kuzeye doğru yoluna devam etti.

İkinci bir dört yol ağzına varınca tekrar sağa döndü ve şehre doğru yol almağa başladı. Şehre varduktan sonra bu sefer güney yolunu tuttu. Şimdi daha ihtiyatlı gidiyordu. Yolun tutulup tutulmadığını ervelden tahmin etmeğe çalışıyordu.

Maalesef güney yolları da tutulmuştu. Bir tek ihtimal kalmıştı: kuzeye doğru gitmek. Herhalde o tarafa gideceğini tahmin etmezlerdi. Fakat kuzeydeki şehirlerin de güney istikametlerindeki yollarının kapatılmış olması lâzımdı. Ya orada enselenirse?

Hay Allah cezasını versin! Kala kala doğu mu kaldı yani? Mecburen o yolu tuttu. Şehirden epeyce uzaklaştığı halde önüne herhangi bir mâni çıkmadı. Bununla beraber ihtiyatı elden bırakmıyordu. Bir çay üzerinden geçen şose köprüsünde durdu. Arabayı köprüden biraz uzakta bıraktı ve yolun kontrol altında olup olmadığını tekkik etti. Henüz yollar kesilmemişti. Fakat buraya da sıra gelecekti. Şöför, taksisinin çalındığını ihbar edince ona servis yapan, içki içtiği kadehi masasından alan garson kız lâcivert ölümün pençesinde kıvranmağa başlayınca...

Güneye ve batıya gitmediğini çabucak anlayacaklardı.

Birdenbire korkuyla irkildi: bu altındaki taksi, kanaraya sarısı araba, onun için ölüm fermanı demekti. Nereye gitse bu araba, bir salon toplantısında ucuz bir aşiftenin göze batması gibi derhal farkedilecekti. Şimdi araba, altında kızgın bir demir haline gelmişti. Derhal başından atılalıydı. Fakat...

Beklediği fırsat ancak ertesi sabah zuhur etti.

Kadın orta yaşlı ve taşralı tipindeydi. Koyu gri, son model Ford'unu ihtiyatla ve yolun sağından sürüyordu. Trafik kaidelerine harfiyen riayet etmekteydi. Gari, saklandığı ağaçlıktan yola çıktı ve kadının peşine düştü. Kadının araba sürüşünü dikkatle tetkik etti: sabahın ilk saatlerinde, تنها bir şosedeyalnız seyahat eden herhangi bir kadın gibi ihtiyatlı ve dikkatliydi.

Öndeki arabaya sokulunca kadın tamamen yolun sağına yanaşarak Gari'ye rahat bir yol bıraktı. Gari süratini arttırdı, Ford'un önüne geçti, anide sağ yaparak frene bastı.

Esasen Gari'nin hareketi kadının hayretini mucip olmuştu. Buna rağmen bu kadar mantıksız ve mânasız bir teşebbüsü de beklemiyordu. Ancak birkaç saniye gecikti, fakat frene basmaya ve arabasını durdurmağa muvaffak oldu. Ara-

ba durduğu zaman, sarı taksinin arka tamponuna çarpmasına ramak kalmıştı.

Gari direksiyondan bir yılan gibi sıyrılıverdi. Gri Ford şamamiyle durmadan o, arabanın kapısına varmıştı. Kadın, sesi hiddetten titreyerek çıkışmağa başladı:

— Araba kullanmasını bilmiyorsanız, şu musibet direksiyonun başına geçmeyin. Dikkat et...

Sözünü bitiremedi. Gari'nin tavrından, durumun bambaşka olduğunu anlamış, fakat niyetini yanlış tahmin etmişti. Önleyemeyeceğini bildiği bir taarruzun dehşetiyle yüzü sarardı, gözleri büyüdü. Gari kapıya sarılıp açmağa kalkarken koltuğun öbür köşesine kaçmağa yeltendi:

— Allahım! Sen bizi ırz düşmanlarından koru!

Gari ilk hamlede kadını kolundan çekerek dışarı aldı. Aynı vahşi hareketle sürükleyerek taksinin yanına götürdü, şoför mahalline attı.

Kadın namusun hayat kadar değeri olmadığına kanaat getirmiş, artık mukavemet etmiyordu. Gari kadının üzerine arabanın kapısını kapattı ve Ford'a koştu. Derhal hareket ederek birkaç metre geriledi. Sert bir dönüşle sarı taksinin yanından fırladı ve son süratle uzaklaştı.

Kadın önce ne olduğunu anlayamamış, afallanmıştı. Fakat Gari kendi arabasıyla yanından geçerken kadının gözlerinde şaşkınlıktan başka, sukutu hayale benzer bir ifade gördü.

— Kaltak! diye söylendi.

Belki de kadın ilk korku geçtikten sonra, bu taarruzu değişik bir macera telâkki etmişti.

— Kaltak!

Kadının ona yetişmeğe çalışamayacağından emindi. Bu süratle devam etmekte mâna yoktu. Kilometre ibresini 50 civarında muhafaza ederek yoluna devam etti.

Pike yapan uçağın sesini duyar duymaz Ford'un burununu hendeğe çevirdi ve sevkitaabil ile frene bastı. Arabanın durmasıyla Gari'nin fırlaması bir oldu. Yoldan biraz ileride-

ki çite doğru koştu, çömelip çitin gölgesine sığındı ve uçağı aradı. Uçağın dalışı ona doğru değildi. Biraz evvel geçtiği yol üzerinde, oradan göremediği bir noktaya doğru dalıyordu. Biraz sonra uçak bir sırtın arkasında kayboldu. Kulakları tırmalayan bir homurtuyla tekrar doğruldu, havada küçük bir tur yaptı ve yeniden aynı noktaya doğru dalışa geçti. Makinelinin kulağına pek aşına olan sesi, bir müzik gibi geliyordu.

— İnekler! diye murıdandı.

Sarı arabayı ve ırzına taarruz edilecek zannederek korkan, fakat Gari'nin böyle bir niyeti olmadığını anlayınca anıde üzülen kadını düşündü.

Makineli tüfeğin mermileri altında delik deşik olan taksiyi ve neye uğradığını anlayamayan başından, sırtından, vücudundan yaralar alarak, bir çığlıkta son nefesini veren kadını görür gibi oldu.

Ölmeden evvel frene basmadıysa, araba herhalde hendeğe yuvarlanmıştı...

Uçak bir dalış daha yaptı. Makineli tekrar geveze geveze takırdadı. Sonra dikilerek o noktanın üzerinde küçük turlar yapmağa başladı.

— İnekler!

Gari Ford'a atladı ve yoluna devam etti. Şoför arabasına acıyacaktı. Eğer yaşıyorsa tabii.. Maamafih Gari şoföre pek te yanaşmadığını hatırladı. Belki adam mikrop almamıştı. Mümkündü...

Kadına gelince, makineli tüfeğin kustuğu ölümden kurtulmasına pek ihtimal yoktu. Ama bu ölümü ıstırap içinde kıvrandıran kıvrandıran can alan, o korkunç lâcivert ölümden daha iyiydi. Zavallı... Belki de kocası nehrin öbür tarafında kalmıştı. Bombardınanda... Bilmem kaç sene evvel.

Gari avuçlarında direksiyonu kuvvetle sıkarak, acı acı düşündü: iş yok buralarda!

Daha kaç gün nerelere, ne kadar kaçabilir? Onun için kurtuluş yalnız bir yerde, nefret ettiği, kinle bağlandığı doğu harabeğinde mi var?

Nehir, biraz ileride, karanlık gecenin kournunda sonsuz akışına devam ediyordu. Bir ses, bir gürültü olarak teğhis edilemeyen, fakat sükûttan da başka olan bir ifadesi vardı. Akıyor, akıyor.

Bir sessizlik vardı. Bu hakiki bir sessizlik değildi. Mes-kûn yerlerin sessizliği idi bu... Hiçbir yerde en ufak bir ses yok sanırsınız, fakat kulak verdiğiniz zaman gecenin içinde konuşan, mırıldanan belirsiz sesler vardı: suyun akışı, topra-ğın nefes alışış gibi...

Hakiki sessizlik, fezanın boşluğuna ait o mutlak sessizlik ancak karşı tarafta; insanların insanlara tuzak kurup, açlıklarını gidermeğe çalıştığı, tabiatın da insanlar gibi de-ğişip, mutlak sükûta erdiği tarafta...

Öyle mutlak bir sükût ki elinizi uzatsanız soğuk tema-sıyla parmaklarınızı ürpertecek... Derin, acı bir sessizlik bu... Mücerret... Zalim... Gayri beğeri...

Gari, kıyıdaki bataklıkların sazları arasında, donmuş bir varlık gibi bekliyor, karanlık geceden daha koyu bir nöbet-çinin silüetini arıyordu. Enayiliğin sırası değil. Şimdi her zamankinden daha dikkatli, daha kurnaz olmak lâzım.

Dikkatli olmak lâzım. Çünkü, onun bu taraflarda bir yerde olduğunu biliyorlar.

Sarı arabanın içindeki hevesli kadının cesedi bulunduğ-
tan sonra, onun taksi ile nehir arasında bir yerde olduğunu biliyorlar. Kolluyorlar onu... Hissediyor. Nereye, ne tarafa gittiğini de biliyorlar. Fakat ona, oraya, o vahşet bölgesine dönmek hakkını da tanımıyorlar.

İnekler!

Gari, hiç hareketsiz bekliyor. Göğsünden taşan bir kin var yüreğinde... Bu nehre, bu sükûta, bu karanlığa karşı hudutsuz bir kin...

Hayata devam etmek için yapacak bir tek şey kaldı. Dişlerini sıkıyor. Yumruklarını sıkıyor. Bu mecburiyet, bu tek şeyi yapmak mecburiyeti onu çileden çıkarıyor. İsterse şimdi yattığı yerden kalkabilir. Avazı çıktığı kadar bağıra-bilir. Bütün nefretini, bütün hiddetini, bütün kinini batı-daki dünyaya; ve bu dünyanın ona reva görmediği bayata...

Fakat bu isyan ancak birkaç saniye sürer. Ondan sonra bir köpek gibi, kuduz bir köpek gibi delik deşik leşini çamur kokan bataklığa seriverirler.

Bu nehir, bu mel'un nehir, vatanı haincesine ikiye bölüyor... Vatanın bu iki parçasında insanlar gayri müslavi şartlar altında yaşıyorlar. Bir taraftakiler varlık, ı ışık ve neşe içinde; diğer taraftakiler yokluk, karanlık ve sessizlik içinde... Bir tarafta yiyecek, giyecek, içecek, radyo... çikolata, viski, benzin, para, neon, kadın, uyku, suh. Diğer tarafta ise...

Aç gözünü köpek, komşuna yem olacaksın...

Ya yavaş yavaş açlıktan geber, yahut bir anda temizlesinler seni... Mezarın başkasının midesi olacak...

Ve leşin bir tarla faresinin leşi gibi açlık kokacak... Kemiklerin güneşte çürüyecek, rüzgârla savrulacak...

Ve bu mukayese edilmez iki parçayı, iki vatan parçasını, şu mel'un nehir bölüyor... Artık vatanın iki parçası yok... Bir taraf vatan. Öbür taraf vatan olmaktan çıkmış...

Gecenin içinde, geceden koyu bir gölge, bir nöbetçi gölgesi doğuyor. Bu gölge gökten sönük birkaç yıldızı siliyor. Geçiyor.

Gari nefesini tuttu. Dört adım ötesinden geçen, bulunu karaltıyı kolluyor. Nöbetçi geçtikten sonra gene kınıldanıyor. Uzun uzun bekliyor. Kaç nöbetçi var, ne kadar aralıkla, nerelerden geçerler? Bunu öğrenmek için... Bunu bilmesi lâzım.

Sonra, sürünerek yavaşça kıyıya doğru gidiyor. Altında bir çöp kırılrsa, bir saz içini çekse derhal duruyor. Kulaklarıyla parça parça bölüyor geceyi... Yabancı sesler arıyor. Sonra yolunu yoklayarak, yalnız elleriyle değil, burnuyla da, hisleriyle de yoklayarak, yavaşça ilerliyor. Tökezleme telleri arıyor... Uzanan eli suyu buluyor. Vücudu, bir solucan gibi suya uzanıyor. Ve sulara, nehrin kendi belirsiz sesinden ayırdedilemeyen bir su sesiyle gömülüyor.

Uzaklaşıyor...

Su ile mücadele etmiyor. Hışırta çıkarmamak için... Kendini akıntıya bırakıyor. Akıntıyla beraber yüzlüyor. Ebedi

sessizliğe doğru yüzüyor. İçinde hep aynı kin, aynı isyan... Bütün âleme, kendine, herşeye kızıyor, küfrediyor, lânet ediyor.

Ulan öküz! Sen, bir zamanlar kendisine Başçavuş Rusel Gari denilen öküz! Bir insan gibi, insanların arasında yaşayabileceğini sandın ha?

İki seneden fazla, sayısız tehlikeye göğüs gerdikten, türlü türlü kurnazlık için kafa patlattıktan sonra, ruhuna bu kadar tatlı bir ümidi sardıktan sonra, bugünkü fiyaskonun dehşetine isyan ediyor:

— Ha! Ha! Ha!..

Nehri geçmeğe muvaffak oldu. Oldu ama, bu başarısını bir sille gibi vurdular sırtına... Şimdi... Şimdi o eski hayatına, o sefil, o insanlıktan uzak hayatına dönebilmek için bataklıklarda sürünüyor. Gene bir kurnazlıkla hayatını tehlikeye atıyor.

Bu ne kaderdir be!..

Bir an içindeki kin ve nefret, tahammül edemeyeceği kadar genişledi, büyüdü. Öte tarafta kalmadığına; kendisi bir köpek gibi vuruluncaya kadar, şehir şehir, köy köy, kasaba kasaba, dere tepe, dağ taş dolaşıp kanındaki mel'un hastalığı, önü alınmaz bir şekilde yaymadığına pişman oldu.

Ukalâ, kalles herifleri kendi seviyesine, doğudaki sefaleti anlayacak seviyeye düşürmediğine pişman oldu. Fakat neye yarardı? İsteddiği başkalarını öldürmek, onlara zarar vermek değildi ki! Bombardıman esnasında yanlış yerde bulunmanın neticesi, kaderin omuzlarına yüklediği tahammül edilmez yükten kurtulmak istiyordu. Eskisi gibi insanca yaşamak istiyordu...

Ayaklarının altında karşı kıyının çamurlu balcığını hissetti. Bata, çıka, yuvarlanarak toprağa çıktı. Son bir defa arkasına dönerek bütün kinini, herşeye karşı olan kinini boşaltırcasına:

— Eşşoğlu eşekler! diye bağırdı.

Karanlıkta çalıların arasında kayboldu.

XII

Meksika körfezinin berrak mavi suları, münis dalgacıklar halinde, balık tuttıkları kumsala vuruyordu. Değişmeyen, yalnız bu dalgacıkların sevimli kıvrımları ve tatlı sesiydi. Florida'nın yakıcı güneşi, bu sıcak Ağustos ayında insanı âdeta rahatsız ediyordu.

Balıkçı kulübesinden kalan, kararmış harabeye baktı. Burada bıraktığı insanların âkibeti hakkında fikir verebilecek en ufak bir iz aradı. Nekadar zaman evvel burasını terkettiklerini ve ne şekilde terkettiklerini anlamağa çalıştı. İçinde, çok rahat günler yaşadığı bu kulübe, yanıp kül olduğundanberi nekadar zaman geçmişti?

Çıplak ayağına birşey battı. Eğildi, kumun içinden ucu sivri bir tahta çıkardı. Bu, kendi eliyle oyup, Sali'ye bahar hediyesi olarak verdiği tahta zincir gerdanlığın bir baklaıydı.

Küçük tahta parçasını hiddetle denize fırlattı. Yarım adadan alelacele uzaklaştı.

XIII

Karnını doyuracak birşeyler bulmalıydı.

Üç gündür ağzına birşey koymamıştı. Midesi artık isyan ediyor, barsakları burkuluyordu. Mağaranın havası, kendi kazuratının kokusuyla, tahammül edilmez bir hal almıştı. Bu koku başına vuruyor, hislerini körleştiriyordu. Mağaranın dibindeki kovada ancak birkaç santim su kalmıştı. Suya boş veriyordu. Daha bir müddet idare edebilirdi. Ama açlık başka türlüydü. Donmuş topraktan söktüğü birkaç kök çoktan tükenmişti. Biraz daha gecikse, bir gün daha aç kalırsa zayıf düşecek, mücadeleye, kavgaya mecali kalmıyacaktı.

Uzun zamandan beri cephanesini idare etmeğe mecbur olduğu, tifeğini aldı. Sürüne sürüne mağaranın ağzına gitti. Karla kaplı ovayı gözetledi.

İlk zamanlarda av silâhını ve ağır karabinayı tercih etmişti. Uzak menzilli ve daha tesirli silâhları tercih eden diğerleri gibi... Fakat bu ağır silâhları kullanmayı tercih edenler artık yaşamıyordu. Çünkü ağır karabinanın sesi çok uzaklardan duyuluyordu. Halbuki silâh sesi, orada bir insan bulunduğuna işaret etti. Ya bir av vurmuştu, yahut ta kendisi iyi bir av olabiliirdi. Buna mukabil küçük silâhların sesi ancak yakın mesafelerden duyulabiliyor, gene de menzil dahilinde ağır silâhlar kadar tesirli oluyordu.

Yiyecek okadar azdı ki, kimse kendini doyurmak için bir başkasının hayatını yok etmekte tereddüt etmiyordu. Ve insan etini, tavşan etinden farklı addedenler hemen hemen kalmamıştı.

Ova, yeni düşen karla bembeyazdı.

Görünürde hareket eden hiçbir şey yoktu. Mağaranın ağzındaki çalıları aralayarak çıktı. Her on, on beş santimde bir duruyor, etrafı kokluyor, gözetliyordu. Şüphelenecek birşey göremeyince dizleri üzerinde doğruldu. Etrafı daha iyi kolaçan etti. Anormal birşey göremedi.

Birkaç sene evvel, herifin birine az daha av oluyordu. Hem de burada, bu mağaranın önünde... Herif mağaranın ağzının üstünde günlerce beklemiş ve başını çıkartır çıkartmaz paslı bir kasaturayla saldırmıştı. Yalnız, açlık adama fazla dokunmuş olacak ki, çabuk davranamamıştı. Gari bir kedi çabukluğuyla, kasatura darbesini atlattı ve herifi kolundan tuttuğu gibi, başından atlatıp yere vurdu.

O hâdiseden sonra sırta gizli teller germiş, kimsenin sesizce yaklaşmaması için tuzak kurmuştu.

Yokuş aşağı dikkatle inerken, bıraktığı ayak izlerine baktı. Bu izler mağarasını ele veriyordu ama vız gel.r. Onun izi belli ise, düşman izi de belli olurdu ya! Böylece o mağarada yokken başkasının gizlenip onu bekleyip beklemediğini anlayıverirdi.

Tepenin eteğine varınca yere çömeldi. Hiç kımıldamadan havayı kokladı. Dinledi. Civarda kendisinden başka hiçbir canlı yoktu.

Eski zamanı düşündü. Kendisinden başka insanların da

bulunduğu, nisbeten daha medenî zamanları... İnsan mantıklı bazı tedbirler alırsa, başına gelebilecek ciddi tehlikeleri kolaylıkla önleyebilirdi. Viskonsin'de bir çiftçi ailesiyle beraber geçirdiği bir kışı hatırladı. Evde bir radyo vardı. Bir de küçük kız... Günde üç öğün, muntazam yemek te vardı. Ama o çok eskidendi. Şimdi haftada birkaç yemek yedi mi, işini mükemmel sayıyordu. Ve açlık vücudunda tesirlerini göstermeğe başlamıştı. Şimdi mevcut yiyeceğe ortak çıkacak herhangi bir boğazı kesebilirdi.

Ovada işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Kar yağınca tavşan, sincap gibi bazı hayvanlar tek tük piyasaya düşerdi. Silâhı ateşe hazır, yavaşça sırtın eteğini takip etti. Sırtın arka tarafında incecik bir dere vardı. İlk hedefi orasıydı. Dere şimdi donmuştu, fakat hayvanlar su içmek için gelebilirlerdi. Her adımında, bir defa havayı kokluyor, kendisinden başka bir canlının mevcudiyetini ifşa edecek kokuları sezmeğe çalışıyordu. Ne yerde, ne de rüzgârda hiçbir canlının izi yoktu. Dereye adamakıllı yaklaştı. Donmuş suyu, kıyıları araştırdı. Hiçbir hayvan emaresi yoktu.

Birdenbire, uzaktan gelen bir silâh sesiyle titredi.

Derhal olduğu yere köktü ve hedef küçülttü. Bazı askerî tâbirleri ibadet eder gibi aklından geçirdiği oluyordu. Bu tâbirler ona çok defa Başçavuş Rusel Gari'yi hatırlatırdı. Yani kendisini... Bir ismi olduğunu, bir zamanlar bir mesleğe sahip bulunduğunu... Uzun, çok uzun zamandanberi hiç kimse ona adıyla hitap etmemişti.

Keskin gözleriyle ufku taradı.

Şimdi memnundu. Bu silâh sesi kendisine çekeceği bir ziyafetin müjdesiydi.

Bu ufak çaplı bir silâhtı ve ses uzaktan geliyordu. Ateş eden onun varlığından habersizdi, yoksa ateş etmezdi. Yakında bir yerde canlı bir mahlûk olması, birkaç günlük yemek demekti. Açlığını daha şiddetle hissetmeğe başladı. Hem en harekete geçmedi. Bir müddet olduğu yerde kalarak, bu sesi kendisinden başka kimsenin duymamış olduğundan emin olmağa çalıştı. Sonra doğruldu. Hafif ve serî adımlarla bembeyaz ufka doğru ilerlemeğe başladı.

Silâh sesi, şehre yakın bir yerden gelmişti. Bir tuzak tâ olabiliirdi. İnsanlar hâlâ şehirlere meraklıydılar. Sanki şehirlerde bir cazibe vardı. Birçok ihtiyatsızlar bu cazibeye kurban gitmişlerdi. Şehirde pusuda yatanlar bu suretle birçok gafili avlamışlardı. Fakat Gari, bu numaralara alışıkta. Çok defa şehrin dışında bekleyip, şehrin içindeki hergelelerin kurduğu tuzağa düşenleri, daha önceden avlamağa muvaffak olmuştu. Hattâ kaç kere, kendi pususunu iyice hazırladıktan sonra, bir el silâh atarak yerini belli etmiş ve onu avlamağa gelenleri avlamıştı. Herifler de kurnazdı ha! Bir silâh sesi duydukları yere binbir dikkatle sokulurlar. Hattâ ertesi gün yaklaşırlardı.

İki saat sonra Gari, şehrin yakınlarına vardı. Yeni bırakılmış izleri buldu. Olduğu yere çömeldi, kendini mümkün olduğu kadar küçük bir hedef halinde göstererek izleri tetkik etti. Bu, ufak tefek bir adamın iziydi. Adımları muntazamdı. Demek ki karnı toktu. Sağ ayağı birazcık daha derin bir iz bırakmıştı, şu halde sağ elinde birşey taşıyor olabiliirdi. Asıl mühim olan nokta şuydu: herif izlerini gizlemeğe lüzum görmemişti.

Dikkat Gari! Bu da bir tuzak yavrum...

İnsan enayi olmalıydı. Tok bir adamın bıraktığı aşıkâr izlerin peşinde koşmak için enayi olmak lâzımdı. Ya enayi, yahut ta pek aç...

Ama böyle bir izin sahibi bulunamazdı. Bu iz ya şehrin içine dalar veya bir tuzakla neticelenir, yahut ta izi bırakan, bir devir yaparak, izinın geçtiği bir yerde pusuya yatarı.

Tok adamlar, onları mideye indirmek ümidiyle pençelerine düşen enayilerin etiyle doyarlardı. İz şehre doğru uzanıyordu.

Gari sürünerek sokuldu. Yüzü koyun yatarak, en ufak gölgeleri bile gözden kaçırmadan şehri tarassuta devam etti. Hiçbir yerde, hareket eden hiçbir şey yoktu. Ve hiçbir bacadan davetkâr bir duman yükselmiyordu.

Bir saat geçti. Gari kımıldamadı. Bir saat daha geçti.

Hiçbir şey duymuyordu. Ne gıcırdayan köhne bir kapı, ne bir ayak sesi, ne başka birşey...

Öğleye doğru rüzgâr döndü. Şehirden ona doğru esmeğe başladı. Rüzgârda kar kokusu vardı. Gari yavaşça başını kaldırdı. Kokladı. Havada kan kokusu, yeni vurulmuş av kokusu aradı. Burnu böyle bir koku almadı. Demek ki, silâh sesi hakikaten tuzaktı. İyi tahmin etmişti. Herifin, silâhını boşaltıp, şehre çekildiği muhakkaktı. Şimdi pususunu kurmuş, peşinden gelecek ümitli enayileri bekliyordu.

Bekle bakalım, hava alırsın!

Gari etrafını gözlemekten bir an bile geri kalmıyordu. Şundar emindi ki, yemlik silâh sesine kendisinden başka gelen olmamıştı. Hiç kımıldamadan yağacak karı bekledi.

İkinciye doğru başlayan kar, önce seyrek yağarken sonra artarak lâpa lâpa yağmağa başladı. Hava pek soğuk değildi. Ufuk erkenden karardı ve kar aynı şekilde devam etti. Gari'nin üstü tamamen karla kaplanmıştı. Üzerindeki beş altı santim karla, birkaç metre mesafeden bile orada bir insan oluğunu anlamak imkânsızdı. Ancak bir toprak yığını filân zannedilebilirdi.

Gari, sabırla, tuzağın ikinci yemliğini, kokuyu bekledi.

Kar çoktan dinmişti. Semada bulutlar tamamen alçalmış, hava zifiri karanlık olmuştu. Yalnız yerlerdeki kar müphem bir beyazlıkla etrafı aydınlatıyor gibiydi. Gari gözleri açık, bütün hisleri uyanık fakat dimağı uyuşuk, yarı uyuklar vaziyetteydi. Rüzgârın kokusunu sezebilmek için başını biraz yana çevirmişti.

Koku burnuna dolunca tamamiyle uyandı.

Bu koku, rüzgârın kanadında, şehirden geliyordu. Gözlerini kapattı. Kokuyu teşhise çalıştı. Bu, bildiği, tanıdığı fakat ne olduğunu şuurunun aydınlığına çıkaramadığı âşına bir kokuydu. Cazipti. Sanki kaypak, ele avuca sığmaz bir hassası vardı.

İnsan vücudunu örtmek için kullanılan deri veya kumaşlardan birinin kokusu değildi. Yakacak veya tanıdığı bir yiyecek kokusu da değildi.

Bu koku, sanki bir kapı açılır gibi, birdenbire zuhur et-

miş, birdenbire kaybolmuştu. Şimdi de rüzgârla dağılıyordu. Merakını mucip olan bir başka nokta da kokunun her zaman duyduğu, yün, deri, tütün, ter gibi diğer kokularla karışık olmamasıydı.

Bu, başlı başına tek ve değişik bir kokuydu.

Bekledi.

Yarım saat kadar sonra odun kokusu geldi.

Gene kımıldamadı. Bekledi. Fakat karanlık gecede dumanın kendisini seçmeğe imkân yoktu. O acaip koku ise bir daha meydana çıkmadı.

Sabaha kadar beklemek ihtiyatsızlık olacaktı. Gün ışığı ona yardım etmez, bilâkis işini bozardı. Oltayı takip etmeliydi artık. Herif onun orada bir yerde beklediğini biliyorsa bu koku onu içeri almak içindi.

Yavaşça doğruldu. Sırtındaki karın dökülmemesine gayret ederek şehre doğru emekledi. Binalara yaklaştıkça duman kokusu ağırlaştı. Nihayet kokunun geldiği yeri tesbit etti. Ev, şimdi yürüdüğü tarlaya bakan, şehrin dış kenarında bir evdi. İyiden iyiye sokakların arasına girmemek Garin'in işine geliyordu. Evin etrafını dolaştı. Dinledi. Kapının önünde ayak izleri vardı. Küçük, narin, çıplak ayak izleri. Tahtalar çakılarak battal edilmiş pencereye sokuldu. Çatlaklardan içerisini kokladı. İçerden gayet hafif bir ses ve hareket geliyordu: ateş... Ve ateşte kaynayan bir tencere. Fakat pişen birşey kokusu sızılmıyordu. Hattâ ter, pislik, sidik kokusu bile... Sadece tesbit edemediği o acaip koku...

Vay anasını!

Kadın kokusu bu be! Parfüm kokusu...

İçerde hafif bir gürültü oldu. Gari yavaşça yere uzandı. Silâhını altına saklayarak, açıkta bıraktığı namlusunu eliyle kapadı. Beyaz karların arasında, bembeyaz bir gölgeden ibaretti.

Gayet yavaş bir hareketle ve hiç ses çıkarmadan kapı açıldı. Çıplak ayaklar kara bastı. Sanki pusuya yaklaşan ava, kendi korkusunu daha iyi hissettirmek, hattâ gözüküp onu daha çabuk cezbetmek istiyor gibiydi.

Kadın, takip edildiğini biliyor gibiydi. Bunu istemiş,

uzağını ona göre hazırlamıştı. Gari, kımıldamadı. Vakit gelmişti. Kadın içeri girer girmez, üşüyen ayaklarını ısıtmak için ateşe yaklaşıp, ona arkasını döner dönmez harekete geçmezse, mahvolmuştu. Kapının yavaşça kapandığını duymaktan ziyade hissetti. Bir saniye bekledi. Sonra sessizce fırladı. Uzun av bıçağını ucundan tutarak kapıya bir tekme attı. Aynı hareketle bıçağını kadının arkasına sallarken yere kapandı. Boğuk bir silâh sesi evin içini doldurdu. Gari, kendini yere atarken, başının üzerinden geçen merminin rüzgârını hisseder gibi oldu.

Attığı bıçağın sapı kadının kellesine oturmuştu. Olduğu yere yıkılıverdi.

Kapı açılınca kendiliğinden ateş edecek şekilde **hazırlanmış** olan silâh, yanına yuvarlandı.

Gari, sokağa dönerek etrafı tekrar dinledi. Hiç ses sedâ yoktu. İçeri girdi. Kapıyı kapattı ve sürgüledi, Önce silâhı alarak şarjördeki mermileri boşalttı. Kadının hareketsiz yatan vücudunun üstünden atlıyarak, ateşin yanına gitti. Kaynayan su kazanını ateşin üzerine döktü ve söndürdü. Ancak ondan sonra kadına döndü. Kadın elbisesini muntazam toplamış ve ateşin yanına bırakmıştı. Bir de siyah, deri torba vardı. Bıçağıyla torbanın yanını yardı. Açılan yarıktan, çiğ ve yarı donmuş bir yarım tavşan gözüktü. Aldı, hiç düşünmeden çiğ ete dişlerini geçirdi. Soğuk et, dişlerinin arasında, unutulmuş lezzetler uyandırıyordu.

Birdenbire irkildi. Tavşanı torbadan çekerken, torbadan parıltılı camlar ve taşlar dökülmüştü. Hayretle çömelerek elini torbaya daldırdı. Pırıl pırıl iri elmaslar parmaklarının arasından döküldü. Tavşanı bırakarak, yüzü koyun yatan kadına koştu. Omuzlarından tutarak çevirdi.

On dokuzunu çoktan geçmişti...

Gitti. Dışarıdan biraz kar getirerek kadının yüzünü oğuşturdu, ayıltmağa çalıştı...

Onun ayrılmasını beklerken, şefkatle başının arkasını, ensesini oğuyor, istikbali düşünüyordu. Hayat mücadelesinde bu kadın çok işine yarardı. Bilhassa herifleri tuzağa düşür-

mek için mükemmel yemlikti. Bu işin ustası olduğunu da biraz evvel göstermişti.

Çok işine yarayacaktı. Şimdi, onun için hazırladığı kaynar suyu da mazur görüyordu. Bu karıyı aç bırakmağa da gelmezdi, hani!..

Evet işine yarayacaktı... Ama, her şeyden evvel kadında be! Kaç sene vardı, şöyle ağız tadıyla bir...

Kadın yavaş yavaş kendine geliyordu. Ayılma alâmetleri belirmişti. Gari kendi kendine:

— Mağaradan taşınmak lâzım gelecek, diye düşündü.

Bu karıyla da orada yaşayamazdı yal

Kadın gözlerini açtı.

Gözleri ilk gördüğü zamanki gibi, iri ve berrak maviydi. Yüzünde aynı ürkek ifade vardı. Yalnız vücudu çok değişmiş, zehir gibi bir kadın olmuştu... Belki on kış geçmişti aradan...

Elini çıplak memelerin üzerinde gezdirdi.

— Ne haber on dokuz? dedi, beni hatırladın mı?

S O N

YENİ DÜNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası

Sahibi:

Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48

İ S T A N B U L

WILSON TUCKER'S
greatest science fiction novel

THE LONG LOUD SILENCE

Two worlds face one another across the
Mississippi...the living West and the dead East

Originally published in hardcover by Rinehart & Co., Inc.

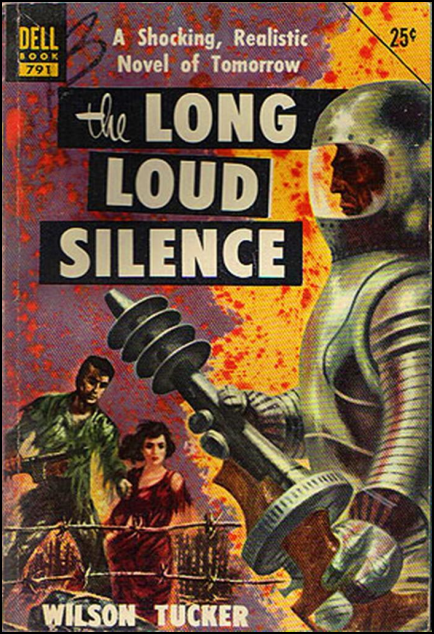
DELL
BOOK
791

A Shocking, Realistic
Novel of Tomorrow

25¢

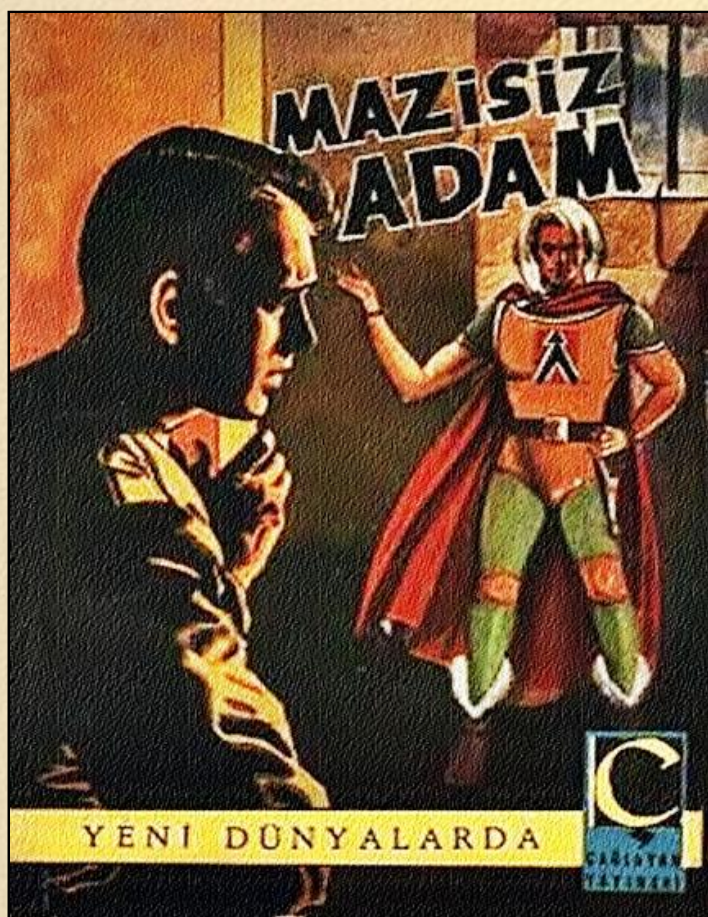
the **LONG LOUD SILENCE**

WILSON TUCKER

Ressam William Reusswig'in resminden

Tarayan Remaver

Düzenleyen Zamanezgini

YENİ DÜNYALARDA: 8

Mazisiz Adam

Çeviren:
A.KAHRAMAN

Tarayan Remaver

Düzenlenen Zamangezgini

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Mazisiz Adam

Edmond Hamilton

Çağlayan Yayınevi

Yeni Dünyalarda Serisi

8

I

MAZİSİZ ADAM

İnsanın bir şahsiyeti vardır. Değil mi ya?

Her insan, hakikî bir dünyada, hakikî bir muhit içinde, malûm şahsiyetiyle hakikî bir hayat yaşar. İnsan kendi muhiti içinde müspet ve müşahhas bir varlıktır.

Fakat günün birinde, daha doğrusu bir günün birkaç saati içinde insanın, etrafındaki bu muhit, hakikî olarak bildiği bu dekor, bu müspet dünya kumdan yapılmış bir şato gibi yıkılıverirse ...

Eğer günün birinde kendinizi, feza kadar geniş ve karanlık bir uçurumun koynunda, ne zamana ne mekâna ait olmayan, başlangıcı ve sonu, mazisi ve istikbali olmayan bir varlık olarak bulunursanız...

Ve tutunmağa çalıştığınız bütün hakikatler birer birer avuçlarınızda erirse...

İşte Nil Banning böyle bir âkibetin pençesinde kıvranıyordu.

Otuz bir yaşında sıhhatli, becerikli, muvazeneli bir sigorta prodüktörüydü. O işinden memnun olduğu kadar, çalıştığı şirketin patronları da ondan memnundular. Muhitinde sevilirdi. Ruhunda ne büyük kinlerin, ne de büyük ihtirasların damgası vardı. Günde üç öğün yemeğini yer, akşamları itidalle kafayı çeker, arada sırada da artık evlenmesi lâzım geldiğini düşünürdü. Kısa süren gayri samimi aşklardan bıkmış ti.

Fakat bütün bunlar Grinvil'e gitmeden evveldi.

Bu seyahat tamamen tesadüf eseriydi. Batı sahilinde bir prodüksiyon vazifesi almıştı. Trenin penceresinden yemyeşil

arazinin şirin manzarasını seyrederken, doğuda küçük kasabadan ancak kırk - elli kilometre mesafede bulunduğunu düşünmüştü.

İçinden gelen heyecanlı bir arzuya kapıldı,..

Bir saat sonra, parlak bir bahar güneşinin neşelendirdiği küçük

kasabaya ayak bastı.

Nebraska eyaletinin uçsuz bucaksız kırlarının ortasında, geniş vâdide bir kuş yuvası gibi duran bu kasaba da, sanki hiç değişmemişti. Sema aynı berrak mavilikte parlıyor, bembeyaz pamuk yığınlarını andıran bulutlar aynı kayıtsızlıkla uçuşuyorlardı.

Kasabanın ana caddesi oldukça تنها, caddede karşılaştığı birkaç kişi o tarafların halkına has bir kayıtsızlıkla, kendi hallerindeydiler.

Nil, gülümsemekten kendini alamadı.

Hey gidi Grinvil, hey.

Burası asırlar geçse değişmeyecek, küçük taşra kasabası çehresini muhafaza edecekti...

İstasyonda bekleyen bir taksi vardı: Nazar boncuğu gibi... Kasketini arkaya atmış olan genç şoför valizleri arabaya yerleştirirken:

— Ekselsiyor Oteline mi Mister? diye sordu. Her halde oraya inersiniz, en iyi otelimizdir.

— Evet! Siz valizleri otele bırakın. Ben yürüyerek gideceğim.

Şoför işin aslını kavrayamamıştı:

— Nasıl olsa bir tekliğinizi alacağım, iyisi mi tabanvaya yüz vermeyin. Gelin atlayın siz de bizim dört tekerlekliye...

Banning, şoföre istediği tekliği uzattı.

— Ben yürümeği tercih ediyorum.

— Sen bilirsın beyim, paracıklar senin. Nasıl istersen öyle harca.

Sonra arabaya atladı. Marşa bastı.

Banning تنها yolda, yavaş yavaş ilerlemeğe başladı. Kırlardan gelen ve kasabaya kırların kokusunu getiren rüzgâr, trençkotunun etekleriyle oynuyordu.

İstasyonun hemen ilerisindeki zahireci, onun yanında hırdavatçı, daha ilerde Praker'in berber dükkânı, daha sonra küçük meydana bakan, bodur ve yayvan hükümet konağı ve bütün diğer dükkân ve binalar, hep eski hatıraları canlandırıyor.

Muhallebici tabelâsını değiştirmiş, fluoressan lâmbalar takmıştı.

Hem garaj ve tamircilik, hem de traktörler için yedek parçacılık yapan Minger de dükkânı bir hayli büyütmüştü, vitrindeki makinelere bakılırsa şimdi traktör filân satıyordu.

Herkese, her şeye ayrı ayrı ve dikkatle bakarak yavaşça yoluna devam etti. Karşılaştığı adamların hiç birini tanımıyor yahut hatırlamıyordu. Şaka değil, on sene bu! Fakat bütün bu insanlar, da kendilerine dikkatle bakmasına hiç alınmıyorlar, mütebessim bir merakla onlar da onu süzüyorlardı. Bununla beraber tanıdık bir tek sima bile görmemesine akıl erdiremiyordu. Hani on sene az zaman geçildi anladık ama, o kadar da uzun sayılmazdı...

Banka binasından sonra sağa saparak Holilins sokağına girdi. Orada hiç olmazsa doğduğu evi bulurdu, insanların hiçbirini tanımadığına hayret edebilirdi ama, doğduğu evi bulacaktı ya.

Aaaa!

Evin yerinde yeller esiyor... Doğduğu evin bulunduğu yerde şimdi boş bir arsa var.

Durdu, Yolun iki tarafına baktı. Yanılmış olamazdı. Evin yeri burasıydı, arsanın iki yanındaki evler, aynen hatırladığı gibiydi. Fakat evin yerinde... Otlarla kaplı boş bir arsa...

Kendi kendine:

— Yanmış herhalde! diye düşündü.

Belki de ev yıktırılmıştı. Ama niye?

Bu işe akli ermedi. Ev dediğin, böyle hiçbir iz bırakmadan veryüzünden silinir mi canım? Bir şeyler kalır herhalde geride... Bir moloz yığıntısı... Temellerin çukuru.. Ne bileyim ben?.. Bir şeyler, hiç olmazsa bahçenin duvarı filân... Yahut ağaçlar...

Burada ise hiçbir şey yoklu. Sadece otlarla kaplı boş bir arsa

Bu işin içinde bir şey vardı, Anlaşılmaz bir şey vardı bu işin içinde.

Ruhunda bir boşluk hissetti. İnsanın doğup büyüdüğü ev kalbinde derin bir iz, bir hatıra bırakır, kolay kolay unutulmaz.. Bu çocukluk hatıralarını dış çıkartır gibi söküp atamazsınız.

Bu durum karşısında Nil sararmıştı. Hatta biraz da üzülmüştü.

— Greg’ler bilirler herhalde ne olduğunu, diye düşündü. Eğer hâlâ burada oturuyorlarsa...

Yan taraftaki eve doğru yürüdü. İki alçak basamaktan çıkarak sahanlığa vardı. Zili çaldı. Tanımadığı, ihtiyar bir adam kapıyı açtı. İhtiyarın yanakları pembe, göz kenarları kıvrıktı. Arka taraftaki bahçeyi çapalıyor olacak ki, çapası hâlâ elindeydi. Gevezeliğine de diyecek yoktu. Banning’in suallerini hiç anlamıyor gibi gözüküyordu. Başını sallayarak:

— Yanlışın var delikanlı, dedi. Galiba bir başka sokağı arıyorsun. Burada Co Banning diye hiç kimse oturmadı.

— On sene evvel kadar... Belki siz buraya gelmeden...

İhtiyarın pembe yüzündeki tebessüm dağılıverdi:

— Bana bak delikanlı, dedi, bana Martin Vallas derler. Kırk iki senedir bu evde oturuyorum, kime sorarsan sor. Banning diye hiç kimseyi de tanımıyorum. Ne duydum, ne işittim. Ayrıca sana şunu da söyleyeyim: bu asırda hiçbir zaman ev mev yoktu. Bunu benden iyi kimse bilemez. Çünkü arsa benim malım anladın mı? Bunca senedir benim olan bir arsada başkasının evi mi olurmuş?

Banning’in üzüntüsü yavaş yavaş bir korkuya inkılâb etmeğe başladı:

— Fakat nasıl olur yahu? Ben bu arsanın olduğu yerde bulunan bir evde doğup, büyüdüm, senelerce o evde yaşadım. O zaman siz burada değildiniz. Gregler otururdu burada. Sarı saçlı bir kızları, bir de oğulları vardı: Sam... Beraber oynardım Sam ile...

İhtiyar adamın tavrında artık dostluktan eser kalmamıştı, İhtiyar şimdi biraz kızıyor, fakat biraz da korkuyordu;

Bana bak delikanlı, bu yaptığın şaka ise, artık tadını kaçırdın Kısa kes, Eğer şaka değilse sen ya sarhoşsun yahut delisin. Haydi yeter artık, çek arabanı,

Banning herife bakakaldı. Yerinden kıınıldamadı.

— Rica ederim, dedi. Şu bahçenizin kenarındaki elma ağacından düştüm bir kere, bileğimi kırdım. Sekiz yaşındaydım o zaman... İnsan böyle şeyleri unuttur mu yahu!

İhtiyar adam olduğu yere çapasını bıraktı. Geri geri çekildi. İçeri girdi ve kapıyı kapatırken;

— İki saniye içinde evimi terk etmezseniz, polisi çağırırım! diye bağırdı ve kapıyı sürgüledi.

Banning kapalı kapıya bakakaldı. Kendi kendine içerliyordu. İçinde doğan müphem korku büyü müştü. Âdeta fizikî bir acı gibi yüreğini bastırıyordu.

— Bunak ihtiyar, diye söylendi. Herif bunadı da hafızasını mı kaybetti, nedir?

Tekrar boş arsaya baktı. Sonra karşı taraftaki kırmızı, tuğla binaya döndü. Bu evi de pek iyi hatırlıyordu. Orada da Levins’ler otururdu. Levins’lerin kızını kaç kere aylara, pikniğe bisiklet gezintilerine götür müştü. Hava kararınca bahçedeki nar ağaçlarının alçak dalları arasında sıkıştırır, gerdanını, memelerini öperdi. Eğer Levins’ler evden çıkmadı larsa onların Nil’i hatırlamaları lâzımdı.

O tarafa yürüdü.

Kapıyı açan şişman, kırmızı suratlı kadın:

— Levis mi dediniz? diye sordu. Hayır burada oturmuyorlar.

Nil ümitsizlenmeğe başlamıştı:

— On sene kadar evvel, diye ısrar etti. O zaman burada Levis’ler oturuyordu. Karşıdaki, şimdi boş bir arsa olan yerde de Banning’lerin evi vardı.

Kadın Banning’e acayip acayip baktı:

— Ben on altı senedir burada otururum. Ondan evvel de üç kapı ilerdeki, şu gri renkli evde oturuyordum. O evde doğdum. Bu mahallede Levis diye bir ailenin oturduğunu asla hatırlamıyorum. Banning’leri de tanımıyorum. O boş arsada da hiçbir zaman ev yoktu.

Kadın başka bir şey söylemedi Banning de başka bir şey sormadı, zaten,.. Yüzüne kapanan kapıya bakarak ağzı açık kaldı.

Yumruğunu kaldırdı. Kapıya vurmak, parçalamak, sonra kırmızı yüzlü şişman karıyı zorla dışarı çıkarıp konuşturmak, bu suretle kimin deli veya yalancı, yahut ne bileyim... anormal olduğunu

anlamak istiyordu. Fakat kendine hâkim oldu:

— Çocukluk etme yahu, diye söylendi. Sinirlerine hâkim ol. Bunun bir hal yolu, bir çaresi olsa gerek... Mutlaka bir sebebi vardır: Belki bir emlâk dalaveresi filân... Kim bilir? Belki de bizim eski ev üzerinde bir hak iddia edeceğimi zannediyorlar. Belki de onun için yalanı basıp, beni yanıldığıma ikna etmeğe çalışıyorlar.

Birdenbire aklına bir şey geldi. Bu işin esasını anlamak için en kolay usulü nasıl da düşünememişti? Biraz evvel ihtiyarla konuşurken nasıl olur da dikkat etmemişti. İhtiyar bu arsanın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Acaba? Bir yer vardı ki, her şeyin kaydı orada vardır...

Tapu dairesi!

Tapu kayıtları da yalan söylemez ya!

Acele acele ana caddeye doğru yürüdü. Hükümet konağına gitti. Tapu ve nüfus dairesinin birlikte çalıştıkları ofisteki kâatibe kıza ne istediğini anlattı. Kız kayıtları ararken beklemeğe başladı. Sebepsiz bir heyecana kapılmıştı. Fakat bu heyecanı yenemiyor habire sigara içiyordu. Kız, tamamen kendi âleminde fütursuz ve acelesiz dosyaları karıştırıyordu. Niye acele etsin? Böyle basit bir iş için aceleye ne lüzum var ki?

Nihayet kız, elindeki kocaman bir defterle Banning'e yaklaştı:

— Hollins sokağı 344 numaralı ev filân yok, dedi. İşte kayıtlar burada. Arsayı...

Banning bekleyemedi. Uzanarak kızın elindeki büyük defteri aldı. Açık bulunan sahifedeki kayıtları yırtacakmış gibi gözden geçirdi:

Martin Vallas, Hollins sokağındaki 346 numarada kâin ve yanındaki 344 numaralı arsayı 1912 de Valter Bergstrander isminde bir adamdan satın almıştı. O zamandan beri bu boş arsaya hiçbir bina yapılmamıştı.

Banning'in vücudunu kaplayan ter bir an içinde buz kesildi. Sesi titreyerek:

— Rica ederim, dedi, çok rica ederim... Bu benim için çok

mühim bir mesele: Lütfen şu isimleri nüfus kütüklerinde arar mısınız?

İsimleri kızın verdiği bir kâğıda karaladı: Ces Banning, Ayla Banning... Yanlarında ölüm tarihlerini de yazdı.

Kız kâğıdı aldı. Somurtkan bir tavırla arşiv odasına geçti. Aradan uzun, çok uzun dakikalar geçtiği halde kız dışarı çıkmıyordu. Banning, müracaat kısmını asıl ofisten ayıran uzun bankonun önünde sabırsız adımlarla dolaşıyordu. Kâtibe döndüğü zaman artık ona somurtuyor denemezdi. Çünkü somurtkanlık sınırını aşmış, açıkça içerlemiş bulunuyordu. İsimlerin yazılı olduğu kâğıdı Nil'in önüne hiddetle attı:

— Siz benimle alay mı ediyorsunuz kuzum? Başka işiniz yok mu? Bu isimlerin bizde hiçbir kaydı yok. Rica ederim beni daha fazla rahatsız etmeyiniz. Maksudınızı anlamıyorum.

Bankonun iç tarafına geçmek için kullanılan kapı, Banning'in yanı başındaydı. Hemen içeri dalarak uzaklaşmakta olan kâtibenin peşine takıldı:

— Rica ederim, bir daha bakın, diye ısrar etti. Bu şahısların sizde bir kaydı bulunması lâzım. İnanın bana, bu bir hayat memet meselesidir. Rica ederim tekrar bakın. Bir yanlışlık olabilir.

Kız şirret bir tavırla döndü:

— Buraya giremezsiniz. Ne işiniz var burada? Derhal dışarı çıkın!

Kız şirret şirret bağırırken, Nil'in yüzündeki meczup ifadeye de güvenemiyor ve yavaş yavaş geriliyordu. Nil kızın koluna tekrar yapıştı:

— Tekrar bakın! Bu isimlerin sizde kaydı olması lâzım...

— Yok, diyorum size, bırakın kolumu...

— Öyleyse dosyalarınızı gösterin, ben bakayım.

Kız şirretliği arttırdı. Çünkü şimdi cidden korkmağa başlamıştı:

— Bırakın beni, bırakın diyorum! diye bağırdı.

Anî bir silkinişle kolunu kurtardı; bir çılgılık atarak kaçmağa başladı. Koridora çıktı. Hem koşuyor, hem de:

— Mister Harknes! Mister Harknes! diye bağınyordu.

Banning kızı takip etmedi. Onun istediğı burada, duvardaki rafları dolduran kütük defterlerinin, dosyalarının içinde bir yerdeydi. Ama hangisinde? Nerede? Klasörlerin üzerindeki rumuzlardan bir şey anlayamıyordu. Fakat içindeki hırs gittikçe büyüyor, bütün dosya ve defterleri kucak kucak raflardan indirmek, yere çalmak, parça parça, didik didik etmek pahasına bile olsa sinelerinde sakladıkları sırrı koparmak istiyordu.

Bu sır onun için çok mühimdi. Bu sır onun bütün geçmişini bir kalemde siliyor, onu mazisiz bir adam yapıyordu. Bu sırrı çözmesi lâzımdı, yoksa çıldırabilirdi. Ama nereden bağlasın?

Başlamağa bile fırsat bulamadı. Arkasında ağır ayak sesleri işitti. Bir el omuzuna vurdu. Döndü. İri yarı, soğukkanlı bir adam, ağzının bir kenarına sıkıştırdığı puroyu çiğneyerek:

— Delikanlı, dedi, nedir bu yaptığın kargaşalık? Anlatın bakalım maksadınızı.

Banning kendini kaybetmişçesine, hiddetle:

— Dur be! dedi, sonra bir an kendini toparlamak için bekledi: Siz kim oluyorsunuz?

— Harknes! Ror Harknes derler bana. Bu kasabanın polis müdürüyüm. Siz şöyle bizim merkeze kadar uzansanız.

Banning işi uzatmadı, herifin peşi sıra yürüdü. Fakat sinirliliğı ve hiddeti geçmemişti.

Birkaç saat sonra Banning, polis müdürünün odasında oturmuş, hikâyesini kim bilir kaçınıcı defa anlatıyordu. Bitirince:

— Besbelli, bu bir komplodan ibarettir, diye ilâve etti. Maksadınızı anlıyorum ama, bu işte hepiniz birliksiniz.

Ne polis müdürü, ne muavini, ne mahallî gazetenin muhbiri, ne de foto muhabiri açıktan açığa gülmüyorlardı. Fakat tamamıyla raptetmeğe muvaffak olamadıkları tebessümler gözlerinin içinde okunuyordu.

Polis müdürü;

— Pekâlâ dedi, iddianıza göre, bütün Grinvil kasabası halkı söz

birliği edip, bililtizam kayıtları tahrif etmiş. Bu oldukça ağıt bir itham. Yalnız, meçhul kalan bir nokta var: Bunu niye yapmışız Menfaatimiz nedir?

Banning midesinde bulantı hissetti. Ne diyeceğini bilmiyordu. Oynatmadığına yüzde yüz emindi. Fakat sanki bir anda her şey zıvanadan çıkmış, mantıksız bir ifadeye bürünmüştü. İki kere iki dört eder değil mi? Ya iki kere ikinin dört değil de yahut otuz dokuz ettiğine şahit olursanız?

Orasını ben de anlayamadım. Neden? Neden benim bütün mazimi bir kalemde yok edesiniz? Ne bileyim ben? Ama jo Vallas denen moruğun yalan söylediğine eminim. Belki bütün bunlar onun başının altından çıkıyor.

Polis müdürü güldü:

— Su kadar var ki, dedi, o moruk dediğiniz adamı, ben hatırlayabildiğim en eski günlerden beri tanırım. O boş arsanın da 42 senedir onun olduğuna şahadet edebilirim. Bundan başka o boş arsanın üzerine bir tavuk kümesi bile yapılmamış olduğuna yemin edebilirim.

— Öyleyse ben yalan söylüyorum. Ama ne mecburiyetim var yalan söylemeğe yahu? Onu bana anlatabilir misiniz?

Polis müdürü omuz silkti:

— Belli olmaz. Belki bir dolandırıcılık için zemin hazırlıyorsunuz. Yeni bir sızdırma usulü olabilir... Belki her hangi bir sebeple kendinize reklâm yapmak istiyorsunuz. Belki de biraz kafadan gayri müsellâhsınız. Ne bileyim ben?

Banning hiddetle yerinden fırladı:

— Tamam, diye bağırdı, Dekorü tam hazırladınız. Bir bu eksikti. Kazara yolum buraya düşer de karşınıza dikilirim, yelek cebinizde koz ası hazır: Herif çatlak, diyeceksiniz. Ana o kadar uzun boylu değil sayın müdür. Bizim de sesimiz yük- sek çıkar. Görürüz bakalım. Yağma yok.

Kalktı. Hiddetli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Polis müdürü bir baş işareti yaptı. Komiser yerinden fırlayıp Banning'in koluna

yapışınca ortalık anî ve parlak bir ışıkla aydınlandı. Neye uğradığını anlayamayan genç adamı komiser tevkifhanede bir hücreye tıkarken foto muhabiri, makinesindeki filmin pozunu değiştiriyor, projektörüne yeni bir flaş lâmbası takıyordu.

Gazete muhabiri, parmaklıkların arkasında kalan Banning'e bakarak:

— Herif kafadan kontak, dedi. Hiç de belli olmuyor değil mi?

Banning aptal aptal onları süzüyor, başına gelenlere inanamıyordu.

— Komplo, diye kekeledi. Namussuz herifler, komplo kurdunuz, hesapça başıma çorap öreceksiniz ha! Görüşürüz.

Polis müdürü hücreye yaklaştı:

— Komplo filân değil evlât, dedi. Kasabamıza gelir, resmî dairelerde gürültü çıkarır, bir sürü insanı sahtekârlıkla kayıtlarda tahrifat yapmakla itham edersin. Ama iş bu kadarla bitmez. Şöyle bir mazini iskandil edecek kadar da mı seni misafir etmeyeceğiz?

Komisere döndü:

— Çalıştığını iddia ettiği, şu Nevyork'taki sigorta şirketine bir tel çektirip. Bir de tarifini verin: Boy, 1.80 küsur; siyah saç; siyah göz vesaire... Belki lâzım olur...

Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı. Komiser ve iki gazeteci müdürü takip ettiler. Banning hücresinde yalnız kalınca, orada bulunan gıcırtilı sedirin üzerine oturdu. Başını elleri arasına alarak düşünmeğe başladı. Parmaklık yüksek pencereden gelen parlak güneş ışığı hücrenin zeminine vuruyor, içerisini iyice aydınlatıyordu. Fakat Banning kendisini zifiri bir karanlıkta gibi hissediyordu.

Ne halt etmiş de, bu meret kasabayı ziyarete kalkmıştı?

On senedir bu tarafa ayak basmamıştı da sanki ne halt etmeğe şimdi gelmişti? Ne vardı sanki buraya gelecek?

Ama her şeye rağmen gelmişti işte! Olan olmuştu... Şimdi halletmesi lâzım gelen bir sürü muamma vardı: Yalan söyleyen kimdi? Kafadan çatlak olan kimdi? Ortalıkta neler, ne dolaplar

dönüyordu?

Fakat Banning'in bu suallerin hiçbirine verecek cevabı yoktu.

Akşam üstü hücreye yiyecek getirdiler. Kefaletle tahliyesini istedi, fakat müspet bir cevap vermediler. Savsakladılar. Polis müdürü çıkmıştı. Bir avukatla görüşmek istediğini söyledi. Kendini üzmemesini tavsiye ettiler. Tekrar sedire çöktü, beklemeye koyuldu. Ve gayet tabii, bir sürü kötü ihtimaller düşünerek kendini üzmeğe, endişelenmeğe devam etti.

Hatırlayabildiği bütün teferruat ile mazisini gözden geçirdi. En eski, hatırlayabildiği en eski hatıralardan başladı. Vâkıâ arada, hafızasının aydınlatamadığı boşluklar vardı. Ama böyle hatıralar arasındaki boşluklar herkeste olur yahu! Herkes çocuklu hatıraları içinde bazılarını unutmuş olabilir. İnsan bütün geçmiş günlerini hiç istisnasız hatırlayamaz ya! Bütün insanların hayatında, sonradan hatırlayamadığı günler vardır. Fakat Banning, kendi mazisini umumî hatlarıyla mükemmelen hatırlıyor, Grinvil'de asla mevcut olmadığında herkesin mutabık olduğu bir evde geçirdiği günleri pekâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu.

— Bütün bunları ben uydurmuyorum ya, yahu! Senelerce bu hatıralarla yaşadım. Bu işin içinde bir halt var ama...

Fakat bu «Amanın» arkasını getiremiyordu...

Ertesi gün, polis müdürü Harknes, bizzat hücreğine gelerek:

— Newyork'tan cevap aldık, dedi. O taraftan temizsin.

Uzun uzun Banning'i süzdü. Sonra, tavlama ister gibi sâkin, yumuşak bir sesle:

— Görünüşe bakılırsa, dürüst, düzgün bir gence benzersin. Bu işteki maksadının ne olduğunu açıkça anlatsana...

Banning meyus meyus içini çekti:

— Ben kendim anlayabilsem.

— Pit'in hakkı var. Harici görünüşten hiç de anlaşılıyor. Evlât, seni aklî muvazenesizlik (dengesizlik) şüphesiyle bir müddet alıkoymak mecburiyetinde kalacağız.

— Dinle beni. Kasabayı ve kasabadaki bütün kayıtları iyice

eledim. Burada Banning adında hiç kimse oturmamış. Ne kayıtlarda buna dair bir şey bulabildim, ne de hatırlayan var. Bulabildiğim yegâne Levis ailesi de otuz kilometre iler de bir çiftlikte yaşıyor ve seni tanıdıkları yok...

İki elini açtı, başını biraz öne sürerek, kaşlarını kaldırdı:

— Söyle delikanlı, benim yerimde olsan sen ne düşünürsün?

Banning herife arkasını döndü. Tükürürmüş gibi:

— Yalan söylüyorsun, köpek, dedi. Yıkıl şuradan

— Sen bilirsin.

Harknes uzaklaşmadan evvel, parmaklıkların arasından hücreye bir şey attı. Âdeta üzüntüyle.

— Bu belki seni alâkadar eder, dedi.

Adam gittikten sonra Banning attığı şeye baktı. Bu, bir gazeteydi. İki yapraktan ibaretti. Birinci sahifede iri puntolu başlıklarla onun hakkında bir makale ve komiser koluna yapışıp hücreye götürdüğü zaman çekilmiş bir resmi vardı. Resimde taaccüple açılmış gözleri, haline hakikaten bir meczup ifadesi veriyordu. Yazı da bir hayli enteresandı. Domuz gazeteci hikâyenin eksantrik tarafını tebarüz ettirmeğe muvaffak olmuş, mevzuuna çok orijinal bir ifade tarzı bulmuştu: Nevyork'lu bir kaçık, Nebraska'nın küçük bir kasabasındaki halkı, mazarinini çalmakla itham ediyor...

Yazı hakikaten o kadar orijinaldi ki, Banning bile ilgilendi. Bu havadisın, en geç bu akşam, bütün radyo servislerinde yayınlanacağı da muhakkaktı.

Hay Allah cezanı versin be!

Banning yazıyı üst üste birkaç kere okudu. Artık, bir sinir doktoruna ihtiyacı olduğuna kendi de kanaat getirmek üzereydi. Kim bilir, belki de bir deli gömleği...

Batmak üzere olan güneşin kızıl akisleri parmaklıklarda ışıltı oyunları yaparken, bir memur gelerek Banning'e bir ziyaretçisi olduğunu bildirdi. Genç adam ümitle yerinden fırladı. Muhakkak birisi onu hatırlamıştı. Gözleriyle gördükten sonra anlattıklarının doğru olduğuna şahadet edeeek3 onu, düştüğü bu baş belası

çukurundan kurtaracaktı. Gelen adamı hiç tanı mı yordu. Koyu tenli, koyu siyah saçlı, orta yaşlı, iri yarı bir adamdı bu... Üstündeki elbiseler iğretiymiş gibi bir hali vardı. İri cüssesine rağmen çevik adımlarla ilerleyerek hücrenin kapısına vardı. Dikkatle Banning'e baktı. Siyah gözleri oldukça karanlıktı, fakat sanki bir ateşle parlıyordu. Esmer, sert yüzünün ifadesi haricen hiç değişmedi. Fakat gözlerinin ateşi biraz daha parladı, bakışındaki acayip karanlık bu ateşle biraz daha derinleşti: Senelerden beri beklediği bir şeyin, nihayet vuku bulduğunu gören, lâkin hissiyatını yüreğinin derinliklerinde saklayabilen heykel yüz lü, taş yürekli bir adam gibi,..

İşitilemeyecek kadar hafif, fakat heyecan dolu bir sesle:

— Valkar! diye mırıldandı. Kayla Valkar! Uzun seneler geçti aradan, fakat nihayet bulabildim seni.

Banning, adamın söylediklerinden hiçbir şey anlayamamıştı:

— Ne dediniz? anlayamadım. Kimsiniz siz? Sizi tanı mıyorum.

— Tanı mıyorsunuz öyle mi? Size öyle geliyor ama, beni iyi tanırsınız: Ben Rolf'um... Siz de Valkar'sınız. O acı senelerin sonu geldi artık.

Bunu söyledikten sonra, Banning'in hiç beklemediği bir hareketle, parmaklıkların arasından uzandı. Genç adamın elini yakalayarak eğildi, alnına dayadı.

II

MEÇHUL GEMİ

Nil Banning, bir an şaşkınlıktan kımıldayamadı. Yabancı adamın yüzüne baka kaldı. Kendine gelince derhal elini çekerek:

— Ne yapıyorsunuz yahu? diye sordu. Ne oluyoruz? Evvelâ ben sizi tanı mıyorum bile. O, söylediğiniz adam da - Kalkar mı, Valkar mı her neyse - ben değilim. Benim ismim Nil Banning!..

Yabancı açıkça tebessüm etti. Karanlık, sert çehresinde Banning'i düşmanca bir bakıştan daha fazla korkutan bir ifade vardı. Bu,

âdeta bir şefkat ifadesiydi. Bir insanın oğluna veya küçük kardeşine karşı besleyebileceği bir şefkat ifadesi... Bu şefkatte biraz da hürmet karışık gibiydi.

— Nil Banning, dedi. Evet. Beni buraya getiren Nil Banning'in macerasıdır. Şimdi modaya çok uygun bir delisin: Mazisini çaldıran adam... Bir de herifler hakikati bilseler!..

Hafifçe güldü. Gözlerini Banning'ten ayırmıyordu. Genç adamın yüreğinde bir ümit şulesi parladı:

— Siz biliyor musunuz? Biliyor musunuz hakikati? Öyleyse bana anlatabilirsiniz... Şu mendebur heriflere anlatabilirsiniz, değil mi?

— Size anlatabilirim. Fakat şimdi burada değil. Bir iki saat sabredin. Sizi bu akşam, bu delikten kurtaracağım.

Adam (Size anlatırım) derken Siz zamirinin üstüne vuruyor, sanki onu başkalarından ayrı, bambaşka bir fertmiş gibi, bütün insanlardan ayırıyordu:

— Kefaletle filân tahliye ettirebilirseniz, size cidden müteşekkiri olacağım. Fakat bu iyiliği neden yaptığınızı bildiğimi söylersem, doğrusu yalan söylemiş olurum. Belki sizi hatırlamam lâzım ama... Hem belki beni çocukluğumdan tanıyorsunuz!

— Evet! Çocukluğunuzu da bilirim. Erkekliğinizi de,.. Fakat siz beni hatırlayamazsınız.

Esmer yüzünde, kindar bir ifade dolaştı, sesine vahşi bir sertlik geldi:

— Domuz! dedi. Size yapabileceği her kötülüğün üstünde bir dimağ sürgünlüğü... Fakat hayır, daha kötüsünü de yapabilirlerdi: Öldürebilirlerdi sizi. O zaman her şey ebediyen sona ererdi.

Banning büsbütün afalladı. Bir sinema şeridi gibi gözünün önünden bir biri peşi sıra bir sürü sima geçti: İhtiyar Vallas, kırmızı yanaklı kadın, Harknes...

— Beni öldürebilecek olanlar kim?

Rolf kin dolu ve alçak bir sesle iki isim söyledi. Yabancı ve garip isimler... Bilinmeyen uzak memleket isimleri gibi:

—Taranya! Jommor!

Ve gözlerini müthiş bir dikkatle Banning'in gözlerine dikti.

Banning birdenbire anlar gibi oldu. Parmaklıktan gerileyerek uzaklaştı:

— Sen zır delinin birisin be!

Aralarında parmaklık, hem de sağlam bir demir parmaklık bulunduğuna memnundu. Bu herif çamur sıva gibi çatlıktı be! Zıvanasından dört kilometre dışarı fırlamıştı bu herif! Boru gibiydi. Hay Allah belâsını versin.

Rolf iştahsız bir tebessümle:

— Böyle düşünmekte haklısın, dedi. Babacan polis müdürünün de seni deli sanmakta haklı olduğu gibi. Mamafih çok yüklenme zavallıya Kayla, onun bir kabahati yok. Çünkü o tamamen haklı: Nil Banning, diye bir adam mevcut bile değil.

Gayet vakur bir hareketle başını eğerek selâm verdi. Sonra dönerek çıktı, gitti.

Kapıdan çıkarken son bir defa başını çevirdi:

—Bu gece serbest olacaksınız, dedi. Anlamasanız bile bana itimat edin.

Banning'in aklına gelip de memuru çağırıncaya kadar, adam kapıdan çıkarak kayboldu. Genç adam kendi kendine küfrederek sedire çöktü.

Yahu ne oluyordu be?

Ya kendisi adamakıllı çıldırmıştı. Yahut cümle âlem topyekûn aklını kaçırmıştı. İri yarı, esmer herifin hakikati bildiğine bir an inanmıştı bile. Fakat sukutu hayalinden sonra, hakikî durumunun fecaatini büsbütün idrak ediyordu.

—Galiba memleketteki bütün tımarhane kaçkınları beni amcazadeleri sanarak boynuma sarılacak.

O akşam, tahliyesi için kefalet verilmesi hakkında hiçbir söz geçmedi. Zaten böyle bir şey de beklemiyordu. Esmer herifin cidden deli olduğuna kanaat getirmişti. Getirdikleri yemeğin ucundan iştahsız birkaç lokma aldı. Hiç hareket yapmamış

olmasına rağmen yorgun ve bedbindi.

Bütün Grinvil halkının, ihtiyar Vallas'tan başlayıp polis müdüründe bitirmek üzere, geleceklerini ve geçmişlerini zihninde hırsla sıraladı. Eline ilk geçecek fırsatta bu herifleri, bilâsebep tevkif suçundan dava edeceğini düşünerek sedire uzandı. Biraz sonra sinirli bir uykuya daldı.

Hücrenin demir kapısının açılırken yaptığı gürültüye uyanarak, yattığı yerden sıçradı. Gece iyice ilerlemişti. Hücrelerin önündeki koridorun çıplak ve zayıf ampulleri etrafı soluk bir ışıkla aydınlatıyordu. İri cüsseli, esmer adam, hücrenin açık kapısı önünde, gülümseyerek bekliyordu:

— Gelin. Yol açık! Çıkabilirsiniz.

— Buraya nasıl geldiniz? Anahtarları nereden buldunuz?

Esmer adamın arkasından koridorun ucundaki açık kapıya baktı. Nöbetçi gardiyan, masanın üzerine yıkılmış, sandalyesinde oturuyordu. Bir kolu ölüm hareketsizliğiyle sarmıştı.

Banning dehşetle irkildi:

— Allah'ım! Ne halt ettiniz? Beni bu işe niye karıştırdınız? Şimdi bu cinayet yüzünden garanti hapı yuttum artık...

Hücrenin kapısına fırladı. Yabancıyı dışarı itip, kapıyı tekrar kapatmağa çalıştı. Bağırarak:

— Çık dışarı! Çık dışarı! Ben böyle adi katillerden yardım istemiyorum. Defol! diye çıkıştı.

Müteessir bir tavırla Koli sol elini göğsüne doğru kaldırdı. Elinde yumurta biçiminde fakat daha uzun ve ince, garip bir âlet vardı. Bir ucunda iri bir mercek görülüyordu.

— Kusura bakma Kayla! dedi. Şimdi uzun uzun anlatacak vaktim yok.

Mercekten soluk ve kısa bir ateş fışkırdı. Banning hiç acı duymadı. Sadece hafif bir darbe hissetti ve sanki bütün vücudu lâpalaşır gibi oldu. Ölçülmez bir karanlığın, bir ölüm karanlığının kucağına yuvarlandı, Düşerken, onu belinden yakalayan Rolf'un kollarının temasını fark etmedi, bile.

Tekrar kendine geldiği zaman kendini bir otomobilde buldu. Arka koltuğun bir tarafına uzanmıştı. Yanında Rolf vardı. Onu tarassut edebilecek şekilde yan oturmuştu.

Otomobil bir kır yolu boyunca son süratle gidiyor, sert darbelerle sarsılıyordu. Vakit hâlâ geceydi. Arabanın içi de oldukça karanlıktı. Şoför tablodan akseden müphem ışığa karşı sadece bir gölgeden ibaretti. Dışarıda arabanın farlarından ve semadaki parlak yıldızlardan başka hiçbir ışık görülüyordu.

Bannig, karanlıktan istifade ederek, kımıldamadı. Konuşmadı da... Kendine geldiğinin belki Rolf farkında değildi. Birdenbire fırlarsa Rolf'u gafil avlayabileceğini düşündü. Nefes alışının temposunu bile değiştirmemeğe çalışarak, yavaşça toplandı, adalelerini gerdi.

Rolf'un sesi karanlıkta bir tokat gibi patladı:

— Seni gene bayıltmak istemiyorum Kayla! Mecbur etme beni.

Banning tereddüt etti. Rolf'un oturuşundan elinde bir şey, bir silâh olduğu seziliyordu. Tevkifhanedeki ince, uzun, madeni, yumurta biçimindeki âleti hatırladı. Daha müsait bir fırsat kollamağa karar verdi. Hani bu vaziyete gittikçe daha fazla içerlemeğe de başlamıştı. Bir punduna getirirse Rolf'un anasını ağlatacaktı.

— Gardiyanı katlettin, dedi. Bu. kim bilir kaçınıcı cinayetin. Sadece tımarhanelik bir deli değil, aynı zamanda tehlikeli bir katilsin.

Rolf sükûnetle cevap verdi:

— Sen ölü değilsin ya!

— Değilim. Fakat...

— Gardiyan da değil. Ne gardiyan, ne de başkası,, O zavallıların bizim işlerimizle hiçbir ilgisi yok. Onları boşu boşuna öldürmek vahşet olur, niye öldüreyim?

Bir kahkaha attı:

— Bu sözlerimi Taranya duysa şaşkınlıktan ağzı açık kalır. Karı beni tamamıyla vicdandan mahrum bir canavar zannediyor.

Banning yerinde doğrularak oturdu:

— Taranya kim? Beni bayıltmak için kullandığın o âlet nedir? Beni nereye götürüyorsun? Ve nihayet bütün bu karışık dalaverelerden maksadın nedir?

Sesi titrek ve sinirliydi. Filhakika içinde bulunduğu meçhul durumdan, bedenî ısıraplardan, ölümden herkesten daha fazla korkuyor değildi. Fakat geçirdiği son iki günün anormal ve izaç edici hâdiseleri sinirlerini bir hayli yıpratmıştı. Bedenen olmasa bile mânen pek yorgundu.

Gece yarısı, tımarhane kaçkını bir herifin elinde, bozuk bir kır yolu üzerinde, meçhul bir istikamete doğru son süratle giderken, sakın ve soğukkanlı olmak elinde değildi.

Rolf:

— Sana şimdi anlatsam bir netice elde edemeyeceğim, dedi. İyisi mi, hiç teşebbüs etmeyeyim. Yalnız şu kadarına emin ol ki, ben senin en eski ve en sadık dostunum ve korkulacak hiçbir şey yok. Ama zannederim sen bu sözlerime kıymet vermiyorsun.

— Gayet tabi!.

— Zaten ben de bir fayda ummuyorum. Sana izahat vermenin de senden bazı şeyleri sormanın da faydası yok. Jommor zehir gibi işlemiş seni. Bu kadar mükemmel bir iş yapabileceğine ihtimal vermiyordum.

Banning, kendine hâkim olmağa çalışarak:

— Bu Jommor da kim oluyor? diye sordu.

— Taranya'nın muavini ve en sadık adamı: Sağ kolu... Taranya ise yeni İmparatorluğun yegâne hükümdar ve ecesi... Sen Kayla Valkar'sın... Bana gelince: Ben de sen şu kadarcık bir bebek iken burnunu silen Rolf'um.

Devam edemedi. Banning'in anlamadığı bir lisanda küfrederek:

— Boş ver! dedi. Bunlara da lüzum yok şimdi...

— Yeni İmparatorluk ha! Megalomani: Büyüklük cinneti,.

Banning, dudakları arasından mırıldanarak bunları söyledikten sonra, Rolf'a hitaben:

— Pekiyi ama, elindeki âletin ne olduğunu söylemedin? diye ilâve etti.

— Serebro-Şok: Beyin sadme tabancası.

Rolf, gözünü Banning'ten ayırmadan, biraz evvel küfrederken kullandığı o acayip lisanla şoföre bir şeyler söyledi. Sonra hepsi sustular. Ortalığı sıkıcı bir sessizlik kapladı. Sadece motorun gürültüsü ve bozuk yolda arabanın tıkırtısı duyuluyordu. Az sonra yol büsbütün bozuldu. Otomobil mecburen biraz yavaşladı. Sonra yol büsbütün kayboldu. Şimdi doğrudan doğruya kırdaki gidiyorlardı. Banning, Rolf ile kendi arasındaki mesafeyi zihninden hesapladı. Herifin elindeki yumurta bozuntusu âleti hiç de ciddiye almıyordu. Beyin bilmem ne tabancası ha! Babana yuttur sen onu... Tevkifhanedeyken, kafasına görmediği bir şeyle vurmuş olmalıydı. Görmediği fakat anlayabileceği; mevcudiyetini kabul edebileceği bir şey: Bir tabanca namlısı, bir muşta, yahut bir polis copu filân gibi... Hücre karanlıktı. Şimdi arabayı kullanan herif, gizlice hücreye girmiş ve o görmeden arkadan kafasına beklediği darbeyi indirmiş olabilirdi, İlerde bir iki kilometre mesafede, dümdüz kırsal ortasında acayip bir beyaz ışık, ani bir parlayışla yandı söndü. Hemen akabinde bir rüzgâr otomobili bir dalga gibi tokatladı ve hemen duruldu.

Şoför, anlayamadığı bir şey söyledi. Rolf aynı lisanla cevap verdi. Sesinde bir ferahlık vardı. Sanki Rolf, nihayet emeline kavuşmuştu. Ama bu emel neydi?... Banning kendini, arabanın sarsıntısına terk etti. Biraz bekledi. Araba istediği istikamette sarsılınca, yay gibi fırlayarak iri yarı, esmer adamın üzerine atıldı.

Fakat hedefine varamadı bile...

Çünkü, yumurta bozuntusu âlet hakkında yanılmıştı. Bu âlet çalışıyordu. Fakat bu sefer şuurunu tamamiyle kaybetmedi. Görünüşe göre tabancanın verdiği şok tesiri ayar edilebiliyordu. Ve Rolf, onun büsbütün bayılmasını istemiyordu: Ancak uyanıklığını kaybedecek kadar... Nil, etrafını görüyor, söylenenleri duyabiliyor ve hareket edebiliyordu, Ama normal bir şekilde değil, uyku

sersemi gibi,,. Sanki gördüğü, duyduğu şeyler onu ilgilendirmiyor, onları bir sinema filmi seyreder gibi objektif olarak, kendisi karışmadan seyrediyordu.

Arabanın penceresinden, yıldızlı semanın altında, karanlık kırların, süzülürmüş gibi geçtiğini görüyordu. Sonra otomobilin gittikçe yavaşladığını nihayet durduğunu fark etti. Rolf müşfik bir sesle çıkmasını ihtar ediyordu. Rolf'un uzanan elini tuttu ve onun yardımıyla arabadan indi. Vücudu, adaleleri hareket ediyordu, fakat kendi iradesiyle ve kendi adaleleri gibi değil...

Dışarıda, şiddetli bir rüzgâr yüzlerini yaladı. Birdenbire yıldızları silen anî ve beyaz bir ışık parladı. Bu anî aydınlıkta etraflarındaki uçsuz bucaksız kırlar, otomobil, Rolf, kendisi, şoför birdenbire bir ışıkla yıkandılar. Gölgeleleri, sanki yerde mücessem bir cisim düşüyormuş gibi vurdu. Bu ani aydınlık, aynı zamanda, karşılarında şakuli olarak dikilen, fakat yükseldikçe onlara doğru dış kavisli bir satıh teşkil eden, bir ayna gibi parlak, madeni bir duvar meydana çıktı. Zemin üzerinde bu duvarın uzunluğu otuz metre kadardı. Duvarda gayrı müsavi açıklıklar vardı. Bunlar herhalde pencereler, lombozlar, büyük bir kapı idi. Sonra harici koridora benzeyen bir tesis. Koridor mu? Değil tabii. Fakat esas ismini bilen kim? Duvar da değildi zaten, bir geminin bordasıydı.

Gemiden birçok adamlar çıktı. Çok garip kıyafetleri vardı ve acayip bir lisanla konuşuyorlardı. Adamlar, onlara doğru geldiler. Rolf, Banning ve şoförü karşılanmış gibi ilerlediler. Garip kılıklı adamlar Rolf'a bir şeyler söylediler, o da aynı acayip lisanla onlara cevap verdi. Banning, hâlâ bir rüyadaymış gibi, bütün adamların kendisine baktığını, fakat bu bakışta büyük bir hürmet âdeta Allah korkusuna benzer bir hürmet vardı.

Hayretler içinde;

— Valkar! Valkar! diye bağıldıklarını işitti

İçinde bulunduğu, rüya hissinin gayrı tabiiliğine rağmen, adamların sesindeki coşkunluk, vücudunda tahmin edilmez bir ürperme yarattı, Rolf yardım ederek, onu geminin iskelesine doğru

götürdü.

Sükûnetle:

— Seni nereye götüreceğimizi sormuştun Kayla, dedi, bin gemiye: Seni ana yurda götürüyorum.

III

VALKAR

Nil Banning, tamamiyle kendisine gelip şuuruna hâkim olduğu zaman etrafına bakındı. İçinde bulunduğu oda, tevkifhanedeki hücrelerinden çok daha geniş, çok daha lüks döşenmiş bir yerdi. Ama netice itibariyle burası da bir nevi hapishane sayılırdı. Bunu anlamakta güçlük çekmedi. Şuuru avdet eder etmez derhal kalktı ve kapıları denedi. Bunların bir tanesi garip tesisler bulunan garip bir banyoya açılıyordu. Diğeri kilitliydi. Odanın penceresi yoktu. Madeni duvarlar gıcır gıcır dümdüz ve arızasızdı. Odanın ışığı, tavandan görülmeyen bir yerden geliyordu.

Bir dakika odanın içinde dolaştı. Öteyi, beriyi tetkik etti. Eşyaları yokladı. Sonra düşünmeğe çalıştı. Kırlar ortasında birdenbire beliren beyaz ışığı ve gümüş renkli gemiyi hayal meyal hatırlıyordu. Bunun bir kâbus olduğu muhakkaktı. Kendini Rolf diye tanıtan adamın uyandırdığı hipnotik bir hayal de olabilirdi. Bu Rolf denen herif de hangi iblisti, kuzum? Kim oluyordu? Ve, deli saçması hareketlerine kurban olarak neden onu, Nil Banning'i seçmişti?

Kırların ortasında muazzam bir gemi, garip kıyafetli adamlar... Ne diye bağırmışlardı ona? Valkar!..,

Yok canım, bu bir kâbustan başka bir şey olamaz... Sadece bir kâbus...

Acaba?

Bulunduğu yerde pencere filân yoktu. Hareket ettiğine dair hiçbir emare de yoktu. Ses de...Daha doğrusu bir ses var, fakat buna tamamen bir ses de denemez, çünkü vücudunuzu sükunete terk

edince duyar gibi oluyorsunuz. Derinde çok derinde bir tempo, sadece dev bir kalbin için için atışı gibi. Havada da alışılmadık bir koku var.

Hisleri birdenbire keskinleşerek, Banning odada bulunan her şeyin yabancı ve garip olduğunu fark etti. Banyonun sıhhi tesisatından, kendisini içinde yatar bulduğu yatağa kadar her şeyin rengi, dokusu, şekli, teması bile değişik... Hattâ kendi vücudu bile sanki yabancı: Ağırlığı değişmiş gibi.

Kilitli kapıya koşarak yumruklamağa başladı, avazı çıktığı kadar da bağıyordu.

Rolf, derhal açılan kapıdan içeri daldı. Arabayı kullanan herif de beraberdi. Her ikisinin elinde yumurta biçimli âletler vardı. Sabık şoför, Banning'in karşısında hürmetle eğildi, Rolf'un birkaç adım gerisinde kaldı. Böylece, Banning'in bir gaflet anlarını yakalayıp ikisine birden hücum etmesine imkân vermiyorlardı. Üzerlerinde Nil'in kâbusunda gördüğü gemiden çıkan adamlarinkine benzer elbiseler vardı. Bu elbiseler vücuda yapışan, garip biçimli, dar bir pantolonla gene dar ve kısa, önü kapalı, gömlekle kazak arası bir ceketten ibaretti. Bu elbiselerin manzarası bile insanda anormal hisler uyandırıyor, bir rüyadaymış intibaini veriyordu.

Rolf odaya girerken, kısa zaman zarfında Banning duvarları kendi odasınınkiler gibi dümdüz dar bir koridor seçebildi. Rolf girer girmez kapıyı kapattı.

Banning:

— Neredeyiz? diye sordu.
— Şimdilik Antares istikametinde, Sol güneşinden uzaklaşıyoruz, sarıh mevkiimizin senin için bir kıymet ifade edeceğini zannetmiyorum.

— Palavra atma! Söylediklerinin bir tek kelimesine bile inanmıyorum.

Banning doğru söylüyordu. İnanmıyordu. Bununla beraber içinde nereden geldiğini, nasıl doğduğunu bilmediği bir kanaat ona, bunun hakikat olduğunu fısıldar gibiydi. Bu kanaat feci, beyne

durgunluk veren bir histi ve sanki dimağı imkânsız cambazlıklar yaparak, kapana kıştırılmış bir tilki gibi bu kanaatin pençesinden kurtulmağa çalışıyordu.

Rolf odanın dış taraf duvarına doğru ilerledi

_ Kayla, dedi, artık bana itimat etmeğe başlaman lâzım.

Her ikimizin de hayatı buna bağlı.

Duvarda Banning'in fark etmediği bir noktaya bastı, madeni duvarların bir kısmı kaydı ve bir pencere meydana çıktı:

— Bu hakikatte bir pencere değildir tabii, diye Rolf izahat verdi. Sadece bir temaşa ekranıdır. Gayet karışık ve enteresan bir elektronik tertibatla, çıplak gözün göremeyeceği bir manzarayı seyretmeğe imkân verir.

Banning gözlerini ekrana çevirdi. Sanki ekranın hemen arkasında akla hayale gelmeyecek bir manzara vardı. Bu umulmadık manzara karanlıkla aydınlığın kaynaşmasından ibaretti. Karanlık kısım, çok korkunç, çok acı bir karanlığı ifade ediyordu... Sonsuz derinliklerin baş döndürücü bir tekrarla üst üste binmesinden doğan çılgın bir karanlık... Ama aydınlık kısım...

Gözlerinin önünde milyonlarca güneş çiçek açmış gibiydi.

- Âşinâ olduğu yıldız burçlarından eser kalmamıştı. Semadaki sayısız yıldız kalabalığı, Banning'in üzerine sanki bir elmas çığ gibi dökülüyordu.

Ve Banning, mütemadi bir karanlık, aydınlık, karanlık, aydınlık, ışıık-gece, ışıık-gece boşluğuna yuvarlanır gibi oldu.

Ellerini yüzüne kapadı.

Sendeleyerek, yatağa doğru yürüdü. Kendini bırakıverdi. Rolf ekranın demir perdesini kapattı.

— Simdi bana inanıyor musun?

Banning sadece homurdandı.

— İyi. Hiç olmazsa feza gemisine inanıyorsun. Öyleyse, mantiken bir feza gemisi yapmağa muktedir bir medeniyetin ve feza gemilerini hem faydalı hem de lüzumlu kılan bir içtimai nizamın mevcudiyetine inanmalısın.

Banning yattığı yerde doğruldu. Şimdiye kadar asla görmediği bir maddeden mâmûl olmasına rağmen, yatağın elle tutulur hakikati, sendeleyeni dimağına bir destek, bir takviye teşkil ediyordu. Muvaffak olmak ümidi sıfırdı, ama bir defa menfi iddiasını ileri sürmekten kendini alamadı:

— Kimıldamıyoruz ki yahu! diye parladı. Eğer ışıktan daha süratli hareket ediyorsak ki teknik bilgimin kifayetsizliğine rağmen o kadarının bile imkânsız olduğunu biliyorum, sürat artmasından mütevellit bir aksülamel olması icap eder.

— Fakat geminin hareketi mihaniki değil ki, geminin muharrik kuvveti, manyetik saha tipinde bir kuvvet... Biz de sahanın bir kısmını teşkil ettiğimize göre, bir bakıma yerimizde sabitiz. Bunun için hareket intibai almıyorsunuz. Işık süratiyle harekete gelince, dünya üzerinde seni ararken, dünya bilgilerinin bu sürate, gaye sürat dediklerini öğrenince acıdım heriflere... Bir nazârî fizikçi, ışıktan süratli hareket eden bir takım maddecikler müşahade edince, derhal özür diler gibi bir tavır takınarak, bunların haddizatında madde olmayıp, foton oldukları ve kitleleri bulunmadığı şekilde izahlara girişmeleri bence sadece hakikate göğüs germe cesaretinin noksanlığıdır.

Banning, inanamayarak, tekrar itiraz etti:

— Fakat, feza gemilerine sahip bir medeniyet bulunsun, bu feza gemileri arza gelip gitsin de Arz üzerinde kimse bundan haberdar olmasın... İmkânı yok. İnanılmaz bir şey bu...

— Bu Arza mahsus bir kendini beğenmişliğin ifadesidir. Arz kenarda kalmış ve bir hayli geri bir dünya. Siyasî bakımdan tam manasıyla bir çorba: Doksan dokuz çeşit millet birbirini boğazlamak için fırsat kollar. Yeni İmparatorluk bu gibi dünyalarla açıktan açığa temas etmeğe çekinir. Çünkü değmez.

Banning müphem bir el işaretiyle mağlûbiyeti kabul etti:

— Pekiyi öyle olsun. Feza gemilerinin mevcudiyetini kabul ettim. Bahsettiğin medeniyeti, ne diyordun, Yeni İmparatorluğu da kabul ettim... Fakat bu mevhumlar arasında benim işim ne?

— Fakat sen de bunların bir cüz'üsün. Hem de çok mühim, âdeta mihveri sayılabilecek kadar mühim bir cüz'üsün,

Banning yorgun ve bedbin bir tavırla inat etti:

— Yanlış adrese çattınız yahu! Size kaç kere söyledim,. Benim ismim Nil Banning. Nebraska eyaletinde Grinvil kasabasında doğdum.

Durdu. Devam edemedi. Rolf bir kahkaha attı.

— Bunu ispat etmek için ne kadar sıkıntı çektiğim unutmama. Hani ispat edebilmiş de değilsin... Hayır, hayır! Bana inan. Sen Kayla Valkar'sın. Ve Antares'in dördüncü seyyaresinde, eski Kral sitesi Katuum'da doğdun.

— Fakat... Ya hatıralarım, ya arz üzerindeki hayatım.

— Sahte hatıralar. Yeni İmparatorluk bilgileri zihin üzerindeki çalışmalarda çok ilerlediler. Jommor da içlerinde belki en maharetli olanıdır. Seni esir edip Arz'a sürgün getirdikleri zaman kendi hafızanı tamamiyle silmişlerdir. Jommor mahallî insanların dimağından kapıp tertip ettiği sahte bir maziye senin hafızana itina ile yerleştirdi. Böylece seni yeni bir isim altında, yeni bir lisan, yeni bir şahsiyet sahibi olarak, yeni bir hayata salıverdiler. Artık Kayla Valkar ebediyen yok olmuş, yerini Arz sakinlerinden Nil Banning almıştı. Ondan sonra sen kimse için bir tehlike teşkil etmiyordun.

Banning kavrayamadı:

— Tehlike mi?

— tabii!..

Rolf'un gözleri birdenbire vahşî bir ışıkla parladı:

— Sen bir Valkar'sın. Sonuncu Valkar... Ve Valkar, İmparatorluğu çalarak Yeni İmparatorluğu kuran eşkiyalar için daima yabana atılmaz bir tehlike teşkil etmişlerdir.

Heyecanını zaptedemiyormuş gibi, hararetli hararetli odada dolaşmağa başladı. Banning gittikçe aptallaşan bakışlarla onu süzüyordu. Birbiri ardına, hem de gayet sık aralıklarla, şoklar altında kalmıştı. Artık bu iş tahammülünü aşmıştı. Ve birçok hususları dimağı hâlâ kabul etmiyordu. İşte bu kadar!

Rolf tekrar etti:

— Yeni İmparatorluk!

Bu ifade kullanıldığı «yeni sıfatını en şiddetli küfürü telâffuz edermiş gibi, müstekreh bir tonla söylüyordu. Bir beddua ifadesi vardı...

— Başında Taranya cadısı, cadının emrinde Jommor'un marifetleri; gayet tabii Valkarlar onlar için ciddî bir tehlike teşkil ediyor.

— Peki ama, neden?

— Çünkü Valkar'lar Eski İmparatorluğun, bundan 90 bin sene evvel Galaksinin yarısını ihata eden yıldızlar İmparatorluğunun hakanlarıydı. Ve yıldız âlemleri meşru hakanlarını büsbütün unutmadılar.

Banning'in yeni şaşkınlığı ancak kısa bir an devam etti.

Önce yavaşça sonra daha hızlı, sonra kahkahayla gülmeğe başladı. Yooo! Bu kadarına pes vallahi! Bu masal, kurt masalını geçmişti, yahu! Hani böyle rüya, hayal bile olamazdı. İş çıkırından çıkmıştı. Bundan ötesine zincirli deliler bile inanmazlardı,

— Demek ben Nil Banning, değilim ha! Yıldızların sâkinlerinden Kayla Valkar'ım.

— Evet.

— Üstelik bir Hakanım ha? *

— Hayır Kayla, henüz değilsin. Fakat geçen sefer başarmana ramak kaldı. Bu defa başarabilirsek, hakan olacaksın.

Banning tebessümünü, bir perde çeker gibi sildi. Soğuk bir sesle:

— Bu kadar saçma yeter,dedi. Ben Nil Banning'im. Ondan ötesi palavra. Belki görünüş itibariyle Kayla Valkar'a benziyorum ama,.. O kadar. Belki de beni bu sebeple seçtin.

- Haydi şimdi gidip gemideki diğer adamları görelim.

Rolf'un siyah gözleri kısıldı. Sesinde müphem bir tehdit ifadesi vardı:

— Neden?

— Nasıl bir numara yutturmağa kalktığını onlara söyleyeceğim.

İri yarı, esmer adam dişlerinin arasından:

— Hayır! Dedi, söylemeyeceksin. Onlar senin Valkar olduğuna inanıyorlar. Bu hakikatin ta kendisidir. Fakat onlar hafızanın da avdet ettiğini zannediyorlar ki, bu masaldan ibarettir.

— Onları aldattığını kabul ediyorsun demek?

— Ama yalnız bir noktada. Hâlâ hafızana sahip olmadığını bilseler, bizimle beraber bu maceraya atılmazlardı, Kayla. Onları Varyoz'a götüremeyeceğini anlarlardı.

— Varyoz mu? Ne varyozu?

— Başka zaman anlatırım. Şimdilik şu kadarını kafanı iyice yerleştir. Eğer mazini hatırlamadığından bir an şüphelenirlerse, bizi derhal yüz üstü bırakır bu mâceradan el çekerler. Gene düşersin Jommor'un eline. Bu bu sefer sürgün etmekle yetinmezler, canını alırlar.

Rolf'un bu sözlerinde tatmin edici bir samimiyet vardı. İnanarak, hakikati söylemiş gibi konuşuyordu. Banning kafasını toplamağa gayret etti. Bir müddet düşündükten sonra aklına bir şey takıldı. Başını doğrultarak:

— Sizin lisanınızı bile bilmiyorum, dedi.

— Doğru. Jommor işini yarım yapmamış.

— Şu halde kendimi nasıl Valkar diye yutturabilirim, senin adamlarına? Yabancı olduğumu hemen fark etmezler mi?

Rolf cevabını biraz dolambaçlı yoldan verdi:

— Kendini iyi hissetmiyorsun Kayla. Hafızanın avdeti sende ağır bir şok uyandırdı ve seni iyice sarstı. Sinirlerin bozuk, yorgunsun. Onun için biraz kendine gelmek, zihnini toparlamak için dairenden çıkmıyorsun. Dinleniyorsun. Rahatsız olmayasın diye, kimse yanma gelmiyor. Yalnız ben seni yalnız bırakmamağa çalışıyorum.

Banning önce iyice kavrayamadı. Biraz durakladı. Sonra Rolf'un maksadını anlayarak:

— Yani arkadaşlarına böyle söyledin. Onlar beni burada dinleniyor zannederlerken, sen de bana lisanınızı öğreteceksin öyle

mi?

— Evet. Yeniden öğreteceğim.

Banning itiraz etmekle bir fayda görmüyormuş gibi:

— Pekâlâ öyle olsun, dedi. Madem ki başka çare yok!..

Sözünü bitirirken dönüyordu. Anını kollayarak, ani bir hareketle Rolf'un arkasına sıçradı, kolunu boynuna kenetledi, var kuvvetiyle sıktı.

Rolf, nefesi, tıkanarak:

— Kusura bakma, Kayla! dedi.

Sonra birdenbire çelik adalelerini sıktı. Banning, korkunç bir kuvvetin tesiri altında, kollanma bir saman çöpü gibi çözülerek ayrıldığını hissetti. Kavramağa çalıştığı kuvvetli vücudun zorlu bir gerilmesiyle fırladı, kendini tutamayarak şiddetle odanın duvarına çarptı, muvazenesini kaybetti, yere yuvarlandı. Arkası ağrıyor, gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu,

Rolf kapıya doğru yürüdü. Kilidi açtı. Banning'e dönerek:

— Bunu Eski Krallar Sitesinde yapmış olsaydım kırbaçla öldürürlerdi beni, dedi. Fakat bundan pişman olduğumu zannetme, bu işi büyük bir zevkle yaptım: Çünkü hakketmiştin... Şimdi biraz sükûnet bulsan fena olmaz.

Rolf çıktıktan sonra, Ranning bulunduğu yerden, madenî duvardaki kapıya uzun uzun uzun baktı. Aslında kapıyı filân görmüyor, düşünmeğe, soğukkanlılığını toplamağa çalışıyordu. Beyninin sarsıldığını, darmadağınık olmak üzere bulunduğunu hissediyordu. Etrafında sanki mantıken eser kalmamış, müspet hakikat iflâs etmişti. Bir hakikat unsuru bulup ta muhakemesini o noktaya istinat ettiremezse oynatacağı. Kendi kendini ikna etmeğe çalıştı. Yüksek sesle:

— Ben Nil Banning'im yahu! diye söylendi. Bu hakikattir. Bundan şüpheye hiç mahal yok. Sadece rüya görüyorum. Bütün bu hâdiseler rüya mahsulü.

Yumruğunu sıkarak madenî duvara vurdu. Kolu, bu sert darbenin acısıyla ta omuzuna kadar sızladı. Parmaklarının mafsal

yerleri ezilerek ağırımağa başladı. Hayır olamazdı. Uykuda değildi. Rüya görüyor olamazdı.

— Pekâlâ öyle olsun, diye kendi kendine mırıldandı. Pekâlâ, rüya görmüyorum. Bu gemi hakikaten var. Bir feza gemisi... Antares yolunda... Rolf da hakikaten mevcut., Yeni İmparatorluk dünyadaki insanların varlığından tamamen bihaber bulundukları bu meçhul imparatorluk ta hakikat... Kabul edelim. Fakat bu benim şahsiyetimi değiştirmez ki... Ben gene Nil Banning'im. İnsan kim olduğunu şaşırmasın ya!' Ben Nil Bannig'im, Kayla Valkar değilim.

Hayır. Kayla Valkar değildi. Olamazdı. İnanamazdı buna.,. Kayla Valkar başka bir adamdı. Çok Uzak yıldız âlem terine ait mazisi ve şahsiyeti hakkında en ufak bir fikre bile

sahip olmadığı, tamamen yabancı bir adamdı. Valkar olduğuna bir an için inansa, bu sefer kendi hayatı, kendi mazisi bir duman gibi savrulacaktı.

Yıldız İmparatorluğu mevcuttu. Feza gemisi hakikatti. Dünyanın bunlardan haberi bile yoktu. Ama onlar dünyayı biliyorlardı. Gizlice yaptıkları seyahatler neticesinde dünyalıların lisanlarına bile aşina idiler. İşte Rolf, bu gemiyle bu gizli seyahatlerden birinde bulunmuş ve onu, Nil Banning'i kaçırmaya fırsat bulmuştu. Şimdi de sıvışıyorlar, Yıldızlar âlemine dönüyorlardı. Bu şekilde hareket etmenin bir manası bir maksadı olamazdı.

Aklına yalnız bir tek ihtimal geliyordu: Galakside muazzam bir entrikanın muvaffakiyetle neticelenmesi için, Kayla Valkar diye yutturacakları bir adama ihtiyaçları vardı.

-Valkar! Eski Yıldız Krallarının ahfadı... Anlaşıldığına göre, kendisi, Nil Banning ile Valkar arasında fizikî bir benzerlik vardı, Dolayısıyla onu entrikalarına âlet edecekler, kukla gibi kullanacaklardı. Gayet tabii Rolf onu hakikaten Valkar olduğuna ikna edebilirse, çok daha faydalı bir kukla olacaktı.

Banning ümitsizlik içinde, ne yapabileceğini, nasıl kurtulabileceğini tasarlamaya gayret etti. Bu hiç te basit bir iş değildi. Yepyeni bir hakikatin mevcudiyeti ve şimdi bir-feza gemisi

içinde bulunması ile şok tesirinde kalmıştı. Henüz bu şoktan kurtulmuş değildi. Fakat durum ne olursa olsun mücadele etmeliydi.

Önce vaziyeti iyice kavrayalım, diye düşündü. Benden ne bekliyorlar, nasıl istifade etmeğe çalışıyorlar, evvelâ onu tespit etmeliyim. Sonra harekete seçerim. Fakat önce bilmem lâzım...

Saatler geçti. Kulaklarına gelen yegâne ses, o derin, belli belirsiz homurtuydu: bir kalp atar gibi kesik kesik bir homurtu... Etrafındaki madenî duvarların dışındaki kâinatın ilk maddesi: sonsuz feza boşluğu vardı... Ve bu boşluğun içinde darmadağın yayılmış, binlerce, milyonlarca, milyarlarca güneş... Fakat o, zihnini, o tarafa kaçırmamağa çalışıyordu. Yoksa, cinnet getirecekti.

Bir müddet sonra Rolf geldi. Banning'e kendi giydiği elbiselere benzer elbiseler getirdi. Bunlar acayip olmakla beraber gayet rahat şeylerdi. Baştan geçme, beyaz gömleğinin göğsünde mücevherle işlenmiş bir güneş sembolü vardı. Banning hiç itiraz etmeden bu elbiseleri giydi. Kararını vermişti: uysal davranacaktı. Bir an evvel, mümkün olduğu kadar çok malûmat toplamağa, vaziyeti tam manasıyla kavramağa çalışacaktı.

Rolf, yeni kıyafetiyle oldukça değişmiş olan Banning'i tepeden tırnağa kadar tetkik ettikten sonra:

— Şimdi Valkar'a benzedin, dedi. Ama onun gibi de konuşman lâzım. Vaktimiz pek az...

Derse derhal başladılar. Bir aralık Banning:

— Rolf, dedi, Valkar'ların hakan olduğunu söylediğin bu eski İmparatorluk, 90 bin sene evvel mi vardı demiştin?

— Evet! Vakıa bu çok uzun bir zaman. Fakat Yıldız âlemlerinin çoğunda hâlâ hatırlardadır. Ancak vahşete rücu eden bazı dünyalarda unutulmuştur: meselâ Arz gibi...

— Arz mı? Arz İmparatorluğa dahil miydi?

— tabii. Galaksinin yarısından fazlası dahildi. Fakat eski İmparatorluk inkıraz edince, (çökünce), Galaksinin dış hududuna yakın kalan münzevî dünyalar, merkezle teması tamamen

kaybettiler. tabii, o dünyaların sâkinleri de zamanla gerileyerek, âdeta vahşileşti, maymunlar gibi yaşamağa başladı Arzda da böyle oldu.

Rolf'un o gün söyledikleri ve daha sonraki ziyaretlerinde anlattıkları, Banning'in zihninde birbirini tamamlayarak, Yıldızlar İmparatorluğunun akıllara durgunluk verecek kadar muhteşem tarihçesi hakkında fikir verdi.

Ne muazzam bir İmparatorluktu bu! İdare merkezi Antares'in Katuum seyyaresinden feza gemileri Galaksi semalarını sık sık şebeke halinde taramış, milyonlarca güneş cümlesi sakinleri, onların kudreti önünde eğilmişti. Fakat bu Galaksi hükümdarlarına karşı itirazlar, hattâ zaman zaman başarısız baş kaldıranlar olmuştu. Fakat netice Valkar'ların bizzat körükledikleri bir buhran baş gösterdi.

Galaksinin uzak bir köşesinde doğan bir rivayet yavaş yavaş büyüdü, bir yıldız âleminde diğerine atladı: Valkar'lar istikbalde mümkün olabilecek bütün isyanları bir yıldırım süratiyle bastırabilecek, korkunç bir sır hazırlamaktaydılar. Bu sırrın esasının neye ait ve neden ibaret olduğunu kimse bilmiyordu. Fakat ağızdan ağıza dolaşan rivayetlerde bu sırdan «Valkar'ların Varyozu» diye bahsediliyordu. Bununla Valkar'ların bütün Galaksi sâkinlerini mahvedecekleri iddia ediliyordu.

Bu rivayetler çok büyük çapta bir isyan kapısı açtı. Yıldız âlemleri sakinleri, Valkar'ların kendileri üstünde bu kadar tesirli ve kati bir kudret sahibi olmaları ihtimaline tahammül edemediler. Başlayan isyan tahmin edilmez bir şekilde genişledi, bütün Galaksiyi kapladı. Dahilî harp İmparatorluğu kökünden sarstı ve eski İmparatorluk paramparça oldu. Binlerce uzak yıldız dünyaları feza gemilerinin temin ettikleri irtibattan mahrum kalarak Galaksi medeniyetiyle temaslarını kaybettiler ve kendi ihtiyaçlarını temin edemedikleri için yavaş yavaş vahşete rücu ettiler ve barbarlığın sonsuz karanlığında benliklerini kaybettiler.

Ancak pek mahdut bazı yıldız âlemleri medeniyetlerini ve

benliklerini muhafaza ettiler, pek az sayıda feza gemisiyle faaliyetlerine devam ettiler. Bunlar Rigal(Rigel yıldızı) cümlesini (dizgesini,sistemini) merkez ittihaz ederek(kabul ederek) hep beraber çalıştılar. Zaman geçtikçe civardaki diğer yıldız âlemlerini de aralarına alarak kalkındırdılar ve umumî bir işbirliği yeni İmparatorluğun nüvesini kurdular.

Yeni İmparatorluğun iddiası, eski İmparatorluğun belini büken gurur, debdebe ve fetih zihniyetinden uzak kalarak, bütün yıldız âlemlerini sinesinde toplamak ve birlik kurmaktı.

Bu noktaya gelince Rolf hiddetle kükreyerek:

— Haydutlar. Çakallar, diye bağırdı. Bu sahte müsavat ve hürriyet vaadleri ve işbirliği teklifleriyle birçok yıldız âlemlerini kendi saflarına kazandılar. Fakat, muazzam yıldızları kendilerine basamak yapan Valkar'ların ihtişamı birçok yerlerde hâlâ gönüllerin şaşaasıdır.

— Fakat bu büyük isyana sebep olan sır ne oldu?

— Bütün bu uzun çağlar devâmınca unutuldu gitti. Yalnız Valkar'lar, Varyozun ne olduğunu ve nerede hazırlandığım biliyorlardı. Bu hakikat, eski İmparatorluğun inkırazından beri babadan oğula tevdi edildi. Bugün bu sırra sahip olan yegâne insan sizsiniz.

Demek Kayra Valkar'ın bu kadar mühim bir şahıs olmasının sebebi bu?

— Evet! Bir gün bana, yalnız bana, bu sırrın Signüs cümlesinde (Signus manzumesinde-dizgesinde-sisteminde)bir dünyada olduğunu, 90 bin sene evvelki Feza haritalarıyla o dünyayı bulabileceğinizi söylediniz. Az daha muvaffak oluyordunuz Kayla! Aradığınız haritayı Rigal arşivlerinde buldunuz, Signüs cümlesine doğru yola çıktınız. Fakat Taranya ile Jommor haber alarak peşinize düştüler. Sizi tuzaga düşürüp esir ettiler, hafızanızı tamamıyla silerek sizi cehennemin öbür bucağında kalan Arz'a sürdüler. Şimdi Varyoz'un saklı olduğu yeri hiç kimse bilmiyor.

Bütün bu hâdiseler Banning'e masal gibi geliyordu. Bunu Rolf'a

açıkça söyledi:

— Böyle müthiş bir sırra vâkıf olan adamı öldürerek, sırrını ebediyen meçhule gömülmesini neden garantilemediler?

Rolf istihza ile kaşlarını kaldırdı:

— Jommor hiç tereddüt etmeden yapardı bunu, fakat Taranya mâni oldu. Kadın hassasiyeti... Bana kalırsa bir kadın, Taranya kadar şayanı hayret bile olsa, bir İmparatorluğun başına geçirilmemelidir.

— Ve sen elindeki bir avuç adamla bu İmparatorluğu devirmek istiyorsun öyle mi?

— Hepsi bu kadar değil Kayla, başkaları da gelecek. Onlara bir mesaj göndererek vaziyeti bildirdim, Katuum'da toplanacaklar. Vâkıâ pek kalabalık değiliz ama, İmparatorluğun parçasını aşağı alabilecek kudretteyiz. Varyoz'u da temin etmek şartıyla tabii...

— Fakat Varyoz'un sırrını bilmiyorsunuz. Ben de size yardım edecek vaziyette değilim.

— Doğru Kayla. Fakat çok yakında yardım edecek duruma geleceğinize itimadım var.

Banning daha fazla bir şeyler öğrenmek istedi, sualler sordu. Fakat Rolf sözünü kısa keserek:

— Hepsini sonra anlatırım Kayla, dedi. Şimdi lisanı yeniden öğrenmeniz lâzım. Unutmayın ki, adamlarımıza, Arz'dan ayrılmadan evvel hafızanızı tedavi ettiğimi, fakat şok tesiri altında rahatsız ve yorgun olduğunuzu ve dinlenmeğe ihtiyacınız olduğunu söyledim.

— Fakat otomobili kullanan adam dalaverenin farkına varmıştır herhalde.

— Eyra mı? Ondan çekinmeyin. O benim adamımdır. Ona işkence etseler bile beni ele vermez. Fakat diğerleri bilmiyor. Ve sizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Yakın bir zamanda Kayla Valkar olarak onların karşısına çıkmanız lâzım gelecek.

Banning bu yeni lisanı süratle, hatta kendi kanaatine göre anormal süratle öğreniyordu.

Üstelik bu lisan gayet zor, muğlâk bir lisandı. Çok eski bir dil olduğu karışıklığından belliydi. Buna rağmen Banning bu karışık lisanı inanılmaz bir kolaylıkla kavlıyor, Rolf'un telâffuzunu, beklemediği bir maharetle taklit edebiliyordu. Dil ve dudaklarının bu yabancı kelimelere aşına olduğuna, öğrendiği mefhumların zihninde esasen mevcut olup da sadece tazelendiğini ve bu lisanın dimağında unutulmuş ve muattal kalarak sadece uyandırılmağa muhtaç olduğuna inanacağı geliyordu.

Bu düşünceleri de şiddetle reddetti. Bu his doğru olsa, Rolf'un bütün iddialarının da doğru olması icap ederdi. O zaman Grinvil kasabası ahalisi de haklı olurdu... O takdirde Nü Banning isminde bir şahsın mevcut olmaması, onun yani kendisinin cidden mazisiz bir adam olması icap ederdi. Buna imkân yok inanmaz, inanamazdı... İnanmak istemiyor, bütün gayretiyle bu hisse mukavemet ediyordu. İnsan kendi varlığını, şahsiyetini, benliğini nasıl bırakır; nasıl mazisinden vazgeçebilirdi? Hayır, bu mümkün değildi. Nil Banning manen ve bedenen mevcuttu. Bu işin altında bir dalavere olmalıydı. Belki Rolf bütün Grinvil halkını toplu olarak ipnotize etti, belki hepsini kendi iradesine esir etti. Bu gibi şeyler inanılmaz şeyler değil ki! Bunlar olmuş şeyler,.. Bu heriflerin gayesi onu bir kukla gibi kullanmak,.. Elde etmek istedikleri şey bu kadar mühim olduktan sonra, her şeyi göze almaları, her çareyi göze almaları tabii değil mi?

Artık geceyi gündüzden, sabahı akşamdan ayıramıyor; yiyor, içiyor, yatıyor, kalkıyor, düşünüyordu.

Rolf dairesine girdi.

— Bekliyorlar! dedi.

— Kim?

— Adamlarım. Hayır senin adamların, Kayla! Artık lisanı oldukça kavradın. Dışarı çıkıp onlarla görüşeceksin. İyileştiğini bugün çıkıp onlarla konuşacağını bildirdim. Bekliyorlar Kayla.

Banning bu anı tahayyül bile etmek istemiyordu: o kadar çekiniyordu. Dairesinde kaldığı müddetçe, içinde bulunduğu

anormal durumu kısmen unutabiliyor, bir rüya, bir hayal olarak kabul edebiliyordu. Fakat artık vakit gelmişti. Vaziyetin icaplarına göğüs germek mecburiyetindeydi.

Kendi kendine:

— Aldırma, diye düşündü. Uysal davran, Rolf'un hakiki çehresini, hakiki maksadını öğreninceye kadar, ikna olmuş gibi görün. Elbette bir gün hareket zamanı da gelip çatacaktı...

Ve Rolf'a dönerek:

— Pekiyi! dedi, gidelim.

Rolf, kapıyı açtı, kenara çekilerek ona yol verdi. Banning koridora çıktı. Rolf, bir fısıltı halinde:

— Bu tarafa, dedi, sağa... Başını kaldır, dik tut... Vakur yürü, sen Kralların Kralı, Hakan torunu, Valkarsın...

Nil rolüne uyarak, başını kaldırdı, çenesini ileriye doğru uzattı. Omuzlarını gerdi. Koridor boyunca yürüdü. Bu koridor subaylara mahsus istirahat salonuna açılıyordu. Kapıya gelince Rolf, tantanalı bir sesle:

— Valkar! diye bağırdı.

İçerdeki beş - altı kişi hep beraber fırladılar. Banning'e dikilen gözlerinde aç, haris bir ifade vardı. Onlara birkaç söz söylemesi lâzımdı. Fakat ağzını açmağa vakit kalmadan, zehir gibi bakışlı, sivri çeneli, kurt yapılı bir subay, bir adım ileri attı. Sert gözlerini Banning'e dikerek:

— Siz, dedi, Valkar değilsiniz!

IV

KATUUM

Sükût!

Sanki orada bulunan herkes nefes bile almıyormuş gibi, derin, sonsuz bir sükût...

Banning karşısındaki esmer yüzün yırtıcılığına bakarken bu sükûtun ebediyen devam edeceğini asla bozulmayacağını zannetti. Yüreğine binlerce tonluk bir buz yükü çöktü. Fakat bu his yüzüne

aksetmedi. Sadece gözleri biraz kımıldadı:

— Hapı yuttuk! diye düşündü.

Herifler dalaverenin farkına varmışlardı. Şimdi ne yapacaktı? Karşısındaki herifin gözünün içinde öyle sert bir bakış vardı ki, Banning ensesinden aşağı soğuk soğuk titremeğe başladı. Bu herifler onu hemen oracıkta parçalayabilirlerdi. Vay anasını be! Ne yapacaktı şimdi?

Bir şeyler söylemesi, bu durumdan blöfle, palavrayla, nasıl olursa olsun kendini kurtarması lâzımdı. Haydi Ulan sende! «Karşıma kim gelirse sigorta olmağa ikna» edebilirim diyen, becerikli prodüktör sen değil misin? Konuş, konuş, konuş be! Bir şeyler söyle... Dikilip durmasana heykel gibi. Konuş!

Fakat dili tutulmuştu. Hayır dili tutulmamış, bu dil birdenbire büyümüş, ağzından büyük olmuş, ağzının bütün boşluğunu doldurarak orada sıkışıp kalmıştı. Değil konuşmak, yutkunamıyordu bile... Gözlerini kısmış, bakışlarını karşısındaki adamın zehir gibi bakışlarına dikmiş, kımıldamadan, konuşmadan, yutkunmadan dimdik bakıyordu. Muazzam bir gayret sarf etti, kendini zorladı, dilini buldu, ağzını açıp konuşmağa bağlayacağı anda, kurt tavırlı subay coşkun bir hareketle kadehini kaldırdı:

— Fakat olacaksınız! diye bağırdı. Evvelce de sizin için dövuştük, gene de dövüşeceğiz. Sizi tahta oturtacağız. Var olsun Valkar!

— Var olsun Valkar!

Hep bir ağızdan hûşû ile bağırarak söyledikleri bu sözler, tabanca gibi patladı, salonun madeni duvarlarında ihtizazlarla parçalandı. Bütün kadehler kalktı. Banning'in ruhuna bir ferahlık serpildi. Dik başlı, kartal bakışlı subaylar, ondaki bu değişikliği başka bir sebebe yorarak, tekrar seslerini yükselttiler, tekrar kadehlerini kaldırdılar.

Banning'in ruhunun derin bir köşesinden, mevcudiyetinden bihaber olduğu bir gurur hissi uyandı ve gözlerine aksetti. Bir an için, bu adamların, ona bir şef, bir lider hüsnü kabulü

göstermelerini ve bunu askerce ve sert bir reaksiyonla yapmalarını tabii buldu. Valkar'a doğruldu:

— Valkarların gururu, fedakâr adamlarının azmiyle beslenir, dedi. Ben...

Devam edemedi. Varlığını bir an için saran ateş, ancak o kısa an için devam etti. O gurur patlamış bir balon gibi sönuverdi. Ve içini bomboş bıraktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Rolf'un ona endişe ile baktığını hissetti.

Birdenbire gülümsemeğe banladı. Onu bu çıkmaza Rolf sokmuştu. Varsın düşünsün, endişelensin herif! Varsın terlesin domuz! Varsın Valkar'a hizmet için yerlerde sürünsün! Sat anasını! Az mı üzdü beni? Sok herifin kafasını batağa!

— Şarap! dedi. Şarap verin bana. Subaylarım bana sadakat kadehini kaldırdılar, ben de onlarla beraber kadehimi kaldıracağım.

Rolf'un gözlerindeki endişe büsbütün arttı. Fakat itiraz etmedi. Kristal kadehlerden birini doldurarak Banning'e uzattı.

— Arkadaşlar! Size Eski İmparatorluğu ve Yıldızlar âleminin hürriyetini vâadediyorum. Zafere içelim.

Ve kadehini kaldırarak bir nefeste dikti.

Subayların mukabelesi sanki hakiki bir zafer mirası oldu. Çılgına döndüler. Gözleri parlıyor, göğüsler heyecanla kabarıyordu.

— Zafere içelim!..

Banning hafifçe Rolf'a döndü. Yavaşça:

— Blöf amma, fiyakalı değil mi? dedi.

Rolf bir kahkaha attı. Bu, samimî içten gelen bir kahkahaydı. Banning yaptığı şeyin Rolf'u kızdıracağına, bilâkis hoşuna gittiğini sezdi. Canı sıkıldı.

Rolf subaylara hitaben:

— Jommor'un zekâsı fiyasko ile neticelendi, diye bağırdı. Bütün gayretlerine rağmen Valkar değişmedi. Herkesten iyi ben bilirim. Ona ilk derslerini ben verdim. Valkar, gene eski Valkar. Zafere içelim!

Ortalık biraz sükût bulunca Rolf, subayları birer birer takdim etti:

Karan, Landok, Krot, Burri, Tafok... Hepsi sert bakışlı, sert sözlü, cesur ve kabiliyetli adamlara benziyorlardı. Banning, kendisinin Valkar olmadığını keşfettikleri takdirde, onlardan merhamet bekliyemeyeceğini ve aralarında ömrünün pek kısa süreceğini düşünmekten kendini alamadı. Herifler bayağı korkunç adamlardı. Bu düşünceler Banning'in zekâsını kamçılıdı. Sözlerine sertlik, duruşuna biraz daha vakar verdi. Hakanlık taslamanın ne kadar kolay bir şey olduğunu hayretler içinde gördü...

Bu işi kolaylıkla atlatabileceğine kanaat getirmek üzereydi ki genç bir asker kapının önünde belirdi, kemiklerini çatırdatırcasına sert bir selâm çakarak:

— Kaptan Bahrent'in hürmetleri var efendim, dedi. Valkar'ın kaptan köprüsüne şeref verip vermeyeceklerini öğrenmek istiyor. Akıntıya girmek üzereyiz.

Salonun duvarındaki hoparlörden gelen kısa bir alarm sesi, askerin sözünü kesi. Alarm düdüğünün hemen arkasından sert bir kumanda duyuldu:

— Herkes posta başına!

Subaylar vazifeleri başına gitmek üzere davrandılar. Herkesin neşesi yerindeydi.

— Geliş seyahati biraz heyecanlı oldu. Fakat dönüş oyuncak olacak. Valkar kumandayı almaya görsün...

Banning:

— Aman Allah'ım! diye düşündü. Şimdi ne halt çıkaracaklar başıma?

Rolf'a baktı. Herif gülümsüyordu. Fırsat bulur bulmaz Banning'e eğildi:

— Gayet tabii, dedi. Siz de feza pilotusunuz. Hem de en ustalarından biri... Yıldızlar Hakanı olabilmeniz için, fezayı zapt etmeniz lâzım. Ve, bütün Valkarlar gibi, çocukluğunuzdan beri bu gayeye erişmek için gereken kabiliyette yetiştirildiniz.

Banning:

— Ben gemi filân kullanamam yahu! diye kekeledi.

Fakat konuşmağa imkân bulamadılar. Asker kapıyı açmış, çıkmalarını bekliyordu. Banning mecburen çıktı. İşler sarpa sarıyordu. İçinden bastı kalayı.

Kaptan köprüsüne çıktıkları zaman, Banning az daha küçük dilini yutacaktı. Karşılaştığı manzara, feza gemisinin hakikatini bir sille gibi yüzüne çarptı. O zamana kadar biraz değişik olmasına rağmen, neticede bir tek odanın içinde kalmış ve ancak kısa bir zaman için fezanın çıplaklığına göz atabilmişti. Feza gemisinin mevcudiyetini kabul etmek sadece bir hayal oyununu kabul etmekten ileri gitmemiştir. Halbuki keyfiyet şimdi, korkunç bir realite halinde karşısına çıkıyordu.

Alçak tavanlı, geniş dairenin dört bir tarafı acayip âlet tablolarıyla doluydu. Bunların her birinin başında bir adam, azamî bir dikkatle bekliyordu. Orta kısımda bir subay oturuyor, önünde yarım daire şeklindeki, toz camdan mamul ekranda sel halinde geçen bir sürü işaret ve alâmetleri takip ediyordu. Elleri gayet büyük bir daktilo makinesine benzer bir tablo üzerinde cehennemi bir süratle dolaşıp duruyordu. Banning, bu adamın yaptığı işi iyi biliyor olmasını canı gönülden temenni etti. Zira kaptan köprüsünün önünü ve iki yanını kaplayan muazzam kavisli pencerelerden görünen manzara cidden tüyler ürperticiydi.

Kırışık yüzlü, çatık kaşlı, geniş omuzlu, kır saçları gayet kısa kesilmiş bir adam Banning'e yaklaşarak selâm verdi. Siyah gömleğinin göğsünde, rütbesini gösteren bir işaret vardı; halinde hiç te gemisinin idaresini kolayca başkasına devredecek bir adam hali yoktu. Bilâkis... Bununla beraber tabii bir tevazu ile Banning'e:

— Kumanda sizindir efendim, dedi.

Banning başını salladı. Gözlerini, ona pencere gibi gelen seyir ekranlarından ayırmıyordu. Gemi dar bir zaviye takip ederek, fezayı bir bulut gibi kaplayan karanlık bir satha yaklaşıyordu. Bu karanlık bulut, arkasında kalan yıldızlara perde çekmekle beraber, dahilindeki binlerce ufacık kıvılcımla kıvıl kıvıldı. Bunlar şeytanî

ateş böcekleri gibi sert pırıltılarla göz kırpmıyorlar, kısa süren bir ömürle ışıldayıp sönüyorlardı. Bu feza dahilinde serseri bir hareketle akıp giden muazzam kozmik bulutlardan biriydi. Parıldayan noktalar da, bulutun dış sathında bulunup ta bir an için milyonlarca güneşten bir tanesinin ışığını aksettirip dönen ve karanlıkta kaybolan, tekrar dönüp düz bir sathı ışığa çarpınca, tekrar parlayan iri parçalardı.

Ve feza gemisi bu korkunç bulutun içine girmek üzereydi.

Kaptan Banning'e baktı. Kumanda tablosunda oturan subay, muhtelif âlet tabloları başında terleyen teknisyenler, kısa ve kaçamak nazarlarla Banning'e baktılar. Kaptan müstesna hepsinin yüzünde bir bekleyiş, bir endişe okunuyordu. Kumandayı onun almasını istiyor, bekliyorlardı.

Birdenbire Banning'in vücudundan buz gibi bir ter boşandı. Zapt edilmez bir korku yüreğini muncıkladı, ezdi. Nereden geldiğini bilmediği, sözler, bir mucize kabilinden, dudaklarından döküldü:

— Bir kumandana gemisi, karısı kadar yakındır, kaptan! dedi. Her ikisinin de arasına girmek prensibim haricindedir.

Başını çevirdi. Seyir tablolarını, cam tozundan yapılmış ekranı tetkik ediyormuş ve sanki anlıyormuş gibi davrandı:

— Zaten kumandayı alsam bile, sizin esasen başarmış olduğunuz işin aynını başaracak değil miyim?

Bir adım geri attı. Eliyle herhangi bir mânaya gelebilecek bir hareket yaptı. Elinin fark edilecek şekilde titrememesine dikkat ediyordu.

— Kaptan Behrent'in kimsenin nasihat ve tavsiyesine ihtiyacı olmadığı malûmdur.

Behrent'in karışık yüzü tatlı bir gururla aydınlandı. Gözleri parladı:

— Hiç olmazsa, dedi, burada kalmak şerefini bahşetmez misiniz? Mevcudiyetinizin manevî takviyesi paha biçilmez bir değer teşkil edecektir.

— Bir seyirci olarak memnuniyetle kalırım.

Geminin sancak tarafında kalan dar bir sıraya oturdu. Rolf yanı başında ayakta durdu. Banning, sakin olmağa, heyecanını belli etmemeğe çalışıyordu. Rolf'un yüzünde biraz çarpık ve müstehzi bir ifade sezdi. Herif sanki eğleniyordu.

— Hay baş belâsı, hay domuz hay! diye düşündü.

O herifi kızdırmak, müşkül mevkide bırakmak için uğraştıkça, gayri ihtiyarî her hareketi, her sözü ile Rolf'un memnun olduğunu görüyordu. Dairesine kapanıp buradaki sıkıntılı, hattâ acıklı manzarayı gözleri önünden silmek istedi. Fakat hemen fikrini değiştirdi. Hayır, dairesinde, ha geldi, ha gelecek, ha çarptı, ha çarpacak diye evham içinde oturup yumruklarını kemirmektense, burada hiç olmazsa felâketin geldiğini görmek daha iyi idi. Burada kalmalıydı.

Bulutun ön sathı, siyah bir dalga gibi üstlerine geliyordu. Dalganın taşıdığı kozmik tozlar bin bir şeytanî göz gibi anî parıltılarla yaşıyor gibiydi.

Rolf biraz öne doğru eğilerek İngilizce:

— İmparatorluğun radar şebekesinden sıyrılabilmek için, bu yegâne yoldur, dedi. Feza yollarını hiç şaşmayan bir dikkatle kontrol ederler. Mevcudiyetimizi hissederler de bizi yakalarlarsa, buralara gelmekteki maksadımızı anlatıncaya kadar akla karayı seçeriz.

Dalga süratle üzerlerine çullandı, Banning feci bir korkunun pençesinde avazı çıktığı kadar bağırmmamak için kendini güç tuttu.

Dalganın içine mermi gibi girdiler.

Gayet tabii herhangi bir sadme vuku bulmadı. Bu bulut, sadece kozmik tozdan ibaretti. Bu bulutun içinde irice kayalar, meteoritler gayet seyrek bulunurdu. Bu kozmik toz o kadar inceydi ki, yeryüzündeki herhangi bir fırtınanın kaldırdığı tozlar, toprak taneleri bu tozdan belki on defa daha iriydi... Fakat Banning sanki hakikî bir duvara toslayarak birdenbire müthiş bir kuvvetle ileriye doğru fırlayacakmış gibi oldu, adalelerini gererek sadmeye hazırlandı.

Fakat tabii herhangi bir sadme olmadı. Sadece, etrafı donuk bir karanlık bastı. Yıldızlar, bir perde çekilmiş gibi gözden kayboldu. Banning gözlerini kısmış, seyir tablolarını seyrediyordu. Birdenbire karanlık kitlenin ortasında kim bilir hangi cehennemi kuvvetin sökerek fırlattığı, belki bir ev kadar büyük bir cismin, müphem dış hatlarını seçebildi. Tam üzerlerine doğru geliyordu. Korku ile bağırmak üzereyken, kumanda tablosundaki subay, tuşlardan birine dokundu. Gemi zarif bir kavis yaptı. İri cisim gözden kayboldu.

Rolf sakın bir sesle:

— Bununla birlikte söyledikleri doğrudur, dedi. Burada en mahir pilot sizsiniz.

— Yo! Hayır! Hayır! Ben değilim...

Terleyen avuçlarını oturduğu sıranın arkasına yapıştırdı. Ona seneler kadar uzun gelen bir müddet, feza gemisinin, sanki bizatihi canlı bir varlık gibi, boy boy, çeşit çeşit kozmik enkazın arasından kıvrılarak, sıyrılarak, anî dönüşlerle manevra yaparak, karanlık bulutun içinden sıyrılışını seyretti. Bu meteorların kimisi ufak bir seyyare kadar, kimisi belki de sadece bir tenis topu kadardı. Fakat hepsi aynı derecede tehlikeliydi. Hepsi gemiye isabet ettikleri takdirde gemiye ve yolcularına bir ölüm darbesi vuracak kadar korkunçtu. Fakat hiçbir tanesi gemiye isabet etmedi ve Banning'in korkusu, şaşkın bir hayranlığa dönüştü. Bu gemiyi, bu keşmekeş içinde, bu kadar maharetle idare edebilen Kaptan Behrent, Valkar'ın önünde eğilirse, Valkar'ın hakikaten eşsiz bir pilot olması lâzımdı. Valkar olabileceğine içinde en ufak bir şüphe bile olsa, o hayal bu manzaradan sonra uçup giderdi. Ne münasebet be? O, Nil Banning böyle bir marifete kadir olsun!. Geç beyim, geç!.. Alay mı ediyorsun?

Nihayet bir kanala vardılar. Bu, bulutun nihayet tarafında, gayri muntazam iki kuyruk gibi uzanan kolların arasında kalan temiz bir kısımdı. Behrent kumandayı terk ederek, Banning'in yanına geldi:

— Geçtik efendim, dedi.

— Tebrik ederim,

Şaka etmiyordu. Gayet samimiydi. Bu şaheser feza pilotunun önünde dize gelip hayranlığını ifade etmek istiyordu.

Rolf:

— Zannederim, hepimizin istirahate ihtiyacı var, dedi.

Banning'in dairesine vardıkları zaman Rolf:

— İşler yolunda, dedi. Jommor'un hafızanızla beraber, haleti ruhiyenizi de tarumar etmiş olmasından korkuyordum. Fakat sizi cesaret mefhumundan mahrum etmek onun bile haddi değil. İçinizdeki alevi söndürmeğe muvaffak olamamış.

— Lâkin bunu meydana çıkarmak için çok tehlikeli bir yol seçtin. Hiç olmazsa evvelden biraz hazırlaman lâzımdı. Ya kendime hâkim olamayıp her şeyi berbat etseydim,

— Nasıl olsa, sizi her ufak teferruatı düşünecek kadar hazırlayamayacağım. En iyisi ipin ucunu başından bırakalım. Hem sinir kudretinizi ve cesaretinizi muhafaza edip etmediğinizi anlamam lâzımdı. Şimdi şüphem kalmadı. Bu hassalarınızdan hiçbir şey kaybetmemişsiniz. Tam Valkar'a yakışacak şekilde hareket etmesini bildiniz.

Kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan, Banning'e dönerek:

— Dinlenirseniz, iyi edersiniz, Kayla! dedi. On üç saat sonra Antares'e varacağız. Oraya tam mânâsiyle dinlenmiş ve zinde olarak çıkmanız menfaatiniz icabıdır.

Banning'in içine yeni bir korku düştü.

— Neden? diye sordu.

— Bu da bir imtihan olacak Kayla. Size şimdi on bir defa olarak Valkar olduğunuzu ispat edeceğim.

Çıktı. Banning arkasından sunturlu bir küfür savurdu.

Yatağına uzandı ve gayet rahatsız bir uykuya daldı.

Uzun bir zaman sonra, Banning Rolf'la beraber gene kumanda köprüsünden, geminin inişini seyrediyordu. İçinde manevraya karşı duyduğu hayranlık hissine karışan, istikbalin sinesinde sakladığı felâketi okuyan bir ön sezi vardı. Antares onu teshir etmişti.

Muhteşem kırmızı güneş, eşi cüce güneşi ihtişamıyla soğuk bırakıyor, fezanın bu bölgesini acayip bir renge bürüyerek bir kan denizi intibayı uyandırıyor. Feza gemisi sanki bu denizde yüzüyordu. Kaptan köprüsündeki insanların yüzlerinde ve ellerinde, bu al ışık akisler yaratıyor ve kanlı bir kavgadan çıkmış gibi gösteriyordu. Banning gayri ihtiyarî ürperdi.

Katuum'a inişini bir endişeyle karşılıyordu. Seyyareyi gördükten sonra bu endişe büsbütün arttı. Donuk kırmızı fezada onlara yaklaşır gibi görünen bu gölgeli, yarı karanlık dünyada, sanki insanlar tarafından uzun zamandan beri terk etmiş gibi, münzevi, metruk bir hal vardı.

Rolf, Banning'in düşüncelerini okur gibi, müşfik bir sesle:

— Vaktiyle muhteşem bir dünya idi, dedi. Eski İmparatorluğun, galaksinin yarısını idare eden beyni ve kalbi... Valkar'ların merkez dünyası. Başarırsak yine eski debdebesine kavuşacak. Ve başaracağız da...

— Varyoz'u bulup. Yeni İmparatorluğa karşı kullanabilirsiniz tabii değil mi?

— Evet Kayla! Ve bu işi siz yapacaksınız.

Banning hayretle:

— Ben mi? diye bağırdı. Sen kaçıksın be! Ben Valkar filân değilim. Valkar olduğumu kabul etsek bile, bütün hafızam darmadağın olmuş vaziyette, istediğin o Varyoz'u nasıl bulabilirim? Sen garanti çıldırmışsın be!

— Hafızanı Jommor aldı. Gene iade edebilir.

Banning şaşkınlıktan cevap veremedi. Rolf'un plânlarındaki cesareti ve genişliği şimdi anlamağa başlıyordu.

Gemi süratle seyyareye yaklaştı. Atmosfer dahilinde ilerledikçe semayı kaplayan kan rengi daha donuklaştı. Banning içinde sıkıntılı bir keder hissediyordu. Yavaş yavaş seyyarenin zemini de seçilmeğe başladı: Bütün kıtaları kaplayan karanlık orman sahaları, somurtkan dağlar, acayip okyanuslar ve ruhsuz gölgeler... Rolf, Katuum'un bugün hemen hemen gayrı meskûn olduğunu

söylemişti. Fakat Arz'dan gelen bir insan için gayrı meskûn dünya meşumunu anlamak, görmeden tahmin etmek imkânsız bir şeydi . Banning, gayrı meskûn, şehirlerin gürültüsünden, hareketten, ticaretten, faaliyetten tamamıyla mahrum bir dünya tasavvur edemiyordu. Feza gemisi geniş bir helezon çizerek zemine yaklaştıkça seyyarenin manzarası daha garipleşiyor, âdeta somurtkan bir tavırla kaşlarını çatıyor, kendi kabuğuna çekiliyordu, bu ziyaretçilere sinisini kapatıyordu. Banning ifade edilmez bir his duydu. Bu belki kederdi...

Yaklaştıkça harabeler seçiliyor, taş üstünde taş kalmamış muazzam sahalar görülüyordu. Şehirlerden arta kalan bu beyaz harabeler Banning'e, hayatiyetini kaybettikten, çürüdükten sonra zamanın tesirine uzun zamanlar tahammül eden kemikler gibi geldi... Sanki şehir iskeletleri... Esmer Okyanusların sahillerinden, karanlık ormanlara kadar uzanan, hatta ormanın yeniden istilâ ettiği kısımlarda bile nebatlara hayat hakkı tanımayarak, mermer harabeler halinde yayılan şehir mezarlıkları...

Bu harabeler arasında çok büyük bir düzlük seçiliyordu. Banning burasının ne olabileceğini derhal tahmin etti: Bir feza limanı. Vaktiyle sayısız Yıldız âlemlerinden gelen binlerce geminin bir saat intizamıyla inip kalktığı bir feza limanı! Şimdi bomboş... Tamamen ıssız ve ölü...

Karşılarında yüksek bir dağ silsilesi, demir renkli zirvelerinin heybetiyle baş kaldırdı. Gemi daha ziyade irtifa kaybetti. Dağların eteğinde bir düzlük, bir küçük yayla belirdi. Burası tabii bir hava limanı gibiydi. Gemi zemine yaklaştı ve hiçbir sarsıntı duyulmadan yavaşça oturdu.

Banning kendine gösterilen hürmet icabı, karaya ilk ayak basan yolcu oldu. Yanında Rolf vardı. Yavaş yavaş yürüyorlardı. Kendini rüyada sanıyordu. Sema, ayaklarının altındaki zemin, bilinmedik kokular getiren soğuk ve sert rüzgâr... bir şey sanki ona yabancılığını hatırlatıyor, onu aralarına almağı reddediyorlardı. Bütün gayretine rağmen bu rahatsız eden hissi yenemedi.

Arkalarından feza gemisinin subayları da indiler. Kaptan Behrent endişe ile semaya bakarak:

— Ötekiler daha gelmemişler, dedi.

— Nerdeyse gelirler, diye Rolf cevap verdi. Onlar da buraya yaklaşabilmek için gizli yollar bulmak, saklanmak mecburiyetinde. Zaman ister tabii. Belki biraz gecikirler ama, geleceklerdir.

Banning'e döndü:

— Buradan öteye, dedi, siz ve ben yalnız gideceğiz...

Banning önüne baktı. Oldukça geniş, fakat zamanın tesirini silinmez yaralar halinde üzerinde taşıyan arızalı bir yol, aşağıdaki vadiye iniyordu. Vâdide bir göl ve gölün sahilinde bir şehir vardı. Orman, yaşayan şeylere has bir sebatla, her gün biraz daha ilerleyecek şehrin istilâ edildiği kadarını istilâ etmiş; yabancı ve garip ağaçların kalın gövdesi, çirkin suratlı sarmaşıkların sık ağı, mermerler arasında kaybolmuştu. Fakat buna karşılık şehir de, cansız şeylerin inadıyla mukavemet etmiş, tabiatın bu istilâsını bir noktada durdurmuştu. Şimdi nebatlar mermer omuz omuza, kucak kucağa idiler, ne biri daha fazla ilerleyebiliyor, ne de öbürü gerilemeğe rıza gösteriyordu. Başlarını, geçmiş günlerin haşmetli vakarı ile semaya kaldıran muazzam sütunlar, harabeler arasında hâlâ seçilebiliyordu. Arkalarında geniş caddeler, mermer meydanlar, saray harabeleri vardı. Zamanın pençesine göğüs germiş zarif kemerler, sağlam duvarlar, kan rengi bir aydınlıkta yırtılmaz bir sükûnun bekçileri gibi bekliyorlardı. Sessiz, hareketsiz, vakur ve faydasız...

Göl de aynı hareketsizlikle durgundu ve semanın al rengini aksettiren aynasıyla, donmuş bir kan gölüne benziyordu. Kâinatın cenneti Katuum'un korkunç akıbetine ebediyete bir ibret dersi olarak anlatan bir kan lekesi gibi.., Acı, meşum, esrarengiz...

Eski yoldan, hiç konuşmadan indiler. Rüzgâr arkalarında, tepelerde kaldı. Yalnız kendi ayak sesleri duyuluyordu. Antares semanın bir kenarına asılmış, muazzam bir lâmba gibiydi. Arz'ın küçücük sarı güneşine alışmış olan Banning bu devasa güneşi sanki

omuzlarında taşıyormuş gibi bir baskı, bir yük altındaydı.

Vâdi daha sıcaktı. Havada ormanın kokusunu seçebiliyor, fakat insan mevcudiyetinin yarattığı her hangi bir koku sezemiyordu. Şehire bir hayli yaklaşmışlardı. Hiçbir ses ve hareket yoktu. Sadece sessizlik ve zamanın acı izleri.,.

— Burada hayat bulunduğunu söylemiştin.

Rolf cevap vermedi. Sadece:

— İçeri girin! dedi. Bu büyük kapıdan.,.

Banning bir gayri tabilik sezerek, durakladı:

— Bir şeyden korkuyor gibisin?

— Belki.,.

— Nedir korktuğun? Neden buraya yalnız ikimiz geldik?

Birdenbire uzandı, Rolf'un yakasına yapıştı:

— Bana bak, ulan, Beni gene ne cehenneme götürüyorsun?

Rolf'un yüzü bembeyaz kesildi. Kımıldamadı. Kolunu kaldırıp Banning'in elinden kurtulmağa çalışmadı. Ancak bir fısıltıdan ibaret titrek bir sesle:

— Bırakın beni, yalvarırım! dedi. Bırakın. Ölüm fermanımı imza ediyorsunuz. Bırakın şeyler...

Bakışı Banning'in arkasında meçhul bir noktaya dikildi:

— Dikkat et, Kayla! diye devam etti. Dikkat et Buradan öteye her hareketini son derece dikkatli yap... Yoksa her ikimizin de âkibetimiz çok feci olur.

V

ARRAKİLER

Rolf'un sesindeki son derece ciddiyet, Banning'i herifin palavra atmadığına inandırdı. Yakasını bıraktı. Ensesinde asâbi, anlaşılmaz bir ürperti duydu ve yavaşça döndü

Rolf teskin edici bir sesle, fakat sanki kendisi de korkarak:

— Kendine hâkim ol! dedi. Soğukkanlılığını muhafaza et... Delice bir hareket yapma. Seni en son on sene evvel gördüler. Biraz zamana ihtiyaçları var, bırak alışsınlar. Ve ne yaparsan yap, Allah

rızası için kaçma. Anlıyor musun; Sakın kaçayım deme. Sonra pişman olursun.

O konuşurken Banning yavaş yavaş dönüşünü bitiriyordu...

Kaçmadı... Kaçamadı.., Eli ayağı tutulmuş gibi olduğu yerde kaldı. Gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramıyordu.

Şehrin kapısından acayip mahlûklar çıkmış ve o Rolf ile meşgulken sessizce yaklaşmışlardı. Arkalarında yarım daire şeklinde toplanmışlardı. Kaçmağa imkân yoktu. Bu mahlûklar insan değildi. Fakat tamamıyla hayvan da değildi. Banning, en feci, en korkunç kâbuslarında bile böyle mahlûklar görmemişti. Duruşlarından, çok süratli ve çok kuvvetli oldukları tahmin edilebilirdi. Bir insanı kolaylıkla ve kendilerini hiç sıkmadan öldürebilirlerdi.

Rolf kulağına:

— Onlar senin, Valkar'ların sadık ve cesur muhafızları, hizmetkâridir. Konuş onlarla, diye fısıldadı.

Banning acayip mahlûklara baktı. Bir insan cüssesindeydiler, fakat şeklen hiçte insana benzemiyorlardı. Toplu, kambur vücutlarını taşıyan, örümcek ayağı gibi tüylü, ince ve çok çabuk hareketli birkaç bacakları vardı. Vücutlarında tüy veya kıl yoktu. Çırlıçıplaktılar ve tabii renkleri gri veya buna benzer bir renkti... Bu rengin üzerinde acayip desenlerle süslenmiş hâreler vardı. Bu renkler muhakkak ki çok güzel renklerdi.

— Ne diyeceğim onlara?

— Size ait olduklarını hatırlatın Valkar!

Bu mahlûkların küçük, yuvarlak, cascavlak kafaları vardı: çocuk yüzü, toparlak çeneli, küçücük burunlu, iri ve yuvarlak gözlü kafalar... Gözlerinde Banning'e karşı bir his okunuyordu. Neydi bu his? Banning buna karar veremiyordu. Fakat emindi: bu bakışlar bir şeyler ifade ediyordu...

Mahlûklar oldukları yerde kımıldıyor, ince uzun kollarını kaldırıp indiriyorlardı. Yırtıcı pençeleri vardı. İçlerinden bir tanesi lider gibi, diğerlerinden biraz ilerde duruyordu. Birdenbire gayet

tatlı, fısıltı halinde bir sesle:

— Bu kapıdan yalnız Valkar girebilir, dedi. Sizi ölüm bekler.

Banning:

— Dikkatli bak, dedi, hafızan bu kadar zayıf mı?

Neydi bu mahlûkların gözlerinde okunan his? Dikkat mi? Akliselim mi? Merhametsizlik mi? İnsan dimağının idrak edemeyeceği meçhul duygular mı?

— Unuttunuz beni demek! On sene gibi kısacık bir zamanda unuttunuz Valkar'ı ha?

Sükût

Kapının iki yanında duran dikili beyaz sütunların üzerinde yarı silinmiş oymalar vardı. Banning bu sükût içinde oymaların mermerden heybetini daha fazla hissetti.

Müteaddit ayakları zemin üzerinde belirsiz çıtırtılar yaparak kımıldandılar. Pençeli ellerini Banning'e doğru uzattılar. Bu pençeler onun kımıldamasına bile meydan bırakmadan, parçalayabilirler, lime lime edebilirlerdi. Kaçmak veya mücadele etmek diye hiçbir ihtimal yoktu.

Hayatını bir blöfe bağlayıp, devam etmekten başka çare yoktu.

Ellerini uzattı, sesine şefkatli bir ton vermeğe gayret ederek:

— Benim sevgili örümcek adamlarım, sadık hizmetkârlarım! dedi.

Biraz evvel konuşmuş olan lider, anî ve keskin bir çığlık attı. Diğerleri de bu çığlığa iştirak ettiler. Bu çılgın naralar, eski sarayın harabelerinde, yıkık duvarlara çarparak aksisedalarla büyüdü, şirret ihtizazlarla dağıldı...

Banning bu mahlûkların bakışlarındaki ifadeye bir isim vermeğe ancak o anda muvaffak oldu: Bu, şefkatti... Sevgiydi... Aşk... Bu ulvî duygunun tesiriyle bu korkunç mahlûklar daha az korkunç oluyordu. Örümcek adamların lideri, Banning'in elini tutarak gri ve serin alnına dayadı. Bu fizikî temas Banning'i iğrendirmedi. İşte bu hal, yani onlardan iğrenmiyor, korkmuyor olması, içine bir ürperti verdi.

Rolf'a İngilizce sordu:

— Nedir bu kuzum?

Rolf alenî bir ferahlıkla güldü, içi rahatlamıştı:

— Somsei, siz küçükken beşiğinizi sallar ve sizi sırtında gezdirirdi. Ondan korkmanıza hiçbir sebep yok ki...

Banning inat etti:

— Olamaz dedi. İnanmıyorum buna. İnanamam.

Rolf'un tebessümü derhal dondu:

— Ne diyorsunuz? Hâlâ şüphe mi ediyorsunuz? Fakat baksanıza tanıdılar sizi... Bir yanlışlık olmasına asla ihtimal yok. Dinle beni Kayla: binlerce sene evvel Valkar'lar Arrakileri Galaksinin ta dış hududunda bulunan münzevî bir yıldızın seyyaresinden getirdiler. O zamandan beri bu mahlûklar Valkar'ları severler ve canla başla hizmet ederler. Başka hiç kimseye boyun eğmez, sempati göstermezler. Bu dakikada hayatta bulunmam senin hakiki Valkar olduğunun en büyük delilidir. Herkesi, bütün insanları aldatmak mümkün olabilir. Fakat Arraki'leri aldatmağa imkân yoktur. Hele bir yabancıyı Valkar diye onlara yutturmağa kalkmak en büyük deliliktir.

Somsei, şefkatle Banning'e sokuldu:

— Bu adamı tanıyorum, dedi, Rolf derler ona. Yaşamağa devam etmesini arzu ediyor musunuz?

— Evet!

Bu anda Banning'in kalbine derin bir şüphe yerleşti: bu mahlûkların ona karşı gösterdikleri muhabbet ve hüsnü muamele... Bu yabancı ve güç lisanı bu kadar çabuk öğrenmesi... Müşkül durumlarda kendisi bile nasıl ve neden olduğunu anlayamadan, insiyaki olarak gereken sözleri söylemesi... Grinvil'deki muamma... Hepsi ayrı ayrı, şimdi doğan şüpheyi besliyor, onu aynı hedefe doğru çekiyordu. Yoksa, bu inanılmaz şey, hakikat mıydı? Kendisi hakikaten Valkar mıydı? Bu harabe şehrin bir zamanlar bütün Galaksi'ye duman attıran muazzam ve muhteşem imparatorluğun vârisi, hakanlar sülâlesinden Kayla Valkar mıydı?

İmkânı yok!

İnsan müspet bir realiteye istinat etmeli. Yoksa cinnetin karanlık yollarında kaybolur. Nil Banning hakikî bir varlıktı. Elle tutulur bir hayatı vardı. Arrakiler vakıa insan değillerdi ama, tabiatüstü mahlûklar olamazlardı. Onlar da belki aldatılabilirdi, insanlar gibi... Bir benzeyişe kurban gidebilirlerdi. Bütün bu hâdiseler Rolf'un sahte Valkar'ını gayet isabetli bir şekilde seçtiğinden başka hiçbir şey ispat edemezdi.

Bu fikrini yüksek sesle fakat İngilizce ifade etti. Rolf başını sallayarak itiraz etti:

- Kayla, eskiden beri en büyük kusurun inatçılığındadır, istersen Somsei'ye sor.

Sonra kendi lisanına dönerek:

— Bu senin ana yurda dönüşündür, dedi. Seni hissiyatınla baş başa bırakacağım. Zaten diğerleri neredeyse gelirler, onları karşılamak için benim yaylada bulunmam lâzım. Hepsi toplanınca kaptanları buraya getiririm. Onlarla konuşursun.

Arrakilere dostane fakat çekingen bir selâm vererek, bozuk yolda uzaklaştı. Banning kısa bir müddet Rolf'un arkasından baktı. Sonra karşısındaki garip mahlûklara döndü. Artık korkusu zail olmuştu. Harap, fakat buna rağmen hâlâ heybetli olan şehri merak ediyordu, Somsei gene bir fısıltı halinde:

— Saraya gitmek istiyor musunuz, hakanım? diye sordu.

— Evet Somsei! Saraya gideceğim.

Yıkık kapıdan girdi. yanı başında, sağ tarafta Somsei yürüyor, diğer Arrakiler hareketli, sabırsız ve fısıldaşan bir gurup halinde sevinçle arkasından geliyorlardı. Bu mahlûkların kendisine karşı besledikleri ibadete yakın sevgi hissini âdeta mücessem bir dalga halinde duyuyor gibiydi Eski Valkarlar, muhafızlarının intihabında büyük bir isabet göstermişlerdi. Arrakiler itimada lâayık mahlûklardı. Fakat bu itimadın derecesini şimdiden tâyin edemezdi. Bunu ancak zaman gösterecekti.

Şehir muazzam bir saha kaplıyor, Yıldız imparatorlarının

saltanat ve debdebesini asırlarca sonra bile ifade edebiliyordu. O zamanlar, bugün çökmüş bulunan İmparatorluğun şaşaalı devirlerinde, akan servetlerle kim bilir nasıl göz alıcı, debdebeli bir hayatla kaynardı. Banning, hayalinde yıldız sefirlerinin muhteşem kıyafetleriyle, bu harap yoldan - tabii o zaman harap değildi - saraya doğru ilerleyişini tasavvur etti: Spika(Spica) prensleri... Beteljöz(Betelguese) kralları... Vakur ve zarif Herkül güneşlerinin yarı vahşi, yırtıcı Oba reisleri... Hepsi. Valkarların ezeli şehrinde, haşmetli imparatorların önünde diz çöküyorlardı...

Bugün ise, Antares'in kızıl ışığı altında, mermerleri ışıldayan harap caddelerde, sadece sessizlik hüküm sürüyordu,

– Siz yurda döndükten sonra, diyordu Somsei, her şey canlanacak. Şehir gene eski debdebesine erişecek.

Banning'in içinde anlatılmaz bir hüüzün, bir aciz vardı.

Şehrin sütunlu kapısından girdikten sonra, geniş bir caddeden ilerlediler. Yer yer çökmüş, bozulmuş mermer yol kaplamasının çukurları üzerinden atlıyorlardı; Arrakilerin sert parmakları taşlar üzerinde yağmur sesi gibi gayri muntazam bir ses çıkarıyordu, tıpkı kayalık araziden ilerleyen bir koyun sürüsü gibiydiler... Karşıda, gölün sahilinde, büyüklüğü ve azameti ile şehri adeta ezen, beyaz mermer bir saray görünüyordu. Banning saraya doğru yürüdü. Takip ettikleri cadde bir meydan halinde açılıyor, oradan iyice genişleyerek bir resmi geçit alanı gibi saraya uzanıyordu. Her iki tarafta gayet büyük, fakat gayet zarif heykeller dizilmişti. Bunlardan bir kısmı devrilmiş ve parçalanarak yolun bir kısmını kaplamıştı. Ayakta durmağa devam edenler de, zamanın merhametsiz elinin izlerini taşıyordu. Fakat bu heykellerin hepsinin başının göğe kalkık olduğu, o unutulmuş devirlerde, uzanarak yıldızları avuçlarcasına heybetle yükseldikleri zaman, İmparatorluğa sadakat yeminine gelen Yıldız Krallarını, bu azametleriyle cüceleştirir ve İmparatorluğun büyük kudretinin sembolü olurlardı.

Şimdi heykellerin yıldız toplayan elleri kırılmış ve yıldızlar

avuçlarından dökülmüştü... Banning'in geçişini donmuş bir sebatla seyreden başlarda artık hiçbir ihtişam yoktu. Ve gözlerine toz dolmuştu.

Banning yavaş yavaş sarayın büyük merdivenlerinden çıkmağa başladı.

Somsei:

— Hakanım! dedi. Siz buraya gelmeyeli, cephe girişinin iç kemeri çöktü. Bu taraftan geçelim.

Banning, Arrakilerin liderini takip ederek, yan tarafta nispeten küçük bir kapıya vardı. Bu kapının içinde, dışarıdakinden daha acıklı bir harabe manzarası vardı. Büyük kubbe çökmüş ve iri taşlar zemine dağılmıştı Kubbenin orta yerindeki büyük yaradan, semanın kan rengi görölüyordu. Fakat daha küçük tâli kemerler zamana göğüs germiş, dayanmışlardı. bin bir orijinal desenle işlenmiş galeriler.. Eşine rastlanmaz oymalı duvarlar...

Girdikleri büyük salon, Banning'in tahminine göre, rahatça on bin kişi alabilirdi. Salonun karşı tarafında, kızıl ışığın iyice yaramadığı alaca karanlıkta, muhteşem bir taht görölüyordu.

Banning içinde acı ve şiddetli bir adaletsizlik hissinin doğduğunu fark etti. Somsei öne geçti ve Banning öteye beriye yuvarlanmış mermer parçaları arasından atlayarak onu takip etti. Yarı harap olmuş bir galeriden geçerek, doğrudan doğruya göle bakan bir daireye vardılar. Nil, burasının, Valkarların hususî dairesi olduğunu tahmin etti. Bu kısım, sarayın diğer kısımlarına nazaran bakımlı sayılırdı. Döşeme, perdeler ve diğer tezyinat sanki büyük bir itina ile muhafaza edilmiş, her taraf pırıl pırıl temiz tutulmuştu.

Burasını daima hazır bulundurduk. Bir gün dönüp geleceğinizi biliyorduk.

— İyi ettiniz, Somsei.

Hiç acele etmeden, تنها salonları dolaştı. Ve burada,geçtiği bütün yerlerden daha fazla, mazinin tesirini hissetti. Asırlarca devam eden bozulmamış kaidelerin, geleneğin ve gururun ağırlığı... Bu geleneği kurarak devam ettiren insanların, cesur ve kudretli

erkeklerin, vakur kadınların silinmez, unutulmaz hatıraları...

Bu karakter, salonları dolduran binlerce ufak tefek şeyde, silik portrelerde, ihtimamla muhafaza edilmiş şahsî eşyada, uzak yıldızlardan toplanarak biriktirilmiş, zarif ve paha biçilmez biblolarda ve her şeyde sarahaten okunuyordu. Bu servetin, onu muhafaza eden Arrakilerden başka herkesin görüşünden uzak, metruk ve unutulmuş yatması yürekler acısıydı.

Banning, göle bakan yüksek pencereleli bir odaya girdi. Odayı dolduran eşya zengin fakat oldukça sadeydi, zamanla eskimişti. Kitaplar, feza haritaları, feza gemisi modelleri ve garip âletler vardı. Orta yerde zarif bir masa, masanın başında da eski bir koltuk duruyordu. Banning bu koltuğa oturdu, sanki uzun zamandır alıştığı bir koltuğa oturur gibi bir rahatlık hissetti. Sağ taraftaki bir kapıdan, içersinde büyük bir yatak olan diğer bir odaya geçiliyordu. Bu odada Büyük Güneş sembolünü taşıyan perdeler vardı. Sol tarafta...

Banning derinden kopup gelen bir korkuyla ürperdi. Gözlerine inanamadı: sol tarafta, yüksek kitap rafları arasında, duvarda kocaman bir portre vardı: kendi portresi...

Sanki bir perde aralanıp ta yeni bir çehre meydana çıkar gibi, Nil Banning'in hakikat sahnesinden süzülüp gitmekte olduğunu hissetti.

Yerinden sıçradı. Portreye arkasını döndü. Terasa doğru ilerledi. Orada derin bir nefes alarak zihnini toparlamağa çalıştı.

Somsei de onunla beraber terasa çıktı. Kan rengi semanın altında yapayalnızdılar. Aşağı, gole bakıyorlardı. Somsei, gene o aynı müşfik fısıltıyla:

— Siz de yıllarca evvel babanızın yaptığı gibi, yurda döndünüz. Ve biz, muhafızlar sevinç içindeyiz. Kaç nesilden beri Valkarlar bizden uzaktı. Bu uzaklık yüreklerimize ağır bir yük gibi çöküyordu.

— Yalnızlık mı dedin?

Sıcak bir merhamet hissi Banning'in yüreğini kapladı. Bu

mahlûklar, insan bile sayılamayacak bu sadık mahlûklar, İmparatorluğun çökmesini takip eden uzun asırlardan beri, bıkmadan, dinlenmeden bu harap şehirde hakanlarını beklemişlerdi. Beklemişler ve ümitlerini kaybetmemişlerdi. Ve nihayet Valkar dönüvermişti. Dönen, Kayla Valkar'ın babasıydı. Ve Rolf'un anlattığına göre: oğlunun, Valkarların unutulmuş azameti içinde yetişmesi için, herkesin korkuyla kaçındığı bu harap tahta dönmüştü.

Somsei:

—Hakanım, diye fısıldadı, doğduğunuz günün akşamı babanız sizi bana vererek: «Somsei, dedi, oğluma bakmak senin vazifen olacak. Onun gölgesi, sağ kolu ve kalkanı olacaksın.»

— Vazifende kusur etmedin Somsei!

— Hayır etmedim Hakanım. Anneniz, babanız öldükten sonra sizin her şeyiniz bendim. Rolf, size benim elimden gelmeyen insan maharetlerini öğretirken, onu kıskanıyordum. Fakat Hakanım, siz, bugün bambaşkasınız...

— Ne bakımdan bambaşkayım?

— Bedenen değişmemişsiniz, fakat dimağınız bambaşka,

Banning, bebeklerinde sonsuz bir şefkatin yerleştiği insan gözlerine benzemeyen, karanlık, acayip gözlere baktı Gayri ihtiyarî ürperdi.

Semada belli belirsiz bir motor sesi duyuldu. Sonra ta uzaklarda, küçücük bir nokta belirdi. Bu nokta süratle büyüyerek yakınlaştı ve sarayın arka tarafında kayboldu. Gelen feza gemisi yaylaya inmiş olmalıydı. Diğer bir istikametten, biraz sonra bir gemi daha belirdi. Onu da diğerleri takip etti.

Banning'in endişesi artmıştı. Sırtının orta yerinde soğuk bir titreme hissetti. Hava birdenbire soğumuş gibiydi. Sanki ayaklarının altında uzanan ve akşamın alaca karanlığında gölgelere bürünmüş olan kan rengi gölden soğuk bir nefes yükseliyordu.

— Somsei, diye mırıldandı. Dimağımın değişik olduğunu diğerlerine söylememelisin. Meydana çıkarsa, bunu hayatımla

ödeyebilirim.

– Hiçbirinin öğrenmeyeceğinden emin olabilirsiniz hakanım.

Artık hava iyice kararmıştı. Banning’i saran soğuk titreme henüz dağılmamıştı. Anlaşıldığına göre Arrakiler’in, insanlarda bulunmayan bir ruhî hassaları vardı: karşısındakinin beyninden geçenleri okuyabiliyorlardı. Somsei, onun mânen Valkar olmadığını acaba bu hisle mi anlamıştı?

Biraz sonra kararan odada, seri bir ayak sesi duyuldu. Gelen bir Arrakiydi. Cüsse itibariyle Somsei’den daha küçük, bedenini kaplayan desenler daha az renkli, daha az parlaktı. Somsei, yeni gelen Arrakiyi Banning’e takdim etti:

– Oğlum Kiyiş, hakanım. Henüz daha pek genç, fakat kabiliyetli. Ben hayata gözlerimi yumduktan sonra Arrakilerin başında Valkar’a o hizmet edecek.

Kiyiş Banning’in önünde eğilerek:

– Hakanım, dedi, Rolf ve başka birçok adamlar şehrin kapısına geldiler. Muhafızların, onları içeri almasını emrediyor musunuz?

– Evet. Bırakın gelsinler. Hepsi buraya gelsin.

Somsei atıldı:

– Burası olmaz Hakanım. Valkarlar, hizmetkârlarını taht üzerinde kabul ederler.

– Doğru Somsei, sen Kiyiş, kaptanları büyük merasim salonuna getir...

Kiyiş süratle uzaklaştı. Banning Somsei’nin peşinden harap salonlardan, karanlık koridorlardan geçerek merasim salonuna vardı. Somsei’nin yol göstermesi karanlıkta çok işine yarıyordu. Fakat büyük salon Arrakilerin taşıdıkları meşalelerle aydınlanmıştı. Banning alçak merdivenleri çıkarak tahta oturdu.

Bu hareketini Arrakiler coşkun tezahüratla karşıladılar.

Banning oturduğu tahtın arkasına yaslandı. Meşalelerin göz alıcı dalgalı aydınlığı karşısında kendini uçsuz bucaksız bir İmparatorluğun hakikî hakanı tasavvur etti.

Hakan mı? Evet. Terk edilmiş bir dünyada, harap bir tahtın

üzerine kurulmuş, eski Valkarların sadık hizmetkârlarının kum gibi kaynaştığı, bir gölgeler imparatorluğunun hakanı... Kadim imparatorluğu hortlatmağa, diriltmeğe çalışan sahte bir hakan...

Az sonra meşaleleri tutan diğer bir Arraki gurubunun teşkil ettiği iki kol ortasında Rolf ve kaptanlar geldiler. Yürürken korkulu nazarlarla yan yan acayip mahlûklara bakıyorlardı. Arrakilerin saçtığı dehşet aşikârdı. Bu metruk sarayın neden serseriler tarafından yağma edilmediği ve buralara gelmeğe neden kimsenin cesaret edemediği kolayca anlaşıyordu.

Yeni gelenler yaklaşınca Banning, çehrelerini alâka ile süzdü. Kaptan Behrent ve kendisini Antares'e getiren feza gemisinde tanıdığı birkaç subaydan başka diğerlerinden hiçbirini tanımıyordu. Bunlar arasında birbirlerine hiç benzemeyen tipler vardı. Kimisinin çehresinde cesur ve namuslu subayların ifadesi, haklı bir gaye uğruna savaşanların gururu vardı.

Diğerleri ise sadece şahsî menfaatleri için tehlikeyi göze alan, ipten kazıktan kurtulmuş maceraperestlere benziyorlardı.

Tahtın on metre kadar dersinde durdular. Hepsi başlarını Banning'e kaldırdı.

Behrent gür bir sesle:

— Yaşasın Valkar, diye bağırdı.

Diğerleri hep bir ağızdan tekrar ettiler:

— Yaşasın Valkar!

Rolf ilerleyerek tahta yaklaştı. Alçak bir sesle, İngilizce: Bırakın, onlarla ben konuşayım. Çoğunu ikna ettim zaten...

Banning aynı alçak sesle ve zapt etmeğe muvaffak olduğu bir hiddetle:

— Neye ikna ettin? diye sordu.

Rigal'e (Rigel yıldızı) baskın yapacağız. Oraya gitmemiz lâzım Kaya. Jommor orada ve senin hafızanı ancak o iade edebilir.

Sen hafızana tekrar sahip olunca Varyoz bizim, demektir.

Bu karardaki cüret karşısında Banning afallamaktan kendini alamadı. Bu herif deliydi be! Rigal'e, yeni imparatorluğun

merkezine gidecekti ha! Hem de bir avuç maceraperest herifle... Bu çılgınlıktı. Ellerindeki adamlara tam manasıyla itimat bile edemezlerdi. Şu halde Rolf onun Valkar olduğuna hakikaten inanıyordu. Yoksa herif bu kadar çılginca bir teşebbüse geçmezdi. Belki de Rolf'un oynadığı oyun, Banning'in tasavvur dahi edemeyeceği kadar karışıktı. Kararını veremedi.

Rolf tahtın önünde hürmetle eğilerek, mevcut kapanları takdime hazırlandı. Fakat tahtın arkasındaki gölgeliklere sığınan Somsei, Banning'in kulağına eğildi:

— Hakanım, diye fısıldadı, dikkat edin. Size karşı birisi bir tuzak hazırlıyor, ölüm var bu tuzağın sonunda...

Banning, Arrakilerin zihin okuma hassasını hatırladı ve irkildi. Bütün dikkatini ve zekâsını teksif ederek, hâdiseleri takip etmeğe başladı. Rolf doğrulmuş ve yıkık kubbede boğuk aksisedalar yapan sesini yükselterek:

— Kayla, diye başlamıştı, plânınızı kaptanlara anlattım. Eminim hepsi sizinle beraber savaşa katılacaklardır...

VI

İHANET

Rolf'un bu sözlerini coşkun bir hararetle tasdik ettiler. Kaptanlardan biri, uzun boylu, ince yapılı ve mütebessim yüzünde gayet aşikâr bir kalleşlik ifadesi okunan, çakal tavırlı bir adam ileri fırlayarak, dizini tahta çıkan ilk basamağa dayadı:

— Bir İmparatoriçeyi kaçıрмаğa teşebbüs eden her adamla beraberim, terazinin kefesine Taranya'yı da koyunca, bu iş tam bana göre bir macera... Valkar! Bu kadar cesurane hayaller kurabiliyorsanız, yeni İmparatorluğun tahtını da devirmeğe lâyük bir adamsınız. Yolunuz cehenneme çıksa, sizinle beraberim.

Herif, coşkun ve küstah bir kahkaha atarak doğruldu. Bu inanılmaz haber karşısında, Banning'e sükûnetini muhafaza ettiren yegane sebep biraz evvel Somsei'nin ihtarından doğan ihtiyat

hissiydi. Yoksa bu iş tahmin ettiğinden de çılgın bir şeydi. Hem yeni İmparatorluğun başşehrine baskın yapacaklar, Jommor'u hafızasını iadeye mecbur edecekler, hem de İmparatoriçeyi kaçıracaklardı. Bu delilikten de aşırı bir şeydi be! Kelime bulunamazdı bu teşebbüsü anlatmak için... o bu ölüm teşebbüsüne atılmamalıydı. Hem neden atılsın? Rolf'un entrikalarına âlet olmak için mi? Ne bekleyebilirdi böyle bir teşebbüsten?

Fakat benliğinin ta derinliklerinden meçhul bir iblis baş kaldırdı. O güne kadar mevcudiyetinden bihaber olduğu bir iblis;

— Taranya'yı bul! bul diye içini kemirmeğe başladı, Taranya'yı bul... Bütün muammaları çözebilirsin o zaman. Taranya senin istikbalinin anahtarıdır.

Tahtın önünde duran çakal suratlı adam:

— Ben Kaptan Horek'im, dedi. Emrimde hafif feza kruvazörü «Yıldız tozu» ve yüz cesur adam var.

Banning çaktırmadan Somsei'ye eğildi:

— Bu mu?

Arraki lideri başını iki yana salladı.

Banning, Horek'e döndü:

— Kaptan, dedi. Yeni İmparatorluğu baş aşağı edersek, hizmetine mukabil benden ne isteyeceksin?

Horek bir kahkaha attı:

— Takdir istemem Valkar, dedi. Ben kalpsiz ve vicdansız bir adamım, takdir beni doyurmaz, Altın doyurur beni. Anlaşacak mıyız?

Banning kaptana elini uzattı:

— Anlaştık bile...

Horek guruptaki yerine dönünce Banning Rolf'a:

— Kaptanlara plânın teferruatını söyledin mi? diye sordu.

— Hayır, bu teferruatı hepimiz toplanarak kararlaştırmalıyız.

Önce kaptanlar sadakatlerini bildirsinler.

Banning acı bir istihza ile:

— Kurnazsın, dedi.

Rolf hayretle ona baktı:

— Kurnazım Kayla! Ne kadar kurnaz olduğumu pek yakında anlayacaksın.

Bir diğer kaptan tahta yaklaşmıştı. Rolf:

— Vertis'i hatırlarsınız Valkar, dedi. Evvelce de sizin emrinizde savaşmıştı,

— Gayet tabii, hoş geldin Vertis.

Ve elini uzattı. Vertis, kaptanların içinde mert görünenlerden biriydi. Dik başında, inandığı gaye uğruna, ümitsiz bile olsa, çarpışan cesur askerlerin gururu vardı. Banning, kendi gayesinin ümitsiz olmamasını temenni etti. Gaye artık onun gayesi sayılırdı. Rolf, teşebbüsü kendi omuzlarından Banning'in omuzlarına maharetle aktarmayı bilmişti. Artık hayatta kalmanın yegâne yolu, bu delice teşebbüsü başarıyla bitirmektir. Vicdanen mustarip değildi. Zaten Jommor ve Taranya onun için gayri müşahhas iki isimden ibaretti. İşin esasına bakılırsa oturduğu tahta ve oynadığı role ısınmağa başlamıştı.

Kaptanlar birer birer tahta sokularak Valkar'a sadakat teminatlarını verdiler. Her seferinde Banning, Somsei'ye bir göz atıyor: fakat sadık Arraki, yaklaşan kaptanların ruhunu dinlemiş gibi sessiz ve hareketsiz duruyor, hiçbir ihtarda bulunmuyordu.

Nihayet sadece dört kaptan kaldı. Banning heriflerin çehrelerini dikkatle süzdü. Üç tanesi münasip bir fiyat verirlerse analarını bile pazara çıkaracak tiplerdendi. Hainin bunlardan biri olduğu muhakkaktı. Geniş yüzlü, muntazam kıyafetli bir adam olan dördüncüsü ilerledi, ilk basamağa dizini dayadı. Rolf gür bir sesle:

— Zurdis, diye söze başladı. Aldebaran savaşında, arka...

Birdenbire damarlarda akan kanı durduran keskin bir çığlıkla Somsei fırladı Kimse ne olduğunu anlayamadı, yırtıcı pençeleriyle, eğilen kaptanın boğazını yakaladı. Kısacık süren bir hayret sessizliğinden sonra diğer kaptanlar şüpheyile bağırıştılar. Etrafta, gölgede kalan Arrakiler, sessizce fısıldanmış bir kumandaya uyar gibi, harekete geldiler ve kaptanlara biraz daha sokuldular.

Ortalıkta tahammül edilmez elektrikli bir hava vardı. Herkes harekete âmâdeydi. Fakat Arrakilerden başka kimse, kime saldıracığını açıkça kestiremiyordu.

Banning yerinden fırladı:

— Susun! diye bağırdı. Arrakiiler, siz de sakın olun!

Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Banning, omuz başında Rolf'un vahşi bir hırıltıyla nefes aldığını duyuyordu. Basamağa dizini dayamış duran Zurdis kımıldamamıştı. Yüzü bembeyazdı...

Somsei muzaffer bir fısıltıyla:

— Hain bu, Hakanım! dedi.

— Ayağa kaldırın.

Somsei, istemeyerek herifin boğazını bıraktı. Adamın esmer, kalın boynunda Arrakinin tırnaklarının temas ettiği noktalarda, yer yer küçük kan damarcıkları belirmişti,

— Demek, ihanet şerefsizliği kendi kaptanlarımdan birine düşüyor.

Zurdis cevap vermedi. Önce Somsei'ye, sonra yetişemeyeceği kadar uzak olan kapıya baktı. Tekrar Banning'e döndü; Banning gürleyerek:

— Konuş Zurdis, dedi. Hiddetimi tahrik etme Kellen, omuzlarının üzerinde iğreti duruyor. Çöz dilini sabrımı tüketmeden.

Zurdis önce inkâra teşebbüs etti:

— Yalan! dedi. Ben ihanet filân düşünmüyorum. Bu kuru bir iftiradan ibaret. Bu pis hayvanı üstüme salmayın.

Somsei'nin gözleri kısıldı, tarif edilmez bir vahşetle parladı. Banning yumuşak bir sesle:

— Somsei! dedi.

Somsei pençesini uzattı. Bıçak gibi sivri ve keskin tırnakları Zurdis'in boynuna dokundu. Herif korkunç bir cınlık atarak dizüstü çöktü:

— Hayır! Hayır! diye bağırdı. Yapmayın. Salmayın bu belâyı başıma. Anlatacağım, her şeyi anlatacağım. Evet size ihanet ettim.

Neden etmeyecek mişim? Sizin uğrunuzda savaştım da elime ne geçti? Bütün mükâfatım kapanmak bilmeyen yaralarla, kanun dışı edilmekten ibaret değil mi? Rolf bana toplantı haberini gönderince, ben de Jommor'a haber gönderdim. Bir ağır kruvazör: Katuum'un hemen dışında, haberimi bekliyor. Ben sizin plânlarınızı, kimlerin size ortaklık ettiğini, kuvvetinizin derecesini öğrendikten sonra onlara haber salacaktım. Fakat asıl vazifem sizin hakikaten Valkar'ın kendisi mi, yoksa Rolf'un uydurup meydana çıkardığı sahtekâr bir kukla mı olduğunuzu meydana çıkarmaktı.

Banning'in kalbi şiddetle atmağa başladı. Sesini sakın tutmağa gayret ederek:

— Yaaa? dedi. Neye karar verdin bakalım?

Zurdis'in yüzü hâlâ bembeyazdı. Fakat ağzını çarpıtarak sırtmağa çalıştı:

— Valkar olduğunuza şüphem kalmadı, dedi. Valkar olmasına Valkar'sınız ve şimdi beni şu pis örümceklerinize teslim ederek canlı canlı parçalattıracaksınız. Fakat ölümüm size bir fayda sağlamayacak. Kruvazördekiler benim sağ salim dönüpte onlara durumu anlatmamı tercih ederler, fakat muayyen bir zaman zarfında benden bir işaret alamazlarsa, benim başıma bir şey geldiğini, yakalandığımı anlayarak harekete geçerler. Kurtuluş ümidiniz yoktur. Kruvazör A sınıfının en kuvvetli gemilerinden biridir; onunla başa çıkamazsınız. Hepiniz ya cehennemi boylar, yahut esir olur cezanızı çekersiniz.

Kaptanlar arasında hiddetli bağırışmalar oldu. Rolf yüksek sesle küfür etti. Kaptanlardan biri:

— Henüz vakit var! Kruvazör işaret beklerken kaçabiliriz. Gemilere koşalım! diye bağırды.

Kapıya doğru koşanlar oldu.

Kaptanlar onu bırakıp giderse, hayatını kurtarmak ümidinin sıfıra düşeceğini biliyordu, Banning bunun üzerine derhal kararını verdi. Ya Valkar gibi, Valkarca hareket edecek yahut ta cehennemi boylayacaktı.

Sert bir sesle:

— Durun! diye bağırdı. Kaçıp ta nereye gideceksiniz? Heriflere fezada av mı olacaksınız? Bana itimat edip benimle kalmağa cesaret edenler kımıldamasınlar. Fakat beni terk edecek köpeği bu salondan çıkmaya fırsat vermeden parça parça ettirim. Durun!

Rolf'a döndü:

— Eski plâna falan boş ver! dedi. Yepyeni bir plânım var benim. Dinleyin kaptan diye geçinen korkak karılar, dinleyin! Yeni İmparatorluğun tahtını ayaklar altına alıp Kraliçeyi zorla kaçırarak değil miyiz? Sorarım size: bu işi İmparatorluğun kendi harp gemilerinden biriyle yapmaktan daha kolay ne var?

Fikir kaptanların kafasına derhal girmede. Yavaş yavaş anladılar. Hepsi birden anlayamadılar. Fakat teker teker hepsinin gözleri parladı.

Banning gür bir sesle devam etti:

— Buradan mesaj bekliyorlarmış, gönderelim bir mesaj köpeklerle... Fakat bu, bekledikleri mesaj olmayacak. Ve bunu onlar fark edinceye kadar bir hayli kelleler gidecek.

Bir sıçrayışta tahtın merdivenlerini atlayarak salona indi.

— Somsei, diye bağırdı. Getir o köpeği, ama canını alayım deme. Canlı istiyorum onu Arrakiler! Hazır olun. Valkar için savaşmak zamanı geldi.

Bu son sözleri Arrakiler çılgın bir ıslıkla karşıladılar. acayip mahlûkların saflarında vahşi tepinmeler oldu. Hepsi birden sabırsızlanarak onları harekete sürece kumandaya kulak kesildiler.

Banning tahtın merdiveninde donakalmış Rolf'a döndü, müstehzi bir sesle:

— Geliyor musun? diye sordu.

Rolf kubbede çın çın öten çılgın bir kahkaha savurdu:

— Valkar! diye haykırdı. Cehenneme kadar geleceğim senin peşinden Hakanım...

Banning'e ilk defa Hakan diye hitap ediyordu.

Çakal tavırlı, kalles suratlı maceraperest kaptan:

— Hey heeeey! Yok mu fezadan armut toplar gibi kruvazör toplamak isteyen? Ne duruyoruz? diye nâra attı.

Kaptanlar hep bir ağızdan:

— Valkar! diye haykırdılar, seninle beraberiz.

Hep beraber bağırışarak, henüz kazanmadıkları zaferin tesiriyle sarhoş, dışarı, harabeler arasına fırladılar. Fakat onlara göre bu zafer kazanılmış demektir. Çünkü Valkar öyle buyurmuştu. Ve Valkar tek başına bir feza donanmasına bedeldi. Zafer! diye bağırıyordu Valkar!

Fakat, Banning etrafındaki kaptanların nâralarını, Arrakilerin keskin çığlıklarını duydukça, herkesin ruhunda tutuşan savaş ve zafer sarhoşluğunu sezdikçe, kendi kendine.

—Bu bir rüya yahu! diyordu. Çılgın bir rüya... Bir aralık gözlerimi açıp uyanıvereceğim. Yazık olacak.,.

Rolf'a dönerek İngilizce sordu:

— Hakikaten bir plânın var mıydı?

— Gayet tabii! hem de en iyi hazırlanmış bir plândı. Muvaffak olunabilirdi. Fakat çok feza gemisi kaybederdik.

— Rolf!

— Buyurun,

— Bu heriflere neler söyledin de ikna ettin?

— Hakikatin yarısını. Varyoz'un sırrının Jommor da olduğunu, onu sizden çaldığını söyledim. Bunu geri almamız lâzım. Gayet tabii çalman şeyin hafızanız olduğunu ve bunu ancak Jommor'un iade edebileceğini söylemedim. Kaptanlar hafızanızın tamamen avdet ettiğini sanıyorlar.

— Yaaa!.. Bana bak Rolf.

— Efendim.

— Bundan sonra benim namıma plân tasarlama.

— Bundan sonra sizin kendi plânlarınızı benden daha iyi tasarlayacağımıza ben zaten kanaat getirdim.

Banning ister sahte, ister hakiki Valkar olsun, rolünü büsbütün dikkatle oynamaya karar vermişti. Nil Banning'in hayatının kurtulabilmesi için Kayla Valkar'ın muvaffak olması, hiç olmazsa

hayatını aptalca kaybetmemesi lâzımdı.

Şehrin büyük kapısının sütunları arasından çıktıktan sonra Banning arkasına bir göz attı: geniş giriş yolunun nihayetinde yıkık sarayın silueti bütün heybetiyle karanlıklar arasından seçiliyordu. Şehrin harap caddeleri ise Arrakilerin taşıdıkları meşalelerle gayri tabii bir şekilde aydınlanıyordu. Önce onlara emir vererek meşaleleri söndürttü, sonra kısaca kaptanlara talimat verdi. Birer birer herkes dağıldı ve şehirle omuz omuza vermiş vahşi ormanın ağaçları arasında kayboldular. Banning'in yanında yalnız Rolf, Behrent, Horek ve iki asilzade Arraki kaldı: Somsei ve Kiyiş. İki Arraki, Zurdis'i aralarına almış göz açtırmıyorlardı.

Bozuk yoldan yaylaya doğru çıktılar. Banning, kendisini ciddiyetle dinleyen Zurdis'le sert bir konuşma yaptı.

Rolf:

— Dikkat et Kayla! dedi. Zurdis'in tayfası onu kurtarmak için dövüşmeyi göze alabilir,

* Biliyorum Rolf, fakat Behrent'le Horek işin o tarafını hallederler. Zaten diğer gemilerin tayfaları da onlara yardım eder. Kimse hoşlanmaz kalleşlerden.

* Zurdis kendi kendine söylenir gibi:

Benden başka kimse bilmiyor, dedi. Söylemedim onlara. Söyleyip te mükâfatı onlarla paylanacağımı mı zannettiniz? Tayfamın hepsi Valkar taraftarıdır.

—Güzel. Mamafih Behrent sen o tarafı garantiye alsan fena olmaz.

Yaylaya varınca Banning, yanındakilerle beraber doğruca kendi feza gemisinin radyo dairesine gitti. Zurdis'i ana cihazın mikrofonu başına geçirdi. Somsei, hain kaptanın hemen arkasında duruyor, yırtıcı pençelerini hafifçe herifin boynuna dayıyordu.

— Açıkgozlük etmeğe kalkma Zurdis. Somsei, söyleyeceğin şeyi, daha söylemeden evvel dimağından okur. Bir kalleşlik yapacağını anlar anlamaz, tırnaklarını boğazına geçirecektir. Tasarladığın ihaneti sözle ifade etmeğe bile fırsat bulamadan cehennemi

boylarsın.

Aradıkları istasyonu bulmuşlardı. Hoparlörden ne istediklerini soran bir ses yükseldi. Zurdis kelimeleri tane tane sıralayarak yavaşça;

— Ben Zurdis, dedi. Sesimi iyi alıyor musunuz?

— Evet Kaptan Zurdis, devam edin!

— Sözlerimi iyi dinleyin. Rolf'un getirdiği adam Valkar filân değil. Sahtekârın birisi. Adamların yarısından fazlası bundan şüpheleniyor. Şimdi bu anda sarayın kabul salonunda herifler münakaşa ediyorlar. Neredeyse boğazlaşacaklar. Disiplin, düzen namına hiçbir şey yok. Nöbetçi bile dikmediler, Hiçbir taarruz beklemiyorlar. Arrakiler de meydanda yok. Şehir kapısının dışındaki boşluğa inerseniz, topunu birden kolaylıkla enseleyebilirsiniz.

— Mükemmel! Bu adamın Valkar olmadığına emin misiniz?

— Katiyetle!

— Derhal Jommor'a haber göndereceğim, herhalde ferahlayacaktır. Bir bakıma müteessirim: Valkar diye yutturmağa çalıştıkları adam, hakikaten Valkar olsaydı. Onu yakalamakla istikbalim parlak bir safhaya girebilirdi. Mamafih boş verelim buna. Rolf ve diğer âsî arkadaşları da hatırı sayılır lokmadır. Onların icabına bakarız. Yirmi dakika sonra oradayız. Siz ortalıklarda bulunmayın.

Mikrofonu kapattılar. Zurdis, Banning'e baktı. Banning:

— Herif bir dalavere düşünmüyor ya, Somsei? dedi.

— Düşünüyor Hakanım,.. Kruvazör yere indikten sonra, karanlıktan istifade ederek elinizden kaçıp, onlarla birleşmeği tasarlıyor. Buna benzer daha birçok niyetleri var; hiç biri iyi niyetler değil.

Banning içerleyerek:

— Dışarı çıkarın köpeği, dedi.

Çıkardılar. Banning hiddetle Rolf'a döndü:

— Gemi yere inince, lüzumsuz yere bir sürü adam öldü-

r lmesini istemiyorum. Bunu herkes iyice kafasına soksun! dedi.

Kamarasına giderek Rolf'un vermiş olduğu atom tabancalarını aldı. Hesapa bunları kullanmasını öğrenmişti ama, hakikaten kullanmak icap ederse becerebileceğinden pek emin değildi.

Dışarı çıktığı zaman bütün gemilerin tayfaları toplanmıştı. Somsei ve Kiyiş iki yanma sokulmuşlar m tad(alışılmış) yerlerini almışlardı. Zurdıs meydaında yoktu.

— Hazır mısınız? Derhal harekete geçin. Haydi dağılın...

Sessizce v diye doğru aktılar, ağaçların arasında kayboldular. Semada yaklaşan feza gemisi seçilince Banning g r bir sesle:

— Geliyorlar! diye bağırdı. Kimse g z kmesin.

Feza gemisi süratle yaklaşıyordu. Gerek gemi tayfaları, gerekse Arrakiler sanki yer yarılıp da onları sinesine almış gibi ortadan kaybolmuşlardı. Gemi derhal inişe geçerek, ağaçların arasına büyük bir çatırtıyla oturdu. Banning'in hesapladığı gibi, tam kendi adamlarının sardığı yerin civarına indi. Koca geminin husule getirdiği rüzgâr, başlarının üzerindeki dalları yaraladı. Bir sürü yaprak ve kuru dal hışırtılarla döküldü. Bu ani rüzgâr geçip de sessizlik avdet edince, Banning'in adamları ağaçlar arasından ilerleyerek gemiyi sardılar.

Kruvazörün tayfası, gemi yere iner inmez, çıkmağa başladılar. Hepsi tepeden tırnağa sil hliydi ve gayet disiplinliydiler. Fakat burada bir çarpışma beklemedikleri için, gizlenmeğe, ihtiyatlı davranmağa çalışıyorlardı. Ve Banning'in adamları, yerden biten ifritler gibi haykırarak fırlayıp ilk darbeyi vurdukları zaman, neye uğradıklarını anlayamadılar. Banning sert bir emir savurdu, bu emir  zerine Arrakiler, keskin çığlıklarla vahşi bir taarruza geçtiler. Kruvazörün tayfaları kapılardan sel gibi dökülüyor, büyük bir cesaretle karanlıklara dalarak, göremedikleri bir düşmana taarruza teşebbüs ediyorlardı. Fakat  rsle eki arasında kalan demir parçası gibi iki taraftan vurulmuş, baskına uğramışlardı. Birdenbire kruvazörün bütün farları ve projektörleri yanarak ortalığı bir ışık seline boğdu. Bu an  aydınlıkta, karmakarışık bir hercümerç içinde

çarpışan, boğazlaşan, bağırışan, kana susamış çılgınlar gibi öteye beriye koşuşan insanlar; şimşek gibi bir yerden başka yere fırlayan ve tüyler ürpertici çığlıklarla bir pençede bir adamı parçalayan Arrakiler dehşet masalından hortlamış gibi korkunç bir manzara teşkil ediyorlardı.

Banning, Somsei ve Kiyiş'le beraber feza gemisine saldırdı. Somsei'nin keskin bir kumandasıyla o civarda bulunan bütün Arrakiler, tek bir iradeyle hareket edermiş gibi, çığlıklarına ve yırtıcı darbelerine ara vermeden peşlerini takip ettiler. Sanki zevkli bir oyuna koşan sıhhatli çocuklar gibi neşe içindeydiler. Gözleri kesif bir ışıkla yanıp yanıp, sönüyordu.

Geminin açık kapısından bir fırtına gibi girdiler ve koridorlara, makine dairelerine, salonlara şimşek gibi yayılarak, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış tayfaları süpürüverdiler.

Arrakilerin bu çabuk ve amansız zaferi karşısında Banning de şaşırılmıştı. Bu kadar çabuk hareketli, amansız ordu yalnız emin bir savaş kudreti olmakla kalmıyor, ayrıca nesillerden beri insanlar üzerinde uyandırdıkları korku ile; alacalı renkleri, idrake sığmayan vücut yapıları, tüyleri ürpertici çığlıklarının doğurduğu dehşetle; zafere çok yardımı dokunan psikolojik bir faktörden istifade ediyorlardı.

Somsei'nin adamlarının, karanlığın kustuğu kâbus mahlûkları gibi, yerden bitercesine ve inanılmaz süratle hareket etmeleri, onların mevcudiyetini ancak ağızdan duymuş tayfaların en cesurlarını bile korkudan, dehşetten kıvrandırıyor, atom silâhlarını kullanmağa fırsat bile vermiyordu. Esasen saniyenin onda biri kadar bir tereddüt, Arrakilerin cehennemi bir süratle saldırıp bir tek pençe darbesiyle askerleri yere sermesine kâfiydi. Arrakiler, Hakanlarının emrini yerine getirmekte de kusur etmiyorlar, öldürmeden hedeflerine varmak mümkün olduğu zaman, bu avantajdan derhal istifade ediyorlardı. İçlerinde yaralananlar, hattâ ölenler oldu... Fakat gayet kısa bir zamanda bütün gemiyi, ambarların dibinden kaptan köprüsüne kadar taradılar ve zapt

ettiler. Somsei oğlu Kiyiş'le beraber, daha ilk gürültü anında rüzgâr gibi radyo dairesine dalmış ve operatör radyo ile bir imdat işareti salamadan, herifi gözleri korkudan dışarı uğramış bir vaziyette kısıkvrak yakalamışlardı

Banning, feza 'gemisinin kapısına çıktı. Nefes nefese ve kan ter içindeydi. Fakat ruhu, hiç şahit olmadığı, coşkun bir hisle yanıyor, kulaklarında baş döndürücü zafer nağmeleri ötüyordu. Benliğinde böyle bir hassa bulmak onu hayretten hayrete düşürüyordu.

Rolf koşarak yanma geldi:

— Durum nasıl Kayla?

— Burası pırıl pırıl temiz...

Rolf bir kahkaha attı. Şakağından sızan kanı elinin tersiyle silerek:

— Burası da! diye bağırdı. Arta kalanları toparlıyoruz.

Banning de coşkun bir kahkaha savurdu. Elini uzattı.

Gülerek el sıkıştılar. Arrakiler gemideki esirleri toparlayarak dışarı çıkardılar. Rolf'un adamlarıyla dışarıda kalan Arrakiler de, sağ kalan askerleri derleyerek bir araya getirdiler, Askerlerin çoğu neye uğradıklarını hâlâ anlayamamışlardı. Yüzlerindeki hiddet, hayretle karıştı...

Rolf:

— Emriniz! Hakanım? diye bağırdı.

— Rigal'e! Rigal'e hareket ediyoruz... Jommor'a baskın yapacağız.

Banning başını semaya kaldırdı: Yeni İmparatorluğun kalbi ve beyni uzak Rigal Yıldızı, küçük bir nokta halinde fezanın karanlıklarında parlıyordu.

VII

TARANYA

Ağır feza kruvazörü Mor ateş, yıldızlararası boşlukta son süratle yol alarak, Rigal'e doğru ilerliyordu.

Gemide dışarıdan bakılınca hiçbir değişiklik yoktu: Eskisi gibi,

yüksek provasında Yeni İmparatorluğun armasını taşıyan, fezanın en süratli ve en kuvvetli savaş gemilerinden biriydi. Hepsi İmparatorluğun cakalı üniformasını giymiş ve İmparatorluk silâhları taşıyan subay ve mürettebat tam kadro ile iş başındaydı. Fakat bu haricî görünüş hakikatte hiçte gemideki normal hayatı ispat edemezdi. Mor ateş savaş gemisi aslında canlı bir ölüm tuzağıydı.

Rolf, muhabere dosyalarını tetkik ettikten sonra:

— Bütün şifre anahtarları, rumuzlar burada mevcut, dedi. Şansımız yardım ederse muvaffak olmamak için sebep yok.

Banning, itina ile bir mesaj hazırladı. Bunu en gizli şifreye çevirerek, feza üstü radyo sistemiyle Rigal'e gönderdiler:

«Asîlerle beraber geliyorum. Son derece ihtiyatlı olmanızı, durumu kimseye açmamanızı hürmetle rica ederim. Emirlerinizi bekliyorum.»

Bu mesaj Mor ateş feza gemisi kaptanının imzasını taşıyordu. Fakat kaptanın kendisi şimdi Katuum'da Arrakilerin nezareti altında bulunuyordu.

Mesajın cevabı birkaç dakika içinde geldi:

«Doğruca kış sarayına gelin. Yolunuz açıktır.»

Bu mesaj da Taranya'nın imzasını taşıyordu.

Rolf anî bir sevinçle haykırdı:

— Kış sarayı mı? Yaşadık! Talih bize yardım ediyor. Kış sarayı oldukça münzevi, kışlık sayfiye sarayıdır. Muhafızları azdır ve hususî hava limanı vardır. Oraya inmemiz çok daha kolay olacak ve muvaffakiyet ihtimalimizi arttıracak.

Birkaç adım ötede, diğer bazı kaptanlarla beraber vaziyeti takip eden Horek:

— Rolf, dedi, unutma ki, kış sarayının alınması çok güç istihkâmları da vardır.

Bu söze Banning cevap verdi:

— Mühim bir nokta değil Horek, benim plânım bambaşka...

Bir an çakal yüzlü kaptanı süzdü. Sonra gülümseyerek:

— Mamafih sen gemide kalsan, saraya gelmesen iyi edersin Horek, dedi. Senin namusu mücessem suratını görürlerse hiç düşünmeden hepimizi mahzenlere atarlar.

Rolf sakın ve takdirkâr bir sesle:

— Daima en zor, en tehlikeli ve başarısı zor olduğu kadar parlak ve şerefli olan yolu seçersin Kayla! dedi, Kendini üzme. Taranya bizi bekleyecek ve hiçbir şeyden şüphe etmeyecek. kim bilir senin hakikî Valkar olup olmadığını merak ederek ve sabırsızlıkla bekliyordur. Jommor da onunla beraberdir. İmparatorluk Baş Müşavirliği vazifesi onun Taranya'nın yanında bulunmasını icap ettirmese bile, kendi şahsî sebepleri onu getirecektir, O da Zurdis'in hakikati söyleyip söylemediğini kim bilir ne kadar merak ediyordur.

Jommor'dan bahsedilmesi, Banning'i gayri ihtiyarî ürpertti. Onunla karşılaşmak istemiyordu. Jommor, Nil Banning'in varlığının son hakikat bağlarını çözebilecek yegâne adamdı. Jommor, Nil Banning'in hiç mevcut olmadığını, sadece bir gölgeden ibaret olduğunu ispat edebilirdi. Ve şimdi, bunları düşünürken Nil Banning bunlara haklı olarak isyan ediyordu. Kendi kendine hırslanıyor, küfrediyordu. Hayır! O, Nil Banning'ti. Vücudundan, şahsiyetinden şüphe etmiyor, onlardan vazgeçmek istemiyordu.

Fakat her şeye rağmen korkusunu da yenemiyordu.

Horek neşeli bir sesle:

— Onları kapana kısırdıktan sonra, dedi, Varyoz'un sırrı bizim demektir. Bu eşsiz kuvvet ve onu kullanmasını bilen bir Valkar'la, önümüze çıkanın vay haline!..

Koluyla, sanki bütün kâinatı ihata eden bir hareket yaptı.

Mor ateş, Rigal yıldızına yaklaştıkça, geminin içindeki faaliyet gittikçe artıyor, hummalı bir şekil alıyordu. Vaktiyle Yeni İmparatorluk filosunda, Donanma Kol Komutanlığı yapmış olan Kaptan Behrent, geminin yeni subay ve mürettebatına mikro - kuantum topları üzerinde eğitim yaptırıyor, onları muhtemel bir hava harbine hazırlıyordu,

Banning nereye gitse, Somsei ve Kiyiş yanından bir saniye bile ayrılmıyorlardı. İki asil Arraki diğer hemcinsleriyle birlikte Katuum'da kalmayı reddetmişlerdi. Somsei:

— Hakanım, demişti, bir kere bensiz gittiniz, uzun seneler bir daha dönmediniz. Bize hiç bitmeyecek gibi gelen bu zaman zarfında, biz acı gözyaşları döktük. Bu sefer nereye giderseniz ben de beraber geleceğim.

Banning ısrar etmemiş ve iki Arraki bu suretle seyahate dahil olmuşlardı.

Taht Dünyası Feza Muhafaza Teşkilâtının dış çevre devriyeleri arasından geçip Rigal gölgesine varıncaya kadar üç kere devriyeler yollarını kesip radyo ile parola sordular. Bu kontrolü usulen yapıyorlardı. Herhangi bir maksada müstenit değildi. Bununla beraber devriyelerin zihninde zerre kadar şüphe uyansa, Mor ateş tek kurtuluş ümidi kalmadan berhava edilebilirdi. Devriyelerin şakası yoktu, her seferinde bir falso yapmadan parolayı verdiler ve başlarına bir belâ gelmeden yollarına devam ettiler. Rigal'e iyice yaşlaşınca sürati kestiler, inişlerini saniyesi saniyesine hesapladılar ve koskoca mavimtırak güneşin üçüncü seyyaresine doğru yollandılar.

Rolf:

— Karanlıkta inelim, demişti. Bizim için çok daha elverişlidir.

Süratlerini, Kış Sarayının bulunduğu seyyareye ancak gece varabilecek şekilde ayarladılar. İç devriye halkasını da geçtikten sonra seyyare muhafaza teşkilâtının kontrolüyle karşılaştılar. Paroladan sonra mutad formülü verdiler:

— Mor ateş. B hedefi tutuyoruz. I A A rumuzu ile yol serbest aldık...

Ve devriyelerden gene mutad cevabı aldılar:

— Mor ateş, yola devam. Yol serbest. I A A sizi bekliyor...

Seyyarenin karanlık tarafını tuttular. Yakınlığından dolayı muazzam bir cesametteymiş gibi görünen seyyare koca güneş Rigal'i bile arkasında saklıyor, Mor ateş feza gemisini kendi

gölgesine boğuyordu. Banning'in sabırsızlığı ve siniri o zaman son dereceyi bulmuştu. ,

— Uçuş subayları ve teknisyenler gemide kalsın, diye emretti. Gemiye harekete hazır bulunduracaksınız. Tek kumandayla gemi saniye kaybetmeden harekete geçebilecek durumda bekleyecek. Diğerleri benimle beraber gelecek. Ne yapacağınızı ana hatlarıyla biliyorsunuz. Plânın geri kalanını da zaman ve zemine göre uyduracağız.

Kendisi, Rolf, Horek ve gerek pek meşhur oldukları için gerekse çehre itibariyle asi oldukları hemen anlaşılabileceği için diğer bazıları esir rolü oynayacaklardı. Diğerleri, yani geri kalanlar da kendilerini geminin subayları diye yutturacaklardı.

Umumî hoparlör sisteminde madenî bir ses:

— İnişe hazır olun! diye kumanda verdi.

Banning seyir ekranlarında, zemini tetkik etti: muazzam bir şehrin üzerinden geçiyorlardı. Koca bir kıtanın yarısından fazlasını işgal eden bu şehir o kadar parlak ve zengin bir şekilde aydınlatılmıştı ki, çok büyük bir saha gündüz gibi aydınlıktı. Semaya akseden bu ışık, şehrin üstünde sanki geceyi itercesine aydınlık bir hacim vücuda getirmişti. Banning bu şehir azmanını hayretle seyretti.

Şehrin ötesinde, epeyce uzakta, etrafı kaplayan karanlık gölgelerin ortasında, parlak bir şekilde aydınlatılmış küçük bir saha vardı.

Rolf:

— Kış Sarayı, diye mırıldandı.

Banning'in kalbi kısacık bir müddet gümbür gümbür etti.

Taranya! Kış Sarayı! Nihayet İmparatoriçeyi görecekti ha!

Sesinde soğukkanlılığını kaybetmemeye uğraşarak:

— Hazır olun arkadaşlar, dedi. Silâhlarınızı iyi saklayın. Adam öldürmekten mümkün olduğu kadar çekinin. Ve tercihan serebro - şok tabancalarınızı kullanarak bayıltın herifleri. Bilhassa şunu unutmayın: Taranya ve Jommor'u sapasağlam istiyorum. Başlarına

hiçbir şey gelmeyecek, anlaşıldı mı?

Hiçbir ses çıkmadı. Hepsi başlarıyla «evet» işareti yaptılar. Banning, Arrakilere döndü:

— Önce «siz görünmeyin, iyice saklanın gölgelere, ben çağırınca fırlarsınız.

Nihayet gemi, inişi tamamladı. Kapılar açıldı ve muhafızlar, ortada esirler olmak üzere, çakı gibi bir yürüyüşle ilerlediler. Sarayın muhafız kıtasına mensup bir gurup ta gelerek onlara katıldı. Hep beraber saraya doğru yollandılar. Banning, indikleri güzel hava limanını çaktırmadan gözden

geçirdi. Ortalıkta Mor ateş'ten başka feza gemisi görünmüyordu. Herhalde mevcut gemileri uzaklaştırarak, esirleri kimsenin görmemesini temin etmek istemişlerdi. Fakat bu, Banning'in de işine yarıyordu. Hiç olmazsa sıvışmak zamanı gelince Mor ateş'in havalanmasına kimse mâni olmayacaktı.

Ağaçlıklı, zarif bir bahçenin orta yerine oturtulmuş, sade fakat çok güzel bir yapı olan saraya güney kapısından girdiler. Banning etrafını sinirli bir merakla tetkik ediyordu. On sene evvel Valkar buraya esir olarak getirilmiş ve Jommor'un esrarengiz âletlerinin tesiri altında hafızası dağılarak Arza sürülmüştü. Şimdi aradan on sene geçtikten sonra, Arzdan gelen başka bir adam, Nil Banning, bu kapıdan giriyordu. Bununla beraber...

Yanında yürüyen Rolf kulağına eğildi. Başıyla bir işaret yaparak:

— Jommor'un laboratuvarı şu tarafta, batı tarafındadır, dedi.

Banning'i anî bir titreme aldı. Cevap vermeğe fırsat bulamadan Tafok:

— Esirler arasında konuşma yasak! diye çıktı.

Horek bir küfür savurdu.

Uzun, oldukça geniş bir hole girdiler. Duvar soluk ve damarlı bir taştan yapılmıştı. Zemin ise zifiri siyah ve parlak mermerdendi. Her iki tarafta hole açılan müsavi aralıklı, yüksek kapılar vardı. Takriben holün orta yerinde, sağ tarafla gayet zarif kavisli muazzam bir merdiven, üst kata yükseliyordu. Holde, ayakta bir

adam bekliyor ve merdivenin yarı yerinde sanki inerken, esir ve muhafızların anî girişleriyle olduğu yerde duraklamış gibi, bir kadın duruyordu.

Banning önce adamı gördü. Kızgın bir kin ve intikam hissiyle yüreği burkuldu.

Jommor'u bu kadar genç tahmin etmiyordu. Onu ak saçlı, uzun senelerin yüküyle omuzlan biraz kamburlaşmış, yaşlı bir adam olarak tahayyül etmişti. Bilginler hep o kılık ta kabul edilmez miydi? Halbuki Jommor gayet gençti. Senelerce süren çalışmalarla çökmüş, ihtiyar bilgin tipiyle hiçbir alâkası yoktu. Bilâkis uzun boylu ve adaleliydi. Vücut yapısına ve kemikli çehresine bakılırsa eline bir tecrübe tüpünden ziyade bir silâh yakışırdı.

Jommor'un ilme yakınlığı ancak gözlerinden belli oluyordu. Parlak ve gri gözlerine bakınca Banning karşısındaki adamın bu kabiliyetleriyle kendisinden çok yüksek olduğunu anladı. Fakat bu his onda bir kırbaç tesiri yaptı. Meydana vurmadığı acı bir istihza ile:

«Görürüz bakalım...» diye düşündü.

Muhafızlar sert bir topuk çarpmasıyla ve hep beraber durdular. Banning başını kaldırdı ve merdivenin orta yerinde bir ilâhe gibi vakur ve dimdik duran kadını gördü, Jommor'u unutuverdi. Muhafızları, plânlarını, burada bulunmasındaki gayeyi, her şeyi unuttu. Gözünün önünde ve beyninin içinde yalnız bir tek şey, bir tek şahıs, Taranya kaldı.

Gayri ihtiyarî bir kaç adım attı. Muhafızları yarararak geçti. Az daha saray muhafızlarını da aşacaktı. Bu hareketi o kadar anî ve beklenmedik bir hareketti ki... Aynı zamanda yüzünü kısmen kapayan pelerini atmış, bu suretle çehresi tamamen meydana çıkmıştı. Jommor kısık bir zafer nidası koyuverdi... Taranya anî bir hareketle, rüyadaymış gibi iki basamak indi. Banning'in iyi duymadığı bir isim fısıldadı.

Ne kadındı be! Can kurbandı böylesine.

Yerlere kadar uzanan daracık bir elbise giymişti. Vücudunun

hatlarını insanın gözüne sokarcasına belli eden bu elbisenin altında kalçaları müthiş bir şekilde kıvrılıyordu, incecik bir beli şahane bir göğsü vardı. Hayalinde Taranyanın bütün elbiselerini söküp attı, üzerinde yalnız saçları ve mücevherleri ile tasavvur etti.

Ne kadın be! Görülmemiştir böylesi.

Evet, Taranya güzeldi. Ve hiddet, güzelliğine bambaşka bir edâ veriyordu. Hiddet ve kin sakın ruhunu yakan iki ateşmiş gibi onu kavuruyor, gözlerine akseden bu hisler gözbebeklerini iki kıvılcım gibi parlatıyordu. Bununla beraber Banning, bu kin hissinin altında, ruhunun derinliklerine itilmiş fakat hâlâ çok kuvvetli olan bir ihtiras sezdi.

Taranya ateşli adımlarla merdivenin geri kalan kısmını da indi. Onun her hareketinde Banning'in beyni tutuşuyor, şakakları zonkluyordu. İleri atılmak istedi. Fakat muhafızlar mâni olarak zorla zapt ettiler. O da kızdı. İçinde müthiş bir kin, bir yanardağ gibi kabardı. Fakat bu büyük kine, iyice teşhis edemediği, hem daha tatlı, hem daha acı bir ihtiras karışıyordu.

Lâkin sen Nil Banning'sin. Adî, küçük, âciz Nil Banning! Yıldızlar İmparatoriçesi dilber ve ateşli Taranya'dan sana ne?

Taranya son basamağı da inmişti:

— Çılgın! dedi. Hayatını bağışladım sana. Bu kadar yetmiyor muydu?

— Benim durumumda bir adam, sadece yaşamakla iktifa edebilir mi?

Taranya keskin bakışlarını dikti. Bu öyle zalimane bir bakıştı ki, elinde bir hançer olsa hiç tereddüt etmeden ve acımadan kınına kadar saplayacak gibi görünüyordu.

— Bu sefer seni kurtaramam, Kayla. Bu sefer seni kurtarabilecek olsam da kurtaramam. Anladın mı?

Jommor ilerledi ve Taranya'nın yanına geldi. Banning, bu ikisinin arasındaki hisleri ve Kayla Valkar'ın hislerini hatırladı. Rolf anlatmıştı ona... Uzun uzadıya, bütün teferruatıyla değil ama, ana hatlarıyla her şeyi biliyordu.

Bir kahkaha attı:

— Fakat hayatımı kurtardın, küçük İmparatoriçe, hayatımı kurtardın... Beni öldürtmen icap ederken hayatımı kurtardın. Ve senelerce benim geri dönmemi bekledin. Ha! Ha! Beklemedi mi Jommor? Bütün ısrarlarına rağmen kendini sana vermedi değil mi? On senede ne bu şahane vücuda, ne de Taranya'nın tahtına sahip olamadın değil mi?

Jommor'un yüzünde parlayan soğuk bir kin, sözlerin tam hedefe isabet ettiğini gösteriyordu. Fakat hayır, tam hedefte değildi... Çünkü Jommor'un, yüzündekinden başka daha kuvvetli bir hissi vardı. Herif dürüsttü, namusluydu. Asla tahtı değil, Taranya'nın kendini istiyordu. Âşıktı...

Sözlerinin uyandırdığı tesirden istifade ederek, Banning kendisini tutan saray muhafızlarını arkaya itti ve bir nâra atarak Jommor'un üzerine saldırdı. Muhafızlar kendilerini toparlayamadan, Mor ateş tayfalarının eline düştüler. Banning narasına korkunç bir:

— Valkar! Yaşasın Valkar! feryadı cevap verdi.

Ortalık birdenbire karıştı. Saray muhafızları, Mor ateşten gelen muhafızlar ve esirler birbirlerine girdiler. Banning, fırlamasıyla Jommor'un üstüne çullanması arasında geçen, saniyenin onda biri kadar zamanda, herifin yüzünde sonsuz bir şaşkınlığın belirdiğini gördü. Fakat daha ilk yumruk çenesini bulmadan, zeki herif kendini toparlamış ve balını biraz yana atarak:

— Kaç Taranya! Kaç! diye bağırıyordu. Alarm! Onları biz oyalarız...

Banning'in ilk yumruğu çenesinin yanına isabet ederek, onu daha sözünü bitirmeden yere yuvarladı. Taranya bir kedi gibi sıçramış, koşarak merdiveni çıkmağa başlamıştı. Yüzü bembeyazdı, şaşkına dönmüştü. Fakat güzel gözlerinde korkudan eser yoktu. Sert bir emirle üst kattaki muhafızları çağırarak, basamakları çevik bir hareketle aştı. Bir tayfa onun arkasından merdivene saldırdı. Merdivenin duvar tarafında muntazam aralıklarla açılmış küçük

oyuklar vardı, bu oyuklara oymalı mermerden vazolar yerleştirilmişti. Taranya koşarken uzandı, vazolardan birini kavradı ve birdenbire dönerek peşindeki adama savurdu. Tayfa bu hareketi tahmin edememiş, gafil avlanmıştı. Kaçmağa fırsat bulamadı. Vazoyu kafasına yer yemez, muvazenesi bozuldu. İki kolu havada acayip kavisler çizerek sırtüstü merdivenden yuvarlandı. Kafası mermer basamaklara çarparak yarıldı. Ölüm iaşeleriyle titreyen vücudu, kendi kanının kaypaklaştırdığı mermerin üstünde kayarak, yuvarlanarak merdivenin dibine kadar indi. Son bir ispazmozla orada hareketsiz kaldı.

Banning bir kahkaha attı. Taranya'nın saçları açılmış ve ipek bir şelâle gibi omuzlarına dökülmüştü. Koşarken bir aslan yelesi gibi havalanıyordu. Alev gibi kıpkırmızıydı,. Banning bu kadını istiyordu. Onu alacaktı. Ona sahip olacaktı. Bu işin başka çaresi yoktu. Kadın yukarı varıp ta, imdat istemeğe vakit bulamadan, bizzat, herkesten evvel onu yakalaması lâzımdı.

Fırladı. Fakat Jommor'u hesaba katmamıştı. Herif düştüğü yerden hafifçe doğrulmuştu. Banning koşarken iki koluyla bacaklarına sarıldı. Beraberce yuvarlandılar. Jommor'un silâhı yoktu. Olsa kullanacaktı. Banning ise, yuvarlanırken elindeki serebro - şok tabancasını düşürmüştü. İş yumruğa kalıyordu, Jommor da yumruk dövüşünde kolay kolay bertaraf edilecek bir rakip değildi.

O halde başlayan çarpışma tamamen yayılmış, küçük guruplar halinde koridorlarda da kavga başlamıştı. O ana kadar saray muhafızları sayıca üstündüler. Fakat birdenbire kapıda bir gürültü oldu. Banning'in esas kuvvetleri bağırarak hole daldılar, bir fırtına gibi çarpışan guruplara karıştılar. her şey lehlerine gidiyordu. Zafer tahmin ettiklerinden daha parlak olacaktı. Fakat Taranya'yı elde etmeleri şarttı. Onsuz bütün plânları suya düşer, her şey berbat olurdu. Taranya merdivenin üst başına varmıştı bile... Bir kere üst kat koridorlarında kayboldu mu, sarayın bütün odalarını birer birer arayıp onu meydana çıkarmalarına meydan

yoktu. Vakit çok kıymetliydi. Saniye kaybetmemeliydiler. Sonra, kim bilir birkaç tane gizli pasaj, saraydan kaçmağa imkân veriyordu.

Jommor biraz açılır gibi olmuştu. Banning bundan istifada ederek karnına bir diz çıkardı. Bunun ıstırabı geçmeden, kulağına bir Swing salladı. Jommor'un patlayan kaşından kan akıyor ama, Banning'i bırakmıyordu. Fakat tutuğu biraz gevşemişti. Banning son bir gayretle adalelerini gerdi. Sonra birdenbire, Jommor'u kendine doğru çekerek, herifin suratına dehşetli bir kafa attı. Sağ kolunu kurtararak sert bir kroşe vurdu. Jommor'un kafası kopacakmış gibi arkaya savruldu. Muvazenesini kaybederek gerisin geriye yuvarlandı. Merdiven parmaklığının alt basamağına çarptı, yana yıkıldı. İki elinin üzerinde doğrulmağa çalıştı. Doğrulamadı.

Taranya merdivenin üst başında kaybolmuştu.

Dövüş her tarafta sona eriyordu. Banning'in adamları her tarafta muzafferidiler. Ötede beride sadece temizlik ameliyesi devam ediyor, son muhafızlar da silâhları alınarak esir ediliyordu. Rolf ve Horek koşarak Banning'in yanına geldiler. Her üçü de nefes nefeseydi... Taranya'nın merdivenin üst başında kaybolduğunu Rolf ta görmüş, fakat üç saray muhafızıyla uğraştığı için herifleri bertaraf edip, takibe gidememişti.

— Çabuk, Taranya'yı yakalamamız lâzım! diye bağırdı.

Banning biraz daha sâkindi:

— Acele etme! dedi. Onu nasıl olsa kendimiz bulamayız.

Sonra gür bir sesle:

— Somsei! diye bağırdı.

Tekrar Rolf'a döndü:

— Birkaç kişi al yanma, dedi. Jommor'u da getirin, lâzım olur belki.

Ve merdivenlere doğru koştu. Daha ilk basamaklardayken Arrakiler yetiştiler,

Banning:

— İmparatoriçeyi bulun! diye bağırdı.

Somsei ve Kiyiş pire gibi merdiveni tırmandılar, Banning'i arkada bıraktılar.

Üst kattaki koridorlar sessiz, tehlikeli derecede sessizdi. Halbuki burada bir sürü muhafız, hizmetkâr, uşak, birçok adam olması lâzımdı. İki Arraki, şimşek gibi bir koridordan diğerine koşuyor, bir an havayı dinleyip:

- Burada yok!
 - Burada yok!
 - Burada da yok! diye bağırarak aramağa devam ediyorlardı.
- Somsei birdenbire keskin bir çığlık attı:
- Burada!

Banning o tarafa koştu. Kapalı bir kapıyla karşılaştı. Denedi. Açamadı. Kapı kilitliydi. Derhal kapıyı omuzladı. Fakat kımıldamadı bile...

- Kiyiş atılarak Banning'i tuttu, ikinci bir hamlesine mâni olarak:
- Durun! dedi. İçerde muhafızlar var. Bekliyorlar.

Banning etrafına bakındı. Kapalı oda bulundukları koridorun son odasıydı. Koridorun nihayetinde bir pencere vardı. Oraya koştu. Dışarı baktı. Kapalı odanın aynı cepheye açılan bir penceresi vardı. İki pencerenin arası sekiz, on metre kadardı. Pencereilerin altında on beş santim kadar bir çıkıntı, kuşak halinde bütün binayı çevreliyordu.

- Oraya gidebilir misiniz?

Somsei gülümsedi:

- tabii. Otuza kadar sayın, sonra kapıyı kırıp girin. Haydi Kiyiş!

İki Arraki pencereye fırladılar. Sağ taraftaki müteaddit ayakları düz duvarda, sol taraf ayakları on beş santimlik çıkıntıda, hakikî bir örümcek gibi öbür pencereye koştular. Banning tekrar kapının önüne geldi. Rolf ve Horek, arkalarında Jommor'u sürükleyen yarım düzüne kadar adamlarla koridorun başında göründüler. Koşarak yaklaştılar.

O zaman, odanın içinde dehşetli bir kadın çığlığı duyuldu. Daha

birinci ılık sönmeden, birkaç ağızdan birden cehennemi bir korkuyla titreyen, canhıraş, feci çığlıklar yükseldi. Sanki birçok kadın birden canlı canlı parçalanıyorlardı.

Banning, Rolf, Horek ve daha birkaç kişi, hep beraber kapıya yüklendiler. Kapı çatırdadı. İçerde çığlıklar kesilmiş, bir mezar sessizliğı çökmüştü.

Jommor kendisini tutan asilerin elinden kurtulmağı çalışarak:

— Ateş edin! Ateş edin! diye bağırdı,

Fakat içerden ateş eden filân olmadı.

Tekrar arabaya abandılar. Koca kapı büyük bir çatırtıyla yere yuvarlandı. Tam orta yerinde bulunan Rolf, yıkılan kapıdan ileriye yuvarlanarak odanın içine düştü. Diğerleri muvazenelerini muhafaza etmeğı muvaffak oldular.

Odanın orta yerinde altı kadar muhafız ve bir o kadar da kadın vardı, Hepsinin gözleri korkudan fal taşı gibi açılmışlı. Pencere tarafında Kiyiş, yerde sırtüstü yatan ve korkudan yaprak gibi titreyen bir muhafızın boynuna pençesini dayamış, ilk harekette parçalamaya hazır bekliyordu. Somsei biraz ilerde, gözleri ateş püskürerek, bir cehennem ifriti gibi sıçramağı âmadeydi. Askerlerin elinde şua tabancaları vardı. Fakat ateş edecek halde değildiler. Kadın, erkek herkes sanki korkudan taş kesilmişti. Yalnız yerde yatan muhafızın boğazından boğuk hırıltılar çıkıyor, herifin titremeleri kesilmiyordu.

Banning bir bakışta kadınları tetkik etti; aralarında Taranya yoktu... İç tarafta diğer bir odaya açılan bir kapı gözüne ilişti. Adamları, muhafızların silâhlarını alırken Banning o tarafa koştu. Fakat Arrakiler ondan evvel davrandılar. O kapıya vardığı zaman kapı ardına kadar açılmıştı. Burası bir yatak odasıydı. Beyaz kadife örtülü bir yatağın, beyaz kadife perdeleri açılmıştı. Zarif ve pastel renkli mobilyalar, bu odanın bir kadına ait olduğunu açıkça gösteriyordu. Duvarlarda aynı pastel renginde panolar vardı. Panolardan biri kımıldıyordu. Kapanmak üzereydi, Kapanıyordu. Bu bir gizli geçitti...

Pano kapanmadan yetişip o incecik aralığa parmaklarını geçirmek hiçbir insanın yapamayacağı bir işti. Fakat Arrakiler insan değillerdi. Banning kapıya varıp ta etrafa bir göz atmağa vakit buluncaya kadar, Somsei göz kamaştırıcı bir süratle panoya vardı. Kuvvetli parmaklarını henüz tamamıyla kapanmamış kapıya geçirdi ve bir hamlede kapıyı açtı. Her iki Arraki açılan geçitte kayboldular. Banning ayak seslerini duyuyordu.

Anide, korkunç bir kadın çığlığı dehlizin boşluğunu doldurdu. Dar geçidin duvarlarında titrek akislerle yayılarak dağıldı. Az sonra gizli geçidin ağzında Somsei belirdi. Kollarında Taranya'nın baygın vücudunu taşıyordu. Mahcup bir tavırla Banning'e baktı:

— Özür dilerim Hakanım, dedi. Canını almadık ama, insan dişileri umumiyetle bizi görünce sinirlerine hâkim olamıyorlar.

Banning gülerek başım salladı:

— Üzülme Somsei, dedi! Şimdi kendine gelir.

Uzandı ve Taranya'nın baygın vücudunu kendi kolları arasına aldı. Kalbi hızla çarpıyordu. İmparatoriçenin vücudunun sıcaklığını duyuyor, dolgun ve nemli dudaklarına atılmamak için kendini güç tutuyordu.

Taranya'nın başı biraz arkaya düşmüş, bembeyaz gerdanı açılmıştı. Kızıl saçları omuzlarına, kollarına dökülüyordu. Kapalı gözlerini örten kirpikleri sık ve uzundu. Banning âdeta kendinden geçmiş, bütün etrafındakileri ve gayelerini unutmuştu. Güzel Taranya'yı göğsünde sıkmak, onu kolları arasında sarmak istiyordu.

Rolf'un sesi, yakasından çekermiş gibi, onu hakikat âlemine getirdi:

— Haydi Kayla! Vakit geçirmeyelim. Daha yapılacak pek çok işlerimiz var.

Banning, Somsei'ye döndü:

— Kiyiş nerede?

— Gizli geçidin sonuna giderek bir tehlike olup olmadığını kontrol edecek. Neredeyse gelir.

Hakikaten biraz sonra gizli geçidin ağzında Kiyiş belirdi:

— Hiçbir şey yok burada, dedi. Buradan bir tehlike gelmez.

Rolf:

— Haydi gidelim Kayla, dedi. Arrakiler de gelsin. Onlara ihtiyacımız olacak.

VIII

FİRAR

Laboratuvar, Banning'in o ana kadar gördüğü tesislerin hiçbirine benzemiyordu. İri çapta muhtelif makineler, plâstik örtülerle kaplanmıştı. Ne maksat için kullanıldıklarını tahmin edemiyor, muğlak ve karışık şekillerini ancak tahmin edebiliyordu. Bu beyaz ve geniş laboratuvar, Banning'in üzerinde dinamolarla dolu temiz bir makine dairesi intibai uyandırıyor, uyarıyordu,

Rolf, Jonmor'u kenara çekmiş, alçak fakat sert, tehditkâr bir sesle bir şeyler söylüyordu. Jommor, çehresi tamamıyla ifadesiz, bir heykel gibi dinliyor, cevap vermiyordu. Horek, dışarıda arta kalmış muhafızları toparlayan asilere nezaret ediyordu. İki Arraki Banning'in yanındaydılar. Oldukları yerde büzülmüşler, cin gibi gözleriyle etrafı kolluyorlar, herkesin dimağını okuyarak gelmesi mümkün olan herhangi bir tehlikeyi, vukuundan evvel önlemeğe hazır bulunuyorlardı.

Taranya'da kendine gelmişti. Güzel yüzü hâlâ bembeyaz, iri mavi gözleri iki safir gibi parlaktı. Oturduğu koltukta başını Banning'e çevirmiş, sabit bir nazarla, yiyecekmiş gibi ona bakıyordu.

Rolf sözünü bitirince, Jommor kısacık bir tereddütten sonra:

— Demek maksadınız bu ha? dedi. Anlamalıydım.

Taranya hararetle söze karıştı:

— Hayır, dedi, kendinizi boş yere aldatmayın. Valkar'ınıza hafızasını asla iade etmeyeceğiz. İmparatorluğu altüst etmesine fırsat vermeyeceğiz.

Rolf hırçın bir tavırla:

— Hiçbir şey yapamayacaksınız, güzel İmparatoriçe! dedi.
Taranya'nın yanan bakışları Banning'ten ayrılmamıştı.

Bu sefer ona hitap ederek:

— Geçen teşebbüsünde de az daha muvaffak oluyordun, değil mi? dedi. Babandan kalan bir iki ipucuyla buraya, bana geldin. Beni aldatarak arşivlerimizi karıştırdın, Varyoz'un yerini gösteren haritayı buldun ve benim halime gülerек gittin.

— Seni bırakıp gittim ha?

Bu sualdeki hayret gayet samimiydi. Böyle kadın bırakılır mıydı ulan? Bu, Valkar denen adamın damarlarındaki kan donmuş muydu ne?

Taranya devam etti:

— Maksadına erişmek için, bir erkeğin bir kadına karşı kullanabileceği en adî ve en eski bir usulü silâh olarak kullandın. Beni teshir edip kendine bağladın...

Jommor sözünü kesti:

— Taranya!..

Fakat Taranya oralı olmadı. Gözlerini Banning'ten ayırmadan devam etti:

—Fakat biraz geç kaldın, Kayla! Birazcık... Ve bu gecikme İmparatorluğu kurtardı, senin yakalanmana sebep oldu. Seni ele geçirdik ve Jommor hafızanı sildi. Hata etmişiz hafızanı değil, bizzat seni kâinatın sinelerinden silmek lâzımmış.

— Fakat bunu yapmadınız.

— Hayır yapmadık. Yapamadık. Eski İmparatorluk Hakanlarının torununun anlayamayacağı bir his bu... Biz adam öldürmekten nefret ederiz. Sana sahte bir mazi verip, seni uzak bir diyara sürmekle kurtulacağımızı zannettik. Bu hata için kendimi asla affetmeyeceğim.

Rolf söze karıştı:

— Hem de onu o kadar iyi sakladınız ki, uzun seneler sonra ve çok müşkülâtla bulabildim.

Taranya yüzünü yavaş yavaş esmer, iri adama çevirdi:

— Evet. Onu buldun Rolf. Şimdi de hafızasını istiyorsun. Yarın da Varyoz'u ele geçireceksin.

Rolf içlerlemeğe başlamıştı. Boşuna kaybedecek vakit yoktu. Taranya'ya küfredermiş gibi bir sesle:

— Evet! dedikten sonra Jommor'a döndü: bana bak Jommor, dedi, Kayla'nın hafızasını ancak sen iade edebilirsin ve bunu ister istemez yapacaksın. Yapmağa mecbur olacaksın, çünkü Taranya'nın ölmesine rıza gösteremezsin.

— Böyle bir şey teklif edeceğinizi zaten biliyordum.

— Kararını ver, öyleyse!

Jommor İmparatoriçeye döndü. Omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti. Sanki kısa zamanda uzun seneler yaşamış gibi, bir halsizlik, bir ihtiyarlık çökmüştü.

— Başka bir şey yapmama imkân var mı ki? dedi.

Banning'in kalbi heyecanla atmağa başladı:

— Ne kadar zaman sürer? diye sordu.

Jommor yavaş yavaş kalktı. Yüzü herhangi bir ifadeden mahrum, buz gibi bir sesle:

— Belki bir saat kadar, diye cevap verdi.

Taranya'nın gözleri büyüdü, sanki duyduklarına inanmıyordu. Birdenbire yerinden fırlayarak:

— Asla! diye haykırdı. Asla Jommor! Seni bundan menederim. Anlıyor musun? Menederim... Ne yapacaklarsa yapsınlar.

Somsei iri tırnaklı pençesini yavaşça İmparatoriçenin omuzuna dokundurdu. Kadın anî bir iç çekişiyle koltuğa çöktü. Dehşetle Arrakiye bakakaldı.

Somsei:

— Hakanım, dedi, bu kadının ağzı hiddet saçıyor, fakat kalbi ümitle dolu. İkisi de yalan söylüyorlar.

Rolf boğuk bir sesle ve dişlerini gıcırdatarak:

— Zaten Jommor'un bu kadar çabuk kabul etmesinden şüphelenmiştim, dedi. Belliydi bir dalavere düşündüğünüz.

Bir kadına, bir de Jommor'a baktı:

— Çıkarın baklayı ağzınızdan, diye bağırdı. Yalan söylemekle bir şey elde edemezsiniz. Arrakiler derhal farkına varır.

Taranya, yavaşça Somsei'den uzaklaştı. Fakat ağzını açmadı. Jommor yüzünde hâlâ ifadesiz bakışla, omuz silkti, Banning bu herifin soğukkanlılığına ve kendine hâkim oluşuna hayrandı.

Jommor:

Arraki iyi niyetli bir uşak, dedi. Fakat sahibinin gözüne girmek için hakikat olmayan şeyler uyduruyor. Siz hafızanızı iade etmemi istemediniz mi? Ben de kabul ettim. Daha ne istiyorsunuz?

Banning'in aklına bir şey geldi. Kendi kendine:

— Bir saat! dedi. Belki de daha az,..

Taranya'ya doğru yürüdü:

— Bir saate kadar ne olacak? diye sordu. Ne bekliyorsunuz?

Taranya gözleri parlayarak mukabele etti:

— Hiçbir şey beklemiyorum. Ne bekleyecekmişim? Rica ederim saçmalama, bu iğrenç mahlûka da söyle bir daha bana sokulmasın.

Banning ısrar etti;

— Birisi gelecek. Birisini bekliyorsunuz. Hem herhalde tek başına gelmeyecek. Size yardımı dokunabilecek kadar kuvvet getirecek. Kim bu adam?

Somsei:

— Kadının dimağı kabardı, dedi. Bu sözler, kadının söylemek istemediği hakikatlerdir.

Banning hiddetini zaptedemedi. İmparatoriçeyi omuzlarından tutarak hiddetle sarstı:

— Cevap ver, kim gelecek?

— Bekle de görürsün!..

Jommor:

— Taranya diye bağırdı,

Somsei bir zafer çılgılığı koyuverdi;

— Bir gemi düşünüyorlar!

Rolf küfrederek yerinden fırladı;

— Gayet tabii. Bizim yakalandığımızı öğrenince, impa-

ratorluğun diğer büyüklerine haber salıp toplantıya çağırdılar. Gelen de muhakkak A sınıfından, ağır ve seri bir kruvazördür. Kaptanı da uğursuz bir amiral olacak. Ne zamana kadar gelirler?

— Ne bileyim ben? Belki beş dakika, belki bir saat...

— Siz gene elimizde olacaksınız.

Doğru. Bana kalırsa enteresan bir durum olacak: biz sizin elinizde, siz onların...

— İşimize gelmez, dedi Banning. Rolf buradan sıvışıyoruz.

— Hayır Jommor hafızanızı yerine getirmeden hiçbir yere gidemeyiz.

— Jommor bu işi feza gemisinde yapar. Derhal gidiyoruz. Kiyiş, git Horek'e söyle harekete hazırlansınlar. Gelirken sekiz, on tane kuvvetli adam getir. Buradan taşınacak şeyler var. Jommor'un bu sevgili âletlerini götüreceğiz.

Jommor'a döndü:

— Hangi âletlerin gideceğini sen tespit et Jommor. bir şey unutmayasın demeyeceğim. Çünkü unutmazsın. En ufak bir hatanın İmparatoriçenin hayatına mal olacağını biliyorsun.

Jommor'un yüzü sarardı. Vaziyet vahamet kesbedince soğukkanlılığını kaybetmeğe başlamıştı. Endişeli gözlerle önce Somsei'yi, sonra Rolf'u ve Banning'i süzdü. Bu bakışta ölçülmez bir kin vardı. Nihayet Taranya'ya döndü:

— Bari onu götürmeyin, dedi. Yalvarırım.

— Onun başına, bizim başımıza gelenlerden daha fazla bir şey gelmeyecek. Kusura bakma Taranya, ama bu işi ben böyle plânlamamıştım. Bu değişikliğe siz beni mecbur ettiniz.

Taranya dişlerinin arasından:

— Ölmek bana vız gelir, dedi. Yeter ki ölmeden evvel senin can çekiştiğini göreyim.

Gülmesini henüz bitirmişti ki, birdenbire kapı açıldı.

Kiyiş içeriye dalarak:

— Hakanım! diye bağırdı. Mor ateş'in radarı bir feza gemisinin yaklaştığını haber veriyor. Kaptan Behrent herkesin derhal gemiye

dönmesini bildirdi.

Artık şüpheye mahal kalmamıştı. Banning, Taranya'ya baktı. Evvelce Valkar, Jommor, Taranya onun için sadece birer kelimedenden ibaretti. O zaman aldırmıyordu. Ama şimdi, kendileriyle tanıştıktan sonra, vicdansız bir eşkiya gibi hareket etmek istemiyordu. Bilhassa güzel Taranya'ya karşı... Fakat elinden ne gelirdi? Kendi durumunu, hayatını kurtarmak için Taranya'ya ihtiyacı vardı. Taranya gemilerinde olursa, feza devriye halkaları arasından sağ salim geçebilirlerdi. Aksi halde her şey bitmiş demektir. Kararını verdi:

— Kaptanlara haber verin! diye bağırdı. Kiyiş istediğim adamlar nerede?

— Buradalar Hakanım!

— Jommor acele et. Açıkgözlük etmeğe kalkma. Somsei, herifi kaçıрма gözünden.

Pelerinini çıkararak Taranya'nın omuzlarına attı:

— Seni gemiye götüreyim.

Taranya durumun ümitsiz olduğunu anlamıştı. Hiç itiraz etmedi Banning'in hareketine mâni olmadı Başını kaldırarak vakur adımlarla onun yanında yürümeğe başladı. Sanki yapayalnızmış gibi yapıyor, Banning yokmuş gibi davranıyordu. Fakat genç adam, ellerinin altında kadının teninin için için yandığını, titrediğini hissediyordu.

Mor ateş'in yanma vardıkları zaman, Taranya'nın kolunu sıkıca yakalayarak feza gemisine bindirdi. Hava kompartımanının girişinde nöbet tutan Karan, Banning'i görünce:

— Kaptan Behrent sizi kaptan köprüsünde bekliyor, Valkar! dedi.

Sesi kısık ve hali endişeliydi. Banning, Taranya'yı iteleyerek bir kamaraya soktu. Kapısını kilitledi. Ayrıca bir emniyet tedbiri olmak üzere kapıya bir nöbetçi dikti. Kaptan köprüsüne çıktı.

Kaptan Behrent, her zamankinden daha ciddî, âdeta endişeli, kumanda odasını sağa sola arşınılıyordu. Haberciler birbiri üstüne

mesajlar getiriyor, kumanda tabloları ve âletler başında bekleyen teknisyenler sabırsızlanıyorlardı.

Banning:

— Durum nasıl? diye sordu.

Behrent sağ elini havaya kaldırdı. Şiddetle sol elinin üzerine indirerek kumanda tablosuna yapıştırdı,

— Şimdi hemen kalksak bile, tam mikro - kuantum toplanının ağzına düşeriz. Nerede bunlar yahu? Niye gecikiyorlar? Oyun mu oynuyoruz zannediyorlar? Biraz daha gelmezlerse kapıları kapatıp, bas git diyor şeytan!..

Genç bir haberci koşarak geldi: Banning'e selâm vererek:

Rolf gemiye geldi, dedi. her şey yolunda gidiyor, esirle meşgul olacağını söylüyor.

— Güzel. Git söyle acele etsinler. İki dakika sonra...

Fakat sözünü bitiremedi. Radarcılardan gelen bir haberci, kan ter içinde kaptana koştu, kaptan mesajı okur okumaz sapsarı kesildi. Banning'e döndü:

— Seyir perdelerinden bakarsanız, gelen gemiyi artık gözle görebilirsiniz, dedi

— Gelsin varsın

— Fakat indikten iki dakika sonra, burada ne haltlar karıştırdığımızı anlayacaklar.

— İki dakika, gene de iki dakikadır. Acele edersek!

Ve zihninde tasarladığı plânı kısaca kaptana anlattı.

Behrent'in yüzünde bir ümit ışığı belirdi:

— Siz Valkar oldukça benim size itimadım var, dedi. Bu plânın muvaffak olması lâzım. Fakat biz aralarından sıyrılıncaya kadar bütün devriyeler harekete geçecekler.

— Devriyelerle karşılaştığımız zaman düşünüyoruz.

Banning dahili komuta şebekesine döndü:

— Bütün topçular savaş mevkiine! Makineler, harekete hazır ol!

Bu emri verirken bir taraftan da düşünüyordu:

— Ne demişti Behrent? «Siz Valkar oldukça...» demişti. Bu sözde

acı bir istihza vardı. Siz Valkar oldukça! Ne Valkar'ı be? Ben sadece Nil Banning'im...

Evet! O sadece Nil Banning'ti. Ve savaşa hazırlanan bu feza devleri arasında kendisini haddini aşmış bir şımarık çocuğa benzetiyordu.

Kim Valkar be!

Rolf iri cüssesiyle yanlarına geldi. Yüzünde heyecanlı bir neşe vardı:

— Demek dövüşeceğiz, ha?

— Hayır. Sadece bizi takip etmelerine mâni olacağız. Jommor nerede?

— Bir kamaraya hapsedtirdim. Âletleri de başka bir kamaraya kilitledim.

Rolf'un arkasından Somsei de gelmişti:

— Yanlış makine getirmedi Hakanım, dedi. Zihninden okudum. Aldatmadı sizi.

— İnşallah makinesini kullanmağa fırsat verecek kadar yaşarız.

Seyir perdelerinden semayı tetkik ediyordu. Behrent te yanındaydı. Gemide birdenbire bir sükût oldu. .Bütün personel özel mevkilerinde, nefes bile almadan hareket emrini bekliyorlardı. Sadece manyetik sahayı vücuda getiren jeneratörlerin derin ve boğuk gürültüsü duyuluyordu.

Semada, yıldızlar arasında bir karaltı belirdi. Akıllara durgunluk verecek bir çabuklukla büyüdü, muazzam bir hacim uzandı ve gökten üzerlerine düşen bir gök taşı gibi yaklaştı, Sonra, biraz yavaşladı ve Mor ateş'i sarsacak kadar şiddetli bir hava cereyanı husule getirerek yüz metre kadar ileriye indi.

Behrent bütün mürettebatı elektriklendiren bir sesle:

— Fayrap! diye bağırdı.

Daha öteki kruvazörün hareketi tamamıyla nihayetlenmeden, bir kurşun gibi fırladılar. Behrent ve Banning seyir perdesinden zemini tetkik ediyorlardı. Saray ve kruvazör birdenbire küçüldü.

Behrent'in anî bir kumandası duyuldu:

— Ateş!

Mor ateş'in dört küçük topu birden ateş etti. Saray, feza limanı ve henüz inen geminin balık biçimindeki silueti birdenbire parlayan göz kamaştırıcı bir alevle aydınlandı. İkinci bir alev birinciye takip etti. Yerdeki gemi şiddetli bir infilakla berhava oldu. Fakat Mor ateş'tekiler bu infilâkı duymadılar. Hattâ birinci parlamadan sonra, İkincisini ancak bir kibrit alevi gibi gördüler. Feza gemisinin muazzam süratiyle, saray ve civarı, yakındaki şehir birdenbire küçülmüş hattâ seyyarenin kendisi bile, karanlıkta kalan kısmı gözden silinip, gittikçe ufalan bir ay haline gelmişti,

Rolf, coşkun bir sevinçle:

— Tamam! diye bağırdı. Simdi bizi takip etmelerine imkân yok artık.

Mor ateş, seyyarenin gölgesini teşkil eden karanlık boyunca son süratle ilerlerken, radyo dairesindeki feza üstü cihazının operatörü, heyecanlı bir sesle neşriyat yapıyordu:

— On sekizinci çıkış pasajını açın! On sekizinci çıkış pasajını açın! Müstacel özel vazifeyle çıkıyorum. On sekizinci çıkış pasajını açın!..

Gölge hunisinden dışarı çıktıkları zaman Rigal'in mavi hayali ufku tutuşturdu. Mor ateş kruvazörü dehşetli bir süratle mavi güneşten uzaklaşırken, Rigal yavaş yavaş küçülüyor ve fezayı değişmez nirengi noktaları gibi dolduran yıldızlar uzaktakiler sabit kalıyor gibi, yer değiştirir görünüyordlardı.

Rolf, heyecanını yenemeyerek Banning'in omuzuna vurdu:

— Başardık be! Hem de Taranya'yı, İmparatoriçenin ta kendisini de kaçırarak sıvıştık. Göstereceğiz onlara Eski İmparatorluğun yeniden dirildiğini!

Somsei, Banning'e yaklaşarak, yavaşça:

— Kaptan halinden memnun değil, diye fısıldadı.

Radyo dairesinden dönmekte olan kaptanın yüzünde hakikaten neşeden eser yoktu.

— Zaferi tesit etmek için vakit biraz erkendir zannederim, dedi.

Ve Rolf'a döndü:

— Acele etme Rolf Alarm işareti verildi ve dış devriye halkaları, bizi radarla tespit edip, yolumuzu kesmek üzere harekete geçtiler.

— Ne olmuş yani? Yarıp aralarından geçeriz. Devriye gemileri hafif kruvazörlerden ibarettir.

Banning:

— Durun, dedi, bizim toplarımızın menzili daha uzun. Önümüze bir ateş barajı kurarsak, onlar mukabil ateşe geçmeden yolumuzdan uzaklaşmak mecburiyetinde kalırlar.

— Belli olmaz!

Fakat Behrent bu fikrin mantığı olduğunu kabul ediyordu. Hiç olmazsa tecrübeye değerd.

— Henüz, niçin bizi yakalamaları icap ettiğini bilmiyorlar. Belki...

Sözünü tamamlamadı. Dahilî şebekeye eğilerek:

— Toplar ateşe hazır! emrini verdi.

Biraz sonra Kaptan Behrent batarya kumandanlarına plânı kısaca izah ettikten sonra devamlı ateş emrini verdi

Büyük toplar ilk salvoyu salıverdikleri zaman, gemi ancak hafif bir titreme yaptı. Sonra bu titreme de kesildi. Zira toplar herhangi bir mermi veya emsali bir cisim atmadıkları için geri tepme husule getirmiyorlar. Sadece mikro - kuantum enerji birimlerini açığa çıkartmaktan ibaret olan atomik bir reaksiyon husule getiriyorlardı, Feza gemisinin ilk titremesi de, ölçülemeyecek kadar kudretli enerjiler doğuran atomik reaktörlerin vücuda getirdikleri alanın, gemiyi ihata eden manyetik alana tesirinin neticesiydi.

Banning, gidiş istikametinde, bir yarım küre şeklinde ufuklarını saran anî parlamalardan, ateş çemberinin gayet müessir bir baraj teşkil ettiğini görebiliyordu. Gemi ilerledikçe, her biri feza içinde muazzam bir hacim kaplayan fakat çok uzakta bulundukları için ancak iri bir kıvılcım gibi görülebilen bu parlamalar yanıp sönerak geminin süratine ayak uyduruyordu.

Gemi kendi atışının kasıp kavurduğu sahaya vardığı zaman, mikro - kuantum şuaları o sahada dağılmış bulunuyor ve Mor ateş

tehlikesizce ilerliyordu.

Şua barajının dışında kalmağa mecbur olan devriye gemilerinin atış menzili Mor ateş'inkinden az olduğu için, ne ateş edebiliyorlar ne de barajı aşıp taarruz edebiliyorlardı.

Radar dairesi, dahilî muhabere şebekesinden kaptan bir mesaj bildirdi:

«Devriyeler geri çekiliyor. İki parsellik bir mesafe boyunca yolumuz tamamen açıktır.»

Rolf, coşkun bir sevinçle kükredi:

— Atlattık! Atlattık herifleri! Yaşasın Valkar!

Fakat radar dairesinin mesajı devam ediyordu:

«... fakat 114 derecelik bir zaviyeden yaklaşan ağır birlikler var, bunlar tamamen A sınıfı ağır kruvazörlerden, feza savaş gemilerinden, feza muhriplerinden müteşekkil.»

Kaptan köprüsüne derin bir sessizlik yayıldı.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Behrent ümitsiz ve acı bir tebessümle:

— Bu sefer, resmen hapı yuttuk! dedi. İmparatorluğun savaş güçlerine mensup herhangi bir gemi alarm bildirmiş olacak. İstikamet değiştirip bize taarruza geçiyorlar. Onları ne süratimizle atlatabiliriz, ne de uzun ateş menzilimizden istifade edebiliriz. Çünkü, şimdi onların gemileri de bizimkinin kudretinde ve sayıca bizden kat kat üstündürler En aşağı bire karşı yüz

Evet! Hapı yutmuşlardı. Teşebbüse geçtiklerinden beri onlara gülen talih şimdi yüz çevirmiş ve karşılarına, sağ salim aşamayacakları bir mania çıkarmıştı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

İçinde bulundukları fezada, milyonlarca güneşin ölçülmez aralıklarla kaybolarak ancak parlak noktalar halinde görülebildiği bu uçsuz bucaksız feza boşluklarında, bu fezaya nispeten namütenahi bir hacim işgal eden metal ve plâstik külçesinden ibaret olan Mor ateş inanılmayacak bir süratle ilerliyordu. Cüssece kendisinden daha büyük olmayan diğer bir sürü feza gemisi, gene

sonsuz küçüklükte metal ve plâstik külçeleri halinde ona yaklaşıyorlardı.

Şimdilik çok uzak mesafelerde anı kıvılcımlar yaratan savaş gücünün atışı az sonra menzil dahiline girecek ve bu kıvılcımlar büyüyerek küçük bir seyyareyi içine alacak kadar genişlik kazanacaktı.

O zaman Mor ateş'in ve geminin içindekilerin kurtulması ancak bir mucize sayesinde mümkün olabilecekti. Böyle bir mucize mümkün müydü? Bu mucizeyi kim başarabilirdi ki?

Kayla Valkar mı? Belki.

Nil Banning mi?

Asla!..

IX

MAZİDEN GELEN SESLER

Banning'in aklına bir kurtuluş çaresi gelmişti.

– Yegâne kozumuz Taranya'dır, dedi. Bizi bu hengâmeden ancak o kurtarabilir.

– Taranya'nın bizimle beraber olduğuna savaş gücü komutanını inandırabilirsek. Somsei! Taranya ile Jommor'u getirin buraya...

Rolf'un bu sözlerine Banning müdahale etti:

– Hayır! Hayır! Dursun. Bekleyin biraz. Somsei! Sen ve Kiyiş bu işe karışmayın. Kadıncağz sizi görünce şeytan görmüş gibi oluyor. Onu böyle korkutursak işler büsbütün tersine gidebilir. Onu ben getireceğim.

Kaptan köprüsünden alalecele çıkarak Taranya ile Jommor'un hapsedildikleri kamaraya gitti. Muhafızlara kapıyı açmalarını söyleyerek bekledi.

Önce Taranya çıktı.

Hemen arkasından Jommor takip etti, İmparatoriçe yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı biraz morlaşmış, dudaklarının

kenarları bedbin bir şekilde aşığı burkulmuştu. Fakat tavırları hâlâ vakarını muhafaza ediyor, yürürken başını dik tutuyordu.

Taranya, Banning'in ihtiyaten elinde bulundurduğu Serebro - şok tabancasını görünce, dudaklarını müttehit bir tebessüm belirdi,

Banning hiç aldırmadı:

— Öyle, öyle! dedi. Gayet tabii ihtiyatlı davranıyorum Siz bu işin ehemmiyetini kavrayamadınız galiba. Hele şöyle bir önüme düşün.

— Nereye götürüyorsun bizi?

— Acele etme. Görürsün, Sen yürümene bak.

İmparatoriçe böyle hitap edilmeğe alışmamıştı. Fakat Taranya'nın çehresinde beliren hayret ve hiddet Banning'in hoşuna gidiyordu.

Güzel İmparatoriçe, kıvrak vücudunun boyu dolgun kalçalarıyla önünde yürürken gözlerini onun vücudundan ayıramıyordu.

Kaptan köprüsüne vardıkları zaman Jommor önden girdi. Onun arkasından yürüyen Taranya, kapının tam eliğinde sendelermiş gibi oldu ve vücudunu bütün ağırlığıyla Banning'e dayandı.

Bu bir kaza değildi. Fakat Banning hakikati ilk anda kavrayamadı.

Ancak neden sonra, Taranya kollarına sarılıp

— Jommor! Tabanca diye bağırdığı zaman işin ne olduğunu anlayabildi

Hâdise o kadar çabuk oldu ki, kaptan köprüsündekilerde ne olduğunu pek anlayamadılar,

Arrakilere gelince, Banning'in emri üzerine, ortadan kaybolmuşlardı.

Ve böylece Banning, gafil avlanmıştı, fakat Jommor sanki bir ihtar bekliyormuş gibi, derhal döndü ve atıldı.

Banning bütün bunları müşahade ederken, behemehal harekete geçmesi icap eden saniyenin onda biri kadar kısa bir zamanda, kararını verdi. Tabancayı kullanmasına imkân yoktu. Taranya'nın var kuvvetiyle abandığı kollarını, İmparatoriçe ile beraber kaldırdı.

Ayakları yerden kesilen Taranya'yı bir çuval atarmış gibi Jommor'un üzerine savurdu.

Bütün ümidi, Jommor'un sevdiği kadının düşerek bir yerini incitmesine mahal vermemek için onu yakalamasında idi...

Hakikaten de öyle oldu.

Jommor bir an bile tereddüt etmedi. İlk tasavvurundan tamamen vazgeçerek Taranya'yı havada yakaladı.

Bu esnada sürprizin bütün avantajı kaybolmuş Banning tabancasını doğrultarak onlara çevirmişti.

— Doğrusu, cesaretine hayranım Taranya, dedi. Fakat bir daha böyle delice işlere teşebbüs etmemeni temenni ve tavsiye ederim. Nene lâzım? Tehlikeli bir oyun bu... Olurda başın derde girer.

Her ikisi de zehirli bir yılan, iğrenç bir mahlûk görmüş gibi ona bakıyorlardı. Bu bakışta ona karşı besledikleri kin açıkça okunuyordu. Fakat Banning esirlerinin bu teşebbüsünü haksız görmüyor, onlara kızmıyordu.

Halbuki onlara kızmak istiyordu. Onlara kızabilmeyi tercih ederdi. Böyle bir his, işleri ilerisi için çok iyi hallederdi

Kapının önünde vuku bulan bu anî ve kısa hâdise, diğerlerinin de nazarı dikkatini çekmiş, fakat ancak her şey olup bittikten sonra harekete geçmek imkânını bulabilmişlerdi

Rolf fırlayarak o tarafa koştu. Esmer yüzü zaptedemediği bir hiddetle buruşmuştu.

— Dikkat et Kayla Bu kalleşlere güven olmaz. Bir de küçük hanım korkar diye Arrakileri yanma sokmak islemiyorsun. Aldın mı mükâfatını?

Banning başını salladı:

— Evet! Korkar diye, Arrakileri yanma sokmuyorum. Fakat galiba bu karardan vazgeçmek mecburiyetinde kalacağım.

Derhal Arrakilerin yanına gelmesini emretti. Sonra imparatoriçeye döndü:

— Eğer onları mecbur etmezseniz size dokunmazlar, dedi.

Behrent, henüz yerinden kılmıdamamış, esas seyir perdesinin

başından ayrılmamıştı. Fakat nihayet o da yanlarına gelerek:

— Acele edin, diye ikaz etti. Savaş gücünün kruvazörleri menzil dahiline girmek üzere. Daha şimdiden teslim olmamızı istediler bile.

Taranya'nın yüzü birdenbire aydınlandı.

Banning çok sert bir sesle:

— Anlayamadın galiba Taranya, dedi. Savaş gücü bize ateş açmayacak. Çünkü sen radyo dairesine gidip bunu onlardan bizzat isteyeceksin. Gemide sen bulunduğun için onlar da bombardımandan vazgeçecek, yolumuza mâni olmayacaklar.

— Katiyen!

Banning, Jommor'a döndü:

— Jommor, imparatoriçeyi ikna etmelisin. Bu teklif onunda menfaati icabıdır. Reddedemez.

Jommor:

— Onu öldürmeğe cesaret edemezsiniz, diye cevap verdi

— Ben mi? Doğru, bu hususta haklısın. Ben onu öldürtemem, fakaaat... Ya ötekiler?

Rolf dişlerini gıcırdatarak:

— Evet! diye parladı. Ya ben?

Jommor yumuşamağa başlamıştı. Taranya parladı:

— Hayır Jommor! Böyle bir şey yapmayacağım.

Sonradan Jommor da imparatoriçenin hattı hareketine uydu ve her zamanki metin ve iradeli tavrını tıkınarak dişlerini sıktı.

Arka taraflarındaki seyir perdeleri birdenbire, yıldızların ışıklarını soluk bırakan parlamalarla aydınlandı.

Sanki sema mücessem bir duvar gibi baştan başa tutuşuyordu. İmparatorluğun savaş gücü kruvazörleri ve diğer savaş gemileri ateşe başlamışlardı. Kaptan Behrent:

— Menzil tespiti yapıyorlar, dedi. Şimdi topyekûn taarruza geçecekler. Biz savaşabiliriz, fakat bu gayri müsavi şartlar içinde mahvolmamız muhakkaktır.

— Taranya durduracak onları. Radyo dairesine bir mesaj

gönderin İmparatoriçenin tebliğini neşre başlasın.

Banning'in bu emri üzerine Somsei bir hamlede gözden kayboldu. Emri radyo dairesine bildirdikten sonra hemen döndü. Halbuki bu emri dahilî muhabere sistemi ile radyo dairesine ulaştırabilirlerdi. Emrin böyle ağızdan gönderilmiş olması kimsenin dikkatini çekmedi

Banning Taranya'nın koluna yapıştı:

— Nazlanma Taranya, dedi. Şu gemilere bir şeyler söyle, Bize çok asılmasınlar. Yoksa imparatoriçeleri de bizimle beraber güme gidecek. Sen durumu münasip bir lisanla anlatıver.

Taranya bir kahkaha attı, halinden ve durumdan çok memnun görünüyordu.

— Hayır Kayla! dedi. Sonunuz tahmin ettiğin gibi olmayacak, Böyle fezada bir savaş sonunda kahramanca ölmeyeceksiniz, teslim olunacak, şerefsizce idam edileceksiniz,

Banning, Jommor'a döndü:

— Ahbap! dedi Biraz da sen dil dök de, İmparatoriçeyi ikna etmeğe çalış. Kendisine anlat ki, biz ölmeden evvel bu gemide siftahı o yapacak ve öbür dünyanın yolunu gösterecek bize.

Seyir perdeleri semayı kaplayan korkunç parlamalarla tekrar tutuştu. Fakat bu seferki parlamalar eskisinden çok daha yakındı. O kadar yakındı ki, sanki Mor ateş'in etrafında semanın tamamı alevleniyordu

Jommor:

— Taranya... diye başladı.

Fakat imparatoriçe dinlemedi. Sözüünü keserek:

— Anlamıyor musun Jommor, dedi, budalalar mağlûp olduklarını kabul ediyorlar. İşî blöfle yürütmeğe çalışıyorlar. Beni bu tebligatı yapmağa icbar edemeyeceklerini biliyorlar.

Seyir perdelerini yakından tetkik eden Behreni, hayretle haykırdı:

— Savaş gücü süratini kesti, geri kaldı. Bizi takip ediyorlar ama, artık ateş etmiyorlar.

Taranya:

— Yalan! Yalan! diye haykırdı. Neden sanki? Neden kessinler ateşi?

Kahkaha atmak sırası Banning'e gelmişti:

— Sağ ol! Taranya, az daha başaramayacaktık bu işi. Ama gene de başardık. İmparatoriçenin aramızda olduğunu öğrendikten sonra artık bombardımana teşebbüs etmezler. Olur mu ya? Değil mi? Kendi imparatoriçelerini kendi toplarıyla mı öldürecekler?

Jommor hayretler içindeydi:

— Fakat Taranya'nın burada olduğunu biliyorlar mı ki?

— Nasıl bilmezler yahu! Baktım ki sayın İmparatoriçe bu işi gönül rızasıyla yapmayacaklar. Somsei ile haber gönderip, kaptan köprüsü dahilî muhabere mikrofonunu, ana radyo cihazının neşir tertibatına bağlattım. Burada konuşulanların hepsini savaş gücünün bütün gemileri duydular. Gayet tabii Taranya ile Jommor'un sesini de hemen tanıdılar.

Sözlerini bitirdikten sonra yeniden bir kahkaha attı.

Taranya ve Jommor hırslarını güç zaptedebiliyorlardı, fakat ikisi de hiçbir şey söylemediler. Sadece kin dolu nazarlarla yiyecekmiş gibi Banning'e baktılar.

Genç adam, elindeki silâhla kaptan köprüsünün kapısını işaret ederek:

— Artık kamaralarınıza avdet edebilirsiniz, dedi. Lâkin ben sizin yerinizde olsam deminki gibi açığöz davranmağa kalkışmam. Ne olur, ne olmaz, belki bir kaza çıkıverir. İyisi mi...

Kamarasına girip de kapı arkasından kilitleninceye kadar İmparatoriçe ağzını açıp tek bir kelime söylemedi fakat bitişik kamaraya kapattıkları Jommor. Banning ve Rolf'la yalnız kalınca:

— Seninle anlaşabiliriz Kayla, dedi. Taranya'yı serbest bırak, bir feza tahlisiye gemisiyle savaş gücüne gönder, buna mukabil hafızanı iade etmeyi kabul ederim.

— Beyhude yere kendini üzme Jommor. Böyle bir teklifi kabul edeceğimi zannediyor musun?

Jommor ısrar etti:

— Rolf'a sorabilirsiniz. Ben sözümün eriyim. Bir şeyi vaad ettim mi, yaparım.

— Bu sözüne başka şerait altında inanırdım Jommor, fakat bu durumda imkân yok! Taranya'yı serbest bırakırsam verdiğin sözün tutacağını zannetmiyorum, çünkü işin içinde Varyoz var. Onu elde etmeme mani olmak için yalan bile söyleyebilirsin.

Jommor cevap vermedi fakat ters ters Banning'e bakmasından, ona her an biraz daha fazla içerlediği kolayca anlaşıyordu.

Rolf:

— Daha vaktin var Jommor, diye ilâve etti. Sıkma kendini. Düşün, taşın biraz. Fakat şuna emin ol ki yakında istediğimizi yapacaksın. Hem de memnuniyetle...

— Pek eminsin.

— Evet; eminim... Buna sebep de gittiğimiz yerin hususiyeti. Pek merak edersen ıttılatıvereyim: Signüs Nebula'sına gidiyoruz, hem de ta içine kadar gireceğiz.

Signüs Nebula'sının, Banning için herhangi bir mana ifade etmemesine mukabil, Jommor için çok derin manalar ifade ettiği aşikârdı. Yüzü birdenbire sarardı.

— Galaksi'nin en tehlikeli astronomik bulutu içine gireceğiz, öyle mi? Delirdiniz mi siz?

— Bilâkis. Delilikle hiçbir alâkamız yok. Ne yaptığımızı pekâlâ biliyoruz.

— Demek, Varyoz Signüs Nebula'sında;

— Hele şükür, nihayet aklın erdi. Varyoz, Galaksi'nin en tehlikeli mıntıkası, Signüs Nebula'sı denen gayya kuyusunda bir dünyada. Hangi dünya üzerinde olduğunu ben şahsen bilmiyorum. Zaten bilsem bile bir feza gemisini bu ölüm bulutu içinden geçirip o dünyaya ulaştırmam. Denesem, daha ilk anlarda Mor ateş bir yanardağın lâv yağmuruna tutulmuş bir kuş gibi mahvolur. Fakat aramızda gemiyi oraya götürebilecek biri var. Biri var ki...

Jommor'un gözeri Banning'e kaydı ve Rolf'un sözünü keserek:

— Valkar götürebilir demek istiyorsun değil mi? dedi.
— Evet. Valkar götürebilir. Gayet tabii, bu işi nasıl yapacağını henüz hatırlamıyor. Şimdi denese o belki Mor ateş'i benim götüreceğim yere kadar da götüremez. Fakat bir kere hafızasını elde etti mi, artık hepimiz müsterih olabiliriz. Siz den ben de, Taranya'dan da...

Jommor bir an hayretten dona kaldı.

Kısa bir müddet sessizlikten sonra kendini toparladığı zaman öyle galiz bir küfür savurdu ki, Banning az daha herifin üzerine atılıp tepeleyecekti.

Rolf genç adamı tutarak:

— Üzme kendini bu kadar Kayla. Gel sana dinlendirici bir içki vereyim de biraz kendine gel.

Her ikisi birlikte Banning'in dairesine gittiler. Rolf, söylediği gibi bir kadeh içki hazırlayarak Banning'e uzattı. Genç adam, buruk fakat lezzetli bir şey olan içkiyi içerken kendi istikbalini, Taranya'yı Signüs Nebula'sı dedikleri o menhus ve korkunç ölüm bulutunu düşünüyordu. Bardaktaki içkiyi bitirir bitirmez başı ağırlaştı. Ne olduğunu kendi dahi anlayamadan derin bir uykuya daldı.

Daldığı bir uyku değil, korkunç bir kâbustu.

İki adamdı.

Fakat öyle, kendisini iki ayrı şahsiyet zanneden, bölünmüş şahsiyetli ruh hastaları gibi değil. Ayıru ruh ve aynı bedende birbirinden ayrı iki kişi...

O, bunların her ikisi birdendi.

Biri gri kaşe elbiseli, koyu yeşil kravatı ve iyi taranmış saçlarıyla Nil Banning... Öteki vahşî bakışlı, kükreyen bir arslan gibi korkunç kahkahalar savurarak gittikçe kabaran büyüyen, acayip kıyafetli, savaştı Kayla Valkar...

Ve Kayla Valkar büyüyor, büyüyor... Muazzam bir cesamete sahip oluyor. Aksine Nil Banning kendi hacminin içine göçerek küçülüyor, küçülüyor...

Bir dev cüssesine varan Kayla Valkar'ın avucunda Nil Banning

kaçmağa çalışan, küçücük, zavallı bir tahtakurusu gibi. Göğsünde tahammül edilmez bir korkunun acısını duyuyor. Koşuyor, koşuyor... fakat devin avucu koca bir ova kadar büyük ve derisinin kırışıklıkları derin uçurumlar gibi.

Koşuyor, düşe kalka yuvarlanıp ellerinin üzerinde sürünüyor, kalkmağa çalışıyor. Valkar'ın korkunç yüzü, dehşet saçan nefesi ensesini okşuyor... Bütün tüyleri diken diken oluyor.

Banning uyandığı zaman ter içindeydi, fakat bu korkunç kâbustan kurtulduğuna memnundu. Somsei başucunda bir heykel gibi hareketsiz, onu bekliyordu. Banning uyanır uyanmaz sordu:

— Çoktan beri mi uyuyorum?

— Evet Hakanım. Çok uzun zamandan beri uyuyorsunuz. Bunu Rolf yaptı. İçtiğiniz içkiye bir ilâç katarak uyuttu sizi

Banning hiddetle doğruldu:

— Demek hain bana uyku ilâcı verdi ha! Gösteririm ben ona...

— Sizin iyiliğiniz için Hakanım. İstirahate ihtiyacınız vardı. Çünkü şimdi, her şey halledilinceye kadar size istirahat yok artık.

Arraki'nin sesinin garip bir tonu vardı. Bu, Banning'in vücudunda ürpermeler doğuruyordu.

— Somsei, dedi, siz Arrakilerde insanlara bahşedilmemiş kabiliyetler var. Bunların arasında istikbali okumak kabiliyeti de var mı? Yarının nasıl olacağını, iyi şeyler mi, kötü şeyler mi getireceğini kestirebilir misin?

Arraki başını salladı:

— Ne sizden, ne de Rolf'tan fazla göremem şu zaman duvarının ötesini. Fakat bazen o duvarı teşkil eden taşların arasından, belki...

Sustu. Kelimeleri ararmış gibi bir an tereddüt etti.

— bazen biz de insanlar gibi bir rüya âlemine dalarız. Fakat bunun bir rüyadan başka bir şey olduğunu zannetmiyorum.

— Söyle bana Somsei! Söyle... Duvar taşlarının arasından, öte tarafta ne gördün?

— Bütün feza tutuşmuştu sanki... Her tarafımızı bir ateş çemberi almıştı... Göz alabildiğine...

— Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun Somsei?
— Hayır Hakanım! Fakat şüphesiz zamanın kendisi bunu bize öğretecek, tefsir edecek... Şimdi sizi kaptan köprüsünde bekliyorlar Hakanım...

Banning kaptan köprüsüne çıktığı zaman neşesizdi. Kaptan Behrent ve Rolf oradaydılar. Her ikisinin de halinde bir perişanlık vardı. Sanki bir haftadan beri uyku uyumamışlar gibi, her ikisinin de gözlerinin altı kararmıştı.

Banning'in girdiğini duyunca ikisi de döndüler. Rolf bir baş işaretiyle Banning'i yanına çağırdı.

Kaptanla Rolf'un tetkik etmekte oldukları seyir penceresinin önüne gelince, Banning gördüklerine inanamadı. Geminin gittiği istikamette, bütün fezayı kaplayan ışıkl bir bulut süratle yaklaşıyordu.

Pırl pırl yanan muazzam güneşler, kırmızı, altın rengi, şerare mavisi, erimiş zümrüt ve nar beyazı renklerin hepsine bürünmüş bu sayısız güneşlerin arasındaki feza boşluğunu dolduran parlak lifler halinde tutuşmuş ince gazlar; ötede beride korkunç ve karanlık lekeler yaratan kesif kozmik toz bulutları ve bütün bu cehennem manzarasını çerçeveleyen zifiri nefis bir yokluk, sanki ışığı masseden, güneşi emen müthiş ve mutlak bir karanlık...

Rolf sakın bir sesle:

— Yanılmıyorsam, dedi, Arz üzerinde bu nebula'yı, umumî şeklinin Amerika kıtasını hatırlatmasından ötürü Amerika Nebula'sı da diyorlardı. Bu isim burada insana ne kadar garip geliyor değil mi?

Banning kendi kendine:

— Burada, bu cehennem ağzında olacağıma, keşke hâlâ orada, Amerika'da bulunsaydım, diye düşündü.

Behrent te gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramıyordu. Fakat onun ruhunu dolduran hisler, doyulmaz güzelliğin, tahammül edilmez dehşetin karşısında duyulan hayret, küçüklük ve aciz değil, aşılması lâzım gelen bir mânianın karşısında duyulan

hırsa yakındı...

Yalnız o, bu mâniayı aşamayacağını da biliyordu.

— Bir yıldız fırtınası, dedi. Kükreyerek birbirine hücum eden silâhşör güneşler, çılgın dünyalar, zıvanadan çıkmış seyyareler... Hepsi birbirleriyle vurularak, çarpışarak, karmakarışık ve ebedî bir ana baba günü yaşıyorlar... Galaksinin en vahşî, en dehşetli Nebula'sı bu...

Valkar'lar da, Varyoz'u saklayacak yer bulamamışlar...

Rolf da, Behrent ile aynı fikirdeydi:

— Başka saklayacak yer bulamamışlar da buraya saklamışlar...

Hedefin yakınlığı, hırsını arttırmış, sesini daha fazla sertleştirmiş bir çelik sertliği vermişti.

Halbuki bu manzara, Banning'in gözünde, Valkar'ların meçhul silâhını daha müthiş daha erişilmez yapıyordu. Bu kâbus dünyası içinde inşa edilerek saklanan bu muamma silâh ne olabilirdi?

Bütün Galaksi'nin ürkerek alçak sesle andığı ve doksan bin sene sonra bile dehşetinden kurtulamadığı bu amansız silâh, bu Varyoz dedikleri şey nelere muktedirdi acaba?

Somsei'nin:

«Bütün feza tutuşmuştu sanki... Bir alev çemberi almıştı etrafımızı!...» dediğini hatırladı.

Sadık Arraki, son süratle üzerine atıldıkları bu korkunç kâbus bulutundan mı bahsetmek istemişti acaba?

Rolf, madenî bir sertlikle öten sesiyle devam ediyordu:

— Evet, burada Varyoz,.. Bu hengâmenin içinde. Ve gidip onu, saklandığı yerden alacağız. Bu işi Valkar sayesinde başaracağız.

Banning yüreği gittikçe yufkalaşarak:

— Gidip, Jommor'la bir kere daha görüşsek! dedi.

Her ikisi kaptan köşkünden uzaklaştılar. Fakat koridorlarda ilerlerken Banning bu işin mantıksızlığını düşünüyor, ister Nil Banning, ister Kayla Valkar olsun kendisinin bir feza gemisini bu kozmik dehşetin arasından geçirmesine asla imkân göremiyordu.

Jommor'un kamarasına girdikleri zaman herifi gene aynı kin,

aynı hiddet içersinde buldular. Bununla beraber halinde ufak bir değişiklik de vardı. Sanki Jommor nihayet durumun ümitsizliğini anlamağa başlıyor, yavaş yavaş boyun eğmeğe hazırlanıyordu.

Rolf, hiçbir şey söylemeden, kamaradaki seyir perdesinin düğmesine dokundu. Birdenbire aydınlanan perdede, fezanın galeyana gelmiş güneşleri kızgın rakslarına devam ettiler.

Jommor yumuşak bir sesle:

— Bu numaraları bırak artık Rolf! dedi. Biliyorum Nebula'ya yaklaştığımızı. Ben de gördüm.

— Numara filân yapmıyorum Jommor. Ben incelik filân bilmem. Kazık gibi adamımdır... Karşımda hedefimi gördüm mü, boğa gibi salarım üstüne... Tanırsın beni... Nebula'ya gireceğiz dedim mi, gireceğiz demektir. Bunun numarası filân yok. Sen bunu böylece kafanın içine yerleştir bakalım.

Jommor Banning'e döndü:

— İstedığınızı yaparsam, Taranya ile beni derhal serbest bırakacak mısınız?

— Yooo! Derhal değil tabii. Şu mel'un savaş gemileri peşimizde... Sizi salıverdik mi, herifler serçenin üzerine çullanan atmaca gibi saldıracak üstümüze. Sizi ancak Nebula'dan çıktıktan sonra serbest bırakabiliriz.

Jommor hala dikkatle Banning'e bakıyordu:

— İstemiyor zaten! dedi. Korkuyor...

Banning'in bütün kanı tepesine fırladı:

— Kim korkuyor bet Haydi Sen çabuk işine bak! Vaktimiz kalmadı...

— Pekâlâ, Taranya'nın hatırı için yapacağım. Fakat işler aksi gider de büsbütün aklını kaybedersen karışmam.

Rolf, bir hamlede Jommor'un yakasına yapıştı. Olduğu gibi havaya kaldırarak, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

— Bana bak Jommor dedi. İnsanların beyinleriyle oynayıp birçok marifetler yaptığını herkes biliyor. Fakat dikkat et... Bugün yapacağın şey, öyle her zaman yaptığına benzemez. Sana yemin

ederim, ya Valkar bütün hafızası ve bütün dimağ faaliyetleri sapasağlam olarak elinden çıkar, yahut ta yemin ederim ki seni de, Taranya'yı da canlı canlı tırnaklarımla parçalarım.

— Pekâlâ! Fakat bahsettiğin dimağ faaliyetleri hakkında benim bildiğimin binde birini bilmezsin. Ukalalık edersin. Bu iş tehlikelidir diyorum sana...

Sonra kalktı...

Hali tavrı değişmişti. Siyasî adam tamamıyla kaybolmuş, yerini o muvazeneli ve sakın bilgin âlim almıştı.

Gereken âletleri istedi. Makinelerin çalışması için muhtaç olduğu elektrik kuvvetini tespit etti.

Bu âletler oldukça basit görünüyordu. Asıl cihazın hariç görünüşüne bakılırsa insan binlerce senelik mesainin, bir sürü tecrübenin mahsulü olduğunu anlayamazdı.

Jommor makinenin başlığını tavanda bir koldan sarkıttı ve Banning'e işaret ederek bir koltuğa oturttu. Genç adam gösterilen yere oturur oturmaz, Jommor başlığı kafasına geçirdi. Banning kendisini göremiyordu. Eğer kendisini görse, herhalde bir kadın berberinde sanacağını düşündü. İçinden gülmek geldi, fakat gülemedi. O anda dehşetli bir darbeye sarsıldı. Bu darbe ne biçim bir şeydi? Anlatamazdı...

Fakat bu darbe ne olursa olsun... Meçhul bir kudret dimağını sessiz, fakat anî ve yıpratıcı bir sadmeyle istilâ etti.

Şuurunun sonsuz helezonlarda dönerek ebediyete yuvarlandığını hisseder gibi oldu.

Acı duymuyordu. Duyduğu acıdan da beter bir şeydi

Bu bir sürat... Bir deformasyon... Bir şuursuzluk... Bir şekilsizlik... Bir hedefsizlik işkencesiydi.

Bu, beyninin içine sığabilecek kadar küçük, fakat bütün kâinatı yutacak kadar genişleyebilen bir ruh anaforuydu.

Dönüyor... Dönüyor... Daima daha hızlı... Dana hızlı.. Kayarak... Yıkılarak dönüyor... Sessiz bir çığlıkla hep beraber hürriyete kavuşan, beyninin nöronlarını koparırcasına, yıkılmış bir barajın taş

ve beton döküntüleri arasından saldıran tonlarca su gibi şuura fırlayan binlerce, on binlerce, yüz binlerce hatıranın anaforuyla dönüyordu... ...

Somsei'nin kolları arasındaydı, küçücüktü, küçücüktü.

Somsei'nin kocaman yüzü sonsuz bir şefkatle süzüyordu onu...
Ve bir kadın vardı orada. Taranya!

Yok be! Ne Taranya'sı?

Bu bambaşka, altın saçlı bir kadın

Anne!

Annem!

Bileği incinmişti.

Fakat Grinvil'de elma ağacından düştüğü zaman değil. O sahte hatıralardan biriydi. Hakiki hâtıraların şuura avdetiyle, ayaklarının altındaki zemin yok olmuş bir insan gibi göçüyor, nisyana yuvarlanıyordu...

Bileği incinmişti...

Hayır! Bileğini Algol Yıldızı seyyarelerinden birine düşen feza gemisinde incitmişti...

Harabeler... Harabeler...

Antares'in kıpkırmızı bakır güneşi.

Kayla, yarı çıplak bir delikanlı... Harabeler arasında yarış ediyor Arrakilerle... Heykellerin kollarına, omuzlarına tırmanıyor... Başlarının üzerinde oturuyor

Ve uzun geceler, uzun günler...

Soğuk, sıcak... Yağmur, güneş...

Hastalık, iyilik...

Mükâfatlar, cezalar...

_ Valkar olduğunu unutma! Yakışır mı Valkar'a?

Valkar'sın sen!... Valkar'sın!... Tekrar başına geçeceksin İmparatorluğun.

Valkar!

Ve yirmi senelik hatıralar... Milyonlar ve Milyonlarca teferruat... Gökteki yıldızlar gibi...

Senin olacak o yıldızlar... Hepsi. Evet, hepsi.,. Senin olacak İmparatorluk...

Valkar'sın sen!..

Taranya...

Taranya genç kız!

Allah'ım ne kadar genç... Ne kadar güzel...

Haşarı... Zehir gibi hazırcevap. Şımarık.

Sarayın bahçesindeler. Büyük Sarayın... Taranya elindeki kırmızı çiçekle yüzünü, gözünü gıdıklıyor. Alay ediyor...

Şuna bak! Valkar olmuşsun kime ne? Ha! Ha! Ha! Tahtsız Valkar olduktan sonra, Valkar olmuşsun da ne olmuş?

Nasıl olsa tahta çıkamayacaksın... çıkamayacaksın.,
Çıkamayacaksın işte... Ha! Ha!

Güzel Taranya...

Çapkın, şuh kahkahalarla güzel Taranya kollarının arasında.

Onu öpüyor, öpüyor, öpüyor...

Ne ateş, ne ateş var bu dudaklarda...

— Taranya! Sen kor gibisin... Yakıyorsun insanı,

Taranya! Güzel Taranya! Çılgın gibi buseler...

Fakat bilmiyor ondan ne kadar nefret ettiğini... Şımarık genç kız kaptislerinin onun ruhunda ne derin yaralar açtığını bilmiyor..

Ve hele, hiç bilmiyor nasıl kati bir azimle tahta göz koyduğunu...

Taranya.,.

Gene Taranya...

Daha güzel, daha olgun, daha cazip... Gene kollarının arasında...

Kollarının arasında ve çırılçıplak... Ve onun... Ona ait...

Ne bilsin Taranya onun gizli arşivlerde ne aradığını...

Gizli arşivlerde unutulmuş Valkarların ebedi sırrını aradığını nereden bilecek?

hatıralar...

Birbiri peşine hatıralar... Renkler... Sesler.,.

Ateşli kadın buseleri... Ve Taranya'nın kıvrak, sıcacık, çırılçıplak vücudunun üzerinde dolaşan elleri...

Avuçlarının içinde Taranya'nın başı var... Hayır omuzları... Hayır memeleri...

Hayırrr!

Elinde sadece bir kitap var... Eskimiş, uzun asırların tahribatıyla pörsümeğe yüz tutmuş bir kitap var avuçlarının içinde... Plâstik bir kitap...

Haritalar var...

Ve karanlık bir gecede ihtiyar babası, bir yarı ilâh kadar vakur babası:

— Oğlum, Valkar'ların sırrı Signüs Nebula'sında...

Birdenbire basan bir karanlık!..

Hayır, önce Jommor'un laboratuvarı sonra karanlık...

Anlaşılmaz.., Derin... Mânâsız bir karanlık ...

Sonra hiçbir şey...

Ve Nil Banning iş arıyor Nevyork'ta...

Nil Banning adındaki genç iş arıyor... Trenden daha dün indi bu genç adam... Onu Grinvil'den getiren trenden daha dün indi...

İş arıyor...

— Hatırlıyorum! Hatırlıyorum! Hatırlıyorum! her şeyi, Varyoz'u ve her şeyi hatırlıyorum Allah'ım!..

X

VARYOZ

Gözlerini açtı...

Biliyordu artık kim olduğunu...

Kayla Valkar... Hayır sadece Kayla Valkar değil, aynı zamanda Nil Banning... Çünkü Nil Banning olarak yaşadığı on seneyi dolduran bir sürü hatıra da şimdi dimağındaydı. Hattâ Kayla Valkar'ın hatıralarından daha açık, daha belirli,.. Son on senelik benliğini söküp atamazdı.

Hâlâ kendisini Nil Banning olarak daha hakikî, Kayla Valkar olarak daha müphem kabul ediyordu Kayla'nın hatıraları daha

uzak, daha sisliydi.

— Kayla! Kayla!

Rolf'un sesi, yapılan işin neticesi hakkındaki bütün şüphe ve endişeleri hülâsa edecek kadar soğuk ve heyecanlıydı. Makinenin başlığını başından çıkartmışlardı. Rolf eğilmiş, burnunun dibine kadar sokulmuş onu süzüyordu. Jommor ise biraz geride kalmıştı Rolf:

— Kayla! dedi. Hatırlıyorsun değil mi? Hatırlıyorsun Varyoz'un nerede olduğunu. Oraya nasıl gidileceğini hatırlıyorsun değil mi?

Kayla, zihnini dehşetle ezen bir tesir altında düşünceye daldı.

Evet hatırlıyordu Bütün faciayı, bütün dehşetiyle hatırlıyordu...

Senelerce evvel babası, ihtiyar Valkar, kocaman bir feza haritasının üzerine eğilmiş, tekrar tekrar anlatmıştı:

<— Karanlık bölgenin arka hududundan biraz ilerde bulunan üçüz yıldızın civarında turuncu bir güneş bulacaksınız. Oraya ancak Zenit istikametinden sokulabilirsiniz. Yoksa kozmik bulutlar gemini tuzla buz ederler.,» Evet, hatırlıyordu...

Hepsini, her şeyi hatırlıyordu. Varyoz'un, bütün Galaksi içinde yalnız onun vâkıf olduğu müthiş sırrını da hatırlıyordu. Ve bu bilgi, omuzlarına tahammül edilmez bir yük gibi çökmüştü.

Hatırlıyordu, ama keşke hatırlamasaydı...

Benliğinin Nil Banning olan kısmı, Kayla Valkar'ın vuzuhla hatırladığı bu manasız sırrın dehşeti karşısında irkiliyordu.

Hayır Allah'ım! Kâinatta hiçbir insan böyle bir şey tasarlayamaz. Galaksi'yi yerinden oynatacak böyle bir iblis yaratamaz. Bir yıldızı...

Tasavvur etmek bile onu isyan ettiriyordu. Böyle şey olamazdı. Olmamalıydı. Kadim devirlerde ilâhlar gibi Galaksiyi kasıp kavuran, yıldızları ayaklan altında basamak diye kullanan eski Valkarlar bile böyle bir kudreti başı boş bırakmağa razı olamazdı.

Rolf, onu omuzlarından yakalamış sarsıyordu;

— Kayla! Kayla! Kendine gel, Kayla. Hortlak görmüş gibisin. Kendine gel Neredeyse Nebula'ya gireceğiz. Ancak birkaç dakikamız kaldı ve her şey sana bağlı. Söyle. Hatırlıyor musun?

Kayla'nın ağzından kelimeler âdeta zorla çıkıyordu:

— Evet... Hatırlıyorum. Hiç olmazsa gemiyi Nebula'dan çıkarabilecek kadar... Zannederim...

— Haydi, öyleyse kaptan köprüsüne. Orada sana ihtiyaç var.

Koltuklarından tutarak Valkar'ı kaldırdı. Kayla, rüya içindeymiş gibi dalgın bir tavırla Rolf'un yanı başında yürümeğe başladı. Fakat kaptan köprüsüne çıkıp ta seyir perdesinde fezanın halini görünce, tehlikenin yakınlığı ve dehşeti dalgınlığını derhal dağıttı. Bütün zekâ ve kabiliyetini kamçılıyarak harekete geçirdi.

Onun, hafızasını yeniden kazanmak üzere, zamanın karanlık uçurumlarıyla boğuştuğu müddet zarfında Mor ateş son süratle Signüs Nebula'sına yaklaşmıştı. Hattâ Nebula'nın dış bölgelerine girmişlerdi bile...

Artık Nebula, eskisi gibi, feza içinde mahdut bir hacim işgal eden, harikulâde güzel, çok tehlikeli fakat uzak bir girdap değildi. Karşılarını, yanlarını, üstlerini, altlarını her taraflarını kaplayan, canavarca büyümüş bir cehennemdi...

Boy boy, milyonlarca güneşten müteşekkil ateş bulutu, yanan bir tufana tutulmuş bir ceviz kabuğu gibi, feza gemisini yakalamıştı... Bütün feza durmuş, dev kıvılcımlarla lime lime olmuştu. Yalnız karanlık bölgenin bulunduğu kısım bu cehennem şaşaasından mahrumdu.

Karanlık bölge!

Ve karanlık bölgenin arkasında bir üçüzlü yıldız var. Turuncu bir güneş dolaşır o civarlarda... O turuncu güneşin, tek ve cılız seyyaresinde öyle müthiş bir şey var ki...

Allah'ım...

Fakat şimdi bunları düşünmeğe vakit yok. Korkunun, merhametin pençesine düşüp yumruklarını ısırmanın sırası değil. Fırla Kayla, fırla! Burada seni bekleyen, sen olmadığın için ıstırapla inleyen âletler var. Onları kavrayacak, kullanacaksın. Babadan, dededen kalma eşsiz maharetinle yapacaksın bu işi...

Fırla! Fırla!

Bu kargaşalık durulduktan sonra, eğer sağ kalırsan düşünürsün ötesini...

Haydi, ne duruyorsun be!

Fakat adaleleri iradesine itaat etmiyor. Omuzlarında, tonlarca çeken ağır bir yük taşır gibi... Düşünmeyi sonraya mı bırakacak? Ya artık daha sonrası kalmazsa? Ya arkası kapanmış, duvar dibine sıkıştırılmış bir kaçak gibi, kaçınılmaz hakikate göğüs germek mecburiyetinde kalırsa?

O zaman ne yapacaksın? Söyle ne yapacaksın Varyoz'un dizginini eline?

Behrent donmuş bakışlarla, onu seyrediyor.

Rolf gözlerini ondan ayırmıyor.

Kaptan köprüsünde bulunan herkes, subay, teknisyenler, ona bakıyor. Geminin içine kadar yayılan kızgın, kudurmuş aydınlığın akisleri var yüzlerinde.

Behrent'in sesi, ölüm ötesinde bir yerden geliyor:

— Gemi emrinizdedir, Valkar.

Kayla Valkar tek bir hareketle fırladı. Kumanda tablosunun başında oturan, sapsarı yüzünde ter damlaları birikmiş subaya:

— Kalk! dedi.

Ve kumandaların başına oturdu.

Kayla'nın sönmüş hafızasının kıvrımlarında gizlenen binlerce ve binlerce hüner dimağının aydınlıklarına bir sol gibi aktı, oradan parmaklarının ucuna kadar süzüldü. Şimdi bu parmaklar, sanki her birinin diğerlerinden ayrı ve müstakil bir hayatı varmış gibi konuşmağa başladılar. Düğmelerle, kollarla ve bütün makinelerle konuşmağa başladılar. Evet, konuşmağa başladılar, zira bu marifet ancak «konuşmak» kelimesiyle ifade edilebilirdi.

Bu ne hassas, ne dakik, ne inanılmayacak kadar mükemmel bir gemi idaresiydi. Elleri, sanki geminin ruhunu, fezanın kaprislerini ve ihtiraslarını kumanda kollarından okuyup nabzına göre şerbet verirmiş gibi bin bir maharetle oynayıyordu. Bu iş, artık gemi idaresi olmaktan çıkmış, ulvî bir mahiyet kazanmış, senfonileşmişti.

Her an ne yapacağını düşünmeden biliyordu. Valkar bu! Çocuk musun be?

Eski Valkar bu! Herkül manzumesinin (sistem-dizge) vahşî yıldızları arasında gemi koşturan... Orion Nebula'sında kızgın meteorlar, sönmüş dünyalarla omuz tokuşturan... Genç, atılğan, eşsiz Valkar!

Signüs Nebula'sı vız gelir ona.

Fakat...

Hayır! Bin kere hayır! Düşünme onu. Gemini kullanmağa bak. Bu dev kıvılcımlar curcunasından geçeceksin, artık bu yolun dönüşü yok. Ve ölüm hiçbir şeyi halletmez. Ölüm bugüne bir çare bulur, fakat yarınlara?

Yarının hesabını kime vereceksin? Valkar'lar başladı bu işe, bir Valkar'ın bitirmesi lâzım.

Kum gibi yıldızlarla ve meteorlarla dolu bölgeler yavaş yavaş yanlarından, altlarından üstlerinden akıp gitti. Nihayet Nebula'nın böğründe korkunç bir rahne gibi açılan karanlık bölge karşılarında belirdi.

Valkar, geminin rotasına burada vereceği koordinatları hatırladı. Bir düğmeye bastı, bir kolu çekti ve elektronik beyin yıldırım hızıyla harekete geçti. Bu elektronik beynin yapacağı çok mühim işler vardı. Bütün tespit noktaları, bütün koordinatlar doksan bin sene evvelki ilmin icabı, üç buutlu feza mihverleri yaptı. Sonra da geminin sürat ve istikametini bu ölçülere göre ayarladı.

Mor ateş, Valkar'ın iradesinin çizdiği bu karışık ve dolambaçlı güzergâhtan dönerek, burkularak, daima Nebula'nın daha derinlerine, ta göbeğine doğru yol aldı.

Rolf heyecandan titreyen bir sesle:

— Tevekkeli değil, buraya kimse girememiş, diye mırıldandı, Nebula'nın bir ucundan burnunu sokmak bile intihar demek. Nerede bu kadar içlerine girmek...

Karanlık bölgenin hududu kımıldadı ve döndü.,, Karanlığın etrafını kaplayan yıldızlar yeni bir tertiple dizildiler. Bu değişiklik,

Mor ateş'in rotasının değişmesindendi.

Valkar, yıldızların arasında aradığını buldu. Üçüzlü yıldız... Biri kıpkırmızı dev yıldız... Diğerleri biri yeşil, biri mavi parıldayan daha küçük iki yıldız. Bu üçüzlü yıldızın arkasında kocaman turuncu bir güneş seçiliyordu.

«— Ancak Zenit (Zenith) istikametinden sokulabilirsin. Yoksa kozmik akıntı gemini tuzla buz eder.»

Mor ateş, bu büyük turuncu güneşin tek seyyaresine doğru yöneldi.

Valkar, gemiye yeni istikametini verirken Varyoz'un dehşet verici sırrını saklayan bu yeşil seyyarenin arza ne kadar benzediğini düşündü... Turuncu güneş de arzın güneşini hatırlatmıyor muydu?

Seyyarenin atmosferine gelince Kayla önce Mor ateş'i süratle zemine yaklaştırdı, sonra seyyarenin etrafında dönmeğe başladı. İlk alçaldıkları nokta, Jeolojik kuruluşları nispeten yeni olan sarp dağlarla örtülüydü. Fakat aşağı yukarı seyyarenin etrafında bir yarım devir yaptıktan sonra dağlar gözden kayboldu. Gayet eski Jeolojik yapılı bir düzlük üzerine vardılar. Bu düzlüğün ortasında acayip bir yapı vardı.

Mor ateş inişe geçti, Kayla kendisini asırlarca yaşlı ve ölüm derecesinde yorgun hissediyordu. Gemi zemine oturup da hareketsiz kalır kalmaz yüzlerce ağızdan tek bir nefes halinde bir zafer narası yükseldi.

Behrent, Rolf, diğer başka subaylar ve kaptan köşkündeki teknisyenler Kayla'nın etrafına toplandılar. Hepsi ayrı ayrı hayranlığını ifade ediyor, onu methediyorlardı. Kalktı, Etrafındaki kalabalığı dağıttı.

Rolf, kulağına son derece şevkle birkaç tebrik sözü fısıldadı. Fakat Kayla'nın kendisine soğuk bir ifadeyle baktığını sezer sezmez, duraladı. Başladığı sözü bitiremedi.

Kayla:

— Jommor'la Taranya'yı getirin. Buraya kadar geldiler, bu işin sonunu da görmek haklarıdır.

Kalabalıktan ayrılarak tek başına koridora geçti ve esas kapıdaki hava kompartımanına vardı. Onu her yerde gölge gibi takip eden Arraki'ler de yanındaydı. Kapıyı açtırdı ve insanların hiçbir zaman esir edip kendi arzularına bende demedikleri bâkir seyyarenin temiz havasını ciğerlerine doldurdu. Evet, insan oğlu bu seyyareye ayak basmamıştı. Bir kere, yalnız bir kere, o da Varyoz inşa edilirken...

Çıplak zemin üzerinde ilerledi. Güneş tam tepedeydi Nebula'nın asıl bünyesinden uzak kalan seyyarenin keşfi atmosferi semayı masmavi gösteriyordu.

— O gün arz üzerinde, sevimli kasaba Grinvil de böyle mavi bir semanın altında yatıyordu, diye düşündü.

Birdenbire bir üşüme hissetti. Karşısında binlerce sene evvel insan eliyle inşa edilmiş acayip yapı bir hortlak gibi duruyordu.

Zihninden geçen fikirleri takip eden Somsei:

— Gayet tabii, insan eliyle yapıldı, dedi. Yaradana karşı bir küfürden başka hiçbir şey ifade etmeyen böyle bir yapıyı insan oğlundan başka kim meydana getirebilir?

— Somsei, «Bütün sema tutuştu» dediğin zaman ne kastettiğini şimdi anlıyorum.

Yüzü son derece solgundu. Omuzlarında dünyaların, hatta yıldızların, insanların, yarı insanların ve insandan gayri mahlûkların, hülâsa yaşayan, yaşamayan her şeyin ağırlığına hissediyordu.

Somsei başını yere eğdi:

— Sen ne yapılması icap ettiğini bilirsin Hakanım, dedi, Jommor ve Taranya Rolf'un refakatinde gemiden indiler ve çıplak arazi üzerinde Kayla'ya doğru yürümeğe başladılar. Serin rüzgâr eteklerini uçuruyor, saçlarıyla oynuyordu.

Kayla, gayet geniş bir platform üzerine kurulmuş kocaman, acayip yapıya baktı. Bu, bir bakıma muazzam namlulu bir topa benziyor, bir bakıma da... Hayır, daha doğrusu hiçbir şeye benzemiyor, kendisinden başka hiçbir şeyi hatırlatmıyordu

Bütün kâinatta yalnız bir tane Varyoz vardı. Bu yapıldığı zaman sadece bir tecrübe olmak üzere fezanın, mahvedebileceği maddenin namütenahi bulunduğu bir noktasında yapılmıştı.

Bir merdivenle platforma çıktı. Merdiven seramik ve maden karışımı meçhul bir maddeden yapılmıştı. Üzerinde bulunduğu seyyareden bile daha uzun ömürlü, daha dayanıklı bir maddenin ne pas ne de aşınma izleri taşımadığını fark etti. Bu dairede, seyyarenin kendi manyetik alanından istifade ederek çalışan dev cüsseli dinamolar vardı. Kulenin geri kalan kısmını da dinamoların kudretini cehennemi bir enerjiye çeviren makineler işgal ediyordu.

Sert bir sesle Somsei'ye:

—Kimseyi içeri sokma, dedi.

Arraki dik dik yüzüne baktı. Bu bakışta sevgi ve itimat mı, yoksa iğrenç bir korku mu vardı? Anlaşılamıyordu. Kayla'nın kendi bakışı da alabildiğine bulanık ve iradesi darmadağındı. Nefesi boğazından bir hırıltı halinde çıkıyor, elleri titriyordu.

Artık karar vermen lâzım. Ne yapacaksın? Eski İmparatorluğu kurup Valkarların tahtına kurulacak mısın, yoksa Taranya ve Jommor'a teslim mi olacaksın? Hem yalnız kendin değil, Rolf, Behrent, Horek ve daha bilmem kaç yüz asi..

Ellerini göğsüne götürdü. Gömleğinin üzerindeki, mücevher işlemeli Güneş sembolünü yokladı. Sonra birdenbire karar vererek levyelere koştu..

Asırlardan beri babadan oğula intikal ede gelen sırrın verdiği bilgiyle makineleri ayar etti ve ana şalterleri kapattı.

Kumanda dairesinden çıktı ve platformdaki merdivenden inerek Rolf, Jommor ve Taranya, iki Arraki ile beraber beklediği yere geldi.

Rolf, bir sual sormak üzere ağzını açtı.

Banning söz fırsatı vermedi.

— Bekle!

Başını kaldırdı.

Varyoz'un semalara bir dev parmağı gibi yükselen zirvesinden, koyu kırmızı bir şerare parladı. Bu şerare anide, semadaki turuncu

güneşle birleştirdi Bir an, canlı bir ihtizazla titredi.

Ve kayboldu...

Hepsi o kadar...

Valkar, vücudundaki bütün kemiklerin yumuşayıp pelte gibi olduğunu hissetti. Kendini ağıza alınmaz bir günah işlemiş kadar kabahatli hissediyordu. Ondan evvel hiçbir insan elinin yapmadığı bir şey yapmıştı...

Korkuyordu.

Rolf, hayretle ona döndü. Diğerleri de şaşırılmışlardı, adeta sukutu hayale uğramışlardı.

— Yoksa... Yoksa, bozuk filân olmasın? Hiçbir şey olmadı.

Valkar, bu sözleri söyleyen Rolf'a bakmadı bile...

Gözlerini turuncu güneşin üzerinde beliren lekelere dikmiş, bu büyüyen lekelere bakıyordu. Kendisinden son derece nefret ettiği aşıkardı.

— Bozuk değil, Rolf! dedi. Allah'ım, keşke bozuk olsaydı...

— Fakat, ne diyorsun Kayla? Neler saçmalıyorsun?

— Rolf, Varyoz yıldızları parçalamak yok etmek için yaratılmış bir silâhtır.

Bunun manasını birdenbire kavrayamadılar. idrakin alabileceği bir şey değildi bu... Onun, saatlerden beri kendi kendine bile itirafa cesaret edemediği bir sırrı onlar bir anda nasıl anlayabilirlerdi.

Fakat onları ikna etmesi lâzımdı. Bu hayatî bir meseleydi artık...

— Yıldızlar, dedi, bütün yıldızlar esas itibariyle muvazenesiz bir bünyeye sahiptir... Göbek kısmı muazzam çekirdek reaksiyonlarının vuku bulduğu çok büyük fırın gibidir. Mevcut hidrojenin mühim bir kısmı bu reaksiyonlarla yok olmuştur. Bu göbeğin etrafında, hidrojen miktarı yüksek ve çok daha az hararetle bir masif kabuk kısmı vardır. Göbeğin dışarı saldırmağa mütemayil olan, ölçülemeyecek kadar yüksek enerjisi, dış kabuğun merkeze doğru göçme tazyikini karşılar bu suretle yıldız mukavemet muvazenesini kazanır.

Hepsi alâka ile dinliyorlardı. Fakat yönlerinde anlayıştan eser

yoktu...

Valkar'ın onlara anlatması lâzımdı. Yoksa hep beraber bu münzevi seyyare üzerinde mahvolmağa mahkûmdular.

— Varyoz, delice bir portör huzme husule getirir. Bu enerji huzmesi, hedefi teşkil eden yıldızın kütlesine kıyasla bir iplik cesametinde kalır. Fakat yıldızın göbek enerjisinin, satıh kabuğundan dışarı kaçmasına imkân verir. Böyle, dış kabuğu muvazenede tutan dahilî tazyik azalınca...

Jommor'un yüzü bembeyaz oldu.

— Dış kabuk, boşalan merkeze doğru göçecek! diye bağırdı.

— Evet. Artık ondan sonrasını da tahmin edersiniz...

Jommor, dehşetten titreyen bir sesle devam etti:

— Hidrojen nispeti yüksek olan Dış kabuk, merkezin üzerine kapanınca... bir nüve doğacak.

Rolf, ilmî tarifini anlaması bile, bu tabire pekâlâ aşına idi. Kafasına sert bir şeyle vurulup afallamış gibi durakladı. Gözleri büyüdü.

— Ne diyorsun? dedi. Varyoz bir yıldızı bir nüve mi yapıyor?

— Evet, göçen masif kabuğun ihtiva ettiği külliyyetli bir hidrojen, birdenbire muazzam bir çekirdek reaksiyonuna maruz kalacak ve husule gelen tazyiki durduracak bir dış kabuk kalmadığı için, bütün yıldız milyonlarca ve milyonlarca dev hidrojen bombaları gibi ani parlamalarla büyüyecek... Nihayet ilk hacminin milyonlarca misline çıkacak. O zaman karşısına ne çıkarsa yakıp kavuracak, erişebildiği her varlığı yok edecek...

Bir an bu buluşun tüyler ürpertici dehşeti karşısında Rolf'un dili tutuldu. Gözlerini açabildiği kadar açmıştı. Gözbebekleri fırl fırl dönüyor fakat ağzından hiçbir söz çıkmıyordu. Nihayet kendine hâkim olabildi. Boğuk bir sesle:

— Ulu Tanrım! diye inledi. Bir yıldızı ve bütün dünyaları mahvedebilecek bir silâh ha!

Jommor daha ileri gitmiş, Rolf'un henüz tahayyül etmekten bile aciz olduğu hakikatlere erişmişti. Heyecanla Valkar'a sokuldu:

— Varyoz'u bu yıldıza karşı kullandın. Şimdi bu yıldız bir nüve olacak değil mi?

— Evet. Dış kabuk çökmesi başlamıştır bile... Ancak birkaç saatimiz var. O zamana kadar uzaklaşmış olmamız lâzım.

Rolf da meselenin bütün hakikatini kavradı nihayet... Yüzü sapsarı kesildi ve sanki ilk defa görüyormuş gibi gözlerini Valkar'a dikti:

— Kayla!., diye kekeleydi. Varyoz... Götüremeyiz onu... çok büyük... Bu seyyare mahvolunca o da mahvolacak mı?

— Fakat Kayla!.. Ne yaptın? Varyoz'u mahvettin...

— Evet Rolf. Birkaç saat sonra bu dünya mahvolacak ve onunla beraber Varyoz da ebediyete karışacak.

Rolf'un kızmasını, bağırmasını, hattâ üzerine atılıp onu öldürmeğe kalkmasını bekliyordu. Çünkü bu hareketiyle Rolf'un bütün hayatını, hayatının yegâna gayesini de mahvetmişti. Rolf'un hayatının tek gayesi, Valkarların Varyoz'u ele geçirerek tekrar İmparatorluğun tahtına oturmaları değil miydi? Varyoz'un ortadan kalkmasıyla bütün hayatı boyunca boşu boşuna didinmiş, boşuna uğraşmış oluyordu. Uzun, yorucu, acı senelerin zahmetli, meşakkatli, mahrumiyeti boşuna, hep boşuna, hiçbir semere vermeden harcanmıştı...

Rolf'un omuzları çöktü. İri ve esmer yüzü sanki bir anda ihtiyarladı. Tavırlarına yorgun bir ifade geldi. Büsbütün boğuk tamamıyla değişmiş bir sesle:

— Haklısın Kayla, dedi, başka türlü hareket edemezdim.

— Beni anlayabildiğine çok seviniyorum Rolf!

— tabii anlıyorum Kayla! İhtiyar Valkarlar işi çok azıtmışlar. Tevekkeli değil, bütün Galaksi Eski İmparatorluğa karşı isyan etmiş. Bir yıldıza kıymak!.. Aman Allah'ım!.. Bu çok feci, çok halsiz, çok zalimane bir hareket!.. Bununla beraber insan bütün hayatını üzerine istinat ettirdiği bir rüyadan kolay kolay vazgeçmiyor.

Taranya bu olanları ve konuşulanları, gözleri hayretten lal taşı gibi açılarak seyretmiş ve dinlemişti Yine heyecandan sapsarı,

Kayla'ya yaklaştı. İki kolundan tuttu

Jommor;

— Kayla Valkar, bu rüyasından vazgeçmedi, dedi. Fakat sen sadece Kayla Valkar değilsin. Sende, on sene müddetle arzda yaşadığın Nil Banning hüviyetinden de bir şeyler var. Hafızanı yerine getirdiğim zaman bu husus yegâna ümidimi teşkil ediyordu.

O anda etraf birdenbire kararır gibi oldu.

Kayla başını kaldırdı. Turuncu güneşin manzarası değişmeğe başlamıştı. Fırtınadan evvel olduğu gibi güneşin rengi hafif esmerleşmişti. Yanında bulunanların yüzleri de solmağa başlayan aydınlığa uyarak, beyazlaşmıştı.

Arrakilerin acayip vücutları bu acayip ışık altında büsbütün gayrı tabii bir hal alıyor, başlarının üzerinde bir ölüm ihtarını gibi dikilen Varyoz müphem gölgelere bürünüyor.

— Çok az vaktimiz var, dedi. Belki de geçecek zaman hesap edildiğinden de az olabilir. Belki o zamandan beri değişen faktörler olmuştur. Bir an evvel burasını terk etmek daha iyi olacak.

Hep beraber Mor ateş'e doğru ilerlediler. Önce adımları gayet sakindi. Fakat yavaş yavaş Kayla'nın yüreğini saran korku, diğerlerine de sirayet etti. Mor ateş'e yaklaştıkları zaman koşuyorlardı.

Yaptığı hareket bir orman tutuşturmak, bir şehri yakmak, berrak mavi sularıyla gözü okşayan bir gölü bataklığa çevirmek gibi bir şeydi... Fakat çok daha geniş, çok daha vahim, çok daha zalimdi...

Feza gemisinin kontrolleri başına bu haleti ruhiye ile oturdu. Kumanda düğmelerine el attı. Ve gemiyi bir kâbustan kaçırır gibi son süratle havalandırdı. Ancak beşer üstü bir kuvvetle, vicdan azabını ruhunun derinliklerine sürerek, ellerinin titremesini, bakışının bulanıklığını ve beyninin perişanlığını önleyebildi. Kendini kadere terk edemezdi. Onun bir dalgınlığı bir yanlışlığı hayatlarıyla ödeyecek bin kişinin durumundan mesuldü.

Feza gemisini kabil olduğu kadar süratle, sönen güneşten uzaklaştırdı. Arkalarında turuncu güneş gittikçe kararıyor, koyu bir

portakal, kızıl bakır rengini alıyordu.

Yanında bulunan Jommor, vahşi bir telâşla kükredti:

— Bakmayın! Bakmayın! Bütün seyir perdelerinin süzgeçlerini kapayın, çabuk!.

Dev gibi ve kudurmuş bir enerji dalgası, feza gemisinin elektromanyetik seyir alanını üst üste birkaç kere tokatladı. Kayla, gemiyi zapt edemez oldu. Mor ateş yenilmez bir korkuyla baş kaldıran sinirli bir küheylân gibi şaha kalktı. Kayla çılgın bir hayretle kumandalara saldırırken, süzgeçlenmiş seyir perdesinde fezayı dolduran sık yıldızların, hırsla yerlerinden oynadıklarını, hırçın hırçın gerildiklerini gördü.

Mor ateş, olduğu yerde birkaç kare döndü. Bir an bütün seyir perdeleri can çekişen turuncu güneşin son hiddet sahnesinin dehşetiyle doldu.

Biraz evvel yavaş yavaş karararak ufalan güneş, şimdi atomik infilâkların tesiriyle patlamış ve inanılmayacak bir süratle gelişerek fezaya saldıran bir ateş demeti, etrafındaki dünya ve yıldızları yutan kudurmuş bir cehennem olmuştu. Onun kör edici parlaklığı yanında, muhteşem Nebula'nın ışığı solmuş, hatta Karanlık Bölge bile onun aksettirdiği tanrılar meşalesinin ışığı ile beyazlaşmıştı.

Sanki bütün Galaksi, can çekişen yıldızın son narasıyla yerinden oynamıştı...

Onun vurduğu yıldız!

Kayla kendine geldi, dehşetten gözleri karararak yeniden kumandalara sarıldı.

Mor ateş sert bir baş vuruşuyla doğrulup, binicisinin emrettiği istikamete dönünce ölen güneşi gözden kaybettiler.

Enerji dalgası feza gemisini kızıl, yeşil ve mavi üçüz yıldızın üzerine doğru tepmişti. Üçüz güneş, üç parlak gözlü bir canavar gibi gemiyi cazibesine aldı. Kayla gemiyi bir yıldırım süratiyle kaldırdı. Fakat üçüz güneşin cazibesi gemiyi tekrar esir etti. Kayla tekrar denedi... Tekrar, tekrar denedi...

Allah'ım! Bu yıldızlar can çekişen arkadaşlarının intikamını mı

almak istiyorlar ondan?

Hayır! Çıkacak... Çıkacak bu çıldıran yıldızların arasından... Bu üç gözlü ejderhanın hiddetini de yenecek...

Kayla bir intihar manevrasıyla, gemiyi, (boyu yönünde eksenini etrafında bir tur döndürdü.)tulani mihveri etrafında bir devir verdi. Elektromanyetik alanı mutlak tehlike teşkil eden bir kesafete çıkardı. Kontrol düğmelerine yüklendi. Bütün enerjisi, bütün gayretiyle, bütün iradesiyle sanki geminin arkasından bedenlen dayanırmış gibi anlatılmaz bir müşkülâtla Mor ateş'in başını kaldırdı.

Feza gemisi derinden gelen ihtizazlarla titredi. Kıvrandı. Fakat ipini koparmış bir boğa gibi saldırdı, şahlandı ve üçüz yıldızın cazibesini yenerek fırladı.

Biraz evvel terk ettikleri seyyare, ecel yazısını yazan Varyoz'la birlikte çoktan fezadan silinmişti.

Kayla, bu şahlanmış geminin kontrolleriyle ne kadar zamandan beri boğuşuyordu? Hiç farkında değildi. Neler yaptığını bile, şuurla bilmiyordu.

Etrafında korkudan ve dehşetten bembeyaz olmuş çehreleri görmüyor, mihaniki hareketlerle kendisini tamamen kontrollere hasretmiş, onlardan başka her şeye bigâne uğraşıyor, sanki sadece Mor ateş'i bu cehennemden kurtarmak için yağıyordu.

Enerji dalgasının en tehlikeli taarruz bölgesinden çıkmışlardı. Patlayan güneşin erişemeyeceği mesafeler kat etmişlerdi.

Nihayet ruha işleyen bir ses onu kendine getirdi Çok eski, sönmüş bir maziden gelen, çocukluk günlerinin tamamını dolduran, bağırmadan sadece fısıldayarak ona ulaşan bir ses.

— Başardınız Hakanım! dedi. Gemi artık kurtuldu.

Kayla uykudan uyanmış gibi yavaşça döndü.

Karşısında Somsei'nin müşfik gözleri vardı. Başını çevirdi. Seyir perdesine baktı. Nebulanın en dış bölgelerindeydiler. Son süratle ilerliyorlardı. İlerde fezanın serbest sonsuzluğu görülüyordu. Kaptan Behrent telâşlı hareketlerle sokuldu, idareyi devir almak

istedi. Kayla hepsinin onu hakikaten mecnun zannettiğini anladı.

Kalktı, yerini Behrent'e bıraktı.

İlk defa görüyormuş gibi etrafındaki çehrelere baktı. Hepsi bembeyazdı, hepsi dehşetle yıpranmıştı. Bu harap yüzlerde fezayı yırtan manzarayı tekrar görür gibi oldu. Kıydığı yıldızın can çekişini...

Rolf boğuk bir sesle:

— Kayla! dedi. Kayla dinle beni...

Dinlemedi.

Bir yıldız öldürmüştü Omuzları bu kozmik günahın yükünü çekemiyordu. Etrafındaki yüzlerin her birinde sanki bir lânet okur gibiydi. Aralarından geçti, koridorda sendeleyerek yürüdü. Dairesine vardı. Fezanın şaşkın halini görmemek için seyir perdesini kapattı.

Oturdu. Düşünmüyor, düşünmemeğe çalışıyordu. Bir oto mat gibiydi. Hemen arkasından açılan kapı, ona senelerce sonra açılmış gibi geldi. Zaman ölçüsünü kaybetmişti. Açılan kapıdan Taranya girdi... Yalnızdı.

— Kayla!

Cevap yok...

— Kayla!

Başını kaldırdı.

Taranya'nın yüzü bembeyaz, apaydınlıktı. Bütün kını bütün gayzı dağılmış, kaybolmuştu. Gözlerinde parlak habbecikler vardı. Ağlıyor muydu?

Taranya bir şey söylemek istediğini hatırladı. Ama, neydi söyleyeceği?

— Taranya! Rolf, Behrent, Horek ve ötekiler...

Durdu.

Evet, Kayla?

— Onlar bu işe benim peşimden girdiler. Fakat onlara ihanet ettim, yegâne ümitlerini mahvettim.

— Başka türlü hareket etmene onlar da razı olamazlardı Kayla.

Bu yaptığın hareket bütün Galaksinin iyiliği içindi.

— Biliyorum... Fakat liderleriyim. Onları mahva sürük-
lememeliydim. Şimdi sana bir teklifim var. Jommor'la seni,
Nebula'nın dışında bekleyen Savaş Gücüne teslim edeyim. Ben de
sizinle geleyim. Buna mukabil bütün arkadaşlarımı affet.

— Kabul Kayla!

— Bunu Rolf'a bildirir misin Taranya?

Taranya çıktı ve biraz sonra tekrar geldi. Bu sefer yanında Rolf,
Jommor ve Somsei vardı. Rolf, Kayla'nın nispeten normal hale
dönmüş olduğunu görünce, derin derin içini çekti:

— Kendine gelebildin mi, Kayla? diye sordu. Doğrusu bu âfetten
sonra...

Eliyle mânidar bir işaret yaptı.

Taranya durumu Rolf'a açtığı zaman, sadık asker kaşlarını
çatarak:

— Asla! diye cevap verdi. Biz hepimiz serbest kalacağız Kayla
ölüme gidecek öyle mi? Bunu hiçbirimiz kabul etmeyiz.

Somsei söze karıştı, müphem bir tebessümle:

— Valkar için ölüm düşünmüyor, dedi.

— Ölüm mü? Ne münasebet...

Kayla İmparatoriçenin yüzüne baktı. Sanki bu yüzü ilk defa
görüymüş gibi, bu yüzde inanılmaz duygular sezinledi.

— Maziye karışanlar geri döner mi Taranya?

İmparatoriçenin sesi sakindi fakat gözlerinde iri iri yaşlar vardı.

— Hayır!., dedi. Mazinin malı olan eski Kayla Valkar'ı is-
temiyorum. Onu tekrar sevmeme imkân yok... Fakat...

Tereddüt etti.

Jommor, Kayla'ya elini uzatarak:

Kayla Valkar'dan son derece nefret ederdim. dedi Fakat onun
bugün yepyeni bir adam olmasından, herkesten fazla benim tesirim
var galiba... Bu yeni adamla geçinebileceğiz, zannediyorum.

Rolf, gözleri dört açılmış, bir Banning'e bir Taranya'ya

bakıyordu.

— Yahu ben de onu Arza göndereceksiniz sanıyordum,
— O da nereden aklına geldi? Valkar yıldızların malıdır Arz gibi küçük bir seyyareye kapatılamaz. Hepiniz yıldızların malısınız. Eğer isterseniz İmparatorlukta...

Taranya, Banning'e döndü. Genç adamın elini avuçları arasına aldı. İki sevgili sayılamazlardı. Çünkü bu adam vaktiyle sevdiği ve sonra nefret ettiği adamdı.

Fakat Arz tecrübesi görmüş Banning, vaktiyle Valkar'ın sahip olup da istihfaf ettiği güzeli elde edebilirdi.

Kıymetini de bilirdi.

Arz, ne kadar uzak geliyordu şimdi ona... Sanki, arzda, geçirdiği on seneyi, binlerce sene evvel yaşamış gibiydi. O, on sene onun yeni karakterini yoğurmuş ve bugünkü haline getirmişti.

Arz üzerinde geçirdiği seneler, onun yıldızlara daha olgun bir karakterle dönmesine imkân vermiş, fakat şahsiyetine son rötuşlar, kırmızı güneşi harap etmeğe karar verdiği zaman vurulmuştu.

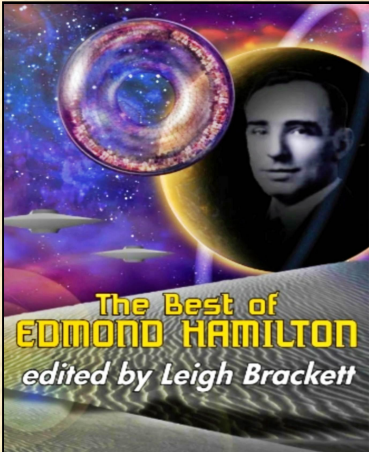
O, artık Nil Banning de değildi

Ne Valkar, ne Banning... Fakat her ikisinin mezcedilmesinden doğan yepyeni bir adam.

Doğduğu ve aralarında hora teptiği yıldız âlemlerine dönerek kendine yepyeni bir istikbal hazırlayan yıldız insanı...

Hoş geldin ataların yurduna..

SON

ÇILDIRAN DÜNYA

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

YENİ DÜNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası
7 Mart 1955 **Sayı : 9**

Sahibi:
Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48
İ S T A N B U L

YENİ DÜNYALARDA: 9

ÇILDIRAN DÜNYA

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM

İÖ seyyaresinin bazalt tepeleri arasında Kiril'in şekilsiz ve heybetli varlığı, iri bir kaya gibi hareketsiz duruyordu. Telepatik sesinin olgun soğukkanlılığı, şekilsizliğinin doğurduğu esrarengiz intibayı unutturuyordu.

— Ben kendi kendine yeter bir varlığım Pol Şanon, dedi. Bununla beraber, seni arayacağım.

Genç adam, Kiril'in karanlık varlığının yanında diz çökmüş, yamacın hemen aşağısında uçuşa hazır bekleyen tek kişilik feza gemisini süzüyordu. Soluk güneş ışığı geminin üzerindeki FLORA ve hemen onun altında, daha küçük harflerle SEYYARELER ARASI SEYAHAT SERVİSLERİ yataklarını belirtiyordu. Şirketin isminin altında bulunması icap eden geminin numarası, kaza esnasında düşmüştü.

Daha ilerde, feza gemisinin arka tarafında meyilli arazi, dehşetli bir fırtına ânında birdenbire taş kesilmiş bir okyanus gibi alçak, sivri kayalarla ve vâdiciklerle delik deşikti...

Ufuk, dikenli ve bodur ağaçlarına arsız sarmaşıklar dolanmış, sık bir ormanla kaplıydı. Sinsi lâv arslanları bu ormanda avlanırlardı.

Adamın ayakları çıplak ve nasırlıydı. Koyu siyah saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüş, gür sakalı göğsünün kıllarıyla karışmıştı. Elbisesi, vücudunun orta kısmını kaplayan bir lâv arslanı postundan ibaretti. Bulunduğu seyyare, güneşten bir hayli uzak olmasına rağmen çıplak vücudu yanmış, bir tunç rengi almıştı.

— Ben makinist veya feza kaptanı değilim Kiril! Ben sadece bir mühendisim. Sen yardım etmeseydin, ne Flora'yı tamir edebilir, ne de fezada takip edeceğim güzergâhı tesbit

edebilirdim. Evet Kiril, ne iki senede, ne de on senede... Halbuki şimdi senin sayende...

— Harekete hazırsın. Burada çok şeyler öğrendin Pol Şanon ve zannettiğinden çok daha fazla değiştin. Belki de sonradan buradan ayrıldığına pişman olacak, burada kalma-
dığına üzüleceksin.

Genç adam başını salladı:

— Hayır Kiril! İlk defa olarak yanıliyorsun. Burada lâv arslanları beni ve ben onları avlamağa uğraşırken, Ellen'in iki senedir beni beklediğini düşündükçe ne cehennem azabı çektiğimi tasavvur edemezsin. Bütün dünya beni unutmuş olabilir, lâkin Ellen'le Gil asla!..

Sonra Kiril'in koyu nefti vücudu üzerinde elini şefkatle gezdirerek:

— Ben gelmeden evvel insanlardan kaçıyordun, diye ilâve etti. Müsterih ol, sırrını ele vermiyeceğim. Fakat biliyor musun, seni daha iyi, daha yakından tanımak isterdim. Sen gözüktüğünden daha derin, esrarengiz bir varlıksın. Geleceği görebilir misin Kiril?

Fakat Kiril cevap vermedi. Kendine has bir sessizlikle, benliğine çekildi.

Sırtın eteğinde bekleyen Flora canlı bir davetle adamın sabrını kamçılıyordu.

Ufukta küçük güneş altın bir madalya gibi donuklaşıyor, alçalıyor ve gittikçe yatıklaşan ışıklar vahşi çehreleri kayalar arasında karmakarışık ve ürkütücü gölgeler yaratıyordu.

— Ben de arayacağım Kiril! Hoşça kal...

Tehlikeli olmasına rağmen süratle alçaldı. Bin bir müşkilâtla ve uydurma parçalarla tamir ettiği hız kesme tertibatına pek güvenemiyordu. Zaten dimağı, gerekli âletler olmadan mesafe ve sürat ayarlarını başarabilmek için fevkalbeşer bir gayret gösteriyordu. Süratle büyüyen Arz'ın ay şeklindeki gündüz tarafı yeşil, kahverengi ve mavi renklerle ıslıl ısıldı. Fakat gecenin koynunda bulunan taraf esrarengiz karanlıklarla kaplıydı.

İnecek bir yer aramak zahmetine katlanmadı. Arz'a dönebilmek ve iri kürenin âşinâ çehresini görmek içinde doyulmaz bir heyecan yaratıyordu.

Nihayet, nihayet dönebilmişti... Nereye indiğinin bir kıymeti yoktu. Tarihin kaydettiği en kudretli ticarî teşkilâtın mühim bir memuru idi. Nereye inerse insin, Seyyareler Arası Seyahat Servisinin, kucaklaşan bir ay ve kuyruklu yıldız sembolü ve SASS rümuzu muhitin hürmetini mucip olur ve muhtaç olduğu yardımı kolaylıkla temin ederdi.

Bununla beraber lâcivert gecede pembe akisler yaratan bir şehrin ışıkları ona iyi müjdelere veriyordu. Medenî bir bölgeye, hattâ bir şehrin civarına inerse yardım temin etmesi daha kolay olur ve Ellen ile Gil'in yanına gitmeden, birbirine karışmış saç ve sakalını traş ettirmek, kendine bir çeki düzen vermek imkânını bulurdu.

Şehrin ışıkları, altında kayarak uzaklaştı, seyrekleştirdi. Uzakta, iri beyaz noktalar gibi görünen, cepheleri aydınlanmış binalar kaybolmak üzereydi. Zemin ne kadar yaklaştığını kat'i olarak tesbit edemiyordu.

Birdenbire bütün vücudunu sarsan şiddetli bir sadme oldu. Dayanılmaz bir kuvvetle ileriye fırladı. Göğsü kumanda tablosunun sert, madeni çerçevesine çarptı. Bütün kaburgalarının içeri göçerek kırıldığını zannetti. Nefes alamıyordu. Flora'nın iniş jetlerinden fışkıran mor alevler zemini tarıyor ve ağaçları, fundalıkları saman gibi kavuruyordu. Müşkûlâtla doğruldu. Stop düğmesini buldu ve bastı. Jetler bir ıslıkla durdu.

Pol, otomatik kapıyı açan düğmeyi çevirdi. Yanık ağaç kokuları getiren bir rüzgâr küçük feza gemisini doldurdu.

Yüz metre kadar ilerde, tek katlı bir evin kapısı açılmış içeriden vuran ışık zemin üzerinde eğri duran sarı bir şekil çizmişti. Işık, evle feza gemisi arasında bulunan şosenin beyaz kaplamasından aksediyordu. Hemen hemen kapının çerçevesini dolduran, başı açık bir adam dışarı fırladı. Gemiye doğru koşmağa başladı. Kapının eşiğinde birisi daha vardı. Bu, arkadan gelen ışıkla sarı saçları altın bir hâle gibi parlayan bir kadındı.

— Koş Karl, koş! diye bağıırıyordu. Belki yaralı filân vardır.

Adam bir nefeste şoseyi aştı, uçağın yanına gelerek açık kapının önünde bir an durakladı. Flora'nın kumanda tablosundan akseden ışık yüzünü aydınlatıyordu. Adam gençti. Hayret edilecek kadar iri ve adaleliydi. Açık sarı saçları, mavi gözleri vardı. Sâkin ve sempatik yüzünde iyi huylu insanlara has, tatlı bir tebessüm dolaşıyordu.

Feza gemisinin içine girerek:

— Bir tarafınıza birşey oldu mu? diye sordu.

İri elleriyle Pol'a yardım ederken:

— Biz başkasını bekliyorduk... dedi... Eve kadar yardım edeyim.

Feza gemisinden eve kadar Pol, iri yarı sarışın gencin koluna abanarak yürüdü. Serin hava vücudunda ürpermeler yapıyordu.

Kadın onları kapıda karşıladı. Basit birkaç parça eşya ile döşenmiş oturma odasına girdiler. Geceliğini üstüne kaba gri kumaştan bir sabahlık giymiş olan kadın, Şanon'un haline kocasından daha müteessir olmuş görünüyordu. Fakat her ikisinin halinde Pol'ün tahlil edemediği bir sükûnet vardı: Sükûnetin mânasından çok daha geniş, hudutsuz, tarifsiz bir sükûnet...

Adam kendini ve karısını takdim etti:

— Adım Karl Garrik, dedi. Karım Oliv. Çiftçi ve kübistiz. Evimizi, kendi eviniz telâkki edin.

Karı koca, memnun bir tebessümle bakiştılar. Bu tebessümde apaçık görünen his Şanon'da derin bir hayret uyanırdı. Bu sükûnetin ifadesi şimdiye kadar hiç kimsede rastlamadığı bir ruh rahatsızlığından doğuyordu.

Şanon'u kaba bir masanın başına oturtular, arkasına bir battaniye attılar. Biraz sonra kadın bir fincan sıcak süt getirdi:

— Kusura bakmayın kahvemiz yok... Hiç şehre inmiyoruz. Bizi görmek normalleri rencide ediyor. Zaten zavallıların dertleri başlarından aşkın.

Şanon inanılmıyacak birşey görmüş gibi, elindeki süt fincanına baktı:

— Süt! diyebildi. Ben, sütün varlığını bile unutmuştum.

Tıraş olup, saçlarını da Karl'a düzettirdikten sonra Pol:

— Vizifonunuz var mı? diye sordu.

— Konuşacak kimse yok ki... Vizifonu ne yapalım.

— Kimse yok mu? Fakat bu yakınlarda bir şehrin ışıklarını gördüm.

— Her halde Brayton yahut Denver'i görmüşsünüzdür. Fakat ben, şehirde konuşabileceğimiz kimse yok, demek istedim. Kullardan başka tabii... Onlar da bize ihtiyaçları olursa bizzat gelirler. Sığınaklarda Vizifon yoktur.

Bu sözler Şanon'a yabancı bir lisan gibi geliyordu. Kelimelerin mânasını anlıyor fakat cümlelerden hiçbir şey anlamıyordu.

— Afedersiniz, anlıyamadım, dedi, İki senedenberi uzaklardayım. Durumu bilmiyorum. Neden şehre gidemiyor ve neden kimseyle konuşamıyorsunuz? Sonra bu kullandığınız kelimeler nedir? Kübist'ler, normaller, kullar, sığınaklar... bütün bunlar ne demek kuzum?

Karı koca ona hayretle baktılar. Oliv:

— Karl! dedi. Küpleri bilmiyor...

— Sen yemeği hazırlarken ben ona anlatırım şekerim.

Garrik anlatırken, Pol aynada kendini süzdü. Ne kadar değişmişti: Vücudundaki bütün yağlar erimiş, adaleleri kuvvetlenmişti. Yüzüne çöken ince kırışıklar ve şakaklarında beliren kır teller yoktu, tabii...

Garrik, devam ediyordu:

— ... zar şeklinde oldukları için onlara ilk zamanlarda «Yıldız zarları» deniyordu. Zaten feza boşluğundan gelirler. Fakat artık sadece «Küp'ler» diyoruz. Nereden geldiklerini ve değişikliği nasıl başardıklarını kimse bilmiyor. Toledo sığınağından çıktıktan sonra bizi Ohayo sükûnet merkezinde yetiştiren Kullar bu suallerin tamamen mânasız olduğunu söylediler. Asıl hakikatin, Küp'lerin gelmiş olmalarında ve insanları gafletlerinden uyandırarak sükûneti aşılama-

da aranması icap ettiğini öğretiler. K p'ler her derde çare bulur, her m       hallederler.

 anon ilk kelimelerden sonra Garrik'in sözlerini can kulağıyla dinlemi ti. Her neslin yeni anlaşmazlıklar getirdiğı bu muvazenesiz dünyada böyle garabetler bir hususiyet teşkil etmezdi. O kendi yarımını, Ellen'le kar ıla acağı anı tasavvur ediyordu. Dalgın bir tavırla:

— Demek ki bu, bir nevi din...

— Hayır din değıl. Hakikat. Yanlış yola sapmamı  ol-salar insanların çoktan ula mı  olacakları m kemmeliliyetin hakikati.

— Hakikat mı? Ne biçim hakikat bu, böyle?

— Küpler'i kendiniz ziyaret etmeden ve değıli liğı tâbi olmadan anlayamazsınız. K r doğımu  bir insana gurubun güzelliğini, sağır doğımu  bir insana bülbül sesini anlatabilir misiniz?

 anon bir kahkaha attı:

— Eğıer K p'leri ziyaret edince ben de sizin gibi saadete garkolacaksam, Boston'a varır varmaz gidip birini ziyaret ederim.

— K p'ler herkesin derdine çare bulur, dedi Oliv. Biz de değışmeden evvel Karl, Seyyareler Arası  irketin Toledo  ubesinde zorbalık ediyordu. S k n, sükûnet nedir bilmezdik. İçi hem zor hem de tehlikeliydi. Memnun olmasına rağımen Seyyareler Arasından ayrılıp, Sendikaya giremedi. Bilirsiniz  irketler zorbaları, işçiler arasında hoşnutsuzluk olduğı zaman ba  kaldıranları sindirmek için kullanırlar. Sendika da kendi adamlarıyla karşı koyar.

Bukadarını  anon da biliyordu. Doğıru bulmamakla beraber şirketlerle, sendikalar arasında çok defa kanlı kavgalarla neticelenen mücadelelere şahit olmuştu. Bunlardan kimseye faydalanmadığına, her iki tarafın ziyanlı çıktığına kuvvetle inanıyordu. Oliv'in sözlerini Garrik tamamladı:

— Bir sendikalıyı öldürdüm, sonra da saklanmak mecburiyetinde kaldım. SASS beni kanun nazarında temize çıkardı, fakat sendika bu hareketimi unutmadı. Herifler pe-

şime düştüler. Nereye kaçsam ellerinden kurtulmama imkân yoktu, nasıl olsa beni bulup hesabımı göreceklerdi. Yardım istemek için sığınağa gittim. Oliv de benimle beraberdi. Küp'lerin kulları bizi Ohayo sükûnet merkezine gönderdiler. Eğitimimiz tamamlanınca da buraya geldik.

— Artık yeryüzünde hiçbir kuvvet saadetimize mâni olamaz. Ne sendikâlıların intikamından ne de normallerin bizi öldürmelerinden korkmuyoruz. Plan'da bizim vazifemiz, dünyaya sükûnetin bir mevhum değil, bir hakikat olduğunu göstermektir.

Şanon, bu karı kocanın ne demek istediklerine pek akıl erdiremiyor, onları zararsız iki manyak kabul ediyordu. Bir aralık gözü duvardaki saatli takvime ilişti: 17 Haziran 2319... Sabahın 4'ü.

Gene kendi şahsî meselesine döndü:

— Brayton uzak mı buraya? Behemehal bir vizofon bulup...

Durdu. Karı koca hep aynı sâkin ve anlayışlı bakışla birbirlerine gülümsediler.

Şanon:

— Haklısınız, dedi. İki sene geçtikten sonra bir gün evvel, bir gün sonra... Ne farkı var değil mi?

— Öyle!.. Bize bu iki seneyi nasıl geçirdiğinizi anlatmak istemez misiniz?

— Bir inşaat keşfi için, Kallisto seyyaresine gidiyordum, mühim bir vazifeydi bu... Benim için de gayet ehemmiyetliydi: döndüğüm zaman Ellen'le evlenecektik. Fakat Kallisto'ya varmak nasip olmadı. Feza gemisinin atomik kitlesi arıza yaptı. Bunun üzerine İO seyyaresine mecburî iniş yaptım. İki sene lâv arslanlarıyla mücadele ederek...

Dışarda acaip bir gürültü oldu; Şanon hikâyesini yarıda bırakarak kalktı:

— Bu gürültü ne?

Hep beraber kapıya çıktılar.

Şösedden dönüp çiftliğin bahçesine giren otomobilin radyo farları birdenbire gözlerini kamaştırdı.

Karl hep aynı sükûnetle:

— Normaller, dedi. Belki de bekleyip durduğumuz sen-
dika intikamcıları. Bizi bulmuş olmaları birşey ifade etmez.
Plân tatbik edilecektir.

Oliv, bu son cümleyi bir aksisada gibi tekrar etti:

— Plân tatbik edilecektir.

İKİNCİ BÖLÜM

Atomobil'in radyom farları söndü.

Arabadan gürültü ve telâşla inen dört kişi eve doğru koştular. Kapıdan vuran ışığın istikametine gelip te yüzleri aydınlanınca, Şanon heriflerin sert ve enerjik yüzlerini fark-etti. Gayri ihtiyarî kaşlarını çattı. Gelen adamlar basamakta bir an durdular. Adamların elinde, polisın kullandığı kuvarts mercekli bayıltma tabancaları değil, kısa namlulu, tehlikeli gamına tüfekleri vardı.

Sert bir sesle:

— Siz kapıyı tutun, dedi. Fulmor benimle gelecek.

Heriflerden biri sağa, diğeri sola doğru açıldı. Karan-
lığa gömüldüler.

Birisi:

— Nasıl olsa kaçmazlar, dedi, kaçan kübist görmedim
ben...

Adamlardan ikisi içeri girdi. Ne kıyafet ne de cüsse ba-
kımından hiç benzerlikleri yoktu. Yalnız yüzlerinin sert ve
kindar ifadesi aynıydı.

Şanon, macera günlerinden kalma bir alışkanlıkla ales-
ta kesildi. Yavaş yavaş eğilerek, serî bir bakışla odanın et-
rafını taradı, bir silâh aradı. Fakat yakında tatmin edici bir
silâh yoktu. İki zorba Garrik'lere aldırmıyarak onu süzüyor-
lardı.

— Sen kübist değilsin be! Ne arıyorsun burada?

Garrik de:

— O bizden değil, dedi. Yardıma ihtiyacı olan bir ya-
hancı. Bırakın gitsin.

Adamlar aldırmadılar. Karı koca el ele tutuşmuş mûtaad
tebessümleriyle gülüyorlardı.

— Kübistlerden yardım istiyecek kadar budala mısın be? Bir daha böyle halt etmemegi öğren...

Şanon:

— Dur bakalım, dedi. Sana ne oluyor? Ne yapacaksın?

İki adam birden kahkaha salıverdiler:

— Ne zannettin Kübistler cennetine yollayacağım seni. Yıldız zarlariyla barbut atarsın.

Garrik, Şanon'un koluna dokundu:

— Biz bunu bekliyorduk, dedi. Şehirde bile, yüzlerce minin âkibeti budur. Fakat bizim yerlerimizi başkaları dolduracak. Hem kat kat fazlasıyla. Zaten mühim olan da bu...

Şanon afallamıştı:

— Ne? Eninde sonunda gelip seni öldüreceklerini biliyorsun da, mukavemet etmiyeceksin öyle mi?

— Bu adamların kabadayılığına bakmayın. Bu gece yaptıklarından o derece büyük bir vicdan asabı duyacaklar ki, hiç olmazsa bir tanesi sığınağa giderek sükûn arayacak. Ve bu böylece devam ederek, bir gün yeryüzündeki bütün insanlar değişikliğe erecek. O zaman dünyada ebedî sükûn hükmü sürecektir.

Şanon kulaklarına inanmıyordu. Evvelce pek aldırma-mıştı. Fakat şimdi hakikat göze batıyordu: bu, yeni ve uydurma bir din, yahut bir masal değildi. Silâhlı ihtilâlden daha tehlikeli, sinsi birşeydi. Bu silâhlı adamlar da cereyanın normal reaksiyonuydu. Normaller!.. Beşer elinin tutuşturmadığı bir alevi söndürmek için geceleri ev basan, adam öldüren zorbalar...

Zorbaların başı olduğu tahmin edilen adam tükürür gibi:

— Yeter be! diye bağırdı. Cebinden madenî bir cisim çıkardı, arka odanın kapısından içeri attı. Şanon bir saniye kaçırmadı.

Yerinden fırladığı zaman küçük yangın bombası daha yere düşmemişti, Gözleriyle bombayı takip eden Fulmor gafil avlandı. Şanon bir omuz vuruşuyla, herifi tepetaklak açık kapıdan dışarı yuvarladı ve kendi de balıklama arkasından daldı. Diğer adamın silâhından hafif bir Pfot! çıktı. Şanon'un

yarım saniye evvel terkettiği eşik hırçın bir alevle parladı.

Kapının önündeki beş altı basamak merdivenin önüne sert toprak zemine Fulmor düşer düşmez, Şanon bütün ağırlığı ile herifin göğsüne çöktü.

Pol herifin silâhına uzandı. Dışarda bekleyen adamlardan biri fırlayarak elindeki kurşunlu copu Pol'un kafasına savurdu. Pol çevik bir hareketle kıvrıldı ve yattı. Cop omuzuna geldi. Bütün kolunu sarsan dayanılmaz bir acı Pol'u deliye döndürdü. Fulmor'un elindeki silâha koparırcasına yapıştı, tek bir hareketle çevirerek ateş etti. Copu savuran adam muvazenesini bulmağa vakit kalmadan bir kömür külçesi halinde yıkıldı.

Dışarda bekleyen diğer adam atılmak üzereyken, Şanon kendi etrafında dönerek Fulmor'un öte tarafına düştü. Bu hareketi esnasında aynı zamanda ateş etti. Adam acı bir çığlıkla iki büklüm oldu, Fulmor'un üzerine yıkıldı. Fulmor korkmuş bir kedi çabukluğuyla toparlandı ve karanlığa karışarak kaçmağa başladı.

Şanon kaçtı, eve doğru saldırdı. Daha bir iki adım atmamıştı ki içerden Pfot! Pfot! diye iki infilâk sesi geldi. Yanmaya başlayan evin kapısından dumanlar çıkıyordu. Bir perdeden fırlar gibi duman arasından fırlayan herif, daha en üst basamaktayken Pol ateş etti. Şua herifi göbeğinin altından yakaladı. Adam korkunç bir çığlık attı. Öne kapandı. Merdivenlerden aşağı yuvarlanırken, fırlayan Pol, ayağını ile ri çıkararak herifi havada karşıladı ve tabancayla itti. Adam, kafası dolu bir tulum gibi sallanarak, yan tarafa yıkıldı.

Evin içine daldı.

Gözlerini yaşartan duman arasında, Karl ile Oliv'i kavrulmuş bir yığın halinde üstüste yıkılmış gördü.

Bu, hayatta olanlar için yapacak birşey kalmamıştı.

Öksürerek dumanın arasından sıyrıldı. Gecenin temiz havasına çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Fulmor, atommobilin bulunduğu yerin aksi istikametine kaçmıştı. Derhal atommobile koştu. Makineyi çalıştırdı ve arabayı şoseye çıkardı. Farlarıyla araziye taradı. Fulmor elli metre kadar ilerde, şosenin üzerinde koşuyordu.

Sodyom farlarının bembeyaz ışığıyla aydınlanan şosedde, beyaz bir çarşaf üzerinde kaçıp saklanacak bir yer bulamayan tahtakurusunu hatırlatıyordu. Şanon'un arabayı çalıştırmasıyla atommobilin Fulmor'un üstüne varması bir oldu. Pol direksiyonu biraz kırdı, kaçmağa çalışan zorbayı sol tekerleğin altına aldı.

Acı bir feryat. Bir sarsıntı. Bir inilti. Bir sarsıntı daha...

Fulmor'un ağır araba altında üç parça olan vücudu son bir izpazmoz geçirirken atommobil karanlıkta görülmeyen, bir kanlı iz bırakarak uzaklaşıyordu.

Pol Şanon arabayı son süratle Brayton'a doğru sürerken hiddetini yenmeğe, içine düştüğü bu kâbus âleminde bir nebze mantık bulmağa çalışıyordu.

Yahu! Daha dünyaya ayak bastığı ilk gün şiddet, kin ve budalalık derecesine varan bir fanatizm ile karşılaşmıştı. Daha kimbilir nelere şahit olacaktı. Bir zamanlar âsûde bir hayatın hüküm sürdüğü bu ziraat bölgesinde böyle vahşî hâdiseler cereyan edebilirse, acaba büyük şehirlerin hali ne olmuştu?

Her taraf böyle dehşet, böyle çılgınlık içinde miydi?

Derhal Ellen'i, yahut Gil Lukas'ı bulmalı, itimat ettiği bir ağızdan dünyanın çehresini değiştiren hâdiselerin teferüatını öğrenmeliydi.

Şehrin yakınına gelince başka atommobillerle karşılaştı. Farları göz kamaştırıcı bir parlaklıkla yanarak, çılgın bir süratle meçhul hedeflere koşuyorlardı. Şehre girince, köşebaşlarında uyuklu tavırlarla otobüsleri bekleyen erken-ci ahaliyi gördü. Hepsinin elbisesi bildiği şekildeydi ve hiçbirinki Karl Garrik'in ona verdiği kaba kumaştan gri elbiseye benzemiyordu.

— Bu çeşit elbiseleri kübistler giyiyor olmalı, diye düşündü. En iyisi bir an evvel bu elbiselerden kurtulmalı, hem de bir an evvel, herifler peşime düşmeden...

Peşine düşecekleri de muhakkaktı. Yeryüzünde nekadar karışık hâdiseler olursa olsun, sâkin bir muhitte bir çiftliğin alevler içinde yanması nazarı dikkati çekecek, arkasında bı-

raktığı altı ceset bir tahkikat açılmasına sebep olacaktı. Bu şartlar altında ve çalınmış bir atommobil içinde hem de sırtında kübist denen ucubelere mahsus elbiseyle dolaşması enayilik olurdu.

Aklına Flora geldi. Dudaklarını ısırды. Polis, feza gemisini bulduktan sonra pek ehemmiyetsiz bir tahkikatla Pol'ün hüviyetini öğrenebilirdi. O zaman işler berbattı işte. Çünkü SASS'dan hem resmini hem de umumî tarifini temin edebilirlerdi.

Birdenbire gözlerinin önünde bir kâbus sahnesi belirdi: yabancı bir muhitte temasını kaybettiği kaçık bir cemiyette polis ve gönüllülerin onu amansız bir inatla kovalayıp, vahşi bir hayvan gibi avladıklarını görür gibi oldu.

İO seyyaresinin, hiç te davetkâr olmayan çorak kayalıklarını, tehlikeli ormanlarını özlemiyor değildi. Kiril'in «Burada kalmadığına pişman olacaksın» dediğini hatırladı.

Neden be? Bütün gayesi Arza dönmek değil miydi? İşte dönmüştü. Ama başı belâdaymış!.. İO'da başı belâda değil miydi, sanki? Hem de nasıl...

— Boş ver! dedi, kendi kendine. Zihnini toparla da bir çıkış yolu bul... Geçmişe üzülmekle işler yoluna girmez.

Atommobili şehrin تنها bir köşesine bıraktı. Yaklaşan sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmağa başlayan sokaklarda vizifon'la konuşabileceği bir yer aradı. Bütün gece açık olan bir restoran gözüne ilişti, o tarafa doğru yürüdü.

Restoranın içi, sıcak, havası ağırdı. Fakat günün bu erken saatinde tenhaydı. Yalnız iki masa meşguldü, birinde üç diğerinde tek adam oturmuştu. Uykulu gözlü şişman bir garson üç kişilik masaya servis yapıyordu.

Şanon'u ilk gören tek başına oturan adam oldu. Korkuyla karışık bir hiddetle yerinden fırladı:

— Kübist! diye bağırdı. Vay hergele, vay!

Diğer üç adam da hep birden Şanon'a döndüler. Yüzlerinde aynı korku ve hiddet okunuyor, hattâ biraz da şaşkınlık seziliyordu. Garson derhal işini bıraktı ve ona doğru geldi:

— Defol! Kübistleri istemiyoruz burada!

Adamların sessiz ve anî bir anlaşmayla ona karşı cephe

almaları Şanon'un hoşuna gitmedi. Aşağıdan almağa çalışarak:

— Ben kübist filân değilim, dedi. Bir... kaza oldu da... Şimdi anlatacak vaktim yok. Müsaade edin de vizifonunuzu bir dakikacık kullanayım.

Heriflerin yüzündeki ifade değişmedi. Garson bir rafa uzandı, oradan bir cop aldı. Şanon'un üzerine yürüdü:

— Vay küstah vay! diye çıkıştı. Adammış gibi buraya giriyorsun ha! Ulan tabelâmızı görmedin mi? Bu restoran sendikaya bağlıdır. Defol git, yoksa beynini bir vuruşta pestil ederim. Haydi yallah!..

Müşteriler de kalktılar. Şanon yavaşça geriledi. Kapiya varınca döndü. Bir nefeste dışarı fırladı. Garson ve müşteriler, kollarıyla hiddetli hareketler yaparak arkasından sövüyorlardı. Vâkıa cebinde silâhı vardı ama zaten başı kâfi derecede belâya girmişti. İşi büsbütün berbat etmeğe sebep yoktu.

Sü_ratle oradan uzaklaştı. İlk caddeyi döner dönmez, hemen yüz metre kadar ilerde umumî vizifon santralinin mavi şimşek işaretini gördü.

İçerde sadece bir tek memur vardı. Gişede uyukluyordu. Şanon yaklaşıp:

— Lûtfen bakar mısınız! dedi.

Adam uykulu gözlerini açtı. Şanon devam etti:

— Derhal bir vizifon muhaberesi yapmak istiyorum. Param yok, tediyele yapabilir miyim?

Memur ancak kendine gelebilmişti. Gözlerini kısararak:

— Sen kübist değilsin be! dedi. Muhakkak espiyonsun. Ne halt ediyorsun burada?

— Ben espiyon filân değilim yahu, sadece...

— Espiyon olmasan kübist kıyafetiyle ne dolaşıp duruyorsun? Kübist olmadığın besbelli... Çek arabayı, başımı belâya mı sokacaksın, nedir?

Hiçbir ihtarda bulunmadan elini tezgâhın altına uzattı. Bir bayıltıcı tabanca aldı. Şanon can havliyle uzandı, herif tam tetiğe basacağı sırada bileğine yapıştı, büküldü. Hareket

okadar çabuk olmuştu ki memur tetiğe basan parmağını geri alamadı ve tersine dönmüş tabancanın namlusundan çıkan şua memurunun tam göğsüne isabet etti. Herifin gözleri döndü. Boş bir çuval gibi olduğu yere yıkılıverdi.

Şanon, adama bakmadı bile. Derhal bomboş vizifon kabinelerinden birine koştu.

Acele etmesi lâzımdı: Memurun ne zaman ayılacağı belli olmadığı gibi, her an bir müşterinin gelmesi ihtimali de vardı. Seyyareler Arası Seyahat Servislerini arasa, yardım göreceği muhakkaktı. Fakat istediğine nail oluncaya kadar bir hayli kimseye derdini anlatacak, çok kıymetli dakikalar kaybedecekti. En iyisi Gil Lukas'ı aramaktı.

Kabinenin kapısını kapadı. Selektör tablosunu ayar etti. Vizifon ekranında «Boston Metropolis Haber Alma Servisi» yazısı belirdi.

Şanon mikrofona eğilerek:

— Lukas, Gilbert. F, dedi.

Ekran ışıldadı. Yepyeni bir yazı belirdi: (Lukas, Gilbert F. Fizikçi. Ev. 1220 Antuan Caddesi. No. A-N 6794432.)

Şanon sabırsızlanıyordu. Ya konuşamazsa? Ya vakit kalmazsa? Tekrar mikrofona eğildi:

— Pol Şanon'un kendisiyle konuşmak istediğini söyleyiniz. Tediyele olacak.

Otomatik kontroller derhal harekete geçti. Şanon terleyen avuçlarını elbisesinin göğsüne sildi.

Ekranı beliren adam, kısa boylu, şişman ve orta yaşlıydı. Kısık bakışlı, keskin gözlerinde uykudan eser yoktu. Bir an Şanon'u süzdükten sonra:

— Sizi tanımıyorum, dedi. Ne istediğinizi söyler misiniz?

— Gilbert Lukas'la görüşmek istiyorum. Lütfen bağlar mısınız?

Şişman adam soğuk soğuk Pol'a baktı:

— Vizifon otomatları artık saçmalamağa başladı, dedi. Bu numarayı çoktan değiştirmeleri lâzımdı, burada Lukas isminde kimse yok. On üç aydır ben oturuyorum bu dairedede.

Ve derhal ekran karardı.

Şukutu hayal Şanon'un başını döndürmüştü. Boston Metro Vizifon dosyalarından bir kontrol isteyemezdi. Bu, uzun zamana bağlıydı. Halbuki memur neredeyse kendine gelecekti. Belki, polis te izini bulmuştu bile...

Derhal kararını verdi. Denver'e gidecek ve SASS Denver şubesine şahsen müracaat edecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Braton'dan çıkış, ümit ettiğinden çok daha kolay oldu. Atomnobil, aynen bıraktığı gibi buldu. Şehirden çıkarak Denver şosesini tuttu. Sabahın erken saatinde diğer birçok vesait arasında süratle yol alan atommobil hiç te nazarı dikkati çekmedi. Denver'e iyice girip te SASS Teşkilâtı şubesinin muazzam binasına yaklaşıncaya kadar, kübist elbisele-riyle de kimse alâkadar olmadı.

Yolda, arada sırada, sâkin tavırları ve esrarengiz gülümsemeleriyle nazarı dikkati çeken tek tük kübistler görünüyordu. Şehrin içinde kanunun kanadları altına daha yakından sığındıkları için onlara dokunan olmuyordu. Fakat araba kullanan hiçbir kübist görmedi. Herhalde kübistlerin hususî vesait sahibi olmaları âdet değildi.

Arabasını gene nisbeten تنها bir yerde bırakmayı münasip gördü. Yoluna yayan devam etti. Denver hava limanının çevresini kaplayan çelik kafes tele çabucak vardı. Limanın yan tarafında ve uçuş kulesinin arkasında Seyyareler Arası Seyahat Servisleri Denver Şubesi'nin heybetli binası yükseliyordu. Süratli adımlarla o tarafa yürüdü. Karşılaştığı adamların zihninde bir şüphe uyandırmak için kübistlerin halinden beklenen sükûn ifadesini taklit etmeğe çalışıyordu.

Binanın içersine ancak on, on beş metre kalmıştı ki kapalı bir pikap kaldırıma yaklaştı, motoru kesmeyip rölandide çalışan arabadan bir adam indi ve tam o esnada arabanın hizasına gelen Pol'un yolunu kesti:

— Sizi daha erken bekliyorduk Mr. Şanon, dedi. Derhal pikapa girin, vakit çok az.

Şanon'un sırtından aşağı buz gibi bir ter boşandı. Halsiz ve bedbin bir sesle:

— Sivil teşkilâttan mısınız? diye sordu. Maşallah hiç te vakit kaybetmemişsiniz.

Adam gayet sâkin ve sabırlı mukabele etti:

— Hayır! Sivil Polis Teşkilâtından değiliz. Derhal pikapa binin.

Şanon hissettirmeden etrafına bakarak kaçmak ihtimalini tarttı. Arabanın şoförü oturduğu yerde, elindeki bayıltıcı silâhı sanki tesadüfenmiş gibi açık pencerenin kenarına dayamış, tam Şanon'un göğsü hizasında tutuyordu. Kaçabilmek ihtimali belki binde bir bile değildi.

Şanon istemiyerek arabaya bindi ve arka tarafa pikapın penceresiz tarafına geçti. Burada kimsecikler yoktu. Sadece bir askı ile arabanın tavanına asılmış, ütülü, kahverengi bir elbise vardı. Ayrıca bir sandığın üzerinde gömlek, kravat, ayakkabı vesaire duruyordu.

Kaldırıma inmiş olan adam Şanon'un arkasından hemen arabaya atlayarak:

— Şimdi izahat verecek vaktimiz yok, Mr. Şanon! dedi. Lütfen o elbiseleri giyin...

Fakat Şanon kımıldamadı.

Adam kaşlarını çatarak:

— İnatçılık edip de silâh kullanmağa icbar etmeyin bizi, dedi. Yoksa sizi bayıltıp, kendimiz de giydirebiliriz. Fakat durum tahmin edebileceğinizden çok daha ciddidir.

Şanon fazla ısrar etmedi. Sırtındaki kübist elbiselerini çıkararak, ayakkabıları, çamaşırları ve kahverengi elbiseleri giydi. Bu elbise oldukça bol olmakla beraber onun boyuna göre yapılmış gibiydi. İyi bir terzi elinden çıktığı muhakkaktı. O uğursuz Kallipso seferine çıkmadan kendisinin de buna benzer bir elbisesi vardı. Kumaşı Ellen'le beraber seçmişlerdi. Gayri ihtiyarî bir hareketle dışardan göğüs ceplerini yokladı: Eline bir portföyün şişkinliği geldi.

— Ben bu dalavereleri pek anlayamadım, dedi. Bu esrarengiz film artisti pozlarınızı bırakıp da biraz vaziyeti açıklasanız fena olmayacak.

— Vakti gelince öğreneceksiniz!

Şanon ne söyleyeceğini bilemedi. Şoför arabayı harekete geçirirken diğer adam devam ediyordu:

— Elbisenin cebinde portföyde Boston Metropolis'i için bir uçak bileti var. Sizi uçak terminalinde bırakacağız, oradan stratosfer uçağının bulunduğu 7 numaralı rampaya kadar gitmek için dört dakikanız var. Gecikmeyiniz. Vakti gelince herşeyi öğreneceksiniz.

Az sonra araba durdu. Şoförün yanındaki adamın kumandasıyla yere inen Şanon kendini stratosfer uçak terminal binasının arka tarafında buldu. O iner inmez araba derhal hareket ederek uzaklaştı. Şanon henüz şaşkınlığını yenememişti. Bu adamların maksadı neydi? Ona yardım mı, yoksa kötülük mü ediyorlardı?

Yedi numaralı rampayı kolaylıkla buldu. Portföyden çıkardığı bileti uçak kontrol memuruna hiçbir şey söylemeden uzattı. Memur hiçbir şey söylemedi. Bej üniformalı bir hostes yerini gösterdi. Şanon pencere yanındaki koltuğuna oturduğu zaman rüya görmediğine emin değildi. Daha bir saat evvel polis kuvvetlerinden ve sendikanın zorbalarının intikamından kaçan, başına ancak belâ getirebilecek meş'um kübist kıyafetiyle, meteliksiz, dostsuz, çaresiz adamken şimdi normal elbisesi, cebinde hatırı sayılır miktarda parası vardı. Şu halde esas müşkülleri halledebilmiş sayılırdı. Bu değişikliği de tanımadığı esrarengiz adamlara borçluydu.

Fakat bu adamlar kimdi? Ona niçin yardım etmişlerdi?

Bu maceranın mantıksızlığı âşikârdı. İçinde bir şüphe uyandı. (Oynattım mı yoksa?) diye düşündü. Hakikaten stratosfer uçağına binmiş, Boston'a doğru yola düzülmemiş miydi? Yoksa ona mı öyle geliyordu. Belki Garrik'lerin evinde şahit olduğunu zannettiği kanlı facia da bir hayalden ibaretti. Belki hâlâ İO seyyaresinin vahşi kayalıkları, öldürücü düzlükleri arasında ümitsiz bir cinnetin kucağına düşmüş, oraya buraya koşuyor, bütün bu hâdiseleri sadece tahayyül ediyordu.

Yanındaki koltuğa bir adam oturunca Şanon,, bu düşünceleri bırakarak komşusuna baktı. Adam hiç te hayale

benzemiyordu: gözlüklü, kırmızı yanaklı, kabak kafalı, tamamen hakikî bir adamdı. Yol arkadaşı Şanon'a dönerek:

— Şuraya bakın! dedi. Hepimiz bu feci duruma düşecek miyiz? Yakın bir istikbalde bütün dünya sadece bu mah-lûklarla mı dolacak?

Başıyla yandaki rampada bulunan diğer bir stratosfer uçağını gösteriyordu. Uçağa çıkan rampada kalabalık bir grup aynı örnekteki elbiseleriyle, adetâ rüyada gibi sâkin bir yavaşlıkla ilerliyordu. Şanon adamların yüzlerini iyice görebiliyordu: Bilâ istisna hepsi aval aval sırtıyordu. Hepsinin yüzünde tıpkı Garrik'lerinki gibi sonsuz bir sükûn, âdeta bir saadet ifadesi vardı.

— Ohayo sükûnet merkezine gidiyorlar. Bu hafta giden üçüncü grup bu... Gruplar da gittikçe kalabalıklaşıyor. Bunun sonu nereye varacak? Sorarım size.

Şanon yanındaki adamın yüzüne baktı. Herifin gözlerinde, onu restorandan kovalayanların gözünde müşahede ettiği anlatılmaz dehşet hissi okunuyordu.

— Ne bileyim? dedi.

Fakat cehaletinin belli olmasından korkarak bir kaçamak yolu, bir bahane aradı:

— Hani biraz da yabancıyım duruma. İki senedir dış seyyarelerde vazifeliydim. Biliyorsunuz oralara bütün hava-disler rivayet halinde gider.

— Belli... Feza pilotu yahut feza müstemleke personelinin hali var üzerinizde. Burasını çok değişmiş bulacaksınız.

Stratosfer uçağının harekete geçmesi, bu mükâlemenin geri kalan kısmından Şanon'u kurtardı. Koltuğun arkasına yaslandı, yanındaki yabancıyı un'utarak, süratle uzaklaşan hava limanını seyre daldı. Az sonra uçağın atom tepkileri harekete geçti. Atmosferden çıktılar. Etraflarını hem güneşin hem de yıldızların görülebildiği mantıksız ve acaip bir âlem kapladı.

Şanon son hâdiseleri unutmaya çalıştı. Şimdilik yalnız birşey mühimdi: iki saat sonra Boston Metropolis'i'ne varacak, sevgilisi Ellen'i ve candan arkadaşı Gil'i görecekti.

Yanındaki koltukta oturan yabancı yerinden doğrularak Şanon'o döndü:

— Seyyareler Arası Seyahat Servisleri diğer seyyarelerde kübistlere iş veriyor mu? Burada veriyorlar biliyorsunuz.

— Yok yahu! Nasıl yaparlar bunu?

— Demek diğer seyyarelerde vermiyorlar. Fakat zamanla o da olacak, hiç şüphe etmeyin.

— Kusuruma bakmayın, fakat ben, hakkında fikir beyan edecek kadar, duruma vakıf değilim.

Kalktı. Uçağın arka tarafındaki tuvalete doğru yürüdü. Yolcuları çaktırmadan birer birer tetkik ederek, takip edilip edilmediğini anlamağa çalıştı. Yolcuların çoğu tüccar veya iş adamlarıydı. Aralarında tehlikeli görünen kimse yoktu. Tuvalete girince kapıyı kilitledi. Cebinden portföyü çıkardı ve içindekileri tetkik etti.

Bu para, normal şartlar altında ona bir hafta yeterdi. Bu biraz mânidardı. Öyle ya! Bu heriflerin onun hayatına tekrar müdahale edeceklerse bir hafta içinde olacak demektir. Portföyde para ile beraber hüviyet vesikaları da vardı. Vesikaları plastik muhafazalarından çıkarıp bakınca şaşkınlıktan gözleri büyüdü: Vesikalar iki sene evvelki tarihi taşıyorlardı, Seyyareler Arası Seyahat Servislerinde çalışan mühendis Pol Şanon'a aitti. Vesikaların üzerinde bir parmak izi, bir de resim vardı. Fotoğraf ona çok benziyordu. Şanon kendini tutamayarak:

— Vay anasını! diye mırıldandı.

Portföy onundu.

Portföyü tekrar cebine koydu. Lâvabonun aynasında kendi çehresini seyrederek bu esrarengiz hakikatin, son beş saat içinde başından geçen hâdiselerle alâkasını aradı. Portföyü iyi hatırlıyordu: Kallipso'ya giderken yanına almamış evinde bırakmıştı...

Evinde! Boston Metropolisinde, koyu kahverengi bir elbisenin cebinde!

Ceketini çıkarıp da terzinin etiketine bakmadan bile, orada ne bulacağını biliyordu. Buna rağmen kendi terzisinin

etiketini ve altında örme harflerle (Pol T. Şanon) yazısını görünce şaşkınlığını yenemedi.

Oturduğu daireyi çoktan başkasına kiralamış olmaları icap ederdi. Ama birisi dairesinden elbiseyi ve portföyü almıştı. Lâkin kim?

Kim?

Ve niçin?

Kafasını ne kadar yorsa şimdilik bu سوالin cevabını bulmasına imkân yoktu. (Şimdilik boş ver) diye düşündü. Daha rahat oturabilmek için tenha bir yer aradı ve boş bir koltuğa ilişti.

Sarışın hostes yanına gelerek, lüzumundan fazla tatlı bir tebessümle:

— Sizin evvelce bizimle seyahat ettiğinizi zannetmiyorum, dedi. Simanız bana yabancı geliyor. Nasıl, bu yolculuktan memnun musunuz? Arzu ettiğiniz birşey var mı?

Şanon bir an kızın dolgun kırmızı dudaklarına, uzun kirpikli, yeşilimtrak gözlerine baktı. Bir sıcaklık hissetti... İO'da geçirdiği iki sene zarfında pek çok şey unutmuştu: İnsanın güzel kadınlara baktığı zaman şakaklarının zonkladığını da...

— Teşekkür ederim. Bana bir paket sigara getirebilirseniz, çok makbule geçer.

— Biz satılık sigara bulundurmamız, fakat bende fazla iki paket var. Size takdim edeyim.

Biraz sonra sigarayı getirdi. Şanon elini portföyüne atınca:

— Rica ederim, dedi. Bunu yolculuğumuzun bir hâtırası olarak kabul e din. Ben de içtiğim için sigarasız kalmanın ne demek olduğunu pek iyi bilirim.

Şanon teşekkür ederken kızla konuşmak ta ona zihnini kurcalayan bir sürü سوالin cevabını sormak için bir girizgâh, bir yol arıyordu. Fakat buna ihtiyacı kalmadı. Hostes bizzat söze başladı:

— İzinli misiniz?

— Evet. Yeni bir vazife almak için avdet ediyorum.

Sonra pencere yanına doğru çekilerek kıza yer açtı:

— Oturmaz mısınız? dedi. İki senedir, arzdan uzak kaldım. Size birçok sualler sormak isterdim.

Hostes samimî bir hayretle:

— Ne yazık! dedi. Biliyor musunuz ki gayet nahoş sürprizlerle karşılaşacaksınız. Fakat özür dilerim. Oturup sizinle ahbaplık edemiyeceğim, biraz işim var. Fakat Boston'a varınca yirmi dört saat izinliyim. Eğer arzu ederseniz...

— Maalesef Boston'da serbest kalamıyacağım. İki senedir görmediğim bir nişanlım var.

Kadın hafif bir kahkaha attı fakat gözleri sanki Şanon'un haline acıyordu:

— İnşallah herşeyi bıraktığınız gibi bulursunuz. Mammafi size bir nasihatte bulunayım: Arz üzerinde hayat şartlarını çok değişmiş bulacaksınız, fakat bu şartları değiştirmek için boşu boşuna uğraşmayın. Hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. Kimse değiştiremez. Şirketlerle, sendikalar arasında çok çetin bir mücadele olacak ve kübistler ara yerde kalacak. Mümkün mertebe bu mücadeleye katılmamağa çalışın. İcabederse gene fezaya dönün fakat her ne bahasına olursa olsun mücadeleye katılmayın.

Hostes uzaklaştı. Şanon kızın kendisine gösterdiği alâkanın sebebini anlıyamamıştı. Kızın bir bildiği mi vardı? Fakat bu esrarı çözmekte gecikmedi: Kendi yüzünü, ifadesini hatırladı. Zihninden, kendi sert, esmer, kırışık, canlı yüzünü uçakta bulunan diğer insanların beyaz tenli, hanım evlâdı ifadesi veren yüzleriyle mukayese stti. Hostes herhalde onu bir feza fatihi veya feza dış hudut devriyesi filân sanmış olacaktı.

Bu hâdise ona son iki sene zarfında gerek mânen, gerekse görünüş itibariyle ne kadar değiştiğini, olgunlaştığını hatırlattı. Elindeki paketten bir sigara aldı, yaktı. Duman sinirlerini uyuşturuyor onu teskin ediyordu. Arkasına yaslandı. İcine düştüğü esrarengiz hâdiseleri tahlil etmeğe çalıştı. Düşündükçe dimağı bir noktada toplanıyor, bu hâdiselerin müsebbibi veya âmili olarak tek kişiyi gösteriyordu:

— Gil Lukas!

Vizifonun otomatik tertibatı onu Gil'in numarasına bağlamıştı. Bununla beraber, karşısına çıkan şişman adam, te-
diyeli mükâlemeyi kabul etmekle beraber, Gil Lukas'ı ta-
nımadığını söylemişti.

Ama neden?

Çünkü şişman adam da esrarengiz hâdiselere methal-
dardı. Gil'i arayan adamın Pol Şanon olup olmadığına emin
olmak istemişti.

Şişman herif gördüğünü Gil'e söylemiş olmalıydı. Yok-
sa elbiselerini getiren herifler onu nasıl bulmuş olabilirler-
di? Zaten elbisesinin ve hüviyet varakasının nerede ol-
duğunu da ancak Gil bilebilir, bunları ancak o alıp Şanon'a
gönderebilirdi.

Bununla beraber bu muhakeme de sakattı. Vizifon mü-
kâlemesiyle elbisesini ele geçirmesi arasında o kadar az
zaman geçmişti ki, stratosfer uçağı ile bile elbisesinin Bos-
ton'dan Denver'e yetiştirilmesine imkân yoktu. Şu halde el-
bisenin Denver'e daha evvel getirilmiş olması lâzımdı. Bu
da pek saçmaydı. Onun bu sabah Denver'de olacağını Gil'in
bilmesine imkân yoktu. Bunu ne Gil, ne de başkası bile-
mezdi.

Üstelik, onun o sabah Denver'de olacağını bilecek ada-
mın, Şanon'un Flora gemisini Garrik'lerin evinin civarın-
da yere indirdiğini yahut indireceğini de bilmesi lâzımdı.
Hattâ bu esrarengiz adamın Şanon'un son iki seneyi de ne-
rede geçirdiğini, ne zaman İO'dan ayrıldığını bilmesi de lâ-
zımdı. Ve tâ İO'dan ayrıldığı dakikadan itibaren esrarengiz
bir kuvvetin onun hareketlerini takip, hattâ tanzim ediyor
olması lâzımdı.

— Yok be! Bu kadar martaval olmaz! Bu saçmanın da-
niskası.

Öyleyse!?

Bu numarayı çözemeyeceğine yeniden kanaat getirdi.
Bütün mezyuu dimağından silmeğe çalıştı. Gil Lukas'ı bul-
duktan sonra, ona sorar işin aslını ondan öğrenirdi.

Fakat Gil Lukas'ı görmeden evvel Ellen'i bulması lâ-
zımdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Boston Hava Limanının mûtaad gürültüsü ve faaliyeti sabırsızlığını gidermedi. Fakat yakından tanıdığı bu faaliyet zihnindeki şüpheleri dağıttı, yaşadığı anın hayal değil, hakikat olduğuna iyice kanaat getirdi. Kalabalık pasajdan geçip Terminal'in çıkışına doğru ilerledi. Hava limanının dış platformunun önüne bir atombüs yanaşmıştı. Yolcular iniyordu. Neredeyse boşalacaktı. Atombüsün boşalmasını beklerken, Hava Limanının giriş kapısının yanındaki muazzam haber servisi umumi vizinemasının sesi kesik kesik geliyordu:

«... Sendikalar Başkanı Zimmer Konniston dün akşam Hükûmet Komitesine bir ültimatom vererek Şirketlerin hergün artan bir temayülle kübistlere iş vermelerine müdahale edilmediği takdirde umumi bir grev ilân ettireceğini bildirmiştir...»

«...vaziyet gayet mühimdir. Ohaya Kübist Merkezi askerî birliklerinin himayesinde bulunmaktadır. Mahalli sığınaklar ise gönüllü sivil teşkilâtın himayesi altındadır.»

Biraz ilerisinde bulunan bir gurubun yüksek sesle konuşması Şanon'un bültenin bir kısmını işitmesine mani oldu. Biraz sonra gürültülü gurup uzaklaşınca, ajansın sesi tekrar kulaklarını doldurdu:

«... Seyyareler Arası Seyahat Servisleri Anonim Şirketi Umum Müdürü Grover Orşam kübistlerin gayet verimli mesailerinin bir methiyesini yaparak, sendikaların taraftar tedhişleriyle amansız bir mücadeleye girişmek hususunda her türlü tedbirin alınacağını enerjik bir lisanla tebliğ etmekte ve...»

Arkasını duyamadı.

Zaten duyduğu kadarından da ipe sapa gelir bir mâna çıkaramıyordu. Yalnız şu kadarı muhakkaktı ki bu kübistler hikâyesi tahmin ettiğinden çok daha mühim bir mevzu teşkil ediyor, adetâ devletin ekonomi sistemine tesir ediyordu. Askerî birliklerin işe silâhla müdahalesi ortalıkta bir isyan, bir anarşi havası estiğini belli ediyordu.

Şanon nihayet boşalan havaî atombüse bindi. Metropolis istikametinde yollandı. İki sene ayrıldıktan sonra, nihayet Ellen'le buluşmasına çok az bir zaman kalınıştı. Buna rağmen dakikalar geçmek bilmiyordu. Metropolis durağına indiği zaman onu bekleyen polislerle karşılaşsa ve onu tevkif etseler hiç şaşırmıyacaktı. Bununla beraber böyle bir hâdise zuhur etmedi. Bir an evvel Ellen'i bulmak gayesiyle sür'atli adımlarla istasyondan uzaklaşırken, karşıdan koşarak gelen bir adamla tam karşılaşacağı anda çevik bir hareketle yana kaçtı ve gene hızlı adımlarla uzaklaştı.

Arkasından bir ses:

— Şanon! diye haykırdı.

Fakat Şanon bekleyecek durumda değildi. Hiç arkasına bakmadan hızla yoluna devam etti. Caddeye vardığı zaman, kaldırımın üzerine ışıklı harflerle «Park yapılmaz» yazısına rağmen hususi bir arabanın beklediğini gördü. Arabanın şoför mahalline oturmuş, bej tulumlu bir genç kız şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Şanon geçen bir taksiyi çevirdi ve koştu. Arkasından bir erkek sesi:

— Dur, Şanon! diye bağırdı.

Aldırmadı.

Hususî arabadaki kız, erkeklerle beraber:

— Taksiye boş verin Mr. Şanon, diye bağırdı Anlamıyorsunuz ki...

Şanon'un kapıyı kapatmasıyla arabanın hareketi etmesi bir oldu. Taksinin arka penceresinden, çarptığı herifin, bekleyen hususi arabaya atladığını ve arabanın derhal hareket ettiğini, taksiyi takibe koyulduğunu gördü. Fakat cadde gayet kalabalıktı, taksinin de epeyce avansı vardı. Hususi arabayı çabucak taktılar, Şanon bir iki kere arkasına bakıp aranmasına rağmen, tulumlu genç kızın kullandığı arabayı bir daha göremedi.

Çarptığı adamı orta yaşlı, kır saçlı, ablak, esmer yüzlüydü. Şanon adamı tanı mıyordu. İçini kemiren sabırsızlığın tesiriyle onu ve hususi arabayı zihninden sildi. Düşüncesini sadece Ellen'in üzerinde topladı.

Keyn'lerin evi yeşil damlı, yeşil pancurlu, beyaz bir bina idi. Pencerelelerinin önünde ve bahçesinde canlı, renkli çiçekler vardı. Çimen sahayı koşarak aştı ve gittikçe artan bir sabırsızlıkla zili çaldı. Zilin müzikal, tatlı sesinin evin içinde yaptığı akisler ona kadar geliyordu. İçerden bir ayak sesi duyar gibi oldu. Kapı açıldı.

Ellen'in annesi karşısında duruyordu.

Şanon dona kaldı.

İki sene evvel Misis Keyn'i narin, oldukça geveze, faal bir kadın olarak bırakmıştı. Bugün kadının yüzünde gördüğü sükûn ve gayrı insanî memnuniyet ve saadet tebessümünde, Şanon'un asla alışamadığı bir ifade vardı.

Ellen'in annesi kübistti.

Şanon burada, bu evde kübizmle karşılaşacağını asla aklına getirmemişti. Fakat hakikatin acı ve beklenmedik sillesi ile sarsılınca, Garrikleri ilk gördüğü zamanki dehşetin kat kat fevkinde bir dehşetle irkildi.

— Hoş geldin Pol!

Kadın şeffaf ve ruhsuz tebessümüyle bu sözleri söyleyerek kapıyı tamamen açtı, Şanon'a yol verdi. Sırtında bilâ-istisna bütün kübistlerin giydikleri elbiseler vardı.

— Döndüğünü öğrenince pek sevindik. Bir an evvel gelip bizi görmeni arzu ediyorduk.

Salona girdiler; Şanon yüz milyon millik bir diyardan gelirken, bu anda burada sarfetmek üzere defalarca tekrar ederek hazırladığı sözlerin hepsini unutuvermişti. Sadece:

— Ellen? diyebilirdi. O da...

Kadın hep aynı mel'un sükûn ve saadet ifadesiyle başını salladı:

— Ellen burada, Pol. Korkarım ki durum seni biraz saracak. Uzun zamandır buradan uzak kaldığın için küplerin insanlar üzerinde ne büyük değişiklikler yaptığını bilemezsin sanırım.

Şanon kendini zaptedemedi. Kadını omuzlarından yakaladı ve şiddetle sarstı. Sanki onu bu müthiş sükûnet uykusundan uyandırmak istermiş gibiydi:

— Ellen'e ne oldu? Ellen nerede?

Arka tarafında bir kapının açıldığını işitti. Ellen'in sesi tahammül edilmez bir sükûnetle:

— Pol, dedi. Bizi unuttun zannettik.

Döndü. Ne yaptığıнын pek de farkına varmadan genç kıza koştu. O anda nasıl çıldırmadığına saçını başını yolarak o evi terketmediğine kendisi de şaşıyordu. Ellen'i sıkıca kavradığını ve göğsünün üzerine bastırdığını hissetti. Kız nazik hareketlerle kollarının arasından kurtulmağa çalışıyordu.

— Ellen! Ellen!

Genç kız kolları arasında bir çocuk gibiydi. Ilık, kıvrak vücudunun çıldırtıcı temasını hissediyordu. Fakat kaba, gri kumaş elleri altında bir kâğıt gibi hışırdıyordu. Ellen'in gözlerinde kendi ruhunda duyduğu hasreti, kıvrak vücudunda arzusuna karşılık bulamadı.

— Çok bekledim, Pol. Fakat bir türlü gelmedin. Herkes seni öldü zannetti... Sonra babamı kaybettik. Ne annem, ne de ben yalnızlığa tahammül edemeyecek hale geldik, nihayet bu bölgedeki Sığınağa giderek küpleri gördük. Artık herşeye başka gözle bakıyoruz. Bu değişiklik hârikûlâde birşey Pol. Bütün derdimiz, kaygılarımız silindi, unutuldu. Sığınağa seni de gittikten sonra ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.

Şanon aptallaşmıştı. Genç kıızı, mihanikî bir hareketle hâlâ kolları arasında tutuyor, sanki ruhu donmuş gibi göğsünün içinde tahammül edilmez bir soğukluk hissediyordu.

Bu kadar uzun zamandan beri hasret çektiği, bin bir ümitle dönüp aradığı şeyi çoktan kaybetmişti. Bütün gayretleri, meşakkati, ümidi hep boşuna, hep beyhude, hep faydasız olmuştu. Fakat o, bu âkıbete razı olamıyor, kaderin bu sillesine boyun eğemiyordu. Bomboş kalbinde sadece bir tek şey hissediyordu: Vahşi, yırtıcı bir hiddet...

Kızı bıraktı bir adım geri çekildi.

— Nasıl, nasıl yapabildin bunu Ellen? Seni ölü bulsam, acısına daha kolay tahammül edebilirdim.

Kızın cevabında mes'ut tebessümünün bütün hissizliği gizliydi:

— Anlamıyosun, Pol. Bu hakikatin ta kendisi... K p-ler insanlıĝa asırlardan beri aradıĝı fakat ne aradıĝını bilmediĝi için bulamadıĝı hakikati, hakikî s k nu getiriyor.

Misis Keyn'in sesi, bir  yin okurmuŗ gibi yükseldi:

— Deĝişiklik sükûnun anasıdır. Plân yerine getirilecektir.

Kadın susmuŗ. Ellen de susmuŗ, hissiz, ruhsuz... Sadece mesut, sadece mütebessim bir taŗ bebek gibi Pol'a bakıyordu. Evin gayri tabiî havası, bu tahammül edilmez sükût ve sükûn genç adamın omuzlarına aĝır bir yük gibi   km ŗt . Garriklerin evinde müşahede ettiĝi hava ona bu kadar dokunmamıŗtı. Çünkü onlar yabancıydılar, onları tanımıyordu. Onların haline sadece uzaktan, sath  olarak acıyordu.

Ama Ellen!..

Aman Allahım!..

Genç kız daima neŗ'eli, bir muziplik d ŗ n r m ŗ gibi parlayan ıŗıl ıŗıl gözleri, durmadan cıvıldaayan sevimli sesi, cana yakın çocukça halleri, arzudan titreyen dudakları, yüzünün, vücudunun, ruhunun bütün ifadesi, bütün canlılıĝı zalim bir elin tesiriyle kökünden kazınmıŗtı. Bütün bunların yerine bu körpe genç kız vücuduna asla yakıŗmayan gayri beŗer  bir tavır, yüz ve belki bin yaŗında bir adamın ruh s k netinde bulunmanın mes'ut ve heyecansız hali   km ŗt .

— Hayır, çok iyi anlıyorum Ellen. İki sene dayanılmaz bir cehennem hayatı yaŗadıktan, bir ceviz kabuĝu kadar, uydurma bir gemiyle fezaya ölümlerin en acısına g ĝ s gerdikten sonra senin vücudunda bir Tibet l masının ruhsuzluĝunu bulmak pek acı birŗey...

— Ellen! Bu felâketten kurtulmanın bir çaresi, seni eski haline getirmenin bir yolu yok mu?

Ellen yarı aptal bir  ocuk gibi tatlı tatlı gülümsedi:

— Bu mümkün olsa bile, hiç birimiz eski halimize dönmek istemeyiz, Pol. Fakat bu mühim deĝil. Eĝer beni hakikaten istiyorsan, sen de sıĝınaĝa git. Deĝiŗ. Hayatımıza yeniden baŗlayalım.

— İmk n  yok! Robot olmak daha iyi...

Ellen'in diğeri teklifi, genç adama, çok daha iğrenç geldi:

— İstersen beni böyle de alabilirsin, istediğini yapabilirsin, Pol. Fert olarak kübistleri kimse korumaz. Hükûmet bir kül olarak hepimizle ilgili, çünkü kalabalık olduğumuz için reyimizi istiyor. Beni alıp, götürsen hiç kimseye hesap vermek mecburiyetinde değilsin.

— Seni alıp götürsem mi? Yani ben yahut herhangi bir adam sana «Kalk gidelim» derse, peşinden gideceksin öyle mi?

— Gayet tabîî, bizim herhangi birşeye itirazımız yok, anlamıyor musun? Eğer mukavemet etsek Normallere sükûn ve saadet misali olabilir miyiz? Mukavemet etsek sükûndan eser kalmaz o zaman şiddete biz sebep olmuş oluruz. Normaller fakirlik ve ölüm korkusuyla yaşıyorlar. Biz öyle değiliz. Zaten onun için sayımız gün geçtikçe artıyor. Birgün gelecek, herkes değişikliği tadacak o zaman yeryüzünde ebedî sükûn ve ebedî saadet hüküm sürecek. Görüyor musun ne kadar basit, Pol.

Bu sözlerin dehşeti Şanon'un tüylerini diken diken ediyordu. Garrik'in ağzında bu sözlerin tesiri bambaşkaydı. Fakat Ellen! Ellen onun kâinatının yarısıydı. Bütün insanların bu korkunç hale geldiğini ve karanlık, esrarengiz, korkunç bir cehennemden gelen meçhul küplerin, koyun sürüsüne benzeyen bu insanların üzerinde hüküm sürdüğünü görür gibi oluyordu.

Böyle bir âkıbetin bütün dehşetini kavrayamıyordu. Fakat mutlak ve edebî sükûn diye insanlığa yutturulan bu cehennem meyvasının hissin, insanlığın felâketine sebep olacağından şüphe etmiyordu.

Şanon ruhen mücadeleci, haksızlığa isyan eden bir adamdı. Bu manzara karşısında kayıtsız kalamazdı.

— Olamaz! dedi. Mantıksız birşey bu. Dünyanın başına böyle bir felâket çökmesine razı olamayız.

— Pol, sen küplerin neler sağladığını bilmedin için zihninin karmakarışık. Kulların sana hürriyetin ve saadetin ne

olduğunu göstermesine müsaade etmelisin. Kişileri görme-
lisin Pol...

— Göreceğim. Göreceğim tabii... Vakti gelince.

Ellen'e bahşedilen bu boş ve sahte saadet kendi hakiki saadetine vurulan amansız darbeye mukabele etmek hırsı ve ruhunda doğan kinle, takip edeceği hatti hareketi yavaş yavaş toparlıyordu.

Hiddetini ve kinini ruhunun derin köşelerine iterek, kendini bir tuzığa düşmüş gibi hissettiği evi terketti.

Dışarda sabahın serin ve güzel havası, inanılmıyacak bir tazelik ve neş'eyle hüküm sürüyor; güneşin yumuşak okşayışları, kuşların şen cıvıltıları hakiki saadetleri anlatıyordu.

Evini önünde birh ususi araba durmuştu. İçinde iki kişi vardı. Şoförün yanında oturan adam Şanon'u çağırmasa geçip gidecekti:

— Mr. Şanon! Şimdi bizimle konuşmağa bir itirazınız var mı?

Durdu. Konuşan adamı, istasyonda çarptığı adamdı. Kapıyı açtı ve Şanon ilk defa olarak direksiyondaki tulumlu kıza alıcı gözle baktı.

Kız uzun boyluydu. Simsiyah saçları ve kapkara gözleri pembe beyaz teniyle bir tezat teşkil ediyordu. En cazip tarafı, nankör tulumun içinde bile belli olan kütür kütür göğsü ve dolgun kalçalarıydı. Şanon'un tetkik edici bakışlarını hiç ifadesini değiştirmeden karşıladı. Yalnız, dolgun ve şehvetli dudaklarını biraz kısar gibi oldu.

Kır saçlı adam:

İsmim Deys Nugent, dedi. Bu da kızım Ruth... Kısa bir müddet bizimle gelebilecek kadar itimat edebilir misiniz bize?

Omuz silkti. O anda verilmiş hiçbir kararı olmadığı gibi, nereye gideceğini de sarahaten bilmiyordu. Bu baba kıza da maceralara meraklı, mütecessis insanlar olarak kabul ediyordu. Fakat neticede onlardan birçok şeyler öğreneli-
lirdi. Arabaya bindi:

— Bana, dünyanın başına neler geldiğini anlatırsanız, her istediğinize cevap verebilirim.

Ötekiler birşey söylemediler. Şanon da sustu. Uzun müddet üçü de konuşmadı... Şehirden çıkıp ta banliyö caddelerinde ilerlemeğe başlayınca, Şanon'un uzun zamandır zihnini kurcalayan bir sual dudaklarından dökülüverdi:

— Benim döndüğümü bilmeyen kimse kalmamış piyasada. Bunun nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz bana? Hem, siz benim o saatte istasyonda bulunacağımı nereden biliyordunuz, allah aşkına?

— Avdetiniz bu sabah televizyonda herkesin nazarı dikkatini çekti. Hikâyeniz bizi bilhassa ilgilendirdiği için sizinle konuşmak istedik. Konuşmak fırsatını bulur bulmaz size enteresan bir teklifimiz var.

— İstasyondan ayrılınca nereye gideceğimi de biliyordunuz. Küçük beyaz evde nasıl bir sürprizle karşılaşacağımı da biliyor muydunuz?

Nugent, oturduğu yer rahat değilmiş gibi sinirli bir hareket yaptı:

— Evet, dedi, televizyondaki konuşmanızı dinledikten sonra maziniz hakkında bir araştırma yaptırdım, nişanlınızın kübist olduğunu öğrendim. İstasyonda durup da bizimle konuşmağa tenezzül etseydiniz, bu sürprizin acı tesirini biraz azaltmağa muvaffak olabilir...

— Ne dediniz? Televizyondaki konuşmam mı? Ne konuşması?

Birdenbire anlar gibi oldu.

Braytonda başlayan ve kendisinin kahramanı olduğu, fakat gidişatına tesir edemediği esrârensiz oyunun bir diğer perdesinin de televizyonda oynanmış olduğunu sezdi. Bu his daha fazla sual sormasına mani oldu.

— Boş verin fazla teferruata, dedi. Boşuna kafamı karıştırmayın. Bari gittiğimiz yerde, siz konuşurken benim kuru boğazıma indirebileceğim bir içki olsa... İki senedir ağzıma içki koymadım. Bakalım onun da tadı değişmiş mi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Onu bir meyhaneye filân değil, dikenli telle çevrilmiş bir saha içinde, oluklu saçtan yapılmış, fabrika gibi bir yere götürdüler.

Eski zamanın atom tecrübe merkezlerinde olduğu gibi, muhafızların gayet sıkı kontrole tâbi tuttukları bir kapıdan girerek atölyelere benzer binalar arasından dolaştılar. Daha küçük ahşap bir barakanın önünde durdular.

Telle çevrilmiş sahanın batı kısmında bina yoktu. Bu kısmı geniş bir beton arme düzlük kaplıyor ve bunun üzerinde bir feza gemisi duruyordu. Şanon merakla gemiye baktı. Bu geminin mûtaber gemilere benzemiyen bir şekli vardı. Gövdesi yüz metre kadar uzun ve aşağı yukarı otuz metre çapındaydı. Bakır rengi bir alaşından mâmûl ufki bir üstüvaneden ibaretti. Kapısı filân görülmüyordu. Her iki ucunda yüksek gibi fakat dala sivri iki başlık vardı. Geminin jet motoru yoktu.

Barakadan ufak tefek, gayet açık sarı saçlı bir adam çıkarak onları karşıladı. Elinde rulo halinde katlanmış bir takım plânlar vardı. Pantolonu ve yakası açık gömleği makine yağı lekeleriyle kaplıydı. Gözlerini, fazla ilgi göstermeden, bir an Şanon'un üzerinde gezdirdi. Sonra kıza döndü. Kıza bakarken gözleri canlanmış ve âlâkası artmıştı.

Ruth:

— Tecrübe nasıl oldu Alek? diye sordu.

— Mükemmel, umduğumdan daha muvaffakiyetli. Artık gemi tecrübe uçuşuna hazır sayılır.

Deys Nugent söze karışarak:

— Hareketin tahminimizden evvel olması lâzım. Vakit...

Birdenbire durdu. Kendini toparlayarak:

— Yahu sizi takdim etmedim. Alek Bler. Pol Şanon.

Alek bizim en büyük ümidimiz ve sağ kolumuzdur Mr. Şanon. İnşa esnasında gemimizin baş mühendisi, hareketten sonra da kumandanı olacak. Teklifimizi kabul ederseniz, kendisiyle çok yakından mesai arkadaşlığı yapacağımız.

— Hoş geldiniz Mr. Şanon, bize iltihak ettiğinize sonradan çok sevineceksiniz. Bundan eminim.

— Size iltihak etmiş filân değilim. İşin esasına bakarsanız neden bahsettiğinizi bile anlamıyorum.

Nugent, Alek Bler'in cevabını beklemeden barakanın kapısına doğru yürüdü:

— Yemeğe geleceksiniz değil mi Alek? Daha projemizi Mister Şanon'a açmadık. Eğer gelersen, senin de faydan dokunabilir.

Bler, cevap vermeden başını eğdi, yoluna devam etti. Şanon, Nugent'lerin peşinden barakaya girdi.

İçerde bir ofis bulacağını tahmin ediyordu. Girdikleri yer ofis değil alelâde derlenmiş bir misafir odasıydı. Arkada bir taraftan mutfığa, bir taraftan da üst kata, yatak odalarına çıkılıyordu.

Nugent piposunu doldurdu:

— Ruth, sen bize birer kadeh içki getirsen de, dilimiz çözülse, dedi. Zaten teklifimizin ne olduğunu öğrenince Şanon'un ayrıca içkiye ihtiyacı olacak.

İçkiler geldi. Şanon kadehini yudum yudum boşaltırken damağında hoş bir hareket uyuyordu. Oturup arkasına yaslandığı koltuk gayet rahatı. Bu leziz içki, bu rahat koltuk Şanon'a yorgunluğunu hatırlattı fakat o keskin dikkatini azaltmadı. Tanımadığı bir muhitte, tanımadığı insanlarla meçhul bir mevzu üzerinde konuşacaktı. On iki saatten beri başından geçen hâdiseler onu büsbütün dikkatli olmağa sevk ediyordu.

— Arabada, dedi, mazimi tetkik ettiğinizi; nişanlımın küblü olduğunu öğrendiğinizi söylemişsiniz. Oradan başlasak nasıl olur?

— Önce içinde bulunduğunuz durumu ve hissiyatınızı çok iyi anladığımı söylememe müsaade edin. Karım, yani Ruth'un annesi onbeş ay evvel değişikliğe tâbi oldu. Ve bir senedir kendisini göremedik.

Ruth mutfaktan gelerek kadehleri tekrar doldurdu. Tulumunun kollarını sıvamış beyaz ve ince uzun kollarını meydana çıkarmıştı. Saçları başının arkasında toplanmıştı.

Hem babasından hem de Bler'den daha uzun boyluydu. Hat-tâ Şanon'un boyuna yakın bir boyu vardı. Sırtındaki tulumu çıkarsa ve biraz cazip elbiseler giyse, harikulâde bir kadın olacağı muhakkaktı.

— Baba, hepsini anlatsanız, daha iyi edersiniz. Bizimle beraber gelirse eninde sonunda öğrenecek değil mi?

Şanon'a döndü. Sesini titreten gizli bir hiddetle:

— Bir senedir burada oturuyoruz, dedi. Çünkü kendi evimizi görmeğe tahammülümüz yok. Annem olmadan ev bi-ze zindan gibi geliyor. Onu Ohaya sükûnet merkezinden alıp eve getirdik fakat.. durmadı. Kayboldu.

Nugent devam etti:

— Kaçırıldılar, Şanon! Bilhassa hattı üstüva memleketle-rine beyaz kübist kadın satan biri kaçırdı. Takip ettim ve nihayet buldum karımı. Fakat kübistliği hâkim oldu, halime rıza göstererek evine dönmedi.

Ruth onlara arkasını dönerek duvardaki bir resme baktı. Şanon' bedbaht kadının bir resmini göreceğini tahmin ederek başını çevirdi. Fakat resim bir kadın resmi değildi. Bir ay manzarasıydı. Orta yerde eski model bir hava gemi-si duruyor. Arkada ayın sarp dağları ve koyu renkli krater-leri görülüyordu. Geminin etrafında küçük kalan insan-lar seçiliyordu. Şanon resmi derhal tanıdı: Bu, aya ilk seya-hatı yaparak feza ufuklarını insanlara açan Promete gemi-siydi.

Nugent sesini biraz sertleştirerek devam etti:

— Ne kadar acı olsa, size bunu söylemekten maksadım, projemize neden dört elle sarıldığımızı ve neden felâket büs-bütün patlak vermeden Arz'ı terkedip kaçmak lâzım geldi-ğini anlatabilmek içindir. Diğer memleketlerde kübistler Amerikalılardan daha da az himaye görür. Hatta bazısında kasaplık hayvanmış gibi alenen satılır da... Karım kaçırıldı-ğından beri Kolombiyada bir umumhanededir. Bu âkıbet, nişanlınızın da, değişikliğe tâbi olmuş her hangi bir kadının da başına gelebilir. Ve buna mâni olmak için birşey yapa-mazsınız.

— Fakat hükûmet...

Hükümet münferit kübistlerle ilgili değildir. Zaten hükümet kübist meselesinde ne yapacağını kendi de şaşır-
dı. Öğrenmeniz icap eden birçok şey var, bunların birincisi
şudur: Duruma boyun eğmek mecburiyetindesiniz. Herkes
hatta hükümet bile bu mecburiyetle karşı karşıyadır.

Herifin, onun namına bu kadar kat'iyetle konuşması
Şanon'u hem içerletti hem ürküttü.

— Öyleyse Ellen'i kendim himaye ederim, dedi. Bir yo-
lunu bulursam onu bu mel'un ipnotizmanın tesirinden kurtar-
rım. Bulamazsam...

Nugent sözünü kesti:

— Tek başınıza kübizme karşı sefer mi açacaksınız?
Böyle bir teşebbüsün milyarda bir bile muvaffakiyet şansı
yoktur. Sizden çok kuvvetli kimseler denediler bunu. Hayır!
Yegâne çare kaçmak, bir an evvel kaçmak ve dünyayı terk-
ederek feci âkıbetten kurtulmaktır.

Şanon hâkir bir tavırla herifi süzdü:

— Siz de yelkenleri pek çabuk suya indirmişsiniz!

— Hayır dostum, yelkenleri suya indirmiyoruz. Yegâne
kurtuluş yolunu tutmağa karar verdik bu uğurda çalışıyo-
ruz

Bu sözleri genç kız söylemişti. Duvardaki resme döne-
rek ateşli bir tavırla devam etti:

— Bu gemiyi büyük babam inşa etti. Babam da Merih'e
ilk giden İkaruz gemisini yaptı. Fakat onlar bugün yapmak-
ta olduğumuz gemi yanında çocuk oyuncağı kalır.

Şanon, birdenbire Nugent'e döndü:

— Ya! Demek siz o Nugent'siniz? Sayın Bayım başka
şartlar altında buluşmuş olsaydık sizinle tanışmak hayatı-
mın en büyük şerefi olacaktı.

— Fakat bugünkü şartlar altında ilgi değil, merak du-
yuyorsunuz değil mi? Hatta merak da değil, belki endişe...
Zaten kübistlerden ve bir avuç insandan ibaret olan gurubu-
muzdan başka bütün dünya sizin gibi düşünüyor. Fakat ne
olursa olsun biz Ark'la yola çıkacağız. Vaziyetin bu günkü
tehlikeli şekle varacağını daha bir sene evvel keşfettik. Bu
sebeple Ark gemisini inşa ettik. Ark bugüne kadar yapılan,

Yıldızlar arası sefer yapabilecek ilk gemidir, muhtemelen bu evsafta başka gemi de yapılmıyacaktır. Arz üzerinde insanlar felâkete doğru koşuyor. Biz teşebbüsümüzde muvaffak olamazsak insanlığın sonu geldi demektir. Muvaffak olursak çok uzun bir istikbal boyunca insanların seyyareler arası gemilere ihtiyacı olmayacak. Hâsılı, dokuz gün sonra Kanis Minoris burcunun Alfa Yıldızı Prosiyon'a müteveccihen yola çıkıyoruz.

— Prosiyon mu? Sizin yerinize bir başkası söylese kahkahalarla gülerdim. Prosiyon on bir ışık senesi mesafede.

— Sizi buraya, bana yıldız mesafelerini öğretesiniz diye getirmedim. Teşebbüsümüze iştirak etmenizi teklif ediyorum. Arkin personeli son derece kıymetlidir. Fakat adamlarımızın çoğu ilim ve teknik adamlarıdır. Büyük bir ihtimalle, gayri meskûn bir seyyarede, tamamiyle yabancı şartlar altında yaşamak ve muvaffak olmak için lâzım gelen yenilmez cesaret ve karektere sahip degillerdir. Lâboratuvar-da en çetin müşkülleri halledebilirler fakat vahşi bir muhitte bir çocuktan farksızdırlar. Bizim müstemleke gurubumuzun başına geçebilecek, hem ilme âşinâ, hem de cesareti bütün bir adama ihtiyacımız var. Bu adam siz olabilirsiniz. Feza-da meçhul bir seyyarede iki sene yaşayabilen bir adam aynı zamanda da mühendis olursa, bizim için biçilmiş kaptandır.

Şanon başını salladı:

— Siz aklınızı kaçırmışsınız.

Nugent omuz silkti:

— Babam Promete'yi yaptığı zaman da aynı şeyi söylediler. Fakat Yıldızlar arası uçuşun sırası gelmiştir. Şimdi buna acele ihtiyacımız var. Bunu başarabiliriz. Prosiyonun seyyareleri vardır. Makson - Bel spektrum analizi bunu çoktan ispat etti. Vakiâ ikiz yıldız olması pek elverişli değildir ama, bizim güneşimizden daha gençtir ve hayatın mümkün olabileceği en az on iki seyyaresi vardır. Gemimiz, ışık süratine çok yakın bir sürat temin eden yepyeni bir prensibe göre hazırlanmış olan hareket sistemini haizdir. Seyhahatın on iki sene kadar süreceğini tahmin ediyoruz, ona göre

hazırlandık. Başarmak ihtimalimiz büyüktür.

Şanon yavaş yavaş kır saçlı adamın sözlerine inanmağa başlıyordu. Bu mevzuda Nugent dünyanın en büyük otoritesiydi. Bu şans iki sene evvel karşısına çıkmış olsa hiç tereddüt etmeden kabul ederdi. Nugent devam etti:

— Bu yıldızı uzun tetkiklerden sonra seçtik. Alfa Sento-ri prosiyondan daha yakın, fakat üçüzlü bir sistem olması onu hesaptan çıkarıyor: Seyyareleri çılgın bir iklimin oyuncu-çağı gibidir. Siriüs çok büyük ve çok sıcaktır: Seyyarelerin-de hayat olamaz... Epsilon Eridani ve 61Signü çok küçük yıldızlar olduğu için bize gelmezler. Altair'in ise seyyaresi yoktur. Görüyorsunuz ki en yakın ve en müsait yıldız gene de Prosiyondur.

Adam kızına dönerek:

— Ruth, kasadan mürettebat kayıtlarını getirir misin? Mr. Şanon'a yaşlılar için düşündüğümüz canlı muhafaza sis-temini göstereceğim.

— Fakat baba geminin sürvites sistemi de var o kayıt-ların arasında, onu Mr. Şanon'a göstermek ihtiyatsızlık ol-maz mı?

Şanon söze karışarak:

— Hiç zahmet etmeyin, dedi. Zaten teklifinizle ilgili de-ğilim. Böyle birşey teklif edeceğinizi bilseydim, gelip konuş-mağa bile razı olmazdım.

Kız hiddetle Şanon'a döndü:

— Neden kabul etmiyecekmişsiniz? diye bağırdı. Bu-rada kalıp birşey başarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

— Gayet tabii... Nişanlımı bırakamam. Hem ona, hem de onun durumunda bulunan diğerlerine faydam dokunabi-lir. İstesem bile bu cehennemi dünyasında Ellen'i feci âkıbe-tine terkedemem.

— Birşey yapamazsınız ki! Bunu annem için yapmağa çalıştığımız şeyler çok acı bir şekilde isbat etti.

Babası müdahale etti:

— İsrar etme Ruth! Sen yemeği hazırlayıver, neredey-se Alek gelir. O zamana kadar da ben Mr. Şanon'u vaziyet-ten haberdar ederim. Bunu vâdetmiştik.

— Küplerin nereden geldiklerini ve ne olduklarını anlayamayışımız, bunlara karşı mücadele imkânımız olmadığını sarahatle gösterir. İlk zamanlar, daha henüz halk bu küpleri bir alay mevzuu kabul eder, yıldız zarı diye istihza ederken belki birşeyler yapmak mümkün olabilirdi. Fakat artık çok geç. Bu nesneler bugün hükûmetin himayesindedir. Demokratik prensipler, oldukça kalabalık bir halk kitlesini yakından ilgilendiren her hangi bir meselenin himayesini, bu mesele ne kadar zararlı olursa olsun, gaye edindikçe buna bir çare bulunamaz. Ne kadar gülünç bir vaziyet değil mi? Kübistlerin sayısı okadar arttı ki, artık dünyanın âkıbetini görmemek için kör olmak lâzım. Bunun için Ark gemisinin inşasını hızlandırarak cehennemin arz üzerine boşalacağı o feci gün gelmeden evvel işi bitirmeğe karar verdik. Arz'ı terkedip gitmek yegâne ümidimizdir, Şanon.

Fakat işin seyahat tarafı genç adamı ilgilendirmiyordu. Sözü gene yeryüzüne getirerek:

— Arabada, bir de televizyon konuşması yaptığımdan bahsetmişsiniz, fakat izah etmediniz. Beni polisin aradığından da haberiniz var mı?

Nugent hayretle doğruldu:

— Polis mi? Ne polisi yahu? Dostum siz kaçak değil, vatan kahramanıyorsunuz... Beni hayrete düşürüyorsunuz Şanon! Polis sizi niye arasın?

Şanon tereddüt edince, Nugent ilâve etti:

— Kusura bakmayın dostum, şahsî işlerinize burnumu sokmak değildi maksadım... Sualimi geri alıyorum. Bununla beraber merak ettiğim bir nokta var: Flora gibi enti püften tamir edilmiş bir gemiyi hedefe bu kadar yakın düşürmek akla durgunluk verecek bir başarıdır. Geminin seyir ve kontrol âletlerinin çoğu noksanken böyle mucizevî bir başarıyı nasıl kazandınız?

Şanon anlayamamıştı:

— Hedefe yakın mı? diye tekrar etti.

Ne yakını be! Brayton nerede? Boston metropolis nerede? Fakat bu düşüncesini sesle ifade etmedi. İhtiyatlı davranmağı tercih etti.

— Flora'yı nerede buldular? diye sordu.

Nugent'in cevabı, Şanon'un kafasına bir odun vururmuş gibi sarstı:

— Boston Metropolis'in hemen dışında boş bir tarlada buldular. Bu sabahki televizyon konuşmanıza kadar, kimse ne olduğunuzu, nereye gittiğinizi bilmiyordu. Dünyadan uzak kaldığınız bu iki seneyi nerede geçirdiğinizi söylemeği reddetmeniz, herhalde SASS'ın direktifiyledir.

— Reddetmedim ki: İO'daydım.

Bu sözler dudaklarından gayri ihtiyarî dökülüverdi.

Nugent inanılmıyacak birşey duymuş gibi yerinden fırladı:

— Ruth! duydun mu Ruth? İO'daymış.

Ruth koşarak mutfaktan geldi. Yüzü heyecandan kıpkırmızıydı:

— Duydum! Duydum ama inanmıyorum...

Bu mükâleme Şanon'un şaşkınlığını dağıtmıştı:

— İO'da kalmış olmamda bu kadar hayret edilecek ne var?

— Şaşılacak demiyelim de, alâka çekici diyelim... İO gayet vahşî, dehşet dolu bir seyyaredir. Birkaç sene evvel Ruth, Alek ve ben bir müddet orada kaldık. Radyoaktif malzeme arıyorduk. Tam teçhizatlı modern bir arama ekibi için bile orada barınmanın ne kadar güç hattâ imkânsız olduğunu pekalâ biliyoruz. Bir insanın orada tek başına iki sene değil, iki hafta bile yaşaması mümkün değildir.

Baba kızını bu şekilde konuşması, Şanon'un esasen halledemediği muammayı, esrarı büsbütün karıştırıp yepyeni bir unsur katıyordu.

— Yalan söylüyorsunuz. Neden olduğunu bilmiyorum fakat yalan söylediğiniz muhakkak. Zaten yeryüzüne indiğinden beri sadece yalanla karşılaştım. Yeter artık be! Bıktım bu yalanlardan.

Kalktı.

Tam gitmeğe hazırlanırken kapı açıldı ve Alek Bler girdi. Yıkanmış, saçlarını taramış, temiz bir elbise giymişti. Şanon herifin gözlerinden kendinden hoşlanmadığını anla-

di. Vız gelir... Zaten geçinmeğe niyeti yoktu. O da sarı saçlı heriften hoşlanmamıştı. Son günün hâdiseleri sinirlerine iyiden iyiye tesir etmişti. Ayrıca, bir kurtuluş çaresi bulamaması da hiddetini körükiüyordu. Bütün hırsını karşısındaki adamdan almak istemişçesine:

— Yolumda durma be! diye tersledi. Açıl şurdan.

Bler bu sözlerle hiç aldırmadı. Kapıyı kapadı:

— Ben de, bizim için yeni dünyalar fethedeceksiniz, zannediyordum, dedi. Daha işe başlamadan tabanları yağlıyor musunuz yoksa?

— Saçmalama be! Korkak olan sizsiniz. Yoksa burada kalır, sizin gibi korkak ve beceriksiz heriflerin başımıza belâ ettiği şu küplerden kurtulmanın çaresini arardınız.

Ruth aralarına girdi, kızdı:

— Çocukluk etme Şanon, dedi. Boy ölçüşemiyeceğin kuvvetlerle mücadele edilmez. Durumu sen de hissediyor ve korktuğun için de hırsını bizden alıyorsun. Evet! Korkuyorsun... İnsanlardan değil çıplak hakikati olduğu gibi kabul etmekten korkuyorsun.

— Sizce bunun yegâne çaresi, yanan gemiyi terkedip giden fareler gibi, kaçmak öyle mi?

— Yapılacak herhangi birşey olsa, zavallı annemi burada bırakıp gidebilir miydik?

Kızın ses tonundaki hiddete, derin bir ıstırap karışıyordu. Şanon, kızda tahmin etmediği bu hassasiyeti hissedince onu büsbütün câzip bulmağa başladı. Fakat çok ileri gitmişti, artık geri dönemez, tükürdüğünü yalayamazdı.

— Ne mâlûm? diye cevap verdi.

Bler dayanamadı. Şanon'u omuzundan tutarak çevirdi:

— Yeter artık! diye bağırdı. Defol buradan.

Şanon omuzundaki bileği sağ eliyle yakaladı, çekti. Aynı anda sol omuzunu ileri çıkartarak üzerine doğru gelen Alek'in muvazenesini bozdu ve birden savırarak yere çarptı. Sarı saçlı adam gürültüyle Ruth Nugent'in ayakları dibine serildi.

— Buraya isteyerek gelmedim ya! Projeniz belki saç-

madan ve korkakça bir hareketten ibaret. Aranızda bana yer yok. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Dışarı çıktı ve kapıyı hızla vurdu. İçerdekiler birbirlerine bakakaldılar. Alek Bler kızgın bir tavırla kalktı, elbisinin tozlarını silkti.

— Her şeyi anlatmadınız ya? Sürvites tertibatının plânlarını gösterdiniz mi?

— Göstermedik tabii...

Genç kız Alek'in yanına gelerek ellerini omuzuna koydu:

— Boş ver Alek, dedi. Bizimle gelmemesi daha iyi.

— Zaten söylediklerimi dinlemedi bile. Zavallı şaşkınlıktan ve hiddetten ne yapacağını bilmiyor. Onu biraz da mazur görmek lâzım.

— Haydi canım, herif delinin biri.

— Öyle söyleme Alek, sen de böyle ümitle yurduna dönsen ve nişanlının kübist olduğunu, kimsenin bu hususta birşey yapmağa niyetli olmadığını görsen, nasıl hareket edeceğini belli olmazdı. Zannederim sen de böyle etrafına çatarsın. Bununla beraber bu adama ihtiyacımız var. Çarpışmağa kalktığı şeyin ne kadar kudretli olduğunu anlayınca bize döneceğini zannederim. Bize gelmeden evvel hırsından ve aczinden intihar etmezse tabii...

ALTINCI BÖLÜM

Şanon, Nugent'in atölyesi önünden geçen ilk atombüs'e binerek Metropolis sahasına vardı. Hiddeti henüz geçmemişti ve her hangi bir kimseyle kavga çıkarmak için vesile arıyordu. Esrarı birazcık dahi çözememişti. Bilâkis muammanın daha zihade derinleştiğini ve çözülmez hale geldiğini görüyordu. Yalnız bir tek noktada duruyordu: Ellen'e bir yardım sağlayabilmek için, dünyayı saran bu âfet hakkında daha etraflı mâlûmat toplamak mecburiyetindeydi.

Metropolise vardığı zaman ilk defa ahaliye tetkik edici bir gözle baktı, herkesi pençesine almış bulunan gerginliği farkettiler. Bu pek sarıh birşey değildi, tam manasiyle

kavrayamıyordu. Bir takım insanlar hummalı bir evham içinde asık suratlı, çatık kaşlı geziyorlar; bazıları kayıtsız bir gevşeklikle herşeye bigâne görünüyorlardı; bazıları ise marazî bir neşeyle sarhoş gibi hareket ediyorlardı. Ortalıkta bir sürü dilenci, süflî kılıklı adam vardı. Halbuki vaktiyle bunların bir tanesini bile görmek mümkün olmazdı.

Esaser herkesin kıyafetinde bir ihmal, esrarengiz bir pespâyelik seziliyordu. Vakit erken olmasına rağmen geçtiği bütün yollarda meyhaneler, barlar kum gibi kalabalıktı. Kapıların önüne konmuş hoparlörde gürültülü müziklerle sanki ahalinin vicdanından yükselen sesleri örtmeğe çalışıyor gibiydi. Bir meyhanenin önünden geçerken, içerde oturan çok genç bir kız, şirret bir davetle onu içeri çağırdı:

— Hey! Esmer güzeli gel de kafayı kucığında çekelim...

Şanon aldırmadı, yoluna devam etti. Fakat genç kızın sarhoş hayali gözlerinden silinmedi. Küçük yaşta fuhuş, etrafında gezdiği evham ve huzursuzluk atmosferine pek mükemmel intibak ediyordu. Daha iyi koordine edilmiş bir cemiyette böyle bir vaziyete rastlanamazdı. Öyleyse insanlar bu işin başında bir kusur yapmışlar ve bu felâkete sebep olmuşlardı.

Seyyareler Arası Seyahat Servisleri binasının önüne geldi. İçeri girmeğe karar verdi. Zaten paraya ve malûmata ihtiyacı vardı. Burada ikisini de temin edebilirdi. Kalabalık koridorlardan geçerek idari ofislere çıkan asansöre vardı. Asansör operatörü kübistti. Bütün kübistlerin yüzündeki mâhnut, safca saadet sırtışı vardı.

— Hangi kata efendim? diye sordu.

— Personele!

İstasyonun önünde beklerken kesik kesik dinlediği ajans haberini hatırladı.

— Demek SASS sizlere iş veriyor ha?

— Bütün diğer şirketlerden de fazla efendim. Bizden çok memnundurlar. Bu sabahki televizyon konuşmanızı dinledim. Mister Şanon. Küpleri daha iyi anladığınız zaman hissiyatınızın değişeceğinden eminim.

— Televizyon konuşması mı?

Doğru, Nugent de bahsetmişti bundan. Birisi kendini Şanon diye yutturarak bir konuşma yapmıştı televizyonda... Neden olmasın? Onu ellerinde kukla gibi oynatanlar, Flora'yı Brayton'dan Boston civarına getirebildikten sonra arkasından palas pandıras onu da yollamışlardı ya!.. Böyle ufak birşeyi başaramıyacaklar mıydı?

Bununla beraber onun ağzından neler söylediklerini merak ediyordu. Fakat buna rağmen öğrenmesi kolaydı.

Asansörden çıktı. Koridorda biraz ilerledi. Üzerinde (M. Kleyton - Servis Şefi) yazılı bir kapıdan girdiler. Kleyton kısa boylu, dolgunca bir adamdı. Soğuk, mavi gözleri vardı. Şanon'u görünce yerinden kalkmadı. Sadece elindeki, televizyon haberleri hülâsasını ihtiva eden, matbu bülteni masanın üzerine bıraktı. Parmağı ile bültenin üzerinde bir yer göstererek:

— Madem ki bizi ziyaret etmek tenezzülünde bulundunuz, müessesenin tasvibini almadan bu beyanatı neden verdiğinizi izah eder misiniz?

Şanon uzanarak bülteni aldı. İlk gördüğü şey sayfanın orta yerinde üç buutlu kendi resmi oldu. Resmin üstünde iri puntolarla:

FEZADAN DÖNEN SASS MÜHENDİSİ DEĞİŞİKLİĞİ NEFRETLE KARŞILIYOR VE KÜBİSTLERE MÜSAMAHHA CEREYANINI TAKBİH EDİYOR.. diye bir başlık verilmişti.

Resmin altında da aynı gün saat dokuzda Boston Metropolis'te beynelmilel televizyon servisi mensuplarıyla görüşürken kübizmi şiddetle tenkit ettiği yazılıydı. İki seneyi nerede geçirdiğini söylemek istememişti. Fakat kübizm buhranı hakkında fikri sorulunca acı bir tonla, nişanlısı Ellen'i kaybettiğini anlatmış ve nihayet bütün ihtiyatı elden bırakarak Hükûmetin kübizme müsamaha etmesinin aleyhinde bulunmuş, bu vaziyetin düzelmesi için kuvvet istimalini bile tavsiye etmişti. «Sendikalar, demişti, karşılaşmakta olduğumuz tehlikenin vahametini anlayan yegâne teşkilâttır. Vatanını seven ve salim bir kafa ile düşünebilen her ferdi sendikalara yardım etmesini tavsiye ederim.»

Diğer sütunlarda verdiği beyanatın tahlili yapılıyor, sözlerinin esasen evhamlı bulunan ve bir kıvılcım bekleyen halk tabakaları arasında yapabileceği kışkırtıcı tesirler üzerinde duruluyordu.

Şanon hepsini okudu, dudaklarını ısırdı.

Herifler başına mükemmel bir çorap örmüşlerdi. Onun dünyadan haberi yokken, mükemmel bir kukla gibi kullanmışlar ve kendi fikrini ifade etmesine imkân bırakmadan ağzına bir takım lâflar sıkıştırmışlardı. Şimdi bu sözleri tekzip etse bile bir netice elde edemezdi. Olan olmuştu.

Bülteni bıraktı.

— Bunları inkâr etsem nasıl olsa inanmıyacaksınız. Sendikalara ait kısım müstesna zaten benim de bu fikirde olduğum düşünülürse inkâra bir sebep de yok... Kanaatimce bütün dünya zıvanadan çıkmış.

— Böyle bir beyanat vermeğe selâhiyetiniz yoktu. SASS teşkilâtındaki durumunuzu mahvettiniz. Mukaveleniz feshedilecek. Elinizde bizden bonservis olmadıkça da başka hiçbir yerde mühendislik yapamazsınız.

— Yani kara listeye mi dahil ediliyorum?

Bunu âşikâr bir istihza ile söylemişti. Asıl işin garibi, iki sene evvel, böyle bir söz sarfedebileceğini aklına bile getirmezdi. İO da geçirdiği iki senenin karakteri üzerinde ne büyük bir tesir icra ettiğine hayret etti. Otoriteye karşı hürmet diye birşey tanımıyordu artık... Eskiden SASS tarafından tesvip edilmeyecek bir mütaleaya sahip bile olamazdı.

Omuz silkti:

— Bana ödeyeceğiniz iki senelik maaşımla idare ederim, siz hiç üzülmeyin.

— Mesele o kadar basit değil Şanon. Daha henüz işiniz nihayet verilmiş değildir. Bununla beraber temize çıkmış da değilsiniz. Karar Umum Müdür Orşam'a aittir.

— Öyleyse bir an evvel halledelim. Olsun bitsin.

Kleyton'un masası üzerindeki interkom'un işaret zili sabırsızca üstüste çaldı. Kleyton telâşla:

— Derhal efendim, diye kekeleydi. Şanon'a iç tarafta umum müdürün odasına açılan kapıyı gösterdi.

Orşam'ı muhteşem bir masanın başında buldular. Her iki tarafında dev cüsseli, goril suratlı birer muhafız vardı. Şanon, evvelce bu adamı şahsen hiç görmemişti. Şimdi ilk defa görüyordu ve sukutu hayale uğradı. Umum Müdür tahmin ettiği ve şöhretinin icap ettirdiği kadar heybetli değildi. Bununla beraber kısık, soğuk gözlerinde, ince uzun çehresinde bir otorite mevcuttu.

— Mister Kleyton'a söylediklerinizden anlaşıldığına göre, mevzuubahis konuşmayı inkâr etmeniz mümkün öyle mi? Konuşmayı sizin yerinize başkası mı yaptı, diyeceksiniz? Peki ama, neden? Bunu da söyleyebilir misiniz?

— Hiçbir fikrim yok. Zaten inkâr etmek zahmetine katlanacak değilim. Halletmem icap eden bir takım hususî işlerim var ve kaybedecek vaktim yok.

Orşam'ın sekreteriyle Kleyton endişeyle bakiştılar.

Orşam:

— Teşkilâtımızda mühim bir mevki işgal etmektesiniz Şanon, dedi. Kat'i kararınızı vermeden iyi düşünün.

Şanon sabırsızlanmağa başlamıştı:

— O mevki artık beni pek ilgilendirmiyor.

— Fakat biz bir bakıma, kendimizi size borçlu hissediyoruz. Bu sabahki t elevizyon konuşmasını tekzip ederseniz, SASS kadrolarında isminizi muhafaza edebiliriz. Şimdiki durumda bu beyanat müessesemizi bir hayli sarsmaktadır. Tekzip eder...

Şanon cümleinin sonunu beklemedi. Kalktı. Bu oyunun başından beri kuklalık etmişti. Şimdi Orşam'ın fikrini kabul ederse kuklalığa devam etmiş olacaktı. Hem de bile bile... SASS gibi muazzam bir şirketin durumu, çalıştırdığı binlerce mühendisten bir tanesinin söyleyeceği sözlerle sarsılmazdı. Bu sözler ne olursa olsun... Demek ki Orşam onu başka bir sebeple elde tutmak istiyordu. «Hava alırsın şapşal suratlı herif» diye düşündü.

— Teklifiniz beni ilgilendirmiyor, dedi. Birlikniş paramı verin, gideyim. Sizi dinleyecek vaktim yok.

Orşam, ağzı bir karış açık kalan Kleyton'a döndü:

— Kesin hesabını! dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Halkın hummalı gerginliği Şanon'un haleti ruhiyesine tesir etmiş olmalıydı. O güne kadar hayatında gayet mühim biryer işgal eden SASS teşkilâtından ayrılmasını, mesleğinde niuvaffak olmak için sarfettiği bütün gayretlerin heba olmasını hiç umursamıyordu. Zihnini işgal eden başka şeyler vardı: Dünyaya avdetinden beri hayatını âdetâ tanzim eden kuvvet veya şahıs, kurnaz bir manevrayla, şirketle arasını bozmuş, onu hedefsiz bırakmıştı. Bütün bunların arkasında bir sebep bir gaye olmalıydı.

Bu gaye neydi?

Bu kuvvet kime hizmet ediyordu?

Onu alenen kübist düşmanı ilân ederek, kübizmle mücadelede sendikaları destekliyor gibi göstermekte kimin menfaati olabilirdi?

Belki doğrudan doğruya sendikaların. Bunu evvelce düşünmediğine üzüldü. Hem Seyyareler Arası Seyahat Servisleri teşkilâtına, hem de hükûmete açıkça meydan okuyarak, ultimatom verecek kadar kuvvetli olan sendikalar onu bir kukla gibi oynatamaz mıydı?

Bunu nasıl başardıkları mühim değildi. Fakat bu muammanın altında sendikaların parmağının bulunması muhakkak gibiydi. Bir yerde oturup biraz düşünmek, ne yapacağını kararlaştırmak istedi. Düşünürken bir iki kadeh atmanın fena olmiyacağını da tasarlıyarak bir meyhaneye daldı. Tenha bir masanın başına oturdu. Burası önünden geçerken genç bir fahişenin kendisine lâf attığı yerdi.

İçkisini içerken, Nugent'lerin kararını da tarttı. Bu güne kadar gördüğü insanlar içinde en fazla kendilerine hâkim olanlar Nugent'in gurubu idi. Onlar diğerleri gibi ken-

dillerini dehşete veya lâkaydiye bırakmamışlar; kanaatlerine göre faal bir hareket tarzı tayin etmişlerdi.

Fakat insan alıştığı ve kıymet verdiği herşeyi arkada da bırakıp da, meçhul bir yere, tekrar dönmiyeceğini bile bile gidebilir mi?

Yanında bir ayak sesi duydu. Burnuna ucuz ve keskin bir parfüm kokusu geldi. Sinirlenerek döndü. Bir kadın yanındaki iskemleye oturmak üzereydi. Şanon'dan dâvet filân beklemedi. Babasının evindeymiş gibi masanın başına oturdu. Otomatik düğmeye basarak içki istedi.

— İyi ki geldiniz, demin sizi çağırdım. Kapının önünden geçerken ama, duymadınız, dedi.

Şanon hâdiseyi hatırladı, fakat ilgilenmedi:

— Etrafta bu kadar erkek varken neden beni çağırdın?

— Sen onlar gibi değilsin, sen enteresansın. Bıktım onlardan.

Kız Şanon'un tahmin ettiğinden çok daha gençti. Onbeş, onaltı yaşında ancak vardı. Fakat sürdüğü sefih hayatın gözlerinde bıraktığı iz çok derindi. Tenini kaplayan bol makiyaj gençliğini gizliyordu.

— Enteresan mıyım? Nasıl, yani?

— Ötekiler gibi değilsin. Herkes kendini kapıp koyuvermiş, sanki bir şeyin olmasını bekliyor, ama birşey olunca da ne olduğunu anlayan yok... Sen ne istediğini biliyorsun.

— Ya sen? Sen de herkes gibi akıntıya kaptırdın mı kendini? Yoksa ne istediğini biliyor musun?

Genç fahişe şuh bir kahkaha attı:

— Akıntıdayımı tabii... Bütün cehennem yeryüzüne boşanıyor; ben kim oluyorum da «Dur» diyeceğim. Sırt üstü yatmış bekliyorum, ötekiler gibi.

Kız içkisini tazeledi, devam etti:

— Kendimi akıntıya bıraksam ne olacak sanki? Pek sıkışırsam, işler tamamen aynasızlaşırsa basar Küplere giderim. Olur biter. Şimdi piyasada hiç bulunmayan birşey var orada: sükûnet...

Bu karı filozof gibi konuşuyordu doğrusu... Şanon:

— Herkes öyle yapıyor, dedi, çek kafayı, vur patlasın, çal oynasın... Öntüne gelenin koynuna gir. Sonra paçanı sıkıştırsa yallah küplere...

— Tamam. Bu dalavere din filân gibi birşey olsa, insanın tövbe etmesi, pişmanlık getirmesi lâzım. Halbuki kul- lar hiç sual sormuyor. Aklına esince git bir avuç saadet al, çık dışarı.

O sırada iri yarı, asık suratlı bir adam masanın yanı- na yaklaştı. Fahişenin kolundan tutarak çekti:

— Yeter artık, çık yukarı!

Şanon müdahale etmek için yerinden kalkarken kız:

— Boş ver, dedi. Boşuna şövalyelik etme, ben burada çalışıyorum. Sen bu dünyaya yakışmıyorsun vakit varken çek cızlamı. Uğraşma...

— Burada bu sıkıntıyı çekeceğine küplere gitsene.

— Haklısın. Belki o daha iyi.

Neon reklâmlar ve gayet şatafatlı dekorasyonlarla süs- lenmiş dükkânlar arasında gayet sade ve basit bir bina Şa- non'un dikkatini çekti. Durup bakınca bunun ne olduğunu derhal anladı: sığınak...

Burada bir küp olması lâzımdı. Şanon derhal kararını verdi: Bu küplerden birini görecektir, meretlerin ne olduğunu anlayacaktı. Karşı kaldırıma geçti.

İki, büyük kanatlı kapının her iki tarafında aşağı yukarı beş, altı metre mesafede bir kalabalık toplanmış sığınağa bakıyordu. Şanon kalabalığı yarararak binanın önündeki boş- luğa vardı. Yavaş fakat metin adımlarla sığınanın sabanlı- ğına çıkan merdivene yürüdü. Kalabalık arasından fırlayan bir kadın koşarak yanına geldi. Bu, meyhanedeki fahişeydi:

— Haklısın, dedi, orada çalışmaktansa, kübist olmak daha hayırlı. Şu heriflere bak! Her gün buraya gelir, diki- lirler fakat girmeğe cesaret edemezler. Ben de kaç kere geldim.

Şanon da sığınağa doğru yürüdüğünü henüz farketmiş gibi, durdu. Genç adamın kolundan tutarak:

— Hayır! diye bağırdı. Hayır! Sen gitme... Senin buna ihtiyacın yok!

Ve kapalı kapıya doğru koştu, açtı ve içerde kayboldu. Şanon bir an duraklamıştı. Tekrar harekete geçip daha iki adım atmadan sığınagın kapısı açıldı. Gri elbiseli, sakallı bir adım çıktı, meyus bir tebessümle Şanon'a:

— Kusura bakmayın, dedi. Küpler, müstesna bazı kimseleri kabul etmezler. Siz de onlardansınız. Giremezsiniz.

İhtiyar sözlerini bitirir bitirmez tekrar içeri girdi. Kapı kapandı. Şanon içerlemişti. Hırsla kapıya yürüdü. Açmak üzere tokmağa uzanırken sert bir el omuzundan yakaladı:

— Acele etme delikanlı. Sığınaklar hükûmet himayesindedir. Zorla giremezsin.

Döndü. Sivil gönüllü teşkilâtın alâmetini taşıyan genç bir adam karşısında duruyordu. Herif silâhlıydı. Şanon bir an düşündü. Herifle mücadele etse halk ta memur tarafından çıkacaktı. Sabretmeğe karar verdi, şehirde başka küp yok değil ya...

Fakat o anda kapının iki tarafında bekleyen kalabalık ikiye ayrıldı. İki adam fırlayarak Şanon'a doğru koşular. Bir tanesi yakkasının altındaki armayı göstererek, Şanon'un yanındaki delikanlıya:

— Polis! dedi. Bu adamı çoktanberi takip ediyoruz. Tevkif edeceğiz.

Şanon sonunu beklemedi. Ani bir hareketle sivil gönüllüye bir tırpan attı. Herifi basamaklardan aşağı yuvarladı. Daha adam yere düşmeden Şanon fırlamıştı. Konuşan polis onun fırladığını gördü fakat kendini korumağa fırsat bulamadı. Zehir gibi bir aperkatla sendeledi, düştü. Şanon koşmağa başladı. Lâkin uzağa gidemedi. Bütün adalelerini durduran müthiş fakat çok kısa bir acıyla yerinde kaldı. Bir uçuruma yuvarlanırmışçasına döne döne düştüğünü hissetti. Kendini kaybetti.

İkinci polis gayet çevik bir hareketle bayıltıcı kuartz tabancasını kullanmağa fırsat bulmuş, ilk atışta isabet ettirerek Şanon'u bayıltmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerini açtığı zaman, tahammül edilmez derecede parlak beyaz bir ışıkla karşılaştı. Üzerine eğilen bulanık bir gölge vardı. Bu gölge tuttuğu bir bardaktan, ağzına sıcak ve kekremsi bir mayı döküyordu. Henüz mânasını anlayamadığı bir ses, bir konuşma vardı.

Derin bir nefes aldı. Bütün vücudu çok tatlı bir şekilde ağrıyordu. Gözleri ışığa alışır gibi oldu. Kulağına gelen sesler, mânalı kelimeler halinde toplandı.

— ... mecburdum yahu! diyordu biri, biz müdahale etmeseydik kimbilir başına ne gelecekti. Kaybedebilirdik onu...

Bir başka ses ilâve ediyordu:

— Küpler tesir etmedi ona, tâ kapının yanına kadar sokulduğu halde... Kul da içeri almadı onu. Reddetti.

Şanon'un üzerine eğilmiş olan gölge canı sıkılmış gibi bir tonla:

— Ne olursa olsun, onu bayıltmamalıydınız, dedi. Kendine gelince size teşekkür etmiyeceğine emin olabilirsiniz.

Bu ses Şanon'un beyninde, unutulmuş bir heyecanı canlandırdı. Kendini toparlamağa, yattığı yerde doğrulmağa çalıştı:

— Gil! Gil Lukas!..

Sesi gayet boğuk çıkıyordu. Fakat görüşünün bulanıklığı açılıyordu. Karşısında can dostu Gil Lukas'ın az saçlı, zeki, yuvarlak yüzünü, gözlüklerinin arkasında zekâ ile parlayan gözlerini seçebiliyordu. Gil gülümsüyor, incî dizisi dişlerini gösteriyordu. Bu mütebessim halinde bile yenilmez iradesi, dinamik zekâsı belli oluyordu.

Elindeki bardağı Şanon'un eline tutuşturarak:

— Bunu iç, Pol! dedi. Sinirlerini teskin eder, çabuk kendine gelirsin.

Şanon bardağı dikti. Kekremsi mayı derhal tesirini gösterdi. Zihni açılmağa başladı. Etrafına baktı.

Gayet muhteşem döşenmiş bir salondaydı. Duvarlarda

paahalı tablolar, pencerelerde çok zengin perdeler vardı. Mobilyalar, halılar hatırı sayılır bir serveti anlatıyordu.

— Seni hiç bulamıyacağımı sandım yahu! dedi. Bütün dünya zıvanadan çıkmış, itimad edecek tek adam bulamadım. Ne oldu Allah aşkına Gil?

— Bu karışık bir hikâye Pol, hem karışık hem de biraz pis... Fakat patron gelmeden sana kısaca izah edeyim.

Gil, diğer iki adama döndü:

— Siz gidebilirsiniz.

Bunlar Şanon'u sivil gönüllünün elinden alan sivil polis memurlarıydı. Çıktılar. Şanon'un merakı yeniden alevlenmişti:

— Bahsettiğin patron da kim?

— Zimmer Koniston. Sendikalar Birliği Başkanı. Kendi kendini, dünyayı kurtarmakla vazifelendiren sözde kahraman. Yeryüzünde iki kuvvetli adamdan bir tanesi... Aslında kuvvet ve mevki budalasının biri aına, doğrusu şeytan gibi kurnaz. Kurnazlığı küpleri t hrip için bir usul bulmak maksadıyla kurulan yegâne araştırma gurubunu hazırlayıp beni başına geçirmesinden belli.

Gil arkadaşına bir içki doldurdu. Karşılıklı koltuklara kurulduktan sonra konuşmağa başladılar:

— Ellen'in halini gördüğünü zaman ne hale geldiğimi tahmin edersin: çılgına döndüm. Bunun bir çaresi yok mu yahu? Elimizden hiçbirşey gelmez mi?

— Biz altı kişi: Gof, Haris, Kampiyon, Landrum, Mak Gines ve ben, aylardır, Koniston'un parasını harman gibi savurup araştırmalar yapıyoruz. Ama evvelce bildüklerimizden başka, yeni birşey öğrenemedik. Bu işte mantık yok Pol. Tahlil edilecek, tetkike tâbi tutulacak hiçbir esas yok. Şahsen ben, bu kadar uzun zamandır sarfettiğim mesaiye karşılık hiçbir müspet netice gösteremem. Ancak bir teori tasarlayabilirim. Bu da okadar inanılmaz, okadar palavra-varı birşey ki, kimseye açamam. Ve farzımahal, bu faraziye doğru ise, o zaman kurtuluş ihtimali hiç yok... İşin aslına bakarsan tesladık azizim. Deys Nugent'in Ark gemisi bile feza içinde kâfi derece yol alıp kurtulamaz.

Yok yahu, bu kadar ümitsiz olamaz durum. Bu küpleri tecrübe eden olmadı mı?

— Küpler ilk meydana çıktığı zaman, yani yirmi ay evvel, düzinelercesi tecrübelerine tâbi tutuldu, tahlil edildi. Fakat o zaman hiçbirisi faal değildi. Sonradan bunların bizim anlayamadığımız bir zekâ ile mücehhez olduklarını yahut tâyin ve tesbit edemediğimiz bir zekânın faal uzuvları olduklarını kabul etmek mecburiyetinde kaldık. Fakat evvelce yapılan analizler böyle bir imkâna işaret etmemişti. Küplerin sadece fluorespat maddesinden ibaret olduğunu tesbit ettiler.

— Fluorespat mı?

— Evet. Analiz raporlarını gördüm. Fakat küplerin yanına sokulmamağa çok dikkat ettim. Bu fluorespat blokları her kenarı 5 santim kadar, pek muntazam olmayan küpler şeklinde. Saf değiller. Mûtat koloitler, manganez vesaire karışık. Sertlikleri 4, özgül ağırlıkları 3,2... Canlı olmalarına gelince esasları karbon olan organizmalarla bir benzerlikleri var. Düşün ki canlı bir bünye öldükten sonra hemen birkaç saniye içinde hiçbir kimyevî değişikliğe tâbi değildir. Bununla beraber ölen canlıda, eksilen birşey vardır: buna istersen hayat cevheri, hayat kıvılcımı diyelim. Bu hayat kıvılcımının ne olduğunu tesbit edemediğimiz müddetçe karbon esaslı olmayan başka terkiplerde de bulunamayacağını iddia edemeyiz. Bu cisimler, sanki binlercesi ortalığa yayıldıktan sonra uyanmağa başladılar. İşte değişiklik böyle başladı. Ondan sonra bunlar her taraftan toplatılarak yüksek makamlara getirildi. Fakat bu meretler kendileriyle temasa geçen herkeste bir değişiklik husule getirdi. Biz bunun farkına varıncaya kadar, dünyanın en ileri, en kabiliyetli âlimleri bilâistisna bu değişikliğe tâbi olarak sığınakları kurdular ve kendilerini (Küp Kulları) diye isimlendirdiler. Bu tehlike meydana çıkınca artık mütehassıslar küplere sokulmadı. Fakat zaten iş işten geçmişti. Bugün bu Afete kapılmayan ancak beş, on âlim kaldı. Bunlar da ekseriyet itibariyle matematikçi veya astronom, yani bizzat cisimlerle değil, rakamlarla uğraşan adamlar. Bu arada Nu-

gent'in gurubunu katmıyorum. Onlar işin başındanberi kendi kabuklarına çekilip tahlillere karışmadılar.

— Öyleyse bu hâdiseler muayyen bir plâna göre vuku buluyor.

— Evet. Fakat bunu hükûmete anlatmak zor. Demokrasinin mahzurlarından biri de, kalabalık bir kütlenin istediği herşeyin, bu şey çok fena olsa bile, yerine getirilmesidir. Kübistler bu avantajı kullanmasını bildiler. Daha şimdiden muazzam bir rey kudretine sahip bu adamlar. Bir bakına: sadece kübistlerden müteşekkil bir cemiyet belki fena olmaz, böyle bir dünya muvazeneli ve sulhsever olur herhalde... Fakat bugünkü durumda bütün kuvvetli guruplar, şirketler, hükûmet, sendikalar, kübistleri kendi hususî maksatlarına âlet etmek istiyor ve muazzam bir kargaşalık doğuyor. Ama işin neticesinin ne olacağı belli. Günün birinde kübistler başa gelecek... Fakat ondan evvel herhalde çok kanlı dahilî harpler olacak. Koniston'un gurubu bunlarla mücadele edebilecek kadar kuvvetli olan yegâne teşkilâttır. Onun için ben ve arkadaşlarım Koniston gibi bir gangster bozuntusunun hesabına çalışmağa razı olduk.

Kapının üzerinde bir ışık üç kere yandı, söndü; Gil:

— Hazır ol, Pol! dedi. Koniston geliyor. Rüşvet vererek birtakım haltlar karıştırmaya gitmişti. Muvaffak olamayacağını söyledi. Şimdi kafa tutmaya geliyor.

Kapı açıldı. Nispeten kısa boylu, ince vücutlu, gözleri yılan gözü gibi parlayan bir adam içeri girdi. Elinde tabanca, etrafı iyice tetkik etti, kapının yanına çekildi. Arkadan Koniston girdi.

Orta yaşını geçmiş, iri yarı, dik başlı, sert bakışlı bir adamdı. Tavırlarından, her gittiği yerde, her istediğini yaptırmaya alışmış olduğu okunuyordu. Pol ve Gil'e bakmadı bile... Doğru, salonun bir kenarını işgal eden bara gitti. Bir kadeh doldurdu. Dikti. Bir daha doldurdu. İki elini yana açarak barın kenarına dayandı. Saldırınağa hazır bir boğa gibi durdu.

— Mak Leod'u rüşvetle elde edemiyeceğinizi söylemiştim.

Koniston, olduğu yerde dönmeğe bile lüzum görmeden cevap verdi:

— Allah Mak Leod'un belâsını versin. Onsuz da yaparım bu işi...

Gil, Şanon'a izah etti:

— Ma Leod, Ekonomik Muvazene Komitesi Başkanıdır. Koniston onu elde edip kübistlere iş verilmesi aleyhinde bir karar aldirmek için harekete geçmeği düşündü. Fakat Orşam daha evvel davrandı.

Koniston'un muhafızı bir koltuğa uzandı, ayaklarını alçak orta masasının üzerine dayadı. T abancası hâlâ elindeydi.

— size bu işi adı bir politika dalaveresi gibi halletmeğe kalkmamamanızı tavsiye etmiştim, diye Gil tekrar söze başladı. Bu, teknik bir meseledir, halline kalkmadan evvel bu meselenin esasının ne olduğunu anlamamız lâzım. Yani önce küp'lerin ne olduğunu, nasıl çalıştığını anlamalı ve ondan sonra da işi hükûmeti aleyhimize kışkırtarak içtimal kargışalıklara meydan vermeden halletmeliyiz.

Koniston döndü:

— Seni çok dinledim, dedi. Bu işi kökünden halletmek için tek bir usul var: kuvvet... Artık zorbalığın sırası geldi.

— Neticede bu karara varacağınız belliydi. Fakat şiddet göstermekle bir fayda sağlayamazsınız. Sığınakları bombalasanız bile, bir sürü mâsum insan ölecek, buna mukabil küplere belki hiçbir şey olmayacak. Üstelik kulları kahraman pâyesine çıkartacak ve hükûmeti mutlak surette aleyhinize çevireceksiniz.

— Boş lâf! Size avuç dolusu para döktüm, lâk lâktan başka birşey yapmadınız. Bunun da sonu geldi.

Gil bir kahkaha attı:

— Zaten bekliyorduk. Koniston siz hayata zorbalı la atıldınız, senelerce bu zorbalığı silkip atamadınız. Fakat kazın ayağı öyle değil. Bu işte zorbalık sökmez. Ben ve arkadaşlarım olmadan hiçbir şey başaramazsınız. Bizim değerimizi yabana atmayın.

— Siz bana vız gelirsiniz be!

Bir baş işareti yaptı. Koltukta uzanmış muhafız bir yay gibi fırladı, kalktı. Elindeki gamına tabancası, sanki saldıрмаğa hazır bir yılan başı gibi hedefini tutmuştu.

— Bunu da tahmin etmiş miydiniz?

Gil, «Sakin bu işe karışma» dermiş gibi Şanon'a bir göz attı. Sonra Koniston'a döndü:

— Çoktan! Sen orta çağ devrinden kalma bir adamsın Koniston. İlk teşebbüste müsbet netice alamayınca bizden ümidi keseceğin muhakkaktı. Halbuki biz senin plânların hakkında çok şey biliyoruz. Bizi sağ bırakamazsın.

— Bukadarını anladın da, niye basıp gitmedin? Artık paçayı kurtaramazsın.

— Sen bizi ne zannediyorsun, Koniston? Daha ilk günlerde senin kendi barına bir otomatik kayıt makinası mikrofonu koyduk. Bugünkü dahil, bu gibi mükâlemelerin hepsini kayda geçirdik. Birimizin başına bir kaza geldi mi, sen de güme gidersin.

Koniston bir nefeste bara vardı. Kuvvetli kolunun tek bir hareketiyle raftaki içki şişelerinin tekmiğini döşemenin üzerine yuvarladı. Şişelerin boş bıraktığı rafın dibinde, küçük bir otomatik dinleme âleti duruyordu. Makineyi almasıyla karşı duvara çarpması bir oldu.

— Birşey daha var. Pol ve ben senin kübist sürülerinin ehemmiyetsiz fertlerinden değiliz. Bizi harcayamazsın. Başın belâya girer. İyisi mi gel kuzu kuzu...

Koniston boğa gibi uluyordu:

— Defolun gidin öyleyse, diye bağırdı. Bir halt karıştıramazsınız, gevezelik etmezseniz size dokunmam. Ama bir kelime kaçırdınız mı, alimallah dilinizi parça parça doğrar acıdan öldürürüm.

Gil kalktı:

— Artık gidebiliriz Pol.

— Dur. Benim bir sualim var.

Şanon, Koniston'a döndü:

— Bu sabah benim ismini kullanarak sahtekarlık yapınız. Neticesi bana vız gelir. Fakat merak ediyorum: bu işi

niye yaptınız ve elbiselerimle o adamları Denver'e niye gönderdiniz?

— Denver mi? Elbiselerin mi? Saçmalama be! Ben senin kim olduğunu bile bilmiyordum, bu sabaha kadar...

Gil, Şanon'un kolundan çekti:

— Bu Denver işinin faili Koniston olamaz, Pol. Çok daha kurnaz birisi olması lâzım.

Çıktılar. Bir asansörle aşağı indiler. Fakat Gil, Pol'ü çekerek derhal bir başka asansöre bindirdi. Binanın en üst katına taraçaya çıktılar. Orada hususî bir kopter inotorunu çalıştırmış, bekliyordu. Derhal kopterin kapısı açıldı ve bir baş uzanarak:

— Çabuk! diye bağırdı. Koniston'un adamları aşağıda atommobillerle sizi bekliyorlar. Belki herifin aklına gelir de bir roket gönderir.

Koştular. Daha Şanon yerine oturmadan kopter havalanmıştı. Lukas uçaktaki adamı Şanon'a tanıttı:

— Vins Harris bizim gurubun fizikçilerindendir.

Kopter bir kurşun gibi yükselerek Boston Metropolis'in ışıklarının erişemediği bir yükseklikte karanlıkta kayboldu. Bir aralık arkalarına baktıkları zaman terkettikleri taraçadan diğer bir kopterin havalanarak, projektörlerle semayı taradığını gördüler. Fakat onlar çoktan uzaklaşmıştı:

— Koniston da yabana atılacak adam değildir. Bizim çıkmamızı bekleyip, takip ettirerek gizli lâboratuvarımızın yerini öğrenmek isteyeceğini doğru tahmin etmişim.

Takip eden kopter gözden kaybolmuştu. Herifler kuşu kaçırdıklarını herhalde anlamış olacaklar ki aramaktan vazgeçmişlerdi.

— Şimdi bizim kendi lâboratuvarımıza gidiyoruz. Orada diğer arkadaşları da tanırsın. Sana da aramızda bir yer buluruz.

— Bugün ikinci defadır ki, dünyayı kurtarmak meraklısı bir guruba girmek teklifiyle karşılaşıyorum. Maamafih sizin teklifiniz Nugent'inkinden çok daha işime gelir. Hiç olmazsa tabanları yağlayıp kaçmıyor, birşeyler yapmağa uğraşıyorsunuz.

— Senin tersine giden Nugent'in projesi mi, yoksa kızı mı? Hani, anlarsın ya, o kız insana içki gibi tesir eder de...

— Dikkat etmedim. Ama belki de haklısın. Maamafih kızın bana tesiri cazibe değil, bilâkis, Ellen'le ikisini mukayese ediyorum da... Bu işin haksızlığına tepem atıyor. Ellen de güzel kızdı, tabii cesaretini kaybedip te şu batasınca sığınağa girinceye kadar.

— Fakat Ruth cesaretini kaybetmedi: belki de bugünkü farkın sebebini bu metanette aramalıyız.

Kopter, karanlık birkaç binanın arasında bir taraçaya indi. Harris kapıyı açarak:

— Buraya kadar baylar, dedi.

— Vins, sen kopteri park et, ben Şanon'u arkadaşlarla tanıştırayım.

İçeri girdiler. Dar beton bir merdivenden indiler. Binanın orta kısmı üç kat irtifa tutan bir hangardan ibaretti. Burada mermi şeklinde iki küçük feza gemisi de inşa halindeydi. Gerek gemilerin etrafındaki inşaat iskelelerinde, gerekse yerde, tulumlu işçiler hummalı bir faaliyetle çalışıyor ortalığı çekiç, motor, matkap gürültüleri kaplıyordu. İki gemi tamamiyle birbirinin aynıydı, jet motorları yoktu. Şekilleri de Şanon'un alıştığı feza gemilerinden okadar farklıydı ki, atmosfer uçuşu için mi, yoksa feza için mi yapıldıklarını dahi anlıyamıyordu.

Atölyenin diğer taraflarında başka adamlar, iş tezgâhlarında Şanon'un hiç anlamadığı elektronik cihazlar üzerinde çalışıyorlardı. Bir köşede pozitron elektronik beyin makinesinin renk renk yanan tablosunun önünde beyaz sakallı, gözlüklü bir adam çalışıyordu.

Gil:

— Şu gördüğün sakallı Mayk Kampiyon'dur, dedi. Bugün hayatta ve akli başında olan, en kabiliyetli feza mukavemet hesapçısıdır. Büyük bir şans eseri olarak küplerin eline düşmeden onu aramıza alabildik.

Hummalı bir şekilde öteye beriye koşuşan makinistlerden ayırd edilemeyen dört tulumlu adam daha göstererek isimlerini saydı.

— Dünyayı, boşalan bu cehennemden elinden kurtarmak mümkünse ancak bu beş adam yapabilir, dedi. Küplerin hakkından ancak onlar gelir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gil, kızıl saçlı genç bir adamı  a ırarak Şanon'a takdim etti, sonra diğerine dönerek:

— Maks Goff, dedi. Sen Şanon'u biraz gezdiriver, benim biraz işim var.

— Peki Gil.

Lukas uzaklaştı. Goff, Şanon'un yüzüne dikkatle bakarak:

— Yahu, dedi, siz bu sabah televizyonda konuşma yapan Şanon değil misiniz? K bistlere amma bastınız kalayı ha!.. Bizimle mi çalışacaksınız?

— Zannederim. Gil benim mektep arkadaşımdır, ondan herhangi bir yardımı esirgemem.

Gemilerin yanına varmışlardı. Şanon:

— Böyle gemi ömrümde ilk defa görüyorum, dedi. Bunlar atmosfer için mi, feza için mi Allah'aşına?

Maks bir kahkaha attı:

— Bizim kuzular mı? dedi. Bu kübist maskaralığı sona ermeden, ortalık okadar karışacak ki yeryüzü hakikî bir cehennemden farksız olacak. O an gelince bir çift süratli feza gemisi dehşetli işe yarar. Deys Nugent'in sürvites prensibini anaforladık, bizim kuzulara tatbik ettik.

— Nugent'in sürvites'i mi, yani gizli tutuyordu bunu?

— Gizli olmasına gizli ama, herşeyin bir yolu var. Vakıa ilmi araştırmalara fizik hırsızlığı karıştırmak pek dürüst bir hareket değil ama, bu buluşun Prosiyon gibi uzak bir yıldıza gömülmesine gönlümüz razı olmadı. Hem işin esasına bakarsan, bu s rviteye bizim de ihtiyacımız var. Bu gemiler ikişer kişilik; biri bitti sayılır, sadece yakıt vesaire doldurma a ve son tecrübeleri yapmağa kalıyor iş.

Atölyeden geçerek, binanın ofis kısmına vardılar. Şanon oldukça yorulmuştı, Birkaç gündür  O'dan ayrıldı ın.

danberi uyku uyumamıştı. Fakat yorgunluğu bilhassa manevî sebeplerdendi. Atölyeyi gezmektense biraz dinlenmeyi tercih ediyordu.

Ofise girdikleri zaman Şanon'un ilk gözüne ilişen şey televizyonlu telefon cihazı oldu. Derhal aklına birşey geldi:

— Maks, dedi. Vizifonunuzu kullanabilir miyim?

— Tabii, yalnız bizim numaramızı verme. Bizim vizifon gizli şebekededir. Meydana çıkması işimize gelmez. Sen nasıl olsa dinleneceksin, ben işime bakayım.

Maks Goff çıktıktan sonra Şanon vizifona yaklaştı. Keyn'lerin numarasını ayar etti. Ekran birdenbire aydınlandı. Keyn'lerin salonu belirdi. Cihaza Ellen'in annesi geldi. Kadının yüzünde hep aynı mesut kübist ifade vardı.

— Ellen nerede?

— Kullar bugün Ohayo Sükûnet Merkezine naklettiler. Keşke daha evvel arasaydınız, Pol. Ellen gitmeden evvel sizi görseydi çok memnun olurdu.

— Nakil mi ettiler?

— Evet.

Şanon ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu nakil hâdisesinin aslında ne olduğunu anlamamakla beraber feci birşey olduğu fikrini zihninden silemiyordu. Evet, feci birşey. Ellen kimbilir ne seviyelere düşmekteydi? Ellen'in yukarıya doğru bakan çocuk yüzünü, minimini çenesini görür gibi oldu. Genç kız yenilmez bir kuvvetin kendisine çizdiği dönülmez yoldan meçhul ve muhakkak bir felâkete sürükleniyordu.

Misis Keyn:

— Mr. Nugent isminde biri aradı sizi Pol, diyordu. Sizi burada bulacağını ümit ediyormuş. Nerede olduğunuzu bilmediğimi söyleyince çok üzüldü. Kendisini...

Kadın sustu. Arkasına bakarak:

— Dur Pol, dedi, kapıya birileri geliyor.

Şanon izah edemediği anı bir endişeyle:

— Kim? Gelen kim? diye bağırdı.

— Bilmem. Birtakım adamlar. Silâhları var galiba.

— Açmayın! Açmayın kapıyı, derhal geliyorum.

Ve kadının cevabını bile beklemeden koştu. Vizifonu kapamayı bile düşünmedi. Deli gibi koştu. Taraçaya beton merdivenin basamaklarını dörder dörder çıktı. Kopterin park edildiği yere vardı. Bir hamlede uçağa atladı. Birkaç saniye sonra havalanmıştı.

Keyn'lerin mahallesini kopterle bulmak hiç te güç bir iş değildi. Fakat bava trafiğinin sebep olduğu gecikmeler, Şanon'u sabırsızlandırıyordu. Nihayet trafikten kurtulabildi, kopteri evin çimen sahasına indirdi.

Felâket bir sille gibi indi yüzüne...

Geç kalmıştı. Bunu, daha yere inmeden, evin önünde bekleyen harap bir atommobilin acıklı halinden anladı. Kopter yere değer değmez kendini çimenlerin üzerine attı. Koştu. Kapı açıktı. Koridorda kimse yoktu. Salondan bir çatırtı geliyordu. Oraya koştu. Tam kapıdan içeri girerken gördüğü manzaranın dehşetiyle afalladı. Ellen'in annesi boylu boyunca yerde yatıyordu. Üstüne basmamak için kendini güç tutmuştu. Kadıncağızın zevksiz gri elbisesi paramparçaydı, yer yer kavrulmuştu. Kavruk ve yırtık yerlerden görülen vücudu yer yer cılk yara gibi hurdahaş olmuştu. Bir ayağı dizinden kıvrılarak altında kalmış, kalçaları çirkin bir bükülüşle çarpılmıştı. Yüzünde yara bere izi yoktu. Fakat kübistlerin ölüm ötesine bile götürdükleri o meşum, o yerin dibine batasica, o budala saadet ifadesi silinmez bir yüzüzlükle devam ediyordu.

Sağ tarafta çıtırdı tekrar duyuldu. Şanon başını kaldırdı. Vizifon cihazının önünde, telâşlı ve beceriksiz hareketlerle bir numara ayarlamağa çalışan Ruth Nugent'i gördü.

— Sen ha! Ne arıyorsun burada? Çabuk söyle.

Kız onun geldiğini farketmemişti herhalde. Hortlak görmüş gibi birdenbire döndü. Tulumunu çıkarmış uzun, beyaz ve gayet güzel bir tuvalet giymişti. Göğsü omuzlarına kadar açıktı. Yüzü bembeyazdı. İri gözlerinde karışık bir ifade vardı. Bir saniyenin onda biri kadar zamanda, Şanon kızın bu haliyle ne kadar cazip olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

— Sizi bulmağa gelmiştim.

Kızın sesi bir fısıltı halinde çıkıyor, heyecan ve korkudan kısık kısık konuşuyordu:

— Babam vizifonda aramıştı sizi... Bulamayınca beni gönderdi.

Vizifonda aradığı numarayı yarım bıraktı. Şanon'a doğru ilerledi. Elinde tuttuğu beyaz kap yırtılmıştı, bir omuzunda hafifçe kanayan bir bere vardı. Saçları darmadağınaktı. Gözül Misis Keyn'in cesedine takılınca bir göğüs geçirdi:

— Zimner Koniston'un adamları yaptı, dedi. Neden olduğunu bilmiyorum. İçlerinden birini tanıdım. Biliyorum Koniston'un adamları... Bize de...

— Dur bakalım, işin başından başla. Ne oldu?

Uzaktan bir canavar düdüğü duyuldu. Süratle yaklaşıyordu. Devam edemediler.

— Sivil devriyeler çabuk kaçalım buradan. Benim kopterim var dışarda.

Kızı kolundan yakaladı. Yarı çekerek, yarı taşıyarak dışarı çıkardı. Koptere atladılar. Henüz yerden kalkıp dört beş metre yükselmemişlerdi ki, sivil devriyenin zırhlı otomobilleri evin önüne vararak, sodyom farlarıyla bahçeyi ve evin cephesini taradılar. Aşağıdan karışık sesler geliyordu. Beyaz bir ışık yukarı fışkırdı. Bu bir gamina tabancasıydı, koptere isabet etmedi. Şanon çoktan küçük uçağa son süratini vermiş ve tehlikeli bölgeden uzaklaşmış bulunuyordu.

Ruth kısık bir sesle anlatmağa başladı:

— Biraz evvel ben geldiğim zaman sendikacılar buradaydı. Kopterlerini bahçenin çimen sahasına bırakmışlardı. Ben eve doğru giderken onlar kapıdan fırladılar, bana ve atommobilime ateş açtılar. Ben çitin arkasına atlayıp kurtuldum, fakat arabaya nepal el bombası attılar. Darmadağın oldu... Galiba birkaç dakika kendimi kaybettim. İçeri girdiğim zaman... Misis Keyn'i gördüğünüz vaziyette buldum. Zavallı kadını neye öldürdüklerini bir türlü anlayamıyorum.

— Onları gördüğü için. Sersemlik ettim. Beklemeliydim, böyle birşeyi... Koniston'un intikam alacağı muhakkaktı. Adamlarını Ellen için gönderdi.

— Ellen için mi? Ama neden?

— Beni susturmak için. Benim vasıtamla da Gil Lukas'ı susturmak için. Allah'tan Kullar evvel davranıp Ellen'i kaçırdılar. Koniston'un eline düşmesindense Kulların elinde bulunması bin kat iyi.

— Kullar mı kaçırdılar? Anlıyorsam arap olayım?

— Ohoya Sükûnet Merkezine nakletmişler.

Kız cevap vermek üzere ağzını açarken, tersledi:

— Dur be yahu! Kafamı bir toplayayım.

Kızın ağzı açık kaldı. Hiddetle başını öte tarafa çevirdi.

Biraz sonra Şanon:

— Babanın seni, beni bulmak için gönderdiğini söylemiştin, neden icap etti?

— Şimdiye kadar, küplerle başa çıkamıyacağını anlamış olacağını tahmin ediyordun. Sana ihtiyacı var. Ark'ın hareket gününü daha ileri almağa mecbur olacağız galiba: atölyeyi kordon altına aldılar.

— Kordon altına mı? Kim? Sendikacılar mı?

— Hayır! SASS'ın zorbaları. Babam kübistlerle mücadele ettiği için, SASS ötedenberi bize karşı gelir.

Şanon cevap vermedi. Ruth koluna dokunarak:

— Atölyeler şu tarafta, dedi. Sağa al biraz, yoksa geçeceğiz.

— Atölyelere giden kim be? Ben Ohayo Sükûnet Merkezine gidiyorum. Ellen'i kurtarmalıyım.

Kız endişeyle doğrulunca ilâve etti:

— Heyecanlanma, senin başına birşey gelecek değil. Fakat seni bırakacak vaktim yok. Sonradan bir yere bırakırım, yolunu bulur dönersin.

Ruth hiddetini zor yeniyordu:

— Fakat Şanon, sabah olmadan SASS'cılar taarruza geçebilir. Babama dönmem lazım.

— Yoksa Alek'e mi?

Şanon bu kısacık cümleyi bitirmeden, söylediğine pişman olmuştu. Ruth soğuk bir tavırla:

— Ark hareket eder etmez, Alek'le evleneceğiz. İşler

karışmağa başladığı zaman onun yanında bulunmak istemem tabii değil mi?

— Bana vız gelir... Maamafih, eğer bana bir gamma silâhı vermeği taahhüt edersen, seni atölyelere bırakırım.

— Peki ama, silâhı ne yapacaksın?

— Koniston, Ellen'i ele geçirmek için zorbalarını Oba-yo'ya gönderebilir. Silâhım olursa çok iş görebilirim.

Ve eline bir gamma silâhı geçirince nekadar tehlikeli olabileceğini düşününce, gözlerini kısarak, yırtıcı bir tebesümle sırttı. Ruth alâka ile genç adama baktı:

— Acaip bir adamsın Şanon. Mağlûbiyet diye birşey kabul etmiyorsun değil mi?

— Baban da beni bu meziyetim için istemiyor mu? İO'da tek başıma kalınca o zamana kadar aklımdan bile geçirmediğim bir hayat prensibi öğrendim: Yaşamağa devam etmek istiyorsan önüne çıkan mânileri merhametsizce yık... Yoksa onlar seni yıkarlar. İO'daki lâv arslanları bunu bana en tehlikeli tecrübelerle öğretiler.

— Peki. Beni Atölyeye bırak, sana silâh veririm. Koniston'un zorbalarıyla boğazlaşın. Birbirinizi temizleyin. Vız gelir bana.

Kopteri, Ark'ın gölgesinin hayal meyal seçildiği sahaya doğru indirdi. Zeminde ancak birkaç yüz metre kalmıştı ki bütüln saha sodyom projektörleriyle birdenbire aydınlandı. Şanon mihanikî bir hareketle kumanda kollarına asıldı, kopteri biraz yukarı kaldırarak aydınlıktan sıyrıldı, karanlıkta kaldı.

Zeminde karınca kadar küçük görünen insanlar, yangından kaçarmışçasına atölyeleri boşaltıp, feza gemisine koşuyorlardı. Geminin ışıkları yandı. Ark'ın içinde de hummalı bir faaliyet cereyan ettiği belliydi. Başka bir gurup, daha kalabalık, daha toplu bir kütle halinde atölyenin giriş kapısında toplanmıştı. Bu gurup içinde bir karışma oldu. Mavi bir şerare gurutpan fırlayarak en yakın atölye binasına uzandı. Koca bina bir an içinde parladı, muazzam bir yeşil meşale semaya saldırdı. Feci bir infilâk sanki yeri oynattı. İnfilâkin doğurduğu ihtizaz, küçücük kopteri bir yere

çarpmış gibi sarstı. Şimdi aşağıda, kapıdaki gurup, taartuza geçmiş, atölyelere saldırıyor; gamına tabancalarının mavi ışığı, sodyom projektörlerinin beyaz aydınlığını bıçak gibi kesiyordu.

Nugent'in adamlarının mukabelesi gecikmedi. Daha kapıdaki gurup iyice dağılmadan, kapı civarı, muhtemelen bir elektrik tertibatı sayesinde bir anda berhava oldu. Havaya fışkıran kızılunsı alevler arasında insan vücutları, kopmuş uzuvlar ve maden parçaları seziliyordu. Şimdi manzara tahammül edilmez bir dehşet almıştı.

Rengârenk ışıklı patlamalar arasında cüce insanlar çılgınlar gibi koşuyor, bir kısmı bir an evvel feza gemisine kapağı atmağa çalışıyor, ötekiler geminin havalanmasına fırsat vermeden baskın etmeğe uğraşıyordu.

Atölye sahası korkunç bir manzara almıştı: sanki cehennemden boşalan ifritler, görülmemiş bir ateş dansı içinde çırpınarak; alevden, kızgın küllerden ve bina aksamından ibaret yağmur içinde çılgınca koşuyor, vahşi naralar atıyorlardı. Bu esnada feza gemisine hiçbirşey olmaması bir mucize sayılmalıydı.

Nihayet Nugent'in adamlarının çoğu gemiye girmeğe muvaffak oldular. Beş, altı kişi hedeflerine varamadan gamma silâhlarının zalim ateşiyle öteye beriye yıkıldılar. Diğerlerinin ricatini koruyan birkaç kişilik bir fedai gurubu, son olarak dövüşü bıraktı. En arkada koşan, iri yarı bir adam tam kapıya bir iki metre kala vurularak, yuvarlandı, balıklama feza gemisinin içine daldı. Kapının kapanmasıyla, Ark'ın rengi değişti kıpkırmızı kesildi. Anlatılmaz bir ıslıkla, koca gemi bir mermi gibi fırladı. Bu fırlamanın doğurduğu tazyikin tesiriyle, yanan atölye binaları iskambil kâğıdı gibi zemine yapıştı. Hücum eden zorbarların birçoğu bu dehşetli kuvvetin tesiriyle yere kapandı. Ark'ın cereyanı, kopteri bir tüy gibi havada yüz metre ileriye fırlattı. Koca feza gemisi bir iki saniye içinde muazzam bir irtifaa yükseldi. Kırmızı rengi, birdenbire parlak bir maviye döndü. Ark gözden kayboldu...

Ruth Nugent, bir hıçkırıkla:

— Silrvites, dedi. Kurtuldular!.. Artık hiç kimse yetişmez onlara...

Karanlıkta, onlara nazaran daha aşağılarda bir kopter belirdi. Onun arkasından bir, bir daha... Süzülerek yere indiler. Uçaklardan çıkan adamlar oraya buraya koşuştular. Fakat geç kalınışlardı.

Şanon arkasını beklenmedi. Kendi kopterine tam sürat vererek uzaklaştı. Müteaddit defalar arkasına baktı. Takip eden yoktu. Herhalde onları gören olmamıştı.

Gözlerinin önünde cereyan eden bu cehennemî savaş, maceraperest genç adamın kanını karıştırmış, bu cenkte faal bir rol oynayamamak canını sıkıyordu.

— Gene geldik, başladığınız yere, dedi. Sen vapurunu kaçırdın, ben de Ohayo'ya bir arpa boyu yaklaşmış sayılmam.

Ruth endişeliydi:

— Doğrusu ben ne yapacağımı bilmiyorum. Vakıa imkân bulursa babam beni aldırır ama, nerede olduğumu nasıl bilecek? Üstelik saklanmak mecburiyetindeyim. SASS nerede olduğumu öğrenirse beni kaçırıp, Ark'ın hareket üssünün nerede olduğunu öğrenmeğe çalışacağı muhakkak.

— Ark'ın hareket üssünden bahsettiğine göre bu üssün güneş sistemi dahilinde olması lâzım. Nerede?

Ruth, tereddütle Pol'a baktı. Bu suale cevap vermesinin doğru olup olmayacağını düşünüyordu.

— Galiba başımız belâya beraber girecek, onun için bilmenizde bir mahızur yok. Ark'ın üssü İO seyyaresinde. Yolcularımız ve erzaklarımız orada. Burada yalnız inşaat ekibi vardı. Son hazırlıklar tamamlanuncaya kadar asıl gurup İO'da bekliyordu.

Şanon hayretler içinde sıçradı:

— Ne? İO'da mı? Üssünüz İO'da mı?

— Evet. Aşağı yukarı Ark'ın inşaatına başladığımız gündenberi, yani bir buçuk senedir, İO'da bir üssümüz var.

Şanon okadar sıkıntılı günler yaşadığı vahşi seyyarede iyi mücehhez bir gurupun bulunduğunu öğrenince hayretler içinde kaldı. Bu hal Şanon'a biraz da dokundu tabii...

— Hay aksi şeytan be! Demek orada geçirdiğimi iki sene tamamen boşu boşuna ha? Bilseydim üssünüzün olduğu yere kadar gider, Arz'a dönmek için yardım isteyebilirdim. Belki de vaktinde dönüp Ellen'i feci âkibetinden kurtarmam mümkün olurdu.

Kiril'in, Nugent'lerin üssünden haberdar olması lâzımdı. Peki ama, ona niye söylememişti. Şanon kendisine arkadaşlık etsin diye mi? Kiril'in kendisine veda ederken kullandığı garip lisanı hatırladı. Acaba Kiril de mi onu âlet gibi kullanan oyunda methaldardı?

Bu suallerin cevabını veremezdi. İş işten geçmişti. Bu günkü meselelerle meşgul olmalıydı.

— İO'dan buraya baban sana yardım edemez. Kendi başımızı çaresine bakmalıyız.

— Sizin burada bir dostunuz var herhalde. Bu kopteri ondan almış olmalısınız... Ona sığınamaz mıyız?

Şanon ilk defa, sabırsız ve ihtiyatsızca hareket etmekle ne kadar hata ettiğini anlıyordu. Kendi kendine kalayı basarak:

— Yerlerini bulamayız ki, dedi. Kopteri okadar anı alıp yola çıktım ki yolu bulup geri dönmeme imkân yok. Hattâ Gil'in vizifon numarasını bile bilmiyorum.

Ruth kulaklarına inanamıyarak ona bakıyordu.

Şanon kendine içerleyerek, kıza çıkıştı:

— Haydi durma, söyle de kursağında kalmasın. Aptal gibi, yolumu kaybettiğimi söyleyeceksin değil mi?

ONUNCU BÖLÜM

Maamafih daha fazla vakit kaybedemezlerdi.

— Neyse boş verelim. Gil'i bulabilecek durumda olsam bile, gene de Ohayo Sükûnet Merkezine gitmekten vazgeçemem.

— Böyle yapayalnız, beni de silâhsız, Koniston'un zor-balarıyla nasıl başa çıkarsın.

— Orası mühim değil. Asıl mühim olanı seni başımdan nasîl atacağım.

— O da mühim değil, burada kalamıyacağıma göre, seninle beraber geliyorum. Maamafih vaadimi tutup sana bir silâh bulacağım.

— Vallahi bilmeni ki... Senin yanımda bulununan, silâhın vereceği avantajı ifna ediyor...

Ruth, onu gördüğündenberi ilk defa neşeli bir kahkaha attı:

— Aldırma. İkimizin de peşinde bir düşman var. Mese lâ, sen beni bir yerde silkeleyen, ben de Koniston'a senin Ohayo'ya gittiğini söylesem ne olur dersin?

— Sahi yapar mısın böyle bir kalleşlik?

— İO'da öğrendiğin prensibi unutma. Bu prensip senin işine yaradığı gibi, bazan benini de işime yarar.

Bu sefer Şanon bir kahkaha attı:

— O da doğru ya! Bari seni şuradan aşağı sallandırayım da yere inince konuşacak halin kalmasın.

— Bunu düşünüp düşünmiyeceğini merak ediyordum. Sahiden kopterden atar mısın beni?

Şanon kızın ışıldayan güzel gözlerine baktı:

— Yazık olur! Seni atacak başka yerler de buluruz: dalı yumuşak...

Ruth biraz kızardı; anlamamazlıktan gelerek sözü değiştirdi:

— Öyleyse anlaştık sayılır. Ben sana bir silâh bulacağım. Sen de beni SASS zorbalarının eline bırakmıyacaksın.

Şanon böyle bir anlaşmaya isteyerek yanaşmazdı. Fakat başka çare yoktu. Bununla beraber kız artık sinirine dokunmuyor, bilâkis onun yanında bulunması yalnızlığını gideriyor, ona muhtaç olduğu neşeyi biraz veriyordu.

Ruth birdenbire:

— Şurası! dedi. Yavaş yavaş inin. Umumî platformdan birine inemeyiz. Şimdi her tarafta bizi arıyorlar. Seni tanımasalar bile beni tanıyacaktı. Fakat Ansel'in batakhane sinde tehlike yoktur.

İndikleri yer, sahilde küçük karanlık bir meydandı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Şanon koyu görünce:

— Sendikacıların sahası, burası! dedi. Karanlıkta hiç te emin sayılmaz... Kim bu Ansel dediğin?

— Bir kaçakçı... Bütün kanunlara rağmen, hükümet kaçak silâh satışına mâni olamadı. Biz silâh ihtiyacımızı hükümetten talep ettiğimiz zaman SASS'cılar talebimize bir parmak attılar, hükümet te talebi reddetti. Bütün silâhlarımızı Ansel'den aldık. Tabii karaborsa fiyatına...

Kopteri karanlık bir deponun yanına gizleyerek dar bir sokaktan ilerlediler. Sokak okadar karanlıktı ki, birbirlerini ancak gölge halinde görebiliyorlardı. Ruth, belki yol göstermek için belki de müphem bir korkunun tesiriyle Pol'un elini tutmuştu. Pol avucunun içinde genç kızın yumuşak parmaklarını şiddetle hissediyor, hararetli nabzını duyuyordu. İki senedir kadın görmemişti. Güzelliğini kaybetmemiş olmasına rağmen Ellen artık kadından ziyade munis bir koyun sayılırdı. Dolayısıyla Ruth'un teması genç adamın şakaklarını zonklatıyordu.

Konuşmuyorlardı.

Yavaş yavaş, sokağın hafifçe aydınlık olan diğer ucuna yaklaştılar. Köşeye varınca Ruth:

— Buradan sağa döneceğiz, dedi. Ansel'in batakhanesi biraz ilerde.

Vardıkları yer, fazla gürültülü bir rıhtım gazinosunun yanına büzülmüş, fena aydınlatılmış, pis ve asık suratlı bir dükkândı. Adı gazinoya girip çıkan sarhoş guruplarının dikkatini çekmemek için hemen dükkâna girdiler.

Burası bir tefeci dükkânıydı: duvarda, tozlu raflarda akla gelmiyecek kadar çeşitli eşya vardı. Altın kakma saplı kamalar, bilek kronometreleri, broşlar, inciler, gümüş el işleri, yağma edilen Merih şehirlerinden toplama kıymetli eşyalar... karmakarışık duruyordu.

Ruth, Şanon'a eğilerek:

— Pazarlığı ben yapayım, dedi. Ve kendi kendinize geldiğimizi çaktırmayalım. Babam namına geldiğimizi san-sınlar daha iyi.

Dükkân sahibi Ansel iri yarı, şiş yüzlü, şişman karını, patlak gözlü bir adamdı.

Ruth:

— Ben Mis Nugent'im, Ansel! dedi. Beni hatırlarsın. Bir başka arkadaş daha bize iltihak etti. Silâh istiyoruz.

— Sizi tabii hatırlarım, sizin gibileri hatırlamamak mümkün mü? Bu tarafa gelin. Siz parasını verdikten sonra, kobalt bombası bile satabilirim. Siz paradan haber verin.

İri kıyım herifin peşinden dükkânın arkasına, tütün ve içki kokan pis bir odaya girdiler. Odanın orta yerinde bir masanın başında bir adamla bir kadın oturuyorlardı. Adam gayet iyi giyinmişti. Kadının halinden, haris gözlelerinden hangi meslekte olduğu anlaşılıyordu. İkisi de iyice keyifliydi. El şakalarıyla karışık espriler yaparak kahkahalar atıyorlardı.

Ansel, biraz beklemelerini söyleyerek arka tarafta bir diğer kapıdan çıktı. O çıktıktan hemen sonra aynı kapıdan gemici gömlekli, ince fakat adaleli bir adam girdi. İçerdekilere kayıtsızca bir bakış fırlattıktan sonra bu sandalye aldı ve ön tarafta tefeci dükkânına giden kapının yanında oturdu. İçkili gözlerini karşı duvarda bir noktaya dikerek hareketsiz bekledi.

Ansel, geri geldi. Ruth'a her mânaya gelebilecek şekilde belli belirsiz tebessüm ederek odanın bir köşesinde bulunan vizifona doğru ilerledi.

Şanon kuşkulandı. Ona doğru bir adım atınca Ansel:

— Kiro! dedi. Yakala şu herifi, Koniston'un istediği çakal bu!

Masada oturan züppe herif elini göğsündeki silâha attı. Kimse Şanon'un birşey yapabileceğini tahmin etmiyordu. Fakat Şanon bir anda etrafını kolağan ederek, durumu tarttı. Harekete hazırlandı. Ruth'u saymıyordu. Şimdilik üçe karşı birdi. Fakat bu mühim değildi. Heriflerin silâhı vardı. Mühim olan buydu.

Vizifonun ekranında Koniston'un suratı belirdi. Şanon'u görür görmez kaşlarını çattı:

— Artık seni istemiyorum Şanon, Lukas'ı istiyorum, Lukas nerede?

— Bilmiyorum, ara da bul!

Konstion bir an cevap vermedi. Dik dik Şanon'a baktı. Herifin sinirlerinin gayet gergin olduğu aşikârdı. Demek ki bir müşkülle karşılaşmıştı:

— Lukas'ı kovduğuma fena ettim. Şimdi ona ihtiyacım var. O olmazsa bu savaşı kaybedebilirim. Beni kızdırırsan söyle: Lukas nerede?

— Bilmiyorum dedim ya!

Ansel söze karıştı:

— Ben onu konuştururum Mister Koniston!

— Hayır. Ben adam gönderir onu aldirtırım. Kaçırmayın ha! Mühim bir adam değil ama, çok tehlikeli. Gözünü dört aç!

Koniston kayboldu. Ansel vizifonu kapatmak üzere arkasını döndüğü zaman Şanon yay gibi fırladı. Elleriyle masanın yanına şiddetle çarparak masayı, Kiro'yu ve kadını hepsini beraber yere yuvarladı.

Ansel birdenbire dönmüştü. Fakat ne o, ne de kapının yanında oturan serseri Şanon'la boy ölçüşebilecek çevikliğe sahip değildiler. Şanon, Ansel'in üzerine vardığı zaman, şişkonun silâhı henüz doğrulmamıştı, fakat serserininki ateş etmek üzereydi. Şanon hiç beklenmedik bir hareketle Ansel'in kolunu kavradı ve tek bir tazyikle bükerek herifi öne aldı. O anda ateş eden serserinin tabancası Ansel'in tam göğsünü buldu. Şişman herif bir homurtuyla yıkılmak üzereyken diğer bir silâh sesi duyuldu. Serseri gık diyemeden olduğu yere çöktü. Şanon, elinde Ansel'in tabancası şimdi Kiro'yu tehdit ediyordu. Şişman herifi nasıl, kilosuna rağmen çevirip öne aldıysa, aynı çabuklukla Ansel'in koltuk altından tabancalı elini bulmuş, serseriden belki yarım saniye sonra bu tabancayı ateşleyerek, tefeci yıkılırken elinden tabancasını sökmüş almıştı.

Şanon'un arkasındaki kapıdan bir küfür duyuldu. Kapı birdenbire açıldı, fakat küfreden adam birşey yapmağa fırsat bulamadı. Kapı açılırken, Ruth, tutunmakta olduğu sandalyeyi kapının önüne itiverdi. Böylece hiç beklemediği bir mâniyaya toslayan adam, muvazenesini kaybederek odanın orta yerine doğru yuvarlanıvermişti.

Şanon'un tekmesi, herif daha tamamen yere yuvarlanmadan kafasının yanını buldu. Herif acı bir çığlıkla, burkularak kadının üzerine yuvarlandı. Şanon bir hamlede Kironun üzerine atıldı. Kadınla yeni gelen adamın, birbirlerinden kurtulmak için cebelleşmesine bakan Kiro'yu, herif neye uğradığını anlamadan, şakağına vurduğu bir tek darbeye hareketsiz bıraktı.

Dükkân tarafından kalabalık gürültüler geliyordu.

— Koniston'un adamları herhalde derhal kaçmalıyız.

Ruth:

— Arka kapıdan! diye bağırdı. Belki daha orasını tutmamışlardır.

Kendilerini dışarı dar attılar. Karanlık ve dar bir arka sokaktaydılar. Bu sefer dikkatle yürümeğe bakmıyorlar, alabildiğine koşuyorlardı. Arkalarından binayı sarmağa başlayan sendika zorbalarının bağırışmaları geliyordu. Demek herifler arka odadaki cesetleri bulmuşlardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Takip ettikleri dar^s okak, biraz sonra daha geniş bir yere çıkıyordu. Saptılar. Bir müddet o yolu takip ettiler. Fakat arkalarında kalabalık ayak sesleri duyuluyordu. İzlerini kaybettirmek için diğer bir yola saptılar. Onlar köşeyi döner dönmez arkalarından çok kuvvetli bir fener ortalığı aydınlattı. Tam vaktinde dönmüşlerdi.

Rastgeldikleri köşelerden bir sola, bir sağa saparak kopteri bıraktıkları umumî meydanın istikametini tutuyorlardı. Nihayet toprak bir yoldan koy sahiline inince, Ruth etrafına bakındı.

— Bu tarafa! dedi.

Kopter bıraktıkları gibi duruyordu. Kimse dokunmamıştı. Derhal atlıyarak küçük uçağı havalandırdılar. Gecenin karanlığında kayboldular.

Ruth derin bir nefes aldı:

— Korktum senden, doğrusu, dedi. Sen hakikaten tehlikeli bir adammışsın. O neydi o kavga öyle? Vizifilmde görsem inanmazdım.

— Traşı bırak ta, o sandalya numarasını niye yaptın onu söyle. Ben tabancayla herifi temizleyemez miydin yani?

— Onun için yaptım zaten... İki kişinin ölmesi kâfi değil mi?

— Saçmaladın. Bugünkü durumda insan hayatı sorulur mu? Bu kübist dalaveresi devam ederse, ki görünüşe bakılırsa devam edecek, birkaç gün içinde binlerce adam ölmesi işten bile değil.

— Olsun! Ben gözümün önünde soğukkanlılıkla adam öldürülmesine razı değilim. Müdafaa halinde olursa o başka.

Şanon hayretle genç kıza baktı. Sabahieyn tanıdığı haşin kız bu değildi sanki. Bu kız ruhunda tahmin edilmez bir hassasiyet taşıyordu. Zira başvurduğu o iskemle numarası için bile soğukkanlılık ve cesaret lâzımdı. Kız sertti, yani... Ona şüphesi yoktu. Fakat aynı zamanda da hassastı. Şanon «kadın» diye düşündü.

Küçük kopter boyuna göre iyi yol alıyordu. Seyahat esnasında Şanon, hein kendi kafasında kökleşen suallere bir cevap bulmak ümidiyle, hem de vakit geçirmek için, İO'dan ayrıldığındanberi başına gelenleri birer birer genç kıza anlattı. Ruth, dinledikçe hayretten hayrete düşüyor, bu hâdiselere bir türlü akıl erdiremiyordu.

— Fakat Pol, bütün bunlar okadar mantıksız ki, maafih senin başına gelenler imkânı yok tesadüf eseri olamaz. Böyle tesadüfler yeryüzünde yok... Şu da var ki, eğer bunlar plânlı bir faaliyet mahsulü ise senin ne zaman ve nereye ineceğini bilmeleri lâzım. Bunu bilmek için de senin İO'da olduğunu ve dolayısıyla bizim üssümüzü de bilmeleri icap eder.

— Ama bunlar kim? Bir aralık sendikalar zannettim ama, Koniston İO'da üssünüz olduğunu bilse derhal harekete geçip imha ederdi. Orşam da öyle... Kala kala küpler

kalıyor. Beni bir kukla gibi kahramanı yaptıkları hâdiselerde, tâbir caizse mantıksız bir mantık var. İnsanlığı fethetmek için kullandıkları: teslimiyet sulh doğrudur... prensibide aynı mantıksız mantıkla dolu değil mi?

Kız düşünceye daldı. Cevap vermedi. Şanon devam etti.

— Bu baş belâsı küpler bizden ne istiyor kuzunu? Nedir bu meretler? Tâ ilk seyyarelerarası uçuşlardanberi başka bir yıldız âleminin dünyayı istilâ etmesi ihtimalini bize aşıladılar. Ama bu istilânın böyle geleceğini kim tahmin edebilirdi?

— Kullandıkları tâbiye... diye başlayan Ruth sözünü tamamlayamadı.

— Tamam... Bu meretler sanki iyice hazırlanmış bir tâbiye, mucibince hareket ediyor, fakat biz bu plânı seçemiyoruz. Çünkü bu plânı bizinki tipinde bir zekâ hazırlamamıştır. Halbuki bu zekâ kendinden okadar emin ki akıllar durur.

İçinde bulunduğu meçhuller gene canını sıkıyordu, suratını asarak bir sigara yaktı, bir de kıza uzattı. Kız alırmadı. Her ikisinin de arzu etmedikleri fakat mâni olamadıkları soğuk bir sükûttan sonra Ruth:

— Bu saçma seyahat bir an evvel bitse de babamla Lake'e dönebilsem, dedi.

Bu sözler Şanon'u büsbütün çileden çıkardı:

— Madem ki babanla, sevgilinin yanından ayrılamıyorsun, benim yolumu keseceğine onların dizlerinin dibinde ol-
saydın.

Kız, cevap vermedi. Biraz sonra Şanon büsbütün silkine-
rek, kıza döndü:

— Baban, dedi, kendi gurubuna katılmamı okadar çok istiyordu ki, bana varacağınız seyyarede yerleşme faaliyeti-
nin başkanlığını teklif etti. Sizinle beraber gelmek için, baş-
ka türlü şartlar da koşsam belki kabul edecekti.

— Ne demek istiyorsun?

— Hizmetimin karşılığını vermek mecburiyetinde değil mi? Ben hayata yeniden başlayan yapayalnız bir adamım.

Vahşi bir seyyarede geçirdiğini uzun zaman da bu dünyaya bekâr kalmak üzere gelmediğini bana acı acı hatırlattı.

— Ark gemisinin personel ve yolcularını seçerken bunu düşündük ve dörtte üçünü kadın seçtik. Bir eş veya arkadaş bulmakta hiç müşkülât çekmezsiniz. Başka dünyalara kaçırmaktan maksadımız orada yepyeni ve sağlam bir nesil kurmak içindir.

Şanon bir kahkaha attı:

— Farzet ki ben babanın teklifini, istediğim herhangi bir kadını seçmek hakkına mukabil kabul ettim. Sonra da seni seçtim... İnsanlığı kurtarmak için çarpan hassas kalhız böyle bir fedakârlığa tahammül edebilir miydi?

Genç kız kıpkırmızı kesildi. Hiddetle:

— Arzda kalmayı tercih ederdim, dedi.

Şanon gülümseyerek arkasına yaslandı:

— Üzülme, dedi, böyle bir teklifle karşılaşmıyacaksınız. Ben sizinle gelmiyorum.

Biraz sonra Şanon, kopterin kumandasını genç kıza bırakarak gözlerini kapadı. Dinlenmeğe ihtiyacı vardı.

Uyandığı zaman kopter yere inmmişti ve yanında kimse yoktu. Donuk bir ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. Kopterin içerisi gayet sıcak ve havasızdı. Uyusuk adalelerini gererek doğruldu, yere indi.

Zemini kaplayan ıslak çimenler bileklerine kadar yükseliyordu. Herhalde uyurken yağmur yağmış olacaktı, fakat artık dinmişti. Biraz ilerde ağaçların arasında bir ışık seçiliyordu. İhtiyatlı adımlarla o tarafa doğru ilerledi.

Karşısına şose çıkınca hiç beklemediği bir manzara karşısında donakaldı. Şimalden cenuba doğru uzanan bir donuk serit, ağaçlar arasından hiç farkeçilmiyordu, Ruth herhalde onu meskün bir yer civarına indirmiş olmalıydı. Bu, genç kızın işini kolaylaştırdı. Fakat kızın gitmiş olmasına da bir mâna veremiyordu. Onu Boston'da bırakmış olsa anlardı. Ama burada!

Uzakta yolun bir ucu, kuvvetli sodyom farlarının ışığıyla aydınlandı. Şanon ihtiyaten ağaçların arkasına gizlendi. Uzun seyahatlerin hemen daima uçak veya kopterle ya-

pıldığı bu devirde, tekerlekli vasıtalar şehirler arasında pek kullanılmazdı. Onun için Şanon gecenin bu saatinde gelen arabayı merak ediyordu.

Bu gelen araba zannettiği gibi bir vasıta değildi, bu eski tip bir otobüstü. Benzinle çalışıyordu. Otobüsün içi demode elektrik ampulleriyle aydınlanmıştı. Fakat bu ışık bile Şanon'un otobüs yolcularını seçmesine kâfi geldi.

Hepsi kübistti.

Şoförden başka...

Otobüs henüz gözden kaybolmuştu ki, arkadan bir diğeri geldi.

Onun da yolcuları hep kübistti.

Üçüncü araba otobüs değil, sadece bir kamyondu. Sardalya istifi, omuz omuza sıkışmış kübistlerle doluydu.

Şanon gerisini beklemedi.

Kendi kendine küfrederek kopterin bulunduğu yere döndü. Memleketteki bütün kübistler yollara mı döküldü? Ama nereye gidiyorlar? Küp kullarının, dünyanın her tarafında kazandıkları kübistlerin günlük yekûnu büyük rakkamlara baliğ olabilir. Fakat konvoy halinde sükûnet merkezlerine gidecek kadar da değil ya!

Bu, ancak bir tek şey ifade edebilirdi: Küplerin ve kübistlerin sebep olduğu anlaşmazlık ve kargaşalık son haddini bulmuştu. Kıyamet kopmak üzereydi. Ve kübistler, korunabilmek için Sükûnet Merkezlerine sığınıyorlardı.

Öyleyse...

Karanlıkta bir ayak sesi duydu. Derhal tabancasına davrandı. Fısıldayan bir ses:

— Şanon! dedi. Şanon, sen misin?

Bu, Ruth Nugent'di.

-- Heni bırakıp gittiğini zannettim. Neredeyiz?

— Başkası zannettim seni. Öyle korktum ki... Ohayo Sükûnet Merkezinin hemen kuzeyinde bir yerdeyiz.

Tekrar koptere bindikleri zaman Ruth, elindeki paketi çıkararak:

— Merkeze gitmeden evvel karnımızı doyursak fena olmaz, dedi.

— Bu karanlık gecede, yapayalnız, hem de yakalanmayı göze alarak, yiyecek tedarikine gittin ha! Bukadar aç mısın?

— Yoo! Ben hiç acıkmadım. Dün akşam Ellen'in evine gitmeden yemek yemiştım.

— Öyleyse bunları bana getirdin. Hayrola, dağ adamına nezaket dersi mi veriyorsun?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Karnını doyurduktan sonra Şanon:

— Sen büfedeyken, dedi, kübist kafilesinin geçtiğini gördün mü?

— Evet. Büfede yemek yemişlerdi. Ben girerken çıkıyorlardı. Şanon! Kararında hâlâ ısrar ediyor musun? Bana kalırsa şu önümüzdeki birkaç gün zarfında Ellen merkezde kalırsa daha emniyette olur. Her tarafta çarpışmalar başlamak üzere... Onun için kübistler kafilelerle kaçıyorlar.

— Tahmin ettim Koniston harekete geçmek üzere galiba. Orşam da mukabele edecek tabii. Gil'in dediği gibi cehennem yeryüzüne boşanacak. Onun için Ellen'i buradan kurtarmamız lâzım. Koniston buraya da taarruza geçebilir.

— Merkez, Hükûmet himayesinde. Haftalarca evvel askerî kuvvetler yerleştirildi. Her türlü harekâta hazır bekliyorlar. Koniston buraya sokulamaz. Ancak Sendikaların hareketi umumi bir isyan halini alır da, askerler başka taraflara yardım göndermek mecburiyetinde kalırsa, belki...

— Olsun. Ben de gideceğim. Önce merkezi havadan bir tetkik edemez miyiz?

— Deneriz.

Sabahın ilk ışıklarıyla kopteri hareket ettirdiler. Altlarında henüz iyice aydınlanmamış geniş bir saha, çepçevre askeri birlikler tarafından çevrilmişti. Merkezin ve muhafız birliklerinin hacmi karşısında Şanon hayretler içinde kaldı. O, bu muhafız kuvvetleri, hükûmeti zahiren mus'uliyetten kurtarmağa mâtuf temsili birşey zannetmişti. Merkezin etrafında külliyetli askerî birlikler, tam teçhizatlı mevziler, ha-

va statöler av uçakları için meydanlar görünce hayretten dona kaldı.

Azaran gün ışığında merkezin teşkilâtı da seçilebiliyordu. Sahanın ortasını işgal eden büyük bir binanın etrafındaki meydandan çıkan geniş caddeler bir dairenin yarı çapları gibi etrafa yayılıyor, meydanın etrafını çeviren içiçe, kavisli caddeler bu ana caddeleri birbirine birleştiriyordu.

— Bu birlikler çok kuvvetli yahu! Tevekkeli değil Koniston çileden çıkmış. Böyle birkaç tane Merkez olduktan sonra Sendikalar halt etmişler.

Hava biraz daha açılınca Ruth:

— İnsek daha iyi ederiz, dedi. Tarassut kuleleri bizi muhakkak cihazlarıyla takip ediyorlardır. Herifleri meraklandırıp da başımıza belâ olmadan inelim.

Sükûnet merkezinin giriş kapısının dış tarafında geniş bir saha türlü türlü yer ve hava nakil vasıtalarıyla doluydu. Bir sürü de yeni vasıta geliyor, avuç dolusu insan boşalttıktan sonra dönüp gidiyor yahut bekleyen vasıtaların arasına karışıyordu.

Şanon kopteri kullanan Ruth'a:

— Şu kapının ötesindeki boşluğa inelim, dedi.

Ruth, maharetle, kopteri park edilmiş yer vasıtalarının arasına indirici. Hemen biraz ilerisine bir hayli atombüs inerek birkaç düzine kübist boşalttı.

— Normal elbiseyle içeri giremezsin, Pol.

— Zaten niyetim yok.

Kopterden indi. Civarında bulunan nöbetçilerden sakınmağa dikkat ederek, diğer uçaktan inen kübistlerin en arkalarından birine yanaştı. Herif, aptal tebessümünü hiç bozmadan, durdu. Yüzünde ne kızgınlık, ne aksilik ne de sabırsızlık vardı. Sanki Şanon herifi durdurmakla memnun etmişti.

Şanon:

— Elbiselerini çıkar! dedi.

Kübist hiç itiraz etmedi. Ceketini, pantolonunu çıkardı. Şanon'a uzattı. Şanon aldığı elbiseleri kendi elbiselerinin üzerine giydi. Kopterin yanına dönerek Rutha'.

— Nasıl? Oldu mu? diye sordu.

— Şimdi geçersin. Bir de şu suratındaki vahşî istihzayı silebilsen. Bu suratla, senin kübist olmadığını telefon direkleri bile anlar.

— İdare ederim.

Biraz tereddüt etti. Sonra samimi bir edâ ile genç kıza:

— Beni bekleme, dedi. Seni buralara kadar sürükledim. Kopteri al, babandan bir haber çıkıncaya kadar saklan... Yolun açık olsun.

— Ya Ellen'i bulamazsan?

— Bulurum.

Ruth genç adamın omuz silkişini taklit ederek:

— Peki, dedi. Ben burada bekliyorum. Hem, ben yanımda oldukça Boston'a dönemiyeceğin için, hem de omuzunda nişanlıyla, eski zaman şövalyeleri gibi şu kapıdan nasıl çıktığını görebilmek için. Haydi yolun açık olsun.

Şanon kızın bu sözlerine içerlemişti ama birşey söylemedi. Kapiya doğru yürüdü. İlerleyen kübist gurubuna karışıp da kapiya yaklaşıncaya, yüzüne kübistlerin yüzündeki ifadeye benzer aptal bir saadet ifadesi vermeğe çalıştı.

Fakat Ruth haklıydı: Yüzüne verebildiği ifade, kübistlerin ifadesinden bambaşka birşeydi.

Saatlerden beri üstüste gelen kübist kafilelerini kontrol etmeğe çalışan nöbetçiler bu işin zorluğu karşısında dikkatlerini gevşetmişler, saâle âdet yerini bulsun diye gelenlere şöylece bir göz atıyorlardı. Şanon'un kübist olmadığını farketmediler bile, sırtındaki elbise onları aldatmağa kâfi gelmişti.

Merkezin tel örgü ile çevrili sahanın içine girince, kübistler caddelerden birini tutarak, uzaklaşıp dağıldılar. Şanon تنها bir yerde kaldı. Beş yüz bin kişiyi barındırmak için yapılmış acaip bir şehirde yapayalnız gibiydi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Sahtekâr olduğu meydana çıkacak diye de birşey soramıyordu.

Yeni gelen kübist kafileleriyle merkez dakikadan dakikaya kalabalıklaşıyordu. Sürülerin ardı arkası kesilmiyordu.

Teşebbüs ettiği hareketin ne kadar ümitsiz olduğunu acı acı hissetmeğe başladı. Bu karınca yuvasında Ellen'i nasıl bulabilirdi? Demek bütün zahmeti boşa gidecekti. Hay Allah kahretsin! Kendi kendine kiîfrederek sağ taraftaki تنها bir parka daldı. Bodur ağaçlar ve fundalıklar arasından yılankavî kıvrılan beton yolda düşünceli yürümeğe başladı. Bu yolun üzerine, kısa aralıklarla park sıraları konmuştu.

Birdenbire arkasından bir ses:

— Mister Şanon! dedi, demek siz de Sığınağa girdiniz...

Cebindeki tabancayı yoklayarak döndü. Konuşan meyhanede rastgeldiği genç fahişeydi. Kızın yüzündeki bütün âdilik, acılık pişkinlik yerini o meş'um o aptal ifadesi almıştı. Kız bir an gülümsiyerek Şanon'a baktıktan sonra:

— Hayır! dedi. Siz küplere gitmemişsiniz. Ne yazık! Gitseydiniz, şimdi siz de benim gibi değişmiş olurdunuz. Ama kübist elbiselerini giymişsiniz, niye?

— İçeri girmem lâzımdı. Nişanlımı bulacağım.

— Bu kalabalıkta mı? Allah akıl fikir versin.

Kadının bakışı Şanon'un arkasında bir noktaya dikildi. Vâkıâ yüzünün ifadesi değişmemişti fakat Şanon şüphelenecek arkas nı döndü.

Üstünde yırtık pırtık normal elbise, saç sakal na karışmış, kir pas içinde bir adam, elinde kalın bir sopa sallayarak ona doğru koşuyordu. Arada ancak birkaç metre kalmıştı. Şanon'un kendisini gördüğünü farkedenden adam:

— Alçak parazit! diye bağırarak saldırdı.

Herif okadar yakındı ki Şanon'un kendini korumasına imkân yok gibiydi. Gayri ihtiyarî bir hareketle biraz yana kaçmak istedi, tam kaçamadı. Herifin dehşetli bir kuvvetle indirdiği sopa kolunu yalayarak geçti. Herif hızını alamıyarak ileri yuvarlandı. Şanon kübist elbisesini açıp ta, kendi elbisesinin cebinden tabancasını çıkarmağa çalıştı. Fakat sopa sol kolunu iyice sarsmıştı. Kolunu kullanamıyor, üstelik eli kübist elbisesine takılıyordu. Tabancasını çıkarmağa fırsat bulamadan kara sakallı herif yerinden fırlamış sopasını kaldırarak tekrar saldırmıştı. Şanon mesafe kazanmak için biraz gerilemek istedi. Tabancasını neredeyse çıkarmas-

ga muvaffak olacaktı. Çıkartıyordu... Çıkarttı... Fakat ateş etmeğe fırsat bulamadı. Herif sopasını indirdi. Şanon geri kaçarken sopanın ucu tabancaya vurdu. Tabanca iki üç metre ileriye fırladı. Şanon serbest kalan eliyle herifin yüzüne bir yumruk savurdu, adam sendeledi, fakat sopasını elinden bırakmadı. Tekrar taarruza geçmeğe çalışırken, bir kübist eğilerek yere düşen tabancayı aldı. Derhal ateş etti. Kara sakallı adam sopasını düşürdü. Her iki elini göğsüne götürdü. Acı bir böğürme ile yıkıldı. Şiddetli ispazmozlarla sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Şanon döndü.

Ruth Nugent, üstünde bir kübist elbisesi, elinde Şanon'un tabancası, gözleri dehşetle açılmış, olduğu yerde donmuş gibi duruyordu. Yüzü bembeyazdı.

— Ruth buraya nasıl geldin?

— Senin peşinden... Aptal beni orada yapayalnız bırakacaksın da, ben oturup bekleyeceğim mi sandın?

Kız kendine gelmiş, peribeliği avdet etmişti. Şanon kızın elinden tabancayı aldı:

— Seni bir daha göreceğim aklıma gelmezdi.

Kübist kız, çok kısa süren bu hâdiseyi hep aynı sükânetle seyretmişti:

— Üzülmeyin, dedi. Seyyarlar nasıl olsa, eninde sonunda ona bir küp getireceklerdi.

Sonra, sanki hiçbir şey olmuş gibi çekildi gitti.

Şanon, genç kızın koluna girerek oradan uzaklaştırdı.

— Benim yüzümden başına ne dertler geldi... Haydi gidelim buradan.

— Elleni almadan mı gideceksin?

— Ne yapacağımı şaşırdım yahu, bu kalabalıkta Ellen'i bulmak, samanlıkta bir iğne bulmaktan daha zor.

Beton yolu takip ederek bir köşeyi döndüler. Hayretle durakladılar. Bir iki metre ilerde, yolun kenarındaki beyaz sıralardan birinde, normal elbiseli, gözlüklü bir adam oturmuş onlara bakıyordu.

— Tabanca sesini duydum, dedi. Doktor Kalder hedefine vardı galiba.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki gencin hayretle kendisini süzmeğe devam ettiğini görünce:

— Aldırmayın! dedi. Zır deliydi zaten, Ötekine, berikine saldırıyordu. Neredeyse seyyarlar gelip çaresine bakacaklardı. Evet, size taarruz eden Doktor Lavrens Kalder'dir. Kübizmi membaında tetkik ediyorduk. Ne iyi muvaffak olmuşuz değil mi?

Kara sakallı adamın pislği ve kıyafeti gözünün önüne gelince Şanon inanmadı:

— Doktor Kalder mi dediniz?

— vet. Bir zamanlar memleketin en parlak nöropsikologlarından. Son zamanlarda parazitlikte karar kıldı. Benim gibi...

İki genç alâka ile sokuldular. Adamın oturduğu sıranın karşısında bir sıraya oturdular.

— Siz küpler hakkında malûmatınız varmış gibi konuşuyorsunuz. Fakat bana evvelâ seyyarlarla, parazitlerin ne olduğunu söyler misiniz.

— Seyyarlar küplerin özel hizmetkârlarıdır. İşlerine fazla karışan bir normal kendi cephelerine almak için gelirler. Kalder'in oynatmış olması, bir de elindeki koca sopası artık tâciz edici olmağa başlamıştı. Seyyarlar eninde sonunda gelip hesabını görecektlerdi. Parazitlere gelince, kelimenin hakiki ifadesi gibi beleşçilerdir. Ben parazitim meselâ... Bu merkezde benim gibi yüzlerce normal vardır. Çoğu kanun ve hapishane kaçkınlardır. Kimi de Kalder gibi kaçıktır. İstediklerini yer, istediklerini içer üstelik kübistlere de hizmet ettirirler. Kimi değişikliğe cesaret edemiyecek kadar korkaktır. Kimisi de merkezden uzaklaşmaz: dışarda yakalayacaklar, diye. Bunların çoğu Kalder gibi, feci bir ölümle karşılaşır. Bazılarını da seyyarlar gelip değişikliğe tâbi tutarlar.

— Küplerin böyle insanların ayacağına gelip te esir ettiğini bilmiyordum.

— Öğrendin işte! Küpler dünyayı zannettiğinden çok daha çabuk elde edecekler. Seyyarlar normallerin arasına karışarak mühim durumlara müdahale ederler. Dünyayı haberdar etmek mümkündü ama, zaten iş işten geçmişti. İnsanlık mahvolmuştur, delikanlı. Mahvolmuştur.

— Nasıl?

— İlk defa olarak beşeriyet, asla anlıyamadığı ve dolaşısıyla boy ölçüşemiyeceği bir düşmanla karşılaşılıyor. Belki böylesi daha iyi. Küplerin ne olduğunu öğrenmek, plânlarını biraz olsun anlayabilmek kübist olmaktan bin kat daha feci. Bu plân okadar inüthiş ki, insan buna tahammül edemez. Oynatır. Alimallah oynatır...

Şanon, birkaç gün evvel Gil Lukas'ın da buna benzer bir takım sözler söylediğini hatırladı.

— Siz küplerin ne olduğunu, ne yapmak isteyeceklerini biliyorsunuz. Söylesenize bize.

— Niye söyleyecek mişim? Siz de Kalder gibi oynatır, gidirsiniz. Yahut ta bütün ümidinizi kaybeder, insanlıktan çıkar, benim gibi bu kübistlere parazit olur, o menfur mahlûkların sırtından geçinirsiniz. Günün birinde de seyyarlar gelir... Serbestsiniz. Öğrenip te ne yapacaksınız? Çıkıp gidin. Hattâ mümkünse dünyayı terkedin, başka bir^s eyyareye gidin. Ama orada da kurtulacağınız garanti değil.

Herif yerinden kalktı, söylene söylene uzaklaştı.

— Zavallı adam! Pol, küpler hakkında söylediklerine inandın mı?

— Yok canını! Bu herif, ötekinden de deli... Burada Ellen'i bulmana imkân olmadığına göre, haydi gene Boston'a dönelim, Belki Gil'e yardım edebilirim.

Giriş kapısına vardıkları zaman muhafız kıtalarını anormal bir faaliyet içinde buldular. Merkeze gelen kübist akını da inanılmaz bir şekilde çoğalmıştı. İçeri girmek kübistlere katılmak kâfi gelmişti. Fakat çıkmak çok daha zor bir meseleydi. Kübist kafileleri aralıksız bir şekilde, omuz omuza ilerliyordu. Dışarı çıkan olmadığı için bu kesif trafik yalnız giriş istikametindeydi.

— Pol, nasıl çıkacağız buradan?

Merkezin başka tarafından çıkmağa imkân yoktu. Burası yegâne giriş kapısıydı, bütün saha geçilmesine imkân olmayan tel örgülerle çevrilmişti. Ayrıca, bu tel örgülerin dışında askerler devriye geziyordu. Vâkıa askerî vasıtalar arasından bir kopter yürütüp, kaçmağa teşebbüs edebilirlerdi. Fakat o zaman sağ salım kurtulmak ihtimali binde bir bile değildi. Hava meydanlarında stratosfer, jet av uçakları, harekete hazır bir vaziyette bekliyorlardı. Tarassut kulelerinin tarayıcı parabolik radar reflektörleri semayı tarıyor herhangi bir taarruzu vaktinde tesbit etmeğe çalışıyordu. Bu perdenin arasından küçücük kopterlerle geçebileceklerini sanmak delilikti.

— Girdiğimiz gibi, çıkmamız lâzım.

— Öyleyse davran, bakalım!

Üzerlerine gelen kübist dalgasını yarararak ilerlemeğe başladılar. Fakat kapıya on, on iki adım kala, karşılarındaki gurup yekpâre bir kütle haline gelmişti. Şanon kübistleri omuzlayarak zorlukla yol açıyor ve ancak karış karış ilerleyebiliyorlardı. Aksi gibi de sabahki nöbetçiler iki misline çıkarılmıştı. Herifler kapının her iki tarafına dikilmiş, ellerinde bayıltma tabancaları, gelen kübistleri gözleriyle tarıyor, içeri girmeğe çalışan normalleri tesbit etmeğe çalışıyorlardı.

Şanon'la genç kızın, kübist akınının aksi istikametine ilerleyerek sebep oldukları kargaşalığın nöbetçilerin dikkatini çekeceği muhakkaktı. Buna rağmen çaktırmadan kapının tâ dibine kadar varabildiler. Fakat nihayet bir nöbetçi onları farkettiler:

— Hey! Nereye gidiyorsunuz be! Dışarı çıkmak yasak!

Yol üstündeki kübistleri ite kaka onlara doğru yürümeğe başladı. Şanon, Ruth'un koluna asılarak eğildi. Bir koç gibi tos vurarak, etrafındaki kübistler arasından yol bulmağa çalıştı. Bağırışmalar, kaynaşmalar oldu. Bayıltıcı tabancaların boğuk sesi duyuldu. İki nöbetçi yıkıldı. Bir koyun sürüsü gibi ilerleyen kübistlerin ayakları altında nöbetçiler de kayboldu. Fakat akın durmuyor, önde bulunanlar tereddüt etse bile, arkadan gelenler farkında olmadıkları için

sıkıştırıp duruyorlardı. Şanon, omuzlarına mukavemet eden tazyikin birdenbire gevşediğini hissetti.

Onları durdurmak için harekete geçen askerlerden ancak iki kişi kalmıştı. Fakat birdenbire kapının dışında bir yerden bir tabanca patladı. Askerlerden biri yıkıldı. Bir ikinci el, diğer askeri de hareketsiz bıraktı.

İki genç nihayet kalabalıktan sıyrılmağa muvaffak olmuştu. Koşmağa başladılar. Bir otobüsün yanından geçerken, vasıtanın tepesinde bulunan bir adam hemen arkalarına yere atladı. Onlarla beraber koşmağa başladı. Şanon gamına tabancasını çekerek döndü. Şaşkınlıktan az daha tabancayı düşürecekti.

Arkalarından koşan adam Gil Lukas'tı...

— Durma! Durma! Koş!..

Şanon döndü, koşmağa devam etti. Koptere varınca derhal içeri daldılar. Havalandılar.

Gil:

— Çok yukarı çıkma, alçakta kal! dedi, herifler farketmesinler.

Fakat geç kalmışlardı. Koptere bindiklerini görmüşlerdi. Alesta bekleyen askerî kopterler derhal harekete geçtiler. Askerî uçakların süratleri fazlaydı. Kaçaklara çok çabuk yetiştiler. Bir tanesinin attığı mavi alevli ihtar mermisinden, vaziyetin çok vahim olduğu anlaşılıyordu. Artık kaçmalarına imkân yoktu.

— Kaçmağa uğraşma Pol! Kopteri indir. Canımızı cehenneme gönderirler.

Şanon küfrederek uçağı yere indirdi. Yere indikleri zaman Ruth, hem korku, hem merhametle Şanon'un kolunu tutarak:

— Pol, rica ederim sâkin ol, delilik etme, diye yalvardı. İndiler. Gil, Ruth'un kolundan tutuyordu.

— Pol, silâhını at, hepimizi gık demeden öldürürler.

Şanon silâhını kopterin içine attı. Hırsından ne yapacağını bilmiyordu. Sanki bir rüya içindeydi:

— Ruth, seni bu işe karıştırdığıma müteessirim. Bukadar muazzam bir kuvvetle boy ölçüşeniyeceğimi takdir etmem lâzım.

Kız gülümsemeden kendini alamadı:

— Bir yolunu bulur kurtuluruz Pol.

Sarışın bir teğmenin kumandasında bir manga kadar asker etraflarını sarmıştı. Teğmen:

— Yürüyün! diye emretti.

Üç genci derhal muhafız karargâhına götürerek bir hücreye tıktılar. Şanon, kapana kısılmış bir kaplan gibi hiddetleniyordu. Birdenbire aklına birşey geldi:

— Gil, dedi, sen bizi nasıl buldun yahu?

— Ellen'lere vizifon ettiğin zaman cihazı kapamadan gitmişsin, onların numaraları cihazın üstünde kalmış. Sen dönmeyince Maks Goff'la bir araştırma yaptık. Ellen'in Sükûnet Merkezine nakledildiğini annesinin de öldürüldüğünü öğrenince, senin de buraya geleceğini tahmin ettik. Tam senin yapacağın bir iş bu!

Gil bir sigara yaktı. Bir de Şanon'a verdi.

— Tabii içerden ne zaman çıkacağınızı bilmiyordum. Ama kopteri buldum. Beklemeğe başladım. Burada birşey yapamıyacağını anlayınca döneceğin muhakkaktı. Maamafih ümidimi kesmeğe başlamıştım. Tam o sırada siz kapıda karışalık çıkardınız...

— Hay aksi şeytan be! Bize ne yapacaklar şimdi?

— Burada tutmayacaklar herhalde. Yoksa beraber bırakmazlardı. Her halde muhafız birliğinin kumandanlığına götürecekler. Ondan sonra ne olacağı, burada olduğumu önce hangi kodamanın haber alacağına bağlı.

— Yani Orşam, yahut Koniston mu?

— Hem onlar, hem de hükûmet... Askeri bir bölgeye kaçak olarak girmek bizi 'casus durumuna getiriyor. Tabii seni ayrıca polis te arıyor: hem Mira Keyn'in katline iştirak suçuyla, hem de koy boyunadaki batakhane de bilmem kaç kişiyi temizlemek suçuyla. Yani işler kötü giderse seni birkaç kere kurşuna dizmek, bir iki kere de müebbet hapse atmak icap edecek.

Şanon ters ters arkadaşına baktı. Gil:

— Kızma yahu! dedi. Biz de senden az ceza görecek değiliz. Zaten küplere karşı geliyorum, diye herifler benim başına çok belâ açabilirler.

— Kübistlerin böyle akın akın merkeze hicret etmesine bakılırsa, dışarda işler karıştı. Koniston zorbalığa başladı mı?

— Günlerdenberi hazırlanıp duruyordu. Daha bombardımanı başlamadı ama, bir o kaldı. Koniston artık bu kavgadan galip çıkamıyacağını anladı. Fakat öyle bir durumda ki savaştan vazgeçse bile herşeyini kaybedecek. Onun için «Ben, kaybedebilirim ama, bu mağlûbiyeti pahaliya ödetirim» zihniyetini güdüyor. Zaten artık gizli kapaklı çalışmıyor, açıktan açığa hazırlanıyor. Bu savaş çok korkunç olacak Pol. Beşeriyet binlerce âfetten, atom harplerinden kurtulmasını bildi, fakat, bu sefer kurtuluş yok. Koniston küpleri mahvetmek için bütün kuvvetiyle harekete geçecek. Şirketler birleşip mukabele edecekler. Tazyik altında kaldığı için hükûmet te bîtaraf kalmıyacak, ordu da işe karışacak. Böylece bîtaraf kimse kalmıyacak. Kübistlerden başka tabii... Ve savaş sona erince ortalıkta sadece kübistler kalacak...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruth yanlarına gelerek söze karıştı:

— Halbuki kübistler nekadar masum görünüyorlar. Onların kazanabileceğini insan kabul edemiyor.

— Küpler öyle kurnazca hareket ediyorlardı ki, evvelâ fikirleri ayırıp gurup kavgaları çıkaracaklar. Fakat bu kavgayı şefler değil, fiilen sen, ben, öteki, beriki, yani isimsiz küçük adamlar yapar. Bu küçük adamlar da savaşı sevmez, fakat savaşmağa mecbur olur. Çarpışmalar dehşetlenip te feci bir hal alınca küpler bu isimsiz askerleri cezbederek dertten, tehlikeden kurtaracak; onları ebedî sulha kavuşturacak. Bir de bakacaksın ki, yeryüzünde kübistlerden başka kimse kalmamış.

Şanon hiddetle Gü'e döndü:

— Sen de parkta gördüğümüz çatlak herif gibi konuşmağa başladın. O herif herşeyin izahını biliyor ama söylemek istemiyordu. Bütün bu söylediklerini sen nereden biliyorsun?

— Zamanla sen de bunları kabul edersin, Pol. Koniston'un apartımanında söylediklerimi unutma. Değişiklik...

Sarışın teğmenle, silâhlı dört er içeri girdiler:

— Albay sizi istiyor!

Albay sert yüzlü, 8 geniş omuzlu, şişman bir adamdı. Masanın başına oturmuş onları bekliyordu. Yanında ayakta duran bir sivil vardı.

Bu sivil, Seyyareler Arası Seyahat Servisleri personel şefi Kleyton'du.

İçeri girdikleri zaman Kleyton:

— İşte bunlar, dedi. Şirketimiz bu teşriki mesainizi asla unutmıyacak ve sizi dostları meyanında sayacaktır, sayın Albayım! Kıza bir muhafız takıp Boston'a gönderirseniz memnun oluruz.

Albay somurtkan bir tavırla:

— Ya ötekiler? diye sordu.

— Ötekiler mühim değil. Biz kızı istiyoruz. Babasıyla bir anlaşma yapabilmek için ona ihtiyacım var.

— Peki, Ötekilerin çaresine bakarım ben.

Kapının dibinde bekleyen emir subayına döndü:

— Kız için bir muhafız gurubu hazırlayın. Bunları da kurşuna dizin...

— Başüstüne Albayım!..

Kapıdan bir ses:

— Hayır, dedi. Plân değişti.

İçeri iki adam girdi. Bu adamlar Denver'de Şanon'a elbiseleriyle uçak biletini veren adamlardı. Şanon o güne kadar kaderini tanzim eden meçhul elin bir kere daha mukadderatıyla oynamak üzere olduğunu anladı. Hay Allah belâsını versin! Bu muammanın ne olduğunu bir gün anlaya-

caz mıydı acaba? İki yabancı ona Denver'de: «Vakit gelince herşeyi öğrenirsiniz» demişlerdi. Fakat şimdi burada onu sanki hiç tanıımıyormuş gibi davrandılar.

Adamlardan biri:

— Biz Umum Müdür Orşam'ın özel emriyle geldik, dedi. Evrakları teslim alacağız.

Albay hiç konuşmadan Kleyton'a baktı; Kleyton:

— Umum Müdürün adamları olduğunuzu biliyorum, diye cevap verdi. Fakat bu sözleriniz evvelki kararlarınıza tamamiyle zıt. Elinizde yazılı emriniz var mı?

— Vakit çok dardı alamadık. Daha fazla vakit kaybettirmemenizi rica ederim.

Kleyton'un gözleri şüpheyile kısıldı:

— Yalan söylüyorsunuz... Albayım, ben şirket merkeziyle temas edip bunu tahkik edinceye kadar bu iki adamı tevkif ettirebilir misiniz?

İki adamdan biri soğukkanlı bir tavırla:

— Bizi sendika ajanları mı zannediyorsunuz yoksa? Bu şüpheleniz, arzu etmediğimiz halde harekete geçmemize sebep olacak, dedi. Bizim kübist olabileceğimiz hiç aklınıza gelmedi mi?

Kleyton hakir bir tavırla:

— Böyle kübist olur mu be? dedi. Albayım bu adamları tevkif ettirin.

Albay kaşlarını çattı. Şanon sert askerin beyninin içinde dönen kararsızlığı seziyordu. Şirkete yardım ederse mükâfatı bilyük olacaktı. Fakat şirketin hakikî adamını bulup ona yardım etmesi lâzımdı.

— Vizifonla bu işi tahkik etmeniz bir iki dakikadan fazla tutmaz, Mister Kleyton, dedi. İçerdeki cihazdan konuşabilirsiniz.

O aralık kapıdaki iki adam birer adım yana çekildiler. Aralarından, başka bir adam odaya girdi. Bu, kısaca boylu, göbekli, seyrek saçlı bir adamdı. Elinde siyah bir kutu vardı.

Şanon bu herifi görür görmez, gözleri dört açıldı. Yeni gelen, vizifonla Gil'i ilk defa aradığı zaman ekranda karşısına çıkan adamdı. Fakat şimdi? Burada ne arıyordu? Mak-

sadı neydi? Şanon Ruth'un kolundan çekerek gayri ihtiyarî bir adım geriledi. Albay bu beklenmedik müdahaleye kızmıştı. Fakat suali soran Kleyton oldu:

— Siz şirketten değilsiniz. Ne istiyorsunuz, kimsiniz?

Şişman adam gayet soğukkanlı bir tavırla, sanki saatin kaç olduğunu sorarmış gibi:

— Seyyarlarıdanım, dedi. Size bir küp getirdim, sulh bağışlamak için...

Şanon'la Ruth'a:

— Arkanızı dönün! dedi.

Döndüler.

Adam kutunun kapağını açtı...

Küp sanki ellerinde değil de havada duruyordu. Odanın en uzak köşesine bile nüfuz edip sıcaklık dağıtan gayet yumuşak, pırıltılı bir yeşil ışık saçıyordu. Bu ışık Şanon'un ruhuna gayet lâtif, rahat, kaygusuz bir sükûnet verir gibiydi.

Odada hiç kimse konuşmuyordu. Şanon bir rüya içindeymiş gibi, tarif edilmez bir sükûnun kolları arasına düşmekte olduğunu farkederek gibiydi. Parmaklarının arasında Ruth'un kolunu hâlâ hissediyor, bu temas ona doyulmaz bir saadet veriyordu: Gitmekte olduğunu hissettiği bir saadet cennetine, yalnız gitmiyecek, bu saadeti başkasıyla paylaşacaktı...

Fakat bu saadete asla erişemedi...

Önce gözleri normal hale avdet ederek etrafını görmeye başladı. Sonra kulakları etraftan yükselen normal seslerle, ayak sesleriyle, askerî kumandalarla, vasıta gürültüleriyle doldu. Odadan çıkan ayak seslerinin farkına vardı.

Albay hâlâ masasının başındaydı. Fakat adamın sert, küstah tavrı gitmiş, mütebessim ve mesut bir tavır takınmıştı. Emir subayı ve muhafızlar, mütebessim babekler gibi, sâkin duruyorlardı.

Hepsi kübist olmuştu...

Seyyar çıkmıştı. İki adamdan bir tanesi de gitmiş, bir kalmıştı. Şanon'a:

— Denver'de sizi aldatmadık, dedi.

Ve çıktı.

Şanon herifin peşinden gidecekmiş gibi davrandı. Fakat Gil koluna yapıştı.

— Delilik etme, Pol. Fırsat varken buradan sıvışmağa bakalım.

Vaziyet okadar anî ve katî olarak değişmişti ki biraz evvel ölüme mahkûm edildikleri masal gibi geliyordu. Çıkar-ken Şanon dayanamadı, Albay'a dönerek:

— Dün Boston'dan buraya nişanım geldi, onu bulmanın imkânı yok mudur acaba? diye sordu.

Albay sanki eski Albay değildi. Yumuşak bir sesle:

— Maalesef! dedi. Merkez şahsî kayıtlar bulundurmaz. Bilhassa bu sıkışık durumda kimseyi bulmağa imkân yoktur. Düşününüz ki halen merkezde tahminen bir milyon insan var...

— Teşekkür ederim...

Ellen'i bulamıyacağına inanması, kızı asla bir daha görmeyeceğini kabul etmesi çok zordu. Fakat başka çaresi yoktu. Ellen'i nerede bulacağını bilmediğine göre, merkez sahası dahilinde haftalarca dolassa ona rastgelmeyebilirdi. Ümit kalmamıştı.

Dönerken kopterde Ruth'un yanına oturdu. Meyus, iç alemine daldı. Okadar ki genç kız elini yavaşça koluna dayadığı zaman farketmedi bile...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şanon nihayet kendini toparlamağa muvaffak olup muhitinin farkına varınca, Ruth'u sessiz sessiz ağlar buldu:

— Hayrola! Ne oldu? Niye ağlıyorsun?

Genç kız cevap vermedi. Ağlamağa devam etti. Şanon uzandı, kızın çenesinden tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi. Ruth'un siyah gözleri sanki büsbütün koyulaşmış, irileşmişti. İnci dizisi gibi gözyaşları yanaklarında toplanmıştı. Güzel dolgun dudakları titriyordu:

— Çok aptalca bir hareket bu, biliyorum ama, ne yapayım? Dayanamadım... Okadar ümit ettikten sonra, buka-

dar uğraştıktan sonra senin muvaffak olamamana, ümitsizliğine tahammül edemedim.

Şanon hayretle kıza baktı:

— Seni bu kadar maceraya sürükleyip, kaç kere tehlikeye attım. Buna rağmen bana acıyorsun öyle mi?

Gil genç kıza bir mendil uzattı:

— Asılma kıza yahu, rahat bırak!

— İstersen başka şeyden bahsedelim. Belki bir iki suale cevap vermek tenezzülünde bulunursun. Sen bu işte bizden birşeyler saklıyorsun. Küpü getiren adam niçin Ruth'la bana arkamızı döndürdü? Niçin ötekiler gibi bizi de almadı?

— Bu suali soracağını biliyordum. Seyyar kulun sözüne inansan da, henüz hakikati öğrenecek kadar olgunlaşmadığını kabul etsen ne olur sanki?

Gil yardım beklermiş gibi genç kıza baktı. Fakat kızın yüzünde onun tarafından çıkacağına dair hiçbir emare yoktu.

— Siz de mi? dedi. Peki ama bu işin sizin nazarınızda ne ehemmiyeti var? Ark'a ulaşır ulaşmaz bütün bunları arkınızda bırakıp gidecek değil misiniz?

Kızın cevap vermesini beklemeden tekrar Şanon'a döndü:

— Peki ama, bu suali neden bana soruyorsun?

— Çünkü sen bu sualin cevabını biliyorsun. Sen onlarla berabersin demek istemiyorum. Fakat öyle zannediyorum ki, hem beni hem Ruth'u çok yakından ilgilendiren bazı şeyleri biliyor ve bizden gizliyorsun. Seyyar kul bizi niçin istemedi?

— Çünkü onların plânlarında sizin yeriniz yok. Metrodaki sığınağa gittiğin zaman kulun sana ne söylediğini unuttun mu? «Seni kabul edemeyiz» demedi mi? Neden olduğunu bana sorma. Her kim ise, birisi bin bir itina, bin bir hesapla, senin her hareketini tanzim etmiş. Bu zahmete katlanan kimsenin gayesi, daha mühim bir vazife yüklemek üzere seni hazırlamaktan başka ne olabilir? Yoksa boşu boşuna bu zahmete katlanır mıydı?

— Benim böyle birşeye aklım ermedi. Bana bak Gil, evvelki konuşmamızda küpler hakkındaki faraziyelerini pek derine götürmekten çekindiğini, bu faraziyelerinin doğru çıkmasından korktuğunu söylemiştin. Fakat şimdi küplerin ne olduğunu sarahatle biliyorsun değil mi?

Gil zoraki bir hareketle başını eğdi:

— Öyle sanıyorum, dedi. Fakat bu müthiş birşey Pol. Üstelik inanılmıyacak kadar da basit... Sana anlatsam ispat etmemi istiyeceksin. Halbuki henüz ispat edecek durumda değilsin. Önce saklanmamız lâzım.

— Saklanacak mıyız? diye sordu Ruth.

— Hükûmetin bizi affetmesini beklemiyorsunuz inşallah. Unutmayın ki biz hâlâ kanun kaçağıyız. Albayın bizi serbest bırakması birşey değiştirmez. Şimdi Albayın yerine çoktan başkası tâyin edildi. Yeni komutan bizim nasıl olup ta sırra kadem bastığımızı merak edecek, bulmakta da güçlük çekmiyecek. Hem bizim peşimizde olan sadece hükûmet değil. Bundan başka hem Şirket, hem de Sendika bizi ortadan kaldırma imkânını seve seve karşılar. Koniston beni yakalamayı ne kadar şiddetle istiyorsa, Orşam da aynı şiddetle Ark'ı ele geçirmek istiyor. Ruth'u ele geçirip bu gayesine ulaşmak imkânı mevcut olduğunu öğrendikten sonra, herhangi birşeyden çekinir mi sanırsınız?

Ark'ın mevzubahis edilmesi Ruth'a kendi dertlerini hatırlatmıştı:

— Sahi! dedi. Ben unutuyordum. Babam beni bulmağa çalışacak. O zaman onu takip ederek üssümüzü...

Şanon:

— Yeter! diye bağırdı. Ark'ın yerini ifşa etmek mi istiyorsun?

Ruth hayretle ona baktı. Şanon devanı etti:

— Albayın ofisindeyken bana çok mantıksız görünen bir husus vardı, ama ne olduğunu çıkaramadım. Şimdi buldum Ruth... Seyyar Kul senin ve benim arkamızı dönmemi istedi, ama Gil'in arkasını dönmesini istemedi.

Genc kız elini ağzına kapatarak dehşetle Gü'e baktı. Gil:

— Beni de seyyar kulla gelen, diğer iki adam gibi küplerin ajanı mı zannediyorsunuz? Maamafih şüphenede haksırsınız diyenienı: öyle ya benim hakikatte ne olduğumu nereden bileceksiniz? Ama iş o mecraya gelince, Ruth'un da bir kübist olmadığına nasıl inanıyorsun?

— Emin değilim. Sadece bilmiyorum... Ne senin ne de Ruth'un kübist olmadığınızı garanti edemem. Belki ben bile kübistim yahu!...

— Gördün mü? Şimdi bütün dünya bizim gibi. Kimse komşusunun normal ini, yoksa kübist mi olduğunu bilmiyor. Bilmeye de imkân yok. Bulursun ama iş işten geçmiş olur. Benin bir teklifim var. Boston Metroya varıncaya kadar bu mevzuu muvakkaten bırakalım.

— Mümkün olsa muvakkaten değil, büsbütün unutacağım. Bana bak Gil! Biz çok eski arkadaşız, bu işin hakikatini bana söylemek mecburiyetindesin.

— Lâboratuvara varıncaya kadar bekleyemez misin?

Ruth birdenbire:

— Ne Pol, ne de ben kübist olamayız. dedi. Farkında olmadan bile...

— Neden öyle?

— Çünkü kübistler adamı öldürmez, seyyar kullar bile. Halbuki Pol de, ben de...

Devam edemedi. Kara sakallı adamın pislik içindeki vücudunun can çekişme ispazmozlarını görür gibi oluyordu.

Şanon kızın elini avucuna aldı:

— Artık düşünme onu, dedi. olan oldu. Zaten hakketmişti.

Gil elini cebine attı. Askerler yakaladığı zaman Şanonun kopterin içine attığı gamına tabancasını çıkarttı. Arkadaşına uzattı:

— Belki bunalırsan kendini daha emniyette hissedersin.

— Biliyorum Gil, bu hareketimden utanmam lâzım ama, vız gelir. Ben hakikati öğrenmek istiyorum.

Gil omuzlarını silkti:

— Yahu, bu senin tahmin ettiğin gibi, ayak üstünde an-

latılacak birşey değil. Şimdi bütün dikkatimizi, paçamızı kurtarmaya harcamalıyız.

O anda kopterin arka tarafında birdenbire beliren, süratle yaklaşan bir ışık gördüler.

Gil hararetle:

— Stratojet araştırma uçağı! diye bağırdı.

Derhal kontrollara sarıldı. Kopterin alçalmasını süratle yaptı. Yere indi. Motoru da kapatarak bekledi. Araştırma uçağı üstlerine gelmiş ve hiç yavaşlamadan geçmişti.

Şanon:

— Anlaşt bakalım, Gil! Seni dinliyoruz.

— Sırası mı yahu şimdi? Araştırma uçağı izimizi bulamayınca bizi burada kaybettiğini anlayacak, dönüp gelecek.

— Uçak bizi bulacak olursa Boston'a varacağımız çok şüphelidir. Bu hakikati öğrenmeden can vermek istemiyorum. Ellen'i de unutma.

— İzahı basit, basit ama... İstinat ettiği esaslar okadar karışık ki... Sen beşerin şuurlu faaliyetini, meselâ hormonların vücudun hücreleri arasında, beynin hiçbir dahli olmadan nasıl bir muvazene temin ettiklerini bilir misin?

— Biz senden biyoloji dersi istemedik. Sen bize küplerden bahset.

— Ben de açıktan açığa onlardan bahsetmek istemiyorum. Bu hakikat bir taraftan inanılmıyacak kadar basit, diğer taraftan şuurun üzerinde öyle tesiri var ki... Çıldırınak işten bile değil.

Daha sözünü bitirmeden jet araştırma uçağının ışığı göründü. Üzerlerinde uzun zaman dolaşarak kopteri aradı. Fakat yerini tesbit edemedi. Alçaktan uçarak sıvışmağa muvaffak olduğunu zannetmiş olacak ki, nihayet tamamiyle uzaklaştı. Gil kopteri derhal hareket ettirmedi. Bir müddet bekledi. Araştırma uçağının gittiğine iyice kanaat getirdikten sonra uçağı havalandırdı. Boston'a doğru tekrar yola düzüldüler.

Bu hâdise mükâlemenin arasını kesmiş ve Şanon'un

alâkasını şimdilik dağıtır gibi olmuştu. Esasen çok yorgundu. Başını arkasına dayadı. Gözlerini kapadı.

Şanon gözlerini kapadıktan sonra Gil ile Ruth konuşmadılar. Gil kopterin küçük radyosunu açtı; kübistler hakkındaki hareketin havadislerini dinlemeğe başladılar. Bu havadisler alındıkları membalara göre okadar zıd neticeler bildiriyordu ki, kime inanılacağı belli değildi. Şirket istasyonların ve sığınakların bombardıman edildiğini, kübistlerin kütle halinde katledildiğini, sendika zorbalarının yurdu her tarafında gayet mühim sabotaj hareketlerinde bulunduklarını bildiriyor; hükûmet bültenleri kapalı bir lisanla idarenin vaziyete hâkim olduğunu, mahallî isyanların yatıştırılmak üzere bulunduğunu ve askerî kuvvetlerle, gönüllü sivil kuvvetlerin birkaç saat içinde bütün kargaşalığı bastırmağa muvaffak olacaklarını söylüyordu.

Gil radyonun düğmesini çevirdi.

— Yalan! Hepsi yalan! İnsan hangisine inanacağını bilemiyor. Bir de küplerle mücadele etmekten bahsediyoruz. İnsanlar kendi aralarında bir anlaşmaya varıp bir hal çaresi bulamıyorlar. Bir de böyle yenilmez, sinsî bir düşmanın karşısında, cehennemden boşalmış canavarlar gibi birbirlerini boğazlarsa, bu felâketin neticesi hakkında ümit beslemek mümkün mü?

Ruth sözünü kesti:

— Öyleyse ne dinliyorsun? Madem yalan söylüyorlar, kapat şu radyoyu!

Gil birşey söylemeden radyonun düğmesini çevirdi. Konuşmadan yollarına devam ettiler. Şanon hâlâ uyuyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kopterin mutaddan daha sert bir iniş yapması Şanon'u uykudan uyandırdı. Etrafına bakındı:

— Gelmişiz yahu! dedi. Epeyce uyumuşum.

— Ne zamandanberi uykusuzsun zaten.

Gil müdahale etti:

--- Lâfı bırakalım şimdi... Pol, şehre yaklaşırken bir polis kopteri peşimize takıldı. İhtarına aldırmadım ve durmadım tabii... Herif bize yetişemedi, atlattık ama bu yakınlarla bir yere indiğimizi tahmin ederler.

Kopteri park eder etmez, süratli adımlarla merdivenden inmeğe başladılar. Ruth, ilk defa geldiği u binanın karanlık merdivenlerinde, düşünmek için Pol'un omuzuna tutunuyordu. Şanon, Gil'in endişeli halinden anormal bir şeyin mevcudiyetini anlıyor, fakat ne olduğunu kestiremiyordu.

Hakikaten Gil, açıktan açığa endişeliydi. Nihayet kendi kendine konuşur gibi:

— Çok garip, diye mırıldandı, teknisyenlerin çalışmakta olması lâzımdı. Keşke önce Maks Gof'a bir haber salsaydım.

Birdenbire, eksik olan şeyi Şanon da farketti: Buraya ilk defa geldiği zaman, iki küçük feza gemisinin üzerinde çalışan teknisyenlerin gürültüleri, motor, matkap, perçin makinesi ve çekiç sesleri merdivenden sarahatle duyuluyordu. Şimdi ise koca atölyenin içinde kat'i bir sükût hüküm sürüyordu. Bu anormal birşeydi. Atölyenin zeminine indikleri zaman yalnız orta yerdeki tek bir lâmba yanıyor, geniş sahayı tamamen aydınlatmıyordu. İki feza gemisinin etrafı bomboştu.

Gil'in endişesi artmıştı:

— Vay anasını! dedi. Ne oldu acaba? Bu durum hiç de hoşuma gitmiyor. Giderken Maks'a tenbih etmiştim: çocuklara dikkat etsin, emniyetimizi haleldar edecek bir duruma meydan vermesin diye...

Merdivenin mukabil tarafında bulunan ofislere varmak üzere ilerleyerek, atölyenin takriben orta yerine ancak gelmişlerdi ki, feza gemisinin üst kısmına yakın bir yerden bir kapı açıldı... Atölyenin sükûtu içinde alabildiğini büyüyen bir ses her üçünü oldukları yere mıhladı.

Maks Goff, tamamlanmış feza gemisinin giriş kapısında duruyor, arkasından kumanda dairesinden gelen kuvvetli ışık kırmızı saçlarını bir hâle gibi aydınlatıyordu. Elinde bir

tabanca vardı. Fevkalâde birşeyler zuhur ettiğine hükmetmek için Maks'ın halini görmek kâfiydi.

— Gil! diye bağırdı. Çok şükür 'gelebildiniz. Devriyeleri aşamadınız sandım.

Personolin kullandığı merdivenden kayarak indi. Onlara doğru koştu. Gil genç arkadaşını yarı yolda karşıladı.

— Ne oldu Maks? Ötekiler nerede?

— Gönderdim onları, daha kaçmağa fırsat varken... Biri, zannederim Koniston'un adamlarından biri Kampiyonu ele geçirmiş. Zavallı adam ailesini görmeğe gitmişti. Dönmedi bir daha...

— Koniston olduğunu nereden biliyorsun. Belki hükûmettir. Belki SASS'tır.

— Sükûnet merkezinden kaçışınızı ajans haberlerinde bildirdiler. Ayrıca, seni canlı olarak getirene Koniston'un külliyetli bir para mükâfatı vereceğini ilâve ettiler. Sen yardım edersen kazanabileceğini sanıyor ve her halde sana o kadar çok ihtiyacı var ki seni buldurnak için kuvvetlerinin mühim bir kısmını savaştan geri çekti. Bütün şehri tarayarak seni bulmağa çalışıyor. Hani, her an lâboratuvarın yerini keşfederek çıkagelebilirler.

Gil'in omuzları ümitsiz bir şekilde çöktü:

— Gene kaçmak lâzım gelecek, desene!

— Geleceğinizi ümit ederek, Kastor gemisinin içinde bekledim. İstersen, teklif ettiğim gibi feza gemisiyle damı delerek kaçabiliriz.

— Zaten yapacak başka şey kalmadı, galiba... Artık kimin eline geçerse geçelim kurtuluş ümidimiz yoktur.

Başını önüne eğdi, ofislere doğru yürüdü. Sonradan hatırlamış gibi Maks'a bağırarak:

— Mis Nugent'le, Pol'u Kastor'a bindir... Ben bazı evrakı alacağım: Sürvites notları vesaire... Onları burada bırakamam heriflerin eline geçebilir.

Gil gidince Maks iki gence yol gösterdi. Tam merdiveni çıkarken Şanon birdenbire durdu:

— Yahu! dedi, sizin burada bir ecza dolabınız filân var.

dır. Ruth'a bir müsekkkin veremez misiniz? Zavallı kız son birkaç gün içinde çok yoruldu.

Goff tereddüt etti:

— İlk yardım odasında var ama... Neyse, gelin veriyim.

Gil'in girdiği koridora paralel, bir başka koridora daldılar. Şanon'un teklifini duyunca Ruth kısa bir bakışla genç adama bakmış fakat hiçbir şey söylememişti. Goff'un peşi sıra koridorda ilerlerken Şanon genç kızın elini tuttu ve mânalı bir şekilde sıktı. Koridorun sonuna gelince Goff bir kapı açtı. İçeri girdi, bir dolap göstererek:

— Şurada müsekkkin bulabilirsiniz, dedi.

— Boş ver müsekkine filân, ben aradığımı buldum...

Cebinden gamma tabancasını çıkarmış, Goff'a çevirmişti. Goff'un arkası dönüktü. Şanon'un silâhını çıkardığını görmemişti. Fakat bu son cümleyi Şanon o kadar âşikâr bir tehditle söylemişti ki, Goff onu görmeden kuşkulandı. Elini bayıltma tabancasına atarak birdenbire döndü. Şanon'un elindeki öldürücü gamma tabancasını görünce birdenbire durakladı.

— Maks, önce tabancanı şu masanın üzerine bırak. Sonra konuşalım.

Goff bir an tereddüt etti: Şanon'un ne kadar ileri gidebileceğini tartar gibiydi. Sonra elindeki tabancayı masanın üzerine bıraktı.

Şanon yavaşça masaya yaklaştı. Alıp da cebine koyacakmış gibi tabancaya uzandı. Fakat tabancayı eline almasıyla ateş etmesi bir oldu. Goff, baygın yere yuvarlandı. Ruth, ellerini ağzına kapatarak boğuk bir çığlık attı.

— Üzülmene kızım, ölmedi. Sadece bayıldı. Şimdi kendine gelir. Anlamıyor musun Goff da bu dalaverede ortak... Bu kaçma hikâyesi filân hep bizi bertaraf etmek susturmak için.

Ecza dolabından yassı bir kutu aldı, açtı. Kutunun içindeki şırıngalarla, ampulleri muayene etti.

Ruth hayretle:

— Hipnol! dedi. Yoksa Gil'i ipnotize edip de mi söyleteceksin?

— Eğer bu ilâç kübistlere tesir ediyorsa, niyetim öyle.

Gil'i ofiste buldular. Elindeki evrak çantasına bir sürü evrak dolduruyordu. Onların içeri girdiğini görünce hayretle başını kaldırdı:

— Maks nerede?

Şanon cevap vermeden evvel hipnol kutusunu masanın üzerine bıraktı. Sonra:

— Aşağıda, dedi, ilk yardım odasında. Ben istediğim şeyleri öğreninceye kadar bizi rahatsız edemez.

Gil, hipnol kutusunu görünce kaşlarını çatmıştı. Şanon:

— Emin ol, bunu isteyerek yapmıyorum, dedi. Fakat başka çare yok. Bıktım artık senin anlatmalarından...

— Hata ediyorsun Pol! Söylersem pişman olacaksın. Bu ne senin, ne de Ruth'un bilmesi icap eden birşey değil. Öğrenseniz de size bir faydası olmaz. Plâna göre siz...

Devam etmedi.

Şanon:

— Haklısın, dedi. Bunu evvelden anlamamı lâzımdı ama, ben arkadaşlarıma toz kondurmam. Ne yaparsın? Sonunda da böyle sürprizlerle karşılaşırım.

Şimdi artık anlıyordu. Evvelce uzun uzun kafa patlatıp, bir türlü çözemediği muammaları artık çözebilirdi. Fakat bu netice tüylerini ürpertiyordu. Arzusu hilâfına bütün harekâtı yabancı bir iradenin tesiriyle tanzim edilmişti. Hayatını cazip kılan bütün unsurlardan birer birer mahrum kalmıştı. Ellen'in şahsında aşkı kaybetmiş. Gil'in arkadaşlığının bir hiçe indiğine şahit olmuştu. Artık hayatta bir gayesi kalmıyordu ki...

— Tâ başındanberi bu işi sen idare ettin değil mi? Garrik'lerin evine ayak bastığım gecedan bu ana kadar, beni kukla gibi oynattın. Sükûnet Merkezindeki Seyyar Kulu gördüğüm zaman anlamalıydım. Anlamam lâzımdı. Hattâ elbisemi, portföyümü vesaireyi elime allığım zaman bile bu işte senin parmağın olduğunu anlamamakla hata ettim. Senden ve Ellen'den başka kimse onları bulup bana göndere-

mezdi. Hattâ bu son iki seneyi de neredede geçirdiğini biliyor olmalısın, yoksa İO'dan ne zaman ayrılacağımı, Arz'a ne zaman varacağımı bilemezdin. Bunların sebebi ve gayesi nedir, Gil? Senden bunu söylemeni istiyorum.

Gil soğukkanlılığını muhafaza ediyordu:

— Dışardan bakınca bir komplo gibi görünüyor, doğru. Fakat bunun psikolojik bir sis perdesi olabileceğini ve asıl maksadın seni en anlaşılmaz ve sıkıntılı durumlara sokarak, karakter tahananmülünün ne dereceye vardığını takbik etmekten ibaret olabileceğini hiç düşündün mü?

Masanın her iki tarafında, karşılıklı ayakta durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. Şanon'un sinirleri gergin, kaşları çatıktı. Gil, sâkin ve soğukkanlı görünüyordu. Ruth ürkek bir tavırla kapının yanından her ikisini seyrediyordu.

Şanon genç kızı yanına çağırdı. Bayıltıcı tabancayı ona vererek:

— Sen dikkat et, birşeye teşebbüs etmesin, dedi. Ben çaresine bakayım.

Sonra Gil'e döndü:

— Boşu boşuna bize silâh kullandırma. Seni bayıltmak mecburiyetinde kalırsak, kurtulmuş sayılmazsın. Seni alır, gemiye koyar, beraberimizde götürürüm. Ne zaman ayılırsan hipnolu o zaman yer gene konuşursun.

— Hipnolun tesirinden kurtulabilmek için uzun zamana ihtiyaç var. Halbuki ben vakit kaybetmeyi göze alamam. Yapılacak çok işim var burada... Beni mecbur edeceksen, ilâca filân lüzum yok... Kendi kendime söylerim.

— Demek Goff'un anlattıkları masaldı. Koniston seni okadar şiddetle aramıyor.

— Koniston'un yardıma çok ihtiyacı var, Pol. Herif ne yapacağını bilmiyor. Sade o mu? SASS da, hükûmet te ayrı durumda. Bu arnansız bir savaş Pol. Bu üç kuvvetten hangisi yenerse...

Ayaklarının altında döşeme zelzele oluyormuş gibi sarıldı. Birkaç saniye sonra uzaktan gök gürültüsünü andıran bir infilâk işitildi. Pencereleler zangır zangır rtitredi.

— İş i iyice azıttılar. Bu adî bir bomba değil, Pol. Süra-

tomik bir bombaydı. Bunun nekadar tahribat yapacağını tahmin edemezsiniz.

Heyecanlanmağa başlamıştı:

— Vakit kaybetme Pol, uzaklaş buradan. Kendini düşünmüyorsan Ruth'u düşün.

Şanon başını salladı:

— Suallerime senden cevap almadıkça yerimden bile kımıldamam, Gil. Neden kaçtığımı anlamadan, kaçmamağa karar verdim.

Gil ümitsiz bir hareketle sandalyeye çöktü:

— Senin bu duruma gelebilmen için ben de yardım ettim. Sonunda her istediğini elde edecek kadar kuvvetli olacağımı da hesaplamak lâzımdı.

— Boş lâflarla vakit geçirme, sadede gel.

— Sükûnet Merkezinden gelirken yolda bir teşbih yaptın, şuuraltı faaliyetlerden ve bu faaliyetlerin hormonlar vasıtasıyla vücutta bir hücre muvazenesi tesis ettiklerinden bahsettim. Bunun gayesini tabii anlamadın. Fakat şunu düşün: vücut hücre muvazenesizliğinden dolayı bir anormallik içinde bulunursa, birtakım hormonlar ifraz ederek, şuurlu veya sorumlu bir varlık kabul edebilir misin? Hormonlar vazifesini başarırken hangi kuvvetin, ne sebeple onları bu hedefe gönderdiğini bilir mi dersin? Yahut ta dimağ bu hormonları ifraz ederek o hedefe gönderdiğinden farkında mıdır?

Gil Lukas bir an duraklar gibi oldu, sonra tekrar devam etti:

— Bu teşbih tam mânasiyle yerinde değil, fakat durumu anlayabilmek için faydalı oluyor. Küpleri kaba bir teşbihle hormonlara benzetebiliriz. Bunlar başlı başına bir şuur sahibi olmayan ve merhamet gibi, zulüm gibi, ve daha bilmem ne gibi duygulara tamamen yabancı unsurlar.

Şanon dikkatle dinliyor, henüz anlamış görünmüyordu; Gil devam ediyordu:

— Galaksimizi teşkil eden yıldızların bütün seyyarelerindeki şuurlu hayat, yani bizim durumumuzda yer yüzündeki beşeriyet, kâinatın mühim bir kısmını işgal eden bir

varlığın bir hücrelerini teşkil eder. Bu varlık okadar muazzam ki, şuurlu olarak hücrelerinden bihaber... Senin, benim kendi hücrelerimizden ve bu hücrelerin hayatından bihaber olduğumuz gibi... Fakat gayet tabii şuuraltı faaliyeti de hücrelerin hayatını biliyor. Son birkaç asrın şahit olduğu teknik unsurlar, beşerin muvazenesizliğini şiddetle arttırdı. İnsanlar öyle bir duruma geldi ki, sanki komşu komşusuna düşman, kardeş kardeşe düşüyor... Ve bir hücrenin dahilî unsurlarının kendi aralarında bir muvazene tesis edememesi, o hücrenin vazife görmesine ve kendi emsali olan hücrelerle bir muvazene kurmasına imkân bırakmaz.

Odada acaip bir sükûn vardı. Sadece Gil'in sesi yükseliyor. Ve bu ses sanki odadaki sükûnun devamlılığını hiç bozmuyor gibiydi. Gil sözlerine hemen hemen hiç ara vermeden devam ediyordu:

— Bahusus, bu hücrenin dahilî muvazenesizliği başka hücrelere de sirayet tehlikesini gösterirse, vaziyet daha da mühimdir. Halbuki, bizim tam bir muvazene unsuruna erişmeden seyyareler ve yıldızlar arası seyahatlara imkân bulmamız bu kusurumuzun, gittiğimiz yerlere de sirayeti tehlikesini doğuruyor. Teşbih caizse, Galaksi içinde bu durum, insan vücudundaki kanser hastalığına müşabih'tir. Önü alınmadığı takdirde vücudun tekmilinin imhasına bile sebep olabilir.

Gil sustu:

— İşte bu sebeptendir ki küplerin bu savaşı kazanması lâzım. Bunlar dünyaya bir zulüm veya fenalık kasdıyla değil, bize muvazene yani sükûnet aşılama için gönderilmiş feza antibiyotikleridir. Fezanın mühim bir kısmını işgal ettiğini söylediğim o muazzam bütün, bizim kendi varlığı için tehlikeli bir durum teşkil ettiğimizi şuuraltı faaliyetle fark ederek, bu tehlikeyi bertaraf etmek üzere, gene aynı şuuraltı faaliyeti neticesinde harekete geçti...

Yeni bir infilâk atölyeyi sarstı. Bu seferki hem daha yakın, hem daha şiddetliydi.

— Pol, şimdi gitmeyi kabul ediyor musun?

Şanon kımıldamadı. Cevap ta vermedi. Sanki yerinde donmuş kalmıştı.

Gül:

— Bütün gayretlerimize ve kendimizi kâinatın mihveri saymamıza rağmen, ancak mevcudiyetimizden bile bihaber muazzam bir varlığın hücreleri dahilinde zararlı muvazenesizlikler yaratan sadece marazî bir yaratık olduğumuzu düşünmek, hiç te teskin edici değil...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Teskin edici değildi.

Bilâkis dehşetli birşeydi bu...

Şanon, bu kabul edilmeyecek kadar zirva iddiaya dîmağını kapadı.

— Bu söylediklerin becerikli bir yalan bile değil.

— Yalan değil, Pol. Senin kendi vücudunun hücreleri faal değil mi? Onların da kendilerine mahsus bir zekâ sabîbi olmadıklarını nereden biliyorsun? Vücudunun herhangi bir köşesinde, yahut bir uzvunda vâki olan muvazenesizliği düzeltmek üzere hasıl olan hormonlar bu şuur sahibi hücrelere nasıl gözükür? Kahraman olarak mı, yoksa istilâ edici bir düşman mı?

— Yahu! Böyle şey mantığa sığmaz. Olacak şey değil bu! Bu doğru olsaydı, Seyyar Kul dün Ruth'la beni reddetmez, bizi de alırlardı. Biz ötekilerden neye farklı olalım?

— Çünkü sizi muayyen bir maksat için ayırdılar. Sizin rolünüz bambaşka olacak. Kübistlerin hepsi bir değil, Pol. Benim gibiler var... Sonra Seyyarlar, Kullar ve en son halk tabakası... Koyunlardan müteşekkil bir cemiyet muvazeneli olur, fakat herhangi bir insiyatif, bir faaliyet gösteremez. Bu faaliyet ve insiyatifin devam etmesi için bazılarımızın diğerlerinden değişik olması lâzım.

— Ya Ruth'la ben?

— Siz müteessir olmuyorsunuz. Sıhhatli hücreler büyümeğe ve çoğalmağa devam edecek... Yalnız bunlar tebdilî mekâna tâbi olacak.

Vizifonun ihbar mekanizması sâkin sâkin çaldı.

Ruth gayri ihtiyarî elindeki bayıltma tabancasını indirerek vizifon tabelâsına baktı. Şanon:

— Cevap verme Gil, dedi. Bizim burada olduğumuzu kimse bilmiyor, bu bir tuzak olabilir.

— Belki de kendi adamlarımdan biridir. Belkî yardıma ihtiyacı vardır...

Cihazın alıcı düğmesine bastı. Ekran anı bir ışıkla aydınlandı ve Zimmer Koniston'un hayali belirdi:

— Lukas! Allah aşkına gel bize iltihak et yahu! Sen yardım etmezsen bu savaşı muhakkak kaybedeceğim.

Sesi çok boğuk çıkıyordu. Sert yüzüne, kapana kısıtılmış bir vahşî hayvan telâşı yayılmıştı. Gil sâkin bir sesle cevap verdi:

— Savaşı zaten kaybetmeğe mahkûmsun, Koniston. Bu evvelce anlamamış mıydın?

— Münakaşayı bırakalım Lukas. Sivîl devriyeler her tarafta seni arıyorlar, vaktimiz çok az...

— Nereden biliyorsun? Hem benim burada bulunacağımı sana kim söyledi?

— Kampiyon... Fakat ondan aldığın malûmatı kullanmağa fırsat kalmadı. Diğer arkadaşlarını Orşam ele geçirmiş. Derhal teşebbüse geçmiş...

Arkadaşlarının yakalandığını duyunca Gil'in kafası kızgı:

— Kampiyon gizli lâboratuvarlarımızın yerini isteyerek ifşa etmemiştir. Kimbilir ona ne işkence yaptın, fakat bu senin yanına kalmıyacak. Senin hesabını çabucak görülür. Şirketlere ve Hükûmete karşı koyacak kadar kuvvetli değilsin. Sen her ikisinin arasında sıkışacaksın, bütün adamların seni terkedecek ve ne yaptığını bilmeyen halk gibi, küplere iltica edecek, sonunda bir tek adamın bile kalmayacak. Sen de mahvolacaksın.

Üçüncü ve daha yakın bir infilâk bütün atölyeyi şiddetle sarstı. Sanki bina yerinden oynuyordu. Vizifonun ekranı karmakarışık renkli parazitlerle doldu. Koniston'un yüzü kayboldu. Tekrar meydana çıktığı zaman bu yüzün şaşkı

şaşkın onlara baktığını gördüler. Koniston'un şakağında kan fışkıran bir yara vardı, bir dudağı parçalanmıştı.

—Az daha gidiyorduk, dedi. Hükûmet kuvvetleri mukabil hücumla geçti galiba? Belki de Şirket...

Kendini topladı. Bu sefer Şanon'a hitap ederek:

— Sen pratik düşünceli bir adamsın, dedi. Lukas'ı bana getir, sana istediğini vereyim. Hükûmette adamlarım var, seni affettireyim. Seni...

Şanon iğrenerek herifin sözünü kesti:

— Amma da aşağılık adamsın be! Ellen'in annesine yaptıklarından sonra sana yardım edeyim ha? Elime geçersen bir yılan gibi başını ezerim senin!

— Dur! Kızma Şanon! Seninle bir anlaşma yapabiliriz. Adamlarım nişanlını Sükûnet Merkezinden kaçırıp, buraya getirdiler. Sen daha buradan ayrılmadan, yola çıkmadan, o buraya gelmişti. Kız şimdi benim elimde. Lukas'ı bana getirirsen nişanlını sana bırakırım.

Şanon birdenbire sendeledi. Sanki bastığı yer göçmüş, istinat edecek hiçbirşey kalmamıştı. Eğer Ellen bu gangster herifin elindeyse!..

Fakat olamazdı...

Gil takviye etti:

— Aptallık etme, Pol! Herif bal gibi atıyor...

— Tabii atıyor! Yalan söylüyorsun Koniston! Ellen'i Boston'a getirmiş olsan bile, askerler beni tevkif ettikten sonra onu tutmaz temizletirdin. Yalan söylüyorsun...

Koniston yalanının meydana çıkmasına kızmıştı. Fakat ısrar ediyordu:

— Burada diyorum sana... Kız burada, Şanon! Şimdi odasında değil, fakat binanın içinde. Getirteyim de gör...

— Haydi oradan be! Sen bizi burada bekletip, vakit kazanmağa çalışıyorsun.

Şanon, Gil'e döndü:

— Haydi Gil, düş yola! Seninle daha işimiz var.

Ruth yorgun bir tavırla:

— Kastora binip babamın yanına gidemez miyiz? Onlar belki...

Şanon bir sıçrayışta kızın üstüne vardı. Elini ağzına kapattı:

— Ruth! Ne yapıyorsun, Ark'ın yerini mi ifşa edeceksin? Zaten Orşam babanın peşinde, bir de Koniston'u mu istiyorsun? diye fısıldadı.

Vizifon ekranında Koniston susmuş, merakla bakıyordu. Şanon'un son fısıltılarını duymamış, fakat durumun esasını kavramıştı.

Koridora çıktıkları zaman Şanon:

— Koniston, söylediklerini duydu, dedi. Herifin ne yapacağı da bilinmez. Daha biz atmosferden çıkmadan memlekette ne kadar süratli devriye varsa peşimizde olacak...

Ruth vakur bir inatla başını salladı. Fakat gözlerinin içi hakiki halini ifşa ediyordu. Yorgunluğu ve sinir gevşekliği son haddini bulmuştu. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Şanon kızın bu durumunu anlıyor, ona acıyordu. Kolunu kızın omuzuna atarak onu teselli etmeğe çalıştı:

— Belki de farketmez, dedi. Koniston kendini kurtarmağa çalışırken bizi yakalamaya fırsat bulamıyacaktır.

— Zaten normal uçaklar Kastor'a yetişemez, dedi Gül. Kastor babanın sürvites tertibatıyla mücehhezdir Ruth... Ark'tan başka hiçbir feza gemisi ona yetişemez.

Kız şaşırmıştı:

— Sürvites mi? Sırrını nasıl ele geçirdiniz?

Gül gülümsedi:

— Babanın çok itimat ettiği bir adamı vasıtasıyla. Durum tahmin ettiğinizden çok başkadır Ruth! Bizler...

Binanın hemen dışında dehşetli bir infilâk daha oldu. Zemin şiddetle titredi. Sarsılmanın tesiriyle çatıdan toz toprak yağdı başlarına...

Bir yerde birşeyler patırdıyla devrildi. Belki de iç bölmelerden biri tazyika dayanamamıştı. Bu infilâkın sesi tamamiyle kaybolmadan, bu sefer yukarıdan gelen başka bir infilâk kulaklarını doldurdu. Çatının bir kısmı kurtuldu, girişlerden bazılarının ucu tehlikeli bir şekilde sarktı.

— Çabuk, binanın yerini keşfettiler... Bombardıman ediyorlar.

Can havliyle uçağa doğru koştular. Aynı anda taraçaya inen kopterlerden boşanan silâhlı adamlar, infilâklerin kendilerine açtığı yoldan merdiven sahanlığına girmişler, bağıraarak merdivene dalmışlardı. Toz, toprak ve duman da merdiven boşluğunu doldurmuş, süratlerini kesiyordu.

Üç genç feza gemisine vardılar. Şanon bir hamlede giriş kapısına çıkan merdivenin yarısını aştı, eğilip Ruth'un ellerini yakaladı ve kızı kaldırıp uçağın içine attı. Gil'e yardım etmek üzere uzanınca, arkadaşının merdivenin altında durmuş olduğunu gördü:

— Haydi Gil! Kırıtma...

— Ben gelmiyorum, Pol. Benim burada kalmam lâzım. Plân öyle icap ettiriyor. IO'da bana iş yok.

Taraçadan gelen adamlar merdivenin yarısını aşmışlar, süratle yaklaşıyorlardı. Vakit yoktu. Şanon gamma tabacasına asıldı:

— Gill..

Ruth uçağın içine onu çekerek:

— Çabuk, Pol. Çabuk ol! Geç kalacağız, hareket edemiyeceğiz.

— Gil çık yukarı, gelip seni almağa mecbur etme beni..

Merdivenin alt sahanlığında yeşil elbiseli bir devriye belirdi. Silâhını kaldırdı, koşarken ateş etti. Şanon'un öbür tarafında duvarda anı bir patlama oldu. Herif iyi nişan alamamıştı. Şanon hiç düşünmeden silâhını o tarafa çevirdi. Tetiği çekti. Yeşilli adam, birisi çelme takmış gibi, tepe taklak yuvarlandı. Şanon merdiven boşluğuna doğru bir daha ateş etti. Bir çığlık duyuldu.

— Durma Pol! Gidin! Ellen'i artık normalleştiremeyeceğin gibi, beni de değiştiremezsin. Sana küpler hakkında hakikati söyledim. Beni sen mecbur ettin. Durma Pol! Derhal hareket et! Herşey boşa gidecek, plân boşa çıkacak...

Birdenbire döndü Goff'un baygın bulunduğu ilk yardım odasına doğru koşmağa başladı.

Şanon peşinden gitmeğe yeltendi.

— Gitme, Pol! Adamlar neredeyse gelecekler, kaçamıyacağız.

Yeni bir infilâk...

Binanın batı duvarında kısa bir yarık açıldı. Yıkılan duvardan yükselen kısa bir toz bulutu. Henüz başlamış olan yangının dumanına karışıyordu.

Açılan yarığın dışında, binanın içine girmeye çalışan, bağırışan gölgeler görüldü. Merdivendekiler geçen yirmi dokuz saniye içinde toparlanmışlar tekrar taarruza geçmişlerdi. Alt sahanlıkta dört beş adam bağırarak konuşuyordu.

Vakit kalmamıştı.

Hay Allah kahretsin!

Şanon bir hamlede feza gemisine daldı. Kapının otomatığına bastı. Kapanan kapıyı, dış havaya kilitleyen tazyik tertibatının tıslaması bitmeden, kumanda tertibatına doğru fırladı. Ruth pilot koltuklarından birine oturmuş makineyi çalıştırmıştı.

— Pol, öbür koltuğa! Bağla kendini, çabuk!

Şanon atıldı.

Fakat hareketini Ruth'un hareketine ayarlayamamıştı. Yahut ta kız heyecandan, Pol'ün koltuğa oturup emniyet kemerini bağlamasını bekliyememişti.

Feza gemisi cehennemî bir süratle atölyenin saç çatısını delip geçerken, yırtılan saçların sesi, şirret bir kadın çığlığı gibi uzadı...

Şanon birdenbire fırlayan uçağın tazyikine tutulduğu zaman koltuğa oturmak üzereydi. Dehşetli tepki koparıncasına koltuğu elinden aldı. Onu bir saman çöpü gibi yere vurdu. Şanon sert döşemenin, vücudunu ütüler gibi bastığını hissetti. Gemi normal uçuşa geçer geçmez tazyik düştü. Şanon neye uğradığını anlayamadan hislerini toparlamağa çalıştı. Güç belâ doğruldu. Etrafını yokladı. Yarası beresi yoktu. Ruth emniyet kemerini çözmüş alâka ile ona bakıyordu.

— Atmosferden çıktık. Sürvitesi açabiliriz. Eğer Kastor'un sürvitesi de Ark'ınki gibi çalışıyorsa bir saate kalmaz İO'da oluruz.

Şanon kendini toparlamağa çalışırken, kızın halindeki ani değişikliği gözden kaçırmadı. Kastor'un kumanda kol-

tuğuna oturduğundanberi kız değişmiş, eski haline dönmüş-
tü. Alışılmış bir elbise giyer gibi, kendinden emin halini al-
mış; onu ilk tanıdığı zamanki, sağlam, cesur, becerikli genç
kız olmuştu.

— Ark'a varmamız plânın icaplarını yerine getirecek
değil mi? Gene güvenilir ellerdeyim. Plân dünyada herşeyi,
alabildiğine değiştiriyor. Benim gardiyanlarımı neye de-
ğiştirirsin?

Ruth kıpkırmızı kesildi. Gözleri şimşek çakarak yerin-
den kalktı, ona doğru yürüdü:

— Saçmalama! dedi. Benim kübist olmam ihtimalini cid-
di olarak düşünebileceğini tahmin etmiyordum. Kübist olsay-
dım... Neye yarar? Niçin seni ikna etmeye çalışayım. İkna
etsem ne olacak, bir fark temin edecek mi ki?

— Hayır! Hiçbir fark temin etmiyecek! Plân tatbik olu-
racak. Zaten bütün mesele bundan ibaret.

Müthiş yorgundu.

— Pol, arzı son bir defa görmek istemez misin?

Ruth kumanda tablosunun yanında bir düğmeye dokus-
du. Geminin arka radar ekranı açıldı.

Kastor feza gemisi, arzın gece tarafında, arzın gölgesi-
ni teşkil ettiği yarı karanlık koni içinde bulunuyordu. Güneş
görünmüyor, arzın arkasında kalıyordu. Geminin bir tarafın-
da ayın ince kavisi görünüyor, diğer tarafta Merih'in kır-
mızımtırak, Müşteri'nin gümüşü yuvarlağı farkediliyordu.

Şanon dünya, çevresinin etrafında garip bir inikâsla
akseden kızıl bir renkle, sanki yanıyor gibi geliyordu. Bir-
denbire gözleri açıldı ve anlamakta gecikmedi: gördüğü kır-
mızılık güneşin akseden ışığı değildi, olamazdı.

Dünya hakikaten yanıyordu.

Sâkinlerinin binlerce senedenberi sönmeyen savaş ar-
zusu nihayet dünyayı bir yanardağ haline getirmişti. Dünya
yanıyordu. Fakat bu sefer evvelki harpler gibi değil, mu-
azzam kudretli atom bombalarının zincirleme reaksiyonu ile
dünya bir kor gibi yanıyordu.

Bugüne kadar için için yanmış. Hiç sönmemekle bera-
ber toptan bir parlama göstermişti. Halbuki bu son çok

menin şiddetiyle dünya, dış âlemlerden gelen meçhullerin, derunî ateşini söndürmelerini beklerken, şimdi varlığını tamamen ateşe teslim etmişti.

Şanon tutuşan bu kürenin Gil'in çehresinin endişeli çizgilerini görür gibi oldu. İlk defa olarak Gil'in gözlerinde bir hakikat payı arayarak, düşündü.

Bu hakikat, fezanın karanlık boşluklarında kaybolmuş küçük geminin içinde, ona büsbütün dehşetli geldi:

— Ya Gil'in söyledikleri hakikaten tâ kendisi ise? Ya bahsettiği kozmik canavar, boşlukta bir yerde kurulmuş, bizi oyuncak gibi kullanıyor da, bizden şuurlu mahlûklar olarak, bihaber bulunuyorsa...

— Varsın olsun!... Gil'in söyledikleri doğru ise, bu varlık ezeldenberi var, bulunduğu yerde... Ama bugüne kadar bize müdahale etmedi. Biz onu mecbur ettik nihayet. Hatırlarsın, Gil insanlığın hastalığının bir ahlâk buhranı olduğunu söylemişti. Fakat biz yeni dünyamızda aynı hataya düşmiyeceğiz. Şimdi bu dünyanın başına gelenlerin, insanlığın sonu olması şart değil. Belki de bu son, eskiden daha iyi bir başlangıç olacak...

Genç kız, durumu sükûnet ve anlayışla kabul etmiş gibiydi. Onun inancındaki bu metanet Şanon'a da sükûnet veriyordu.

Şanon bu arada kendi endişesini, kendi korkusunu da gayet iyi anladı. Bu korku, kendi şahsının ölümle karşılaşmasından değil, bütün fertlerin, bütün beşeriyetin yer yüzünden silinmesi ihtimalinden doğan bir korkuydu. Ölmek... Hemcinslerinin, sevdiklerinin arasında can vermek okadar feci olamazdı. Fakat bütün insanların ölümünden sonra, kâinatta tek insan olarak kalmak!

Tek insan olarak kalmak mı?

Aman Allahım!..

Fakat bu «son insan» bir tek fert olmaz da, Nugent'in gurubu gibi seçme fertlerden müteşekkil bir gurup olursa... Ve bu gurup, dünyanın katî felâketinden uzaklaşarak, yepyeni, bâkir bir dünyada, eskisinden çok daha makul, çok

daha anlayışlı ve insanî bir cemiyetin ilk çekirdeğini kurarsa...

Şanon bütün bunları düşündü. Neden sonra:

— Haklısın Ruth! dedi.

Gözlerinin önünde Nugent'in kahraman gurubunu bekleyen el değmemiş, cazip, acaip, yepyeni dünyalar görür gibi oldu.

— Haklı olmam lâzım, diye ilâve etti. Başka türlü düşünmek insanı muhakkak delirtir.

İkiz pilot koltuğuna yanyana oturdular. Şanon, Kætor'un imâl edildiği atölyenin şimdiki halini düşündü. Eğer bütün dünyayı kaplayan âfet, henüz küçük atölyeyi sarmadıysa, Goff hâlâ ilk yardım odasında yatıyordu. Belki de Gil onu ayıltmağa muvaffak olmuştu, eğer sivil devriyeler daha evvel Gil'in hayatına son vermediyse...

— Zavallı Maks, diye mırıldandı. Zavallı Gil! Peki ama bu hâdiselerin böyle olmasına sebep ne?

Ruth, genç adama elini uzattı:

— Kendini üzme Pol. Gil'in başına gelenler daha büyük bir plânın küçücük bir parçası... Gil bunu saklamak istiyordu. Sen ısrar ettin...

— Doğru... Biliyor musun, Gil'in, küpler plânında mübim bir mevki işgal ettiği anlaşılıyor. Halbuki Koniston'a yardımı sadece bir gösterişten ibaretti... Bana öyle geliyor ki, onun bütün vazifesi, bizi, kargaşalıktan sıyrıp yola çıkarmaktı... Fakat bizim kurtulmamızda mühim olan şey nedir?

— Hakikaten bilmiyor musun, Pol? Maamafih çok düşünme, Seyyar Kulun dediği gibi: günü gelince herşeyi öğrenebilirsin...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İO'nun sathına yaklaşarak, Şanon'a avucunun içi kadar aşına gelen bir sahaya indiler. Sarp ve vahşî tepeler, yeşil ormanlarla kaplı düzlükler, acı kırmızı bir renkle lekelenmiş, acaip, karmakarışık bir manzara onları karşıladı...

Görünürlerde Ark gemisinden hiçbir eser yoktu. Ne gemiden, ne de herhangi bir insandan...

Şanon, Ark feza gemisinin neredede olduğunu sormak üzereyken, Ruth, Kastor'u dik bir bazalt kayanın dibine indirdi. O zaman Şanon bu yarın, tam bir plato halinde devam etmediğini, orta yerinde dik kenarlı bir yarık olduğunu gördü. Bu yarığın her iki tarafında kayaya tesbit edilen gergiler çekilmiş ve üstleri civar zeminden ayrılmıyacak şekilde kamufle edilmişti. Tepeden bakınca insan kayanın devamlı olduğunu sanıyor ancak yere indikten sonra, yan taraftan yarığı farkedebiliyordu. Bu yarık sahanın orta yerinde Ark duruyordu. Kapıları açıktı. Dört bir tarafında silâhlı muhafızlar yer almıştı. Kamuflej mükemmeldi.

Fakat Nugent'in meçhul bir gemiyi Ark'ın yanına sokulup dibine ininceye kadar serbest bırakması, Ark feza gemisinin herhangi bir taarruz silâhından mahrum olduğunu gösteriyordu.

Şu halde Ark, robot - bomba tertibatı olan, en küçük stratojet devriye gemisi karşısında bile kaçırılması imkânsız, basit bir av sayılırdı.

Kastor iner inmez Ruth'un pür heyecan, pür telâş babasına koşacağını sanıyordu Şanon...

Fakat genç kız açık kapının önünde tereddüt etti.

Hattâ Ark'ın mürettebatı onu görüp tanıdıktan, ona doğru koşmağa başladıktan sonra bile bu tereddüt devam etti. Şanon'a döndü, gözlerinde derin bir anlayış vardı:

— Kaybettiğin şeyler için üzülmemeye çalış Şanon. Elinden geleni yaptın. Tanıdığım hiçbir insan senin yaptığının yarısını bile yapamazdı. Cesareti kırılır, bu işten daha başlangıçta vazgeçerdi. Bizimle Prosiyona geldiğine çok memnunum. Doğrusu memnun olacağımı tahmin etmiyordum ama, çok memnunum...

Şanon kızın gözlerinde bir istihza aradı, fakat kız samimiydi:

— Ne yaparsın, dedi, gidecek başka yer olmadığına göre sizinle beraber gelmeğe mecburdum...

Uçaktan indiler.

Deys Nugent onları büyük bir sevinçle karşıladı. Kızı-
na sarılarak:

— Tam zamanında geldiniz, dedi, seni nasıl bulacağımı düşünene düşünene çıldıracaktım. Bir gün daha gecikseydiniz, sizi bırakıp gitmek mecburiyetinde kalacaktık.

— Nasıl? diye bağırdı Pol. Kızınızı bırakıp gidecektiniz ha! Dünya üzerinde neler olup bittiğini bile bile kızınızı bırakacaktınız öyle mi?

Ruth bir kahkaha attı:

— Bu sözü okadar kötüye alma, Pol. Projemizin tamamı herhangi bir fertten daha önemlidir. Umumun selâmeti bir kişinin arkada bırakılmasını icap ettiriyorsa, bu iş hiç düşünmeden yapılır.

Alek Bler nefes nefese geliyordu; Nugent:

— Alek, diye bağırdı. Sen güzergâh hesaplarını bitirir bitirmez, hareket edebiliriz.

— Çocuklar çalışıyorlar ama dört saatten evvel bitiremezler. Hoş geldin sevgilim...

Alek, Şanon'a bakmadı bile. Sanki onun için Şanon mevcut değildi.

Nugent ilk fırsatta Şanon'u Ark'ın personeline tanıttı. Genç adam, âlinin bu personeli seçerken nekadâr isabetli hareket etmiş olduğunu ilk bakışta anladı. Sonra Nugent, ona geminin bir kısmını gezdirdi. Hava temizleme cihazlarını, nebat yetiştirilecek bahçeleri, beraberlerinde götürecekleri muhtelif cins ehli hayvanları ve alâka çekecek bütün teknik teferrüatı gösterdi.

Bir odada, duvarda iri çekmeceler gibi dizilmiş, tabut boyunda gözler vardı. Nugent, bunlardan birini çekerek içindeki pleksiglas cam kutuyu gösterdi.

— Arzu edilecek birşey değil ama, dedi, seyahatin uzunluğu bizi buna mecbur ediyor. Arkadaşlardan bir kısmı artık pek genç sayılmaz. Zaten şöhretine lâyık bir âlimin genç yaşta bulunması ihtimali oldukça azdır. Varacağımız yeni dünyada bize çok faydalı olacak bu adamların, yaşları neticesi yolda hayata göz yummaları, bizim için telâfisi imkân-

sız durumlar doğurabilir. Bu kutulardaki özel mayi, insanların ihtiyarlamadan yarı - hayat halinde yaşamalarına müsaittir. Yolda bilgisine veya hizmetine ihtiyacımız olmayan arkadaşlarımızı bu kutularda muhafaza edeceğiz. Prosiyon'a vardığımız zaman bunlar, aşağı yukarı şimdiki yaşlarında ve gayet sıhhatli olarak çıkacak kutulardan...

— Peki ama, burada aşağı yukarı elli sandık var. Halbuki sizin mevcudunuz bunun iki mislinden fazla. Neye sadece gemiyi idare edecek personeli ayırıp, geri kalanların hepsini bu sandıklarda muhafaza etmiyorsunuz?

— Bu hususta fikirler birleşmeyebilir. Fakat madem ki yeni bir cemiyet kurmak gayesiyle gidiyoruz, bu gayemize şimdiden hizmete başlamalıyız. Onun için genç arkadaşlarımızı uyutarak götürmekte hiçbir fayda görmüyoruz. Mevcudumuz yüz sekiz kişidir. Elli sekiz tanesini uyutacağız. Diğerleri geminin seyahatini idare edecek ve çocuk yetiştirecekler.

— Prosiyon'a vardığınız zaman da en büyüğü on on bir yaşlarında bulunan yeni bir nesliniz bulunacak ve hattâ bazı işlerde yardımları bile dokunacak.

— Çocukların yetişebilmesi her şeyimiz var. Hattâ mekteplerimiz bile... Bu çocuklar yer yüzünde hiçbir nesle nasip olmayan mükemmel bir şekilde yetiştirilecekler. Ve onların sahip olacağı seyyarede, kendi aralarında, kavgâ, dövüş, harp olmayacak...

Şanon, Ohayo Sükûnet Merkezine giderken Ruth ile yaptığı bir konuşmayı hatırladı:

— Aileleriniz, şahsî uygunluklara göre mi, yoksa kabiliyetlerine veya arzularına göre mi teessüs edecek?

Söze Ruth karışarak:

— Arzularına göre tabii!.. dedi.

Sonra Şanon'unu zihninden geçenleri okumuş gibi:

— Fakat birşeyden emin olabilirsin, Pol Şanon, bu işe pazarlık karıştırılmıyacak.

Geminin mühim yerlerini gezdikten sonra, Şanon yalnız kalınca kamarasının pencerelerini açtı. Gözüne eski bir dost gibi âşina görünen İO manzaralarına baktı. Burada geçirdi...

gi iki sene vakıa oldukça zor geçmişti, fakat İO üzerinde karşılaştığı zorluklar dünya üzerinde şahit olduğu âfetin yanında çocuk oynacağı kalıyordu.

«... fakat belki, sonradan buradan ayrıldığına pişman olursun...»

Haklıydı Kiril!..

Kiril'i göreceği gelmişti. Gidip onu görmek, bu kâinat-ta kendisini anlayan bir dosta sahip olduğuna inanmak istedi.

Dışarı çıkarken Nugent'in hayretle bakışına sadece:

— Biraz dışarı çıkacağım, diye cevap verdi.

Bu söz tatmin edici değildi. Biliyordu. Ama Kiril'i ona nasıl anlatabilirdi? Zaten buna ihtiyaç ta yoktu...

Nugent:

-- Dikkat et! dedi. Vakit geç oluyor. Lâv arslanları av peşindedir şimdi.

Şanon güldü:

— Eskiden tanırım onları. Ben hareket saatine kadar gelirim. Gelmezsem de mahzuru yoktur. Beni bırakıp gidebilirsiniz...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Şanon Kiril'i çabuk buldu.

Kiril, zaten onu bekliyordu.

— Geç kaldın Pol Şanon! dedi. Sana haber göndermek mecburiyetinde kalacaktım...

Kiril, her zamanki gibi, kulağa gelmeyen telepatik sesiyle konuşuyordu.

Ve Şanon da her zamanki gibi, Kiril'in yanına çöktü ve meçhul mahlûkun yosunlu şekilsizliğine yaslandı.

— Buradan giderken, değişmiş olduğumu, ayrıldığımdan dolayı pişman olabileceğimi söylemiştin bana. O zaman Arz üzerinde olup bitenleri bilmiyor muydun? Ve ben Arzdan ayrıldıktan sonra ne oldu biliyor musun, Kiril?

— Evet biliyordum. Fakat sana söyleyemezdim. Bunu öğrenecek kadar olgun değildin. Karşına çıkarılan müşkül-

tı yenmen yahut bu müşkülât içinde mağlûp olman lâzımdı. Fakat netice ne olursa olsun, mücadeleyi tek başına yapman lâzımdı. Şarttı...

— Öyleyse! Öyleyse... Kiril, sen de... Sen de bu kâbusun bir parçasısın. Daha doğrusu bu kâbusu doğuran âmillerden birisin. Gil gibi...

— Arkadaşın sana hakikati söyleniyecekti. Fakat sen onu mecbur ettin. Öğrendiğine memnun musun Pol Şanon? Şanon'un hisleri karmakarışık.

Kendisini aldattığı için Kiril'e kızıyordu.

Yer yüzünde bu kadar kin beslediği gayri beşerî cisimlerden biriyle burada iki sene arkadaşlık ettiğini düşünerek nefret hislerine kapılıyordu...

Neticede kendisine bu kadar dost olan Kiril'in küplerle alâkası olduğunu öğrenince küplere bu kadar nefret beslememesi icap ettiğini de düşünüyordu...

Şanon bocalıyordu...

— İnanmıyorum, diye mırıldandı. Buna rağmen...

— Buna rağmen doğru ve kaçınılmaz. Bâki kalabilmek için her uzviyet kendi bünyesi dahilinde bir muvazene kurmak mecburiyetindedir. Yoksa yaşayamaz. Yaşayabilmek için büyümesi ve ölen hücrelerin yerine yeni ve sağlam hücrelerin gelmesi lâzım. Halbuki, dünya hücresi canlı olmakla beraber artık statik bir duruma düşmüştü. Tebdili mekân şarttı. Sen ve öteki arkadaşların bu tebdili mekânı başarıp, başka bir yerde normal bir uzviyet kuracaksınız.

— Ve plân tatbik olunacak...

Şanon afallıyordu...

Bütün bu kargaşalığın bu kadar basit bir nizama bağlı olduğunu düşündükçe afallıyordu.

— Bir de ben, bununla mücadeleye kalktım ha! Herşeyi eski haline irca edecektim.

— Dünya üzerinde vuku bulan bu son hâdiseler pek nadir vuku bulur... İnsan istisnaî bir durumdadır. Yalnız başına bir muvazeneye varamıyacak kadar atılgandır. İnsan daha rasyonel hareket edebilseydi bu neticeler olmazdı. Sen buradaki hayatına istinaden «nefis müdafaasının», kâinatın

ilk kanunu olduğunu kabul ediyorsun. Halbuki hakikî kâinat kanunu: büyüme... Büyüme neticesi esas kıymeti, esas cevheri arttırmak... Sen ve arkadaşların böyle bir hizmete yarayacak fertler olarak seçildiniz. Kübizm lekesi sürülmedi size, fakat buna rağmen son hâdiselerden fayda gördünüz. Karşılaştığınız âkibetlere karşı mücadele edecek şekilde yönlendirildiniz. Şimdi merakınızı tatmin edebildiniz mi? Hakikati öğrendiniz, omuzlarınız bu yüke tahammül edebilecek mi Pol Şanon?

Kiril'in cevaba ihtiyacı yoktu. Bu cevabın müsbet olduğunu biliyordu. Yoksa Şanon'a bu hakikati anlatmak şöyle dursun, bahis bile etmezdi.

— Fakat hâlâ bu hengâmede benim rolümü merak ediyorsun öyle mi? Ben, mahallî bir antibiyotik sayılırım. Tek başıma organizmanın bütününe kıyasen, haizi ehemmiyet değilim. Küplere gelince, onlar benim âletlerim, vasıtalarımıdır... Benim direktifime riayet ederler. Gittiğiniz yerde benim emsalimi bulamayacaksınız. Bu dünyalarda size tamamen yabancı, hattâ tehlikeli varlıklar bulunabilir. Yahut inanılmıyacak kadar güzel, verimli, dost topraklar bekleyebilir sizi... Bu sizin keşfetmeniz ve istifade etmeniz icap eden bir hakikat.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Şanon bir ayak sesi duyarak kendine geldi. Etrafına baktı.

Kiril'le konuşurken güneş iyice alçalmış, batmak üzereydi. Fakat gurubun hemen arkasından Jüpiter gümüş rengi ikinci bir şafakla yükselmiş ve bu inanılmaz ışıltı altında İO'nun vahşî manzaraları, bir masal dünyasının imkânsızlığını kazanmıştı. Soluk ışıltı altında, Şanon yaklaşan ayak seslerinin bir lâv arslanına ait olmadığını gördü.

Gelen Ruth Nugent'ti.

Buruşmuş, yırtılmış elbisesini değiştirmiş fakat güzelliğini maskeleyen ruhsuz tulumu giymemiş. bu renksiz ışıltı rengi seçilemiyen zarif bir elbiseye bürünmüştü.

Harikulâde vücudunun hatları iç gıcıklayıcı bir yakınlıkla sessiz davetler dağıtıyordu:

— Lâv arslanlarının eline düştün zannettim. Neye bu kadar geciktin? Seni alıp Ark'a götürmeğe geldim. Bir saata kadar hareket etmiş bulunacağız.

Şanon kalktı. Genç kızla beraber gemiye doğru yürümeye başladılar. Kızın yakınlığının onda bu kadar heyecan uyandıracağını, bu kadar hislerini kamçılacağını hiç tahmin etmemişti:

— Kiril'le konuştum, diye başladı. Gil'in söyledikleri doğru imiş. Fakat ondan başka birşey de öğrendim: iki sene evveline dönmek mümkün olsa gene aynı kararı verip Arz'a gider miydim? diye düşündüm. Ve anladın ki ben artık eski hayatımı özlemiyorum. O eski hayat artık beni tatmin etmez. Ben yeniden hayata gelmiş gibiyim ve yeni iştiaklam için yepyeni bir hayat istiyorum.

— Ya Ellen? Dünya ile beraber onu da mı terk ediyorsun?

— Bu sana biraz garip gelecek ama Ruth, doğruluğunu kabul etmek lâzım: ben Ellen'den daha fazla değiştim. Ellen kübist olmasaydı, onunla asla mesut olamazdım. Eski Pol değilim artık... Hiçbirimiz eski benliğimize sahip değiliz, yoksa burada yıldız maceraları peşinde koşmazdık.

Ruth içini çekti:

— Biliyorum, dedi. Ben de değiştim. Sükûnet Merkezi ne hareket ettiğimiz saattenberi okadar değiştim ki, inanamıyorum buna... Zaten değişmeseydim, bu akşam Alek'le ilgimi kesmezdim.

— Alek'le ilgini kestin mi? Niçin?

— Seni Ellen'den vazgeçirten sebeple. Çünkü Alek anlayışlı, iyi kalpli ve çok parlak bir bilgin ama aynı zamanda basit zevkli, heyecansız, sönük bir adam... Bana birkaç gündür tadına vardığım kudret ve itimadı veremez. Faydalı ve vazgeçilmez bir varlık olduğunu hissettiremez. Hayatımda hiç yalnızlık hissi tanıımıyacağıma dair bir inanç uyandırılmaz. Hareketli, heyecanlı, oturduğum yerde bile hiç can

sıkıntısı uyandırmayan, yaşanmağa değer hayatı veremez bana...

— Ben de aynı şeyleri hissediyorum, bu yeni hayatın sensiz tam olmayacağını.

Kızı kolları arasına aldı. Dudaklarını aradı. Bu dolgun dudaklar, kendilerine has sıcak bir canlılıkla dudaklarını doldurdu.

Gemiye vardıkları zaman hareket saati gelmek üzereydi. Deys Nugent onları kapıda karşılayarak:

— Neredeyse sizi aratmak üzere bir gurup gönderecektim, dedi. 10'ya yüz mil mesafede bir gemi var, zannedirim Ark'ı arıyor. Derhal hareket etmemiz lâzım.

Alek nefes nefese gelerek:

— Durun biraz, dedi. Kastor'un sürvitesini otomatik harekete ayar edeceğim. hemen arkamızdan o da hareket etsin. Sürvites tertibatının burada kalması çok tehlikelidir. Herhangi bir kimsenin eline bu sırrın geçmesi tehlikesini göze alamayız. Deys, seni Astrogasyon odasından istiyorlar.

Nugent, telâşla koştu. Ruth onu takip etti. Alek, çıkmadan evvel Şanon'a elini uzatarak:

— Ruth herşeyi anlattı, dedi. İkinize de saadetler ailerim. Memnun olduğumu söyleyemem ama, gaye idealimize erişmektir.

Sonra süratle merdivenden inerek Kastor'a doğru uzaklaştı.

Şanon düşünceli bir tavırla astrogasyon kumanda odasına gitti. Odada kimse konuşmuyordu. Herkesin yüzünde bir felâket okunuyordu. Şanon odaya girer girmez Ruth ona doğru koşarak kollarının arasına atıldı:

— Yerimizi keşfettiler, Pol, diye bağırdı. Hedefimize bu kadar yakınlaşmışken, muvaffakiyetsizliğe duçar olmak! Buna imkân yok! Böyle acı bir son olamaz...

Vizifon ekranında genç bir subay:

— Sizin hareketinize mâni olmak üzere emir aldım, diyordu. Ani bir harekete teşebbüs etmemenizi tavsiye ederim. Geminizin üstündeki feza boşluğuna, hedef bulucu atomik

bir roket saldık. Hareketinizden birkaç saniye sonra, hız kazanmağa fırsat kalmadan, robot - bomba atomik olarak sizi bulup imha edecektir. Kurtulamazsınız.

Subay, kendi gemisinde birine hitap ederek:

— Röleyi bağlayın! dedi.

Vizifon ekranı birdenbire boşaldı. Tekrar yandı. Devriye gemisinden naklen gelen neşriyatta Koniston'un hayali belirdi:

— Harekete geçmeyin! dedi. Ark'ın hasara uğramasını istemiyorum. Biz de sizinle geliyoruz, Nugent. Dünya üzerinde ne Sendikaların, ne Şirketlerin, ne de Hükûmetlerin dayanmasına imkân kalmadı. Kan gövdeyi götürüyor. Cehennem boşaldı, yer yüzüne...

Nugent hiddetle bağırdı:

— Seni asla aramıza alamayız, Koniston! Herşeyi bozarsın. Seni almaktansa, hiç gitmeyebiliriz.

Koniston Şanon'a döndü:

— Şanon, ben gelinceye kadar, hareket etmelerine mâni olabilirsin. Seni ikna edecek silâhım var elimde...

Arkasına döndü:

— Getirin kızı! diye bağırdı.

Birisi ilerleyerek Ellen'i ekranın önüne getirdi. Kız, Şanon'un dehşet dolu bakışına o aptalca, mesut, koyun gibi, ruhsuz tebessümünüyle mukabele etti. Ellen'i derhal uzaklaştırdılar. Şanon hırs ve heyecandan zangır zangır titriyordu.

— Nugent'in hareketine mâni olursan, kızı veririm. Yoksa... Sen bilirsin. Prosiyon'a ya hep beraber gideriz, ya hiç kimse gidemez. Bütün kapıları açtır Şanon, devriye gemisindeki kuvvetler Ark'a girip işgal edebilsin. Bizim gemi Merih mahrekinin hemen başında... Altı saate kadar oradayız.

Şanon anı bir hareketle gamına tabancasına sarıldı. Nugent'e çevirdi:

— Bütün kapıları açtırın! Derhal! diye emretti.

Ark'a dönmüş bulunan Alek tam bu esnada Şanon'un arkasındaki kapıdan göründü. İçeri girmeden tekrar kayboldu:

Bir an sonra Şanon kumanda odasını terketmiş, koridorlarda olanca hızıyla koşarak iskele kapısına varmıştı. Anı hareketlerinin Ruth'un çehresinde uyandırdığı hayret, nefret, sukutu hayal hislerini gözünden kaçırmamıştı. Kız itiraz etmemiş, bağırmamış, hiçbir şey söylememişti. Yalnız bir tek bakışında, söyleyebileceği en acı şeyleri toplamış, bütün bunları zehir gibi bir usare ile genç adamın ruhuna akıtmıştı.

Hay Allah kahretsin!

Başka türlü hareket edemezdi ki...

Edemezdi...

Allahtan Alek, Kastor'un kumandalarını tamamiyle işe yaramaz hale getirmemiş olsa...

Merdivenin altına henüz varmıştı ki, yukarıdan Ruth'un çılgın sesi kulaklarını doldurdu:

— Pol! Pol! Gitme! Dön geri... Ne yapmak istediğini biliyorum. Değmez sevgilim... Dön bana, dön Pol! Pol! Pool!

Gayri ihtiyar gözlerini yukarı kaldırdı. Kızın üstü başı perişan, saçları darmadağındı. Gözleri tahammül edilmez bir acıyla büyümuş, tatlı sesi, boğuk bir çığlık halini almıştı.

— Mecburum Ruth! Başka çare yok. Unutma; Ark'ın muvaffak olması hepimizin hayatından daha mühim. Seni seviyorum Ruth!

— Dur Pol! Ben de geliyorum. Dur sevgilim...

Pol döndü. Kastor'a doğru koşmağa başladı. Fakat...

Fakat neydi o? Kendisinden pek çok daha ilerde, Ark'la Kastor arasında Kastor'a doğru koşan bir gölge vardı. Şanon bu ufak tefek adamı tanıyacaktı.

Bu Alek'ti. Şanon iskele kapısına varıncaya kadar. O, Kastor'a daha yakın olan sancak kapısına fırlamış ve Şanon'dan daha evvel Kastor'a yaklaşımağa muvaffak olmuştu.

Şanon canını dişine takarak hızını arttırdı. Sarfettiği gayretle bütün adaleleri acıyor, başı dönüyordu.

Alek'ten evvel Kastor'a varması lâzımdı. Alek seyahatin muvaffak olabilmesi için ondan çok daha kıymetli bir unsurdu.

Bir aralık Ruth yarı yuvarlanarak, merdivenlerden in-

miş, sert balzat geminin üzerinde düşerek kalkarak, hıçkarak iki adamın peşine düşmüştü:

— Pol!.. diye haykırıyordu. Pol! Bırakma beni!.. Beni bırakma, sevgilim!.. Pol.. Pol...

Fakat yetişmesine imkân yoktu. Gözlerini dolduran yaşlardan önünü iyi göremiyor, bazalt taşların keskin kenarları bacaklarını bereliyor, acıtiyordu.

— Allah belâsını versin Koniston'un! Allah belâsını versin küplerin, devriyenin, Ark'ın, Kastor'un, herşeyin, herkesin...

Allah belâsını versin.

— Gel Pol. Ben seni istiyorum. Seni seviyorum Pol. Sen benimsin. Gel Pol, gitme... Beni hareketsiz bırakıp nereye gideceksin? Gel Pol...

Alek Kastor'a vardığı zaman Pol daha yirmi, otuz metre kadar gerideydi. Alek can havliyle merdivene sıçradı. Bukadar mukavemetli olacağını kendi bile tahmin etmiyordu. Şakakları zonkluyor, başı çatlayacak gibi oluyordu. Titreyen parmakları kapının otomatığını zor buldu, bastı. Kumanda köprüsüne koştu. Kendini bağlamasına filân lüzum yoktu. Bütün mesele bir tek düğmeye basıncaya kadardı. Otomatik hareket bile mühim değildi.

Bir tek düğmeye basıncaya kadar...

Bastı.

Alek, Kastor'a girip kapıyı kapatıncaya kadar Şanon on, on beş metre daha katetmişti. Fakat kapı âdeta yüzüne çarparcasına kapanınca:

— Alek! diye bağırdı.

Fakat boşuna. Alek onu duymuyordu, duyamazdı.

Şanon birdenbire kendine geldi. Anî bir hareketle kendini birkaç metre ötede, bazalt kayaların arasında derince bir yarığa attı. Yarığın dibini bulup ta sert kayanın dirseğini ve kalçasını zedelemesinin acısını duymağa vakit bulmadan keskin bir çığlık, dehşetli bir gök gürültüsü duyuldu, Kastor kurşun gibi havaya fırladı.

Bir saniye...

İki saniye...

Müthiş bir infilâk donuk beyaz semayı kan rengine boyadı. Atom infilâkinin harareti Şanon'un yüzünü bir cehennem gibi yaladı. Robot - bomba Ark yerine Kastor'u bulmuş, tuzla buz etmişti. Artık Ark'ın hareketine hiçbir mâni kalmamıştı. Hiç olmazsa bir müddet için...

Müşkülâtla doğruldu. Bin sene koşmuş kadar yorgundu. Gerisin geriye, Ark gemisine doğru telâşla koştu. Dönüş çok daha fazla zaman aldığı halde, ona Ark'tan Kastor'a gelmek için sarfettiği zamanın onda biri gibi geldi.

Kastor'un yüz metre kadar ilerisinde Ruth takatı kesilerek yere kapanmış, boğuk hıçkırıklarla:

— Pol! Pol! Neye gittin? Neye beni bıraktın da gittin? diye inliyordu.

Şanon eğildi, genç kızı kucağına aldı, yoluna devam etti.

Ruth önce ne olduğunu anlayamamıştı. Fakat gözyaşları arasında kendini taşıyanın sevgilisi olduğunu görünce boynuna sarıldı. Dağınık saçlarını, ıslak yanaklarını sevgilisinin yüzüne, gözüne, omuzuna sürerek hıçkırıklar içinde öpüyordu:

— Pol! Pol'um benim!

Ark'ın mürettebat odasında, kendi yataklarına uzanmış, diğerleri gibi emniyet kemerleriyle bağlanmışlardı. Şanon elini uzatarak Ruth'un elini buldu. Ruth:

— Yepyeni bir hayata başlayacağız Pol, dedi. Arkada bıraktıklarımızın kaybı idealimize set çekmesin. İçinde hiçbir hüsrân saklama.

— Hiçbir hüsrânım yok Ruth. Yepyeni bir medeniyet kurmağa hazırım. Bilhassa sen yanımda olduktan sonra.

Ark, anı bir fırlayışla fezanın meçhul boşluklarına atıldığı zaman hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

HÜCUM!

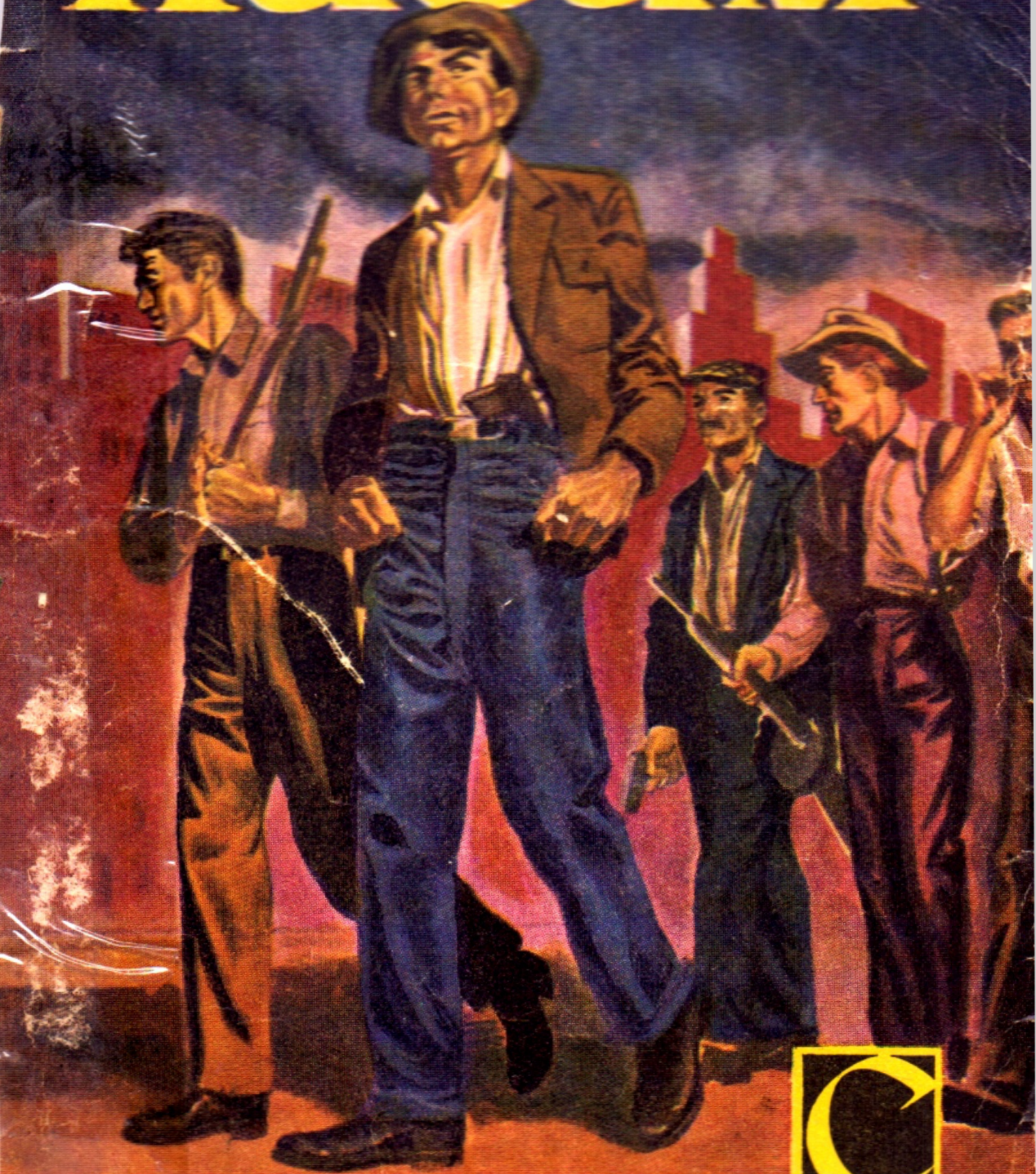
IŞIKSIZ DÜNYA
YERYÜZÜ BUNDAN İSTİFADE
EDEN HAYDUTLARIN ELİNDE

**YAKINDA
ÇIKIYOR**

Arktrüs yıldızının kötü ruhlu insanların
anî bir hücumla Arzı yok etmemeleri için
bütün dünya karanlık içinde saklanıyor.

1 *Lira*

HÜCUM

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

YENİ DUNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası
23/3/1955 Sayı : 10

Sahibi:
Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48
İSTANBUL

YENİ DÜNYALARDA : 10

Hücum

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ — 48 İSTANBUL

DEV ŞERARE

Ay'a bir füze göndermeğe ilk defa 1956 senesinde teşebbüs ettiler. Fakat bu teşebbüs akim kaldı. Hatta bir felâketle neticelendi. Filhakika ihtimal teknik bir kusur neticesi, füze Ay'a varamadı ve tekrar yeryüzüne düşerek, on on iki kişinin ölümüne sebep oldu.

Füze Ay'a vardığı zaman, dünyadan görülebilmesi için, mûlad infilâk prensibinden vazgeçip, bir elektrik şeraresi husule getirmeği tercih ederek, füzenin içine bir Börton potansiyometresi yerleştirmişlerdi. Bu potansiyometre Arz'dan Ay'a gidiş esnasında faaliyette bulunarak yüksek değerde bir statik elektrik toplayacak ve füze Ay'a vardığı an, temas suretiyle deşarj yaparak, şimşekten binlerce defa parlak ve o nispette tahripkâr bir şerare husule getirecekti.

İyi bir tesadüfle, bu füze nüfus kesafeti nisbeten az bir yere, Girinvil civarında, zengin bir gazete sahibinin malikânesine düştü. Köşkü tamamen tahrip eden ve beş yüz metre yarı çaplı bir saha dahilinde bütün ağaçları kömür eden, elektrik deşarjı sonunda gazeteci, karısı, iki misafiri ve sekiz hizmetçisi acıklı şekilde can verdiler. Fakat yalnız on bir cesed bulunabildi. Uzun tetkiklerden, araştırmalardan sonra, bir gazeteci olan on ikinci kurbanın deşarj noktasına çok yakın bulunduğu

için cesedinin tamamen mahvolup unsurlarına ayrıldığı ve bu sebeple kendisinden hiçbir iz tesbit edilemediği kararına varıldı.

Set bittiği zaman Tom Karper oldukça yorulmuştu, böyle yorucu bir karşılaşmağa artık nefesi kâfi gelmiyordu, fakat kesildiğini belli etmemeye çalıştı. Senelerdenberi tenis oynamamıştı. Zaten bu oyun, bittecrübe sabitti ki, gençlerin işiydi. Vâkıa Tom'a ihtiyar demek doğru olmazdı. Fakat otuzuna geldikten sonra, hiç antrenman yapmadan tenis oynamak, her babayiğitin kârı değildir. Tom da bu son seti alabilmek için paçayı sıkamak mecburiyetinde kalmıştı. Takatsızlığını hiç belli etmiyerek, son bir gayretle filenin üzerinden atladı ve zorlukla yendiği genç kızın yanına gitti. Nefes nefese olmasına rağmen gülümsemeğe muvaffak olarak:

— Bir set daha oynayabiliriz, vaktiniz varsa tabii! dedi. Beti Hadley başını salladı:

— Maalesef Tom, geç kalırım. Mister Borden beni hususî arabasıyla hava limanına göndereceğini vâdetmemiş ve uçakla seyahatime muvafakat etmemiş olsaydı, bu kadar da kalamazdım. Böyle iyi bir adamla çalışmak şaheser birşey değil mi?

— Orası öyle, fakat cidden Newyork'a gitmeniz lâzım mı?

— Cidden lâzım, Tom. Mektebin eski mezunlarının toplantısı var, bana da küçük bir nutuk çekmek düşüyor. Kadın mecmualarının nasıl çıkarıldığını anlatacağım, onlara.

— Ben de geleyim; onlara bir (Yeni Dünyalarda) mecmuasının yahut bir detektif magazininin nasıl çıkarılacağını anlatırım. Biliyorsunuz, bu (Harikulâde Maceralar) mevzuunu Borden bana vermeden evvel Korkunç Hikâyeler serisini idare ediyordum. Hem de ne kâbuslarla... Belki sizin küçük hanımların da hoşuna gider bu mevzu.

Beti güllerek:

— Olabilir, dedi. Fakat bu toplantıya sadece kadınlar iştirak edecek. Hem bu kadar üzülmeysin canım, yarın ofiste görüşürüz. Sanki dünyanın sonu gelmiş ve beni bir daha göremleyecekmişsiniz gibi konuşuyorsunuz.

— Haklısınız.

Tenis kortundan köşke kadar beraber yürüdüler.

— Hiç olmazsa hava! fişek için kalsaydınız!

— Hava! fişek mi? Ha, şu sizin flüzenin bahsediyorsunuz... Birşeyler görülebilecek mi acaba Tom?

— Öyle ümit ediyoruz. Gazeteleri okumadınız mı?

— Pek dikkat etmedim. Galiba flüze bir şerare çıkarmış, değil mi? Şimşek gibi birşey... Bu şerarenin gözle görülebileceği tahmin edildiğine göre, saat dokuz sularında herkes gözlerini ay'a dikecek.

— Evet. Flüzenin Ay'a 21:16 da varması lâzım. Başkalarını bilmem ama, ben bakacağım doğrusu. Flüze, ayın karanlıkta kalan kısmına isabet ettirilmeğe çalışılacak. Çıplak gözle belli belirsiz bir ışık görülecek. Ama çok dikkatli bakmak lâzım.

— Flüzede infilâk maddesi yokmuş, başka birşey husule getirecekmiş şerareyi, öyle mi?

— Evet. Bugüne kadar denenmemiş bir elektrik deşarjı husule gelecek Flüzenin içinde Profesör Börtön'un yaptığı yepyeni bir cihaz var. Bu cihaz flüzenin sıratından faydalanarak, muazzam bir elektrik enerjisi toplayacak. Flüzenin kendisi ancak bir Leyde şişesi vazifesi görüyor. Boşluktan geçeceğine göre, hedefe varıncaya kadar, potansiyel enerji ziyatı da mevzubahis değil. Ay'a varınca müthiş bir kontak olacak ve bir dev şerare doğacak.

— Atom bombası filân koysalar olmaz mıydı?

— Olmasına olurdu ama, bu şekilde husule gelen şerare çok daha parlak olacak. Zaten gaye tahrip olmadığına göre, atom bombası kullanmamak maksada daha uygun düşüyor. Tabii bu şerare de hiç tahribat yapmayacak değil, fakat atom bombasına nazaran hiç sayılacak kadar az...

Köşkün önüne varmışlardı. Beti, Tom'un kolunu tutarak:

— Sözü burada kesmek mecburiyetindeyim, dedi. Özür dilerim, fakat acele etmem lâzım. Yoksa uçağı kaçıracağım. Hoşça kal, Tom.

Elini uzattı, fakat Tom kızın elini sıkacağına, iki kolundan tutarak kendine doğru çekti ve dudaklarına uzandı. Genç kız dudaklarını kaçırmadı, hattâ öpüşüne mukabele eder gibi oldu. Şukadarı muhakak ki, itiraz etmedi ve dudakları ayrıldığı zaman gözleri parlıyordu.

— Hoşça kal Tom, Newyork'ta görüşürüz.

— Yarın akşam, söz mü?

Beti başıyla «Evet!» der, gibi işaret etti ve koşarak köşke girdi. Tom, merdivenin parmaklığına abandı. Gülümseyordu.

Gene abayı yakmıştı. Hem bu sefer çok çabuk olmuştu bu iş... Üstelik çok ciddiye de... Beti Hadley'i üç gündür tanıyordu. İşin aslına bakılırsa bu fevkalâde hafta tatilinden evvel, genç kızı yalnız bir kere görmüştü. Geçen perşembe günü ofisteki yeni yerine ilk geldiği zaman.

Beti'nin idare ettiği (Şık Bayan) kadın mecmuasını Borden satın almış, lâkin mecmua ile beraber müdiresini de almak kurnazlığını göstermişti. Eski patronun mecmuayı satmasına yegâne sebep bu yayın branşından ayrılıp, faaliyetini münhasıran kitap yayımı üzerine toplamağa karar vermesinden ibaretti.

Beti, yeni işine perşembe günü başlamış ve Tom'la o gün tanışmıştı.

Cuma günü Tom, Filadelfiya'ya gitmiş ve mühim bir avans almış olmasına rağmen yazması icap eden romana hâlâ başlamamış olan kabiliyetli fakat tembel bir muharriri sıkıştırmıştı. Böylece, Cuma günü Beti'yi görmemekle kalmamış; kendi mecmuasının en sadık abonelerinden biri olan ve gerek okuyucu mektupları sütununa ve gerekse şahsen Tom'a muntazaman yazan Co Depelberg'in ziyaretini kaçırmıştı.

Cumartesi günü patronun daveti ile köşke gelmiş ve herkes için, alelâde bir hafta tatilinden ibaret olan bu iki gün, onun için sanki tatlı bir rüya olmuştu.

Tom içini çekerek köşke girdi.

Büyük salonda Borden, baş muhasebecisi Kallahan'la bezik oynuyordu. Başını kaldırdı:

— Merhaba, Tom! dedi. Bu partiden sonra benim yerime sen oyna. Birkaç mektup yazmam lâzım. Kallahan'a vız gelir. Ha senin paranı almış, ha benim... Yeter ki o alsın...

— Maalesef Mister Borden, benim de biraz işim var.

— Boş ver canım. Sizi buraya çalışmak üzere davet etmedim, eğlenin diye çağırdım. Yarın ofiste çalışırsın.

— Fena olmaz ama, ben zaten biraz geciktim. Mecmua'nın saat onda baskıya girmesi lâzım, en geç saat onda bütün yazıları vermeliyiz.

Salonun arka tarafındaki geniş merdivenden çıktı. Oda-sına girer girmez yazı makinesini açtı, başına geçti ve okuyucuların gönderdiği mektupları teker teker okumağa başladı. Co Depelberg'in mektubu en üstteydi. Aldı okumağa başladı:

«Size bu mektubu yazmamalıydım. Çünkü Martin'in hikâyesi müstesna, son sayınız on para etmez. Gromley diye imza atan budalanın hikâye yazabileceğine sizi kim inandırdı kuzum? Eğer bütün yazarlarınız onun gibi olacaksa, benim abonemi şimdiden iptal edebilirsiniz.

«Gelelim Harper'in yaptığı kapağa: kız güzel, çok güzel... Fakat bu bir marifet değil. Bütün kapaklardaki kızlar güzel. Resimde kıızı kovalayan mahlûk ta, herhalde Martin'in hikâyesindeki canavar olacak. Harper'e benim tarafımdan söyleyin eğer tahayyül edebildiği en korkunç canavar bu ise vazgeçsin bu işten. Gitsin çocuk mecmualarına kapak yapsın. Ben bu canavardan kat kat daha korkunç canavarlar tahayyül edebiliyorum. Asıl anlamadığım bir nokta, kızın bu mahlûktan neye korktuğu: dönse, bir iki Marilyn numarası yapsa, canavar ağzı sulanıp ayaklarına kapanacak.

«Siz gene Harper'e mecmuanızın içindeki resimleri yaptırın. Onun siyah - beyaz resimleri çok daha iyi. Kapak için de bir başkasını bulun. Dali size resim yapamaz mı acaba? Dali, canavar resimleri yapmak için yaratılmış bir sanat-kâr...

«Bu hafta sizi ziyaret etmek istiyorum. Fakat sadece sizi görmek için Newyork'a kadar geleceğimi sanmayın. Bir işim var da, fırsattan istifade sizi de görmeğe karar verdim.

«En sadık okuyucularınızın resimlerini basmak üzere bir sütun ayırmanıza sevindim, doğrusu. Sürpriz olsun diye bir resmimi gönderiyorum. Şahsen getirmeyi düşünmüştüm, fakat ben gelinceye kadar mecmuanız baskıya girerse, bu sayıyı kaçıırız. İyisi mi gene mektupla göndereyim, nasıl olsa bu mektup elinize daha evvel varacak.

Salâm.

Co Doppelberg

Saat altıya doğru Tom, okuyucu mektupları sütununu hazırlamıştı. Bir düş yaptı, glyindi. Kalan yarım saatini geçirmek üzere bahçeye indi.

Karanlık basmak üzereydi. Ay'semanın bir ucundan yüzünün kenarını göstermişti bile... «Rüyet iyi olacak» diye düşünüldü. Husule gelecek şerarenin çıplak gözle görülebileceğini ümit ediyordu. Aksi halde yazısının başlangıcını değiştirmesi lâzımdı.

Bahçenin büyük yolunun iki kenarına yerleştirilmiş sralardan birine oturdu. Derin bir nefes aldı. Binbir zarif kokuyla dolu kır havasını ciğerlerine doldurdu.

Uzun uzun Beti Hudley'i düşündü. Genç kızı tahayyül etmek ruhunda âdeta tatlı bir saadet uyandırıyor. Bu gecenin ve yarının bir an evvel geçmesini arzu etti; Pazar gecesi Borden'lerin evinde yalnız olmaksansa, Pazartesi gecesi Newyork'ta Beti ile başbaşa olmak istedi.

Saatine baktı. Birkaç dakika sonra yemek çanını çalacaklardı. Buna sevindi, zira acıkmıştı. Bu açlık nedense mecmuanın kapaklarını çizen Harper'i hatırlattı. Harper fena çocuk değildi. Kapaktaki kızları güzel yapıyor, fakat canavarları kâfi derecede korkunc yapmağa hakikaten muvaffak olamıyordu. Belki herif kâfi derecede kâbus görmemişti. Belki de çok mesuttu, korkunc şeyleri tabiatıyla düşünemi-

yordu. Okuyucuların çoğu bu noktaya temas etmişlerdi. Meselâ Co Doppelberg...

Arz'a doğru düşmekte olan füze, ses süratinden çok daha hızla geliyordu.

Tom füzeyi ne gördü, ne de işitti...

Halbuki füze iki adım ötesine düştü.

Dehşetli bir şerare...

II

KIZIL CANAVAR

Ne zaman, ne de mekân içinde herhangi bir değişiklik, bir hareket hissi duymadı. Sanki şerare vuku bulduğu zaman birisi, oturduğu sırayı altından çekivermişti. Kendini sırtüstü yerde yatıyor buldu. Gayri ihtiyarî semaya baktı. İlk şaşkınlığa işte o zaman düştü.

Birisi altından sırayı çekmiş olamazdı, zira ağaçların altında oturmaktaydı, halbuki şimdi başının üstünde ağaç filân kalmamıştı.

Önce, kalkmağa hiç çalışmadı. Olduğu yerde oturdu. Etrafını tetkik etmek, kafasını toparlamak istiyordu.

Kendini geniş bir bahçenin ortasında çimenlerin üzerinde oturur buldu. Başını çevirdi. Arkasında bir ev vardı. Alelade, basit, küçük ve Mister Borden'inki kadar güzel olmayan bir ev... Bu ev metruk görünüyordu. Ne pencerelerde bir ışık, ne de meskün olduğuna dair en ufak bir emare vardı.

Bu evin, Mister Borden'in evi olması lâzımdı, fakat değildi. Benzemiyordu bile... Diğer tarafa baktı: otuz metre kadar ilerde, üzerinde bulunduğu çimenlik saha bir çitle nâ-

hayet buluyor, çitin öte tarafında iki sıra ağaç görünüyordu. Bunlar kavak ağaçlarıydı.

Fakat biraz evvel - yani şerareden evvel - bir kayın ağacının altında bir sıranın üstüne oturmuştu. Pek iyi hatırlıyordu fakat şimdi ortada ne kayın ağacı vardı, ne de bu ağaçtan en ufak bir emare...

Kalktı. Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Fakat başka hiçbir arızası yoktu. Yara bere olmadığı muhakkaktı. Baş dönmesi biraz hafifleyince çite doğru yürüdü.

Saatine baktı. 7 ye üç dakika vardı.

— İmkânı yok yahu! diye düşündü.

Yediye üç dakika kala, Borden'lerin bahçesinde bir sıranın üzerinde oturuyordu. Şimdi nerede bulunursa bulunsun buraya hiç vakit geçirmeden gelmemiştii ya!

Saati kulağına götürdü: çalışıyordu... Fakat bu, birşey ifade etmezdi. Saat durmuş ve kalktığı zaman tekrar işlemeğe başlamış olabilirdi.

Gözlerini semaya kaldırdı. Nekadar zaman geçmiş olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat bariz birşey tesbit edemedi. Biraz evvel hava alaca karanlıktı. Şimdi de öyleydi. Ayın kavsi semanın aynı yerinde duruyordu. Fakat nasıl emniyetle hissedebilirdi kendini? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Çite doğru yürüdü. Tahta parmaklıklı bir kapı geniş bir şoseye açılıyordu. Bahçe kapısını açarken, Tom son bir defa arkasına, eve doğru baktı ve o âna kadar farketmediği birşey gördü: kapının yanındaki sütunlardan birine bir tabelâ asılmıştı. üzerinde şu kelimeler yazılıydı:

Satılık

Müracaat: R. Blesdell

Grinvil — N. Y.

Demek ki Mister Borden'in evinden pek uzak değildi. Zira Borden'in evi Grinvil civarındaydı. Zaten pek uzakta

olmasına imkân da yoktu. Demin oturmakta olduğu bahçeyi göremiyecek kadar uzaklaşmış olması bile mantığa sığmayacak birşeydi.

Aklını başına getirmek ister gibi kafasını salladı. Fakat hiçbir anormallik hissetmiyordu. Sakın bir hafıza kaybına filân uğramasın... Farkına varmadan bir yere gitti de hatırlamıyor mu? Ama imkân yok, aradan ancak birkaç dakika geçmiş olabilir, yahu!..

Şoseye çıktı. Ne tarafa gideceğini bilmiyordu. Yol dümdüzdü. Her iki istikamette de en aşağı beşer yüz metre görülebiliyordu, fakat görünürde hiç kimse yoktu. Maamafih yolun kenarındaki kavakların arkasında kalan arazi ekilmiş olduğuna göre civarda bir köy, bir çiftlik olması lâzımdı. Belki de ağaçların arkasında kaldığı için göremiyordu, Mister Borden'in evini. Belki, şu çitin ucuna kadar gidersen...

Yolun ortasına çıktığı zaman, bir motor sesi işitti. Fakat arabanın kendini göremiyordu. Herhalde yolun ilerisini görmesine mâni olan tatlı meyilli sırtın henüz arkasındaydı. Ama bu kadar mesafeden duyulması için motorun, lokomotif gibi gürültü yapması lâzımdı. Yolun karşı tarafına geçti. Tekrar baktığı zaman araba meydana çıkmıştı. Şoförden en yakın çiftliğin adını, hattâ belki Borden'in evini öğrenebilirdi.

Gelen araba eski bir Ford arabasıydı. Bundan daha kötü üstürünü de bulmak mümkün olamazdı. Tatlı meyilli sırtı bile binbir müşkülâtla çıkmış gibi, öksürerek, tıksırarak ilerliyordu. Araba yaklaşıncâ Tom yolun üzerine çıktı ve işaret etti. Ford bir iki kere daha aksırdı ve Tom'un hizasına gelince durdu. Şoför pencerenin manivelâ kolunu çevirdi. Hoş, bu işi neden yaptığını Tom pek anlayamadı, zira pencerenin zaten camı yoktu.

— Bir yere gidecekseniz sizi arabayla atıvereyim.

Tom arabanın basamağına çıkarak, sesini işittirebilmek için arabanın içine eğildi:

— Galiba yolumu kaybettim. Mister Borden'in köşkünün ne tarafta olduğunu biliyor musunuz?

Çiftçi kılıklı herif uzun uzun düşündü; alnını kırıştırdı:

— Bilemedim! dedi. Bu ismi ilk defa işitiyorum. Fakat bu yol üzerinde böyle bir adamın çiftliği yok. Ama belki öte tarafta vardır. Ben herkesi tanımam tabii...

— Çiftlik değil, kocaman bir köşk. Bu yol nereye gider, Grinvil'e mi?

— Evet. Grinvil on beş kilometre filân çeker. Ben de oraya gidiyorum zaten. İsterseniz sizi oraya bırakayım. Belki orada Mister Borden'in adresini de öğrenirsiniz.

— Sağ olun!

Tom köhne arabaya atladı. Çiftçi onun tarafına doğru eğildi, pencerenin kolunu çevirerek olmayan camı kaldırdı:

— Açık bırakırsam cereyan yapıyor, dedi.

Araba, sanki her tarafı ayrı ayrı sallanarak büyük bir gürültüyle hareket etti, bir iki kere daha sarsıldı, yola düşüldü. Gittikleri sūrate göre, bu dümdüz yolda kendilerini Grinvil'den ayıran on beş kilometreyi ancak yarım saatte alabilirlerdi. Tom, küllüstür arabanın yarım saat devamlı çalışabileceğine de inanmıyordu.

Grinvil'e vardıktan sonra, yemeğe yetişemezdi. En iyisi köşke telefon edip patronun merakını gidermek, yemeği kasabada yedikten sonra bir taksi bulup köşke gitmekti. Saat dokuza kadar köşke varabilirdi. Böylece füzenin Ay'a varışını da kaçırmamış olurdu. Maamafih, başına gelenleri Mister Borden'e nasıl anlatacaktı? Gülerlerdi adama... Ancak şöyle bir yürüyüşe çıktığını ve yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi. Gene de pek budala, pek beceriksiz görünecekti ama, başka çaresi yoktu. Bilhassa patronun, böyle anı hafıza inkıtalarına uğradığını bilmesi hiç te işine gelmezdi.

Otomobil karınca karınca, fıkırdaya fıkırdaya ilerliyordu. Şoför gevezeliğe meraklı değildi. Tom buna memnun oldu. Sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırırmak-tansa, vaziyetini düşünmeyi tercih ediyordu.

Borden'in malikânesinin civarda tanınmış olması icap ederdi. Bu köhne dört teker'in sahibi, bu yol boyunca oturan herkesi tanıyorsa Borden'den bahsedildiğini duymuş olmalıydı. Borden'in köşkü Grinvil'den on beş kilometre kadar uzaktı. Kasabanın öte tarafında olduğu kabul edilse bile

kendine geldiği yerden azami otuz kilometre mesafede olacaktı.

Kasabanın ilk evlerine vardığı zaman Tom saatine baktı: 7:35... Gözleriyle kasabada bir saat aradı. Nihayet bir mağazanın önünde bir reklâm saati gördü. Kendi saatiyle kontrol etti. Doğruydü. Öyleyse saati bir müddet durup, sonra tekrar işlemeye başlamıştı.

Şehrin merkezine gelince Tom arabadan inerek şoföre teşekkür etti. Köşe başındaki bir dükkâna doğru yürüdü. Dükkâna girince doğrudan doğruya umumî telefon kabinesine gitti ve mihaniki bir hareketle rehberî alarak Borden'in ismini aradı.

Hayret! Rehberde Borden yoktu...

Birden Borden'in numarasını bildiğini hatırladı. Nasıl olup da dalga geçmiş ve rehberde bakmağa lüzum görmüştü? Borden'in numarası unutulmıyacak numaralardandı: 111. Hattâ ilk öğrendiği zaman patronun böyle orijinal bir numara alabilmek için piston filân yaptırdığını zannetmişti.

Abizeyi eline aldı, cebinden bozuk para çıkardı. Fakat makinenin para atacak deliği yoktu. «Herhalde eski bir model!» diye düşündü. Belki de Grinvil'in telefonu otomatik değildi.

Abizeyi kulağına götürdü. Bir ses, herhalde santralci kuz:

— Buyurun! dedi.

— 111 i verir misiniz?

— Grinvil'de böyle bir numara yoktur efendim...

Tom ne söyleyeceğini şaşırdı. Nasıl olur yahu? Bö le numara unutulur, başka numara ile karıştırılır mı? Emindî numaradan. Öyleyse?

— Şu halde bana Mister L. A. Borden'in numarasını verebilir misiniz? Benim aklımda 111 diye kalmış. Demek yanlışlıyorum.

— Bir saniye efendim... Bu isimde bir abonemiz yok efendim.

— Nasıl olur? Ben kendisiyle kaç kere konuştum. Hem de bu numarada...

— Maalesef efendim, bu isimde bir abonemiz yoktur.

Telefon kapandı. Tom şhizeyi bıraktı. Duyduklarına inanamıyordu. Tekrar tekrar rehberde baktı. Fakat aradığı isim rehberde katiyen yoktu. Köşke Üç - Meşe dediklerini hatırladı rehberde böyle bir isim de yoktu. Birdenbire aklına geldi: Rehberin kapağına baktı. Grinvil, N. Y. Acaba başka bir Grinvil'de miydi? Ama Newyork eyaletinde iki tane Grinvil olamaz ki! Rehberin tarihine baktı: 1956.

Vay anasını!

Borden'in rehberde bulunmamasına akıl erdiremiyordu. Hani utanmasa rehberi sahife sahife arayacak, alfabe sırasına göre yazılmış olması lâzım gelen ismin, bir hata eseri olarak başka bir yere karışıp karışmadığına bakacaktı.

Kabineden çıktı, tezgâha gitti. Tezgâhın arkasında gözlüklü, kıır saçlı bir adam içki bardaklarını kuruluyordu.

— Buyurun!

— Bana bir koka - sltron verir misiniz?

Adam içkiyi hazırladı. Tezgâhın üzerine koydu. Tom herife birçok sual sormak istliyordu ama, nereden başlayacağını bilmiyor, adamı ürkütmekten korkuyordu.

— Bu akşam hava ne güzel, dedi dükkâncı...

Tom başını salladı.

Borden'lerin köşkünü nasıl bulacaktı? Bu gidişle bulsa bile geç olacak, füzeyi kaçıracaktı. Saatine baktı sekiz olmuştu. Gözleriyle dükkânda yiyecek birşeyler aradı, sandöviç filân gibi... Fakat yoktu. İçkisini bir dikişte bitirdi. Cebinden bir yirmi beş sentlik çıkardı ve tezgâhın üzerine attı.

Para tezgâhın üzerinde madent bir ses çıkardı. Bir bardağı kurulamakla meşgul olan dükkâncı anı bir şaşkınlıkla sıçradı, elindeki bardağı düşürdü. Gözlüğünün arkasından, hayretten büyüyen gözlerle paraya baktı. Donakalmıştı. Birdenbire canlandı. Bir sağa, bir sola baktı. Kırılan bardağı unutmuştu. Titreyen elleriyle parayı kavradı, dikkatle evirdi, çevirdi. Sonra Tom'a dönerek hem korkudan, hem sevinçten titreyen bir sesle:

— Şahane! dedi. Hem de az kullanılmış, 1928 baskısı. Sesini iyice alçaltarak:

— Sizi... kim gönderdi? diye sordu.

Tom gözlerini kapadı. İkişinden biri oynatmıştı. Ya kendisi, yahut bu herif! Kendi başına, izah edemediği birtakım hâdiseler gelmemiş olsa, bu adamın deli olduğuna derhal hükmedecekti. Fakat bu durumda emin değildi.

— Sizi kim gönderdi?

— Kimse.

Adam anlarmış gibi sırttı:

— Söylemek istemiyorsunuz, dedi. Herhalde K. dır. Ama mühim değil. Ben tehlikeyi göze alıyorum. Bin kredi vereceğim size...

Tom cevap vermedi.

— Bin beş yüz vereyim...

Tom gene cevap vermedi. Herifin ne söylemek istediğini bile anlamıyor, cevap vermemeği tercih ediyordu.

— Vallahi iki binden yukarı çıkamam. Biliyorum, daha fazla eder ama, ben bundan fazla veremem. Eğer karım...

— Pekâlâ, öyle olsun...

Herif parayı bir hazine saklarmış gibi, derhal cebine indirdi. Elinden düşürüp kıldığı bardağın parçalarının üzerine basarak, tuzla buz ettiğinin farkına varmadan, kasaya gitti. Bir sürü kâğıt para aldı. Saydı ve bir deste ayırarak getirdi. Tom'un önüne tezgâha bıraktı.

— İki bin, dedi. Beni bir hayli sarsacak ama, değer.

Tom kâğıt paraları aldı. En üsttekine gözü takıldı: Banknotun üstünde George Washington'un malûm resmi vardı. Köşelerinde 100 rakkamı yazılıydı, fakat portrenin altında yazı ile (iki yüz kredi) ibaresi vardı.

Tom: «Allah Allah! Nasıl olur yahu!» diye düşündü.

Washington'un portresi yalnız bir dolarlık banknotlarda değil miydi?

Fakat burada başka türlü ise...

Kendini tuttu. Burada mı o? O da ne demek? Saçmalamaya başlamıştı. Burası başka bir memleket miydi yani? Hem de paraların üzerindeki resim, âşina olduğu Washington'un resmi...

Tekrar paraya baktı. Diğer yazıları okudu. Amerika Birleşik Devletleri, Devlet Bankası...

Banknot yeni değildi. Hakiki görünüyor, mütad filigranları da havi bulunuyordu. Mavi mürekkeple seri numarası, portrenin sağında da (1935 baskısı) ibaresi vardı. Altında bir imza: Fred M. Vinson - Hazine Bakanı.

Tom elindeki banknot destesini ikiye katladı, cebine koydu.

Adam:

— Oldu... Oldu değil mi? diye sordu. Ajan değilsin ya? Hani ajansanız, cürmümeşhut halinde yakaladınız beni. Öyleyse derhal tevkif edin, olsun bitsin. Anlıyorsunuz ya, tehlikeyi göze aldım, kumar oynadım. Yanıldım sa beni daha fazla batırmağa çalışmayın.

— Yok canım... Mesele kapandı. Bana bir koka - sitron daha verir misiniz?

Patron alelacele içkiyi getirdi, mahcup bir tavırla gülererek Tom'un önüne koydu. Sonra bir süpürge alarak cam kırıklarını temizlemeğe başladı. Tom, içkisini yudum yudum içiyor, düşünmeğe çalışıyordu. Kafasının içi karmakarışık fikirlerle dönme dolap gibi olmuştu. Bir türlü kendini toparlayamıyor, neye uğradığını anıyamıyordu.

Patron süpürmeyi bitirince:

— Size bir iki şey sormak istiyorum, dedi. Bu sualler size belki biraz mantıksız gelecek ama benim bir bildiğim var, onun için soruyorum. Sualler size pek aptalca görünse bile siz gene cevap verin.

— Ne gibi sualler bunlar?

— Meselâ: bugünün tarihi.

— 10 Haziran 1956.

— İsa'nın doğuşundan sonra mı?

— Gayet tabii.

— Newyork eyaletinin Grinvil kasabasında mıyız?

— Evet. Yoksa bilmiyor musunuz?

— Müsaade edin. Sualleri ben soracağım. Bu eyalette iki tane Grinvil yok değil mi?

— Zannetmem.

— Burada büyük bir malikânesi olan L. A. Borden isminde bir adam tanıyor musunuz?

— Hayır. Maamafih, ben herkesi tanımam tabii.

— Peki. Borden mecmualarını duydunuz mu?

— Tabii. Satıyoruz bile... İşte Temmuz sayıları şu rafın üzerinde.

— Ya, Ay'a giden füze?.. Bu akşam mı varacak?

Adam kaşlarını çatı:

— Bu sualinizi anlayamadım, dedi. Bu akşam mı varaktan kastınız ne? Zaten her akşam bu saatlerde filân geliyor. Birkaç dakikaya kadar müşteriler bile gelir. Umumiyetle otele giderken uğrar bir iki kadeh içerler.

Bu son suale kadar aldığı cevaplar pek te fena değildi. Fakat... Tom gözlerini kapadı, bir iki saniye sonra açtı. Dükkanıcı hâlâ karşısındaydı, endişe ile ona bakıyordu:

— Rahatsız mısınız? Birşeyiniz mi var?

— Hayır, hayır! Birşeyim yok.

Hakikaten birşeyi olmamasını canı gönülden istliyordu. Bu karışıklık içinde güvenebileceği, aşına olduğu birşey, herhangi birşey arıyordu. Kalktı. Mecmuaların bulunduğu rafa gitti. Kendi idare ettiği mecmuayı (Harikulâde Maceralar) ı aldı. Temmuz sayısının kapağını derhal tanıdı. Aynen...

Yok canım, tamamiyle aynı değildi. Ama aynı olmayan neydi?

Kapakta evvelce maketini gördüğü resim vardı. Vardı ama, sanki mevzuun işlenişinde ilâve birşeyler de vardı. Daha iyi, daha canlıydı. Harper'in üslûbu belli oluyordu, ama Resim Harper'den ders almış, fakat daha iyi bir ressam olan birinin elinden çıkmış gibiydi. Üslûp Harper'in ama resim, yok canım resimde fazla birşey var...

Kapaktaki kız, şeffaf feza üniformasıyla, makettekinden kat kat daha güzel, daha cazipti. Kızı takip eden canavara gelince...

Tom ürperdi.

Canavar zahiren makettekinin aynıydı. Fakat ne olduğu

pek anlaşılmayan müthiş bir fark vardı arada. Bu farkı bir türlü teşhis edemiyordu. Zaten orası pek mühim değildi... Resmin altında Harper'in imzası vardı.

Gözü mecmuanın alt köşesindeki fiyata ilişti: mecmuanın fiyatı 20 sent değil, 2 Cr. idi. Yani iki kredi...

(Şık Bayan) mecmuasına baktı: o da 2 Cr. Yani iki kredi.

Mecmuaları cebine attı. Tenha bir yere gidip, tek başına bu mecmuaları karıştırmak, son harfine kadar okumak, tetkik etmek istiyordu. Fakat mecmuaların parasını vermemeliydi. İki, iki daha dört ederdi. Dört kredi de neydi be? Dükkâncı ona 25 sentlik adı bir para için iki bin kredi vermiş, ayrıca bunun hakikî kıymetinin daha fazla olduğunu söylemişti. Bu paranın çok kıymetli birşey olması lâzımdı. Bunu tahkik etmeğe karar verdi.

Mecmualar kredinin değeri hakkında daha katı bir fikir veriyordu. Demek ki bir kredi takriben on sente tekabül ediyordu. Bu hesap doğru ise, patron ancak bir tek 25 sent mukabilinde iki yüz dolar tutarında bir para vermişti. Yani bire sekiz yüz! Vay canına!

Tezgâha döndü, cebindeki bozuk paralar arasından bir yarım dolarlık buldu. Bunu görünce patron ne yapacaktı acaba? Vâkıa daha ihtiyatlı davranması fena olmazdı ama mecmuanın kapağını, bildiği makete hem benzeyen, hem de benzemeyen resmi gördükten sonra, biraz kayıtsızlaşmıştı.

Yarım doları tezgâhın üzerine attı.

— Bu iki mecmuayı alıyorum, dedi. Koka - sitronların hesabını da buradan alın.

Patronun paraya uzattığı eli, okadar titriyordu ki, parayı parmaklarının arasına alamıyordu. Belki bu hareketi yüzünden bu adamın bin türlü sualine maruz kalacaktı. Halbuki bir an evvel gitmek istiyordu.

— Üstü sizde kalsın, dedi. Bana verdiğiniz miktar için, hem 25 sentliği, hem yarım doları alabilirsiniz.

Döndü. Dükkânın kapısına yürümek üzereyken dehşetle durdu... Olduğu yerde dondu kaldı...

Kapıdan birşey giriyordu.

İnsan olmayan, insana benzemekten çok uzak birşey...

Kapıdan girerken eğilmek mecburiyetinde kalan. İki metreden bir hayli uzun birşey...

Elleri, ayakları ve yüzü müstesna, bütün vücudu kırmızı bir postla kaplı birşey...

Bu şeyin tüylü olmayan uzuvları da kıpkırmızıydı ve yılan derisi gibi pul puldu. Gözleri, bebedsiz iki beyazdan ibaretti. Burnu yoktu, ama bir sürü dişi vardı.

O esnada bir el Tom'un koluna yapıştı. Dükkâncı idi tutan... Bir taraftan da cırtlak bir sesle bağıyordu:

— 1943! 1943 parası verdi! Casus! Arkturus'lu! Tut. Kamerli! Tut, Öldür! Ez kafasını!...

Kırmızı canavar kapıda durakalmıştı. Birdenbire kulakları yırtarcasına keskin bir ışıkla, ve korkunç bir kâbustan fırlayan bir dehşet mahlûku gibi Tom'un üzerine saldırdı. Kızıl dudaklarının arasından beş santimetre uzunluğunda köpek dişleri görünüyor, ağzı bir mağara gibi açılıyordu.

Dükkâncı mülemediyen:

— Öldür! Öldür! Ez kafasını! diye bağıyordu.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Tom'un sırtına atlamış, kolunu boğazına takmış sanki boğmağa çalışıyordu. Fakat karşıdan gelen mahlûkun dehşeti karşısında Tom onu hissetmiyordu bile. Kırmızı canavar birkaç metre yakınına gelince can havliyle kendini toparladı, döndü, dükkânın arkasına doğru koşmağa başladı. Yolda dükkâncıyı bir omuz harekeliyle tezgâha çarptı. Kırılan bir camekânın şangırtısı arasında adamın feryadını işitti.

Dükkânın arka kapısı olup olmadığını bilmiyordu. Fakat olması lâzımdı.

Olmaması lâzımdı. Yoksa haptı yutmuştu.

III

VURUN CASUSU

Kapı vardı.

Can havliyle kapıyı açtı, tam çıkarken yakasından bir el yakaladı. Asıldı. Tom, ceketinin yırtılmakta olduğunu his-

setti. Kapıyı çekerek fırladı. Müthiş bir uluma duydu, arkasında... Bu ne insan, ne de hayvan sesiydi. Fakat Tom arkasına bakmadı. Son süratle koşmağa başladı.

Yüz metre kadar ancak koşmuştu ki, arkasından bir sâlâh patladı. Koluna birşey çarpmış gibi oldu. Döndü, bir saniye arkasına baktı: kırmızı canavar hâlâ peşindeydi, fakat uzun bacaklarına rağmen pek acemice koşuyor, süratle yol alamıyordu. Patron da dükkânın arka kapısında durmuş, elinde kocaman bir tabanca tutuyordu.

Tom, dar bir sokağa atılırken tabanca bir daha patladı. Fakat kurşun isabet etmedi. Tom, bir çıkmaz sokağa girdiğini görerek dehşetle irkildi. Fakat binalardan birinin açık kapısını gördü. Daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir an nefesini toplamağa çalışarak karanlıkta bekledi. Bir merdiven üst katlara çıkıyordu. Öte tarafta bir koridor ve koridorun ucunda bir diğer kapı vardı. Sokakta bağırışmalar ve ayak sesleri duyuluyordu. Dışarda birisi, girdiği kapıyı yumruklamağa, tekmelemeğe başladı. Daha fazla duramazdı. Bir hamlede koridoru aştı, diğer kapıya vardı. Kendini başka bir sokakta buldu.

Koşmadan fakat hızlı adımlarla ana caddeye doğru yürüdü. Fakat kalabalık ana caddenin mi, yoksa arka sokakların mı daha az tehlikeli olacağına karar veremiyordu. Karanlık bir yerde bir ağacın arkasına siper aldı, caddeyi tetkik etmeğe başladı.

İlk bakışta cadde, bildiği herhangi bir küçük şehir caddesinden farksızdı.

Birdenbire gözüne, kol kola ilerleyen iki kırmızı canavar ilişti. Bunlar dükkânda gördüğünden daha iriydi. Bu canavarların manzarası başlı başına bir muamma idi. Fakat caddede kimsenin onlara aldırması herkesi tabî görmesi Tom'u çileden çıkarıyordu.

«Bura» da bulunması!

Peki ama: «Bura» sı neresi?

Yeni Dünyalardaki hayalî maceraları anlatan mecmualarda bile rastlanamayacak korkunç mahlûkların insan

olarak dirsek tokuşturmasının bu kadar tabii görüldüğü bu çılgın kâinat neydi?

Neydi bu çılgın kâinat ki, yirmi beş sent mukabilinde iki yüz dolar alıyor ve yarım dolar hediye edince vahşî ölüm tehlikeleriyle karşılaşılıyordu? Halbuki kredi banknotları da George Washington'un resimlerini taşıyor ve normal tarihli görünüyordu.

Üstelik burada (Harikulâde Maceralar) ve (Şık Bayan) mecmualarından tefrik edilemeyecek mecmualar bulunması ne demektir?

Öyle bir kâinat ki Harold Lloyd'un filmlerinde görülen eski Ford'larla, seyyareler arası seyahatler aynı zamanda bulunabiliyor... Seyyareler arası seyahatin mevcut olduğu muhakkaktı. Bu kırmızı tüylü canavarlar yeryüzü mahlûkları değildi. Olamazdı. Dükkâncıya füzeyi sorduğu zaman «Her gün geliyor» dememiş miydi?

Hem de üstüne çullanmadan evvel aynı dükkâncı:

— Casus! Arkturus'lu! diye bağırıyordu... Ama böyle şey olamazdı be! Arkturus, bilmem kaç ışık senesi mesafede. Hâlâ eski Fordların mevcut olduğu bir medeniyet farzedelim ki Ay'a kadar gidebilir, ama Arkturus'a! İmkânı yok, yahut

Dükkâncı, kırmızı canavara «Kamerli» diye hitap etmişti. Bu, Ay mahlûklarına verilen bir isim miydi? Yoksa sadece bir şahıs ismi miydi? «Her akşam bu saatlerde geliyor, müşteriler buraya uğrar» derken, bu iki buçuk metrelik mahlûkları mı kastediyordu?

Tom omuzunun acıdığını hissetti. Yapışkan ve sıcak bir mayi kolunu ıslatmıştı. Baktı. Spor ceketinin kolu kana bulanmıştı. Karanlıkta kendi kanını kırmızıdan ziyade siyah gibi görüyordu. Yarasını sarması, bu kanı dindirmesi lâzımdı.

Bir polis memuru bulsa?.. Ama bu acaip dünyada polis memuru nerede bulunur? Haydi bir polis buldu diyelim, ona ne söyleyecek? Teslim olup hakikati mi anlatacak? Fakat hakikat nedir?

— Siz hepiniz yanılıyorsunuz! Biz hali hazırda Arz üzerinde Amerika Birleşik Devletleri, Newyork eyaletinin Grin-

vil şehrindeyiz. Sene 1956. Haziran ayı. Seyyareler arası seyahatler henüz mümkün değildir. Ay'a gidecek ilk füzeyi bugün attılar. Para birimi kredi değil, dolardır. Kredi banknotlarının üzerinde Washington'un resini ve Fred M. Winsen'un imzası bulunması birşey değiştirmez. Sokaklarda dolaşıp duran bu kırmızı renkli canavarlar mevcut olamaz. Bu civarlarda bir yerde L. A. Borden isminde zengin bir adam oturur. Onu bulmama yardım edin!

Bir polis memuru buldu diyelim, ona bunları mı söyleyecek?

Bu, olacak şey değildi. O ana kadar şahit olduğu şeylere bakılırsa, «Bura» da bir tek adam bile böyle bir masala inanmazdı. Böyle bir teşebbüste bulunmadan önce, bu acalı yer hakkında daha etraflı bir bilgi sahibi olması faydalı olacaktı.

Uzakta bir yerde canavar düdükleri öttü. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Eğer bu canavar düdükleri burada da, onun geldiği yerdeki mânayı ifade ediyorsa; polis birinin peşine düşmüş demektir.

Kimin?

Kimin olacak? Herhalde onun: Tom Karper'in...

Ceketinin kolundaki kanı düşünerek ana caddeye çıkmamağa karar verdi. Üzerinde bulunduğu küçük sokağın karşı kaldırımına geçti. Oradan, daha karanlık bir arka sokağa saptı.

Canavar düdükleri iyice yaklaşmıştı. Bir polis arabası, baş döndürücü bir süratle evvelce bulunduğu sokağa saptı. Tok karanlıkta bir kapı ağzına büzülmüştü. Hakikaten onu arıyorlardı galiba! Ama nasıl tahkik etmeli? Kendini tehlikeye atmaktansa şimdilik bir yere sığınmak, kanlı ve yırtık elbiseyi defetmek, yarasını sarmak daha muvafık olurdu.

Biraz ilerde gözüne bir tabelâ ilişti: Kiralık odalar. Etrafına baktı. Yol tanhaydı, gelen giden yoktu. Tabelânın asılı bulunduğu bina, zemin katı yol seviyesinde, tuğla bir binaydı, Tom kapıya sokularak içeriye bir göz attı. Antrede kimseyi göremedi. Yavaşça kapıyı araladı, içeri süzüldü ve gürültüsüzce kapadı. Ayaklarının ucuna basarak müracaat

ofisine doğru yürüdü. Anahtarların ve müşteri mektuplarının bulunduğu göze baktı. Tezgâhın üzerinden uzanarak sallayıp bir anahtar aldı: 201 numara...

Gene ayak uçlarına basarak yavaş yavaş merdivenleri çıktı. Basamaklar kalın bir kilimle kaplıydı, ayak sesi duyulmuyordu. 201 numaralı odayı buldu. Açtı ve içeri girdi. Bu odanın müşterisi yarım saate kadar gelmezse belki muvaffak olabilirdi.

Elektriği yaktı. Derhal ceketini ve gömleğini çıkardı. Yarasını muayene etti. Yara derin değildi, enfeksiyon yapmadan sarar ve meşgul olursa çabuk atlatılabilirdi. Gardrobunu karıştırarak, oda sahibinin gömleklerinin kendisine uyup uymadığını kontrol etti. Gömlekler biraz bol geliyordu. ama, giyebilirdi. Kendi gömleğini yırtarak sargı yaptı ve kolunu sıkıca sardı. Beyaz gömleğinin rengine tamamiyle zıt bir mavi gömlek seçerek giydi. Koyu renk bir elbise seçti, bir de şapka aldı. Şapka başına boldu ama içine biraz kâğıt sıkıştırarak onu idare etti.

Aldığı şeylerin kıymetini tahmin ederek masanın üzerine beş yüz kredi bıraktı. Kendi elbiselerini de bir gazete kâğıdına sardı. Kapıyı açtı, etrafı dinledi. Ses seda yoktu. Geldiği gibi yavaşça inerek, sokağa çıktı. Ana caddeye doğru ilerlemeğe başladı.

Şimdi nisbeten emniyette sayılırdı. Dükkâna girdiği zaman üzerinde açık renk bir elbise olduğuna ve başı açık olduğuna göre polis o tarife uygun bir adam arayacaktı. Kırmızı canavar yakasına yapıştığı zaman ceketinin yırtıldığını ve kaçarken yaralandığını da dükkâncı derhal fark etmişti.

Kimseyle konuşmağa cesaret edemezdi. Bir gaf yapmak ihtimali vardı. 1943 baskılı bir yarım dolar, casustur diye öldürülmesini icap ettiriyorsa, ağızdan çıkacak herhangi bir söz başına kimbilir ne belâlar açabilirdi.

Ana caddeye yaklaşmıştı. Elindeki paketi yol üzerinde gözüne ilişen bir çöp kutusuna attı. Geceyi geçirecek bir yer bulmağa karar verdi. Caddeye çıktığı zaman, ilk girdiği dükkânın aksi istikametine yürüdü. Bir manifaturacı. bir

kuyumcu, iki ay evvel Newyork'ta gördüğü bir filmi oynatan bir sinema, bir pasta salonu...

Herşey normal görünüyordu. Bir an herşeyin hakikaten normal olabileceğini, belki kendi şuurunda bir kusur bulunduğunu düşündü. Belki dükkâncı kafadan çatlaktı, belki kırmızı canavarların da mantıklı bir şekilde izah edilmesi mümkündü.

Bir gazete bayının önüne geldi. Günlük gazeteler üstüste asılmıştı, birkaç kişi merakla tetkik ediyordu. Tom da sokuldu. İlk bakışta gazeteler de normal görünüyordu. Fakat gözü bir başlığa takılınca, Tom başından aşağı buz gibi bir düş yapmışa döndü:

ARKTURUSLULAR MERİHE BASKIN YAPARAK KAPİYİ TAHRİP ETTİLER.

Gafil avlanan Arzlılar büyük zayılat verdi.
Dopel, «İntikam alacağım» diyor.

Tom gazetenin tarihine baktı: o günkü Newyork Times harflerini, manşetini kendi malıymış gibi tanıdığı Newyork Times!... Bir gazete aldı. Bayie bir yüz kredilik banknot uzattı. Herif dosan dokuz kredi iade etti. Tom gazeteyi cebine yerleştirdi. Süratli adımlarla uzaklaştı.

Kolayca bir otel buldu. Mütad fişi, kendi isim ve adresini vererek doldurdu. Otelde komi yoktu. Anahtarını vererek odasını tarif ettiler. Odasına girip kapıyı kilitledikten sonra, derin bir nefes aldı.

Nihayet, nisbeten emniyette sayılırdı.

Mecmuaları ve gazeteyi yatağın üzerine bıraktı. Şapkasını ve ceketini askıya asarken, kapının yanında, duvarda, on beş santimetre çapında daire şeklinde bir kumaş gözüne ilikti. Dairenin ortasında iki düğme vardı. «Bir radyo olmalı» diye düşündü. Düğmelerden birini çevirdi. Cihazdan hafif bir ses işitildi. Diğer düğmeyle istasyon ayarı yapın-

ca, radyodan bir caz müziği gelmeğe başladı. Orkestrayı Beni Gudmen'e benzetti. Fakat çaldıkları parçayı hatırlamıyordu.

Yatağa uzandı. Evvelâ kendi mecmuasını aldı ve gitikçe artan bir hayretle hem gördüğü bir makete aynen benzeyen, hem de tamamen başka olan kapağı tetkike koyuldu. Birdenbire aklına birşey geldi. Pürtelâş mecmuanın baş sahifesini açtı. Alt tarafta küçük puntolarla:

Borden Yayınevi tarafından işletilir.

Sahibi: L. A. Borden

Yazı işleri müdürü: Tom Karper

yazılıydı.

Ferahlayarak bir nefes aldı. Bu kâinat neresi olursa olsun, onun da bir yeri vardı burada... O da bu kâinatta idi. Borden de mecmualarını muhafaza ediyordu, fakat Grinvil'deki evine ne olmuştu acaba? Sanki 10 Haziran 1956 tarihinde saat yedi sularında ev birdenbire sırta kadem basmıştı. Yepyeni bir merakla (Şık Bayan) mecmuasını açtı. Şüphe yoktu. Onun da yazı işleri müdürü Bati Hadley'di. Yalnız bir nokta hayretini mucip oldu: mecmuanın üzerinde «Borden Yayınevi tarafından neşredilir» yazılıydı. Halbuki bu son sayının, eski naşirinin ismiyle çıkması icap ediyordu. Çünkü Borden mecmuayı satın alalı daha birkaç gün olmuştu. Temmuz sayısı, satıştan evvel hazırlanmış ve baskıya verilmiş olduğu için eski sahibinin ismini muhafazaya karar vermişlerdi.

Bununla beraber içinde bulunduğu kâinat ne olursa olsun, Beti Hadley'in de bu kâinatta var olması Tom için büyük bir teselli menbaı idi. İçini çekti. Beti Hadley bu kâinatta mevcut bulundukça, kırmızı canavarlara rağmen, burası hiç te korkunç sayılmazdı.

Kendisi de halen eski mecmuasının yazı işleri müdürü bulunduğu mevki ve gelir sahibi bir adam olduğuna göre mesele basitleşiyordu. Ama parasını dolar yerine kredi vahidi üzerinden alacakmış. Vız geltr!

Radyodaki müzik birdenbire kesildi; heyecanlı bir ses:

— Sayın dinleyiciler! diye başladı. Şimdi özel haber bültenimizi veriyoruz: Grinvil ve civarı sâkinlerine ikinci ihtar! Yarım saat evvel haber verilen Arkturus casusu henüz ele geçirilmemiştir. Bütün garlar, şoseler ve feza limanları gayet sıkı bir kontrol altında bulunmaktadır. Araştırmaların devam ettiği müddetçe bütün vatandaşların müteyakkız bulunmalarını tavsiye ederiz. Bilhassa, silâhsız sokağa çıkmayınız. En ufak şüphede tereddüt etmeden ateş ediniz. Bazı yanlışlıklar olacağından şüphe etmiyoruz, fakat tekrar edelim ki yüz şüpheli masumun ölümü, birkaç milyon Arzının ölümünden evlâdır.

Radyo ihtarını katî şekilde tekrar ediyordu:

— ... En ufak şüphede derhal ateş ediniz. Casusun tarifini tekrar ediyoruz: Takriben bir yetmiş beş boyunda, 80 kilo civarında, üzerinde bej spor elbise, açık spor yakalı beyaz gömlek var; şapkasız. Elâ gözlü, dalgalı kumral saçlı, otuz yaşlarında...

Tom rahat bir nefes aldı. Kıyafet değiştirdiğini henüz haber almamışlardı. Yarısından da bahsedilmiyordu. Tarif oldukça isabetliydi. Ama kıyafet değiştirdiğine ve yaralı olduğuna işaret edilmedikçe tahlikede sayılmazdı. Fakat, elbisesini yürüttüğü adam, odasına gelir de hırsızlığın farkına varırsa o zaman işler çatallaşacaktı. Vâkıa Tom 500 kredi bırakmıştı herife ama, adam radyoyu dinlediyse derhal vaziyeti ihbar edecekti. Tom parayı bıraktığına pişman oldu: alelâde bir hırsız çaldığı eşyanın parasını bırakmaz. Para bırakacağına daha başka şeyler de alarak bunun adı bir hırsızlık vakası olduğu intibaini uyandırması lâzım değil miydi? Tom hata etmişti, oraya para bırakmamalı ve hattâ gardroptaki üç elbiseyi birden bir valize koyarak almalıydı. O zaman polis hangi elbiseyi giydiğini bilmediği için araştırma zorlaşacaktı. Halbuki şimdi, sırtındaki elbisenin tam tarifini bulabilirlerdi.

Amma baş belâsı yere düşmüştü yahu!...

En ufak bir şüphe karşısında derhal ateş edin!

Vay anasını!

Bir de polise müracaat edip, teslim olmayı düşünmüştü ha! Allah saklasın.

Artık polise müracaat mevzubahis olamazdı. Evvelce «Acaba vaziyetimi anlatabilecek miyim?» diye bir sual vardı zihninde, şimdi bu sual değişiyor, «İzah etmek fırsatını bulacak mıyım?» şekline giriyordu. Radyonun, en ufak bir şüphe karşısında ateş edin, demesine bakılırsa o fırsatı bulamıyacaktı. Garların ve yolların tutulmuş olmasına rağmen bir an evvel Newyork'a dönmesi lâzımdı. Fakat orada ne bulacaktı? Duradaki gibi alelacele bir âlem mi, yoksa bildiği eski Newyork'u mu? Orasını Allah bilir.

— Acaba oynattım mı?

Eğer hakikaten oynattıysa, bugüne kadar misli görülmemiş bir delilikti. Eğer kendisi deli ise hangi kâinat hakikattı? O güne kadar yaşadığı kâinat mı, yoksa damdan düşercesine içine yuvarlandığı şimdiki kâinat mı? Şimdiki kâinat hakikatse, bu akşam saat yediye kadar yaşadığını zannettiği hayat sahte hâtıralardan ibaretse, bu hengâmede onun durumu neydi? Bu şerait onu hakikaten Arkturus casusu mu yapardı?

Bu faraziye, herhangi bir faraziyeden daha imkânsız değildi.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Sert adımlarla yürüyen birkaç kişi tam onun kapısının önünde durdular. Kapı vuruldu.

Kaba bir ses:

— Polist dedi. Açın!

IV

MANHATTANIN HALİ

Tom kafasını zehir gibi çalıştırıyordu.

Radyo, her evde araştırma yapıldığını söylemişti. Polis otele gelince, son müşteri olan ona da gelecekti tabii... Ondan şüphelenmelerine başka sebep olamazdı. Üstünü

ararlarsa? Kalan parasını, bozukluğunu alelacele mendilin içine boşalttı. Bağladı.

Dışardan kapıya tekrar vurdular. Tom açık pencereden uzanarak mendili pencerenin dışına, kornişin tâ kenarına koydu. Kapıyı açtı.

İkisi üniformalı üç adam vardı kapıda... Üniformalı memurların elinde tabanca vardı. Üçüncü adam:

— Affedersiniz, dedi. Alelâde bir tahkik için geldik: haberleri duymuşsunuzdur.

— Gayet tabii. Buyurun.

Bu davet lüzumsuzdu, herifler zaten odaya girmişlerdi. Düşman yuvasına düşmüş gibi dört tarafı kolluyorlardı. Her iki tabanca Tom'un göğsüne tevcih edilmiş, titremeden, ateşe hazır bekliyorlardı. Sivil adam, soluk mavî gözlerini Pol'a dikmişti:

— İsminiz?

— Tom Karper!

— Mesleğiniz?

— Gazeteciyim. Şu gördüğünüz (Harikulâde Maceralar) mecmuasının yazı işleri müdürüyüm.

Tom eliyle yastığın üzerindeki mecmuayı gösterdi. Göğsüne tevcih edilen tabancalardan birinin namlısı, dört beş santim indi. Tabancayı tutan memurun yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı.

— Tom Karper mi? dedi. Okuyucu mektuplarına da cevap veren sizsiniz değil mi?

Tom başını salladı; devam etti:

— Öyleyse benim ismimi de hatırlarsınız: Con Garret... Size dört mektup yazdım, ikisini neşrettiniz.

Tabancasını sol eline aldı ve Tom'u daima silâh tehdidi altında bulundurarak, elini uzattı.

Tom uzanan eli sıkı:

— Hatırlamaz olur muyum, dedi. Daima iç sahifelere renkli resimler koymamızı istersiniz.

Adamın tebessümü büsbütün yayıldı.

— Tamam, dedi. Benim. Mister Karper, en sadık okuyucularındanım, mecmuanızın

Sivil memur sert bir sesle:

— Tabancanıza dikkat edin, komiser! dedi. Gevsemek yok!

Tabancanın namlısı derhal doğruldu, Tom'un göğsüne çevrildi. Fakat komiser hâlâ gülümsüyordu.

— Bu adamın dedikleri doğru, dedi. Sahtekâr olsa, benim mektuplarımda ne yazılı olduğunu nereden bilecek?

— Mektuplarınız basıldı mı?

— E...evet!

— Arkturus'luların şayanı hayret hafızaları vardır. Eğer bu adam gazeteciyim diye yutturuyorsa, müdürü olduğunu iddia ettiği mecmuanın bütün nüshalarını ezberlemiştir tabii...

Komiser kaşlarını çatı:

— Belki, dedi. Ama...

Emin değildi. Şapkasını arkaya atarak alnını kaşdı.

Polis müfettişi kapıyı kapamış, arkasına yaslanmıştı. Bir Tom'a, bir komisere bakarak:

— Maamafih fikir fena değil, dedi. Eğer basılmamış bir mektubunuz varsa o mektup sayesinde Mister Karper'in samimi olduğunu ispat edebilirsiniz, belki birşeyler yapabiliriz.

Komiser mütereddit görünüyordu. Tom fırsattan istifade ederek:

— Komiser, dedi, bana gönderdiğiniz son mektubu hatırlar mısınız? Takriben bir ay oluyor sanırım.

— Tabii. Re...

— Durun. Bırakın ben söylileyim. Mektubunuzda, resimli mecmuaların, iç resimlerini renkli bastıkları halde, (Harikulâde Maceralar) dan daha ucuza sattıklarını ve bizim mecmuanın, satış fiyatını arttırmaksızın, aynı şeyi neden yapmadığını soruyordunuz. Tamam mı?

— Doğru. Mektupta bunları yazmıştım. Mektubumu okumadan bunları bilmesine imkân yoktur.

Gözleri yatağın üzerindeki mecmuaya takıldı:

— Maamafih, eğer bu seferki sayıda çıktıysa... Ben daha onu görmedim. Bugün çıktı satışa...

— Yok. İsterseniz alın, bakın.

Komiser Garret müfettişo bir göz attı. Müfettiş başıyla tasdik etti. Komiser Tom'un arkasından geçti. Mecmuayı aldı ve okuyucu mektupları sayfasını açtı. Hem okumağa hem de göz ucuyla Tom'u kontrol etmeğe gayret etti.

Müfettiş zevksiz bir tebessümle cebinden kısa namı-lı bir tabanca çıkardı:

— Sen okumana bak, Garret! dedi. Börk'le ben onu kol-larız.

Komiser mecmuanın sahifelerini gözden geçirdi. Ni-hayet:

— Hayır, dedi. Basılmamış.

Müfettiş Tom'a gülümseyerek:

— Mesele hallolmuştur, dedi. Maamafih, eğer üzeriniz-de hüviyetinizi ispat edecek bir vesika varsa, görebilir mi-yim?

Tom elini iç cebine uzattı. Fakat müfettiş:

— Müsaade edin, diyerek Tom'un arkasına geçti ve ça-buk bir hareketle bütün ceplerini yokladı. Onu ilgilendire-cek birşey bulamadı. Portföyünü aldı, muhteviyatını kısı-aca tetkik ettikten sonra iade etti

— Teşekkür ederim, Mister Harper, bununla beraber bir noktayı daha aydınlatmak isterim: niçin bagajsız seya-hat ediyorsunuz?

— İşin aslına bakarsanız, geceyi Grinvil'de geçireceğimi tahmin etmiyordum. Fakat işim biraz uzadı.

— Teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğimizden dolayı özür dilerim. Fakat, bildiğiniz gibi, çok dikkatli olmamız lâ-zım. Siz de otele yeni gelmişsiniz. Komiser Garret'in sizi ta-nınması hakikaten iyi bir tesadüf, yoksa bu kadar kolaylıkla kurtulamazdınız.

— Gayet tabii müfettiş bey. Dikkatli olmanız icap etti-gini ben de biliyorum.

— Muhitimizde bir casusun bulunması çok tehlikeli bir durum yarattı. Maamafih Grinvil'den çıkmasına imkân yok-rur. Şehrin bütün çıkışlarını öyle sıkı bir kontrol altına al-

dık ki, bir sinek bile uçamaz desem, hata etmiş olmam. Ve bu casus yakalanıncaya kadar da kordonu gevşetmiyeceğiz.

— Acaba ben Newyork'a gitmek için müşkülâtla karşılaşacak mıyım?

— Bütün garlarda gayet sıkı tedbirler alınıyor, taramalar yapılıyor. Hüviyetinizi ispat etmekte müşkülât çekmezsiniz sanırım. Fakat gene de bir hayli zaman alır. Şansınız yardım eder de vazifeli memurlar arasında bir okuyucunuza raslarsanız işiniz kolaylaşır.

— Bu ihtimal maalesef pek az. Yarın sabah ta büroda olmam lâzım, fakat bu tahkikat uzun sürerse muhakkak geç kalacağım. Yorgun olduğum için gece yolculuğunu göze alamamıştım. Maalesef, öyle zannediyorum ki, yorgunluğuma rağmen bu gece hareket etmem gene de şayanı tercih olacak. Acaba bu akşamki treni kaçırdım mı?

Müfettiş saaline baktı:

— Daha biraz vaktiniz var, yetişebilirsiniz. Fakat hüviyet tahkikinizin kısa zamanda bitmesine imkân yoktur.

Tom üzüntülü bir tavır takınarak:

— Çok yazık, dedi. Bu akşam hareket edebilsem iyi olacaktı. Müfettiş bey sizden birşey rica etsem. Acaba gara telefon edip, beni tanıdığınızı ve treni kaçırmamam için sizin sözünüzü kabul ederek, tahkiki mümkün merteye kısa kesmelerini söyler misiniz? Yoksa bu talebimle hüsnüniyetiniz suistimal etmiş olur muyum?

— Ne münasebet! Şimdi telefon eder. vaziyeti idare ederim.

On dakika sonra Tom bir taksiye binmiş, istasyona doğru yollanıyordu. Yarım saat sonra da Newyork'a müteveccih gayet تنها bir trenin kompartımanında bulunuyordu.

Derin bir nefes aldı. Tehlikeyi muvakkaten atlattı. Newyork'ta herhalde emniyette olacaktı. Ne olursa olsun Grinvil'i saran polis kordonunu aşmak şimdilik büyük muvaffakiyetti. Polisler odasından çıktıktan sonra, pencerenin

dışına sakladığı parasını da almayı ihmal etmemişti. Mülfe-
tişin telefonundan sonra, gardaki memurların kendisini pek
sıkı aramıyacaklarını tahmin etmişti. İşin esasının ne oldu-
ğunu adamakıllı anlamadan paralarını elden çıkarmak iste-
miyordu. Bu paraları üstünde taşımak herhalde tehlikeli bir
hareketti. Fakat ilk gittiği dükkânın sahibi sadece bir yirmi
beş sentliğe mukabil ona 2000 kredi vermişti. Belki de diğer
paralar daha çok ediyordu. Zaten dükkâncı da verdiği mik-
tarın, paranın kıymetinden az olduğunu itiraf etmiş değil
miydi?

Peki, ya yarım doların başına açtıkları?

— Aldırma! diye düşündü.

Bunu bilmece halleder gibi kafadan halledemezsin. Bek-
le biraz! Şöyle durumu iyice bir kritik et! Sonra bir çareyi
düşünüldür.

Otel hesabını ve bilet parasını ödedikten sonra, daha
elinde yüz kırk dolara muadil kredi kalıyordu. Bu parayla
bir müddet geçinebilirdi. Dolar olarak elinde kalan parayı
da iyice saklamıştı. Mecbur kalmadıkça onu elinden çıkar-
mıyacaktı. Filhakika onu eski dünyasına bağlayıp, tamamiy-
le çıldırmadığına şahadet eden yegâne unsur cebindeki do-
larlardı. Hâtıraları münakaşa edilebilirdi. Fakat bu paralar
müsbet, elle tutulabilir şeylerdi.

Tren gardan uzaklaştıkça Grinvil'in ışıkları yavaş yavaş
ufukta kayboldu. Tom Grinvil'den aldığı gazeteyi açtı ve
onu bilhassa ilgilendiren bahsi okumağa başladı.

Arkturus'luların işgal ettiği bildirilen Kapi, anladığına
göre, 1939 da Merih'te kurulmuş bir Arz kolonisi idi. Me-
rih'te kurulan emsali koloniler arasında dördüncü oluyor-
du, bu, dört koloninin de en küçükleriydi. Arz'lı mevcudu
840 kişiydi. Hepsinin ve ayrıca yüz elli kadar Merihlinin
kâmilan can verdiği tahmin olunuyordu.

Demek Merih'e hicret eden ve orada bir koloni kurma-
ğa teşebbüs eden Arz'lılardan başka, bir de komşu seyyare-
nin yerli sâkinleri, Merih'liler vardı. Ne biçim mahlûklardı
bunlar? Makale bu hususta hiçbir izahat vermiyordu. Belki
de kırmızı canavarlar Merih'ten geliyordu, belki de dük-

kâncının kullandığı «Kamerli» tâbiri sadece bir öz isimdi.

Okumağa devam etti: Arkturus'luların münzevi bir feza gemisi seyyareler arası savunma satırlarını aşmış ve Doppel'in avcıları farkına varıncaya kadar, bir feza torpili salıvermeğe muvaffak olmuştu. Avcılar derhal taarruza geçmişler ve Arkturus gemisinin en yakın galaksiye kaçmak için sarfettiği gayrete rağmen, yetişerek onu imha etmişlerdir.

Nevyork Times, bir mukabil baskın yapmak üzere teşebbüse geçildiğini, fakat hazırlıkların askerî sır olmak habisiyle çok gizli tutulduğunu ilâve ediyordu.

Tom makalenin içinde ona tamamiyle yabancı ve hiçbir mânâ ifade elmeyen bir sürü insan ve eşya isimleriyle karşılaştı. Bazan da mevzu arasında geçiveren bir iki isim kullaklarına âşına geliyordu. Meselâ: Zühre Bölgesi Harekât Kumandanı General Dwight D. Eisonhower... gibi.

Makalenin sonunda tehlikeye en ziyade maruz şehirlerin savunma sistemini takviyeden bahsediliyordu. Fakat Tom bu kısımdan hiçbirşey anlamadı. Bu kısımda «Mutlak sisleme» gibi garip tâbirler geçiyor, «Karanlıkta gezenler» gibi ne olduğunu bilmediği şeylerden bahsediliyordu.

Gazeteyi manşetinden son ilânına kadar okudu. Günlük hayatı ilgilendiren yazılar, kendi dünyasındakilerden âdeta farksızdı. İlânlar da aşağı yukarı, kendi dünyasındaki mamûleri övüyordu. Küçük ilânlarda (Kiralık) ların bolluğu dikkatini çekti. Birçoğunda sebep olarak (Merih'e hicret) gösteriliyordu. (Satılık köpekler) kısmında ise bir Kamer Basse'si ve bir Zühre Setter'i de vardı.

Tren Grand Santral garına, gece yarısından biraz sonra girdi. Tom gazetesini katladı. Tekrar tetkik etmek üzere cebine koydu. Gazeteyle okadar meşgul olmuştu ki mecmualara bir göz atamamıştı. Maamafih, Tom gazetesıyla meşgulken diğer birşeyin de farkına varamamıştı. Şimdi tren yavaş yavaş gara girerken, Tom henedense teşhis edemediği fakat havada mevcudiyetini hissettiği acaip, değişik, bambaşka birşeyin varlığını sezdi. Bu tenvirat noksanı değildi, hattâ bildiğinden daha da fazla lâmba var gibi geldi...

Bindiği trenin nekadardır تنها olduğunu hayretle gördü. Tren gara girdiği zaman peronda bir tek demiryolu memurunun bulunmaması büsbütün hayretini mucip oldu. Birkaç metre ilerisinde ufak tefek bir adam, biri koltuğunun altında ve ikisi de ellerinde olmak üzere üç valizini birden taşımağa çalışıyor, binbir müşkülâtla ilerleyebiliyordu.

— Size yardım edebilir miyim?

— Ah! Çok teşekkür ederim.

Adamın sesinde öyle aşikâr bir minnet ifadesi vardı ki! Ağır valizlerden bir tanesini Tom'a verdi. Beraberce peron boyunca ilerlemeğe başladılar.

— Bu akşam tren pek kalabalık değil galiba? dedi Tom.

— Son tren. Bu geç vakitte hiç tren çalıştırmamaları lâzım. İnsan evine gidemedikten sonra ne faydası var? Sabahleyin erkenden çıkabilirsin, diyeceksiniz ama, kımıldamıyacak olduktan sonra neye yarar?

— Haklısınız.

Tom, herifin söylediklerinden bir kelime anlamıyordu. ama gaf yapmak niyetinde de değildi.

— Dün gece seksen yedi kişi sizlere ömür... Bu seksen yedi de cesedleri bulunanlar yani... Nehri boylayanların hesabını kimse bilmiyor.

Tom, gene birşey anlıyamadan:

— Ne feci! dedi.

— Bir tek gecenin, vasatlı bir gecenin yekûnu, yüz kişi kadar ölmüş olması lâzım. Arka sokaklarda yarı ölü bir hale gelinceye kadar dövülenler, yavaş yavaş gebermekte olanlar... Bunların hesabını Allah bilir.

İçini çekti:

— Biliyor musunuz, dedi, Broadway'da bile insanın korkmadan gezebildiği zamanları hatırlıyorum.

— Biraz nefes alayım, dedi. Siz gitmek istiyorsanız valizi burada bırakabilirsiniz.

Tom ağır valizi yere bırakıp, biraz dinlenmeğe dünden razıydı. Yaralı sol omuzu ağrıyor, el değiştirmesine imkân vermiyordu. Maamafih adamdan ayrılmak niyetinde değildi. Uyuşan parmaklarını gererek:

— Vaktim var, dedi, acelem yok.

Ufak tefek adam bir kahkaha attı:

— Ha! Ha! Ha! Böylesini duymamıştım. Acelesi yokmuş!..

Tom söylediği sözde komik bir taraf olmadığına emindi. Bununla beraber bozmadı. Mahcup bir tebessümle mukabele etti:

— Yahu radyoyu dinlemeyeli epeyce oluyor, yeni bir şeyler var mı?

Adam birdenbire ciddileşti. Birşeyden korkuyormuş gibi:

— Gayet tabii, dedi. Bir Arkturus casusu varmış civarda. Akşam ilk bültenlerde ilân edildi. Duymadınız mı?

— Yo! Duymadım. Teferrüatını hatırlıyor musunuz?

— Grinvil tarafında, gelirken geçtiğimiz küçük şehirde. Hatırlamıyor musunuz? Trenin bütün kapılarını kilitlemişlerdi. Peronda yalnız polis kontrolünden geçebilen yolcular vardı. Zaten gar kum gibi polis doluydu.

— Herhalde uykuya dalmıştım, neresi dediniz? Grinvil mi?

— Evet, Grinvil. Orada inmek mecburiyetinde olmadığıma nekadardır sevindim bilemezsiniz. Bütün şehri inceden inceye tarayacaklar.

— Nasıl farkına varmışlar casusun?

— Tedavülden kalkmış para yutturmağa kalkmış. Verdiği para da Arkturus mamûlâtı kalp bir paraymış, hanı yanlış tarihlilerden, biliyorsunuz!

— Ya!

Demek başını belâya sokan, sadece o yarım dolarlık olmuştu. Bunu tahmin etmişti zaten. Şu halde diğer paraları da elden çıkarması fena olmayacaktı.

— Peki ama, casusu sahte para sürerken farkettilerse, nasıl oluyor da yakalayamadılar?

— Yakalamak mı?

Adam heyecandan tir tir titriyordu:

— Fakat bayım, Arkturus'lular yakalanmaz, öldürülür. Görür görmez, hiç fırsat vermeden.

-- Ben de onu demek istiyorum, canım.

-- Bunu da öldürmeğe çalışmışlar. Dükkâncı ile bir Kamorli... Fakat kâfir kaçmış...

-- Ya!

-- O hâdiseden sonra Grinvil'de yirmi otuz kişi casus zannedilerek öldürüldü. İsterseniz tekrar yola koyulabiliriz.

Tom başıyla tasdik etti. Yürümeğe başladılar.

Adam:

-- İnşallah kuşet kalmıştır, dedi.

Tom cevap vermek üzere ağzını açarken kendini zor tuttu. Soracağı sualin kendisini ele verip vermiyeceğini kestiremedikten sonra, hiç sormamak bin kat daha iyiydi.

-- Herhalde kalmamıştır! dedi. Bu sözü hem müstehzi, hem de meyus bir tavırla söylemeğe çalıştı. Verdiği cevap falso yapacak olursa işi alaya dönebilirdi.

Adam cevap vermedi. Acı acı başını salladı. Garın büyük holünün kapısına yaklaştıkları zaman, kırmızı şapkalı bir demiryolu memuru:

-- Kuşet istiyor musunuz? diye sordu.

-- Tabii, tabii... İki tane.

Adam Tom'a döndü:

-- Kusura bakmayın, dedi. Size danışmadan cevap verdim. Belki kuşet istemez, oturmayı tercih edersiniz.

Tom'un sabrı tükenmişti. Söylenenlerden bir tek şey anlamıyor, sanki zifiri karanlıkta ip cambazlığı yapmağa çalışıyordu.

Bu da ne demekti? be? Kuşet mi istersiniz, oturmayı mı tercih edersiniz? Devenin başı! Ne oturmak, ne de kuşete uzanmak istiyordu. Eve gitmek istiyordu, eve!..

-- Ben biraz dolaşacağım, dedi.

Ve sözünü tamamlar tamamlamaz olduğu yere kazık gibi çakıldı.

Büyük holün kapısından girmişlerdi. Bütün holü, aralarında dar geçitler bırakılarak sıra sıra dizilmiş, ordu tipi portatif karyolalar işgal etmişti. Bu kuşetlerin ekserisi meşguldü. Yani insan yatıyordu kuşetlerde...

Vay anasını!

Mesken darlığı bukadar mı feci idi? İmkânı yok. Gazetede bir sürü kiralık ilânı vardı. Gözüyle görmüştü yahu. Şu halde!...

Ufak tefek adam Tom'un omuzuna dokundu. Yaralı omuzuna. Tom acı ile sızradı, fakat adam farkına varmadı. Önden giden memura:

— Bir dakika... dedikten sonra Tom'a doğru uzanarak:

— Şey... dedi. Eğer kredi sıkıntısı çekiyorsanız, size... hani, kusuruma bakmayın... Size bir miktar verebilirim. Vaziyetiniz ne zaman müsait olursa o zaman ödersiniz. Ehemmiyeti yok.

— Hayır. Teşekkür ederim, ben kalmıyayım daha iyi.

— Nasıl? Çıkmak mı istiyorsunuz?

Bu «çıkmak» kelimesini adam öyle bir dehşetle söyledi ki, Tom bir kere daha falso yaptığını anladı. Fakat falso-nun ne olduğunu da farkedemiyordu.

Ne garın ağzına kadar portatif kuşetlerle dolu olmasını; ne burada kalıp kalmamasına bukadar ehemmiyet vermele-rini; ne de dışarı çıkacağını söylediği zaman ufak tefek ada-mın yüzünde beliren, son derece acıklı, sanki tahammül edi-lemeyecek kadar feci bir âkibetin karşısında kalmış gibi dehşetli ifadeden hiçbir şey anlayamıyordu.

— Yok canım, diyebildi. Oynatmadım ben. Burada bi-risiyle buluşacaktım da, şöyle bir bakacağım. Bulurum bel-ki. Zaten uyuyablleceğimi zannetmiyorum. Siz beni düşün-meyin, yardım teklifinize çok teşekkür ederim, o bakımdan sıkıntım yok.

Herifin daha fazla sual sormasına meydan vermeden uzaklaştı.

Büyük holün tenviratı oldukça zayıftı. İhtimal, uyuyan-ları rahatsız etmemek için... Tom, yarı karanlıkta dar geçit-leri takip etti, kimseyi uyandırmamak için mümkün oldu-ğu kadar az ses çıkararak, 42. sokağa açılan kapıya doğru ilerledi.

Kapıya yaklaşınca, iki resmî polis memurunun nöbet tuttuğunu gördü.

Fakat artık iş işten geçmişti. Duramazdı. Memurlar onu görmüş, merakla bakıyorlardı. Tom gidiş istikamelini değiştiremezdi. O âna kadar dosdoğru nöbet tuttukları kapıya doğru yürümüştü. Şimdi istikamet değiştirmesi dikkati çekti. Eğer tahmin edemediği bir sebeple, çıkmasına mâni olurlarsa, pencereden bakmak için kapıya gelmiş filân gibi bir bahane uydurabilirdi.

Kayıtsız bir tavırla yürümeğe devam etti. Kapıya yaklaşıncı camekânın siyaha boyanmış olduğunu farketti.

Memurlardan biri, nazik bir ifadeyle:

— Silâhınız var mı? diye sordu.

— Hayır!

— Dışarı çıkmak tehlikelidir, biliyorsunuz. Gayet tabii sizi alakoymağa selâhiyetimiz yoktur, burada kalmanızı ancak tavsiye edebiliriz.

Tom'un hissettiği ilk şey derin bir ferahlık oldu. Korktuğu gibi, onu burada zorla alakoyamayacaklardı. Geceyi burada geçirmeğe hiç niyeti yoktu. Bununla beraber, acaba memur ne demek istemişti? Tehlikeden kasıt neydi? Buradaki binlerce adamı, geceyi garda geçirmeğe mecbur eden tehlike ne olabilirdi? Nevyörk'a ne olmuştu yahu?

Artık ne geri dönebilir, hattâ ne de tereddüt edebilirdi. Zaten o her yerde tehlikede değil miydi?

Sesine elinden geldiği kadar kayıtsızlık ifadesi vermeğe çalışarak:

— Zaten uzağa gidecek değilim, dedi. Birşeycik olmaz.

— Siz bilirsiniz.

Öteki polis ilâve etti:

— İnşallah kazasız belâsız atlatırsınız, bayım.

Ve kapıyı açtı.

Tom haykırarak gerilememek için kendini güç tuttu.

Pencerelerde siyah boya sandığı şey, boya değildi. Siyahın, karanlığın ta kendisiydi. Ömründe hiç görmediği hayaline bile getirmedeği simsiyah, kallesçesine siyah... Bir duvar gibi mücessem, en ulaşılmaz deniz dipleri gibi tehditkâr, en derin mezar kadar esrarengiz, en feci kâbus kadar

korkunç bir karanlık... Işığın en ufak sahasından bile mahrum, acaip bir geceydi bu...

Garın içinden gelen ışık sanki bu gecenin esrarını yırtamıyor, canlı karanlığın ağır kıvrımlarını ayıramıyordu.

Gözlerini önüne eğdi; açık kapıdan gelen ışıkla önünde, kaldırımında ancak elli santimetre kadar bir mesafeyi görebiliyordu.

Allahım!

Kâbus mu görüyordu? Yoksa, bu canlı karanlık sinsi bir akışla, garın açık kapısından hakikaten giriyor muydu?

Bu karanlık, her karanlık gibi ışık yokluğundan ibaret değil de, bilâkis elle tutulur, korkunç bir varlık mıydı?

Ne olursa olsun artık dönemezdi. Bilmediğini belli edemezdi. Kapının eşiğini aşmak ve ne olduğunu bilmediği bu korkunç gecenin esrareniz koynuna dalmak mecburiyetindeydi.

Bir adım attı. Kapı arkasından kapandı. Bu, gelmiş geçmiş her türlü karartmadan daha katî ve görülmemiş birşeydi. Gazetede rastgeldiği «mutlak sisleme» tâbiri, herhalde bu geceye verilen isimdi. Ne mehtap, ne yıldız, hiçbirşey seçilmiyordu. Halbuki Grinvil'den ayrılırken Ay'ı gökte ısıllı gülümseyerek bırakmıştı.

Bir adım daha attı. Döndü, arkasına baktı. Henüz çıkmış olduğu kapıyı göremiyordu. Halbuki kapının camı vardı yahut Ve garın içindeki ışık nekadar zayıf olursa olsun böyle karanlık bir gecede görülmesi lâzımdı. Belki de camlar hakikaten siyaha boyanmıştı. Kapıya doğru bir adım attı. Elini uzattığı zaman değebilecek kadar mesafede, ancak seçilebilen soluk bir mustatil gördü. Bir adım geri gidince kayboluyor, tekrar yaklaşıncaya meydana çıkıyordu. Elini uzattı. Camın sert ve soğuk sathını hissetti.

Görüş mesafesi okadar, elini uzatabildiği kadardı...

Cebinden kibrit çıkardı. Yaktı, elini uzattı. Uzakta, çok uzakta belli belirsiz bir ışık görür gibiydi. Yanan kibritli bırakıldı. Kibritin düşmekte olduğunu gördü. Fakat yere, kaldırımına değdiği zaman yanık mı, sönük mü olduğunu bilemezdi.

Şimdi nekadar pişmandı, garda bir kuşet kiralamadığı.

na. Fakat heyhat! İş işten geçmişti. Dönemezdi artık. Zaten, polislerin kâfi derecede dikkatini çekmişti.

Hay Allah belâsını versin! Ne demiş te ufak tefek adamın yaptığı gibi...

Elini uzattı, binanın duvarına dokundu. Bir elini duvarda kaydırarak, diğer eliyle önündeki, gözle yaramadığı karanlıkları yoklayarak ilerlemeğe başladı. Gözlerini açık tutuyor, birşeyler görmeğe çalışıyordu. Fakat ne gezer! Bir körden hiçbir farkı yoktu. Duvarı takip eden eli birdenbire bir boşlukla karşılaştı. Okadar afalladı ki, az kalsın düşecekti. Bina köşesine gelmişti. Durdu. Devam edip etmeyeceğini düşündü. Gara dönemezdi ama, oracıkta sırtını duvara dayayıp kaldırıma da oturamaz, böylece sabahı bekleyemez değildi ya! Fakat... Sabahın ışıkları bu karanlığı dağıtabilecek miydi acaba?

Grinvil Villac'daki evine gitmesi mevzubahis olamazdı. Bu karanlıkta ne taksi, ne de başka bir vasıta çalışabilirdi. Bu karanlık gecenin koynuna atılmak için insan ya deli, yahut da kendisi gibi dünyadan habersiz olmalıydı.

Düşündükçe, kaldırıma oturup beklemenin de tehlikesi gözünde büyüdü. Ne olur, ne olmaz... Belki bir devriye polis geçer, onu müşkül mevkide bırakacak sualler sorabilirdi. Garın bu kadar yakınında bulurlarsa ne cevap verebilirdi? Haydi birkaç yüz metre ilerde olsa, belki eve gitmeğe teşebbüs ettiğini fakat yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi.

Binanın köşesinden ayrıldı ve ayaklarını yerde sürüyerek yolun karşı tarafına geçmeğe yeltendi. Ya trafik varsa? Ne trafiği be! Bu karanlıkta trafik olamayacağını evvelce de düşünmedin mi?

Ya radarla hareket ediyorlarsa?

Birdenbire irkildi: onu radarla takip edebilirlerdi...

Ayağı sert birşeye takıldı. Anı bir korkuyla midesinde bir gerilme hissetti. Yüzü koyun düşmemek için elini yere dayadı. Karşıdaki kaldırıma gelmişti. Kalktı. Gene ayaklarını sürüyerek kaldırımda yürüdü. Uzanan eli, duvarı buldu. Şimdi 4. sokakta olmalıydı.

Kulaklarını zorluyor, birşeyler işitmeğe çalışıyordu. Fa-

kat kendi ayak sürtüğünden başka ses duymuyordu. Bazan kulakları bir ses alır gibi oluyor, birdenbire duruyor; onunla beraber ses te durunca kendi ayak sesini, başka taraftan gelmiş zannettiğini anlıyordu. Gayri ihtiyarî, sanki sokağın derin sükûtunu ihlâl etmemek istermiş gibi, ayaklarının ucunda yürümeye başladı.

Dört yol ağzına gelince, 5. nci caddeye saptı. Nereye gidecekti? Evi çok uzaktı, böyle sürüne sürüne oraya kadar gidemezdi. Ama bir yere gitmesi lâzımdı. Times Square'da karar kıldı. Hiç olmazsa açık bir bar, bir meyhane bulsa! Nereye olursa olsun gitmeğe razıydı, yeter ki şu karanlıktan kurtulsun.

Geçerken binaların kapısını açmağa çalışıyordu, fakat bilâistisna hepsi kapalıydı. Beşinci caddeyi katetti. Karşı tarafta, solda Millî Kütüphane vardı. Bir an geceyi kütüphanenin önünde merdivenlerde geçirmeyi düşündü. Fakat hayır! Madem ki Times Square'a gitmeye karar vermişti, gidecekti.

Altıncı caddenin ağzına geldi. Bütün kapıları yokladı. Hepsi kilitli. Altıncı caddeyi geçti. Tekrar bir kapının önünde durdu. Kilidi yoklamak için elini uzattı.

Tam o sırada kulağına hafif bir ses geldi. Kendi ayak sesi olamazdı, çünkü yürümüyordu. Dinledi.

Bu bir ayak sesiydi. Tıpkı kendi ayak sesi gibi, hafif, ihtiyatlı, yavaşça ilerleyen bir ayak sesi ve bu ayak sesi ona doğru ilerliyordu.

Ne olduğunu bilmediği, korkunç bir tehlikeyle karşılaşmışçasına titredi. Karanlıkta sessizce yaklaşıp insanın boğazına sarılan isimsiz, mânasız bir tehlike...

V

KARANLIKTA GEZENLER

Tom olduğu yerde donakaldı. Parmağını bile kımıldatmıyordu.

Ve ayak sesi yavaş yavaş sinsi bir şekilde yaklaşıyordu. Sss! Sss! Ssss!

Heriften ancak kaçarak kurtulabilirdi. Fakat nereye kaçacak? Tom, tek buutlu bir dünyanın çerçevesinde kapanmış sandı kendini... Tek buut: iki istikamet!..

Yaklaşan yabancı ve Tom, aynı ip üzerinde yürüyen iki karınca gibiydiler. Ya karşılaşacaklar, yahut biri diğerinden kaçacaktı.

Fakat Tom gecikmişti. Belki de hafif duyulan ayak sesini, daha uzakta zannetmişti.

Nefesini tutmuş, kaçmağa hazırlanırken, birdenbire sanki görülmeyen bir hortlak eli omuzuna dokundu. Tom taş kesildi.

Bir ses... İler gibi bir ses:

— Rica ederim bana bir kötülük yapmayın! Acıyın bana! diyordu.

Tom nefes aldı:

— Korkmayın! dedi. Hareket etmiyorum geçin önümden.

— Peki bayım.

Bir çift el vücudunda dolaştı. İçki kokan pis bir nefes burnuna doldu. Adam önünden geçerken:

— Ben, zavallı bir feza gemicisiyim. Vallahi beş param yok. Daha biraz evvel soydular. Bana yaptığınız iyilik için size birşey söyleyeyim. Karanlıkta gezenler avda. Bütün tayfa... Times Square tarafında. O tarafa gitmeseniz iyi olacak.

Adam geçmek üzereydi. Bir eli hâlâ Tom'un kolundaydı.

— Seni onlar mı soydu?

— Onlar mı? Görmüyor musun bayım, yaşıyorum. Yürüyorum. Konuşuyorum. Gezenlerin eline düşsem canlı kalır mıydım?

— Doğru. Unuttum. Öyleyse o tarafa gitmiyeyim. Bana baksana tünel açık mıdır acaba?

— Tünel mi? Ahbab sen kavgâ çıkarmak mı istiyorsun?

— Öyleyse emniyette olmak için nereye gitmem lâzım?

— Emniyette mi? Alay mı ediyorsun sen be? Dünyanın

neresinde emniyet kaldı? Bulursan bana da haber ver. Bayım ben Dünya - Merih hattının en iyi pilotlarındanım. Hem daha uçuş bu kadar basit birşey değilken... Keşki gene mümkün olsa da, kelleyi koluğa alıp feza da dolassam. Burada Karanlıkta Gezenlerle saklambaç oynamaktan daha az tehlikeli...

— Benim onlardan olmadığımı ne biliyorsun?

— Deli misin be? Gezenler takım halinde kolkola gezerler ve yolu bir kenarından öteki kenarına kadar kaplarlar. Bastonlarının sesinden geldiklerini anlarsın. Bu karanlıkta sokağa çıkılır mı be? Haydi ben sarhoşum.. Sen muhakkak delisin.

Bir an durdu. Sonra:

— Bayım, dedi, bir kibritiniz var mı acaba?

— Evet. Buyur.

— Benim elim titrer bayım. Hastayım. Zühre seyyaresinde yakalandım. Sen bana bir sigara veriversene. Tellenendirirken, sana geceyi geçirecek bir yer tarif ederim.

Tom kibriti çaktı. Kibritin cılız alevi, zifiri karanlık içinde elli santimetre kadar, yarı karanlık bir küre yarattı. Tom bu yarı karanlık kürenin karşı kenarında korkunç bir ifadeyle bakan bir surat gördü. Kibritin alevi parlar parlamaz yukarıdan bir topuz indi. Tom'un kaçmasına imkân yoktu. Hiç farkında olamadan, onu kurtaracak yegâne hareketi yaptı. Elindeki kibritle beraber, ileriye, adamın üstüne attı kendini. Kafasına, topuz yerine herifin kolu indi. Topuz adamın elinden kurtuldu. Tom'un kaba etine çarparak kaldırma yuvarlandı.

Karanlıkta vahşi bir hırsla vuruşmağa başladılar. İki kuvvetli kol Tom'un boğazına kenetlendi. Pis, içki kokan nefes, küfürler savurarak yüzünü yalıyordu. Tom'un gözleri kararmağa, kulakları zonklamağa başladı. Can havliyle herifin karnına bir tekme indirdi. Adam küfrederek kendini biraz toparlayınca, bir kolunu kurtararak kulağına doğru bir svink salladı. Herif yere yuvarlandı. Fakat nakavt olmamıştı, küfredip duruyordu. Tom gürültü yapmamağa çalışarak üç adım geri çekildi. Durdu. Nefesini tutarak bekledi. Adam, kalktı. Hâlâ küfrediyor, nefes nefese soluyordu. Fa-

kat Tom'un oyununu farketmekte gecikmedi. Birdenbire herifin nefesi kesildi, duyulmaz oldu. Hiç birşey duyulmaz oldu. Sonra Tom, sol tarafa doğru gayet hafif bir ayak sesi duyar gibi oldu. Gayrı ihtiyar! sağa doğru bir tekme attı. Fakat ayak sesini tamamiyle gizlemeğe muvaffak olamadı. Kendisi duymuştu, öteki herif de niye duymasın. Ne kadar zaman böyle karanlıkta nefeslerini tutarak birbirlerini kolladılar? Tom farkında değildi. Fakat yerin dibine batasınca karanlık; en ufak seslere kulak vererek düşmanın nereden saldıracağını anlamağa uğraşmak; her an kafasına inmesi muhtemel olan topuzu beklemek sinirlerini berbat ediyordu.

Birdenbire yeni bir ses duydu. Fakat bu uzaktan gelen, yepyeni bambaşka bir sestti: Kayalık bir arazide yürüyen bir keçi sürüsü gibi... Yahut bir sürü kör bastonlarıyla yeri yoklayarak ilerliyormuş gibi... Bu ses Times Square'den geliyordu.

Tom birkaç adım sağında boğuk bir küfür işitti. Yolkesen herif küfrünü bitirince:

— Gezenler! diye homurdandı. Ve karanlığa hiç aldırmadan koşmağa başladı. Tom, herifin telâşlı ve intizamsız ayak seslerini sarahaten duyuyordu. Haydut, uzaklaşırken, korkudan lâpaya dönmüş bir sesle:

— Kaç durma! Gezenler geliyor! diye bağıırıyordu.

Adamın ayak sesleri uzakta kayboldu. Fakat baston sesleri inanılmıyacak bir sür'atle yaklaşıyor, çoğalıyor, kulaklarını tırmalıyordu.

Bu Gezenler neydi? İnsan mı?

Haydut: «Kol kola girerler, yolu bir kenarından diğer kenarına kadar kaplayarak ve bastonlarıyla yeri yoklayarak ilerlerler» demişti, İnsan olsunlar veya olmasınlar, bunların korkunç bir katil şebekesi olduğu muhakkaktı.

Tom, daha fazla bekliyemezdi. Baston sesleri pek yakınına belki on, belki onbeş metre yakınına kadar gelmişti. Ve sür'atle yaklaşıyordu. Sür'atle...

Ani ve dayanılmaz bir paniğe kapıldı. Bina duvarlarının bulunduğunu tahmin ettiği tarafa doğru kendini attı.

iki elini uzatarak duvarı buldu. Sonra, bir çılgın gibi, baston seslerinin geldiği tarafın aksi istikametinde koşmağa başladı. Artık düşeceğini, ayağının takılacağını filân düşünmüyor, düşünemiyordu. İki üç adımda bir, duvarı arayarak, feci bir korkunun pençesinde alabildiğine koşuyordu.

Galiba baston sesleri uzaklaşmıştı. Yoksa ona mı öyle geliyordu.

Birdenbire koştuğu istikametten tüyler ürpertici bir çığlık geldi. Bir adam acı acı, ulur gibi feryat etti. Bu acı feryat boğuk bir homurtu ile kesildi, bir inilti halinde uzadı ve söndü. Daha sesin aksi kulaklarında sönmeden, Tom bunun yolunu kesen haydut olduğunu biliyordu. Fakat adam hangi feci âkıbetin pençesine düşmüştü? Hangi esrarengiz ölüm şekli, ondan bu canhıraş çığlığı koparmıştı? Adamın öldüğüne hiç şüphe etmiyordu. Korkunç bir makinenin altında ezilse, insan ancak bu kadar dehşetle bağırabilir ve ölümü ancak bu kadar çabuk olabilirdi.

Tom'un saçları diken diken oldu. Herifin feci bir ölümle karşılaştığı tarafa koşuyordu...

Korkunun, insana barsaklarını gayri ihtiyarî boşalttıran, hakiki, feci korkunun ne olduğunu şimdi anlıyordu. Birdenbire ortalık aydınlansa ve manzarası ne kadar feci olursa olsun, bu karanlıkların gizlediği ifriti ona gösterse, hayatından on sene verirdi.

Arkasında bastonların gürültüsü daima ilerliyordu. Haydut duvarın kenarını takip ederek koşmuş ve ifrit onu orada kıstırmıştı. Tom da aynı duvarı takip ediyordu. Ürpererek duvardan uzaklaştı, çaprazlama yolun ortasına doğru yürüdü. Baston seslerinden uzaklaşarak beş on adım daha attı. Sesler en aşağı yirmi yirmibeş metre geride kalmıştı.

Geride mi?

Vay anasını! İstikametini mi şaşırmıştı... Baston sesleri demin arkasındayken, şimdi önden geliyordu. Daha da yakındı.

Kulak verdi.

Ve iliklerini donduran bir dehşetle ürperdi: Baston sesleri her iki taraftan geliyordu. Arkasından gelen seslerden

kaçarken, karşısından gelene sokuluyordu. Çetenin bir kolundan kaçarken diğer kolunun pençesine düşüyordu.

Şimdi anlıyordu canavarların maksadını. Önlerinden kaçanlara aldırıyorlardı. Sadece sokağın en kuytu köşesini bile tarayarak ilerliyorlardı. Kaçan zavallılar, karşıdan gelen kolun tuzağına düşecekler, nihayet gittikçe yaklaşan iki kol arasında feci şekilde can vereceklerdi.

Haydudun çılgınlığını tekrar duyar gibi oldu.

Easton sesleri her iki taraftan yaklaşıyordu. Birşey yapması lâzımdı. Yerinde kalsa, birkaç dakika sonra kapana kısıracaklardı. Sağa yabut sola kaçsa, feci akıbetini bir an evvel getirmiş olacaktı.

Döndü, yolun istikametine dik olarak kaldırıma doğru koştu. Kaldırın taşına çarparak yuvarlandı. Dizlerinin üzerinde sürünerek, doğrulmağa çalıştı. Elleri bir basamağa geldi. Elleri ve dizleri üzerinde, alçak bir merdivene çıktı. Bir kapı... Kilitli.. Vay anasını be! Kilitli... Zorladı. Sağlam. Can havliyle birkaç metre ileri koştu. Elini duvardan ayırmadan tabii... Bir kapı daha... Kilitli... Tokmağın üzerini yokladı: Cam... Hiç düşünmeden cama bir yumruk salladı. Bileğinin kesildiğini farketmeden elini içeri soktu. Kapının kilidini buldu. Kapıyı açtı. İçeri daldı. Bir anda kapıyı kapattı. Kilitledi. Sırtını kapıya dayadı. Nefes nefese kaldı.

Çiğ bir ılık gözlerini lırpalarken, sert bir ses:

— Kimildama! Yakarımı! dedi.

Tom otomatik bir hareketle ellerini omuzları hizasına kaldırdı. Sağ avucundan ve bileğinden kan akıyordu, fakat acı hissetmiyordu. Yavaş yavaş gözleri ışığa alıştı.

Küçük bir otelin antresindeydi. Kapıya cepheden bakan resepsiyon tezgâhının arkasında, korkudan sararmış bir adam, elindeki otomatik karabinayı Tom'un göğsüne doğru tutmuş duruyordu.

— Yaklaşma! dedi. Durma burada! Çık!.. Çık, yoksa vururum...

Tom'un kimildayacak hali yoktu:

— Çıkamam, dedi. Gezenler -dışarda. Ben çıkmak için kapıyı açsam onlar içeri girecek.

Gece bekçisi büsbütün sarardı. Bir an, hiç birşey söylemedi. Ve o kısa an esnasında, her ikisi sokaktaki baston seslerini sarahaten duydular.

— Kapıya yaslan. Perde açılıp, ışık çıkmasın dışarı. Perdeyi iyice bastır kapıya...

Tom kapıya iyice yaslandı.

Her ikisi de kulak verdiler. Tom, kanter içindeydi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Karanlıkta Gezenler kapının camındaki kırığı hissedecekler miydi? Bastonlarıyla yoklayarak eşfedecekler miydi? Sırtını siper ettiği bu delikten bir mermi, yahut bir hançer gelip onu bulmaya-
cak mıydı?

Saniyeler, saatler gibi uzadı.

Baston sesleri iyice arttı. Arttı. Arttı. Sonra kesildi. Boğuk fısıltılar duyuldu. Sanki insan sesiydi bunlar... Fakat Tom emin değildi.

Nefesini tutarak bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı. Dışardaki sesler kesildi. Heryeri bir ölüm sükûtu kapladı. Tom da, bekçi de birkaç dakika yerlerinden kımldamadan beklediler. Nihayet bekçi:

— Gittiler, dedi. Siz de gidebilirsiniz.

Tom başını salladı.

— Daha şuracıktalar. Çıkarsam ellerine düşerim. Ben soyguncu filân değilim. Silâhım bile yok. Param var, kırdığım camın parasını ödeyebilirim. Ve... boş odanız varsa bir de oda tutmak istiyorum. Ama odanız yoksa, geceyi burada geçirmek için bile size iyi bir para verebilirim.

Adam, silâhı hâlâ elinde, şüpheli gözlerle Tom'u süzdü.

— Ne yapıyordunuz dışarda?

— Son trenle Grinvil'den geldim. Kardeşimin çok hasta olduğunu söylemişlerdi. Eve kadar gitmeğe karar verdim... Evim gara çok yakın zaten. Evvelce gece hiç dışarda kalmamıştım. Bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordum. Ama artık gördüm. Beni kovsanız çıkmam buradan.

Bekçi gözlerini Tom'dan ayırmıyordu.

— Kollarınızı indirmeyin! dedi.

Karabinanın ucunu tezgâha dayadı. Bir eliyle kabza ve tetiği tutarken diğer eliyle tezgâhın altından bir tabanca aldı. Tüfeği bırakarak Tom'a doğru ilerledi.

— Arkanızı dönün. Silâhınız var mı, bakacağım.

Tom, döndü. Bekledi. Bekçi tabancayı beline dayadıktan sonra serbest eliyle ceplerini aradı.

— Pekalâ, dedi. Size inanacağım. Dışarda neler olduğunu bile bile bir köpeği bile atamam...

Tom içini çekerek döndü. Bekçi resepsiyon tazgâhının arkasına geçmiş, tabancayı da elinden bırakmıştı.

Tom:

— Bu cam için size borcum nedir? diye sordu. Ve bana verecek bir odanız var mı?

— Gayet tabii. Hepsi yüz kredi tutar. Fakat önce bana yardım edin, şu kitap raflarını kapının önüne çekelim, camın kırık yerini kapatsın. Böylece perde uçmaz, dışardan da ışık görünmez.

— Hay hay

Ve rafları beraberce kapının önüne çektiler.

Kitap rafında bazı kitaplar Tom'un nazarı dikkatini çekmişti. Bunları alıp bir göz gezdirmeye karar verdi. Seçtiği kitaplar şunlardı: (Sislemc'nin leh ve aleyhinde noktalar); H.G. Wells'in (Milletlerarası tarihin anahtarları); Doppel hakkında gördüğü bir düzineyi mütecaviz eserden en cazip görüneni, (Doppel'in hakiki çehresi)...

Kitapları alarak odasına çıktı. Oda fena değildi, geniş ve rahat yatak tatlı uykular vâdediyordu. Fakat Tom bu akşam ki hatasını çok pahalıya ödemek üzereyken, tam mâ-nâsiyle şans eseri olarak kurtulmuştu. Bir daha böyle hatalar yapmaması için bu dünya hakkında biraz mâlûmat toplaması lâzımdı. Bu işi bir an evvel yapmağa karar verdi.

Uyuyup kalmaması için yatakta okumamalıydı. Bir iskemleyi masanın başına çekerek önce (Sislemenin leh ve aleyhindeki noktalar) isimli eserden başladı. Sislemenin ta-

rihçesi kitabın başında cnteresan bir şekilde hülâsa edilmişti. Tetkik etmeğe başladı.

Bu buluş, 1934 de, Arkturus • gemilerinin Şikagoyu ve Romayı tahribinden sonra başarılmıştı. Şikago'nun bir milyondan fazla telefata kaydedilen tarihi 1933 senesinin son aylarında vukubulmuş, hemen arkasından bir o kadar zayıatla Roma tahrip edilmişti. Şikago'nun başına gelen felâketten sonra bütün dünya şehirleri kalî bir karartma yapmışlar, fakat bu tedbir Romayı kurtaramamıştı. Zira Roma bombardıman edildiği zaman mükemmel bir şekilde karartılmış bulunmaktaydı. Romayı tahrip eden Arkturus gemisi Doppel'in gayreti sayesinde yakalanmış ve mürettebatından bir kaçı canlı olarak ele geçirilmişti. Muharririn Mekki diye isimlendirdiği bir kimse veya birşey sâyesinde, sağ kalan Arkturus eserlerinden, bunların dünyaca bilinmeyen ve diğer bütün şualara ilâveten elektrik ışığının husule getirdiği meçhul bir şuaı da bulabilen detektörlere sahip oldukları öğrenilmişti. Bu detektörler sâyesinde, kat'i bir karartma tatbik eden şehirler bile Arkturuslular tarafından güpegündüzmüş gibi görülebiliyordu. Çünkü bütün ışık karartma tertibatları radyo dalgalarının geçmesine mâni olmadıkları gibi, Arkturus detektörlerinin kolaylıkla aldığı epsilon şualarına da bir mani teşkil etmiyordu. Bazı kimseler nehirlerde mum veya gaz lâmbaları yakılmasını tevsîye ederken, Doppel lâboratuvarına çekilmiş ve epsilon dalgalarını tetkike koyulmuştu. Bunlar gündüz, dünyanın atmosferinden çıkmadan güneş şuaları tarafından tahrip ediliyor, fakat geceleri böyle bir âkıbelle karşılaşmıyorlardı. Nihayet Doppel'in buluşlarından faydalanarak bir Alman bilgini bu dalgaya karşı kullanılabilecek yegâne çareyi keşfetmişti: Epsilon gazı...

Profesör Kurt Elbing'in bulduğu bu gaz garip ve enteresan hassaları haizdi: Kokusuzdu. Hayvanî veya nebatî herhangi bir hayat şekline zararlı olmadığı gibi ışığa ve epsilon şualarına kat'i surette set çekiyordu. Katrandan istihsal ediliyor ve çok ucuza mal oluyordu. Bir tek imalâthane bir günlük istihsalıyla en büyük şehri kaplıyabiliyor ve sabahları güneş doğunca kısa bir zamanda gazı dağıtıyordu.

Sisleme usulü tatbik edildikten sonra da birçok dünya şehirleri bombalanmıştı. Fakat bunlar sisleme ile korunmasına lüzum görülmemiş olan küçük şehirlerdi. Sisleme tesirli bir korunma silâhı olmuştu. Arkturus feza gemileri de ima en büyük şehirlere hücum ederdi. Dolayısıyla sislemenin tatbikinden sonra taarruz ettikleri şehir, bulabildikleri en büyük şehirlerdi. Sisleme tatbik edilmemiş olsaydı bu küçük şehirler yerine daha büyük şehirler mahvolacaktı. Böylelikle hiç değilse yirmi ilâ otuz milyon hayat kurtarılmıştı.

Bununla beraber mutlak sislemenin mahzurları da vardı. Hiç bir şehrin emniyet teşkilâtı şehri bir âfet gibi saran cinayet dalgasını durduramamıştı. Epsilon sisi çöker çökmez bütün sokaklar karanlıktan istifade ederek icrayı sanat etmek isteyen canilerle doluyordu.

Emniyet makamları bu durumla başa çıkamayacaklarını tesbit edinceye kadar yalnız Nevyork'ta beş bin polis memuru katledilmişti. Feza savaşlarında akıl almayacak tehlikelerle boğuştuktan sonra dönen feza gazilerinin, psikolojik bir reaksiyon neicesi, arzun sakın hayatına intibak edemeyip geceleri sokaklarda kaynaşan akrep güruhuna katılmaları duruma daha büyük fecaat veriyordu.

Nevyork, San Fransisko, Londra, Paris, Berlin ve daha nice büyük şehirler de resmî makamlar geceleri sokakların emniyetini sağlamak sevdasından çoktan vazgeçmişlerdi. Epsilon gazı çöktükten sonra bütün sokaklar çetelerin ölüm kanunu altında kıvranıyordu. Bununla beraber evlerin içinde oturan halk nadiren tehlikeye düşüyordu. Zira epsilon psikozu tâbir edilen bir hâleti ruhiye ile zifiri karanlıkta en gaddar en namussuz olan caniler bile, aydınlıkta bu hislerden kurtuluyorlardı. Sanki mutlak karanlık içinde yüzünü, elbisesini, her hangi bir şeyini görmeden öldürülen meçhul kurbanlar gayri müşahhas oldukları için hiç vicdan azabı bırakmıyor ve korkunç bir rüyanın gecenin koynunda kalması gibi, cinayetin dehşeti de karanlık içinde kayboluyordu ... Hattâ ev soymalar eskisinden bile azdı. Çünkü sokakla-

rı saran ölüm cinneti namuslu adamlar kadar, soyguncuları da tehdit ediyordu.

Epsilon sisini dehşetle dolduran bu ölüm kaynaşması içinde münzevî kurtlar da az değildi. Fakat asıl tehlikeli olan, çetelerdi. Bunlar arasında Nevyork'un Karanlıkta Gezenler'i, Londranın Kan Akıncılar'ı, karanlık sokakları dolduran gece adamları namuslu vatandaşlardan ziyade soyguncular olduğu için, bunlar kendi aralarında da boğazlaşıyor, cinayet cinnetinin önüne geçilmez bir şekilde genişlemesine imkân kalmıyordu.

Muharrir, mutlak sisin mahzurlarını müdrikti. Büyük şehirleri kaplayan bu yutulmaz sis en az bir milyon insanın hayatına mal olmuştu. Fakat diğer taraftan belki otuz milyon can kurtardığı gibi, ölçülmez servet kaynaklarını da korumuştur. Neticcede sislemeye devam edelim mi, elniyelim mi? sualine. muharrir kat'i bir «Edelim» le cevap veriyordu.

Tom kitabı ürpererek bıraktı. Bu eseri Grinvil'de almış ve trende okumuş olsaydı, hayatını tehlikeye atıp gardan çıkar mıydı? Kuşet bulamazsa yerde yatar, taşların üzerinde otururdu...

Lâkin Brodvey'in hayatı kendi zamanındakinden ne kadar farklıydı! Pencereye yaklaştı. Perde kapalı değildi. Lüzum da yoktu, kapatmağa. Pencerenin iki metre ilersinde ışığı görmeğe imkân yoktu. Halbuki üçüncü kattaydı. Karanlığa baktı. İnsan bunun dehşetini anlayabilmek için bizzat görmüş olmalıydı.

Hâlâ inanamıyordu: Nevyork'un göbeğinde. Times Square'den iki adım ötede, 42. inci sokak böyle bir akrep yatağı olsun!.. Aydan gelmiş kırmızı canavarlar Grinvil sokaklarında kolkola gezinsin ve General Eisenhower, Arkturus seyyaresiyle çarpışan dünya kuvvetlerinin Zühre Bölgesi Baş komutanı olsun!

Bu ne biçim kâinattı be!

VI

KANATLANAN DİKİŞ MAKİNELERİ

Fakat bu kâinat ne biçim kâinat olursa olsun, bir nere içine düşmüştü. Bu gidişle kurtulacağı da yoktu. Hâdiselerin esas sebeblerini öğrenmezse her an tehlikedeydi.

Milletlerarası Tarihin Anahtarı isimli eseri açtı. Oturamayacak kadar yorgundu. Yatağa uzandı. Gözleri kapanıncaya kadar okur, sonra daldı. Ne yapsın?

Wells'in kitabını birkaç ay evvel bir kere daha okumuştı, muhtevasını çok iyi hatırlıyordu. Baş sahifelere ancak bir göz atarak geçti. Kitabın aşağı yukarı onda dokuzu hatırladığı gibiydi. En nihayet aradığı kısma vardı: Fezanın Fethi...

1903 senesinde Core Yarley adında bir Amerikalı bilgin, bir kaza neticesi olarak feza yolculuğunu keşfetmişti. Yarley bir fizik tecrübesi yapmak için karısının eski dikiş makinesini almış, pedala minimumini bir elektrik jeneratörü takarak yüksek frekanslı ve alçak voltajlı bir tertibat yapmak istemişti. Montajını tamamladıktan sonra, pedalı çalıştırırken ayağı birdenbire döşemeye çarptı. Dikiş makinesi, pedalı, jeneratör hepsi birden ortadan kaybolmuştu. Bu hâdise cereyan ettiği zaman profesör aklını oynattığını sandı. Fakat dikkatli bir adam olduğu için yaptığı bütün hareketleri hatırlıyordu. Gitti karısının yeni dikiş makinesini aldı, aynı şekilde tecrübeyi tekrar etti. Hayret!..

Yeni dikiş makinesi de eskisi gibi ortadan kayboldu.

Profesör keşfinin ne olduğunu bilmiyordu. Fakat mühim olduğunu müdrikti. Birikmiş parasına kıyarak iki dikiş makinesi daha aldı. Birini içerlemeğe başlayan karısına verdi. İkinciyle de, evvelce yaptığı tertibatın aynısını yaptı. Bu sefer ciddi müşahitler davet etti, fakat onlara ne yapmak isteyeceğini söylemedi. Müşahit bilginlerin gözleri önünde o makine de sırrı oldu. Yaptığının bir şarlatanzlık olmadığı kabul edilince, profesör vazifesinden affedilerek bu etüt-

lerle meşgul olmasına imkân verildi. Yarley etütlerini iletterek, dikiş makinesinin şart olmadığını, daha basit bir tertiple de aynı neticenin alındığını tesbit etti.

Nihayet basit bir makine yapmağa muvaffak oldu. Bu makinenin motris enerjisi oyuncaklarda kullanılan kurma mekanizmalarına benzer bir tertipten elde ediliyor ve bütün cihaz, küçük jeneratörle birlikte takriben beş dolara mal oluyordu. Profesör motoru çalıştırıyor, manivelâ kolunu itiyor ve... cihaz ortadan kalboluyordu. Nereye ve nasıl gittiğini bilen yoktu. Fakat tecrübeler deva mediyordu.

Bir gün Şikago'da bir binanın açık penceresinden içcri, önce bir meteor zannedilen, bir cisim hızla girdi. Tetkik ettiler: Bu bir takım dişli tertibatıyla, elektrik kabloları filân ihtiva eden parçalanmış bir kutuydu. Yarley derhal Şikago'ya fırladı ve eserini tanıdı. Cihaz mekân içinde yol almıştı. Tecrübeler genişletildi. Kullanılan cihazlar numaralandı. Yayın ne kadar kurulduğu, cihazın ne tarafa dönük olduğu, kaybolduğu saat vesaire gibi etraflı notlar alındı. Ayrıca, gayet geniş neşriyat yapılarak bu cihazları bulup getirenlere mükâfat vâdedildi. Kaybolan binlerce cihazdan ancak iki tanesi bulundu. Fakat bu suretle yeni hususların tesbiti sağlanmış oldu.

Evvelâ cihaz jeneratör mihverinin istikametinde hareket ediyordu.

Saniyen kat'edilen mesafeyle cihazın sargıları arasında bir nisbet vardı.

Nihayet 1904 de bu mesafenin, jeneratör devrinin üçüncü katı olduğu ve seyahat müddetinin kabili ihmal olduğu tesbit edildi. Buluşu büsbütün geliştirip bomba yapmağa kalktılar fakat bütün bombalar hedefe varmadan dağılıyordu. Bunu da hava mukavemetine atfettiler, zira bu kadar süratle giden bir cisme hava sert bir tabaka gibi mukavemet gösteriyordu. Nihayet bu prensip üzerine bir feza gemisi yapılabildi. Ve ilk insan 1910 senesinde aya ayak bastı. Salimen geri döndü. Diğer seyyarelere gidiş de ertesi sene mümkün oldu.

Kıtapta ondan sonraki fasıl: Seyyareler Savaşı idi...

Fakat Tom artık okuyacak halde değildi. Esasen yorgun olan beyni okuduğu fasıldaki teknik izahlarla büsbütün karmakarışık olmuştu. Kitabı bir kenara bıraktı. Başını yastığa dayamasıyla uykuya dalması bir oldu.

Uyandığı zaman vakit öğleye yakındı. Yabancı bir oda da uyanmanın hayretinden kurtulur kurtulmaz, gece yaşadığı hâdiseleri hatırladı: İmkânı yok! Rüya görmüş olmalıydı.

Saat 11:45 olmuştu. «Hay aksi şeytan, ofise geç kaldım» diye düşündü.

Kalktı. Pencereye gitti. Hakikaten 42. inci sokakta otelde bulunuyordu. Öyleyse bir gece evvelki hâdiseler rüya olabilir miydi? Caddeye baktı. Kaldırımlar görmeğe alıştığı normal kıyafetli adamlarla doluydu. Buraya nasıl geldiğini anlayabilse rüya görmediğine kanaat getirecekti. Hatırladığı en son mantıkî hâdisse, yemekten evvel Mister Borden'in Grinvil'deki köşkünün bahçesine çıkıp bir sıranın üstüne oturmasıydı. Ondan sonra işler çığırından çıkmıştı. Koluna baktı yaralıydı. Fakat bu yarayı zannettiği şekilde almış olması mümkün değildi yahu!

— Ben yüzde yüz oynattım! diye mırıldandı. En iyisi bir ruh doktoruna gitmekti. Hay Allah cezasını versin, nereden de yakalanmıştı bu derde be?

Yatağa doğru yürüdü. Baş ucunda birkaç kitap vardı. Nefesini tutarak birini aldı: Yazan H. G. Wells, telâşla fihristi açtı son üç faslın isimlerini okudu: Fezanın fethi; Seyyareler savaşı; Arkturus mücadelesi... Şaşkınlık içinde parmaklarından sıyrılan kitap yere yuvarlandı. Öteki kitaba baktı: Mutlak Sisleme...

Bir koltuğa çöktü, düşünmeğe başladı. İki şıktan biri: Ya zırdeliydi, yahut da rüya zannettiği hâdiseler hakikatti. Düşünmeğe devam ederek, yavaş yavaş giyindi. Tekrar pencereye gitti. Caddeyi seyretti. Vâkıâ cadde aynı caddeydi, bununla beraber demin farketmediği bazı ufak tefek değişiklikler göze çarpıyordu. Meselâ: sol taraftaki şu manifaturacı dükkânının hakikî 42. nci sokakta olmadığından emindi. Birdenbire gözleri manifatura dükkânında kırmızı birşeye ta-

kıldı. Dikkatle baktı. Hiç şüpheye mahal yoktu: Bu, Grin-vil'de onu kovalayan canavarın bir eşi, belki de ta kendisiydi. Ve kimse ona dikkat etmiyor, kimse oralı olmuyordu.

Okumadığı iki kitabı ve mecmuaları alarak gitmeğe hazırlandı.

Bir lokantada yemek yedikten sonra Wells'in kitabının son iki faslını da gözden geçirmeğe karar verdi. Arzlıların ay'ı Zühre'yi ve Merih'i nasıl fethettiklerini okudu. Gördüğü kırmızı canavarlar hakikaten ay sâkinleriydi. Zekâ seviyeleri Afrika yerlilerinden daha ileri, olmamakla beraber çok munis mahlûklardı. Umumiyetle el işlerinde, amelelikte çalıştırılıyorlardı. Fakat Arz üzerinde çalışmaları yasaktı. Zira Ay'da yirmi sene kadar yaşayabilen bu mahlûklar, başka seyyarelerde altı aydan fazla dayanamıyorlardı. Onun için bütün kamerlilerin, herhangi bir seyyarede üç haftadan fazla kalmaları yasaktı.

Zühre sakinleri daha ziyade san'at, felsefe ve matematikte ileriydiler, fakat dünya nimetlerine ve maddi çalışmaya bigâne kaldıkları için gayet iptidai bir göçebe hayatı sürüyorlardı. Ne Ay, ne de Zühre sakinleri dünyadan hicretle oralarda koloniler kuranlara mani olmamış, bilâkis kolaylık göstermişlerdi.

Fakat Merih'te işler bambaşka olmuştu. Kültür bakımından aşağı yukarı Arz seviyesinde olan fakat henüz feza yolculuğunun sırlarını çözememiş bulunan merihliler, dünya sakinlerinin seyyarelerine hicretini ve müstemleke haline getirmelerini iyi karşılamamışlardı.

Bu suretle patlayan harbi Merihliler feci şekilde kaybetmişler, neticede Dünya'lıların Merih'te yerleşmesine rıza göstermeğe mecbur olmuşlardı. Merihin, insan, hayvan veya nebat hiçbir sakini kendi seyyarelerinin atmosferi dışına çıkamıyordu. Onun için Arz üzerinde Merih'li görmeğe imkân yoktu.

Beşer, kendisiyle başa çıkabilecek ciddi rakibi, yani başka dünyalara savaş açarak zaptedebilecek kadar zeki ve müterakki bir ırkı, güneş sistemi haricinde bulmuştu.

Arkturuslular, asırlardan beri Galaksiyi talân etmişler

ve ancak bir tesadüf eseri olarak güneş sistemine çıkmamışlardı. Binlerce ve binlerce Yıldız Sistemi arasında her nasılsa bu sistem ihmal edilmişti. Fakat birgün Proksiam Sentori Yıldızı civarında bir Arz gemisiyle karşılaşınca gözleri açıldı ve derhal harekete geçtiler. Arkturus savaşı, Arz'lılar bakımından bir korunma savaşıydı. Fakat mümkün olan bütün taarruz stratejilerinden azami istifade ediliyordu. Bu güne kadar savaş her iki tarafa da katî bir netice sağlamamıştı. Her iki tarafın müdafaa silâhları tesirli bir taarruz imkânları bırakmıyor, buna rağmen mudafaa birliklerini yarmağa muvaffak olan bir feza gemisi, düşman saflarında, savaşın umumi gidişatına tesir etmeyen tahribat yapıyordu. Arz'lılar bir iki Arkturus gemisi esir etmeğe muvaffak olarak feza yolculuğu hususundaki eksiklerini tamamlamışlardı. Şimdilik mücadele, bir yıpratma savaşı halinde devam ediyor ve Doppel'in dehası sayesinde Arz'lılar başarıyla dayanabiliyorlardı.

Gene Doppel! Tom, gittikçe artan bir merakla bu adamın kim olduğunu düşünmeğe başlamıştı.

Vakit iyice ilerlemişti. Yemek hesabını verdi. Dışarı çıktı. Kütüphaneye gidip biraz daha okuyabilirdi. İşini tamamiyle ihmal edemezdi.

Acaba kendini hâlâ bir mevki sahibi addetmekte haklı mıydı?

Ofise telefon edip durumu aydınlatmağa karar verdi. Bir umumî telefona gitti. Borden Yayınevinin telefon numarasını aradı. Bir kadın sesi:

— Borden Yayınevi. Buyurun! dedi.

— Mister Karper'le konuşabilir miyim acaba? Mr. Tom Karper'le...

— Mister Karper burada değil efendim. Kim aradı diyelim.

— Ehemmiyeti yok. Yarın tekrar ararım.

Ahizeyi yerine koydu. Kadının sesini tanımasından korkuyordu.

Bir an evvel ofise gidip, ne ile karşılaşacaksa, karşılaş

mak istiyordu. Borden yayın evinin işgal ettiği binaya doğru yürüdü. Asansöre binerek onuncu kata çıktı.

VII

KOKTEYL KALLISTO

Gayet iyi tanıdığı ve her gördüğü zaman beğendiği gayet modern kapının önünde durdu. Sadece som bir cam plak gibi duran ve üzerinde yalnız parlak kromdan zarif tokmağı görünen, menteşeleri, kilidi, herşeyi gizli kapıya baktı. Tam gözlerinin hizasında camın içine, hamuruna yazılmış krom harflerle: BORDEN YAYINEVİ yazılıydı.

Tom yavaşça kapıyı açtı ve girdi. İçerisi aynen baktığı gibiydi.

Gayet modern fütürist bir büro, mavun masasının arkasında kaybolacakmış gibi oturan, parlak gözlü, çıtı pıtı müracaat memuresi, Marion Bleyk... Marion, gördüğü ilk âşina şahıstı. Bu bürodan çıkaklı haftalar geçmiş gibi geldi Tom'a... İçinden şu cimcime gibi Marion'un boynuna sarılıp öpmek geldi. Alışık olduğu ve avucunun için gibi bildiği bu büroda herşeyi yerli yerinde görünce, başından geçen hâdselerin hakikat olamayacağını kabul etti. Marion'a doğru ilerledi.

Kız başını kaldırdı. Fakat...

...fakat onu tanımadı. Sadece:

— Birşey mi arzu ettiniz? diye sordu.

Tom durakladı. Şaka mı ediyordu bu kız? Hakikaten onu tanımamış mıydı? Yoksa matrak mı geçiyordu?

— Mister Tom Karper'le görüşmek istiyorum.

Eğer kız kendisiyle alay etmişse bu cevap yerindeydi. Kız bir kahkaha atar da alay ettiğini kabul ederse, o da güler ve numarayı yutmadığını ifade ederdi.

Lâkin kız gülmedi:

— Mister Karper gitti efendim, dedi.

— Ya! Peki, Mister Borden? O burada mı?

— Hayır efendim.

— Bet... Şey yani Mis Madley?

— Yok efendim. Herkes çıktı saat birde... Bu ay resmî mesai saati bire kadar.

— Yaaa! Doğru. Unutmuştum. Öyleyse yarın gelirim. Acaba Mister Karper'le görüşebilmek için en müsait zaman hangisidir?

— Saat yedide görüşebilirsiniz efendim.

— Yedi...

Tam falso yapmak üzereyken, kendini zor tuttu. Bu ne işti yahu? Resmî mesai saati bire kadar ve Mister Karper'i görmek için en müsait saat yedi... Vay anasını! Sabahın yedisini mi? Akşamın yedisini mi? Akşamın yedisini olamazdı tabii, o saatlerde sislemenin başlaması lâzım.

Birdenbire anladı. Tabii yahu, karanlık basar basmaz görülmemiş bir dehşetin çöktüğü bir şehirde gayet tabii mesai saatleri değişik olacaktı. Karanlık basmadan herkesin evine dönmesi şart olunca, herşey değişiyordu tabii. Herhalde sabah altıda, yedide filân işe başlıyor, saat bire kadar çalışıyorlardı. Öğleden sonra da millet kendi istediği gibi vakit geçiriyor, evvelce akşamları meşgul oldukları şeyleri şimdi ikinci vakti yapıyorlardı.

Marion masasının gözlerini yerleştiriyor çıkmağa hazırlanıyordu. Başını kaldırdı, Tom'un hâlâ orada durduğunu görünce birşey soracak gibi oldu. Fakat Tom daha evvel davranarak:

— Affedersiniz! dedi. Sizin isminiz Bleyk değil mi?

— Evet. Fakat...

— Sizi bir yerden tanıdığımı eminim, lâkin nerede tanıştığımızı hatırlayamıyorum.

Hatırlamağa çalışır gibi yaptı. Marion'un hayatı ve arkadaşları hakkında anlattıklarını düşündü:

— Zannederim, bizi Estel isminde bir arkadaşınız tanıştırmıştı. Soyadını hatırlamıyorum. Kuins'teydi galiba. Ben Estel'le çıkmıştım. Garip şey, soyadını bir türlü hatırlamıyorum. Halbuki sizinle yalnız bir defa dansetmiş olmama rağmen hem adınızı hem soyadınızı hatırlıyorum...

Marion gülmeğe başladı:

— Herhalde haklısınız, dedi. Ben Kuins'e çok giderim ve Estel Ranbo adında bir arkadaşım var. Fakat ben sizin ne çehrenizi ne de isminizi hatırlamıyorum.

— Gayet tabii canım, epeyce zaman geçti aradan, Mamafih ismin Tim Harper'dir. Tanıştığımız zaman üzerinde hayli tesir bırakmışsınız ki, bir yayınevinde çalıştığınızı söyledığınızı dahi hatırlıyorum. Ama hangisi olduğunu unutmuşum. Sizi burada görünce biraz şaşırdım, tabii. Galiba siz de birşeyler yazıyordunuz değil mi? Yanılmıyorsam şüre meraklıydınız.

— Şiir denecek kadar güzel şeyler değil, Mister Harper, sadece kafiye düzüyorum.

— Siz beni hatırlamadınız ama, gene de eski dost sayılırız. Bırakın şu mister'i filân da sadece Tim deyin bana. Galiba çıkmağa hazırlanıyorsunuz?

— Evet. Biraz işim vardı onu bitirmek için geciktim.

— Beraber çıkalım ve size içecek birşey ikram edeylim. Eski günler şerefine..

Kız bir an tereddüt etti:

— Pekalâ, dedi. Ama yalnız bir kadeh. Saat iki buçukta bir randevum var, kaçırırım sonra,

Tom bu işe sevinmişti. Bir kadeh içinceye kadar Marion'dan istediğini öğrenebilirdi. Bütün gün kıza bağlanıp kalmak zaten işine gelmezdi.

Gidecekleri yeri kız seçti. Madison Meydanında hiç bilmediği bir bara gittiler. Marion bir Kokteyl Kallisto ısmarladı, falso yapmamak için Tom da aynı şeyi istedi:

— Sizinle tanıştığım zaman, yazı yazdığımı söylemiştim zannediyorum. O zaman sadece gazete muhabirliği yapıyordum, fakat sonradan roman yazmayı denemek istedim. Bir iki tane de yazdım.

— Sahi mi? Mister Karperi onun için mi görmek istiyordunuz?

— Evet. Karper'i, Mr. Borden'i veya Mis Hadley'i görüp ne çeşit ve ne boyda hikâyeler kabul edebileceklerini öğrenmek istiyordum.

— O kadarını size ben de söyleyebilirim. Ellerinde bol

mikdarda kovboy ve polis hikâyeleri var. Mis Hadley kadın mecmuası için kısa hikâye istiyor. Macera mecmualarına da her boyda hikâye alıyorlar.

— Ya başka dünyalarda geçen maceralar? Zannederim o mevzuda daha başarılı olacağım.

Marion hayretle ona baktı:

— Duydunuz, demek.

— Neyi?

— Borden'in çıkarmağa karar verdiği (Yarınki Dünyalarda maceralar) mecmuasını.

Bu sefer hayret sırası Tom'a gelmişti. Fakat kendine hâkim olmağa muvaffak oldu. Hayretini belli etmedi. Hiçbir şeye şaşırmaması lâzımdı.

— Evet. Duydum. Doğru mu?

— Tabii... Birinci sayının klişeleri filân hazır bile... Baskıya verilmesi kaldı. Bu mecmua için ellerinde fazla yazı yok.. Ancak birkaç sayıyı dolduracak kadar...

Hay Allah! Bu kız neden bahsediyordu kuzum? Borden yarınki dünyalardaki maceraları anlatan bir mecmua mı çıkaracaktı? Böyle bir mecmua çıkıyordu yahu! Hem de Borden Yayın evinin çıkardığı en mühim mecmua idi. Bir sayısı da cebindeydi. Belki de ikinci bir mecmuadan bahsediyordu?

— Yarınki dünyalara ait maceralar hakkında ne düşünüyorsunuz? İyi satar mı acaba?

— Gayet tabii. Bu işe çoktan teşebbüs etmeliydik. Yalnız bu sahada mecmuamız yok, başka her sahada var.

Allah Allah! Kız ikinci bir mecmuadan bahsetmiyor, 'bal gibi birincisinden bahsediyordu. Tom'un aklına bir fikir geldi. Cebinden Grinvil'de aldığı (Harikulâde Maceralar) mecmuasını çıkardı, gayet tabii bir hareketle barın üstüne bıraktı. Marion'un nasıl bir reaksiyon göstereceğini bekledi.

Kızın gözü mecmuaya ilişince:

— Görüyorum ki, dedi, en belli başlı macera mecmuamızı takip ediyorsunuz.

Hay Allah müstahakını versin! Nasıl da düşünmemiştii.

Halbuki ne kadar basit bir şeydi bu! Onun kâinatında yarınki dünyalar ait maceralar, burada yıldızlararası seyahatin mümkün olduğu, Ay'ın kırmızı canavarlarının sokaklarda milletle yan yana dolaştığı, Arkturus'lularla savaşın acı bir hakikat olduğu, bu kâinat ta sadece maceradan ibaretti. Belki harikulâdeydi!.. Fakat sadece maceraydı... Yarınki dünya filân değil, bal gibi bugünkü kâinattı...

Peki ama, bunlar kısaca macera olursa yarının maceraları ne olacaktı? Mecmua çıkar çıkmaz bir tane almağa karar verdi. Bu mecmuayı okumak enteresan olacaktı.

— Bu mecmua hiç de fena değil, dedi. Ben de yazmak isterdim buna.

— Bunun için de yazı alıyorlar. Görüşün Mister Karper'le... Hazır yazınız var mı?

— Yok. Hazırladığım fikirler var ama ne gibi şeyler istediklerini öğrenmeden yazmak istemiyorum.

— Mister Karper'i tanıyor musunuz, Mister Harper? Aaa! Ne garip, isimleriniz ne kadar benziyor! Tom Karper, Tim Harper! Biliyor musunuz ki bu isim benzerliği müşkülât çıkarabilir.

— Mister Karper'i tanımıyorum. Hakikaten isimlerimiz birbirine benziyor ama niye müşkülât çıksın?

— Belki de okuyucular Tim Harper'i, Tom Karper'in müstear adı zannederler diyerek Mister Karper itiraz eder.

— Doğru ama mühim değil, icap ederse başka isimle yazarız.

Kokteyl Kallisto'dan bir yudum daha içtikten sonra ömründe bir daha ağzına koymamağa karar verdi.

— Bana biraz Mister Karper'den bahseder misiniz? dedi.

— Neye? Ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Ne bileyim? Yani... Nasıl adam? Geçinilir mi? Filân...

Marion gözlerinin önünde bir hayal canlandırmağa çalışmış gibi kaşlarını çattı:

— Sizden biraz daha uzun, esmer, ince... Kalın çerçeve-

İl gözlükleri var. Otuz yaşlarında... Ciddî tavırlı... Zannederim son zamanlarda büsbütün ciddileşti.

— Neden?

Marion çapkın bir tebessümle:

— Aşık, dedi.

— Size mi?

— Ne münasebet? Bana bakmaz bile. Kadın mecmuasının müdürüne aşık... Ama yazık zavallıya tabii.

Tom bir daha birşeyler sormak isterdi ama, cesaret edemedi. Cümlelerin sonunda gelen (tabii) elini kolunu bağlamıştı. Vâkıâ bu geliş güzel kullanılmış bir tâbir de olabilirdi... Ama yerinde kullanılmışsa tabii bir şeyi, bilinmesi, anlaşılması lâzım gelen bir şeyi ifade ederdi. Ya Marion kelimeyi bu mânâ ile kullanıyorsa?

— Hakikaten yazık zavallıya!

— Değil mi? Mamafih bir tek gün Hadley'in yerinde olabilmek için hayatının geri kalan kısmını feda edecek kadınların haddi hesabı yok...

Hoppala beyim! Bu da ne demek yahu?

— Siz eder misiniz?

— Eder miyim? Dalga mı geçiyorsunuz Mister Harper? Dünyanın en büyük adamının nişanlısı olmak. Dünyanın en zeki, en cesur, en... ne diyorsunuz? Bir an bile düşünmem.

Tom cevap vermedi. Nasıl bir tavır takınacağını bilemediği için bardağını dikti, boşalttı. Parmağı ile barmen kıza işaret ederek:

— Bir tane daha içer misiniz, Marion? diye sordu.

— Hayır teşekkür ederim, içmiyeyim. Zaten randevuma geç kalacağım. Ama siz buyurun, bana bakmayın.

Tom barmene döndü:

— Bir Manhattan lütfen.

— Özür dilerim bayım, fakat bu içkiyi ilk defa ışıtlıyorum...

— Martini var mı?

— Tabii efendim. Mavi mi istersiniz. pembe mi?

— Viski?

Var efendim.

— Bir viski veriniz.

Kız uzaklaştı. Tom «İnşallah viski de mavi veya yeşil çıkmaz» diye düşündü.

Marion'un gözleri bir noktaya saplanmış, hayalâta dalmıştı:

— Düşünün bir kere! diye mırıldandı... Doppel

DOPEL!..

Kız bu laml, öper gibi telâffuz ediyordu.

VIII

MEKKİ

— Çok teşekkür ederim, Mister Harper. Ben artık gideyim. Mister Karper'i görmeğe ne zaman geleceksiniz.

— Ya yarın, yahut öbürün.

Marion'dan ayrılır ayrılmaz doğru milli kütüphaneye gitti. Kendini bıraksa meyhaneye gidip sızuncaya kadar kafayı çekecekti.

Evvelâ bu dünyada ne yeri ne işi vardı. Yayınevinde çalışan Tom Karper o olmadığı gibi, ona benzemiyordu bile. Yalnız yaşları aynıydı. Beti Hadley de nişanlıydı, ama Tom Karper'le değil, öyle bir roman kahramanıyla ki... romanda bile yutulmazdı.

Kütüphanede bir masaya oturdu. Cebinden mecmualarını ve Doppel hakkındaki kitabı çıkardı. İsteksiz bir şekilde küçük kitabı süzdü.

Doppel!

Şu meret dünyaya geldiğinden beri Doppel hakkında duyduklarına bakılırsa, herif sanki güneş sistemini cebinde taşıdırıyordu. Şan, şeref, bilgi, para... üstelik de Beti ile nişanlıydı herif!..

İnadına Doppel hakkındaki kitabı bir yana bırakarak Herikülâde Maceralar'ı okumağa başladı; hikâyelerin bir kısmı aşağı yukarı kendi bildiği gibiydi, bir kısmı ise tamamiyle

değişmişti. Bu fark bilhassa dekor ve detayların aynı olmasındandı: Yani yazarlar ve ressamlar Merihlileri hep aynı şekilde tarif ediyor, bütün feza gemileri hep aynı prensibe göre hareket ediyordu.

Bu mecmuaya sadece (Macera Mecmuası) demekle Marion Bleyk haklıydı. Bu maceraların cereyan ettiği muhit ve dekor, şu anda kendisinin de içinde bulunduğu şaşkın kâinatta hakikaten mevcuttu.

Fakat bu kâinat neresiydi? Buraya nasıl ve niçin gelmişti?

Bu suallerin bir cevabı olmalıydı. Hattâ geldiği yere dönebilmesi için bir yol bulmalıydı, ama nerede? Kim biliyordu bunu?

Fakat önce daha pratik şeylerle meşgul olması lâzımdı. Nasıl ve nerede yaşayacağını tesbit etmesi lâzımdı. Kendi evine gidemezdi, orası artık onun evi değildi. Bu kâinatın malı olan Tom Karper'in eviydi. Emin olmak için kütüphanenin umumi telefonuna gitti rehberde Tom Karper'in numarasını aradı. Ne numara ne de adres değişmiş değildi... Numarayı çevirdi; ahizde bir ses:

— Buyurun, dedi, ben Tom Karper.

Tom ahizeyi yerine bıraktı. Kütüphanenin okuma salonuna döndü.

Nisbeten normal bir şekilde yaşayabilmek için alması lâzım gelen şeyleri bir liste halinde tesbit etti. Kütüphaneden çıkarak ucuz bir dükkân buldu. Önce iyi bir fiata tazyikli mukavvadan bir valiz aldı. Sonra listesine geçti: Çorap, mendil, traş takımı vesaire...

Alacaklarını tamamladığı zaman valiz aşağı yukarı dolmuştu. İlâveten muhtelif mevzulardan bahseden on on iki mecmua aldı. Cebinde altı yüz krediye yakın bir para kalmıyordu.

Mecmuaları aldığı dükkândan çıkınca sokakları bir hayli kalabalıklaşmış buldu. Yayalar yollarına devam etmiyor kaldırıma sıralanarak yolu gözlüyorlardı. Uzaktan hararetili alkış ve teşçi sesleri geliyordu.

Tom dükkândan çıkmamağa karar verdi. Ne olduğunu

görmek istediğine göre dükkân daha iyiydi. Çünkü kaldırım seviyesinden üç dört basamak yüksekti. Anladığına göre birşey, belki de mühim bir şahsiyet yaklaşıyordu. Bağırışmalar, alkışlar arttı. Trafik durmuştu, polisler halkı zaptediyor, kaldırımlardan caddeye taşmalarına mani oluyordu. Tezahürat çılgınlık derecesini bulmuştu.

Nihayet üniformalı iki motosikletli ve onun arkasından siyah renkli, üstü açık muhteşem bir limuzin göründü. Arabanın içinde şoförden başka kimse yoktu ve arabanın üstünde, aşağı yukarı üç metre yukarda, arabayla beraber hareket eden birşey vardı. Tom bu cismi ancak bu kelimeyle ifade edebiliyordu:

Birşey!

Yuvarlak, kaypak, bir basketbol topundan daha büyük birşey... Bir küre...

Tezahürat arttıkça arttı. Herkes bağırıyor, yolun kenarına park edilmiş otomobiller alabildiğine klakson çalıyor, canavar düdükları ötüyordu. Tom bağırışmalar arasında:

— Mekki! Yaşasın Mekki!.. naralarının sık sık tekrür ettiğini görüyordu.

Dükkânın hemen önünde bir adam:

— Arkturus'luları mahvet Mekki! diye bağırdı.

Ve Tom'un bütün kanını iliklerinde donduran, tüylerini diken diken eden inanılmaz hâdise o anda vukubıldı: Binbir çığlığın, alkışın, ıslığın arasında bir ses sanki yanı başında konuşuyormuş gibi sakın, diğer seslerden tamamen ayrı, hiçbir yerden gelmediği halde her taraftan gelen bir ses:

— Doğrusu çok enteresan bir durum, Tom Karper, dedi. Birgün gelin beni görün de uzun uzun konuşalım, doğrusu pek enteresan.

Tom hayretle sıçradı, etrafına baktı. Etrafındakiler onunla meşgul değildi. Fakat Tom'un birdenbire sıçraması sağ tarafındaki adamın dikkatini çekti.

Tom:

— Duydunuz mu? dedi.

— Neyi?

— Tom Karper, diye bağırın sesi.

— Hastasınız galiba!

Adam tekrar yola döndü, avazı çıktığı kadar:

— Mekki! Varol Mekki! diye bağırmağa başladı.

Tom heyecanla dükkândan çıktı, kaldırımın تنها bir yerinden dolaşarak, yoldan geçen otomobile ve üzerinde giden acaip küreye yetişmek istedi. Neden olduğunu bilmemekle beraber onunla konuşanın bu küre olduğundan emindi.

Bu tahmini doğru ise, küre ona ismiyle hitap etmiş ve bu hitabı kimse duymamıştı. Bu ses sanki dışardan gelmiş değil de onun kendi kafasının içinde doğmuştu. Sanki insan sesi değildi, mahinikî bir ses gibiydi.

Büsbütün oynatıyor muydu?

Zaten kâfi derecede oynatmamış mıydı?

Fakat bu sorunun cevabı ne olursa olsun içinden bir kuvvet onu bu küreye doğru itiyor, ona ismi ile hitap eden bu meçhul varlığın peşini bırakmamasını söylüyordu.

Belki bu şey onun niçin burada olduğunu, burasının onun kendi dünyasından neden ve ne şekilde farklı olduğunu, kendi dünyasına nasıl dönebileceğini bilirdi.

Halk naralar atıyor:

— Mekki! Mekki! Mekki! diye bağırıyordu.

Tom kalabalığa daldı. Valizi ötekine berikine takılıyor, o farkına varmadan çekiyor, ilip kaktığı adamlar çıkıyor, o duymuyordu. Bütün gayretine rağmen arabaya yaklaşamıyordu.

Ses birdenbire kafasının içinde tekrar canlandı:

— Tom Karper! Durun. Beni takip etmeyin. Pıncan olacaksınız.

Tom etrafındaki insanları unutarak:

— Niçin? Niçin? diye bağırdı. Siz kim...

Birdenbire kendine geldi: Etrafındakiler onu duyuyor, dikkat ve merakla ona bakıyorlardı:

Ses:

— Dikkati çekmeyin! dedi. Evet, fikirlerinizi okuyabiliyorum. Evet, Mekki, benim. Karar verdiğiniz şeyi yapın ve üç ay sonra gelin, beni görün.

— Niçin? Niçin, bu kadar bekliyeceğim?

— Savaş ciddi bir duruma girdi. Beşeriyetin isticballi mevzuubahis. Bu savaş Arkturus'luları kazanabilir. Sizinle görüşmeğe şimdi vaktim yok.

— Fakat bana, ne yapmağı tavsiye ediyorsunuz?

— Karar verdiğiniz şeyi. Fakat daha dikkatli olun. Her an büyük bir tehlike içindesiniz.

Tom, zihninden onu en çok ilgilendiren sualı sormaya çalıştı:

— Fakat ne oldu? Ben neredeyim?

— Başka zaman anlatırım. Başka zaman sizin muammanızı çözmeğe çalışırım. Dimağınızda sizi üzen sualı görüyorum. Fakat şimdilik bu sualin cevabını bilmiyorum.

— Deli miyim ben?

— Hayır. Yalnız ölümünüze sebep olabilecek hatalar işlemeyin. Bu kâinat hakikidir, hayalinizin mahsulü değildir. Dikkat edin. Burada sizi tehdit eden tehlikeler hakiki ve müsbettir. Bu kâinatta ölürseniz ölümünüz tam manasiyle hakiki olacaktır. Size harcayacak başka vaktim yok. Rica ederim beni takip etmeyin.

Tom başka sual sormaya vakit bulamadan, beynini işgal eden yabancı varlık sıyrıldı. Etrafını saran kalabalığın bağrışmaları, ıslıkları daha canlı olarak kulaklarını doldurdu.

— Kendi kâinatıma nasıl dönebilirim biliyor musunuz?

Ahali çığlıklar gibi bağırıyor, kulaklarını çınlatıyordu:

— Mekki! Mekki! Mekki!

— Kahrolsun Arkturuslular!

— Mekki! Mekki! Mekki!

Tom iradesini parçalarcasına bir gayretle:

— Biliyor musunuz? Biliyor musunuz? diye soruyor...

Ahali kudurmuş gibi:

— Mekki! Mekki! Mekki! diye bağırıyor...

Tom durdu. Arkasından gelen bir adam, onu iterek önüne geçti. Bir başkası valize takıldı, çıkışarak kendini kurtardı. Yoluna devam etti. Tom, ayaklarının ucuna basarak ileriye baktı. Acaip küre havada, muallâkta ilerlemesine devam ediyordu. Neydi bu? Nasıl böyle havada durabiliyordu? Can-

lı mıydı? Tom'un fikirlerini nasıl okuyabilmişti? Muhakkak olan birşey vardı: Tom'u ismiyle tanıyor ve durumu biliyordu. Belki bir kurtuluş çaresi de bulurdu.

Mekki'nin gitmesine razı olamıyordu. Üç ay beklemek ha? İmkânı yok! Kurtulma çaresini derhal mümkün olduğu kadar çabuk öğrenmesi lâzımdı.

Küre yüz metre kadar ilerdeydi. Fakat Tom, elinde valizi, koltuğunda mecmuaları, bu çılgın kalabalığın içinde yürüyemezdi. Etrafına baktı. Bir tütüncü dükkânı gördü. Derhal dükkâna girdi, valizini ve mecmualarını kapının yanına bırakarak:

— Bunları şuraya bırakıvereyim, birkaç dakika sonra alacağım! diyerek dışarı fırladı. Belki döndüğü zaman bıraktıklarını bulamıyacaktı, fakat behemehal küreye yetişmesi, suallerinin cevabını tam olarak alması lâzımdı.

Kimsenin itirazına kulak asmadan, omuz vurarak, dirscek dayayarak, hatta resmen elleriyle çekerek etrafını kaplayan canlı insan nehri içinde kendine zorla yol açıyordu. İçerleyenlerin, arkasından küfredenlerin, sesi, halkın naralarına karışıyordu:

— Mekki! Mekki!

Karper üçüncü caddeye, oradan da 37. inci sokağa geçti. Yolun köşesinde muazzam bir kalabalık toplanmıştı. Halk geniş kaldırımlardan taşmış, kalabalığı zaptedemeyen polisleri de arasına alarak yolun ortasına kadar ilerlemişti. Motorlu polisler ve araba yolu kesen kalabalığın karşısında bilmeburiye durdu. Fakat küre durmadı. Kalabalığın üstünde yükselerek bir apartmanın üçüncü katı hizasına geldi. Pencereye yaklaştı. Pencerede bir kadın vardı. Dışarıya sarkmıştı... Tom'un kalbi çatlayacakmış gibi atmağa başladı:

Beti Hadley!

Tom biraz daha ilerlemeğe gayret etti, fakat bir tek adım daha atmasına imkân yoktu. Halk balık istifi gibi sımsıkı dizilmiş âdeta yekpare bir kütle teşkil etmişti. Biriken binlerce insan hep bir ağızdan bağıırıyor, ısıklar çalıyor, nara-lar atıyordu. Şimdi Mekki ve Doppel feryatlarına Beti'nin de ismi karışıyordu. Tom ömründe böyle coşkun ve çılgın te-

tezahürat görmemişti. Herkesin gözlü Mekki ile Beti'ye dikilmişti.

Beti inanılmıyacak kadar güzeldi.

Tom'un içi burkuldu.

Beti'nin üzerindeki kıyafet, Tom'un geldiği kâinatta istikbalin feza amazonlarına yakıştırılan kıyafete benziyordu. Omuzları tamamiyle çıplak, vücudun üst tarafında göğsünü ideal bir şekilde saran cazip ve acaip bir sütyen, sütyenin altında mide kısmı çıplak, daha aşağısı... Beti'nin pencereden bir hayli sarkmasına rağmen daha aşağıda ne giymiş olduğunu göremiyordu.

Betinin bulunduğu pencerenin önüne gelince küre bir an durakladı. Konuşmağa başladı. Bu sefer Tom'a değil, mevcut herkese hitap ediyordu. Sesi her dimağın içinde ayrı ayrı duyulduğu için halk tezahüratını durdurmamış, hem dinliyor, hem bağııyordu.

— Dostlarım! Şimdi sizi terketmek mecburiyetindeyim. Yaratıcım ve sahibim, büyük Doppel'den, Mis Beti'ye hususî bir mesaj getirdim. Bana karşı gösterdiğiniz candan hüsnükabule teşekkür ederim. Havadislere gelince: Durum hâlâ kritiktir. Elimizden geldiği kadar gayret göstermemiz lâzım. Fakat ümidiniz kırılmasın, zafer bizim olacaktır. Yenememiz lâzımdır ve yeneceğiz!

Halk artık hakikaten zıvanadan çıkmış, zaptedilmez hale gelmişti. Neredeyse binaları yerinden sarsacak bir bırs ve şiddetle:

— Mekki! diye bağııyorlardı.

Bu feryat yolun iki tarafındaki binalara aksederek büyüyordu:

— Mekki!

Tom gözlerini Beti'den ayırmıyordu. Genç kız halkın ona karşı gösterdiği sempati tezahürleri karşısında pembeleşerek utanıyor, fakat daima tebessüm ediyordu. Elleriyle halkı birkaç kere selâmladı ve içeri girdi. Arkasından Mekki de girerek içerde kayboldu.

Halk hızını alamamış gibi bir müddet daha tezahürata

devam etti. Sonra yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Kalabalık seyrekleşti. Bağırانlar peyderpey sustu.

Tom yerinde donakalmıştı.

Mekki kendisini takip etmesini istememişti. Şimdi anlıyordu neden olduğunu! Mekki, bu acıyı duymasını istememişti. Boşu boşuna... Marion Bleyk, Beti'nin nişanlısı olduğunu söyleyince Tom üzülmemiş değildi, fakat ümitsizlikle kırılmamıştı: Beti nişanlı kaldığı müddetçe ümit vardı. Fakat şimdi, ne aptalca, ne salakça yanıldığını görüyordu.

Halkın bu tezahüratı, Doppel hakkında duyabileceği, okuyabileceği herşeyden daha iyi göstermişti Doppel'in kim ve ne olduğunu!

(Yaratıcım ve sahibim!) demişti, Mekki! Esrarengiz kürel..

Doppel!

Ve ehemmiyetsiz, kıymetsiz, küçük Tom Karper!

Hatta bir Tom Karper bile değil! Sadece başka bir kâltattan hortlamış bir müsveddesi Karper'in.

IX

DOPEL

Düşünceli ve bedbin bir tavrıyla, dağılan kalabalığa katıldı. Valizini bıraktığı tütünü buldu. Herif söylenmesin diye bir iki paket sigara aldı, valizini ve mecmualarını yükledi, yola düzeldi. Sokaklar süratle tenhalaşıyordu. Mekkiye yapılan tezahürat, tahmin ettiklerinden daha fazla sürmüştü ve gurup yaklaşıyordu.

Sekizinci cadde üzerinde küçük, ucuz bir otel buldu ve yüz yirmi kredi avans vererek bir hafta müddetle bir oda kiraladı. Valizini ve mecmualarını bıraktı, otelin altındaki küçük lokantada yemek yedi. Hava kararmadan odasına çıktı. Aldığı mecmualara şöyle bir baktı. Ne gibi hikâyeler yazıldığını tesbit ettikten sonra para edebilecek hikâyeler yazacaktı. Başka türlü bir gelir temin etmesi hemen hemen imkânsızdı.

Fakat kendini uzun müddet çalışmaya zorlayamadı.

Sarı saçların yumuşak hâlesi, pembe beyaz teni ve sanki sadece öpülmek için yaratılmış kan rengi dudaklarıyla Beti Hadley'in yüzü, gözlerinin önünden gitmiyordu. Ya pencerede gördüğü vücutu, pek yakışan orijinal bir sütyenden ibaret kıyafeti içindeydi, doyum olmaz vücutu?

Nihayet kendini iyice zorlayarak mecmuaları karıştırmaya başladı.

Hikâye yazarak hayatını kazanabiliirdi. Eskiden de bir hayli hikâye yazmış fakat çoğunu bastıramamıştı. Fakat iyi satan bir mecmuanın yazı işleri müdürü olduktan sonra kendisi yazmaya devam etmemişti. Yalnız bir noktaya dikkat etmesi lâzımdı: Şimdi içinde bulunduğu kâlnatın modern hayatına ait her hangi birşey yazamazdı, çünkü aşağı yukarı tamamiyle yabancı olduğu bu muhitten bahsederken muhakkak falso yapardı.

H.G. Wells'in tarih kitabından öğrendiğine göre her iki kâlnat, 1903 de dikiş makinelerinin uçmasıyla birbirlerinden ayrılıyorlardı. Tarihi hikâyeler süsü vererek 1900 den evvelki mevzuları yazara yutturabilirdi. Bu çeşit hikâyeleri kadın ve aşk mecmualarına da yazabilir, ondokuzuncu asrın romantik devrinden mevzu seçebilirdi.

Bütün mecmuaları tetkik ettikten ve ne çeşit mevzular üzerinde hikâyeler yazabileceğini tasarladıktan sonra Doppel'in hayatını anlatan kitabı aldı.

Bir saat kadar okuduktan sonra rakibinin masallara bile sığamayacak, duyulmamış bir masal kahramanı olduğuna emindi. Böyle bir adamla rekabete imkân yoktu. Doppel'den başka ismi olmadığı anlaşılan bu adam hakikaten inanılmayacak kadar muhteşemdi. Tek başına Napoleon, Einstein, Edison, Büyük İskender, Don Juan, Vatan kurtaran Robin Hood gibi birçok kahramanların yalnız iyi taraflarını şahsında topluyor, fakat onların kusurlarından hiçbirine sahip bulunmuyordu. Üstelik henüz yirmi yedi yaşındaydı.

Mazisi halinden, hali mazisinden şayanı hayretti. Harvard üniversitesinden mezun olmuş ve bütün derslerde birincilik almıştı. Ayrıca kaptanı bulunduğu futbol takımını dört

sene şampiyonluktan şampiyonluğa sürüklemişti. Daha talebe iken dört tane macera romanı yazmış, bunlar inanılmayacak kadar satış yapmış ve genç Doppel'e bir servet kazandırmıştı. Gayet tabii hepsinin filmi çekilmiş, serveti birkaç misline çıkmıştı. Doppel bu hususi servetiyle, daha mektebini bitirmeden bir şahsî lâboratuvar açmış ve o zamanın feza gemilerinde çok mühim tadilat yapmıştı. Üniversiteyi bitirdikten sonra feza pilot subayı okuluna girmiş, oradan da parlak dereceyle mezun olmuş, çok kısa zamanda rütbe üstüne rütbe alarak yirmi bir yaşında mukabil casusluk servisi şefi olmuş, hatta bizzat Arkturus seyyarelerine giderek casusluk etmişti. Arkturusa gidip de canlı dönen yegâne arzlı Doppel'di.

Son derece kıymetli bir feza pilotu ve feza stratejisti idi. Emrindeki filolar Arkturus filolarına birçok kayıplar verdirmişler, güneş sistemini birkaç kere mutlak felâketten kurtarmışlardı. Kıymetli bir bilgin olması basebiyle, Genel Kurmay faal olarak savaşa iştirak etmesini rica etmişti. Fakat görünüşe nazaran kimse Doppel'e söz geçiremiyordu. Bu fırsatta, herşeye rağmen savaşa bizzat atılmaktan çekinmemişti. Sanki tılsımlı gibiydi, fes rengine boyalı şahsî feza gemisi intikamcı, bir tek yara bile almamıştı.

Doppel, yirmi üç yaşında bütün Güneş manzumesi kuvvetlerine kumandan olmuş ayrıca fiilen Hükûmet reisliği yapmış ve bu arada zaman zaman tehlikeli casusluk seferlerine çıkmaya veya gizli lâboratuvarında çalışarak yeni buluşlara fırsat bulmuştu. Bu buluşların teşkil ettiği listeyi Tom sonuna kadar okuyamadı. Okusa muhakka oynatırdı.

Doppel'in en mühim keşfi, şüphesiz Mekki diye anılan elektronik ve elektromanyetik beyindi. Doppel Mekki'ye insan beyninde bile bulunmayan hassalar bahşetmiş onu insanların yapamayacağı işleri bile yapabilecek duruma getirmişti. Mekki, derunî fikirleri okuyabiliyor ve gerek toplu bir halde gerekse münferiden birçok kimseyle aynı zamanda, telapattî muhavereleri yapabiliyordu. Ayrıca fezanın herhangi bir yerinden bir başka yerine inanılmıyacak kadar kısa bir zamanda gidebilirdi.

Kitabın sonuna doğru, yazar müşfik bir lisanla Doppel'in Mis Beti Hadley'le nişanlı olduğunu, Arkturus savaşı neticelenir neticelenmez derhal evleneceklerini yazıyordu.

Tom, küfürü basarak kitabı bıraktı.

Olur şey değil bu be! Bu herif bir tek adam olamazdı.

Doppel'in çehresini tahayyül etmeğe çalıştı: kitap yakışıklı olduğunu söylüyordu, fakat resmini basmamıştı. Tom, herife bir yüz tasavvur etmeğe çalışırken aklı nedense hep Errol Flayn'e kaçıyordu. Belki de filmlerinin tesiri...

Maamafih bu çılgın kâinatta bir de Errol Flayn bulunması lâzımdı. Olmasa hayret ederdi.

Sakın bu Doppel bir masaldan ibaret olmasın. Herif inanılmayacak kadar mükemmel, inanılmayacak kadar bilgili, inanılmıyacak kadar cesur, inanılmıyacak kadar herşeydi... Kısacası inanılmıyacak bir adamdı; hakikat olamazdı. Ucuz mecmualar bile yutmazdı bunu be! Tamamiyle zır deli olmayan hiçbir yazı işleri müdürü böyle kahramanı kabul etmezdi...

Pekiye ama, bir masal olarak bile inanılması, yutulması güç olan bu kâinatı nasıl olup da ona hakikat diye göstermiye çalışıyorlardı?..

Bununla beraber Mekki kısa süren muhavereleri esnasında:

«... ölümünüze sebep olabilecek bir falso yapmayın» demişti.

«... bu kâinat hakiki bir kâinattır. Hayalinizin mahsulü değildir. Burada sizi tehdit eden tehlikeler hakikidir...»

Ertesi gün Tom bir yazı makinesi tedarik etti ve derhal başına geçti. Akşam saat yediye doğru biri dört bin, diğeri üç bin kelimelik iki hikâyeye yazmıştı. Bunlar evvelce yazdığı fakat satamadığı iki mevzu idi. Bitirdikten sonra hikâyelerini tekrar okudu. Beğendi. Mevzular cazipti. Eskiden satamaması mevzuları lâıkiyle işlememiş olmasındandı. O akşam erkenden yattı.

Ertesi gün uyandığı zaman saat beşi henüz geçiyordu. Giyinirken pencereden güneş ışıklarının, daha doğrusu kozmik şuaların Epsilon sisini nasıl dağıttığını merakla seyret-

ti. O gün de saat dokuza kadar çalışarak üçüncü hikâyesini de bitirdi. Saat dokuz buçuğa doğru Borden Yayınevinde, Marion Bleyk'in karşısındaydı.

Genç kadın tebessüm ederek:

— Bir emriniz mi var, Mister Harper? dedi.

— Üç hikâye getirdim. Birini Mis Hadley'e, diğer ikisini de Mister Karper'e vermek istiyorum. Şimdi serbest mi acaba?

— Zannederim. Mis Hadley meşgul ama, siz Mister Karper'in yapından çıkıncaya kadar o da serbest olur. Hikâyelerinizi kendi isminizle mi çıkaracaksınız?

— Hay aksi şeytan hay! Bakın bu hususu tamamiyle unuttum. Mamafih bir de Mister Karper'in fikrini alalım. Arzu ederse ismi değiştiririz.

Marion, diktafon cihazını açtı, bazı şeyler söyledi. Sonra cihazın düğmesini kapatarak:

— Sizi bekliyor, dedi. Sizin, bir arkadaşım olduğunuzu söyledim.

— Çok teşekkür ederim.

Tom, Mister Karper'in odasına doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra ofisin nerede olduğunu bilmemesi icap ettiğini hatırladı. Fakat artık iş işten geçmişti.

Birkaç saniye sonra Tom Karper, Tom Karper'in elini sıkıyor ve Tom Karper, Tom Karper'e yer gösteriyordu.

— Mister Karper, ben Tim Harper'im. Size iki hikâye takdim etmek istiyorum. Postayla göndermem mümkündü. fakat bizzat getirerek fırsattan istifade ederek sizinle tanışmak istedim.

X

TUZAK

Tom, diğer Karper'i süzdü. Fena sayılmazdı. Aşağı yukarı onun yaşında, birkaç santim daha zengin, birkaç kilo daha fakırdı. Saçları daha koyu ve dalgalıydı. Yüzü ona hiç benzemiyordu. Üstelik kalın çerçeveli gözlükleri vardı.

— Nevyork'ta bulunmuyor musunuz?

— Hem evet, hem değil... Aslen Boston'dan geliyorum, fakat muvaffak olabilirsem burada kalmak niyetindeyim. Boston'da bir gazetede çalışıyordum. Bir müddet izin aldım ve Nevyork'ta şansımı denemeğe karar verdim. Size iki hikâye getirdim. Vâkıf sizden böyle birşey istemem uygunsuz ama, mümkünse bir an evvel okumanızı rica edeceğim. Planı hazırlanmış bir mikdar hikâyem var, fakat siz bunları okuyup bir fikir beyan etmeden başlamak istemiyorum.

— Öyleyse diğer tetkik edilecek yazıların üstüne koyayım.

— Birşey daha soracaktım. İsimlerimizin pek benzediğini söylüyorlar şayet bu sizce bir mahzur teşkil ediyorsa başka bir isim kullanabilirim.

— Mühim değil canım. Ben kendim yazı yazmıyorum. İsmim mecmuada yazı işleri müdürü olarak geçiyor. Okuyucuların yüzde doksanı mecmuanın orasına bakmaz bile...

— Teşekkür ederim Mister Karper. sizi daha fazla işgal etmiyeyim...

Marion'un yanına geldiği zaman kız:

-- Mis Hadley şimdi serbest, dedi. Mister Karper'in ofisinin nerede olduğunu nasıl bildiniz.

— Ben de biraz falcılık vardır.

— Şakayı bırakın canım: Merak ettim.

-- Öyleyse söyliyeyim. Mister Karper'le görüşebileceğimi söylediğiniz zaman o tarafa bakmıştınız. Zaten yanlışmış olsam ihtar ederdiniz.

Ve memnun bir tavırla kıza gülmüştü.

Beti'nin odasına giderken aynı hatayı yapmadı, Marion'un yol göstermesini bekledi. Heyecan içindeydi, Beti ile karşılaşmaktan âdetâ çekiniyordu.

İçeri girdi. Ve girer girmez bu ziyaretin bir hata olduğunu anladı. Genç kadın yazıhanesinin arkasında onu tatlı ve resmî bir tebessümle karşılarken Tom'un başı dönüyor, düşüp bayılacağını zannediyordu. İnanılmayacak şey: Beti pencerede gördüğü kıyafetleyle. Yeşil bir sütyen giymişti, alt tarafı yazıhanenin arkasında görünmüyordu.

Ve yakından bakınca, eskisinden kat kat daha güzeldi.

Birkaç gün evvel, Bei'nin daha güzel olabileceğini söylediler, bu ihtimali kabul edemezdi. Fakat şimdi bu hakikati tabii karşılıyordu. Bu mecnun dünyanın Tom Karper'i ondan farklı olabiliyor da, Beti Hadley'i neden daha güzel olmasın? Kızın kıyafeti cazibesinin artmasında mühim rol oynuyordu tabii...

Beti'nin yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silindi. Ciddileşerek:

— Buyurun efendim! dedi.

— Bendeniz To... Tım Harper'im Mis Hadley. Siz... Sizze...

Beti bu feci kekelemesini mahcubiyetine atfederek:

— Mis Bleyk, dostlarından olduğunuzu ve hikâye yazdığınızı söyledi... Oturmaz mısınız Mister Harper?

— Teşekkür ederim.

Oturdu.

— Size bir hikâye getirdim.

Bir kere başladıktan sonra, hazırladığı sözleri kolaylıkla sıraladı. Fakat, bir rüya içindeymiş gibi konuşuyor, âdetâ ne söylediğinin farkında bile olmuyordu. Ve mülâkat bir rüya gibi devam etti.

Nasıl çıktığını bilmeden, kendisini Beti'nin ofisinin dışında buldu. Kendini dayak yemiş gibi harap hissediyordu. Bir daha Beti'yi bu kadar yakından görmemeğe yemin ediyordu. Bir ümit olsa neyse, ama ne gezer?..

Dalgın dalgın yürüyerek Marion'un önünden geçerken, kız:

— Mister Harper, dedi, Mister Karper size bir mesaj bıraktı.

— Mesaj mı? Beş dakika evvel yanıdaydım.

— Biliyorum ama çıkarken, mühim bir randevuya gitmekte olduğunu, sizi göremeyeceğini söyledi ve saat yarım da behamehal kendisine telefon etmenizi rica etti.

— Hay hay ararım! Çok teşekkür ederim.

Asansörden inerken Tom Karper'in kendisinden ne isteyebileceğini düşündü. Fakat pek yormadı kafasını: Herifi

arar öğrenirdi. Akli gene Beti'ye avdet etti. Az daha falso yapacak, kendisini Tom diye takdim edecekti... Kız acımıştır ona herhalde, böyle kekeleyişini görünce. Pekiyi ama, Beti neden böyle acaip kıyafetle geziyordu? Böyle yarı çıplak gezen başka kadın görmemişti, görse dikkatini çekerd. Nekadar kafasını patlatsa Beti'nin böyle varyete kıyafetiyle ortalıkta dolaşmasına akıl erdiremezdi.

Binanın kapısında bir an tereddüt etti. Nereye gidecekti? Gidip çalışmak istemiyordu; uzun akşamı, yapacak başka şey olmadığı için çalışarak geçirebilirdi. Biraz sokaklarda sürtüp Nevyork'un bu tanımadığı halini tetkik etmek istedi.

Bir gazete bayinin önünden geçerken, asılı günlük gazetelere bir göz attı ve kocaman bir başlık gördü:

ARKTURUS ÖNCÜLERİNİ TARÜMAR ETTİK

Güneş sistomi kuvvetlerinin büyük zaferi

Buna sevinmesi lâzımdı, ama sevinemiyordu. Bu harbe ilgi gösteremiyor, Arkturuslulara karşı hiçbir kin beslemiyordu. Heriflerin neye benzediklerinden bile haberi yoktu. Hakikat olduğunu bilmesine rağmen bu savaş, ona hakikat gibi gelmiyordu.

Bir manifaturacı mağazası önünde elle boyanmış kravatları seyrederken, omuzuna bir el dokundu. Döndü. Dehşetle haykırmamak için kendini güç üttü: Karşısında kırmızı canavarlardan, Kamerlilerden biri vardı. Çatlak bir sesle:

— Affedersiniz, ateşiniz var mı? diye sordu.

Tom, hiç cevap vermeden titreyen eliyle kibritini uzattı. Kamerli aldı, sigarasını yaktı. İade ederken:

— Teşekkür ederim, dedi.

Ve uzaklaştı. Tom arkasından bakakaldı. İri cüssesine rağmen Kamerli, yarı beline kadar su içinde yürüyen bir adam gibi güçlkle yürüyordu. «Hava basıncından herhalde» diye düşündü. Ay'da bu herif belki on Tom Karper'e bedeldi, fakat dünya üzerinde, sanki bütün atmosferin yükünü omuzunda taşıyormuş gibi, çabalayarak yürüyordu.

Ama bu iş mantığa sığmıyordu. Yahu! Evvelâ Ay'da atmosfer yani teneffüs edilecek hava yoktu. Ama görünüşe göre bu hakikatin, içinde bulunduğu kâinatta yeri yoktu.

Taşradan gelmiş bir adam gibi, aval aval etrafına bakarak, Karper'e telefon edeceği saate kadar doladı. Saat yarım olunca bir umumî telefon buldu. Karper'i aradı.

Telefonda Karper'in sesi:

— Ha! Siz misiniz Mister Harper? dedi. Sizden ayrıldıktan sonra aklıma birşey geldi. Siz vaktiyle birçok röportajlar yaptığınızı söylemişsiniz. İsterseniz size bir röportaj işi verebiliriz.

— Eğer yapabileceğim birşeyse, memnuniyetle. Ne hakkında?

— Bunu telefonda anlatamıyacağım. İsterseniz öğleden sonra, eve uğrayıverin de görüşelim. Saat dörtte filân olur mu?

Karper adresini verdi. Bir taksiye binerek evi kolaylıkla bulabileceğini de ilâve etti. Tom gülmüşü. O ev kendi eviydi yahu!

Saat dörde geldiği zaman Tom, kendi evinin, üzerinde pirlinc bir levhaya ismi yazılı bulunan kapısını çalıyordu.

Kapıyı Karper açtı:

— Ooo! Hoş geldiniz Harper, buyurun.

Tom girdi. Üç adım attı. Salona geçti.. Ve olduğu yerde dona kaldı. Karşısında uzun boylu, sakakları ağarmış, soğuk bakışlı bir adam duruyor, elindeki tabancayla Tom'u tehdit ediyordu.

Tom yavaş yavaş ellerini yukarı kaldırdı:

— Üstünü bir arasanız iyi olur Mister Karper... Hayır, hayır. Arkadan. Dikkat edin, önüne geçmeyin.

Tom Karper üstünü aradı:

— Silâhı yok!

— Maksadınızın ne olduğunu sorabilir miyim?

Karper onun göreceği bir tarafa geçerek:

— Anlatacağım, dedi. Bu gördüğünüz zat Dünya Emniyet Teşkilâtı Müfettişlerinden Brent'tir.

— Tanıştığınıza memnun oldum. İzahatınızı bekliyorum.

İçinden küfrediyordu. Ne halt edip te böyle bir tuzığa düşmüştü.

Karper:

— Size bazı sualler soracağım, dedi. Mr. Brent'in burada bulunup cevaplarınızı duymasını istiyorum. Bu sabah bana iki hikâye getirdiniz. Bunları nereden tedarik ettiniz?

—Tedarik mi? Ben yazdım onları. Tedarik filân etmedim. Demek bu röportaj hikâyesi bir tuzaktı öyle mi?

— Evet. Sizi şüphelendirmeden buraya getirmek için... Bu fikri, yaptıklarınızı kendisine anlattığım zaman Mr. Brent teklif etti.

— Ben ne yapmışım?

Karper uzun uzun onu süzdükten sonra:

— Size katıyetle yüklenebilecek yegâne suç, ancak intihal olabilir. Fakat bu suçu öyle sayanı dikkat şeralt altında işlediniz ki, sizi bu harekete teşvik eden sebeplerin aydınlatılması için Dünya Emniyet Teşkilâtına müracaatı faydalı buldum.

Tom, aval aval herifin suratına bakıyordu:

— İntihal mi? dedi.

— Evet. Bu sabah bana getirdiğiniz hikâyeleri, beş altı sene evvel ben kendim yazdım. Vakıa biraz değiştirmiş, üslubu düzeltmişsiniz. Fakat hikâyeler aynı. Bunları bana yutturabileceğiniz mi sandınız? Böyle şey dünyada görmedim.

Tom cevap vermek istedi. Veremedi. Boğazı kurumuş, dili pelteleşmiş gibiydi. Konuşmağa kalksa ağzından ses yerine homurtular çıkacak gibi geliyordu. Zaten ne söyleye bilirdi ki? Bu durum okadar aşikârdı ki, nasıl olup ta düşünmediğine şaşıyordu. Bu kâinatın sâkini Tom Karper onun ismini taşıсын, onun mevklini işgal etsin, evinde otursun da, onun yazdığı hikâyeleri neye yazmış olmasın?

Böyle bir ihtimall düşünmemekle ne ihtiyatsızlık etmişti...

Susuyordu. Fakat konuşması birşeyler söylemesi lâzımdı. Muhakkak birşey söylemesi lâzımdı. Muhakkak birşey söylemeliydi, yoksa sükûtunu ikrar olarak kabul edeceklerdi.

ÖTEKİ TOM KARPER

Tom dudaklarını ıslattı. Titrek bir sesle:

— Aynı mevzu üzerine kurulmuş bir sürü hikâye olabilir. Bunların benzemesi...

Karper sözünü kesti:

— Sade benzerlik değil, o kadarını kabul edebilirdim. Fakat küçük teferrüat okadar aynı ki, hiç şüphe kalmıyor. Hikâyenin birinde her iki kahramanın benim koyduğum isimleri taşıyorlar, diğer hikâyenin ismi de benim koyduğum isim. Bütün bunlar tesadüf olamaz. Mevzularda benzerlik kabul edilebilir ama, isim ve detaylarda asla... Bu bir hırsızlıktır, tereddüde mahal yok. Bu hikâyelerin orijinalleri bende hâlâ mevcut. Daha yazınızın birinci sahifesini bitirmeden şüphelenmişim. Okuyup bitirdikten sonra, emin olmuşum. Yalnız bir sual zihnimi kurcalıyordu. Bir yazı hırsızı çaldığı eseri, eserin asıl sahibine satmağa neden teşebbüs etsin? Benim bunları hatırlıyacağımı düşünmeniz icap ederdi. Sonra bir nokta daha var, isminiz hakikaten Tim Harper mi?

— Gayet tabii...

— Orada da bir bit yenliği var: Tim Harper, Tom Karper'in yazdığı hikâyeleri kendisine satmağa çalışıyor. Sahte isim seçecek olduktan sonra, neden benim ismime bu kadar benzeyen bir isim seçtiniz?

Bu noktaya Tom da şaşıyordu. Neden bu kadar benzeyen bir isim seçtiğini mantıklı sebeplerle anlatamazdı. Şişmişti işte!

Müfettiş ilk defa söze karıştı. Bıçak gibi keskin bir sesle:

— Hüviyetinizi ispat edecek vesikanız var mı?

Tom başını salladı; vakit kazanmalıydı, bir hal çaresi buluncaya kadar vakit kazanması şarttı.

— Hayır, dedi. Üstümde vesikam yok. Ama hüviyetimi ispat edebilirim. Watsonya Oteline telefon edebilirsiniz...

— Onlar da bana otelde kendini Tim Harper diye tanıtan bir müşteri olduğunu söylerler, değil mi? Üzme kendini, otele telefon ettim bile. Bu birşey ispat etmez, sadece o otelde iki gündenberi yattığınızı gösteriyor.

Tabancasının emniyet tertibatını açtı. Bakışı sertleşti:

— Soğukkanlılıkla adam öldürmekten hoşlanmam ama!..

Tom gayri ihtiyarî bir adım geri attı:

— Durun yahu! diye bağırdı. Ne oluyoruz? Farzedelim ki ben hikâyeleri çaldım. Böyle bir suç ne zamandanberi kanunsuz, mahkemesiz ölümle cezalandırılıyor?

— Hikâye hırsızlığı bize vız gelir. İstersen bütün dünyanın hikâyelerini çal, beni ilgilendirmesin. Fakat Arkturus casusu olmasından şüphe ettiğimiz herhangi bir şahsa, sual sormadan ateş etmek için emir aldık.

Müfettiş bir an durdu, sonra devam etti:

— Üstelik ortalıkta dolaşan bir de casus var. En son Grinvil'de görüldü. Tarifi de sizi andırıyor. Hareketinizi daha makûl bir şekilde izah edemezsiniz...

Tom heyecanla parladı:

— Durun yahu! Bu işin bir izahı vardır herhalde. Bir izahı olması lâzım yahu! Casus olsaydım, çaldığım hikâyeleri, yazan adama satmağa kalkar mıydım?

— Söylediği doğru Brent, diye Karper söze karıştı. Beni de en çok hayrette bırakan bu nokta. Herifin pisi pisine ölmesini istemiyorum.

Tom'a döndü:

— Beni dinleyin Harper, dedi. Görüyorsunuz ki açık gözlülüğün sırası değil, iş gayet ciddi. Açık gözlük etmeğe kalkarsan vücudun tabanca mermileriyle delik deşik olacak. Geberip gideceksin. Bu hikâyeleri bana getirmen için bir sebep olması lâzım, ancak bu sebebi izah ederek, paçayı kurtarabilirsin.

Tom dudaklarını ısırды. Söyleyecek mantıklı bir söz aradı.

— Bir ihtimal var, dedi. Yazdığınız hikâyeleri Garden Siti'de Gebart Yayınevine teklif ettiniz mi?

— Durun bakayım, galiba öyle zannediyorum.

— Beş sene filân oluyor...

— Aşağı yukarı...

— O zaman ben Gebart'ta çalışıyordum. Teklif edilen eserleri ben okudum. Herhalde sizinkileri de okudum. Beğenmiş ve basılmasını teklif etmiş olacağım, ama biliyorsunuz, son karar yazı işleri müdürününündür. Belki o basmak taraftarı çıkmadı. Ben herhalde eserlerinizin tesiri altında kalıp mevzularını tahtesşuurumda saklamışım. Eğer hakikat bu ise ben yazı yazmaktan vazgeçmeliyim. Kimbilir kendi kafamdan çıkardığımı zannederek kimlerin eserlerini kopye edeceğim.

Karper müfettişe döndü:

— Bu bana makûl görünüyor, dedi. Tahtesşuur insana bazan böyle oyunlar oynayabilir. Hikâyeleri bile bile kopye etmiş olsa herhalde bana getirmezdi. Hiç olmazsa tanınmayacak kadar değiştirirdi.

Fakat müfettiş tam mânasıyla kanaat getirmemişti.

— Bir dakika, dedi. Bu izahat sizi tatmin etmiş olabilir, fakat bana kâfi değil. Yüzde bir şüphe kalsa ben gene ateş etmek mecburiyetindeyim.

— Söylediklerini tahkik edelim.

— Onu demek istiyorum, ben yüzde yüz kanaat getirinceye kadar, tehlike zail olmamıştır. Önce Garden Siti'ye bir telefon etsek. Fakat hayır vakit geç oldu, kapatmışlardır.

— Aklıma birşey geldi. Demin üzerinde ben sadece silâh aradım, silâh yoktu, ama cebinde sadece bir portföy vardı.

Brent'in gözleri yeniden parladı. tahancasını sıkıca kavradı:

— Nasıl, dedi, cebinde portföy var da içinde hüviyetin yok mu?

Tom gene ümitsizlendi. Hüviyeti vardı tabii, fakat Tom Karper namına, Tim Harper değil. Bu vesikalar meydana çıkınca Brent derhal kendini Tom Karper diye yutturmak

niyetinde olduğuna inanacak ve derhal ateş edecekti. Bu vesikalar Grinvill'de hayatını kurtarmıştı, fakat kaderin acı bir tecellisi ile şimdi de hayatına mal olacaktı. Ne enayilik etmiş te kendisini Tim Harper diye tanıttıktan sonra eski hüviyetini muhafaza etmişti. Onu tahrip etmiş, ortadan kaldırmış olması icap ederdi. Borden Yayinevine gittiği gündenberi hata üstüne hata işlemişti. Artık bunları tamir etmeğe imkân yoktu.

Gözlerini Tom'dan ayırmayan müfettiş, Karper'e hitap ederek:

— Arkasına geçin ve cebinden portföyünü alın! Sözlerini ispat için bir imkân vereceğim... Şimdiye kadar çoktan öldürmüş olmalıydım.

Karper, Tom'un arkasına geçti.

Tom, dişlerini sıktı. Kaç saniyelik hayatı kalmıştı? Böyle, bir köpek gibi mi can verecekti? Hiçbirşey yapmıyacak, ümitsiz bir hamleye bile teşebbüs etmiyecek miydi? Ne kaybederdi? Cebinde hüviyet vesikasında bir de dolar olarak taşıdığı paralar vardı. Hapı yutmuştu!..

Tabancanın tehdidi altında heykel gibi, kımıldamadan duruyordu. Dimağını zehir gibi çalıştırıyor. ölümün pençesinden kurtulmak için çare arıyordu.

Karper arkasındaydı. Şimdi bir harekette bulunsa müfettiş aynı kurşunda ikisini de öldürmeyi göze alarak ateş eder miydi?

Herhalde...

Peki ya ölünce ne olacaktı? Kendi normal kâinatında. Borden'lerin bahçesinde mi uyanacaktı? Mekki, «Bu kâinat hakiki bir kâinattır» demişti. «Bu kâinatta ölürsen, hakikaten gelmezine gidersin...»

Karper kolunun üzerinden uzanarak elini iç cebine attı. Portföyünü buldu, parmakları arasına aldı. Tom kararını vermişti. Kendisinin dahi tahmin edemeyeceği kadar çabuk bir hareketle sol eliyle Karper'in bileğini, sağ eliyle koltuk altını kavradı, hızla çevirdi ve neye uğradığını anlamayan adamı, tabancayla kendi arasına aldı.

Brent ilk anda ateş edememişti. Kenara kaçıp ateş etmek istedi. Fakat Tom, Karper'i aralarında bulundurmak üzere bir vücut çalımı yaparak var kuvvetiyle abandı ve Karper'i Brent'in üzerine itti.

Brent, Tom'u kollamağa çalışırken Karper'in önünden kaçamadı. Çarpıştılar. Her ikisi de muvazenelerini kaybetti. Yuvarlanırken müfettiş ateş etti. Fakat isabet ettiremedi. Tom, iki adamın üzerine atıldı. Önde kalan Harper'in salladığı yumruğu bir skiv yaparak omuzuyla karşıladı ve Brent'in elindeki tabancaya uzanmak istedi. Brent düştüğü yerden doğruluyordu. Yetişmesine imkân yoktu. Son bir gayretle bir tekme salladı. Brent ateş etmeğe fırsat bulamadan tabanca elinden fırladı.

Tam o sırada boş kalan Karper'in salladığı yumruk çenesine isabet etti. Yere yuvarlandı. Brent homurdayarak davranırken, Karper de doğruluyordu.

Büyük bir tesadüf eseri olarak Tom tabancanın fırladığı tarafa yuvarlanmıştı. Bir an, saldıran iki adamı bırakarak tabancaya uzandı. Yerde yuvarlanarak bir iki metre geri kaçtı ve dizleri üzerine kalkarak tabancayı doğrulttu:

— Sokulmayın! Canınıza okurum...

İki adam oldukları yerde kaldılar. Tom, gözünü onlardan ayırmadan, yavaşça ayağa kalktı. Bir iki adım gerileyerek, hasımlarıyla arasını açtı. Eli titriyor. kesik kesik nefes alıyordu. Fakat başarmıştı.

Kapı vurulmuştu.

Tom tabancayı iki adamın üzerinden ayırmadan, dikkat kesildi. Dışardan bir kadın:

— Mister Karper, birşey mi oldu? diye sordu.

Tom, bitişik dairede oturan Misis Flanders'in sesini tanıdı. Sesini Karper'in sesine benzetmeğe çalışarak:

— Birşey yok, Misis Flanders! dedi. Tabancamı temizlerken yanlışlıkla ateş aldı. Muvazenem bozuldu düştüm, büfenin camı kırıldı.

Mütecessis kadın, fazla izahat alamadığına hayıflanarak içerliyecekti. Varsın içerlesin acuze. Karper'in şaşkınlık-

tan gözleri büyümüştü. Herhalde Misis Flanders'in sesini nereden tanıdığına hayret ediyordu.

Kısa bir sükûttan sonra Misis Flanders:

— Aman, merak etmiştin Mister Karper, dedi. Sevin-dim birşey olmadığına...

Fazla cevap vermeyi tehlikeli bulan Tom sustu. Biraz sonra kapının önünden uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Yan dairenin kapısı kapandı. Tom derhal faaliyete geçti:

— Arkanızı dönün, dedi. Karper, müfettişin cebindeki kelepçeyi al. Anahtarını da... At anahtarı bana...

Salonu yemek salonundan ayıran kemerin iki tarafında, duvardan aşağı yukarı on beş santimetre mesafede karşı-lıklı iki sütun vardı. Tom her iki adama oraya girmelerini söyledi. Sonra Brent kolunu sütunun arkasından geçirdi ve Karper kelepçenin bir gözüne kendi, diğer gözüne Brent'in bileğini taktı. Tom bütün bunları tabanca tehdidiyle yapı-yordu. Brent boğuk bir sesle küfrediyordu.

Herifler, sütunun iki tarafında hapis kalınca Tom ta-bancayı cebine soktu. Kendine şöyle bir çeki düzen vererek sokak kapısına yürüdü. Heriflere, «Bağırmanın!» demek mantıksızdı. O çıktıktan sonra nasıl olsa avazları çıktığı ka-dar bağıracaklardı.

Kapıyı açmadan etrafı dinledi. Sonra usulca dışarı sü-züldü. Daha kapıyı kapatmadan içerdekiler bağırmağa baş-ladılar. O esnada koridorda kimse yoktu, fakat Tom daha merdiven başına gelmeden diğer dairelerin kapıları açılı-yor, meraklı başlar uzanıyordu. Aldırmadı. Konuşmadan, hızlı hızlı yürüyerek yoluna devam etti. Kimse durdurmağa teşebbüs etmedi.

— Kimbilir kaç kişi telefona sarılmıştır? diye düşündü.

Caddeye çıkınca hızını kesmedi. Canavar düdüğü öt-meğe başladığı zaman daha yüz metre gitmemişti. Hızını bi-raz yavaşlatarak ilk dört yol ağzında sağa döndü.

Polis arabasıyla o yolda karşılaştı. Herifler yanından yıldırım gibi geçtiler. Tom aldırmadı, şimdilik çekinecek birşey yoktu. Ama dört beş dakikaya kadar, tarifini bütün emniyet makamlarına hattâ radyolarla sivillere bildirecek-

ler ve durum bambaşka olacaktı. Ama o zamana kadar Allah kerim.

Bir taksiye binebilse epeyce vakit kazanırdı, fakat çıkarken portföyünü almayı unutmuştu. Şimdi beş parasızdı.

— Hay aptal hay! diye düşünüldü. Heriflerin cebindeki paraları alman icap ederken, kendi cebindekileri onlara hediye ediyorsun. Hay mankafa hay!

Kuzeye doğru yürümeğe devam etti. On dördüncü sokağa gelince kendisini daha emniyette hissetmeğe başladı. Beşinci caddeye varınca trafiği dikkatle takib etti. Kaldırımlar iyice kalabalıktı. Yolcuların gidişinde alışmadığı bir hususiyet vardı. Gezer gibi yürüyen kimse kalmamıştı ortalıkta, vitrinlere bakan filân da yoktu. Herkesin sanki bir acelesi vardı. Herkes birşeyden kaçıyor gibiydi. Nazarı dikkati çekmemek için o da yürüyüşünü hızlandırdı. Kalabalığa karıştı.

Herkesin neden böyle acele ettiğini merak ederken birdenbire aklına geldi. Akşam yakındı, güneş batmak üzereydi. Ve herkes gurutpan evvel evine varmak için acele ediyordu.

Bir an evvel, yani sisleme çökmeden!..

XII

FEZA BAKİRESİ

Sokaklarda koşarcasına yürüyen bu adamlar, bir an evvel evlerinin emniyetine kavuşmak kapılarını kilitleyerek, sokakları sonsuz gecenin ve katil güruhlarının eline terketmek için çabalıyordu.

Karper'in apartımanından çıktığındanberi ilk defa olarak bir endişe hissetti. Nereye gideceğini daha doğrusu nereye gidebileceğini düşündü.

Hikâyelerini Karper'e verdiği zaman adres vermemiş olsaydı oteline gidebilirdi. Ama şimdi, bu en büyük delilik olurdu. Yapabileceği yegâne şey saat cebindeki dolarları piyasaya sürmek olabilirdi. Bunu da nasıl becerebileceğini

bilmiyordu. Belki vakit müsait olsa, bir yolu bulunurdu ama, vakit yoktu.

Yahut Mekki'yi bulsa! Mekki onun dimağını okumuştı, onun hüsnüniyetine kefil olabilirdi. Hiç olmazsa Arkturus casusu olmadığını ispat edebilir, hayatını kurtarırdı.

Fakat Mekki'yi nerede bulacak?

Birdenbire aklına birşey geldi. Adımlarını sıklaştırdı. Otuz yedinci sokaktaki apartmanın önüne geldiği zaman hava kararmaya başlamıştı. Sokakta kalan üç beş kişi artık yangından kaçarmış gibi koşuyorlardı. Tom kapıyı çaldığı zaman, kapıcı kapıyı kilitlemek üzereydi:

— Mıs Hadley'i. Çok kalmıyacağım.

— Pekl.

Tom asansöre koştu. Kapıcı arkasından bağırdı:

— Cereyan kesildi, merdivenden çıkacaksınız. Acele edin, geç kalırsanız kapıyı açmam.

Tom merdivenlerle iklşer iklşer çıktı. Nefes nefese Beti'nin kapısını çaldı.

— Kim o?

— Tim Harper! Sizi rahatsız ediyorum Mıs Hadley, fakat behemahal sizinle konuşmam lazım. Hayat memat meselesi...

Kapı aralandı. Beti'nin yüzü belirdi. Şaşırmış görünüyordu.

Tom:

— Affedersiniz! dedi. Vakit korkunç derecede geç ama, behemahal Mekki'yi bulmam lazım. Çok mühim bana yardım edebilir misiniz?

Kapı yavaşça kapandı. Beti'nin kendisini görmek istemediğini sanarak ümitsizliğe düşmek üzereyken kapı tekrar açıldı. Beti kapının zincirini açmıştı...

— Buyurun Ti... Tom Harper!

Tom heyecanı arasında Beti'nin onu hakikî ismiyle çağırdığını farketmedi. Beti, gündüz ofiste gördüğü kıyafeteydi. Dar bir şort ve sütyen giymişti. Her ikisi de gayet tatlı yeşil renkte ve çok zarifti. Ayaklarına hemen hemen dimine kadar çıkan yeşil renkte yumuşak çizmeler giymişti.

Çizmelerle şort arasında kalan çıplak dizleri ve bacakları pembe beyaz bir ahenkle süzülüyordu.

Bu kıyafetiyle bir zıfak perisi kadar güzeldi.

Tom, nefes almağa cesaret edemiyor, kapıya yaslanmış şaşkın gözlerle kıza bakıyordu. Oda oldukça loştu. Arkadan gelen ışık, sarı saçlarını hâleliyor, vücudunun mükemmel hatları doyulmaz bir güzellikle beliriyordu. Tom kızın üzerine atılmamak için kendini güç tuttu.

— Bir derdiniz mi var,, Mister Tom Karper? Farkettiler mi nihayet?

Tom hayretten kısılan bir sesle:

— Nasıl? diyebildi. İsmimi biliyor musunuz?

— Evet... Mekki söyledi.

— Başka ne söyledi?

Beti, cevap vermeden başka bir sual sordu:

— Mekki'den başkasına söylediniz mi? Başka bilen var mı?

— Hayır...

Tom kendini daha fazla tutamadı, genç kıza doğru ilerledi:

— Hatırlamıyor musunuz Beti? dedi, anlayamıyorum... Siz hangi Beti Hadley'siniz? Mekki anlatmış olsa bile...

Sözlerini toparlayamıyor, ne söylemek istediğini bilemiyordu. Beti tatlı ve sâkin bir sesle müdahale etti:

— Buyurun oturun Mister Harper... Tanıdığım Tom Karper'den ayırmak için, size Harper demeği tercih ediyorum. Anlatın bana: ne oldu? Tom mu keşfetti sizin sırrınızı?

— Evet. Verdiğim iki hikâye, onun yazdığı hikâyeler... Bunların, onun olduğu kadar, benim de olduğunu izah etmeğe teşebbüs bile etmedim. Nasıl olsa birşey anlamıyacaktır. Doğru olduğunu bildiğim halde ben bile anıyamıyorum. Zaten söylemeğe teşebbüs etsem, sözlerimin yarısını dinlemeden vururlardı beni...

— Hakikaten ne olduğunu bilmiyor musunuz?

— Hayır. Ya siz? Mekki söylemedi mi?

— O da bilmiyor. Bu hikâyeleri hem onun, hem sizin yazdığınızı söylerken neyi kastediyorsunuz?

— Kendi kâinatımda ben Tom Karper'im, daha doğrusu Tom Karper idim. Fakat burada Tom Karper, o... Geçen Pazar akşamı saat yediye kadar ayrı ayrı kendi kâinatlarımızda hayatlarımız birbirine muvazi olarak devam ediyordu. Ondan ötesini ben de bilmiyorum. Rica ederim bana yardım edin. Mekki nerede? Yanına nasıl gidebilirim? Mutlaka kendisini görmem lâzım.

Beti başını salladı:

— Yanına gidemezsiniz. Mekki donanma ile beraber Arkturuslular...

Devam etmedi. Sözüünü Tom tamamladı:

— Arkturuslular taarruza geçecekler. Mekki, savaşın çok kritik bir durumda olduğunu, belki Arkturusluların muvaffak olacağını söyledi.

İstihza ile güldü:

— Özür dilerim, fakat ben bu savaşla pek ilgilenmiyorum. İnanamıyorum bu savaşa. Bu kâinatta siz müstesna hiçbir şeye inanmıyorum. Hattâ size bile inandığıma emîn değilim. Meselâ, bu kıyafetiniz neye işarettir? Daima böyle mi gezersiniz?

— Tabiatıyla.

— Neden diğer kadınlar böyle gezmiyorlar?

Beti hayretle:

— Gayet tabii, dedi. Ancak birkaç kış: Feza Bâkireleri, böyle giyinebilir.

— Feza bâkireleri mi?

— Evet. Feza pilotu olan kızlar.

— Peki ama, neden böyle giyiniyorsunuz? Feza gemilerinin içi okadar sıcak mı ki? Yoksa başka bir sebep mi var?

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum. Feza gemileri okadar sıcak değil tabii. Umumiyetle şeffaf plâstik elbiseler giyeriz üniformamızın üstüne.

— Şeffaf elbiseler mi?

— Mister Harper, doğrusu maksadınızı anlıyamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?

Tom, ateş içindeymiş gibi elini alında geadırdı:

— Ben de anlayamıyorum, dedi. Bu üniforma... Şeffaf elbiseler... «Harikulâde Maceraların» kapaklarındaki kızlar gibi...

— Gayet tabii Mister Harper, niçin başka türlü olsun istiyorsunuz? Biz bu üniformaları giymesek mecmua kapaklarına neye koysunlar?

Tom verecek cevap bulamadı. Sözü değiştirerek:

— Mekki benim hakkında ne söyledi? dedi.

— O da pek emin değil. Dimagınıza pek derin dühul etmeğe imkân bulamamış. Sizin başka bir dünyadan olduğunuzu anlatmağa kalksanız herkesin size deli diyeceğini, halbuki deli olmadığınızı söyledi. Deli olmadığınızdan emin. Geldiğiniz yerdeyken isminizin Tom Karper olduğunu ve gazeteci olduğunuzu söylüyor. İsminizi değiştirmiş olmanızı tasvip ediyor.

— Keşke bambaşka bir isim seçmeği ve Tom Karper'e hikâye satmamayı düşünebilmiş olsaydım. Devam edin lûtfen...

— Burada olup bitenlerden haberiniz olmadığı ve bizim dünyamıza yabancı olduğunuz için tehlikede bulunduğunuz kanaatinde. Size de söylemiş. Dikkat etmezseniz sizi casus diye vuracaklarından korkuyor.

— Peki bu Mekki nedir kuzum? Makine, robot filân mı? Yoksa Doppel bu küreye hakikaten canlı bir beyin hassası mı verdi?

— Makine tabii... Bilyolojik mânasiyle beyin değil. Elektronik beyin. Fakat makineden üstün hassaları var. Bu hassaları Doppel bile anlayamıyor. Meselâ, Mekki bir insan gibi ruh hassasiyetine maliktir, mizah anlayışı vardır. Mekki işleriniz ters giderse bana gelip yardım istemeniz ihtimalinden de bahsetti. Size ne gibi yardımım dokunabilir?

— Bütün istediğim Mekki'nin yanına gidebilmek. Plânlarım suya düştü ve polislin eline düşersem kurtulmama ihtimal yoktur. Belki Mekki yardım edebilir.

— Fakat Mekki'yi bulabilmeniz için donanmanın bulunduğu yere gitmeniz lâzım.

— Donanma nerede?

Eeti, kısa bir tereddüt devresi geçirdi:

— Size söylemekte mahzur yok sanırım; Zühal sayyaresi civarında. Fakat oraya gitmenize imkân yoktur. Mekkinin dönmelerini beklemek daha iyi sizin için... Paranız var mı?

— Yok, fakat bulurum... Hal Size birşey daha sormak istiyorum. Paralara ne oldu kuzum?

— Dolardan mı bahsediyorsunuz? 1935 tenberi kalktı onlar. Yerine kredi birimi ihdas olundu.

— Niçin?

— Beynelmilel bir para bulunsun, diye. Bütün devletler birden paralarını krediye tahvil ettiler.

— Peki ama neye madeni para yok?

— Arkturuslular taklit ediyor. Bir aralık okadar çok kalp para sürdüler ki ekonomi sistemimiz karmakarışık oluyordu. Bu kalp paraları eksperler bile tefrik edemiyordu. Derhal bir enflasyon oldu tabii. Ondan sonra dünya âllimleri birleşerek taklidi mümkün olmayan bir kâğıt para yaptılar. Böylece kredi birimi kabul edildi.

— Bu paralar neden taklit edilemiyor mu?

— Baskısını değil de kâğıdını yapamıyorlar. Paralar karanlıkta donuk sarı bir fluorressans verir. Böylece herkes paranın kalp olup olmadığını anlayabilir.

— Ve eski paralar piyasadan kalktı öyle mi?

— Evet. Bu paraları bulunduranlar çok ağır cezalara çarptırılıyor. Bununla beraber birçok koleksiyoncu var. Kanunen bu paraların bulundurulması yasak olduğu için alım satımı tabii karaborsada yapılıyor. Onun için çok pahalı satıyorlar.

Tom saat cebine sakladığı paraları çıkararak tetkik etti, 1935 den sonraki baskıları bir yana ayırdı.

— Niçin ayırıyorsunuz bunları?

— Bunlar başıma belâ getiren paradan: 1935 sonrası baskılar...

— Yani Arkturus taklitleri... Bunları elden çıkarsanız iyi edersiniz, üzerinizde bulurlarsa hakkınızda hayırlı olmaz.

— Bir de onu anlayamıyorum. Vâkıa bunlar kalp değil, sağlam para. Fakat Arkturuslular, niçin bu paralar piyasadan kalktıktan sonra kalplarını yapmağa devam ettiler?

— Zeki olmalarına rağmen onlar da aptalca hatalar yapıyorlar. Para vahidinin değişmesi üzerine kalpazanlığa devam edemeyince eski paraları ajanları vasıtasıyla koleksiyonculara sattılar. Fakat yeni bastıkları paralara 1935 ten sonraki tarihleri de koydular. Bu yanlış tarihli paraları sürmeğe çalışırken yirmiden fazla ajan yakalandı. Daha geçen Pazar bunlardan bir tanesi Grinvil'de...

Beti birdenbire durdu. Merakla Tom'a baktı:

— Yoksa siz miydiniz?

— Evet! Maamafih ne ben bir casusum, ne de bu para sahte... İster inanın ister inanmayın.

— Sahte değil de nasıl oluyor da 1935 den sonraki tarihli havi oluyor?

— Bunu bilsem, çok şeyi halledeceğim ama... Neyse, bu yeni tarihli paraları bir an evvel defetmeliyim... Size birşey daha sorabilir miyim? Arkturuslu casuslardan bahsediyor herkes. Bunlar insan mı? Bildiğimiz insanlara bukadar benziyorlar mı ki, herkesi Arkturus casusu sanıyorlar?

Beti birden ürperir gibi oldu:

— Ne münasebet! Okadar korkunç, okadar iğrenç mahlûklar ki bunlar... Canavarlardan beter. Birşeye benzetmek lazım gelirse ancak böceklere benzetilebilir. Örümcekle, tırtıl arası birşey ama her ikisinden de bin kere iğrenç ve çok daha büyük tabii... En aşağı insan kadar da zeki mahlûklar... Fakat ruhen okadar fena, okadar zalim ki, tasavvur edemezsiniz. Yeryüzünde en zalim en gaddar en hain tanıdığınız hayvanlar bile bunların yanında kuzu gibi kalır. Savaşın ilk günlerinde bir miktar insanı canlı canlı esir etmeğe muvaffak oldular. Bu mahlûkların korkunç bir hassası var. İnsanların vücuduna duhul edip, beyinlerini ve ruhlarını zaptediyorlar, sonra da bu insanları casus ve sabotör olarak kullanıyorlar. Fakat bu casuslardan artık pek az kaldı. Çoğunu vurdular, çünkü bunlar bizimkinden tamamiyle farklı bir zihniyete sahip oldukları ve bizim ne

haleti ruhiyemizi ne de medeniyetimizi anlamadıkları için, eninde sonunda bir falso yapıp kendilerini belli ediyorlar.

— Burasını maalesef pek iyi anlıyorum. Zihniyet itibarıyla pek farklı olmadığım halde, sizin dünyanıza ben bile intibak edemedim.

— Dedğim gibi, ilk esir aldıkları insanlardan birkaç tane ya kaldı ya kalmadı. Artık müdafaa hatlarımız o şekilde tertiplenmiştir ki, esir almalarına imkân yoktur.

— Bu mahlûklar esas itibarıyla insanlardan bu kadar farklı olduklarına göre, bunları tesbit etmek zor olmasa gerek. Neye en ufak bir şüphede bile ateş etme emri verilmiş? Bu karar birçok masum insanın ölümüne sebep olmuyor mu?

— Oluyor tabii! Belki öldürülen her casus için yüz insan gidiyor gürültüye. Fakat bu mahlûklar fitraten okadar fena, yapabilecekleri şeyler okadar akıl almaz şeyler ki, buna katlanmak mecburiyetindeyiz. Bunu size anlatmağa imkân yoktur. Bir Arkturus casusu milyonlarca insanın ölümüne sebep olabilir. Ayrıca başka bir mesele de var: bugüne kadar Güneş sistemiyle Arkturus arasındaki savaş bir muvazene halindeydi. Yani ne onlar, ne biz galebe çalamıyorduk. Casuslardan biri gizli silâhlarımızdan veya savunma vasıtalarımızdan bir tanesinin sırrını çalacak olursa bu muvazene aleyhimize bozulabilir. Bu insan neslinin sonu demektir. Çünkü Arkturuslular Güneş sistemini zaptederlerse, en son ferdine kadar beşer neslini katledeceklerdir. Arkturuslular elinde can vermek en korkunç cehennem azabından bin kat daha korkunçtur. Ne diyorum size, onların ne çeşit mahlûklar olduğunu, neler yapabileceklerini anlamanıza imkân yoktur.

— Bununla beraber gene bu casusları canlı yakalamaya veya hiç olmazsa casus olduklarını katiyetle tesbit etmeye çalışmalısınız. Doğrusu aklım almıyor.

— Ne diyorsunuz? Bunlar öyle şeytanî mahlûklar ki, âdeta başa çıkmağa imkân yok. Bir saniye içinde akla gelmedik şeyler başarabiliyorlar. İlk zamanlar canlı yakalamaya çalıştık, fakat kimisi yakalandıktan sonra hapishaneye

giderken, kimisi de en muhafazalı hapishanelerden kaçtılar. Hem inanılmıyacak şekillerde kaçtılar. Gayet üstün bedenî kabiliyetleri ve müthiş bir zekâları var... Silâh tehdidi altında bulunmak onlar için haizi ehemmiyet birşey değil.

— Dünya Emniyet Teşkilâtı müfettişlerinden birinin kendilerine çevirdiği silâhın tehdidinden kurtulur, hattâ silâhı bile alabilirler değil mi? Buna ianmayanlar varsa bile artık kanaat getirdiler.

Sesinde acı bir istihza vardı. Kalktı. Loş ışıkların yarı aydınlığında uzun uzun Beti'yi süzdü. Bu vücut için, bu gözler, bu dudaklar için nelere katlanmazdı!.. Ama en küçük bir ümit bile yoktu: Beti onun olamazdı. Onu belki de son defa olarak görüyor ve zihninde silinmes bir hayalini saklamak istiyor gibiydi.

— Teşekkür ederim, Miss Hadley! dedi. Müsaadenizle gideyim.

— Fakat nereye gideceksiniz? Sisleme başladı. Belki gayret ederseniz yüz metre kadar gidersiniz... Sonra?

— Üzülmeysin silâhım var.

— Ama gidecek yeriniz yok. Burada da kalamazsınız, ben yapayalnızım. Ama alt katta boş bir daire var. Mobil-yalı...

— Hayır Beti! Kalamam. Bunu size anlatmak çok zor. Fakat kalamam.

Kısa beyninin içine nakşedermiş gibi tekrar uzun uzun seyretti:

— Elvedâ Beti! dedi.

— Elvedâ!

Derhal çıktı. Daha merdivenden inerken kalmadığına pişman olmuştu. Varsın başkasıyla nişanlı olsun. Ne olurdu sanki? Mekki gelinceye kadar bir müddet, burada onun yanında kalamaz mı, vücuduna sahip olmasa bile, arada sırada o harikulâde ve yarı çıplak vücudu temâşa edip, plâtonik bir saadete eremez miydi?

Beti uniformasını gayet tabii buluyordu. Etrafına toplanan erkekleri çıldırtacağını farkında değildi. Fakat ne reden çıkarmışlardı bu kıyafeti?

Maamafih, Beti'nin yardım teklifini kabul etmemiş olduğu için kendini tebrik ediyordu. Böylesi daha iyiydi. Kalmakla bir avantaj sağlayamayacağı gibi, birçok şeyler kaybedebilirdi.

Esasen insanların birbirini Arkturus casusu diye köşe başında vurdukları, geceleri bir akrep cennetine dönen, dikiş makinelerinin havalarda gezdiği, bu çılgın, bu mantıksız kâinattan bıkmıştı artık... Bugüne kadar hep ihtiyatlı davranmağa çalışmış, daima gaf üstüne gaf yapmıştı.

— Artık yeter! diye düşündü.

Artık yeter böyle sıçan gibi yaşamak! Korkular, çekimler, pısırlıklıklar yeter! Biraz da erkekçe yaşa!

Kafası iyice kızmıştı. Ne oluyordu be! Allaha bir can borcu yok mu? İsterse bu kâinatta alsın, isterse başka kâinatta...

Elinde gayet tesirli, iri çapta bir polis otomatik tabancası vardı. Öyle bir haleti ruhiye içindeydi ki âdeta silâhını kullanmak için fırsat arıyordu.

Karanlıkta yoluna çıkacak olanların vay haline! Karanlıkta gezenler bile çıksa karşısına viz gelir artık. Hiç olmazsa beş altısını temizler, pahalı satardı canını.

Dışarı çıkmaya niyetlendiğini görünce kapıcı mânî olmağa çalıştı:

— Sakın çıkmayın bayım.

— Boş ver ahpab. Şu bizim küreyi bulmam lâzım.

— Mekki'yi mi? Doppel'in yanına mı gidiyorsunuz? Doppel'in ahpabı olduktan sonra ne yaptığınızı biliyorsunuz demektir. Yolunuz açık olsun.

— Sağ ol!

Fakat bu son «Doppel» lâfı, Tom'u büsbütün sinirlendirmişti. Beyni atıldı. Karanlığın içine süzüldü. Kapıcı kapıyı arkasından kapayarak sürgüledi. Tom olduğu yerde bekledi. Etrafı dinledi, belki on dakika yerinden kımıldamadı. Ortalıkta en ufak bir ses bile yoktu. Yavaş yavaş kaldırımın kenarına kadar yürüdü. Yere oturdu. Ayakkabılarını çıkardı. Bağlarını birbirine bağladı. Omuzuna attı.

Kalktı. Şimdi yürürken hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu. Duvar dibini takip etmektense, kaldırımın kenarını takip etmek daha kolaydı. Yürürken bir ayağının kenarını hafifçe kaldırımın kenarına değdiriyor, böylelikle oldukça rahat ilerliyordu.

Biraz sonra ayaklarının altında bir yağmur suyu süzgecinin demir parmaklığını hissetti. Aynı bir cebine ayırmış olduğu fena tarihli paraları alarak, ısgara demirinin arasından attı.

Yoluna devam etti.

Bütün dikkatini kulaklarına toplamış en ufak gürültüyü bile duymağa çalışıyordu. Tabancası sağ elindeydi, fakat karanlıkta herhangi bir şeye toslayıp, silâhını düşürmemek için elini cebinde tutuyordu. İcabında çekivermesi gayet kolaydı, hattâ mecbur kalırsa, kendi dünyasının gangsterleri gibi tabancayı çıkartmadan, cebinden ateş edebilirdi.

Artık geçen seferki gibi, korkudan titremiyordu. Vâkıa cebinde esaslı bir tabanca bulunmasının bu durum üzerinde tesiri yok değildi. Fakat asıl sebep elindeki tabancadan başkaydı... Geçen sefer sisleme onun için meçhul birşeydi, ne olduğu bilmeden insiyakî olarak bir korku hissediyordu. Halbuki şimdi işin esasını biliyordu. Fakat bugün korkmasının asıl sebebi bu da değildi... İnsan avında avcı olmak, av olmaktan çok iyiydi. Sis artık düşmanı değil, dostuydu onun... Yoluna mâni olmuyor, kurduğu tuzağa yardım ediyor, bu tuzağı gizliyordu.

Plânı pek sarîh değildi. Evvelâ paraya ihtiyacı vardı. Parayı temin edebilirdi. Artık avlanan insan değil, avlayan insan olmuştu ve gaddar tuzaklar kuracaktı.

Artık yazı yazmak yok! Artık hareket var, savaş var, hücum var!

Yazı yazmaktan zaten hiç te hoşlanmazdı ya!

Ama ne yaparsın! Meslek...

İnsan avı çok daha zevkî bir meslekti, halbuki...

XIII

C O

Beşinci caddeye döndü.

Karanlıkta yürümeye alışmıştı. Yavaş gidiyor fakat hiç ses çıkarmıyordu. Derin sessizlik içinde kendini eski medeniyetlerin metrük bir şehrinde sanıyordu.

Birdenbire şikâarını duydu.

Bu bir ayak sesi değildi. Herif ya bir binanın önünde duruyor, yahut Tom gibi ayakkabısız yürüyordu. Tom'un duyduğu seçilmiyecek kadar hafif bir nefesti.

Durdu.

Kendi nefesini tutarak kulak kabarttı. Nefes sesi ritmik geliyordu. Herif yürüyor, faakt Tom'un gittiği istikamete gidiyordu. Ve Tom'un önündeydi. Tom hızlandı. Kaldırım boyunca ilerledi. Herifi geçtiğine kanaat getirdikten sonra kaldırımı aştı. Duvarın dibine geldi. Bekledi.

Hem bekliyor, hem dinliyordu.

Gayet hafif kesik kesik nefes alıyor. Kendi nefesini kendi de duymuyordu.

Çok beklemedi. Nefes sesini tekrar duydu. Tabancasını çıkardı. Nefes iyice yaklaştı... Yaklaştı.

— Kımıldama! dedi. Biçerim!

Sesi kırbaç gibiydi.

Ötek! derhal durdu. Hiç kımıldamadı. Tom:

— Arkanı dön! dedi. Yavaş...

Adam yavaşça döndü. Tom sol elini heriften ayırmıyordu. Adam döner dönmez, Tom ceplerini aradı, sağ cebinde bir tabanca buldu. Kendi cebine indirdi. Sol elini herifin omuzuna koydu.

— Kımıldama! İki tek lâf edeceğiz... Kimsin sen?

— Sana ne ulan? Bütün dünyalığım otuz kredi, bir de aldığın makina. Makinayı kestir, pulları kes... Dehle gidelim.

— Otuz pulunu bağışladım. Bana başka şey lâzım. Usul usul gelersen makinanı da uçlarıım. Çöplüğü kıyak çakar mısın?

— Derdin nedir?

— Şikago'dan düştüm. Bu tarafın türküsünü pek bilmem. Okutacak malım var.

— Mal nedir? Taş mı?

— Mangiz. Otuz beşten evvel. İdare edebilir misin?

— Bana ne çıkar?

— Mortlamazsın, bir... Makinayı toka ederim, ikii... Madik oynamağa kalkmazsan belki yüz pul çıkarın olur, üüüç... Tuzluya oturursan iki yüz.

— Çık beş yüze.

Tom gülmeğe başladı:

— Pişkinsin be! dedi. Çıktım iki yüz otuza. Otuzu cebinde. İki yüzü de yolda.

Adam da gülmeğe başladı:

— Anlaştık, ahbab. Ros'a götüreyim seni. Başkasından daha fazla kazık atmaz.

— Dur patlama. Önce dön bir kibrit çak, façanı göreyim. Madik oynarsan nasıl olsa seni bulur hesaplaşırım.

— Dakor!

Herif bir kibrit çaktı. Tom, karşısında kendinden daha ufak, kırk yaşlarında kadar, üstü başı düzgün, fakat traşı uzamış ve gözleri kızarmış bir adam gördü.

Herif sırtarak:

— Madem yüzümü dikizledin, ismimi de öğren: Co derler bana.

— Öyle olsun. Ros dediğin adam yakında mı?

— Oldukça. Kerizdedir şimdi. Ama bana bak ağabey, ister makinelî konuş ister makinesiz, orada başka bıçkınlı var. Uysal davranmazsan hesabını çabuk görürler.

— Haklısın. Sana yüzde on bıraktım. Beş çarşaf alırsak sana beş yüz... Sardı mı?

— Tamam ağabey!

Tom çok kısa bir tereddüt devresi geçirdi. Bu işi tek başına yapamazdı, bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Co'nun se-

sinde ve çehresinde itimat telkin eden mert bir ifade bulmuştu. Bu mert görünümlü bıçkına güvenerek işe girişebilirdi. Zaten öylesine bir teblikeye giriyordu ki, biraz az, biraz çok farketmezdi.

Cebinden Co'nun tabancasını çıkararak herifin eline verdi. Co hiçbir hayret eseri göstermedi:

— Hazır mısın? Omuzuma kanca at, gidiyoruz.

Berberce bir hayli yürüdüler. Bir aralık Co:

— Şimdi iyi tutun, dedi, burası karışıktır. Denize düşersenin.

Dar bir geçitten ilerlediler. Daha doğrusu Tom'a öyle geldi. Bir kapıya varınca, Co önce üç, sonra iki kere vurdu. Kapı açıldı. Parlak ışık Tom'un gözlerini kamaştırdı. Gözleri ışığa alışınca kapının önünde bir adam gördü. Herifin koltuğunun altında kısa namlılı bir tüfek vardı:

— Merhaba Co, dedi. Ne haber?

— Şikago'dan bir ahpab. Ros'la ufak bir işimiz var.

Tüfekli adam başıyla işaret etti:

— İçerde.

Dar ve uzun bir koridordan geçtiler. Koridorun öbür ucunda bir başka adam, sandalyesine ata biner gibi ters oturmuş, girdikleri kapıya çevrik bir hafif makinelinin namlısını sandalyenin arkasına dayamıştı:

— Merhaba Co, dedi. Yeni bir kuş mu getirdin?

— Hayır. Keriz için gelmedik, işimiz var. Ne haber?

— Bildiğin gibi. Şansın yerinde değilse masaya çökme. Ros duman attırıyor ortalığa.

— Daha iyi. Ros kazanıyorsa daha kıyak anlarız.

Makineli tüfekli adamın arkasındaki kapıdan, sigara dumanı dolu bir odaya girdiler. Beş kişi bir poker masası etrafına oturmuş, oynuyorlardı. Co, şişman, asık suratlı birine yaklaştı. Parmagıyla Tom'u göstererek:

— Ros, dedi, Şikago'dan bir ahpab düştü. Okutacak mangizi varmış. Senin iyi para vereceğini söyledim.

Asık suratlı adam Tom'a baktı. Tom cebinden paraları çıkararak masanın üzerine, herifin önüne koydu. Ros paralara sadece bir göz attı:

— Dört çarşaf! dedi.

— Beşte anlaşalım.

Ros başını salladı, oyuna dönerek:

— Yirmiyle açık! dedi.

Tom, Co'nun kendisine göz attığını görerek yanına sokuldu:

— Ros hiç pazarlık etmez. Dört dedi mi, dördtür. Bu iş için başka tanıdık yer var ama, unutma belki oraya kadar gidemeyiz bile. Birisi yolda şişler, yarın belediye leşlerimizi toplar. İyisi mi kabul et.

Tom masanın başına döndü. Oynanan elin bitmesini bekledi. Sonra:

— Kabul! dedi.

Ros şişkin bir portföy çıkardı, içinden üç tane binlik, on tane de yüzlük banknot çekti. Tom'a uzattı:

— Bir, iki el oynayacak mısın?

— Kusura bakma, acele bir işim var.

Çaktırmadan Co'ya bir göz attı. Co farkedilmeyecek bir baş hareketiyle hissesini burada almayacağını anlattı. Oda-
dan çıktılar, koridorun başındaki silâhlı nöbetçinin ün-
den geçtiler. Kapıya vardılar. Orada, koltuğunun altında kı-
sa namlılı tüfekte bekleyen adam kapıyı açtı, çıktılar. Herif
arkalarından kapıyı sürgüledi.

— Biraz uzaklaştıktan sonra Co:

— Bizim hesap eder dört yüz, dedi. Bir kibrit çakayım say istersen.

— Olur. Ama iki kadeh atıp rahat konuşacak bir yer biliyorsan daha iyi. Seninle başka iş te yapabiliriz.

— Hay hay! Zaten cebimde dört yüz papel olduktan sonra bu gecelik işi tatil edebiliriz. Omuzumu salıverme hal Papelleri almadan seni kaybetmek istemem... Canım da bir luno çekmişti zaten.

— Al benden de okadar!

Fakat Tom, Co'nun luno dediği içkinin kokteyl kallisto kadar berbat olmamasını temenni ediyordu. Elli metre kadar ancak gittiler. Co:

— Dur biraz, dedi.

Gene muayyen bir parolayla bir kapıya vurdu. Kapı açıldı. Karşılarında loş bir koridor vardı. Koridorda kimse gözükmiyordu.

Co:

— Rello, yabancı değil! Ben Co! diye bağırdı. Bir de ahbab var yanımda.

İçeri girdi, Tom da onu takip etti.

— Rello, Proksimalı diye Co izah etti. Kapının üstündeki rafta. Tanımazsa üzerine çullanır, hapi yuttuğun gündür.

Tom arkasına döndü ve derhal pişman oldu. Rafın üzerindeki mahlûku iyice göremiyordu, fakat göremediğinden memnundu. Hayal meyal farketdiği şey gayet iri bir kaplum-bağayı andırıyordu. Bir ahtapot gibi uzun kolları ve ateş gibi parlayan kıpkırmızı, zalim gözleri vardı.

Co'nun arkasından yoluna devam etti. Sırtının orta yerinde tatsız bir ürperme hissetti. Diğer bir kapıdan daha geçtiler ve bir meyhanenin arka salonuna geçtiler. Salonun dip tarafında mavi ve yeşil lâmbalarla aydınlatılmış bir bar vardı. Burası oldukça kalabalıktı. Bütün masalar doluydu ve bazı masalarda poker oynanıyordu.

Co geçerken öteye beriye selâmlar vererek:

— Ne dersin? dedi. Bara girelim, orası daha tenha.

— Olur!

Bara geçtiler. Burada, barmenden ve yüksek taburelere tünemiş üç kızdan başka hiç kimse yoktu. İki adam içeri girince kızlar ümitle onlara baktılar. Co kısaca bir, «merhaba» dan sonra barmene:

— Poka, dedi, kızlara birer tek ver. Benden... Bize de iki luno getir. Rello nasıl bu akşam, formunda mı?

— Fena değil. Vakit erken olmasına rağmen koridoru iki kere süpürmüş.

— Bu Rello nedir kuzum? diye sordu.

— Rello dönektir, hem döneklerin en çetini. Sentori çarpışmasında bize geçen ilk döneklerdendir. Tanışmak ister mısın onunla?

— Yok canım Boş ver..

— Bir bakıma haklısın ama. Amma arada sırada buraya damlamak istersen Rello'yu tanımak faydalı olur. Yirmi adımdan bir gözüyle adamın canına okur, halbuki iki gözüyle ateş ediyor. Bir keserse parçalarını toplamak için koridoru süpürmekten başka çare kalmaz. Azizim, sana birşey söyleyeyim mi?

— Evet, dinliyorum.

— Kendini kapıdan girmeden evvel tanıt. Onun seni görebileceği kadar içeri girmeden... O zaman çok geç olur. Bu andavallıların çoğu zaten onun için nalları dikiyorlar. Bunları sana neye anlattığımı merak ediyorsan şunu da söyleyim: erkek bir adama benzersin de ondan. Seninle anlaşabiliriz gibi geliyor.

— Sana bir işten bahsedeceğim zaten...

— Acele etme! Önce bir luno çekelim. Bana sorarsan seninle iş yapmamak daha akıllıca hareket. Çok tereyağısın. başına iş açarsın.

— Makineni tosladık diye mi böyle konuşuyorsun?

Co başıyla tasdik etti:

— Ya bu erkekliği yapmasaydım?

Co gülmeğe başladı:

— Hakkın var be Şikagolu. O zaman metazori alacaktım. Sen Ros'la konuşurken parmağımı oynatsam işin tamamdı. Amma bizim makineyi geri verdin diye yapmadım. Şuracıkta da seni şıpşak temize havale ettirebilirim.

Barmen salep kıvamında, kirli beyaz bir mayi ile dolu bardakları getirdi, önlerine koydu. Co'nun uzattığı parayı alarak uzaklaştı. Co bardağını kaldırdı:

— Kahrolsun Arkturus! diyerek bir yudum içti.

Tom Co'yu taklit ederek:

— Kahrolsun Arkturus! dedi ve bir yudum içti.

Boğazı alev yutmuş gibi yandı. gözlerinden şimşekler çaktı. Bu meret içkinin bir yudumunu adamı yarım şişe cin gibi vuruyordu. Maamafih lezzeti fena değildi, içtikten sonra damakta hafif bir nane kokusu ve tadı bırakıyordu.

— Nasıl? dedi. Co. Sizin oralarda var mı böyle esashısı?

— Böylesi pek yok.

— İşler nasıl Şikago'da?

— Eh, fena değil.

Uzun cevaplar vermeğe cesaret edemiyor, falso yapmaktan korkuyordu.

— Nerede tünüyorsun?

— Şimdilik ayazdayım, daha yeni damladım zaten. Sislemeden evvel bir kovuk idare etmek lâzımdı ama, olmadı. Enayi gibi oskileri de kerizde bayılttık, eski mangizleri okutmak zorunda kaldık. Tam mânasiyle kokozlamıştım.

— Eğer gece için bir tünük arıyorsan burada birşeyler idare ederiz. Solo mu istersin, teferrüatlı mı?

Tom bir an teferrüatın ne olabileceğini düşündü. Co bir kahkaha atarak:

— Kıyak adamsın be! dedi. Hazır mısın?

Tom kendi kendine, «Neye?» diye düşündü. Fakat te-reddüdünü Co'ya belli etmedi:

— Elbette!

— Öyleyse çözülelim. Şimdilik eyvallah!

Bardağını kaldırdı:

— Rüzgârın pupadan olsun, Tom.

Bu sefer Co'nun kahkahası çınladı:

— Vay anasını be! Senin gibi fiyakalı lâf edeni dinim hakkı için görmedim.

Sonra kadehini bir çekişte dikti ve sanki kadeh dudaklarına yapışmış gibi öylece dondu, daldı. Gözleri açıldı ama gözbebekleri cam gibiydi. Tom, kadehini ağzına götürürken Co'nun halini görerek durdu, içmedi. Co'nun onu farkedecek hali yoktu, sanki bu dünyadan gitmiş gibiydi.

Tom etrafına çabucak bir göz attı. Kimsenin onlara bakmadığını görünce, yavaşça uzandı ve kadehini yere boşalttı. Sonra boş kadehi Co gibi dudaklarına dayadı. Ancak bu hareketi tamamlamıştı ki Co kendine geldi. Gözleri normal halini aldı, içini çekerek kadehi masanın üzerine bıraktı:

— Hey gözünü sevdiğim! dedi. Zühre'ye kadar uzandım bu sefer. Bataklik bir yere düştüm ama, gene de kı-yaktı. Bir de gaco vardı, hiç sorma...

Tom merakla onu süzüyordu. İçki, âni vurmasına rağmen devamlı bir tesir bırakmamış, Co'nun kendine gelmesi on, on beş saniye kadar sürmüştü. Şimdi, sanki hiç içmemiş gibi normaldi. Cebinden bir sigara paketi çıkardı, Tom'a uzatarak:

— Tüttür bir sipsi, dedi. Ne dersin? Birer tane daha çekelim mi? Ondan sonra rahatça konuşuruz.

— Bu sefer benden öyleyse.

Co'nun başına geleni gördükten sonra Tom içkinin nasıl bir tesir yaptığını merak etmeğe başlamıştı. Bu sefer o da deneyecekti. Barmen içkileri getirdi. Kadehleri tokuşturdular. Co, gene deminki gibi bir yudum aldı. Tom da bozmadı tabii... Herhalde meredin böyle içilmesi lâzım geliyordu.

Bu seferki ilk yudum Tom'a birinciden daha tatlı geldi. Boğazı daha az yandı ve içtikten sonra damakta kalan tadın nane kokusu bambaşka, tanımadığı birşey halindeydi.

— Co, dedi. Bildiğin bir yerde fazla meraklı olmayan bir feza pilotu bulabilir miyiz?

— Matrak mı geçiyorsun be?

Tom, bir falso yaptığının farkına vararak sağ elini usulca tabancasına doğru götürdü. Yaptığı falsonun ne olduğunu bilmiyordu, amma işler sarpa sararsa buradan kolunun kuvvetiyle çıkmak mecburiyetinde kalabilirdi. Rello'yu atlatılabilirse...

Co'nun suratına dik dik bakarak:

— Neden matrak geçecek mişim? diye sordu.

XIV

FEZAYA DOĞRU

Co anlayışlı bir şekilde tebessüm etti. Baş parmağıyla ceketinin yakasını gösterdi:

— Kör müsün be Şikagolu! dedi.

Yakasında uçan kırlangıca benzeyen bir roket vardı. Tom elini cebinden çıkardı:

— Uyuyordum galiba! Amma bu karanlıkta da insan

burnunun ucunu bile zor görüyor. Ne zamandanberi kızaktasın?

— Beş sene. Beş senedir ayağım yerde... Evvelce daha çok Merih'te kalırdım... Kapi'de... Amma şansım varmış, çünkü üç gün evvel orada değildim. Kapi'nin yerinde yeller esiyor şimdi.

— Ödetiriz onlara bunu.

— Belki.

— Ümitsiz görünüyorsun.

Co, elindeki izmaritiyle yeni bir sigara yaktı:

— Bana bak Şikagolu, dedi, bir dalavere hazırlanıyor. Tabii kimse, ben de dahil hiç kimse birşeyden çıkmıyoruz. Amma ben beş sene hudutta gemi sürdüm, havadıslerden koku çıkarırım. Kötü bir çingar çıkacak. Kül yutmuyorsam Arkturus'lular hücum edecek. İki taraftan biri hapi yutacak. Korkarım ki herifler yeni bir dalavere bulmasınlar. Yoksa canımıza okurlar yani...

Tom bu mevzua devam etmek istemiyordu. Bu hususta hiçbir malûmatı olmadığı için falso yapmak ihtimali çoktu. Sözü değiştirerek, Co'nun hakikaten pilot mu, yoksa makinist veya topçu mu olduğunu öğrenmek istedi:

— Ay'a gitmeyeli çok oluyor mu?

— Bir sene filân oluyor. O zaman namuslu geçiniyor, hayatımı çalışarak kazanacağıma inanıyordum. Kalantor herifin birini götürdüm Ay'a... Hem de herifin kendi gemisiyle. Ne gündü be!

— Birşey mi oldu?

— Yooo. İşin esasına bakarsan hepsi fitil gibiydi. Bu küçük Erling'leri bir çocuk bile idare edebilir ama herifler öylesine buluttu ki... O zaman ben taksi şoförlüğü yapıyordum. Adamları Times meydanından aldım, Cersey'deki bususl hava limanlarına götürdüm. Geminin sahibi feza pilotu rozetimi görünce onları Ay'a götürmem için bin kredi teklif etti. Zaten iki senedir uçmamıştım, uçmak gözümde tütüyordu. Taksiyi Cersey'de bıraktım, herifleri Ay'a götürdüm. Bu iş bana oldukça pahalıya paldı. İşimden atıldılar, ehliyetimi aldılar... Sonunda bu yola düştük.

— Bu Erling'ler büyükler gibi değil. idaresi daha kolay değil mi?

— Büyük gemilerle alâkası yok yahu. Hedefi buluyorsun, düğmeye basıyorsun. Tamam. Kuş kendi kendine uçuyor, herşey otomatik. Luno içmekten daha zor birşey değil. Ne dersin, çözelim mi?

Tom kadehini kaldırdı:

— Kahrolsun Arkturus!

— Kahrolsun!

Bu sefer Tom kadehi bir dikiste bitirdi. Boğazı yanmadı. Belki bu kadar çok miktarı bir seferde içince yanma okadar fazla oluyordu ki hissedilmiyordu. Çenesinden yukarı bir şahmerdanla vuruyorlar gibi geldi; sanki boğazına bir ilmik geçti, onu çekti, kaldırdı. Sislemenin mutlak karanlığından sıyrarak kaldırdı... bir daha kaldırdı...

Tom kendini semanın soğuk maviliğinin içinde buldu. Uzakta Arz siyah bir top gibi görünüyordu. Boğazını sıkan ilmik çözüldü, fakat Tom çıkmağa devam etti. Döne döne yükseliyor, kâh uzaklaşan Arz'ı, kâh fezanın derinliklerinden ona göz eden yıldızları, kâh yaklaşan Ay'ın sapsarı aydınlığını görüyordu. Yıldızlar okadar parlaklaşmıştı ki gözlerini kamaştırıyor, ateş parçaları gibi parlıyorlardı.

Yüzü Ay'a döndü. Ay da büyümüş, kocaman bir küre olmuştu. Atmosferden çıkmıştı, bunu biliyordu. Fakat boşluğun soğuk tesirini duymuyordu. Bilâkis ılık ve hoş bir his içindeydi. Havada attığı taklalara nefis bir müzik refakat ediyordu. Bu ılık boşlukta, doyulmaz bir müziğin koynunda yüzmek, tahayyül edilemeyecek kadar zevkliydi. Kendini hiç bu kadar serbest, bu kadar hafif hissetmemişti.

Birdenbire ince uzun bir cismin Ay'la kendisi arasına girdiğini ve kısmen Ay'ı kapadığını farketti. Yıldırım süratliyle üzerine gittiği bu cisim bir feza gemisiydi. Bu feza gemisine çarparak paramparça olacaktı.

Fakat, hayret!

Baş döndürücü bir süratle feza gemisinin üzerine geldi. Fakat gemi sanki yumuşak bir maddedenmiş gibi dış cidarını aştı ve rahat bir düşüşle kendisini içerde bir kamarada

buldu. Burası bir yatak odası, bir kadının yatak odasıydı. Yatağın perdeleri, yerddeki halılar, döşemeler, hatta herada dolaşan sihirli koku bile buranın yatak odası olduğunu sanki haykırıyordu.

Tom, şaşkın bir hareketle kalkarken karşı tarafta bir kapı açıldı ve Beti Hadley girdi. Sırtında gene feza bakiyelerinin üniformasını taşıyordu. Fakat bu kıyafet daha cazip, daha baş döndürücü olmuştu. Beyaz, incecik bir ipekten yapılmış olan şort küçülmüş, minimini bir kilot olmuştu; sütyen de aynı incecik beyaz ipektendi. Bu kıyafetiyle Beti okadar güzel, okadar harikulâdeydi ki, Tom ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Yıldırımın vurulmuş gibi kalbi güm güm atarak, şakakları zonklayarak baka kaldı. Beti, dayanılmaz bir tebessümle ona koştu, kollarına atıldı: «Sevgilim! Ah, sevgilim! Nerede kaldın?» diye fısıldadı. Tom kolları arasına ilk defa aldığı bu ılık vücudu göğsüne bastırıyor, Beti'nin dudaklarını, boynunu, göğsünü ateşli bir öpücük yağmuruna boğuyordu. Sonra Beti, onu yatağına doğru çekti, bir rüya hareketiyle vücudunu kısmen saran ipek tüllerini attı ve aşikâr bir davetle kollarını ona doğru uzattı. Tom hasretle kıza doğru...

— Vay anam, vay! diyordu Co'nun sesi, bir buçuk dakika sürdü be! Bana bak ulan, sen evvelce hiç luno çekmedin değil mi?

Tom kadehini hâlâ dudaklarında tutuyordu, ağzı, boğazı, midesi ateş almıştı sanki. Bakışı Co'nun çirkin yüzü üzerinde toplanmaya çalıştı. Yavaş yavaş, nerede bulunduğu ve ne yapmakta olduğunu idrak etmeğe başladı.

— İlk sefer mi çekiyorsun ulan?

Co'nun neden bahsettiğini anlayınca *kadar bir dakika*, buna cevap vermeğe karar verinceye *kadar bir dakika* daha geçti.

Co sırttı:

— İlk sefer fena çarpar ha! dedi. Ama sık sık içince, hem daha çabuk tesir eder hem daha az sürer. Ben her gl-dişimde on, on beş saniye kalırım. Ama demin sen de çok

çabuk döndün yahu! Maamafih bazan ilk sefer hiçbir şey yapmaz. Ay'a kadar gittin mi?

— Yarı yolu filân buldum galiba...

— O da iyi be! Ne oldu? Neyse, boş ver hususi hayatına karışmak istemem. Yalnız ilk seferler insan hep yarıda bırakıp döner. Ne içerlerdim be! İstersen sen başka içme bugün. Sarsar sonra...

Tom başını salladı:

— Ne şimdi, ne başka zaman Co. Ben ne istediğimi biliyorum. Bu sahte zevklere, hayallere tokum. Ben işin aslını istliyorum, hem de doya doya zevkine vararak. Böylesine karnım tok.

Co omuzlarını silkti:

— Bazıları öyle düşünür. Eskiden ben de öyleydim... Ama sonra değişiyor insan... Neyse, lunodan vazgeçelim de iki tek viski içelim, aklın başına gelir belki... Şu senin işi konuşuruz.

Viskiler geldi. Birer yudum aldılar.

Tom:

— Ay'a gitmem lâzım, dedi.

— Ne varmış bunda? Her saat başında bir posta var. 300 oskiyl uçlandın mı Ay'dasın.

— Öyle gldemem. Şikago polisi peşimde. Çaktırmadan gitmem lâzım.

— Seni arıyorlarsa hava limanlarını kalbur ederler. Geçmeğe kalksan tıkanırsın.

— Okadar da değil. Üstelik Ay'da birkaç baba dostum var, eski kuyruk acıları olan birkaç hırbo, onlar da yolumu gözleyip, Ay'daki limanları tutabilirler.

— Çakarım vaziyetli. Ne bu kıyıda, ne o kıyıda liman yüzül görmeden, dalga atlayıp geçelim, diyorsun.

— Evet. Bu küçük Erling'lerden biri işime yarar. Onlar beni sokak kapısında beklerken. Ben mutfak penceresinden girer, herifleri arkadan bastırırım. Bu, Erling'lerin menzili nekadardır?

— Menzilinden sana ne be? Nasıl olsa Ay'a kadar gideceksin.

— Orası öyle ama, bakarsın Ay'da havalar aynasız olur, adres bırakmadan açılmak icap eder.

— Erling'le güneş sistemi dahilinde herhangi bir yere gidebilirsin. Ama iyi pilot değilsen, güneş sisteminden çıkmamak hakkında hayırlı olur. Benden ne istiyorsun?

— Bir Erling bulacaksın bana.

— Sahte kafa kâğıdıyla trink sayıp alacak mısın, yoksa ağaçtan mı toplayalım istiyorsun?

— Cersey'dekini yürütemez miyiz?

— Ben mi kullanacağım kuşu?

— Lüzum yok... Nasıl çalıştığını bana anlatıverirsin, olur biter.

— Yürütmek işten değil, fakat enselenirsin Zühre batakliklarında, on sene yatarsın, imanın gevrer.

Tom bir kahkaha attı:

— Geç be! dedi. Sislemde avlanıyorsun da, böyle basit bir iş için düşünüyor musun? Herifin birinin cebinden üç buçuk oski çekmek için canını pazara çıkarırsın, sonra bir Erling yürütmeye gelince, sığınacak liman mı ararsın?

— Çıkarım ne olacak bu işten?

— İki, üç binlik çarşaf...

— O da ne demek? İki mi, üç mü? Harbl gelsene...

— Erling'i bu akşam alırsak üç çarşaf, yarın alırsak iki.

— Eh! Arada çok fark yok ama, üç ikiden iyi gene...

Yaparız bu işi. Ama, önce bir plân lâzım bu işe. Sisleme gerhirden beş altı kilometre ilerde kesilir. Oraya varmak, üç saatı çeker. Yarım saat te bir araba yürütmek için.

— Anlamadım. Otomobille mi gideceğiz?

— Ne sandın?

— Sisleme varken otomobil ne işe yarar be?

— Görürsün. Sana feza pilotlarının nasıl pusulayla otomobil kullandıklarını göstereyim, ağzın açık kalsın. Gelelim hesabımıza: yarım saat te ötesi çeker. Kaç etti? Dört mü? Yarım saatte de sana dalavereyi ufalarız. Şimdi saat kaç? On buçuk mu? Demek ki üçü on geçe Ay'dasın. İşine geldi mi?

Tom kulaklarına inanamıyordu.

— Ya feza gemisini bulamazsak? Yani herifler kullanıyorsa?

— Boş ver, başkasını buluruz. O civarda kuşlar kum gibi.

İçkilerini bitirdiler ve çıktılar.

Beşinci caddeye geldikleri zaman Co:

— Şikago'lu, dedi. Bu işini ben yalnız çevireyim daha iyi. Sen burada beni bekle. Ben gelinceye kadar nefes bile alma temizlerler ha!

Co, karanlıkta kayboldu. Okadar ustaca yürüyordu ki ayak sesleri ancak bir nefes gibi geliyordu.

Tom, Co'yu bekleyeceği yerdeki elektrik direğine yaslandı. Beklemeğe başladı. Asıl hedefini Co'ya söylememiştir. Söylemeği münasip görmemiştir. Ama bir kere feza gemisine bindi mi, Ay'a gideceği yerde Zühal'e gitmek işten bile değildi. Bu teşebbüsün muvaffakiyet ihtimali oldukça azdı. Belki daha Zühal'e varmadan donanma gemilerinden biri küçük uçağı vurur, onu gık demeden cehenneme yollardı. Fakat kararını vermişti. Ne olursa olsun gidecekti. Burada kalması daha mı az tehlikeliydi.

Yarım saat ya geçmiş ya geçmemiştir, kulağına garip bir gürültü geldi. Yavaş yavaş yaklaştı. Bu çok yavaş hareket eden bir otomobil gürültüsüydü. Lâstikleri kaldırıma sürtüne sürtüne gelen araba, sürtünme sesi de motor sesine karıştığı için garip bir gürültü çıkarıyordu. Biraz ilerde, beş altı metre mesafede durdu. Tom arabayı göremiyor, durduğunu sesin kesilmesinden anlıyordu. Yavaşça ilerledi. Bir ayağı arabanın tamponuna değecek kadar sokuldu.

— Co! diye fısıldadı.

— Tamam! Buyurun beyım, arabanız hazır.

Tom otomobilin kapısını buldu. İçeri girdi. Co:

— Tek başına zor oluyor ama, iki kişi daha kolay idare ederiz! dedi. Al şu feneri...

Tom, Co'nun uzattığı elektrik fenerini aldı.

— Yere tut otomobilin içine. Al şu tebeşiri, oraya, şaşıye paralel bir çizgi çiz... Düz olsun.

Tom eğildi; yerdeki kauçuğun çizgilerinden birini takip ederek, düz bir hat çizdi. Co, elindeki pusulayı tam çizginin ortasına koydu:

— Köşeden burası kaç adım?

— Beş altı adım.

— Güzel. Köşeyi czbere döneriz, ondan sonra altıncı caddeye kadar idare ettik mi, arkası kolay.

Gene lâstikleri kaldırımın kenarına sürterek, ilerlediler. Sürtünme sesi kesilince Co direksiyonu sola kırdı. Bir müddet arabayı böylece sürdü. Tekerlekler tekrar kaldırıma sürtünmeğe başladı. Fakat bu sefer sağ taraf sürtüyordu. Direksiyonu hafif sola kırarak bir müddet daha ilerlediler. Böylece birkaç kere manevra yaptıktan sonra Co arabayı durdurarak:

— Git şuradaki binalardan birinin numarasına bak ya-hu! dedi. Altıncı caddeyi geçmeyelim.

Tom ayaklarını sürerek kaldırımı buldu. El yordamıyla duvarı aradı. Elektrik fenerini yakarak burnunu sürtercesine duvara sokuldu. Numarayı bulmakta güçlük çekmedi. Hattâ bu dükkânın bir hayli alış veriş yaptığı bir dükkân olduğunu da anladı. Fakat Newyork'un yabancısı olduğunu söylemişti. Onun için Co'ya sadece numarayı tekrar etti. Herif sanki Newyork'u karış karış biliyordu. Numarayı duyar duymaz derhal nerede olduklarını anladı:

— Dur bakalın!.. Bir, iki, üç... Beş dükkân daha var köşeye...

Motoru tekrar çalıştırdı. Arabayı sola döndürdü.

— Çık, bak! dedi. Kaldırım kaç adım uzakta.

Tom ölüştü:

— Dört kısa adım, var.

— Tamam, şimdi bak ne yapacaksın: Altıncı cadde takriben güney - güney doğu istikametinde gider. Minetta Meydanına gelince birazcık doğuya sapar, Spring sokağına kadar gider. Oradan döner, tünele gider. Sen istikametini tâyin edip, gemi rotası tutarmış gibi o beyaz çizgiyi, pusulaya göre takip edeceksin. Ben de kilometre saatinin ondalarını tet-

kık ederek mesafe kollayacağım. Arada sırada çıkıp evlerin numarasına bakmak icap ederse, bakarız.

— Ya bir yere toslarsak?

— Saatte on beş kilometre ile giderken, toslasak ne olur sanki? Zaten ne üzüyorsun kendini, araba babanın malı değil ya!

Yola düzüldüler.

Anlaşıldığına göre Co, gayet usta bir pilottu. Şoför olduğu için de Newyork sokaklarını iyi biliyordu. Çok zorluk çekmediler. Spring sokağında, istikamet ayarlayıncaya kadar, birkaç kere kaldırıma tosladılar. Gene aynı sokakta Tom, iki kere numaralara bakarak, dönecekleri yeri tesbit etti. Nihayet tünele daldılar. Tünel dümdüzdü ve ancak bir iki kere kaldırıma sürtündüler. Bu seferlerden birinde karşıdan bir otomobil sesi duyuldu. Co hiç tereddüt etmeden otomobilin bir tarafını kaldırıma çıkardı. Öteki otomobil bunlara değmeden geçti.

Nihayet Co, farları yaktığı zaman dört beş metre ilersini görebiliyorlardı.

Ondan ötesi kolay oldu. Sis gittikçe açıldı ve sonunda kayboldu.

Şimdi süratle ilerliyebiliyorlardı. Tom pencereden semadaki yıldızları görüyordu.

XV

ARKTURUS CANAVARI

Co feza gemisinin bulunduğu hangarı eliyle koymuş gibi buldu. İçerde iki tane uçak vardı. Manevrası daha kolay olduğu için küçüğünü seçtiler.

— Şu gördüğün nişan tertibatıdır. Nereye gitmek istiyorsan şu mihverin ortasına ayar edeceksin. Şu düğmeler mesafe ayarı için. Bu gemiler uzak mesafelerde doğrudan doğruya gitmez, sıçramalarla gider. Mesafe müşirinde her taksimat yüz bin kilometreyi gösterir. Bir sıçramada azami beş yüz taksimat gidebilirsin. Müşirde de zaten o kadar tak-

simat var. Yani azamî sıçrayış elli milyon kilometre olur. Gideceğin mesafe yüz milyon kilometre ise, nişan alacaksın, mesafe ayarını soununa kadar dayayıp, düğmeye basacaksın. Bu ilk sıçrayış seni yarı yola kadar götürür. Orada tekrar nişan ayarı yapıp, bir daha düğmeye basacaksın. Hedefe varırsın. Diğer müşirler sırayla on bin, bin ve yüz kilometrelik ayarlar için ikinci bir ayarı da bu taraftaki müşirde yapacaksın. Bu, tepki ayarıdır. Nişan aldığın yerin atmosferine girmek istemezsin, zira gemi tuzla buz olur. Onun için meselâ, tepki müşirini on beş kilometreye ayar edeceksin. Hedefine onbeş kilometre kala tepki tertibatı harekete geçer ve sıçramayı o noktada durdurur. Gemi seyyarenin cazibesine kapıldığı için serbest düşmeğe başlar. Fakat otomatik kanatlar, hava mukavemetiyle karşılaşınca derhal açılır. Plânör gibi yere inersin. Eğer, inişini iyi ayar edemez, yahut yanlış yere inersen tekrar tepki düğmesine bas, tepki tertibatı çalışmağa başlayınca seni hedeften on beş kilometre mesafeye atar. Tekrar düşmeğe başlarsın. Bu sefer plânör uçuşunu âyâr eder, istediğin gibi yere inersin. Tepki mesafesi Ay için on beş, Arz için kırk, Zühre için elli, Merih için de yirmi kilometre kadardır. Yani bu mesafelere göre ayar etmek en iyi neticeleri verir. Görüyorsun ki hiç bir zorluğu yok. Hepsi bu kadar.

Tom, vadettiği üç binliği Co'ya verirken, eski pilot:

— Tabancanı beraber götüremezsin, dedi. Yolda patlar ve neyi vuracağı belli olmaz, en iyisi sen onu da bana bırak. Gittiğin yerde bir yenisini tedarik edersin.

— Öyle olsun.

Tabancayı verdi. El sıkıştıktan sonra Co:

— Yolun açık olsun, dedi.

Sonra aklına komik birşey gelmiş gibi gülerek:

— Rüzgârın pupadan olsun! diye ilâve etti.

— Sağ ol!

Co gittikten sonra Tom, geminin idaresi için yapması lâzım gelen şeyleri tekrar gözden geçirdi. Bu iş hakikaten basitti, çok basitti. Başaracağına emindi. Ama Zuhâl'e yaklaşınca ne olur? Onu vururlar mı? Mekki ile konuşabilecek

kadar yakınlarına sokarlar mı? Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu...

Gidecek ve görecekti.

Önce Ay'a mı gitmeli? Yoksa doğrudan doğruya Zuhale'ye mi gitmeliydi? Ay'a gitmesi için hiçbir sebep yoktu.

Fakat dünyasında bir hayal olarak kabul edilen bir şeyi yapmak doğrusu hiç de fena olmayacaktı.

Pilot koltuğuna oturdu, emniyet kemerini bağladı. Nişan tertibatını, Ay'ın tam ortasına gelecek şekilde ayar etti. Tepki müşirini yirmi kilometreye getirdi. Nefesini tutarak hareket düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey!

Semaya baktı. Ay yerinde değildi. Fakat biraz sağ tarafa doğru, semada iri bir küre vardı. Ay'dan daha büyük bir küre.

Fakat...

Hayret! Bu Arzdı!

Ayaklarının altındaki diğer pencereye baktı. Ay süratle ylikşelerek ona doğru geliyordu. Daha doğrusu o, ayın sırtına doğru düşüyordu.

Otomatik kanatlar harekete geçti. Bir plânör gibi uçarak ayın zeminine yaklaşımağa başladı.

Ayaklarının altındaki zemini merakla seyretti: Sukutu hayale uğramıştı...

Ayın, yeryüzündeki herhangi bir dağlık çöl manzarasından farkı yoktu.

Zemine iyice yaklaştıktan sonra, tepki düğmesine bastı.

Gene hiçbir şey olmadı.

Yahut ona öyle geliyordu. Fakat ayaklarının altındaki pencereden baktığı zaman ayın sırtının uzaklaştığını gördü. Nişan tertibatını kabaca Zuhale ayarlayarak, düğmeye bastı. Zuhale varabilmesi için aşağı yukarı otuz sıçrama yapması icap ediyordu. İlk sıçramalarda hedefi ancak takriben sonra nişan tablosuna bir göz atıyor. Zuhalin sadece tablo

dabilinde olup olmadığına bakarak düğmeye bir daha basıyordu.

Böylece on, on beş kadar sıçrama yaptıktan sonra, ne olur ne olmaz diye tepki ayarını azamiye, yüz elli bin kilometreye gelirdi. Zühal'i nişan tablosunun tam ortasına ayar etti. Düğmeye tekrar bastı.

Son sıçramasını yaptıktan sonra, donanmayı nasıl bulacağını düşünüyordu. Fakat buna ihtiyacı kalmadı. Donanma onu buldu.

Tom'u hayretle yerinden sıçratan bir ses:

— Hareket etmeyin! dedi.

Bu ses Mekki'ninki gibi kafasının içinden değil, dışardan geliyordu: Maddî bir sestti. Sesin nereden geldiğini ararken o devam etti:

— Hareket etmeyin, mevkufsunuz. Turistik vasıtaların Merih güzergâhını aşmasının kanunen yasak olduğunu bilmiyor musunuz? Burada ne arıyorsunuz?

Bu sefer sesin geldiği yeri keşfetti. Ses, geminin kumanda tablosunda bulunan küçük bir radyo hoparlöründen çıkıyordu. Nasıl cevap verebileceğini düşündü. Madem ki herhangi bir cihaz açılmadan hoparlör çalışmıştı, o halde muhabere sistemi otomatikti. Mikrofonun kendiliğinden çalışıyor olması lâzımdı.

— Mekki'yi görmem lâzım, dedi. Çok mühimdir.

— Sivillerin herhangi bir sebeple donanmaya yaklaşmaları yasaktır. Sizi refakat altında Arz'a göndereceğiz. Sivil makamlar hakkınızda lüzumlu muameleyi tayin ederler. Geminizin kumanda tablosuna dokunmayınız. yoksa gemiyi derhal tahrip ederiz.

— Kaçmak niyetinde değilim. Buraya bilhassa kendimi yakalatmak için geldim. Mekki'yi görmek istiyorum. Onu görmem şart.

— Sizi refakat altında Arz'a göndereceğiz. Şüpheli bir harekette bulunmayın sakın. Aksi takdirde başınıza geleceklerden mes'ul değiliz. Şimdi bir gemi yanınıza yanaşacak. Feza elbiseniz var mı?

— Dinleyin beni yahu... Mekki benim burada olduğumu biliyor mu?

— Biliyor. Zaten sizi vurmadan etrafınızı sarmamızı isteyen o. Yoksa bize kalsa, menzil dahiline girer girmez sizi vururduk. Şimdi verdiğimiz emirlere hiç itiraz etmeden itaat edin: Evvelâ feza elbisenizi giyin, sonra hava kamaranızın kapısını açın. Gemnize bir adam göndereceğiz, o adam geminin kumandasını eline alacak.

Tom bu sözleri sonuna kadar dinlemedi. Onu bir tek şey ilgilendiriyordu: Mekki onunla temas halindeydi. Böyle olmasa devriyelerin onu bulmalarını istiyemezdi.

Doğrudan doğruya Mekki'ye hitap ederek, fakat dimağını daha iyi teksif edebilmek için yüksek sesle konuşarak:

— Mekki, diye bağırdı, benim ölümüm ne size, ne de kâinatınıza bir fayda sağlamaz. Fakat benim... başka yerden geldiğimi unutmayın. Yıldızlar arası seyahate muktedir olmasak bile belki de bir şeyimiz, bir taarruz veya müdafaa silâhımız vardır ve size faydalı olabilir. Meselâ burada kimse'nin radardan bahsettiğini duymadım.

Bu sefer ona cevap veren ses başka bir sestti. Hem kafasının içinde ötüyor, hem de hoparlörden taşıyordu:

— Tom Karper, size buraya gelmemenizi söylemiştim. Radarımız tabii var, hem de öyle bir mükemmeliyette ki böylesini aklınızdan bile geçiremezsiniz.

— Fakat gelmem lâzımdı. Mecburdum gelmeğe Mekki. Plânlarım, dimağımdan okuduğunuz plânlar suya düştü. Bunların muvaffak olamayacağını bilmemcnize göre siz de hataya düşüyorsunuz. Dimağıma iyice duhul etmediniz. Ne biliyorsunuz, belki de orada size yarayacak, bu amansız savaşınızda fayda sağlayacak birşey, bir bilgi vardır. Durumun pek ümitli olmadığını bizzat kendiniz söylediniz. Öyle ya, ne kadar ufak olursa olsun, size yardımı dokunabilecek bir ihtimali tepebilir misiniz?

— Sizin kâinatınız iptidal. Siz...

— Nereden biliyorsunuz? Sizin kâinatınıza nasıl geldiğimi bile izah edemediniz. Bunu siz kendiniz itiraf etmediniz mi?

Tom'un o zamana kadar duymadığı bir ses hoparlörü doldurdu:

— Belki söylediklerinde haklı Mekki. Bana ondan bahsettiğin zaman buraya nasıl geldiğini bilmediğimi, sadece samimi ve ruhan olduğundan şüphe etmediğimi söyledim. Varsın gelsin. On dakikada dimağının en saklı köşelerini bile tararsın... Bizim kendi araştırmalarımız iyi netice vermediğine göre böyle bir ihtimali de tartmamız belki faydalı olabilir.

Bu ses genç, fakat olgun, otoriter ve kendinden emindi. Görünüşe göre sadece bir tavsiyede bulunuyor, fakat katı bir emir veriyordu.

Bu, muhakkak Doppel'in sesiydi. Büyük Doppel! Beti Hadley'in, kendi Beti'sinin âşık olduğu, Arkturus müstesna bütün bu kâinatın âmiri ve âdeta sahibi olan Doppel!

— Peki, dedi Mekki, getirsinler.

Kapının önünde uzun boylu, gayet yakışıklı, parlak siyah gözlü bir genç duruyor, Tom'a tebessüm ediyordu.

Bu genç, herhalde Doppel'di...

— Buyurun! dedi.

Hiç de Errol Flayn'e benzemiyordu. Fakat çok daha fazla yakışıklıydı. Tom, bu adamdaki nefret etmesi icap ederken, onu sempatik bulmaktan kendini alamıyordu.

— Ben Doppel'im! dedi. Siz de Mekki'nin bahsettiği Karper veya Harper'siniz tabii...

Serbest konuşmasına rağmen sesinde bir gerginlik, bir endişe seziliyordu.

— Hakikaten çıkmazdayız. İddia ettiğiniz gibi bize yarayacak birşeyler bilmenizi temenni ederim.

Tom etrafına baktı. Burası, Feza Amiral Gemisinin kumanda dairesi olacaktı. Uzunluğu otuz ve genişliği on, on iki metre kadardı. İçerde birçok adam hummalı bir faaliyetle çalışıyordu.

Tom etrafına bakarken, tam Doppel'in başının üstünde bir metre kadar yukarda Mekki'yi gördü.

Mekki:

— Belki hakkınız var Tom Karper! dedi. Dimağınızın içinde sizin potansiyometre dediğiniz bir cihaz görüyorum. Rörton adında bir profesör tarafından yapılan bu cihazın Ay'a gönderilen bir füze ile ilgisi var. Bunun nasıl yapıldığını biliyor musunuz? Yüksek sesle cevap vermeyin. Sadece düşünün, benim işimi kolaylaştırmış olursunuz. Evet... Plânını da, formülünü de biliyorsunuz. Bunları sizden alabiliriz. Sizi uyutmamıza müsaade eder misiniz?

— Gayet tabii. Durum nedir?

Doppel cevap verdi:

— Arkturuslular yakında hücum edecekler. Ne zaman olduğunu katiiyetle bilmiyoruz. Amma nihayet saat meselesi...

— Bu taarruz tehlikeli olacak mı?

— Elllerinde yeni bir silâh var. Daha doğrusu senelerdir üzerinde çalıştıkları bir tek gemi. Fakat korkunç birşey. Boyu şu bulunduğumuz gemiden çok daha büyük olan bu gemi, bizim için tamamiyle meçhul, hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Esir edebildiğimiz bir Arkturus'ludan edindiğimiz malûmata göre, geminin en büyük hususiyeti madenî kaplamasındaymış. Bu kaplama öyle bir halitadan yapılmış ki, en ağır atom bombalarımız bile üzerinde hiçbir tesir yapamayacak.

Tom'un birdenbire güleceği tuttu:

— Böyle birşeyi biz de düşünmüştük. Ama gelecek dünyalara ait maceralar basan mecmuamızda...

Doppel'in gözleri parladı:

— Gençliğimde en çok okuduğum o maceralardı. Tabii şimdi, artık...

Tom birdenbire ırkıldı.

Bu genç adamı bir yerden tanıyor gibiydi... Hem de çok olmamıştı görelî... Fakat! Hayır, hayır! Kendisini değil resmini görmüştü. Evet, resmini görmüştü bir yerde... Halbuki Doppel'in ne kendisini, ne de resmini daha evvel görmüş değildi. Gördüğü resim... Acaba kimin resmiydi o? Çok da-

daha genç, çok daha az yakışıklı, fakat Doppel'e çok benzeyen bir adam!..

— Doppelberg!.. Co Doppelberg!..

— Ne dediniz? Anlayamadım.

Tom sustu. Aval aval Doppel'e bakarak:

— Sizi tanıdım, dedi. Daha doğrusu durumu anlamaya başladım. Siz, Co Doppelberg'siniz. Yahut Almanların dediği gibi Doppelberg'in (Dopelganger) i, yani eşisiniz...

— Doppelberg de kim?

— Benim geldiğim kâinatta bir «Gelecek Dünyalarda Maceralar» meraklısı. Siz ona benziyorsunuz... Tam onun hayalindeki tipsiniz. Onun ideâlisiniz, olmak isteyeceği adam-sınız... Gayet tabîi ondan biraz daha yaşlı, bin kere daha güzel, daha yakışıklı, daha zekisiniz... Hayalinde kendisi için ideal bir tip yaratırken, Doppelberg ancak sizi yaratabilirdi. Şimdi hatırlıyorum mektuplarını: Mecmuaların kapaklarındaki canavarların hiç te korkunç olmadıklarından şikâyet ederdi...

Durdu.

Doppel kaşlarını çatmış onu dinliyordu:

— Mekki, dedi. Bu adam oynattı galiba? Ondan birşey elde edemiyeceğiz.

— Hayır, deli değil. Yanılıyor tabîi, amma deli değil. Fikirlerini takip ediyor ve niçin böyle konuştuğunu anlıyorum. Sözleri mantıksız değil, fakat yanlış. Amma ondan gene de bir fayda sağlayabileceğimizi tahmin ediyorum.

Tom'un başının üzerine gelerek:

— Gelin, dedi, başka kâinatın mahsulü, yabancı misafiriniz. Sizi uyutarak dimağınızdaki bilgiden istifade edeceğim. Uyandıktan sonra size durumu anlatırım.

— Beni geldiğim yere gönderebilecek misiniz?

— Bilmiyorum... Belki. Yalnız size yanıldığınızı tekrar edeyim. Bu kâinat hakikîdir. Sizin yaşadığınız kâinat ne kadar hakikî ise bu da okadar hakikîdir. Sizin kâinatın mensuplarından birinin rüyası değildir. Bu kâinatta Arkturus-lular galip gelir de arada siz de gürültüye giderseniz ne

kendi kâinatınıza, ne de başka kâinata dönemezsiniz. Sözlerime inanıyor musunuz?

— Bil... bil... bilmem.

— Gelin, size dünyanın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu göstereyim: canlı bir Arkturus'lu görmek ister misiniz?

— Tabii. Neden istemiyeyim?

— Gelin öyleyse.

Tom, Mekki'nin peşinden kumanda dairesinden çıktı.

— Bu göreceğiniz mahlûku Sentori burcunun Alfa yıldızı civarında esir ettiğimiz bir gemide yakaladık. Arkturus'lu-ların yeni bir gemi yaptıklarını, biz bu gemiyi tahrip etmezsek onların bizim bütün donanmamızı mahvedeceklerini bu mahlûkun dimağından öğrendim. Onu gördüğünüz zaman...

Karşılarında bir kapı açıldı. Bu kapının arkasında bir hapis hücreğine açılan demir parmaklıklı diğer bir kapı vardı. Onlar girer girmez hücre aydınlandı:

— Bu bir Arkturus'ludur, diyordu Mekki.

Tom parmaklıklara sokuldu. Esir mahlûku görür görmez gayri ihtiyarî üç, dört adım geriledi. Gözlerini kapattı, sendeledi. Ne hissettiğini sarahaten bilemiyordu. Bilecek durumda değildi. Bu anda hissettiği şey korku olabılırdı, korku ve nefret. Kusacak gibi oluyordu, kalbi neredeyse duracaktı. Hayatının en büyük acısını duymuş, dehşetli bir elektrik cereyanına çarpılmış, en korkunç hortlağın busesine terkedilmiş gibi hissediyordu kendini... Bütün bu hisleri bir araya toplayan his okadar nahos, okadar tüyler ürper-ticiydi ki...

Parmaklıkların arkasındaki mahlûkun ancak bir kısmını görebilmişti. Nasıl birşey olduğunu tarif edemezdi. Tarif edebilmek te istemiyordu. Görmek, bilmek istemiyordu.

Esir edilmiş, zarar vermiyecek şekilde demir parmaklıkların arkasına tıkmış bu mahlûkun manzarası bile insanı deli edebilirdi.

Dış kapıdan çıkar çıkamaz kapı arkalarından kapandı.

Mekki:

— Bu gördüğünüz, dedi, tabii manzarasıyla bir Arkturus'ludur. Bunu gördükten sonra Arkturus casuslarının, yani insan vücudunu zaptederek dünyamıza gelen bu mahlûkların en ufak bir şüphe üzerine neden derhal vurulduklarını daha iyi anlarsınız. Harbin ilk senelerinde canlı yakalanan Arkturus'lular yeryüzüne getirilerek halka teşhir edildi ve nelere kadir oldukları gösterildi. Onun için binde bir bile şüphe olsa, Arkturus casusu olabilecek kimseleri derhal vurmakta tereddüt etmezler.

Tom'un boğazı kurumuş, dili pelteleşmiş. Boğuk bir sesle:

— Evet! diyebildi.

Arkturus canavarının uyandırdığı korku ve nefret his-sinden kurtulamamıştı.

Mekki devam ediyordu:

— Eğer donanma mağlûp olursa, beşer ırkını yok edip, Güneş sistemini işgal edecek mahlûklar işte bunlardır.

XVI

SONSUZLUK

Tom Karper tamamiyle kendine gelmemişti. Garip bir sarhoşluktan ayılmış gibiydi. Şuuruna sahipti fakat bedeni sanki tam mânasiyle ayılmamıştı.

Dopel ve teknisyenleri resmini görmüş olduğu Arz füzesini andıran, fakat ondan daha büyük bir cihaz yapıyorlardı. Hummalı bir faaliyetle, bir tek saniye kaybetmeden çalışıyorlardı. Mekki orada yerde makinenin üstünde havada duruyor ve Tom'la konuşuyordu.

Tom zahiri görünüşe aldanmadı. Mekki onunla konuşmakla beraber, müteaddit telepatik muhavereyi aynı anda takip ediyor, Doppel ve asistanlarıyla de konuşarak onlara yapacakları şeyi tarif ediyordu.

Tom'a:

— Sizin anlamanız biraz zor olacak, diyordu, zaten sonsuzu anlamak müşküldür. Fakat sonsuz sayıda kâinat vardır.

— Amma nerede? Hangi buutlar içinde? Nasıl?

— Buutlar bir tek kâinatın hassasıdır ve ancak o kâinat içinde bir kıymet ifade eder. İçinden, görünüşle sonsuz olan kâinat, dış görünüşü bakımından buutsuz olduğu için bir nokta kadar bile yer işgal etmez. Böylece kendi içlerinde buutlariyle sonsuzluğa erişen kâinatlar, kâinat harici bir muhitte sonsuz adette mevcuttur. Anlayabiliyor musunuz?

— Anlamak mı? Allah bilir.

— Böylece aynı zamanda mevcut olan sonsuz kâinatın içinde sizin geldiğiniz kâinat da, şimdi bulunduğunuz kâinat da var. Bunların hepsi de hakikî. Şimdi sonsuz kâinatın mevcut olduğunu idrak edebiliyor musunuz?

— Vallahi... Bilmem ki. Hem evet, hem hayır.

— Bu demektir ki tahayyül edilebilecek ve edilemeyecek bütün kâinatlar mevcuttur.

Tom'un şaşkınlığına rağmen Mekki izahatına devam ediyordu:

— Meselâ öyle bir kâinat mevcuttur ki, orada herşey bizimki gibi olmakla beraber siz veya size tekabül eden şahıs siyah yerine kahverengi ayakkabı giyiyor. Bu değişikliklerin sonu olur mu? Yine meselâ, parmaklarınızın beş yerine altı olacağı, başınızda dört kırmızı boynuzun bulunacağı kâinatlar tasavvur edebilirsiniz. Bu kâinatlar vardır ve hakikîdir.

— Peki, bütün bu adamlar ben miyim?

— Asla. Bu kâinattaki Tom Karter'ler siz değilsiniz. Bütün mevcut ve mümkün Tom Karter'ler kendilerine has birer şahsiyet, birer varlık sahibidirler. Hepsi hakikîdir.

— Eğer kâinat adedi sonsuzsa, bütün mümkün tertipler var demektir. Öyleyse herhangi birşey bu kâinatlardan birinde mutlaka vardır. Yani insan nekadarkı aklı gelmez bir masal uydurursa uydursun, öyle bir kâinat var ki, orada bu masal hakikaten cereyan ediyor. Öyle mi?

Tom bu bahis üzerinde düşündükçe aklını tamamen kaybetmekten korkmağa başlamıştı. Bununla beraber devam etti:

— Öyleyse, bizim veya bize tekâbü'l eden şahısların bu anda bir Börtön cihazı yaptıkları ve Arkturus'luların taarruzuna karşı gelmeğe hazırlandıkları sonsuz kâinat var. Bunların kimisi muvaffak olacak, kimisi olamayacak.

— Evet, bizim yahut Arkturus'luların veya herhangi bir şahsın mevcut olmadığı sonsuz sayıda kâinat var. Hiç insan bulunmayan veya insanların taş veya kuşlara esir olduğu; hayatın bulunmadığı; yıldızların, seyyarelerin, güneşlerin mevcut olmadığı kâinatlar da var. İçinde yaşayan mahlûkları tahayyül edemiyeceğimiz, vasıflarını ifadeden aciz kалаcağımız kâinatlar var. Ve bunların hepsi hakikî.

Tom gözlerini kapattı. Muhayyilesinin hudutlarına sığmadığı için tahayyül bile edemiyeceği kâinatları düşündü.

Oynatmak işten değildi!

Mekki:

— ... Ve birazdan Arkturus'lulara bir füze içinde saldırarak hayatınıza son vereceğiniz kâinat ta bir tek kâinat değildir.

— Nasıl? Bir füze içinde Arkturus'lulara hücum mu edeceğim?

— Evet. Biraz sonra. Hem bunu sizin yapmanız münasip, hem de zaten siz istediniz. Çünkü sizi kendi kâinatınıza götürebilecek yegâne yol budur. Buraya da öyle geldiniz. Bu teşebbüsünüzde muvaffak olup gidebileceğiniz sonsuz kâinat var. Şu halde ya eski kâinatınıza dönecek, yahut bambaşka, üçüncü bir kâinata geçmeğe muvaffak olacaksınız.

— Yani benim buraya nasıl geldiğimi biliyorsunuz, öyle mi?

— Aya gönderilen roketin sizin bulunduğunuz yere düşmüş olması leap eder. Roket yere temas ettiği an Börtön cihazı deşarj yapmış ve infilâke benzer bir netice doğmuş olsa gerek. Siz tam deşarj noktasında bulunduğunuz için, maruz kaldığınız tesir okadar şiddetli olmalı ki öldürmemiş, sizi ölüm ötesi bir darbeye kâinatınızdan söküp başka bir kâinata, bizimkine fırlatmış.

— Fakat Börtön cihazını tecrübe etmeden böyle bir neticeyi nasıl çıkarabiliyorsunuz?

— Kısım sızın anlattıklarınızdan, kısım de Borton formülünün sızın yapabileceğinizden çok daha mükemmel tahlilinden.

— Peki, neden bu kâinata geldim?

— Bu, dimağınızda ki hakikatlere bağlıdır.

— Demek ki bir tesadüf eseri değil...

— Hiçbir şey tesadüf eseri değildir. Deşarjın vuku bulduğu anda siz böyle bir kâinatı düşünüyordunuz. Gelecek dünyalarda maceralar tasvir eden mecmuanızın sabık okuyucularıyla zihnen meşgul oluyor, onun nasıl bir kâinat tasavvur edebileceğini düşünüyordunuz. İşte hepsi bundan ibaret. Fakat bu bizim kâinatımızın sizinki kadar hakiki olmadığını ifade etmez. Siz ve Doppelberg tahayyül etmeden evvel de bu kâinat mevcuttu.

— Şimdi anlıyorum. Akıl erdiremediğim birçok şey anlıyorum. Meselâ feza bâkirelerinin niçin yarı çıplak geldiklerini... gayet tabii, Co böyle tahayyül eder yahut ben onun böyle tahayyül edeceğini zannediyorum.

Bu cepheden bakınca okadar çok teferruat mâna kazanıyordu ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Doppel, Doppelberg'in en fantazi tahayyüllerinde kendisi için münasip gördüğü şabsiyetti.

Doppelberg, Borden Yayinevine gittiği zaman Tom'u görmemişti, şu halde onu tanııymıyordu. Dolayısıyla bu kâinatdaki Tom Karper kendisine hiç benziyemezdi. Ancak Doppelberg'in kendisi hakkındaki tasavvurlarına benzeyebilirdi. Uzun boylu, kalın çerçevesi gözlükleriyle entelektüel tavırlı bir yazı işleri müdürü...

Doppelberg Beti'yi görmüş, gençliğin verdiği ateşle güzel kıza tutulmuştu. Fakat Beti'nin vazifeye o gün başladığından haberi yoktu. Borden'in Grinvil'deki köşkünü de bilmiyordu. Onun için bu kâinata böyle bir köşk te yoktu.

Herşey anlaşılıyordu. şimdi: bütün bakımlardan bu kâinat gelecek dünyalarda maceralara meraklı bir gencin tahayyül edebileceği kâinatı. Külüstür Ford'lar, muhteşem feza gemileriyle bir arada mevcuttu; yeryüzünde adı haydut-

lar, adi tabancalar kullanıyor, fezalarda en meçhul ve en dehşetli silâhlar hayatlar söndürüyordu.

Herşey, herşey anlaşılıyordu şimdi...

Karanlıkta Gezenler, Ay'da teneffüs edilebilecek atmosfer bulunması, meyhanelerde insana istediği hayalleri yaşatacak luno'lar satılması...

Ve Doppelberg, Arkturus müstesna bütün kâinata hâkim, her hususta mükemmel ve dünyanın en güzel kızıyla nişanlı eşsiz Doppel rolünde... Kısacası Doppelberg'e göre bu kâinat: Doppelberg'in kâinatı.

Hayır! Daha doğrusu Tom'un tasavvuruna göre, Doppelberg'in tahayyül edebileceği kâinat. Co'nun hiçbir dahli yoktu bunda. Doppelberg belki Beti'yi dünyanın en güzel kızı yapmaz, belki yerini başkasına verirdi ama Tom'a göre Doppelberg ve herkes herhalde Beti'yi dünyanın en güzel kızı olarak görecektlerdi.

Tom bunları düşünürken füzenin montajı tamamlanmıştı. Mekki ona hitabederek:

— Kendi kendine hareket edecek bir fülze yapmamıza vakit yoktu, dedi. Sadece bir potansiyometre yapmakla iktifa ettik. Bunu kendi feza gemilerimizden birinin burnuna monte edeceğiz. Gemiyi sıçramalarla bir müddet dolaştırıp şarjı tamamladıktan sonra Arkturus gemisine hücum edeceksiniz. Cihaza hususî bir ilâve yaparak topladığı şarjın sizin füzenizdekinden milyarlarca defa fazla olmasını temin ettik.

— Arkturus gemisini tahrip edebilecekmiyim?

— Zannederim. Bu silâh bizim için olduğu gibi Arkturus'lular için de yepyenidir. Hazırlıklı bulunmalarına imkân yoktur. Bu füzeyi kullanmak size düşüyor, fakat bu füzeyi bizimkiler yapmak istemediği için size verdiğimi zannetmeyin. Bütün donanma personeli Güneş sistemini kurtarmak için seve seve canını verir. Yalnız, sizi kâinatınıza gönderebilecek yegâne yol bu olduğu için füzeyi kullanmak hakkını size veriyoruz.

— Kullanabilecek miyim acaba?

— Hiç mühim değil bu. Hareket etmeden ihtiyacınız olan bütün malûmatı dimağınıza nakşedeceğim, siz de gerekenleri otomatik olarak yapacaksınız. Beyniniz düşünebilmeniz için serbest kalacak.

— Düşünmek mi? Ne düşüneceğim?

— Gayet tabii. Sizin buradan çıkıp herhangi bir kâinata fırlatılmanıza razı olamayız... Kendi kâinatınıza dönmenizi isteriz. Onun için bütün düşüncenizin gitmek istediğiniz kâinat üzerinde toplanması lâzım. Yani denebilir ki, gideceğiniz yeri siz tâyin edeceksiniz.

XVII

HÜCUM

Tom Karper sıçramalarını tamamlamış, Potansiyometre'nin şarjını kâfi dereceye getirmişti. Şimdi Zühal yıldızından sekiz yüz bin ve Doppel'in Amiral Gemisinden yüz elli bin kilometre mesafede hücum emrini bekliyordu. Bütün donanmanın ümidi onun üzerinde toplanmıştı.

Casus zannedilerek öldürülmek tehlikesine maruz kaldığı bu kâinatta kısa zamanda vatan kahramanı, hattâ kâinat kahramanı seviyesine yükselmişti.

Fakat acaba muvaffak olabilecek miydi?

Sonsuz sayıda kâinatta muvaffak olacak, sonsuz sayıda kâinatta ise muvaffak olamayacaktı. Fakat bu kâinatın âkibeti neydi? Arkturus'luları imha etmeğe muvaffak olursa acaba heykelini dikerler miydi? Mekki, Doppel, Beti, Karper, yani buradaki Tom Karper onun hakkında ne düşüneceklerdi? Mecmuası ve okuyucuları aklına geldi: Şimdi onu görebilseler ne yaparlardı, acaba?

Kafasının içinde Mekki'nin sesi bir alarm düdüğü gibi çınlamaya başladı:

— Arkturus'lular geliyor, Tom Karper! Korkunç taarruzlarının ümidiyle coştuklarını hissediyorum. İğrenç ümitlerinin bütün korkunçluğunu seziyorum... Hazır ol! Tom Kar-

per! Hazır ol, hücum! Sana Arkturus gemisinin en dakik bir şekilde tâyin edilmiş mevkiini veriyorum...

Ve birkaç dakika sonra Tom'un kafasını dolduran, yalnız kafasını değil, herşeyi, bütün kâinatı dolduran bir ses: — Hücum! diye gürledi.

Hücum Tom Karper!

En korkunç mahlûkların en korkunç filosuna tek başına saldıracaksın... İmha edeceksin bu korkunç filoyu!.. Hücum!

Hücum Tom Karper!

Tatlı bir hâtırayla bağlandığın kendi hayatına, kendi hâtıralarına dönebilmek için, kâinatın en korkunç taarruzunu yapacaksın. .

Hücum!

Sakin hayâlata kapılma... Bu anda kafanın içinde uğuldayan, haykıran, itişip kakışan düşünceler yarınki ve dünkü hayatını tanzim edecek. Hayâlata kapılma Tom Karper! Müsbet şeyler düşün.

Beti! Benim Beti'm! Mecnua; Grinvil'deki köşk, dolar, dolar. Evet dolar, kredi değil, dolar.

Hücum, Tom Karper!...

Füze Arkturus gemisinin tam göbeğine isabet etti. Muazzam bir şerare oldu. Bütün feza yerinden oynadı.

Tom ne olduğunun farkına varamamıştı.

Yerde sırtüstü yatıyordu.

Semada yıldızlar parlıyor, Ay soluk soluk gülümsüyordu.

Etrafına bakındı. Yattığı yerin zemini tamamen kavrulmuştu. Biraz ilerde, infilâk etmiş bir evin harabeleri görünüyordu. Arka tarafta, üstü tamamen kaybolmuş bir ağacın, kömür olmuş kütüğü duruyordu.

Fakat bütün bunlar soğumuş, eskimiş bir infilâkin izlerini taşıyordu.

Sanki infilâk geçen hafta olmuştu...

— Mükemmel! dedi. Ve Mekki'nin söylediklerini hatırladı.

«Dikkat et. Birinci infilâkin olduğu anda aynı yere dü-

şersen, seni buraya gönderen infilâk bu defâ başka yere gönderir, dönemezsin. En iyisi birinci infilâkten bir hafta kadar sonra aynı yere düşmendir.»

Kalktı.

Füzenin kabinesinde geçirdiği hareketsiz saatlerin neticesi, bütün vücudu uyuşmuştu. Adalelerini gerdi. Bahçenin ilersindeki yola doğru yürüdü.

Bu sefer yolu tanıyordu: Borden'lerin köşkünün yanından geçen şose!

Yola çıktı. Biraz bekledi.

Beş on dakika sonra geçen bir kamyonu durdurarak, Grinvil'e kadar kendisini götürmesini istedi.

Şoför somurtkan bir adamdı. Yolda hiç konuşmadılar. Grinvil'in büyük meydanında indi. İlk gördüğü gazete bayisine doğru ilerledi. Gazete başlıklarını okudu:

«Newyork basketbol karması, Şikago'yu büyük farkla yendi.»

Biraz ferahladı.

Bu kâinat bildiği kâinattı. Hata yapmamıştı.

(Harikulâde Maceralar) var mı sizde?

Var efendim! Buyurun.

Aldı. Parasını vermeden evvel, mecmuanın kapağına baktı. Bildiği, hatırladığı gibi kız fevkalâde güzel değil, canavar pek korkunç değildi. Fiyatı: Yirmi sent...

Yirmi sent! İki kredi değil.

Bir nefes daha aldı. Elini cebine atarken hiç parası olmadığını hatırladı. Vâkıa bir miktar kredisi vardı ama... Çıkartmakta mâna yoktu. Sıkılarak mecmuayı geri uzattı:

— Özür dilerim! Maalesef yanıma para almamışım.

— Rica ederim Mister Karper ehemmiyeti mi var? Parasız çıktınızsa, emrederseniz, size bir miktar vereyim: Elli dolar yetişir mi?

— Gayet tabii. Çok teşekkür ederim.

Bu para, Newyork'a gitmeğe yeter de artardı bile. Fakat bu gazete bayii nasıl oluyor da onu tanıyordu? Mecmuayı ve herifin uzattığı parayı aldı:

— Sizi gördüğüme doğrusu sevindim Mister Karper. Bütün gazeteler infilâkte öldüğünüzü yazdılar.

— Yanılmış olacaklar!

Demek bunun için tanımıştı bayi onu... Gazetede resmi çıkmıştı...

Ona yüz yıllarca evvel geçmiş gibi gelen tatlı bir hâtıranın tesiriyle köşedeki meşrubat dükkânına girdi. Bu sefer aynı âkibetle karşılaşmıyacağı muhakkaktı. Ama, olsun!..

Başka bir dükkâna girdi. Telefon kabinesine gitti, ahizede para atacak yer vardı. Bütün bu küçük teferrüata büyük bir hazla dikkat ediyordu. Dükkâncıdan bozuk para aldı. Borden'e telefon edemezdi: O herhalde ölmüş olmalıydı. En iyisi Newyork'a Yayınevine telefon etmekte.

Sadece kendini tatmin etmek için bile olsa Grinvil rehberini aldı. B harfini buldu.

Boran... Bordo... Borday... Bordel... Bordepen...

Bir daha baktı.

Rehberde L. A. Borden yoktu.

Gözleri kararak telefon kabinesinin duvarına yaslandı. Kendini toparlamağa çalıştı. Neler oluyordu yahu? Gene mi?

Gene mi?

Bir hata yaptığını sanarak, rehberine tekrar baktı. Yok. Yok. Yok.

Hay Ailah cezasını versin! Şimdi de nereye düşmüştü?

Aklına birşey geldi. Cebinden mecmuayı çıkardı, aradığı sayfayı buldu:

Yazı İşleri Müdürü: Rey Martin...

Afalladı. Tom Karper değil de Rey Martin. Allah Allah. Derhal mecmua sahibinin ismini aradı, o da değişmişti. Mecmua Borden'in değil, Karper diye birinindi.

Karper!

Bu kelimenin mânasını ancak on saniyede anlayabildi.

Karper! Vay anasını be! Bu, kendi adıydı...

Rehberine sarıldı. K harfini açtı: Tomas Karper, Kavaklı Şose, Üç Meşe, telefon numarası 111.

Tevekkeli değil bayi onu tanımıştı. Gazetede resmini gördüğü için, burada oturduğu, meşhur bir adam olduğu için...

Demek eski kâinatına değil, başka bir kâinata gelmişti. Bu kâinatta Borden Yayınevi yoktu. Karper Yayınevi vardı. Hem de dünyanın en büyük yayınevlerinden biri. Milyoner sayılırdı.

Birdenbire aklına bambaşka birşey geldi. Telefona sarıldı. Acelesinden parayı yarığa üç tecrübeden sonra sokabildi. Santralden Newyork'u acele istedi. Karşısına çıkan Newyork santraline:

— Beti Hadley ile konuşmak istiyorum! dedi. Numarasını bilmiyorum.

— Bir saniye efendim.

Biraz sonra telefonda Beti'nin durgun sesi:

— Alo! dedi.

— Beti, ben Tom!

Beti bir çığlık attı:

— Tom neredesin? Ne oldu? Ne azaplar çektim...

Cevabı hazırda

— Dışarı çıkmış dolaşıyordum. Galiba tehlikeli mınakada filândım. Birşey olmadı ama, galiba şok neticesi hafızamı kaybettim. Şimdiye kadar kırlarda dolaşıp durmuş olmalıyım.

— Tom! Tom! Ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Nekadar sevdiğimi anlatamam Tom. Hemen Newyork'a gel sevgilim. Sensiz hayat imkânsız şey. Hemen gel...

— Peki Beti. Hemen geliyorum.

Ahizeyi bıraktı:

— Bu dünyaya razıyım, dedi.

S O N

EVVELCE İLÂN ETTİĞİMİZ GİBİ

YENİ DÜNYALARDA SERİSİ

BU KİTAPLA SONA ERDİ

BU SERİNİN ON KİTABI

1. Marihten Saldıranlar
2. Seyyareler Çarpışıyor
3. Feza Canavarları
4. Kâinat Fatihi
5. İntikam Roketi
6. Boşluk Korsanları
7. Mavi Ölüm
8. Mazisiz Adam
9. Çıldıran Dünya
10. Hücum

Herbiri başlı başına birer roman olan bu kitapları 1 liraya satıcılarımızdan alabileceğiniz gibi hepsini birden yüzde 20 tenzilatla Yayınevimizden temin edebilirsiniz

1 Lira